

Trường Sinh Muyện Khai Sư

Hùng Hậu Hồ Tra

1. [Giới Thiệu](#)
2. [Biên Tái](#)
3. [Chương 2: Thụ nghiệp chi ân](#)
4. [Cực Đa Thế Giới \(1\)](#)
5. [Cực Đa Thế Giới \(2\)](#)
6. [Mã tặc](#)
7. [Chỉ Điểm](#)
8. [Thiên Phu Trưởng 1](#)
9. [Thiên phu trưởng 2](#)
10. [Nấm Hắc Mạch 1](#)
11. [Nấm Hắc Mạch 2](#)
12. [Thái Dương Biến Mật 1](#)
13. [Thái Dương Biến Mật 2](#)
14. [Phúng viếng 1](#)
15. [Phúng viếng 2](#)
16. [Thường dân 1](#)
17. [Thường dân 2](#)
18. [Mãnh hồ 1](#)
19. [Mãnh hồ 2](#)
20. [Lấy trộm thời sắt 1](#)
21. [Lấy trộm thời sắt 2](#)
22. [Mặc Kim](#)
23. [Rèn đúc khai sơn phủ 1](#)
24. [Rèn đúc khai sơn phủ 2](#)
25. [Địch tập kích](#)
26. [Kế Hoạch 1](#)
27. [Kế hoạch 2](#)
28. [Ra đường](#)
29. [Phường Thi 1](#)
30. [Phường Thi 2](#)
31. [Cướp Đường](#)
32. [Hướng kẻ yếu vung đao 1](#)
33. [Hướng kẻ yếu vung đao 2](#)
34. [Cao thủ ngoại kinh](#)
35. [Một Năm 1](#)
36. [Một Năm 2](#)
37. [Kẻ trộm đột nhập](#)
38. [Nghiêm Gia](#)
39. [Đồng Mưu Đại Sự 1](#)

40. [Đồng Mưu Đại Sự 2](#)
41. [Nghiêm Gia 1](#)
42. [Nghiêm Gia 2](#)
43. [Kế hoạch](#)
44. [Tới cửa 1](#)
45. [Tới cửa 2](#)
46. [Tới cửa 3](#)
47. [Thất sát](#)
48. [Đòi người](#)
49. [Nhập Nghiêm Gia](#)
50. [Nhập Nghiêm Gia 2](#)
51. [Bạo Khởi 1](#)
52. [Bạo Khởi 2](#)
53. [Phù vàng](#)
54. [Nghiêm Gia Rơi Đai 1](#)
55. [Nghiêm gia rơi đai 2](#)
56. [Kết thúc](#)
57. [Dân tâm sở hướng 1](#)
58. [Dân tâm sở hướng \(tiếp\)](#)
59. [Kim Thân Thuật 1](#)
60. [Kim Thân Thuật 2](#)
61. [Trở về biên tái](#)
62. [Ăn xin 1](#)
63. [Ăn Xin 2](#)
64. [Vào thành 1](#)
65. [Vào thành 2](#)
66. [Vọng Viễn Thành](#)
67. [Máy Bắn Tên 1](#)
68. [Máy Bắn Tên 2](#)
69. [Tuyển Sơn Dục Trai 1](#)
70. [Tuyển Sơn Dục Trai 2](#)
71. [Thanh Sơn võ quán 1](#)
72. [Chương 71](#)
73. [Chương 72](#)
74. [Chương 73](#)
75. [Chương 74](#)
76. [Chương 75](#)
77. [Chương 76](#)
78. [Chương 77](#)
79. [Chương 78](#)

80. [Chương 79](#)
81. [Chương 80](#)
82. [Chương 81](#)
83. [Chương 82](#)
84. [Chương 83](#)
85. [Chương 84](#)
86. [Chương 85](#)
87. [Chương 86](#)
88. [Chương 87](#)
89. [Chương 88](#)
90. [Chương 89](#)
91. [Chương 90](#)
92. [Chương 91](#)
93. [Chương 92](#)
94. [Chương 93](#)
95. [Chương 94](#)
96. [Chương 95](#)
97. [Chương 96](#)
98. [Chương 97](#)
99. [Chương 98](#)
100. [Chương 99](#)
101. [Chương 100](#)
102. [Chương 101](#)
103. [Chương 102](#)
104. [Chương 103](#)
105. [Chương 104](#)
106. [Chương 105](#)
107. [Chương 106](#)
108. [Chương 107](#)
109. [Chương 108](#)
110. [Chương 109](#)
111. [Chương 110](#)
112. [Chương 111](#)
113. [Chương 112](#)
114. [Chương 113](#)
115. [Chương 114](#)
116. [Chương 115](#)
117. [Chương 116](#)
118. [Chương 117](#)
119. [Chương 118](#)

120. [Chương 119](#)
121. [Chương 120](#)
122. [Chương 121](#)
123. [Chương 122](#)
124. [Chương 123](#)
125. [Chương 124](#)
126. [Chương 125](#)
127. [Chương 126](#)
128. [Chương 127](#)
129. [Chương 128](#)
130. [Chương 129](#)
131. [Chương 130](#)
132. [Chương 131](#)
133. [Chương 132](#)
134. [Chương 133](#)
135. [Chương 134](#)
136. [Chương 135](#)
137. [Chương 136](#)
138. [Chương 137](#)
139. [Chương 138](#)
140. [Chương 139](#)
141. [Chương 140](#)
142. [Chương 141](#)
143. [Chương 142](#)
144. [Chương 143](#)
145. [Chương 144](#)
146. [Chương 145](#)
147. [Chương 146](#)
148. [Chương 147](#)
149. [Chương 148](#)
150. [Chương 149](#)
151. [Chương 150](#)
152. [Chương 151](#)
153. [Chương 152](#)
154. [Chương 153](#)
155. [Chương 154](#)
156. [Chương 155](#)
157. [Chương 156](#)
158. [Chương 157](#)
159. [Chương 158](#)

160. [Chương 159](#)
161. [Chương 160](#)
162. [Chương 161](#)
163. [Chương 162](#)
164. [Chương 163](#)
165. [Chương 164](#)
166. [Chương 165](#)
167. [Chương 166](#)
168. [Chương 167](#)
169. [Chương 168](#)
170. [Chương 169](#)
171. [Chương 170](#)
172. [Chương 171](#)
173. [Chương 172](#)
174. [Chương 173](#)
175. [Chương 174](#)
176. [Chương 175](#)
177. [Chương 176](#)
178. [Chương 177](#)
179. [Chương 178](#)
180. [Chương 179](#)
181. [Chương 180](#)
182. [Chương 181](#)
183. [Chương 182](#)
184. [Chương 183](#)
185. [Chương 184](#)
186. [Chương 185](#)
187. [Chương 186](#)
188. [Chương 187](#)
189. [Chương 188](#)
190. [Chương 189](#)
191. [Chương 190](#)
192. [{Cảm nghĩ khi lên giá!}](#)
193. [Chương 192](#)
194. [Chương 193](#)
195. [Chương 194](#)
196. [Chương 195](#)
197. [Chương 196](#)
198. [Chương 197](#)
199. [Chương 198](#)

- 200. [Chương 199](#)
- 201. [Lời Nói \(chương 200\) free do trùng chương nên ta viết luôn về review biểu hiện sau của main. Mọi người đón đọc ạ](#)
- 202. [Chương 201](#)
- 203. [Chương 202](#)
- 204. [Chương 203](#)
- 205. [Chương 204](#)
- 206. [Chương 205](#)
- 207. [Chương 206](#)
- 208. [Chương 207](#)
- 209. [Chương 208](#)
- 210. [Chương 209](#)
- 211. [Chương 210](#)
- 212. [Chương 211](#)
- 213. [Chương 212](#)
- 214. [Chương 213](#)
- 215. [Chương 214](#)
- 216. [Chương 215](#)
- 217. [Chương 216](#)
- 218. [Chương 217](#)
- 219. [Chương 218](#)
- 220. [Chương 219](#)
- 221. [Chương 220](#)
- 222. [Chương 221](#)
- 223. [Chương 222](#)
- 224. [Chương 223](#)
- 225. [Chương 224](#)
- 226. [Chương 225](#)
- 227. [Chương 226](#)
- 228. [Chương 227](#)
- 229. [Chương 228 trùng free](#)
- 230. [Chương 229 trùng free](#)
- 231. [Chương 230 trùng free](#)
- 232. [Chương 231 trùng 1 nửa free](#)
- 233. [Chương 232](#)
- 234. [Chương 233](#)
- 235. [Chương 234](#)
- 236. [Chương 235](#)
- 237. [Chương 236](#)

- 238. [Chương 237](#)
- 239. [Chương 238](#)
- 240. [Chương 239](#)
- 241. [Chương 240](#)
- 242. [Chương 241](#)
- 243. [Chương 242](#)
- 244. [Chương 243](#)
- 245. [Chương 244](#)
- 246. [Chương 245](#)
- 247. [Chương 246](#)
- 248. [Chương 247](#)
- 249. [Chương 248](#)
- 250. [Chương 249](#)
- 251. [Chương 250](#)
- 252. [Chương 251](#)
- 253. [Chương 252](#)
- 254. [Chương 253](#)
- 255. [Chương 254](#)
- 256. [Chương 255](#)
- 257. [Chương 256](#)
- 258. [Chương 257](#)
- 259. [Chương 258](#)
- 260. [Chương 259](#)
- 261. [Chương 260](#)
- 262. [Chương 261](#)
- 263. [Chương 262](#)
- 264. [Chương 263](#)
- 265. [Chương 264](#)
- 266. [Chương 265](#)
- 267. [Chương 266](#)
- 268. [Chương 267](#)
- 269. [Chương 268](#)
- 270. [Chương 269](#)
- 271. [Chương 270](#)
- 272. [Chương 271](#)
- 273. [Chương 272](#)
- 274. [Chương 273](#)
- 275. [Chương 274](#)
- 276. [Chương 275](#)
- 277. [Chương 276](#)

- 278. [Chương 277](#)
- 279. [Chương 278](#)
- 280. [Chương 279](#)
- 281. [Chương 280](#)
- 282. [Chương 281](#)
- 283. [Chương 282](#)
- 284. [Chương 283](#)
- 285. [Chương 284](#)
- 286. [Chương 285](#)
- 287. [Chương 286](#)
- 288. [Chương 287](#)
- 289. [Chương 288](#)
- 290. [Chương 289](#)
- 291. [Chương 290](#)
- 292. [Chương 291](#)
- 293. [Chương 292](#)
- 294. [Chương 293](#)
- 295. [Chương 294](#)
- 296. [Chương 295](#)
- 297. [Chương 296](#)
- 298. [Chương 297](#)
- 299. [Chương 298](#)
- 300. [Chương 299](#)
- 301. [Chương 300](#)
- 302. [Chương 301](#)
- 303. [Chương 302](#)
- 304. [Chương 303](#)
- 305. [Chương 304](#)
- 306. [Chương 305](#)
- 307. [Chương 306](#)
- 308. [Chương 307](#)
- 309. [Chương 308](#)
- 310. [Chương 309](#)
- 311. [Chương 310](#)
- 312. [Chương 311](#)
- 313. [Chương 312](#)
- 314. [Chương 313](#)
- 315. [Chương 314](#)
- 316. [Chương 315](#)
- 317. [Chương 316](#)

- 318. [Chương 317](#)
- 319. [Chương 318](#)
- 320. [Chương 319](#)
- 321. [Chương 320](#)
- 322. [Chương 321](#)
- 323. [Chương 322](#)
- 324. [Chương 323](#)
- 325. [Chương 324](#)
- 326. [Chương 325](#)
- 327. [Chương 326](#)
- 328. [Chương 327](#)
- 329. [Chương 328](#)
- 330. [Chương 329](#)
- 331. [Chương 330](#)
- 332. [Chương 331](#)
- 333. [Chương 332](#)
- 334. [Chương 333](#)
- 335. [Chương 334](#)
- 336. [Chương 335](#)
- 337. [Chương 336](#)
- 338. [Chương 337](#)
- 339. [Chương 338](#)
- 340. [Chương 339](#)
- 341. [Chương 340](#)
- 342. [Chương 341](#)
- 343. [Chương 342](#)
- 344. [Chương 343](#)
- 345. [Chương 344](#)
- 346. [Chương 345](#)
- 347. [Chương 346](#)
- 348. [Chương 347](#)
- 349. [Chương 348](#)
- 350. [Chương 349](#)
- 351. [Chương 350](#)
- 352. [Chương 351](#)
- 353. [Chương 352](#)
- 354. [Chương 353](#)
- 355. [Chương 354](#)
- 356. [Chương 355](#)
- 357. [Chương 356](#)

- 358. [Chương 357](#)
- 359. [Chương 358](#)
- 360. [Chương 359](#)
- 361. [Chương 360](#)
- 362. [Chương 361](#)
- 363. [Chương 362](#)
- 364. [Chương 363](#)
- 365. [Chương 364](#)
- 366. [Chương 365](#)
- 367. [Chương 366](#)
- 368. [Chương 367](#)
- 369. [Chương 368](#)
- 370. [Chương 369](#)
- 371. [Chương 370](#)
- 372. [Chương 371](#)
- 373. [Chương 372](#)
- 374. [Chương 373](#)
- 375. [Chương 374](#)
- 376. [Chương 375](#)
- 377. [Chương 376](#)
- 378. [Chương 377](#)
- 379. [Chương 378](#)
- 380. [Chương 379](#)
- 381. [Chương 380](#)
- 382. [Chương 381](#)
- 383. [Chương 382](#)
- 384. [Chương 383](#)
- 385. [Chương 384](#)
- 386. [Chương 385](#)
- 387. [Chương 386](#)
- 388. [Chương 387](#)
- 389. [Chương 388](#)
- 390. [Chương 389](#)
- 391. [Chương 390](#)
- 392. [Chương 391](#)
- 393. [Chương 392](#)
- 394. [Chương 393](#)
- 395. [Chương 394](#)
- 396. [Chương 395](#)
- 397. [Chương 396](#)

- 398. [Chương 397](#)
- 399. [Chương 398](#)
- 400. [Chương 399](#)
- 401. [Chương 400](#)
- 402. [Chương 401](#)
- 403. [Chương 402](#)
- 404. [Chương 403](#)
- 405. [Chương 404](#)
- 406. [Chương 405](#)
- 407. [Chương 406](#)
- 408. [Chương 407](#)
- 409. [Chương 408](#)
- 410. [Chương 409](#)
- 411. [Chương 410](#)
- 412. [Chương 411](#)
- 413. [Chương 412](#)
- 414. [Chương 413](#)
- 415. [Chương 414](#)
- 416. [Chương 415](#)
- 417. [Chương 416](#)
- 418. [Chương 417](#)
- 419. [Chương 418](#)
- 420. [Chương 419](#)
- 421. [Chương 420](#)
- 422. [Chương 421](#)
- 423. [Chương 422](#)
- 424. [Chương 423](#)
- 425. [Chương 424](#)
- 426. [Chương 425](#)
- 427. [Chương 426](#)
- 428. [Chương 427](#)
- 429. [Chương 428](#)
- 430. [Chương 429](#)
- 431. [Chương 430](#)
- 432. [Chương 431](#)
- 433. [Chương 432](#)
- 434. [Chương 433](#)
- 435. [Chương 434](#)
- 436. [Chương 435](#)
- 437. [Chương 436](#)

- 438. [Chương 437](#)
- 439. [Chương 438](#)
- 440. [Chương 439](#)
- 441. [Chương 440](#)
- 442. [Chương 441](#)
- 443. [Chương 442](#)
- 444. [Chương 443](#)
- 445. [Chương 444](#)
- 446. [445](#)
- 447. [Chương 446](#)
- 448. [Chương 447](#)
- 449. [Chương 448](#)
- 450. [Chương 449](#)
- 451. [Chương 450](#)
- 452. [Chương 451](#)
- 453. [Chương 452](#)
- 454. [Chương 453](#)
- 455. [Chương 454](#)
- 456. [Chương 455](#)
- 457. [Chương 456](#)
- 458. [Chương 457](#)
- 459. [Chương 458](#)
- 460. [Chương 459](#)
- 461. [Chương 460](#)
- 462. [Chương 461](#)
- 463. [Chương 462](#)
- 464. [Chương 463](#)
- 465. [Chương 464](#)
- 466. [Chương 465](#)
- 467. [Chương 466](#)
- 468. [Chương 467](#)
- 469. [Chương 468](#)
- 470. [Chương 469](#)
- 471. [Chương 470](#)
- 472. [Chương 471](#)
- 473. [Chương 472](#)
- 474. [Chương 473](#)
- 475. [Chương 474](#)
- 476. [Chương 475](#)
- 477. [Chương 476](#)

- 478. [Chương 477](#)
- 479. [Chương 478](#)
- 480. [Chương 479](#)
- 481. [Chương 480](#)
- 482. [Chương 481](#)
- 483. [Chương 482](#)
- 484. [Chương 483](#)
- 485. [Chương 484](#)
- 486. [Chương 485](#)
- 487. [Chương 486](#)
- 488. [Chương 487](#)
- 489. [Chương 488](#)
- 490. [Chương 489](#)
- 491. [Chương 490](#)
- 492. [Chương 491](#)
- 493. [Chương 492](#)
- 494. [Chương 493](#)
- 495. [Chương 494](#)
- 496. [Chương 495](#)
- 497. [Chương 496](#)
- 498. [Chương 497](#)
- 499. [Chương 498](#)
- 500. [Chương 499](#)
- 501. [Chương 500](#)
- 502. [Chương 501](#)
- 503. [Chương 502](#)
- 504. [Chương 503](#)
- 505. [Chương 504](#)
- 506. [Chương 505](#)
- 507. [Chương 506](#)
- 508. [Chương 507](#)
- 509. [Chương 508](#)
- 510. [Chương 509](#)
- 511. [Chương 510](#)
- 512. [Chương 511](#)
- 513. [Chương 512](#)
- 514. [Chương 513](#)
- 515. [Chương 514](#)
- 516. [Chương 515](#)
- 517. [Chương 516](#)

- 518. [Chương 517](#)
- 519. [Chương 518](#)
- 520. [Chương 519](#)
- 521. [Chương 520](#)
- 522. [Chương 521](#)
- 523. [Chương 522](#)
- 524. [Chương 523](#)
- 525. [Chương 524](#)
- 526. [Chương 525](#)
- 527. [Chương 526](#)
- 528. [Chương 527](#)
- 529. [Chương 528](#)
- 530. [Chương 529](#)
- 531. [Chương 530](#)
- 532. [Chương 531](#)
- 533. [Chương 532](#)
- 534. [Chương 533](#)
- 535. [Chương 534](#)
- 536. [Chương 535](#)
- 537. [Chương 536](#)
- 538. [Chương 537](#)
- 539. [Chương 538](#)
- 540. [Chương 539](#)
- 541. [Chương 540](#)
- 542. [Chương 541](#)
- 543. [Chương 542](#)
- 544. [Chương 543](#)
- 545. [Chương 544](#)
- 546. [Chương 545](#)
- 547. [Chương 546](#)
- 548. [Chương 547](#)
- 549. [Chương 548](#)
- 550. [Chương 549](#)
- 551. [Chương 550](#)
- 552. [Chương 551](#)
- 553. [Chương 552](#)
- 554. [Chương 553](#)
- 555. [Chương 554](#)
- 556. [Chương 555](#)
- 557. [Chương 556](#)

558. [Chương 557](#)
559. [Chương 558](#)
560. [Chương 559](#)
561. [Chương 560](#)
562. [Chương 561](#)
563. [Chương 562](#)
564. [Chương 563](#)
565. [Chương 564](#)
566. [Chương 565](#)
567. [Chương 566](#)
568. [Chương 567](#)
569. [Chương 568](#)
570. [Chương 569](#)
571. [Chương 570](#)
572. [Chương 571](#)
573. [Chương 572](#)
574. [Chương 573](#)
575. [Chương 574](#)
576. [Chương 575](#)
577. [Chương 576](#)
578. [Chương 577](#)
579. [Chương 578](#)
580. [Chương 579](#)
581. [Chương 580](#)
582. [Chương 581](#)
583. [Chương 582](#)
584. [Chương 583](#)
585. [Chương 584](#)
586. [Chương 585](#)
587. [Chương 586](#)
588. [Chương 587](#)
589. [Chương 588](#)
590. [Chương 589](#)
591. [Chương 590](#)
592. [Chương 591](#)
593. [Chương 592](#)
594. [Chương 593](#)
595. [Chương 594](#)
596. [Chương 595](#)
597. [Chương 596](#)

- 598. [Chương 597](#)
- 599. [Chương 598](#)
- 600. [Chương 599](#)
- 601. [Chương 600](#)
- 602. [Chương 601](#)
- 603. [Chương 602](#)
- 604. [Chương 603](#)
- 605. [Chương 604](#)
- 606. [Chương 605](#)
- 607. [Chương 606](#)
- 608. [Chương 607](#)
- 609. [Chương 608](#)
- 610. [Chương 609](#)
- 611. [Chương 610](#)
- 612. [Chương 611](#)
- 613. [Chương 612](#)
- 614. [Chương 613](#)
- 615. [Chương 614](#)
- 616. [Chương 615](#)
- 617. [Chương 616](#)
- 618. [Chương 617](#)
- 619. [Chương 618](#)
- 620. [Chương 619](#)
- 621. [Chương 620](#)
- 622. [Chương 621](#)
- 623. [Chương 622](#)
- 624. [Chương 623](#)
- 625. [Chương 624](#)
- 626. [Chương 625](#)
- 627. [Chương 626](#)
- 628. [Chương 627](#)
- 629. [Chương 628](#)
- 630. [Chương 629](#)
- 631. [Chương 630](#)
- 632. [Chương 631](#)
- 633. [Chương 632](#)
- 634. [Chương 633](#)
- 635. [Chương 634](#)
- 636. [Chương 635](#)
- 637. [Chương 636](#)

638. [Chương 637](#)
639. [Chương 638](#)
640. [Chương 639](#)
641. [Chương 640](#)
642. [Chương 641](#)
643. [Chương 642](#)
644. [Chương 643](#)
645. [Chương 644](#)
646. [Chương 645](#)
647. [Chương 646](#)
648. [Chương 647](#)
649. [Chương 648](#)
650. [Chương 649](#)
651. [Chương 650](#)
652. [Chương 651](#)
653. [Chương 652](#)
654. [Chương 653](#)
655. [Chương 654](#)
656. [Chương 655](#)
657. [Chương 656](#)
658. [Chương 657](#)
659. [Chương 658](#)
660. [Chương 659](#)
661. [Chương 660](#)
662. [Chương 661](#)
663. [Chương 662](#)
664. [Chương 663](#)
665. [Chương 664](#)
666. [Chương 665](#)
667. [Chương 666](#)
668. [Chương 667](#)
669. [Chương 668](#)
670. [Chương 669](#)
671. [Chương 670](#)
672. [Chương 671](#)
673. [Chương 672](#)
674. [Chương 673](#)
675. [Chương 674](#)
676. [Chương 675](#)
677. [Chương 676](#)

- 678. [Chương 677](#)
- 679. [Chương 678](#)
- 680. [Chương 679](#)
- 681. [Chương 680](#)
- 682. [Chương 681](#)
- 683. [Chương 682](#)
- 684. [Chương 683](#)
- 685. [Chương 684](#)
- 686. [Chương 685](#)
- 687. [Chương 686](#)
- 688. [Chương 687](#)
- 689. [Chương 688](#)
- 690. [Chương 689](#)
- 691. [Chương 690](#)
- 692. [Chương 691](#)
- 693. [Chương 692](#)
- 694. [Chương 693](#)
- 695. [Chương 694](#)
- 696. [Chương 695](#)
- 697. [Chương 696](#)
- 698. [Chương 697](#)
- 699. [Chương 698](#)
- 700. [Chương 699](#)
- 701. [Chương 700](#)
- 702. [Chương 701](#)
- 703. [Chương 702](#)
- 704. [Chương 703](#)
- 705. [Chương 704](#)
- 706. [Chương 705](#)
- 707. [Chương 706](#)
- 708. [Chương 707](#)
- 709. [Chương 708](#)
- 710. [Chương 709](#)
- 711. [Chương 710](#)
- 712. [Chương 711](#)
- 713. [Chương 712](#)
- 714. [Chương 713](#)
- 715. [Chương 714](#)
- 716. [Chương 715](#)
- 717. [Chương 716](#)

718. [Chương 717](#)
719. [Chương 718](#)
720. [Chương 719](#)
721. [Chương 720](#)
722. [Chương 721](#)
723. [Chương 722](#)
724. [Chương 723](#)
725. [Chương 724](#)
726. [Chương 725](#)
727. [Chương 726](#)
728. [Chương 727](#)
729. [Chương 728](#)
730. [Chương 729](#)
731. [Chương 730](#)
732. [Chương 731](#)
733. [Chương 732](#)
734. [Chương 733](#)
735. [Chương 734](#)
736. [Chương 735](#)
737. [Chương 736](#)
738. [Chương 737](#)
739. [Chương 738](#)
740. [Chương 739](#)
741. [Chương 740](#)
742. [Chương 741](#)
743. [Chương 742](#)
744. [Chương 743](#)
745. [Chương 744](#)
746. [Chương 745](#)
747. [Chương 746](#)
748. [Chương 747](#)
749. [Chương 748](#)
750. [Chương 749](#)
751. [Chương 750](#)
752. [Chương 751](#)
753. [Chương 752](#)
754. [Chương 753](#)
755. [Chương 754](#)
756. [Chương 755](#)
757. [Chương 756](#)

758. [Chương 757](#)
759. [Chương 758](#)
760. [Chương 759](#)
761. [Chương 760](#)
762. [Chương 761](#)
763. [Chương 762](#)
764. [Chương 763](#)
765. [Chương 764](#)
766. [Chương 765](#)
767. [Chương 766](#)
768. [Chương 767](#)
769. [Chương 768](#)
770. [Chương 769](#)
771. [Chương 770](#)
772. [Chương 771](#)
773. [Chương 772](#)
774. [Chương 773](#)
775. [Chương 774](#)
776. [Chương 775](#)
777. [Chương 776](#)
778. [Chương 777](#)
779. [Chương 778](#)
780. [Chương 779](#)
781. [Chương 780](#)
782. [Chương 781](#)
783. [Chương 782](#)
784. [Chương 783](#)
785. [Chương 784](#)
786. [Chương 785](#)
787. [Chương 786](#)
788. [Chương 787](#)
789. [Chương 788](#)
790. [Chương 789](#)
791. [Chương 790](#)
792. [Chương 791](#)
793. [Chương 792](#)
794. [Chương 793](#)
795. [Chương 794](#)
796. [Chương 795](#)
797. [Chương 796](#)

798. [Chương 797](#)
799. [Chương 798](#)
800. [Chương 799](#)
801. [Chương 800](#)
802. [Chương 801](#)
803. [Chương 802](#)
804. [Chương 803](#)
805. [Chương 804](#)
806. [Chương 805](#)
807. [Chương 806](#)
808. [Chương 807](#)
809. [Chương 808](#)
810. [Chương 809](#)
811. [Chương 810](#)
812. [Chương 811](#)
813. [Chương 812](#)
814. [Chương 813](#)
815. [Chương 814](#)
816. [Chương 815](#)
817. [Chương 816](#)
818. [Chương 817](#)
819. [Chương 818](#)
820. [Chương 819](#)
821. [Chương 820](#)
822. [Chương 821](#)
823. [Chương 822](#)
824. [Chương 823](#)
825. [Chương 824](#)
826. [Chương 825](#)
827. [Chương 826](#)
828. [Chương 827](#)
829. [Chương 828](#)
830. [Chương 829](#)
831. [Chương 830](#)
832. [Chương 831](#)
833. [Chương 832](#)
834. [Chương 833](#)
835. [Chương 834](#)
836. [Chương 835](#)
837. [Chương 836](#)

838. [Chương 837](#)
839. [Chương 838](#)
840. [Chương 839](#)
841. [Chương 840](#)
842. [Chương 841](#)
843. [Chương 842](#)
844. [Chương 843](#)
845. [Chương 844](#)
846. [Chương 845](#)
847. [Chương 846](#)
848. [Chương 847](#)
849. [Chương 848](#)
850. [Chương 849](#)
851. [Chương 850](#)
852. [Chương 851](#)
853. [Chương 852](#)
854. [Chương 853](#)
855. [Chương 854](#)
856. [Chương 855](#)
857. [Chương 856](#)
858. [Chương 857](#)
859. [Chương 858](#)
860. [Chương 859](#)
861. [Chương 860](#)
862. [Chương 861](#)
863. [Chương 862](#)
864. [Chương 863](#)
865. [Chương 864](#)
866. [Chương 865](#)
867. [Chương 866](#)
868. [Chương 867](#)
869. [Chương 868](#)
870. [Chương 869](#)
871. [Chương 870](#)
872. [Chương 871](#)
873. [Chương 872](#)
874. [Chương 873](#)
875. [Chương 874](#)
876. [Chương 875](#)
877. [Chương 876](#)

- 878. [Chương 877](#)
- 879. [Chương 878](#)
- 880. [Chương 879](#)
- 881. [Chương 880](#)
- 882. [Chương 881](#)
- 883. [Chương 882](#)
- 884. [Chương 883](#)
- 885. [Chương 884](#)
- 886. [Chương 885](#)
- 887. [Chương 886](#)
- 888. [Chương 887](#)
- 889. [Chương 888](#)
- 890. [Chương 889](#)
- 891. [Chương 890](#)
- 892. [Chương 891](#)
- 893. [Chương 892](#)
- 894. [Chương 893](#)
- 895. [Chương 894](#)
- 896. [Chương 895](#)
- 897. [Chương 896](#)
- 898. [Chương 897](#)
- 899. [Chương 898](#)
- 900. [Chương 899](#)
- 901. [Chương 900](#)
- 902. [Chương 901](#)
- 903. [Chương 902](#)
- 904. [Chương 903](#)
- 905. [Chương 904](#)
- 906. [Chương 905](#)
- 907. [Chương 906](#)
- 908. [Chương 907](#)
- 909. [Chương 908](#)
- 910. [Chương 909](#)
- 911. [Chương 910](#)
- 912. [Chương 911](#)
- 913. [Chương 912](#)
- 914. [Chương 913](#)
- 915. [Chương 914](#)
- 916. [Chương 915](#)
- 917. [Chương 916](#)

- 918. [Chương 917](#)
- 919. [Chương 918](#)
- 920. [Chương 919](#)
- 921. [Chương 920](#)
- 922. [Chương 921](#)
- 923. [Chương 922](#)
- 924. [Chương 923](#)
- 925. [Chương 924](#)
- 926. [Chương 925](#)
- 927. [Chương 926](#)
- 928. [Chương 927](#)
- 929. [Chương 928](#)
- 930. [Chương 929](#)
- 931. [Chương 930](#)
- 932. [Chương 931](#)
- 933. [Chương 932](#)
- 934. [Chương 933](#)
- 935. [Chương 934](#)
- 936. [Chương 935](#)
- 937. [Chương 936](#)
- 938. [Chương 937](#)
- 939. [Chương 938](#)
- 940. [Chương 939](#)
- 941. [Chương 940](#)
- 942. [Chương 941](#)
- 943. [Chương 942](#)
- 944. [Chương 943](#)
- 945. [Chương 944](#)
- 946. [Chương 945](#)
- 947. [Chương 946](#)
- 948. [Chương 947](#)
- 949. [Chương 948](#)
- 950. [Chương 949](#)
- 951. [Chương 950](#)
- 952. [Chương 951](#)
- 953. [Chương 952](#)
- 954. [Chương 953](#)
- 955. [Chương 954](#)
- 956. [Chương 955](#)
- 957. [Chương 956](#)

958. [Chương 957](#)
959. [Chương 958](#)
960. [Chương 959](#)
961. [Chương 960](#)
962. [Chương 961](#)
963. [Chương 962](#)
964. [Chương 963](#)
965. [Chương 964](#)
966. [Chương 965](#)
967. [Chương 966](#)
968. [Chương 967](#)
969. [Chương 968](#)
970. [Chương 969](#)
971. [Chương 970](#)
972. [Chương 971](#)
973. [Chương 972](#)
974. [Chương 973](#)
975. [Chương 974](#)
976. [Chương 975](#)
977. [Chương 976](#)
978. [Chương 977](#)
979. [Chương 978](#)
980. [Chương 979](#)
981. [Chương 980](#)
982. [Chương 981](#)
983. [Chương 982](#)
984. [Chương 983](#)
985. [Chương 984](#)
986. [Chương 985](#)
987. [Chương 986](#)
988. [Chương 987](#)
989. [Chương 988](#)
990. [Chương 989](#)
991. [Chương 990](#)
992. [Chương 991](#)
993. [Chương 992](#)
994. [Chương 993](#)
995. [Chương 994](#)
996. [Chương 995](#)
997. [Chương 996](#)

- 998. [Chương 997](#)
- 999. [Chương 998](#)
- 1000. [Chương 999](#)
- 1001. [Chương 1000](#)
- 1002. [Chương 1001](#)
- 1003. [Chương 1002](#)
- 1004. [Chương 1003](#)
- 1005. [Chương 1004](#)
- 1006. [Chương 1005](#)
- 1007. [Chương 1006](#)
- 1008. [Chương 1007](#)
- 1009. [Chương 1008](#)
- 1010. [Chương 1009](#)
- 1011. [Chương 1010](#)
- 1012. [Chương 1011](#)
- 1013. [Chương 1012](#)
- 1014. [Chương 1013](#)
- 1015. [Chương 1014](#)
- 1016. [Chương 1015](#)
- 1017. [Chương 1016](#)
- 1018. [Chương 1017](#)
- 1019. [Chương 1018](#)
- 1020. [Chương 1019](#)
- 1021. [Chương 1020](#)
- 1022. [Chương 1021](#)
- 1023. [Chương 1022](#)
- 1024. [Chương 1023](#)
- 1025. [Chương 1024](#)
- 1026. [Chương 1025](#)
- 1027. [Chương 1026](#)
- 1028. [Chương 1027](#)
- 1029. [Chương 1028](#)
- 1030. [Chương 1029](#)
- 1031. [Chương 1030](#)
- 1032. [Chương 1031](#)
- 1033. [Chương 1032](#)
- 1034. [Chương 1033](#)
- 1035. [Chương 1034](#)
- 1036. [Chương 1035](#)
- 1037. [Chương 1036](#)

- 1038. [Chương 1037](#)
- 1039. [Chương 1038](#)
- 1040. [Chương 1039](#)
- 1041. [Chương 1040](#)
- 1042. [Chương 1041](#)
- 1043. [Chương 1042](#)
- 1044. [Chương 1043](#)
- 1045. [Chương 1044](#)
- 1046. [Chương 1045](#)
- 1047. [Chương 1046](#)
- 1048. [Chương 1047](#)
- 1049. [Chương 1048](#)
- 1050. [Chương 1049](#)
- 1051. [Chương 1050](#)
- 1052. [Chương 1051](#)
- 1053. [Chương 1052](#)
- 1054. [Chương 1053](#)
- 1055. [Chương 1054](#)
- 1056. [Chương 1055](#)
- 1057. [Chương 1056](#)
- 1058. [Chương 1057](#)
- 1059. [Chương 1058](#)
- 1060. [Chương 1059](#)
- 1061. [Chương 1060](#)
- 1062. [Chương 1061](#)
- 1063. [Chương 1062](#)
- 1064. [Chương 1063](#)
- 1065. [Chương 1064](#)
- 1066. [Chương 1065](#)
- 1067. [Chương 1066](#)
- 1068. [Chương 1067](#)
- 1069. [Chương 1068](#)
- 1070. [Chương 1069](#)
- 1071. [Chương 1070](#)
- 1072. [Chương 1071](#)
- 1073. [Chương 1072](#)
- 1074. [Chương 1073](#)
- 1075. [Chương 1074](#)
- 1076. [Chương 1075](#)
- 1077. [Chương 1076](#)

1078. [Chương 1077](#)
1079. [Chương 1078](#)
1080. [Chương 1079](#)
1081. [Chương 1080](#)
1082. [Chương 1081](#)
1083. [Chương 1082](#)
1084. [Chương 1083](#)
1085. [Chương 1084](#)
1086. [Chương 1085](#)
1087. [Chương 1086](#)
1088. [Chương 1087](#)
1089. [Chương 1088](#)
1090. [Chương 1089](#)
1091. [Chương 1090](#)
1092. [Chương 1091](#)
1093. [Chương 1092](#)
1094. [Chương 1093](#)
1095. [Chương 1094](#)
1096. [Chương 1095](#)
1097. [Chương 1096](#)
1098. [Chương 1097](#)
1099. [Chương 1098](#)
1100. [Chương 1099](#)
1101. [Chương 1100](#)
1102. [Chương 1101](#)
1103. [Chương 1102](#)
1104. [Chương 1103](#)
1105. [Chương 1104](#)
1106. [Chương 1105](#)
1107. [Chương 1106](#)
1108. [Chương 1107](#)
1109. [Chương 1108](#)
1110. [Chương 1109](#)
1111. [Chương 1110](#)
1112. [Chương 1111](#)
1113. [Chương 1112](#)
1114. [Chương 1113](#)
1115. [Chương 1114](#)
1116. [Chương 1115](#)
1117. [Chương 1116](#)

- 1118. [Chương 1117](#)
- 1119. [Chương 1118](#)
- 1120. [Chương 1119](#)
- 1121. [Chương 1120](#)
- 1122. [Chương 1121](#)
- 1123. [Chương 1122](#)
- 1124. [Chương 1123](#)
- 1125. [Chương 1124](#)
- 1126. [Chương 1125](#)
- 1127. [Chương 1126](#)
- 1128. [Chương 1127](#)
- 1129. [Chương 1128](#)
- 1130. [Chương 1129](#)
- 1131. [Chương 1130](#)
- 1132. [Chương 1131](#)
- 1133. [Chương 1132](#)
- 1134. [Chương 1133](#)
- 1135. [Chương 1134](#)
- 1136. [Chương 1135](#)
- 1137. [Chương 1136](#)
- 1138. [Chương 1137](#)
- 1139. [Chương 1138](#)
- 1140. [Chương 1139](#)
- 1141. [Chương 1140](#)
- 1142. [Chương 1141](#)
- 1143. [Chương 1142](#)
- 1144. [Chương 1143](#)
- 1145. [Chương 1144](#)
- 1146. [Chương 1145](#)
- 1147. [Chương 1146](#)
- 1148. [Chương 1147](#)
- 1149. [Chương 1148](#)
- 1150. [Chương 1149](#)
- 1151. [Chương 1150](#)
- 1152. [Chương 1151](#)
- 1153. [Chương 1152](#)
- 1154. [Chương 1153](#)
- 1155. [Chương 1154](#)
- 1156. [Chương 1155](#)
- 1157. [Chương 1156](#)

1158. [Chương 1157](#)
1159. [Chương 1158](#)
1160. [Chương 1159](#)
1161. [1160](#)
1162. [Chương 1161](#)
1163. [Chương 1162](#)
1164. [Chương 1163](#)
1165. [Chương 1164](#)
1166. [Chương 1165](#)
1167. [Chương 1166](#)
1168. [Chương 1167](#)
1169. [Chương 1168](#)
1170. [Chương 1169](#)
1171. [Chương 1170](#)
1172. [Chương 1171](#)
1173. [Chương 1172](#)
1174. [Chương 1173](#)
1175. [Chương 1174](#)
1176. [Chương 1175](#)
1177. [Chương 1176](#)
1178. [Chương 1177](#)
1179. [Chương 1178](#)
1180. [Chương 1179](#)
1181. [Chương 1180](#)
1182. [Chương 1181](#)
1183. [Chương 1182](#)
1184. [Chương 1183](#)
1185. [Chương 1184](#)
1186. [Chương 1185](#)
1187. [Chương 1186](#)
1188. [Chương 1187](#)
1189. [Chương 1188](#)
1190. [Chương 1189](#)
1191. [Chương 1190](#)
1192. [Chương 1191](#)
1193. [Chương 1192](#)
1194. [Chương 1193](#)
1195. [Chương 1194](#)
1196. [Chương 1195](#)
1197. [Chương 1196](#)

- 1198. [Chương 1197](#)
- 1199. [Chương 1198](#)
- 1200. [Chương 1199](#)
- 1201. [Chương 1200](#)
- 1202. [Chương 1201](#)
- 1203. [Chương 1202](#)
- 1204. [Chương 1203](#)
- 1205. [Chương 1204](#)
- 1206. [Chương 1205](#)
- 1207. [Chương 1206](#)
- 1208. [Chương 1207](#)
- 1209. [Chương 1208](#)
- 1210. [Chương 1209](#)
- 1211. [Chương 1210](#)
- 1212. [Chương 1211](#)
- 1213. [Chương 1212](#)
- 1214. [Chương 1213](#)
- 1215. [Chương 1214](#)
- 1216. [Chương 1215](#)
- 1217. [Chương 1216](#)
- 1218. [Chương 1217](#)
- 1219. [Chương 1218](#)
- 1220. [Chương 1219](#)
- 1221. [Chương 1220](#)
- 1222. [Chương 1221](#)
- 1223. [Chương 1222](#)
- 1224. [Chương 1223](#)
- 1225. [Chương 1224](#)
- 1226. [Chương 1225](#)
- 1227. [Chương 1226](#)
- 1228. [Chương 1227](#)
- 1229. [Chương 1228](#)
- 1230. [Chương 1229](#)
- 1231. [Chương 1230](#)
- 1232. [Chương 1231](#)
- 1233. [Chương 1232](#)
- 1234. [Chương 1233](#)
- 1235. [Chương 1234](#)
- 1236. [Chương 1235](#)
- 1237. [Chương 1236](#)

1238. [Chương 1237](#)
1239. [Chương 1238](#)
1240. [Chương 1239](#)
1241. [Chương 1240](#)
1242. [Chương 1241](#)
1243. [Chương 1242](#)
1244. [Chương 1243](#)
1245. [Chương 1244](#)
1246. [Chương 1245](#)
1247. [Chương 1246](#)
1248. [Chương 1247](#)
1249. [Chương 1248](#)
1250. [Chương 1249](#)
1251. [Chương 1250](#)
1252. [Chương 1251](#)
1253. [Chương 1252](#)
1254. [Chương 1253](#)
1255. [Chương 1254](#)
1256. [Chương 1255](#)
1257. [Chương 1256](#)
1258. [Chương 1257](#)
1259. [Chương 1258](#)
1260. [Chương 1259](#)
1261. [Chương 1260](#)
1262. [Chương 1261](#)
1263. [Chương 1262](#)
1264. [Chương 1263](#)
1265. [Chương 1264](#)
1266. [Chương 1265](#)
1267. [Chương 1266](#)
1268. [Chương 1267](#)
1269. [Chương 1268](#)
1270. [Chương 1269](#)
1271. [Chương 1270](#)
1272. [Chương 1271](#)
1273. [Chương 1272](#)
1274. [Chương 1273](#)
1275. [Chương 1274](#)
1276. [Chương 1275](#)
1277. [Chương 1276](#)

- 1278. [Chương 1277](#)
- 1279. [Chương 1278](#)
- 1280. [Chương 1279](#)
- 1281. [Chương 1280](#)
- 1282. [Chương 1281](#)
- 1283. [Chương 1282](#)
- 1284. [Chương 1283](#)
- 1285. [Chương 1284](#)
- 1286. [Chương 1285](#)
- 1287. [Chương 1286](#)
- 1288. [Chương 1287](#)
- 1289. [Chương 1288](#)
- 1290. [Chương 1289](#)
- 1291. [YY Giới - TruyệnYY](#)

TRƯỜNG SINH LUYỆN KHÍ SƯ

Tác giả: Đồng Đậu Hủ Tra

Thể loại: Tiệp Hiệp, Huyền Ảo

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Giới Thiệu

Sinh, lão, bệnh, tử vốn là lẽ thường của con người, Lý Thanh từ trước đến nay cũng không sợ cái chết. Nhưng khi đột nhiên nhìn thấy tuổi thọ của mình còn lại bao nhiêu, hắn không khỏi bối rối.

Hắn trầm nghĩ: **“May mắn thay, ta có thể luyện khí để gia tăng thọ nguyên. Vậy trước hết sống thêm mấy vạn năm rồi tính sau!”**

【 Luyện chế thành công Phàm Phẩm Bình Khí: Tinh Thiết Chiến Mâu, ban thưởng thọ nguyên 5 tháng! 】

【 Luyện chế thành công Cực Phẩm Pháp Khí: Thiên La Kỳ, ban thưởng thọ nguyên 70 năm! 】

【 Luyện chế thành công Thông Thiên Linh Bảo: Diệt Sinh Lô, ban thưởng thọ nguyên 3.000 năm! 】

Biên Tái

DTV EBOOK

note: Biên tái: nơi quan ải vùng biên giới. Phiếm chỉ biên cương.

Phong Quốc, biên tái chi địa.

Cát vàng cuộn bay, từng đợt gió lớn thổi qua làm cả vùng đất ngập trong bầu không khí khô cằn, nặng nề. Nơi đây, chỉ cần hé miệng là cát bụi xộc thẳng vào họng, khiến người ta không thở nổi.

Trong một doanh trường thuộc biên quân, âm thanh của kim loại va chạm vang lên liên tục, đều đặn như nhịp đập của con tim.

Đốt!

Đinh đương!

Đinh đương!

Ánh sáng rực rỡ của hỏa lô trong doanh trường hắt lên khuôn mặt của một thiếu niên đang tập trung, làm đôi má hấn đỏ bừng. Cái nóng từ ngọn lửa khiến cả không khí cũng như ngưng trệ, thêm phần bức bối.

Phanh!

Một tiếng búa nặng nề đập xuống, chấm dứt cả buổi chiều rèn đúc. Một cây trường mâu gần hoàn thiện hiện lên dưới ánh lửa lập lòe.

“Lý Nhị Ngưu, trường mâu của ta xong chưa?!”

Ngoài doanh trường, một giọng nói ồm ồm, mang theo vẻ thô lỗ vọng vào. Vừa nghe qua đã biết chủ nhân của giọng nói này là một đại hán tính tình phóng khoáng.

Người được gọi là Lý Nhị Ngưu thực ra tên là Lý Thanh.

Trong nhà hấn có hai con trâu và một người anh trai, vậy nên đám binh lính trong quân doanh đều gọi hấn bằng cái tên này.

Lý Thanh khẽ thở dài, đáp: “Sắp xong rồi, bách phu trưởng, ngài đợi một chút!”

Hắn cẩn thận dùng cả hai tay nâng trường mâu, chậm rãi nhúng phần đầu sắc bén vào trong vạc nước.

Xùy!

Hơi nước nóng bốc lên nghi ngút, cuộn lấy ánh sáng từ hỏa lô, làm không gian thêm phần mờ ảo. Chỉ một lúc sau, mặt nước bắt đầu sôi sùng sục, bong bóng liên tục nổi lên.

Một lúc sau, hắn rút cây trường mâu ra, đầu mâu sáng bóng, phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo đầy sát khí.

【 Thành công rèn đúc phạm khí: Tinh thiết chiến mâu, ban thưởng 5 tháng thọ nguyên! 】

Dòng chữ kỳ lạ hiện lên trước mắt khiến trái tim Lý Thanh thoáng dao động. Hắn nheo mắt nhìn kỹ, tự nhủ rằng, ngoài những vũ khí phạm phẩm này, hắn vẫn còn những thứ đáng giá hơn đang chờ đợi mình.

Cất tiếng thở dài, Lý Thanh đứng dậy, tay cầm chiến mâu đi ra ngoài.

Kéo tấm rèm nặng nề lên, hắn nhìn thấy một đại hán đứng chờ, thân hình khôi ngô, râu ria đen rậm, gió cát thổi qua cũng không che được vẻ oai phong.

“Trần Bách Phu Trưởng, ngài không vào nghỉ ngơi đi? Ngoài này bão cát lớn lắm!” Lý Thanh vừa cười vừa đưa trường mâu ra.

Trần Mãnh cười lớn, đáp: “Doanh trướng của ngươi nóng như cái lò thiêu, ai mà vào nổi?”

Hắn cầm lấy cây trường mâu, thử cảm nhận sức nặng của nó. Phần đầu mâu còn hơi ẩm khiến Trần Mãnh gật đầu hài lòng.

“Ha ha ha, không tệ! Ngươi làm khá lắm! Cứ thế này, không lâu nữa sẽ ra trận, đừng để phụ kỳ vọng của ta!”

Trần Mãnh xoay cây trường mâu một vòng, tạo ra luồng gió mạnh, khí thế hùng hồn khiến Lý Thanh không khỏi ngưỡng mộ.

“Trần Bách Phu Trưởng, võ nghệ của ngài đúng là kinh người!”

Lý Thanh chân thành tán dương, ánh mắt hấn không giấu nổi sự thán phục trước sức mạnh phi thường của vị bách phu trưởng.

“Bớt nịnh lão tử đi!” Trần Mãnh bật cười, vỗ vai Lý Thanh, nói tiếp: “Cổ Đại Sư sắp già rồi, ngươi tranh thủ học hết tay nghề của lão đi. Sau này, cái doanh này giao lại cho ngươi!”

Nói rồi, Trần Mãnh cầm trường mâu bước đi, bộ dạng đắc ý không giấu nổi trên gương mặt.

Nhìn bóng lưng của Trần Mãnh, Lý Thanh chậm rãi quay lại doanh trưởng, kéo rèm xuống, cẩn thận không để bão cát len vào trong.

“Hô! Đã mười bảy năm rồi...”

Hắn ngồi xuống nền đất lạnh lẽo, lưng tựa vào giá binh khí, tay cầm mảnh khăn đen kịt lau mồ hôi trên trán, ánh mắt mơ màng hồi tưởng.

Kể từ khi đến thế giới này, hắn luôn nghĩ chỉ cần sống yên ổn, làm một công việc bình thường để kiếm cơm qua ngày, cưới vợ, sinh con, rồi bình lặng trôi qua hết đời.

Nhưng mọi chuyện thay đổi khi hắn mười tuổi.

Đột nhiên, hắn nhận ra mình có thể nhìn thấy một dãy số kỳ lạ.

Dành suốt mấy năm để tìm hiểu, cuối cùng Lý Thanh cũng hiểu được rằng... dãy số ấy chính là số tuổi thọ của hắn.

Trước kia, Lý Thanh chưa từng nghĩ rằng cái chết hay sự già đi lại đáng sợ đến vậy. Cho đến khi hắn nhìn thấy rõ ràng, con số kia bắt đầu đếm ngược từng ngày một, mà điểm bắt đầu lại là con số 54 – một con số vô cùng ngắn ngủi, khiến hắn hoang mang.

Hắn cảm thấy mình như bị một cú tát mạnh vào mặt.

Lúc còn nhỏ, hắn không thể nào chấp nhận được sự thật rằng mình sẽ chết sớm.

Với thời gian trôi qua, những con số kia dần trở nên nhỏ bé, hắn càng tin rằng chúng đại diện cho tuổi thọ của mình. Nói

cách khác, nếu không có điều gì thay đổi lớn, hẳn chỉ có thể sống đến gần 60 tuổi!

Thật may, từ năm trước, khi bị ép nhập ngũ và trở thành một thợ rèn, hẳn bất chợt phát hiện ra rằng chỉ cần chế tạo vũ khí, hẳn sẽ có thể gia tăng tuổi thọ.

Từ khi làm ra thanh kiếm sắt đầu tiên, hẳn đã sống thêm một năm tuổi thọ. Còn bây giờ, chỉ cần chế tạo một vũ khí bình thường, hẳn đã có thể sống thêm năm tháng.

Mới chỉ một thời gian ngắn, con số trước mắt hẳn giờ đã là 142!

Lý Thanh nhìn chăm chăm vào dãy số 142 này, không nhận được mà bật cười ngây ngô.

Đúng vậy, chỉ cần không gặp bệnh tật, không làm gì đặc biệt, hẳn có thể sống đến gần 150 tuổi!

Đó là một con số tuyệt vời đến mức nào!

Hãy thử tưởng tượng, ở thời đại này, tuổi thọ trung bình của người bình thường chỉ dao động từ 60 đến 70 tuổi, mà 80 tuổi đã được coi là người sống lâu!

Ngay khi Lý Thanh đang vui mừng vì đã tìm ra cách kéo dài tuổi thọ, đột nhiên từ ngoài doanh trướng truyền đến một tiếng ồn ào rối loạn.

“Nhanh lên! Gọi đại phu! Mau gọi đại phu tới!”

Bầu không khí bình yên trong quân doanh lập tức bị phá vỡ bởi tiếng kêu cứu dồn dập.

Lý Thanh nghe thấy tiếng động, lập tức nhảy bật dậy, vội vã xốc rèm trướng đi ra ngoài xem xét tình hình.

Hắn nheo mắt lại, thấy ba bốn người lính đang vội vã khiêng một thương binh trở về.

Chẳng mấy chốc, rất nhiều người bắt đầu chạy ra khỏi doanh trướng.

“Chuyện gì vậy?”

Trần Mãnh, vừa mới cầm lấy vũ khí, từ nơi luyện võ tràng vọt ra. Mặt hắn nhú lại, tỏ vẻ lo lắng.

“Trần Bách Phu Trưởng, mã tặc, gặp mã tặc rồi!” Một người lính khiêng thương binh vừa thở hổn hển vừa trả lời.

“Mã tặc?” Trần Mạnh nghe vậy sắc mặt thay đổi, trong mắt lóe lên một tia tức giận.

“Mẹ nó, bọn mã tặc này đúng là ăn gan hùm mật báo, dám cả gan ra tay với ta, với Võ Lệ Quân!”

Lý Thanh không để ý tới cuộc đối thoại của họ, mà chỉ tập trung nhìn mấy người lính bị thương.

Những mũi tên sắc bén đã đâm xuyên qua cơ thể họ, máu tươi loang ra dưới lớp giáp áo. Cảnh tượng trông thật chói mắt.

Vết thương này, muốn cứu sống cơ bản là không thể.

Lý Thanh không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, sắc mặt hơi tái đi, người hắn không tự chủ được run lên.

Đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến những người lính bị thương nặng như vậy từ khi đến biên tái.

Cả một thời gian dài qua, thực ra biên tái vẫn rất yên bình. Mặc dù thỉnh thoảng có những cuộc va chạm nhỏ với Lương Quốc, nhưng chưa bao giờ dẫn đến chiến tranh thực sự, hai bên đều rất kiềm chế.

Tuy nhiên, hắn vẫn không thể tránh khỏi cảm giác bất an. Đây là biên tái mà, dù lâu rồi không có chiến sự, nhưng liệu nó có thể cứ yên ổn như vậy mãi sao?

Nếu không có chiến tranh, sao lại cần phải có quân đội đóng tại đây?

Lý Thanh bắt đầu lo lắng, liệu lần này có phải mã tặc chỉ là một sự khởi đầu cho điều gì đó lớn hơn, một cuộc xâm lược thực sự?

Hắn không còn tâm trạng để tiếp tục suy nghĩ, mà lặng lẽ quay lại cửa hàng rèn của mình, ngồi xuống bên cạnh khung sắt đựng binh khí, thân thể vẫn không ngừng run rẩy.

Không được!

Dù trong quân đội làm thợ rèn có thể kiếm thêm tuổi thọ, nhưng nếu chiến tranh bùng phát, đó chính là nơi nguy hiểm nhất!

Dù hấn có thể sống lâu hơn nhờ những vũ khí mình rèn ra, nhưng nếu trong lúc này bị ai đó cắt đi tuổi thọ thì có ích gì?!

Hấn chỉ là một thợ rèn, dù có chút lực lượng, nhưng trong chiến tranh, hấn gần như chẳng có khả năng tự vệ.

Phải đi!

Hấn phải rời khỏi biên tái càng sớm càng tốt!

Đó là điều duy nhất mà Lý Thanh nghĩ đến lúc này.

“Ta thật sự là quá ngây thơ rồi.”

(Tấu chương xong)

Chương 2: Thụ nghiệp chi ân

DTV EBOOK

Chương 2: Thụ nghiệp chi ân

Bóng đêm luôn đến nhanh chóng, mới vừa chạng vạng tối, chung quanh đã bao phủ một mảng đen kịt. Chỉ có trong quân doanh, ánh sáng mờ nhạt từ đèn dầu trong các doanh trướng mới le lói, như những tia sáng yếu ớt giữa màn đêm dày đặc.

Đêm đó, Lý Thanh cầm theo hai cái thau cơm đi vào nhà bếp. Hắn nhảy bén phát hiện ra rằng hôm nay, trong hàng ngũ quân nhân xếp hàng mua cơm, thần sắc của mọi người đều có vẻ ngưng trọng, bầu không khí khác hẳn với những ngày vui vẻ, nhộn nhịp trước đây.

Chắc hẳn là do mấy người bị thương nặng trong buổi chiều. Những vết thương nghiêm trọng đến mức máu tươi đã thấm đầm quần áo, có lẽ họ không sống nổi.

Rời khỏi biên tái chắc chắn không phải chuyện đơn giản, không phải cứ muốn đi là đi. Chuyện này cần phải bàn bạc kỹ càng, chí ít cũng phải rõ ràng tình hình trước khi ra đi, vì bội phản quân đội trong Phong Quốc là tội trọng.

Lý Thanh nghĩ đến đây, rồi thuận theo dòng người đi vào trong nhà bếp.

Hôm nay, người trực bếp là Ngô Xung, lớn hơn Lý Thanh một hai tuổi. Vì tuổi tác gần bằng nhau, nên trong quân ngũ, quan hệ giữa hai người khá tốt.

Nhìn thấy Lý Thanh bước vào, Ngô Xung, với khuôn mặt trung thực và đôn hậu, lập tức ra hiệu cho hắn bằng ánh mắt, rồi cầm muôi cơm đồ thêm vài miếng thịt kho tàu vào trong thau cơm của Lý Thanh. Sau đó, hắn đóng kín hai chiếc màn thầu thô, rất chặt chẽ.

“Áy, hôm nay có người đến đưa cơm cho thương binh doanh không?” Lý Thanh nhìn thau cơm của mình một lát, rồi tò mò hỏi.

Ngô Xung, với dáng người tròn trịa, rất hợp với hình tượng của một đầu bếp, toàn thân đều đầy đà, khuôn mặt thì tròn xoe, khiến đôi mắt nhỏ hẹp lại như bị che khuất.

“Có, mới nãy chứ đâu, người ở thương binh doanh đã đến mua cơm, còn dặn ta phải thêm hai miếng thịt vào.” Ngô Xung cười hì hì trả lời.

“Đúng rồi, bữa cơm này là ta nấu, thử xem có ngon không.” Ngô Xung lại ra hiệu cho Lý Thanh một lần nữa bằng ánh mắt.

Nhìn cảnh tượng này, Lý Thanh có chút hiếu kỳ về cách Ngô Xung, mặt đầy thịt mỡ, có thể biểu lộ nhiều sắc thái như vậy.

“Người á, ăn nhiều một chút sẽ béo như thế này, đến khi đánh nhau thì chạy không thoát đâu!” Lý Thanh chế nhạo.

“Hắc hắc, đầu bếp không ăn vụng, ngũ cốc không thu! Được rồi, người đi đi.” Ngô Xung cười hề hề.

Lý Thanh nhìn thấy thế, chỉ có thể bất lực lắc đầu, không nói gì nữa. Hắn cầm hai thau cơm rời khỏi nhà bếp, hướng doanh trường của mình.

Tuy nhiên, hắn không vào thẳng trong doanh trường của mình, mà lại xóc rèm bên ngoài doanh trường lên, rồi khom người đi vào.

“Sư phụ, ăn cơm đi.” Lý Thanh bước vào doanh trường, đem thau cơm đặt lên chiếc bàn cạnh giường.

“Khụ khụ khụ!”

Trên giường, một lão giả gần đất xa trời không ngừng ho khan.

Thật khó mà tưởng tượng được, tại biên tái khắc nghiệt thế này lại có một lão giả gần như sắp xuống lỗ.

Lão chính là Cổ Đại Sư, người mà Lý Thanh theo học nghề rèn sắt và đoán khí.

Cổ Đại Sư nằm trên giường, khuôn mặt già nua của ông đã có mấy vết nhăn sâu. Thế nhưng, khi ông mở mắt, ánh mắt vẫn sáng rực, như hai ngọn nến cháy mạnh mẽ.

Cổ Đại Sư nhìn Lý Thanh một hồi lâu, cuối cùng mới thở dài, ung dung cầm thau cơm lên, rồi bắt đầu ăn một cách say sưa. Sức ăn của ông thật khác hẳn với một lão nhân bình thường.

Lý Thanh thấy vậy, cũng cầm lấy hai chiếc màn thầu thô mà ăn, còn thịt kho tàu thì ngọt ngào, bóng bẩy, hần ăn ngon lành.

Chẳng mấy chốc, Cổ Đại Sư đặt thau cơm xuống, rồi lại nhìn Lý Thanh.

Khi bị ánh mắt của Cổ Đại Sư nhìn chăm chăm, Lý Thanh cảm thấy như mình là con thỏ nhỏ bị hổ rình mồi, trong lòng không khỏi run sợ.

Lý Thanh thậm chí không dám đối diện với ánh mắt của Sư phụ, vì ánh mắt nghiêm nghị của ông thật sự rất đáng sợ.

“Nhị Ngưu à, ngươi theo ta học rèn sắt bao lâu rồi?” Cổ Đại Sư gọi Lý Thanh bằng nhũ danh.

Lý Thanh vội vàng nuốt nốt cơm trong miệng, vẫn còn hơi mơ hồ liền đáp: “Một năm rưỡi rồi, Sư phụ. Chắc cũng sắp hai năm.”

“Ha ha, thoáng chốc mà đã lâu như vậy rồi. Ngươi còn nhớ khi mới tới đây, chân ngươi còn nhỏ hơn cả cánh tay người ta nữa.”

Cổ Đại Sư khẽ mỉm cười, ánh mắt hiện lên sự hoài niệm. Ở cái tuổi này, ông luôn thích nhớ về quá khứ.

“Lý Thanh đa tạ sư phụ vì ân truyền nghề!”

Nói xong, Lý Thanh liền muốn quỳ xuống, vẻ mặt đầy cảm kích, chân thành xuất phát từ nội tâm.

Hồi đó, hần vốn bị bắt đi sung quân, làm một tên tráng đinh ở biên tái. Sau này, được Cổ Đại Sư để ý, thu làm học đồ nghề rèn.

“Khụ khụ khụ, đứng lên đi, hài tử.”

Cổ Đại Sư giơ tay đỡ Lý Thanh đang định quỳ, nhẹ nhàng nâng hần lên.

Lý Thanh cảm thấy kinh ngạc. Không ngờ vị sư phụ già cả này vẫn còn sức lực mạnh mẽ đến vậy, vượt xa tưởng tượng của hần.

Mặc dù Cổ Đại Sư nổi danh là thợ rèn giỏi trong quân, nhưng từ khi nhận Lý Thanh làm học đồ, ông rất ít khi tự mình rèn

binh khí. Công việc này phần lớn đều do Lý Thanh đảm nhiệm.

Lý Thanh lại vui vẻ nhận việc. Dù sao mỗi lần rèn xong một thanh binh khí, hẳn đều cảm nhận được một điều kỳ diệu—tuổi thọ của hắn hình như tăng lên một chút.

“Sao ngươi lại thích rèn sắt đến thế?”

Cổ Đại Sư vừa đỡ Lý Thanh dậy vừa hỏi, ánh mắt chứa đầy sự tò mò.

Tất nhiên, lý do là vì mỗi lần rèn hắn lại có thể kéo dài mạng sống. Nhưng bí mật này, Lý Thanh tuyệt đối không thể nói ra.

Trong thời đại này, trường sinh là điều xa xỉ không tưởng. Với các bậc quân vương, họ thậm chí có thể làm mọi cách để kéo dài mạng sống.

Nếu sư phụ biết được rèn binh khí có thể giúp hắn trường thọ, thì cái tình cảm thầy trò này e rằng cũng chẳng hơn nhựa plastic.

“Bởi vì khi rèn ra từng thanh binh khí, ta cảm thấy rất thỏa mãn, như thể mình là người có ích.”

Câu trả lời của Lý Thanh không khiến Cổ Đại Sư bất ngờ.

“Ha ha, xem ra ngươi thật sự yêu thích nghề này, chẳng trách ngươi tiến bộ nhanh như vậy.”

Nói xong, Cổ Đại Sư lại ho kịch liệt, tiếng ho vang vọng như muốn nổ tung cả lồng ngực.

“Chỗ biên tái này thật không phải nơi nuôi người. Sắp tới có chiến loạn rồi. Nếu sau này có cơ hội, hãy rời khỏi đây, đi về phương nam. Nơi đó khí hậu dễ chịu, sống sẽ lâu hơn.”

Cổ Đại Sư vừa nói vừa ho khan, giọng đầy mệt mỏi.

Lời nói này khiến Lý Thanh giật mình. Nếu những lời này bị truyền ra ngoài, e rằng ngay lập tức sẽ bị kết tội nặng.

Tự ý rời khỏi quân đội là trọng tội, dù là thợ rèn cũng không được phép rời đi, trừ khi lập công lớn.

Lý Thanh không dám tiếp lời, chỉ lặng lẽ dọn dẹp thau com.

“Sư phụ, ta đi rửa thau com.”

Cổ Đại Sư nhìn bóng lưng của hấn, thở dài một hơi. Có chút tiếc nuối, ông rút từ dưới giường ra một quyển sách đầy bụi bặm.

“Đợi đã, cái này, ngươi cầm lấy.”

Đùng!

Quyển sách dày nặng rơi xuống đất, bụi bay mù mịt.

Lý Thanh cúi đầu nhìn quyển sách, rồi quay sang nhìn sư phụ, vẻ mặt tò mò:

“Sư phụ, đây là gì vậy?”

“Cả đời sở học của ta, đều ở đây. Ngươi mang về mà học cho kỹ.”

Nói xong, Cổ Đại Sư lại ho sù sù.

Nghe vậy, mũi Lý Thanh bỗng cay xè. Hấn hiểu rõ, sư phụ đang nhắc nhở hấn chuẩn bị hậu sự.

Không kiềm chế được cảm xúc, Lý Thanh buông thau cơm xuống, quỳ xuống hành đại lễ.

“Sư phụ!”

Dù thế nào, hấn cũng không thể quên được ân tình này. Trong suốt thời gian học nghề, sư phụ đã dạy cho hấn mọi điều, không chút giấu giếm, không chút ích kỷ.

Cầm quyển sách nặng nề, bụng hai thau cơm, Lý Thanh rời khỏi doanh trướng, lòng mang nặng ân tình không cách nào trả hết.

(Tấu chương xong)

Cực Dạ Thế Giới (1)

DTV EBOOK

Đêm khuya tại biên tái, cuồng phong gào thét như muốn lả đi mà chìm vào giấc ngủ. Cuối cùng, gió dần dừng lại, để lại sự tĩnh lặng phủ xuống mặt đất.

Dưới bầu trời đêm, một vầng minh nguyệt treo cao, ánh sáng thanh khiết chiếu xuống. Lý Thanh, sau khi ăn xong bữa tối đơn giản, quay trở lại doanh trường của mình.

Dưới nách hần kẹp một quyển điển tịch dày cộp. Vừa bước vào doanh trường, hần lập tức cẩn thận lấy ra một mảnh khăn, lau sạch tro bụi bám trên bìa sách. Khi bề mặt trở nên sáng rõ, bốn chữ hiện lên rành mạch: “Cổ Huyền Chùy Công”.

Cổ Huyền?

Lông mày Lý Thanh khẽ cau lại. Chẳng phải Cổ Đại Sư tên là Cổ Thiên Hành hay sao? Vậy vì sao môn chùy công này lại lấy tên Cổ Huyền?

“Mặc kệ, đợi đến Cực Dạ Thế Giới lĩnh hội luyện tập đã. Dù sao ban đêm cũng chẳng ai đến làm phiền ta.”

Lý Thanh tự nhủ một tiếng, rồi hai tay ôm lấy quyển “Cổ Huyền Chùy Công”, nhắm chặt đôi mắt.

Một lúc lâu sau, trong doanh trường, thân ảnh Lý Thanh dần trở nên hư ảo, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Khi nhận ra sự thay đổi nhiệt độ xung quanh, Lý Thanh mới mở mắt ra. Trên khuôn mặt hần hiện lên vẻ mệt mỏi.

Không chỉ nhiệt độ, mà ngay cả cảnh vật xung quanh cũng đã đổi thay. Từ vùng cát vàng mênh mông của biên tái, hần đã bước vào một thành nhỏ mang phong cách kỳ lạ.

“Hô!”

“Còn mệt hơn cả việc ta rèn mấy thanh đại đao.”

Trong một căn phòng cổ điển, bài trí tao nhã, Lý Thanh thở phào một hơi.

Nơi này được hần gọi là Cực Dạ Thế Giới, một cái tên do chính hần đặt ra.

Từ năm mười tuổi, sau khi nhận ra mình có thể nhìn thấy tuổi thọ, hần vô tình phát hiện khả năng kỳ diệu: chỉ cần đến đêm khuya, hần có thể dựa vào ý niệm để bước vào thế giới tối tăm này.

Tuy nhiên, việc xuyên qua bằng nhục thân lại cực kỳ mệt mỏi. Mỗi lần đều tiêu hao rất nhiều thể lực.

Năm mười tuổi, lần đầu tiên hần xuyên qua, thân thể gần như kiệt quệ. Mãi đến vài năm gần đây, tình trạng này mới có chút cải thiện.

Bây giờ đã mười bảy tuổi, cơ thể Lý Thanh khỏe mạnh hơn trước nhiều. Nhưng dù vậy, mỗi lần mang theo vật thật khi xuyên qua, hần vẫn cảm thấy gánh nặng không hề nhỏ.

Sau nhiều lần trải nghiệm, Lý Thanh dần phát hiện ra một vài điều kỳ lạ ở Cực Dạ Thế Giới.

Ví dụ như, thời gian ở đây trôi qua khác biệt hoàn toàn. Ba ngày tại Cực Dạ Thế Giới chỉ tương đương với một ngày ở thế giới thực.

Cũng chính nhờ điều này mà kỹ thuật rèn của hần tiến bộ vượt bậc. Tất cả đều nhờ vào sự luyện tập không ngừng trong thế giới này.

“Có thêm gần cả ngày ở đây. Phải tranh thủ lĩnh hội Cổ Huyền Chùy Công thôi.”

Lý Thanh trân quý từng khắc thời gian. Không kịp thở dốc thêm, hần liền mở ngay quyển “Cổ Huyền Chùy Công” mà Cổ Đại Sư để lại, bắt đầu lật xem.

Câu đầu tiên trong sách đã lập tức giải đáp nghi vấn của hần.

“Môn chùy công này truyền thừa từ tổ tiên Cổ Huyền. Đây không chỉ là một bộ chùy pháp luyện võ công mà còn giúp rèn luyện thể phách. Sau này, lão phu Cổ Thiên Hành – một thợ rèn, đã cải tiến chùy pháp, kết hợp với kỹ thuật rèn sắt để vừa

cường thân kiện thể, vừa tăng cường tay nghề. Quả thật không tệ.”

Đọc xong đoạn đầu, khuôn mặt Lý Thanh không giấu nổi sự kích động.

Quả nhiên!

Thì ra, sư phụ của hắn và những tướng sĩ lực lưỡng trong quân đều đã từng tập võ. Nếu không, sức mạnh phi thường kia làm sao có thể lý giải được.

Hắn vẫn nhớ rõ một lần, một thiên phu trưởng trong quân, trước mặt mọi người, chỉ dùng tay nhắc bổng một chiếc đỉnh nặng lên khỏi mặt đất hàng chục cm. Khi ấy, nội tâm hắn kinh ngạc không thôi. Nhưng những binh sĩ khác thì chỉ vỗ tay khen hay như thể đó là chuyện thường ngày.

Và bây giờ, hắn đã thực sự có trong tay một môn võ học bí điển!

“Cảm tạ trời xanh... À không, cảm tạ Cổ Đại Sư vì món quà này!”

Mang theo tâm tình kích động, Lý Thanh bắt đầu đọc từng trang, từng câu trong quyển bí điển đã truyền qua không biết bao nhiêu thế hệ.

Trái ngược với tưởng tượng, phần nhập môn của môn võ học này lại chỉ dạy cách đứng như một cọc gỗ, hay còn gọi là thung công.

“Con người, một khi rời khỏi mặt đất, tựa như bèo không rễ. Trong khoảnh khắc phát lực, hai chân nhất định phải đạp vững trên mặt đất.”

Không thể không thừa nhận, môn chùy công này miêu tả về cách phát lực và mượn lực vô cùng chi tiết, rất phù hợp với người mới nhập môn như Lý Thanh.

Sau khoảng hai canh giờ, hắn đã ghi nhớ toàn bộ những khái niệm cơ bản của môn chùy công.

Rời khỏi phòng, hắn tiện tay choàng một chiếc áo bông, rồi đi ra sân.

Tắm mình dưới ánh trăng đỏ rực, Lý Thanh đứng thẳng, bắt đầu luyện tập thung công.

Cực Dạ Thế Giới (2)

DTV EBOOK

Bắt đầu hấn đứng tư thế tựa cái cọc. Hấn gọi cách đứng này là đứng cái cọc.

Không khí bốn phía vô cùng lạnh lẽo, không phải vì đã vào mùa đông, mà là bởi vì Cực Dạ thế giới quanh năm đều lạnh lẽo như vậy.

Lý Thanh lần đầu tiên thử đứng như cọc gỗ, chỉ kéo dài khoảng mười lăm phút, mà hai chân hấn đã mỏi rã rời, run lên không ngừng, cảm giác giống như vừa chạy một quãng đường dài mấy ngàn thước.

Phanh!

“Tê! Phôi hợp chùy công trong tâm pháp mà đứng như cọc gỗ, lại còn mệt mỏi đến vậy.” Lý Thanh than thở, lau mồ hôi trên trán, cảm giác kinh hoàng vì độ khó của bài tập nhập môn.

“Đúng vậy, những võ công kiểu này đều cần phải rèn luyện từ nhỏ, giống như ta, qua cái tuổi này, chỉ có thể dần dần tập luyện qua thời gian mà thôi.”

May mà hấn cũng không thiếu thời gian.

Sau khi nghỉ ngơi một hồi, Lý Thanh lại bò dậy, bắt đầu vòng luyện tập tiếp theo.

Lần thứ hai, hấn kéo dài gần 20 phút mới mệt mỏi mà ngã xuống.

Lần thứ ba, hấn giữ được gần 30 phút.

Lần thứ tư, chỉ sau 5 phút, hấn không thể kiên trì nổi nữa.

Quá mệt mỏi!

Toàn thân ướt đẫm mồ hôi, Lý Thanh bỏ quần áo ra, chỉ khoác chiếc miên bào mỏng manh, hai tay để trần ngồi xuống trong sân, nghỉ ngơi.

Thân hình hần cơ bắp rõ rệt, những đường cong hoàn hảo không thể che giấu, mồ hôi không ngừng nhỏ xuống đất.

Dù không khí xung quanh rét lạnh, nhưng hần lại cảm thấy cơ thể ấm áp kỳ lạ, như có một luồng khí nóng từ trong cơ thể tỏa ra, là Bạch Khí từ thân thể hần bốc lên.

Lý Thanh nghỉ ngơi một hồi lâu, chuẩn bị tiếp tục luyện tập, thì bất ngờ từ ngoài viện truyền đến một tiếng hét lớn.

“Mẹ nó, lão An đầu người đừng có mặt dày như vậy!”

“Chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng! Cút ra ngoài cho ta, nói với Nghiêm Gia Nhân, tôn nữ của ta đời này không bao giờ vào Nghiêm Gia nữa!” Một giọng già nua tức giận vang lên.

“Vậy thì ông cháu các người cứ ngồi đấy mà chết đói đi, đắc tội với Nghiêm Gia rồi, nhìn xem các người sống sao nổi trong Hắc Diệu Thành này, sau này đừng mong có một gốc nấm hắc mạch để ăn!” Giọng nói chanh chua lại vang lên lần nữa.

Với những âm thanh này, Lý Thanh chẳng muốn để tâm. Hần vẫn khép mắt, tiếp tục hít thở theo phương pháp điều tức của “Cổ Huyền Chùy Công”.

Cực Dạ thế giới vốn không phải là một nơi yên bình, thậm chí có thể nói, nơi này còn hỗn loạn hơn cả Phong Quốc.

Bởi vì quanh năm nơi này đều tối tăm, thiếu thốn lương thực, dân số thừa thớt, sống trong tình trạng khốn khổ gần như suốt cả năm.

Đối với mọi người ở đây, việc sống sót là quan trọng nhất, không ai rảnh rỗi để lo lắng cho người khác. Họ chỉ quan tâm đến việc làm sao để không chết đói.

Giống như Lý Thanh hiện tại ở trong căn sân nhỏ này, thực ra căn sân này không phải của hần, chỉ vì trên con đường này không có hộ gia đình nào sinh sống.

Hần thuận lý thành chương mà dọn đến đây, những người khác cũng chẳng ai phản đối gì.

Vì vậy, Lý Thanh thảnh thơi vắng mặt trong một thời gian dài mà chẳng ai để ý.

Đông đông đông!

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa. Lý Thanh vốn không muốn để ý đến, nhưng lông mày hăn hơi nhíu lại.

Cuối cùng, hăn vẫn quyết định mở cửa.

C-K-Í-T...T...T a ~

Cửa mở ra, chỉ thấy ngoài cửa là một người nhỏ gầy, có dáng vẻ hơi lén lút, nhìn qua có chút tặc mi thử nhăn.

“Nha! Tiểu Lý sư phụ ở trong nhà sao? Ta đã gõ cửa mấy lần, cuối cùng cũng gặp được người.”

Người này tên là Nghiêm Tam, là một trong những tay sai của Nghiêm Gia. Trước kia hăn không họ Nghiêm, nhưng sau khi được Nghiêm Gia chú ý và trọng dụng, hăn liền thay họ Nghiêm để thể hiện lòng trung thành.

“Nghiêm Tam, có chuyện gì cứ nói thẳng đi, không cần lòng vòng.” Lý Thanh lạnh lùng lên tiếng.

Nghiêm Tam thấy Lý Thanh lúc này, tay thì để trần, toàn thân toát ra một làn hơi nóng, cơ thể rắn chắc, cơ bắp cuồn cuộn. Ánh mắt hăn lóe lên vẻ kiêng dè, nhưng sau đó lập tức thay đổi, chuyển sang giọng điệu nịnh hót:

“Tiểu Lý sư phụ, Nghiêm Gia gần đây muốn chế tạo một nhóm công cụ mới để cắt nắm hắc mạch, người xem thử có thể giúp đỡ không? Thù lao như trước, vẫn là ba thanh cắt đao cho nửa cân nắm hắc mạch.”

Nắm hắc mạch là một loại đặc sản của Cực Dạ thể giới, dân chúng nơi đây hầu hết sống nhờ vào nó.

Về loại nắm này, mặc dù có vị giống như mồi meo của bột mì, nhưng Lý Thanh chẳng có chút hứng thú nào.

Hăn trầm ngâm một hồi, rồi mở miệng nói: “Nghe nói trước kia ở Hắc Diệu Thành có mấy nhà võ quán đóng cửa, Nghiêm Gia dùng chút lương thực để thu mua, từ đó thu nạp cả công phu quyền cước của những võ quán đó. Còn về nắm hắc mạch, ta không có hứng thú, người đi hỏi thử xem Nghiêm Gia có thể để cho ta mượn xem qua những bí kíp võ công của họ không.”

Vừa nghe vậy, Nghiêm Tam có chút ngây người, sau đó ánh mắt hăn ánh lên một tia vui mừng.

Hiện giờ, ai còn luyện võ nữa? Võ công chẳng qua là chuyện ăn no, không đáng để quan tâm. Những bí kíp võ công cũ kỹ, đã sớm không còn giá trị gì.

Những người luyện võ cần rất nhiều thức ăn, mà dù là Nghiêm Gia cũng không thể bỏ ra quá nhiều tài nguyên để nuôi dưỡng đám người đó. Giờ thì những bí kíp võ công quyền cước kia, thật sự không còn ai luyện.

“Tiểu Lý sư phụ, hóa ra ngươi lại hứng thú với công phu quyền cước! Việc này cứ để ta lo, ta đảm bảo sẽ giúp ngươi lấy được!” Nghiêm Tam vui mừng đáp.

Bây giờ trong thành, người biết rèn sắt không nhiều, mà sản lượng nắm hắc mạch lại thấp, có thể dùng một chút đồ vô dụng làm thù lao, chẳng phải là chuyện tuyệt vời sao?

Với niềm vui tràn ngập, Nghiêm Tam hớn hở rời đi.

Lý Thanh đứng nhìn bóng dáng Nghiêm Tam rời đi, trong lòng không khỏi thở dài.

“Ai, việc này còn chưa đủ cẩn thận, hẳn là phải dùng một biện pháp xảo diệu hơn, khéo léo một chút mà đổi lấy mới đúng.”

“Dù sao biên cương sắp xảy ra chiến loạn rồi, đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi. Sự cấp tòng quyền, sự cấp tòng quyền.”

Trở về trong sân, Lý Thanh không ngừng khắc sâu trong lòng những điều bản thân đã học được, suy nghĩ về những gì đã xảy ra khi tiếp xúc với Nghiêm Tam, và tìm cách cải tiến những điểm còn thiếu sót.

Hẳn là một thợ rèn sắt trong thành, nhưng về mặt này, chẳng có ai thực sự đi điều tra về hẳn.

Dẫu vậy, trong thời đại này, liệu có người nào lại không cần nắm hắc mạch, mà lại đi tìm kiếm những bí kíp võ công không ai luyện nữa? Thật sự sẽ khiến một số ít người cảm thấy tò mò.

Mặc dù không thể đoán ra liệu hẳn có thể xuyên qua hai thế giới và mang theo bí mật, nhưng dù sao cũng cảm thấy có chút liêu lĩnh, đôi khi lại hơi lố mẫm.

(Tấu chương xong)

Mã tặc

DTV EBOOK

Nghiêm Tam đi phía sau, Lý Thanh tiếp lấy lại đang đứng tượng tẩn trong sân, sau đó suốt mấy tiếng đồng hồ, hần đều dùng để luyện cơ sở thung công.

Đợi đến khi thân thể mệt mỏi, buồn ngủ không thể chịu nổi, hần mới về phòng nghỉ ngơi.

Khi tỉnh lại lần nữa, Lý Thanh bị một tràng tiếng gõ cửa làm cho tỉnh giấc. Hần không dám ngủ quá lâu, vừa nghe cửa chỉ bị gõ ba cái là hần đã mở mắt.

Mở cửa, chỉ thấy Nghiêm Tam mang theo một đồng thời sắt và một phiến đá khắc hoa văn bí ẩn.

“Hắc hắc, Tiểu Lý sư phụ, Nghiêm Gia đã đồng ý yêu cầu của ngươi, bọn họ nguyện ý cho ngươi xem trước một phần bí điển. Sau khi chế tạo xong nông cụ, còn có hai phần nữa sẽ đưa lên!” Nghiêm Tam cười hì hì nói.

Rõ ràng là lần này giao dịch, Nghiêm Gia đã đồng ý rất dễ dàng, hần cũng từ đó thu được không ít lợi ích.

Lý Thanh vừa nhìn thấy phiến đá, đôi mắt không thể rời khỏi những hoa văn bí ẩn khắc trên đó.

“Xin hỏi, trên phiến đá này khắc môn công phu gì?” Lý Thanh dờ mắt, thần sắc lạnh nhạt hỏi.

“Nghiêm Gia vị quân sự nói, môn công phu này gọi là Khinh La Thối, trước kia trong thành Khinh La Võ Quán, đây là một trong các công phu nổi tiếng. Phiến đá này chính là do quán chủ tự tay khắc!” Nghiêm Tam giải thích, sau đó đưa phiến đá cho Lý Thanh, rồi bổ sung: “Dĩ nhiên, sau này Nghiêm Gia sẽ thu hồi lại phiến đá này!”

Tiếp nhận phiến đá nặng nề, Lý Thanh lại chăm chú quan sát thêm một lần.

Trên đó quả thật có một loại vận khí khó hiểu, có thể cảm nhận được khí cơ bên trong, không giống như đồ giả mạo.

“Tốt, ta nhận phiên đá này. Hôm nay ta có chút mệt mỏi, ngời về trước đi, bảy ngày sau lại đến lấy cắt đao.” Lý Thanh nhẹ gật đầu, thần sắc bình thản nói.

“Được rồi! Tiểu Lý sư phụ, bảy ngày sau ta lại đến một chuyến!” Nghiêm Tam cũng không dừng lại lâu, khi đi còn giúp Lý Thanh đóng cửa viện.

Phanh!

Khi cửa đóng lại, Nghiêm Tam lập tức thay đổi biểu cảm, từ nịnh nọt chuyển sang vẻ khinh miệt.

Đi được một đoạn, hắn mới lẩm bẩm: “Thật là một tên đồ ngốc, đến lúc này mà còn để đó luyện cái thứ vô dụng này, thật sự cho rằng mình có thể luyện ra cái gì sao?”

Trong viện, tai thính mắt tinh, Lý Thanh đương nhiên nghe rõ lời trào phúng ấy.

Với những lời này, hắn chẳng những không để tâm, mà còn có chút muốn cười.

Luyện loại võ học này, quả thật là tiêu tốn rất nhiều thời gian, và khó có thể nhìn thấy hiệu quả ngay lập tức. Nhưng hắn chẳng thiếu thời gian!

Hắn muốn yên lặng phát triển, đợi đến khi võ công đại thành, rồi một cước đạp chết tất cả những người chế giễu mình.

“Không sao, dù ta có tư chất kém, luyện cái này mười năm, tám năm cũng sẽ có kết quả. Thực sự không được, thì luyện thêm mấy món vũ khí cũng tốt!”

Lý Thanh trong lòng tự nhủ, một cách kiên định.

Do thân thể quá mệt mỏi, hắn quay lại phòng, nằm xuống rồi tiếp tục ngủ.

Hắn đã luyện được một kỹ năng đặc biệt để tỉnh lại đúng giờ, nhờ những năm tháng làm thợ rèn trong quân đội. Hắn không thể nào ngủ quên được.

Mang theo phiên đá khắc Kinh La Thối vào thế giới Cực Dạ, hắn cũng mang theo một phần thời sắt cùng bộ “Cổ Huyền

Chùy Công” quay trở lại doanh trường của mình.

Vừa về tới, dù nguyên bản hần tính ngủ thêm vài giờ, nhưng lúc này cơ thể lại tiêu hao không ít năng lượng, hần thở hồng hộc vì mệt.

Xoay người xuống giường, hần cảm thấy toàn thân đau nhức không thể tả, đặc biệt là đôi chân, ngay cả khi đi lại cũng không tránh khỏi run rẩy.

Di chứng của việc đứng như cọc gỗ!

Dù vậy, mệt mỏi vẫn không thể che khuất niềm vui trong lòng. Lý Thanh cảm nhận được thể lực của mình đã tăng lên một chút. Khi giẫm lên mặt đất, hần cảm thấy có một cảm giác lực đập thực sự, đó là do thung công đã bắt đầu phát huy tác dụng.

“Lộc cọc lộc cọc ~”

Gần một ngày chưa ăn cơm, bụng hần tự nhiên phát ra những tiếng kêu phản đối.

“Ai, nếu không phải do gấp ba thời gian trôi qua và hoàn cảnh sinh tồn ác liệt, thì ta thật sự muốn cứ mãi ở lại trong Cực Dạ thế giới, không ra ngoài nữa.”

Hần cũng không phải là chưa từng nghĩ đến việc mượn Cực Dạ thế giới để tránh họa. Đợi đến lúc địch nhân kéo đến, hần có thể chui vào một thế giới khác, thế là mọi chuyện sẽ không còn liên quan gì đến hần nữa.

Chỉ có điều, xuyên qua giữa hai thế giới lại có một khuyết điểm, đó là nơi nào hần xuyên qua lần đầu, sau khi trở về, hần vẫn phải ở lại nơi đó!

Võ Lệ Quân hiện tại đóng quân ở vùng biên tái, nơi này là một cứ điểm quan trọng, xung quanh có một mỏ quặng sắt, phải luôn phải người canh gác nơi này.

Nếu nơi này bị địch chiếm đóng, hần quay lại sẽ gặp phải rất nhiều rắc rối.

Không chừng còn bị coi là gian tế, rồi sẽ phải chịu đủ các hình phạt.

Dĩ nhiên, vấn đề mấu chốt vẫn là Cực Dạ thế giới thiếu lương thực. Ở đó hần không thể tin tưởng vào việc có thể cung cấp

đủ cơm ăn cho bản thân trong suốt quá trình luyện võ.

Bụng đói kêu vang, Lý Thanh bước ra khỏi doanh trướng, trời ngoài kia vừa mới sáng.

Hắn cầm theo hai thau cơm, bước nhanh đến lò nướng. Không ngờ sáng nay lại bị mắc lừa bởi Ngô Xung tên mập này.

Tuy nhiên, so với tối hôm qua, khuôn mặt Ngô Xung rõ ràng có thêm phần lo lắng.

“Thế nào, Ngô Bàn Tử?” Lý Thanh hỏi.

Sau đó, hắn nhìn thấy trên bếp lò, đông bánh bao trắng chông chênh thành núi, mắt hắn lập tức sáng lên, bụng đói đến mức không chịu nổi. Hắn cảm thấy nếu bây giờ có thể ăn hết mười mấy hai mươi cái bánh bao cũng chẳng thành vấn đề.

“Sư phụ dạy ta nấu ăn chiều hôm qua muốn đi xem Vận Lương Đội lương thực, nhưng tối hôm qua đi rồi vẫn chưa thấy trở lại!” Ngô Xung nói không ngừng, mọi chuyện đều kể cho Lý Thanh.

Lý Thanh liếc xung quanh một vòng, lúc này trong lò nướng không còn ai đứng đó, hắn lập tức nắm lấy hai chiếc bánh bao nhét vào miệng, miệng còn mơ hồ hỏi: “Sáng nay bên thương binh doanh có người mang cơm tới đó không?”

Ngô Xung lắc đầu, rồi nhìn Lý Thanh đang ăn bánh bao không ngừng, mặt đầy ngạc nhiên hỏi: “Người là quỷ đói đầu thai hả? Sao mà đói như thế? Hôm qua chẳng phải đã cho người ăn đủ cơm canh rồi sao?”

Về việc mình phải đứng cọc cả một ngày mà không được ăn gì ở dị giới, Lý Thanh tự nhiên không thể nào nói cho Ngô Bàn Tử biết.

Hắn nhanh chóng ăn xong hai thau cơm đầy ắp thức ăn, rồi vỗ vỗ lên vai Ngô Bàn Tử, vội vàng rời khỏi lò nướng.

Tình hình biên tái có thể sẽ rất rối loạn, nếu không hắn đoán, Vận Lương Đội có thể đã bị mã tặc cướp mất rồi.

Buổi tối hôm qua, có người mang cơm cho thương binh, nhưng sáng nay vẫn chưa thấy ai đến. Mấy người trọng thương hôm qua trở về, xác suất sống sót rất thấp.

Tuy nhiên, nếu đã lâu như vậy mà vẫn chưa có ai trở về, như Lý Thanh đoán, rất có thể những người đó đều là võ giả, có võ công phòng thân. Nếu là người thường, chắc chắn chẳng thể sống sót.

Mã tặc biên tái chủ yếu đến từ phía Đông, những bộ lạc du mục thảo nguyên, giáp ranh với Phong Quốc và Lương Quốc.

Giờ vẫn là giữa hè, mùa đông giá rét còn xa, nhưng mã tặc lại dám ngang nhiên cướp lương thảo, thậm chí còn bắn giết quân sĩ, điều này quả thực không giống bình thường.

Chắc hẳn chúng đang muốn gây dựng mối thù lớn. Nhìn dáng vẻ của chúng, dường như muốn Phong Quốc phái binh đi quét sạch bọn chúng.

Nhưng mà mã tặc lại dám tự tiện tìm cái chết sao? Chắc chắn là không. Bọn họ không phải kẻ ngốc, đắc tội với Phong Quốc chỉ có chết.

Trừ khi mã tặc và Lương Quốc có sự cấu kết với nhau.

Lý Thanh từ khi được rèn luyện tư duy nhanh nhạy trong thế giới hiện đại, đã suy nghĩ rất nhiều. Nhưng hắn tin chắc rằng, những gì hắn nghĩ, Võ Lệ Quân cao tăng không thể nào không nhận ra.

Giờ chỉ còn chờ thái độ của triều đình mà thôi.

“CMN Đúng đời, ta chỉ muốn yên tĩnh rèn sắt, luyện khí thêm chút nữa. Sao lại khó khăn như vậy chứ!”

(Tấu chương xong)

chỉ Điểm

DTV EBOOK

Theo thói quen, Lý Thanh mang cơm canh đến cho Cổ Đại Sư. Khi đến bên ngoài doanh trướng, hắn đã nghe thấy một trận tiếng ho khan dồn dập vang lên.

“Khụ khụ khụ!”

Xóc liềm trướng lên, hắn nhìn thấy Cổ Đại Sư nằm trên giường. Thân thể lão nhân như bị phủ kín bởi tử khí, sắc mặt xám xịt, những đốm đồi mồi trên khuôn mặt lão dường như lại tăng thêm vài phần.

Đây rõ ràng là dấu hiệu của người sắp c·hết.

Nhìn cảnh tượng này, nội tâm Lý Thanh khẽ thờ dài.

Sinh mệnh, khi đến hồi kết, thật khiến người ta cảm thấy bi ai. Đặc biệt là với căn bệnh phổi đeo bám, ra đi có lẽ cũng chẳng thể thanh thản.

“Cổ sư phụ, người mau ăn cơm đi.” Lý Thanh đặt thau cơm xuống trước mặt Cổ Đại Sư, trong mắt lóe lên một tia bi ai khó tả.

Dù là vì ân tình truyền thụ nghề nghiệp, hay bởi sự chăm sóc trong khoảng thời gian ở quân doanh, Lý Thanh đều không thể phủ nhận rằng, nếu không có Cổ Đại Sư, cuộc sống của hắn ở nơi biên tái này chắc chắn không thể dễ chịu như bây giờ.

Cổ Đại Sư dường như đã nắm bắt được phần tâm tình này của Lý Thanh. Lão nhìn hắn, khẽ cất tiếng: “Nhị Ngưu, mệnh ta không còn dài nữa. Có một việc muốn nhờ ngươi.”

Đây là đang bàn giao hậu sự sao?

Lý Thanh trầm nghĩ, sau đó ngồi sát xuống bên giường. Ánh mắt hắn chân thành, đối diện với ánh mắt của Cổ Đại Sư, rồi đáp: “Cổ sư phụ, có chuyện gì ngươi cứ nói. Thụ ân không thể không báo, ta nhất định dốc hết sức mà làm.”

“Người có định rời khỏi biên tái không?” Cổ Đại Sư nhìn chăm chăm Lý Thanh, ánh mắt như muốn nhìn thấu tâm can hắn.

Câu hỏi này chẳng phải thừa thãi sao? Sắp tới chiến loạn nổ ra, ai mà không muốn rời khỏi chốn thị phi này chứ.

Dĩ nhiên, lời này Lý Thanh không thể nào nói thẳng ra, dù đối phương là một người sắp bỏ mình, hắn cũng không thể hoàn toàn tin nhiệm.

“Tự tiện rời khỏi biên quân là trọng tội!” Lý Thanh làm ra vẻ hoảng sợ, gương mặt ngây ngô giả vờ khờ khạo.

Kết hợp với gương mặt thật thà chất phác của một người chăn trâu, biểu cảm này quả thực rất thuyết phục.

“Khụ khụ khụ! Lão phu vốn là người Thanh Châu, nhà ở Sùng Ninh Huyện. Năm đó, vì một số chuyện, ta nhất thời nóng giận làm điều thiếu suy nghĩ, đắc tội với huyện lệnh ở đó, nên bị đày tới biên quân làm thợ rèn.”

Cổ Đại Sư vừa ho khan vừa nói tiếp: “Ở Sùng Ninh vẫn còn hậu nhân của ta. Nếu sau này người có cơ hội, ta mong người có thể đem Cổ Huyền Chùy Công một lần nữa truyền về Cổ gia. Đồ vật tổ tiên để lại, không thể để đứt đoạn ở đời ta.”

Lý Thanh im lặng, trầm tư một lát rồi mở miệng: “Cổ sư phụ, sau này nếu ta xuất ngũ, nhất định sẽ mang Cổ Huyền Chùy Công trả lại Cổ gia!”

“Tốt! Có lời này của người, ta yên tâm rồi. Khụ khụ khụ!” Cổ Đại Sư ho một trận dữ dội, sau đó nói tiếp: “Thừa dịp ta còn sống, để ta chỉ điểm người thêm một chút về môn này. Nhìn dáng vẻ người, tôi qua chắc đã luyện tập không ít.”

Cổ Đại Sư đã luyện Cổ Huyền Chùy Công nhiều năm, chỉ liếc mắt đã nhận ra Lý Thanh đã bắt đầu có tiến triển. Đây là biểu hiện rõ ràng của người vừa tập luyện bài bản.

“Đa tạ Cổ sư phụ!” Lý Thanh vội vàng cảm tạ.

“Bớt nói nhảm! Hiện tại đứng cái cọc cho ta xem!” Cổ Đại Sư khoát tay, thúc giục.

Lý Thanh lập tức làm theo, dựa theo động tác ghi chép trong chùy công mà bắt đầu đứng cọc.

Sau khi đứng vững, hẩn nhắm mắt, bắt đầu mặc niệm tâm pháp của môn chùy công này.

Nhìn thấy Lý Thanh luyện tập thuần thục như vậy, đôi mắt đục ngầu của Cổ Đại Sư cũng sáng lên đôi chút.

Mới tới qua đưa cho hẩn Cổ Huyền Chùy Công, thế mà hôm nay đã luyện đến mức này. Đúng là một hạt giống tốt trong võ đạo!

Cổ Đại Sư âm thầm gật đầu, nội tâm tán thưởng thiên phú và căn cốt của Lý Thanh, nhưng không nói gì thêm.

Lấy kinh nghiệm nhân sinh của hẩn mà nói, hạng người gì mà hẩn chưa từng gặp qua chứ? Lý Thanh biểu hiện ra chút thiên phú ấy, miễn cưỡng nói là không tệ, nhưng còn xa mới được xem là kỳ tài ngút trời.

“Không sai, người hiện tại chắc đã có thể đứng như cọc gỗ khoảng nửa canh giờ. Thế nhưng, môn chùy công này, đứng như cọc gỗ chỉ là cơ sở. Có một điểm rất quan trọng, đó là hít thở.” Cổ Đại Sư ung dung chỉ điểm.

“Hơi thở chìm vào đan điền, bình tâm tĩnh khí, tinh tế cảm thụ.”

Lý Thanh nhắm mắt, đứng yên như cọc gỗ, chăm chú lắng nghe lời dạy bảo của Cổ Đại Sư.

Dưới sự chỉ dẫn của Cổ Đại Sư, lần này Lý Thanh đứng cọc đạt được hiệu suất cao lạ thường. Chẳng mấy chốc, hẩn đã tiến vào trạng thái toàn thân ấm áp, khí huyết như được hoạt hóa.

“Hô!”

Nửa giờ sau, Lý Thanh thở dài ra một hơi, trên khuôn mặt chất phác tràn ngập của hẩn lấp lánh mồ hôi.

“Đáng tiếc, người luyện võ quá muộn. Nếu có thể bắt đầu từ nhỏ, không chừng sau này trên con đường Võ Đạo còn có thể thành tựu.” Cổ Đại Sư nhìn Lý Thanh với ánh mắt tiếc nuối.

Con đường Võ Đạo, tốt nhất là bắt đầu từ nhỏ, khi xương cốt còn mềm dẻo mà luyện lên.

Thân thể con người vốn có giới hạn. Đến tuổi bốn mươi, khí huyết bắt đầu suy giảm, cơ thể từ từ già yếu, muốn tiến bộ

cũng gần như không thể.

Mà Lý Thanh, bây giờ mới 16 tuổi, còn đang loay hoay với việc đứng cọc cơ sở. Trong mắt Cổ Đại Sư, quả thật là quá muộn.

Loại chênh lệch này, không phải chỉ nhờ chút thiên phú là có thể bù đắp.

“Cổ sư phụ, ta cũng không mong trên Võ Đạo đạt được thành tựu cao xa. Sau này chỉ cần tăng thêm chút khí lực, làm thợ rèn tốt hơn là ta đã thỏa mãn rồi.” Lý Thanh gãi đầu, đôn hậu nói.

Cổ Đại Sư không nhịn được bật cười. Hắn từ trên giường khó nhọc ngồi dậy, mở miệng nói: “Trong quân ngũ, đám bách phu trưởng kia cũng không có gì đáng lo. Nhưng có một người họ Viên, là thiên phu trưởng. Nếu người có giao thiệp với hắn, nhất định phải cẩn thận.”

“Và còn một nữ thiên phu trưởng họ Tiền, người này lai lịch rất bí ẩn, tuyệt đối không được đắc tội!”

Lý Thanh nghe xong, đôi mắt khẽ chớp, cái đầu gật gù như gà con mổ thóc.

“Ta chỉ là một thợ rèn nhỏ bé, làm sao có cơ hội gặp được những nhân vật lớn như vậy? Sư phụ cứ yên tâm.”

“Ha ha ha! Người đi đi, đi mau đi! Lúc gần đất xa trời mà còn thu được một đồ đệ, cũng coi như chuyện may mắn.” Cổ Đại Sư khoát tay áo, đuổi Lý Thanh ra khỏi doanh trướng.

Rời khỏi doanh trướng, Lý Thanh nhanh chóng rửa sạch thau cơm, sau đó trở về chỗ ở của mình.

Hắn nhóm lửa lò rèn, bắt đầu nung thỏi sắt, chuẩn bị rèn những nông cụ mà Nghiêm gia đặt.

Điều kiện rèn sắt trong quân đội tốt hơn nhiều so với ở Cực Dạ thế giới. Tại đây, nung sắt và rèn đồ đều nhanh và hiệu quả hơn.

Còn ở Cực Dạ thế giới, bởi vì thời gian trôi nhanh hơn ba lần, Lý Thanh dự định sau này sẽ chuyên tâm tập võ ở đó.

Làm như vậy, hẳn có thể tận dụng tối đa lợi thế của hai thế giới.

“Keng! Keng! Keng!”

Từng nhát búa vang lên, sau khi thổi sắt được nung chảy, Lý Thanh bắt đầu rèn.

Rất nhanh, hẳn phát hiện việc vung búa giờ đây thuận buồm xuôi gió hơn, lực tay cũng tăng lên rõ rệt.

“Hẳn là hiệu quả của ‘Cổ Huyền Chùy Công’. Ta rèn sắt hiệu suất cũng cao hơn hẳn!” Lý Thanh ngạc nhiên tự lắm bầm.

Chỉ vèn vèn luyện cơ sở thung công mà đã có hiệu quả như vậy, khiến Lý Thanh càng thêm quyết tâm luyện ‘Cổ Huyền Chùy Công’ đến đại thành.

Thiên Phu Trưởng 1

DTV EBOOK

Keng!

Theo nhát búa cuối cùng của Lý Thanh nện xuống, trên lò lửa, một thanh cắt dao đã thành hình. Lưỡi dao ánh lên sắc đỏ rực đặc trưng của nhiệt độ cao.

Hắn cẩn thận xuyên thanh dao vừa rèn xong vào nước. Lập tức, mặt nước sôi trào, từng đợt bọt khí lộ cộc bốc lên không ngừng.

Khi công đoạn tôi lửa hoàn tất, một dòng thông báo xuất hiện trong đầu hắn:

【 Thành công rèn đúc nông cụ: Hắc thiết cắt dao, ban thưởng tuổi thọ một ngày! 】

Đúng vậy, chỉ có một ngày!

Có lẽ vì đây chỉ là nông cụ, phần thưởng tuổi thọ có phần keo kiệt, chỉ vغن vغن một ngày.

Nhưng may thay, lần này số lượng lại bù đắp cho sự thiếu hụt đó. Lý Thanh đã rèn thành công hai mươi ba thanh cắt dao trong một lần, thu hoạch tổng cộng hai mươi ba ngày tuổi thọ.

Nếu là trước đây, công việc này ít nhất cần ba ngày mới hoàn thành. Vậy mà giờ đây, chỉ trong một ngày, hắn đã rèn xong tất cả, và mỗi thanh đều đạt chất lượng rất cao.

“Tuy nói là nông cụ dùng để cắt nắm hắc mạch, nhưng dao của ta so với không ít binh khí còn sắc bén hơn nhiều. Ban thưởng chỉ một ngày tuổi thọ, đúng cmn keo kiệt!”

Lý Thanh làm bầm, sau đó cẩn thận cất những thanh dao đã nguội đi.

Trời vừa tối, hắn quyết định không giữ những thanh dao này trong doanh trướng của mình quá lâu. Đợi đến lúc đêm khuya

yên ắng, hắn sẽ vận chuyển chúng đến Cực Dạ thế giới để giao nộp.

Thu xếp xong xuôi, Lý Thanh khẽ thở phào, rồi nhắm mắt cảm nhận khí huyết đang lưu chuyển mạnh mẽ trong cơ thể.

Quanh năm làm nghề rèn đã giúp hắn có thân thể khỏe mạnh. Thêm vào đó, nhờ lò nung Ngô Xu·ng thường xuyên cung cấp đồ ăn, cơ thể hắn giờ đây rắn chắc như thép.

Dù chỉ mới bắt đầu luyện thung công, khí huyết trong cơ thể hắn lưu chuyển mượt mà hơn hẳn trước đây. Nếu là ngày trước, chỉ cần làm việc cường độ cao như vậy, chắc chắn hắn đã kiệt sức đến mức không nhấc nổi tay. Nhưng giờ đây, hắn vẫn tràn đầy sức sống, thể lực rõ ràng tăng lên rất nhiều.

Sau khi đặt chùy xuống, như thường lệ, hắn xách hai cái thau cơm đi về phía lò nung.

Đêm nay, đầu bếp trực ca là một người khác – một gã bụng phệ với khuôn mặt bóng loáng, trông rất phúc hậu.

Vốn dĩ, Lý Thanh định hỏi thăm Ngô Bàn Tử vài tin tức trong quân, nhưng lại từ bỏ ý định này. Nhân vật của hắn lúc này là một học đồ rèn sắt an phận thủ thường. Hắn không muốn tỏ ra quá quan tâm đến những việc ngoài lò rèn, tránh thu hút sự chú ý không cần thiết.

Như thường lệ, hắn múc đầy hai thau cơm rồi lặng lẽ rời khỏi lò nung.

Nhưng chưa đi xa, Lý Thanh đã nghe thấy tiếng bước chân từ phía xa, kèm theo tiếng nói chuyện râm ran.

“Đám mã tặc chết tiệt, lại cướp đoàn vận lương! Xem ra lần này không thể không đánh một trận rồi.”

“Viên Thiên Phu Trưởng của Chử Minh doanh đã bắt đầu điểm binh. Chắc chắn Võ Lệ Quân chúng ta sẽ không chịu nhịn chuyện này.”

“Ai, nhỏ giọng thôi. Bách Phu Trưởng đã dặn không được lan truyền tin tức lung tung, sợ ảnh hưởng lòng quân.”

Tại Lý Thanh từ trước đến nay rất thính. Những lời này đều lọt vào tai hắn, nhưng hắn vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản, thần

sắc không hề thay đổi, tiếp tục đi về phía doanh trướng của mình.

Sau khi mang cơm đến cho sư phụ, Lý Thanh nhận ra khí tức của Cổ Đại Sư đã bắt đầu suy yếu. Hơi thở ông trở nên mong manh, mỗi lần ho khan đều như muốn rút cạn sinh mệnh.

“Không ăn được. Ngươi giờ bắt đầu luyện võ, nên ăn nhiều một chút. Về sau phần cơm của ta đều thuộc về ngươi... khụ khụ khụ!” Cổ Đại Sư nằm trên giường, giọng nói yếu ớt.

Lý Thanh nghe vậy, trong lòng khẽ chấn động, hắn nói: “Sư phụ, như vậy sao được!”

Nhưng Cổ Đại Sư không thèm nhìn hắn, chỉ thều thào: “Ngươi không ăn cũng là lãng phí. Võ Lệ Quân chẳng mấy chốc sẽ giao chiến với mã tặc. Đại Lương bên kia cũng khó mà đứng ngoài. Tình thế này... không dễ xoay chuyển.”

“Sư phụ...” Lý Thanh nhất thời không biết nói gì, nội tâm ngổn ngang trăm mối.

Nhìn thấy sư phụ già nua yếu ớt, hắn càng thêm quyết tâm sống lâu hơn. Nếu trước đây, hắn chỉ nghĩ sống đến trăm tuổi là đủ, thì giờ suy nghĩ ấy quá tầm thường.

Với người tập võ, sinh mệnh bước vào tuổi già thực sự là một bi kịch.

Hắn không muốn rơi vào cảnh ngộ như vậy. Hắn muốn sống thật lâu, khỏe mạnh và cường tráng mãi mãi!

Ngay khi Lý Thanh đang chìm trong dòng suy nghĩ, Cổ Đại Sư bất ngờ mở mắt. Ông nghiêm giọng nói: “Ai!”

Có người!

Lý Thanh – vốn không cảm nhận được gì – lập tức căng thẳng, tim hắn đập nhanh hơn.

Rất nhanh, bên ngoài doanh trướng vang lên một giọng nữ êm dịu nhưng đầy uy lực.

“Không hổ là Cổ Đại Sư, cho dù nằm liệt giường vì bệnh nặng, vẫn có thể nắm rõ tình hình trong quân chu toàn như vậy.”

Tầm liêm trưởng bị vén lên, một bóng dáng cao gầy khoác giáp nhẹ bước vào.

Nữ nhân này vóc dáng cao lớn khiến Lý Thanh thoáng giật mình. Chỉ nhìn thoáng qua, hắn cũng ước lượng được nàng phải cao đến một mét tám, cao nhất trong số những nữ nhân mà hắn từng gặp.

Tóc nàng dài và được buộc gọn, gương mặt mang khí khái hào hùng, đôi chân rắn chắc, mỗi bước đi đều toát lên vẻ uy phong凛冽.

Thiên phu trưởng 2

DTV EBOOK

“Khụ khụ... Lão phu bái kiến Tiền đại nhân!” Cổ Đại Sư nhận ra người đến là ai, cố gắng gương dậy hành lễ.

Tiền đại nhân? Lại là nữ nhân?

Lý Thanh lập tức nhớ tới vị nữ Thiên Phu Trưởng danh tiếng lẫy lừng trong quân. Nàng là một nữ anh hùng thực thụ, chiến đấu không thua bất kỳ hán tử nào.

Ban đầu, hắn nghĩ rằng nàng sẽ là một người cao lớn thô kệch, eo to hơn cả thùng nước. Nhưng không ngờ, dáng vẻ của Tiền Hồng lại không tệ chút nào. Đôi mắt hẹp dài của nàng lộ ra một loại mị lực đặc biệt, khiến người khác không thể rời mắt.

Lý Thanh định hành lễ, nhưng Tiền Hồng đã lên tiếng ngăn lại: “Được rồi, ở đây không có ngoại nhân, không cần đa lễ.”

Nói xong, nàng bước đến bên giường của Cổ Đại Sư. Đôi mắt sắc bén quét qua hai người họ một lượt.

“Không giấu gì đại sư,” nàng trầm giọng nói, “ta đến đây là để mời người một lần nữa rèn lại Thanh Hồng Kiếm.”

Lời nói vừa dứt, Cổ Đại Sư thoáng ngẩn người, sau đó run giọng hỏi: “Dưới mỏ giếng đã tìm thấy loại khoáng thạch đặc thù đó rồi sao?”

Tiền Hồng gật đầu, nét mặt đầy nghiêm trọng: “Đúng vậy. Nhưng số lượng rất ít, chỉ đủ để rèn một thanh vũ khí. Ta phải tranh giành không ít mới có được.”

Nghe vậy, Cổ Đại Sư cười khỏ, yếu ớt đáp: “Tiền đại nhân, người xem tình trạng của ta bây giờ, liệu ta còn đủ sức nâng nổi chùy sao? Trong quân vẫn còn các thợ rèn khác, hay là để họ thử xem.”

“Hừ! Mấy kẻ đó chỉ có sức mạnh, làm sao đủ trình độ rèn loại khoáng thạch đặc thù này? Ta không yên tâm giao cho họ.”

Tiền Hồng hừ lạnh, giọng nói lạnh lùng khiến Lý Thanh cảm thấy toàn thân chấn động.

Một tiếng hừ của nàng thôi cũng khiến khí huyết trong người hần hơi rúng động. Lý Thanh không khỏi kinh ngạc: Nàng tuyệt đối là cao thủ tập võ. Nếu không, làm sao có thể ngồi lên vị trí Thiên Phu Trưởng, lại còn áp chế hai vị Thiên Phu Trưởng khác.

Đứng cạnh nàng, Lý Thanh có cảm giác bản thân như một con thỏ nhỏ trước mặt sư tử, chỉ biết run rẩy.

“Khụ khụ... nếu không, đề đồ đệ của ta thử xem. Hần đã học được bảy tám phần tay nghề của ta, có lẽ có thể làm được.” Cổ Đại Sư ho khan nói.

Nghe vậy, tim Lý Thanh đập mạnh, hần vội khoát tay, nói: “Sư phụ, chuyện này không được đâu! Tay nghề của đồ nhi chỉ là chút bản lĩnh nhỏ nhoi, làm sao dám đảm đương!”

Ý nghĩ đầu tiên trong lòng hần là từ chối. Đây là việc liên quan đến vũ khí của một Thiên Phu Trưởng, lại còn sử dụng loại khoáng thạch đặc thù.

Dù hần có tự tin đi nữa, cũng không muốn dính vào. Huống chi, việc này quá nguy hiểm, hần thà giữ im lặng và sống yên ổn hơn là mạo hiểm rơi vào tầm mắt của những người quyền lực trong quân đội.

Rất may, Tiền Hồng không có ý định giao việc này cho hần. Nàng nhíu mày, quan sát Lý Thanh từ trên xuống dưới, rồi lắc đầu nói: “Thôi đi, ta sẽ tìm người khác ở những châu khác. Tiểu tử này trông còn yếu đuối hơn cả người.”

Nói xong, nàng thở dài một tiếng rồi rời khỏi doanh trướng.

Lý Thanh nghe vậy, mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ.

Hần quanh năm rèn sắt, cơ bắp đầy mình, vậy mà lại bị xem như một kẻ yếu ớt, thậm chí còn thua cả sư phụ già nua sắp gần đất xa trời.

Nhưng Cổ Đại Sư lại cười lớn: “Ha ha, thằng nhóc nhà ngươi đừng có mà không cam lòng. Người ta Tiền đại nhân là cao thủ Bách Chiến cảnh, còn tu ra nội kinh. Chỉ cần một bàn tay

là có thể bóp chết người, nói người yếu đuối cũng chẳng có gì sai.”

Nghe đến hai từ “Bách Chiến cảnh” và “nội kinh,” Lý Thanh lập tức dựng thẳng tai lên, hứng thú hỏi: “Su phụ, nội kinh là gì, còn Bách Chiến cảnh là sao?”

Tối nay, tâm trạng của Cổ Đại Su dường như khá tốt, ông từ tốn giải thích: “Võ đạo chia làm ba cấp độ lớn. Thứ nhất là ngoại kinh, thứ hai là nội kinh, và thứ ba là hóa kinh.”

“Trong giới võ lâm, cao thủ ngoại kinh được gọi là Đoán Thế cảnh, cao thủ nội kinh là Bách Chiến cảnh. Còn nếu đạt đến hóa kinh, đó chính là Võ Đạo Tông Sư!”

“Lộc cộc!” Lý Thanh nuốt khan, ánh mắt lộ vẻ phẫn khích. Hắc hào hứng hỏi tiếp: “Su phụ, vậy ta hiện tại là cấp độ gì? Có phải là ngoại kinh cao thủ rồi không?”

Cổ Đại Su liếc mắt nhìn hắc, lạnh lùng đáp: “Người đến cả cái rắm cũng không phải, còn tính gì đến ngoại kinh cao thủ? Mới đứng cộc mấy ngày mà còn dám hỏi!”

Nghe vậy, Lý Thanh ngượng ngùng cúi đầu. Hắc nhớ lại lúc bị Tiên Thiên Phu Trưởng liếc qua mà toàn thân run rẩy. Giờ nghĩ kỹ, sự chênh lệch đúng là một trời một vực.

“haizz, hôm nay người không nhận cơ hội kết giao với Tiên đại nhân, thật đáng tiếc. Nếu người xung phong nhận việc rèn Thanh Hồng Kiếm, chưa biết chừng sau này nàng sẽ nhìn người bằng con mắt khác.” Cổ Đại Su chậm rãi nói.

Tuy nhiên, Lý Thanh lại không hề cảm thấy hối tiếc. Hắc gãi đầu, vẻ chất phác, đành hoàng đáp: “Su phụ, ta cảm thấy hiện tại rất tốt rồi. Mỗi ngày đều được ăn no, còn có việc rèn sắt để làm, như vậy là đủ.”

“Đồ ngốc, khụ khụ khụ!” Cổ Đại Su tức giận mắng một câu, rồi lại ho khan dữ dội. Cuối cùng, ông khoát tay áo, ra hiệu đuổi Lý Thanh ra khỏi doanh trướng.

(Tấu chương xong.)

Năm Hắc Mạch 1

DTV EBOOK

Chương : Năm Hắc Mạch

Thừa lúc đêm khuya vắng người, Lý Thanh lại một lần nữa tiến vào Cực Dạ thế giới.

Trên bầu trời, mặt trăng máu treo cao, ánh đỏ u ám tựa như tuyên cổ bất biến. Không khí vẫn lạnh lẽo đến tê người, khiến hắc nhất định phải khoác thêm áo bông để giữ ấm.

Trong Hắc Diệu Thành, hắc cần thận đặt hai mươi mấy thanh cắt dao vừa rèn xong trong sân, rồi tự mình đứng đó tiếp tục thung công.

Lần này, thời gian hắc đứng cọc lâu hơn bất kỳ lần nào trước đây. Phối hợp với phương pháp điều tức mà Cổ Đại Sư truyền dạy, hắc kiên trì được gần một canh giờ.

Trước đây, mỗi lần đứng lâu, hai chân hắc thường tê rần, thậm chí có cảm giác c·hết lạnh. Nhưng lần này lại khác hắc, khí huyết lưu thông không gì sánh bằng, toàn thân nhẹ nhõm, thoải mái vô cùng.

“Hô!”

Hắc thở ra một hơi dài, nghỉ ngơi chốc lát rồi lại tiếp tục thung công. Dù thời gian trong Cực Dạ thế giới trôi nhanh gấp ba lần bình thường, Lý Thanh vẫn không nỡ lãng phí dù chỉ một phút giây.

Hắc cảm thấy thời gian trôi qua cực nhanh, thoáng chốc đã gần nửa ngày. Nhưng điều đáng ngạc nhiên là hắc không hề cảm thấy mệt mỏi. Cơ thể vẫn tràn đầy sức sống, eo lưng và đôi chân như được bơm đầy lực lượng.

Tuy vậy, cơ thể của hắc lại lên tiếng phản đối – cái bụng đói không thể kìm nén.

Thung công mang lại hiệu quả rõ rệt, nhưng cũng khiến lượng cơm ăn của hắc tăng lên gấp bội. Dù đã ăn gần hai suất cơm

tối trong quân doanh, hắn vẫn rất nhanh cảm thấy đói. Toàn bộ cơ thể, từ trên xuống dưới, từng tế bào như đang kêu gào đòi thức ăn.

“Ai, đành phải ăn chút nấm hắc mạch lát dạ vậy.” Lý Thanh thở dài, không hề muốn đổi mặt với thứ hương vị “đáng sợ” đó thêm một lần nào nữa.

Hắn lục lọi trong nhà, gom góp một ít nấm hắc mạch. Đây là số còn sót lại từ những lần hắn giao dịch với Nghiêm Gia. Trước đây, khi hắn giúp Nghiêm Gia rèn nông cụ, đôi phương thường dùng nấm hắc mạch làm vật trao đổi.

Loại nấm này có rất nhiều ưu điểm: dễ bảo quản, giúp no bụng và tiện lợi. Nhưng nhược điểm lớn nhất chính là hương vị tẻ hại của nó.

Lần đầu tiên nhận được nấm hắc mạch, vì tò mò, Lý Thanh đã hứng khởi nấu cả một nồi lớn. Nhưng sau khi ném thử, hắn suýt nữa thì nôn sạch mọi thứ trong bụng.

Hương vị của nấm hắc mạch chẳng khác gì bột mì bị mốc, vừa chua lại chất, ăn vào khó mà nuốt nổi.

Trong kho lương thực, Lý Thanh đứng trước một đồng nấm hắc mạch, sắc mặt khó coi. Cuối cùng, hắn nhẫn nhịn ném tất cả vào nồi, chuẩn bị bữa ăn bất đắc dĩ.

Điều kỳ lạ là dù số nấm này đã để gần một năm, chúng vẫn không có dấu hiệu hư hỏng, trông chẳng khác gì vừa mới thu hoạch. Đây chính là ưu điểm lớn nhất của nấm hắc mạch – khả năng bảo quản tuyệt vời.

Đột nhiên, trong đầu Lý Thanh lóe lên một ý nghĩ táo bạo: “Nếu mình gom được lượng lớn nấm hắc mạch rồi mang đi giao dịch, liệu có thể đổi lấy võ công lợi hại để luyện không?”

Ý tưởng vừa hình thành, hắn lại nhanh chóng gạt bỏ.

“Không được! Nguồn thức ăn này không dễ giải thích, rất dễ bị người khác chú ý. Ít nhất phải chờ đến khi ta có đủ năng lực tự vệ mới dám thử.”

Hắn cau mày, suy nghĩ thêm: “Ít nhất phải đạt tới trình độ ngoại kinh, nếu không hiện tại ta đối phó không nổi ba tên

tráng hán, còn chưa nói đến những rắc rối tiềm tàng từ loại giao dịch này.”

“Hơn nữa, chuyện này nhất định phải tiến hành trong bí mật, tránh để lộ tung tích.”

“Trước đó, ngược lại có thể thử tìm hiểu xem thế giới này có thứ gì đặc biệt đáng chú ý.”

Khi nồi sắt dần nóng lên, Lý Thanh cũng mặc kệ những suy nghĩ rối ren trong đầu, tập trung đứng thẳng, điều chỉnh lại tinh thần.

Rất nhanh, hần định ra cho mình ba mục tiêu quan trọng.

Thứ nhất, phải mau chóng trở thành ngoại kinh cao thủ. Bất luận là muốn thoát khỏi quân doanh hay phát triển kế hoạch nào đó tại thế giới này, tất cả đều phải dựa vào thực lực mạnh mẽ của bản thân.

Không ai đối xử công bằng với kẻ yếu. Thế giới này không có chỗ cho sự thương hại hay nhân từ. Nếu không muốn trở thành con mồi, chỉ còn cách mạnh lên.

Thứ hai, cần tìm hiểu sơ bộ về thế giới này. Có những thứ ở đây có thể không được coi trọng, nhưng tại thế giới khác, chúng lại có giá trị to lớn.

Từ khi đặt chân vào thế giới này, Lý Thanh vẫn chưa từng đi quá xa khỏi con đường mình ở.

Những gì hần biết chỉ vồn vện là đây là một thế giới rét lạnh và đầy bóng tối. Từng có ánh mặt trời, nhưng đã từ rất lâu không còn xuất hiện nữa.

Hần đang sống tại một nơi gọi là Hắc Diệu Thành. Ngoài thành trồng rất nhiều nắm hắc mạch – nguồn lương thực chính, nhưng đất đai này đều thuộc sở hữu của Nghiêm Gia – thế lực lớn nhất trong thành.

Ngoài những điều đó, hần hoàn toàn không biết gì thêm.

Nấm Hắc Mạch 2

DTV EBOOK

Chương : Nấm Hắc Mạch 2

Lý Thanh nhận ra việc mình không nắm rõ môi trường sống là một sai lầm nghiêm trọng. Nếu không hiểu hoàn cảnh xung quanh, hẳn có thể bị bất ngờ cuốn vào nguy hiểm mà không kịp phản ứng.

Thứ ba, phải thoát khỏi chiến loạn sắp xảy ra tại biên tái.

Lý Thanh thân ở quân doanh, cảm thấy mọi thứ đều bị hạn chế. Ngay cả việc ra vào Cự Dạ thế giới cũng khó khăn, không thể tận dụng hết lợi thế của hai thế giới.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh bất giác nhận ra tư duy của mình trở nên rõ ràng, nhạy bén hơn trước rất nhiều.

“Hô, đây chính là lợi ích của việc luyện võ. Thân thể rắn chắc, khí huyết lưu thông, ngay cả đại não cũng được cung cấp máu đầy đủ, tư duy tự nhiên linh hoạt hơn.”

Sau đó, hắn tự giễu: “Đương nhiên, cũng có thể là do ta đói quá mà thôi.”

Lý Thanh lẩm bẩm một mình, rồi mở nắp nồi, lấy nấm hắc mạch đã nấu ra.

Nấm hắc mạch nấu rất đơn giản. Chỉ cần thêm nước và đun nóng là đủ. Rất nhanh, mùi thơm đặc trưng của món ăn bốc lên giữa không khí lạnh lẽo.

Đợi món ăn nguội bớt, Lý Thanh cau mày, bắt đầu bữa ăn trong bất đắc dĩ.

Chua xót không gì sánh được! Khó mà nuốt nổi!

Dù đói đến mức không chịu nổi, hắn vẫn cảm thấy như đang nhai thứ cặn bã. Món ăn này không hề trở nên ngon hơn dù hắn đã ăn đi ăn lại nhiều lần.

Không buồn thương thức, Lý Thanh nhanh chóng nhét từng miếng vào miệng, nhai qua loa rồi nuốt xuống.

Liên tục ăn hết nguyên cả nồi, hẳn cuối cùng cũng cảm thấy cơn đói được xoa dịu.

Nhưng trong miệng vẫn còn đọng lại vị chua xót khó chịu, khiến hẳn có cảm giác buồn nôn. Hẳn thậm chí tưởng tượng như mình vừa ăn hết một đồng sợi bông tằm mốc.

“Lộc cốc, lộc cốc ~”

Uống liền mấy ngụm nước lớn, Lý Thanh đứng dậy, gạt bỏ sự khó chịu trong miệng. Hẳn quyết định một lần nữa tiếp tục luyện công, chuẩn bị tư thế đứng như cọc gỗ.

Ngay khi Lý Thanh vừa bắt đầu triển khai tư thế đứng như cọc gỗ, cửa ra vào đột nhiên vang lên ba tiếng gõ chậm rãi.

Đông đông đông!

“Lý Sư Phó, ở nhà chứ?”

Nghe giọng nói già nua ấy, Lý Thanh lập tức nhận ra là ai – hẳn là An Lão Đầu, người sống ở đối diện đường phố.

Nhà họ An vốn là một gia đình bốn người, nhưng nghe nói vì một tai nạn nào đó xảy ra ngoài Hắc Diệu Thành, cả hai vợ chồng đều qua đời, chỉ còn lại hai ông cháu nương tựa vào nhau.

Thu lại tư thế luyện công, Lý Thanh chậm rãi bước đến cửa viện, mở cửa.

Trước mắt hẳn là một lão giả tóc bạc thừa thớt, gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, lưng còng rạp xuống.

Đây là lần đầu tiên Lý Thanh nhìn thấy một người gầy yếu đến thế. Hốc mắt sâu hoắm, cơ thể như một bộ xương khô di động.

Dù Cổ Đại Sư sắp mất, cũng vẫn trông khỏe mạnh hơn lão giả này nhiều. Nhìn An Lão Đầu, Lý Thanh không khỏi nghĩ rằng chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng có thể làm ông tan thành từng mảnh.

An Lão Đầu ôm theo một cái nồi sắt đã biến dạng, ánh mắt cầu khẩn nhìn Lý Thanh, mở miệng nói:

“Lý Sư Phó, có thể giúp sửa cái nồi này không?”

Lý Thanh cúi xuống nhìn chiếc nồi. Dựa vào vết nứt và dấu đập, hắn đoán nó đã bị cố ý phá hỏng, khả năng lớn là tác phẩm của Nghiêm Tam.

Hắn thu lại ánh mắt, bình thản đáp: “Có thể.”

An Lão Đầu nghe vậy, vội vàng lấy ra một túi nhỏ đựng nắm hắc mạch, trên gương mặt khắc khổ lộ vẻ khó xử:

“Trong nhà không còn nhiều lương thực, không biết chùng này có đủ không?”

Lý Thanh vừa ăn xong nắm hắc mạch, trong lòng vẫn còn cảm giác buồn nôn, không nhịn được cau mày. Nhưng hắn nhanh chóng giữ bình tĩnh, mở miệng nói:

“Người cầm những này về đi. Ta có một vài chuyện muốn hỏi, chỉ cần người trả lời là được.”

Hắn nghĩ thầm, lão giả này sống lâu như vậy, chắc hẳn hiểu biết về thế giới này nhiều hơn hắn. Đây là cơ hội tốt để thu thập thông tin về Hắc Diệu Thành cũng như Cực Dạ thế giới.

An Lão Đầu nghe vậy, có chút lúng túng, nghĩ rằng Lý Thanh thương hại mình nên không nhận phần lương thực.

“Như vậy sao được...”

Lý Thanh trầm ồ nói, giọng điệu không cho phép từ chối:
“Vào trong rồi nói.”

(Tấu chương xong.)

Thái Dương Biến Mất 1

DTV EBOOK

Đi vào dinh thự, An lão đầu khẽ liếc qua Lý Thanh, người đang mặc bộ quần áo mỏng manh, thở dài một tiếng trầm buồn, rồi chậm rãi nói:

“Lý sư phó, người đây là đang tập võ à?”

Lý Thanh ngẩng đầu lên, thần thái sáng láng, gật nhẹ, đáp lời:

“Ta chỉ luyện chút quyền cước, rèn luyện thêm vài phần khí lực. Như thế, khi rèn sắt cũng sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.”

Ở thế giới này, ai có thể nắm vững một môn tay nghề thì đều trở nên vô cùng quan trọng. Đây chính là lý do vì sao An lão đầu và Nghiêm Tam Hòa luôn dành cho Lý Thanh sự kính trọng đặc biệt.

Hiện tại, Hắc Diệu Thành gần như đã hoang vắng đến mức không còn bóng người. Muốn tìm một thợ rèn giỏi thực sự khó như lên trời. Những thợ rèn như Lý Thanh, vừa giữ được chút tay nghề tinh xảo, lại chịu đựng được cuộc sống khắc nghiệt, quả thực là cực kỳ hiếm hoi.

An lão đầu nhìn thoáng qua đồng cắt đao đã chế tạo xong xếp gọn bên góc viện, trong ánh mắt hiện lên một tia bi ai khó giấu.

“Ai, trước đây lão già này cũng từng gặp qua không ít người luyện võ. Nhưng bây giờ thì khó thấy lắm. Đất không trồng được lương thực, người ta ăn không đủ no, lấy gì mà luyện ra được trò gì.” Ông vừa nói, vừa lắc đầu, rồi tiếp tục: “Lý sư phó, nếu người có gì muốn hỏi thì cứ nói thẳng. Lão già này tuy không có tài cán gì lớn, nhưng sống lâu, lại trải qua nhiều chuyện. Kiến thức trong đầu này có khi cũng giúp được người phần nào.”

Lý Thanh nghe lời ấy, trong lòng khẽ động. Ý tứ của An lão đầu rõ ràng là, thời của ông từng có rất nhiều người luyện võ.

Điều này chứng tỏ thời đại ấy lương thực không quá khan hiếm như hiện nay.

Điều này khiến hắn càng thêm chắc chắn: thế giới Cực Dạ này không phải lúc nào cũng là một nơi chìm trong bóng tối vĩnh cửu. Nếu không, nhân loại sẽ không thể phát triển được đến trình độ như bây giờ.

Trước đây, hoặc chí ít là vài thập niên trước, hắn đã từng tồn tại thái dương!

Đây chính là điều khiến Lý Thanh tò mò và muốn tìm hiểu nhất.

“An lão đầu, chiếu theo lời người nói, trước đây đất có thể trồng được lương thực sao?” Lý Thanh cẩn thận hỏi dò.

An lão đầu hơi sững lại, ánh mắt nhìn kỹ khuôn mặt trẻ trung của Lý Thanh. Một lát sau, ông mới nở nụ cười khổ, đáp lời:

“Đúng vậy, khoảng mấy chục năm trước, trên trời vẫn còn thái dương (là mặt trời). Lý sư phó người còn trẻ, e rằng chưa từng biết thái dương là thứ gì đâu nhỉ?”

Ông dừng lại một chút, giọng nói mang theo chút hoài niệm, tiếp tục:

“Thái dương ấy mà, chính là một vòng tròn khổng lồ trên bầu trời, phát ra ánh sáng chói lòa. So với vàng trắng máu hiện tại trên đầu chúng ta thì còn sáng hơn gấp trăm lần. Chói mắt đến mức người không thể nhìn thẳng vào nó, nếu không, mắt sẽ hoa lên, không thấy gì nữa!”

“Khi ấy, ánh sáng thái dương rất ấm áp, chiếu xuống mặt đất, khiến cây cối đua nhau sinh trưởng. Đất đai có thể trồng ra lương thực, những loại hạt ngũ cốc ấy vừa ngon vừa bổ, ngon hơn đám nấm hắc mạch bây giờ nhiều lắm!”

Một khi nhắc đến thời đại ấy, An lão đầu dường như trở nên hoạt bát hơn. Ông bắt đầu kể cho Lý Thanh nghe về thời kỳ huy hoàng của thế giới, nơi mà thái dương từng chiếu sáng mọi nơi.

Nhưng rồi, có một ngày, thái dương không còn mọc lên nữa. Từ đó, thế giới này bị bóng tối vĩnh cửu bao phủ, không khí trở nên lạnh lẽo, còn đói khát thì dần dần chi phối tất cả.

Thời gian trôi qua quá lâu, những năm tháng có thái dương giờ đây đã trở thành ký ức mờ nhạt trong lời kể của những người lớn tuổi như An lão đầu.

Người đời sau, chưa từng tận mắt thấy thái dương, chỉ coi những lời kể ấy là những câu chuyện thần thoại hư cấu, không tin rằng có một thời đại như vậy từng tồn tại.

An lão đầu nhìn Lý Thanh, cười khở một tiếng, giọng nói mang theo chút bất lực:

“Tiêu Lý sư phó, người cũng là kẻ khổ sở mà thôi. Sống trong cái thế giới tối tăm này, không có ánh mặt trời, chỉ có thể ăn nắm hắc mạch cho qua ngày, thật sự không ai thoát khỏi cảnh cơ cực đâu.”

Lý Thanh không nói gì thêm, cũng không lộ ra bất kỳ biểu cảm hoài nghi nào.

Hắn chậm rãi mở miệng hỏi:

“Thái dương kia rốt cuộc đã đi đâu? Tại sao lại biến mất?”

An lão đầu không ngờ Lý Thanh không hề nghi ngờ về việc thái dương từng tồn tại, mà ngược lại hỏi tại sao nó lại biến mất. Điều này khiến ông thoáng ngạc nhiên.

Phải biết, cháu gái ông mỗi lần nghe ông kể chuyện này đều trợn mắt không tin, xem đó như lời hoang đường.

An lão đầu thở dài, giọng nói trầm ngâm, mang theo nét hoài ức:

“Không ai biết. Lúc đó có người nói, chúng ta đã chọc giận Thần Minh, nên ngài mang thái dương đi để trừng phạt nhân gian.”

Khi thái dương biến mất, có không ít kẻ thừa cơ lợi dụng, tuyên truyền giáo lý khắp nơi, tụ tập tín đồ để vơ vét tài sản, làm loạn cả một phương.

Thái Dương Biến Mất 2

DTV EBOOK

Nhưng rồi theo thời gian, bầu trời ngày càng u ám hơn, những giáo phái đó cũng dần biến mất, chỉ còn lại một thế giới đầy lạnh lẽo và đói khát. Người còn sống sót ngày một ít đi, thời đại này chẳng còn mấy ai có thể chống chọi nổi.

Nếu không nhờ phát hiện ra loại thức ăn như nấm hắc mạch, có lẽ toàn bộ thế giới Cực Dạ đã sớm rơi vào hoang vắng, khắp nơi chỉ còn là cõi chết, không một bóng người.

Lý Thanh lắng nghe, sau đó hỏi tiếp vấn đề thứ ba:

“Giống như Nghiêm Gia làm ác khắp nơi, chẳng lẽ không ai quản lý sao?”

Câu hỏi này xuất phát từ lòng hiếu kỳ của hắn: liệu trong thế giới này hoặc ít nhất là khu vực hắn đang ở, có tồn tại thứ gì tương tự quan phủ hay triều đình để duy trì trật tự không?

An lão đầu thở dài, câu trả lời của ông nằm trong dự đoán của Lý Thanh:

“Trước đây khi quan phủ còn tồn tại, thì vẫn có người quản lý. Nhưng bây giờ, quan phủ đã không còn, cả Hắc Diệu Thành này đều do Nghiêm Gia định đoạt.”

Nghe vậy, ánh mắt Lý Thanh thoáng híp lại.

Nếu quan phủ đã biến mất, vậy tại sao Nghiêm Gia có thể dùng nấm hắc mạch để đổi lấy võ công bí tịch từ các võ quán? Điều này rõ ràng không hợp lý.

Hắn suy nghĩ: nếu là người trong các võ quán kia, trước tình cảnh sắp chết đói, lựa chọn đầu tiên chắc chắn sẽ là cướp kho lương của Nghiêm Gia, chứ không phải đem bí tịch võ công của mình ra trao đổi.

Có câu: “Hàng xóm trữ lương, ta có súng, hàng xóm chính là kho lương của ta!”

Vậy mà Nghiêm Gia lại có thể bảo vệ được một kho lương lớn đến vậy, điều này chỉ có thể lý giải bằng hai khả năng:

Hoặc là Nghiêm Gia tự mình sở hữu lực lượng võ công mạnh mẽ.

Hoặc là phía sau Nghiêm Gia có một thế lực vô cùng lợi hại chống lưng.

Bất kể là khả năng nào, hiện tại đối với Lý Thanh mà nói, Nghiêm Gia không phải kẻ mà hắn có thể dễ dàng đắc tội. Vậy nên, hắn quyết định duy trì mối quan hệ này ở trạng thái trung lập, không để Nghiêm Gia ghi thù.

Trong lúc suy nghĩ, tay Lý Thanh không ngừng gõ nhẹ chiếc nồi sắt bị tổn hại, chỉnh sửa nó trên lò lửa. Với loại tổn thương nhỏ này, việc sửa chữa không làm khó được hắn. Chỉ cần vài nhát chùy, chiếc nồi đã gần như trở lại như mới.

Trong lúc làm việc, hắn hỏi thêm câu hỏi cuối cùng:

“Tại khu vực phụ cận Hắc Diệu Thành, còn có thành trì nào khác không?”

Không chút do dự, An lão đầu trả lời ngay:

“Đương nhiên là có. Đi từ cổng Tây ra ngoài, thẳng về phía trước sẽ đến Cự Nham Thành. Thành đó lớn hơn Hắc Diệu Thành rất nhiều. Còn đi về phía Nam, sẽ gặp Hắc Thổ Thành, nơi chuyên chở than đá đến cho chúng ta sử dụng.”

Nhưng ông cũng không quên căn dặn:

“Tiểu Lý sư phó, tuyệt đối đừng nghĩ đến chuyện một mình rời thành đi xa. Đường xá nguy hiểm lắm, đi một mình là dễ gặp bất trắc ngay!”

Nghe lời nhắc nhở của An lão đầu, Lý Thanh dứt khoát hoàn thiện nốt chiếc nồi sắt, rồi đưa cho ông, nói:

“Xong rồi, An lão đầu, người mang cái nồi này về đi.”

An lão đầu nhận lấy chiếc nồi, mặt đầy cảm kích, chân thành nói:

“Tiểu Lý sư phó, thật sự cảm ơn người!”

Lý Thanh không giữ ông lại lâu, tiễn ông ra khỏi cổng viện, rồi nhanh chóng đóng kín cửa.

Cuộc trò chuyện với An lão đầu hôm nay giúp Lý Thanh hiểu sâu hơn về thế giới này. Trong lòng hắn dần hình thành một bức tranh tổng quát về cuộc sống nơi đây.

Hắn khẽ lẩm bẩm:

“Thái dương biến mất vì chộc giận Thần Minh?”

Ngay sau đó, hắn lắc đầu. Dù là kiếp trước hay kiếp này, Lý Thanh vẫn luôn là một người kiên định vô thần.

Hắn tin rằng có những sinh mệnh mạnh mẽ tồn tại trong vũ trụ, nhưng với câu chuyện về một Thần Minh mang theo thái dương rời đi vì giận dữ, hắn thực sự khó mà tin tưởng.

Đem tất cả những suy nghĩ ấy vứt ra khỏi đầu, Lý Thanh quay về phòng, chuẩn bị ngủ một giấc thật sâu.

Cuộc sống ở thế giới Cực Dạ khiến hắn càng trân trọng giấc ngủ, và may mắn thay, nơi này lại chẳng thiếu thời gian để làm điều đó.

Phúng viếng 1

DTV EBOOK

Lý Thanh gần như tính toán chính xác thời gian để tỉnh lại. Khi trời vừa tờ mờ sáng, hắn đã rời khỏi giấc ngủ, cảm giác cơ thể tràn đầy sức sống. Con mệt mỏi do những ngày đứng như cọc gỗ bên lò rèn giờ đã hoàn toàn biến mất.

Như thường lệ, Lý Thanh mang theo hai thau cơm đến nhà bếp trong doanh trại lấy thức ăn rồi đem tới cho sư phụ Cổ Đại Sư. Nhưng khi đẩy tấm liêm trướng để vào trướng của Cổ Đại Sư, hắn lập tức nhận ra điều gì đó không ổn.

Quá an tĩnh.

Không gian trong doanh trướng yên ắng đến mức khiến lòng người bất an.

“Sư phụ!”

Lý Thanh tay run lên, suýt chút nữa làm rơi hai thau cơm xuống đất.

Hắn vội vàng chạy tới bên giường, nhìn Cổ Đại Sư đã nhắm nghiền hai mắt, vẻ mặt yên bình nhưng không còn sự sống. Hai mắt Lý Thanh đỏ hoe, cố gắng kìm nén cảm xúc, nhưng trái tim hắn đã trĩu nặng.

Cổ Đại Sư đã qua đời.

Tin tức này nhanh chóng lan ra khắp doanh trại. Trong quân đội, nơi sự sống và cái chết là chuyện thường ngày, cái chết của Cổ Đại Sư vẫn mang đến sự tiếc nuối và cảm khái cho không ít người.

Cổ Đại Sư là một nhân vật có danh vọng cao trong Võ Lệ Quân. Không ít bách phu trưởng, thậm chí cả thiên phu trưởng, đã từng sử dụng binh khí do ông tự tay chế tạo. Những món binh khí của ông không chỉ sắc bén mà còn bền bỉ, được mọi người trong quân đội tán thưởng.

Tang lễ trong quân đội vốn đơn giản, không phức tạp cầu kỳ. Nhưng dù vậy, những lễ nghi cơ bản vẫn được thực hiện. Những người từng nhận được ân huệ từ Cổ Đại Sư đều tới phúng viếng.

Người đầu tiên tới là bách phu trưởng Trần Mạnh, một hán tử cao lớn với dáng người khôi ngô và gương mặt thô ráp dữ tợn.

Trần Mạnh bước vào doanh trướng, nhìn thoáng qua di dung của Cổ Đại Sư rồi thở dài:

“Ai...”

Ông không nói thêm gì, chỉ bước tới vỗ vai Lý Thanh mấy cái như an ủi, sau đó lặng lẽ rời đi.

Người thứ hai đến khiến Lý Thanh không khỏi bất ngờ: thiên phu trưởng Tiền Hồng.

Vị nữ tướng quân này vẫn giữ phong thái hiên ngang như hôm trước. Nàng chỉ liếc mắt qua thi thể của Cổ Đại Sư, rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, gương mặt không để lộ nhiều cảm xúc.

“Cổ Đại Sư nói người đã học được bảy tám phần tay nghề của ông ấy. Điều này là thật sao?”

Ánh mắt của Tiền Hồng chiếu thẳng vào Lý Thanh. Tuy giọng nói không gay gắt, nhưng sự nghiêm nghị vẫn đủ khiến người khác khó lòng chống đỡ.

Lý Thanh vội lắc đầu, khiêm tốn đáp:

“Sư phụ đề cao ta thôi. Ta chỉ mới theo học ông được chưa đầy hai năm, làm sao có thể đạt tới mức độ đó.”

Nghe vậy, Tiền Hồng khẽ lắc đầu, trong giọng nói có chút tiếc nuối:

“Cổ Đại Sư mất vào thời điểm này, quả thực là không đúng lúc.”

Nàng không nói thêm gì nữa, xoay người rời khỏi doanh trướng.

Ngay sau đó, một vài bách phu trưởng khác cũng lần lượt đến viếng. Họ đều là những người cao lớn, thô kệch, giọng nói oang oang. Đến nơi, họ ân cần hỏi thăm Lý Thanh vài câu, nói những lời chia buồn đơn giản, rồi rời đi.

Người để lại ấn tượng sâu sắc nhất với Lý Thanh là thiên phu trưởng Viên Khiếu, người đến cuối cùng.

Viên Khiếu có dáng vẻ hoàn toàn khác biệt. Hắn thường xuyên mang một nụ cười ôn hòa, khiến người khác dễ lầm tưởng hắn là một kẻ hiền lành, vô hại.

Nhưng Lý Thanh không dễ bị vẻ bề ngoài đánh lừa.

Nhớ tới lời dặn dò của Cổ Đại Sư khi còn sống, Lý Thanh lập tức nhận định đây là một kẻ xảo trá, đầy nguy hiểm. Trong lòng, hắn đã dán nhãn “kẻ hai mặt” lên người Viên Khiếu.

Viên Khiếu nhìn Lý Thanh, nở một nụ cười thân thiện, rồi nói bằng giọng ôn hòa:

“Ha ha ha, tiểu huynh đệ, người chính là đồ đệ của Cổ Đại Sư sao? Lão nhân gia ông ấy mấy năm nay đã cống hiến không nhỏ cho quân đội chúng ta. Về sau, nếu người gặp phải phiền toái gì, cứ tới tìm ta, ta sẽ giúp đỡ.”

Nụ cười của hắn đầy âm áp, nhưng trong mắt Lý Thanh, lời nói ấy chỉ toàn mùi giả dối.

Lý Thanh biết rõ, dù ấn tượng đầu tiên về Viên Khiếu rất tệ, nhưng hắn vẫn cần diễn trò đúng lúc.

Vì vậy, hắn lập tức lộ ra vẻ mặt cảm động, mắt như sắp rung rung, chân thành nói:

“Viên thiên phu trưởng, tạ ơn ngài! Ta sẽ nhớ kỹ.”

Viên Khiếu khẽ cười, giọng nói mang theo vẻ quan tâm:

Phúng viếng 2

DTV EBOOK

“Tốt lắm, tiểu huynh đệ. Người chết như đèn tắt, người đừng quá đau lòng. Còn sống tốt mới là điều quan trọng.”

Dứt lời, hắn xoay người bước ra khỏi doanh trướng. Khi rời đi, ánh mắt Viên Khiếu thoáng lóe lên, như ẩn chứa điều gì khó đoán.

Nhìn theo bóng dáng hắn khuất xa, Lý Thanh nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng không khỏi cảm thán:

“Thâm sâu khó lường! Quả nhiên, như lời Cổ Đại Sư từng dặn, phải cực kỳ cẩn thận với hắn.”

Hắn tự nhủ: người này về sau, nếu có thể không tiếp xúc, thì tốt nhất là không tiếp xúc.

Trong Võ Lệ Quân đóng tại biên tái, có tổng cộng ba vị thiên phu trưởng. Tuy nhiên, chờ mãi, Lý Thanh vẫn không thấy vị thứ ba xuất hiện để phúng viếng.

Hắn không khỏi nghi hoặc:

“Chẳng lẽ vị thiên phu trưởng thứ ba này không có quan hệ gì với Cổ Đại Sư sao?”

Đây rất có thể là sự thật. Nếu không, tại sao trước lúc lâm chung, Cổ Đại Sư chỉ dặn hắn cẩn thận với hai vị thiên phu trưởng kia, nhưng không nhắc đến người còn lại?

Cùng ngày, tang lễ của Cổ Đại Sư được tổ chức. Vì trong quân, lễ nghi luôn đơn giản, thi thể ông được nhập liệm và đưa đến một gò đất nhỏ ngoài tái ngoại để mai táng.

Lý Thanh theo đoàn người, từ đầu tới cuối đều không rời đi, đợi đến khi hố đất được lấp đầy, những người đào đất lần lượt rời đi, hắn vẫn ở lại, lặng lẽ đứng trước mộ phần.

“Bây giờ mà trốn đi liệu có được không?”

Ý nghĩ này thoáng hiện trong đầu hắn, nhưng rất nhanh bị chính mình bác bỏ.

“Không, bây giờ chưa phải lúc. Khi thực lực chưa đủ mạnh, chưa có năng lực tự vệ, hoặc khi thế cục chưa đủ hỗn loạn, chạy trốn chẳng khác nào tự đâm đầu vào chỗ chết.”

Hắn trầm nghĩ, mình cần kiên nhẫn chờ đợi, chờ đến lúc không còn ai chú ý tới một kẻ thợ rèn học việc nhỏ bé như hắn.

Ngoài tái ngoại, gió lớn không bao giờ ngừng thổi, lúc này lại cuốn lên đầy trời cát vàng, từng đợt phủ kín cả không gian.

Lý Thanh đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên bia mộ, lòng thầm thở dài:

“Sư phụ đi quá đột ngột, nhưng không phải là không có dự liệu trước.”

Nhớ lại khoảng thời gian trong quân, hắn nhận ra mình đã chịu không ít sự chiếu cố từ Cổ Đại Sư. Dù sư phụ nghiêm khắc, nhưng đó đều là vì muốn tốt cho hắn.

Hình bóng cùng những lời dạy bảo của Cổ Đại Sư chợt ủa về trong tâm trí, khiến lòng hắn thêm nặng nề.

“Ai! Người sống càng lâu, những cảnh chia ly như thế này chắc chắn sẽ còn xảy ra không ít. Thậm chí, về sau, có lẽ chính ta cũng phải tiễn đưa không ít hậu bối.”

Lý Thanh ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định hơn.

“Được rồi, luyện công thôi.”

Dứt lời, Lý Thanh ném hết những suy nghĩ tạp nhạp ra khỏi đầu, đứng thẳng trước mộ phần, bắt đầu luyện tập.

Dưới cơn cuồng phong mạnh mẽ, thân hình hắn vẫn vững như cây tùng, không hề lay động.

Hắn duy trì tư thế đứng như cọc gỗ, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cho đến khi một giọng nói bất thành linh vang lên:

“Cổ Huyền Chùy Công, xem ra lão già Cổ thật sự đã truyền toàn bộ tâm huyết lại cho ngươi.”

Thanh âm đột ngột khiến Lý Thanh lập tức mở mắt, trong lòng kinh hãi.

Hắn không hề phát giác được bất kỳ động tĩnh nào của người tới!

“Ai?!”

Lý Thanh quét mắt một vòng, lập tức nhìn thấy một lão già với gương mặt đỏ bừng, tay cầm hồ lô rượu, đang đứng lạng lẽ bên cạnh mộ phần.

Tích! Tích!

Lão già nghiêng hồ lô, rượu tràn ra từng giọt, rơi xuống trước mộ phần của Cô Đại Sư.

“Hắc, lão phu họ Quách.”

Vừa nghe đến đây, nội tâm Lý Thanh chấn động mãnh liệt. Hắn lập tức nghĩ tới một người.

“Thiên phu trưởng thứ ba của Võ Lệ Quân – Quách Trấn Thông!”

Lý Thanh nhìn kỹ lão già trước mặt. Ngoài vẻ già nua, người này rõ ràng là một tửu quỷ chính hiệu!

Hắn lập tức hành lễ, nghiêm trang nói:

“Ti chức, bái kiến thiên phu trưởng đại nhân!”

Quách Trấn Thông cười tủm tỉm, phát tay:

“Không cần đa lễ. Người cứ tiếp tục luyện công của người đi, không cần để ý tới ta. Lão phu chỉ là tới để tiễn Cô lão già một đoạn cuối mà thôi.”

Từ hồ lô trong tay lão, rượu tiếp tục tràn ra, mùi rượu nồng đậm lan tỏa khắp không gian. Chỉ cần hít một hơi cũng khiến người ta có cảm giác lâng lâng, say lòng người.

Thường dân 1

DTV EBOOK

Quách Trấn Thông quả nhiên không nuốt lời, sau khi nói xong cũng không quấy rầy Lý Thanh đang đứng cọc gỗ. Hắn chỉ nhấp từng ngụm rượu mạnh, ánh mắt phảng phất chút buồn bã, nhìn về phía phần mộ của Cổ Đại Sư.

Ban đầu, Quách Trấn Thông còn trông mong rằng Lý Thanh có thể nhận được chút chỉ điểm nào đó. Nhưng khi quay đầu lại, hắn nhận ra vị thiên phu trưởng nọ đã biến mất từ lúc nào, không còn bóng dáng.

Lúc này sắc trời đã dần tối mịt, cuồng phong nơi tái ngoại gào thét cũng từ từ dịu xuống.

Lý Thanh đứng trước phần mộ, lặng lẽ bồi thêm chút đất cho mộ phần Cổ Đại Sư, sau đó quay về doanh trại trong quân doanh tái ngoại.

Thế nhưng, đêm nay trong giáo trường lại không yên ả. Một nhóm binh sĩ tụ tập đông đúc, khung cảnh vô cùng náo nhiệt, rõ ràng là đang chuẩn bị xuất chinh!

“Định kéo binh đánh đám mã tặc ở tái Bắc sao?”

Đây là ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Lý Thanh. Hắn nhắm mắt, nhìn về phía vị thiên phu trưởng đứng đầu hàng quân – chính là Viên Khiếu!

Khi lời hiệu triệu mạnh mẽ của Viên Khiếu vừa dứt, hơn 2000 quân sĩ dưới trướng hắn đã xông lên, trùng trùng điệp điệp hướng về phía tái Bắc (như biên tái, ý chỉ vùng biên giới phía Bắc).

Thấy tình hình như vậy, Lý Thanh vội vàng quay lại doanh trướng của mình, không dám nhìn thêm một giây nào.

Vì thuộc về nhóm thợ rèn trong quân, Lý Thanh chỉ cần ở lại trú đóng tại doanh địa, không phải ra chiến trường.

“CMN! Xem ra lần này thật sự định đánh lớn rồi. Không biết có đúng là Lương Quốc cầu kết với mã tặc hay không.”

Trở lại doanh trại, Lý Thanh im lặng cân nhắc về tình thế hiện tại.

Nếu thật sự Lương Quốc cầu kết với mã tặc, vậy thì lần xuất chinh này e là khó tránh khỏi một thảm bại. Thậm chí, nguy cơ còn có thể lan đến nơi đóng quân của hãn.

“Không biết triều đình có tăng thêm binh lực ở biên tái hay không. Bây giờ tình hình đã căng thẳng như thế này, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ ra xung đột quy mô lớn hơn.”

Lý Thanh thở dài. Hiện tại hãn nhận thấy nguồn tin tức của mình quá hạn chế, không đủ để nắm bắt rõ tình hình. Dù đầu óc có lanh lợi đến đâu, hãn cũng không thể phân tích chính xác mọi việc chỉ dựa vào chút thông tin ít ỏi.

“Không lo được quá nhiều, việc cấp bách trước mắt là bước vào cấp độ cao thủ ngoại kính. Chỉ khi đạt đến cảnh giới đó mới có năng lực tự vệ tối thiểu.”

Nghĩ vậy, Lý Thanh theo bản năng cầm lấy hai chiếc thau cơm, chuẩn bị đi lấy phần ăn. Nhưng ngay sau đó, hãn lại đặt thau cơm của Cổ Đại Sư xuống, chỉ mang theo phần của mình rồi bước về phía phòng bếp.

Phòng bếp, vốn mỗi tối đều ồn ào náo nhiệt, nay lại im ắng lạ thường. Những binh sĩ tình cờ đi ngang qua đều mang theo vẻ mặt nặng nề, rõ ràng cũng hiểu rõ tình thế trước mắt.

Chiến tranh sắp nổ ra.

Mà chiến tranh, luôn đi kèm với cảnh máu đổ, người chết.

Trong doanh trại, những người này hiển nhiên không phải không hay biết gì về tình hình.

Đêm nay, người phụ trách bếp núc vẫn là Ngô Bàn Tử. Gương mặt tròn trịa thường ngày của hãn nay cũng hiện rõ vẻ âu lo.

“Nghe nói sự phụ của người bị mã tặc chặn cướp khi đang vận lương, đúng không?”

Lý Thanh thử hỏi dò. Chuyện này trong quân doanh vốn không còn là bí mật. Viên Khiếu dẫn quân xuất chinh cũng lấy

lý do này làm cơ.

Ngô Bàn Tử nhanh nhẹn múc đầy cơm và canh vào thau cho Lý Thanh, thậm chí còn nén chặt cơm rồi thêm hũ hai muôi thịt khô.

“Đúng vậy.”

Ngô Bàn Tử gạt đầu, giọng nói mang theo vài phần sầu lo.

“Nhưng triều đình đã ngay lập tức phái thêm đội vận lương đến. Không biết lần này sẽ đến phiên ai phụ trách. Nếu chẳng may bọn họ bắt ta đi theo thì phải làm sao đây?”

Nghe vậy, mồ hôi trên trán Ngô Bàn Tử lấm tấm rơi xuống.

“Lại phải phái đội vận lương đến sao?”

Điều này chứng tỏ triều đình đối diện không phải hoàn toàn không biết gì về tình hình, mà ngược lại, lương thực vẫn còn dư dả, tuyến đường tiếp tế được duy trì ổn định.

Xem ra, thế cục không đến nỗi bất bát như Lý Thanh từng nghĩ.

Nghĩ đến đây, hắn tiện tay cầm một chiếc bánh bao nhét vào miệng, vừa nhai vừa nói mơ hồ không rõ:

“Không cần lo, lần này đi tiếp lương chắc chắn sẽ không quá nguy hiểm. Với bài học lần trước, vận lương lần này hắn phải có trọng binh hộ tống.”

“Làm sao ngươi biết?” Ngô Bàn Tử ngờ vực hỏi, ánh mắt tràn đầy hoài nghi.

Thường dân 2

DTV EBOOK

Lý Thanh liếc nhìn hắn một cái, không đáp lời, chỉ bung thau cơm quay về doanh trướng của mình.

Cơm nước xong, chờ đến đêm khuya khi mọi thứ chìm vào tĩnh lặng, hắn lại bước vào Cự Dạ thế giới.

“Tính toán thời gian, có lẽ cũng không sai biệt lắm đến lúc giao hàng. Nghiêm Tam hôm nay chắc sẽ đến đây.”

Lý Thanh khoác lên mình một chiếc áo bông dày cộm, sau đó tiếp tục triển khai tư thế, chăm chỉ rèn luyện thung công.

Không để hắn chờ lâu, tiếng gõ cửa viện lại vang lên.

Đông đông đông!

“Lý Sư Phó, có ở đó không?” Giọng của Nghiêm Tam vang lên từ ngoài cổng.

Lý Thanh thông thả bước ra, mở cửa viện đón hắn vào. Nghiêm Tam vẫn giữ nguyên nụ cười nịnh nọt trên mặt, rõ ràng rất muốn lấy lòng vị thợ rèn có tay nghề không tồi này.

“Cắt đao của ngươi ta đều đã hoàn thành, còn vật mà ta cần đâu?”

Lý Thanh chỉ về phía một đồng lớn cắt đao ở góc sân nhỏ, giọng điệu dừng dừng.

“Nha! Lý Sư Phó quả nhiên là người giữ chữ tín! Yên tâm, thứ ngươi cần, ta đã mang từ Nghiêm gia ra đây!”

Nói xong, Nghiêm Tam lấy ra một quyển da thú và một bộ thẻ trúc màu xanh, cẩn thận dâng lên Lý Thanh.

Lý Thanh cầm lấy cả hai món đồ. Quyển da thú cùng thẻ trúc đều mang phong cách cổ xưa, rõ ràng là vật lâu năm, không giống đồ giả tạo.

Khi mở quyển da thú ra, hắn nhìn thấy bên trong khắc họa cảnh ác hổ chụp mồi, hình ảnh sinh động như thật, ý cảnh

mạnh mẽ khiến người xem kinh ngạc.

Chỉ lướt qua một cái, Lý Thanh đã cảm nhận được Võ Đạo ý chí từ quyền da thú này, lòng không khỏi chấn động.

Nghiêm Tam thấy vậy, tưởng rằng hẳn không hiểu ý nghĩa của hình vẽ, liền giải thích:

“Lý Sư Phó, người Nghiêm gia nói rằng đây là hình ảnh một loài ác thú hung mãnh ngày xưa. Tương truyền, một vị võ quán chủ từng quan sát loài thú này săn mồi rồi sáng tạo ra môn võ công này!”

“Mặc dù bây giờ loài ác thú này đã tuyệt chủng, nhưng bộ võ công ấy vẫn còn được truyền lại đến ngày nay!”

Lý Thanh trầm ngâm một lúc rồi gật đầu: “Ân, không tệ.”

Ngoài quyền da thú, bộ thể trúc màu xanh còn khiến Lý Thanh bất ngờ hơn. Nó ghi lại một môn nội công tên là Quy Túc Công – một bộ công pháp nội gia hiếm gặp.

Lần này, Nghiêm Tam không giải thích nhiều, bởi hẳn đã nhìn thấy vẽ hài lòng hiện rõ trong mắt Lý Thanh.

“Lý Sư Phó, ta có thể mang cắt đao đi ngay bây giờ chứ?”
Nghiêm Tam dè dặt hỏi.

“Được, cứ lấy đi.” Lý Thanh khẽ gật đầu.

Khi cánh cửa viện khép lại sau lưng Nghiêm Tam, khóe môi Lý Thanh nhếch lên một nụ cười như có như không.

“Ha ha, Nghiêm gia thật đúng là tự cho mình thông minh.”

Hắc Diệu Thành.

Bên trong một tòa dinh thự nguy nga, sang trọng.

Một thiếu gia trẻ tuổi, da dẻ mịn màng, ăn mặc lộng lẫy, chau mày hỏi:

“Người nói Lý thợ rèn nhận lấy hai môn võ công, lộ ra vẻ hài lòng sao?”

Người đứng bên cạnh, Nghiêm Tam, cúi đầu thật thấp, vội vàng đáp:

“Đúng vậy, Nghiêm Thiếu Gia! Ta dám đảm bảo, cái này cắt đao ta đều đổi lại được!”

“Ân, làm tốt lắm. Cái Lý thợ rèn này quả nhiên là kẻ không có kiến thức. Sau này không cần để ý đến hắn nữa.” Nghiêm Thiếu Gia phát tay, giọng điệu khinh thường.

Bên cạnh, một trung niên khôi ngô bật cười nhạo báng:

“Cái này Lý thợ rèn chắc chắn chỉ là kẻ ngoài ngành, không hiểu gì về Võ Đạo.”

“Môn Khinh La Thối kia, chú trọng xảo kinh, hắn chỉ là thợ rèn, quen lối đánh thô bạo. Dù có luyện cũng chỉ đến tiêu thành, không đáng ngại.”

“Hắc Hồ Vô Mồi, tuy ý cảnh mạnh mẽ, nhưng nếu chưa từng thấy ác hổ thực sự, hắn làm sao luyện thành được? Thời này, còn ai tìm được loài hổ hung ác để quan sát?”

Cuối cùng, trung niên nọ hừ lạnh:

“Còn Quy Tức Công, khởi luyện cần thời gian dài, không có mười năm tám năm thì ngay cả cửa cũng chưa bước vào được!”

Nghiêm Thiếu Gia cười nhạt, gật đầu:

“Ba thứ vô dụng đó lại khiến hắn hài lòng đến vậy. Đúng là kẻ ngoài ngành không hiểu biết gì.”

Mãnh hổ 1

DTV EBOOK

Người luyện võ thường có câu: “Đông luyện tam cửu, hạ luyện tam phục”, ý muốn nhấn mạnh rằng việc tu luyện phải chịu đựng cả cái lạnh giá mùa đông lẫn cái nóng bức mùa hè, tuyệt đối không phải lời nói suông.

Hiện tại, Phong Quốc đang giữa mùa hè nóng nực, nhưng trong Cực Dạ thế giới, Lý Thanh lại phải đối mặt với cái rét thấu xương không gì sánh được.

Nhờ liên tục xuyên qua lại giữa hai thế giới, việc luyện võ của Lý Thanh tiến triển với tốc độ đáng kinh ngạc.

Đến ngày thứ bảy kể từ khi Viên Khiếu suất quân xuất chinh, trong doanh trướng nóng như lò lửa, thân thể Lý Thanh đột nhiên truyền đến một âm thanh giòn vang:

Răng rắc!

“Hô! Cổ Huyền Chùy Công cuối cùng cũng nhập môn rồi!”

Hai mươi ngày qua, kết hợp thời gian đứng cọc gỗ trong cả hai thế giới, vừa chịu giá rét vừa chịu nóng bức, Lý Thanh đã vô tình rèn luyện thân thể của mình đến mức đáng kinh ngạc, đặt một nền tảng võ học vững chắc.

Thu hồi tư thế đứng cọc, Lý Thanh cảm nhận lực lượng trong cơ thể mình tăng lên rõ rệt. Không chỉ phương pháp phát lực đã cải thiện, mà ngay cả khí lực cũng được nâng cao rõ ràng.

Hưu!

Một chươngng bất ngờ vung ra, kinh khí phóng thích khiến ngọn lửa trong lò rèn cháy bùng bùng cũng bị lay động.

“Không tồi, giờ ta có thể đánh bại hai cái ta của trước kia rồi.”

Lý Thanh cười đầy mãn nguyện, lòng tràn đầy vui sướng.

Mặc dù vẫn còn cách cảnh giới ngoại kính cao thủ một khoảng, nhưng tiến độ này đã đủ khiến hắn hài lòng.

Kể từ khi Viên Khiếu suất quân xuất chinh, biên tái trở nên yên bình hơn hẳn. Tin tức về mã tặc làm loạn cũng không còn truyền về nữa.

Đội vận lương của triều đình vài ngày trước cũng đã thuận lợi đến nơi, không gặp phải bất kỳ sự phục kích hay sự cố ngoài ý muốn nào.

Tuy nhiên, nếu triều đình không quyết định tăng cường binh lực tại biên giới, có lẽ Lý Thanh mới thật sự buông lỏng được trái tim đầy lo lắng của mình.

Hôm qua, tin tức từ triều đình truyền đến cụ thể và rõ ràng:

Lã Quảng Hoành tướng quân cùng chi Võ Lệ Quân của ông ta sẽ đến biên tái trong vài ngày tới!

Đối với đa số người trong doanh trại, đây là một tin vui lớn. Như đầu bếp Ngô Xung, sau khi nghe tin này, thậm chí đã ăn thêm mấy bát cơm lớn vì quá vui mừng.

Có kho lúa đầy đủ lương thực, cộng thêm sự xuất hiện của trọng binh tại biên tái, quả thực là những điều khiến người ta yên tâm hơn.

Nhưng Lý Thanh lại không nghĩ vậy.

Với sự nhạy bén trong suy nghĩ, hắn cảm nhận được điều gì đó bất thường.

“Nếu không có ý định khai chiến, triều đình chắc chắn sẽ không vô cớ điều toàn bộ Võ Lệ Quân ra tiền tuyến.”

Tuy nhiên, hắn lại cười nhạt mà tự nhủ:

“Cũng không phải chuyện gì tệ. Người càng đông, thế cục càng loạn. Khi đó, càng ít kẻ chú ý đến một học đồ thợ rèn nhỏ nhoi như ta.”

Hắn thậm chí quyết định phải tiếp tục giữ thái độ khiêm tốn, không để lộ ra bất kỳ điều gì đáng ngờ.

Chi Võ Lệ Quân này tổng cộng có 13 vị thiên phu trưởng, toàn quân nhân số vượt quá 15,000 người. Hiện tại, lực lượng trú đóng tại biên tái chỉ là một phần rất nhỏ của Võ Lệ Quân mà thôi.

Mỗi một vị thiên phu trưởng đều là cao thủ hàng đầu, còn Lã Quảng Hoành tướng quân – thống soái toàn quân, có lẽ chính là một hóa kinh tông sư trong truyền thuyết!

Đây là đội quân thành danh nhờ võ đạo, một trong những trụ cột vững chắc của Phong Quốc, tựa như kim chỉ nam giữa biển cả mênh mông.

Tối hôm đó, sau khi ăn cơm xong, Lý Thanh trở lại doanh trường của mình.

Kể từ khi Viên Khiếu dẫn quân rời đi, cả doanh trại đã trở nên yên ắng hơn nhiều.

Đến khi đêm khuya tĩnh mịch, hắn lại một lần nữa bước vào Cự Dạ thế giới.

Lần này, Lý Thanh không chọn tiếp tục luyện cọc gỗ mà mang ra ba môn võ học lấy được từ tay Nghiêm gia.

“Võ Đạo một con đường, tuy nói kiêng kị tham lam học nhiều, nhưng đó là vì tuổi thọ con người có hạn. Chỉ khi chuyên tâm vào một môn võ học mới đi được xa.”

Hắn lâm bẫm, sau đó mở Mảnh Hồ Vô Mối từ quyển da thú ra, bắt đầu thể ngộ.

Với Lý Thanh, thời gian không phải vấn đề. Nếu cần, hắn sẵn sàng dành nhiều năm để chậm rãi mài dũa tiến cảnh trên con đường Võ Đạo.

Mãnh hổ 2

DTV EBOOK

Nhưng bây giờ, khi biên tái sắp trở nên hỗn loạn, tăng cường chiến lược trong thời gian ngắn là điều quan trọng. Học thêm nhiều môn võ công sẽ mang lại lợi ích không nhỏ.

“Cổ Huyền Chùy Công” của hắn đã nhập môn, giờ chỉ cần không ngừng lặp lại luyện tập, chiêu thức sẽ càng ngày càng hoàn thiện. Về lâu dài, hắn có thể chạm đến cảnh giới ngoại kính.

Đối với đa phần võ giả, cả đời họ thường chỉ chuyên sâu vào một môn võ học, sau đó phụ tu một hoặc hai môn khác. Đây là phương pháp đúng đắn để đi xa hơn trên con đường này.

Bởi vì mỗi môn võ công chỉ nhấn mạnh vào một khía cạnh, trừ những bộ võ học đỉnh cấp, không có môn nào toàn diện cả.

Lý Thanh chìm đắm trong ý cảnh của Mãnh Hổ Vô Mối từ cuốn da thú.

Đây là tác phẩm được khai sáng bởi một võ giả cường đại. Trong cuốn da thú không chỉ lưu giữ tinh hoa của môn võ học này mà còn có cả ý chí Võ Đạo và khí cơ mà vị võ giả để lại.

Rất lâu sau, Lý Thanh mở mắt.

Hắn ngạc nhiên khi phát hiện bản thân đang bất giác bày ra tư thế hổ đối vô mối – chuẩn xác đến từng chi tiết.

“Môn võ công này chủ yếu rèn luyện tứ chi. Nếu luyện đến đại thành, chí ít cũng đạt cảnh giới nội kinh đại cao thủ.”

Khóe miệng Lý Thanh khẽ cong lên, hắn lầm bầm:

“Quyển da thú chứa đầy ý cảnh, nhưng nếu chỉ có ý mà không thấy hình, chưa từng quan sát mãnh hổ thật sự, việc nhập môn đã là một thách thức lớn.”

Nghiêm gia rõ ràng cho rằng cả đời Lý Thanh không có cơ hội nhìn thấy lão hổ thật. Không cách nào cảm nhận được hung

mãnh của mãnh hổ, hấn khó mà luyện thành một môn võ công cương mãnh bá đạo như thế này.

Nhưng điều họ không biết là, hình tượng lão hổ từ lâu đã khắc sâu vào trí nhớ của Lý Thanh.

Kiếp trước, hấn không chỉ từng đến thảo cầm viên (sở thú) mà còn xem vô số phim phóng sự về mãnh hổ. Hấn hiểu rõ đây là giống loài hung hấn và uy dũng đến mức nào.

Trong quyền da thú, Lý Thanh lĩnh ngộ được ba cấp độ của môn võ học này:

Hổ hình – Mô phỏng động tác của hổ.

Hổ ý – Thẩm nhuận khí thế và ý cảnh của mãnh hổ.

Hổ thần – Biểu hiện thần thái của loài thú chúa tể rừng xanh.

Từ hình, ý đến thần, cả ba cấp độ đều hoàn thiện việc tái hiện một mãnh hổ chân chính.

“Dù không có văn tự hướng dẫn, cách truyền thừa dựa vào ý cảnh như thế này cũng có nét độc đáo riêng. Khi luyện đến hổ ý và hổ thần, chắc chắn sẽ nhận được nhiều trợ lực.”

Nói đoạn, Lý Thanh siết chặt cánh tay trái, cơ bắp cùng gân xanh lập tức nổi lên cuộn cuộn, đôi bàn tay to lớn trông dữ tợn và đầy sát khí.

“Kể khai sáng môn võ học này hấn không ngờ được rằng sau này, ngay cả việc tìm một mãnh hổ để quan sát cũng trở thành chuyện gần như bất khả thi.”

“Nhưng điều đó lại khiến ta được hưởng lợi!”

Cả ngày hôm đó, Lý Thanh không ngừng luyện tập môn võ hung hấn này trong sân. Hấn hoàn toàn nhập thần, quên cả bản thân.

Dần dần, trên người hấn xuất hiện một loại lệ khí. Cả cơ thể giống như dã thú thực sự, tung hoành trong sân với những bước nhảy và động tác linh hoạt như hổ săn mồi.

Mỗi quyền mỗi chiêu đều mang theo lực đạo hùng hậu, không khí xung quanh bị lay động rõ rệt.

Ước chừng ba bốn canh giờ trôi qua, Lý Thanh mới dừng lại vì quá mệt. Hắn cảm giác như vừa trải qua một cuộc chạy đua marathon.

“Hô!”

Mồ hôi trên người hắn tuôn như suối. Trong không khí rét lạnh, hơi nóng từ cơ thể bốc lên mờ mịt.

Dưới ánh đèn đen, đôi mắt của Lý Thanh như lóe lên ánh lục quang, đầy vẻ dữ tợn và sống động.

Dù cơ thể rã rời, cảm giác đói bụng ập đến như sóng triều, tâm trạng hắn lại vô cùng hưng phấn.

“Môn võ học này quả thực rất hợp với ta. Đại khai đại hợp, đúng là con đường cương mãnh mà ta nên đi!”

(Tấu chương xong)

Lấy trộm thời sắt 1

DTV EBOOK

Trước khi cơn bão thực sự ập đến, Lý Thanh tận dụng những ngày yên tĩnh cuối cùng này để tập trung luyện tập Mãnh Hồ Chân Ý Hình.

Trong quân doanh, cơm canh không thiếu, lại thêm Ngô Bàn Tử thường xuyên “mở bếp nhỏ” chiếu cố, mỗi ngày hăn đều ăn no căng bụng.

Ngô Bàn Tử từng tỏ vẻ ngạc nhiên, hỏi:

“Lý Thanh, gần đây ngươi có phải quý chết đói đầu thai hay không? “Ngươi ăn nhiều hơn cả ta, lại còn vượt hăn một chút!”

Lý Thanh chỉ cười khỏ, không thể nói cho Ngô Bàn Tử rằng mình đang luyện võ, lại còn xuyên qua Cực Dạ thế giới, nơi ba ngày chỉ tương đương với một ngày ở đây. Điều này khiến bụng hăn đói nhanh hơn bình thường.

Tuy nhiên, lượng cơm ăn tăng lên cũng đồng nghĩa với việc sức mạnh của hăn đang không ngừng cải thiện.

Hiện tại, hăn đã chạm tới ngưỡng cửa của Mãnh Hồ Chân Ý Hình ở cấp độ hổ hình, chỉ cần thêm chút thời gian nữa là có thể triệt để nhập môn.

Vào một buổi chiều oi bức, khi luyện xong Cương Chùy và cả người đầm mồ hôi, Lý Thanh nghe thấy tiếng động bên ngoài doanh trướng. Đó là tiếng bước chân, dường như đang tiến đến gần.

Cảnh giác, Lý Thanh lập tức thu hồi tư thế võ công, tiện tay khoác chiếc khăn lau thường dùng khi rèn sắt lên vai, tạo dáng vẻ vừa làm việc xong.

Với ngọn lửa trong lò rèn vẫn rực cháy, cộng thêm mồ hôi nhễ nhại trên người, hăn trông hoàn toàn tự nhiên, không có vẻ gì giả mạo.

“Nhị Ngưu có ở đó không?”

Một giọng nói trầm khàn vang lên từ ngoài liêm trưởng.

Lý Thanh không quen thân với những người trong quân, nên không nhận ra giọng nói này là của ai. Tuy nhiên, hắn vẫn nhanh chóng đứng dậy, bước ra và vén liêm trưởng lên.

Trước mặt hắn là một người khoác áo giáp, miệng có ria mép, khí chất và vẻ ngoài có phần không khớp với bộ giáp oai hùng trên người.

“Người là... Lý Quế giáo quan? Không biết tìm ta có chuyện gì?”

Dựa vào khuôn mặt, Lý Thanh nhận ra người đến là Lý Quế – một giáo quan phụ trách kho lương thực trong quân doanh.

Dù cùng họ với mình, nhưng Lý Thanh hiếm khi có dịp gặp người này.

“Đúng vậy, là bản giáo quan.”

Lý Quế cười nhạt, sau đó hỏi:

“Ta muốn biết, cây trường mâu của Trần Mãnh bách phu trưởng, có phải do người chế tạo không?”

Lý Thanh làm ra vẻ thật thà, mắt mở to, đáp:

“Đúng vậy, là ta làm. Lý đại nhân, cây trường mâu đó có vấn đề gì sao?”

Nghe hắn thừa nhận, Lý Quế bật cười:

“Ha ha ha! Không tồi, xem ra người quả thực đã lĩnh hội được vài phần chân truyền từ Cổ đại sư!”

Nói đoạn, giọng ông ta hạ thấp:

“Ta đến đây là muốn người rèn giúp ta một thanh khai sơn phủ, nặng khoảng 200 cân trở lên thì tốt.”

Nghe vậy, sắc mặt Lý Thanh lập tức thay đổi. Hắn dè dặt nói:

“Lý đại nhân, nếu ta nhớ không lầm, bộ áo giáp ngài đang mặc hình như do sư phụ ta làm đầu năm nay.”

Trong quân doanh, bất kể là bách phu trưởng hay thiên phu trưởng, việc chế tạo vũ khí đều bị hạn chế số lượng. Điều này

vì nguồn quặng sắt khai thác mỗi năm rất ít, không đủ cung ứng cho tất cả.

Lý Quế đầu năm đã được làm một bộ áo giáp, nay lại muốn một thanh khai sơn phủ nặng hơn 200 cân, rõ ràng là vi phạm quy củ.

“Người nói đúng.”

Lý Quế gật đầu, giọng điệu đầy vẻ thuyết phục:

“Nhưng người cũng biết, gần đây mỏ quặng vừa đào được một đồng quặng mới. Chúng đã tinh luyện thành thỏi sắt và chuyển đến đây.”

Ông ta tiếp tục:

“Ta có thể lấy 100 cân thỏi sắt trong phần của ta. Số còn lại, Nhị Ngưu người hãn cũng còn dư một ít trong kho, chỉ cần linh động một chút, xem như sớm dự trù phần của năm sau.”

Lời nói của Lý Quế rất nhẹ nhàng, đầy vẻ thân thiết. Nhưng với Lý Thanh, đó chẳng khác gì một lời ép buộc khéo léo.

“Ta còn chưa dám động vào số quặng đó, người đã định lấy?”

Trên trán Lý Thanh, mồ hôi bắt đầu rịn ra.

Hắn biết rõ việc này không đơn giản. Trong quân, những quy định về quặng sắt cực kỳ nghiêm ngặt. Chỉ cần làm sai, không những bị phạt nặng mà còn có thể bị coi là cấu kết làm trái lệnh triều đình.

Dù Lý Quế mang vẻ hòa nhã, nhưng ai cũng biết hắn là người nói một không hai trong việc điều phối kho lương thực và vật liệu. Giờ từ chối, e rằng cũng không dễ thoát thân.

Tại Phong Quốc, hành vi trộm cắp thỏi sắt là tội danh cực kỳ nghiêm trọng.

Lý Giáo Quan vậy mà lại ngang nhiên yêu cầu hắn rèn một thanh khai sơn phủ nặng hơn 200 cân, còn không ngần ngại đề xuất lấy trộm thỏi sắt để làm chuyện đó. Nếu chuyện này bị phanh phui, hậu quả không chỉ là mất chức mà còn có thể mất đầu.

“Lý đại nhân, chuyện này... không ổn lắm đâu.”

Lý Thanh chần chừ nói, cố giữ vẻ thật thà.

Thế nhưng, Lý Quế chẳng những không thu liễm mà còn vỗ vai hắn cười ha hả:

“Nhị Ngu, ngươi cần học cách linh hoạt hơn! Trong thế đạo này, không ai sống cứng nhắc mà tồn tại được lâu đâu!”

Ông ta hạ giọng:

“Bất quá chỉ là lỗ hồng 100 cân thôi sắt, ai mà phát hiện được? Nếu thật sự có chuyện, cứ đổ hết lên người sư phụ người đã khuất là xong, không phải dễ dàng sao?”

Lấy trộm thỏi sắt 2

DTV EBOOK

Nói đoạn, Lý Quế lấy từ ngực ra một thỏi bạc vụn nặng khoảng năm sáu lượng, nhét vào tay Lý Thanh.

“Cầm lấy. Người làm ở biên quân cũng lâu rồi, chắc cũng vất vả. Sau này có cơ hội vào thành, khao bản thân một bữa thật ra trò.”

Nhận hồi lộ, tội lại tăng thêm một bậc.

Lý Thanh thâm nghĩ như vậy, đôi mắt thoáng hiện vẻ bất lực.

“Thôi...”

Hắn thở dài trong lòng. Cuối cùng, Lý Thanh cũng không từ chối.

“Tốt lắm! Ha ha ha, quay đầu ta sẽ đem thỏi sắt đến cho người.”

Nhìn Lý Thanh không phản đối, Lý Quế nở nụ cười hài lòng trước khi rời khỏi doanh trường.

Đợi vị giáo quan này đi khuất, vẻ mặt chất phác của Lý Thanh lập tức biến mất, thay vào đó là thần sắc lạnh nhạt như mây trôi nước chảy.

Vấn đề thiếu hụt thỏi sắt, hắn không lo lắng lắm. Trong quân doanh, việc kiểm tra loại chuyện này vốn rất ít khi xảy ra.

Ngay cả khi đột ngột bị tra xét, hắn vẫn tự tin rằng mình có thể giữ kho sạch sẽ, không để lộ sơ hở.

Tại Cục Dạ thế giới, việc kiểm quặng sắt vốn chẳng phải chuyện khó khăn. Nhiều năm qua, chỉ riêng việc làm nông cụ cho Nghiêm gia, hắn đã tích góp được không ít thỏi sắt.

Hơn nữa, Lý Thanh đã có kế hoạch rời khỏi biên quân ngay sau khi trận chiến sắp tới kết thúc, bất kể thắng hay bại.

Khi đó, chỉ cần mang theo chút ngân lượng, mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nếu tình hình không thuận lợi, hắn hoàn toàn có thể tìm một nơi ẩn cư, tận dụng thời gian trôi nhanh gấp ba lần ở Cực Dạ thể giới để luyện võ công. Đợi đến khi đạt đến cảnh giới vô địch thiên hạ, hắn sẽ tái xuất. Khi ấy, ai có thể làm gì được hắn?

Tuy nhiên, mọi kế hoạch đều phụ thuộc vào việc hắn có đủ lương thực để sống qua ngày hay không.

Kể từ khi bắt đầu tập võ, lượng cơm ăn mỗi ngày tăng lên khiến chính Lý Thanh cũng giật mình. Rồi quân doanh rồi, hắn thực sự nghi ngờ liệu mình có thể nuôi sống bản thân hay không.

“Nói mới nhớ, ta nên tự chế tạo cho mình một món vũ khí tùy thân.”

Lý Thanh lẩm bẩm.

Bộ Cổ Huyền Chùy Công cần một món vũ khí chuyên dụng để chiến đấu, chứ không thể sử dụng chiếc chùy rèn sắt bình thường.

Nhìn sắc trời, Lý Thanh khẽ thở dài:

“Bình yên này, e rằng sắp kết thúc rồi.”

Việc Lý Giáo Quan, một người trông coi kho lương thực, bỗng dựng muốn rèn một món binh khí nặng nề như vậy rõ ràng không phải chuyện ngẫu nhiên.

Hắn là người tinh ranh, đã nhìn ra dấu hiệu chiến loạn đang đến gần, nên sớm chuẩn bị cho mình con đường sống.

Điều khiến Lý Thanh bất ngờ là sức mạnh Võ Đạo của Lý Quế.

Yêu cầu chế tạo một thanh khai sơn phủ nặng hơn 200 cân đã đủ chứng tỏ ông ta sở hữu một thể lực và võ công vượt xa người thường.

Đây là chuyện không nhiều bách phu trưởng trong quân làm được.

“Tục ngữ nói không sai, văn phú võ bị. Muốn tiến triển trên con đường Võ Đạo, ăn uống đầy đủ là điều không thể thiếu.”

Nghĩ đến dáng vẻ tròn trịa, lấm thịt của Lý Quế, Lý Thanh khẽ cười lạnh:

“Chắc ông ta đã tham ô không ít lương thực, nếu không, sao có thể béo tốt như vậy?”

Đêm đó, Lý Giáo Quan âm thầm mang hơn một trăm cân thỏi sắt đến doanh trướng của Lý Thanh.

Phong Quốc quản lý nghiêm ngặt các vật tư như muối sắt và quặng sắt. Việc vận chuyển, sử dụng đều được theo dõi cẩn thận, nhưng những hành động như thế này lại được thực hiện trong bí mật, không làm kinh động đến bất kỳ ai.

Khi bước vào doanh trướng, Lý Giáo Quan cẩn thận nhìn quanh hai bên, đảm bảo không có người khác, mới cúi thấp giọng hỏi:

“Nhị Ngưu, người có biết Mặc Kim là gì không?”

Lý Thanh nghe vậy, trên mặt lộ vẻ ngờ vực. Cả hai đời sống của hắn, dù là ở thế giới trước hay hiện tại, hắn đều chưa từng nghe qua cái tên này. Hắn chậm rãi lắc đầu, ánh mắt đầy vẻ tò mò.

“Mặc Kim?”

“Người chưa từng nghe cũng không lạ.”

Lý Giáo Quan không vội giải thích, mà lấy từ ngực ra một khối kim loại đen tuyền to bằng nắm tay. Ánh sáng từ đèn dầu trong doanh trướng chiếu lên bề mặt của nó, khiến khối kim loại phát ra một ánh đen mượt mà, lạnh lẽo.

“Đây chính là Mặc Kim. Trong hầm mỏ mà biên quân chúng ta trông coi, ngoài việc sản xuất quặng sắt thông thường, đôi khi sẽ đào được loại khoáng thạch đặc biệt này. Nhưng số lượng của nó cực kỳ hiếm, mỗi năm cũng chỉ tìm được vài khối.”

Nghe vậy, ánh mắt Lý Thanh khẽ lóe lên. Hắn nhớ đến một sự việc trước đây. Khi Cổ Đại Sư còn sống, một nữ thiên phu trưởng từng yêu cầu ông rèn một thanh Hồng Kiếm, và lúc đó cũng có nhắc đến một loại khoáng thạch đặc biệt dùng để chế tạo vũ khí cao cấp.

Rất có khả năng, thứ mà Lý Giáo Quan đang cầm chính là Mặc Kim mà họ đã nhắc đến.

Tuy nhiên, Lý Thanh vẫn làm ra vẻ ngây ngô, hỏi tiếp:

“Loại kim loại này thường dùng để làm gì vậy, thưa Lý đại nhân?”

Nghe hẳn hỏi, Lý Giáo Quan liền nghiêm mặt, giọng hạ thấp đầy cẩn trọng:

“Nhớ kỹ, chuyện này tuyệt đối không được nói với bất kỳ ai khác!”

Ông ta ngừng một chút, sau đó tiếp tục:

“Mặc Kim cứng hơn quặng sắt thông thường rất nhiều. Nếu dùng nó để chế tạo vũ khí, binh khí sẽ sắc bén vô cùng, đến mức có thể dễ dàng xuyên thủng thiết giáp thông thường.”

Mặc Kim

DTV EBOOK

Lý Giáo Quan nhìn Lý Thanh, ánh mắt trở nên nghiêm túc:

“Ta muốn ngươi dung luyện khối Mặc Kim này vào phần lưỡi của thanh khai sơn phủ mà ta đã nhờ ngươi làm. Chuyện này ngươi có thể làm được không?”

Lý Thanh nhú mày, sau đó chậm rãi lắc đầu:

“Lý đại nhân, ta chưa từng rèn đúc thứ này bao giờ, cũng không biết có thể làm được hay không.”

Nghe vậy, Lý Giáo Quan hơi nhú mày, nhưng ông ta vẫn tỏ ra kiên quyết, giọng đầy sự thuyết phục:

“Trước đây, Cổ Đại Sư từng dùng Mặc Kim để rèn vũ khí. Ngươi là đồ đệ của ông ấy, chắc chắn cũng không có vấn đề gì. Chỉ cần ngươi cố gắng hết sức, việc này sẽ không khó khăn đâu!”

Lý Thanh trầm ngâm một lúc, sau đó thở dài:

“Được rồi, ta sẽ thử. Nhưng ta không dám bảo đảm là có thể thành công.”

Lý Giáo Quan nghe vậy liền nở một nụ cười hài lòng, nhưng ánh mắt vẫn ánh lên vẻ lưu luyến khi cẩn thận đặt khối Mặc Kim vào tay Lý Thanh:

“Tốt lắm! Chỉ cần ngươi làm hết sức, ta sẽ không làm khó ngươi.”

Khối Mặc Kim này không phải dễ dàng có được. Để che giấu sự tồn tại của nó, Lý Giáo Quan đã phải bỏ ra rất nhiều công sức. Lần khai thác gần đây, phần lớn Mặc Kim tìm thấy đã rơi vào tay Tiền Hồng, thiên phú trưởng.

Lý Giáo Quan, chỉ là một giáo quan nhỏ bé, có thể lấy được một khối đã là chuyện may mắn hiếm có.

Trước khi rời đi, ông ta không quên dặn dò lần nữa:

“Nhớ kỹ, chuyện này tuyệt đối không được để lộ. Nếu không, cả ta và người đều không giữ được mạng!”

Khi bóng dáng Lý Giáo Quan khuất hẳn, Lý Thanh cúi xuống nhìn đồng thời sắt vừa được mang tới, và khối kim loại đen tuyền trong tay. Một cảm giác nặng nề đẩy lên trong lòng.

“Mặc Kim, thật sự thần kỳ đến mức nào?”

Hắn lẩm bẩm, ánh mắt không rời khỏi khối kim loại.

Hắn nhớ lại, khi chế tạo vũ khí bằng sắt thông thường, hệ thống từng nhắc nhở rằng đó chỉ là phàm phẩm vũ khí. Điều đó chứng tỏ còn tồn tại những cấp bậc cao hơn mà hắn chưa đạt tới.

“Nếu khối Mặc Kim này thực sự đặc biệt như vậy, liệu ta có thể tạo ra một món binh khí vượt khỏi phạm trù phàm phẩm?”

Nghĩ vậy, hắn cẩn thận vuốt nhẹ bề mặt Mặc Kim. Cảm giác nó mang lại rất kỳ lạ: vừa nhẵn mịn lại vừa ôn nhuận. Dù giữ trong tay lâu thế nào, nó vẫn giữ nguyên độ lạnh buốt, không hề bị nhiệt độ cơ thể ảnh hưởng.

“Thứ này quả thật kỳ diệu, nhưng hiện tại không phải lúc để rèn đúc.”

Lý Thanh đặt khối Mặc Kim xuống, thầm tính toán.

Đêm khuya, âm thanh rền sắt rất dễ gây chú ý. Đợi khi trời sáng, hắn sẽ thử nghiệm để xem thứ kim loại này liệu có thật sự lợi hại như lời đồn hay không.

Lý Thanh cẩn thận giấu khối Mặc Kim đi, chắc chắn rằng sẽ không có ai bất ngờ ghé thăm trong đêm. Sau đó, hắn một lần nữa bước vào Cự Dạ thế giới.

Bốn phía vẫn bao trùm cái rét lạnh tê tái. Tuy nhiên, nhờ việc tập võ đều đặn, thân thể Lý Thanh đã mạnh mẽ hơn, có khả năng chống chịu nhất định với thời tiết khắc nghiệt này.

Lần này, hắn không tiếp tục luyện Mãnh Hổ Chân Ý Hình, mà mở cuộn thẻ trúc ghi lại nội dung Quy Túc Công.

“Lại là một môn nội gia võ công. Nghiêm gia quả thật có nhiều thứ quý hiếm, chỉ là hiệu quả của nó quá chậm, phải

mười năm chưa chắc luyện tới tiểu thành. Khó trách bọn họ dễ dàng đưa cho ta.”

Lý Thanh lẩm bẩm, ánh mắt trầm ngâm.

Trong giang hồ, võ học chủ yếu chia làm hai loại:

Ngoại gia công phu: Như Cổ Huyền Chùy Công, tập trung vào việc rèn luyện thể phách, phát lực và sức mạnh thuần túy. Hiệu quả nhanh, phù hợp với đại đa số võ phu. Nhưng nhược điểm là khi tuổi tác tăng, khí huyết suy giảm, sức mạnh cũng yếu đi.

Nội gia võ công: Như Quy Túc Công, tập trung rèn luyện nội lực bên trong. Loại này khác biệt ở chỗ càng lớn tuổi, nội lực càng mạnh mẽ. Tuy nhiên, nội gia công phu lại có nhược điểm là tiến triển chậm, cần mười mấy đến vài chục năm mới thấy được hiệu quả.

“Không trách người ta nói quyền sợ trẻ trung. Một thanh niên khí huyết dồi dào, chỉ cần dựa vào sức mạnh và vài chiêu loạn quyền, cũng có thể đánh bại một lão sư phụ kinh nghiệm dày mình.”

Lý Thanh gật gù, tiếp tục suy nghĩ:

“Nhưng nội gia công phu lại khác. Nội lực trưởng thành theo thời gian, những cao thủ nội gia thường có tuổi đời lớn, nhưng thực lực lại vô cùng đáng sợ.”

Rất ít người có thể vừa luyện ngoại gia công phu vừa học nội gia võ công. Nguyên nhân là việc luyện cả hai quá tốn thời gian, thường dẫn đến kết quả nửa vời.

Lý Thanh nhìn cuộn thẻ trúc trong tay, khẽ cười lạnh:

“Nghiêm gia dám đưa cho ta những môn công phu như thế này, rõ ràng là có ý xấu. Chúng muốn ta rơi vào tình trạng được không bù mất.”

Hắn thầm cảm thán, nhưng vẫn cẩn thận đọc nội dung trong thẻ trúc.

Quy Túc Công chia làm ba tầng:

Tiểu thành: Đạt trình độ tương đương ngoại kinh cao thủ.

Đại thành: So sánh với nội kinh cao thủ, thậm chí có thể ngang hàng.

Viên mãn: Trình độ hóa kinh tông sư, đạt đến đỉnh cao trong giang hồ.

Tuy nhiên, vì là nội gia võ công, ngay cả khi đạt tới tiểu thành, người luyện vẫn khó mà địch lại ngoại kinh cao thủ. Nguyên nhân là kinh lực của ngoại gia cao thủ được phát huy trực tiếp và mạnh mẽ hơn nhiều.

Khi luyện đến đại thành, sự khác biệt này mới dần được thu hẹp.

Còn nếu đạt tới viên mãn, nội lực không chỉ vượt trội mà còn có thể áp đảo ngoại gia cao thủ, trở thành một tông sư thực thụ.

Lý Thanh rất hứng thú với môn võ công này.

“Ta không thiếu thời gian. Dù tư chất tập võ của ta không cao, nhưng nếu dành hàng trăm năm để luyện môn này, khi ra núi, nội lực của ta sẽ đủ để Thiên Hạ Vô Địch cũng phải cúi đầu!”

Rất nhanh, Lý Thanh hoàn toàn đắm chìm trong nội dung của Quy Tức Công.

Ánh mắt hần sáng lên, cẩn thận ghi nhớ từng câu từng chữ, như một kẻ khát khao nuốt trọn từng giọt nước quý giá.

Sau hơn bốn canh giờ, cuối cùng hắn đã ghi nhớ toàn bộ nội dung võ học.

Tuy nhiên, ngay khi Lý Thanh định bắt đầu thử luyện tập, tiếng ồn ào từ ngoài viện vang lên, phá vỡ không gian tĩnh lặng.

“Nghiêm Tam! Cút ra đây cho ta! Dám đánh chủ ý lên cháu gái của ta, hôm nay ta không liều mạng với ngươi thì không xong!”

Tiếng gầm giận dữ của An lão đầu vọng vào, tràn đầy tức giận.

Nghe vậy, Lý Thanh chỉ thở dài, không định xen vào chuyện này.

“Nghiêm gia và Nghiêm Tam, đám người này ta vốn đã chán ghét. Nếu sau này thực lực ta đủ mạnh, việc đầu tiên là diệt sạch nhà này. Nhưng hiện tại, vẫn chưa phải lúc.”

Rèn đúc khai sơn phủ 1

DTV EBOOK

Thời gian lĩnh hội võ công trong Cực Dạ thế giới trôi qua rất nhanh. Chỉ trong thoáng chốc, Lý Thanh đã phải trở về quân doanh.

“Hô!”

Thân thể mạnh mẽ hơn nhờ rèn luyện, Lý Thanh giờ đây không còn cảm thấy áp lực lớn khi liên tục di chuyển giữa hai thế giới. Dù vậy, hắn vẫn toát mồ hôi và phải hít thở sâu vài lần để lấy lại trạng thái bình thường.

Trời còn chưa tảng sáng, nhưng hắn đã nổi lửa trong lò rèn. Ngọn lửa cháy bùng bùng, ánh sáng đỏ rực chiếu lên khuôn mặt hắn, tạo nên một vẻ kiên nghị và tập trung đến lạ thường.

“Hơn 200 cân khai sơn phủ, quả thật là một công trình lớn.”

Hắn lẩm bẩm, ánh mắt nghiêm túc.

Lần trước, món binh khí nặng nhất mà hắn từng rèn đúc là cây trường mâu 100 cân cho Trần Mạnh bách phu trưởng.

Nhưng lần này, trọng lượng gấp đôi, độ khó cũng tăng gấp bội.

Khai sơn phủ không chỉ cần dung luyện lượng lớn thời sắt, mà còn đòi hỏi độ chính xác cao trong từng chi tiết. Chỉ riêng công đoạn chuẩn bị nguyên liệu đã mất rất nhiều thời gian.

Lý Thanh bắt đầu nung chảy từng thời sắt trong lò rèn, dùng búa gõ liên tục để gia tốc quá trình hòa tan và định hình.

Từng cú búa giáng xuống, âm thanh vang dội trong không gian yên tĩnh. Thời sắt dưới sức nóng và lực đập bắt đầu biến dạng, dần chuyển sang trạng thái mềm dẻo.

Hắn không rời mắt khỏi khối kim loại trước mặt, ánh mắt chăm chú đến mức cơ hồ không chớp. Dù đây không phải binh khí dành cho mình, nhưng hắn vẫn đối xử với nó như một tác phẩm nghệ thuật, từng chút một dồn tâm huyết và kỹ năng vào đó.

Trước đây, việc học rèn sắt đối với Lý Thanh chỉ là một sự bắt buộc khi gia nhập quân doanh. Nhưng khi phát hiện rèn binh khí có thể giúp mình tăng thêm tuổi thọ, hắn bắt đầu nghiêm túc với nghề.

Theo thời gian, hắn thậm chí cảm nhận được niềm yêu thích thực sự đối với việc chế tạo vũ khí.

Dù trong tiết trời mùa hè nóng bức, khi lò rèn phát nhiệt đến mức không ai chịu nổi, thì nhiệt huyết của hắn vẫn không hề suy giảm.

Phanh!

Một tiếng búa vang dội, cán búa của khai sơn phủ đã thành hình.

Đây là phần đầu tiên được hoàn thiện, có hình dáng tương tự như một cây trường côn dài, toàn thân tỏa ra sắc đỏ rực của sắt nung. Trên bề mặt còn có những hoa văn uốn lượn do Lý Thanh cố ý tạo nên, vừa để tăng tính thẩm mỹ, vừa giúp cải thiện độ ma sát khi cầm nắm.

Một thợ rèn giỏi không chỉ biết chế tạo vũ khí sắc bén, mà còn phải đặt mình vào vị trí người sử dụng để tối ưu hóa mọi chi tiết.

Cán búa đã hoàn thiện, tiếp theo là phần thân rìu – phần khó nhất và tiêu tốn nhiều thời gian nhất.

Phần thân này sẽ chiếm gần như toàn bộ trọng lượng của khai sơn phủ, đặc biệt là phần lưỡi búa, nơi cần đạt độ sắc bén và bền bỉ tối đa.

Lý Thanh hiểu rõ rằng, để đảm bảo sát thương diện rộng, lưỡi búa không chỉ cần lớn mà còn phải được phân bổ tỷ lệ hợp lý với phần lưng rìu. Nếu không, khi sử dụng, sẽ dễ xảy ra tình trạng mất cân bằng, khiến việc chém bổ trở nên khó khăn và tiêu hao nhiều sức lực.

Dù võ giả thường sở hữu sức mạnh vượt trội, nhưng trong chiến đấu, tiết kiệm khí lực vẫn luôn là điều cần thiết.

Nhờ kinh nghiệm từng rèn đúc qua nhiều lưỡi búa trước đây, Lý Thanh đã nắm rõ các tỷ lệ và kích thước phù hợp. Sau một

hồi trầm ngâm tính toán, hắn bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu cho phần thân rìu.

Ánh mắt hắn bắt chợt dừng lại ở khối Mặc Kim đặt bên cạnh lò rèn.

“Khối này, thật sự có thể dung luyện được sao?”

Lý Thanh nhíu mày, trong lòng đầy hoài nghi.

Từ đầu buổi, hắn đã đặt khối kim loại đen tuyền này gần lò rèn để thử nghiệm khả năng chịu nhiệt. Nhưng trái với mong đợi, Mặc Kim hầu như không thay đổi trạng thái.

Dù tiếp xúc với nhiệt độ cực cao từ lò rèn, khối kim loại chỉ trở nên hơi ấm, không hề dẫn nhiệt như những kim loại thông thường khác.

Nếu đây là một thỏi sắt bình thường, nó đã sớm bị nung đỏ, nóng đến mức không thể cầm tay. Nhưng Mặc Kim vẫn giữ nguyên sự lạnh buốt, khiến người ta không khỏi cảm thấy kỳ diệu.

“Đúng là một loại kim loại kỳ lạ!”

Lý Thanh lẩm bẩm, ánh mắt không giấu được sự tò mò.

Lý Thanh khẽ thở dài, chỉ có thể cố gắng thử, đem khối Mặc Kim đặt vào vùng nóng nhất trong lò rèn, hy vọng sức nóng mãnh liệt có thể làm nó thay đổi trạng thái.

Lộc cộc, lộc cộc!

Tiếng búa rèn vang lên đều đặn, từng nhịp gõ mạnh mẽ của Lý Thanh khiến không khí trong lò rèn rục lên sức sống. Hắn hoàn toàn đắm chìm trong việc rèn đúc, đến mức quên mất cả thời gian.

Chỉ đến khi tiếng bụng réo vang âm ỉ, hắn mới giật mình ngẩng đầu lên:

“Má ! Lại quên mất ăn cơm!”

Lý Thanh lau mồ hôi trên trán, vội vàng mở cửa doanh trướng, nhận ra sắc trời đã dần ngả sang hoàng hôn. Tà dương đỏ như máu hắt xuống, phủ lên bầu trời một màu ảm đạm.

Rèn đức khai sơn phủ 2

DTV EBOOK

Không chần chừ, hấn bung thau cơm của mình, chạy thẳng về phía phòng bếp. Trong lòng không ngừng cầu nguyện:

“Mong là Ngô Bàn Tử trực ca hôm nay.”

Đến phòng bếp, Lý Thanh đói đến mức hoa mắt chóng mặt. Khi nhìn thấy bóng dáng tròn trịa của Ngô Xung đang bận rộn nấu cơm, trong lòng hấn trào lên một cảm giác xúc động không thể tả.

“Ngô Bàn Tử! Mau đưa ta hai cái màn thầu lót dạ. Ta đói đến sắp chết rồi!”

Hấn hô lớn, giọng mang theo vẻ khẩn trương.

Ngô Xung lập tức quay đầu lại, nhìn thấy bộ dạng chật vật của Lý Thanh, không nhịn được chế nhạo:

“Thằng nhóc nhà ngươi đến đòi ăn mà còn vênh vang như vậy. Thay cái xung hô đi đã!”

Lý Thanh cười hì hì, đổi giọng:

“Ngô huynh! Là ta thất lễ, mau cho ta ít màn thầu, cả ngày nay ta chưa được ăn gì!”

Nhìn vẻ mặt khổ sở của hấn, Ngô Xung bật cười ha hả. Sau đó, ông ta mở tủ trên cùng của lồng hấp, lấy ra hai chiếc màn thầu trắng mịn và đặt vào tay Lý Thanh.

“Mau ăn đi! Ta còn đang thắc mắc cả ngày nay ngươi trốn ở đâu, bình thường ngươi là kẻ đến ăn sớm nhất!”

Vừa nói, Ngô Xung vừa nhai ngấu nghiến một chiếc bánh bao trên tay, vẻ mặt đầy mãn nguyện.

“Đừng nói nữa, gần đây ta bận rèn sắt, suýt chút nữa mệt chết.”

Lý Thanh khoát tay, nhanh chóng ăn ngấu nghiến chiếc màn thầu đầu tiên. Sau đó, hấn chợt nhớ ra chuyện liền hỏi:

“Ngô huynh, gần đây nghe nói Võ Lệ Quân doanh khác cũng sắp đến biên tái. Người có nghe được cụ thể thời gian không?”

Ngô Xung lắc đầu, trả lời:

“Cụ thể thì ta không biết. Nhưng cũng không xa nữa đâu. Chinh quân tốn không ít thời gian mà.”

Nghe vậy, Lý Thanh không hỏi thêm. Hắn yên lặng nhai chiếc mần thầu thứ hai, trong lòng cảm nhận được sự bất an ngày càng lớn dần.

Trong khi đó, trời càng lúc càng tối, cát bụi nơi biên tái vốn bị cuốn lên bởi cuồng phong cũng dần lắng xuống, để lộ bầu trời âm đạm.

Một con thương ưng khổng lồ sải cánh bay qua bầu trời. Tốc độ của nó nhanh đến mức chỉ để lại một vệt mờ như ảo ảnh trên không.

Tại phía xa, trên sa mạc vàng ươm, ẩn trong cát bụi mờ mịt là một đội kỵ binh hùng hậu, ước chừng hơn năm ngàn người.

Con thương ưng đáp xuống vai của người dẫn đầu đội kỵ binh. Đây là một nam tử thân hình khôi ngô, mặt mày dữ tợn, với một vết sẹo dài chạy dọc từ khóe mắt xuống gò má.

Nam tử khoác một tấm áo da thú trấn thủ. Hắn không hề cử động khi con chim đậu lên tay, dường như trọng lượng của nó chẳng là gì với hắn.

Hắn tháo một tấm vải nhỏ buộc ở chân thương ưng ra, mở ra đọc nội dung bên trong.

Một nam tử khác, có vẻ thông minh, từ trong hàng ngũ bước lên, thấp giọng hỏi:

“Đồ Ngõa Cáp Nhĩ thủ lĩnh, phòng ngự của Vọng Viễn Thành có thay đổi sao?”

Đồ Ngõa Cáp Nhĩ nhếch môi cười, vẻ mặt đầy hưng phấn:

“Đúng vậy. Quân phòng thủ đã giảm đi một nửa, đại quân tiếp viện vẫn chưa tới.”

“Đây là cơ hội trời cho! Có khi chúng ta còn có thể cướp lại cả Vọng Viễn Thành!”

Tuy nhiên, nam tử thông minh kia lại lắc đầu, bác bỏ:

“Chiếm thành là việc tuyệt đối không thể làm. Điều đó sẽ dẫn tới phản công mãnh liệt từ Phong Quốc, bộ lạc chúng ta không chịu nổi đả kích đó. Chúng ta nên để Lương Quốc làm lá chắn trước.”

Nghe vậy, Đồ Ngõa Cáp Nhĩ trầm ngâm giây lát, sau đó gật đầu.

Hắn buộc lại tấm vải vào chân thương ưng, rồi thả nó bay đi. Sau đó quay sang đám thuộc hạ, giọng trầm thấp:

“Phong Quốc quân tuy yếu, nhưng đám võ sư của chúng là một phiên toái lớn.”

“Theo kế hoạch đã định, chúng ta tập trung đoạt lương thực, vải vóc, quặng sắt. Đặc biệt là thứ gọi là Mặc Kim, như Thượng Tiên trong bộ lạc từng dặn. Bằng mọi giá phải lấy được!”

Nói đoạn, Đồ Ngõa Cáp Nhĩ thúc mạnh gót chân vào bụng ngựa. Con ngựa bên dưới hí vang, rồi lao về phía trước với tốc độ bùng nổ.

Ngay lập tức, hơn năm ngàn kỵ binh phía sau cũng đồng loạt thúc ngựa, đội hình như một cơn bão cát lao vút qua sa mạc, tiến về phía biên tái.

Trên vùng biên tái rộng lớn, hơn năm ngàn mã tặc từ thảo nguyên ủa đến như một cơn lốc. Tiếng vó ngựa vang rền như sấm động, khói bụi cuộn cuộn bốc lên. Những bóng người cưỡi ngựa lướt qua, dẫn theo sát khí ngút trời, lao thẳng về phía quân doanh biên giới cách đó không xa.

Mặt đất rung chuyển dữ dội dưới từng bước chân ngựa. Sau lưng đội quân mã tặc là một đường cát bụi dài kéo thẳng, trên mặt từng kẻ đều mang nụ cười dữ tợn, ánh mắt lóe lên vẻ cuồng bạo, điên dại.

“Ha ha ha! Giết sạch cho ta!”

Đám mã tặc này là tinh anh của thảo nguyên, nổi danh với khả năng kỵ xạ bách phát bách trúng. Khi còn cách quân doanh một khoảng, một kẻ cầm đầu đã giương cung, kéo căng dây, bắn ra một mũi tên bọc lửa rực cháy. Mũi tên lao vút đi, nhắm

thăng vào doanh trường lớn nhất phía trước, bùng lên như đóm sáng đầu tiên của biển lửa.

Ngay sau đó, hàng loạt mũi tên lửa phô thiên cái địa bắn xuống từ bầu trời, như những cơn mưa chết chóc.

Trong khoảnh khắc, quân doanh bị nhấn chìm trong lửa đỏ, khói đen bốc lên cuồn cuộn, ngột ngạt đến mức khó thở. Sóng nhiệt tỏa ra khắp nơi, từng đợt sóng lửa như muốn nuốt chửng tất cả, biến nơi này thành một địa ngục trần gian.

Tiếng la hét vang lên từ mọi hướng, phá tan bầu không khí im lặng ban đầu.

“Địch tập! Địch tập!”

“Là mã tặc thảo nguyên! Chúng giết đến rồi!”

“Cái gì?! Không thể nào! Làm sao có thể được?!”

Địch tập kích

DTV EBOOK

Giữa biển lửa, những tiếng kêu gào thảm thiết vang lên liên tục. Một số binh sĩ toàn thân bốc cháy, cố gắng lăn lộn trên mặt đất trong tuyệt vọng, nhưng lửa bám trên người họ không dễ gì dập tắt. Những mũi tên lửa được nhúng dầu trơn, một khi bén lửa thì cháy rực không ngừng, thiêu rụi tất cả.

Không ai ngờ rằng, đúng lúc thiên phu trưởng Viên Khiếu dẫn quân xuất chinh, quân doanh lại rơi vào tình cảnh này.

Trong doanh trướng, Lý Thanh vừa ăn no căng bụng từ nhà bếp trở về, chưa kịp ngồi xuống thì đã nghe thấy tiếng xé gió của mũi tên lửa.

Kế tiếp là tiếng mưa tên đổ xuống dồn dập, làm hấn hoảng sợ đến mức suýt chút nữa hồn lìa khỏi xác. Hấn vội vàng lao ra ngoài, ánh mắt kinh hãi nhìn khung cảnh tan hoang trước mặt.

“Chuyện này... Làm sao có thể chứ?! Trạm gác công khai, trạm gác ngầm dọc đường đâu ít, vì sao không ai báo tin? Chẳng lẽ toàn bộ đều làm phản rồi sao?” Lý Thanh vừa thốt lên, vừa không ngừng lắc đầu, ánh mắt đầy vẻ bối rối.

Tuy nhiên, ý nghĩ về toàn quân phản bội nhanh chóng bị gạt bỏ. Điều này là không thể.

Nếu vậy, chỉ còn một khả năng duy nhất: đám mã tặc này đã nắm rõ tất cả các vị trí của trạm gác, sau đó âm thầm tiêu diệt gọn từng trạm một.

Triều đình tuy đã phái viện binh nhưng khoảng cách quá xa, căn bản không thể đến kịp. Đám mã tặc lại chọn đúng thời điểm mấu chốt này để tập kích, nắm thời cơ cực kỳ chuẩn xác.

“Biên quân có nội ứng!”

Nghĩ đến đây, cả người Lý Thanh rùng mình, sống lưng lạnh buốt, da đầu tê dại đến mức từng sợi tóc cũng dựng đứng lên.

Bên ngoài, tiếng hét hỗn loạn không ngừng vọng vào tai hấn.

“Chạy mau! Chạy ngay đi!”

“Hướng về Vọng Viễn Thành! Chạy nhanh về Vọng Viễn Thành!”

Lý Thanh khẽ nhếch môi, cười lạnh, ánh mắt lóe lên một tia bất lực và giễu cợt.

Chạy sao?

Chạy đi đâu bây giờ? Đám mã tặc đều cưỡi ngựa chiến, tốc độ như gió cuốn. Trong khi từ đây đến Vọng Viễn Thành ít nhất cũng phải mười dặm. Cho dù là cao thủ ngoại kinh, tốc độ chạy bộ của con người cũng không thể nào sánh được với ngựa.

Tình cảnh trước mắt càng hỗn loạn, người trong quân doanh bắt đầu chạy tứ tán, nhưng kết cục chờ đợi bọn họ xác suất lớn chính là cái chết. Với địa hình hậu phương trống trải, không chỗ che chắn, chạy trốn chẳng khác nào tự biến mình thành bia sống cho mã tặc.

Lý Thanh lau mồ hôi lạnh trên trán, lòng thâm mắng:

“Mẹ nó! Quá bất ngờ, hoàn toàn không có chút dấu hiệu nào, ta còn chưa kịp chuẩn bị gì cả!”

Hắn cố ép mình bình tĩnh lại, nhanh chóng suy nghĩ, tìm ra cách đối phó.

“Kế hoạch không bao giờ đuổi kịp biến hóa. Trước mắt, chỉ có cách mang theo ít lương thực trốn vào Cự Dạ Thế Giới để tránh nạn!”

Sau khi quyết định, Lý Thanh lập tức lao về hướng kho lương thực, chuẩn bị gom một ít đồ ăn để cầm cự trong thời gian dài.

Trên đường, lửa đã thiêu rụi không ít doanh trướng, chỉ riêng khu vực kho lương thực vẫn an toàn, chưa bị cháy. Thấy vậy, Lý Thanh không khỏi giật mình, khóe miệng co rúm:

“Đám mã tặc này rõ ràng biết kho lương thực nằm ở đâu, bản thân lại cố ý tránh khu vực này!”

Từng chi tiết này khiến hắn không thể không nghĩ đến việc quân doanh có nội ứng. Nếu không, sao bọn mã tặc lại nắm rõ mọi vị trí quan trọng như vậy?

“Trong quân mà không có nội ứng, ta đem đầu mình chặt làm ghế ngồi!” Lý Thanh nghiêng răng, lẩm bầm.

Mặc cho những người khác chỉ lo hoảng loạn chạy về phía Vọng Viễn Thành, chẳng ai để tâm đến kho lương thực. Lý Thanh đá văng cửa lớn của kho, nhưng vừa định gom đồ thì bất ngờ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc bên trong.

“Ngô Bàn Tử? Ngươi làm gì còn ở đây?!” Lý Thanh trừng lớn mắt, giọng nói không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Trong kho lương thực, Ngô Xung – một tên béo tròn – đang ngồi chễm chệ trên một đồng thịt khô. Miệng hắn nhét đầy đồ ăn, nhai nuốt liên tục, vẻ mặt sợ hãi mà vẫn không quên ăn.

“Ta... ta thấy chỗ này không có cháy, nên trốn vào đây tránh lửa thôi.” Ngô Xung vừa run rẩy vừa giải thích, lớp mỡ trên mặt hắn cũng rung theo từng lời nói.

Lý Thanh nổi giận, quát lớn:

“Ngu xuẩn! Đám mã tặc này chính là muốn cướp lương thực. Ngươi ở đây chẳng phải chờ chết sao?!”

Ngô Xung há hốc miệng, ngơ ngác một lúc lâu mới lắp bắp:

“Vây... vậy phải làm sao bây giờ? Ta chạy không nổi, Vọng Viễn Thành xa như thế, chưa chạy đến nơi đã bị mã tặc đuổi kịp rồi.”

Tên béo này tuy ngốc nhưng cũng hiểu rõ sự chênh lệch. Hai chân của hắn làm sao có thể chạy nhanh hơn bốn chân ngựa của mã tặc?

Lý Thanh nghe vậy chỉ biết thở dài. Trong lòng thầm rửa:

“Đồ béo chết tiệt này thật không làm nên trò trống gì!”

Chưa kịp nói thêm, Ngô Xung đã buông xuôi, than thở:

“Dù sao cũng là chết, ta thà làm một con quỷ chết no còn hơn chết đói!”

Vừa nói, hắn vừa vợ lấy một miếng thịt khô lớn nhét vào miệng.

Lý Thanh dở khóc dở cười:

“Người đúng là hết thuốc chữa! Nhưng nếu còn muốn sống thì nghe ta đây!”

Nói rồi, hắn kéo Ngô Xung dậy, hạ giọng nói nhanh:

“Còn nhớ nơi sư phụ ta hạ táng không? Người lập tức chạy đến đó, tìm một ngôi mộ bất kỳ mà trốn. Đám mã tặc chắc chắn sẽ không tìm đến mấy chỗ như vậy!”

Lời vừa dứt, mắt Ngô Xung sáng lên.

“Đúng! Sao ta không nghĩ ra chứ?”

Biết có đường sống, thân hình ục ịch của hắn như bùng nổ sức sống. Ngô Xung bật dậy, nhưng vẫn không quên hỏi lại:

“Còn người thì sao? Người không cùng chạy à?”

“Người cứ đi trước! Ta lấy thêm ít đồ ăn rồi sẽ theo sau.” Lý Thanh vỗ vai hắn, thúc giục.

“Được! Nhưng nhớ lấy nhiều thịt khô vào, đừng để tiện nghi cho đám mã tặc kia!”

Dặn dò xong, Ngô Xung rướn hết sức lực, thân hình béo tròn lao ra khỏi kho lương thực nhanh như chớp.

Nhìn bóng dáng hắn khuất dần, Lý Thanh mới nhớ ra điều gì, vội hét theo:

“Mập chết tiệt, nhớ đừng chui vào mộ của sư phụ ta!”

Không biết Ngô Xung có nghe được hay không, Lý Thanh cũng không rảnh bận tâm. Hắn nhanh chóng gom một đống thịt khô và hủ tiếu, chuẩn bị kỹ càng cho chuyến trốn chạy đến Cực Dạ Thế Giới.

“Đợi đến khi sóng gió này qua đi, ta sẽ quay lại!” Hắn nhủ thầm, quyết tâm tránh nạn trong thời gian này.

Kế Hoạch 1

DTV EBOOK

Doanh địa của biên quân bất ngờ bị tập kích, trước sức ép của hơn năm ngàn tên mã tặc hung hãn, nơi này gần như không thể chống cự. Trong biển lửa cuộn cuộn, doanh trại tan hoang, mọi người chạy tán loạn trong hỗn loạn.

Viên Khiếu tướng quân dẫn theo một nhóm lớn binh sĩ ra ngoài chinh phạt mã tặc, để lại doanh địa Võ Lệ Quân chỉ với chưa đầy hai ngàn người trấn giữ.

Dù trong số đó có không ít võ giả, nhưng trước sự chênh lệch binh lực quá lớn, họ vẫn rơi vào cảnh bất lực. Song quyền nan địch tứ thủ, không ai có thể xoay chuyển được cục diện.

Tuy nhiên, trong đêm thất bại, hai vị thiên phu trưởng luyện thành Nội Kinh đã xuất thủ. Thủ đoạn của họ vô cùng tàn nhẫn, giết chết mấy chục tên mã tặc, thậm chí suýt chút nữa uy hiếp được cả thủ lĩnh mã tặc Đồ Ngõa Cáp Nhi.

Dẫu vậy, trước sức mạnh áp đảo của kỵ binh mã tặc, ngay cả những cao thủ Nội Kinh cũng không dám lưu lại quá lâu, cuối cùng lựa chọn rút lui.

“Khụ khụ!”

Đồ Ngõa Cáp Nhi bị đánh rơi khỏi ngựa, quanh thân là đám thuộc hạ đang vây quanh, ánh mắt đầy lo lắng nhìn thủ lĩnh của mình.

Hắn chỉ lạnh lùng lau vết máu nơi khóe miệng, sau đó leo lại lên ngựa, ánh mắt lộ rõ vẻ kiêu dè khi nhìn về hướng rời đi của hai cao thủ Nội Kinh.

Hai người kia, chính là Tiền Hồng và Quách Chấn Thông, hai vị thiên phu trưởng trú đóng tại doanh địa. Võ lực của họ vô cùng cường đại, đến mức khiến Đồ Ngõa Cáp Nhi, dù trời sinh thần lực, suýt mất mạng.

“Thủ lĩnh, ngươi không sao chứ?”

Đồ Ngõa Cáp Nhi lắc đầu, trên môi nở nụ cười nhàn nhạt:
“Phong Quốc quả nhiên không thiếu những võ phu lợi hại.
Cách xa như thế mà cũng có thể uy hiếp đến ta.”

Một tên mã tặc quân sư cơ trí đứng gần đó liền lên tiếng:
“Những kẻ có thể luyện võ công đến trình độ như thế vốn
không nhiều. Toàn bộ Phong Quốc e rằng cũng không có được
bao nhiêu người như vậy. Nếu không, Phong Quốc đã sớm
thâu tóm cả Lương Quốc rồi.”

Đồ Ngõa Cáp Nhi phát tay ra lệnh, giọng lạnh lùng: “Phái một
nhóm huynh đệ truy đuổi và tiêu diệt những kẻ đào binh. Loại
võ giả thế này, tốt nhất không để sót một ai. Còn lại, tất cả vật
tư trong doanh địa, mau chóng thu gom và mang về Ban Đông
Thảo Nguyên!”

“Thủ lĩnh, chúng ta bắt được vài tù binh!” Một tên mã tặc tiến
lên báo cáo.

Đồ Ngõa Cáp Nhi nhếch môi cười, ánh mắt lóe lên tia hung
ác. Hắn hét lớn:

“Đồ Ngõa bộ tộc, không nuôi tù binh! Tất cả giết sạch! Ha ha
ha ha!”

“Đồ Ngõa!!!”

Tiếng hò reo của lũ mã tặc vang lên như sấm, sau đó chúng bắt
đầu cướp bóc điên cuồng, quét sạch toàn bộ vật tư trong doanh
địa.

Với những tên mã tặc thảo nguyên này, các vật dụng như
muối, sắt, lương thực và vải vóc trong quân doanh đều là thứ
vô cùng quý giá. Hằng năm, chúng không tiếc hy sinh sinh
mạng để tập kích và quấy nhiễu các quốc gia xung quanh.

Bọn chúng rất ít khi giao thương. So với sản vật phong phú
của các quốc gia như Phong Quốc hay Lương Quốc, vùng thảo
nguyên nghèo nàn chỉ có thể dựa vào dê bò để sinh tồn. Trong
mắt chúng, mậu dịch là việc bất lợi. Vì thế, chỉ có cướp bóc!

Giữa lúc chúng đang điên cuồng lục soát quân doanh, một tên
mã tặc phát hiện ra điều bất thường.

“Không xong rồi, kho lương thực bị đốt sạch!”

Câu nói này như tiếng sét giữa trời quang. Đồ Ngõa Cáp Nhi lập tức biến sắc, hấn ghìim dây cương ngựa, phi nhanh về phía phát ra tiếng báo động.

Chỉ trong chốc lát, tên thủ lĩnh có khí chất kiêu hùng này đã đến trước kho lương thực đang bốc cháy dữ dội.

Hắn nhìn cảnh tượng kho lương thực bốc cháy ngùn ngụt, sắc mặt như đông cứng lại.

“Không phải lửa tự nhiên lan tràn, rõ ràng là có người cố ý phóng hỏa,” mã tặc quân sư đứng cạnh thở dài, lời nói mang theo sự bất mãn.

Đồ Ngõa Cáp Nhi lập tức bùng lên sát khí, ánh mắt lóe lên đầy hiểm ác. Hắn vung tay hạ lệnh: “Lại phái thêm năm trăm huynh đệ đuổi theo giết tán loạn đào binh. Bằng mọi giá, truy sát đến tận cùng, không chừa một ai!”

Đối với bộ tộc thảo nguyên, lương thực là loại vật tư cực kỳ trân quý. Nay kho lương bị một mối lửa đốt sạch, cơn giận dữ trong lòng Đồ Ngõa Cáp Nhi bùng lên mãnh liệt.

Thông thường, khi cướp bóc, bên thua trận đều chủ động để lại lương thảo nhằm giảm áp lực truy sát. Điều này gần như đã trở thành luật bất thành văn. Nhưng một ngọn lửa bất ngờ này đã phá hủy hoàn toàn “luật lệ” đó, như chọc thẳng vào lòng kiêu hãnh của hắn.

Ở một nơi khác, trong thế giới Cực Dạ.

Kẻ đứng sau vụ phóng hỏa, Lý Thanh, giờ đây đã vất vả giấu kỹ số lương thực hắn lấy được từ kho lương. Cả người hắn gần như kiệt sức, cơ thể rã rời vì phải vận chuyển khối lượng lớn lương thực qua không gian.

Hắn nằm vật xuống một đồng bao gạo và mì, toàn thân thả lỏng. Số lương thực này, dù hắn ăn uống phung phí cũng đủ để sống thoải mái trong một thời gian dài.

Kế hoạch 2

DTV EBOOK

“Nếu tiết kiệm, có thể ăn đủ một đến hai năm. Chỉ không biết có bị mốc hay không,” Lý Thanh vỗ vỗ đồng bao gạo dưới lưng, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

“Mặc dù kế hoạch ban đầu có chút rối loạn, nhưng đến giờ xem ra, cũng coi như đã tự do rồi.”

Theo kế hoạch, Lý Thanh vốn định đợi mã tặc tấn công doanh trại, sau đó tìm một thi thể có hình dáng tương tự mình để thay thế. Hắn sẽ ném thi thể đó vào đồng lửa để hủy diệt dấu vết, rồi “chết danh chính ngôn thuận” dưới tay mã tặc.

Bằng cách đó, không ai sẽ nghi ngờ một thợ rèn học đồ nhỏ bé như hắn.

Nhưng hiện tại, Lý Thanh đã mang theo đầy đủ lương thực và tạm thời an toàn thoát khỏi doanh trại. Chỉ là một điều không thuận lợi: hắn không thể di chuyển xa hơn đến một nơi thích hợp để trở lại thế giới thực.

Việc vận chuyển lương thực khổng lồ khiến hắn kiệt quệ cả về thể lực lẫn tinh thần. Nếu bây giờ quay trở lại, hắn rất có thể rơi vào giữa biển lửa ở kho lương vừa bị đốt cháy.

“Haiz... Tính thời gian, nếu ta ở thế giới Cực Dạ này nghỉ ngơi khoảng một năm, thì bên kia sẽ trôi qua bốn tháng. Khi đó cũng vừa đến mùa đông rồi.”

Lý Thanh khẽ thở dài, lầm bầm: “Đây coi như là thời điểm trở về không tệ. Chỉ mong lúc đó nơi này không bị xây lại một kho lương mới.”

Trong mỗi quân doanh, kho lương đều được bảo vệ nghiêm ngặt như trọng địa. Đây cũng là lý do tại sao Lý Thanh quyết định phóng hỏa thiêu hủy kho lương trước khi rời đi.

Không chỉ nhằm che giấu dấu vết hắn đã lấy đi số lượng lớn lương thực, mà còn để khiến kẻ địch không thể dễ dàng lập lại

kho lương ở nơi này.

Hắn không muốn một ngày nào đó, khi thời gian trôi qua thật lâu và hắn trở lại, lại phải đối mặt với một kho lương được trọng binh trấn giữ cẩn mật. Rủi ro bại lộ khi đó sẽ quá lớn, khiến hắn khó có đường thoát thân.

Còn tại sao Lý Thanh cho rằng mùa đông là thời điểm tốt để trở về? Bởi vì hàng năm, đến mùa đông, không ít tướng sĩ của Phong Quốc sẽ rời biên cương để trở về nội địa thăm thân nhân. Tất nhiên, điều này chỉ xảy ra khi không có chiến sự.

Thảo nguyên mã tặc cũng thường lựa chọn thu binh vào mùa đông, quay về Ban Đông Thảo Nguyên để vượt qua mùa giá rét.

Do đó, bất kể thế cục Vọng Viễn Thành sau này có biến động ra sao, biên tái vào mùa đông vẫn là khoảng thời gian tương đối yên tĩnh.

“Haiz, phải ở lại cái vùng đất nghèo nàn này nghỉ ngơi một năm nữa sao!”

Lý Thanh thở dài, sau khi hồi phục được chút sức lực, hắn nhảy xuống từ đồng bao mì, phúi sạch bụi bẩn trên người. Tự an ủi mình, hắn lầm bầm:

“Thôi thì vừa lúc có thể tranh thủ thời gian này thăm dò Hắc Diệu Thành một cách kỹ lưỡng, đồng thời ổn định lại tâm trí, cố gắng luyện võ cho tốt. Tốt nhất là sớm ngày đạt đến cấp độ cao thủ Ngoại Kinh.”

Khi còn ở quân doanh, Lý Thanh luôn phải chịu cảnh bị gò bó, không có đủ thời gian tự do để tập luyện. Nếu hắn biến mất quá lâu, sẽ lập tức khiến người khác sinh nghi.

Mỗi lần hắn xuyên qua thế giới Cực Dạ, thời gian đều rất ngắn. Hắn chỉ dám chọn lúc đêm khuya, khi mọi người đã chìm vào giấc ngủ, để lặng lẽ rời đi. Trước khi trời sáng, hắn sẽ kịp thời trở lại.

Lần này, việc nghỉ ngơi suốt một năm tại thế giới Cực Dạ là lần đầu tiên trong đời hắn có được thời gian dài như vậy.

Nhìn vùng đất hoang lạnh này, nơi thậm chí còn không đủ no đủ ấm, Lý Thanh thầm nghĩ mình không bao giờ muốn ở lại

đây mãi mãi. Dù sao, cuối cùng hắn vẫn muốn quay về thế giới cũ.

Nhưng trước khi trở lại, hắn hy vọng sẽ tận dụng khoảng thời gian này để nâng cao võ công của mình lên một tầm cao mới.

Thế giới Cực Dạ.

Ở nơi đây, Lý Thanh đã kiên trì suốt hai tháng, ngày đêm không ngừng luyện võ, nỗ lực rèn luyện thân thể để trở nên cường hãn hơn từng ngày.

Hiện tại, hắn đang đồng thời tu luyện bốn môn võ học. Trong đó, Cổ Huyền Chùy Công tiến bộ vượt bậc, kể đến là Mãnh Hồ Chân Ý Hình.

Về phần Quy Túc Công và Khinh La Thối, hai môn này vẫn đang ở mức nhập môn. Một phần do Quy Túc Công đòi hỏi thời gian dài để thực hành, một phần vì Khinh La Thối là môn hắn vừa mới bắt đầu luyện tập, chưa thể dồn sức vào cả bốn môn cùng lúc.

Dẫu vậy, nhờ tuổi thọ kéo dài mà hắn đạt được, Lý Thanh không hề lo lắng “tham thì thâm”. Hắn tin rằng mọi thứ đều có thể từ từ mà đến.

Oanh!

Trong sân nhỏ yên tĩnh, Lý Thanh tung ra một quyền mạnh mẽ. Cả người hắn toát ra khí huyết phòng lên, kinh lực tràn đầy, tựa như một mảnh hổ chuẩn bị vồ mồi.

Chỉ trong tích tắc, hắn bật người lao lên như hổ xuống núi, mỗi động tác mạnh mẽ mà không mất đi khí thế sắc bén.

“Tính thời gian, bên kia chắc cũng đã trôi qua khoảng hai mươi ngày. Không biết biên tái hiện tại thế nào rồi.” Lý Thanh lẩm bẩm, ánh mắt thoáng chút trầm tư.

Suốt thời gian qua, hắn hầu như không rời khỏi nhà, cả ngày tập trung luyện võ trong sân nhỏ. Tuy nhiên, thi thoảng vẫn có người đến nhờ hắn rèn sắt. Để tránh bị nghi ngờ, hắn không từ chối bất kỳ đơn hàng nào, chỉ nhận thù lao bằng nắm hắc mạch – món ăn phổ biến và rẻ tiền ở nơi đây.

Ra đường

DTV EBOOK

Dẫu vậy, nếu một người thợ rèn quanh năm không bước ra khỏi cửa mà vẫn không chết đói, chắc chắn sẽ khiến người khác sinh nghi. Vì vậy, Lý Thanh chọn cách giữ vững vỏ bọc này.

Hiện tại, tuy thân thể hắn đã mạnh mẽ hơn rất nhiều so với hai tháng trước, nhưng chưa chính thức đạt đến ngoại kinh cao thủ. Hắn không muốn gây sự chú ý, cũng không muốn ai để mắt đến mình.

Chậm rãi thu lại tư thế “mãnh hổ hạ sơn”, Lý Thanh hiện lên phong thái của một người đã bước đầu tinh thông võ đạo. Đôi mắt hắn sáng rực, thần thái bừng bừng, cơ bắp cuồn cuộn rõ nét, tràn ngập sức mạnh.

So với những người dân kham khổ ở vùng đất này, Lý Thanh hoàn toàn khác biệt.

Trên đường phố, bất kỳ ai cũng có vẻ ngoài xanh xao, dáng vẻ gầy gò do thiếu dinh dưỡng. Làm sao có thể so sánh với Lý Thanh, người với làn da hồng hào, ánh mắt sáng láng, thân thể tràn trề sinh lực – một người suốt ngày chỉ ăn nắm hắc mạch chắc chắn không thể có được trạng thái như vậy.

Tất cả điều này đều nhờ vào số lương thực và thịt khô mà hắn vận chuyển từ kho lương trong quân doanh. Hắn sống đầy đủ, ăn no, ngủ đủ, lại khổ luyện võ đạo mỗi ngày.

“Đến lúc ra ngoài nhìn xem tòa Hắc Diệu Thành này. Không thể mãi ru rú trong nhà như vậy!” Lý Thanh thở dài, phả ra một làn hơi trắng dài như bạch xà giữa không khí rét lạnh.

Hơi thở dài dang dặc, biểu lộ nội lực dồi dào cùng tinh thần sung mãn.

Dù chưa bước chân vào hàng ngũ cao thủ ngoại kinh, nhưng hắn cảm giác mình đã rất gần ngưỡng cửa đó. Chỉ cần thêm chút thời gian, hắn sẽ xuyên phá được giới hạn này.

Với sự tự tin từ võ công mang lại, Lý Thanh không ngần ngại ra ngoài, kể cả khi biết rõ Hắc Diệu Thành là một nơi không có trật tự. Nếu gặp phải kẻ xấu trên đường, hắn cũng chẳng bận tâm.

“Nếu có kẻ đui mù nào muốn gây phiền toái, ta rất sẵn lòng để hắn ném thử một quyền mãnh hổ này!”

Hắn cười lớn, vừa nói vừa khoác thêm chiếc áo bông rộng thùng thình, che đi cơ bắp rắn chắc của mình.

“Quân tử giấu khí tại thân, chờ thời!”

Hiện tại, với một quyền có thể khiến người bình thường “đánh răng rơi đầy đất”, Lý Thanh lại không muốn khoe khoang sức mạnh của mình.

Trong thế giới xa lạ này, nếu muốn sống lâu dài, việc học cách ẩn mình là điều rất cần thiết.

Suốt hai tháng qua, hắn đã giúp dân làng quê nhà rèn không ít đồ sắt, tu bổ các dụng cụ sinh hoạt hằng ngày. Dù tuổi thọ chẳng tăng thêm được bao nhiêu, nhưng đổi lại, hắn thu về một lượng lớn nắm hắc mạch.

Thứ này, tại Hắc Diệu Thành, lại chính là “đồng tiền mạnh”. Chỉ cần có đủ số lượng, nắm hắc mạch có thể đổi được bất kỳ thứ gì.

Đúng vậy, bất kỳ thứ gì!

Cách đây không lâu, mùa thu hoạch nắm hắc mạch bên ngoài thành không tốt. Đám dân nghèo đói khổ, mắt nhìn thức ăn mà phát thèm đến mức xanh xao. Một thanh nắm hắc mạch đã có thể đổi lấy... một mạng người!

Dĩ nhiên, với nguồn lương thực dư dả, Lý Thanh không hứng thú với chuyện ăn nắm hắc mạch, lại càng không định đổi mấy người về giữ trong viện của mình.

Hắn dùng một tấm vải buộc cái sọt, chứa đầy số nắm hắc mạch mà mình tích góp được trong khoảng thời gian qua – chừng hơn 20 cân.

“Ừm, tính toán thời gian, hôm nay nên ra ngoài buôn bán một chút!”

Hơn 20 cân nắm, với Lý Thanh mà nói chẳng đáng là gì. Đeo lên vai, hần thấy nhẹ như không.

Có lẽ gần đây vừa đúng lúc nắm hắc mạch được mùa, nên trong thành người đến buôn bán rất đông. Trên khuôn mặt mọi người, dù nghèo khó, vẫn hiện lên những nụ cười nhẹ nhõm.

Đi dọc theo con phố dẫn đến phường thị, Lý Thanh nhìn thấy không ít người cầm đủ loại đồ vật để trao đổi.

Điều hấp dẫn ánh mắt hần nhất chính là những món ngọc khí tinh xảo tuyệt đẹp. Hần thầm nghĩ: “Nếu đem thứ này về thế giới cũ, giá trị chắc chắn không nhỏ!”

Trong một phường thị hẻo lánh như thế này, ngọc khí quý giá lại chỉ cần vài thanh nắm hắc mạch là có thể đổi được. Điều này thật khó tin!

Nghĩ đến viễn cảnh sau khi trở về, có thể phải đổi mặt với cuộc sống nghèo khó và thất vọng, Lý Thanh không khỏi tính toán trong lòng:

“Hay là đổi một ít mang về? Đến lúc đó dùng chúng đổi lấy tiền tài, cũng chẳng cần lo lắng làm sao kiếm tiền nữa.”

Tập võ rất tốn tiền, đặc biệt là khoản ăn uống.

Một khi dinh dưỡng không đủ, luyện võ không chỉ không hiệu quả mà còn tổn hại đến sức khỏe, để lại mầm bệnh lâu dài, thậm chí có thể chết yểu.

Nhưng nếu bảo đảm được ăn uống đầy đủ, mỗi ngày cá thịt ăn no, thì việc luyện võ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, công sức bỏ ra cũng mang lại hiệu quả vượt bậc.

Lý Thanh từng nghe nói, trong một số võ quán lớn, họ còn luyện rượu thuốc đặc chế để bán. Loại rượu này là bí mật gia truyền, chỉ cần uống một bát, khí huyết sẽ tăng mạnh, giúp võ công tiến triển nhanh chóng.

Nghĩ vậy, hần quyết định ngay lập tức. Lý Thanh bước tới sạp hàng bán ngọc khí, trầm giọng hỏi:

“Lão trượng, những món ngọc này bán thế nào?”

Trong thời đại mà ăn còn không đủ no, ngọc khí dường như chẳng còn chút giá trị. Người bán liền ngẩng đầu nhìn Lý

Thanh, ánh mắt đầy vẻ hiêu kỳ.

Bày quầy bán ngọc là một lão giả dáng vẻ gầy gò, sắc mặt vàng vọt, sạp hàng của hắn vắng vẻ đến đáng thương, gần như không ai thèm để mắt.

Thấy Lý Thanh bước tới hỏi giá, khuôn mặt hốc hác của lão giả lập tức rạng rỡ hẳn lên. Hắn liền thoáng giới thiệu:

“Ta những món này đều là ngọc khí tổ tông truyền lại! Nhìn khối ngọc sư tử này xem, sáng loáng cỡ nào! Đây là bảo vật đây, tiểu hỏa tử!”

Hắn huyền thuyên một tràng những lời hoa mỹ, rõ ràng là muốn nâng giá lên, đòi được thêm chút nắm hắc mạch.

Lý Thanh chỉ nhếch môi cười nhạt, chẳng buồn để tâm. Trong lòng hắn thừa hiểu, đây chẳng qua là chiêu trò của lão già, nên hắn để mặc đôi phương tha hồ khoác lác.

Thấy Lý Thanh im lặng, thái độ thờ ơ, lão giả cũng đành chịu. Hắn thở dài, không nói thêm nữa, rõ ràng đã mệt mỏi.

Cuối cùng, hắn khoát tay, hữu khí vô lực ra giá:

“Mười cân nắm hắc mạch, những món ngọc khí này ngươi cứ lấy hết đi!”

Mười cân?!

Dù không am hiểu giá cả nơi đây, Lý Thanh cũng biết lão già này đang giở trò “sư tử ngoạm” – hét giá trên trời.

“Ta mệt gần chết, rèn sắt suốt hai tháng mà chỉ tích góp được hơn 20 cân nắm hắc mạch, thế mà lão đầu này dám mở miệng đòi hắn một nửa!”

Lý Thanh chẳng nói lời nào, đứng lên, định dạo qua sạp hàng khác xem thử.

Nhưng vừa xoay người, lão giả đã vội kéo góc áo hắn, giọng điệu yếu ớt nhưng khẩn thiết:

“Tiểu hỏa tử, ngươi ra giá đi chứ! Làm sao lại không chút thành ý nào vậy?”

Hắn thở dài, ra vẻ đạo mạo:

“Mua bán phải có duyên phận, mua ngọc càng cần cái duyên. Đừng nóng vội như thế, không tốt đâu, tiểu hỏa tử!”

Lý Thanh nhin không được bật cười. Hắn nhún vai, lạnh nhạt đáp:

“Ba cân nắm hắc mạch.”

“Thành giao!”

Lão giả lập tức đồng ý, gọn gàng nhanh chóng thu dọn sạp hàng, tự mình đóng gói tất cả ngọc khí cho Lý Thanh, không chút do dự mặc cả thêm.

“Qua loa!”

Lý Thanh thầm nhủ, cảm thấy buồn cười với sự dễ dãi của đối phương.

Phường Thị 1

DTV EBOOK

Trong lúc lão giả bận rộn thu thập và đóng gói ngọc thạch, ánh mắt của Lý Thanh bỗng dừng lại trên một viên ngọc giản nhỏ.

“Lão trượng, đây là cái gì?” Lý Thanh tò mò, chỉ vào viên ngọc giản chỉ to cỡ hai đầu ngón tay gộp lại, hỏi.

Lão giả ngược mắt nhìn một chút, rồi lắc đầu đáp: “Đồ tổ tông để lại, hẳn là một loại hộ thân ngọc phù.”

Dường như ông cũng không biết rõ lắm, bởi lẽ những vật này đã truyền qua bao thế hệ, cách ông không biết bao nhiêu đời.

Nếu không phải do hoàn cảnh thiếu thôn lương thực, chắc chắn ông sẽ không mang những món đồ này ra bán để đổi lấy vài cân nắm hắc mạch.

Lý Thanh cầm viên ngọc giản lên tay, đôi mắt hơi híp lại, chăm chú quan sát. Trên bề mặt ngọc giản dường như còn phảng phất một vài hoa văn mờ nhạt.

Viên ngọc giản này sáng bóng, chất ngọc mịn màng, khi chạm vào lại mang cảm giác ôn nhuận như nước. Đây tuyệt đối là cực phẩm mỹ ngọc, dù đặt ở bất kỳ nơi nào cũng sẽ được coi là trân bảo.

Sau khi lão giả hoàn tất đóng gói số ngọc thạch, Lý Thanh từ trong cái sọt của mình lấy ra ba cân nắm hắc mạch, trao đổi với ông.

Giao dịch xong xuôi, Lý Thanh tiếp tục đi dạo quanh khu phường thị này.

Phường thị ở Hắc Diệu Thành quả nhiên náo nhiệt, rất nhiều thứ ở đây hẳn nhận ra, nhưng cũng có không ít đặc sản mà hẳn chưa từng thấy qua.

Ví dụ như một loại nấm có hình dáng giống hệt một cục thịt mỡ. Trên bề mặt, sợi nấm và chân khuẩn quần lấy nhau, trắng muốt như vừa cắt ra từ khối thịt mập.

Loại nấm này được gọi là thịt trắng nấm, giá cả cao hơn nhiều so với nấm hắc mạch. Ba cân nấm hắc mạch mới đổi được một cân thịt trắng nấm.

Tuy nhiên, Lý Thanh không hứng thú lắm với những loại nấm thực phẩm này.

Lần này đến phường thi, mục đích của hắn là dùng số nấm hắc mạch trong tay để đổi lấy một ít tinh thiết, hoặc xem có loại khoáng thạch đặc biệt nào khác hay không.

Từ khi học được Cổ Huyền Chùy Công, hắn luôn có nhu cầu cấp thiết cần một cây chùy tiện tay để sử dụng.

Hiện tại, cây chùy hắn đang dùng vẫn là loại thô sơ mà thợ rèn học việc thường dùng để rèn sắt.

Nếu dùng chùy này để chiến đấu thì không ổn chút nào. Hắn cần phải rèn đúc một cây chùy mới, thích hợp hơn để đối đầu với kẻ địch.

Nghĩ đến đây, tay Lý Thanh bất giác chạm lên vật cất giấu trong ngực: một khối kim loại lạnh buốt, có chất liệu giống như mặt ngọc.

Đây chính là Mặc Kim, trước kia được giáo quan Lý Quế giao cho hắn, dặn dò dùng để chế tạo khai sơn phủ.

Nhưng do mã tặc đột kích bất ngờ, lúc ấy trong doanh trường của Lý Thanh không thể hoàn thành việc rèn đúc.

Điều khiến hắn ngạc nhiên chính là, khi ném khối Mặc Kim này vào lò rèn, nhiệt độ cao đến mức cả khu vực xung quanh đều đỏ rực như máu, vậy mà nó vẫn không hề tan chảy.

Phải biết rằng, nhiệt độ lò rèn khi đó đủ để nung chảy bất kỳ loại kim loại nào, nhưng khối Mặc Kim này lại hoàn toàn không tổn hại chút nào.

Trước khi rời khỏi quân doanh để chạy trốn, Lý Thanh vẫn không quên mang theo nó.

Trong lúc cầm lên, hắn phát hiện khối kim loại này, trải qua nhiệt độ cao như vậy, không chỉ không bị hòa tan, mà ngay cả bề mặt cũng chỉ hơi nóng hơn bình thường. Từ chỗ lạnh buốt ban đầu, giờ đã trở thành hơi ấm áp.

“Mã tặc tập kích quân doanh, xem ra khối Mặc Kim này thật sự là bảo vật! Thứ này đúng là tiện nghi cho ta rồi. Nhưng nghĩ đến chúng ta đều mang họ Lý, chắc Lý Giáo Quan cũng sẽ không để bụng đâu.”

Nghĩ tới đây, tâm tình Lý Thanh không khỏi trở nên vui sướng.

Hắn dự định mua một ít tinh thiết chất lượng tốt, mang về thử xem có thể dung luyện được khối Mặc Kim hay không. Nếu thành công, hắn sẽ dùng khối kim loại đặc biệt này làm đầu chùy, chế tạo một cây chiến chùy thượng phẩm.

Sau khi vòng vo hai lượt trong phường thị, Lý Thanh nhanh chóng tìm được một cửa tiệm thợ rèn.

Khi bước vào trong, không hề nghe thấy tiếng đing đing đương đương rèn sắt quen thuộc, cũng không cảm nhận được sức nóng hầm hập như thường thấy ở các lò rèn. Toàn bộ không gian có vẻ lạnh lẽo, không giống một cửa hàng thợ rèn đang hoạt động.

Lý Thanh bước vào sâu bên trong, thấy một thanh niên trông giống học đồ đang ngồi bên cạnh cái đe sắt màu xám, dáng vẻ uể oải, hữu khí vô lực nói:

“Khách quan, ngài muốn rèn gì? Vũ khí hay nông cụ?”

Lý Thanh nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Hắn nhân cơ hội này tìm hiểu giá cả thị trường rèn sắt ở Hắc Diệu Thành hiện tại, liền mở miệng hỏi:

“Ta muốn làm vài thanh cắt đao, giá cả tính thế nào?”

Vừa nghe vậy, ánh mắt thanh niên sáng lên, hắn vội vàng đứng dậy, cố lấy chút sinh khí trả lời:

“Nếu tự mang thỏi sắt đến, hai thanh cắt đao đổi lấy nửa cân nắm hắc mạch.

Phường Thị 2

DTV EBOOK

Nếu nguyên liệu do chúng ta cung cấp, một thanh cắt dao đôi nửa cân nắm hắc mạch. Ngài cần số lượng lớn thì có thể thương lượng thêm!”

Nghe câu trả lời, Lý Thanh không khỏi cười nhạt.

Quả nhiên, trước đây Nghiêm gia tìm hấn rèn cắt dao đã cố ý ép giá. Ba thanh cắt dao mà họ chỉ đưa có nửa cân nắm hắc mạch!

Dù sao thì cửa tiệm này nằm trong phường thị, giá cả hơi cao hơn một chút cũng là hợp lý.

“Khụ khụ, ta không tới để làm cắt dao, mà muốn mua tinh thiết. Giá tinh thiết của người thế nào?” Lý Thanh ho khan một tiếng, chuyển chủ đề.

“Một cân nắm hắc mạch đôi được hai mươi cân thỏi sắt. Ngài muốn mua bao nhiêu?” Thanh niên trả lời, giọng điệu không mấy hào hứng.

Nhưng câu nói tiếp theo của Lý Thanh khiến hấn tròn tròn mắt.

“Vậy cho ta ba trăm cân đi!” Lý Thanh trầm giọng nói.

“Cái gì? Ba... ba trăm cân?!”

“Ừm, có vấn đề gì sao?” Lý Thanh nheo mắt quan sát biểu cảm của thanh niên, cười hỏi.

“Không... không có vấn đề gì! Ta đi lấy ngay đây!”

Thanh niên lập tức hoạt bát hấn lên, bộ pháp trở nên nhanh nhẹn.

Một đơn hàng ba trăm cân thỏi sắt tương đương mười lăm cân nắm hắc mạch, đây là một giao dịch lớn, đủ để cứu sống cửa tiệm này vốn đã lâu không khai trương, sắp sửa lụi bại.

Ở khu vực quanh Hắc Diệu Thành, thực ra có rất nhiều hầm mỏ. Những ai muốn lấy quặng sắt có thể tự mình ra ngoài thành khai thác, sau đó mang về tinh luyện thành thỏi sắt.

Trong thành, số lượng tiệm thợ rèn vốn không nhiều, mà những cửa tiệm còn tồn tại đều hoạt động theo cách tự cung tự cấp. Quặng sắt được khai thác từ ngoài thành mang về tinh luyện, không ai quản lý, đào được thì coi như của mình.

Khác hẳn với Phong Quốc, nơi mà muối và sắt đều bị kiểm soát nghiêm ngặt, không cho phép buôn bán trái phép hay để đồ sắt lưu thông ra ngoài. Chính sách này khiến giá sắt ở Phong Quốc luôn duy trì ở mức cao, không hề giảm xuống.

Một lúc lâu sau, học đồ của tiệm rèn cuối cùng cũng từ trong kho hàng bước ra, cả người dính đầy bụi bặm.

“Khách quan, ta đã kiểm kê xong! Chỗ này không sai biệt lắm còn hơn 300 cân thỏi sắt. Tất cả số này đổi lấy mười lăm cân nắm hắc mạch!” Hắc xoa xoa hai bàn tay, ánh mắt chăm chăm vào Lý Thanh như sợ bị trêu đùa.

Phanh!

Lý Thanh thả mạnh cái gùi xuống đất. Bên trong đầy ắp nắm hắc mạch, số lượng chắc chắn không ít hơn mười lăm cân.

Học đồ nhìn gùi nắm trọn tròn mắt, nuốt khan một ngụm nước bọt rồi nói nhanh:

“Ta giúp người xếp hàng vào gùi nhé!”

Chỉ trong chốc lát, hơn 300 cân thỏi sắt đã được chất đầy vào một chiếc gùi lớn và chắc chắn. Học đồ cố gắng lắm mới đẩy được cái gùi nặng trĩu ra cửa.

“Hô! Khách quan, người có cần ta giúp mang về không?”

Tuy nhiên, Lý Thanh chỉ lắc đầu, từ chối thiện ý của đối phương.

“Không cần, ta tự mang được.”

Dứt lời, hắc cúi xuống, đeo cả chiếc gùi nặng hơn 300 cân lên lưng một cách trầm ổn.

Hắc cảm nhận rõ ràng sức nặng trên lưng và so sánh với khả năng chịu đựng của mình, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Cũng ổn, miễn cưỡng nằm trong khả năng chấp nhận được. Xem như thuận tiện rèn luyện thể phách vậy.”

Lý Thanh mỉm cười hài lòng với sức mạnh hiện tại của bản thân. Nghĩ đến việc có thể mang hơn 300 cân thối sắt mà vẫn đi lại bình thường, hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Nếu đổi lại là trước kia, chắc chắn hắn không dám mơ tới chuyện này.

Trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc và sợ hãi của học đồ, Lý Thanh bình thản rời khỏi tiệm thợ rèn, bước ra khỏi phường thị, để lại một bóng lưng vững chãi như núi.

Mang trên lưng hơn 300 cân thối sắt, Lý Thanh bước đi chậm rãi nhưng vững vàng. Ngoại trừ tốc độ hơi chậm lại, hắn gần như không cảm thấy áp lực quá lớn từ gánh nặng này.

Sau khi tập võ, sức mạnh nhục thân của hắn tăng lên đáng kể, ngũ giác cũng trở nên cực kỳ nhạy bén. Dù chỉ là tiếng gió thổi hay cỏ lay động, hắn đều có thể nhận ra rõ ràng.

Khi rời khỏi phường thị nhộn nhịp, tiến vào khu phố vắng vẻ bên ngoài, Lý Thanh nhận ra không khí xung quanh có điều bất thường. Các cánh cửa hai bên đường đều đóng chặt, không hề thấy bóng dáng người qua lại.

Hắn khẽ thở dài, dừng bước, lạnh lùng cất tiếng:

“Theo dõi ta lâu như vậy, các hạ không định hiện thân sao?”

Toàn thân Lý Thanh căng cứng, cảnh giác tối đa với mọi thứ xung quanh.

Chỉ vài giây sau, từ hai bên đường vang lên tiếng bước chân.

Không chỉ một người.

Lý Thanh xoay người lại, nhìn thấy ba bóng người chậm rãi bước ra từ các góc khuất.

Cả ba đều mặc quần áo rách nát, trên người đầy những miếng vá, bộ dạng nghèo khổ, giống như đã lâu chưa được sống tử tế.

Dẫn đầu là một gã cao gầy, khuôn mặt hốc hác, ánh mắt âm trầm.

“Huynh đệ, chúng ta ba người đã rất lâu không có gì bỏ bụng. Chút đồ ăn đổi lấy sự yên bình, được chứ?” Giọng nói của gã này khàn khàn, yếu ớt, như thể sắp ngất đến nơi.

Lý Thanh nhìn gã mà không hề buông lỏng cảnh giác. Đói đến mức suy yếu thế này mà còn dám ra đường cướp bóc, chắc hẳn là có chỗ dựa hoặc thủ đoạn.

Cướp Đường

DTV EBOOK

Quả nhiên, tên thấp lùn nhất trong nhóm bực bội lên tiếng:

“Đại ca, nói nhiều với hắn làm gì! Phé luôn đi, rồi bắt hắn dẫn chúng ta về lấy đồ!”

Tên còn lại, giọng ồm ồm, xen vào:

“Đúng thế! Vừa rồi trong phường thị ta nhìn rất rõ, trong cái gùi của hắn ít nhất có hai ba chục cân nắm hắc mạch!”

Lộc cộc!

Nói đến đây, tên này nuốt nước bọt, rút ra một thanh khảm đao. Dù sống đao đã hoen gỉ, lưỡi đao sắc lạnh vẫn khiến người ta không khỏi ngán ngại.

Người cao gầy tiếp lời, giọng điệu nửa đe dọa nửa thương lượng:

“Huynh đệ, như người thấy đây, bọn ta thực sự rất lâu không có gì ăn. Chi bằng người phối hợp một chút, cả hai bên đều nhẹ nhàng.”

Nói xong, gã rút ra một cây trường côn, cùng hai đồng bọn tạo thế tam giác, bao vây Lý Thanh, bộ dáng sẵn sàng động thủ.

Lý Thanh cười khẩy, ánh mắt lướt qua cả ba.

“Phối hợp? Các người đúng là mấy tên ma bệnh, đã đói đến mức sắp chết đói còn dám ra đây giở trò với ta?”

Hắn muốn giải thích rằng toàn bộ nắm hắc mạch đã đổi lấy thỏi sắt, nhưng biết chắc những kẻ này sẽ không chịu bỏ qua. Một khi đã bị dễ mắt, dù có cắt ra miếng thịt cuối cùng, chúng cũng sẽ đòi đến khi thỏa mãn mới thôi.

Dẫu vậy, trong lòng Lý Thanh không hề có chút sợ hãi. Ngược lại, hắn cảm thấy một luồng hưng phấn mơ hồ dâng lên.

“Tập võ lâu như vậy, cuối cùng cũng có cơ hội kiểm tra thành quả. Dùng mấy tên ma bệnh này để luyện tay, cũng không tệ!”

Tập võ bấy lâu, ngoài luyện những chiêu thức cơ bản đến phát chán, chưa từng được thử thực chiến lần nào. Lần này gặp mấy tên “ma bệnh” liều lĩnh, coi như cơ hội tốt để luyện tay.

Không biết từ lúc nào, máu huyết trong lồng ngực hắn cũng đã bắt đầu sôi trào.

“Xem ra, hôm nay phải làm một trận rồi!” Lý Thanh nhếch mép cười nhạt, ánh mắt đầy vẻ khiêu khích.

Dứt lời, hắn cởi phăng chiếc áo bông rộng thùng thình trên người, rồi thuận tay tháo cả chiếc gùi nặng nề xuống, ném mạnh xuống đất.

Phanh!

Hơn 300 cân thối sắt rơi xuống, phát ra tiếng vang trầm đục như sấm.

Gã cao gầy dẫn đầu lập tức biến sắc, ánh mắt đầy hoảng sợ nhìn Lý Thanh.

Cặp tay trần hiện ra dưới lớp áo bông của hắn, những khối cơ bắp cuộn cuộn, đường nét rõ ràng, mỗi động tác đều toát ra sức mạnh áp đảo.

“Nguy rồi! Chọc phải hàng cứng!”

Gã cao gầy hốt hoảng nghĩ thầm. Hắn tuyệt đối không ngờ rằng, bên dưới vẻ ngoài chất phác đàng hoàng của Lý Thanh lại ẩn giấu một thân hình như trâu mộng.

Nhưng chưa kịp suy nghĩ gì thêm, Lý Thanh đã hành động.

Thoát khỏi lớp áo bông trói buộc, hắn như mũi tên rời cung, lao thẳng về phía kẻ dẫn đầu với tốc độ nhanh kinh người.

Chỉ trong hai ba nhịp thở, hắn đã đến ngay trước mặt gã cao gầy.

Mãnh Hổ Chân Ý Hình – Mãnh Hổ Vô Mối!

Lý Thanh nhảy vọt lên, mang theo khí thế cuồng mãnh, tung một chưởng đánh thẳng xuống đầu gã cao gầy.

“Muốn chết à?!” Gã cao gầy hoảng hốt rút trường côn, vung mạnh về phía Lý Thanh.

Keng!

Lý Thanh nghiêng tay, nhẹ nhàng cản cú vung côn của gã, sau đó nhanh chóng biến chuyển thành quyền, mang theo sức mạnh cuồng bạo nện thẳng vào vai đối thủ.

Phanh!

Gã cao gầy không thể chịu nổi toàn lực một quyền của Lý Thanh. Vai hắn kêu “rắc” một tiếng, tựa như cây trúc gãy nát, cả người bị đánh bay ra sau, ngã nhào xuống đất không nhắc nổi người dậy.

“Hừ!” Lý Thanh lắc lắc tay, nhìn vết đỏ nhàn nhạt trên cánh tay, khẽ nhếch mép cười.

“Chỉ một cú đã giải quyết được.”

Tên lùn tròn tròn mắt, há hốc miệng nhìn cảnh tượng trước mắt. Chỉ trong nháy mắt, đại ca của hắn đã bị đập bay như cái bịch rách!

“Đại ca!”

“Ngươi sợ cái gì? Chúng ta còn đao đây!” Tên lùn gào lên, rút kiếm đao lao về phía Lý Thanh, ánh mắt đầy vẻ liều mạng.

Có đao à?

Lý Thanh cười lạnh, hai chân hắn lập tức bám chắc xuống mặt đất, hạ bàn ổn định như bàn thạch.

Hắn lấy Cổ Huyền Chùy Công làm căn cơ, thế đứng vững vàng như ngọn núi.

Khi tên lùn vừa xông đến, trong khoảng cách gần, Lý Thanh nhanh như chớp tung chân trái, quét ra một cú đá mạnh mẽ.

Khinh La Thối!

Đây là một môn võ công luyện chân, nhìn thì nhẹ nhàng uyển chuyển, nhưng lực sát thương lại vô cùng đáng gờm.

Chân trái của Lý Thanh vẽ thành một đường tàn ảnh, kèm theo lực đạo khủng khiếp, nhắm thẳng vào sườn đối thủ.

Tên lùn tròn mắt hoảng hốt, nhưng đã quá muộn để né tránh...

Phanh!

Tên lão tam có dáng người khỏe mạnh hơn một chút bị cú đá của Lý Thanh quét ngã, cả người lẫn đao đều bay ra ngoài như

bao tải rách, chưa kịp phản kháng dù chỉ một chút.

Lý Thanh nhanh chóng thu chân lại, nhưng không dừng tay. Hắn lập tức lao lên, đắc thế không tha, tung tiếp một cú hồ quyền đầy uy lực.

Bịch!

Lần này, quyền kinh của hắn mạnh mẽ như núi đổ, trực tiếp đánh bay lão tam. Gã không chịu nổi, cả người mềm oặt, hai mắt trắng dã, bất tỉnh nhân sự.

Leng keng!

Thấy cảnh tượng đó, tên lão nhị lập tức ném luôn thanh đao rỉ sét xuống đất, không còn chút ý chí chiến đấu nào.

Gã lắc đầu, thở dài một hơi đầy bất lực:

“Coi như bọn ta thua, người muốn chém muốn giết, cứ làm theo ý người.”

Hắn khoanh tay đứng đó, vẻ mặt buông xuôi, như thể hoàn toàn chấp nhận số phận.

Lời nói của lão nhị khiến Lý Thanh hơi cảm thấy mất hứng. Hắn vừa mới đánh đến lúc cao trào, còn đang muốn tiếp tục thử sức, vậy mà mọi chuyện lại kết thúc chóng vánh như thế này.

“Chỉ có chút bản lĩnh này mà cũng dám học người ra đây cướp đường?”

Lý Thanh lắc đầu cười nhạt, rồi quay người nhặt lại chiếc áo bông của mình. Hắn mặc nó vào, che giấu thân hình cơ bắp cuộn cuộn dưới lớp vải thô xù xì, trở lại dáng vẻ thật thà, chất phác ban đầu.

Tên lão nhị trông thấy cảnh này, khóe miệng giật giật, trong lòng tràn đầy cảm giác hoang mang lẫn sợ hãi.

“Đúng là gương mặt thật thà lừa người! Ai mà ngờ dưới lớp áo bông này lại giấu cả một con mãnh hổ cơ chứ?”

Trong khi lão nhị còn đang hoảng loạn, giọng nói trầm thấp nhưng lạnh lẽo của Lý Thanh vang lên:

“Mấy người các người, gom hết số thỏi sắt trên đất lại cho ta, rồi vác đi theo ta!”

Ánh mắt Lý Thanh sắc bén, khí thế trên người tăng vọt, khiến không khí xung quanh như lạnh đi vài phần.

“Cái này nhật! Cái này nhật ngay!”

Lão nhị cùng gã cao gầy tỉnh dậy sau cơn choáng vội vàng làm theo lời, không dám phản kháng dù chỉ một chút. Dáng vẻ ngoan ngoãn nhặt nhanh của chúng chẳng khác nào mấy người nông dân lầm lũi làm việc trên đồng.

Cuối cùng, đám “ma bệnh” ngoan ngoãn khiêng số thỏi sắt đi theo sau Lý Thanh, không dám hé môi dù chỉ nửa lời.

Hướng kẻ yếu vùng đao 1

DTV EBOOK

Ba tên tiểu lưu manh chặn đường cướp bóc đã bị Lý Thanh nhẹ nhàng thu thập. Sau một phen phí sức thiên tân vạn khổ, cuối cùng hắn cũng lôi được hơn ba trăm cân thỏi sắt về sân nhỏ của mình.

Nhìn ba kẻ nằm bẹp dí trên mặt đất, mệt mỏi đến mức bò dậy cũng không nổi, Lý Thanh không khỏi nảy sinh một nhận thức mới về võ lực hiện tại của bản thân.

Đối phó với những kẻ như bọn chúng, quanh năm không đủ ăn no, cho dù có binh khí trong tay, hắn vẫn có thể nhẹ nhàng đối phó năm sáu người cùng lúc. Nếu gặp phải những hán tử thân thể cường tráng hơn, chỉ cần đối phương không biết võ nghệ, hắn cũng chẳng khó khăn gì mà đánh bại hai ba tên.

Với tiến độ này, Lý Thanh đã cảm thấy khá hài lòng.

Hắn trầm nghĩ, đợi sau khi rèn luyện thể phách, luyện thành ngoại kinh, chính thức trở thành cao thủ ngoại kinh, rồi tự tay rèn lấy một món vũ khí cùng áo giáp hộ thân thích hợp, thì chiến lực của bản thân chắc chắn sẽ tăng lên gấp bội.

Đến lúc đó, kẻ cả quay trở lại doanh trại biên quân ban đầu, hắn cũng có đủ tự tin để trốn thoát khỏi kho lương thực được trọng binh canh giữ.

Lý Thanh lạnh giọng hỏi:

“Nói đi, ba người các ngươi tên gọi là gì? Sao lại đề mắt đến ta?”

Nam tử cao gầy, sắc mặt u ám, trông có vẻ là kẻ cầm đầu trong ba người, lập tức lên tiếng:

“Vị gia này, ta gọi là Tề Tiến Hùng. Lần này là huynh đệ chúng ta có mắt không trông, mong người giơ cao đánh khẽ, thả chúng ta một con đường sống. Về sau, nếu gặp người, nhất định chúng ta sẽ đi đường vòng!”

Sau một phen tra hỏi, Lý Thanh cũng biết được lai lịch của ba kẻ này.

Tên gian xảo nhất, dáng vẻ như con buôn, là lão nhị Tề Tiên Bảo. Còn lão tam đầu óc đơn giản, sức mạnh tràn đầy là Tề Tiên Ngưu. Tuy gọi là huynh đệ, nhưng ba người này không phải anh em ruột, mà chỉ là kết bái anh em sau khi gặp nhau, ngay cả dòng họ cũng cùng nhau sửa lại thành Tề.

Ở cái thế giới mà cơm ăn còn chẳng đủ no này, chẳng ai quan tâm đến cái gọi là “đổi danh không đổi họ.” Hôm nay mang họ Tề, ngày mai có khi vì một chút chuyện mà lại đổi thành họ Nghiêm cũng chẳng ai ngạc nhiên.

Điều khiến Lý Thanh bất ngờ nhất là cả ba kẻ này đều thuộc về một thế lực ngầm gọi là Nghĩa Bang. Đây là lần đầu tiên hắn biết rằng ngoài Nghiêm gia, trong Hắc Diệu Thành còn tồn tại những thế lực khác.

Nhưng vừa nghe đến danh xưng Nghĩa Bang, Lý Thanh không khỏi nhíu mày khinh miệt.

Hóa ra cái tổ chức này chỉ toàn bọn tiểu lưu manh như ba huynh đệ họ Tề, chuyên làm mấy việc trộm gà bắt chó, bắt nạt kẻ yếu. Thế mà bọn chúng lại dám tự xưng tôn chỉ của mình là “cướp phú tế bần,” nghĩa bạc vênh thiên.

Lý Thanh bật cười giễu cợt:

“Cướp phú tế bần? Trong thành, thế lực giàu nhất chẳng phải là Nghiêm gia sao? Sao ta chẳng thấy các người đi cướp Nghiêm gia nhỉ?”

Lão tam Tề Tiên Ngưu lập tức đỏ mặt phản bác:

“Sao lại không có! Phường thị kia chính là do Nghiêm gia mở. Chúng ta mỗi ngày đều đi cướp của người lui tới trong phường thị. Sau đó, không ai dám đến phường thị nữa, chẳng phải là đang gián tiếp đả kích Nghiêm gia sao?”

Lời vừa thốt ra, sắc mặt Lý Thanh càng thêm lạnh lẽo.

Cái tên Tề Tiên Ngưu này rõ ràng là kẻ cơ bắp nhiều hơn đầu óc. Câu nói này chắc chắn là do ai đó nhồi nhét vào đầu hắn, vậy mà hắn lại tin sái cổ, còn xem như chân lý mà rầm rập làm theo.

Nghiêm gia, chính là đại địa chủ lớn nhất tại Hắc Diệu Thành, giống như một con quái vật khổng lồ cuộn lấy toàn bộ dân chúng trong thành, hút máu bòn rút từng chút một. Chỉ cần còn sống tại Hắc Diệu Thành, không ai có thể tránh khỏi sự bóc lột của Nghiêm gia.

Xét về chênh lệch thế lực, Nghĩa Bang kia căn bản chẳng là gì so với Nghiêm gia. Đối phương thậm chí có lẽ còn chưa từng để mắt tới tổ chức “nghĩa bạc vân thiên” này, vì cả hai hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Lý Thanh nhếch môi, cười lạnh:

“VẬY CÁC NGƯỜI LÀM NHỮNG VIỆC BẮN THỦ ĐÓ LÂU NHƯ VẬY, CÁI PHƯỜNG THỊ CỦA NGHIÊM GIA CÓ SUY SỤP CHÚT NÀO KHÔNG? NGHIÊM GIA THẬT SỰ BỊ ĐẢ KÍCH SAO?”

Lời nói vừa dứt, Tề lão tam lập tức ngậy ngẩn cả người. Bình thường hắn toàn làm theo bản năng, ít khi nào động đến cái đầu, nay nghe câu hỏi này, hắn không khỏi rơi vào trầm tư.

Đúng vậy, Nghĩa Bang bọn họ tồn tại bao nhiêu năm, nhưng Nghiêm gia vẫn đứng sừng sững, không chút lay động. Uy phong của Nghiêm gia chẳng hề bị ảnh hưởng, còn bọn họ, vẫn mãi là đám cận bã sống lắt lay bên dưới đáy xã hội.

Khi hắn còn đang loay hoay suy nghĩ, Lý Thanh lại buông một câu lạnh băng, từng chữ đâm thẳng vào lòng:

“SẼ CHỈ BIẾT HƯỚNG KẼ YẾU MÀ VUNG ĐAO, ĐÚNG LÀ LŨ HÈN NHẤT. CÚT ĐI, ĐỪNG LÀM BẮN CỬA VIỆN CỦA TA!”

Nói xong, hắn quay người bước vào sân, để lại ba kẻ kia đứng như tượng đá. Cánh cửa viện ngay sau đó đóng sầm lại, âm thanh mạnh mẽ đầy dứt khoát.

Phanh!

Hướng kẻ yếu vùng đảo 2

DTV EBOOK

Bên trong sân, Lý Thanh lắc đầu, trong lòng thở dài nặng nề.

Ban đầu, hắn vốn định không chế ba tên này, dùng chúng làm tai mắt thu thập tin tức trong thành, thậm chí lợi dụng bọn chúng để dò xét những biến động lớn nhỏ mỗi ngày.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến cách hành xử của bọn chúng, trong lòng hắn liền không thể chịu nổi sự chán ghét. Nếu như hôm nay hắn không có võ công, chỉ sợ sau khi rời khỏi phường thị, kết cục của hắn sẽ cực kỳ thảm. Cụt tay què chân đã là nhẹ, đến lúc đó ngay cả số lương thực giấu trong hầm ngầm cũng sẽ bị bọn chúng phát hiện. Khi ấy, chỉ còn đường chết.

Lý Thanh ngẩng đầu, nhìn ánh trăng máu treo lơ lửng trên bầu trời, bóng hình hắn kéo dài dưới ánh sáng đỏ rực. Hắn thì thảo, giọng nói như nặng thêm ngàn cân:

“Cần phải có lực lượng, không thì mãi mãi chỉ có thể mặc người ức hiếp.”

Giờ khắc này, hắn cuối cùng đã hiểu rõ tầm quan trọng của sức mạnh, cũng như lý do vì sao hắn phải tập võ.

Cùng ngày, tin tức Tề gia ba huynh đệ khét tiếng một vùng bị một người tay không tác sát đánh bại đã nhanh chóng lan ra khắp phường thị. Trong phạm vi nhỏ của Hắc Diệu Thành, chuyện này chẳng khác nào một cơn bão nhỏ khiến mọi người xôn xao bàn tán.

“Ha ha ha! Thông khoái! Cuối cùng cũng có người ra mặt giáo huấn ba con chó này!”

“Đoạn trước ta vì hai cân nắm hắc mạch mà tán gia bại sản, bọn chúng lại cướp đi mất. Khi ấy suýt chút nữa ta đã chết đói. Giá như người kia tiện tay đánh chết cả lũ cho xong!”

“Đúng vậy! Toàn là cặn bã, chỉ biết lừa gạt trộm cắp, chẳng làm nổi một chuyện ra hồn!”

“Tốt nhất nhân dịp này, quét sạch luôn cái Nghĩa Bang mục nát đó đi. Thật sự là một khối u ác tính của thành này!”

Những lời oán trách vang lên phần lớn đến từ những người từng chịu khổ dưới tay Nghĩa Bang. Bình thường, họ vốn đã ôm lòng bất mãn với tổ chức này, thậm chí mức độ còn sâu sắc hơn cả Nghiêm gia.

Nhưng bản thân kẻ gây ra sóng gió lần này, Lý Thanh, lại hoàn toàn không hay biết gì về chuyện đó.

Hắn chỉ tập trung vào việc mang thỏi sắt vào trong nhà, sau đó nhóm lửa lên lò rèn. Hắn chuẩn bị rèn cho mình một cây chiến chùy mới, thứ vừa có thể dùng làm vũ khí chiến đấu, vừa tiện lợi cho công việc rèn sắt hằng ngày.

Chiếc chùy thợ rèn trước đây hắn thường sử dụng, giờ đã không còn vừa tay nữa. Lực lượng hiện tại của hắn đã tăng lên đáng kể, khiến việc dùng thanh chùy cũ trở nên bất tiện.

“Trọng lượng nên nằm trong khoảng hai trăm cân. Đây chắc là mức cực hạn mà ta có thể sử dụng lúc này.”

Hình dáng của cây chiến chùy nhanh chóng hiện lên trong đầu Lý Thanh. Từ lâu, hắn đã suy nghĩ kỹ về kiểu dáng và trọng lượng lý tưởng của nó.

Hai trăm cân, với hắn bây giờ, vẫn còn hơi nặng.

Mang vác ba trăm cân thỏi sắt là một chuyện, nhưng để sử dụng một món vũ khí nặng ba trăm cân thì lại hoàn toàn khác.

Sức mạnh của cánh tay và khả năng chịu đựng của cơ thể có sự khác biệt rõ rệt.

Với lực cánh tay hiện tại, việc vung vẩy một cây chiến chùy nặng hai trăm cân vẫn khiến hắn cảm thấy hơi quá sức, đôi khi lực bất tòng tâm.

Tuy vậy, Lý Thanh lại có linh cảm rằng mình sắp đạt được bước tiến lớn trong luyện võ, có lẽ chỉ cần thêm một thời gian ngắn nữa là có thể luyện thành ngoại kình.

Đến lúc đó, sức mạnh của hắn chắc chắn sẽ tăng vọt. Khi ấy, cây chiến chùy hai trăm cân này không chỉ sử dụng dễ dàng, mà còn có thể trở thành một phần của hắn, uyển chuyển như cánh tay thứ hai.

Tuy nhiên, một vấn đề khác lại nảy sinh khiến hấn đau đầu: làm thế nào để dung luyện mực vàng vào cây thiết chùy này?

“Trước đây ta chỉ thử dung luyện, lần này sẽ thử rèn ở nhiệt độ cao.” Lý Thanh lẩm bẩm, ánh mắt chăm chú nhìn khối Mặc Kim trong tay.

Sư phụ của hấn, Cổ Đại Sư, cũng từng tu luyện Cổ Huyền Chùy Công và thành công dùng Mặc Kim để rèn vũ khí. Thậm chí, Cổ Đại Sư còn được tín nhiệm giao nhiệm vụ giúp Tiên Hồng thiên phu trưởng rèn một thanh vũ khí từ Mặc Kim.

Điều này đồng nghĩa với việc Cổ Đại Sư tin rằng Lý Thanh có khả năng làm được điều tương tự!

“Ta và sư phụ điểm giống nhau duy nhất, có lẽ chính là cùng tu luyện Cổ Huyền Chùy Công. Mấu chốt để rèn được Mặc Kim có lẽ nằm ngay ở đây.”

Nói rồi, Lý Thanh đặt khối Mặc Kim lên bàn của lò rèn. Nhiệt độ cao từ lò không ngừng truyền lên, từng đợt sóng nhiệt tỏa ra xung quanh.

Lý Thanh liền cởi bỏ chiếc áo bông rộng thùng thình, để lộ thân hình vạm vỡ. Hấn nắm lấy chiếc thiết chùy, bày ra thế đứng cộc gỗ của Cổ Huyền Chùy Công.

“Hô!”

Hấn hít một hơi sâu, rồi đột ngột bỏ chùy xuống.

Phanh!

Thiết chùy nặng nề tiếp xúc với Mặc Kim, phát ra âm thanh trầm đục vang vọng, thậm chí khiến cả lò rèn cũng rung chuyển nhẹ.

Ngay sau đó, Lý Thanh bắt đầu áp dụng chiêu thức của Cổ Huyền Chùy Công, từng nhát, từng nhát chùy bổ mạnh mẽ lên khối kim loại đặc biệt này.

Một khi bước vào trạng thái rèn, hấn trở nên vô cùng tập trung, chuyên chú đến mức quên cả thời gian bên ngoài.

Phanh! Phanh! Phanh!

Cao thủ ngoại kinh

DTV EBOOK

Dưới ánh trăng, tiếng chùy rèn vang lên theo nhịp điệu, kéo dài không ngớt, như một bản hòa tấu của lửa và thép.

Không rõ đã qua bao lâu, Lý Thanh cũng không đếm nổi mình đã bỏ bao nhiêu chùy. Đột nhiên, hần phát hiện khối Mặc Kim trước mặt bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Từ trạng thái cứng rắn, khối kim loại dần trở nên mềm dẻo hơn, bề mặt lấp lánh ánh sáng đỏ như máu.

Nhận ra sự thay đổi này, Lý Thanh lập tức rèn thêm khi còn nóng. Hần không ngừng bỏ chùy, dồn sức rèn khối kim loại thần kỳ này.

“Quả nhiên là một loại kim loại kỳ diệu. Mỗi nhát chùy đập xuống, khối Mặc Kim dường như hấp thụ thêm một chút nhiệt lượng từ lò lửa.”

Lý Thanh trầm cảm thán:

“Bảo sao thợ rèn bình thường không thể chế tác được Mặc Kim. Để rèn được thứ này cần lực đạo khủng khiếp. Nếu không phải người luyện võ, e rằng một thợ rèn bình thường chẳng thể làm gì nổi!”

Nghĩ đến thanh Hồng kiếm của Tiền Hồng thiên phu trưởng—một thanh kiếm được rèn hoàn toàn từ Mặc Kim—Lý Thanh không khỏi trầm trồ.

“Cả thanh kiếm đều làm từ Mặc Kim? Đây tuyệt đối là một công trình khổng lồ, chẳng khác gì xây dựng một cung điện! Với lực lượng hiện tại của ta, cộng thêm chiêu thức rèn của Cổ Huyền Chùy Công, chỉ để chế tác một khối Mặc Kim cỡ nắm tay cũng đã khó nhọc thế này. Rèn một thanh kiếm hoàn chỉnh, e rằng phải khiến mấy thợ rèn kiệt sức mà vẫn chưa chắc hoàn thành nổi!”

Những suy nghĩ này chỉ lướt qua trong đầu, rồi nhanh chóng tan biến. Lý Thanh lập tức dồn toàn bộ tâm trí trở lại công việc rèn chiến chùy.

Khôi Mặc Kim, giờ đã mềm mại hơn, tiếp tục được hấn đập rèn không ngừng. Lợi dụng lúc này, Lý Thanh cũng ném thêm một số thỏi sắt khác vào lò rèn, để chuẩn bị cho phần thân chùy.

Hấn dự định biến khôi Mặc Kim thành mặt chùy, trong khi các phần còn lại của chiến chùy sẽ được làm từ sắt.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong quá trình rèn đúc, Lý Thanh như hòa làm một với thiết chùy trước mặt. Trong thế giới của hấn, chỉ còn lại âm thanh vang vọng của búa đập.

Phanh!

Mặc Kim cuối cùng đã được hấn dung luyện thành công, hòa quyện vào mặt chùy. Bề mặt vốn đen bóng của chùy giờ đây toát lên một vẻ sáng loáng độc đáo, tựa như được dát một lớp ánh kim mờ.

Toàn bộ thân chùy vẫn còn nóng đỏ rực, như ngọn lửa vừa bùng cháy.

Lý Thanh không dừng lại, mang nước lạnh tới, cẩn thận từng chút một vẩy lên phần mặt chùy đang đỏ rực.

Xùy ~

Nước lạnh gặp nhiệt độ cao lập tức bốc hơi, tỏa ra từng làn khói trắng bay lên, bao trùm lấy sân nhỏ.

“Không tệ, thanh chùy này gọi là Vô Song Chùy đi!” Lý Thanh mỉm cười hài lòng, lẩm bẩm nói. Thanh chùy này, với sự kết hợp của Mặc Kim, xứng đáng được gọi là cử thế vô song.

Do đặc tính của chùy không đòi hỏi độ sắc bén như kiếm hay đao, hấn không cần phải thực hiện bước tôi lửa hay mài lưỡi.

Khi nước lạnh làm nguội thân chùy hoàn tất, thanh Vô Song Chùy cuối cùng cũng thành hình.

【Thành công rèn đúc tinh phẩm phạm khí: Vô Song Chùy, ban thưởng tuổi thọ: Ba năm!】

Ba năm!

Lý Thanh nhìn dòng thông báo trước mắt, hai mắt bừng sáng.

Trước đây, khi rèn đúc vũ khí phổ thông, phần thưởng tuổi thọ cao nhất hần nhận được cũng chỉ là một năm. Sau đó, theo thời gian và số lượng

vũ khí rèn đúc tăng lên, phần thưởng dần giảm xuống. Lần gần nhất, hần chỉ nhận được năm tháng tuổi thọ từ một thanh trường mâu bằng tinh thiết.

Không ngờ, thanh Vô Song Chùy này, với sự góp mặt của Mặc Kim, không chỉ trở thành tinh phẩm phạm khí, mà còn trực tiếp gia tăng tuổi thọ của hần thêm ba năm!

Hần liền nhìn sang chỉ số tuổi thọ của mình: 145 năm!

Hiện tại, hần đã gần 17 tuổi, tức là nếu không bệnh tật hay tai họa, hần có thể sống đến hơn 160 tuổi. Và quan trọng hơn, con số này sẽ tiếp tục tăng lên theo mỗi lần hần rèn đúc vũ khí.

“Lần này thật sự là đồng thọ cùng trời đất!” Lý Thanh không kiềm chế được sự phấn khích.

Hần nhẹ nhàng đặt đôi tay lên thân Vô Song Chùy, sau đó chậm rãi nâng nó lên.

Thanh chùy này rất lớn. Chuôi chùy dài bằng hai cánh tay của hần, gần như chạm đến chiều cao của một người bình thường. Phần đầu chùy đen kịt, to lớn và nặng nề, mang đến một cảm giác uy hiếp khó tả.

230 cân!

Đây là món vũ khí nặng nhất mà Lý Thanh từng sử dụng. Tuy nhiên, khi cầm trong tay, hần lại không cảm thấy khó khăn hay nặng nề như tưởng tượng.

“Khoan đã... khí lực của ta?”

Lý Thanh sững sờ nhận ra, lực lượng của mình đã tăng trưởng vượt bậc. Thanh Vô Song Chùy trong tay hần dường như trở thành một phần cơ thể, nhẹ nhàng và uyển chuyển, tựa như cánh tay nối dài.

“Ta... luyện thành ngoại kinh rồi sao?!”

Lý Thanh kinh ngạc nhận ra, bản thân rất có thể đã chính thức bước vào hàng ngũ ngoại kinh cao thủ.

Hoàn thành việc chế tạo Vô Song Chùy, tuy cảm thấy cơ thể có chút mỏi mệt, nhưng trong lòng hẳn lại tràn ngập một loại cảm giác sung mãn kỳ lạ. Lực lượng như cuộn cuộn không dứt, dường như dù có bắt tay rèn thêm một thanh Vô Song Chùy nữa cũng chẳng thành vấn đề.

“Khí lực tự sinh, khí huyết như nước thủy triều, là vì ngoại kinh!”

Đây chính là mô tả đặc biệt về cao thủ ngoại kinh được ghi lại trong Cổ Huyền Chùy Công. Giờ đây, những cảm giác mà hắn trải qua hoàn toàn ăn khớp với mô tả này.

“Không ngờ, thật không ngờ! Hôm nay đúng là song hỷ, không, phải nói là tam hỷ lâm môn!” Lý Thanh vui mừng tự nhủ.

Thứ nhất, hắn đã dung luyện được Mặc Kim và thành công chế tạo tinh phẩm phẩm khí Vô Song Chùy.

Thứ hai, phần thưởng ba năm tuổi thọ khiến hắn càng thêm yên tâm với tương lai phía trước.

Cuối cùng, quan trọng nhất, chính là bước đột phá lớn: hắn đã luyện thành ngoại kinh!

Từ khi rời quân doanh, Lý Thanh luôn khao khát đạt đến cảnh giới ngoại kinh, một cột mốc mà rất nhiều người mơ ước cả đời cũng không chạm tới được. Giờ đây, hắn đã thực sự đạt được.

“Hiện tại, nếu quay về Võ Lệ Quân, nói không chừng ta còn có thể làm được bách phu trưởng!” Lý Thanh mỉm cười tự tin.

Trong Võ Lệ Quân, chỉ những cao thủ đạt đến ngoại kinh mới đủ tư cách đảm nhận vị trí bách phu trưởng. Còn thiên phu trưởng thì là cấp bậc đại cao thủ, đạt đến cảnh giới nội kinh.

Còn về hóa kinh tông sư, loại nhân vật đỉnh cao này, cả Phong Quốc cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nghe đồn, tướng quân của Võ Lệ Quân chính là một hóa kinh tông sư. Tuy nhiên, đó cũng chỉ là lời đồn đại, chưa có ai xác nhận chắc chắn.

Dẫu vậy, Lý Thanh bây giờ đã thoát ly Võ Lệ Quân, và đương nhiên không còn ý định quay lại.

Một Năm 1

DTV EBOOK

Thời gian một năm lặng lẽ trôi qua. Ở Cực Dạ thế giới, nơi không hề có khái niệm Đông đi Xuân đến, mọi thứ vĩnh viễn bị bao phủ bởi cái lạnh cắt da và bóng tối vô tận.

Không có mặt trời mọc hay lặn, Lý Thanh không cách nào tính toán chính xác thời gian trôi qua. Hắn chỉ có thể dựa vào lượng lương thực tiêu hao trong kho để ước lượng.

Theo khẩu phần ăn hằng ngày, hắn phân chia toàn bộ số lương thực thành lượng đủ dùng khoảng một năm rưỡi, sau đó dựa vào đồng hồ sinh học của bản thân để ánh chừng thời gian đã trôi qua.

Thế nhưng, cách tính này cũng chỉ tương đối, bởi sau khi bước vào cảnh giới ngoại kinh cao thủ, khẩu phần ăn của hắn lại tăng lên đáng kể.

Thực phẩm vốn đủ dùng trong một năm rưỡi, cuối cùng chỉ trụ được gần một năm.

Hiện giờ, lượng lương thực còn lại trong hầm ngầm chẳng còn bao nhiêu. Đã đến lúc hắn phải quay lại thế giới bên ngoài để tìm hiểu tình hình.

“Một năm qua, coi như không sống uổng phí. Ngoại kinh trên người ta đã mạnh mẽ lên không ít.”

Lý Thanh dang rộng hai tay, cảm nhận dòng lực lượng cuộn cuộn như lửa cháy trong cơ thể, trên mặt lộ rõ sự thỏa mãn.

Trong khoảng thời gian ẩn mình tại Cực Dạ thế giới, hắn đã đem Mãnh Hồ Chân Ý Hình, Cổ Huyền Chùy Công, và Khinh La Thối luyện đến trình độ tiểu thành.

Chỉ riêng Quy Túc Công là tiến triển chậm chạp, vẫn dừng lại ở ranh giới nhập môn. Sau bao nỗ lực, hắn chỉ luyện ra được một chút nội lực yếu ớt, miễn cưỡng được xem là “có chút ít còn hơn không”.

Dẫu vậy, Lý Thanh không vì thế mà nản lòng. Trái lại, hắn càng đặt nhiều kỳ vọng vào môn công phu này.

“Môn võ công này có lẽ chính là giới hạn cao nhất mà ta có thể đạt được trên con đường võ đạo. Việc bước vào cảnh giới Võ Đạo Tông Sư trong tương lai, xác suất lớn phụ thuộc vào Quy Tức Công.”

Hắn đưa mắt nhìn về hướng Hắc Diệu Thành, trong lòng không khỏi suy tư. “Đạo gần đây, Hắc Diệu Thành dường như cũng xảy ra không ít chuyện. Không biết Phong Quốc bây giờ ra sao rồi.”

Lúc hắn rời đi, mã tặc đang hoành hành ở biên tái, trong khi Võ Lệ Quân của Phong Quốc toàn quân bôn ba đến Vọng Viễn Thành. Cuộc chiến ấy còn kéo dài hay đã kết thúc, hắn không cách nào phán đoán chính xác.

Ngay khi Lý Thanh chuẩn bị xuyên không gian để quay về, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng đập cửa dồn dập.

Đông! Đông! Đông!

Theo sau là giọng nói già nua quen thuộc: “Tiểu Lý sư phụ, người ở trong nhà à?”

Lý Thanh bước ra sân, mở cánh cổng gỗ cũ kỹ. Ánh mắt hắn khẽ động, đôi lông mày hơi nhướn lên vẻ bất ngờ.

Ngoài cửa, không chỉ có An lão đầu với dáng người còng lưng thấp bé, mà còn một tiểu nữ hài gầy gò đứng bên cạnh.

Cô bé khoảng 12–13 tuổi, gương mặt vàng vọt, sắc mặt trắng bệch không một chút huyết sắc. Thân hình nhỏ gầy của nàng phản ánh rõ ràng tình trạng dinh dưỡng thiếu thốn. Thế nhưng, đôi mắt của nàng lại rất sáng, trong veo đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Không cần đoán cũng biết, tiểu nữ hài này chính là cháu gái của An lão đầu.

“An lão đầu, người mang cháu gái đến đây làm gì?” Lý Thanh liếc nhìn nữ hài một cái, ánh mắt lạnh nhạt rồi nhanh chóng thu lại.

An lão đầu khẽ thở dài, khuôn mặt đượm nét khổ sở: “Tiểu Lý sư phụ, lão già ta muốn giao cháu gái cho người, để nàng ở

chỗ người làm hạ nhân. Ngày thường, nàng có thể giúp người làm chút việc vặt, người thấy thế nào?”

“Gia gia.” Tiểu nữ hài nắm lấy góc áo của gia gia mình, trên mặt hiện rõ vẻ thấp thỏm lo âu, khẽ nói.

“Thu nhận cái hạ nhân này? Chuyện này sao có thể được!”

Hắn là người mang bí mật xuyên qua hai thế giới, làm sao có thể tùy tiện để một gánh nặng như vậy bên mình.

“An lão đầu, tôn nữ người tự mình không chiếu cố được thì thôi, tại sao lại chạy tới giao cho ta?” Lý Thanh lạnh nhạt nói, giọng điệu không chút cảm xúc.

“Ôi, lão già ta dự định mấy ngày tới ra khỏi thành hái nấm hắc mạch, trong nhà đã nhiều ngày không còn cơm ăn.” Vừa nói, An lão đầu vừa vuốt mái đầu của cháu gái, ánh mắt đầy bất đắc dĩ.

“An lão đầu, người không muốn sống nữa à? Tuổi tác lớn như vậy rồi còn muốn ra khỏi thành hái nấm hắc mạch? Bình thường người vá quần áo, làm giày qua ngày chẳng phải tốt hơn sao?” Lý Thanh hơi nhíu mày, vẻ mặt có chút khó chịu.

“Ta làm sao không muốn chứ? Nhưng đoạn thời gian trước, Nghiêm gia đã buông lời, từ nay về sau, trong thành không ai được phép thuê ta làm việc nữa.”

Nói rồi, An lão đầu kể lại những chuyện đã xảy ra gần đây.

Hóa ra là Nhị thiếu gia Nghiêm gia để mắt tới cháu gái của An lão đầu, muốn ông tự nguyện đưa cháu gái vào phủ Nghiêm gia.

Đương nhiên, An lão đầu quyết không đồng ý. Lão căn rằng, sống chết cũng không chịu để cháu gái mình rơi vào hố lửa của Nghiêm gia.

Ở Hắc Diệu Thành, thanh danh của Nhị thiếu gia Nghiêm gia vô cùng xấu xa. Những nữ tử bị hắn để mắt tới, một khi tiến vào Nghiêm phủ, chẳng ai có kết cục tốt đẹp, hoặc là phát điên, hoặc là nhảy giếng tự vẫn.

Điều khiến Lý Thanh cảm thấy ngoài ý muốn chính là, vị Nhị thiếu gia kia lại không sử dụng vũ lực cưỡng ép.

Với thế lực của Nghiêm gia tại Hắc Diệu Thành, việc trắng trợn cướp đoạt cháu gái của An lão đầu hoàn toàn không phải khó khăn gì.

Một Năm 2

DTV EBOOK

Lý Thanh đoán rằng, có lẽ Nhị thiếu gia kia đang thỏa mãn tâm lý biến thái của mình, muốn ép An lão đầu tự nguyện đưa cháu gái vào phủ, vì thế mới bày ra đủ trò làm khó dễ như vậy.

Hiện tại, An lão đầu đã cùng đường mặt lộ. Không còn cách nào kiếm sống, ông buộc phải ra khỏi thành hái nấm hắc mạch, dùng sức lao động để đổi chút đồ ăn qua ngày.

Điều đáng nói là, tất cả ruộng trồng nấm hắc mạch ngoài thành đều thuộc quyền sở hữu của Nghiêm gia. Trong thành, mọi người về cơ bản đều có thể coi là tá điền của Nghiêm gia.

Những ai không có tay nghề chuyên môn, muốn kiếm miếng ăn, chỉ có thể ra ngoài thành làm thuê, giúp trồng hoặc thu hoạch nấm hắc mạch, để đổi lấy chút ít thù lao.

Nhưng việc ra ngoài thành hái nấm hắc mạch không phải công việc nhẹ nhàng. Dưới ruộng trồng nấm thường có một loại côn trùng gọi là hắc sa trùng, cực kỳ nguy hiểm đối với người già như An lão đầu.

Ngoài ra, dù không gặp hắc sa trùng, việc An lão đầu có thể bình an trở về thành cũng chưa chắc. Trên đường về, lão già như ông rất dễ trở thành mục tiêu cho bọn cướp.

Chính vì lường trước chuyến này ra ngoài thành mình khó mà sống sót, An lão đầu mới quyết định giao cháu gái cho Lý Thanh.

Nghe An lão đầu kể xong, Lý Thanh thầm thở dài trong lòng.

Nghiêm gia thật sự đáng ghét, ý thế hiếp người, coi dân chúng trong thành như cá nằm trên thớt.

Hắn hiện tại đã luyện thành ngoại kinh cao thủ, không còn quá e ngại Nghiêm gia. Nhưng vì chưa thăm dò được sâu cạn của bọn chúng, tạm thời hắn chưa muốn bị Nghiêm gia để mắt đến.

Dù sao những môn võ công mình học, ngoài Cổ Huyền Chùy Công ra, các môn khác đều bắt nguồn từ Nghiêm gia.

Nói Nghiêm gia không nuôi dưỡng vài cao thủ ngoại kinh làm cung phụng, Lý Thanh tuyệt đối không tin!

“Ai, An lão đầu, ngươi vẫn nên đem cháu gái của ngươi mang về đi. Ta chỗ này không thể thu lưu nàng.” Lý Thanh thở dài, chậm rãi nói.

Lời vừa dứt, sắc mặt An lão đầu càng thêm âm đạm. Ông muốn nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng chỉ đành từ bỏ.

“Cũng được, là ta làm phiền Tiểu Lý sư phụ. Nghiêm gia quả thực không phải cái đèn cạn dầu.”

Dứt lời, An lão đầu nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cháu gái, tập tễnh quay trở về.

Khi ông xoay người rời đi, Lý Thanh thoáng thấy trong đôi mắt tiểu nữ hài lóe lên ánh nước, khiến trong lòng hắn bất giác dâng lên chút không đành lòng.

“Chờ một chút, An lão đầu!” Lý Thanh bất ngờ gọi hai ông cháu quay lại.

“Tiểu Lý sư phụ, ngươi nếu cảm thấy khó xử, không nên miễn cưỡng chính mình.” An lão đầu ngượng ngùng đáp.

Lý Thanh không trả lời, chỉ xoay người bước vào kho hàng trong sân nhà. Một lát sau, hắn xách ra toàn bộ số nắm hắc mạch mình kiếm được suốt một năm qua nhờ giúp người rèn sắt.

“Những thứ này ngươi cầm đi. Chắc hẳn đủ để hai người các ngươi ăn một thời gian dài. Qua một đoạn thời gian nữa, chờ xem liệu có thể sóng yên gió lặng hay không, Nghiêm gia chắc cũng không mãi nhìn chăm chăm các ngươi.”

Vừa nói, Lý Thanh vừa đưa túi nắm hắc mạch cho An lão đầu.

“Cái này... như vậy sao được, Tiểu Lý sư phụ.” An lão đầu lúng túng, vừa muốn từ chối, nhưng lại không nói nên lời.

Lý Thanh cười nhạt, phẩy tay: “Cầm về đi. Ta cũng chẳng thiếu chút đồ ăn này.”

“Tiểu Tuyền, còn không mau cảm tạ Lý thúc thúc!” An lão đầu kéo cháu gái, gấp gáp thúc giục.

“Tạ ơn Lý thúc! Tạ ơn Lý thúc!” Tiểu An Tuyền nước mắt như trân châu, lăn dài xuống đôi má nhỏ nhắn.

Nghe từng tiếng cảm tạ, khoe miệng Lý Thanh hơi giật một cái. Hắn khoát tay, không nói thêm gì, chỉ xoay người trở về viện.

Mình mới chỉ mười tám tuổi thôi, thế mà đã bị gọi là thúc rồi. Tuy nhiên, xét về tuổi tâm lý, cũng coi như phù hợp bối phận này.

“Người nói là, tên Lý thợ rèn kia phát thiện tâm, đem hết năm hắc mạch cho An lão đầu?”

Trong phủ đệ xa hoa của Nghiêm gia, một thiếu gia mặc áo gấm, dáng vẻ bệnh trạng tái nhợt, đang dựa vào ghế. Sắc mặt hắn không có chút huyết sắc, rõ ràng là người ngày thường phóng túng quá độ.

Người này chính là Nhị thiếu gia của Nghiêm gia, Nghiêm Quy An, kẻ đang chú ý đến Lý Thanh.

Trước mặt hắn, Nghiêm Tam với vẻ mặt tặc mi thử nhãn, khúm núm khom người, không ngừng cúi đầu đầy kính cẩn.

“Đúng vậy, chuyện này chính mắt ta thấy.” Nghiêm Tam cúi đầu, giọng nói thấp thỏm.

Nghiêm Quy An nheo mắt, ngón tay tái nhợt gõ nhịp lên thành ghế, tựa hồ đang trầm ngâm điều gì đó.

“Nghe nói trước kia, tại khu phố phường thị, ba huynh đệ nhà Tề suốt ngày trộm gà bắt chó, cũng bị tên Lý thợ rèn kia giáo huấn đúng không?” Hắn hỏi tiếp.

“Đúng vậy. Khi ấy, tên Lý thợ rèn kia rời khỏi phường thị, liền bị ba huynh đệ nhà Tề chặn đường cướp bóc, kết quả lại bị hắn một mình xử lý sạch sẽ.” Nghiêm Tam đáp.

Nghe vậy, Nghiêm Quy An cười lạnh một tiếng.

“Hừ, năm đó ta cho hắn mấy quyền võ công, giờ nhìn lại, thật sự để hắn luyện được chút trò hay ho đấy.”

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía sau lưng, hỏi: “Cảnh thúc, người cảm thấy tên Lý thọ rèn kia rốt cuộc luyện được đến trình độ nào? Một mình đánh thắng ba huynh đệ nhà Tề, hắn cũng có chút bản lĩnh đi?”

Kẻ trộm đột nhập

DTV EBOOK

Sau lưng Nghiêm Quy An, một trung niên khôi ngô bước ra, thân hình cường tráng đến mức khó mà tin được trong thời buổi thiếu thốn lương thực này.

Người này là Cảnh thúc, gương mặt trầm tĩnh, ngữ khí bình thản nói: “Người làm nghề rèn thường khí lực vượt trội so với người bình thường. Lại thêm luyện vài chiêu quyền cước, thu thập vài tên cả ngày đói khát không phải chuyện khó khăn gì.”

“Còn về võ công, ta ngược lại không thấy hấn có thể cao cường đến đâu. Người học võ, nếu ăn không đủ no, cơ bản khó mà tiến triển nhanh chóng.”

Lời của Cảnh thúc không hề vô căn cứ. Hấn là một võ giả ngoại kinh đại thành, gần chạm đến ngưỡng cửa nội kinh, đối với vấn đề này tự nhiên hiểu biết sâu sắc.

Nếu không nhờ tên Lý thợ rèn kia mang về một lượng lớn lương thực và thịt khô từ quân doanh, võ công của hấn rất có thể như lời Cảnh thúc nói, khó mà tiến bộ nổi.

“Ân, bất quá, tay nghề rèn sắt của tên Lý thợ rèn kia cũng không tệ. Không thể tùy tiện trở mặt được.” Nghiêm Quy An suy tư một lát, bỗng nhiên mỉm cười.

“Nghiêm Tam, nghĩ cách để Nghĩa Bang ra mặt thăm dò võ nghệ của tên Lý thợ rèn kia. Người trong bang bị hấn xử lý, cũng không thể nhịn nhục mãi được, phải không?”

Nghiêm Tam lập tức gật đầu lia lịa, vội nói: “Nhị thiếu gia yên tâm, chuyện này cứ để ta lo liệu.”

Sau khi Nghiêm Tam rời đi, Cảnh thúc lại mở miệng: “Nhị thiếu gia, nếu người muốn dạy dỗ tên Lý thợ rèn kia, chi bằng để ta trực tiếp ra tay. Cần gì phải mượn tay kẻ khác, phiền toái như vậy?”

Nghiêm Quy An lắc đầu, nhếch môi cười: “Muốn giáo huấn một người, nếu không cần tự mình ra tay thì tốt nhất không nên ra tay. Huống hồ ta cũng đâu có định lấy mạng hắn.”

“Trước tiên, cứ để Nghĩa Bang thăm dò thực hư. Nếu quả thật chỉ là một kẻ mềm yếu, vậy để bọn chúng xử lý thay ta là được.”

Nghe vậy, Cảnh thúc không nói thêm gì, chỉ khép mắt lại.

Trong đầu hắn chợt nhớ đến những quyền võ công mà trước đây Nghiêm Quy An từng đưa cho Lý Thanh: Khinh La Thối, Quy Túc Công, Mãnh Hồ Chân Ý Hình.

Ba môn võ công mà Nghiêm Quy An đưa cho Lý Thanh, dù có tiếng tăm nhưng đều không phải là võ học thượng thừa. Muốn luyện thành công phu chân chính, nào có dễ dàng như vậy? Đoán chừng tên Lý Thanh kia nhiều nhất cũng chỉ luyện được Khinh La Thối ở mức nhập môn.

Về phần Quy Túc Công cùng Mãnh Hồ Chân Ý Hình, trong thời gian ngắn ngủi, hắn chưa chắc đã hiểu rõ được tinh túy của chúng.

Chỉ là một thợ rèn, thì có thể có uy hiếp gì chứ?

Nhưng mà Lý Thanh thì khác, hắn chỉ cần thuận tiện lấy cây Vô Song Chùy và bộ thiết giáp, sau đó trở về Phong Quốc là xong. Một bên Kỳ Thanh cũng thầm nghĩ.

Trong khi đó, sau khi bước vào hàng ngũ cao thủ ngoại kinh, Lý Thanh cảm giác sức mạnh của bản thân đã tăng tiến rõ rệt. Chỉ cần khẽ tập trung, hắn có thể nghe được mọi động tĩnh dù nhỏ nhất bên ngoài viện.

Như lúc này đây, giữa bầu không khí tĩnh lặng của đêm khuya, trên con phố ngoài viện đột nhiên vang lên một âm thanh rất khẽ - tiếng bước chân nhẹ nhàng, chậm rãi.

Tiếng bước chân này nhu hòa, nhỏ đến mức khó nhận ra, tựa như tiếng mèo đi chuyển, hoàn toàn không giống dáng đi của người bình thường.

“Ồ? Lại có kẻ trộm mò đến nhà của ta, một tên thợ rèn?”

“Hay là Nghiêm gia ra tay nhanh như vậy rồi?”

Lý Thanh nhếch môi cười lạnh. Ánh mắt hắn lóe lên một tia sắc bén, nhưng ngay lập tức trở về vẻ lãnh đạm. Hắn không vội rời đi về Phong Quốc, mà cứ an ổn ngồi trên giường, chờ xem vị tặc nhân này muốn làm gì.

Hắn muốn biết rõ, kẻ lén lút này đến nhà mình với mục đích gì.

Trong sân nhà của Lý Thanh, một bóng đen mảnh khảnh, vận y phục bó sát, nhẹ nhàng đáp xuống từ bức tường.

Người này lặng lẽ quan sát xung quanh, đảm bảo không có dấu hiệu khác thường nào, sau đó mới nhẹ nhàng tiến về phía gian phòng chính.

Ngay khi vừa đến gần, hắn đã ngửi thấy một mùi thơm nức mũi.

Lộc cộc ~

Kẻ trộm không nhìn được nuốt nước bọt, trong miệng gần như chảy dãi.

“Thơm quá! Đây là mùi thịt sao?!”

Hắn lẩm bẩm, ánh mắt ánh lên vẻ thèm thuồng.

“Chậc, thợ rèn bây giờ sống tốt như vậy à? Còn có thịt mà ăn nữa? Trách không được bang chủ lại sai ta đến nhà này trộm đồ!”

Hắn ngửi thấy hương thơm, đúng thật là mùi thịt không sai. Đây là hương vị mà Lý Thanh để lại sau bữa cơm vừa rồi, không ngờ lại lọt vào mũi kẻ trộm.

Những lời lẩm bẩm kia đương nhiên không thoát khỏi tai của Lý Thanh, người đang ở trên lầu. Hắn khẽ nhíu mày, ánh mắt lóe lên vẻ bất ngờ.

Không phải người của Nghiêm gia sao?

Kẻ này là nhận lệnh từ một bang chủ nào đó? Bang chủ? Vậy thì rõ ràng là người của Nghĩ Bang!

Xác định được mục tiêu, khuôn mặt Lý Thanh lập tức trở nên lạnh lùng.

Không ngờ sau từng ấy thời gian, Nghĩa Bang vẫn còn ghi hận chuyện hấn giáo huấn ba huynh đệ nhà Tề. Đến giờ mới phải người đến trả thù sao?

Bị người khác ghi hận lâu như vậy, dù là ai cũng cảm thấy khó chịu.

“Không ngờ lại là Nghĩa Bang, còn dám phái người tìm đến tận cửa.”

Khẽ lẩm bẩm một câu, Lý Thanh rời giường.

Nhờ luyện qua Khinh La Thối, bước chân của hấn gần như không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Thậm chí so với mèo đi đường, động tĩnh của hấn còn nhỏ hơn.

Kẻ trộm đang mãi tìm kiếm đồ vật dưới lầu, tất nhiên không hề hay biết.

Lặng lẽ xuống dưới, Lý Thanh nhìn bóng dáng gầy gò của tên trộm, kẻ đang lom khom tìm kiếm gì đó trong bếp. Trên môi hấn thoáng hiện một nụ cười lạnh lùng.

“Mẹ nó, người này đem giấu thịt ở đâu chứ.” Kẻ trộm lẩm bẩm, vừa nói vừa lục lọi khắp nơi.

Không tìm được, hấn đang định đi chỗ khác để tìm thứ gì đáng giá hơn thì bỗng dừng toàn thân cứng đờ.

Gáy của hấn đã bị một bàn tay mạnh mẽ, đầy lực siết chặt.

Tên trộm cảm nhận rõ ràng cỗ lực lượng tuyệt đối này, khiến hấn không tài nào phản kháng được. Đó là sức mạnh có thể dễ dàng điều khiển sinh tử của hấn.

“Gia... Ta sai rồi... Tha... Tha cho ta một mạng...”

Hấn lắp bắp cầu xin, giọng nói run rẩy.

Nghiêm Gia

DTV EBOOK

Kẻ trộm lén vào phòng, nhận ra sự đáng sợ trong tích tắc. Hắn bắt quá chỉ là một đạo tặc tầm thường, ngay cả cơm cũng không đủ ăn no, ngoài chút lạnh lợi tay chân thì căn bản không có khả năng chống lại Lý Thanh hiện giờ.

Lý Thanh dùng một tay bóp chặt cổ hắn, nhắc bổng lên khỏi mặt đất một cách thô bạo.

“Ngươi là người của Nghĩa Bang?” Lý Thanh lạnh giọng hỏi.

Kẻ trộm vùng vẫy liên tục trên không trung, sắc mặt đỏ bừng, nhưng không tài nào thoát khỏi bàn tay cứng như thép của Lý Thanh.

Phanh!

Thấy hắn sắp bị bóp chết, Lý Thanh hừ lạnh, vùng tay quăng mạnh hắn xuống đất.

“Khụ khụ khụ! Khụ khụ khụ!”

“Ta nói! Ta nói! Là bang chủ của chúng ta, bang chủ bảo ta tới!”

Đạo tặc vừa ôm cổ vừa ho sặc sụa, miệng thở hỗn hển. Từ bờ vực tử vong quay lại, hắn cảm thấy kinh hồn táng đảm, giờ ngay cả ý định phản kháng cũng không dám nghĩ tới.

Thấy hắn biết điều, Lý Thanh cũng không ép buộc thêm. Hắn kéo một chiếc ghế gần đó, ngồi xuống với dáng vẻ đại mã kim đao, bá khí tỏa ra khắp phòng.

“Nói đi, ngươi tên gì?”

“Nhỏ tên Ngụy Thiên, bang chủ của chúng ta bắt ngờ tìm tới ta, bảo đến nhà ngài trộm chút đồ ăn. Ai mà ngờ...”

Ngụy Thiên nói đến đây, liếc trộm Lý Thanh một cái, rồi rụt rè nói tiếp:

“Ai mà ngờ đại gia ngài lợi hại như vậy! Xin ngài cho ta một cơ hội, ta thề sẽ không dám tới lần nữa!”

“Bang chủ các người tên gì? Có luyện võ công không?” Lý Thanh lạnh lùng hỏi tiếp.

Trước mặt võ lực áp đảo của Lý Thanh, Ngụy Thiên nào dám giấu giếm, vội vàng đáp:

“Bang chủ chúng ta tên Thiên Long, quả thật là người luyện võ.”

Thiên Long.

Cái tên này nghe qua đúng là bá khí. Hơn nữa còn là người luyện võ, có lẽ công phu không phải tầm thường.

“Hừ, Nghĩa Bang các người bao lâu nay không động đến ta, vì sao giờ lại đột nhiên gây chuyện?” Giọng Lý Thanh vẫn lạnh lùng như trước.

“A... Đại gia, trước đây ngài với bang chúng ta có ân oán gì sao? Cái đó ta thật sự không biết. Bình thường bang chủ bảo ta trộm nhà ai, ta liền đi trộm nhà ấy.” Ngụy Thiên run giọng đáp.

Nghe vậy, đôi mắt Lý Thanh nheo lại đầy nguy hiểm.

“Người nói người không biết ta với Nghĩa Bang các người có ân oán gì?” Lý Thanh trầm ngâm, dường như đã hiểu ra vấn đề.

Nghĩ lại, trận giáo huấn ba huynh đệ nhà họ Tề đã qua gần một năm, Nghĩa Bang vốn chẳng có ý định tính toán với hắn. Nhưng tại sao hôm nay lại đột nhiên sai người đến trộm đồ?

Không có lý do đặc biệt nào, Nghĩa Bang không thể đột nhiên nhắm đến hắn.

“Đại gia, ngài nghĩ thử xem. Giờ Hắc Diệu Thành mặc dù tiêu điều, nhưng cũng đâu phải ai cũng biết đến ta đâu.” Ngụy Thiên lúng túng gãi gãi cái đầu, vẻ mặt vừa khổ sở vừa khó xử.

Dứt lời, hắn tự thầm nhắc nhở bản thân: Về sau, nếu đột nhập nhà ai, nhất định phải tìm hiểu kỹ càng trước. Không thể nào hành động liều lĩnh và thiếu suy nghĩ như lần này.

Lý Thanh trầm ngâm một lát, ánh mắt sắc bén nhìn kỹ Ngụy Thiên từ trên xuống dưới.

Tên này dáng người gầy gò, hai mắt đảo qua đảo lại không yên, trông bộ dáng nhát gan đến mười phần.

“Người bình thường đi trộm cướp nhà người ta, có từng làm ai bị thương chưa?” Lý Thanh hỏi, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng vào đôi mắt của Ngụy Thiên.

Ngụy Thiên nhanh chóng lắc đầu phủ nhận:

“Không có, không có! Ta chỉ trộm chứ không cướp. Làm sao dám làm người bị thương được? Bị phát hiện, ta đều bỏ chạy ngay, cũng không ai đuổi kịp ta đâu.”

Thế mà còn là một tên trộm có đạo đức.

Lý Thanh thầm oán trong lòng, sau đó tiếp lời:

“Vậy ta hỏi người, nếu lần này người trộm thành công, bang chủ Thiên Long của các người định làm gì tiếp theo?”

Ngụy Thiên thoáng sửng người, rồi đành hoảng đáp:

“Cũng không làm gì thêm đâu. Bình thường, trộm xong một lần thì bang chủ sẽ không để ta quay lại nhà đó trộm lần nữa.”

Giống như một lần thăm dò.

Lý Thanh nghĩ thầm. Chẳng lẽ đây là cách để chúng thử sức mình?

Nếu không nhờ hần may mắn luyện được ngoại kinh, giác quan trở nên nhạy bén hơn, e rằng thật khó phát hiện được hành động lén lút này của Ngụy Thiên.

Suy nghĩ hồi lâu, Lý Thanh cuối cùng cũng có quyết định.

Hắn không có ý định lấy mạng Ngụy Thiên mà nói một câu khiến kẻ kia hồn vía bay mất:

“Dẫn đường, ta muốn gặp bang chủ của các người.”

“A?” Ngụy Thiên ngơ ngác, há hốc miệng, không biết nên phản ứng thế nào.

Sau một lúc lâu, Lý Thanh trở vào phòng, mặc vào chiếc thiết giáp giấu trong lớp áo bông dày, vác lên vai thanh vô song chùy, rồi bước ra sân.

Ngụy Thiên đi phía trước dẫn đường, thỉnh thoảng ngoái nhìn thanh chùy không lồ sau lưng Lý Thanh, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Làm sao mình lại chọc phải sát tinh này? Thanh chùy kia to hơn cả người hắn, có khi còn nặng gấp mấy lần mình. Một người cầm nổi thứ này, bóp chết mình chắc chẳng khác nào bóp chết một con kiến.

Ngụy Thiên không dám nghĩ đến chuyện bỏ trốn, chỉ đành ngoan ngoãn dẫn đường.

Về phần sau khi tên sát tinh này gặp bang chủ sẽ xảy ra chuyện gì, hắn cũng chẳng thêm quan tâm nữa. Lúc này, chỉ cần giữ được mạng là tốt rồi.

Xuyên qua mấy con phố nhỏ, Ngụy Thiên dẫn Lý Thanh đến một con đường tạp nham, bẩn thỉu.

Dù trong tình cảnh Hắc Diệu Thành không một bóng người, nơi này vẫn giữ nguyên vẻ hỗn loạn mười phần.

Nơi đây chính là tổng đàn của Nghĩa Bang.

Quan sát hoàn cảnh xung quanh, Lý Thanh thoáng nhú mày, khó mà phát giác, sau đó khẽ nhếch miệng, tiếp tục bước theo Ngụy Thiên tiến vào một tòa đại đường ở cuối con đường.

Vừa mới tới gần, một giọng nói vang dội, tràn đầy nội lực bất ngờ vang lên:

“Ha ha ha, khách quý đến thăm, thật là một niềm vinh hạnh lớn!”

Tiếng nói vừa dứt, một người đàn ông trung niên vóc dáng to lớn, mặt mày đầy râu ria, từ trong đại đường bước ra với nụ cười sang sảng.

Người này lông mày rậm rịt, hai bên gần như nối liền lại với nhau, trông chẳng khác gì một cặp lông mày chữ “nhất”.

“Đại gia, đây chính là bang chủ Nghĩa Bang, ngài nhìn đi!” Ngụy Thiên vừa cười gượng vừa giới thiệu, giọng nói không giấu nổi sự căng thẳng.

Lý Thanh nhẹ gật đầu, bước tới trước, nở nụ cười thân thiện:

“Ha ha, Thiên Long bang chủ, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”

Thiên Long dáng người tráng kiện, khí chất mạnh mẽ nhưng không làm Lý Thanh cảm thấy bị đe dọa. Khí tức của hắn thua xa các thiên phu trưởng trong quân đội mà Lý Thanh từng đối mặt, như Võ Lệ chẳng hạn.

Người này, xét về võ nghệ, nhiều lắm chỉ đạt đến trình độ ngoại kinh cao thủ, còn cách đẳng cấp nội kinh rất xa, đoán chừng ngay cả ngưỡng cửa cũng chưa chạm tới.

“Lý huynh đệ, tuổi trẻ tài cao! Trong thời buổi khó khăn như thế này mà vẫn có thể luyện đến ngoại kinh, quả thật không đơn giản!” Thiên Long không tiếc lời tán thưởng.

Đưa tay không đánh người mặt tươi cười, Lý Thanh cũng đáp lễ, ôm quyền nói:

“Thiên Long bang chủ một mình gây dựng nên một bang phái lớn mạnh như vậy, tại hạ vô cùng bội phục!”

Sau một hồi khách sáo qua lại, Thiên Long thu lại nụ cười, sắc mặt dần nghiêm túc, đi thẳng vào vấn đề:

“Lý huynh đệ, không giấu gì ngươi, việc hôm nay để Ngụy Thiên đến dò xét ngươi, thật sự không phải ý của ta.”

“A?” Lý Thanh nhướng mày, nụ cười nhạt trên môi thoáng hiện nét lạnh lùng. Hắn híp mắt lại, nói:

“Thiên Long bang chủ, vậy là ý của ai? Xin được rửa tai lắng nghe.”

Thiên Long ngừng một lát, rồi trầm giọng đáp:

“Nghiêm gia!”

Hai chữ này vừa vang lên, trái tim Lý Thanh khẽ động.

Quả nhiên...

Đồng Mưu Đại Sự 1

DTV EBOOK

“A? Sao lại là Nghiêm gia? Ta và Nghiêm gia ngày thường vốn không có thù oán, thậm chí trước đây còn từng hợp tác đôi chút.” Lý Thanh giả vờ vẻ mặt khó tin, cố tình làm ra bộ dáng ngạc nhiên.

Thiên Long bang chủ, dường như đã đoán trước Lý Thanh sẽ phản ứng như vậy, chỉ cười nhạt, phát tay áo ra hiệu cho tất cả những người nấp xung quanh lui đi.

Theo động tác này, Lý Thanh lập tức cảm nhận rõ ràng rằng những ánh mắt âm thầm theo dõi hắn từ lúc bước vào giờ đã hoàn toàn biến mất.

“Quý bang đúng là nhân tài đông đúc. Vậy mà chịu ẩn nhẫn dưới trướng Nghiêm gia nhiều năm như thế, Thiên Long bang chủ khiến ta vô cùng bội phục.” Lý Thanh cười nhạt, buông lời đầy hàm ý.

Lời vừa dứt, nét mặt Thiên Long rạng rỡ thêm vài phần.

Chỉ cần nhảy bén cảm giác được những người nấp xung quanh, đã đủ chứng minh Lý Thanh thực sự bước vào cấp độ ngoại kinh.

“Không giấu gì ngươi,” Thiên Long bắt đầu chậm rãi nói, “Gần đây, Nhị thiếu gia Nghiêm gia đã phái người hầu thân tín của hắn, Nghiêm Tam, đến gây áp lực cho ta. Hắn bảo ta phải cho ngươi một bài học, lý do là từ lâu, ngươi đã xử lý không ít mấy tên không ra gì trong bang của ta.”

Nói đến đây, Thiên Long khẽ cười khẩy, giọng mang theo chút khinh thường:

“Nghiêm Tam thực sự chẳng ra gì, những kẻ kia vốn mù quáng tìm tới người gây sự, bị dạy dỗ cũng chẳng oan ức gì. Vả lại chuyện đó đã qua lâu đến mức ta cũng gần như quên mất.”

Đột nhiên, Thiên Long hạ thấp giọng, vẻ mặt nghiêm túc hơn:

“Nhưng để an toàn, ta vẫn phái Ngụy Thiên đến thăm dò người, muốn xem người rốt cuộc là hạng người gì mà lại khiến Nghiêm gia chú ý đến thế.”

Ý đồ của Thiên Long đã quá rõ ràng. Nếu Lý Thanh chỉ là kẻ có chút sức mạnh thô bạo, hẳn sẵn sàng bán một cái nhân tình cho Nghiêm gia. Nhưng nếu Lý Thanh thực sự mạnh mẽ, vậy thì lại là chuyện khác.

Kết quả đã chứng minh, Lý Thanh là một cao thủ ngoại kinh thực thụ.

“Lý huynh đệ,” Thiên Long trịnh trọng lên tiếng, “Người có hứng thú cùng ta tại Hắc Diệu Thành này hợp lực tạo nên một sự nghiệp lớn không?”

Đại sự nghiệp? Là chỉ mấy chuyện như cướp của người giàu chia cho người nghèo hay trộm gà trộm chó xung quanh chợ?

Lý Thanh không khỏi thâm cười trong bụng, nhưng gương mặt vẫn giữ vẻ bình thản, hỏi:

“A? Thiên Long bang chủ, người nói đại sự nghiệp là ý gì?”

Thiên Long hít sâu một hơi, ánh mắt nghiêm nghị, nói chậm rãi:

“Cùng ta, lật đổ Nghiêm gia!”

Câu nói này không nằm ngoài dự đoán của Lý Thanh. Với tình hình Hắc Diệu Thành hiện giờ, chẳng còn mục tiêu nào to lớn hơn Nghiêm gia.

Tuy nhiên, Lý Thanh không lập tức đồng ý mà chỉ mỉm cười, hời hợt nói:

“Thiên Long bang chủ võ nghệ bất phàm, chẳng lẽ trong Nghiêm gia còn có người đủ sức đối đầu với người sao?”

Nghe vậy, Thiên Long cười khỏ, lắc đầu đáp:

“Lý huynh đệ, Nghiêm gia có thể đứng vững ở vị trí này bao năm, người không nghĩ rằng chỉ dựa vào mấy tên côn đồ vô lại là đủ chứ?”

Hắn tiếp tục giải thích:

“Nghiêm gia có bốn vị cung phụng, trong đó ba người là cao thủ ngoại kinh. Đặc biệt, còn một vị đạt đến nội kinh cấp độ, là một đại cao thủ thực thụ. Nhưng nội kinh cao thủ ấy đã qua đời từ hơn mười năm trước.”

Thiên Long vừa dứt lời, Lý Thanh lập tức hiểu rõ ý đồ của đối phương.

Rõ ràng Thiên Long muốn lôi kéo hắn cùng hợp tác đối phó Nghiêm gia, đồng thời hứa hẹn một loạt lợi ích hấp dẫn. Nhưng những thứ này đều là “hứa hẹn sau khi thành công”, chẳng khác gì ngân phiếu không với Lý Thanh.

“Thế nào, Lý huynh đệ? Chỉ cần ngươi có thể cầm chân một trong ba cao thủ ngoại kinh, hai người còn lại giao cho ta và thủ hạ của ta xử lý.” Thiên Long khẩn thiết nói. “Nếu thành công, Hắc Diệu Thành sẽ nằm gọn trong tay chúng ta. Lúc đó, ta sẽ để ngươi làm Nghĩa Bang Nhị đương gia!”

Lý Thanh im lặng trầm ngâm hồi lâu, không vội vàng từ chối.

Nếu thật sự thành công, lợi ích mang lại đúng là không nhỏ. Quan trọng nhất, võ khố của Nghiêm gia sẽ nằm trong tầm tay hắn. Đó mới là thứ khiến Lý Thanh cảm thấy hứng thú.

Phải biết rằng, trước đây các võ quán trong Hắc Diệu Thành phần lớn đều đã bán đi trấn quán tuyệt học của mình cho Nghiêm gia. Số lượng võ công mà Nghiêm gia sở hữu hiện tại đủ để khiến bất kỳ ai cũng phải thềm thuồng.

“Thiên Long bang chủ, việc này ta không thể vội vã đáp ứng ngay được.” Lý Thanh tỏ vẻ nghiêm túc, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Thiên Long. “Trước khi quyết định, ta cần làm rõ một số chuyện. Ngươi chắc chắn rằng Nghiêm gia chỉ có ba cao thủ ngoại kinh chứ?”

“Chắc chắn như vậy, không thể sai được.” Thiên Long khẳng định chắc nịch. “Việc này trọng đại, ta đã điều tra nội tình Nghiêm gia rất kỹ lưỡng suốt những năm qua.”

Lý Thanh vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, hỏi tiếp:

“Vậy ngươi có nghĩ tới khả năng trong ba người đó, có kẻ nào đã bước vào cấp độ nội kinh trong những năm gần đây? Theo ta biết, Nghiêm gia sở hữu không ít bí tịch võ công, đúng không?”

Đồng Mưu Đại Sự 2

DTV EBOOK

“Chuyện đó là không thể nào!” Thiên Long dứt khoát trả lời, ánh mắt đầy kiên định.

Hắn giải thích:

“Lý huynh đệ, người không biết đây thôi. Luyện võ để đạt đến nội kinh không phải là chuyện đơn giản. Nếu không có thiên phú đặc biệt, thì dù cố gắng tập luyện mười mấy hay hai mươi năm cũng chưa chắc đạt được tiến bộ đáng kể.”

“Hơn nữa, điều kiện hiện tại của Nghiêm gia cũng không còn như xưa. Duy trì ba cao thủ ngoại kinh đã là rất khó khăn, đừng nói gì đến việc tạo điều kiện để họ bước vào nội kinh. Nghiêm gia bây giờ e rằng chỉ đủ sức miễn cưỡng giữ cho ba người đó ở trạng thái đỉnh phong mà thôi.”

Những lời Thiên Long nói không phải không có lý.

Lý Thanh hiểu rõ, để duy trì khí huyết ổn định, võ giả cần lượng lớn thực phẩm và dinh dưỡng mỗi ngày. Nếu không đủ ăn, khí huyết sẽ suy yếu nhanh chóng, dẫn đến việc rất khó duy trì trạng thái đỉnh cao.

Chỉ riêng bản thân hắn mỗi ngày cũng cần tiêu thụ lượng lớn lương thực và thịt để đảm bảo sức mạnh và sự dẻo dai. Vì vậy, việc nuôi dưỡng ba cao thủ ngoại kinh đã là một gánh nặng không nhỏ đối với bất kỳ gia tộc nào.

Nhìn qua những phân tích của Thiên Long, Lý Thanh cũng ngầm thừa nhận rằng Nghiêm gia rất có khả năng chỉ sở hữu ba cao thủ ngoại kinh.

Thiên Long tiếp tục nói, giọng đầy ý tứ:

“Nghiêm gia từng sở hữu vài tấm đơn thuốc ngâm rượu cực kỳ trân quý. Nếu ở thời kỳ trước, khi mặt trời vẫn còn chiếu sáng, họ có thể tiêu tốn cả gia tài để chế tác loại rượu thuốc kích

phát khí huyết này. Kết hợp với chế độ ăn uống đầy đủ thịt cá, họ hoàn toàn đủ khả năng bồi dưỡng ra vài cao thủ nội kinh.”

Hắn nhún vai, cười nhạt:

“Nhưng đó là chuyện của quá khứ. Bây giờ dù Nghiêm gia có giấu vài hũ rượu thuốc như vậy, cũng không có đủ thịt để nuôi các cao thủ kia. Nuôi giữ được trạng thái ngoại kinh hiện tại đã là cố gắng lắm rồi, chứ đừng nói đến bước lên nội kinh.”

Rượu thuốc?

Nghe đến đây, Lý Thanh không khỏi động lòng, trong lòng dấy lên sự tò mò không nhỏ.

“A? Thiên Long bang chủ, loại rượu thuốc này thật sự thần kỳ như vậy sao? Công hiệu cụ thể là gì?”

Thiên Long thấy Lý Thanh hứng thú, bật cười sang sảng:

“Ha ha ha! Ta biết người sẽ quan tâm đến chuyện này. Khi còn trẻ, ta cũng giống người, phí bao tâm tư để mong tiến xa hơn trên con đường Võ Đạo.”

Ánh mắt Thiên Long thoáng buồn bã, hắn thở dài:

“Nhưng ngặt nỗi thời đại này không còn phù hợp để luyện võ nữa. Giờ đây, ăn no bụng đã khó, nói gì đến thịt cá đầy đủ. Ai...”

Hắn hạ giọng, tiếp tục kể:

“Thời còn có mặt trời, Nghiêm gia không biết lấy từ đâu được mấy tấm đơn thuốc quý giá. Chúng được chế từ hổ cốt, Huyết Sâm và một số nguyên liệu trân quý khác. Loại rượu thuốc này đặc biệt quý hiếm. Võ giả ngoại kinh chỉ cần uống một chén, khí huyết toàn thân sẽ bốc cháy như ngọn lửa, giúp ích rất nhiều trên con đường luyện võ.”

“Với sự trợ giúp của rượu thuốc, kết hợp chế độ ăn uống đầy đủ, thì việc bước vào nội kinh trong vòng vài năm không phải chuyện khó.”

Lúc kể chuyện, Thiên Long lộ vẻ tiếc nuối nhưng ánh mắt vẫn ánh lên tia hy vọng.

Lý Thanh nghe vậy, lòng không khỏi dao động. Tim hắn đập nhanh hơn một chút.

Nếu thế giới này không đủ nguyên liệu, thì trở về thế giới trước, việc này lại chẳng phải dễ dàng sao?

Hỗ cốt hay dược liệu, chỉ cần về thế giới cũ, những thứ này đều không phải là vấn đề khó khăn. Chỉ cần có tiền, muốn gì mà không được.

Ban đầu vốn không định tham gia vào chuyện này, nhưng giờ đây, Lý Thanh thực sự có chút ý động.

“Thế nào, Lý huynh đệ? Cùng ta làm một phi vụ lớn này, sau này ngươi sẽ không cần lo lắng chuyện ăn uống nữa.” Thiên Long tiếp lời, cố gắng thuyết phục khi thấy ánh mắt Lý Thanh có vẻ lung lay.

Lý Thanh nghe vậy, chậm rãi hít sâu, rồi đáp:

“Thiên Long bang chủ, chuyện này quan hệ trọng đại. Xin hãy cho ta thêm chút thời gian để suy nghĩ thật kỹ.”

“Ha ha ha, được! Ta chờ ngươi đã bao nhiêu năm nay, thêm chút thời gian nữa thì có sao đâu? Ngươi cứ suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời!” Thiên Long cười lớn, giọng điệu thoải mái.

Lý Thanh nhẹ gật đầu, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Trước khi đi, hắn cố tình trêu chọc:

“Thiên Long bang chủ, ngươi không sợ ta vừa rời khỏi đây sẽ lập tức chạy đi mật báo với Nghiêm gia sao?”

Thiên Long thoáng sửng người, sau đó bật cười lớn:

“Ha ha ha! Lý huynh đệ ngươi là người thẳng thắn, ta tin ngươi!”

“Vả lại, Nhị thiếu gia của Nghiêm gia vốn là kẻ có thù tất báo. Ngươi đã đắc tội hắn, làm sao có thể sống yên ổn được?”

Đùng!

Lý Thanh ôm quyền, sau đó lưng đeo Vô Song Chùy, rời khỏi tông đàn Nghĩa Bang.

Chờ đến khi Lý Thanh khuất bóng, Thiên Long cúi đầu nhìn mặt đất. Trên sàn xuất hiện vài vết nứt nhỏ, rõ ràng là do sức nặng của Vô Song Chùy khiến ghế rung chuyển mà tạo thành.

“Không đơn giản, Lý thợ rèn này...” Thiên Long lẩm bẩm, ánh mắt trở nên thâm sâu. “Tuổi trẻ như vậy đã luyện thành ngoại kình, đáng tiếc lại sinh nhầm thời đại. Dù có thiên phú đến đâu cũng chẳng thể phát huy hết được.”

Nghiêm Gia 1

DTV EBOOK

Kẻ trộm lén vào phòng, nhận ra sự đáng sợ trong tích tắc. Hắn bắt quá chỉ là một đạo tặc tầm thường, ngay cả cơm cũng không đủ ăn no, ngoài chút lạnh lợi tay chân thì căn bản không có khả năng chống lại Lý Thanh hiện giờ.

Lý Thanh dùng một tay bóp chặt cổ hắn, nhắc bổng lên khỏi mặt đất một cách thô bạo.

“Ngươi là người của Nghĩa Bang?” Lý Thanh lạnh giọng hỏi.

Kẻ trộm vùng vẫy liên tục trên không trung, sắc mặt đỏ bừng, nhưng không tài nào thoát khỏi bàn tay cứng như thép của Lý Thanh.

Phanh!

Thấy hắn sắp bị bóp chết, Lý Thanh hừ lạnh, vùng tay quăng mạnh hắn xuống đất.

“Khụ khụ khụ! Khụ khụ khụ!”

“Ta nói! Ta nói! Là bang chủ của chúng ta, bang chủ bảo ta tới!”

Đạo tặc vừa ôm cổ vừa ho sặc sụa, miệng thở hỗn hển. Từ bờ vực tử vong quay lại, hắn cảm thấy kinh hồn táng đảm, giờ ngay cả ý định phản kháng cũng không dám nghĩ tới.

Thấy hắn biết điều, Lý Thanh cũng không ép buộc thêm. Hắn kéo một chiếc ghế gần đó, ngồi xuống với dáng vẻ đại mã kim đao, bá khí tỏa ra khắp phòng.

“Nói đi, ngươi tên gì?”

“Nhỏ tên Ngụy Thiên, bang chủ của chúng ta bất ngờ tìm tới ta, bảo đến nhà ngài trộm chút đồ ăn. Ai mà ngờ...”

Ngụy Thiên nói đến đây, liếc trộm Lý Thanh một cái, rồi rụt rè nói tiếp:

“Ai mà ngờ đại gia ngài lợi hại như vậy! Xin ngài cho ta một cơ hội, ta thề sẽ không dám tới lần nữa!”

“Bang chủ các người tên gì? Có luyện võ công không?” Lý Thanh lạnh lùng hỏi tiếp.

Trước mặt võ lực áp đảo của Lý Thanh, Ngụy Thiên nào dám giấu giếm, vội vàng đáp:

“Bang chủ chúng ta tên Thiên Long, quả thật là người luyện võ.”

Thiên Long.

Cái tên này nghe qua đúng là bá khí. Hơn nữa còn là người luyện võ, có lẽ công phu không phải tầm thường.

“Hừ, Nghĩa Bang các người bao lâu nay không động đến ta, vì sao giờ lại đột nhiên gây chuyện?” Giọng Lý Thanh vẫn lạnh lùng như trước.

“A... Đại gia, trước đây ngài với bang chúng ta có ân oán gì sao? Cái đó ta thật sự không biết. Bình thường bang chủ bảo ta trộm nhà ai, ta liền đi trộm nhà ấy.” Ngụy Thiên run giọng đáp.

Nghe vậy, đôi mắt Lý Thanh nheo lại đầy nguy hiểm.

“Người nói người không biết ta với Nghĩa Bang các người có ân oán gì?” Lý Thanh trầm ngâm, dường như đã hiểu ra vấn đề.

Nghĩ lại, trận giáo huấn ba huynh đệ nhà họ Tề đã qua gần một năm, Nghĩa Bang vốn chẳng có ý định tính toán với hắn. Nhưng tại sao hôm nay lại đột nhiên sai người đến trộm đồ?

Không có lý do đặc biệt nào, Nghĩa Bang không thể đột nhiên nhắm đến hắn.

“Đại gia, ngài nghĩ thử xem. Giờ Hắc Diệu Thành mặc dù tiêu điều, nhưng cũng đâu phải ai cũng biết đến ta đâu.” Ngụy Thiên lúng túng gãi gãi cái đầu, vẻ mặt vừa khổ sở vừa khó xử.

Dứt lời, hắn tự thầm nhắc nhở bản thân: Về sau, nếu đột nhập nhà ai, nhất định phải tìm hiểu kỹ càng trước. Không thể nào hành động liều lĩnh và thiếu suy nghĩ như lần này.

Lý Thanh trầm ngâm một lát, ánh mắt sắc bén nhìn kỹ Ngụy Thiên từ trên xuống dưới.

Tên này dáng người gầy gò, hai mắt đảo qua đảo lại không yên, trông bộ dáng nhát gan đến mười phần.

“Người bình thường đi trộm cướp nhà người ta, có từng làm ai bị thương chưa?” Lý Thanh hỏi, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng vào đôi mắt của Ngụy Thiên.

Ngụy Thiên nhanh chóng lắc đầu phủ nhận:

“Không có, không có! Ta chỉ trộm chứ không cướp. Làm sao dám làm người bị thương được? Bị phát hiện, ta đều bỏ chạy ngay, cũng không ai đuổi kịp ta đâu.”

Thế mà còn là một tên trộm có đạo đức.

Lý Thanh thầm oán trong lòng, sau đó tiếp lời:

“Vậy ta hỏi người, nếu lần này người trộm thành công, bang chủ Thiên Long của các người định làm gì tiếp theo?”

Ngụy Thiên thoáng sửng người, rồi đành hoảng đáp:

“Cũng không làm gì thêm đâu. Bình thường, trộm xong một lần thì bang chủ sẽ không để ta quay lại nhà đó trộm lần nữa.”

Giống như một lần thăm dò.

Lý Thanh nghĩ thầm. Chẳng lẽ đây là cách để chúng thử sức mình?

Nếu không nhờ hần may mắn luyện được ngoại kinh, giác quan trở nên nhạy bén hơn, e rằng thật khó phát hiện được hành động lén lút này của Ngụy Thiên.

Suy nghĩ hồi lâu, Lý Thanh cuối cùng cũng có quyết định.

Hắn không có ý định lấy mạng Ngụy Thiên mà nói một câu khiến kẻ kia hồn vía bay mất:

“Dẫn đường, ta muốn gặp bang chủ của các người.”

“A?” Ngụy Thiên ngơ ngác, há hốc miệng, không biết nên phản ứng thế nào.

Sau một lúc lâu, Lý Thanh trở vào phòng, mặc vào chiếc thiết giáp giấu trong lớp áo bông dày, vác lên vai thanh vô song chùy, rồi bước ra sân.

Ngụy Thiên đi phía trước dẫn đường, thảnh thơi ngoài nhìn thanh chùy không lồ sau lưng Lý Thanh, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Làm sao mình lại chọc phải sát tinh này? Thanh chùy kia to hơn cả người hắn, có khi còn nặng gấp mấy lần mình. Một người cầm nổi thứ này, bóp chết mình chắc chẳng khác nào bóp chết một con kiến.

Nghiêm Gia 2

DTV EBOOK

Bởi vì một câu nói của bang chủ Thiên Long mà dám trực tiếp đối đầu với Nghiêm gia? Lý Thanh đương nhiên không phải loại người lỗ mãng như vậy. Bất kể là chuyện gì, hắn đều muốn tự mình điều tra rõ ràng tình hình Nghiêm gia trước, sau đó mới quyết định hành động.

Mặc dù những đơn thuốc rượu thuốc của Nghiêm gia làm hắn thèm thuồng không thôi, nhưng phải thừa nhận rằng rủi ro đi kèm cũng không nhỏ.

“Nếu Nghiêm gia thật sự chỉ có ba vị cao thủ ngoại kinh, như vậy cùng Thiên Long mạo hiểm một lần cũng không phải là không thể.”

Về đến nhà, Lý Thanh không ngừng cân nhắc lợi và hại của việc này.

Ánh mắt hắn liên tục lóe lên, không ngừng suy tính sức chiến đấu hiện tại của bản thân và khả năng ứng phó rủi ro.

Nghiêm gia có thể đứng vững ở Hắc Diệu Thành suốt bao năm không suy tàn, hiển nhiên trong nhà có nuôi dưỡng những võ giả tay chân cực kỳ cường đại, điều này Lý Thanh không hề nghi ngờ.

Dù sao, với việc thu thập được nhiều võ học quý giá như vậy, không đời nào họ chỉ để nó làm vật trang trí, mặc cho bụi bặm phủ kín.

“Thiên Long sáng lập Nghĩa Bang nhiều năm như vậy, nếu nói hắn chưa từng nhắm đến Nghiêm gia thì đúng là không thể tin nổi. Chuẩn bị kỹ càng như vậy, nếu không gặp phải ta, có lẽ hắn còn tiếp tục nằm vùng chờ thời cơ.”

Lý Thanh vừa tự nói, ánh mắt cũng thoáng hiện lên chút suy tư.

“Hiện tại, vấn đề lớn nhất chính là, Thiên Long cộng thêm ta chỉ có hai vị cao thủ ngoại kinh. Chẳng lẽ hắn còn có cách đối phó một người ngoại kinh khác của Nghiêm gia?”

“Hay là... trong Nghĩa Bang còn có một vị cao thủ ngoại kinh thần bí nào đó đang ẩn nấp?”

Lý Thanh không tin rằng Thiên Long có thể một mình đánh bại hai cao thủ ngoại kinh. Dựa vào khí huyết mà hắn từng thể hiện, Thiên Long có lẽ rất lợi hại trong số những cao thủ ngoại kinh, nhưng nếu đánh cùng lúc hai người thì chắc chắn là không thể nào.

“Việc này phải được tính toán cẩn thận, nhất định phải tìm được biện pháp khéo léo nhất, tốt nhất là không làm kinh động đến đại cục.”

Chợt nghĩ đến một ý, mắt Lý Thanh sáng lên.

Hiện tại đang là mùa thu hoạch, ngoài thành đang thu hoạch nắm hắc mạch. Ba vị cao thủ ngoại kinh của Nghiêm gia chắc chắn phải cảnh giác cao độ để đề phòng bất cứ nhiễu loạn nào.

Đưa ra quyết định, mấy ngày tiếp theo, Lý Thanh hoàn toàn đóng cửa ở trong nhà, thậm chí không bước ra khỏi sân viện một bước.

Kế hoạch

DTV EBOOK

Việc hạ gục Nghiêm gia không hề đơn giản, hắn cần phải tận dụng thời gian để tăng cường thực lực bản thân.

Mấy ngày qua, Lý Thanh tập trung toàn bộ tâm trí vào việc luyện Cổ Huyền Chùy Công, đổ dồn toàn bộ suy nghĩ vào môn võ học này.

So với rèn luyện nhục thân qua Mãnh Hồ Chân Ý Hình hay Khinh La Thối, môn võ công sử dụng chùy này rõ ràng có hiệu quả nâng cao chiến lực mạnh mẽ hơn.

Dù thế nào đi nữa, cao thủ ngoại kinh cuối cùng cũng chỉ là nhục thể phàm nhân, không thể nào chịu nổi một cú nện từ cây chùy nặng hơn 200 cân của hắn.

Đặc biệt, bề mặt chùy còn được nung luyện với một mảnh mực vàng cứng rắn đến mức khó tin. Cho dù đối thủ có mặc áo giáp tinh thiết chắc chắn, Lý Thanh vẫn tự tin rằng một búa của hắn có thể khiến đối phương trọng thương.

Cứ thế, ngày qua ngày, Lý Thanh liên tục luyện tập không ngừng nghỉ. Hơn mười ngày trôi qua như chớp mắt.

Ngoài thành, nắm hắc mạch đã gần như thu hoạch xong, kho lương của Nghiêm gia lại một lần nữa được chất đầy.

Cùng lúc đó, sự kiên nhẫn của Nghĩ Bang cũng đến cực hạn. Cuối cùng, họ không nhịn được mà phái người đến nhà Lý Thanh đề hỏi thăm tình hình.

Người được phái đến vẫn là Ngụy Thiên – kẻ có thân pháp nhẹ như yến. Hắn dễ dàng vượt qua bức tường thấp của nhà Lý Thanh chỉ với hai ba bước. Vừa vào sân, hắn đã thấy Lý Thanh đang chậm rãi vung cây đại chùy trong tay, dáng vẻ tập trung đến mức không để ý bất cứ thứ gì xung quanh.

Lần này, Ngụy Thiên không phải đến trộm cướp, nhưng khi nhìn thấy cơ bắp rắn chắc của Lý Thanh, trong lòng hắn không

khỏi cảm thấy có chút e dè.

Trong tiết trời lạnh giá, trên người Lý Thanh không một mảnh vải che tay, chỉ có đôi tay trần, mồ hôi không ngừng túa ra, sau đó bốc hơi thành từng luồng khói trắng.

Những giọt mồ hôi chảy dọc theo đường nét cơ bắp rõ ràng của hắn, mang đến một cảm giác sức mạnh không cần nói cũng đủ để khiến người khác cảm nhận.

Gia hỏa này đúng là quái thai! Hắn ăn gì mà ngày càng mạnh hơn thế này?

Ngụy Thiên trong lòng thâm trầm, ánh mắt không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Hắn đứng nhìn một hồi, đúng lúc Lý Thanh từ từ thu hồi cây đại chùy khổng lồ, sau đó nhẹ giọng ho khan:

“Lý đại ca, bang chủ của chúng ta phái ta đến hỏi, ngươi suy nghĩ thế nào rồi?”

Phanh!

Lý Thanh buông cây đại chùy, để nó rơi tự do xuống đất, phát ra một tiếng nặng nề khiến Ngụy Thiên giật thót, mí mắt không ngừng nháy.

“Ngụy Thiên, ngươi qua đây.” Lý Thanh nhắm mắt, giọng nói bình thản nhưng mang theo chút uy nghiêm.

Ngụy Thiên ngơ ngác một chút, sau đó tiến lại gần, trong lòng đầy nghi hoặc, không rõ Lý Thanh muốn làm gì.

“Trở về nói với bang chủ các ngươi, ta đã có một kế hoạch.” Lý Thanh thấp giọng, từng chữ rõ ràng.

Nghe xong những gì Lý Thanh vừa nói, sắc mặt Ngụy Thiên trở nên muôn phần đặc sắc. Từng biểu cảm liên tục thay đổi, không biết hắn đang nghĩ gì.

“Cái này...”

Chưa kịp nói hết câu, Lý Thanh đã cười nhạt:

“Ngụy Thiên huynh đệ, đặc tội rồi.”

Vừa dứt lời, tay trái của Lý Thanh phát ra kinh lực, hắn tung một chưởng mạnh mẽ đập thẳng vào vai Ngụy Thiên.

Phanh!

Cả thân hình Ngụy Thiên như điều đứt dây, bay ngược ra sau, phá tan cửa viện, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Vừa rơi xuống ngoài sân, Ngụy Thiên nhanh chóng lau máu trên miệng, ánh mắt lóe lên tia tức giận.

“Hảo! Người giỏi lắm, Lý thợ rèn! Chờ đấy, bang chủ của chúng ta sẽ không bỏ qua người đâu!”

Nói xong, hắn co giò chạy mất, tốc độ nhanh như gắn động cơ.

Nhìn bóng dáng Ngụy Thiên biến mất trên đường, Lý Thanh ngẩn người một lúc, cảm thấy bất ngờ:

“Gia hỏa này, bị ta đánh một chương mà còn chạy nhanh như vậy, thật không đơn giản chút nào. Nếu không phải luyện qua Kinh La Thối, ta thật chưa chắc đuổi kịp hắn.”

Khi bóng dáng Ngụy Thiên khuất xa, Lý Thanh ngồi xếp bằng ngay trong sân, bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Chương vừa rồi hắn không hề dùng toàn lực, nếu không, nửa bả vai của Ngụy Thiên có lẽ đã bị đập gãy.

Hắn làm vậy không chỉ để tránh làm tổn thương Ngụy Thiên quá nặng, mà còn để che giấu thực lực của mình.

Tiếng động lớn từ cuộc đối đầu vừa rồi nhanh chóng khiến hàng xóm chú ý, tin tức lập tức lan truyền khắp con đường. Chỉ trong thời gian ngắn, câu chuyện về Lý Thanh đã lan rộng, thậm chí còn tiếp tục khuếch tán ra bên ngoài.

Thân là một trong số ít thợ rèn trong thành, trên con phố này không ít người nhận ra Lý Thanh. Khi câu chuyện lan truyền, lập tức có không ít lời bàn tán nhỏ giọng vang lên.

“Chắc chắc, Tiểu Lý sư phụ sao lại đắc tội với Nghĩ Bang chứ?”

“Tiểu Lý sư phụ tốt như vậy, làm thợ rèn thật đàng hoàng, mà lại bị Nghĩ Bang bọn chẳng ra gì để mắt tới.”

“Hy vọng hắn không gặp chuyện gì, trong thành này chỉ có hắn rèn sắt là rẻ nhất thôi.”

“Thế đạo này sao mà loạn lạc, không ai đứng ra quản lý sao?”

An lão đầu, vốn được Lý Thanh giúp đỡ nhiều lần trước đây, nhanh chóng nghe tin. Ông lập tức đến gõ cửa thăm hỏi.

Đông đông đông!

Nghe tiếng đập cửa, Lý Thanh liền ra mở ngay.

“Tiểu Lý sư phụ, người đúng là quá vọng động rồi! Cái Nghĩa Bang kia, dù trong thành không lớn mạnh bằng Nghiêm gia, nhưng người cũng không nên đắc tội với bọn chúng như vậy!” An lão đầu vừa vào đã không nhịn được mà nói.

Lý Thanh chỉ cười cười, chậm rãi đáp:

“An lão đầu, việc này người không cần phải lo lắng. Ta, Lý Thanh, không phải là kẻ để người khác khi dễ mà không đáp trả đâu.”

Lời vừa dứt, An lão đầu khựng lại. Ông chợt nhớ tới chuyện Lý Thanh từng một mình giải quyết ba huynh đệ thuộc Nghĩa Bang và Nghiêm gia ngay trên phố.

An lão đầu thở dài, tiếc nuối nói:

“Tiểu Lý sư phụ, không bằng người hãy rời khỏi Hắc Diệu Thành đi. Đắc tội Nghĩa Bang, bang chủ của bọn chúng không phải kẻ biết nương tay đâu!”

“Thế này nhé, trước đây người cho ta không ít thức ăn. Người mang theo nắm hắc mạch còn lại cùng với tôn nữ của ta, rời khỏi đây, đến Cự Nham Thành phía Tây. Tay chân của Nghĩa Bang chắc chắn không với tới nơi đó được đâu!”

Lý Thanh nghe xong chỉ cười, lắc đầu từ chối.

“An lão đầu, người cứ về đi. Việc này ta tự có tính toán. Ta thật muốn xem xem Nghĩa Bang có thể lợi hại đến đâu!”

Thấy khuyên bảo không được, An lão đầu há miệng định nói tiếp nhưng lại thôi. Cuối cùng, ông chỉ biết lắc đầu thở dài, giọng đầy bất lực:

“Ai!”

Tối cửa 1

DTV EBOOK

Cùng ngày, tại Hắc Diệu Thành, trên con phố Chính Minh.

Lý Thanh vừa tiễn Ngụy Thiên ra khỏi cửa sau, hàng xóm xung quanh đã bàn tán xôn xao. Một số người lo lắng cho tình cảnh của hắn, trong khi kẻ khác chỉ sợ bị liên lụy.

Nghĩa Bang ở Hắc Diệu Thành vốn đã nổi tiếng là thế lực “có tiếng xấu”. Trong hàng ngũ của bọn chúng, những kẻ trà trộn vào đa phần đều mang thanh danh cực kỳ kém cỏi, hiếm có người muốn dính dáng hay qua lại.

Chuyện này rất nhanh đã truyền đến tai Nhị thiếu gia nhà họ Nghiêm. Sau khi nghe xong, Nghiêm Quy An chỉ khẽ lắc đầu cười nhạt.

“Hóa ra, Lý thợ rèn kia đúng như Cảnh thúc đã nói, chỉ là một gà mờ võ phu mà thôi. Cái tên Thiên Long này, từ trước đến nay luôn thích khi dễ kẻ yếu.”

Người được gọi là Cảnh thúc – một trung niên khôi ngô – không tỏ ra mấy quan tâm, gương mặt thoáng trầm xuống vài phần, thờ dãi đáp:

“Thời đại bây giờ đã không còn thích hợp để đi con đường Võ Đạo nữa. Ngay cả cơm còn chẳng đủ ăn, thì luyện tập võ nghệ gì?”

Nghiêm Quy An cười, nhã nhặn nói:

“Cảnh thúc, không cần bi quan như thế. Trong gia tộc đã bắt đầu lên kế hoạch chuẩn bị thật cho các vị cung phụng các người, còn có mấy phương thuốc kích phát khí huyết nữa. Mấy năm gần đây, chúng ta vẫn đang nghiên cứu cách cải tiến để chế tạo ra rượu thuốc khí huyết phù hợp với thời đại này.”

Cảnh thúc nghe vậy chỉ gật đầu hờ hững, xem như lời an ủi mà thôi, không đặt nặng vào lòng.

Cải tiến phương thuốc sao?

Chuyện này nói thì dễ, nhưng thời đại bây giờ ngay cả việc cất rượu cũng đã trở thành điều khó khăn. Lương thực quá hiếm hoi, mà những phương thuốc của nhà họ Nghiêm lại là thành quả của biết bao thế hệ tiên nhân thử nghiệm mà có. Làm sao có thể nói cải tiến là cải tiến ngay được?

Hiện tại, Cảnh thúc đã chẳng còn hy vọng gì vào việc tiến thêm một bước trên con đường Võ Đạo. Hắn chỉ mong đời này có thể sống bình yên đến cuối cùng.

Cùng lúc ấy, tại nhà mình, Lý Thanh vẫn đang say mê diễn luyện võ công. Hắn đối với chuyện này cực kỳ đề tâm, ngày đêm không ngừng cố gắng.

Khác với phần lớn người khác trong thế giới này, Lý Thanh không phải lo lắng về lương thực. Nhờ vậy, việc luyện võ của hắn mới đạt được tiến bộ rõ rệt.

Những ngày gần đây, Lý Thanh cảm thấy kinh lực trong cơ thể đã mạnh mẽ thêm một bậc. Mấy chiêu thức của Cổ Huyền Chùy Công cũng ngày càng trở nên thành thạo.

Đang lúc định tiếp tục luyện thêm, hắn chợt nghe thấy âm thanh hỗn loạn từ xa vọng đến.

Tới rồi!

Tại con đường dẫn vào phố Chính Minh, một đám người lỗ mãng với sắc mặt hung ác bất ngờ xuất hiện.

Dẫn đầu đám người là một kẻ đầu trọc, trên vai vác một thanh đại hoàn đao được chạm khắc tơ vàng. Hắn khoảng chừng bốn, năm mươi tuổi, khuôn mặt mang theo vài vết sẹo đáng sợ, ánh mắt sắc như dao, sát khí ngập tràn.

Phanh! Phanh! Phanh!

Dọc đường chúng đi qua, từng nhà đều đóng chặt cửa sổ, không một ai dám phát ra chút động tĩnh nào.

“Bang chủ, thợ rèn đó quả thực quá ngông cuồng, chẳng coi Nghĩa Bang chúng ta ra gì!” Ngụy Thiên một bên mặt mày âm ỉ, hàm hực tố cáo, dáng vẻ trông cực kỳ sinh động.

Kẻ đầu trọc mặt sẹo kia chính là Thiên Long – bang chủ Nghĩa Bang!

Thiên Long nghe răng cười lạnh, giọng nói trầm đục:

“Ha ha, Hắc Diệu Thành này lại có kẻ dám xem thường Nghĩa Bang ta? Hôm nay, không cho hắn biết thế nào là lễ độ thì ta không phải là Thiên Long nữa!”

Lời vừa dứt, đám người phía sau hắn đồng loạt hét lớn khẩu hiệu:

“Cướp phú tề bản! Nghĩa bạc vân thiên!”

“Cướp phú tề bản! Nghĩa bạc vân thiên!”

Âm thanh hô vang dội như sấm rền, chấn động cả con phố.

Trong nhà, Lý Thanh dĩ nhiên nghe rõ mồn một.

Hắn nhíu mày, ánh mắt lóe lên tia lạnh lùng. Không chút do dự, Lý Thanh khoác bộ áo giáp tinh thiết lên người, hai tay nâng cặp vô song chùy nặng trĩu, khí thế bừng bừng tiến ra.

Ở sân nhỏ đối diện, An lão đầu đang đứng ngóng nhìn với vẻ mặt đầy lo âu.

“Hãy, tuổi trẻ, cứ cố chấp không chịu nghe lời! Lần này thì to chuyện rồi...” Ông thở dài, giọng điệu chất chứa lo lắng, cứ như tai họa này sắp đổ ập lên chính mình vậy.

“Gia gia, Lý thúc liệu có sao không?” An Tuyền – cháu gái ông – dè dặt lên tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ hoảng sợ. Dù thân hình hơi gầy gò, nhưng nét đẹp dịu dàng, đáng yêu của nàng không thể khiến người ta liên tưởng đến một mỹ nhân đầy triển vọng.

“Ta cũng không biết...” An lão đầu chỉ biết lắc đầu bất lực.

Ngay lúc đó, tiếng bước chân bên ngoài đột nhiên trở nên lộn xộn, đầy ồn ào.

Nghĩa Bang đã tới!

An lão đầu hé cửa nhìn trộm qua khe hở. Thấy đám hán tử cao lớn, thô kệch đứng lố nhố bên ngoài, sự lo lắng trong mắt ông càng sâu đậm.

Phanh!

Thiên Long – bang chủ Nghĩa Bang – chẳng thềm dài dòng, trực tiếp tung một cước đá bay cửa viện nhà Lý Thanh.

Tới cửa 2

DTV EBOOK

Hai cánh cửa sắt nặng trĩu kêu rầm một tiếng, ngã gục xuống đất, bụi bặm mù mịt bốc lên.

Khi bụi lắng xuống, Lý Thanh, tay cầm vô song chùy, bước ra nhìn cảnh tượng trước mặt. Khóe miệng hắn khẽ giật, vẻ mặt không giấu nổi sự bất mãn.

Gia hỏa này, diễn kịch quả nhiên là diễn nguyên bộ!

“Rượu mời không uống, lại thích uống rượu phạt! Nhóc con, ngươi muốn chết thế nào?” Thiên Long cười nhếch mép, lộ ra vẻ dữ tợn. Nói xong, hắn mạnh tay nện thanh đại hoàn đao to xuống đất.

Đang!

Phía sau hắn, hơn năm mươi gã hán tử thô kệch đồng loạt đứng im, khí thế nghiêm trang, tạo nên áp lực không nhỏ.

Lý Thanh cười lạnh, giọng nói vang dội:

“Thiên Long bang chủ, ngươi hết lần này đến lần khác tới tìm ta gây sự, còn giả bộ nói rượu mời với rượu phạt? Hừ, thật nực cười!”

Thiên Long hừ lạnh một tiếng, ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ.

“Ta muốn xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh, dám coi thường Nghĩa Bang ta!”

Dứt lời, Thiên Long vung đại đao, thân đao chạm vào các vòng thiết hoàn kêu lên tiếng “đình đàng” lạnh lạnh, khí thế bừng bừng lao về phía Lý Thanh.

Dù biết đây chỉ là “diễn kịch”, nhưng trong lòng Lý Thanh vẫn nảy sinh hứng thú muốn thử sức. Đối diện với một cao thủ ngoại kinh như Thiên Long, hắn tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội này để kiểm chứng thực lực của mình.

Hai tay Lý Thanh siết chặt chuỗi chùy, ánh mắt kiên nghị không chút sợ hãi. Hắn dồn sức, quét mạnh một chùy về phía đối thủ, ý định thử một phen cứng đối cứng!

Phía sau Thiên Long, mấy gã hán tử thông thạo võ nghệ không nhìn được bật cười chế giễu:

“Thằng nhãi này đúng là không biết tự lượng sức! Bang chủ chúng ta là cao thủ ngoại kinh, một thân lực lượng vô cùng mạnh mẽ. Hắn muốn cứng đối cứng? Quả thật nằm mơ giữa ban ngày!”

Nhưng đúng vào khoảnh khắc ấy, một tiếng vang chói tai đột nhiên nổ ra.

Đang!

Tơ vàng của đại hoàn đao đụng vào mặt vô song chùy, hai luồng lực lượng khổng lồ va chạm dữ dội, khiến vũ khí tóe lên từng tia lửa rực rỡ, sáng lóa cả không gian.

Đám người phía sau Thiên Long, những kẻ vừa mới buông lời chế nhạo, giờ đây há hốc miệng không khép lại được. Tròng mắt như sắp rơi khỏi hốc khi chứng kiến Lý Thanh cứng rắn đỡ được chiêu của bang chủ mình.

“Cái này...”

Cảm nhận rõ ràng sức mạnh từ Lý Thanh, Thiên Long không khỏi ngạc nhiên. Nội tâm hắn thoáng kinh động: không ngờ Lý Thanh đã rèn luyện ngoại kinh đến mức độ này, hoàn toàn vượt xa một kẻ mới bước vào cấp độ võ giả bình thường.

Thế nhưng, trong sự bất ngờ ấy lại lóe lên tia hứng thú. Lý Thanh càng mạnh, kế hoạch của hắn lại càng dễ thành công. Nghĩ vậy, Thiên Long liền nở nụ cười đầy hào hứng.

Nhiều năm chưa từng xuất thủ, khí huyết trong người hắn giờ phút này dường như sôi trào. Hắn thực sự muốn một trận đấu ra trò với Lý Thanh!

“Được, để xem ngươi chống cự thế nào!”

Thiên Long liên tiếp vung mấy đao, mỗi chiêu đều đạt đến đỉnh phong lực lượng.

Nhưng kỳ lạ thay, từng nhát đao đều bị Lý Thanh đỡ gọn, không hề tỏ ra yếu thế.

Đám người phía sau nhìn thấy cảnh này, nổi kinh ngạc trong lòng càng tăng thêm. Nhà mình bang chủ vậy mà không thể áp đảo được Lý Thanh, ngược lại còn bị hấn ngăn cản đến khó phân thắng bại.

Lúc này, Lý Thanh đã nắm rõ thực lực của Thiên Long. Nhìn thoáng qua sắc mặt đầy kinh hoàng của những kẻ đứng xem, hấn thâm hiểu thời điểm nên thu tay đã tới.

Đang!

Lần nữa đỡ gọn nhát đao của Thiên Long, Lý Thanh thừa dịp hỗn loạn thấp giọng nhắc nhở:

“Đủ rồi. Tiết kiệm khí lực, không để lộ thực lực của ta.”

Thiên Long nghe thấy, lập tức tỉnh ngộ. Quả nhiên, hấn đã hơi nhập tâm quá mức. Nếu để lộ chuyện Lý Thanh là ngoại kinh cao thủ, kế hoạch của bọn họ chắc chắn sẽ đổ bể.

Hấn bật cười lớn, giả vờ kiêu ngạo hô lên:

“Ha ha ha ha, nhóc con cũng không tệ! Nhưng vừa rồi ta chỉ dùng ba thành sức lực mà thôi. Tiếp theo đây, để ta toàn lực xuất thủ!”

Nghe lời này, đám thuộc hạ phía sau lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Thì ra bang chủ chưa dùng hết sức!”

Thiên Long bỗng dừng căng cơ bắp, quần áo trên người cũng phồng lên như sắp nứt. Hấn nâng đại hoàn đao, một nhát đao bổ xuống, khí thế cuộn cuộn như muốn xé toạc không khí.

Nhìn đao thế khoa trương, ai nấy đều cảm thấy tim đập thành thịch, mồ hôi lạnh túa ra.

Lý Thanh nhanh chóng đón đỡ nhát đao, nhưng lần này hấn cố ý lùi về sau vài bước, làm ra vẻ yếu thế. Thậm chí, hấn còn giả vờ bị đao phong quét bay ra ngoài, lăn lộn trên mặt đất.

“Ha ha ha ha! Ngụy Thiên, trói hấn lại! Mang về bang!”

Thiên Long cười lớn, tiếng cười vang vọng, khiến bức tường viện như muốn rung lên.

“Tuân mệnh bang chủ! Bang chủ quả nhiên thần công cái thế, vô địch thiên hạ!” Ngụy Thiên hấp tấp chạy đến, tay cầm sợi dây thừng. Trong ánh mắt đầy vẻ áy náy, hắn bước tới gần Lý Thanh.

Lúc này, các thuộc hạ khác cũng đồng loạt hòa theo, tung hô Thiên Long không tiếc lời. Hết khen hắn là Võ Thần chuyển thế, lại ca ngợi hắn lực lưỡng vô song.

Tối cửa 3

DTV EBOOK

Ngụy Thiên cúi người, thì thầm với giọng nhỏ hơn tiếng muỗi:

“Lý huynh đệ, người chịu đựng chút... Xin lỗi.”

Lý Thanh chỉ khẽ gật đầu, ánh mắt tỏ vẻ bất đắc dĩ. Hắn làm ra bộ mặt không cam lòng, nhưng cũng không phản kháng, để mặc Ngụy Thiên trối lại.

Ngay khi Ngụy Thiên sắp sửa trối Lý Thanh chặt như một đòn bánh chưng thịt, chuẩn bị “đóng gói” mang đi, một bóng dáng mảnh khảnh bất ngờ lao ra chắn trước đường đi của đám người Nghĩ Bang.

An Tuyên dang hai tay, ánh mắt long lanh nước, giọng nói run rẩy đầy kiên quyết:

“Các người thả Lý thúc ra, đừng mang hắn đi!”

Hành động bất ngờ của nàng khiến toàn bộ đám người, bao gồm cả Thiên Long, khựng lại. Những ánh mắt mang theo vẻ chế giễu đồng loạt hướng về phía cô gái nhỏ với khuôn mặt mộc mạc, trong sáng.

Trong cái thời đại bạo loạn, khó khăn này, loại ánh mắt thuần khiết, không vương bụi trần như vậy đã lâu không còn xuất hiện.

“Hắc, tiểu nha đầu này trông cũng không tệ lắm. Tuy có hơi gầy một chút, nhưng lớn lên chắc chắn sẽ là một mỹ nhân khuynh thành.”

Một tên thuộc hạ trong đám người buông lời thô tục, ánh mắt hắn tham lam như sói đói nhìn con dê nhỏ yếu trước mặt.

“Tiểu Tuyên, mau trở lại đây!” An lão đầu kinh hãi, lập tức lao ra kéo cháu gái mình về, miệng không ngừng xin lỗi rồi rút:

“Xin lỗi, xin lỗi, cháu gái ta còn nhỏ không hiểu chuyện. Thật sự rất xin lỗi!”

Lão run rẩy cúi đầu, giọng nói khản khoản như muốn tan biến vào không khí.

“Xin lỗi thì có ích sao?” Một gã khác cười khẩy, ánh mắt càng thêm ác độc: “Ta thấy cháu gái ngươi lâu rồi không được ăn no thì phải. Hay là để nàng theo bản đại gia một chuyến, đảm bảo no cơm ba bữa!”

Những lời lẽ bỉ ổi vang lên khiến Lý Thanh không thể chịu nổi. Hắn khẽ ho khan, rồi lạnh lùng lên tiếng:

“Khụ khụ, nha đầu này... là người Nhị thiếu gia nhà Nghiêm gia nhìn trúng.”

Hai chữ Nghiêm gia vừa thốt ra, không khí xung quanh như đông cứng lại. Những kẻ vừa buông lời khiêu khích lập tức câm như hến, ánh mắt đồng loạt hướng về phía Thiên Long, chờ bang chủ ra quyết định.

Lý Thanh cố ý nhắc đến Nghiêm gia để Thiên Long dần bớt thuộc hạ, tránh bọn chúng gây chuyện thêm.

Thiên Long hừ lạnh, ánh mắt sắc như dao quét qua đám người, giọng trầm xuống:

“Hừ, chúng ta trở về!”

Nghe lệnh, đám thuộc hạ lập tức chuẩn bị rút lui.

Lúc này, An lão đầu đột nhiên lộ ra vẻ mặt giằng co, ánh mắt xoắn xuýt. Rồi như lấy hết can đảm, lão bước ra chắn trước mặt Thiên Long.

Với dáng vẻ lưng còng của mình, ông run rẩy đối diện với gã bang chủ cao lớn, ăn nói khấp nép:

“Thiên Long bang chủ, không biết Tiểu Lý sư phụ nhà ta đã làm gì đắc tội ngài. Trong nhà ta còn chút nắm hắc mạch, có thể... có thể dùng để đổi lấy mạng hắn được không? Hắn còn trẻ, thực sự không hiểu chuyện...”

Thiên Long nghe vậy thì bật cười, liếc nhìn Lý Thanh, ánh mắt mang theo vài phần ngạc nhiên. Hắn không ngờ Lý Thanh lại được người khác bảo vệ đến mức này.

Nhưng, để hắn buông tha Lý Thanh là điều không thể, vì đây vốn dĩ là một phần trong kế hoạch của hắn.

“Cút ngay!” Thiên Long đột nhiên quát lớn, giọng nói đầy lạnh lẽo: “Chúng ta Nghĩa Bang cướp phú tế bần, nghĩa bạc vân thiên, làm sao để ý chút đồ ăn đó? Nếu ngươi còn dám cản đường, lão tử sẽ chém chết cả ngươi lẫn cháu gái của ngươi ngay tại đây!”

Những lời tàn bạo ấy như sét đánh ngang tai. An lão đầu bị dọa đến mức kéo cháu gái chạy biến về nhà, từng bước đi lão đảo, chặt vật vô cùng.

Dù vậy, ánh mắt Lý Thanh khi nhìn cảnh này lại dâng lên một dòng nước ấm trong lòng.

Hắn khẽ nhắm mắt, hít sâu một hơi, tâm tình phức tạp khó tả.

Tổng đàn Nghĩa Bang nằm ở phía bắc Hắc Diệu Thành, giữa khu phong hòa – nơi được biết đến như điểm khởi nguồn của hỗn loạn và nguy hiểm, cũng là vùng đất nghèo khổ nhất trong thành.

Con đường chính ở đây không ngày nào yên ổn, hỗn chiến liên tục xảy ra, thường chỉ vì một vài mẫu nấm hắc mạch cỏn con. Thêm vào đó là những mối thù cũ chưa dứt, khiến tình hình càng lúc càng khó kiểm soát.

Tuy nhiên, Nghĩa Bang vốn không có ý định duy trì trật tự cho nơi này. Ngược lại, chúng như thích thú khi nhìn cảnh hỗn loạn lan tràn, tựa như bức tranh khắc họa bản chất tàn khốc của thời đại.

Ngay lúc Lý Thanh bị áp giải đến cổng tổng đàn, hắn bắt gặp một thiếu niên gầy gò, toàn thân nhuộm đầy máu, đang quỳ gối ngay trước cửa.

Thiếu niên ấy cầu xin Thiên Long cho mình gia nhập Nghĩa Bang.

Điều khiến Lý Thanh bất ngờ là Thiên Long chẳng chút nề tình, vung đao một nhát đánh bay cậu ta, máu tươi văng khắp mặt đất.

“Hà hà hà hà! Chỉ cần ngươi còn sống qua được hôm nay, ta sẽ cho ngươi vào Nghĩa Bang!” Thiên Long thu đao, bật cười điên cuồng. “Muốn vào bang của ta, mạng không cứng thì đừng mơ!”

Càng kỳ lạ hơn, trong mắt thiếu niên không hề có lấy một tia oán hận. Ngược lại, ánh mắt hắt ánh lên vẻ vui mừng và cảm kích.

Thất sát

DTV EBOOK

Sự việc kỳ quặc này khiến Lý Thanh không khỏi nghi ngờ, nhưng cho đến khi bị giam trong tầng sâu của tổng đàn Nghĩa Bang, hắn vẫn chưa tìm ra câu trả lời.

Đợi đến khi đám canh gác rời khỏi, Thiên Long mới dẫn Ngụy Thiên đến nhà giam, tháo dây trói cho Lý Thanh.

“Lý huynh đệ, thật sự xin lỗi!” Thiên Long lúc này thay đổi hoàn toàn thái độ, không còn bày ra vẻ ngạo mạn của một bang chủ.

Lý do rất rõ ràng: Sau cuộc chạm trán lúc trước, Thiên Long đã chắc chắn rằng sức mạnh của Lý Thanh không hề thua kém hắn. Trong mắt hắn, giữ thái độ ngạo mạn trước mặt một cao thủ như vậy chỉ là trò cười.

“Thiên Long bang chủ nói đùa rồi.” Lý Thanh cười nhạt. “Kế hoạch này vốn do ta đề xuất, không cần phải nhắc lại chuyện ấy nữa.”

Thiên Long ngồi xuống gần hắn, vẻ mặt nghiêm túc hơn:

“Vậy, tiếp theo chúng ta nên làm gì? Có cần tìm một cái cớ để đưa người về Nghiêm gia ngay không?”

Lý Thanh lắc đầu, giọng điềm nhiên:

“Nếu làm như vậy thì quá cố ý. Nếu Nghiêm gia thực sự muốn đối phó ta, chắc chắn trong vài ngày tới họ sẽ tự tìm đến người để đòi người. Ta đoán họ sẽ giam ta lại, ép ta rèn sắt cho cả đời họ.”

“Vậy kế hoạch là...”

“Chúng ta không cần làm gì cả, chỉ cần chờ Nghiêm gia chủ động mở lời là đủ.”

Khi nói câu này, khóe miệng Lý Thanh cong lên một nụ cười đầy nguy hiểm.

“Tốt!” Thiên Long đập tay xuống bàn, ánh mắt rực sáng. “Nếu mọi chuyện đúng như Lý huynh đệ dự đoán, thì đến lúc đó chúng ta sẽ cùng liên thủ, chém chết một tên cung phụng của Nghiêm gia. Hai tên còn lại, chỉ e cũng chẳng đáng sợ gì!”

Giọng Thiên Long đầy phấn khích, như thể hắn đã thấy trước cảnh mình oanh tạc cả Nghiêm gia.

Nhưng Lý Thanh không tỏ vẻ hân hoan như Thiên Long, hắn luôn quen cân nhắc mọi chuyện theo hướng xấu nhất. Chỉ khi chuẩn bị cho kịch bản tồi tệ nhất, hắn mới có thể đảm bảo mọi chuyện diễn ra suôn sẻ.

“Thiên Long bang chủ, chớ vội cao hứng.” Lý Thanh trầm giọng nói. “Những gì ta vừa nói chỉ là kịch bản tốt nhất. Nhưng nếu chúng ta không kịp phối hợp để chém giết một ngoại kinh cao thủ từ đầu, hoặc Nghiêm gia có nhiều hơn ba ngoại kinh cao thủ thì sao?”

Phải nhớ, cuối cùng chúng ta chỉ có hai người. Hai đấu ba, rõ ràng đã ở thế yếu. Lẽ nào bang chủ người có thể lấy một địch hai? Hay là Nghĩa Bang còn có những cao thủ ngoại kinh khác để hỗ trợ?”

Thiên Long nghe vậy, cười phá lên, vỗ vai Lý Thanh đầy vẻ tự tin.

“Ha ha ha, Lý huynh đệ, cứ yên tâm! Ta dám kéo người vào chuyện này, tự nhiên là có chỗ ỷ lại!”

Nói rồi, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên thần bí, sau đó quay sang Ngụy Thiên, ra lệnh:

“Ngụy Thiên, đi gọi tất cả người của Thất Sát đội đến đây!”

“Tuân mệnh, bang chủ!” Ngụy Thiên dạ lớn, lập tức rời đi.

Khi chỉ còn lại hai người, Thiên Long bắt đầu nói với giọng tự hào xen lẫn khoe khoang:

“Nghiêm gia ở Hắc Diệu Thành đã làm ác nhiều năm, không biết bao nhiêu gia đình tan nát vì chúng. Thực ra, từ 10 năm trước, ta đã bắt đầu bí mật thu nhận những kẻ có thù sâu oán lớn với Nghiêm gia.”

“Những người này, ta an bài cho họ một cái ‘ngoài ý muốn’ để Nghiêm gia không phát hiện. Đến bây giờ, bọn họ vẫn âm

thầm sống dưới sự bảo hộ của ta, chờ đợi ngày trả thù.”

Nói đến đây, giọng Thiên Long trầm xuống, gần như một lời thề.

“Và giờ là lúc họ xuất hiện.”

Lời hăn vừa dứt, tiếng bước chân vang lên từ bên ngoài nhà giam. Cùng với đó, 13 bóng người tiến vào, tất cả đồng loạt chấp tay cung kính:

“Tham kiến bang chủ!”

Lý Thanh nhìn lướt qua những khuôn mặt vừa bước vào, trong lòng không khỏi dâng lên một tia cảm thán.

Mười ba người này, tuổi tác không đồng đều. Người nhỏ nhất trông chỉ khoảng 12–13 tuổi, còn người lớn nhất thì gần 30.

Nhưng có một điểm chung dễ nhận ra: tất cả đều mang một khí chất đặc thù – lạnh lùng, không hề sợ hãi trước cái chết. Trong mắt họ, dường như thứ duy nhất giữ họ sống sót chính là ý niệm báo thù.

Thiên Long đã bí mật bồi dưỡng những người này thành tử sĩ. Họ tuyệt đối trung thành với hăn, thậm chí sẵn sàng hy sinh mạng sống nếu cần.

Qua những đôi tay đầy vết chai sần của họ, Lý Thanh nhận ra những con người này không phải kẻ thường. Dù chưa đạt đến trình độ ngoại kinh cao thủ, nhưng rõ ràng họ tinh thông những kỹ thuật giết người đặc biệt. Nếu liều mạng, họ chưa chắc không thể đối lấy mạng một ngoại kinh cao thủ.

Thiên Long nhìn thấy ánh mắt đánh giá của Lý Thanh, tâm tình càng thêm thư thái. Hăn cười đắc ý, giống như đang khoe một kỳ tích của mình:

“Ban đầu, ta chỉ định bồi dưỡng bảy người. Nhưng mấy năm gần đây, Nghiêm gia không biết thu liễm, ngược lại càng làm ác hơn. Từ đội Thất Sát ban đầu, giờ số người đã tăng lên 13!”

“Cho nên, Lý huynh đệ, nếu ngươi còn không ra tay, đợi thêm chút nữa, cái đội Thất Sát này từ 13 người rất có thể sẽ tăng lên thành 20, thậm chí 30 người!”

“Hiện tại, Lý huynh đệ, ngươi còn gì phải lo lắng nữa sao?”

Lý Thanh khẽ gật đầu, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ nghiêm túc:

“Không còn. Nếu Thiên Long bang chủ đã đem bí mật lớn như vậy nói ra, ta mà còn nghi ngờ, chẳng phải là lộ ra quá mức bó tay bó chân rồi sao.”

Thiên Long nghe xong, cười lớn, giọng đầy hào sảng:

“Ha ha ha ha, nói hay lắm! Chúng ta là võ phu, làm việc tất nhiên phải cẩn thận, nhưng nếu quá bó tay bó chân, vậy còn luyện võ làm gì!”

Cười xong, Thiên Long phát tay ra hiệu, lập tức giải tán đội Thất Sát.

13 người kia không nói lời nào, lặng lẽ rời khỏi phòng giam, bóng dáng trầm mặc của họ dần khuất sau cánh cửa.

Lý Thanh dõi theo những thân ảnh ấy, trong lòng dần cảm thấy yên tâm.

Nếu kế hoạch lần này thành công, hẳn kết hợp với Thiên Long cùng đội Thất Sát này, sức mạnh chắc chắn đủ để san bằng Nghiêm gia.

Dẫu trong tình huống xấu nhất, không thể chém giết được một cung phụng của Nghiêm gia, hẳn vẫn tự tin rằng mình có thể thoát thân an toàn, không để mạng sống rơi vào nguy hiểm.

Đòi người

DTV EBOOK

Thân là gia tộc có quyền thế nhất Hắc Diệu thành, Nghiêm gia kiên nhẫn đến mức vượt ngoài dự đoán của cả Lý Thanh và Thiên Long.

Suốt ba ngày liền, Nghiêm gia không hề mở miệng đòi người từ Nghĩ Bang, cứ như thể chuyện Lý Thanh bị bắt hoàn toàn không liên quan đến họ.

Đến ngày thứ ba, ngay cả Thiên Long cũng cảm thấy bất an. Trong khoảng thời gian đó, hắn liên tiếp đến nhà tù nhiều lần, cân nhắc xem có nên chủ động giao Lý Thanh về cho Nghiêm gia để họ tự giải quyết hay không.

Tuy nhiên, Lý Thanh kiên quyết lắc đầu từ chối. Hắn chỉ nói với Thiên Long một chữ: “Chờ!”

Thân là một trường sinh giả, hắn sở hữu sự kiên nhẫn vượt xa người thường. Dầu gì, với tuổi thọ hơn trăm năm trước mắt, hắn có thể chờ đợi lâu hơn bất kỳ ai.

Trong suốt những ngày đó, khí chất mà Lý Thanh bộc lộ giống hệt một lão thợ săn lão luyện, bình tĩnh chờ đợi con mồi tự sa lưới.

“Nghiêm gia Nhị thiếu gia muốn làm gì, ta đều hiểu rõ,” Lý Thanh cười lạnh, ánh mắt sắc bén nhìn thấu tâm cơ đối phương. “Hắn đơn giản chỉ muốn để ta chịu thêm vài ngày cực hình, sau đó đột nhiên ra tay cứu ta khỏi nước sôi lửa bỏng. Như vậy mới có thể khiến ta cảm kích hắn đến tận xương tủy.”

Cái đạo lý “đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi” này, hắn so với bất kỳ ai đều nắm rõ hơn.

Dẫu sao, một người vừa tinh thông quyền cước vừa có sức mạnh phi thường như hắn, ở Hắc Diệu thành vẫn là nhân tài giá trị cao. Nghiêm gia không có lý do gì không động tâm, mà đây cũng là niềm tin lớn nhất trong kế hoạch của Lý Thanh. Hắn cực kỳ tự tin vào giá trị mà mình mang lại.

Thời gian chờ đợi tiếp tục kéo dài thêm hai ngày. Cuối cùng, Lý Thanh và Thiên Long cũng nhận được tin tức mà họ mong mỗi bấy lâu: Nghiêm Tam, dưới sự phân phó của Nhị thiếu gia Nghiêm gia, đến tổng đàn Nghĩa Bang bái phỏng.

Thiên Long, ngồi vững vàng trên ghế chủ vị, đáy mắt lóe lên một tia mừng rỡ, nhưng ngay sau đó lập tức khôi phục vẻ lạnh lùng thường thấy.

“Triệu Khấu, người đi gọi Nghiêm Tam vào đây,” hắn trầm giọng ra lệnh.

Người được gọi là Triệu Khấu, một thiếu niên với khuôn mặt tái nhợt và ánh mắt âm u, khẽ gật đầu đáp: “Tuân lệnh bang chủ!”

Thiếu niên này chính là kẻ vài ngày trước vừa cầu xin gia nhập Nghĩa Bang, nhưng bị Thiên Long chém ngã xuống đất. Hắn gắng gượng vượt qua vết thương tưởng như chí mạng, không những không chết mà còn thành công gia nhập bang, chiếm được sự tín nhiệm của Thiên Long.

Chẳng mấy chốc, Nghiêm Tam bước vào, trên mặt lộ rõ vẻ đắc ý. Với chỗ dựa là Nghiêm gia, ngay cả Nghĩa Bang khét tiếng tàn bạo cũng không dám làm gì hắn. Đây chính là lý do khiến hắn tự tin như vậy.

“Ha ha ha! Gặp qua Thiên Long bang chủ!” Vừa bước vào, Nghiêm Tam đã cười rạng rỡ, ôm quyền chào hỏi. “Nhị thiếu gia nhờ ta gửi lời vãn an đến ngài.”

Lời lẽ của hắn vô cùng lễ độ, đầy đủ cấp bậc lễ nghĩa. Thế nhưng vẻ mặt lại chẳng che giấu được sự kiêu ngạo, khiến Thiên Long, đang ngồi cao trên ghế chủ tọa, không khỏi cảm thấy khó chịu trong lòng.

Lúc này, trong lòng Thiên Long đã hạ quyết tâm, sau khi xử lý xong chuyện với Nghiêm gia, nhất định sẽ lấy con chó săn này làm vật khai đao!

“Haha, ta rất ổn! Nếu mỗi ngày được ăn no thì còn tốt hơn nữa!” Thiên Long ngoài cười nhưng trong không cười, hờ hững đáp, rồi lập tức chuyển giọng, “Nói đi, lần này đến chỗ ta có chuyện gì?”

Nghiêm Tam cười mỉa, không quanh co lòng vòng, trực tiếp nêu ý đồ: “Thiên Long bang chủ, Nhị thiếu gia để ta đến đây là muốn hỏi về tên thợ rèn vài ngày trước bị các người bắt. Hiện tại hắn thế nào?”

Nghe vậy, Thiên Long cười lạnh một tiếng, giọng mang đầy ý châm chọc: “Hừ, Nghĩa Bang của ta không dư dả lương thực để nuôi những kẻ vô dụng. Tên thợ rèn này cứng đầu, không chịu làm việc cho ta, qua mấy ngày nữa chắc phải đem hắn chặt ra làm nhân côn thôi!”

Lời vừa dứt, trán Nghiêm Tam đã đỏ mồ hôi lạnh, thầm nghĩ may mà mình tới kịp.

“Khụ khụ, Thiên Long bang chủ, Nhị thiếu gia nhờ ta tới cầu tình. Xin ngài rộng lượng hạ thủ lưu tình!”

Phanh!

Thiên Long đập mạnh tay xuống bàn, sắc mặt lạnh băng, giọng nói đầy uy hiếp: “Nghiêm Quy An nói đòi người liền đòi người, vậy mặt mũi của Nghĩa Bang ta đặt ở đâu?”

Nghiêm Tam lau mồ hôi, cố gắng nặn ra nụ cười, vội vã giải thích: “Thiên Long bang chủ, Nhị thiếu gia sao có thể lấy không người của ngài? Gần đây Nghiêm gia vừa thu được một ít nắm huyết ngọc. Nhị thiếu gia chuẩn bị dùng nửa cân nắm huyết ngọc, mười cân nắm thịt trắng cùng năm mươi cân nắm hắc mạch để đổi người.”

Nghe điều kiện này, sắc mặt Thiên Long dần dần dịu lại, cuối cùng bật cười ha hả: “Hahaha! Nghiêm Nhị thiếu gia đúng là quá hào phóng! Đã như vậy, cái tên Lý Thanh kia giữ lại cũng chẳng để làm gì. Được rồi, ta sẽ đích thân áp giải hắn tới Nghiêm phủ!”

Nghiêm Tam thầm khinh bỉ trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười nịnh nọt. Sau đó, cả hai bên giả vờ hàn huyên thêm vài câu khách sáo, rồi cuộc thương lượng nhanh chóng kết thúc.

Sau khi Nghiêm Tam rời đi, khóe miệng Thiên Long không khỏi nhếch lên đầy đắc ý.

Tất cả đều trong kế hoạch! Thật sự là quá hoàn hảo. Lý Thanh quả nhiên tính toán như thần.

Vốn dĩ, việc áp giải Lý Thanh về Nghiêm gia chỉ cần vài tên thuộc hạ là đủ, bản thân hấn đích thân đi quả thật không phù hợp chút nào. Nhưng qua một hồi cò kè mặc cả, với điều kiện Nghiêm gia đã đưa ra, việc hấn dẫn người tới giao dịch trở nên danh chính ngôn thuận. Một tay giao người, một tay nhận hàng, không ai có thể nói hấn làm việc không hợp lý.

Trong lòng Thiên Long không khỏi kích động, hấn ngẫm lại màn biểu diễn vừa rồi của mình, cẩn thận hồi tưởng từng chi tiết, xác định không có sơ hở gì, lúc này mới yên tâm.

“Triệu Khấu, đi tìm vài dây gai dùng để trói người, càng nhiều càng tốt.”

“Ngụy Thiên, người cùng ta đến nhà giam gặp Lý Thanh.”

Cả Triệu Khấu và Ngụy Thiên đồng thanh đáp: “Tuân lệnh, bang chủ!”

Nhà giam của Nghĩa Bang là nơi u ám, khắp nơi nồng nặc mùi mốc meo và mục nát, tựa như một hố sâu nuốt chửng ánh sáng.

Lý Thanh suốt mấy ngày qua dù chịu đựng mùi hôi thối khó ngửi trong nhà giam nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, không để lộ bất kỳ biểu hiện khác thường nào. Hấn biết rõ, thời cơ chưa chín muồi, mọi cảm xúc đều phải che giấu kỹ lưỡng.

Đột nhiên, bên ngoài nhà giam vang lên một tràng cười lớn:

“Ha ha ha ha! Lý Thanh huynh đệ, người đúng là liệu sự như thần! Mọi chuyện hôm nay đều giống hệt những gì người đã dự đoán từ trước!”

Thiên Long cười sảng khoái, bước vào phòng giam. Đi theo hấn là Ngụy Thiên với gương mặt lạnh lùng.

Lý Thanh khẽ ngược mắt, liếc nhìn cái đầu trọc bóng loáng của Thiên Long đang lóe sáng dưới ánh đèn dầu, sau đó mới bình tĩnh đáp: “Đừng cao hứng quá sớm, tiết mục đặc sắc vẫn còn ở phía sau.”

Nghe vậy, Thiên Long cười lớn, sự hưng phấn không giảm chút nào: “Dù sao thì, từ tình hình hiện tại mà xem, mọi thứ đều rất thuận lợi. Đây chính là lợi thế lớn cho chúng ta!”

Vốn dĩ Thiên Long là người ngay thẳng, tính tình nóng nảy, thường giải quyết mọi chuyện bằng sức mạnh. Đánh thắng được thì đánh, không thắng nổi thì rút lui, rất ít khi động não dùng đến mưu kế.

Ban đầu, hắn chỉ dự định kéo Lý Thanh về phe mình, sau đó lập tức triệu tập huynh đệ trong bang khai chiến với Nghiêm gia. Chẳng có chuyện gì đáng để hắn bận tâm hay tính toán nhiều như vậy.

Thế nhưng, kế hoạch mà Lý Thanh đưa ra không chỉ hoàn mỹ mà còn đem lại cơ hội thành công cao hơn rất nhiều. Nếu thực hiện thành công, chẳng những tăng khả năng chiến thắng mà còn giảm thiểu tối đa tổn thất không cần thiết. Thiên Long thật sự không thể không khâm phục trí tuệ của Lý Thanh.

“Được rồi, bảo người mang đồ đến đây. Trang điểm cho ta giống như một kẻ hấp hối đi.” Lý Thanh trầm giọng nói, ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao.

Nhập Nghiêm Gia

DTV EBOOK

Trong thành Hắc Diệu, hầu hết cư dân đều làm tá điền trồng năm hắc mạch cho Nghiêm gia. Đây là gia tộc giàu có và quyền thế nhất thành, nắm giữ mọi cánh đồng trồng năm hắc mạch quanh vùng. Những người sống ở đây đều phải dựa vào Nghiêm gia để kiếm kế sinh nhai, bởi ngoài thành, đất đai thích hợp trồng năm đều thuộc quyền sở hữu của họ. Không chỉ vậy, Nghiêm gia còn nuôi dưỡng một lực lượng tay chân đông đảo, khiến ai nấy đều e sợ, không dám chống đối.

Phùng Tường Lâm, một trong những tá điền dưới trướng Nghiêm gia, đã làm thuê cho gia tộc này suốt gần hai mươi năm trời. Hắn, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, mỗi ngày đều cẩn trọng làm việc, chỉ mong đủ ăn qua ngày. Nhưng dù làm việc chăm chỉ, nhà hắn vẫn chẳng dư dả nổi một chút lương thực nào. Chỉ cần gặp tai họa nhỏ, như trời hạn hoặc mưa bão làm hỏng mùa vụ, hắn sẽ không thể gắng gượng được. Lúc ấy, con đường duy nhất là đến cầu cứu Nghiêm gia xin lương thực cứu tế.

Thế nhưng, cái giá phải trả để nhận cứu tế của Nghiêm gia là một văn tự bán mình. Một khi ký văn tự này, cả đời người tá điền sẽ thuộc về Nghiêm gia, không bao giờ có thể thoát khỏi thân phận nông nô. Hắn hiểu rằng, một khi bước vào con đường này, không chỉ bản thân hắn, mà cả đời con cháu cũng sẽ phải chịu cảnh nô lệ.

Hắn không muốn như vậy. Phùng Tường Lâm là người có chí lớn, dù xuất thân thấp hèn, hắn vẫn ôm mơ ước có được một mảnh đất của riêng mình. Chỉ cần có đất, hắn có thể tự mình trồng năm hắc mạch, không cần nộp phần lớn thành quả lao động cho Nghiêm gia nữa.

Hôm nay, giống như mọi năm, sau khi thu hoạch năm hắc mạch vụ trước xong, hắn lại đến Nghiêm gia nhận dụng cụ gieo trồng cho mùa vụ mới. Nhưng khi vừa bước vào sân lớn của gia tộc, hắn đã nghe được một tin tức chẳng lành.

“Cái gì? Vụ này phải nộp tám phần nắm hắc mạch sao?”
Phùng Tường Lâm kinh ngạc thốt lên, khuôn mặt lộ rõ vẻ bàng hoàng. Đôi môi run rẩy, hắn không thể tin vào tai mình.

“Đúng vậy, không sai đâu. Chủ gia nói vụ thu hoạch vừa rồi không đạt kỳ vọng, nên lần này tăng thêm một phần. Tám phần nắm hắc mạch, ai mà chịu nổi đây!” Người vừa nói chuyện với hắn cũng là một tá điền, khuôn mặt lộ vẻ u ám, tràn đầy bất lực.

Phùng Tường Lâm cảm thấy toàn thân lạnh toát. Trước nay nộp bảy phần đã đủ khiến hắn sống trong cảnh thiếu thốn triền miên. Nay lại tăng lên tám phần, chẳng khác nào ép hắn nhịn đói mà sống qua ngày.

Hắn nghiến chặt răng, đôi mày nhíu lại. “Thu hoạch không tốt cũng không phải lỗi của bọn ta! Người nhìn xem, dụng cụ cày xới mà Nghiêm gia phát xuống rỉ sét đến mức nào rồi. Dùng thứ này để làm việc, nắm hắc mạch làm sao phát triển tốt được?”

Người tá điền bên cạnh nghe vậy cũng thở dài náo nức. “Người nói đúng, nhưng người nghĩ chủ gia sẽ quan tâm sao? Trước đây không ít người đã đề nghị Nghiêm gia làm thêm một lô dụng cụ mới, nhưng họ có thêm để ý đâu. Bọn họ chỉ cần thu hoạch, ai quan tâm bọn ta sống chết thế nào!”

Phùng Tường Lâm siết chặt nắm tay, ánh mắt đầy vẻ bất lực và phẫn nộ. Nhưng hắn cũng hiểu, phản kháng chỉ là vô ích. Tất cả đất đai trồng nắm hắc mạch đều thuộc về Nghiêm gia. Nếu hắn không chịu trồng, sẽ có hàng trăm người khác sẵn sàng thay thế.

“Người không trồng, người khác sẽ trồng thôi. Chúng ta, làm gì có tư cách lựa chọn?” Người tá điền kia buông một câu thở dài, rồi khoát tay đi thẳng.

Lời nói của đôi phương như một gáo nước lạnh dội thẳng vào lòng Phùng Tường Lâm. Hắn cúi đầu, cả người như bị đè nặng bởi gánh nặng vô hình.

“Được rồi, vụ này đành cố trồng thêm vài thửa nữa...” Hắn thở dài, ánh mắt dần trở nên u ám.

Bao nhiêu năm nay, hắn đã quen với việc đối mặt với nghịch cảnh. Nhưng mỗi năm qua đi, cơ thể hắn lại thêm phần kiệt quệ. Những ngày đông rét buốt, hắn vẫn phải còng lưng trên những thửa ruộng, mặt hướng đất, lưng hướng trời. Nay phải trồng thêm nữa, liệu thân thể già yếu này có thể chịu nổi hay không?

Điều khiến hắn lo lắng nhất là, đến tận giờ, hắn vẫn chưa có vợ. Không phải vì hắn không muốn, mà vì không ai muốn gả vào nhà hắn, một tá điền nghèo khó không có tương lai. Nghĩ đến đây, tim hắn nhói lên một cơn đau.

Phùng gia, nếu không có con cháu kế thừa, có lẽ sẽ tuyệt tự ở đời hắn. Hắn không cam lòng, nhưng phải làm gì bây giờ?

Hắn nắm chặt dụng cụ trên tay, ánh mắt đầy quyết tâm.

“Lại cố gắng thêm một chút... chỉ cần thêm một chút nữa!”
Hắn lẩm bẩm

Biết được tin tức xấu như vậy, lúc này Phùng Tường Lâm đứng trước con phố dẫn tới phủ đệ Nghiêm gia, chỉ cảm thấy nơi này xấu xí đến mức không thể tả, cả không khí đều nhuốm vẻ đáng ghét.

Lão thiên gia, sao ngài không thả một tia sét giết sạch đám da mặt dày ở Nghiêm gia này đi chứ!

Khi Phùng Tường Lâm vừa nguyên rửa vừa tiến gần đến cổng lớn của Nghiêm phủ, từ một con phố khác, bất chợt xuất hiện một đám người to cao, thô kệch, nét mặt dữ tợn đáng sợ.

Nhập Nghiêm Gia 2

DTV EBOOK

Nhìn thấy đám người này, Phùng Tường Lâm run rẩy cả người, vội vàng nép sát vào cổng lớn của Nghiêm phủ, đứng tránh qua một bên.

Những kẻ này vừa nhìn đã biết không phải người lương thiện. Phùng Tường Lâm chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch của bọn họ – đây chính là người của Nghĩa Bang.

Dẫn đầu là một người dáng vóc cường tráng, cái đầu bóng lưỡng sáng loáng, gương mặt dữ dằn tựa như ác quỷ có thể ăn tươi nuốt sống người khác. Phùng Tường Lâm nào dám đối mặt với hắn, chỉ biết cúi đầu, tránh càng xa càng tốt.

Khi đến trước cổng Nghiêm phủ, người dẫn đầu – Thiên Long – khoát tay ra hiệu, khiến cả đám người lực lưỡng phía sau lập tức dừng lại, không ai dám động đậy.

“Ngụy Thiên, Triệu Khẩu, hai người khiêng thợ rèn này theo ta vào!” – Thiên Long cất giọng trầm thấp, ra lệnh.

Ánh mắt hắn quét một vòng qua mấy chục anh em trong Nghĩa Bang. Đây đều là những người hắn tin tưởng nhất, cũng là những kẻ thiện chiến nhất. Sau đó, Thiên Long khẽ híp mắt, đưa ánh nhìn về những góc khuất trên con phố.

Tại những nơi bí ẩn này, đao nhọn sắc bén đã sẵn sàng. Chỉ chờ một cơ hội, đội ngũ mười ba người của hắn sẽ lao ra như lưỡi dao chí mạng, đâm thẳng vào yết hầu của Nghiêm gia, không chút do dự mà cắt đứt mọi thứ.

Thất Sát đội, một đội ngũ được huấn luyện nghiêm chỉnh. Giờ phút này, dù thù lớn đang trước mặt, không ai trong số họ mất bình tĩnh. Trái lại, họ càng thêm tỉnh táo, chờ Thiên Long ra lệnh. Chỉ có như vậy, họ mới có thể phát huy tối đa sức mạnh, mang đến cú đả kích nặng nề nhất cho Nghiêm gia.

Thiên Long cười lạnh, hướng về phía cổng lớn của Nghiêm gia mà lớn tiếng:

“Giữ cửa kia, mau cút sang một bên, gọi Nghiêm Tam gia ra đây! Ta mang theo người mà nhị thiếu gia các ngươi muốn gặp rồi!”

Dứt lời, Triệu Khấu và Ngụy Thiên khiêng một người bị trói chặt bằng dây gai – chính là Lý Thanh – đến trước cổng phủ.

Phùng Tường Lâm, đang đứng run lẩy bẩy ở bên cạnh, liếc mắt nhìn thoáng qua Lý Thanh, chỉ thấy toàn thân hắn bị dây trói siết chặt, chỉ lộ ra mỗi khuôn mặt đầy vết máu. Cảnh tượng thê thảm đó suýt khiến trái tim nhỏ bé của Phùng Tường Lâm nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đó là một khuôn mặt bê bết máu, nhìn thê lương và đáng sợ vô cùng. Chỉ cần liếc qua một cái cũng đủ khiến người ta kinh hãi đến mức không dám nhìn lần hai.

Không bao lâu sau, từ trong phủ vang lên một tiếng cười sảng khoái.

“Ha ha ha, Thiên Long bang chủ, người rốt cuộc cũng đến! Nhị thiếu gia đã chờ người ở bên trong. Mau, mang người vào đi!” – Nghiêm Tam vừa mở cửa phủ vừa cười lớn.

Thiên Long khoát tay, hỏi với giọng đầy ẩn ý:

“Không biết nắm huyết ngọc và nắm thịt trắng, các ngươi đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đương nhiên rồi, Nhị thiếu gia từ trước tới giờ nói một là một, mấy thứ này đã chuẩn bị xong từ lâu!”

Trong Nghiêm phủ, Nghiêm Tam rõ ràng càng thêm vênh vang đắc ý. Trước đây, khi đối mặt với Thiên Long, hắn vẫn còn đôi chút dè dặt, nhưng lúc này cả người thẳng lưng, ngẩng cao đầu, vẻ tự tin tràn trề.

Sau khi bước vào Nghiêm phủ, Lý Thanh, dù bề ngoài trông như đã hấp hối, nhưng giác quan lại cực kỳ nhạy bén. Hắn lập tức nhận ra có mấy ánh mắt sắc bén đang âm thầm dõi theo mình.

Không cần nghĩ nhiều, Lý Thanh cũng biết đây chính là đám hộ viện được Nghiêm gia nuôi dưỡng trong phủ, chuyên để đối phó với bất kỳ biến cố nào có thể xảy ra.

Phanh!

Cánh cửa lớn của Nghiêm phủ bị đóng sập lại. Ngụy Thiên khẽ liếc mắt nhìn về phía người gác cửa, sau đó không nói một lời, tiếp tục khiêng Lý Thanh bước sâu vào trong.

Không thể phủ nhận, Nghiêm gia, với tư cách là gia tộc đứng đầu ở Hắc Diệu thành, nội phủ quả thực được bố trí vô cùng tinh xảo. Những dòng suối nhỏ uốn lượn, cầu đá vòm bắc ngang, tất cả đều tạo nên một không gian mang đậm phong vị cổ điển.

Khi vừa băng qua một cây cầu đá, từ phía trước bỗng truyền đến một tràng cười thoải mái.

“Ha ha, Thiên Long bang chủ, thật là đã lâu không gặp! Gần đây thân thể có khỏe không?”

Người lên tiếng chính là Nhị thiếu gia Nghiêm Quy An. Hắn không chút khách khí ngồi vững vàng trên một chiếc ghế, ánh mắt đầy hào hứng nhìn Thiên Long cùng đám người của hắn.

Phía sau Nghiêm Quy An, một nam nhân trung niên có dáng người cường tráng không thua kém Thiên Long đang đứng thẳng. Tay hắn chấp sau lưng, ánh mắt lạnh lẽo nhưng bình thản giao nhau với ánh nhìn của Thiên Long.

Người này không ai khác chính là Cảnh Thái, một trong ba vị Võ Đạo cung phụng của Nghiêm gia.

Nghiêm gia sở hữu ba vị cung phụng, mỗi người đều phụ trách một trọng trách riêng, là cột trụ không thể thiếu của gia tộc.

Ngày thường, bọn họ luôn sát cánh bảo vệ ba nhân vật quan trọng nhất trong gia tộc: Nghiêm gia lão gia Nghiêm Thích Thiên, Đại thiếu gia Nghiêm Vệ Phúc, và hiện tại là Nhị thiếu gia Nghiêm Quy An.

~aa ~

Bạo Khởi 1

DTV EBOOK

“Nắm được phúc phần của Nhị thiếu gia, thể cốt ta coi như cứng rắn.” Thiên Long bước lên trước một bước, ra hiệu cho Triệu Khấu và Ngụy Thiên cùng nhau khiêng Lý Thanh lên.

Hiện tại, Lý Thanh bị tầng tầng lớp lớp dây gai quấn chặt đến không còn kẽ hở, trông chẳng khác nào một cái bánh chưng lớn.

Nghiêm Quy An cười càng rạng rỡ hơn, ánh mắt quét qua người Lý Thanh một lượt, rồi mở miệng nói:

“Còn không mau mở trời! Vị Lý huynh đệ này là người mà ta cần, Thiên Long bang chủ người quả thật không tử tế chút nào. Làm sao lại đánh người thành cái dạng này chứ?”

Lời vừa dứt, vị Cảnh thúc—võ giả cung phụng phía sau Nhị thiếu gia Nghiêm gia—cũng lập tức ném ánh mắt sắc bén tới.

Tiếp theo, chính là bước ngoặt máu chốt nhất trong kế hoạch. Võ giả đã luyện thành ngoại kinh, cảm giác nhạy bén hơn người thường không ít.

Vì vậy, trong lúc tháo dây trời, Thiên Long nhất định phải nghĩ cách thu hút sự chú ý của Cảnh thúc, tuyệt đối không để hấn quan sát Lý Thanh quá kỹ.

Nếu để phát hiện Lý Thanh có điểm nào không bình thường, kế hoạch sẽ đổ bể.

Triệu Khấu và Ngụy Thiên hai người lúc này trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh. Cả hai nhanh tay nhanh chân tháo dây gai trên người Lý Thanh.

Thiên Long vừa lúc cười nhạo, khiêu khích:

“Ha ha, Cảnh Thái huynh đệ, lâu lắm không gặp. Không ngờ người cũng giống ta, vẫn còn dậm chân ở ngoại kinh cấp độ.”

Cảnh thúc lạnh lùng đáp trả:

“Hừ, nếu không phải vì thời thế đổi thay, ta đã sớm bước vào cấp độ nội kinh rồi.”

Nghe đối phương tiếp lời, Thiên Long hí mắt cười càng sâu, nói tiếp:

“Ha ha ha, cũng phải thôi. Trước khi Bôn Lôi võ quán đóng cửa, vị lão võ quán chủ kia xem ra rất coi trọng người. Đáng tiếc, thật đáng tiếc.”

Vừa nhắc tới bốn chữ “Bôn Lôi võ quán,” ánh mắt Cảnh Thái thoáng dao động, dường như chìm vào ký ức xa xưa.

Hồi đó, dương cương đã biến mất vài năm. Trong Hắc Diệu thành vẫn còn tích trữ lương thực, thời gian tạm bợ cũng có thể cầm cự qua ngày.

Chính vào thời điểm ấy, hắc gia nhập Bôn Lôi võ quán. Nhưng không có ánh mặt trời, đất đai gần như không trồng được lương thực. Số lương thực dự trữ nhiều đến mấy cuối cùng cũng tiêu hao hết.

Nếu không phải về sau phát hiện ra loại nấm hắc mạch, chỉ sợ thế giới này đã không còn bóng người.

Ngay trong lúc hai người ôn chuyện, dây gai trên người Lý Thanh từng vòng, từng vòng được tháo ra, để lộ bên trong là lớp áo bông dày cộm hắc gia đang mặc.

Nghiêm Quy An đã bắt đầu tìm cách lôi kéo Lý Thanh, giọng nói đầy vẻ thân thiện:

“Lý Thanh huynh đệ, thời gian qua Nghiêm gia ta cũng từng hợp tác không ít với người. Không ngờ người lại có ân oán sống chết với Thiên Long bang chủ. Thật đúng là lũ lụt mà lại nhấn chìm Long Vương Miếu, bất quá...”

Câu nói của hắc gia còn chưa dứt, Nghiêm Quy An đột nhiên nhíu mày, ánh mắt đầy nghi ngờ.

Khi phần lớn dây gai được tháo ra, hắc gia nhìn thấy bên cạnh thân thể Lý Thanh, một cây côn sắt bị kẹp chặt. Tay của Lý Thanh, lại đang nắm chặt cây côn này không buông.

“Không đúng!”

Bá!

Ấn nhẫn đã quá lâu, kinh lực trên người Lý Thanh bất ngờ bộc phát. Lực lượng cường hoành như muốn phá nát tất cả, trong chớp mắt đã giật tung những vòng dây gai còn sót lại trên người hắn.

Trong tay Lý Thanh, cây côn sắt ban đầu cứ ngỡ là một vũ khí đơn giản, giờ đây hoàn toàn lộ ra hình dáng thật sự. Đó không phải côn sắt, mà là một thanh chùy vô song, to lớn và uy lực đến kinh người.

Thì ra, tầng tầng dây gai quấn quanh người Lý Thanh lúc trước chỉ là để che giấu cây chùy khủng khiếp này.

“Giết!”

Lý Thanh gầm lên như mãnh hổ thoát khỏi lồng, khí thế hung hãn bộc phát toàn diện. Những gì hắn kìm nén bấy lâu nay giờ phút này hóa thành một luồng sát khí không gì ngăn nổi.

“Thật to gan!”

Cảnh thúc vừa kinh hãi vừa tức giận khi chứng kiến cảnh tượng này. Lý Thanh chẳng hề chần chừ, lao thẳng về phía hắn với sát khí ngút trời.

Không để cho Cảnh thúc kịp phản ứng, khóe miệng Thiên Long nhếch lên một nụ cười hiểm ác. Hắn không nói lời thừa, nhanh như chớp rút ra từ bên hông một thanh đại hoàn đao viền tơ vàng.

Hưu!

Một luồng đao quang lóe lên, sắc bén và dữ tợn, chém thẳng về phía Cảnh Thái.

Cùng lúc đó, Triệu Khẩu và Ngụy Thiên—hai người vừa tháo dây gai cho Lý Thanh—cũng lập tức hành động.

Ngụy Thiên lao nhanh về phía cửa phủ, đồng thời rút ra từ trong ngực một cây châm lửa chứa đầy tro than. Hắn nhanh tay ném nó lên không trung.

Bá!

Cây châm lửa nổ tung, tiếp xúc với không khí liền lập tức bốc cháy. Ánh lửa sáng rực chói mắt, rọi sáng cả bầu trời đen kịt, trở thành tín hiệu rõ ràng.

Nhìn thấy ánh lửa ấy, nhóm thân tín của Thiên Long đang ẩn nấp trong các ngõ ngách lập tức hành động. Họ lao ra với tốc độ nhanh nhất, hướng thẳng tới Nghiêm gia phủ đệ.

“Giết! Đồ sát Nghiêm gia!”

“Nghiêm gia làm nhiều việc ác, hôm nay Nghĩa Bang ta thay trời hành đạo, huyết tẩy cả nhà chúng!”

“Xông lên! Các huynh đệ, giết sạch cho ta!”

Bạo Khởi 2

DTV EBOOK

Ngoài đám thân tín này, 13 bóng đen tựa như quỷ mị cũng lần lượt vượt qua bức tường cao của Nghiêm phủ, nhanh chóng tiến vào bên trong.

Mọi chuyện diễn ra chỉ trong chớp mắt, không quá mười nhịp thở. Một khu phố vốn dĩ yên bình giờ đã chìm trong hỗn loạn. Nghĩa Bang với khí thế đằng đằng sát khí, ào ạt lao vào Nghiêm gia.

Trong Nghiêm phủ, cánh cổng lớn vừa được Ngụy Thiên nhanh chóng mở toang, để lộ toàn bộ cảnh tượng bên trong.

Cảnh Thái bị Lý Thanh và Thiên Long—hai cao thủ ngoại kinh—tấn công dồn dập. Hắn miễn cưỡng giơ tay đỡ được một đòn chí mạng từ Lý Thanh, nhưng lại không tránh khỏi một cú đánh lén hiểm độc từ Thiên Long. Lưỡi đao sắc bén của Thiên Long xuyên qua bên phải cơ thể hắn, tạo thành một lỗ thủng khủng khiếp từ xương sườn kéo dài tới eo.

Máu tươi phun ra như suối, mùi tanh nồng nặc lan tỏa trong không khí.

“Thiên Long! Ngươi thật gan lớn, dám...” Cảnh Thái gầm lên, nhưng giọng nói đã yếu ớt. Tay hắn ôm chặt lấy vết thương bên hông, khó nhọc nói từng chữ. Một đao vừa rồi quá độc ác, rõ ràng không để lại chút đường sống nào.

Cảnh Thái loạng choạng lùi lại từng bước, máu tươi không ngừng chảy xuống, nhuộm đỏ mặt đất. Sinh lực trên người hắn nhanh chóng cạn kiệt.

Nhưng Lý Thanh thì không hề có ý định buông tha. Ánh mắt lạnh lẽo, tay siết chặt vô song chùy, hắn một lần nữa vung mạnh về phía Cảnh Thái.

Phanh!

Một kích này, Cảnh Thái không cách nào tránh thoát. Trong lúc nguy cấp, hắn chỉ có thể giơ cánh tay lên để đỡ, nhưng kết cục đã định.

Chùy của Lý Thanh, mang theo kinh lực mênh mông cùng sức mạnh bộc phát từ Cổ Huyền Chùy Pháp, dễ dàng nghiền nát cánh tay Cảnh Thái. Thanh chùy bằng Mặc Kim, mỗi cú đập tựa như mang sức nặng của cả ngọn núi, hoàn toàn đè bẹp mọi nỗ lực phòng thủ.

“Rắc!”

Âm thanh xương gãy rợn người vang lên. Cánh tay của Cảnh Thái bị đánh gãy lìa, cả người hắn bay ngược ra xa, máu tươi tuôn ra như suối. Giữa không trung, từng tia máu bắn tung tóe, đỏ rực cả một mảng. Thân thể hắn rơi xuống đất trong tình trạng thảm thương, không còn chút sức lực để đứng lên, sinh mạng cận kề lần ranh.

“Oanh! Oanh!”

Từ bên trong Nghiêm phủ, hai cao thủ ngoại kinh còn lại rút cuộc cũng xuất hiện, mỗi người lao ra từ một hướng khác nhau. Khí thế cuộn cuộn, sát ý bùng bùng như hai con mãnh thú.

Một người lớn tiếng quát:

“Lá gan các ngươi quả thật lớn! Dám tới đây làm loạn!”

Người còn lại, tên Nghiêm Húc, vẻ mặt đầy dữ tợn, gầm lên:

“Không xem Nghiêm Húc ta ra gì mới đúng! DM, hôm nay hai người các ngươi đừng hòng rời khỏi đây sống sót!”

Hai kẻ này đều là võ giả cung phụng lâu năm của Nghiêm gia. Trong đó, Nghiêm Húc là thân tín đi theo lão gia Nghiêm gia từ rất lâu, lòng trung thành cao đến mức đổi cả họ của mình để trở thành người nhà Nghiêm.

Tất cả mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt, nhanh đến mức khiến mọi người trong phủ không kịp trở tay.

Phía bên kia, Nghiêm Gia Nhị thiếu gia Nghiêm Quy An—vốn quen sống trong nhung lụa, quyền uy đầy mình—lúc này hoàn toàn sợ đến mất hồn. Toàn thân hắn run rẩy dữ dội, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt tràn ngập hoảng sợ.

Điều khiến Nghiêm Quy An kinh hoàng không chỉ là việc Cảnh Thái—vị hộ vệ mà hắn tin tưởng nhất—trong nháy mắt đã bị đánh bại đến mức hấp hối.

Mà còn bởi sau lưng hắn, một thiếu niên chỉ khoảng 12-13 tuổi, gương mặt lạnh lẽo, ánh mắt hung tợn, đang dí lưỡi đoản đao sắc bén vào cổ họng hắn.

Ánh mắt thiếu niên ấy không chút nhân từ, tựa như một con sói hoang đói khát, khiến người ta không dám nghi ngờ rằng hắn sẽ lập tức cửa đứt yết hầu của Nghiêm Quy An mà không cần suy nghĩ.

Giọng nói run rẩy, gần như nghẹn lại, Nghiêm Quy An chỉ biết lặp đi lặp lại một câu, như một lời cầu cứu yếu ớt:

“Tại sao có thể như vậy... Tại sao có thể như vậy...”

Phùng Tường Lâm đến lĩnh nông cụ, lại vô tình gặp phải cảnh tượng kinh hoàng. Từ bốn phương tám hướng, các hán tử của Nghĩa Bang ào ạt xuất hiện, mỗi người một vẻ hung hãn, tay lăm lăm vũ khí, trực tiếp xông vào Nghiêm gia.

Là một tá điền trung thực, Phùng Tường Lâm chưa từng chứng kiến cảnh tượng đáng sợ như vậy. Hắn sợ đến mức hai chân mềm nhũn, dựa vào tường, ngã khụy xuống đất, không dám liếc mắt nhìn bất cứ thứ gì đang xảy ra xung quanh.

May mắn thay, đám hung nhân của Nghĩa Bang không để tâm đến sự tồn tại của một tá điền tầm thường như hắn. Chúng lao thẳng vào đám hộ viện của Nghiêm gia, đánh nhau kịch liệt.

Tiếng vũ khí va chạm chát chúa vang vọng khắp trong ngoài Nghiêm phủ. Dù không có lợi thế về số lượng, đám người Nghĩa Bang lại chuẩn bị kỹ càng, khiến hộ viện của Nghiêm gia bị đánh úp bất ngờ, hoàn toàn không kịp trở tay. Trong sự hỗn loạn ấy, thế trận dường như đang nghiêng về phía Nghĩa Bang.

Loạn tượng tràn lan khắp nơi!

Nghiêm gia, gia tộc đứng vững tại Hắc Diệu Thành bao năm, lần đầu tiên phải đối mặt với một trận đại họa như thế này.

Bên trong phủ, hai võ giả cung phụng của Nghiêm gia nhanh chóng lao ra, đối mặt với Thiên Long và Lý Thanh.

Phù vàng

DTV EBOOK

Lão gia của Nghiêm gia, Nghiêm Thích Thiên, cũng gấp gáp chạy đến để hiểu rõ tình hình.

Khi nhìn thấy tiểu nhi tử của mình, Nghiêm Quy An, đang bị Triệu Khẩu dùng đoản đao kề sát yết hầu, Nghiêm Thích Thiên phần nộ đến mức không thể kiềm chế.

“Thật to gan! Dám tới Nghiêm gia ta làm loạn! Thiên Long, người muốn chết!”

Tiếng quát của Nghiêm Thích Thiên vang lên như sấm rền. Lão đã cao tuổi, tóc trắng xóa, nhưng khí thế vẫn như một con hùng sư, đáng sợ vô cùng.

Thiên Long, đang giằng co với một trong hai võ giả cung phụng, nhếch miệng cười lạnh. Hắn vung tơ vàng đại hoàn đao lên, đặt mạnh xuống đất, rồi mở miệng nói:

“Nghiêm lão gia, người đến đúng lúc. Nếu muốn nhị thiếu gia của người còn sống, thì bảo Mạc Nam và Nghiêm Húc mỗi người tự đoạn một tay.”

Lời vừa dứt, hai võ giả cung phụng của Nghiêm gia liền bật cười lạnh lùng.

“Hừ, Thiên Long, người thật sự si tâm vọng tưởng. Bảo chúng ta tự đoạn tay? Sao người không tự mình đi chết trước đi?”

Người lên tiếng là Nghiêm Húc, một thanh niên chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt dài giống như đế giày. Điều đặc biệt gây ấn tượng nhất là đôi tay của hắn – dài bất thường, buông thõng xuống gần chạm đầu gối.

Người còn lại, Mạc Nam, là một lão giả trầm ổn, thần sắc ung dung, tinh thần sáng láng. Dù đối diện với cảnh kinh biến, ông vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, không chút bận tâm.

“Nghiêm lão gia, chuyện này giao cho chúng ta. Nhị thiếu gia chắc chắn sẽ được cứu.” Lão giả Mạc Nam trầm giọng nói.

Nghe vậy, Triệu Khấu cười lạnh, nắm chặt đoản đao hơn, khiến lưỡi đao khẽ rạch một vết trên yết hầu của Nghiêm Quy An. Một dòng máu mỏng bắt đầu rỉ ra, làm Nghiêm Quy An sợ hãi đến toàn thân run rẩy.

“Cha, cứu ta!” Hắc bật khóc, giọng nghẹn ngào.

Trong khoảng cách gần như vậy, đừng nói là ngoại kinh cao thủ, ngay cả nội kinh cao thủ cũng không có cách nào cứu hắc mà không gây nguy hiểm.

Nghiêm Thích Thiên siết chặt quả trượng, giận đến mức bật cười.

“Tốt, tốt, tốt! Thiên Long, ngươi rút cuộc muốn gì? Nói ra yêu cầu đi! Nếu muốn lương, cứ nói. Hôm nay Nghiêm gia ta nhận thua!”

Nghiêm gia có thể đạt được địa vị hôm nay tại Hắc Diệu Thành, phần lớn nhờ vào lương thực và đất đai. Vì vậy, khi Nghiêm Thích Thiên chấp nhận nhượng bộ, đủ thấy hắc đã hạ quyết tâm lớn đến mức nào.

Tuy nhiên, Thiên Long không phải kẻ ngốc. Đến nước này, hắc cùng Nghiêm gia đã là cục diện không đội trời chung, không còn đường hòa giải.

“Haha, ta vẫn giữ nguyên yêu cầu ban đầu. Hai vị cung phụng nhà ngươi tự đoạn một tay, ta liền thả nhị thiếu gia của các ngươi!”

Nghiêm Húc lạnh lùng lên tiếng: “Nghiêm lão gia, việc này chúng ta tuyệt đối không thể đồng ý. Một khi tự đoạn một tay, không phải sẽ trở thành thịt cá mẶc cho Thiên Long làm thịt sao?”

Lời này không cần nói ra, Nghiêm Thích Thiên cũng thừa hiểu.

Hắc nhắm mắt thật lâu, sắc mặt trở nên u ám. Cuối cùng, quyết tâm được đưa ra.

“Giết bọn chúng!”

Nghe được mệnh lệnh này, Lý Thanh toàn thân căng cứng. Trong lòng hắc không khỏi cảm thán, ngay cả hổ dữ cũng không ăn thịt con, thế nhưng Nghiêm Thích Thiên lại có thể

đưa ra quyết định như vậy. Quả nhiên không phải kẻ tầm thường.

Oanh!

Theo lệnh của Nghiêm Thích Thiên, hai võ giả cung phụng của Nghiêm gia lập tức hành động, nhắm thẳng vào Thiên Long và Lý Thanh mà tấn công.

Hai người này đều là ngoại kinh cao thủ, trải qua bao năm rèn luyện, kinh lực mạnh mẽ và sát khí bùng bùng, khiến người khác không khỏi rợn người.

Keng!

Lý Thanh sắc mặt nghiêm trọng, tập trung ứng chiến. Đây là lần đầu tiên hắn phải đối mặt với một đối thủ ngang cấp, áp lực đè nặng lên vai không nhỏ.

Đối thủ của hắn chính là Nghiêm Húc, kẻ có đôi tay dài kỳ dị. Võ công mà Nghiêm Húc tu luyện liên quan mật thiết đến đặc điểm này, khiến hắn trở thành một đối thủ cực kỳ khó nhằn.

Mỗi lần bàn tay to lớn của Nghiêm Húc đánh trúng thiết chùy của Lý Thanh, lực đạo phản chấn đều khiến cánh tay Lý Thanh tê rần.

Trước một đối thủ đáng gờm như vậy, Lý Thanh chọn cách thận trọng đối phó. Hắn không liều lĩnh tìm cách chiếm lợi thế, mà tập trung phòng thủ, ngăn chặn từng đòn tấn công của đối phương, đồng thời tìm kiếm cơ hội phản kích.

Nghiêm Húc vừa tấn công vừa cười lạnh: “Còn trẻ như vậy mà đã luyện thành ngoại kinh, thật sự không tệ! Nhưng hôm nay, ngươi cũng chỉ có con đường gãy dưới tay ta mà thôi!”

Hắn cố ý dùng lời lẽ khiêu khích, mong làm Lý Thanh mất bình tĩnh. Nhưng Lý Thanh hoàn toàn không để tâm, sắc mặt vẫn bình thản, chăm chú đón đỡ từng chiêu của đối thủ.

Lý Thanh bộ pháp vững vàng, không chỉ do thường xuyên luyện đứng tấn mà còn nhờ kỹ thuật luyện nhẹ la chân, khiến hạ bàn của hắn cực kỳ ổn định.

Nghiêm Húc tức giận gào lên: “Quả là một con rùa đen! Hôm nay lão tử sẽ đập nát cái mai rùa của ngươi!”

Nói xong, kinh lực toàn thân Nghiêm Húc bùng phát, hai tay đồng loạt vung mạnh, tung ra một đòn đầy uy lực.

Lý Thanh không hề nao núng. Hắn nắm chặt chuôi thiết chùy, vận lực phản kích bằng toàn bộ sức mạnh.

Phanh!

Cú va chạm khiến Lý Thanh lùi lại vài bước, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Đối thủ này quả thực vô cùng khó chơi. Nếu trước đó không dùng kế loại bỏ một võ giả cung phụng của Nghiêm gia, tình hình hôm nay chắc chắn sẽ càng nguy hiểm hơn.

Ở phía khác, Thiên Long cũng không kém phần áp lực. Đối thủ của hắn là Mạc Nam – một lão giả đầy kinh nghiệm, thần sắc lạnh lùng nhưng sát khí thì khiến người khác ghê sợ.

Mạc Nam tuy là một lão giả, nhưng quyền cước của hắn không hề tầm thường. Mỗi chiêu, mỗi thức đều vô cùng sắc bén, khiến Thiên Long liên tục bị đánh lùi, căn bản không có cơ hội phản kích.

Có thể ép Thiên Long vào tình cảnh thê thảm như vậy, dĩ nhiên Mạc Nam không phải một lão giả bình thường.

Người này luyện nội gia võ học, không chỉ giữ được sự ổn định về khí huyết, mà nội lực trong cơ thể hắn thậm chí còn ngày càng mạnh mẽ, tựa như một ngọn núi sừng sững, không dễ lay chuyển.

“Hắc! Các người còn chờ gì nữa? Động thủ mau!”

Thiên Long bị một quyền đánh trúng, trên mặt đầy vẻ đau đớn, nhưng hắn vẫn nhe răng cười tàn nhẫn, lớn tiếng ra lệnh.

Ngay khi lời nói của hắn vừa dứt, từ trong những góc tối của Nghiêm phủ, hơn mười bóng đen giống như quỷ mị lập tức xuất hiện, lao ra với tốc độ kinh hoàng.

Ba người trong số đó nhắm thẳng về phía Nghiêm Thích Thiên, còn lại thì lao đến hỗ trợ Thiên Long và Lý Thanh.

“Không xong rồi! Nghiêm lão gia, cẩn thận!” Nghiêm Húc hoảng hốt hô lớn.

Đáng tiếc, tất cả đã quá muộn.

Ba bóng đen lao về phía Nghiêm Thích Thiên, ánh mắt đỏ ngầu, sát khí cuồn cuộn. Chúng lao nhanh như thể dùng hết toàn bộ sinh lực trong đời này, không chút do dự.

“Nghiêm! Thích! Thiên! Hôm nay ta sẽ đòi lại mạng của cả nhà ta!”

“Giết! Ta sẽ xé xác ngươi! Lão quỷ Nghiêm gia!”

Chỉ trong chớp mắt, ba người đã áp sát trước mặt Nghiêm Thích Thiên, sát khí như muốn chọc thủng bầu trời, chuẩn bị xé lão giả này thành từng mảnh.

Nhưng điều bất ngờ là, sắc mặt của Nghiêm Thích Thiên hoàn toàn không biến đổi.

Lão nhanh chóng thò tay vào trong ngực áo, rút ra một tấm phù vàng cũ kỹ. Không chần chừ, lão đập mạnh lá bùa lên người mình.

Ông!

Một vòng ánh sáng vàng mờ ảo lập tức tỏa ra từ thân thể Nghiêm Thích Thiên. Ánh sáng ấy nhanh chóng hóa thành một cái lồng bảo vệ, bao bọc toàn bộ cơ thể lão bên trong.

Ba người thuộc Thất Sát đội vừa chạm vào lớp ánh sáng vàng, lập tức như đụng phải một bức tường dày vô hình. Chúng bị lực phản chấn mạnh mẽ đánh bật ra, không thể tiến thêm một bước.

Nghiêm Gia Rơi Đai 1

DTV EBOOK

Rất nhiều người tại hiện trường đều bị tầng kim quang mờ lung ấy hấp dẫn ánh nhìn. Ngay cả hai vị cung phụng của Nghiêm gia cũng không ngoại lệ, ánh mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Hừ, kim quang này có thể che chắn trong thời gian khá dài, hai vị cứ yên tâm giết địch, không cần lo lắng cho an nguy của lão phu!” Nghiêm lão gia hừ lạnh, giọng đầy chắc chắn.

Nghiêm Húc nghe vậy liền cười lớn: “Ha ha ha, tốt! Lão gia người đã có thủ đoạn phòng thân như thế, vậy ta cũng không phải lo lắng. Tiểu tử nhà người, giữ mạng lại cho ta!”

Lợi dụng cơ hội trước khi viện trợ từ Thất Sát đội kịp thời đến, Nghiêm Húc nhanh chóng gia tăng thế công.

Lý Thanh trong chốc lát rơi vào thế bị ép.

Mỗi một chiêu của Nghiêm Húc đều mang theo lực đạo cực kỳ mạnh mẽ, khiến cho đôi tay cầm Vô Song chùy của Lý Thanh cũng cảm thấy tê dại. Vừa rồi, tâm trí của hắn bị tầng kim quang kia hấp dẫn, giờ đây phải phòng thủ một cách vội vã, dẫn đến liên tiếp lùi lại.

Ngay khi bàn tay của Nghiêm Húc sắp vỗ xuống người Lý Thanh, năm tử sĩ của Thất Sát đội cuối cùng cũng kịp xông tới.

Những người này vô cùng hung hãn, không màng đến sinh tử, đồng loạt lao thẳng về phía Nghiêm Húc tấn công.

“Muốn chết!” Nghiêm Húc hừ lạnh, một chương đẩy lùi Lý Thanh, sau đó xoay người nghênh chiến năm tử sĩ hung ác kia.

“Xuyên Phong Thủ!”

Một chiêu này của Nghiêm Húc nhanh như tia chớp, chỉ trong nháy mắt, ngón tay của hắn đã xuyên thẳng qua yết hầu một tử

sĩ. Tuy nhiên, ngay trước khi gục xuống, người kia vẫn kịp tung ra một quyền đầy sức mạnh, đâm mạnh lên đầu hắn.

Những tử sĩ còn lại không hề tỏ ra nao núng. Đồng đội gục ngã ngay bên cạnh cũng không làm ánh mắt họ lay động. Không hề phòng thủ, họ chỉ lao tới, đổi mạng lấy mạng, đổi thương lấy thương.

Phanh!

Một quyền trên đầu không gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến Nghiêm Húc, nhưng hắn lại bị bốn tử sĩ không thiết mạng quần lấy, không còn cách nào đối phó với Lý Thanh.

Tình huống này xảy ra chỉ trong tích tắc, nhưng Lý Thanh phản ứng còn nhanh hơn.

Hắn lao mạnh về phía trước, tung ra chiêu “Bổ Chùy” từ Cổ Huyền Chùy Công.

Hơn 200 cân Vô Song chùy nện xuống như một ngọn núi, đập thẳng vào bờ vai của Nghiêm Húc.

Dùng!

Âm thanh giòn tan vang lên – xương cốt gãy nát.

Nghiêm Húc đỏ mắt vì đau đớn, cả người run rẩy, gào lên đầy phần nộ: “A a a! Ta muốn ngươi chết!” Tóc tai rũ rượi, bộ dạng của hắn vô cùng đáng sợ.

Nhưng một bên vai đã bị phé, Nghiêm Húc không còn sức uy hiếp. Lý Thanh lạnh lùng quan sát, để mặc hắn bị bốn tử sĩ liều mạng quần lấy.

Cảnh tượng lúc này trở nên vô cùng đẫm máu.

Nghiêm Húc tung ra một quyền, đánh nát đầu một tử sĩ, nhưng những người còn lại không chần chừ, đồng loạt dùng binh khí ngắn đâm vào các vị trí chí mạng của hắn.

Đoản đao, chủy thủ, tề kiếm đồng loạt vung lên, trên người Nghiêm Húc xuất hiện vô số lỗ máu, máu tươi tuôn trào không ngừng.

Ngay khi hắn còn đang vùng vẫy đổi mạng, Lý Thanh bất ngờ lao tới, vung một cú chùy kết liễu hắn hoàn toàn.

Ở một bên khác, tình thế của Thiên Long lại không mấy khả quan.

Dù có sự trợ giúp từ Thất Sát đội, nhưng Mạc Nam lão giả – kẻ địch của họ – võ công quả thật kinh người. Đối mặt với sự vây công của sáu người, hắn vẫn dễ dàng chiếm thế thượng phong.

Nội gia võ công của lão triển hiện uy lực, hoàn toàn không thể nghi ngờ.

“Mạc lão đầu, trách không được ngươi mãi chưa đặt chân đến cấp độ nội kinh, hóa ra ngươi lại kiêm tu một môn ngoại gia võ công, mà tạo nghệ còn sâu như vậy.” Thiên Long thở phào, áp lực giảm bớt đáng kể, cuối cùng cũng có thể hít thở dễ dàng.

Mạc Nam sắc mặt không đổi, động tác mỗi chiêu mỗi thức vô cùng điêu luyện, không chỉ hóa giải toàn bộ công kích từ Thiên Long mà còn thành thạo đối phó sự dây dưa của năm tử sĩ không màng sống chết.

“Lão phu tư chất kém cỏi, không hy vọng luyện thành nội kinh, vì vậy mới chuyển sang tu luyện Thiết Y Công. Bang chủ Thiên Long quá khen rồi.”

“Ha ha, đón thêm một đao của ta đi!”

Bên này chiến cuộc vẫn đang giằng co không hồi kết. Lý Thanh cũng không định tham chiến, dù cho có sự trợ giúp của Thất Sát đội, hai bên khó lòng phân thắng bại.

Ánh mắt hắn dần hướng về phía Nghiêm lão gia, người toàn thân được bao bọc trong tầng kim quang thần kỳ. Một cảnh tượng kỳ lạ như thế này, hắn chưa từng thấy qua.

Điều đặc biệt thu hút sự chú ý là lá bùa vàng trước ngực Nghiêm lão gia, trông giống như phù lục được miêu tả trong những câu chuyện tu tiên.

“Mạc lão, còn không mau giết nghịch tặc Thiên Long này!” Nghiêm lão gia lên tiếng, giọng gấp gáp. Hắn nhìn thấy Lý Thanh phối hợp cùng những người bất ngờ xuất hiện giết chết Nghiêm Húc, nội tâm lập tức dâng lên một nỗi bất an mãnh liệt.

Nghiêm gia rơi đài 2

DTV EBOOK

Ba tử sĩ đang vây quanh hần lúc này đỏ ngầu cả mắt. Họ dùng đủ mọi thủ đoạn điên cuồng tấn công vào tầng kim quang bao phủ trên người Nghiêm lão gia.

“Tại sao... tại sao lại như vậy!”

“Vì cái gì đánh không nát? Đây rốt cuộc là thứ quái quỷ gì?”

“Chết tiệt! Phá cho ta!!!”

Kẻ thù sống chết ngay trước mắt, vậy mà bị tầng kim quang kỳ lạ này ngăn cản. Ba tử sĩ phần nộ đến phát điên, như thể muốn nuốt chửng Nghiêm lão gia ngay tại chỗ.

Lý Thanh lạnh lùng quan sát, không vội lao vào.

Rất rõ ràng, lớp kim quang này không phải vật tầm thường. Nó mang hơi hướng giống như trong truyền thuyết về tiên gia pháp thuật.

Nếu không phải vì biểu hiện hốt hoảng của Nghiêm lão gia, giống như đã tung hết át chủ bài, Lý Thanh thậm chí đã muốn lùi đi.

Ai biết được, lão già này liệu có rút ra một lá bùa triệu hỏa gọi lôi nào đó? Khi ấy, không chết cũng thành trọng thương.

Ngay khi Lý Thanh vừa nảy sinh ý định rút lui, đột nhiên, một âm thanh thanh thúy vang lên:

“Răng rắc!”

Lớp kim quang bao phủ bỗng trở nên ảm đạm, từng vết rạn nhỏ dần hiện lên, giống như pha lê vỡ nát.

Cuối cùng, dưới sự tấn công không ngừng của ba tử sĩ, lớp kim quang sụp đổ hoàn toàn.

Ánh sáng vàng rực rỡ như mưa tan biến vào không trung, để lại một khoảng trống chết chóc.

Tấm bùa vàng trên ngực Nghiêm lão gia cũng nứt toác, hóa thành bụi mịn.

“Không! Không thể nào! Sao có thể phá hủy nhanh như vậy? Chẳng phải nói rằng nó có thể duy trì suốt một ngày một đêm, người phạm với quyền cước hay binh khí đều không thể đánh vỡ sao?”

Nghiêm lão gia trợn trừng mắt, nhìn tầng kim quang vừa biến mất mà hai chân bắt đầu run rẩy không kiểm soát được.

“Không!”

Ba tử sĩ thấy lớp bảo hộ đã bị phá tan, lập tức như những con sói đói lao tới. Với ánh mắt đỏ ngầu, họ cắn xé, thôn phệ và điên cuồng hành hạ Nghiêm Thích Thiên, vị lão giả tóc trắng từng là người đứng đầu Nghiêm gia.

Lý Thanh há miệng định ngăn cản, muốn tra hỏi nguồn gốc của tầng kim quang kỳ lạ kia, nhưng mọi chuyện đã quá muộn.

Với Thất Sát đội, việc báo thù Nghiêm gia chính là mục tiêu duy nhất còn lại trong cuộc đời. Khát khao uống máu, ăn thịt kẻ thù lớn đến mức họ không để Lý Thanh kịp lên tiếng.

Nghiêm lão gia đã chết không thể chết thêm. Trong phủ, tiếng đánh nhau vẫn tiếp diễn kịch liệt.

Đề nhanh chóng chấm dứt trận chiến và đạt được mục đích là lấy đơn thuốc rượu thuốc, Lý Thanh vận dụng nội kinh, trầm giọng hét lớn:

“Nghiêm gia lão gia đã đền tội! Các ngươi còn không mau buông vũ khí!”

Tiếng hét đầy uy lực vang vọng khắp Nghiêm phủ, khiến tất cả những người còn lại đều nghe thấy rõ ràng.

“Cha!” Nghiêm gia nhị thiếu gia gào lên thảm thiết. Nhưng ngay khi hắn còn chưa kịp nói thêm câu nào, Triệu Khẩu đã lạnh lùng ra tay, một đường chủy thủ sắc bén cắt đứt cổ họng hắn.

Bá!

Vị nhị thiếu gia từng làm mưa làm gió tại Hắc Diệu Thành, giờ đây mệnh vong ngay tại chỗ.

Những người còn lại trong phủ đều hướng ánh mắt nhìn về phía trung tâm. Khi thấy Nghiêm lão gia đã thật sự chết, họ lập tức mất hết tinh thần chiến đấu, vội vứt bỏ vũ khí, mạnh ai nấy tìm đường bỏ chạy.

“Nghiêm lão gia đã chết! Nghiêm gia bị diệt tộc!”

“Nghiêm gia xong rồi!”

Những hộ viện, tay chân được Nghiêm gia nuôi dưỡng bấy lâu nay, cũng tan tác như bầy chim hoảng loạn.

Trong khi đó, tại chiến trường chính giữa, Thiên Long vẫn đang giao đấu cùng Mạc Nam, bỗng cười lớn đầy khoái chí:

“Ha ha ha ha! Nghiêm lão gia đã chết rồi! Mạc lão đầu, ta sẽ không làm khó ngươi. Chỉ cần dừng tay, đãi ngộ Nghiêm gia từng cho ngươi, ta sẽ gấp bội đáp lại!”

Mạc Nam hiểu rõ tình thế đã không thể cứu vãn. Võ giả cung phụng bị tiêu diệt, Nghiêm Húc lại chết dưới tay Lý Thanh. Tiếp tục chiến đấu chỉ là vô ích.

“Haiz... Thôi!” Mạc Nam thở dài, bật người lui về sau, tránh khỏi vòng vây của Thiên Long và Thất Sát đội.

Tới đây, đại gia tộc từng sừng sững bao năm tại Hắc Diệu Thành – Nghiêm gia – triệt để sụp đổ.

Với việc Mạc Nam đại sư từ bỏ kháng cự và Nghiêm Thích Thiên bỏ mạng, Nghiêm gia xem như đã hoàn toàn sụp đổ.

Tòa phủ đệ to lớn giờ đây trở nên hoang tàn. Trong các gian phòng, gia quyến còn sót lại của Nghiêm gia chỉ biết run rẩy, lẫn trốn, như những linh hồn kinh hãi đang chờ đợi số phận nghiệt ngã.

“Nghiêm gia đã xong! Nhưng tên đại thiếu gia vẫn còn sống. Thất Sát đội nghe lệnh, tìm cho ra Nghiêm Quy Phúc! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!” Thiên Long lạnh lùng ra lệnh, giọng nói sắc bén đến rợn người.

Trong trận huyết chiến này, Thất Sát đội ban đầu có 13 người, giờ chỉ còn lại 10. Hai người đã bỏ mạng dưới tay Nghiêm Húc, một người khác chết dưới tay Mạc Nam.

Những người còn sống đều mang mối thù khắc cốt với
Nghiem gia. Họ muốn tận diệt kẻ thù, nhổ cỏ tận gốc, đó chính
là khát vọng lớn nhất đời họ.

Lý Thanh mím môi, muốn lên tiếng xin tha mạng cho những
người nữ quyến vô tội của Nghiem gia. Nhưng nhìn ánh mắt
đỏ ngầu của Thất Sát đội, hẳn cuối cùng không thể mở miệng.

Kết thúc

DTV EBOOK

Mạc Nam đại sư, người đã ngoài tuổi xế chiều, nhẹ nhàng khuyên nhủ:

“Tha cho những người nữ quyến đi. Dù sao các nàng cũng không gây ra tội lỗi gì. Đuổi họ ra khỏi Hắc Diệu Thành là được.”

Thiên Long nghe vậy, chỉ cười lạnh:

“Đại sư, người có thấy ai trong Thất Sát đội này mà nhà không tan cửa không nát bởi tay Nghiêm gia? Khi người còn làm cung phụng cho Nghiêm gia, liệu người có từng nói giúp những người trong gia đình chúng ta một câu nào chưa?”

Mạc Nam nghẹn lời. Ông chỉ biết thở dài, không nói thêm điều gì.

Chẳng bao lâu sau, từ khu hậu viện Nghiêm phủ vang lên những tiếng gào thét thê lương và kinh hãi.

Lý Thanh nhắm mắt, không nhìn cảnh tượng đẫm máu ấy. Hắn khẽ thì thầm:

“Chưa trải qua khổ đau của người khác, chớ khuyên họ làm người tốt. Nghiêm gia nếu vẫn còn ai sống sót, sau này muốn báo thù, cứ tìm đến ta. Ta tiếp tất cả.”

Thiên Long nghe vậy, cười lớn, giọng nói đầy ngạo nghễ:

“Ha ha ha! Hay lắm, Lý huynh đệ nhìn thấu mọi sự! Lão già Mạc Nam kia tuổi đã cao, nhưng vẫn chẳng hiểu được chân lý đời này!”

Thiên Long hô lớn, giọng đầy uy thế:

“Nghe đây! Nếu Nghiêm gia còn ai sống sót, muốn tìm đến báo thù, cứ tìm lão tử trước! Chỉ cần người có bản lĩnh này!”

Câu nói ấy vang dội khắp phủ đệ, lan xa ra ngoài, như lời tuyên bố của một kẻ chiến thắng.

“Các huynh đệ, thấy gì thích cứ lấy, muốn ăn gì thì ăn. Nhưng đừng tham quá mà rước họa!”

Với mệnh lệnh đó, những thành viên Nghĩa Bang tại hiện trường lập tức hừng hực khí thế. Họ bắt đầu chia nhau chiến lợi phẩm, không ai tỏ ra mệt mỏi dù vừa trải qua một trận chiến ác liệt.

Lý Thanh không hứng thú với việc vơ vét. Hắn đi đến chỗ Cảnh Thái, vị cựu cung phụng của Nghiêm gia, lúc này chỉ còn hơi thở mong manh.

Cảnh Thái hấp hối, yếu ớt cất lời:

“Không ngờ... thật không ngờ... ngươi lại luyện được chút bản lĩnh.”

Lý Thanh nhìn xuống, giọng lạnh lùng:

“Ba môn võ công Nghiêm gia từng giao cho ta, là ngươi chọn phải không?”

“Đúng vậy.” Cảnh Thái gật đầu yếu ớt, thở đứt quãng: “Ta nghĩ ngươi sẽ chẳng luyện nổi môn nào. Không ngờ... lại vượt ngoài dự liệu của ta.”

Trong thời đại mà cơm ăn còn khó, thịt lại là một giấc mơ xa vời, việc Lý Thanh chỉ trong thời gian ngắn đặt chân tới cấp độ ngoại kinh thực sự khiến Cảnh Thái phải kinh ngạc.

Hắn cứ nhìn Lý Thanh như vậy, ánh mắt sâu thẳm tựa hồ chứa đựng nhiều cảm xúc phức tạp. Có chút hâm mộ, có chút tiếc nuối, và cả một tia thương hại.

Cuối cùng, ánh mắt ấy hoàn toàn mờ đi, tia sáng cuối cùng cũng vụt tắt. Cảnh Thái, người từng là cung phụng uy danh của Nghiêm gia, đã trút hơi thở cuối cùng.

Lý Thanh đứng dậy, đi đến bên cạnh thi thể của Nghiêm Thích Thiên.

Hoặc đúng hơn, không thể gọi đó là thi thể nữa, vì toàn bộ thân xác đã bị nghiền nát đến mức không còn nhận ra hình dạng. Trong cơn cuồng nộ của Thất Sát đội, vị cầm quyền một thời của Nghiêm gia giờ đây chỉ còn là một đống hỗn độn của vãi rách và thịt nát.

Hắn ngồi xổm xuống, nhú mảy, nhặt lên một mảnh nhỏ lá bùa vàng vương trên mặt đất.

“Thiên Long bang chủ, Mạc Nam đại sư, hai người có biết tảng kim quang bao phủ trên người Nghiêm Thích Thiên là thủ đoạn gì không?”

Thiên Long hừ lạnh, chẳng thèm nhìn, đáp qua loa:

“Ta làm sao mà biết được. Có lẽ là bị một tên du phương đạo sĩ nào đó lừa gạt thôi. Nhìn thì hù dọa được người, nhưng cuối cùng chẳng có tác dụng gì.”

Lý Thanh lắc đầu. Du phương đạo sĩ có thể tạo ra loại vật này sao? Nếu đã sở hữu thủ đoạn như vậy, sao lại chỉ nhằm vào một mình Nghiêm gia để lừa đảo?

Ánh mắt hắn hướng sang Mạc Nam, người đã ở Nghiêm gia nhiều năm làm cung phụng. Có lẽ lão biết gì đó.

Mạc Nam khẽ thở dài:

“Lão phu đã ở Nghiêm gia không ít năm, nhưng chưa từng thấy qua loại thủ đoạn này. Càng không biết Nghiêm lão gia lấy được từ đâu. Có thể là khi ông ta còn ở thời đỉnh cao đã thu được vật này.”

“Nhưng...”

Mạc Nam nói đến đây thì ngập ngừng, dường như không muốn nói tiếp.

“Nhưng sao?” Thiên Long và Lý Thanh cùng lúc truy vấn.

“Nhưng vài năm trước, Nghiêm gia từng thường xuyên phái người đến một nơi tên là Thiên Lượng Sơn. Họ không chỉ đi mà còn mang theo không ít lương thực. Tuy nhiên, những năm gần đây số lần đi lại ngày càng ít đi.”

“Thiên Lượng Sơn...”

Ba chữ ấy được Lý Thanh âm thầm khắc sâu vào tâm trí. Trong lòng hắn lập tức dâng lên một cảm giác khó lường, đầy bí hiểm.

“Mạc đại sư, Thiên Long bang chủ, hai người có biết gì về Thiên Lượng Sơn không?” Lý Thanh hỏi.

Tuy nhiên, cả hai đều lắc đầu.

“Chưa từng nghe qua nơi này. Thậm chí không rõ gần đây có ngọn núi nào gọi là Thiên Lượng Sơn hay không.”

Thấy vậy, Lý Thanh không tiếp tục truy vấn, chỉ giữ lại trong lòng.

Thiên Long thì hoàn toàn chẳng mảy may để tâm. Hắn cười lớn, nói to:

“Ha ha ha ha! Kệ cái gì mà Thiên Lượng Sơn hay Lao Thập Tử Sơn! Giờ là lúc ăn mừng! Dem hết mấy món nắm huyết ngọc, nắm thịt trắng ra, mỹ mỹ làm một bữa lớn ngay tại đây!”

Thiên Long tính tình vốn thô kệch, chẳng muốn nghĩ quá nhiều. Giờ đây, Nghiêm gia đã sụp đổ, Nghĩa Bang nghiêm nhiên trở thành thế lực lớn nhất trong Hắc Diệu Thành. Cả trong thành lẫn ngoài thành, mọi thổ địa, lương thực trước đây của Nghiêm gia đều sẽ thuộc về Nghĩa Bang.

Dưới lệnh của Thiên Long, Triệu Khấu và Ngụy Thiên lập tức ra tay.

Đầu tiên, bảng hiệu của Nghiêm phủ bị đập nát tan tành.

Sau đó, bảng hiệu mới của Nghĩa Bang được chở tới, long trọng treo lên thay thế.

Dân tâm sở hướng 1

DTV EBOOK

Từ đây, Nghiêm gia triệt để tan biến khỏi cõi đời.

Đêm đó, tại đại viện Nghiêm phủ, ánh lửa bập bùng từ một đống lửa lớn bùng cháy, sáng rực cả một góc trời, chiếu rọi toàn bộ phủ đệ.

Tùng bàn tiệc lớn được bày ra, đầy ắp thức ăn và rượu thịt. Điều đáng ngạc nhiên chính là trong kho lương thực của Nghiêm gia, không chỉ tìm thấy lượng lớn thịt khô mà còn cả thịt tươi mới!

Ngoài ra, còn phát hiện không ít gạo trắng, bột mì và các loại lương thực hiếm thấy – những món hàng xa xỉ trong thời buổi đói kém này.

Khi thấy những thực phẩm ấy, Mạc Nam và Thiên Long, hai người từng trải qua thời kỳ khó khăn nhất, không kìm được mà toàn thân run rẩy, thậm chí trong mắt rơi lệ.

Tuy nhiên, lượng lương thực và thịt ấy vẫn quá ít. Tính ra, chỉ đủ cho ba người bình thường ăn khoảng hai đến ba tháng. Với những võ giả như Thiên Long hay Lý Thanh, có sức ăn khổng lồ, số thực phẩm này nhiều nhất cũng chỉ đủ ăn một tháng.

Ba người – Thiên Long, Lý Thanh, và Mạc Nam – cùng ngồi quanh bàn tiệc, thưởng thức bữa ăn đầy hương vị.

“Lý huynh đệ, ta không phải kẻ nuốt lời. Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Nhị đương gia của Nghĩa Bang. Đợi đến khi ta mất, Nghĩa Bang sẽ do ngươi tiếp nhận. Thấy thế nào?” Thiên Long vừa cắn một miếng thịt lớn, vừa lên tiếng.

Lời đề nghị này khiến tất cả bất ngờ, nhưng Lý Thanh lại chỉ lắc đầu, nhẹ nhàng cự tuyệt:

“Đa tạ bang chủ đã cất nhắc, nhưng ta vẫn thích cuộc sống thanh tịnh. Chúc Nhị đương gia này xin miễn cho ta. Ta chỉ

mong có thể làm một cung phụng trong Nghĩa Bang, thế là đủ.”

Làm Nhị đương gia của Nghĩa Bang ư?

Lý Thanh không phải không cảm thấy hứng thú, nhưng trước mắt, hắn lại không muốn dẫn sâu vào vòng xoáy quyền lực này.

Chưa làm rõ được lai lịch của Thiên Lượng Sơn, hắn không muốn sa vào vũng nước đục của Nghĩa Bang. Trở thành cung phụng – tự do, không bị ràng buộc, và có thể rời đi bất cứ lúc nào – là lựa chọn tốt nhất.

Thiên Long cười ha hả, vỗ mạnh lên bàn, giọng hào sảng:

“Ha ha ha! Lý Thanh huynh đệ, đã ngươi không muốn, ta cũng không ép buộc. Ngươi Thiên!”

Hắn hô lớn, gọi người từ phía hậu viện.

“Ngươi Thiên!”

Theo tiếng hô vang đầy uy nghiêm của Thiên Long, từ bên trong thiên phòng của phủ đệ, Ngụy Thiên hai tay cầm hai tấm da thú, bước ra một cách chậm rãi nhưng đầy cẩn trọng.

Hai tấm da thú này không phải là bí tịch võ công như trong tưởng tượng, mà lại là hai tấm đơn thuốc rượu thuốc quý giá. Đối với Lý Thanh, đây chính là thứ mà hắn đã thèm khát từ lâu, cũng là lý do khiến hắn đồng ý phối hợp cùng Thiên Long tiến công Nghiêm gia.

Thiên Long cầm lấy hai tấm tửu phương từ tay Ngụy Thiên, ánh mắt lóe lên sự hoài niệm, rồi than thở:

“Haizz, nghĩ lại thì đã lâu rồi ta chưa được say một trận ra trò. Thật muốn uống cho thỏa chí một lần nữa.”

Nói xong, hắn đưa cả hai tấm tửu phương cho Lý Thanh, giọng điệu hào sảng:

“Lý huynh đệ, cầm lấy đi! Nguyên bản Nghiêm gia có ba tấm tửu phương, nhưng năm tháng trôi qua, một tấm trong số đó đã bị hư hại do bảo quản không tốt.”

Hắn ngừng lại một chút, rồi nói tiếp:

“Ở thời đại có ánh sáng mặt trời, những tấm tử phương này chính là bảo vật vô giá, giá trị của chúng thậm chí không thua kém các loại bí tịch nội gia thượng thừa.”

Lý Thanh nhận lấy tử phương, tuy trong lòng có chút kích động khiến nhịp tim bất giác nhanh hơn, nhưng về ngoài của hắn vẫn giữ được sự bình tĩnh vốn có.

Hắn nhanh chóng mở tấm đầu tiên ra, cẩn thận đọc qua cách chế biến và những nguyên liệu cần thiết.

Ngũ Độc Hoạt Huyết Tử

Chủ tài liệu: Rắn độc, bò cạp đen, trăm chân, ban mâu, xur gà.

Phụ tài liệu: Rễ cây nhãn già, hoàng tinh.

Tên gọi của loại rượu này đã nói lên tất cả, dùng để kích hoạt khí huyết. Nhưng chỉ cần nhìn danh sách nguyên liệu thôi cũng đủ khiến người ta dựng tóc gáy. Bất kỳ một loại chủ tài nào trong số này cũng là độc vật chí mạng, chỉ cần một trong chúng cũng đủ giết chết một người trưởng thành.

Việc kết hợp những độc vật này để nấu thành rượu quả thực là điều chưa từng nghe thấy. Không chỉ khó khăn trong việc thu thập nguyên liệu, mà quy trình sản xuất cũng vô cùng khắt khe, gần như không thể thực hiện được trong thời đại hiện nay.

Đọc xong, Lý Thanh không khỏi nở một nụ cười khổ.

“Không trách được Nghiêm gia, dù thể lực mạnh mẽ cỡ nào cũng không thể sản xuất được loại rượu thuốc này. Những nguyên liệu này, có thể nói là trên đời khó tìm, thậm chí có thứ ta còn chưa từng nghe qua.”

Thiên Long thở dài đáp lại:

“Đúng vậy! Loại Ngũ Độc Tử này lại còn yêu cầu phải chôn trong đất vào mùa hè nắng gắt, lợi dụng sự thay đổi của bốn mùa để luyện hóa suốt ba năm. Bây giờ đang là trời đông giá rét, làm gì có điều kiện để mà làm.”

Một bên, Mạc Nam đại sư đang ngồi nhòm nhàm ăn thịt, cũng không nhìn được mà cảm thán:

“Võ đạo đến bước đường cùng rồi a!”

Tấm tử phương thứ hai mang tên Hổ Cốt Dưỡng Sinh Tử

Dân tâm sở hướng (tiếp)

DTV EBOOK

Phương pháp chế tác tâm tử phương này có phần đơn giản hơn so với Ngũ Độc Tửu, không đòi hỏi điều kiện quá hà khắc, nhưng chủ tài và phụ tài thì vẫn khó mà gom góp được.

Nguyên liệu chính bao gồm xương cột sống của mãnh hổ, xương đuôi hổ, và cả hổ tiên (của quý của hổ). Những thứ này còn phải kết hợp với các dược liệu quý hiếm như đương quy, nhân sâm, hà thủ ô, linh chi, và nhiều loại khác.

Đừng nói là ở Cực Dạ thế giới, ngay cả khi trở lại Phong Quốc, muốn thu thập đầy đủ nguyên liệu này cũng là việc không dễ dàng gì. Không có trong tay vài trăm lượng bạch ngân thì tuyệt đối không thể mua nổi.

Thiên Long nhìn thấy rõ biểu lộ hơi ngượng nghịu của Lý Thanh, liền hào phóng bật cười lớn:

“Ha ha ha, Lý huynh đệ! Ta biết ngươi một lòng theo đuổi võ đạo, tâm chí kiên định. Về sau, ta sẽ nghĩ cách để người của Nghĩa Bang giúp ngươi thu thập những nguyên liệu cần cho rượu này. Còn nữa, trong Võ Khố của Nghiêm gia, những bí tịch võ công cất giấu bên trong, ngươi cũng có thể tự do đọc qua. Thích môn nào thì cứ việc học môn đó, không cần phải ừ ừ!”

Cùng nhau liên thủ đánh ngã Nghiêm gia, kết quả thuận lợi đến mức bất ngờ, trong đó công lao của Lý Thanh không thể xem nhẹ. Nếu không nhờ hắn, thì bang phái của Thiên Long cũng chỉ mới dừng lại ở tầm cỡ một bang phái nhỏ mà thôi.

Hiện tại, quan hệ giữa Thiên Long và Lý Thanh đã kéo gần lại rất nhiều, có thể nói là đạt đến mức tín nhiệm lẫn nhau.

Lý Thanh thừa hiểu Thiên Long đang ám chỉ điều gì. Bề ngoài, hắn tỏ ra có chút tiếc nuối, nhưng sâu trong lòng lại không kìm được sự hân hoan.

Hai tấm tử phương tử này đối với hắn mà nói quả thực là bảo vật vô giá. Mặc dù nguyên liệu trên đó có chút khó tìm, nhưng chỉ cần hắn quay về Phong Quốc thì mọi việc sẽ không còn là vấn đề.

Hắn kiềm chế nội tâm đang kích động, mỉm cười dùng giọng điệu cảm kích mà nói:

“Vây liền đa tạ bang chủ!”

Sau đại chiến, vào tối cùng ngày, phủ đệ Nghiêm gia đèn đuốc sáng trưng, mùi thơm của thức ăn lan tỏa khắp nơi, không khí ăn mừng tung bừng như chưa từng có.

Buổi tiệc ăn mừng kết thúc, những điều lệ mới của Hắc Diệu Thành cũng gần như được xác định.

Đó là việc Nghĩa Bang thay thế Nghiêm gia, đồng thời đề bạt một loạt thân tín từng góp công lớn trong trận chiến. Những người như Triệu Khẩu và Ngụy Thiên, nhờ công lao hiển hách mà nhận được không ít phần thưởng.

Riêng Lý Thanh, hắn hoàn toàn không đề tâm đến quyền thế. Dù Thiên Long nhiều lần hứa hẹn vị trí Nhị đương gia, hắn vẫn kiên quyết từ chối. Hắn chỉ muốn làm một cung phụng trong Nghĩa Bang, ngày ngày rèn sắt, đọc vài quyển bí tịch võ công trong kho, đối với hắn như vậy đã là đủ mãn nguyện.

Trước thái độ kiên định của Lý Thanh, Thiên Long cũng đành bỏ qua ý định thuyết phục thêm.

Còn về phần Mạc Nam đại sư, cao thủ nội gia võ học, cũng nhận chức cung phụng tại Nghĩa Bang. Tương tự như Lý Thanh, ông ta gần như không tham gia quản lý công việc hàng ngày, mà chủ yếu là đóng vai trò biểu tượng trấn bang.

Sau trận chiến này, Nghĩa Bang không chỉ tập hợp thêm nhiều nhân tài mà còn sở hữu ba cao thủ ngoại kinh tọa trấn. Địa vị của bang tại Hắc Diệu Thành có thể nói là đã vững chắc hơn bao giờ hết.

Tin tức Nghiêm gia bị diệt môn và bị Nghĩa Bang thay thế nhanh chóng lan khắp thành.

Điều này khiến dân chúng kinh hãi, bàn tán không ngớt:

“Nghiêm gia bị diệt môn, thật sự không thể tin nổi!”

“Cái bang Nghĩa Bang này, tưởng chỉ là bang phái tầm thường, không ngờ lại ra tay độc ác đến vậy.”

“Nghe nói cả phủ đệ Nghiêm gia bị nhuộm đỏ bởi máu tươi, cả nhà không ai sống sót!”

“Tê—!”

Có người lại lo lắng:

“Vậy ngoài thành kia còn những thổ địa thì sao? Chẳng lẽ giờ cũng rơi vào tay Nghĩa Bang?”

“Hừ, còn phải hỏi sao? Tất cả thổ địa của Nghiêm gia giờ chắc hẳn đều thuộc về Nghĩa Bang.”

“Quả đúng vậy...”

Có kẻ thấp giọng than thở:

“Không biết Nghĩa Bang định thu bao nhiêu phần trăm sản lượng hắc mạch đây. Mong là đừng có tham lam quá mà ép chết dân chúng.”

Trong khi tin tức gây chấn động khắp thành, ở một góc phố Chính Minh, trước cửa nhà Lý Thanh, đối diện là căn nhà của An lão đầu.

Trong khoảng thời gian này, An lão đầu luôn sống trong lo lắng và đề phòng. Nhưng khi nghe tin Nghiêm gia bị hủy diệt, tâm trạng của lão không khỏi phấn khởi, vui mừng khôn xiết.

Nghiêm gia diệt vong đồng nghĩa với việc từ nay về sau, lão có thể quay lại nghề cũ để kiếm sống mà không phải thấp thỏm lo sợ. Hơn hết, lão không cần lo cháu gái mình bị Nhị thiếu gia nhà Nghiêm gia để mắt đến nữa.

Thế nhưng, mỗi khi nghĩ đến khả năng Lý Thanh có thể bị Nghĩa Bang ra tay tàn nhẫn, niềm vui của An lão đầu lại không thể trọn vẹn.

Với những dân thường như lão, việc Nghiêm gia bị hủy diệt thực ra cũng không ảnh hưởng quá lớn đến cuộc sống hàng ngày. Trước đây sống thế nào thì bây giờ vẫn vậy. Chỉ khác một điều là quyền lực từ tay Nghiêm gia chuyển sang tay Nghĩa Bang mà thôi. Mà nói thẳng ra, cái bang này cũng chẳng phải loại lương thiện gì.

Sau khi lên nắm quyền, Thiên Long tỏ rõ ý định muốn ổn định lòng dân. Vì thế, mệnh lệnh đầu tiên được ban bố chính là:

“Về sau, tất cả năm hắc mạch trồng ngoài thành chỉ cần nộp sáu thành thu hoạch lên trên!”

Mệnh lệnh này vừa đưa ra, toàn bộ dân chúng trong thành đều hoan hô rầm rộ. Ngay cả họ cũng cảm nhận được đôi chút lợi ích mà sự sụp đổ của Nghiêm gia mang lại.

Chỉ trong thoáng chốc, Nghĩa Bang dường như giành được lòng dân. Những tiếng xầu trước đây của bang phái này cũng nhanh chóng bị mọi người lãng quên.

Nhưng thật ra, cái “chỗ tốt” mà bách tính mừng rỡ đó chẳng qua chỉ là việc giảm bớt một thành năm hắc mạch phải nộp mà thôi.

Kim Thân Thuật 1

DTV EBOOK

Nghiêm gia sụp đổ, thế lực Nghĩa Bang nhanh chóng cầm quyền sau lưng, tình hình tại Hắc Diệu Thành chẳng mấy chốc đã ổn định trở lại.

Lý Thanh, nay trở thành võ giả cung phụng của Nghĩa Bang, không hề bị phân tâm bởi những sự vụ trong bang phái, chỉ một lòng tập trung vào con đường Võ Đạo.

Võ Khố từng thuộc về Nghiêm gia giờ đây dĩ nhiên bị Nghĩa Bang chiếm dụng. Bên trong là vô số bí tịch võ công đã bị phủ bụi thời gian, chất đầy một tầng dày trên từng cuốn sách.

Thân là một trong những công thần lớn nhất giúp hủy diệt Nghiêm gia, Võ Khố này dĩ nhiên được mở rộng cho Lý Thanh, nơi đây các võ học truyền thừa mặc hẳn tự do lựa chọn.

Trong Võ Khố, những bí tịch võ học thường hiếm khi dùng chữ viết để ghi chép, phần lớn được lưu lại thông qua đồ án khắc họa bởi những võ đạo cường giả khai sáng nên môn võ học đó.

Phương thức truyền thừa này ở giai đoạn đầu rất khó nhập môn, đặc biệt đối với người mới học, vì các chân ý võ đạo được khắc họa khá thâm sâu và khó hiểu.

Nhưng khi đã luyện tới hậu kỳ, tiến triển sẽ tăng tốc rõ rệt. Mỗi ngày quan sát những đồ án chân lý võ đạo này chẳng khác gì có một đại sư trực tiếp chỉ điểm ngay bên cạnh.

Lý Thanh bước vào Võ Khố từng thuộc về Nghiêm gia, bên trong là một khung cảnh lộn xộn. Bí tịch võ học rải rác khắp nơi, giá sách cũng phủ đầy tro bụi, chứng tỏ chúng đã bị bỏ quên trong suốt thời gian dài.

“Hiện tại ta đã luyện bốn môn võ học, tham lam thêm nữa e rằng sẽ không thể nào hoàn thiện. Nhưng xem qua những võ

công được cất giữ ở đây, nếu tìm được môn nào phù hợp, cũng có thể cân nhắc luyện thêm một chút.”

Vừa nói, Lý Thanh vừa cầm lên một cuốn sách bọc bằng da thú cũ kỹ. Hắn phủi lớp bụi dày, mở ra và nhìn vào nội dung bên trong.

Cuốn sách chỉ có một đồ án hình bàn tay, nhưng vừa nhìn, Lý Thanh đã cảm nhận được ý chí võ đạo ẩn sâu trong đó.

“Đá Vụn Chưởng(=))))), luyện tới đại thành có thể tay không nghiền nát đá tảng.”

Chỉ cần đọc qua tên gọi đã có thể biết đây là một môn chưởng pháp. Uy lực của nó không tầm thường, nhưng Lý Thanh không mấy hứng thú.

Hiện tại hắn đã luyện bốn môn võ học, thêm một môn chưởng pháp e rằng hiệu quả tăng cường thực lực sẽ không quá lớn. Vì vậy, sau khi xem qua, hắn đặt lại cuốn sách vào vị trí cũ.

Sau đó, Lý Thanh tiếp tục lật giở những võ học trong Võ Khố:

Thái Ất Kiếm Kinh

Bát Hoang Quyền

Hắc Hồ Dao Pháp

Bôn Lôi Chỉ

Không thể phủ nhận, Nghiêm gia trước đây đã cất giữ rất nhiều môn võ công lợi hại. Những bí tịch thượng thừa này khiến Lý Thanh không khỏi động lòng, thậm chí có chút ý nghĩ từ bỏ những môn võ công hiện tại để chuyển sang luyện các môn này.

Nhưng ý nghĩ đó nhanh chóng bị hắn gạt bỏ. Mặc dù võ công thượng thừa rất hấp dẫn, nhưng ngộ tính và tư chất yêu cầu cũng cực kỳ cao.

Chẳng hạn như cuốn Thái Ất Kiếm Kinh, kiếm pháp bên trong phức tạp vô cùng, người như Lý Thanh, từ nhỏ tới giờ chưa từng chạm vào kiếm, muốn nhập môn đã là điều rất khó khăn.

So với kiếm pháp tinh xảo đó, những môn võ công mạnh mẽ, trực diện lại hợp với hắn hơn. Các võ công mà Lý Thanh hiện

đang luyện phần lớn đều thuộc loại cương mãnh, đại khai đại hợp.

Sau một hồi lật xem, Lý Thanh khẽ thở dài, đặt cuốn sách cuối cùng xuống và chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay khi quay người, ánh mắt hắn chợt dừng lại ở một góc giá sách.

Dưới chân giá, một quyển sách màu ám kim nửa mở ra, bị kẹt phía dưới. Cảnh tượng này khiến Lý Thanh thoáng chút tò mò.

Mới đầu, Lý Thanh còn tưởng rằng quyển sách màu ám kim kia là một khối hoàng kim, nghĩ thầm nếu đem đến Phong Quốc bán cũng có giá trị không nhỏ.

Nhưng khi hắn cẩn thận kéo quyển sách ra từ dưới chân giá đỡ, hắn mới nhìn rõ nội dung bên trên. Thì ra đây lại là một quyển võ học được ghi chép bằng văn tự—Kim Thân Thuật!

“Không ngờ Nghiêm gia lại xem thường tới mức dùng võ học truyền thừa để kê chân bàn. Môn võ này rốt cuộc là bị đánh giá thấp đến cỡ nào chứ?” Lý Thanh bật cười, sau đó tò mò lật xem nội dung bên trong.

Tuy nhiên, chỉ cần đọc câu đầu tiên của phần mở đầu, sắc mặt Lý Thanh đã thay đổi:

“Môn công phu này, luyện đến đại thành, toàn thân đao thương bất nhập, lợi khí khó xâm phạm, da thịt như vàng đúc, xương cốt như sắt thép.”

Phần miêu tả mở đầu này thực sự làm người đọc phải ngỡ ngàng. Lý Thanh thầm nghĩ, nếu đây là một môn võ học cường đại như vậy, tại sao Nghiêm gia lại xem thường đến mức để làm đồ kê chân bàn?

Khi tiếp tục đọc phần nội dung chi tiết, Lý Thanh không nhịn được bật cười khở.

Hóa ra, môn Kim Thân Thuật này mười phần khó luyện, lại còn được chia thành... bảy tầng!

Thông thường, võ công chỉ chia làm ba tầng, tương ứng với ba cảnh giới: ngoại kinh, nội kinh, và hóa kinh tông sư.

Kim Thân Thuật 2

DTV EBOOK

Nhưng với Kim Thân Thuật, tầng thứ nhất chỉ là nhập môn, tầng thứ ba mới coi là tiểu thành, tầng thứ sáu mới đạt đại thành. Còn tầng thứ bảy? Đừng nói luyện thành, ngay cả người sáng lập ra môn võ công này cũng không thể đạt tới, vì... tuổi thọ không đủ!

Đúng vậy, vấn đề lớn nhất của môn võ học này chính là tiêu tốn thời gian khủng khiếp.

Để nhập môn, cần ít nhất ba năm. Muốn đạt tới tiểu thành? Tốn thêm mười năm.

Còn muốn luyện tới cảnh giới đại thành, cần ít nhất ba mươi năm nữa!

Lý Thanh không khỏi hoài nghi, có lẽ chỉ có người sáng lập môn công phu này mới đủ kiên nhẫn để luyện đến mức thành công, và đó cũng có thể là lý do tại sao ông ta lại trở thành kẻ cô độc.

Chưa hết, ở phần cuối cuốn sách, một dòng chú thích đặc biệt khiến Lý Thanh không nhịn được giật mình:

“Chú ý: Môn võ công này chỉ có thể bắt đầu luyện khi đủ 16 tuổi. Nếu luyện trước tuổi, xương cốt sẽ định hình, từ đó không thể tiếp tục tiến triển.”

Đọc đến đây, khóe miệng Lý Thanh không nhịn được co giật:

“Đúng là một cú lừa không thể đỡ nổi! 16 tuổi mới có thể bắt đầu luyện, nhập môn đã 19 tuổi. Luyện tới đại thành? Phải chờ đến 59 tuổi!”

59 tuổi mới luyện thành Kim Thân Thuật, quả thật ở tuổi đó có thể coi là vô địch trong giới cao thủ hóa kình. Nhưng đến tuổi đó, khí huyết đã suy yếu, có muốn tranh đấu với ai cũng không dễ dàng, rõ ràng là một tình cảnh dở khóc dở cười.

“Chẳng trách Nghiêm gia rút nó làm đồ kê bàn, đúng là công phu gân gà mà.”

Lý Thanh lẩm bẩm vài câu đùa cợt, nhưng cuối cùng hắn vẫn quyết định nhét quyển Kim Thân Thuật vào túi.

Dù sao đi nữa, môn võ công này rất hợp với phong cách của hắn—một loại công phu chậm mà chắc, không chỉ bảo vệ toàn thân mà còn giúp tăng cường thực lực toàn diện. Những võ học như vậy quả thật không dễ tìm.

Về phần thời gian?

Đối với một người có hơn trăm năm thọ nguyên như Lý Thanh, thời gian chẳng phải là vấn đề. Từ từ luyện cũng không sao, chỉ cần có thành quả là đủ.

Hơn nữa, nếu thực sự có thể luyện môn công phu này tới đại thành, chắc chắn dưới cảnh giới tông sư, những kẻ có thể uy hiếp tính mạng của hắn sẽ chỉ còn đếm trên đầu ngón tay.

Những ngày tiếp theo, Lý Thanh bắt đầu sắp xếp lại đồ đạc của mình

Trước đó, Lý Thanh đã ghé qua phường thị mua một ít ngọc thạch, cộng thêm vàng bạc, châu báu vợ vét được từ Nghiêm gia. Hắn gói ghém tất cả thật chặt, cột kỹ trong một chiếc bao lớn, sau đó đeo lên lưng và đi tìm Thiên Long.

“Thiên Long bang chủ, quả nhiên, ta vẫn không thể quên được hai phương thuốc cất rượu kia. Vì thế, ta quyết định rời đi một thời gian, thời hạn trở về chưa thể xác định.” Lý Thanh ôm quyền, cười nói.

Nghe lời này, Thiên Long đang bận rộn sắp xếp sự vụ cũng ngăn người, vội vã đáp lời:

“Lý Thanh huynh đệ, Hắc Diệu Thành hiện giờ ổn định thế này, người đi đột ngột như vậy làm gì chứ? Nếu là vì tìm nguyên liệu cất rượu, ta hoàn toàn có thể cho người trong bang giúp người thu thập, đâu cần tự mình vất vả như thế!”

Dù sao, cả hai cũng từng cùng nhau giành lấy Hắc Diệu Thành. Lý Thanh rời đi, Thiên Long đương nhiên không nỡ.

Nhưng điều khiến hắn lo lắng hơn cả chính là việc mất đi Lý Thanh, e rằng hắn khó lòng kiểm soát được Mạc Nam lão đầu

tử—vị nội gia cao thủ cung phụng cho Nghĩa Bang.

“Haha, bang chủ đại nhân đừng lưu luyến quá. Ta chỉ rời đi tạm thời, không phải một đi không trở lại, nhất định sẽ có ngày tái ngộ.” Lý Thanh cười lớn, giọng điệu cởi mở.

Thiên Long thở dài liên tiếp, suy nghĩ hồi lâu vẫn không tìm ra cách giữ chân hắn. Ai bảo người như Lý Thanh, ngay cả vị trí đứng thứ hai trong Nghĩa Bang cũng không thèm để mắt đến.

“Được rồi, nếu ngươi đã quyết ý, ta cũng không tiện ép buộc.” Thiên Long tiếc nuối nói.

Lý Thanh mỉm cười, rồi tiếp lời:

“Nhưng trước khi đi, ta có một việc muốn nhờ bang chủ giúp đỡ.”

“Ngươi cứ nói! Chỉ cần trong khả năng, ta nhất định dốc hết sức mình.” Thiên Long vỗ ngực cam đoan.

“Việc này cũng không khó khăn gì. Trước đây, ở Chính Minh phổ đối diện, có gia đình họ An đã giúp đỡ ta không ít. Sau khi ta rời đi, mong bang chủ có thể chiêu cố hai ông cháu nhà đó một chút, coi như giúp ta trả ân tình này.”

Nghe vậy, Thiên Long lập tức nhớ tới cô bé gan dạ cùng ông lão ngày đó từng chắn trước mặt hắn vì Lý Thanh.

“Hahaha, việc nhỏ này, ngươi cứ yên tâm! Chỉ cần Nghĩa Bang ta còn đứng vững tại Hắc Diệu Thành, tuyệt đối không ai dám khi dễ bọn họ.” Thiên Long cười sáng khoái đáp.

“Vậy thì, Lý Thanh ta xin cảm ơn bang chủ trước!” Lý Thanh cúi người cảm tạ, giọng nói chân thành. Nhưng trước khi quay đi, hắn chợt nhắc nhở:

“Bang chủ, trước khi đi, ta muốn nói thêm một câu, mong ngươi đừng trách ta xen vào việc của người khác.”

Lý Thanh dừng lại một chút, rồi tiếp tục:

“Chúng ta đã cùng nhau diệt Nghiêm gia, Thất Sát đội cũng không thể xem nhẹ công lao của họ. Giờ đây Nghĩa Bang nắm quyền tại Hắc Diệu Thành, hy vọng bang chủ đừng quên lại lịch của những người đó.”

Những lời này không chỉ là lời nhắc nhở, mà còn là một mong ước. Lý Thanh không muốn Thiên Long đi vào vết xe đổ của Nghiêm gia, cũng mong rằng hắn có thể đối xử tốt với bách tính Hắc Diệu Thành.

Thiên Long nghe xong, không giấu nổi vẻ trịnh trọng trên gương mặt. Hắn hiểu rõ ý tứ của Lý Thanh, cũng nhận ra Lý Thanh thực sự coi hắn như người nhà, nếu không đã chẳng đưa ra lời khuyên như vậy.

“Huynh đệ, người yên tâm! Ta từ dưới đáy xã hội giết ra, nỗi khổ của bách tính, ta hiểu hơn ai hết. Những lời người nói, ta nhất định ghi nhớ.” Thiên Long nghiêm giọng đáp.

Lý Thanh khẽ gật đầu, rồi xoay người bước đi.

“Không cần tiễn, cáo từ!”

Trước cổng phủ đệ rộng lớn, Lý Thanh cũng bao hành lý lớn, bước dần vào bóng tối của khu phố tĩnh mịch. Dưới ánh trăng đỏ rực như máu, bóng hắn mỗi lúc một xa dần.

Thiên Long đứng trước cổng Nghĩa Bang, dõi theo bóng lưng Lý Thanh, trong lòng dâng lên cảm giác trống trải khó nói thành lời.

Đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng Lý Thanh trong màn đêm, Thiên Long trầm giọng quát lớn:

“Người đâu! Gọi ngay một họa sĩ có tay nghề tốt nhất tới đây, vẽ lại chân dung Lý huynh đệ cho thật giống, treo vào cung phụng đường của bang! Sau này, dù lão tử không còn ở đây, chỉ cần Lý huynh đệ quay về Nghĩa Bang, toàn bang trên dưới cũng phải coi hắn như thiên lôi sai đâu đánh đó, không dám trái lời!”

Hắn ngừng một chút, ánh mắt nghiêm nghị quét qua đám thuộc hạ, tiếp tục ra lệnh:

“Còn nữa! Chính Minh phố, nhà họ An, ông cháu hai người bọn họ từ giờ phải nhận vào trong bang, cung cấp đầy đủ sự bảo hộ, hết lòng đối đãi tử tế. Kẻ nào dám động đến họ, tức là chống lại cả Nghĩa Bang ta!”

Trở về biên tái

DTV EBOOK

Lý Thanh rời đi Cực Dạ thế giới, nhưng không phải vì muốn rời bỏ hoàn toàn nơi đó. Mặc dù hiện giờ hắn đã có thực lực kinh võ giả, đủ để tự vệ ở một mức độ nhất định, nhưng nếu không có lương thực đầy đủ, hắn vẫn có thể chết đói trong thế giới khắc nghiệt ấy.

Sau khi cáo biệt Nghĩa Bang và tạm rời khỏi Hắc Diệu Thành, Lý Thanh men theo đường núi, băng qua một khu rừng sâu yên tĩnh. Sau một khoảng thời gian di chuyển, hắn lại xuyên trở về Phong Quốc.

Ông!

Việc xuyên qua hai thế giới giờ đã không còn là gánh nặng lớn đối với Lý Thanh. Ngay cả khi phải mang theo một bao hành lý cồng kềnh trên lưng, hắn cũng chỉ thở hổn hển đôi chút rồi lại khôi phục như bình thường.

Phong Quốc, biên tái chi địa.

Lúc này đã là cuối thu, thời tiết bắt đầu chuyển lạnh. Những làn gió buốt giá quét qua bốn phương tám hướng, nhưng nếu so với Cực Dạ thế giới, nơi này lại được xem như thiên đường ấm áp.

Rầm rầm!

Trên đại mạc mênh mông, gió cát cuồn cuộn kéo tới, mang theo trong không khí một mùi máu tươi tanh nồng.

Lý Thanh, sau nhiều ngày không nhìn thấy ánh nắng mặt trời, theo bản năng giơ tay lên che mắt. Phải mất một lúc lâu để thích nghi với ánh sáng, hắn mới từ từ mở mắt ra.

Thảm liệt! Huyết tinh! Thây ngang khắp đồng!

Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt hắn là khung cảnh bi thảm trên chiến trường.

“Đây là đang đánh trận sao?” Lý Thanh khẽ biến sắc, vội vàng đứng dậy. Xung quanh hắn, từng mảnh áo giáp tả tơi vương vãi khắp nơi. Trên mặt đất, những mũi tên gãy vụn cắm sâu xuống đất cùng với những thanh binh khí đã cong vẹo.

“Xem ra quân biên tái đã rút lui. Nơi này vừa trải qua một trận huyết chiến. Nhưng chẳng biết vận khí của ta là tốt hay xấu đây.”

Lý Thanh thở dài, trong lòng đang căng thẳng cũng được thả lỏng đôi chút.

Hắn vốn nghĩ rằng lần này trở lại Phong Quốc, hắn sẽ bị đưa thẳng đến quân doanh Võ Lệ Quân để trông coi kho lương thực. Nếu điều đó xảy ra, muốn đào thoát khỏi nơi đây cao thủ võ lâm kia, chẳng khác nào tự đâm đầu vào chỗ chết.

Nhưng giờ đây, doanh địa vốn được quân biên tái trấn giữ lại không còn bóng người, thay vào đó là một chiến trường vừa mới kết thúc, để lại khung cảnh chết chóc khắp nơi.

“Không thể nán lại lâu. Nói không chừng sẽ có người tới dọn dẹp chiến trường. Mà chiến trường thì biến hóa khôn lường, chẳng ai biết lúc nào lại có giao tranh. Rời đi sớm là tốt nhất.”

Lý Thanh vừa lăm bắm vừa chạy nhanh qua bãi chiến trường.

Khi đang chạy, hắn nhặt lên một cây cờ xí gãy đôi. Mặt cờ thẫm đẫm máu đỏ sẫm, nhưng hắn vẫn có thể phân biệt được, đó là cờ của Lương Quốc.

“Không sai. Như ta đã đoán, đám mã tặc trước đó quấy phá biên tái chắc chắn là nhận được sự hậu thuẫn từ Lương Quốc. Phía Đông đúng là chẳng có ngày yên bình.”

Trở lại thế giới có ánh mặt trời, điều Lý Thanh muốn nhất lúc này là tìm một nơi yên bình để ổn định tu luyện. Hắn vừa cần thu thập nguyên liệu cho rượu thuốc, vừa muốn rèn sắt và luyện võ.

Hiện tại, hắn đang ở vùng biên tái phía Đông của Phong Quốc. Nếu tiếp tục băng qua đại mạc, phía trước chính là Lương Quốc, kẻ thù trực tiếp của Phong Quốc. Còn nếu đi về phía Bắc, nơi đó là đồng cỏ mênh mông vô tận, nơi sinh sống của các bộ tộc du mục.

Muốn có một nơi an ổn luyện võ, lựa chọn đầu tiên chắc chắn sẽ không phải là nơi chiến sự căng thẳng. Tốt nhất là một địa phương hòa bình, tài nguyên phong phú và thương mại phát triển.

“Hương Đông là Lương Quốc, hương Bắc lại là thảo nguyên. Chỉ còn cách quay về Vọng Viễn Thành. Hy vọng chiến tranh sẽ sớm kết thúc.”

Nói đoạn, Lý Thanh lao đi như một mũi tên, hướng thẳng về phía Vọng Viễn Thành.

Sau một hồi chạy dài, hắn nhìn thấy bóng dáng tường thành đồ sộ của Vọng Viễn Thành xuất hiện ở phía xa, như một khối hình pha tạp nổi bật giữa đại địa.

“Hô! Thời kỳ chiến loạn, muốn vào thành cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.”

Hiện tại, tình cảnh của Lý Thanh khá khó xử. Hắn chẳng khác nào một kẻ “hắc hộ khẩu”, không có bất kỳ giấy tờ nào chứng minh thân phận. Thêm vào đó, hắn lại mang theo võ nghệ phi phạm, dễ dàng khiến người khác nghi ngờ, rất có thể sẽ bị coi là gian tế.

Tuy nhiên, trong thời kỳ chiến loạn, chuyện lưu dân lang thang vốn không hiếm, nhưng để tìm được người như Lý Thanh – có ngoại hình và khí chất vượt xa kẻ tầm thường – thì quả là hiếm gặp.

Sau một năm ở Cực Dạ thế giới, dưới điều kiện quanh năm không thấy ánh mặt trời, làn da Lý Thanh đã trắng nõn hơn trước rất nhiều, ít nhất cũng bớt đi vẻ thô kệch của một học đồ thợ rèn ngày nào.

Ngoài ra, thân hình hắn vẫn rắn chắc và đầy cơ bắp. Cho dù mặc quần áo rộng thùng thình cũng không thể che giấu được thân thể cường tráng đó. Nếu nói hắn là lưu dân, chỉ cần người thủ thành không mù lòa thì chắc chắn sẽ không tin tưởng.

Lúc này, làm thế nào để vào được Vọng Viễn Thành trở thành vấn đề mấu chốt đối với Lý Thanh.

Vọng Viễn Thành gần ngay trước mắt, nhưng việc vào thành lại không hề đơn giản. Đây chính là một tòa hùng quan trọng

yếu của biên tái, nơi mà ngay cả cao thủ nội kinh cũng khó vượt qua được, nói chỉ đến Lý Thanh hiện tại.

Khi hắn đang vò đầu bứt tai suy nghĩ, một nhóm lưu dân từ phía trước quan đạo bị xua đuổi tiến đến, dẫn đầu là vài tên sơn tặc cười ngửa với thái độ ngang ngược.

“Đi nhanh lên, đừng có lè mề như vậy!”

“Đến Kim Sơn Trại của bọn ta, sẽ có cơm ăn! Nếu đến trễ, đừng trách chúng ta lột da các ngươi!”

“Muốn sống sót thì tay chân phải nhanh nhẹn, đừng làm mất thời gian!”

Đằng sau tiếng quát tháo, những kẻ cười ngửa, ăn mặc giống sơn tặc, không ngừng vung roi xua đuổi đám lưu dân bước về phía trước.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Thanh lập tức đoán được thân phận của đám người kia.

Hóa ra lại là bọn “dại phỉ” chuyên cướp bóc! Hơn nữa, ngay trước mặt Vọng Viễn Thành mà bọn chúng dám ngang nhiên bắt người như vậy, thật đúng là xem trời bằng vung.

Loạn thế, nhân mạng như cỏ rác. Những lưu dân kia ngày ngày tụ tập dưới chân thành hy vọng được vào bên trong, nhưng quan phủ hiển nhiên không dám tùy tiện cho họ vào, bởi sẽ gây ra rối loạn không nhỏ.

Chính điều này đã tạo cơ hội cho đám tên đại phỉ lợi dụng. Bọn chúng kéo những lưu dân này về sơn trại, hứa hẹn cho họ cơm ăn, nhưng thực chất trên núi xảy ra chuyện gì thì chẳng ai biết rõ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Lý Thanh lập tức định ra kế sách.

“Hừ! Lũ đạo tặc lớn mật! Dám giữa ban ngày ban mặt cướp bóc bách tính!”

Trên quan đạo, Lý Thanh đứng thẳng người, chắn trước mặt đám lưu dân và tên đại phỉ.

Giọng nói của hắn vang dội, chính khí凛冽, trông chẳng khác nào một thiếu hiệp trẻ tuổi vừa rời sơn môn để hành hiệp

trượng nghĩa.

Đám sơn tặc cười ngửa đưa mắt nhìn nhau, sau đó bật cười chế nhạo. Một tên cầm đầu cất tiếng hỏi, giọng điệu đầy vẻ mỉa mai:

“Vị huynh đài này, không biết ngài là ai? Chúng ta, Kim Sơn Trại, chẳng qua không đành lòng nhìn đám lưu dân này chết đói ngoài thành nên mới mang họ về núi mà thôi. Thế mà cũng bị gọi là đạo tặc sao?”

Nghe vậy, Lý Thanh hừ lạnh khinh thường:

“Hừ! Các người – đám nhát gan trộm cướp – còn không xứng biết tên của ta!”

Câu nói của hắn chẳng khác nào đổ dầu vào lửa. Những kẻ này ngày thường vốn đã quen làm chuyện ác, giờ lại bị mắng là “nhát gan trộm cướp”, chẳng khác nào trực tiếp tát vào mặt chúng.

“Mẹ nó! Tên nhóc con ở đâu ra? Dám làm anh hùng rơm trước mặt bọn ta! Hôm nay không lột da người thì không xứng với cái tên Kim Sơn Trại này!”

Một tên sơn tặc không nhịn nổi nữa, vung roi ngựa, ánh mắt đầy sát khí, xông thẳng về phía Lý Thanh.

Nhìn thấy một màn này, khóe miệng Lý Thanh khẽ nhếch lên, ánh mắt lóe lên tia trêu chọc.

Ăn xin 1

DTV EBOOK

Muốn ra tay cướp bóc giữa loạn thế, đám sơn tặc này đương nhiên phải có chút võ nghệ làm vốn liếng. Nếu không, làm sao bọn chúng dám tung hoành trên quan đạo và hành tẩu giang hồ.

Lý Thanh sớm đã đoán trước điều này. Khi nhìn tên sơn tặc cười ngựa lao tới, ánh mắt hắn thoáng hiện vẻ đùa cợt, nhưng rất nhanh liền bị sát khí lạnh lẽo thay thế.

“Ăn của ta một đao!”

Tên sơn tặc hét lớn, thúc ngựa vọt lên, tay vung cao Trảm Mã Đao, thế chém cực kỳ mãnh liệt, sát ý dày đặc cuốn thẳng về phía Lý Thanh.

Lý Thanh, vừa từ Cực Dạ thế giới trở về, không mang theo Vô Song Chùy, hiện tại đang ở trạng thái tay không tác sát.

Đối mặt với đao thế hung mãnh của đối phương, hắn chỉ đứng yên bất động, ánh mắt lạnh lẽo, không một chút hoảng sợ.

Tên sơn tặc nhìn thấy Lý Thanh đứng im tại chỗ, ngỡ rằng hắn đã sợ đến mức chết đứng. Hắn bật cười độc ác, dường như đã thấy trước cảnh tượng Lý Thanh bị chém thành hai nửa dưới đao của mình.

Phanh!

Ngay khi Trảm Mã Đao sắp chém xuống, mặt đất bỗng chấn động mạnh.

Lý Thanh động rồi!

Hắn dồn nội kinh xuống chân phải, bộc phát một luồng lực lượng kinh khủng, thân hình như mũi tên bắn ra, biến mất khỏi vị trí trong nháy mắt.

Lưỡi đao của tên sơn tặc chém trượt vào không khí. Quán tính quá mạnh khiến cả người hắn lao đảo trên lưng ngựa, suýt chút nữa ngã xuống.

Trong khi đó, Lý Thanh đã vòng qua phía bên kia của con ngựa. Thân hình hắn nhảy vọt lên cao, hai tay nắm thành trảo, trông chẳng khác nào mãnh hổ sẵn mồi.

“Chết!”

Mãnh Hổ Vô Mồi!

Đôi tay Lý Thanh vươn ra, tóm lấy vai tên sơn tặc đang lao đảo. Một lực kéo cực mạnh khiến hắn bị giật khỏi yên ngựa, ngã mạnh xuống đất, bụi bay mù mịt.

Lý Thanh không dừng lại ở đó. Một chiêu Chỉ Tiêm Phát Kinh vang lên âm thanh giòn tan. Không một lời thừa thãi, hắn trực tiếp bẻ gãy khớp vai của đối phương.

Răng rắc!

Tất cả chỉ xảy ra trong thời gian vài hơi thở ngắn ngủi. Tên sơn tặc hung hãn khi nãy giờ đây đã bị phế bỏ, nằm bất động trên mặt đất.

Ba tên sơn tặc còn lại nhìn cảnh tượng này, sắc mặt lập tức thay đổi, kinh hoàng nhìn nhau.

“Mẹ nó! Tiêu tử này là võ giả!”

“Không chỉ là võ giả! Tê, đây là ngoại kinh cao thủ!”

“Chạy mau! Không thể địch lại, về báo tin ngay!”

Bọn chúng hoảng sợ siết dây cương, quay đầu ngựa chuẩn bị tháo chạy.

Nhưng một khi đã ra tay, Lý Thanh tuyệt đối không để bất kỳ kẻ nào trốn thoát.

Hắn khẽ khom người, thân hình lao đi với tốc độ đáng kinh ngạc, vượt xa tốc độ của đám ngựa cằn cỗi mà bọn sơn tặc cưỡi.

Tên sơn tặc gần nhất còn chưa kịp chạy xa thì đã bị Lý Thanh đuổi kịp.

Phanh!

Một quyền mang theo lực đạo khủng khiếp đánh thẳng vào ngực hắn. Tên sơn tặc rơi xuống đất, không kịp kêu lên một tiếng, bất tỉnh ngay tại chỗ.

Hai tên còn lại chưa kịp chạy xa, Lý Thanh không dừng lại. Hắn cúi người, tiện tay nhặt một hòn đá ven đường, rồi ném mạnh ra ngoài.

Phập!

Hòn đá bay với tốc độ kinh hoàng, trúng thẳng lưng một tên sơn tặc. Hắn ngã nhào khỏi lưng ngựa, bất động giữa mặt đất.

Tên cuối cùng vừa quay đầu nhìn lại cảnh tượng kinh hoàng này thì đã thấy Lý Thanh lao tới ngay trước mặt.

“Không... không...”

Lời còn chưa kịp nói hết, một cú đá xoáy của Lý Thanh trực tiếp hạ gục hắn, để lại cả ba tên sơn tặc nằm rải rác trên mặt đất.

Hai tên sơn tặc còn lại bị Lý Thanh hạ gục nằm co quắp trên mặt đất, toàn thân run rẩy không ngừng, miệng thở dốc từng hơi nặng nề.

Chỉ trong chưa đầy vài phút ngắn ngủi, cả bốn tên sơn tặc hung hãn, từng xưa đuổi đám lưu dân trên quan đạo, giờ đây không một ai may mắn thoát khỏi. Tất cả đều bị Lý Thanh hạ gục dễ dàng.

Đây chính là sự áp đảo tuyệt đối về thực lực mà một ngoại kinh võ giả có thể tạo ra trước người thường. Hoàn toàn không có chỗ để kháng cự.

“Thiếu hiệp tha mạng! Thiếu hiệp tha mạng!”

Một trong số những tên sơn tặc cố lê lét đến gần, ôm chặt đầu gối, mồ hôi túa ra như mưa, mặt đầy vẻ hoảng sợ cầu xin.

Lý Thanh nhếch mép cười lạnh, tiến đến gần tên đó, chậm rãi ngồi xổm xuống. Hắn mở miệng, giọng nói như gió lạnh quét qua:

“Muốn sống? Được thôi. Nhưng ngươi phải trả lời hết những gì ta hỏi. Dám giấu diếm nửa lời, ta lập tức hái đầu của ngươi xuống.”

Tên sơn tặc ngồi bệt dưới đất, đầu gật lia lịa như gà mổ thóc, hoàn toàn không dám có bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào.

“Kim Sơn Trại của các người ở đâu? Có phải gần Vọng Viễn Thành hay không?”

Ăn Xin 2

DTV EBOOK

Lý Thanh lau mồ hôi trên trán, thở dốc nhưng ánh mắt vẫn sắc lạnh.

“Đúng... đúng vậy. Ngay phía Đông, cách đây khoảng bảy mươi dặm.” Tên sơn tặc vội vàng đáp, không dám chậm trễ.

“Phụ cận toàn là hoang mạc vắng vẻ, ngoài mấy thôn xóm gần thành thì cũng chẳng có gì đáng kể. Các người sống dựa vào đâu? Hiện tại đang là thời kỳ chiến loạn, cướp bóc chắc chắn không kiếm được nhiều lương thực như trước.”

Nghe câu hỏi của Lý Thanh, tên sơn tặc lập tức trả lời:

“Chúng ta... chúng ta thỉnh thoảng giả trang làm thương đội để vào thành mua lương thực. Vàng bạc, tài bảo cướp được dùng để đổi lấy vật liệu, nhưng thời kỳ chiến loạn như bây giờ, tiền bạc cũng mua không được bao nhiêu...”

Nghe vậy, Lý Thanh nở một nụ cười lạnh lẽo:

“Được rồi. Vậy bây giờ, nói ta nghe cách các người vào được thành đi.”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt tên sơn tặc tái mét, toàn thân run lẩy bẩy.

“Thiếu hiệp... tha mạng! Ta thật sự không biết! Những người được cử vào thành đều là thân tín của trại chủ. Chúng ta chỉ làm việc lật vật, không được phép tiếp cận chuyện đó. Muốn trà trộn vào trong thành... ta không có cách nào cả!”

Tên sơn tặc nói như khóc tang, giọng đầy vẻ tuyệt vọng.

Lý Thanh nhíu mày, ánh mắt đột ngột trở nên băng lãnh. Giọng nói của hắn hạ xuống, lạnh như băng:

“Không nói thì chết.”

Tên sơn tặc hoảng sợ đến cực điểm, vội vàng kêu lên:

“Ta... ta thật sự không biết rõ! Nhưng ta nghe nói, người trong trại chúng ta thường liên lạc với một quân coi giữ trong thành. Sau khi đối chiếu ám hiệu, mới được cho vào thành...”

Răng rắc!

Lời vừa dứt, cổ tên sơn tặc lập tức bị bẻ gãy, không kịp kêu lên một tiếng, sinh cơ hoàn toàn biến mất.

Hành động dứt khoát của Lý Thanh khiến ba tên sơn tặc còn lại run rẩy không thôi. Ánh mắt chúng tràn đầy sợ hãi, thậm chí không dám nhìn thẳng vào hắn.

Ban đầu, bọn chúng nghĩ Lý Thanh chỉ là một công tử ca mới ra đời, ăn no rảnh rỗi nên muốn hành hiệp trượng nghĩa. Nhưng giờ đây, chúng mới nhận ra hắn là một kẻ ác độc, giết người không hề chớp mắt.

Lý Thanh không quan tâm đến ánh mắt kinh hoàng của bọn chúng. Hắn chậm rãi đứng dậy, từng bước tiến về phía ba tên còn lại.

“Đến lượt các ngươi.”

Giọng nói lạnh lẽo vang lên, mang theo uy áp nặng nề khiến bọn sơn tặc càng thêm khiếp sợ.

“Từng người một, nói cho ta cách vào thành.”

Nhưng bất kể Lý Thanh có tra hỏi thế nào, ba tên sơn tặc cũng không khai thêm được bất kỳ tin tức nào hữu ích. Chẳng đến khi cả bọn đều bị hắn xử lý gọn gàng, Lý Thanh vẫn không tìm ra cách để trà trộn vào thành trong thời kỳ chiến loạn.

Hắn hừ lạnh, phủi tay, ánh mắt có phần chán nản:

“Đúng là xúi quẩy. Máy tên Kim Sơn Trại này chắc chắn có mối quan hệ ngầm với quân binh trong thành, trách không được bọn chúng còn giả bộ tốt bụng giúp xua đuổi đám lưu dân ngoài thành.”

Lý Thanh lẩm bẩm, trong lòng đã rõ phần nào mối quan hệ giữa Kim Sơn Trại và quân coi giữ Vọng Viễn Thành.

Trong thời kỳ chiến loạn, đám lưu dân đói khát tụ tập ngoài thành, nếu không được kiểm soát, có thể trở thành một tai họa khủng khiếp. Nếu họ nổi loạn hoặc bức tường thành không đủ

sức ngăn cản, hậu quả thậm chí còn nghiêm trọng hơn cả cuộc tấn công của quân đội Lương Quốc.

Ngay khi Lý Thanh đang đứng thờ dài, cảm thấy bế tắc vì chưa nghĩ ra cách vào thành, trong đám lưu dân bỗng vang lên một giọng nói yếu ớt:

“Ta... ta có cách vào thành.”

Nghe thấy lời này, hai mắt Lý Thanh lập tức sáng bừng. Hắn nhìn về phía đám người, ánh mắt tập trung vào một thiếu niên gầy gò, dáng vẻ chỉ khoảng 12~13 tuổi.

“Nhóc con, ngươi qua đây!” Lý Thanh vẫy tay gọi.

Thiếu niên trông như một kẻ ăn xin bình thường, quần áo rách nát, sắc mặt đầy vẻ khân trương, chậm rãi bước ra khỏi đám đông.

Lý Thanh nhìn cậu bé, ánh mắt sắc bén:

“Nói đi, cách ngươi vào thành là gì? Còn nữa, tại sao ngươi biết rõ mà không tự mình vào, lại lang thang làm lưu dân ở ngoài thế này?”

Nói đoạn, hắn vỗ vỗ vào con ngựa mà sơn tặc để lại, cười nhạt:

“Chỉ cần lời ngươi nói có ích cho ta, con ngựa này sẽ là của ngươi

Vào thành 1

DTV EBOOK

Ban thường một con ngựa?

Lời này vừa nói ra, những lưu dân khác ánh mắt lập tức lộ ra tia sáng tham lam. Trong cảnh chiến loạn, bọn họ đã mất sạch ruộng đồng và nhà cửa, đói khát đến cùng cực, làm gì còn bận tâm đến luật pháp Phong Quốc nghiêm cấm giết ngựa, mổ trâu.

Tuy nhiên, cũng có vài người trong đám lưu dân liếc nhìn nhau, rồi đưa ánh mắt dò xét về phía cái tên ăn mày đang lẩn trong đám đông. Mặc dù đang có ý định gì đó, nhưng bị khí thế của Lý Thanh áp chế, hiện tại bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đừng nói đến Lý Thanh, chính những người này cũng hiểu, bọn họ đều muốn vào thành. Bởi vì, nếu cứ ở lại bên ngoài, chỉ có con đường chết mà thôi.

Nếu vào được thành, ít nhất cũng còn chút hi vọng sống sót. Bất kể là trộm cắp, lừa đảo hay chỉ đơn giản là ăn xin, đều tốt hơn việc nằm chờ chết nơi hoang dã.

Tên ăn mày kia, lau sạch mặt mũi đầy bụi đất, trong đôi mắt đen nhem lóe lên tia do dự. Nhưng rất nhanh, ánh mắt hần trở nên kiên định. Hắn không nói hai lời, trực tiếp quỳ xuống, đồng dặc nói:

“Ta không cần ngựa, ta chỉ muốn người thu ta làm đồ đệ, ta cũng muốn học võ!”

Câu nói này khiến Lý Thanh có chút ngạc nhiên. Hắn nhíu mày, lạnh lùng hỏi:

“Vậy nếu ta từ chối thì sao?”

Tên ăn mày nghe vậy, liền đập mạnh đầu xuống đất, giọng nói cứng rắn:

“Nếu công tử từ chối, ta vẫn sẽ chỉ cho công tử cách vào thành. Chỉ mong sau đó, công tử có thể mang ta theo bên cạnh để ta được phụng sự ngài!”

Lý Thanh bật cười, ánh mắt quét một lượt đám lưu dân xung quanh rồi nhàn nhạt nói:

“Chư vị, giặc cướp làm điều ác, mấy con ngựa này là thu hoạch của ta. Ta chỉ giữ lại một con để đi đường, ba con còn lại các người tự chia nhau đi.”

Nói xong, hắn ngoắc tay về phía tên ăn mày, sau đó xoay người dắt ngựa, dáng vẻ tiêu sái rời đi. Chỉ để lại bóng lưng cho đám lưu dân còn đang sửng sờ.

Mấy tên lưu dân vừa nghe xong, lập tức lao vào nhau, tranh cướp quyền sở hữu ba con ngựa còn lại. Cảnh tượng nhất thời trở nên hỗn loạn vô cùng.

Tên ăn mày thấy Lý Thanh gọi mình, mặt mũi tràn đầy vẻ mừng rỡ, vội vàng đứng dậy, nhanh chóng đi theo.

Trên con đường hướng về Vọng Viễn Thành, Lý Thanh cười ngựa, mặc dù không thành thạo kỹ thuật cưỡi, nhưng với thân thể có võ công cao cường, hắn dễ dàng chế ngự con ngựa này.

Tên ăn mày đi trước, tay cầm dây cương dắt ngựa, dáng vẻ chẳng khác nào một tiểu đồng trung thành.

“Nói đi, người tên là gì?” Lý Thanh thuận miệng hỏi.

“Công tử, ta tên là Tề Khang!”

Ngồi trên lưng ngựa, Lý Thanh khẽ gật đầu. Sau đó, hắn hỏi thẳng vào vấn đề mà mình quan tâm nhất:

“Nói rõ đi. Người làm cách nào để vào thành? Nếu đã biết, sao chính mình không vào, mà lại lẫn trong đám lưu dân?”

Tề Khang nghe vậy, cười khỏ đáp:

“Công tử, không phải ta không muốn vào thành, mà là ta không có cách nào làm được!”

Hắn giải thích:

“Vọng Viễn Thành, ngoài cổng chính ra, thật ra còn có một lối đi bí mật. Trước đây, rất nhiều người trốn thuế vào thành

thường xuyên lên đi qua lối đó.”

“Nhưng, gần đây chiến loạn bùng nổ. Những người đã vào thành từ lối này, vì sợ bị phát hiện và bị lợi dụng, đã dùng vật nặng phong kín lối đi đó từ bên trong!”

Nói đến đây, Tề Khang nghiêng răng cắn hận:

“Nếu không phải như vậy, gia đình ta đã sớm vào thành, chứ không phải chết thảm trong chiến loạn rồi!” “Tề Khang nói đến đây, ngữ khí càng thêm bi phẫn. Hai mắt hấn đỏ rực, như thể lại nhìn thấy cảnh tượng gia đình mình chết thảm, ký ức đau khổ ùa về khiến cả người hấn run lên.

Gió lớn thổi qua, cuốn theo cát vàng đầy trời, che khuất bầu trời vốn đã u ám, khiến ánh sáng càng thêm mờ nhạt.

Phía trước chính là biên thành hùng vĩ của Phong Quốc.

Tường thành cao lớn pha tạp đá vữa chãi đứng sừng sững, tựa như một ngọn núi lớn mang theo khí thế trầm trọng, uy nghiêm. Đây tuyệt đối là một phòng tuyến không thể bị công phá.

Vọng Viễn Thành được xây dựng tại nơi hiểm yếu, tường thành nối liền với dãy núi dốc đứng, gập ghềnh. Muốn tiến vào sâu trong nội địa Phong Quốc, chỉ còn cách vượt qua tòa hùng quan dễ thủ khó công này.

Phía sau dãy núi cao ngất là một khung cảnh hoàn toàn khác biệt. Nếu như bên ngoài là môi trường khắc nghiệt, thì bên trong là cảnh sắc hữu tình của Phong Quốc, khí hậu ôn hòa, vạn vật sinh sôi nảy nở.

Đợi đến khi sắc trời tối hẳn, Lý Thanh mới để Tề Khang tiếp tục dẫn đường đến lối vào bí mật.

“Công tử, chính là chỗ này.”

Dưới màn đêm che giấu, Tề Khang dẫn Lý Thanh đến một điểm nối giữa tường thành và dãy núi. Nơi này cách xa cổng thành, thuộc khu vực khuất tầm nhìn của lính tuần tra. Trong bóng tối dày đặc, khó ai có thể phát hiện ra.

Lối vào mà Tề Khang chỉ, hóa ra là một vết nứt tự nhiên trên mặt đất, đủ nhỏ để chỉ một người chui qua. Khác hẳn với

tượng tượng của Lý Thanh rằng sẽ có một lỗ hồng lớn bị người ta phá mở trên tường thành.

Vào thành 2

DTV EBOOK

Lý Thanh ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát khe nứt. Quả nhiên, nó là kết quả của tự nhiên, không phải do con người tạo ra.

“Không tệ,” Lý Thanh gật gù, “Đáng tiếc là không thể đưa ngựa vào cùng.”

Nói rồi, hắn tháo bao hành lý treo trên lưng ngựa xuống, giao lại dây cương cho Tề Khang, sau đó cúi thấp người chui vào khe nứt.

Bên trong vết nứt tối đen như mực, chiều cao không đủ một người, buộc phải khom lưng mới có thể di chuyển. Không gian chật hẹp khiến mỗi bước đi đều khó khăn, nhưng cũng chính vì vậy mà nơi này trở nên bí mật, rất ít người biết đến.

Đi được nửa đường, Lý Thanh phải nghiêng người để tiếp tục tiến về phía trước.

Tề Khang theo sát phía sau, thân thể gầy yếu giúp hắn dễ dàng len lỏi qua không gian chật hẹp.

“Công tử, phía trước chính là phạm vi trong thành.” Tề Khang nhỏ giọng nói trong bóng tối, “Nhưng phía trên lối ra đã bị một tảng đá lớn và ván gỗ đè kín, không thể đẩy ra được.”

Lý Thanh bước đến cuối khe nứt. Không gian ở đây thậm chí còn hẹp hơn, gần như không thể nhét thêm một người nữa. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy một tấm ván gỗ bị tảng đá nặng ép chặt phía trên.

“Quả là vậy.”

Lý Thanh khẽ lẩm bẩm, đưa tay chạm vào tấm ván gỗ. Hắn dùng ngón tay gõ nhẹ vài cái, phát ra âm thanh cứng rắn, cho thấy nó thực sự bị đè rất chặt.

Trong không gian thu hẹp như thế này, lực tác động bị giới hạn nghiêm trọng. Đối với người bình thường, đây chẳng khác nào

một ngọn núi lớn không thể lay chuyển. Nhưng Lý Thanh, với sức mạnh vượt trội, không dễ bỏ cuộc.

Cốc, cốc, cốc!

Đối với người bình thường, thứ như tấm ván gỗ này quả thật là một bức tường không thể vượt qua. Nhưng những kẻ đã đặt nó ở đây, rõ ràng không hề lường trước được rằng sẽ có một võ giả cường đại dùng lực lượng vượt trội để chui qua khe hở mà vào thành.

Lý Thanh bình tĩnh chống hai tay lên tấm ván gỗ, cơ thể hơi nghiêng, áp đầu và vai lên nó, tìm vị trí tốt nhất để phát lực.

“Hừ!”

Một tiếng hít mạnh phát ra, ngoại kinh trên người hắn bộc phát mãnh liệt. Cơ bắp toàn thân siết chặt, lực lượng tăng vọt đến cực hạn. Hắn hạ thấp trọng tâm, dùng sức mạnh ngạnh sinh sinh đẩy tấm ván gỗ nặng nề lên.

Chỉ trong chớp mắt, phần cổ và vai hắn đã nhô lên khỏi mặt đất, đủ để quan sát rõ khung cảnh xung quanh.

Bên trên là một khu vực tương đối yên tĩnh trong nội thành Vọng Viễn Thành, không thấy bóng dáng của bất kỳ ai. Xác định xung quanh an toàn, Lý Thanh thận trọng đẩy tấm ván gỗ sang một bên, đặt nó xuống mặt đất mà không tạo ra tiếng động lớn.

Sau khi đã dọn sạch chướng ngại, Lý Thanh thả người nhảy lên, thoát ra khỏi khe nứt. Lập tức, hắn liếc mắt nhìn tấm ván gỗ lúc trước, phát hiện nó bị đè chặt bởi vài khối đá lớn, thậm chí còn được buộc cố định bằng dây gai chắc chắn.

Thấy vậy, khóe miệng Lý Thanh nhếch lên một nụ cười khế, lầm bầm:

“Thảo nào nặng như vậy.”

Không lâu sau, Tề Khang cũng nhanh nhẹn bò ra ngoài, thân thể gầy yếu giúp hắn dễ dàng thoát khỏi khe nứt. Nhìn thấy tình trạng của tấm ván gỗ cùng dây gai, đôi mắt hắn lại đỏ rực, ánh lên sự tức giận. Những ký ức đau thương về gia đình bị bỏ lại phía sau trong chiến loạn dường như càng khắc sâu vào tâm trí hắn.

Không để ý đến cảm xúc của Tề Khang, Lý Thanh lập tức cẩn thận đặt lại những khối đá lên tấm ván gỗ, dùng dây gai cố định nó như cũ. Sau khi hoàn tất, hắt hơi sâu một hơi rồi quay lại nhìn Tề Khang.

“Đi thôi.”

Giọng nói của Lý Thanh lạnh nhạt nhưng lại mang theo uy nghiêm không thể phản kháng. Hắn xoay người, ánh mắt hướng về những khu kiến trúc phía xa, nơi nội thành đang rực rỡ ánh đèn. Một tia cảm xúc khó diễn tả dâng lên trong lòng hắn.

Thời gian dài lưu lạc trong chiến loạn và hoang dã, cuối cùng, hắn đã trở lại thế giới “văn minh” của mình.

Sau khi vào thành, việc đầu tiên Lý Thanh làm là bảo Tề Khang thay một bộ quần áo sạch sẽ, để người ngoài không nhận ra hắn là lưu dân.

Tranh thủ trước giờ giới nghiêm ban đêm, cả hai nhanh chóng tìm đến một khách điểm trong thành và thuê hai gian phòng tốt nhất. Do ảnh hưởng của chiến loạn, giá phòng cũng không đắt đỏ như bình thường.

Từ Cực Dạ thế giới mang về một lượng lớn vàng bạc châu báu, Lý Thanh hiện tại đúng nghĩa là kẻ có tiền. Những tài sản này đủ để hắn sống sung túc trong một thời gian dài, thậm chí còn dư để tập trung luyện võ.

Nếu có ngày tiền bạc hết, hắn hoàn toàn có thể quay lại Cực Dạ thế giới để tiếp tục “thu hoạch.” Ở nơi đó, vàng bạc châu báu chẳng đáng giá một xu bởi lương thực mới là thứ quan trọng nhất.

Sáng sớm hôm sau, Lý Thanh giao cho Tề Khang nhiệm vụ ra ngoài dò hỏi tin tức trong thành, còn bản thân hắn thì mang theo một ít tiền bạc đi đến một dược đường lớn trong thành.

“Chưởng quỹ, ở đây có những loại dược liệu này không?”

Vừa nói, Lý Thanh vừa lấy ra một tờ giấy, trên đó liệt kê các nguyên liệu cần thiết cho hai đơn rượu thuốc.

Chưởng quỹ cầm lấy tờ giấy, ban đầu không thèm ngẩng đầu nhìn Lý Thanh. Nhưng khi đọc qua nội dung, ông ta lập tức

sững người, chậm rãi ngẩng lên, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Ôi chào, khách quan, người đúng là làm khó ta. Tiệm Bách Dược Đường này ta mở đã nhiều năm ở Vọng Viễn Thành, vậy mà đây là lần đầu tiên có người hỏi mua những dược liệu hiếm thế này.”

Nói xong, chàng quỹ lúng túng nở một nụ cười xấu hổ.

Vọng Viễn Thành

DTV EBOOK

Lý Thanh không hề ngạc nhiên, cũng không kỳ vọng có thể thu thập đủ dược liệu ngay lần đầu tiên. Hắn thản nhiên nói:

“Vậy hãy mang tất cả những gì ngươi có trong danh sách này ra đây. Ta lấy hết.”

Chẳng mấy chốc, chương quỹ đã nhanh chóng gom góp được mấy loại dược liệu có sẵn trong tiệm.

“Khách quan, khối hoàng tinh này của ta là hàng tốt, đã 50 năm tuổi, giá cả có hơi cao một chút. Ngươi xem qua thế nào?”

Vừa nói, chương quỹ vừa đưa ra một khối hoàng tinh, nó hơi khô héo, hình dáng tương tự củ gừng nhưng mặt ngoài lại lốm đốm các sợi rễ nhỏ.

Đùng!

Lý Thanh không nhiều lời, trực tiếp vỗ một lá vàng lên bàn, giọng trầm thấp:

“Nhanh chóng gói hết lại cho ta.”

Nhìn thấy miếng vàng sáng loáng trên bàn, mắt chương quỹ sáng rõ. Ông ta lập tức gạt đầu lia lia, hớn hờ thu dọn dược liệu, tay chân thoăn thoắt như chưa bao giờ làm nhanh đến thế.

Trong lúc chương quỹ đang bận rộn đóng gói, Lý Thanh thuận miệng hỏi:

“Chương quỹ, ngươi có biết những loại dược liệu này còn có thể mua ở đâu khác không?”

Không chút do dự, chương quỹ trả lời ngay:

“Phong Châu, Tuyên Sơn Thành. Nơi đó toàn là rừng sâu núi thẳm, phần lớn dược liệu quý hiếm của Phong Quốc đều được tìm thấy ở đó.”

Ông ta dừng lại một chút rồi tiếp lời:

“Trừ Tuyền Sơn Thành, còn có hoàng đô Thịnh Dương. Nơi ấy được mệnh danh là nơi hội tụ tinh hoa, thủ phủ của thảo dược, chắc chắn cũng có những thứ ngài cần.”

Tuyền Sơn Thành và hoàng đô Thịnh Dương.

Lý Thanh âm thầm ghi nhớ hai địa điểm này. Nếu muốn hoàn thiện hai đơn rượu thuốc của mình, hẳn nhất định phải đến cả hai nơi này một chuyến.

Tuy nhiên, Phong Châu Tuyền Sơn Thành nằm cách Vọng Viễn Thành rất xa, ở tận Tây Nam Phong Quốc. Để đến đó, cần phải vượt qua nhiều châu địa, con đường xa xôi vô cùng, tốn không ít thời gian.

Dù khoảng cách từ Vọng Viễn Thành đến hoàng đô Thịnh Dương cũng rất xa, nhưng vì nằm tại trung tâm Phong Quốc, quãng đường đi dù sao cũng gần hơn so với hành trình đến Tuyền Sơn Thành ở Phong Châu.

Sau một lúc cân nhắc, Lý Thanh quyết định: Trạm tiếp theo của hắn chính là Thịnh Dương.

Chương quỹ của dược đường nhanh chóng gói kỹ các loại dược liệu Lý Thanh yêu cầu trong giấy da trâu, từng gói đều cẩn thận, kỹ càng.

Khi trao cho Lý Thanh, ông ta không quên nhắc nhở:

“Khách quan, mặc dù không rõ ngài muốn những dược liệu này để làm gì, nhưng ta phải nhắc một câu. Trong danh sách ngài đưa, có hai loại là kịch độc chi vật, ngài nhất định phải cẩn thận.”

Lý Thanh hiểu rõ, đó chính là hai loại dược liệu cần thiết để ngâm Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu. Đối với lời nhắc nhở của chương quỹ, hắn chỉ nhàn nhạt đáp:

“Ta tự có tính toán, không cần người bận tâm.”

Nói xong, hắn để lại một lá vàng trên bàn, thu dược liệu rồi rời đi.

Lặp đi lặp lại hành động như vậy, Lý Thanh lần lượt ghé qua tất cả các tiệm thuốc trong thành. Tuy nhiên, kết quả lại không khả quan hơn bao nhiêu.

Các dược liệu trong thành dường như đều từ một nguồn cung cấp mà ra, khiến chúng loại giữa các tiệm không có gì khác biệt. Sau khi đi hết một vòng, ngoài một chút rễ nhân già hiếm hoi, hấn cũng không thu thêm được bất kỳ nguyên liệu mới nào.

Nhìn tình cảnh này, Lý Thanh trầm thở dài: Thảo dược ở biên quan thật sự nghèo nàn đến đáng buồn.

Hấn đã hạ quyết tâm, phải sớm lên đường đến Thịnh Dương để tìm đủ các loại dược liệu cần thiết.

Khi trở lại khách điếm, Tề Khang cũng vừa hoàn thành nhiệm vụ và quay về. Lúc này, sau khi được tắm rửa sạch sẽ và thay quần áo, hấn đã hoàn toàn khác biệt so với dáng vẻ lưu dân tiều tụy trước đây.

Mặc dù sắc mặt vẫn hơi vàng vọt và thân hình gầy gò, nhưng nhìn chung, hấn đã có vẻ ngoài của một người dân bình thường trong thành.

Tề Khang nghiêm túc bẩm báo:

“Công tử, ta đã đến mấy quán rượu và dò hỏi một chút. Hiện tại quân đội trong thành là Võ Lệ Quân. Hôm trước, họ vừa giao chiến với quân đội Lương Quốc, nhưng do mã tặc tập kích quấy rối, nên trận chiến rơi vào cục diện bất phân thắng bại.”

Nghe đến ba chữ Võ Lệ Quân, biểu cảm của Lý Thanh không hề thay đổi, nội tâm cũng chẳng gợn sóng. Hấn chỉ nhẹ gật đầu, ra hiệu cho Tề Khang tiếp tục.

Trước đây, khi chuẩn bị tiến vào Cực Dạ thế giới để trốn tránh chiến loạn, Lý Thanh đã biết Võ Lệ Quân được điều động đến biên cương chi viện. Giờ đây, họ giao chiến với quân đội Lương Quốc cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Tề Khang tiếp tục báo cáo:

“Thêm vào đó, dân chúng trong thành vẫn có thể tự do rời đi qua Tây Thành Môn. Trong khoảng thời gian gần đây, số lượng người rời thành không nhiều, tình hình dân cư gần như không thay đổi so với thường ngày. Thậm chí, thỉnh thoảng còn có thương đội đến buôn bán. Dân chúng trong thành dường như rất tin tưởng vào Võ Lệ Quân.”

Khi nói đến đây, Tề Khang cẩn thận quan sát sắc mặt Lý Thanh, hy vọng có thể nhìn ra một điều gì đó từ biểu cảm của hắn. Nhưng đáng tiếc, Lý Thanh vẫn giữ vẻ mặt bình thản, không chút gợn sóng hay bất ngờ.

Đối với Lý Thanh, tình trạng hiện tại hoàn toàn nằm trong dự liệu. Võ Lệ Quân là một trong những “trần hải thần châm” của Phong Quốc. Phần lớn binh lính trong quân đội này đều là người tập võ, bách phu trưởng và thiên phu trưởng thì đa phần là cao thủ nội kinh và ngoại kinh.

Với sức chiến đấu hùng mạnh như vậy, nếu ngay cả một tòa thành hiểm yếu như Vọng Viễn Thành mà họ không giữ được, thì Phong Quốc e rằng đã sớm tuyên bố bại vong.

“Ân, có thể rời thành là tốt. Hôm nay nghỉ ngơi chỉnh đốn một ngày, ngày mai chúng ta rời khỏi Vọng Viễn Thành.” Lý Thanh thản nhiên nói.

Lời vừa dứt, Tề Khang thoáng sửng sò, rồi há hốc miệng, có vẻ như muốn nói gì đó nhưng lại ngập ngừng. Cuối cùng, hắn mở lời:

“Công tử, ngài không định tiếp tục thu thập thêm tin tức về Vọng Viễn Thành sao? Nếu rời đi vội vàng thế này, sợ là khó lòng giao nộp kết quả được.”

Nghe vậy, Lý Thanh thoáng ngẩn người, cảm thấy khó hiểu. Hắn hỏi lại:

“Giao nộp? Giao nộp cho ai? Ta đến Vọng Viễn Thành chỉ để tiếp tế, sau đó mượn đường để tiến về hoàng đô. Ý định của ta là sống yên ổn quãng đời còn lại, không dính dáng gì đến chuyện khác.”

“A?”

Tề Khang ngạc nhiên tròn mắt, rồi ngượng ngùng cười gượng, lí nhí nói:

“Ta... ta còn tưởng rằng công tử là thám tử do Lương Quốc phái tới!”

Câu sau của hắn nhỏ đến mức gần như thì thầm, rõ ràng sợ bị người ngoài nghe thấy.

Nghe đến đây, Lý Thanh không nhịn được, bật cười thành tiếng.

“Ta đã làm gì để khiến ngươi nghĩ ta là thám tử?”

“Không phải hôm qua công tử nói muốn lén lút vào thành sao? Hôm nay lại còn bảo ta ra ngoài dò la tin tức trong thành...”
Tề Khang gãi đầu, biết mình vừa gây ra một chuyện buồn cười, nên không dám nói thêm.

Nhìn bộ dáng lúng túng của hắn, Lý Thanh cười càng lớn, vỗ vai Tề Khang, giọng nói trêu chọc:

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, ta chẳng có hứng thú làm thám tử gì cả.”

Sau đó, hắn dứt khoát lên tiếng kết thúc:

“Ngày mai, mua hai con ngựa, rồi rời đi. Vọng Viễn Thành không còn lý do gì để lưu lại nữa.”

Máy Bắn Tên 1

DTV EBOOK

Sáng sớm hôm sau, tại chợ ngựa ở Vọng Viễn Thành.

Lý Thanh cùng Tề Khang đứng ở khu vực dành cho những kẻ buôn ngựa, từ trên cao nhìn xuống. Một người dắt theo một con ngựa bước ra từ phía chuồng ngựa.

“Xuất phát, đi Hoàng Đô!” Lý Thanh hô lớn, xoay người lên ngựa, sau đó ung dung hướng về phía Tây Thành Môn mà tiến.

Tề Khang thì hoàn toàn khác hẳn, bộ dạng căng thẳng lộ rõ. Đây là lần đầu tiên trong đời hắn cưỡi ngựa, hai cánh tay run rẩy nắm chặt lấy dây cương, không dám buông ra dù chỉ một chút.

May mắn thay, ngựa trong chợ đều là loại kéo hàng tính tình hiền lành, không phải những con chiến mã khó thuần. Vì vậy, việc ngồi trên lưng ngựa cũng không quá khó khăn với Tề Khang.

Khi hai người đang thông thả đi qua con đường lớn trong thành, chuẩn bị tiến ra ngoài cửa thành, thì bất chợt phía sau Đông Thành Môn vang lên những âm thanh ầm ầm dữ dội, giống như có thứ gì đó đang bị pháo đạn oanh tạc.

Phanh! Phanh! Phanh!

Mỗi tiếng nổ vang dội khiến mặt đất rung lên từng hồi, tưởng chừng như mọi thứ đều đang run rẩy.

Ngay sau đó, âm thanh gõ chuông dồn dập vang lên từ hướng cửa thành, báo hiệu tin tức khẩn cấp: có người công thành!

“Lương Nhân đánh tới! Lương Nhân đánh tới!”

“Là máy bắn tên, Tam Cung Sàng Nỏ! Lương Quốc người mang theo mấy môn Tam Cung Sàng Nỏ!”

“Giữ vững cửa thành! Tất cả nhanh chóng giữ vững cửa thành cho ta!”

Con đường nối liền hai tòa cửa thành đông và tây của Vọng Viễn Thành bỗng trở nên hỗn loạn. Tiếng chuông vừa vang lên, những người buôn bán nhỏ lẫn dân thường đều nhanh chóng biến mất sạch sẽ. Một con phố lớn như thế giờ đây không còn lấy một bóng người.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, từng thân ảnh khoác áo giáp bất ngờ lao ra từ hai bên đường, nhắm thẳng về phía Đông Thành Môn.

Đó là Võ Lệ Quân, đội quân tinh nhuệ được tuyển chọn từ những người có võ công xuất chúng, trải qua huấn luyện nghiêm ngặt. Đối diện với cỗ máy công thành đáng sợ, trên mặt bọn họ lại không hề lộ ra một chút sợ hãi nào.

Giữa đám người, mấy tên thiên phu trưởng của Võ Lệ Quân là những người đầu tiên leo lên tường thành. Bọn họ hành động cực kỳ nhanh nhẹn, mượn lực từ tường thành mà trèo lên một cách dễ dàng, tay chân phối hợp ăn ý không chút lúng túng.

Ánh mắt của Lý Thanh dừng lại trên một thân ảnh đang leo tường. Đó là một nữ tử có dáng vẻ mạnh mẽ, tóc dài được buộc cao gọn gàng, trên người mặc một bộ giáp nhẹ, bên hông đeo một thanh tề kiếm.

Người này chính là Tiền Hồng, thiên phu trưởng mà Lý Thanh từng gặp trong quân, cũng là nữ nhân duy nhất trong Võ Lệ Quân.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt dõi theo mình, Tiền Hồng trong lúc leo lên tường thành đã bất giác ngoái đầu lại nhìn.

Từ xa, nàng thoáng nhìn thấy Lý Thanh, nhưng vì khoảng cách quá xa, cộng thêm khí chất và dung mạo hiện tại của hắn đã thay đổi nhiều, nàng không thể nhận ra đây chính là người thợ rèn học việc ngày nào – chàng trai ngăm đen, đôn hậu và thật thà.

Tiền Hồng cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra hắn là ai. Nàng định tiếp tục suy nghĩ, thì tiếng nổ lớn từ máy bắn tên đã kéo nàng trở lại thực tại.

Oanh! Oanh! Oanh!

Dù là tường thành kiên cố và vững chãi, nhưng trước sức công phá kinh người của Tam Cung Sàng Nỏ, nó vẫn liên tục rung

chuyển kịch liệt, tưởng chừng như sắp sụp đổ.

Trên tường thành, mấy tên thiên phu trưởng đều lộ vẻ căng thẳng. Bọn họ nhìn về phía xa, nơi có hơn vạn đại quân của Lương Quốc đang chiếm đóng, cách cửa thành không đến ngàn mét. Trái tim mỗi người đều nặng trĩu.

“Khoảng cách xa như vậy mà uy lực đã khủng bố thế này, đám thợ thủ công của Lương Quốc đúng là không thể xem thường.”

“Dù cho chúng ta là võ giả nội kinh, nếu trúng một kích từ loại sàng nổ này, chỉ e sẽ bạo chết ngay tại chỗ.”

“Hừ, thứ sàng nổ này dùng để công thành thì có tác dụng đấy, nhưng nếu nghĩ bắn giết chúng ta, chẳng phải si tâm vọng tưởng sao?”

“Người nói rất đúng. Dù vũ khí của Lương Quốc quả thật lợi hại, nhưng chỉ cần bọn chúng dám tiến sát vào thành, chúng ta sẽ lao lên trùng sát bọn chúng ngay giữa trận tiền. Đến lúc đó, sĩ khí của bọn chúng chắc chắn sẽ sụp đổ!”

Tiền Hồng vẫn giữ im lặng, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại. Nàng chăm chú nhìn về phía những cỗ máy bắn tên của Lương Quốc, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Dưới những đợt oanh kích liên tục của máy bắn tên, cửa thành vài lần tưởng chừng như sắp bị phá thủng. Nhưng nhờ có các võ giả bên trong dùng sức mạnh phi thường để giữ vững, cửa thành vẫn trụ được, dù vô cùng chật vật.

Tất cả những điều này giờ đây đã không còn liên quan đến Lý Thanh nữa.

Khi Tiền Hồng quay lại nhìn về phía hấn lúc nãy, Lý Thanh lập tức cảm thấy căng thẳng. Hấn vội xoay người, cúi đầu đỡ lấy ngựa, nhanh chóng rời khỏi khu vực, tiến về hướng Tây Thành Môn.

Máy Bắn Tên 2

DTV EBOOK

Dù đã thay đổi dung mạo sau quãng thời gian ở Cực Dạ thế giới, nhưng tại nơi này, thời gian chỉ mới trôi qua bốn tháng. Hấn không chắc liệu Tiền Hồng có nhận ra mình hay không, và cũng không muốn chấp nhận rủi ro này.

Không chần chừ, hấn quất roi, thúc ngựa nhanh chóng hướng tới cổng thành phía tây.

May mắn là Tây Thành Môn vẫn chưa bị đóng, người muốn ra khỏi thành đều được phép rời đi mà không bị kiểm tra thân phận, tất cả diễn ra một cách thuận lợi và dễ dàng.

Nhờ vậy, Lý Thanh và Tề Khang nhanh chóng rời khỏi thành. Mang theo lượng lớn lương thực, hai người nhắm thẳng về hướng Hoàng Đô mà đi.

Trong những ngày tiếp theo, tình hình ở Vọng Viễn Thành có chuyển biến đột ngột. Tâm lý vốn vững vàng của bách tính nay bắt đầu lung lay, lòng người dần trở nên bất an.

Nguyên nhân không gì khác ngoài việc quân Lương Quốc liên tục tăng cường số lượng Tam Cung Sàng Nỏ. Ban đầu, chỉ có ba cỗ máy, nhưng sau vài ngày, con số đó đã tăng lên đến tám cỗ!

Dưới những đợt tấn công dữ dội, cửa thành của Vọng Viễn Thành, dù được coi là kiên cố bậc nhất, cũng đã nhiều lần bị phá thủng. Ngay cả khi có lượng lớn võ giả cố gắng liều chết phòng thủ ở phía sau, cũng khó lòng chống lại được sức phá hoại khủng khiếp của loại vũ khí này.

Tuy nhiên, Võ Lệ Quân không phải là loại dễ dàng chịu thua.

Mỗi khi quân Lương Quốc định nhân cơ hội phá cửa thành để tiến vào, Võ Lệ Quân ngay lập tức phản kích. Các võ giả nhanh chóng xông ra khỏi thành, dùng thân pháp và vũ khí của mình để nghênh chiến, gây tổn thất nặng nề cho quân địch.

Hơn mười thiên phu trưởng là nội kinh võ giả dẫn đầu, phối hợp cùng Võ Lệ Quân các võ giả khác, đã dũng mãnh trùng kích vào đội hình của Lương Quốc đại quân. Dù đối phương đông hơn rất nhiều lần, bọn họ vẫn ganh sinh sinh đánh lui quân địch, gây ra thương vong không nhỏ.

Cuối cùng, cục diện cũng tạm thời ổn định lại.

Lương Quốc đại quân tuy có thể phá cửa thành, nhưng không cách nào tiến sâu vào bên trong. Võ Lệ Quân thì rất cẩn trọng, không đuổi theo quá xa. Sau khi ép quân địch rút lui, họ lập tức khai hoàn về thành, không để lộ sơ hở nào.

Trận giao chiến này khiến Lương Quốc tổn thất nặng nề hơn rất nhiều so với dự tính.

Từ đó, cả hai bên lại rơi vào thế giằng co.

Những tin tức này đều là do Lý Thanh nghe được qua lời đồn đại trên đường. Khi biết được cửa thành Vọng Viễn đã từng bị công phá, hắn không khỏi cảm thấy may mắn vì mình đã rời khỏi thành sớm, tránh được sự việc tồi tệ.

Thời gian lặng lẽ trôi qua. Sau hơn mười ngày rong ruổi, cuối cùng Lý Thanh và Tề Khang cũng tiến vào vùng trung tâm của Phong Quốc, nơi có Hoàng Đô – Thịnh Thiên Thành!

Phong cảnh nơi đây hoàn toàn khác xa vùng đại mạc khô cằn ở phía bắc. Cảnh sắc tú lệ, khí hậu hài hòa, dù đang vào cuối đông nhưng vẫn dễ chịu, không khí ẩm ướt khiến lòng người cảm thấy thư thái hơn.

Cả hai đã mệt mỏi vì hành trình dài. Suốt quãng đường từ Vọng Viễn Thành đến đây, họ luôn trong trạng thái kiệt sức vì xóc nảy trên lưng ngựa.

Giờ đây, trước mắt họ đã hiện ra Thịnh Thiên Thành nguy nga tráng lệ, với những bức tường thành vững chãi không kém gì Vọng Viễn Thành. Lý Thanh nhìn từ xa, không giấu nổi sự xúc động.

“Đến rồi, chuẩn bị vào thành thôi.” Hắn lẩm bẩm, ánh mắt không rời khỏi tòa thành khổng lồ trước mặt.

Đây là lần đầu tiên trong năm năm ở thế giới này, hắn có cơ hội đến gần Hoàng Đô.

Không chỉ Lý Thanh, mà cả Tề Khang cũng phần khích không kém. Suốt mười mấy ngày qua, những khó khăn, vất vả khi ngồi trên lưng ngựa, cùng cảm giác bất tiện của một hành trình dài, giờ phút này dường như tan biến.

Nhìn thấy Thịnh Thiên Thành – biểu tượng của sự phồn vinh – hiện rõ ngay trước mắt, làm sao hẳn có thể không kích động?

Tuyên Sơn Được Trai 1

DTV EBOOK

Dù biên tái đang xảy ra chiến loạn, Thịnh Thiên Thành vẫn giữ nguyên vẻ cấm tú phồn hoa, như thể không bị ảnh hưởng chút nào. Cảnh tượng trong thành hoàn toàn khác biệt, như hai thế giới tách biệt.

Nơi đây, không hề có dấu vết của chiến tranh. Những sự kiện như việc Vọng Viễn Thành nhiều lần suýt bị công phá, dường như chưa từng tồn tại.

Mặt hồ gợn sóng lăn tăn, từng chiếc thuyền hoa chở các thương nữ lả lướt trên sóng nước. Trong các tửu lâu, tài tử giai nhân ngâm thơ đối đáp, đánh đàn thổi sáo, tạo nên một khung cảnh thịnh thế phồn hoa, làm say lòng người.

Ở cổng thành, dòng người xếp hàng dài. Tề Khang phải chờ rất lâu mới vào được, nhưng đôi mắt của hắn thì không ngừng đảo quanh. Hắn nhìn khắp nơi, như muốn ghi nhớ từng cảnh sắc vào trong đầu.

“Công tử, tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?” Tề Khang quay sang hỏi Lý Thanh.

Lý Thanh dắt ngựa, thông thả đi dạo trên đường phố đông đúc trong thành, giọng nói bình thản:

“Trước tiên tìm một khách sạn để nghỉ ngơi. Sau đó, người ra ngoài dò la một chút. Hỏi thăm xem trong thành có võ quán nào nổi danh, thế lực nào không thể đụng vào. Những chuyện này chính là nhiệm vụ của người.”

Tề Khang tuy xuất thân hàn hèn, nhưng lại rất nhanh nhẹn, lanh lợi. Hắn đặc biệt giỏi trong việc thăm dò tin tức, rất phù hợp để đảm nhận nhiệm vụ này. Suốt hành trình đến Thịnh Thiên Thành, không ít tin tức quan trọng đều nhờ hắn thu thập được.

“Hiểu rồi, công tử cứ yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta!” Tề Khang hăng hái đáp.

Lý Thanh dẫn Tề Khang tới một khách sạn quy mô không nhỏ, có vẻ bề thế. Hấn thuê hai gian phòng trên, nhưng giá cả lại khiến hấn giật mình.

Quá đắt!

Giá thuê ở đây gấp nhiều lần so với Vọng Viễn Thành. Dù đã chuẩn bị tâm lý, Lý Thanh vẫn không khỏi thəm rĩ trong lòng. “Ồ thật khó, ở thật khó mà!”

Sau khi nhận phòng, Lý Thanh rút cuộc cũng có cơ hội nghỉ ngơi. Quãng đường dài khiến hấn kiệt sức.

Hấn ngủ một mạch đến tận giờ Ngọ ngày hôm sau mới tỉnh. Khi mở mắt, Tề Khang đã ra ngoài theo lời dặn để tìm hiểu tình hình trong thành.

Căn phòng bên cạnh trống không. Lý Thanh không có ý định tiếp tục nhàn rỗi. Hấn nhớ rõ mục tiêu của mình khi đến Thịnh Thiên Thành:

Rèn sắt! Cắt rượ! Luyện võ!

“Nhìn tình hình hiện tại, Thịnh Thiên Thành có vẻ yên bình. Đây là lựa chọn không tệ.” Lý Thanh nghĩ thəm, cảm thấy hài lòng vì mình đã chọn đúng nơi để tạm dừng chân và phát triển.

Mang theo một ít vàng bạc từ Cực Dạ thế giới, Lý Thanh bắt đầu đi dạo khắp các khu phố phồn hoa của Thịnh Thiên Thành.

Tiếng rao hàng, mùi khói bếp tràn ngập khắp nơi. Thỉnh thoảng, trẻ con lại chạy ngang qua đường, tiếng cười vang vọng đầy sinh khí.

Lý Thanh tiện miệng hỏi thăm một vài người qua đường về cửa hàng thảo dược lớn nhất thành. Hầu hết câu trả lời đều giống nhau: Tuyền Sơn Dược Trai.

Dựa theo chỉ dẫn, Lý Thanh băng qua vài con phố, cuối cùng cũng đến nơi.

Ngay khi vừa bước chân vào khu vực, mùi thảo dược đậm đặc đã lập tức xộc vào mũi hấn.

Tuyền Sơn Dược Trai – danh xưng vang dội khắp Phong Quốc, được coi là cửa hàng thảo dược lớn nhất cả nước. Ngay

từ cái tên, người ta đã có thể đoán ra nơi này có liên hệ chặt chẽ với Tuyền Sơn Thành, vùng đất nổi danh với những loại dược liệu quý hiếm.

Nghe nói, tất cả các loại thảo dược có ở Tuyền Sơn Thành đều có thể tìm thấy tại đây. Thậm chí, những loại mà Tuyền Sơn Thành không có, Tuyền Sơn Dược Trai cũng có thể cung cấp.

Điều làm Lý Thanh bất ngờ là ngay khi vừa bước vào cửa, đập vào mắt hắn không phải là những loại thảo dược quý giá, mà là một tờ lệnh truy nã.

Dưới tờ lệnh truy nã, một nhóm người đang tụ tập. Họ chỉ trỏ, bàn tán xôn xao, vẻ mặt đầy hiếu kỳ.

“Cái tên Trích Tinh Thần Thâu này thật sự đã đến Thịnh Thiên Thành, còn cả gan trộm đi gốc nhân sâm quý nhất 400 năm tuổi của Tuyền Sơn Dược Trai!”

“Chuyện lớn thật rồi! Gốc nhân sâm này không phải chính là thứ mà Thân Vương Phủ đã đặc biệt điểm danh muốn sao? Lại để Trích Tinh Thần Thâu cuồn mất! Lần này, chắc chắn sẽ có trò hay để xem. Thân Vương Phủ và Tuyền Sơn Dược Trai sao có thể dễ dàng bỏ qua? Ta e là Thịnh Thiên Thành sẽ bị lật tung lên mất thôi.”

“Thời gian trước, nghe nói Dữ Thân Vương vì cố gắng đột phá võ công mà để lại tật ẩn trong cơ thể, khiến nguyên khí đại thương. Mấy loại thảo dược quý báu như thế này, đặc biệt là các loại giúp phục hồi nguyên khí, hắn đều cực kỳ coi trọng. Có lần, một người cầm một gốc dược liệu 200 năm tuổi đến, đã đổi được mấy ngàn lượng bạc từ Thân Vương Phủ.”

“Đúng vậy! Đến ngay cả thánh thượng cũng vì Dữ Thân Vương mà vơ vét không ít dược liệu quý. Tên Trích Tinh Thần Thâu này, ta e rằng khó mà chiếm được lợi ích. Đụng vào người của Thân Vương Phủ, hắn sẽ không dễ dàng sống yên.”

Tuyền Sơn Được Trai 2

DTV EBOOK

Lý Thanh đứng lặng yên bên cạnh, nghe hết những lời bàn tán của đám người. Trong lòng hắn không khỏi cảm thấy tò mò. Hắn nhìn tờ lệnh truy nã trước mặt với ánh mắt đầy hứng thú, đánh giá kỹ lưỡng vài lần.

Tờ lệnh truy nã ghi rõ: Tuyền Sơn Được Trai treo trọng kim để truy bắt Trích Tinh Thần Thâu. Ai có thể lấy lại gốc nhân sâm 400 năm tuổi này không chỉ được trọng thưởng mà còn có quyền đề xuất một điều kiện, Tuyền Sơn Được Trai sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn.

Dẫu vậy, Lý Thanh cũng không quá để tâm. Hắn chỉ thoáng lướt qua rồi dời ánh mắt, sau đó lấy ra một tờ giấy ghi đầy danh sách dược liệu, tiến thẳng đến chương quỹ của Tuyền Sơn Được Trai để hỏi mua.

“Khách quan, ngoại trừ hồ cốt và hồ tiên (của quý của hồ), tất cả các dược liệu ngài yêu cầu chúng ta đều có đủ.” Chương quỹ nhàn nhã đáp lời.

Lý Thanh nghe vậy thì trong lòng không khỏi mừng rỡ. Hắn thầm nghĩ: Đúng là Thịnh Thiên Thành có khác! Những dược liệu mà ta tìm khắp các thành khác không thấy, lại gom được đầy đủ chỉ trong một lần ghé đây.

Thậm chí, những nguyên liệu hiếm hoi để ngâm Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu, bao gồm năm loại kịch độc, cũng có sẵn tại đây. Đây đúng là một niềm vui bất ngờ.

“Ta muốn lấy tất cả! Nhưng mấy thứ kịch độc này, ta có thể gửi lại đây được không? Sang năm khi cần, ta sẽ quay lại lấy.” Lý Thanh nghiêm túc hỏi.

“Không thành vấn đề. Ta sẽ viết cho ngài một biên lai. Khi nào ngài cần, cứ mang biên lai này đến lấy. Chúng ta có nhận ký gửi, nhưng tất nhiên phải đánh dấu sổ sách rõ ràng.”

Nghe vậy, Lý Thanh rút ra một thỏi vàng từ trong túi, đặt mạnh lên quầy.

“Cứ gói hết lại cho ta.”

Thỏi vàng vừa lộ ra, mọi thứ liền trở nên dễ dàng. Chương quỹ lập tức sai người nhanh chóng đóng gói toàn bộ dược liệu mà Lý Thanh yêu cầu.

Trong lúc đợi, Tuyền Sơn Dược Trai liên tiếp có những người lạ mặt tiến vào. Những kẻ này toàn thân đầy sẹo dữ tợn, dáng vẻ cao lớn thô kệch, làm không khí trong cửa hàng đột ngột trở nên căng thẳng.

“Đúng là thật rồi! Tuyền Sơn Dược Trai đang truy nã Trích Tinh Thần Thâu!”

“Đây chính là cơ hội để tạo mối quan hệ với Thân Vương Phủ! Đi, trở về thông báo với quán chủ ngay!”

Tuyền Sơn Dược Trai bỗng chốc trở nên náo nhiệt lạ thường. Người ra vào tấp nập, cảnh tượng chẳng khác nào ngày khoa cử yết bảng, ai nấy đều bàn luận sôi nổi về lệnh truy nã Trích Tinh Thần Thâu.

Danh tiếng của kẻ trộm khét tiếng này nhanh chóng lan khắp Thịnh Thiên Thành, tạo nên một cơn sóng tò mò và xôn xao trong giang hồ.

Dám đánh chủ ý lên vật phẩm mà Thân Vương Phủ điểm danh, chắc chắn không phải người tầm thường.

Tuy nhiên, tất cả những điều này chẳng liên quan gì đến Lý Thanh.

Hắn không có chút hứng thú nào với việc bắt Trích Tinh Thần Thâu. Sau khi mua đủ dược liệu cần thiết, hắn ung dung đi dạo quanh thành, tận hưởng không khí phồn hoa nơi đây.

Khi đã giải quyết xong chuyện dược liệu để cất rượu, Lý Thanh lập tức bắt đầu lên kế hoạch lâu dài:

Hắn dự định mở một tiệm thợ rèn ngay trong thành, vừa kiếm chút sinh kế vừa ổn định cuộc sống.

Dẫu rằng hắn mang theo từ Cực Dạ thế giới không ít vàng bạc châu báu, số tài bảo đó đủ để hắn sống yên ổn qua mười đời

không cần lo nghĩ. Nhưng Lý Thanh không phải loại người ngồi chờ núi lở, càng không muốn tiêu xài hoang phí.

Quan trọng hơn, việc rèn sắt và chế tạo binh khí không chỉ mang lại thu nhập, mà còn giúp hắn thu hoạch thêm tuổi thọ nhờ tác dụng kỳ lạ từ quy tắc của Cực Dạ thế giới. Đối với Lý Thanh, không ai lại chê mệnh mình sống dài cả.

Tuy nhiên, việc mở tiệm thợ rèn ở Thịnh Thiên Thành không phải chuyện đơn giản.

“Triều đình quản lý sắt thép quá chặt chẽ, muốn mở một tiệm thợ rèn phải xin đủ loại thủ tục, thật sự phiền phức vô cùng.”

Lý Thanh vừa đi vừa suy tính, ánh mắt lộ vẻ trầm ngâm:

“Tốt nhất là tìm một cửa tiệm sẵn có để thu mua lại. Như vậy có thể tiết kiệm được không ít công sức và thời gian.”

Hắn thầm quyết định, tiếp tục đi dạo quanh thành để khảo sát thêm trước khi đưa ra lựa chọn cuối cùng.

(Tấu chương hoàn)

Thanh Sơn võ quán 1

DTV EBOOK

Trong thành, ngoài Tam Đại Võ Quán ra, còn một thế lực ngầm không thể coi thường, đó chính là Cửu Liên Môn.

Thế lực của Cửu Liên Môn trải rộng hơn phân nửa Phong Quốc, và đặc biệt còn duy trì mối quan hệ không rõ ràng với triều đình. Chính nhờ vậy, bọn họ có thể dễ dàng cắm rễ tại Thịnh Thiên Thành mà không gặp trở ngại.

Những tin tức này, tất cả đều do một tay Tề Khang thu thập.

Phải nói rằng, năng lực của Tề Khang quả thực không tầm thường. Không chỉ làm tốt nhiệm vụ trợ thủ trong lò rèn, hắn còn giỏi trong việc thu thập tin tức, mọi thứ đều hoàn thành rất chu đáo. Điều này khiến Lý Thanh không khỏi cảm thấy áy náy, trong lòng nghĩ có lẽ nên phát thêm chút tiền công cho hắn.

Tuy nhiên, Tề Khang chưa bao giờ nhắc đến chuyện tiền công. Nguyên vọng lớn nhất của hắn chỉ là một ngày nào đó được Lý Thanh truyền thụ võ nghệ.

Khi đi qua những con phố phủ tuyết, hai thầy trò cuối cùng cũng đến trước cửa Thanh Sơn võ quán.

Ngay trước đại môn, quán chủ Từ Thanh Sơn đang đứng chờ đón khách. Gương mặt ông tràn đầy niềm vui, nụ cười tươi rói như muốn bộc lộ hết sự phấn khởi của một người già vừa có con nối dõi.

“Ha ha ha ha! Lý sư phó, mau mời vào, mời vào thượng tọa!” Từ Thanh Sơn cất giọng sáng khoái, ôm quyền chào hỏi, bộ dáng điển hình của một nhân sĩ giang hồ.

Lý Thanh cười nhẹ, thuận tay lấy ra một phong bao lễ mừng. Vừa chúc mừng, hắn vừa kín đáo đưa phong bao cho Từ Thanh Sơn.

“Chúc mừng Thanh Sơn quán chủ, thật là song hỷ lâm môn!”

Nhận lấy phong bao nặng trĩu, Từ Thanh Sơn cảm nhận được thành ý bên trong, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ. Miệng thì khách sáo từ chối, nhưng tay đã nhanh chóng cất gọn:

“Ha ha ha, thật sự quá khách khí rồi, Lý sư phó. Mau vào, mau vào, mời ngồi!”

Ở Thịnh Thiên Thành, việc buôn bán không chỉ phải nộp thuế cho quan phủ, mà đôi khi còn cần nộp một khoản gọi là “phí bảo hộ” cho các võ quán. Đặc biệt, khi gặp những chuyện phiền phức mà quan phủ không muốn nhúng tay, tìm đến các võ quán thường là giải pháp hiệu quả.

Nộp phí bảo hộ xong, thương hộ hầu như không cần lo lắng chuyện bị d·u c·ôn hay lưu manh tới quấy phá, có thể yên tâm kinh doanh.

Tuy nhiên, toàn bộ thế lực ngầm tại Thịnh Thiên Thành đều bị Tam Đại Võ Quán và Cửu Liên Môn chia nhau kiểm soát. Những võ quán nhỏ như Thanh Sơn, dù muốn thoát cũng không có cách nào, bởi vì muốn mở võ quán ở đây thì nhất định phải được Tam Đại Võ Quán đồng ý.

Hàng năm, Thanh Sơn võ quán phải thu tiền từ các thương hộ trong khu vực rồi nộp phần lớn cho Phi Vân võ quán, nơi trực tiếp quản lý khu phố này.

Hiện tại, địa bàn của Thịnh Thiên Thành đã được chia ranh giới rõ ràng: một nửa thuộc về Cửu Liên Môn, nửa còn lại thuộc về Tam Đại Võ Quán.

Nghe nói, từ rất lâu về trước, khi địa bàn chưa được phân chia rạch ròi, Tam Đại Võ Quán và Cửu Liên Môn từng có nhiều lần xung đột dữ dội. Mỗi khi trời tối, bên ngoài thành thường diễn ra những trận kịch đấu tàn khốc, không đội trời chung.

Ngay cả những nội kinh cao thủ trong các thế lực lớn, cũng từng có không ít lần giao phong ác liệt.

Tuy nhiên, cuối cùng, dưới sự can thiệp và điều đình của triều đình, những trận kịch đấu này dần lắng xuống, tạo nên cục diện ổn định như hiện tại.

Người ta thường nói: “Thịnh Thiên gạo quý, ở rất khó.” Lời này không phải không có nguyên do. Một phần nguyên nhân chính là từ cách vận hành bất công trong lòng thành này.

Các võ quán thu phí bảo hộ từ thương hộ, mà thương hộ không có cách nào khác ngoài việc tăng giá hàng hóa để bù vào số tiền phải nộp. Kết quả, gánh nặng này lại dồn lên vai bách tính.

Cái gọi là “giang hồ”, cuối cùng cũng chỉ là một vòng luẩn quẩn đầy toan tính như vậy.

Khi lần đầu biết được những nội tình này, Tề Khang gần như bốc hỏa. Hắn phần nộ giống như một thiếu niên chính trực, sau lưng không biết đã mắng triều đình vô năng và các võ quán lòng dạ hiểm độc này bao nhiêu lần.

Tâm lý bất bình đó tự nhiên cũng khiến hắn mang theo ánh mắt thù địch nhìn người của Thanh Sơn võ quán, dù chỉ là một võ quán nhỏ. Trong lòng hắn luôn ôm mộng, nếu một ngày võ công đại thành, hắn nhất định sẽ trở thành cao thủ tuyệt thế, diệt sạch những võ quán hút máu dân lành này.

Nghe những lời phần nộ của Tề Khang, Lý Thanh chỉ cười nhạt, cũng không nói gì thêm.

Hắn biết rõ, những hành động của Tam Đại Võ Quán và Cửu Liên Môn đa phần đều có sự ngầm đồng ý của triều đình. Chỉ cần không vượt quá giới hạn, triều đình cũng sẽ mắt nhắm mắt mở, coi như không thấy.

Lý Thanh chỉ nhắc nhở Tề Khang rằng, dù bất mãn cũng chỉ nên âm thầm mắng sau lưng, tuyệt đối không được biểu hiện quá lộ liễu ra ngoài. Trong thế giới này, đôi khi một chút sơ suất nhỏ cũng đủ dẫn đến tai họa lớn.

Dẫu vậy, hắn cũng không ngăn cản Tề Khang. Một chút phần nộ và chí lớn của tuổi trẻ, đôi khi lại là động lực để không ngừng tiến về phía trước.

(Tấu chương hoàn.)

Chương 71

DTV EBOOK

Thịnh Thiên Thành, Xích Minh đường phố, Thanh Sơn võ quán.

Hôm nay, trong võ quán này náo nhiệt chưa từng thấy. Trên đường phố, từ lớn đến nhỏ, những nhân vật có chút tiếng tăm đều đến chúc mừng Từ Thanh Sơn, lão quán chủ của võ quán.

Nhân lúc Từ Thanh Sơn rời đi tạm thời, một bàn tiệc nơi Lý Thanh ngồi bắt đầu rì rầm bàn tán.

“Từ lão quán chủ thật không đơn giản. Nghe nói hồi còn trẻ, ông ta khỏe mạnh cường tráng, cưới đến hai phòng tiểu thiếp, vậy mà nhiều năm như thế chẳng ai mang thai. Không ngờ, giờ đã lớn tuổi, cưới thêm một cô tiểu thiếp nữa, lại thực sự có bầu!”

“Hắc, trước đây không sinh được con nói dối, nghe nói ông ấy còn hay đánh chửi mấy bà vợ của mình nữa.”

“Thật sao? Lại có chuyện này à?”

Ngồi bên cạnh, Lý Thanh nghe những lời này, sắc mặt thoáng trở nên kỳ lạ, nhưng hắn không tham gia vào câu chuyện. Chỉ im lặng tự mình uống rượu, gấp đồ nhắm.

Ngược lại, Tề Khang bên cạnh lộ ra vẻ mặt cười cợt như chế nhạo. Từ trước đến nay, hắn không có thiện cảm gì với những người mở võ quán, bóc lột dân chúng.

Tiệc rượu đã qua vài tuần, trước cửa võ quán, nhân vật chính của buổi tiệc – Từ Thanh Sơn – dẫn theo một nam tử dáng cao gầy bước vào.

Người nam tử này khí vũ hiên ngang, ánh mắt sáng ngời, thần thái sắc bén, khí chất tựa như một thanh đao vừa rời vỏ, sắc bén vô cùng.

Từ lão quán chủ đi sau nửa bước, sắc mặt cung kính, thần thái khiêm nhường.

“Trương Lai tiểu huynh đệ, mời vào thượng tọa. Gần đây Phi Vân võ quán chắc bận rộn lắm nhỉ!”

Một câu này vừa dứt, thân phận của vị khách lập tức được hé lộ.

Phi Vân võ quán!

Đây là một trong Tam Đại Võ Quán của thành, nắm giữ gần một phần tư thế lực ngầm của Hoàng Đô.

Trương Lai vừa bước vào đã được Từ Thanh Sơn dẫn thẳng đến ghế chủ tọa. Những người khác trong phòng lập tức im lặng, bầu không khí trở nên căng thẳng.

“Ha ha ha, mọi người cứ ăn uống thoải mái! Vị này chính là Trương Lai huynh đệ, một trong những đệ tử thân truyền của Phi Vân võ quán!” Từ lão quán chủ bật cười, cố gắng khuấy động không khí.

Nhưng Trương Lai, vị đệ tử đến từ Phi Vân võ quán này, dường như chẳng mấy quan tâm. Hắn bực tức nói: “Đừng nói nữa! Gần đây vì truy tìm Trích Tinh đạo tặc, chúng ta ở Phi Vân võ quán có thể nói là vắt kiệt sức. Cả khoảng thời gian này, đến một hơi thở cũng không kịp thở!”

Từ Thanh Sơn lập tức phụ họa: “Ai, cái tên Trích Tinh đạo tặc này làm nhiều chuyện ác quá. Trương huynh đệ, các người ở Phi Vân võ quán vì giữ gìn sự bình yên cho thành mà vất vả như thế, thật đáng khâm phục!”

“Không còn cách nào. Ai bảo tên Trích Tinh đạo tặc đó khinh công cao siêu, cũng chỉ có Túng Vân Công của Phi Vân võ quán chúng ta mới theo kịp được hắn. Những chuyện cực khổ này đành rơi lên vai chúng ta, những đệ tử như ta thôi.”

Trương Lai vừa lắc đầu vừa than thở. “Nhưng vì sự an bình của dân chúng trong thành, chút vất vả này chẳng đáng là gì.”

Nghe đến đây, Tề Khang thoáng thay đổi cách nhìn về những người trong võ quán.

Nhưng Lý Thanh lại khẽ cười, như thể nghe ra một tầng ý tứ hoàn toàn khác trong lời nói của Trương Lai.

“Tề Khang, ở bên ngoài phải học cách bình tâm tĩnh khí. Gặp chuyện gì cũng không được dao động.” Lý Thanh đột nhiên

lên tiếng, nhắc nhở đồ đệ của mình.

Tề Khang ngậy người, không hiểu sao sư phụ lại dạy dỗ mình ngay lúc này.

“Sư phụ, lời này của ngài là có ý gì?”

Lý Thanh điềm nhiên đáp: “Ta chỉ muốn người giữ vững sự trầm ổn. Đừng để nhiệt huyết làm mờ lý trí. Gặp chuyện phải học cách kiểm soát cảm xúc của mình!”

Tề Khang nghe mà vẫn chưa hiểu hết, nhưng ngay sau đó, khi âm thanh đối thoại giữa Từ Thanh Sơn và Trương Lai vang lên lần nữa, hẳn cuối cùng cũng ngộ ra ý tứ của sư phụ.

“Trương tiểu huynh đệ thật sự là người cao thượng. Ta nghe nói vì chuyện này mà mấy con phố gần đây đều tăng thêm tiền lương mỗi tháng?” Từ lão quán chủ hỏi với vẻ nghi hoặc.

Trương Lai vừa nhấp ly rượu mạnh, vừa gật đầu nói: “Đúng vậy, có chuyện đó thật.”

“Vậy thì, Xích Minh đường phố chúng ta sao có thể không tỏ rõ thái độ?” Từ quán chủ chậm rãi lên tiếng, khuôn mặt đầy vẻ “chính nghĩa.” “Thế này đi, bắt đầu từ tháng sau, Xích Minh đường phố mỗi tháng cũng tăng thêm một lượng bạc tiền lương. Đợi đến khi sự việc của Trích Tinh đạo tặc có manh mối, chúng ta sẽ trở lại mức tiền lương cũ.”

Lời vừa dứt, cả sảnh đường lập tức yên lặng như tờ. Đến nỗi, dường như ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ.

Chương 72

DTV EBOOK

Trương Lai nghe vậy liền làm bộ từ chối: “Ày, như vậy sao được. Tiền lương mỗi tháng đã được quyết định từ trước, sao có thể nói tăng là tăng? Hơn nữa, việc bắt Trích Tinh đạo tặc là trách nhiệm của Phi Vân võ quán chúng ta. Đây là việc nằm trong phận sự!”

Tuy nhiên, Từ quán chủ lập tức giả bộ khẳng khái phản bác: “Dù thế nào đi nữa, Phi Vân võ quán cũng vì sự bình yên của dân chúng mà vất vả. Nếu các khu phố khác đều tăng, vậy Xích Minh đường phố chúng ta cũng không thể tụt lại. Chỉ hy vọng Trích Tinh đạo tặc sớm bị bắt giữ!”

“Tốt! Nếu Từ quán chủ đã có tấm lòng như vậy, ta đây cũng không tiện từ chối. Yên tâm, Trích Tinh đạo tặc này, Phi Vân võ quán chúng ta nhất định sẽ sớm tóm được!”

Lời qua tiếng lại, Từ Thanh Sơn lập tức chốt hạ, hùng hồn tuyên bố quyết định.

Hắn nói một loạt những lời hoa mỹ, nào là Trích Tinh đạo tặc làm nhiều việc ác, phá hoại trật tự trong thành, khiến bách tính sống trong hoang mang lo sợ. Nào là Phi Vân võ quán vì thế khắp nơi奔走, không nề hà cực khổ. Kết quả, mỗi tháng tiền lương sẽ tăng thêm một lượng bạc, chỉ cần chờ bắt được Trích Tinh đạo tặc, tiền lương sẽ trở lại mức cũ.

Nói xong, Trương Lai liền đứng dậy, chấp tay cảm tạ mọi người tại đó vì sự “ủng hộ.”

Kèo kẹt!

Bên bàn tiệc của Tề Khang, nắm đấm của hắn siết chặt, hai mắt ửng đỏ vì phẫn nộ.

Ở đây, rất nhiều người sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Thực tế mà nói, chuyện Trích Tinh đạo tặc đảo loạn trật tự trong thành chẳng hề ảnh hưởng đến họ - những thương nhân

buôn bán bình thường. Nghe về Trích Tinh đạo tặc, họ chỉ coi như một câu chuyện phiếm để bàn tán trong lúc trà dư tửu hậu. Không ai nghĩ rằng vấn đề này lại trực tiếp đổ lên đầu họ.

Một tháng thêm một lượng bạc tiền lương? Một năm là mười hai lượng bạc – đây không phải con số nhỏ!

Huống hồ, Trích Tinh đạo tặc này hành tung bí ẩn, không ai biết hắn trông như thế nào, càng không biết bao giờ mới bắt được. Nói trắng ra, chỉ cần chưa bắt được hắn, thì họ phải đều đặn mỗi tháng nộp thêm một lượng bạc phí “bảo hộ.”

Đây là chuyện ai có thể chấp nhận nổi?

Lúc này, Tề Khang cuối cùng hiểu rõ tại sao sư phụ Lý Thanh lại nhắc nhở hắn phải giữ bình tĩnh, học cách lý trí. Thì ra, Lý Thanh đã sớm đoán trước được cảnh này.

Nội tâm Tề Khang trăm mối cảm xúc lẫn lộn, vừa khâm phục sự sáng suốt của sư phụ, vừa cảm thấy bất lực. Một thân võ nghệ, nhưng khi gặp phải bất công như thế này, hắn chẳng thể làm gì.

Thế là, hắn cúi đầu, im lặng không nói một lời.

Trong sảnh tiệc, cuối cùng cũng có người lên tiếng, nhưng lời nói của kẻ đó chẳng khác nào dội một gáo nước lạnh vào tất cả.

“Nói rất đúng! Các hảo hán của Phi Vân võ quán vì sự yên bình của chúng ta mà vất vả như vậy, quả thật đáng kính!”

“Không sai, ta đồng ý mỗi tháng tăng thêm một lượng bạc tiền lương!”

“Ta cũng đồng ý!”

Nghe những lời này, Trương Lai trên ghế chủ tọa lập tức nở nụ cười xán lạn, vỗ tay nói: “Đa tạ sự ủng hộ của mọi người! Yên tâm, Trích Tinh đạo tặc này không thể tiêu dao thêm bao lâu nữa. Có Phi Vân võ quán chúng ta ở đây, mọi người cứ yên tâm!”

Những kẻ phụ họa đều là các thương nhân quen thân với Thanh Sơn võ quán. Rõ ràng, họ đã được Từ Thanh Sơn và Trương Lai dặn dò từ trước, phối hợp diễn trọn màn kịch này.

Những người còn lại, không ai bảo ai, tất cả đều nhìn nhóm người đó bằng ánh mắt như đang nhìn kẻ phản bội.

Lý Thanh, từ đầu đến cuối, không hề quan tâm đến những chuyện đang diễn ra. Hắn vẫn điềm nhiên dùng bữa, thưởng thức đồ ăn, như thể vấn đề tiền bạc kia chẳng hề liên quan đến mình.

Cứ như vậy, dưới sự thúc ép đầy ngang ngược của chủ quán Thanh Sơn cùng Phi Vân võ quán, các thương hộ trên đường Xích Minh đều buộc phải tăng tiền cống nạp hàng tháng thêm một lượng bạc.

Tất cả mọi người đều bất bình nhưng chẳng ai dám nói gì. Dù oán than đầy trời, bọn họ cũng hiểu rõ rằng, đối mặt với thế lực của Phi Vân võ quán và Thanh Sơn võ quán, những thương hộ nhỏ bé này chẳng thể làm được gì để thay đổi.

Những ai không đủ khả năng nộp tiền, hoặc đơn giản là không muốn tiếp tục chịu đựng cảnh bóc lột, chỉ còn cách rời đi. Có người bỏ con phố này, có kẻ dứt khoát rời khỏi Thịnh Thiên.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, mùa đông dần kết thúc, thời tiết lạnh giá nhất trong năm cũng đã đến.

Trong khoảng thời gian này, Lý Thanh kiên trì luyện võ không ngừng. Hắn mỗi ngày đều tôi luyện thân thể, chăm chút từng chút một cho ngoại kình của mình. Trải qua những ngày tháng bèn bỉ, lực lượng trong thân thể hắn ngày càng hùng hậu hơn.

Chương 73

DTV EBOOK

Tiệm thợ rèn của Lý Thanh cũng dần khởi sắc. Ban đầu, khách chỉ là những người hàng xóm ghé đến nhờ rèn dao phay hay các dụng cụ bằng sắt thông thường. Nhưng khi năm mới đến gần, cuối cùng cũng có người đến nhờ hẵn rèn một thanh trường đao.

Người đến là một đồ đệ của Thanh Sơn võ quán, tên là Chung Hối. Hắn có một gương mặt màu vàng đất luôn treo nụ cười chất phác.

“Lý sư phó, nghe nói người thường chỉ rèn dao phay, nôi sắt. Nhưng trường đao, người thật sự rèn được sao?” Chung Hối cười tủm tỉm hỏi.

Nghe vậy, Lý Thanh không đáp lời mà chỉ bước đến bức tường phía sau tiệm, kéo mạnh tấm rèm che xuống.

“Vụt!”

Trên bức tường xuất hiện một loạt binh khí sắc bén đang tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Có đao, thương, kiếm, kích; búa, rìu, câu, xiên—tất cả đều được treo ngay ngắn trên tường.

Nhìn sơ qua, có thể nhận ra ngay những binh khí này đều là hàng tinh phẩm. Mỗi món đều được Lý Thanh rèn đúc cẩn thận bằng cả tâm huyết.

Chung Hối nhìn đến ngây người, đôi mắt mở lớn, cứng họng không nói nên lời trước cảnh tượng hoành tráng này.

Lý Thanh phỉu lớp bụi trên tấm rèm, cười lớn: “Thế nào, giờ thì yên tâm chưa?”

Chung Hối liên tục gật đầu, động tác như gà con mổ thóc, miệng không ngừng nói: “Yên tâm, yên tâm, quá yên tâm rồi!”

Từ khi Lý Thanh tiến bộ vượt bậc với “Cổ Huyền Chùy Công”, tay nghề rèn sắt của hẵn cũng đạt đến trình độ cao siêu.

Chỉ cần một khối sắt, mỗi lần hấn dùng “Vô Song Chùy” gõ xuống, hiệu quả tương đương với hơn mười lần của thợ rèn bình thường.

Thêm vào đó, với ngoại kình trợ lực, mỗi món binh khí hấn tạo ra đều vô cùng đặc biệt. Nếu sử dụng thêm những nguyên liệu quý giá, thành phẩm của hấn thậm chí có thể sánh ngang với những thần binh lợi khí vang danh giang hồ.

Lý Thanh khẽ gật đầu: “Nói đi, muốn loại trường đao nào? Nặng bao nhiêu, dài bao nhiêu?”

Chung Hối vội trả lời: “Ta muốn một thanh trăm mã đao, trọng lượng tầm khoảng năm mươi cân. Nhưng cũng không quá nặng, nếu không ta không vung nổi. À, phải sắc bén nữa. Chiều dài thì, đại khái... dài như thế này.”

Hấn vừa nói vừa ra hiệu bằng tay, cố gắng miêu tả rõ yêu cầu của mình.

Lý Thanh nhìn động tác của đối phương, trong lòng đã mừng tượng được dáng vẻ của thanh đao.

“18 lượng bạc. Giao trước một nửa làm tiền đặt cọc, khi xong việc sẽ trả nốt phần còn lại.” Lý Thanh nói không chút do dự.

Giá tiền này, thực ra không hề đắt. Với tay nghề hiện tại của Lý Thanh, một thanh binh khí được hấn tỉ mỉ rèn đúc có thể bán với giá trên dưới trăm lượng bạc vẫn là rẻ.

Nhưng với Lý Thanh, việc rèn đao không chỉ để kiếm tiền. Điều hấn để ý là quá trình này giúp hấn tích lũy tuổi thọ và tôi luyện thêm kỹ nghệ của mình. Vì thế, giá hấn đưa ra chỉ vừa đủ để trang trải nguyên liệu và công sức.

Tuy nhiên, về mặt của Chung Hối lại lộ rõ vẻ khó xử. Rõ ràng, ngay cả 18 lượng bạc cũng là một con số quá lớn đối với hấn.

“Ha ha, Lý sư phó, người xem, chúng ta đều là hàng xóm láng giềng. Có thể giảm chút được không?” Chung Hối cười gượng, gãi đầu đầy lúng túng.

Lý Thanh ngữ khí không mặn không nhạt đáp lại:

“Chính vì nể tình hàng xóm láng giềng, ta mới thu người 18 lượng bạc. Nếu không, người khác muốn mời ta xuất thủ rèn

binh khí, không có vài chục lượng bạc, ta cũng chẳng buồn phản ứng.”

Ngồi một bên, Tề Khang với bộ dạng chẳng chốn nương tựa, đang nhìn ngắm tuyết rơi bên ngoài, liền bật cười nhạo:

“Không có tiền mà còn đi đánh binh khí gì? Có tiền thì đi võ quán học võ đi, không có tiền lại còn đòi mua đao?”

Từ sau sự việc xảy ra với Thanh Sơn võ quán, Tề Khang đã chẳng còn mấy thiện cảm với đám người ngày ngày nộp tiền để học võ. Ấn tượng của hắn về bọn họ đã rớt xuống mức thấp nhất. Giờ đây, chỉ cần nhìn thấy bất kỳ ai thuộc Thanh Sơn võ quán, hắn đều không vừa mắt.

Thậm chí, ngay cả bản thân hắn cũng trở nên trầm mặc ít nói hơn, cả ngày sầu não, bất mãn với thế đạo này.

“Im miệng!” Lý Thanh nhú mày quát lớn.

Nghe thấy lời quát, Tề Khang chỉ hậm hực quay đầu đi, không nói thêm câu nào.

Chung Hối cũng không để bụng trước sự chế giễu của Tề Khang, chỉ cười khò:

“Không sao đâu, Lý sư phó, không cần trách cứ đồ đệ của người.”

Hắn thở dài, tiếp tục nói:

“Ta nói thật, hiện tại toàn thân cao thấp của ta chỉ có mười hai lượng bạc. Ta có thể giữ lại một lượng để lo việc ăn uống, còn mười một lượng mang ra làm tiền đặt cọc. Chờ sau khi đao rèn xong, không quá bảy ngày, ta sẽ mang thêm mười lượng còn lại đến trả đủ cho người.”

Giọng hắn đầy khản cầu, biểu cảm vô cùng gấp gáp, như thể đang cần thanh đao này ngay lập tức.

Điều đó khiến Lý Thanh cảm thấy tò mò, liền thuận miệng hỏi:

“Đạo này Thịnh Thiên đâu có biến động gì, ngươi gấp gáp muốn đao để làm gì?”

Chương 74

DTV EBOOK

Chung Hối sắc mặt lộ vẻ do dự, hần cân nhắc một lúc lâu, cuối cùng mới quyết định mở miệng:

“Thôi được, nói cho người cũng không sao. Nhưng, Lý sư phó, người ngàn vạn lần không được để lộ chuyện này ra ngoài!”

Hắn nhìn quanh hai bên một lượt, sau đó hạ giọng nói nhỏ:

“Nghe nói ngoài thành, tại Tiểu Thúy Lĩnh, có phát hiện ra một tòa mộ táng từ thời tiền triều. Có lời đồn rằng đây là nơi yên nghỉ của một vị nội kinh cao thủ đỉnh đỉnh nổi danh khi xưa. Dự vương phủ đã bỏ ra một số tiền lớn thuê chúng ta—những người trong các võ quán—đi thăm dò ngôi mộ này!”

Chung Hối dừng lại một chút, liếc mắt nhìn xung quanh, rồi tiếp tục:

“Không chỉ vậy, Dự vương phủ tuyên bố rằng toàn bộ vàng bạc tài bảo trong mộ đều thuộc về bọn ta, họ chỉ muốn lấy lại võ học truyền thừa mà vị cao thủ đó để lại!”

Nghe đến đây, Tề Khang đang ngồi trước cửa tiệm thợ rèn, lập tức dựng thẳng tai lên, rõ ràng là vô cùng hứng thú.

“Nhưng, Cửu Liên Môn cũng đã để mắt đến mộ huyết này. Tin tức còn bị tiết lộ ra ngoài, khiến cho không ít người trong giang hồ cũng đang rục rịch tham gia. Vì vậy, ta mới cần một thanh binh khí phòng thân. Lý sư phó, người yên tâm, chỉ cần mọi chuyện kết thúc, ta sẽ dùng số tiền kiếm được trong mộ huyết và thù lao từ Dự vương phủ để trả đầy đủ tiền dao!”

Nghe Chung Hối nói xong, Lý Thanh mới khẽ gật đầu, đáp:

“Thì ra là vậy. Chung huynh đệ, người đã nói đến mức này, nếu ta còn cự tuyệt, e là sẽ mang tiếng bất cận nhân tình.”

“Ha ha ha, Lý sư phó người thật khách khí quá!” Chung Hối cười sảng khoái, như vừa trút được gánh nặng.

Cứ như vậy, hai bên đạt thành thỏa thuận. Chung Hối để lại mười một lượng bạc làm tiền đặt cọc, rồi ôm quyền cáo từ rồi đi.

Lý Thanh đưa mắt nhìn theo bóng lưng của Chung Hối, mãi một lúc lâu sau mới trầm giọng nói:

“Tề Khang, lấy sắt đến!”

Nghe vậy, Tề Khang giật mình, vội vỗ hông đứng dậy, mang thỏi sắt tới.

Hắn vừa làm vừa dò xét hỏi:

“Sư phụ, cái mộ huyết ở Tiểu Thúy Lĩnh kia...?”

Thế nhưng, câu trả lời của Lý Thanh lại làm hắn thất vọng:

“Dự vương phủ đã đề mắt đến, Cửu Liên Môn cũng đang nhắm vào. Người nghĩ xem, một nơi như vậy, ta có thể mơ tưởng được sao?” Lý Thanh lạnh nhạt đáp.

Nghe xong, Tề Khang đành cúi đầu uể oải.

Hắn biết rõ, một khi sư phụ đã đưa ra quyết định, sẽ không ai có thể thay đổi được.

Trong khoảng thời gian này, dù Tề Khang có khẩn cầu thế nào, Lý Thanh vẫn không chịu truyền dạy võ nghệ cho hắn. Điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng thất vọng.

Tuy vậy, hắn cũng hiểu rằng Lý Thanh đối xử với mình rất tốt. Chưa bao giờ ông bạc đãi hắn trong việc ăn ở, còn tận tâm dạy hắn cách rèn sắt.

Duy chỉ có một điều, Lý Thanh quá mức “Phật hệ”—lúc nào cũng tỏ ra thản nhiên, ung dung, không tranh giành với đời. Hệt như một người xuất gia!

Đêm đã khuya, trời đông giá rét. Một bóng người mặc áo đen, đầu đội mũ trùm, chậm rãi bước trên con đường ngập tuyết dày. Ánh trăng mờ nhạt chiếu xuống, soi bóng người ấy tiến về phía cửa tiệm thợ rèn.

“Đông, đông, đông!”

Tiếng gõ cửa vang lên dứt khoát.

“Lý sư phụ có ở đây không? Ta đến theo ước định để nhận lại đao.”

Người mở cửa không phải Lý Thanh mà là Tề Khang, học đồ trong tiệm thợ rèn.

“Sư phụ đã rèn xong cây đao người cần. Người xem thử, xem có vừa tay hay không.”

Nói xong, Tề Khang có chút khó nhọc đưa ra một thanh trường đao làm từ tinh thiết.

Cây đao này được chế tác vô cùng tinh xảo. Dù là thân đao hay những hoa văn khắc trên đó, đều toát lên sự dụng tâm và khổ công của người rèn.

Chung Hối nhận lấy thanh đao, vừa nhìn đã yêu thích không buông tay. Trong mắt hấn ánh lên vẻ hài lòng. Ngón tay lướt nhẹ trên thân đao, cảm nhận cái lạnh buốt truyền đến khiến hấn càng thêm vừa ý.

Ánh trăng soi xuống lưỡi đao, phản chiếu ánh sáng băng giá. Dưới trời đông lạnh lẽo, ánh đao sắc bén càng khiến không khí như lạnh thêm vài phần.

Đây không chỉ là một thanh đao, mà là một lợi khí giết người đáng sợ!

“Đa tạ! Người thay ta chuyển lời đến sư phụ người. Chung mỗ nhất định trong vài ngày tới sẽ giao đủ số ngân lượng còn lại!” Chung Hối nói một cách nghiêm túc và chân thành.

“Tốt.” Tề Khang gật đầu nhẹ, không nói thêm lời nào.

Chung Hối cầm đao rời khỏi tiệm thợ rèn, đi thẳng về hướng lỗ hổng ở cổng thành phía nam.

Phía nam Thịnh Thiên là một dãy núi gập ghềnh nối dài, địa hình hiểm trở khó đi.

Dãy núi này gọi là Tiểu Thúy Lĩnh. Tuy trong tên có chữ “Tiểu”, nhưng thực ra nó chẳng nhỏ chút nào. Dãy núi này ngăn cách sự giao thương giữa miền nam và miền bắc, khiến cho phần lớn mậu dịch của Phong Quốc tập trung ở hướng đông và tây.

Chương 75

DTV EBOOK

Trong tiệm thợ rèn, Tề Khang dõi theo bóng lưng Chung Hối đang khuất dần cuối đường. Ánh mắt hắn thoáng lóe lên một tia kiên định.

Sau một lúc, Tề Khang xoay người lại, đi thẳng đến trước cửa gian phòng của Lý Thanh.

“Bộp!”

Hắn quỳ gối xuống đất, hướng về gian phòng của Lý Thanh mà dập đầu ba cái.

“Phanh! Phanh! Phanh!”

Dập đầu xong, Tề Khang đứng dậy, không một chút chần chừ mà rời khỏi tiệm thợ rèn.

Ánh trăng mùa đông vẫn lạnh như băng. Tâm trạng của Tề Khang lúc này cũng lạnh lẽo đến cực điểm.

“Sư phụ, cảm tạ người đã chăm sóc ta trong suốt thời gian qua. Nhưng ta không muốn cả đời chỉ là một thợ rèn tầm thường. Ta muốn học được võ công tuyệt thế, ta muốn thay đổi thế đạo này!”

Bóng dáng Tề Khang khuất dần trong màn đêm. Trên con đường tuyết phủ dày đặc, những dấu chân của hai người kéo dài một cách rõ rệt, cứ thế nối tiếp nhau mà xa mãi.

Bên trong tiệm thợ rèn, trong gian phòng của Lý Thanh, ánh lửa từ lò rèn tỏa ra hơi ấm, xua tan đi cái lạnh giá ngoài kia.

Lý Thanh đang nằm chợp mắt, nhưng khi nghe động tĩnh bên ngoài, hắn liền mở mắt. Tất cả những gì xảy ra ông đều biết rõ, cũng đã đoán trước được ý định của Tề Khang.

“Ta đã biết tiểu tử này không phải loại người an phận.” Hắn thở dài, lắc đầu. “Ai... Xem ra phải tìm thêm một đứa học đồ khác, thông minh lanh lợi hơn chút.”

Thời gian gần đây, hắn đã nhận ra sự thay đổi ở Tề Khang. Từ một kẻ ngây ngô, chưa từng trải sự đời, hắn dần trở thành một thiếu niên trầm mặc ít nói, luôn giấu kín suy nghĩ trong lòng.

Có lẽ khi một người nhìn thấu sự tăm tối của thế đạo, họ sẽ muốn thay đổi tất cả, bất chấp mọi thứ.

Lý Thanh không khỏi hồi hận vì trước đây đã kể cho Tề Khang nghe những suy nghĩ của mình về thế đạo này. Ai ngờ rằng sau khi nhận ra bản chất của cuộc đời, Tề Khang lại thay đổi nhiều đến vậy.

“Người đều có mệnh, ta có thể thay đổi được gì đây?”

Lý Thanh nằm trên giường, châm lên một ngọn đèn dầu, từ từ lấy ra một quyển thư tịch màu ám kim.

Kim Thân Thuật!

Kể từ khi có được quyển bí tịch này, Lý Thanh gần như chưa từng dành thời gian để xem hay luyện tập. Nhưng sau quãng thời gian đông qua xuân đến, hắn cuối cùng không kiềm chế được, quyết định mở ra tu luyện môn võ công thượng thừa này.

Hắn hiểu rõ, từ khi bước vào cảnh giới ngoại kinh, tiến độ Võ Đạo đã chậm lại đáng kể. Tuy rằng kinh lực trong thân thể ngày càng hùng hậu, nhưng manh mối để bước vào nội kinh thì hoàn toàn mịt mờ.

Muốn nhanh chóng nâng cao thực lực, hắn không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tu luyện thêm một môn võ công mới, đặc biệt là loại công phu chuyên rèn luyện thân thể như Kim Thân Thuật.

“Quả nhiên, môn Kim Thân Thuật này không phải tầm thường. Người không có nền tảng Võ Đạo rất khó nhập môn. Ngay từ tầng đầu tiên, đã phải duy trì một tư thế bất động, phối hợp với tâm pháp, tưởng tượng bản thân hóa thành một pho tượng đá.”

Nếu người bình thường nhập môn, e rằng chưa kiên trì được bao lâu, toàn thân đã khí huyết ngưng trệ, cơ thể dần tê liệt.

Càng lên các tầng sau, phương pháp luyện tập lại càng đáng sợ hơn. Không chỉ đòi hỏi cơ thể phải chịu đựng sự đau đớn, mà

còn cần rất nhiều thời gian và kiên nhẫn để đạt được thành quả.

Đọc kỹ toàn bộ quyển bí tịch, Lý Thanh không khỏi cảm thán: “Những môn võ học thượng thừa bị người đời bỏ qua cũng không phải là không có lý do.”

Nhưng, dù khó khăn đến đâu, sức hấp dẫn của môn võ công này là không thể phủ nhận. Một khi luyện thành, khả năng phòng ngự của cơ thể sẽ đạt đến mức kinh người. Vì thế, Lý Thanh quyết định nghiêm túc tu luyện.

Hắn ngồi xếp bằng trên giường, giữ vững tư thế bất động, bắt đầu thực hành tầng đầu tiên của Kim Thân Thuật.

Thời gian trôi qua, khí huyết trong cơ thể hắn dần trở nên an hòa. Nhịp tim cũng bắt đầu ổn định theo một tiết tấu chậm rãi mà mạnh mẽ.

Lý Thanh, với thân thể đã rèn luyện ngoại kinh, có thể duy trì một động tác bất động trong thời gian dài. Lực lượng khí huyết dồi dào giúp cơ bắp hắn không bị cứng ngắc hay tê liệt dù ngồi yên bất động.

Khi chìm vào trạng thái tu luyện, Lý Thanh dần mất khái niệm về thời gian. Cả tâm trí hắn đều tập trung vào từng biến hóa trong cơ thể.

Hô hấp của hắn bắt đầu thay đổi, trở nên chậm rãi và kéo dài. Điều kỳ lạ là, sự thay đổi này không phải do hắn cố ý điều chỉnh, mà tự nhiên diễn ra như một phần của quá trình tu luyện.

Cảm giác quen thuộc chợt hiện lên trong tâm trí hắn.

Đột nhiên, Lý Thanh giật mình bừng tỉnh:

“Đây là... Quy Tức Công?!”

Hắn kinh ngạc nhận ra rằng, trong lúc luyện Kim Thân Thuật, Quy Tức Công lại tự động vận hành, và hai loại võ công này không hề xung đột mà còn bổ trợ lẫn nhau.

Chương 76

DTV EBOOK

“Sao có thể như vậy? Một môn là ngoại gia võ công, một môn là nội gia võ công, chúng vốn dĩ không có bất kỳ điểm tương đồng nào!”

Nếu có một điểm chung, thì chính là cả hai đều yêu cầu thời gian dài và sự kiên nhẫn đến mức người thường khó mà duy trì. Có khi cả đời luyện tập, đến tuổi già cũng chưa thấy được thành quả.

Phát hiện này thực sự là một niềm vui ngoài ý muốn.

Trước đây, Lý Thanh từng thử luyện Quy Tứ Công, nhưng vì thấy hiệu quả quá chậm, hắn đã dần bỏ dỡ. Trong khi đó, những môn ngoại gia võ công như Mãnh Hồ Chân Ý Hình lại giúp hắn tăng thực lực nhanh chóng, đưa hắn lên cảnh giới ngoại kinh võ giả. Vì vậy, hắn tạm gác Quy Tứ Công sang một bên, tập trung nâng cao sức mạnh để tự bảo vệ bản thân trước tiên.

Nhưng giờ đây, khi sống trong Thịnh Thiên Thành, Lý Thanh cảm thấy sự uy hiếp về an toàn đã giảm đi nhiều.

“Nếu có thể luyện Kim Thân Thuật kết hợp với Quy Tứ Công, chẳng phải là cơ hội tốt để ta nhặt lại môn nội công này sao?”

Nghĩ vậy, hắn hít một hơi sâu, dồn tâm trí trở lại trạng thái tu luyện. Hắn tập trung toàn lực vào Kim Thân Thuật, để bản thân chìm vào trạng thái kỳ diệu kia một lần nữa.

Một tiếng gà trống gáy vang dội, trong trẻo kéo Lý Thanh từ trạng thái thâm trầm luyện võ tỉnh lại.

Trời tờ mờ sáng, ngọn lửa trong lò dần lụi tàn, nhưng Lý Thanh hoàn toàn không cảm thấy rét lạnh.

Suốt cả đêm tu luyện, hắn ngạc nhiên phát hiện trong kinh mạch của mình xuất hiện một tia cảm giác khác thường.

Khi hấn thúc động ý niệm, cảm giác đó như dòng nước ấm chảy qua cơ thể. Dầu cảm giác ấy vô cùng mơ hồ, yếu ớt như sợi tóc, nếu không chú ý cẩn thận, gần như không thể phát hiện.

Thử đi thử lại nhiều lần, cuối cùng, Lý Thanh cũng xác nhận một sự thật:

“Ta luyện ra nội lực rồi!”

Nội lực!

Thứ đặc trưng cho võ học nội gia, biểu thị sự khởi đầu nhập môn thực sự trong lĩnh vực này. Có thể tu luyện ra nội lực nghĩa là một bước đột phá lớn, đặc biệt với một người vừa chạm ngõ nội gia như Lý Thanh.

Phát hiện ra nội lực tồn tại, hấn vừa mừng vừa sợ, nụ cười không thể che giấu trên khuôn mặt.

Khác với công phu ngoại gia, võ học nội gia cực kỳ chú trọng thiên phú. Không ít người dù sở hữu một bộ võ công thượng thừa cũng chưa chắc có thể luyện ra nội lực.

Đây chính là lý do trước đây Lý Thanh từng tạm thời từ bỏ Quy Tức Công, vì tốc độ tiến triển quá chậm. Sau một thời gian dài, thậm chí hấn còn không tìm thấy lối vào. Sự nỗ lực mù quáng không mang lại kết quả khiến hấn thất vọng.

Nhưng điều mà hấn không ngờ đến chính là, Quy Tức Công, khi được luyện song song với Kim Thân Thuật, lại sinh ra hiệu quả hỗ trợ lẫn nhau. Chỉ sau một đêm, hấn đã luyện ra được nội lực.

Tất nhiên, thành tựu này cũng nhờ vào công sức khổ luyện từ trước.

Nhưng dù vậy, nếu tin tức này truyền ra ngoài, rằng hấn nắm giữ hai bộ võ học vừa nội gia vừa ngoại gia có thể đồng thời tu luyện, chắc chắn cả giang hồ sẽ phát cuồng.

“Bí mật này nhất định phải giữ kín! Nếu để người khác biết, ngay cả những cao thủ nội kinh cũng sẽ không ngồi yên!”

Lý Thanh không muốn trở thành công địch giang hồ, suốt ngày phải trốn chạy dưới sự truy sát của vô số cao thủ.

Sau khi luyện thành nội lực, sáng sớm hôm đó, hắn bước ra khỏi nhà, thần sắc rạng rỡ, trên mặt tràn đầy ý cười không thể che giấu.

“Sư phó Lý, buổi sáng tốt lành! Muốn đến ăn bát hoành thánh không?” Ông chủ tiệm mì hoành thánh sát vách cười hỏi.

Lý Thanh mỉm cười đáp lại: “Được! Cho ta hai bát hoành thánh, thêm chút dầu mỡ đi!”

Chẳng bao lâu, hai bát hoành thánh nóng hổi được bung lên. Mặt trên rắc đầy ớt tương và ớt cay, mùi thơm xộc thẳng vào mũi, khiến người ta không khỏi thèm thuồng.

“Sư phó Lý, hôm nay tiểu Tê đâu rồi? Sao không thấy hắn tới ăn cùng ngài?” Ông chủ tiệm mì hỏi vu vơ.

Nghe vậy, Lý Thanh hơi ngần người, lúc này mới nhớ ra rằng Tê Khang đã rời đi từ tối qua. Hắn dường như theo thói quen gọi hai bát hoành thánh mà quên mất điều đó.

“Hắn à, nói quê có chút việc, chắc là sẽ không trở lại Thịnh Thiên trong thời gian ngắn đâu.” Lý Thanh trả lời, giọng có chút chậm rãi, rồi cúi đầu tiếp tục ăn.

Ông chủ nghe vậy chỉ cười, tiện tay quàng khăn lau lên vai rồi rời đi.

Khi Lý Thanh đang chú tâm vào hai bát hoành thánh, bàn bên cạnh đột nhiên có người hưng phấn hô lên:

“Ngưng chiến rồi! Triều đình không đánh với Lương Quốc nữa!”

Tiếng hô phấn khích ban đầu thu hút sự chú ý của vài người, nhưng rất nhanh lại bị thực khách khác lơ đi.

Với người dân Thịnh Thiên, chiến sự ở biên giới dù có kịch liệt đến đâu, chỉ cần không lan đến nơi này thì cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của họ.

Chương 77

DTV EBOOK

Họ tin rằng dù quân đội Lương Quốc có mạnh mẽ, vẫn không thể sánh được với Võ Lệ Quân – đội quân của triều đình được hình thành từ các võ giả tinh anh. Sự tin tưởng vào triều đình khiến họ không bận tâm nhiều.

Tuy nhiên, Lý Thanh lại trầm ngâm suy nghĩ một lúc.

Ngưng chiến ngược lại nằm trong dự liệu, bởi cả hai bên trong thời gian ngắn sẽ không có ý định động thủ thêm lần nữa.

Hiện tại, trời đông giá rét, ngay cả thảo nguyên mã tặc cũng mai danh ẩn tích. Hai phe Lương Quốc và Phong Quốc không thể làm gì được nhau. Nếu tiếp tục giao chiến, ngoài việc tăng thêm thương vong, chiến sự này chẳng còn ý nghĩa thực tế nào.

Sự thật cũng giống như những gì Lý Thanh dự đoán. Khi gió tuyết ngày một lớn, thảo nguyên mã tặc rút khỏi cuộc chiến, thì Lương Quốc và Phong Quốc cuối cùng cũng đạt được thỏa thuận ngừng chiến trong mùa đông khắc nghiệt.

Trước đây, Lương Quốc đã nhiều lần lợi dụng Tam Cung Sàng Nỏ – loại nỏ mạnh nhất của họ – để công phá cổng thành Vọng Viễn Thành. Nhưng tiếc thay, dù cửa thành bị phá, Võ Lệ Quân lại phòng thủ quá vững chắc, khiến quân Lương không thể nào đoạt được thành.

Trận chiến kéo dài khiến cả hai phe rơi vào thế giằng co. Sau một thời gian dai dẳng, họ cuối cùng chọn cách ngừng tay và đàm phán hòa bình.

Cái giá mà cả hai phải trả trong cuộc chiến này là vô cùng nặng nề.

Võ Lệ Quân của Phong Quốc, với tổng quân số 18.000 người, đã phải chịu thương vong hơn 6.000 người sau khi chiến tranh kết thúc.

Phía Lương Quốc, tổn thất còn nặng nề hơn, với số thương vong vượt qua con số 10.000!

Dù vậy, tổn thất của Võ Lệ Quân vẫn đặc biệt nghiêm trọng. Đa số binh sĩ đều là võ giả, trong đó gần 20 bách phu trưởng ngoại kinh võ giả đã hy sinh. Thậm chí, ngay cả một thiên phu trưởng – nội kinh đại cao thủ – cũng bỏ mạng trên chiến trường.

Những chiến báo đầy đau thương này khiến vị tướng thống lĩnh Võ Lệ Quân như bị từng nhát dao cứa vào tim. Triều đình khi nhận được tin tức cũng không khỏi cảm thấy đau đớn, xót xa cho sự hy sinh to lớn này.

“Ngay cả nội kinh cao thủ cũng chết trên sa trường, chiến trường quả nhiên là nơi tàn khốc bậc nhất.” Lý Thanh vừa đọc qua các tin tình báo chiến trường vừa lắc đầu cảm thán.

Với bách tính bình thường, thương vong trong chiến tranh chỉ là những con số vô tri. Nhưng Lý Thanh biết rõ rằng, những con số này đại diện cho một cái giá rất đắt, thậm chí là thảm khốc.

Triều đình phải tiêu tốn rất nhiều tài lực để bồi dưỡng một binh sĩ của Võ Lệ Quân. Đặc biệt là các ngoại kinh võ giả và nội kinh cao thủ, mỗi người trong số họ đều là sự tồn tại quý giá, tiêu hao vô số tiền của.

Khi những người này hy sinh, triều đình không chỉ phải đối mặt với tổn thất nhân lực mà còn phải chi trả khoản trợ cấp lớn cho gia quyến của họ. Đây là một cái giá nặng nề không thể tránh khỏi.

“Dù sao đi nữa, chiến tranh cuối cùng cũng đã kết thúc.” Lý Thanh chậm rãi đặt tờ tình báo xuống, khẽ thở dài.

Từ khi Tề Khang rời đi, Lý Thanh buộc phải tự mình thu thập tin tức. Điều này khiến hắn cảm thấy hơi không quen, thậm chí có chút nhớ nhung người bạn đồng hành của mình.

Trong những ngày kế tiếp, Lý Thanh vẫn tập trung làm việc tại lò rèn, vừa kiếm kế sinh nhai, vừa rèn luyện võ công không chút lơ là.

Thỉnh thoảng, hắn ghé vào quán trọ gần đó để nghe ngóng những câu chuyện từ khách giang hồ, hy vọng thu thập thêm

tin tức mới.

Cuối cùng, một tin đồn về Tiểu Thúy Lĩnh lan truyền đến.

“Có người chết rồi! Tiểu Thúy Sơn bên đó có người chết!”

Lời nói này lập tức khiến bầu không khí trong quán trọ trở nên nặng nề. Những thực khách, đặc biệt là người trong giang hồ, đều đồng loạt dừng lại, ánh mắt đầy vẻ nghiêm trọng.

Hiển nhiên, sự việc liên quan đến Tiểu Thúy Lĩnh đã không còn là bí mật. Nhiều người đã nghe phong thanh từ trước và biết rõ sự bất thường tại nơi này.

“Huynh đài, chuyện này là thế nào? Có thể kể rõ hơn không?”

“Đúng vậy! Mau nói xem, rốt cuộc ở Tiểu Thúy Lĩnh đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta chờ tin tức lâu rồi.”

Người vừa lên tiếng ném ra tin tức, lúc này lại tỏ vẻ thần bí, không vội vàng trả lời.

Chủ quán trọ thấy vậy, lập tức lên tiếng xoa dịu: “Vị khách quan này, hôm nay tiên rượu ta mời. Ngài kể cho mọi người một chút về chuyện ở Tiểu Thúy Sơn đi.”

Nghe vậy, người nọ lộ vẻ hài lòng, khẽ gật đầu.

“Ha ha, thật ra cũng không phải bí mật gì lớn. Nếu ta không nói, vài ngày nữa các ngươi cũng sẽ nghe thôi.”

“Chuyện là thế này... Tiểu Thúy Lĩnh...”

Vị khách uống rượu nghe thấy miễn tiên rượu, lập tức hài lòng cười một cách mãn ý, rồi bắt đầu kể về những chuyện xảy ra gần đây tại Tiểu Thúy Lĩnh.

Chương 78

DTV EBOOK

“Ngươi biết không? Đạo gần đây, Tiểu Thúy Lĩnh bị phong núi. Người của Thân Vương Phủ dẫn theo các cao thủ từ các võ quán lớn, cùng nhau bắt đầu khai quật phần mộ của một vị cao thủ nội kinh thời tiền triều.”

“Lúc đầu mọi chuyện diễn ra suôn sẻ, chẳng có vấn đề gì. Nhưng rồi vào một đêm nọ, từ trong núi bất ngờ xuất hiện một con mãnh hổ. Nó trực tiếp cắn chết không ít người, làm cả đám hoảng sợ bỏ chạy!”

Nghe đến hai chữ “mãnh hổ”, ánh mắt Lý Thanh hơi sáng lên, nhưng hắn vẫn kìm nén cảm xúc trong lòng, lặng lẽ lắng nghe câu chuyện tiếp theo.

“Mãnh hổ đó hành động vào ban đêm, lén lút đánh lén người ta, khiến nhiều cao thủ ngoại kinh bị trọng thương. Cuối cùng, con mãnh hổ bị đẩy lùi, nhưng đã có không ít người chết thảm, khiến ai nấy đều lo lắng.”

“Nhìn thấy tiến độ khai quật phần mộ bị chậm lại, người của Thân Vương Phủ không muốn kéo dài thêm. Cuối cùng, họ huy động tất cả dân Phong Sơn, bắt ép họ lên núi để cùng tham gia đào mộ.”

“Nhưng điều bất ngờ nhất xảy ra ngay khi huyệt mộ sắp được đào mở. Các ngươi có đoán được điều gì không?”

Khách uống rượu rõ ràng rất biết cách thu hút sự chú ý. Lời hắn nói cứ như câu câu đều móc lấy lòng hiếu kỳ của mọi người xung quanh.

“Mau nói đi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

“Đúng vậy, ngươi đừng có làm mọi người sốt ruột, mau kể tiếp đi!”

Thấy đám đông nóng ruột thúc giục, vị khách uống rượu hớp một ngụm rượu nữa, ra vẻ đắc ý, rồi từ từ kể tiếp:

“Về sau, người của Cửu Liên Môn bất ngờ kéo đến Tiểu Thúy Lĩnh. Còn có cả một đám cao thủ giang hồ trà trộn vào đó. Cuối cùng, Tiểu Thúy Lĩnh trở thành một vùng hỗn loạn không thể kiểm soát!”

“Nghe nói, Cửu Liên Môn lần này phái tới hai vị Liên Hoa Hộ Pháp, phối hợp thêm đám cao thủ giang hồ. Cả đội quân của Thân Vương Phủ bị đánh đến mức tan tác, không còn mặt mũi nào!”

“Những gì ta biết chỉ đến đây thôi. Cụ thể tình hình thương vong như thế nào, đoán chừng vài ngày nữa sẽ có người mang tin tức trở về Thịnh Thiên. Nhưng theo ta thấy, Thân Vương Phủ lần này e rằng không dễ gỡ gạc lại thể diện.”

Khi câu chuyện kết thúc, trong khách sạn lập tức náo động. Đám người bàn tán sôi nổi, ai nấy đều háng hái tham gia thảo luận.

“Cửu Liên Môn lá gan cũng lớn thật, dám ngang nhiên đối đầu với Thân Vương Phủ!”

“Ta thực sự không hiểu, trong phần mộ kia rốt cuộc chôn cất cao thủ tiên triều nào, mà khiến bọn chúng tranh đoạt kịch liệt như vậy?”

“Khó mà nói. Tiên triều vốn dùng võ lập quốc, nghe nói khi ấy, ngay cả cao thủ tông sư cảnh cũng không phải hiếm gặp.”

Lý Thanh ngồi trong góc khuất của khách sạn, một mình nhấm nháp rượu ngon. Đôi mắt hần lộ vẻ trầm tư, khác hẳn với đám đông đang xôn xao bàn tán về phần mộ của cao thủ tiên triều.

Điều mà mọi người đề tâm là truyền thừa võ đạo. Nhưng với Lý Thanh, tâm trí hần lại đang hướng về con mãnh hổ xuất hiện ở Tiểu Thúy Lĩnh.

Từ khi sở hữu hai tấm tửu phương, hần đã dồn công sức gom góp nguyên liệu làm rượu thuốc tại Tuyền Sơn Dược Trai. Hầu như tất cả vật liệu đều đã chuẩn bị xong, duy chỉ có hổ cốt là không có manh mối gì.

Trong thời đại này, không ai rảnh rỗi đến mức nuôi dưỡng mãnh hổ. Nếu muốn lấy được hổ cốt, chỉ có một cách là vào rừng sâu săn giết mãnh hổ hoang dã.

Nhưng điều đó nào có dễ dàng? Dù là một cao thủ ngoại kinh bình thường, nếu không chuẩn bị kỹ lưỡng mà chạm trán mãnh hổ trong rừng, cũng khó tránh khỏi cái chết thê thảm.

Lý Thanh tiếp tục ngồi lặng lẽ trong khách sạn thêm một lúc lâu. Chờ đến khi chén rượu cạn đáy, hắn mới đứng dậy rời đi.

Trở lại cửa hàng, hắn nhú mào trầm tư, sắp xếp lại những thông tin thu được ngày hôm nay.

“Săn giết một con mãnh hổ không phải chuyện dễ dàng. Muốn thành công, nhất định phải bàn bạc kỹ lưỡng, lên kế hoạch cẩn thận.”

Hiện tại, Tiểu Thúy Lĩnh là vùng đất hỗn loạn, nơi tụ tập của không ít cao thủ giang hồ. Tình hình nơi đó không khác gì một nồi nước đục, càng dần thân vào càng nguy hiểm.

Không cần nói đến chuyện khác, chỉ riêng hai thế lực lớn là Thân Vương Phủ và Cửu Liên Môn đã đủ khiến Lý Thanh phải giữ khoảng cách.

“Không thể nóng vội. Việc săn mãnh hổ cần chuẩn bị chu toàn. Trước mắt, ta phải tập trung thu hồi áo giáp tinh thiết trước đã. Chuyện Tiểu Thúy Lĩnh, chờ thời cơ thích hợp rồi tính sau.”

“Đợi đến khi Thân Vương Phủ hoàn tất việc đào mộ, ta sẽ tìm cách mưu đồ lấy hổ cốt.”

“Tốt nhất là có thể tìm được một thợ săn già ngay tại chỗ.”

Suy nghĩ xong, Lý Thanh trong lòng đã hạ quyết tâm về kế hoạch mưu đoạt hổ cốt.

Từ lúc sở hữu hai tấm tửu phương, hắn luôn tâm tâm niệm niệm muốn nhanh chóng bắt đầu chế rượu thuốc.

Chương 79

DTV EBOOK

Đáng tiếc, từ khi đặt chân đến Thịnh Thiên Thành, dù đã thu thập đủ nguyên liệu cho Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu, hắn vẫn phải chờ đến mùa hè mới có thể bắt tay vào sản xuất.

Còn đối với Hồ Cốt Dưỡng Thân Tửu, sau bao lâu tìm kiếm, hôm nay hắn cuối cùng cũng có được manh mối về hồ cốt.

“Hồ, vốn ta nghĩ chí ít phải chờ thêm vài năm mới gom đủ nguyên liệu. Không ngờ rằng, chậm nhất là đến mùa hè năm sau, ta đã có thể bắt đầu chế rượu.”

“Không hồ danh là Thịnh Thiên! Đây quả thật là một vùng đất nhân kiệt địa linh.”

Lý Thanh vừa tự nhủ vừa hài lòng. Trong lòng hắn như đã thấy trước con đường võ đạo của bản thân dần trở nên sáng lạn và viên mãn.

Thời gian trôi qua trong yên lặng, chỉ chớp mắt mà mấy ngày đã trôi qua.

Trong vài ngày nay, cả Thịnh Thiên Thành liên tục dậy sóng, hoàn toàn không một ngày yên ổn.

Đầu tiên, Dự Thân Vương đích thân xuất mã, dẫn theo kiếm xông đến tổng đàn của Cửu Liên Môn tại Thịnh Thiên. Tại đó, ngài cùng Thanh Liên Hộ Pháp của Cửu Liên Môn giao đấu dữ dội.

Sau cùng, nhờ sự hỗ trợ của ba vị quán chủ thuộc Thịnh Thiên Tam Đại Võ Quán, Dự Thân Vương đã thành công đánh bại Thanh Liên Hộ Pháp.

Sự kiện này lập tức làm chấn động toàn bộ Thịnh Thiên Thành. Giang hồ bàn tán không ngớt, ca ngợi võ công cao cường của vị Thân Vương, người đã đích thân đánh bại một trong những cao thủ hàng đầu của Cửu Liên Môn.

Tuy nhiên, cũng có không ít người vì chuyện này mà kiêng dè Cửu Liên Môn. Một bang phái cấm rể tại Phong Quốc nhiều năm, lại dám trực tiếp đối đầu với hoàng thất, không hề e ngại chút nào.

Sau trận chiến, Thái Văn Đế nổi trận lôi đình, lập tức hạ thánh chỉ yêu cầu điều tra kỹ lưỡng mọi thế lực của Cửu Liên Môn trong toàn bộ Thịnh Thiên Thành.

Nhưng thật đáng tiếc, trước khi thánh chỉ kịp triển khai, Cửu Liên Môn đã sớm nhận được tin tức. Toàn bộ người của bọn chúng đã rút khỏi Hoàng Đô ngay trong đêm. Thành ra, đạo thánh chỉ này cuối cùng rơi vào khoảng không.

Ngày hôm sau, Dự Thân Vương phớt lờ mọi lời can gián, dẫn người trực tiếp đến Tiểu Thúy Lĩnh. Rõ ràng, ngài muốn đích thân giám sát việc đào mộ.

Hành động này lập tức làm dậy lên vô số đồn đoán trong giang hồ. Mọi người không ngừng thắc mắc rằng trong phần mộ kia rốt cuộc chôn cất thứ gì, đến mức khiến một vị Thân Vương phải đích thân để ý như vậy?

Chỉ trong chốc lát, giang hồ như nổi cơn sóng lớn. Các cao thủ nhao nhao kéo đến Tiểu Thúy Lĩnh, khiến tình hình nơi đó càng thêm hỗn loạn.

Thịnh Thiên Thành, vốn là trung tâm sầm uất, giờ đây trông có vẻ yên ắng hơn hẳn vì thiếu vắng bóng dáng của nhiều cao thủ giang hồ.

Nhưng thực tế lại không hề bình lặng như vẻ bề ngoài.

Cửu Liên Môn trước đây từng là thế lực ngầm mạnh mẽ, kiểm soát gần một nửa thương hộ tại Hoàng Đô, buộc họ phải nộp phí bảo hộ.

Hiện tại, khi Cửu Liên Môn rút lui, một phần “miếng thịt béo” này đã bỏ trống, trở thành thứ mà bất kỳ thế lực nào cũng muốn tranh đoạt.

Trong số đó, chỉ có Tam Đại Võ Quán là đủ sức để nhắm đến miếng mồi béo bở này.

Cũng chính vì vậy, giữa ba võ quán từng hòa thuận trong nhiều năm, mùi thuốc súng bắt đầu trở nên nồng nặc, dù ngoài

mặt vẫn là sóng yên gió lặng.

Trong tiệm thợ rèn nhỏ bé, Lý Thanh lặng lẽ ngồi suy ngẫm, nghe ngóng về những sự kiện đã và đang xảy ra.

Hắn không khỏi cảm thán:

“Thật là một thời buổi rối ren! Bình yên chẳng kéo dài được bao lâu, vậy mà lại loạn lạc trở lại!”

Tuy nhiên, may mắn thay, tình thế hỗn loạn này vẫn chưa lan đến khu vực của hắn.

Lý Thanh chỉ nhàn nhã như ngư ông buông cần, kiên nhẫn quan sát biến động thế cục, không vội hành động.

Hiện tại, toàn bộ tình hình tại Thịnh Thiên quá phức tạp, liên quan đến vô số thế lực. Hắn không dám đoán chắc trong bóng tối còn những giao dịch hay âm mưu nào chưa được phơi bày.

hương 49: Ba năm nội kinh, năm năm tông sư?

Cửa ải cuối năm trôi qua, đông đi xuân tới.

Thời tiết vẫn rét lạnh, tuyết trắng phủ kín không có dấu hiệu tan.

Lý Thanh, năm nay vừa tròn mười tám tuổi, mặc một bộ đồ mới tinh, lần lượt thăm viếng hàng xóm láng giềng theo đúng phong tục.

Nhờ tập võ nhiều năm, thân hình hắn trắng kiện hơn hẳn người thường, gương mặt cũng có phần già dặn trước tuổi. Thoạt nhìn, hắn hoàn toàn không giống một thiếu niên chỉ mới mười tám tuổi.

Đương nhiên, việc này cũng có liên quan đến khoảng thời gian hắn ở trong Cực Dạ thế giới. Tính ra, tuổi thực của thân thể hắn đã gần mười chín rồi.

Sóng gió tại Tiểu Thúy Lĩnh trước đó vài ngày đã tạm thời lắng xuống, nhưng tin tức cụ thể thì vẫn chưa truyền ra ngoài.

Vì vậy, mấy ngày nay, Lý Thanh thường xuyên lui tới quán rượu để dò hỏi tin tức.

Chương 80

DTV EBOOK

Rốt cuộc, vào buổi chiều ngày đầu tiên của năm mới, một người tại quán rượu mang đến tin tức cụ thể liên quan đến Tiểu Thúy Lĩnh.

“Thật điên rồ! Toàn bộ Tiểu Thúy Lĩnh thây chết thành đồng, đại địa bị máu tươi của các cao thủ võ đạo nhuộm đỏ cả một vùng!”

“Tê!”

Cả quán rượu đồng loạt hít sâu một hơi, tưởng tượng cảnh tuyết trắng bao phủ Tiểu Thúy Lĩnh bị máu đỏ nhuộm thành một màu kinh hoàng.

“Thật kỳ lạ! Rốt cuộc đó là ngôi mộ của cao thủ võ đạo nào mà khiến nhiều người tranh đoạt đến vậy?”

“Đúng thế, chẳng qua chỉ là mộ phần của một võ giả nội kinh tiền triều, đâu phải là truyền thừa của tông sư cảnh.”

“Dù có là truyền thừa của tông sư cảnh đi nữa, thì Cửu Liên Môn cũng đâu cần sống chết đòi đầu với Dự Vương? Hơn nữa, chẳng phải môn chủ của Cửu Liên Môn đã là một nhất đại tông sư rồi sao?”

Nhất Đại Tông Sư!

Bốn chữ này vừa vang lên, tim Lý Thanh khẽ rung động, đến mức động tác uống rượu cũng trở nên mất tự nhiên.

Trong giang hồ, võ đạo một đường, bước vào tông sư cảnh đã được xem là đỉnh cao của võ học, là tồn tại được người người ngưỡng mộ.

Những người đạt đến cảnh giới này, nếu không muốn chết, thì chỉ cần một lòng trốn chạy, dù có hơn vạn đại quân truy đuổi cũng khó lòng bắt được.

Vì lẽ đó, ngay cả triều đình cũng không muốn chọc giận một cao thủ tông sư. Bởi lẽ một khi người này trả thù, hậu quả sẽ

vô cùng nghiêm trọng.

Không chỉ riêng Lý Thanh, mà những người khác trong quán rượu khi nghe đến hai chữ “tông sư” đều không khỏi ánh lên vẻ hâm mộ xen lẫn kính ngưỡng trong ánh mắt.

Đúng lúc này, một người có vẻ biết chuyện cười lạnh.

“Hắc, các người chẳng biết gì cả. So với thứ mà người kia truyền thừa, ngay cả võ học tông sư cũng chưa chắc có sức hấp dẫn bằng.”

Người vừa nói là một nam tử ngồi ở góc quán rượu. Hắn ngồi rất thoải mái, chân bắt chéo, đặt đôi hài lên bàn, trong tay còn cầm một bầu rượu.

“Vị huynh đài này, rốt cuộc ngươi muốn nói ngôi mộ kia có truyền thừa gì? Là thứ gì mà đến cả tông sư bí truyền cũng không bằng?”

“Đúng vậy, mau nói đi! Những ngày qua ta và mọi người vẫn không ngừng đoán xem ngôi mộ ở Tiểu Thúy Lĩnh chôn thứ gì.”

“Huynh đài, bữa rượu này ta mời.”

Một người có vẻ phóng khoáng, hào sảng nói.

Nam tử kia khẽ cười, khuôn mặt hắn tuấn tú, mày kiếm mắt sáng, đường nét sắc sảo như được đẽo gọt tỉ mỉ.

Hắn ngửa cổ uống một ngụm rượu lớn, sau đó cất giọng:

“A, ngôi mộ kia thuộc về một người có tên Lâm Dịch!”

Leng keng!

Ngay khi cái tên này được thốt ra, một người trong quán rượu sững sờ, thậm chí đánh rơi cả chén rượu xuống đất.

Lý Thanh hí mắt lại. Cái tên này hắn chưa từng nghe qua, nhưng nhìn phản ứng của những người xung quanh, hiển nhiên Lâm Dịch là một cái tên vang danh giang hồ.

“Lâm Dịch... lại là hắn!”

“Phải, ta sớm nên nghĩ đến. Nếu là cao thủ nội kinh thời tiền triều, chỉ có Lâm Dịch mới đủ sức hút đến vậy.”

“Tê! Không thể nào. Chẳng phải Lâm Dịch đã mất tích từ lâu sao? Làm sao hắn lại được mai táng ở Tiểu Thúy Lĩnh?”

“Nghe nói, vị Võ Đạo cao thủ thời tiền triều Lâm Dịch kia, dù chỉ là một nội kinh võ giả, nhưng ngay cả tông sư cao thủ cũng không thể giữ chân hắn được.”

Câu chuyện về Lâm Dịch nhanh chóng lan ra khắp quán rượu. Tuy nhiên, không phải ai cũng biết cái tên này, nhất là những người trẻ tuổi hoặc vừa mới bước chân vào giang hồ.

“Xin hỏi... người được gọi là Lâm Dịch đó rốt cuộc là ai? Hắn lợi hại như vậy sao?”

Rất nhanh, có người giải đáp thắc mắc này.

“Lâm Dịch? Hắn xuất hiện trên giang hồ vào năm đầu tiên chẳng có tiếng tăm gì cả. Khi đó, hắn thậm chí còn chưa phải là một ngoại kinh võ giả.”

“Nhưng đến năm thứ hai, hắn đã bước vào cấp độ ngoại kinh cao thủ.”

Nghe vậy, mọi người trong quán có chút xôn xao. Một năm đạt đến ngoại kinh, quả thực rất nhanh, nhưng vẫn trong phạm vi mà thiên tài võ học có thể đạt được.

Nhưng lời tiếp theo mới thực sự khiến tất cả sững sờ, thậm chí không ít người phải hít vào một ngụm khí lạnh, bao gồm cả Lý Thanh.

“Năm thứ ba, Lâm Dịch đã trở thành một nội kinh cao thủ!”

“Đến năm thứ tư, cảnh giới Võ Đạo của hắn đã tiếp cận tông sư chi cảnh!”

Quá kinh khủng!

Những người từng luyện võ đều biết, con đường võ đạo càng đi xa càng khó khăn. Chỉ một bước tiến bộ thôi cũng là chuyện hao tổn rất nhiều thời gian và công sức.

Ngay cả những tuyệt thế thiên tài cũng không thể trong ba năm từ một người không có ngoại kinh, tiến thẳng đến hàng ngũ nội kinh cao thủ.

Mọi người đều ngẫm hiểu rằng, trên người Lâm Dịch chắc chắn có một bí mật kinh thiên động địa.

Không sai, các cao thủ thời tiền triều, kể cả những tông sư cường giả, cũng có chung suy nghĩ. Tất cả đều muốn tìm hiểu bí mật trên người Lâm Dịch.

Chương 81

DTV EBOOK

Thế là, giang hồ thời đó dậy lên một trận gió tanh mưa máu. Người trong thiên hạ nhao nhao xuất động, nhằm truy sát Lâm Dịch.

Cuộc truy sát này kéo dài triền miên, không có hồi kết.

Ai cũng hiểu rằng, nếu để Lâm Dịch sống thêm một năm nữa, hẳn rất có khả năng bước vào tông sư chi cảnh trong năm thứ năm.

Ba năm nội kinh, năm năm tông sư.

Ý nghĩ này khiến người ta vừa ngưỡng mộ vừa ghen ngào. Lý Thanh nghe mà khóe miệng không khỏi giật giật, trong lòng thầm cảm thán:

“Người luyện võ mà làm như thi đại học ấy!”

So với Lâm Dịch, những cao thủ khác mất cả đời mới chạm đến tông sư, quả thực chẳng khác gì trò cười. Chẳng trách ngay cả các tông sư thời đó cũng không thể ngồi yên.

Sau này, Lâm Dịch mai danh ẩn tích trong sự truy sát toàn diện của giang hồ.

Có người nói hẳn bị một tông sư cao thủ bắt sống.

Có người nói hẳn thành công tiến vào tông sư chi cảnh, sau đó quét sạch tứ phương.

Cũng có người bảo rằng hẳn đã trốn ra nước ngoài, sống ẩn dật để tránh mọi phiền phức.

Không ai biết được chính xác Lâm Dịch đã đi đâu. Sự biến mất của hắn trở thành một trong những bí ẩn lớn nhất của giang hồ thời đó.

Giờ đây, khi tin tức về mộ phần của Lâm Dịch xuất hiện, toàn bộ Phong Quốc giang hồ đều không thể ngồi yên. Ngay cả

Thân Vương cũng phải đích thân tham gia, đủ để thấy truyền thừa của hắn có sức hút khủng khiếp ra sao.

“Hô!”

Có người trong quán hỏi:

“Vây ngôi mộ của Lâm Dịch rốt cuộc ra sao? Truyền thừa đã rơi vào tay ai rồi?”

“Đúng thế! Ngôi mộ đó liệu có tồn tại một loại võ học đủ sức khiến người ta ba năm đạt nội kinh?”

Dù có hay không, ai cũng hiểu rằng, thứ truyền thừa kia chắc chắn là một củ khoai nóng bỏng tay. Kể cả người như Dự Thân Vương, chưa chắc đã có thể giữ được nó.

Lý Thanh trầm nghĩ, người đạt được truyền thừa đó sẽ trở thành mục tiêu của vô số cao thủ, khó mà sống yên ổn.

Phanh!

Một người trong quán đặt mạnh ly rượu xuống, cười khẩy nói:

“Giả! Nghe nói tất cả đều là giả. Dự Thân Vương và Cửu Liên Môn chẳng đạt được gì cả. Bọn họ thất bại tan tác, chết vô số người vô ích!”

“Nghe đồn, mộ huyết đó rất sâu. Sau khi đào mở, bên trong không hề có quan tài, mà là một gian mộ phủ. Trong đó thậm chí còn có dấu hiệu cho thấy có người từng ở lại trong vài năm qua. Nếu thực sự có truyền thừa, e rằng nó đã bị mang đi từ lâu.”

Lời này vừa dứt, cả quán rượu chìm trong sự kinh ngạc.

“Lại là một ngôi mộ giả? Nhiều người chết như vậy chỉ vì một cái bẫy sao? Thật đáng sợ!”

Ở một góc quán, nam tử có khuôn mặt anh tuấn, tiêu sái lúc trước khẽ cười lạnh, lắc đầu khinh thường. Hắn lau khô miệng vương rượu, lẩm bầm một cách nhẹ nhàng:

“Ha ha, giả thôi.”

Sau Tân Xuân, một lệnh truy nã treo thưởng từ Thịnh Thiên đã khiến cả Hoàng Đô chấn động.

【Lệnh treo giải thưởng: Lấy được đầu của Trích Tinh Thần Thâu, thưởng bạch ngân 100.000 lượng; bắt sống, thưởng bạch ngân 300.000 lượng! Người cung cấp manh mối hữu ích cũng sẽ nhận được 100 lượng bạch ngân tại Dự Vương Phủ!】

Đặc biệt hơn, lệnh truy nã còn ghi chú rõ ràng: bất kể là ai, dù có là tử tội bị truy nã, cũng có thể tiếp nhận nhiệm vụ này. Thậm chí Thân Vương Phủ cam đoan sẽ không làm khó dễ kẻ nhận thưởng.

Điên rồi! Hoàn toàn điên rồi!

Đây là phản ứng đầu tiên của tất cả dân chúng Hoàng Đô khi nhìn thấy lệnh truy nã này. Không ít người còn nghi ngờ liệu có phải đây là tin giả hay không.

Nhưng thực tế, tờ lệnh truy nã liên tục được sao chép và dán khắp nơi, không chỉ trong Hoàng Đô mà còn lan rộng đến các địa phương khác trên toàn Phong Quốc.

Lý Thanh, người đang chuẩn bị lên núi săn hổ, cũng không tránh khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy lệnh truy nã này.

“Trích Tinh Thần Thâu này rốt cuộc đã phạm phải chuyện gì mà khiến Dự Vương tức giận đến mức ấy?”

Trước đây, khi Lý Thanh vừa tới Thịnh Thiên, hắn từng nghe nói Trích Tinh Thần Thâu đã đánh cắp một gốc sâm quý trăm năm mà Dự Vương Phủ đặc biệt coi trọng.

Nhưng khi ấy, Dự Vương Phủ chỉ âm thầm giao việc truy nã cho Tuyên Sơn Dực Trai mà không quá lớn tiếng. Vậy mà bây giờ, chỉ sau vài tháng, họ lại sẵn sàng bỏ ra hàng chục vạn lượng bạc để treo giải thưởng cho cái đầu của vị thần thâu này. Hiển nhiên, chuyện lần này không đơn giản.

Tin tức lệnh truy nã như một quả bom, lập tức khiến toàn bộ Thịnh Thiên sục sôi.

Tiền bạc động lòng người, nhất là khoản tiền thưởng lớn đến mức khiến bất cứ ai nghe được cũng phải động tâm. Rất nhiều người thậm chí còn đùa rằng ngay cả Trích Tinh Thần Thâu cũng có thể tự nộp mình để lĩnh thưởng.

Dù mùa xuân còn lạnh, lòng người trong Hoàng Đô thì như đang bốc lửa.

Chương 82

DTV EBOOK

Ngay sau khi lệnh truy nã được ban bố, vô số người đã hành động, lòng sục khắp nơi, khiến Hoàng Đô gần như bị lật tung từng tấc đất.

Những ngày này, ngay cả tiệm thợ rèn của Lý Thanh cũng không tránh khỏi bị ghé thăm. Nhiều người đến hỏi han, kiểm tra, dò la mọi thông tin có thể.

Qua đó, có thể thấy quyết tâm của Dự Vương Phủ đã đạt đến mức không thể nghi ngờ.

Mấy ngày trôi qua, khi nhiệt tình truy lùng Trích Tinh Thần Thâu còn chưa giảm sút, Dự Vương Phủ lại một lần nữa khiến toàn bộ Hoàng Đô chấn động.

Một họa sĩ lớn tuổi nổi danh tại Hoàng Đô, được biết đến là tranh sơn thủy sư, bị đưa lên đoạn đầu đài và xử chém trước mặt mọi người.

Người họa sĩ, với nước mắt tuôn trào trên khuôn mặt già nua, không ngừng kêu oan:

“Lão phu oan uổng! Lão phu oan uổng a!”

Nhưng những lời kêu oan đó không lay động nổi trái tim đã chai sạn của đao phủ.

Răng rắc!

Một nhát đao sắc lẹm, đầu họa sĩ già rơi xuống đất, máu đỏ thấm đẫm đất đai hành hình.

Kỳ lạ là, quan phủ không hề công khai tội danh của họa sĩ này, khiến sự kiện càng trở nên mờ mịt.

Ngay sau đó, Dự Vương Phủ tung ra một mẩu tin tức khiến Hoàng Đô như vỡ òa.

Chân dung thật của Trích Tinh Thần Thâu!

Thông tin này chẳng khác nào một quả bom nổ dưới nước, khiến toàn bộ Hoàng Đô bàng hoàng.

Phải biết rằng, trước đây không ai biết được hình dáng thật sự của Trích Tinh Thần Thâu. Điều này khiến việc truy tìm hắc chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Giờ đây, khi chân dung được công bố, những người có hứng thú với giải thưởng lớn cuối cùng cũng có một manh mối rõ ràng để hành động.

“Có chút thú vị đây. Ta muốn xem thử Trích Tinh Thần Thâu là người thế nào mà có thể khiến Dự Vương Phủ tức giận đến vậy.”

Ngay cả Lý Thanh, vốn luôn lạnh nhạt với những sự kiện giang hồ, cũng không kìm được hứng thú. Hắc muốn biết người có khả năng khiến cả một phủ Thân Vương sôi sục như thế, rốt cuộc là loại nhân vật ra sao.

Tại đầu phố Xích Minh, không ít hàng xóm láng giềng tụ tập. Họ đều bị thu hút bởi lệnh truy nã vừa được dán lên, ai nấy đều tò mò nhìn bức chân dung vẽ trên tờ lệnh.

Bức họa này hiển nhiên là tác phẩm của một bậc thầy. Đường nét tả thực sắc sảo, từng chi tiết sống động như thật, khiến người ta có cảm giác như nam tử trong tranh bước ra ngoài đời.

Trên tờ lệnh truy nã là hình ảnh một người đàn ông tuấn lãng, với đôi mày kiếm, ánh mắt sáng ngời, khóe miệng lúc nào cũng thấp thoáng một nụ cười mang vẻ bất cần, không bị ràng buộc bởi bất kỳ điều gì.

Lý Thanh đứng giữa đám đông, vừa nhìn bức họa, ánh mắt liền hơi híp lại.

Có chút quen mắt!

Hắc lập tức nhớ đến người này, nhưng không phải hắc là người duy nhất nhận ra chân dung trên lệnh truy nã.

“Ta đã gặp hắc! Ta gặp hắc rồi!”

Một tiếng hô to khiến đám đông lập tức tản ra, nhường đường cho một người đàn ông trông đầy vẻ kích động. Nhìn cách ăn

mặc, có thể nhận ra đây là một người thường xuyên đi lại trong giang hồ.

“Trước đây, ta từng thấy người này ở quán rượu sát vách! Hắn ngồi ngay bàn gần cửa sổ!”

Lời khẳng định khiến đám đông xì xào bàn tán. Lý Thanh cũng không khỏi gật đầu trong lòng.

Không sai, nam tử trên lệnh truy nã chính là người mà hắn từng nhiều lần bắt gặp trong quán rượu. Hắn nhớ rõ người này có thói quen uống rượu trực tiếp từ ấm, không bao giờ dùng chén.

Không chỉ vậy, hắn còn là kẻ đặc biệt mê rượu, dường như coi rượu như mạng sống của mình.

“Ha ha ha! Ta đi phủ Vương gia lĩnh thưởng!” Người đàn ông kích động kia cười lớn, rồi lập tức hướng về phía nội thành Thịnh Thiên mà đi.

Đám đông chỉ biết nhìn theo bóng lưng hắn, trong lòng tràn đầy sự hâm mộ. Chỉ với chút thông tin nhỏ như vậy, hắn đã có thể lĩnh được 50 lượng bạc ngân.

Lý Thanh, dù cũng từng gặp Trích Tinh Thần Thâu, nhưng với tâm lý nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hắn chẳng hề có ý định tham gia vào vụ này.

Số bạc ấy đối với hắn chẳng đáng là bao, mà hơn nữa, truy nã lâu như vậy, Vương Phủ vẫn không công khai thực lực võ đạo của Trích Tinh Thần Thâu.

Nếu chẳng may hắn là một cao thủ nội kinh, thậm chí còn tinh thông khinh công, vậy thì quả thực không dễ đối phó.

Không muốn dây dưa với chuyện lệnh truy nã, Lý Thanh tiếp tục tập trung vào kế hoạch săn hổ của mình.

Tại tiệm thợ rèn, hắn bắt đầu chế tạo một bộ áo giáp mới cho bản thân.

“Áo giáp lần này nhất định phải có gai sắt. Đối phó mãnh hổ trên núi, như thế sẽ có lợi thế hơn.”

“Thêm nữa, ta cần một thứ vũ khí sắc bén hơn. Sử dụng Vô Song Chùy săn hổ có vẻ quá cồng kềnh, chưa chắc đã hiệu

quả.”

Hắn nghiêm túc chuẩn bị mọi thứ.

Chương 83

DTV EBOOK

Đạo gần đây, tiến độ võ công của hắn đã chậm lại, chưa tìm thấy bất kỳ manh mối nào để tiến vào cấp độ nội kinh.

Bất đắc dĩ, hắn đành đánh cược vào kế hoạch săn mãnh hổ tại Tiểu Thúy Lĩnh.

Dù biết rằng, chỉ cần nhẫn nại, dựa vào thời gian tích lũy, hắn hoàn toàn có thể chậm rãi nấu luyện khí huyết và tiến vào nội kinh. Nhưng hiện tại, hắn cảm thấy cần một bước đột phá nhanh hơn.

Thịnh Thiên những ngày này lại càng thêm hỗn loạn vì vụ Trích Tinh Thần Thâu. Cao thủ giang hồ từ khắp nơi đổ về, khiến tình hình trở nên phức tạp.

Trước đây, cao thủ ngoại kinh hiếm thấy, chỉ tập trung ở các võ quán lớn. Nhưng giờ đây, chỉ riêng quán rượu, Lý Thanh đã phát hiện không ít cao thủ giang hồ.

Trong khi chuẩn bị mọi thứ, hắn lẩm bẩm tự nhủ:

“Lấy được hồ cốt, chế xong rượu thuốc, đợi đến mùa hè lại ử Ngũ Độc Tửu, đến lúc đó Võ Đạo ta có thể đột phá!”

Hắn hài lòng với kế hoạch của mình, nhưng đúng lúc này, một sự kiện ngoài ý muốn xảy ra.

Từ bên ngoài tiệm thợ rèn, có một nhóm người bước vào.

“Lý Thanh, người là thợ rèn ở đây?”

Những người này mặc đồng phục giống nhau, bên hông treo trường đao, hiển nhiên là bộ khoái.

Nhìn thấy bọn họ, lòng Lý Thanh bất giác trầm xuống. Hắn lập tức tập trung toàn bộ khí huyết, không để lộ ra bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy mình là một võ giả.

“Là ta, mấy vị quan gia, có chuyện gì sao?” Hắn nở một nụ cười làm lạnh, hỏi bằng giọng điệu nhún nhường.

“Không cần hoảng sợ. Chúng ta chỉ tới đây để hỏi người vài vấn đề mà thôi.” Một bộ khoái lạnh lùng nói, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn thấu mọi thứ.

“Mấy vị quan gia, mời vào bên trong!”

Lý Thanh cúi thấp tư thái, toàn bộ khí huyết và khí tức trên người đều được thu liễm đến mức tối đa, cố không để lộ ra tu vi Võ Đạo thực sự của mình.

Tên bộ khoái cầm đầu một tay ấn lên bội đao bên hông, từng bước chậm rãi tiến vào. Hắn liếc nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại trên những vật dụng bày biện trong tiệm, rồi khẽ gật đầu, cười nhạt nói:

“Không cần khẩn trương, Lý thợ rèn. Không có gì nghiêm trọng, chỉ là theo thông lệ, đến đây hỏi vài câu mà thôi.”

Lời này cũng không ngoài dự liệu của Lý Thanh. Nếu thật sự có chuyện lớn gì liên quan đến hắn, người đến chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản hỏi vài câu như vậy.

“Quan gia cứ hỏi, có gì ta biết, nhất định sẽ thành thật trả lời!” Lý Thanh cung kính đáp.

“Đạo gần đây, người thường xuyên đến quán rượu sát vách đúng không?”

Nghe câu hỏi, Lý Thanh đoán được phần nào mục đích của bọn họ, trong lòng thầm thở phào một hơi, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh, đáp:

“Đúng vậy, lúc không bận, ta hay qua đó uống vài chén.”

Ngay sau đó, tên bộ khoái lấy ra một tấm lệnh truy nã, trên đó dán hình vẽ chân dung của một người.

“Người này, người hẳn là đã từng gặp qua?”

Lý Thanh đưa mắt nhìn qua, rồi chắc chắn đáp: “Có gặp, vài lần đến quán rượu đều thấy hắn. Không ngờ hắn lại là Trích Tinh Thần Thâu, thật khiến người ta bất ngờ!”

Thấy Lý Thanh rất phối hợp, bộ khoái tiếp tục hỏi:

“Nếu đã biết là hắn, vì sao không đến Thân Vương Phủ cung cấp manh mối? Hay là người không cần một trăm lượng bạc kia?”

Hắn nhấn giọng, tiếp: “Cũng đừng nói với ta rằng ngươi chưa nhìn qua lệnh truy nã.”

Vừa dứt lời, ánh mắt của mấy tên bộ khoái đều nheo lại, gắt gao nhìn chăm chăm biểu cảm trên mặt Lý Thanh.

Lý Thanh vội vàng xua tay giải thích: “Quan gia, thật sự là hiểu lầm! Sáng nay ta vừa nhìn thấy lệnh truy nã, phát hiện người trong chân dung đúng là người ta từng gặp. Lúc đó, ta mừng lắm, nhưng đáng tiếc đã có người khác nhanh chân hơn, chính là một khách quen thường uống rượu trong quán.”

“Hắn còn nhanh hơn ta một bước, chạy thẳng đến Vương Phủ báo tin. Ta nghĩ, manh mối mình biết cũng không nhiều hơn hắn, mà Vương Phủ thì gia tài to lớn, chắc sẽ không đưa thêm một trăm lượng chỉ vì một tin tức tương tự, nên ta không đi.”

Lời giải thích này cực kỳ hợp tình hợp lý, hơn nữa, đó cũng là suy nghĩ thực sự của Lý Thanh lúc đó.

Hắn không thiếu một trăm lượng bạc kia, cũng không muốn dính líu nhiều đến đám quý tộc trong hoàng tộc.

“Haha, đừng khẩn trương, chúng ta chỉ hỏi vài câu thôi.” Bộ khoái cười nhạt, tiếp: “Thực ra, ngoài ngươi ra, cũng có vài người thường xuyên uống rượu trong quán không đến Vương Phủ cung cấp manh mối về Trích Tinh Thần Thâu.”

“Nào, giờ ngươi kể lại chi tiết quá trình ngươi gặp hắn. Miêu tả kỹ càng một chút.”

Lý Thanh làm ra vẻ như đang hồi tưởng, sau đó rất phối hợp trả lời: “Người đó thích dẫn theo bầu rượu uống. Ngoại hình thì... không có gì đặc biệt lắm, nhưng ánh mắt khá sắc bén.”

Sau khi hỏi xong, Lý Thanh không quên lấy ra mấy đồng bạc vụn, cười nói quan gia vất vả, rồi khéo léo nhét bạc vào tay bọn họ.

Chương 84

DTV EBOOK

Nhận được bạc, mấy tên bộ khoái vô cùng hài lòng, không làm khó thêm, lập tức rời đi mà không lưu lại lâu.

Lý Thanh đứng yên nhìn theo bóng dáng họ khuất dần, trong lòng không khỏi suy nghĩ:

“Chuyện điều tra này nghiêm ngặt hơn ta tưởng nhiều. Tên Trích Tinh Thân Thâu này rốt cuộc đã làm gì mà khiến Thân Vương Phủ tức giận đến mức này chứ?”

Lý Thanh lẩm bẩm cảm thán, sau đó định đóng cửa tiệm, hôm nay nghỉ sớm, tránh thêm phiền phức.

Nhưng ngay khi chưa kịp đóng cửa, lại có một vị khách bước vào.

Người này thân hình cao lớn vạm vỡ, đến mức ngay cả Lý Thanh, người có vóc dáng to con, cũng cảm nhận được áp lực khi đứng trước hắn, như thể đang đối diện với một gã khổng lồ.

“Rèn sắt hay là mua binh khí?” Lý Thanh nhìn thoáng qua người đàn ông rồi hỏi.

“Cây đao này, là người rèn?” Gã tráng hán cất giọng trầm thấp, ngắn gọn. Khuôn mặt hắn căng cứng, như thể người ta thiếu nợ hắn vài trăm lượng bạc vậy.

Lý Thanh nhìn cây đao trong tay tráng hán, lập tức nhớ ra điều gì đó.

Đây không phải chính mình rèn đao cho Chung Hối sao? Làm thế nào thanh đao này lại rơi vào tay người khác?

Lý Thanh nhớ đến chuyện xảy ra ở Tiểu Thúy Lĩnh, kể từ lần đó, Chung Hối không còn quay lại tiệm giao số tiền còn thiếu để chuộc đao nữa.

Trong lòng Lý Thanh rối bời như đậu đen lẫn rau muống, hắn cố gắng giữ bình tĩnh, đáp:

“Đúng, đao này là ta rèn. Lúc ấy, Chung Hối còn thiếu ta một khoản tiền chưa trả. Nhưng sao thanh đao lại nằm trong tay ngươi?”

Hắn nhìn người tráng hán trước mặt với vẻ cảnh giác, không rõ người này rốt cuộc đến đây vì mục đích gì.

Leng keng!

Người tráng hán chẳng nói nhiều, tiện tay ném thanh đao xuống đất, trầm giọng nói:

“Chung lão đệ đã chết rồi. Trước khi chết, hắn dặn ta trả thanh đao này lại cho ngươi. Hắn nói số tiền còn lại không cách nào trả được, nên thanh đao này coi như thanh toán nợ nần.”

Nghe vậy, Lý Thanh ngẩn người, rồi thở dài một tiếng, cúi xuống nhặt lại thanh đao.

“Thì ra là thế... Thật sự là đáng tiếc! Chung huynh đệ là một người tốt, vậy mà cũng mất mạng... Đúng là quá đáng thương!”

Lý Thanh nói lời này từ tận đáy lòng. Chỉ mới một tháng không gặp, nay đã nghe tin một người quen thân cận qua đời.

Giang hồ hiểm ác, quả nhiên là nơi dễ dàng nuốt chửng mạng người.

“Cảm tạ huynh đài đã đưa đao lại đây. Xin hỏi, các hạ xưng hô thế nào?”

Người tráng hán lạnh lùng đáp: “Triệu Nguyên.”

“Kính đã lâu, kính đã lâu!” Lý Thanh khẽ ôm quyền, sau đó cẩn thận cất thanh đao đi.

Nhưng Triệu Nguyên vẫn đứng yên tại chỗ, không nói gì, chỉ trầm mặc như đang cân nhắc điều gì đó.

Thấy vậy, Lý Thanh khó hiểu hỏi: “Triệu huynh, ngươi còn việc gì cần dặn dò sao?”

Triệu Nguyên nghe xong mới gật đầu, chậm rãi nói: “Ngươi rèn đao không tệ. Có thể giúp ta rèn một thanh binh khí khác không?”

Thì ra là muốn đặt binh khí! Hóa ra người này lại là kiểu người hướng nội, đến mức lần đầu gặp mà phải hỏi mãi mới nói ra được mục đích.

“Đương nhiên là không vấn đề gì! Huynh muốn loại binh khí nào, cứ nói rõ yêu cầu với ta.”

“Đao. Một thanh đại đao nặng trên 300 cân!” Triệu Nguyên trả lời nghiêm túc. “Người tính xem giá cả khoảng bao nhiêu?”

Nghe vậy, Lý Thanh trầm ngâm một lát, rồi đáp: “Đại đao nặng 300 cân, ít nhất phải tốn năm mươi lượng bạc.”

Hắn báo giá có phần thấp hơn bình thường để giữ khách, nhưng vẫn hợp lý trong tình hình hiện tại.

Nào ngờ, Triệu Nguyên không chút do dự, lập tức lấy từ trong ngực ra hai thỏi bạc ròng, trực tiếp đưa cho Lý Thanh.

“Bao lâu thì có thể lấy đao?”

“Năm ngày!”

“Thành giao! Nhất định phải làm cho ta một thanh hảo đao!”

Nói xong, Triệu Nguyên quay người rời đi, nhanh gọn và dứt khoát đến mức khiến Lý Thanh không khỏi suy nghĩ, liệu có nên cân nhắc tăng giá cho những đơn hàng sau không.

Nhưng khi cảm nhận hai thỏi bạc ròng nặng trĩu trong tay, Lý Thanh lập tức dẹp ý định đó.

Hiện giờ công việc làm ăn không mấy sôi động, nâng giá quá cao có thể khiến khách hàng bỏ đi. Thôi thì cứ làm thêm vài đơn hàng, bản thân cũng tích lũy thêm kinh nghiệm và tuổi thọ.

Vậy là, đơn đặt hàng của Triệu Nguyên khiến Lý Thanh phải tạm thời gác lại kế hoạch đi Tiểu Thúy Lĩnh săn hổ.

Hắn ngẩng đầu nhìn ra xa, trầm nghĩ:

“Ai, không biết Tề Khang giờ sao rồi. Tiểu Thúy Lĩnh rồi ren như thế, không biết tên nhóc đó có còn sống không...”

Sau khi nghe tin Tiểu Thúy Lĩnh nhiều người tử vong, Lý Thanh hạ quyết tâm, từ giờ sẽ sống cẩn thận hơn.

Hắn tự nhủ:

“Không cần vì tranh đoạt một chút cơ duyên hay bảo vật mà mạo hiểm tính mạng. Sống yên ổn lâu dài mới là quan trọng nhất!”

Rèn ra một thanh đại đao phù hợp yêu cầu của Triệu Nguyên, tuyệt đối là một công trình không nhỏ. Chỉ riêng trọng lượng 300 cân đã đủ khiến người ta kinh ngạc.

Chương 85

DTV EBOOK

Việc này đòi hỏi phải thiên chùy bách luyện không ngừng, dùng nhiệt độ cao và sức nện mạnh để khiến thanh đao đạt kích thước và độ bền thích hợp.

Trên đường Xích Minh, trong lò rèn của Lý Thanh, tiếng búa đập kim loại vang lên liên tục suốt mấy ngày nay, không một giây ngừng nghỉ.

Hắn nung chảy toàn bộ 300 cân thép sắt, luyện thành thép lỏng, sau đó chế tạo thành ba khối tám sắt nặng khoảng trăm cân mỗi khối.

Ba khối tám sắt này được ghép lại thành một, rồi lại tiếp tục được nung nóng và rèn dập để định hình thành thân đao.

Keng! Keng! Keng!

Dưới những cú búa mạnh mẽ của Lý Thanh, những tám sắt đỏ rực dần lộ ra hình dạng ban đầu của thân đao.

Trong suốt quá trình, hắn luôn duy trì tư thế của “Cổ Huyền Chùy Công”, mỗi nhát búa đều sử dụng “Vô Song Chùy”. Mỗi lần búa hạ xuống, đều khiến tia lửa bắn tung tóe rực rỡ.

Phanh! Phanh!

Chỉ riêng công đoạn rèn đã khiến Lý Thanh hao tổn trọn ba ngày, không kể mồ hôi đã chảy bao nhiêu, cũng không biết đã chịu bao nhiêu hơi nóng từ ngọn lửa trong lò rèn. Cửa tiệm như một lò lửa khổng lồ, khiến cái rét lạnh đầu xuân bên ngoài hoàn toàn bị lu mờ.

“Xuân hàn cái gì chứ, ở gần lò rèn này thì chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.”

“Hô!” Lý Thanh cầm chiếc khăn mặt vắt trên vai lau đi mồ hôi trên trán. Nhưng khăn vừa thấm ướt, chưa kịp ráo mồ hôi thì lại nhanh chóng bị hơi nóng làm khô.

“Thân đao đã xong, tiếp theo là phần cán đao.”

Hắn nói rồi đi vào trong, lấy ra mấy khúc gỗ ngư cân.

Ngư cân mộc là loại gỗ cực kỳ cứng chắc, thường được dùng để chế tạo cán thương. Trong quân đội, phần lớn trường thương đều dùng chất gỗ làm cán, chỉ có những tướng lĩnh sức mạnh phi thường mới dùng cán thương làm hoàn toàn bằng sắt.

Ngư cân mộc chính là loại gỗ lý tưởng nhất, vừa dẻo dai vừa cứng cáp, khó bị bẻ gãy và có thể chịu được cường độ chiến đấu khốc liệt.

Với yêu cầu của Triệu Nguyên, muốn cây đao nặng đến 300 cân, cán đao nhất định phải được chế tác cực kỳ tinh xảo. Nếu không, khi sử dụng sẽ rất khó cầm nắm, thậm chí còn nguy hiểm vì dễ bị trượt tay.

Ba khối tám sắt nặng trăm cân đã được Lý Thanh ghép lại thành một chỉnh thể. Hắn đứng nhìn thân đao, thầm hình dung trong đầu hình dạng chuôi đao hoàn hảo.

Tiếp đó, Lý Thanh bày mấy khúc gỗ ngư cân ra trước mặt, cẩn thận gọt đẽo từng đoạn gỗ cho vừa với kích cỡ mà hắn tính toán.

Chuôi đao mà hắn định chế tác sẽ kết hợp giữa gỗ ngư cân và đồng thau, sử dụng kết cấu mộng và chốt để liên kết chặt chẽ. Phần chuôi đồng thau sẽ được gắn liền với thân đao thép, sau đó khảm lớp gỗ ngư cân lên bề mặt để tăng ma sát khi cầm.

Cách làm này không chỉ giúp chuôi đao cầm chắc tay hơn mà còn bảo đảm độ bền cao, khó bị hư hỏng sau thời gian dài sử dụng.

Ngay sau đó, hắn lập tức bắt tay vào việc, dành trọn cả một buổi tối để chế tác chuôi đao.

Đây là một công việc không chỉ đòi hỏi sức lực mà còn cần độ tinh tế cao, bắt buộc phải tập trung hoàn toàn.

Cả đêm không chớp mắt, Lý Thanh gần như không cảm thấy mệt mỏi. Cuối cùng, hắn cũng hoàn thành phần cán đao, hoàn thiện gần như toàn bộ thanh đại đao khổng lồ.

Nhìn tác phẩm của mình, Lý Thanh cảm thấy một cảm giác thành tựu lớn lao trời dấy trong lòng.

Keng!

Hắn dùng đầu ngón tay gõ nhẹ vào thân đao, một luồng kinh lực truyền qua, khiến cả thanh đao phát ra âm thanh rung động trong trẻo.

Sau đó, Lý Thanh cầm lấy thanh đao bằng cả hai tay, tùy ý chém vài nhát để kiểm tra cảm giác khi sử dụng.

“Cầm đao thì rất vừa tay, nhưng khi chém lại chưa thực sự hoàn hảo. Có chút gì đó vẫn chưa đủ.”

Hắn suy tư một lúc, ánh mắt lóe lên tia sáng.

“Có lẽ nên khắc thêm vài hoa văn lên thân đao để giảm lực cản của không khí. Như vậy, mỗi nhát chém sẽ mượt mà hơn rất nhiều.”

Nghĩ là làm, Lý Thanh lại tiếp tục dồn toàn bộ thời gian còn lại vào việc điêu khắc hoa văn lên thân đao.

Rất nhanh, hai bên mặt đao của thanh đại đao bắt đầu xuất hiện những hoa văn tinh xảo.

Những hoa văn này trông giống như vết rách sắc bén, nhưng không hề làm mất đi sự uy phong. Ngược lại, chúng càng làm nổi bật sự cương mãnh của thanh đại đao.

“Không tồi, đây chính là hình thái hoàn mỹ nhất!” Lý Thanh mím môi, ánh mắt lộ ra vẻ không nở. Thanh đại đao này đã đạt đến trình độ hoàn mỹ, khiến hắn thực sự tiếc khi phải bán đi.

“Phong mang nội liễm, đại xảo vô công, ta đặt tên ngươi là Kinh Tịch, hy vọng một ngày nào đó, ngươi có thể trở thành danh đao —— Kinh Tịch!”

Đây tuyệt đối là tác phẩm xuất sắc nhất mà Lý Thanh từng rèn. Mặc dù chỉ tốn năm ngày, nhưng toàn bộ tâm huyết của hắn đều dồn hết vào thanh đao này.

Chương 86

DTV EBOOK

Hơn nữa, Lý Thanh không chỉ là một thợ rèn bình thường mà còn là một võ giả ngoại kinh, lại tinh thông nội gia võ học. Nội lực của hắn được rèn luyện từ võ học chùy công, vì thế mỗi lần nện búa xuống đều mang theo lực lượng vượt xa thợ rèn bình thường.

Lý Thanh nhìn Vô Song Chùy của mình, cười nhẹ nhàng vỗ lên cán chùy, nói đùa: “Kinh Tịch đao xuất thế, người cũng có công lao không nhỏ!”

Sau khi hoàn thiện hình dáng, hắn tiếp tục dành thời gian để tôi lửa và mài lưỡi cho đao.

Khi phần lưỡi đao sắc lạnh phản chiếu ánh sáng như ánh trăng băng giá, một thông báo chỉ mình Lý Thanh có thể thấy liền hiện ra trước mắt:

**【Thành công rèn đúc tinh phẩm phàm khí: Kinh Tịch đao!
Ban thưởng tuổi thọ một năm!】**

Lý Thanh nhếch môi, tự nói với bản thân: “Chỉ bằng những vật liệu phổ thông mà cũng rèn được tinh phẩm phàm khí, đúng là đáng giá. Lúc trước, khi rèn Vô Song Chùy, tuy kỹ nghệ chưa đạt đỉnh phong, nhưng nhờ dùng vật liệu đặc biệt như Mặc Kim mới có thể khiến nó trở thành tinh phẩm phàm khí.”

Hắn lẩm bẩm một mình, đôi mắt ánh lên vẻ thoả mãn khi nhìn thanh Kinh Tịch đã hoàn toàn thành hình. Một sự căng thẳng kéo dài năm ngày bỗng chốc tan biến, để lại sự nhẹ nhõm khó tả.

Tuy vậy, hắn không khỏi cảm thán: “Lúc trước chỉ báo giá 50 lượng, nếu biết là tinh phẩm phàm khí, ít nhất cũng phải lấy ba bốn trăm lượng bạc mới đúng!”

Năm ngày trôi qua nhanh như chớp mắt.

Triệu Nguyên, với thân hình như một tiểu cự nhân, đứng hện đến lò rèn của Lý Thanh để nhận lại đại đao.

Ngay khi hắn vén rèm và nhìn thấy thanh đại đao đang cắm trên mặt đất, ánh mắt liền sáng rực lên. Từ khoảnh khắc đó, hắn không thể rời mắt khỏi Kinh Tịch, ánh nhìn trùng trùng, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

“Đây... đây là đao của ta sao?” Trong phút chốc, giọng nói của Triệu Nguyên có phần lắp bắp, như không thể tin nổi.

Chỉ cần cảm nhận thoáng qua, hắn đã biết đây tuyệt đối là một thanh thần binh lợi khí, hoàn toàn vượt xa những thanh đao làm ầu thường thấy trên thị trường.

Lý Thanh lúc này, vì mấy ngày không ngủ đủ, ngáp dài một cái rồi hữu khí vô lực đáp: “Ừ, cầm thử xem vừa tay hay không.”

Nghe vậy, Triệu Nguyên không chần chừ, nhanh chóng cầm lấy thanh đại đao.

Chỉ cần nắm lấy chuôi đao được làm từ ngư cân mộc và đồng thau, hắn đã có thể cảm nhận được sự hoàn hảo của nó.

Khi thử chém vài nhát, lưỡi đao nhẹ nhàng cắt qua không khí, mượt mà đến mức khiến hắn không cảm thấy bất kỳ sự cản trở nào.

“Tuyệt! Hảo đao! Thanh đao này có tên gọi là gì?” Triệu Nguyên kích động hỏi, lồng ngực phập phồng không ngừng.

Nhìn vẻ hài lòng của Triệu Nguyên, Lý Thanh cười nhạt rồi nói: “Kinh Tịch.”

“Tên hay lắm!” Triệu Nguyên hớn hờ, đôi mắt sáng rực. So với vẻ trầm mặc ít nói thường ngày, lúc này hắn lại nói rất nhiều, tràn đầy hưng phấn.

“Lý Đại Sư, ta biết rõ thanh đao này tuyệt đối không chỉ đáng giá năm mươi lượng.” Triệu Nguyên nói, đồng thời từ trong ngực lấy ra vài thỏi bạc ròng sáng loáng, giá trị tổng cộng khoảng sáu mươi đến bảy mươi lượng, sau đó đặt trước mặt Lý Thanh. “Đây là tất cả ngân lượng trên người ta, người cứ cầm lấy!”

Nhưng Lý Thanh chỉ lắc đầu, bình thản đáp: “Không, bao nhiêu là bao nhiêu, đã nói trước giá tiền rồi thì ta tuyệt đối không tăng giá. Ngay tại chỗ thay đổi giá chẳng phải làm tổn hại thanh danh của ta sao?”

Hắn nói, giọng điệu kiên định, thậm chí không thèm liếc nhìn số bạc mà Triệu Nguyên đưa tới.

“Ta, Lý Thanh, không phải người như thế!”

Triệu Nguyên nghe vậy, lập tức sững người. Hắn không ngờ Lý Thanh lại thẳng thắn và kiên quyết như vậy. Sau một hồi ngẩn ngơ, hắn thu lại số bạc, trầm giọng nói: “Lý Đại Sư đúng là người có khí phách! Triệu mỗ vô cùng bội phục. Nếu sau này có việc gì cần dùng đến ta, cứ mở miệng, ta ở ngay trong thành Cốc Phong, trên đường phố!”

Lần này, Lý Thanh không từ chối. Hắn nhẹ gật đầu, sau đó đưa Triệu Nguyên ra cửa.

Nhìn bóng lưng to lớn của Triệu Nguyên rời đi, Lý Thanh vuốt cằm, trầm nghĩ:

“Một tay có thể nhắc được thanh Kinh Tịch đao, coi như là cao thủ ngoại kinh bình thường cũng khó mà nhẹ nhàng như vậy. Có người như hắn nợ ân tình, nói không chừng sau này sẽ giúp ích được rất nhiều.”

Hắn vừa suy nghĩ vừa lầm bầm: “Sau này đi Tiểu Thúy Lĩnh săn hổ, có thể cân nhắc rủ hắn đi cùng một chuyến.”

Tuyết mùa đông vừa tan, bên trong Thịnh Thiên Thành tràn ngập sức sống mới. Cành cây khô cằn dần hé lộ những mầm non xanh biếc, thể hiện sức sống mãnh liệt của mùa xuân.

Chuyện tìm kiếm Trích Tinh Thần Thâu cũng đã trôi qua một thời gian khá lâu. Thế nhưng, cho đến hiện tại vẫn không có bất kỳ đầu mối hữu dụng nào được phát hiện, khiến Thân Vương Phủ đành phải tiêu tốn không công mấy ngàn lượng bạc.

Chương 87

DTV EBOOK

Thời gian này, Hoàng Đô tập trung không ít nhân sĩ giang hồ, từ tam giáo cửu lưu đến đủ loại thành phần, ngư long hỗn tạp, khiến nơi đây trở nên vô cùng náo nhiệt.

Trong các tử quán, thường xuyên xảy ra những trận xô xát. Chỉ cần một lời không hợp, đám người giang hồ liền động tay động chân, gây ra không ít sự hỗn loạn.

Không chỉ có vậy, kể từ sau khi Cửu Liên Môn thất thế tại Thịnh Thiên Thành, một vùng đất rộng lớn do chúng kiểm soát giờ bị bỏ trống, trở thành mục tiêu tranh đoạt của vô số kẻ trong giới võ lâm.

Chiếm được một con đường, đồng nghĩa với việc có thể danh chính ngôn thuận thu phí bảo hộ. Đây là một món lợi ích thực sự hấp dẫn!

Ai mà chẳng muốn ngồi không cũng có tiền chảy vào túi?

Bởi vậy, dù việc tìm ra Trích Tinh Thần Thâu là hy vọng xa vời, đám lỗ mãng đến từ khắp nơi trong võ lâm vẫn nguyện ý nán lại Hoàng Đô. Chúng ý đồ chiếm được một phần địa bàn tại nơi phồn hoa này, chỉ cần thành công thì nửa đời sau chẳng còn lo lắng chuyện cơm áo gạo tiền.

Cũng vì những nguyên nhân này, tam đại võ quán vốn có thế lực lớn nhất trong vùng, dù được quan phủ chống lưng, cũng phải đối mặt với không ít thách thức.

Ban đầu, tam đại võ quán nghĩ rằng có thể dễ dàng “nuốt trọn” địa bàn của Cửu Liên Môn – một miếng thịt béo bở. Thế nhưng, hiện tại bọn họ lại bị đám người giang hồ ngư long hỗn tạp này quấy rối nghiêm trọng.

Thế nên, các võ quán nhỏ chịu sự quản lý của tam đại võ quán cũng bị vạ lây, thường xuyên hứng chịu những đợt tấn công từ khắp nơi.

Xích Minh Đường.

Trên con phố này, trong một tiệm mì hoành thánh nhỏ, một nhóm bảy tám hán tử thô kệch, ăn mặc áo gai vải thô, đang tụ tập.

Họ chỉ gọi ba bát hoành thánh, nhưng lại yêu cầu chủ quán mang thêm vài cái bát không. Sau đó, cả nhóm chia nhỏ từng phần hoành thánh, mỗi người chỉ được một phần rất ít, thế nhưng vẫn vui vẻ dùng bữa.

“Hắc, đúng là Hoàng Đô này ăn uống có khác, dầu cây ớt cay thật đấy!”

“Hô hô! Tiếc là giá cả đắt đỏ quá, nếu không, ăn một lèo bảy tám bát cũng chẳng thành vấn đề.”

“Ha ha ha, Dương lão đệ, người thiếu điều đem dầu cây ớt của lão bản vét sạch luôn rồi!”

Trong nhóm mấy kẻ lỗ mãng này, có một thiếu niên dáng vẻ mộc mạc, khuôn mặt thoáng đỏ lên vì xấu hổ. Hắn cười ngượng ngùng, rồi cúi đầu uống một ngụm canh hoành thánh đỏ au, bóng loáng. Sau đó, vẫn không quên mím mím khoe miệng đầy vẻ thích thú.

Nhìn qua, khó mà tưởng tượng được một thiếu niên có vẻ ngượng ngùng và chất phác như vậy lại ở cùng nhóm với đám lỗ mãng này, trông không khác gì một con hạc lạc giữa bầy gà.

Tuy nhiên, những người xung quanh chỉ trêu đùa vài câu rồi thôi, chẳng có chút ác ý nào trong lời nói.

Lúc này, lão bản của tiệm mì hoành thánh bước tới, mang cho bọn họ một bình dầu cây ớt và dấm mới.

“Các vị khách quan cứ từ từ dùng, chỉ là chút dầu cây ớt thôi, không đáng bao nhiêu đâu.” Lão bản tươi cười nói, điệu bộ đầy vẻ khiêm nhường.

Hắn đã quen nhìn người mà nói chuyện, dù những người này trông có vẻ túng quăn, nhưng rõ ràng không phải hạng mà hắn dám đắc tội. Nhìn cách bọn họ chia ba bát hoành thánh ra thành từng phần nhỏ cũng đủ thấy, bọn họ không giống những kẻ tới ăn chùa.

Ngay lúc lão bản chuẩn bị rời đi, một hán tử cầm đầu, ngậm cây tằm, hai chân nhếch lên, phóng khoáng nói:

“Lão bản, đứng lại đã.”

Trương lão bản nghe thấy, cơ thể run lên một chút. Hắn quay người lại, vẫn giữ nụ cười cầu tài, hỏi:

“Khách quan, còn có chuyện gì sao?”

Tên hán tử kia mỉm cười, phát tay ra hiệu:

“Đừng sợ, ta chỉ muốn hỏi một chuyện thôi. Thường ngày, người giao phí bảo hộ cho ai?”

Nghe câu hỏi, trán Trương lão bản lấm tấm mồ hôi. Hắn run giọng đáp:

“Ta... ta thường giao cho một võ quán trên con đường này, gọi là Thanh Sơn võ quán. Tiền phí hàng tháng đều nộp cho người của Thanh Sơn võ quán.”

“Ồ, thì ra là một võ quán. Thế người mỗi tháng giao bao nhiêu?”

“Trước kia là hai lượng bạc, nhưng gần đây họ nói vì thương cảm Phi Vân võ quán phải lao tâm lao lực bắt Trích Tinh Thần Thâu, nên tăng lên thành ba lượng bạc. Họ nói sau khi bắt được đạo tặc kia, sẽ giảm lại còn hai lượng.” Trương lão bản đắng chát trả lời.

Tên hán tử cầm đầu cười lạnh một tiếng, khinh khinh nói:

“Người làm tiệm mì nhỏ thế này, mỗi tháng kiếm được bao nhiêu? Vậy mà còn phải nộp ba lượng bạc cho cái võ quán kia. Thế thì còn dư lại bao nhiêu trong túi?”

Nghe vậy, Trương lão bản lại càng đắng lòng hơn, khuôn mặt ông ta đầy vẻ uất ức, nhưng cũng không dám mở miệng than phiền thêm lời nào.

Dù nộp ít tiền hơn, vẫn còn hơn là không có đường sống. Lúc này, Trương lão bản chỉ mong chuyện Trích Tinh Thần Thâu sớm qua đi, để mọi thứ trở lại bình thường.

Chương 88

DTV EBOOK

Những hán tử trong nhóm nghe vậy liền tỏ vẻ phẫn nộ. Một người đập mạnh tay lên bàn, giận dữ quát lớn:

“Bắt cái tên Trích Tinh Thần Thâu thì liên quan gì đến mấy người làm ăn nhỏ như lão bản đây?”

“Đúng thế! Rõ ràng đám võ quán kia chỉ kiếm có. Chúng muốn bao nhiêu tiền thì cứ nói thẳng, viện lý do làm gì?!”

“Chính là vậy, mượn có mà thu tiền! Đám người này thật không ra gì!”

“Cái gì mà võ quán chứ? Toàn là lũ cường hào ác bá!”

Cả nhóm kẻ một câu người một câu mắng chửi, giọng nói oang oang, thô lỗ vang xa khắp con phố. Các cửa hàng xung quanh đều nghe rõ ràng, nhưng không ai dám xen vào.

Trương lão bản thì sợ đến mức mặt mày tái mét, vội vàng lên tiếng:

“Mấy vị tráng sĩ, xin bớt lời đi. Cái võ quán Thanh Sơn đó không phải dễ đụng vào đâu. Lão quán chủ là một võ lâm cao thủ, còn có quan hệ với Phi Vân võ quán. Nếu để họ nghe thấy, e rằng sẽ rước họa lớn.”

Tên hán tử cầm đầu cười nhạt, vẻ mặt thản nhiên, hoàn toàn không tỏ ra sợ hãi:

“Ha ha ha, lão bản, nghe đây. Từ giờ, người không cần phải giao ba lượng bạc cho cái Thanh Sơn võ quán kia nữa. Chỉ cần giao một lượng bạc cho bọn ta là đủ.”

Hắn nghiêng người cười lớn, rồi nhấn mạnh:

“Nhớ kỹ, bọn ta là Lương Châu hảo hán!”

Nói xong, vị Lương Châu hảo hán cầm đầu đặt tiền ba bát hoành thánh ngay ngắn lên bàn, sau đó đứng dậy, giọng nói vang rền:

“Các huynh đệ, đi thôi! Phá quán nào!”

Bá!

Cả nhóm bảy người còn lại cũng đồng loạt đứng lên, động tác gọn gàng, chỉnh tề. Tất cả rút từ bên hông hoặc phía sau ra những vật được quấn kín bởi dây gai.

Khi vừa bước đi, họ tháo dần những sợi dây gai đó, để lộ ra các món vũ khí sắc bén, tỏa ra khí thế băng lãnh khiến người ta không khỏi rùng mình.

Trương lão bản, chủ tiệm mì hoành thánh, nhìn thấy cảnh tượng này mà kinh hãi đến choáng váng. Trán ông ta toát mồ hôi lạnh, bàn tay run rẩy thu lấy tiền hoành thánh rồi vội vã bước nhanh vào trong tiệm, dáng vẻ rõ ràng là muốn đóng cửa ngay lập tức.

Trên con phố Xích Minh, dường như hôm nay sắp xảy ra chuyện lớn!

Đúng lúc này, một giọng nói lười biếng vang lên:

“Áy, lão Trương, ngươi làm gì mà vội thế? Ban ngày ban mặt, tranh thủ làm cho ta hai bát hoành thánh đi!”

Chỉ thấy Lý Thanh vừa ngáp dài vừa thông thả bước vào tiệm.

Trương lão bản vội vàng ra hiệu:

“Chao ôi, Tiểu Lý sư phụ! Ngươi không nghe thấy gì sao? Giờ còn có tâm trạng ăn hoành thánh à? Vừa rồi đám Lương Châu hảo hán gây sự, coi chừng vạ lây đến tiệm chúng ta đây!”

Thế nhưng Lý Thanh chẳng hề để ý, hất khoát tay, cười nhạt:

“Náo loạn gì cũng chẳng đến mức ảnh hưởng đến ta. Phá quán kiểu này thường chỉ nhằm vào mục tiêu cụ thể. Còn chuyện đánh nhau trên phố, quan phủ chắc chắn sẽ can thiệp.”

Hắn ngồi xuống một cách thoải mái, giọng thúc giục:

“Thôi đi, mau làm cho ta hai bát hoành thánh! Mấy hôm nay ta rèn sắt một gàn chết rồi!”

Trương lão bản lắc đầu, đành chịu thua:

“Được được, chờ chút, ta làm ngay đây.”

Nói xong, ông lại khoác khăn lau lên vai, tiếp tục công việc như thường lệ.

Lúc này, nhóm Lương Châu hảo hán vừa đi được một đoạn thì chợt thiếu niên họ Dương dừng bước. Hắn quay đầu lại, neoh mắt nhìn về phía tiệm mì hoành thánh.

Cầm đầu hán tử, Phương Long Đại, chú ý thấy liền hỏi:

“Sao thế, Dương lão đệ?”

Thiếu niên họ Dương lắc đầu, chậm rãi nói:

“Không có gì đâu, Phương đại ca. Chỉ là ta cảm thấy người vừa bước vào tiệm mì hoành thánh kia có chút không giống người thường, hình như cũng là người luyện võ.”

Phương Long Đại nghe xong liền bật cười lớn, vỗ vai hắn:

“Ha ha ha! Quan tâm bọn chúng làm gì? Chúng ta nhắm vào là Thanh Sơn võ quán. Chỉ cần không ai dám cản đường, thì chẳng cần để ý đến làm gì.”

“Cũng đúng.”

Dương Hưng thu hồi ánh mắt, không nói thêm gì nữa. Hắn bước nhanh hơn để bắt kịp nhóm người, cùng họ tiến về phía Thanh Sơn võ quán.

Phanh!

Đại môn của Thanh Sơn võ quán bị một cú đá mạnh mẽ làm bật tung ra, khiến tất cả đệ tử đang luyện võ bên trong đều dừng tay, kinh ngạc nhìn ra.

Bọn họ trông thấy một đám hảo hán từ Lương Châu nối đuôi nhau bước vào, dáng vẻ hùng hổ, khiến không ít người trong số họ bối rối.

Tình huống này rõ ràng là muốn phá quán!

Từ lúc Thanh Sơn võ quán gia nhập dưới cờ của Phi Vân võ quán, bọn họ chưa từng gặp phải chuyện phá quán như thế này.

“Ha ha ha! Chúng ta là hảo hán từ Lương Châu đến, mau gọi quán chủ của các ngươi ra đây!”

Trong nhóm người lữ mãng kia, Phương Long bước lên đầu tiên, tay cầm cây tâm côn sắt nặng nề, giọng điệu đầy kiêu ngạo.

“Mấy kẻ lang thang không rõ lai lịch, quán chủ của chúng ta không phải người muốn gặp là gặp được!” Một đệ tử Thanh Sơn không phục, tức giận lên tiếng.

Chương 89

DTV EBOOK

Phương Long chỉ cười nhạt, khoe môi nhếch lên chế giễu:
“Tiểu huynh đệ, chúng ta tới đây để phá quán, không tìm quán chủ của các người thì tìm ai?”

“Muốn khiêu chiến với quán chủ của chúng ta, trước hết phải bước qua cửa này đã!”

Một nhóm đệ tử mặc đồ luyện công từ trong võ quán bước ra, dáng vẻ bình tĩnh, ánh mắt thẳng thắn đối diện đám hảo hán Lương Châu, không chút nao núng.

“Ha ha ha, gan cũng lớn đó, nhưng đao kiếm không có mắt đâu, các tiểu huynh đệ tốt nhất phải cẩn thận đấy!”

Phương Long phát tay, ra lệnh: “Trương Bồi An, mấy người này giao cho người.”

Lời vừa dứt, một hán tử cao lớn cầm Khai Sơn Đao bước ra từ đám người, một mình đối mặt với mấy đệ tử võ quán mà vẫn tỏ ra khí thế áp đảo.

Người này tên Trương Bồi An, thân hình thô kệch, râu ria xồm xoàm che kín hai bên mặt, dáng vẻ dữ dằn đầy uy hiếp.

“Lão tử là Trương Bồi An, muốn từng người một hay tất cả cùng xông lên?” Trương Bồi An cười nham hiểm, giọng nói đầy thách thức.

Nghe vậy, mấy đệ tử trẻ tuổi đầy nhiệt huyết lập tức không nhịn được, hét lên: “Cuồng vọng!”

“Để ta lên trước!”

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người, một học đồ vừa nhập môn không lâu bước ra, trên mặt hiện rõ vẻ quyết tâm.

Cả hai không nói thêm lời nào, chỉ liếc nhìn nhau rồi lao vào giao đấu.

“Giết!”

Đệ tử Thanh Sơn hét lớn, cố gắng lấy tiếng hô để cổ vũ tinh thần, sau đó lập tức lao về phía Trương Bồi An với thế tấn công quyết liệt.

Nhưng đối với hán tử từng lăn lộn trên giang hồ như Trương Bồi An, kẻ đối diện hán lúc này chẳng khác nào một con chim non yếu ớt.

“Hừ, muốn chết!”

Đôi mắt Trương Bồi An lóe lên tia tàn nhẫn, không chút do dự rút đao chém thẳng xuống.

Bá!

Đệ tử Thanh Sơn không kịp tránh, bị một nhát chém từ bả vai xuống bụng, máu tươi bắn ra thành một đường vòng cung, nhuộm đỏ cả sàn đấu.

Cảnh tượng đầm máu này khiến những đệ tử trẻ tuổi chưa từng thấy qua máu me lập tức run rẩy, hai chân không tự chủ mà mềm nhũn.

Mùi tanh của máu tràn ngập không gian, làm bọn họ bỗng dưng nhận ra, đây không phải là trận tỷ thí võ nghệ bình thường mà là cuộc phá quán đầm máu thật sự!

“Lộc cộc!”

Không biết ai nuốt nước bọt, âm thanh ấy giữa bầu không khí yên ắng của võ quán càng thêm rõ ràng.

“Giờ khiêng hán xuống đi, hán còn chưa chết. Nếu chân chừ thêm, ta không dám đảm bảo mạng sống của hán đâu.” Trương Bồi An thản nhiên nói, giọng đầy khinh thường.

Nghe vậy, mấy đệ tử võ quán vội vàng chạy tới, nâng kẻ trọng thương lên và nhanh chóng đưa xuống dưới.

Chứng kiến cảnh tượng này, những đệ tử vốn nãy giờ máu nóng hùng hực giờ đều như bị dội một gáo nước lạnh. Bọn họ sợ hãi nhìn nhau, chẳng ai dám đứng ra thêm lần nữa.

Trước dáng vẻ ngây ngô, sợ hãi của đám đệ tử trẻ tuổi này, Phương Long chỉ cười nhạt. Hán không buồn tốn hơi sức mà lập tức quát lớn, dùng nội lực mạnh mẽ để gọi hàng:

“Đều nói Thanh Sơn quán chủ là một hảo hán, chẳng lẽ ngay cả lộ mặt cũng không dám rời sao?”

Phương Long cười lớn, giọng nói đầy khinh miệt vang lên khắp cả võ quán.

“Thật sự làm người ta thất vọng! Nếu người không dám nghênh chiến, thì tốt nhất lặn ra khỏi Xích Minh đường phố ngay lập tức. Con đường này từ nay về sau sẽ do huynh đệ Lương Châu chúng ta bảo kê!”

Lời gọi hàng này được hân vận dụng kinh lực, âm thanh truyền đi xa, non nửa con phố đều nghe rõ mồn một.

Chỉ một lát sau, từ hậu phương của võ quán, Từ Thanh Sơn, vị lão quán chủ, cuối cùng cũng hiện thân.

Ông bước ra với gương mặt trầm lặng như nước, ánh mắt sắc bén khóa chặt lấy nhóm hảo hán Lương Châu.

“Lão phu không biết mình đã đắc tội gì với chư vị hảo hán? Nếu có gì không hài lòng, mong các vị nói thẳng.” Từ Thanh Sơn ôm quyền, giọng nói trầm ổn nhưng không kém phần lễ độ. Ông rõ ràng muốn tránh giao đấu nếu có thể.

Phương Long khinh bỉ cười nhạt, chấp tay sau lưng: “Quán chủ Thanh Sơn, người đứng là già mà hồ đồ. Người không đắc tội gì với chúng ta cả, nhưng con đường này đã được huynh đệ Lương Châu chúng ta để mắt tới. Từ hôm nay, người dẫn người cuốn xéo đi cho ta!”

Lời vừa dứt, Từ Thanh Sơn sắc mặt lập tức trầm xuống. Ông hiểu ngay rằng chuyện hôm nay không phải chỉ là chuyện tiền bạc, mà là cuộc chiến sinh tử thật sự.

“Lão phu mở võ quán ở đây là đã được Phi Vân võ quán ngầm đồng ý...”

Tuy nhiên, ông chưa kịp nói hết câu, Phương Long đã bước tới, dùng côn sắt trong tay gõ mạnh xuống đất, cắt ngang lời.

“Vậy lão tử nói rõ cho người biết: thứ huynh đệ Lương Châu chúng ta để mắt tới, không cần sự đồng ý của bất kỳ ai!”

Phanh!

Một tiếng vang lớn vang lên khi côn sắt nện xuống đất, kinh khí trong người Phương Long đột ngột bùng phát, khiến không khí xung quanh chấn động dữ dội.

Chương 90

DTV EBOOK

Từ Thanh Sơn hiểu rằng không thể tránh khỏi trận chiến này. Ông hít sâu một hơi, triển khai bộ Thanh Sơn công gia truyền, chuẩn bị ứng chiến.

Không nói thêm lời nào, Phương Long gầm lên rồi lao về phía trước, toàn thân kinh lực cuộn cuộn, vung mạnh côn sắt tấn công.

Là một cao thủ ngoại kinh lão luyện, Từ Thanh Sơn dĩ nhiên không dễ đối phó. Ông nghiêng người né tránh đòn tấn công của Phương Long, sau đó tung ra một chưởng lôi cuốn kinh lực, thẳng đến trán đối thủ.

Tuy nhiên, điều khiến Từ Thanh Sơn bất ngờ là Phương Long không hề né tránh, hắn chỉ nhắc cánh tay lên đỡ đòn, đồng thời tay còn lại vung côn đập mạnh về phía ông.

Cách đánh liều lĩnh này khiến Từ Thanh Sơn sửng sốt. Ông nhận ra đối thủ trước mặt không phải là kẻ dễ đối phó. Đây không phải là con chó hoang giành ăn bình thường, mà là một con sói đói hung ác, sẵn sàng đổi thương lấy thương, lấy mạng đổi mạng!

Bốp!

Chưởng của Từ Thanh Sơn cuối cùng cũng vỡ trũng, khiến cánh tay Phương Long kêu rắc một tiếng, bị vụn vụn nghiêm trọng, rõ ràng là đã gãy xương.

Nhưng cùng lúc đó, Phương Long cũng rút mạnh côn sắt, một cú đánh nặng nề giáng thẳng vào giữa eo của Từ Thanh Sơn.

Phanh!

Cú đập cực mạnh khiến Từ Thanh Sơn, vốn đã già yếu, không thể chống đỡ nổi. Ông phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể như điều đứt dây, bay ngược ra ngoài và rơi mạnh xuống đất, bất tỉnh ngay tại chỗ.

Chỉ sau hai, ba chiêu, kết cục của trận đấu đã được định đoạt.

Từ Thanh Sơn bất tỉnh nhân sự, còn Phương Long, dù cánh tay bị thương nặng, vẫn đứng hiên ngang giữa võ quán, tay cầm côn sắt, khí thế hung ác bao trùm cả không gian.

“Từ hôm nay trở đi, con đường này do chúng ta bảo kê. Các người cút xa bao nhiêu thì cút, đừng để ta lại thấy các người!”

Mặc dù cánh tay đã gãy, Phương Long vẫn giữ được vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói đầy uy hiếp, khiến những đệ tử còn lại không dám phản kháng. Họ chỉ có thể ôm lấy Từ Thanh Sơn, chật vật rời khỏi võ quán.

Từ đây, Xích Minh đường phố chính thức đổi chủ.

Nhóm hảo hán Lương Châu ngay sau đó đã tháo bảng hiệu của Thanh Sơn võ quán, bẻ gãy nó ngay giữa đường, trước mặt tất cả những người qua lại.

Đồng thời, bọn chúng lớn tiếng tuyên bố: “Từ hôm nay, chúng ta chỉ thu của mỗi nhà hai lượng bạc tiền bảo kê. Nếu gặp chuyện rắc rối, cứ tới tìm chúng ta, không cần phiền tới quan phủ!”

Nghe tin phí bảo kê giảm từ ba lượng xuống hai lượng bạc, các tiểu thương trên con phố lập tức vui mừng khôn xiết.

Trước đó, Thanh Sơn võ quán luôn ép họ nộp ba lượng bạc mỗi tháng, khiến không ít người phải gánh nợ nần. Với bọn họ, giảm một lượng bạc đã là một sự giải thoát lớn.

Tình cảnh tương tự cũng đang diễn ra khắp nơi trong Thịnh Thiên Thành. Các khu vực từng do Tam Đại Võ Quán kiểm soát đều lần lượt bị những kẻ giang hồ từ nơi khác đến phá quán, tranh đoạt địa bàn.

Làn sóng phá quán này đẩy không khí võ phong tại Hoàng Đô lên đến đỉnh điểm, nhưng đồng thời cũng khiến trật tự xã hội ngày càng rối loạn.

Những ngày này, vào ban đêm tại Hoàng Đô, cảnh hỗn chiến giành địa bàn xảy ra liên miên, làm cho tình hình càng thêm bất ổn.

Cùng với thế cục Hoàng Đô ngày càng hỗn loạn, những cuộc chém giết bên đường xảy ra thường xuyên, triều đình dường

như không muốn để tình trạng này tiếp diễn.

Chỉ vài ngày sau, một tin tức chấn động đã lan truyền khắp Thịnh Thiên Thành:

Võ Lệ Quân khai hoàn hồi triều!

Tin tức này vừa lan ra, trong chớp mắt, những kẻ giang hồ cạy vào võ lực để hoành hành ngang ngược lập tức thu liễm.

Những trận chiến bạo lực xảy ra hàng ngày trên đường phố ở một số khu vực, nay đột ngột yên tĩnh lại. Ít nhất là vào ban ngày, không còn kẻ nào dám nghênh ngang đánh nhau ngay giữa đường nữa.

Nghे tin này, Lý Thanh không nhin được mà bật cười.

Nhưng nghĩ lại, chuyện này cũng không có gì lạ. Võ Lệ Quân có hơn mười thiên phu trưởng, mỗi người đều là cao thủ nội kinh hàng đầu!

Dù rằng vì những trận chiến trước đây với Lương Quốc, hiện tại chỉ còn bảy tám người trong số họ có khả năng động thủ, nhưng như vậy vẫn đủ để trở thành một lực lượng uy hiếp cực kỳ mạnh mẽ.

Hơn nữa, vị thống soái tướng quân của Võ Lệ Quân, Lã Quảng Hoành, tám chín phần mười là một Hóa Kinh Tông Sư!

Trong giang hồ võ lâm hiện tại, tìm được một Võ Đạo Tông Sư đã là hiếm thấy, điều này càng chứng minh sự đáng sợ của Võ Lệ Quân.

Xích Minh đường phố, kể từ khi đám hảo hán Lương Châu đánh bại Thanh Sơn võ quán và chiếm địa bàn, bọn chúng không hề gây ra động tĩnh gì lớn.

Ngoại trừ việc tuyên bố tiền bảo kê mỗi tháng chỉ thu hai lượng bạc, dân cư và các thương nhân ở đây hầu như không còn thấy nhóm người này xuất hiện thường xuyên.

Chương 91

DTV EBOOK

Dù sao thì phí bảo kê đã giảm, cuộc sống hàng ngày cũng không có gì thay đổi, chỉ là người đứng đầu đã đổi từ Thanh Sơn võ quán sang đám măng phu Lương Châu mà thôi.

Rất nhanh, hàng xóm láng giềng đã dần chấp nhận sự hiện diện của bọn chúng.

Hôm nay, tại quán mì hoành thánh của Trương lão bản.

Phương Long, với cánh tay trái quấn băng vải, dẫn theo bảy người huynh đệ của hắn đến quán. Ban đầu, cảnh tượng này khiến Trương lão bản run rẩy sợ hãi, mồ hôi tuôn ra không ngừng. Nhưng khi biết bọn họ chỉ đơn giản đến ăn mì, ông liền thở phào nhẹ nhõm.

“Mấy vị tráng sĩ, các người muốn dùng bao nhiêu hoành thánh đây?”

Trương lão bản nhanh chóng bùng lên từng tô hoành thánh bốc khói nghi ngút, tất cả đều đựng trong chén lớn, nóng hổi, thơm lừng, nhìn là khiến người ta thèm nhỏ dãi.

“Ha ha ha! Trương lão bản, người đừng căng thẳng, chúng ta thật sự chỉ thích ăn hoành thánh của người thôi.” Phương Long vừa cười vừa nói: “Như đã nói trước, về sau người chỉ cần nộp một lượng bạc tiền bảo kê mỗi tháng, không cần hai lượng.”

Nghe vậy, Trương lão bản kinh ngạc không thôi, vội nói: “Chuyện này sao có thể được?”

Mấy hán tử còn lại bật cười, một người lên tiếng: “Huynh đệ Lương Châu chúng ta nói một là một. Lúc trước bảo thu một lượng thì chỉ thu một lượng, tuyệt đối không lấy thêm!”

Trương lão bản mừng rỡ cười nói: “VẬY ĐA TẠ MẤY VỊ TRÁNG SĨ! TÔ HOÀNH THÁNH HÔM NAY, TA MỜI!”

Phương Long không từ chối lòng tốt của Trương lão bản, cả nhóm cũng vui vẻ ngồi xuống, thoải mái ăn hết tô này đến tô

khác.

Tám người, tất cả đều là người tập võ, lượng cơm ăn rất lớn. Chẳng mấy chốc, dầu ớt và dấm trên bàn đều cạn sạch, ngay cả nước canh trong chén cũng không còn một giọt.

Sau khi ăn no, Phương Long nhìn về phía cậu thiếu niên trẻ tuổi nhất trong nhóm.

Thiếu niên tên Dương Hưng, cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm nhau với Phương Long, sau đó nhẹ gật đầu.

Thấy hành động này, ánh mắt Phương Long trở nên nghiêm nghị hơn. Hắn đứng dậy, nói:

“Mấy người các ngươi cứ ngồi lại đây, ta và Dương lão đệ sẽ qua gặp thợ rèn ở sát vách một lát.”

Sáu người còn lại ngồi trong tiệm mì hoành thánh, mặc dù có chút ngạc nhiên trước hành động của Phương Long và Dương Hưng, nhưng không ai lên tiếng hỏi.

Dương Hưng chỉ nhẹ nhàng nói: “Không có gì đáng lo. Chỉ là gặp một người thôi. Các ngươi cứ yên tâm ngồi lại.”

Nói xong, hắn bước theo Phương Long, cùng nhau đi về phía tiệm thợ rèn bên cạnh.

Lúc này, trong tiệm thợ rèn, Lý Thanh đang chăm chú rèn một chiếc đinh sắt cỡ bằng đầu ngón tay.

Nghe tiếng bước chân vang lên từ cửa, hắn không ngẩng đầu, chỉ lạnh nhạt hỏi:

“Muốn mua binh khí hay rèn thứ gì?”

Phương Long liếc nhìn Dương Hưng lần nữa. Sau khi nhận được cái gật đầu chắc chắn từ hắn, Phương Long liền nở nụ cười thoải mái, nâng cánh tay băng bó của mình lên, ôm quyền nói:

“Quả không hổ là Thịnh Thiên, ngoại hồ tàng long. Không ngờ trong một tiệm thợ rèn nhỏ như thế này, lại có một ngoại kinh cao thủ ẩn mình!”

Nghe vậy, Lý Thanh khẽ dừng tay, nhưng rất nhanh đã tiếp tục công việc, vừa rèn đinh vừa điềm tĩnh đáp:

“Thú vị thật. Cái ông Từ Thanh Sơn kia ở đây bao năm mà còn không nhìn ra tu vi Võ Đạo của ta. Vậy mà các người mới đến vài ngày đã nhận ra, trách không được có thể ép hấn cuốn gói.”

Phương Long bật cười ha hả: “Không dám nhận. Thực ra, cũng không phải nhờ chúng ta tinh mắt, mà là nhờ vị huynh đệ này.”

Nói rồi, hấn vỗ vai Dương Hưng, tiếp lời: “Công phu nội gia của hấn có một điểm rất đặc biệt. Hấn có thể cảm ứng được khí huyết thịnh vượng của người khác, từ đó đại khái đánh giá ra cấp độ Võ Đạo.”

Nghe vậy, Lý Thanh ngừng tay, nhìn chăm chăm vào Dương Hưng – cậu thiếu niên với dáng vẻ trầm tĩnh nhưng khí chất sắc bén.

“Thế gian lại có loại võ học thần kỳ như vậy, ngược lại để ta mở rộng tầm mắt.”

Dương Hưng khiêm tốn đáp: “Cũng chỉ là may mắn học được mà thôi. Trừ cảm ứng khí huyết ra, nó không có gì đặc biệt.”

Không sa đà thêm vào chủ đề này, Lý Thanh buông chiếc đinh đã rèn xong xuống, quay lại hỏi thẳng:

“Hai vị hôm nay đến đây, chẳng hay có việc gì?”

Phương Long cười lớn, phóng khoáng nói: “Không có chuyện gì to tát. Chỉ là muốn gặp mặt một cao thủ như ngươi.”

Hấn dừng lại một chút rồi tiếp: “Con đường Xích Minh này giờ đã do mấy huynh đệ chúng ta bảo kê. Nhưng đối với người như ngươi, tiền bảo kê về sau không cần nộp nữa. Chúng ta không giống cái lão Từ Thanh Sơn kia, mắt mù không biết nhìn người.”

Nghe vậy, Lý Thanh chỉ mỉm cười, nhàn nhạt nói:

“Ta cả đời không màng danh lợi, luyện võ cũng chỉ vì đam mê nhất thời. Nói không chừng sau này còn có lúc phải nhờ đến mấy vị hảo hán giúp đỡ. Cái lệ nộp hai lượng bạc mỗi tháng, ta vẫn làm được.”

Chương 92

DTV EBOOK

Phương Long khoát tay áo, nghiêm túc đáp: “Ngươi yên tâm, nếu cần gì cứ nói một tiếng, chúng ta chắc chắn sẽ giúp. Nhưng còn tiền bảo kê thì tuyệt đối không cần nộp. Nếu truyền ra ngoài, chúng ta còn mặt mũi nào nữa?”

Hành động thẳng thắn và hào sảng này của Phương Long khiến Lý Thanh không từ chối thêm. Hắn ôm quyền, tỏ vẻ tôn trọng và cảm tạ.

Nhìn theo bóng lưng Phương Long và Dương Hưng rời đi, Lý Thanh mới khẽ thở phào. Nhưng ngay sau đó, mày hắn nhíu lại, đôi mắt trở nên trầm ngâm.

“Cảm ứng khí huyết... Quả thật đáng gờm. Chỉ e Dương Hưng kia cũng là một ngoại kinh cao thủ.”

Giọng nói của Lý Thanh mang theo chút nghiêm trọng. Hắn hướng ánh mắt ra ngoài đường, nhìn những cành lá xanh non vừa nhú trên cây. Một lát sau, khóe miệng hắn hơi nhếch lên, khẽ lẩm bẩm:

“Xuân đã về lâu, cũng là lúc phải xuất phát một chuyến đến Tiểu Thúy Lĩnh.”

Vì con mẫn hổ ở Tiểu Thúy Lĩnh, Lý Thanh đã chuẩn bị từ lâu.

Không chỉ tự tay chế tạo một bộ áo giáp đặc biệt có gai nhọn hướng ngược ra ngoài, hắn còn rèn được 13 chiếc thấu cốt dính sắc bén như móc câu, đủ để xuyên thủng xương.

Ngoài ra, hắn còn chuẩn bị một thanh khoan chuyên dụng, sắc bén không gì sánh nổi, dành riêng cho những chuyến săn nguy hiểm.

Lý Thanh mỉm cười, tự nhủ:

“Nhân lúc này rời khỏi thành, tránh cái gió dữ của Võ Lệ Quân, miễn cho bị nhận ra.”

Hắn đưa tay sờ lên mặt mình. Qua thời gian, khuôn mặt hắn đã thay đổi không ít. Khí chất cũng trở nên trầm ổn, sắc sảo hơn so với thời gian còn ở quân doanh biên tái.

Sau khi Võ Lệ Quân trở về Hoàng Đô, Lý Thanh nhanh chóng thuê một chiếc xe ngựa, mang theo tất cả trang bị mà hắn đã rèn sẵn, hướng về phía Nam, đi tới Tiểu Thúy Lĩnh.

Mục tiêu của hắn lần này là săn giết một con mãnh hổ chuyên ăn thịt người. Đó không phải là con hổ bị thuần hóa trong vườn bách thú để người ta ngắm nghía, mà là một con quái thú thực sự, hung tính không thể bị xóa nhòa.

Con mãnh hổ ấy trú ngụ sâu trong núi rừng, thậm chí ngay cả cao thủ ngoại kinh nếu bất cẩn cũng có thể táng mạng dưới móng vuốt của nó.

Xuân đã về từ lâu, tuyết đọng trên quan đạo đã tan hết, để lộ những mảnh đá vụn rải rác trên đường.

Xe ngựa xóc nảy qua những đoạn đường gập ghềnh, tấm rèm cửa sổ nửa hé mở, mùi hương hoa dịu dàng theo gió tràn vào xe.

Bên ngoài, một xa phu Lý Thanh thuê riêng đang điều khiển xe. Còn hắn, từ đầu đến cuối ngồi trong xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Lý Thanh vừa tu luyện Kim Thân Thuật, vừa tập trung cảnh giác xung quanh, phòng ngừa bất trắc xảy ra.

Tiểu Thúy Lĩnh cách Thịnh Thiên Thành một đoạn khá xa. Sau ba, bốn ngày đường, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng xa phu thông báo:

“Tiểu Thúy Lĩnh đến rồi. Phía trước chính là Thúy Sơn Thôn. Xe ngựa không thể đi tiếp được, chỉ có thể leo núi.”

Nghe vậy, Lý Thanh dừng việc tu luyện, chậm rãi mở mắt. Trong đôi mắt hắn, một tia tinh quang lóe lên rồi nhanh chóng tan biến.

“Hô!”

Kể từ khi phát hiện ra Kim Thân Thuật có thể tu luyện song song với Quy Túc Công, Lý Thanh chưa bao giờ ngừng rèn luyện cả hai môn này.

Mặc dù Kim Thân Thuật tiến triển chậm, nhưng Quy Tức Công lại có bước tiến dài.

Hiện giờ, nội lực trong cơ thể hần tuy chưa thể gọi là hùng hậu, nhưng đã đủ để phát huy tác dụng đáng kể trong thực chiến.

Lý Thanh vén rèm xe, nhìn về phía những dãy núi trùng điệp phía trước. Hần nói với xa phu:

“Người tìm chỗ đỗ xe ngựa cẩn thận. Ta tự mình đi bộ lên núi.”

Xa phu gật đầu đáp: “Được rồi!”

Con đường lên núi tuy gập ghềnh, nhưng đối với Lý Thanh, những chướng ngại này chẳng là gì.

Chỉ trong chốc lát, hần đã vững vàng đặt chân đến Thúy Sơn Thôn.

Thôn xóm này dựa vào chân núi mà xây dựng, phần lớn dân làng sống nhờ vào việc săn bắn.

Trước cửa nhiều ngôi nhà treo đầy da thú và xương thú, tạo nên một không khí vừa hoang dã vừa nguyên thủy.

Lý Thanh đi đến cổng làng, thấy một ông lão tóc thưa thớt, khuôn mặt đầy nếp nhăn đang ngồi nhàn nhã phơi nắng.

Hần tiến tới, hỏi thẳng:

“Lão nhân gia, trong thôn này, ai là thợ săn giỏi nhất?”

Ông lão nghe vậy, híp mắt quay lại nhìn Lý Thanh từ đầu đến chân, nhận ra hần rõ ràng không phải người trong thôn.

“Hô dô! Người tìm thợ săn giỏi nhất?” Ông cười khà khà, đáp: “Người nam nhân nào trong thôn chúng ta chẳng phải thợ săn giỏi? Bọn họ lên núi như về nhà mình ấy chứ!”

Nói rồi, ông vỗ ngực tự hào:

“Nhưng nếu nói đến thợ săn giỏi nhất, ta nhận thứ hai, thì chẳng ai dám nhận thứ nhất đâu!”

Ngay lúc đó, từ căn nhà sát vách, một cánh cửa bất ngờ mở ra. Một giọng nói già nua nhưng đầy khinh thường vang lên:

“Giữa ban ngày ban mặt mà chỉ nghe thấy người huênh hoang, không biết xấu hổ. Với cái tài mọn của người, cũng dám nhận là thợ săn giỏi nhất thôn này sao?”

Chương 93

DTV EBOOK

Một ông lão khác bước ra, ánh mắt đầy chế giễu nhìn ông lão họ Tôn.

Tôn lão đầu lập tức nổi giận, trừng mắt nói:

“Người có ý gì? Người nghĩ người săn giỏi hơn ta à?”

Ông lão họ Ngô hừ lạnh, đáp lời:

“Đương nhiên rồi! Nhớ năm đó, trong thôn chẳng ai kiếm nổi chút thức ăn, chỉ có ta đánh được một con lợn rừng ở đầu núi. Mùi vị của nó... đúng là ngon khó quên!”

Lý Thanh không mấy hứng thú nghe hai lão già tiếp tục tranh cãi. Dù họ từng là những thợ săn lành nghề lấy thời trai trẻ, nhưng giờ tuổi tác đã cao, đến leo núi còn khó khăn, huống chi là dẫn đường săn hổ.

Đúng lúc Lý Thanh định cắt ngang cuộc tranh luận, lời tiếp theo của Tôn lão đầu khiến hắn không khỏi chau mày.

“Hừ! Núi hoang lên đó săn heo thì tính là gì, ta trước đây còn từng săn được lão hổ. Lúc đó, ta oai phong lẫm liệt không ai bằng!” Tôn lão đầu dương dương đắc ý nói.

Ngô lão đầu không chịu thua, lập tức phản bác:

“Cái lão hổ bàn tay người săn được chắc cũng chẳng lớn hơn con mèo! Người có gan thì qua xem trong phòng ta, tấm da gấu treo kia! Gấu chó của ta săn được tuyệt đối hung ác hơn lão hổ của người!”

“Người nói láo! Gấu chó làm sao so được với lão hổ?”

“Người mới nói láo! Lão hổ thì giỏi giang cái gì hơn gấu chó?”

Hai ông lão càng cãi càng hăng, khiến Lý Thanh không khỏi nhíu mày. Hắn âm thầm cảm thán: “Lúc trẻ đúng là không phải thợ săn tầm thường, nhưng giờ thì không đáng trông cậy.”

Không muốn mất thời gian, Lý Thanh lên tiếng ngắt lời:

“Hai vị lão trượng, ta dự định lên núi săn một con lão hổ. Hai người có thể giới thiệu cho ta một thợ săn đáng tin cậy được không?”

Hắn không muốn lãng phí công sức vào việc tranh luận, mà cần một người còn đủ khả năng dẫn đường.

Nghe Lý Thanh nói muốn săn hổ, hai ông lão đồng loạt quay đầu nhìn hắn. Ánh mắt của họ đầy vẻ dò xét.

Tôn lão đầu lên tiếng trước:

“Người trẻ tuổi, lão hổ không phải thứ dễ săn đâu. Trước đây cũng có mấy thiếu gia nhà giàu từ Hoàng Đô đến đây, nói là muốn săn hổ. Nhưng cuối cùng, chưa gặp được lão hổ đã bị một con núi lợn hoang xông tới, đâm cho người ngã ngựa đổ, xương cốt gãy nát hết.”

Ngô lão đầu gật đầu, phụ họa: “Đúng vậy, ta khuyên ngươi từ bỏ ý định này đi.”

Lý Thanh chỉ mỉm cười. Hắn lấy ra một tấm lá vàng, dùng tay gõ nhẹ, ánh mắt sắc bén liếc qua hai ông lão, bình thản nói:

“Chỉ cần có người dẫn ta đến nơi con hổ ẩn náu, ta sẽ tự mình săn giết. Chuyện còn lại không cần lo.”

Nghe vậy, hai ông lão nhìn nhau, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Tôn lão đầu thử hỏi: “Ngươi là võ giả?”

Lý Thanh không trả lời, chỉ tiếp tục gõ tấm lá vàng trong tay, ý tứ không cần nói cũng rõ.

Ngô lão đầu lắc đầu, thở dài:

“Dù cho ngươi là ngoại kinh cao thủ, tay không tác sát lên núi săn hổ cũng chẳng khác nào tìm chết!”

Lý Thanh đáp, giọng điềm tĩnh:

“Ta sẽ mang thiết giáp và binh khí lên núi. Việc săn hổ là chuyện của ta. Khi tìm được nơi lão hổ ẩn náu, thợ săn có thể rời đi.”

Hắn dừng một chút, rồi tiếp lời:

“Sau khi hoàn thành, ta chỉ lấy xương hổ và gân hổ. Da hổ ta không cần. Ngoài ra, ta sẽ thưởng thêm một khoản bạc lớn.”

Da hổ từ lâu đã là thứ quý giá nhất trên cơ thể một con hổ, có thể bán được giá rất cao. Lý Thanh chỉ lấy xương và gân, lại còn thưởng thêm bạc, đây đúng là điều kiện cực kỳ hấp dẫn.

Nghe những lời này, Tôn lão đầu lộ rõ vẻ do dự, ánh mắt xoắn xuýt.

Thấy vậy, Ngô lão đầu liền nhắc nhở:

“Lão Tôn, ngươi định tự mình lên núi sao? Từng tuổi này rồi, chẳng lẽ không thể yên ổn một chút?”

Tôn lão đầu im lặng hồi lâu, cuối cùng thở dài, nói:

“Ta không giống ngươi, sống một mình, chết đi cũng chẳng ai nhớ. Ta còn có cháu trai vừa mới chào đời, sau này muốn đưa nó lên Hoàng Đô học hành, không thể để nó theo nghề thợ săn.”

Nghe vậy, Lý Thanh nhú mày, hỏi:

“Lão trượng, ngươi vẫn còn đủ sức leo núi sao?”

Tôn lão đầu lập tức ngẩng cao đầu, kiêu ngạo đáp:

“Sao lại không thể? Đừng nhìn ta già rồi, nhưng chuyện lên núi cũng giống như về nhà vậy!”

Ông nói tiếp, giọng đầy tự tin:

“Sao hử, người trẻ tuổi? Nếu ngươi cần người dẫn đường, lão già ta sẽ đi cùng. Trong thôn này, ngoài ta ra, không mấy ai có kinh nghiệm săn thú hơn đâu!”

Ngô lão đầu im lặng không phản bác, chỉ giữ vẻ trầm mặc.

Lý Thanh nhìn Tôn lão đầu, ánh mắt lóe lên vẻ trầm ngâm. Một lát sau, hắn mỉm cười, gật đầu nói:

“Tốt! Thành giao!”

Đã là cuối xuân, nhưng trong rừng sâu núi thẳm vẫn còn vương chút khí lạnh se sắt.

Tôn lão đầu, với kinh nghiệm dày mình, đã chuẩn bị sẵn quần áo dày từ trước, tránh để cái lạnh đầu xuân thấm vào người.

Sàn sạt! Sàn sạt!

Chương 94

DTV EBOOK

Trên con đường núi gập ghềnh khó đi, tiếng xào xạc vang lên đều đặn, tựa như tiết tấu của một bản nhạc trong rừng.

“Hắn là rắn cỏ, sau khi đông qua liền bò ra hoạt động cả. Trước đây, mùa đông không săn được gì, ta thường xuyên đi tìm tổ rắn để bắt.”

Nghe giọng điệu của Tôn lão đầu, Lý Thanh không khỏi tưởng tượng về thời tuổi trẻ của lão.

Người già luôn thích nhớ về quá khứ, dù là ai cũng khó thoát khỏi thói quen ấy.

Lý Thanh bước sát ngay bên cạnh Tôn lão đầu. Bộ pháp của lão vô cùng vững vàng, ánh mắt nhìn sáu hướng, đôi tai lắng nghe tám phương. Bất kỳ động tĩnh nào trong rừng núi bốn phía đều khó mà thoát khỏi cảm giác nhạy bén của lão.

Kể từ khi bắt đầu luyện võ, Lý Thanh nhận ra thính giác cùng thị giác của mình đã trở nên nhạy bén hơn rất nhiều.

“Lão trượng, tuổi này mà vẫn có thể bước đi như bay trong núi, ta thật lòng bội phục.” Lý Thanh cảm thán.

Tôn lão đầu tốc độ không hề chậm lại chút nào, cho dù xung quanh dây leo quán đầy, mặt đất trơn trượt vì bùn lầy, bước chân của lão vẫn vô cùng ổn định.

“Haha, sống trong núi bao năm mà không quen đường thì chẳng phải là uống công sống cả đời sao?”

Lên núi săn hổ, nhất định phải tiến sâu vào rừng lớn, bởi hổ thường chỉ xuất hiện trong khu vực núi sâu, rất hiếm khi ra khỏi dãy núi.

Lý Thanh lúc này mặc một bộ thiết giáp hộ thân, trên bề mặt giáp còn gắn chỉ chít những gai sắt sắc bén, đúng là một bộ phòng vệ lợi hại trước vuốt hổ.

Ngoài ra, hắn còn cầm trong tay một thanh đao sắc chuyên dụng, sắc bén vô cùng. Trong ngực hắn còn giấu 13 chiếc thâu cốt đỉnh, mỗi chiếc chỉ dài bằng ngón tay nhưng lại vô cùng lợi hại.

Chỉ cần tìm được con hổ, hắn tự tin rằng mình có thể chém gọn nó ngay tại chỗ.

Cũng bởi thấy được trang bị đầy đủ và thực lực Võ Đạo vượt trội của Lý Thanh, gia đình của Tôn lão đầu mới đồng ý để lão theo hắn lên núi săn hổ.

“Lão trượng, nghe nói dạo trước ở Tiêu Thúy Lĩnh đảo được một cái mộ huyết. Người biết vị trí cụ thể chỗ đó không? Nếu muốn tìm lão hổ, hắn là ở gần đó sẽ có tung tích.” Lý Thanh lên tiếng.

Tôn lão đầu híp mắt nhìn khắp bốn phía rừng rậm, vừa thở vừa nói: “Đại khái cũng biết được chút ít. Mộ huyết đó là do một thợ săn trong thôn phát hiện khi đặt bẫy. Về sau, tin tức lan ra, triều đình còn phái binh phong sơn đầy.”

“Mộ huyết ấy nằm trong khe núi phía Tây. Nếu người muốn tìm, ta dẫn đi xem thử chỗ đó một chút.”

Phải thừa nhận rằng, có một thợ săn già quen thuộc địa hình đi cùng, quả thật vô cùng hữu ích.

Nếu Lý Thanh tự mình vào núi, chẳng mấy chốc hắn sẽ bị lạc đường, bởi cảnh sắc nơi đây khó mà phân biệt rõ ràng.

Hơn nữa, trong núi còn có vô số bẫy rập mà thợ săn đặt. Nếu không cẩn thận, rất dễ bị thương nặng.

Chẳng hạn như bẫy kẹp gấu, dây treo, hoặc những hố chông giấu kín dưới lớp lá. Một khi sơ ý, nhẹ thì đứt tay, nặng thì mất mạng.

Không khí trong núi vô cùng dễ chịu, tràn đầy hương lá xanh lẫn với mùi bùn đất tươi mát, như thấm sâu vào ruột gan, khiến tinh thần thư thái.

Dù quãng đường đi khá xa, nhưng Lý Thanh không cảm thấy mệt mỏi. Ngược lại, hắn còn thấy tinh thần phấn chấn hơn.

Điều bất ngờ là Tôn lão đầu dù tuổi cao, cũng chỉ hơi thở dốc một chút, hoàn toàn không tỏ ra mệt mỏi.

Bực này thể lực, quả thật đã vượt xa rất nhiều người trưởng thành.

Điều này khiến Lý Thanh vô cùng ngạc nhiên, mà lại hắn còn nhớ tới một chi tiết. Những lão nhân trong Thúy Sơn Thôn đều có tinh thần rất tốt.

Dẫu cho điều kiện sống nơi đây có phần gian khổ, nhưng những người như Tôn lão đầu, ở độ tuổi này mà vẫn còn khỏe mạnh, trong thôn cũng không phải hiếm. Phần lớn bọn họ đều sống qua tuổi bảy mươi, so với người ở những thành thị phồn hoa bên ngoài còn sống thọ hơn.

“Thật đúng là một tòa Bảo Sơn, vậy mà lại có thể dưỡng người đến thế. Trách không được có người chọn nơi này làm mộ huyệt.”

Ánh mắt Lý Thanh thoáng lóe sáng, trong lòng không khỏi suy nghĩ.

Hai người tiếp tục đi sâu trong núi suốt một quãng thời gian dài, đã tiến vào khu vực vô cùng hiểm trở.

Khung cảnh xung quanh vẫn giữ nguyên vẻ hoang sơ, cây cối mọc um tùm che kín bầu trời. Địa hình thì gập ghềnh, dây leo chằng chịt khắp mặt đất, khiến mỗi bước tiến lên đều trở nên khó khăn.

Bọn họ xuất phát từ sáng sớm, vậy mà đến giờ màn đêm đã buông xuống. Đi cả một ngày trời, cuối cùng cũng tiếp cận khu vực khe núi – nơi có mộ huyệt được đồn đại trước đó.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, trong bụi cây lưa thưa có thể nhìn thấy từng sợi vải rách treo lơ lửng trên cành.

Chương 95

DTV EBOOK

Đây chính là dấu vết còn sót lại từ trận huyết chiến ở Tiểu Thủy Linh trước đó. Thời gian trôi qua lâu như vậy, nhưng những mảnh vụn này vẫn chưa biến mất. Có thể thấy trận chiến ở nơi này thảm khốc đến mức nào.

“Chờ một chút!”

Trong bóng tối, Tôn lão đầu bất ngờ dừng lại. Lão đánh lên một cây môi lửa, chiếu sáng một khu vực nhỏ trước mặt.

Ngay lập tức, trên mặt đất hiện ra những vết bị vật nặng đè bẹp xuống, đường đi ngoằn ngoèo không theo quy tắc, kéo dài về phía trước.

“Đây là dấu vết đại mãng để lại. Phải cẩn thận.” Giọng Tôn lão đầu trầm xuống, đầy vẻ cảnh giác.

Những con đại mãng ẩn nấp trong rừng núi ban đêm, mức độ nguy hiểm tuyệt đối không thua kém mãnh hổ hay gấu chó. Một khi bị chúng quần lấy, cho dù là võ giả ngoại kinh cũng khó mà thoát thân.

Lý Thanh trong lòng hơi trầm xuống, ánh mắt trở nên sắc bén hơn, cảnh giác cao độ.

“Lão trượng, người có phát hiện tung tích lão hổ ở quanh đây không?” Lý Thanh hỏi.

Tôn lão đầu lắc đầu, chậm rãi đáp: “Không có. Nếu là lúc tuyết lớn ngập núi, có thể dễ tìm hơn một chút, bởi có thể dựa vào dấu chân. Hiện tại tuyết đã tan hết, chỉ có thể từ từ lần theo dấu vết.”

“Trước hết nhóm lửa đi. Ban đêm, trong núi này tuyết đối không được hành động thiếu suy nghĩ. Nơi đây nguy hiểm vô cùng.”

Nói đoạn, Tôn lão đầu tìm một chỗ đất khô ráo, nhanh chóng đốt lên một đồng lửa trại.

Lão là một thợ săn già làng, quen thuộc với cách sinh tồn trong rừng núi hiểm trở như thế này.

Nhân lúc đồng lửa bùng lên sáng rực, Lý Thanh dự định tự mình đi thăm dò thêm, đồng thời nhìn qua ngôi mộ huyết kia để xem tình hình thực tế thế nào.

“Ta sẽ đi xem ngôi mộ huyết kia một chút. Lão trượng, người cứ ở lại đây chờ.” Lý Thanh vừa nói, vừa mượn ánh lửa thấp sáng một cây bó đuốc.

“Nhớ cẩn thận trên đường! Ban đêm ở núi lớn, không yên ổn chút nào đâu!” Tôn lão đầu liên tục dặn dò, ánh mắt đầy lo lắng.

Lý Thanh tùy ý đáp một tiếng, sau đó tiếp tục tiến sâu vào mảnh khe núi bằng phẳng, nhờ vào ánh sáng từ cây đuốc trên tay mà dò đường.

Mộ huyết cách nơi này vẫn còn một đoạn, rời khỏi ánh sáng của đồng lửa trại, không gian xung quanh lập tức trở nên tăm tối và sâu thẳm hơn.

Ngoài ánh sáng le lói từ cây đuốc, mọi thứ chìm trong bóng tối hoàn toàn. Ngay cả ánh trăng mỏng manh trên cao cũng bị những tán cây rậm rạp chặn lại, không để lọt một tia sáng nào.

Tối đen như mực!

Thế nhưng, nơi này tuyệt đối không yên tĩnh. Tiếng côn trùng rả rích, âm thanh dã thú vọng lại từ xa, cùng với tiếng lá cây rơi xào xạc trong gió, tất cả tạo thành một bản giao hưởng quỷ dị của núi rừng.

Những thanh âm hỗn loạn ấy hòa quyện với nhau, tựa như một phần của bức tranh u ám và sâu thẳm, khiến khu rừng trở thành một mảnh Hắc Ám Sâm Lâm đầy rùng rợn.

Nếu là người có chút nhát gan hay mắc chứng sợ hãi không gian kín, rơi vào khung cảnh này chắc chắn sẽ sợ đến mềm nhũn cả tay chân.

Ngay cả Lý Thanh, người luôn gan dạ và tự tin, cũng không khỏi cảm thấy hơi bất an, trong lòng dâng lên một chút kính sợ đối với bóng tối mịt mù phía trước.

Đi được một đoạn nữa, bụi cây trước mặt dần trở nên thưa thớt, địa hình bắt đầu bằng phẳng hơn.

Đây chính là khu vực gần mộ huyết.

Khi Lý Thanh đang định tiếp tục tiến lên, bất chợt dưới chân phát ra một tiếng răng rắc! giòn tan!

Âm thanh ấy không giống nhánh cây bị gãy, cảm giác mang lại hoàn toàn không đúng.

Nhờ ánh sáng từ bó đuốc, Lý Thanh cúi đầu xuống nhìn kỹ, lập tức phát hiện thứ mà mình vừa giẫm phải.

Đó là một đoạn xương khô, nhìn kỹ thì chính là một đoạn xương cánh tay.

Lý Thanh, người không tin vào Quỷ Thần, không cảm thấy sợ hãi chút nào. Hắn vẫn bình tĩnh, yên tâm tiếp tục thăm dò phía trước.

Cuối cùng, hắn thấy một mảnh đất trống lộ ra trong ánh đuốc. Nơi đó có một bia mộ bị gãy làm đôi, ngay sau tấm bia là một ngôi mộ đã sụp xuống một nửa, để lộ ra một lối vào tối om.

Tiền triều Võ Đạo kỳ tài, Lâm Dịch mộ huyết.

Cái tên này bất chợt lóe lên trong đầu Lý Thanh, khiến hắn không khỏi dấy lên chút hiếu kỳ.

Cầm cây đuốc trong tay, hắn từ từ tiến về phía trước, muốn nhìn rõ tình hình bên trong mộ động.

Nhưng ngay khi ánh lửa soi sáng được bên trong, một khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy đột ngột xuất hiện trong ánh sáng!

Khuôn mặt đó ngay chính giữa mộ động, đối diện thẳng với ánh đuốc của Lý Thanh, không chút né tránh!

Chương 96

DTV EBOOK

Bóng tối dày đặc trong mộ động bị ánh sáng từ bó đuốc chiếu rọi, một gương mặt không còn chút sinh khí bất ngờ hiện ra trước mắt Lý Thanh.

Trong khoảnh khắc ấy, ngay cả người vốn luôn điềm tĩnh như Lý Thanh cũng không khỏi giật mình, tay cầm bó đuốc run rẩy rõ ràng.

Đây là một bộ thi thể, nhìn qua có vẻ chỉ vừa mới mất vài ngày, ngũ quan trên khuôn mặt vẫn được bảo tồn khá hoàn chỉnh.

Nhưng không phải vì hình ảnh đó mà sinh ra sợ hãi, điều khiến Lý Thanh không thể không chú ý chính là không khí xung quanh bỗng trở nên lạnh lẽo khác thường, như thể đang quay lại giữa tiết đông giá rét.

“Tí tách!”

Một âm thanh nhỏ của giọt nước rơi vọng lên từ phía dưới mộ động, giữa màn đêm tĩnh mịch của rừng rậm càng khiến không khí thêm phần quái dị.

Có điều gì đó không ổn!

Lý Thanh một tay kéo thi thể đang chắn ngang cửa mộ ra ngoài, tiếp tục đưa bó đuốc vào sâu bên trong dò xét.

Mộ động kéo dài vào lòng đất, tạo thành một lối đi dốc thoải, hẹp đến mức chỉ vừa đủ cho một người di chuyển. Không ngoài dự đoán, đây có lẽ chính là ngôi mộ phủ mà giang hồ đồn đại.

Sau một hồi cân nhắc, Lý Thanh quyết định rút lui, định bụng chờ trời sáng sẽ quay lại điều tra.

Khi hần xoay người, một cơn gió nhẹ lướt qua, ánh sáng từ bó đuốc trở nên chập chờn, chiếu rõ khuôn mặt Lý Thanh thêm phần sắc nét.

Bỗng dưng, một giọng nói kinh ngạc vang lên:

“Sư phụ?!”

Đang chuẩn bị bước đi, thân hình Lý Thanh cứng lại. Ánh mắt hắn đầy ngỡ ngàng, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Không để hắn kịp phản ứng, từ sâu trong mộ động, một giọng nói bất thình lình vọng ra.

“Àn? Tiểu Tề, ngươi biết người này?”

Giọng nói lười biếng ấy khiến Lý Thanh cảm thấy quen thuộc vô cùng, quen đến mức không thể không suy nghĩ.

“Tề Khang? Người tại sao lại ở đây? Người bên dưới mộ động là ai?” Lý Thanh hỏi, giọng pha chút nghi hoặc.

Trên đời này, kẻ gọi hắn là “sư phụ”, ngoài Tề Khang ra, còn ai vào đây? Điều khiến Lý Thanh kinh ngạc hơn cả chính là việc Tề Khang vẫn còn sống. Phải biết rằng, thung lũng Tiểu Thúy Lĩnh đã từng vùi xác không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, thế mà hắn vẫn sống sót!

Nhưng điều khiến Lý Thanh thực sự chú ý chính là, nếu Tề Khang không cất tiếng, ngay cả hắn cũng không nhận ra sự tồn tại của y.

Từ một mảnh dây leo chằng chịt cách đó không xa, Tề Khang chật vật bò ra. Người hắn phủ đầy bụi đất, tóc tai bù xù, trông chẳng khác nào một lưu dân ngày xưa.

Điều khác biệt duy nhất chính là đôi mắt sáng rực, trong trẻo đến lạ thường của hắn, ánh lên một thần thái kiên định.

“Sư phụ, chuyện này dài dòng lắm, nhưng là như thế này...” Tề Khang cất tiếng, định giải thích.

Tuy nhiên, âm thanh từ trong mộ động một lần nữa ngắt lời y.

“Khụ khụ, Tiểu Tề, có khách quý tới cửa, sao không mời người ta vào trong?”

Giọng nói này, âm điệu quen thuộc đến mức khiến Lý Thanh không khỏi nhú mày, nhớ lại thật lâu, cuối cùng hắn cũng nhận ra.

“Ha ha, không ngờ đại danh鼎鼎 Trích Tinh Thần Thâu lại ẩn cư ngay trong mộ phủ ở Tiểu Thúy Lĩnh. Nếu tin này lan ra, chỉ e nơi này sắp sửa dậy lên một trận gió tanh mưa máu nữa!”

Không ngờ, người bên trong lại chính là Trích Tinh Thần Thâu. Trước đó, Lý Thanh đã từng gặp hắn vài lần tại tửu quán, cho nên mới cảm thấy giọng nói này quen thuộc.

Tề Khang rõ ràng vô cùng kinh ngạc, hắn vội hỏi:

“Sư phụ, làm sao ngươi biết Ninh đại ca ở bên trong?”

Trích Tinh Thần Thâu mang họ Ninh?

Lý Thanh thoáng nhíu mày, xem ra khoảng thời gian Tề Khang mất tích không hề ngắn, hơn nữa dường như đã có không ít tiếp xúc với người này.

Trong mộ động, Trích Tinh Thần Thâu không lên tiếng thêm, còn Lý Thanh cũng giữ im lặng, tinh thần căng thẳng cảnh giác mọi động tĩnh.

Phải biết rằng, tiền thưởng cho cái tên Trích Tinh Thần Thâu tại Thịnh Thiên Thành lên tới mấy chục vạn lượng bạc ngàn! Dù không có ý tranh đoạt tiền thưởng, chỉ cần báo tin hắn ẩn náu trong mộ phủ này cho Thân Vương Phủ cũng đủ nhận về bạc vạn lượng – một số tiền khiến người ta điên cuồng.

Nhưng Lý Thanh không dám tùy tiện hành động. Hắn biết, nếu xuống đó, Trích Tinh Thần Thâu nhất định sẽ cho rằng hắn muốn bắt mình để đổi lấy tiền thưởng. Khi đó, rất có khả năng cả hai sẽ lập tức giao đấu.

Cục diện rơi vào bế tắc, không ai dám lỗ mãng, không khí lặng im đến đáng sợ.

Tề Khang nhận ra sự căng thẳng, vội lên tiếng:

“Ninh đại ca, sư phụ ta là người không màng danh lợi, tuyệt đối không hứng thú với tiền thưởng của Thân Vương Phủ. Ta có thể cam đoan điều này!”

Hắn quay sang Lý Thanh, thêm vào:

“Sư phụ, Ninh đại ca thực sự là người tốt.”

Có Tề Khang làm cầu nối, sự ngờ vực giữa hai người nhanh chóng được hóa giải.

Từ trong mộ động, giọng nói của Trích Tinh Thần Thâu vang lên lần nữa:

Chương 97

DTV EBOOK

“Nếu là sư phụ của Tiểu Tề, vậy xin mời vào trong, không cần khách khí.”

Lý Thanh nghe vậy chỉ mỉm cười, ôm quyền nói:

“Kính đã lâu đại danh Trích Tinh Thần Thâu, hôm nay có dịp diện kiến, quả là may mắn của ta.”

Nhìn hai người giải tỏa được hiểu lầm, Tề Khang cũng nở nụ cười, dẫn Lý Thanh đi vào sâu trong mộ động.

Mộ động là một lối đi dốc thoải xuống phía dưới, không khí bên trong âm lạnh và ẩm ướt. Càng đi sâu, nhiệt độ càng giảm rõ rệt.

Đi được một đoạn, họ đến nơi sâu nhất trong mộ động. Không gian trước mắt đột ngột rộng mở, sáng rực nhờ những viên dạ minh châu khảm nạm trên vách đá. Ánh sáng mờ ảo khiến khung cảnh nơi đây càng thêm kỳ lạ.

Ở trung tâm mộ phủ, một chiếc quan tài đá được đặt trang trọng. Gần đó là một chiếc bàn đá, nơi Trích Tinh Thần Thâu Ninh Viễn đang ngồi, trong tay cầm bầu rượu ngọc, ung dung tự tại.

Nhìn thấy Lý Thanh, Ninh Viễn hơi nhướng mày, vẻ mặt có chút kinh ngạc:

“Là người!”

Tề Khang tò mò hỏi:

“Sư phụ, Ninh đại ca, hai người đã từng gặp nhau?”

Lý Thanh gật đầu, đáp:

“Trước đó tại tửu quán ta đã may mắn gặp qua vài lần. Khi đó ta không biết hắn chính là Trích Tinh Thần Thâu đại danh đỉnh đỉnh, mãi đến khi thấy chân dung truy nã lan khắp Hoàng Đô.”

Ninh Viễn nghe xong bật cười:

“Ta cũng không ngờ, ngươi lại là sư phụ của Tiểu Tề. Hôm nay được gặp, quả là danh bất hư truyền.”

Dáng vẻ tuấn tú phong thần của Ninh Viễn khiến khó ai tin được hẳn chính là một tên trộm khét tiếng thiên hạ. Nhưng chỉ cần nhìn những viên dạ minh châu sáng lấp lánh trên vách tường cũng đủ biết người này là tay trộm không gì không lấy được.

Lý Thanh nhìn hẳn, thuận miệng hỏi:

“Hóa ra ngươi sớm đã biết lai lịch của mộ phủ này. Xem ra, ngươi cố ý tung tin giả để nhằm vào Thân Vương Phủ? Ta thực sự tò mò, giữa ngươi và họ có mối thù gì?”

Nghe vậy, Ninh Viễn bật cười lớn:

“Ha ha ha! Ai nói với ngươi đây là tin giả? Mộ phủ này thực sự là nơi an nghỉ của Võ Đạo kỳ tài tiền triều, Lâm Dịch!”

Lý Thanh nghe vậy, cả người chấn động:

“Là thật sao?!”

Ninh Viễn gật đầu, cười nhạt:

“Chỉ là, Võ Đạo truyền thừa của hẳn sớm đã bị ta lấy đi. Người của Thân Vương Phủ và Cửu Liên Môn tới đây cũng chỉ là phí công mà thôi.”

Hắn ngửa đầu uống cạn bầu rượu, rồi quay sang Tề Khang:

“Tiểu Tề, mau lấy thêm rượu! Có khách quý đến, sao có thể không nâng ly?”

Có thể làm nên động tĩnh lớn như vậy tại Thịnh Thiên, Lý Thanh đương nhiên không dám khinh suất trước tu vi Võ Đạo của Trích Tinh Thần Thâu. Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, hẳn phỏng đoán đối phương ít nhất cũng phải đạt đến trình độ nội kinh cao thủ.

Trong lúc hai người đối ẩm, hẳn luôn duy trì sự cảnh giác cao độ. Mỗi lần uống rượu xuống, hẳn đều dùng nội lực gột rửa một lượt, bức hết hơi rượu ra ngoài cơ thể, tránh để còn ảnh hưởng đến phản xạ và sự minh mẫn của bản thân.

“Này, Lý huynh, ngươi mới từ Thịnh Thiên tới sao? Có thể nói một chút về tình hình hiện tại bên đó không?” Ninh Viễn nhàn

nhã cất lời, giọng điệu đầy vẻ bất cần.

“Cửu Liên Môn đã rút khỏi Hoàng Đô. Các cao thủ giang hồ hiện đang tranh đoạt địa bàn với Tam Đại Võ Quán. Triều đình đề bảo đảm trật tự, đã triệu hồi Võ Lệ Quân về Hoàng Đô.” Lý Thanh đáp lại, lời nói rõ ràng mà có phần nghiêm túc.

Ninh Viễn lại nâng bầu rượu, tự rót cho mình một ngụm, uống xong liền híp mắt hài lòng.

“Chuyện này nằm trong dự liệu của ta. Võ Lệ Quân, vị thống soái tướng quân kia thật sự không đơn giản, chính là một vị Võ Đạo Tông Sư!”

Quả nhiên!

Câu nói này của Ninh Viễn đã xác nhận suy đoán của Lý Thanh và nhiều nhân vật trong giang hồ. Vị Lã Tướng Quân kia thật sự đã đạt đến cảnh giới Tông Sư!

Sau khi trả lời xong câu hỏi của Ninh Viễn, Lý Thanh lập tức hỏi lại: “Ta muốn biết, người rút cuộc đã làm gì ở Thân Vương Phủ, đến mức khiến Dự Vương ban bố lệnh truy nã giá trị hàng chục vạn lượng bạc?”

Nghe vậy, Ninh Viễn cười phá lên: “Ha ha ha, nói thật, chuyện ta làm khiến Dự Vương Phủ kiêng kỵ thì nhiều không đếm xuể. Từ việc lấy đi lão sâm quý báu của Tuyền Sơn Dược Trai, đến mấy viên dạ minh châu treo trên tường vương phủ, đều bị ta ‘sờ’ qua cả rồi!”

Khi nói đến đây, Ninh Viễn không những không cảm thấy xấu hổ, mà ngược lại còn tỏ ra vô cùng tự hào.

“Nhưng nếu phải nói đến lý do cụ thể khiến giá treo thưởng cao như vậy, thì quả thực có một chuyện đặc biệt.”

Ninh Viễn híp mắt, nụ cười trên mặt ngày càng rạng rỡ.

“Lúc Dự Vương dẫn người tới Tiểu Thúy Lĩnh, ta đã mượn cơ hội cầm con dấu của một họa sĩ xấu số, len lén lén vào vương phủ. Sau đó, ta đã để lại một dấu ấn trên mông của chính nhất phẩm vương phi!”

“Trúc Liễu cư sĩ, ha ha ha ha ha!”

Chương 98

DTV EBOOK

Nói xong, Ninh Viễn bật cười điên cuồng. Hắn vừa cười vừa vỗ đùi, khóe mắt long lanh nước, hoàn toàn chìm trong sự hả hê.

Trong khi đó, Lý Thanh trừng lớn mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc và khó tin.

Để lại dấu ấn trên người vương phi?

Người này quả thật là gan to bằng trời! Không biết hắn đã có thù oán gì với vương phủ để làm ra chuyện động trời như vậy.

Không cần tận mắt chứng kiến, chỉ cần tưởng tượng, Lý Thanh cũng đã hình dung ra cảnh tượng ấy. Trên làn da trắng nõn mịn màng, nổi bật một dấu ấn đỏ rực, bên trên khắc rõ danh hiệu của vị họa sĩ xấu số kia.

Chẳng trách, ngay sau khi ban bố lệnh truy nã, Dự Vương Phủ đã lập tức xử tử vị họa sĩ già tội nghiệp kia!

Lúc đó, Lý Thanh không khỏi ngờ vực, tự hỏi vì sao một họa sĩ lại có thể dính líu đến Trích Tinh Thần Thâu trong cùng một vụ án.

Phải mất một lúc lâu, hắn mới thu lại được vẻ kinh ngạc trên mặt, chậm rãi lắc đầu, rồi im lặng uống tiếp rượu. Hắn nghĩ bụng, Trích Tinh Thần Thâu này quả thật là một kẻ không bị trói buộc bởi bất kỳ quy tắc nào. Cách suy nghĩ nhảy thoát của hắn khiến Lý Thanh – một người đã trải qua sự mài giũa tư duy hiện đại – cũng khó mà theo kịp.

Loại người như thế này, tốt nhất là bớt tiếp xúc thì hơn, tránh bị vạ lây.

“mùi vị Vương phi, quả thật không tệ a.” Ninh Viễn vừa híp mắt, vừa tỏ ra dư vị đầy vẻ thích thú sau khi kể xong câu chuyện.

Lý Thanh: “...”

Ninh Viễn nghiêng đầu nhìn Lý Thanh, rồi hỏi: “Ta hỏi ngươi, thời gian này ngươi quay lại Tiểu Thúy Lĩnh là vì chuyện gì? Đừng có nói là vì võ học truyền thừa của Lâm Dịch.”

Lý Thanh hờ hững đáp: “Cấp độ truyền thừa ấy tuy mê người, nhưng ta luyện võ chỉ là vì nhất thời hứng thú, cũng không muốn chuốc lấy việc bị cả giang hồ truy sát.”

“Ta nghe nói trên núi có một con ác hổ. Lần này đến đây, chẳng qua là để săn bắn mà thôi.”

Ninh Viễn nhìn thoáng qua bộ gai ngược thiết giáp trên người Lý Thanh, cùng cây đao sắc treo bên hông, liền tin tưởng lời hắn nói là thật.

“Ngươi thật sáng suốt, so với mấy tên giang hồ võ phu nghe gió thành bão kia thì lý trí hơn nhiều.” Vừa uống rượu, Ninh Viễn vừa cảm thán: “Ta dù có được truyền thừa võ học của Lâm Dịch, nhưng cũng không luyện.”

Lý Thanh ngạc nhiên hỏi: “À? Vì sao? Chẳng lẽ võ học đó có hạn chế đặc biệt?”

Ngay lập tức, trong đầu hắn hiện lên câu nói nổi tiếng mà hắn từng nghe: Muốn luyện công này, trước phải tự cung!

Chẳng lẽ võ học truyền thừa của Lâm Dịch cũng như thế sao?

Nhưng lời tiếp theo của Ninh Viễn khiến nội tâm Lý Thanh chấn động không ngừng.

Ninh Viễn cười lạnh, giọng điệu có phần khinh bỉ: “Ha ha, nói hạn chế là còn nhẹ, đây là một môn tà công đoản mệnh!”

“Môn võ học này tên là Thệ Mệnh Quyết, thuộc loại nội gia công pháp. Nhưng công pháp này cực kỳ đặc thù. Một khi luyện, tuổi thọ sẽ nhanh chóng giảm sút. Tu vi càng cao, tuổi thọ mất đi càng nhanh!”

“Nếu muốn ngăn chặn sự suy giảm này, chỉ có cách thôn phệ nội lực của người khác để tăng cường tu vi bản thân.”

“Cũng bởi vậy mà công pháp này khiến tu vi Võ Đạo tăng trưởng rất nhanh, nhưng cái giá phải trả cũng tương xứng.”

Đây quả thực là một môn tà công quỷ dị!

Đồng tử Lý Thanh co lại, hắn không khỏi kinh hãi trước môn công pháp được gọi là Thệ Mệnh Quyết. Nhưng đồng thời, nội tâm hắn cũng không kìm được chút lửa nóng đang trỗi dậy, chỉ là mặt ngoài không biểu lộ ra.

Ninh Viễn tiếp tục nói: “Tiền triều từng xuất hiện một Võ Đạo kỳ tài tên là Lâm Dịch. Kỳ thực, căn cốt của hắn không phải quá xuất sắc. Nhưng nhờ môn công pháp này, hắn đã đột phá vào Tông Sư chi cảnh lúc tuổi già.”

“Sau đó, Lâm Dịch cũng biết mình chẳng sống được bao lâu, liền mai táng bản thân ở Tiểu Thúy Lĩnh.”

“Môn tà công này một khi luyện, không có cách nào quay đầu. Tuổi thọ không ngừng giảm sút, chỉ có cách thôn phệ nội lực của người khác để tạm thời trì hoãn. Nhưng khi tu vi tăng trưởng, tốc độ suy giảm tuổi thọ sẽ càng thêm khủng khiếp. Người luyện môn này nhất định phải không ngừng đi thôn phệ, cuối cùng đến lúc không thể thôn phệ nữa, chỉ có thể tro mắt nhìn tuổi thọ của mình chấm dứt.”

“Hô!” Lý Thanh thở dài một hơi. Hắn uống cạn ly rượu, rồi cảm thán: “Đây chẳng khác nào một con ngựa hoang thoát cương, chạy thẳng về phía vách núi mà không thể quay đầu.”

“Đúng vậy, ngựa hoang mất cương.”

Lý Thanh nói mà không để ý rằng, trong góc tối của mộ phủ, ánh mắt của Tề Khang thoáng qua vẻ âm đạm.

Chuyến đi mộ phủ lần này đã giúp Lý Thanh mở mang không ít bí mật giang hồ, có thể nói là một chuyến đi đầy lợi ích.

Chương 99

DTV EBOOK

Mặc dù rất hứng thú với môn võ công « Thệ Mệnh Quyết », nhưng hắn cũng hiểu rõ rằng, không thể nào hỏi Ninh Viễn để biết thêm chi tiết. Hắn không muốn bại lộ bí mật trường sinh của mình, một bí mật quan trọng hơn bất kỳ điều gì.

Cuối cùng, hắn quyết định chia tay với Trích Tinh Thần Thâu.

Lý Thanh ôm quyền nói: “Ninh huynh, ta cũng nên rời đi, nếu không người thợ săn già đi cùng ta sẽ sốt ruột chờ.”

“Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ bất cứ điều gì về người ở Tiểu Thúy Lĩnh.”

Ninh Viễn cười tự đắc, giọng điệu đầy tự tin: “Người có nói cũng chẳng sao, khinh công của ta, dù không dám nhận là thiên hạ đệ nhất, chí ít cũng nằm trong ba vị trí đầu!”

Ngay sau đó, Tề Khang cũng tiến tới, vẻ mặt không nở rộ, nhìn chằm chằm vào Lý Thanh: “Sự phụ... Người thật sự muốn đi sao?”

Nhìn thiếu niên lang được mình mang từ Thịnh Thiên tới, trong lòng Lý Thanh không khỏi trào dâng cảm xúc. Hắn thở dài một hơi:

“Haiz, tâm tư của người, ta hiểu rõ. Một lòng muốn luyện võ, xông pha giang hồ.”

“Người có chí hướng riêng, ta cũng không khuyên ngăn quá nhiều. Nhưng sau này, nếu người cảm thấy mệt mỏi và muốn trở về tiệm thợ rèn, ta lúc nào cũng hoan nghênh.”

Nói xong, Lý Thanh trịnh trọng vỗ vai Tề Khang – bờ vai gầy yếu, đơn bạc – rồi xoay người rời đi.

“Sự phụ...”

Tề Khang nhìn theo bóng lưng người thầy đã dạy mình nghề rèn sắt, lòng đầy chua xót, trong hốc mắt tràn ra những giọt nước mắt không cách nào kìm nén.

Tuy nhiên, Lý Thanh không hề quay lại nhìn. Khi bước đi, hắn lảo lảo trong miệng:

“Luyện võ công gì chứ, lưu lạc giang hồ làm gì... Ở yên ổn mà rèn sắt, sống nhẹ nhàng tự tại chẳng tốt hơn sao.”

“Người trẻ tuổi, đúng là không chịu nghe lời khuyên!”

“Tiểu ca, người xem như đã trở về. Ta còn tưởng rằng người gặp phải điều bất trắc đâu!”

Lý Thanh vừa trở lại bên đống lửa, liền nghe thấy giọng của Tôn lão đầu.

Ngọn lửa trại vẫn cháy rực rỡ, Tôn lão đầu dùng dây leo dưới mặt đất đan một chiếc võng treo giữa hai thân cây. Nhìn dáng vẻ thoải mái hài lòng của ông, dường như ông chẳng mấy may lo lắng chút nào.

“Ta đã dò xét một vòng xung quanh, mọi thứ đều ổn. Coi như yên bình.” Lý Thanh bình thản đáp.

“Vậy thì tốt. Một người canh giữ nửa đêm ở nơi rừng sâu này, người nhất định phải cẩn thận.”

Lý Thanh gật đầu, đồng ý với lời nhắc nhở của ông. Hai người nếu muốn ngủ, mà không có ai trông, thì quả thật nguy hiểm. Nhỡ đâu gặp độc xà hay mãnh thú bất ngờ tấn công, vậy thì chỉ có nước gặp họa lớn.

Trong tiếng củi lửa nổ lép bép, Lý Thanh ngồi xếp bằng, bắt đầu luyện tập Kim Thân Thuật và Quy Tứ Công.

Trong lúc tu luyện, hắn vẫn giữ được sự cảnh giác cao độ với môi trường xung quanh. Bất kỳ tiếng động nào, dù là gió thổi cỏ lay, cũng không thoát khỏi thính giác nhạy bén của hắn.

Cứ như vậy, Lý Thanh và Tôn lão đầu thay phiên nhau trông chừng nửa đêm. Cuối cùng, ánh sáng bình minh dần hiện lên.

Tí tách!

Một giọt sương nhỏ từ lá cây rơi xuống giữa mi tâm của Lý Thanh, làm hắn mở mắt.

Hành trình lần này lên núi, hai người đã chuẩn bị đầy đủ lương khô và thịt khô để cầm cự. Sau khi dùng xong bữa sáng đơn giản, bọn họ lại tiếp tục truy tìm dấu vết mãnh hổ.

Trong rừng sâu, Tôn lão đầu đường như phát hiện được một số manh mối. Ông lần theo những dấu vết mờ nhạt, rời khỏi khe núi gần khu vực mộ phủ.

Rốt cuộc, dưới một gốc cây khô, Tôn lão đầu dừng lại.

Dưới gốc cây này có rất nhiều vết cào sâu, rõ ràng do móng vuốt sắc bén của dã thú tạo ra. Chỉ nhìn thôi cũng biết, nơi đây từng là chỗ dừng chân của mãnh thú.

“Không phải gấu chó thì là lão hổ. Tiểu ca, ngươi phải cực kỳ cẩn thận.” Tôn lão đầu nghiêm túc nhắc nhở.

Khuôn mặt Lý Thanh cũng trầm xuống. Hắn tất nhiên không dám xem nhẹ lời dặn này.

Bất kể là gấu chó hay mãnh hổ, cả hai đều là những sinh vật khó đối phó.

Hiện đang là mùa xuân, gấu chó vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ đông, đói khát tột độ, tính tình vô cùng hung hãn.

Còn mãnh hổ thì không cần phải bàn. Trong rừng núi, nó có khả năng ẩn nấp rất tinh vi, đến cả những thợ săn lão luyện cũng chưa chắc phát hiện ra.

Nếu không chuẩn bị kỹ lưỡng mà bị tập kích bất ngờ, e rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Hai người tiếp tục cẩn trọng dò xét, mỗi bước đi đều vô cùng dè chừng, cố gắng nắm rõ mọi tình huống xung quanh.

Tay của Lý Thanh luôn đặt ở bên hông, sẵn sàng rút ra khoan nhận đao hoặc thâu cốt đinh bất cứ lúc nào cần thiết.

Tôn lão đầu chỉ mang theo một cây cung gỗ, lại còn chẳng có nhiều mũi tên. Ông tự biết rõ nhiệm vụ của mình là tìm kiếm dấu vết, chứ không phải chiến đấu.

“Chờ đã!”

Tôn lão đầu giơ tay, khom người kiểm tra một đồng phân và nước tiểu bị lùm cây che lấp.

Chương 100

DTV EBOOK

“Là phân lão hổ. Chỗ này chắc chắn có lão hổ ẩn nấp!”

Vừa dứt lời, một tiếng gầm vang vọng từ sâu trong rừng núi truyền tới.

“Rống!”

Nghe âm thanh ấy, dù không rành việc săn bắn, Lý Thanh cũng hiểu đó là tiếng gầm của mãnh hổ!

“Đi thôi!”

Hắn quyết đoán tiến về hướng phát ra âm thanh, tay cầm chặt khoan nhận đao, tay kia nắm hai viên thâu cốt đỉnh.

Thấy sự quyết đoán của Lý Thanh, Tôn lão đầu thoáng sửng sờ, nhưng vẫn bước theo sau.

Thời trẻ, ông từng săn được một con hổ, nhưng đó là nhờ bẫy bắt một con hổ con chưa trưởng thành, chẳng thể xem là mãnh hổ thật sự.

Thông thường, thợ săn sẽ không coi mãnh hổ là mục tiêu săn bắt, vì sự nguy hiểm của nó nằm ngoài sức tưởng tượng.

“Rống! Rống! Rống!”

Tiếng hổ gầm vang lên liên tục, chấn nhiếp cả khu rừng, khiến bầy chim trong tán cây hoảng hốt bay tán loạn. Uy thế của vị vua núi rừng này quả nhiên không thể xem thường!

Tiếng gầm ngày một lớn dần, Lý Thanh cùng Tôn lão đầu đều chậm rãi hạ bước chân. Càng tiến gần, hai người càng kinh hãi không thôi. Đây tuyệt đối là một con mãnh hổ chính trực tráng niên, hung hãn đến đáng sợ.

Sau khi xóc lên những tầng lá rậm rạp phía trước, cảnh tượng xuất hiện trước mắt khiến Lý Thanh nín thở. Trước mặt họ là một hang hổ được hình thành từ đồng đá vụn. Cảnh tượng bên trong khiến cả hai suýt nữa nổ tung da đầu.

Chỉ thấy trong hang, một con mãnh hổ hung hãn đang giằng co cùng một con cự mãng. Mà bên dưới thân cự mãng, vài con hổ con đã nằm bất động, không còn chút sinh cơ.

Thảo nào tiếng gầm của mãnh hổ lại thê lương và phần nộ đến vậy, hóa ra đó là một con hổ cái vừa mất đi bảy con.

Hiển nhiên, con mãnh hổ tỏa ra khí tức hung lệ này không hề có ý định buông tha con cự mãng kia. Nó muốn liều mạng chiến đấu tại nơi đây để quyết phân thắng bại.

Con cự mãng kia hình thể vô cùng kinh người, eo thân to như thùng nước, nửa thân còn giấu trong bóng tối phía sau hang, chỉ lộ đầu mà không thấy đuôi.

“Chờ đã!” Lý Thanh hạ giọng quyết định, muốn chờ thời cơ làm ngư ông đắc lợi.

Hắn định đợi đến khi hai con dã thú hung mãnh này phân ra thắng bại rồi mới ra tay thu thập tàn cục. Dù sao, với thực lực ngoại kinh võ giả của hắn, đối đầu cùng lúc với cả hai con mãnh thú này chẳng khác nào chuyện hoang đường.

“Rống!”

Mãnh hổ mất con không chờ thêm được nữa, nhảy vọt lên từ đồng đá vụn, nhào thẳng về phía cự mãng.

Đây là một con thanh lân cự mãng, trên thân đầy những văn vận quý dị khiến người ta nhìn mà lạnh cả sống lưng. Cự mãng nhanh nhẹn uốn mình lùi lại, né tránh thế tấn công dữ dội của mãnh hổ. Đừng nhìn vào hình thể khổng lồ của nó mà lầm, tốc độ của cự mãng trong rừng rậm chẳng thua kém bất kỳ loài nào, nơi nó trườn qua, cành lá đều bị ép gãy, địa hình phức tạp như không tồn tại.

Nhưng tốc độ của cự mãng dù nhanh, vẫn không thể nhanh hơn mãnh hổ.

Mãnh hổ lao tới, dùng vuốt hổ mạnh mẽ quật thẳng vào thân cự mãng.

“Chát!”

Lân phiến văng tung tóe, vài đường máu trắng chọt hiện lên trên thân mãng xà.

Không thể lùi thêm được nữa, cự mãng cong mình, định cuốn lấy mãnh hổ. Nhưng con hổ kia phản ứng quá nhanh, bật mình né tránh ngoạn mục, rồi lập tức lao tới, hung ác cắn sâu vào thân cự mãng.

Huu!

Cự mãng thừa cơ quất đuôi mạnh mẽ, khiến mãnh hổ bị đánh bật ra xa.

Hai bên kéo giãn khoảng cách, tiếp tục giằng co.

Cự mãng khễ phun lưỡi, thân thể từ từ lùi về sau, trên người nó đã đầy những vết thương sâu hoắm do mãnh hổ gây ra. Nhưng mãnh hổ lại không có ý định buông tha. Nó coi cự mãng là mối uy hiếp nghiêm trọng, từng bước áp sát, miệng hổ to như chậu máu há rộng, không ngừng tiến về phía trước.

Trốn sâu trong rừng, Lý Thanh lần đầu tiên trong đời được chứng kiến một con mãnh hổ hoang dã thực thụ. Cảnh tượng này khiến hắn không khỏi chấn động.

Hắn vốn đã từng tu luyện qua Mãnh Hổ Chân Ý Hình, nhưng giờ đây, khi quan sát trực tiếp cách lão hổ chiến đấu, hắn lập tức cảm thấy sự lĩnh ngộ về môn võ học này sâu sắc hơn trước rất nhiều.

Nhân lúc mãnh hổ và cự mãng lại lao vào nhau, Lý Thanh khễ hít sâu một hơi, chậm rãi đặt thanh khoan nhận đao trong tay xuống đất. Hắn bắt đầu nhẹ nhàng lắc lư cơ thể, mỗi cử động đều cố gắng bắt chước động tác của lão hổ vừa rồi.

Quan sát càng lâu, Lý Thanh càng phát hiện ra những chiêu thức của Mãnh Hổ Chân Ý Hình mà trước đây mình chưa từng lĩnh ngộ. Những điều này dường như là sự khai phá hoàn toàn mới, vượt xa những gì hắn từng học được trong lúc luyện tập.

Thời gian trôi qua, cuộc chiến giữa mãnh hổ và cự mãng cuối cùng cũng đi đến hồi kết.

Chương 101

DTV EBOOK

Con cự mãng khổng lồ kia đã bị mãnh hổ mài chết một cách ngoan cường. Thân nó đầy những lỗ thủng, lớp vảy dày đặc đã rách nát, chẳng còn chút sinh cơ nào.

Nhưng mãnh hổ cũng không hoàn toàn là người chiến thắng. Trên thân nó, thương tích chồng chất. Đặc biệt, vào thời khắc cuối cùng khi đánh gục được cự mãng, nó đã bị con mãng xà quần chặt chân sau. Sức mạnh khủng khiếp của cự mãng đã khiến xương đùi của mãnh hổ gãy nát.

Hiện tại, đây chính là cơ hội tốt nhất để săn giết mãnh hổ!

Theo dấu con hổ khập khiễng về hang, Lý Thanh mang theo thanh khoan nhận đao bước ra khỏi lùm cây rừng.

“Rống!”

Con hổ bị thương lập tức rống lên giận dữ, cảnh giác nhe răng trợn mắt. Dù thân mang thương tích, khí thế của nó vẫn không hề suy giảm.

Nhưng Lý Thanh vốn đến đây để săn nó, giờ phút này làm sao có thể bị khí thế đó làm cho lùi bước?

Bước chân hần vững vàng nhưng nhanh nhẹn, mỗi lần tiến thêm một bước, nội lực trong cơ thể lại vận chuyển mạnh mẽ, toàn thân luôn duy trì trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Con hổ, thấy Lý Thanh từng bước ép sát, liền nhe ra hàm răng sắc nhọn như muốn cảnh cáo lần cuối.

Chỉ trong mấy nhịp thở, Lý Thanh đã áp sát con hổ. Hắn dừng lại, đối mặt với ánh mắt dữ tợn của mãnh thú, một khoảng thời gian giằng co căng thẳng diễn ra.

Lý Thanh chợt cười, suy nghĩ trong đầu hắn bắt gặp thoáng qua một ý niệm: hôm nay, hắn lại có gan một mình đi săn hổ, mà nội tâm không hề mấy may sợ hãi.

“Dù là con hổ bị thương, nhưng ta cũng phải thử làm một Võ Tòng thời nay!”

Hắn mỉm cười, tay trái nhanh chóng rút ra một cây thâu cốt đỉnh từ bên hông. Đầu ngón tay nội lực quán quanh, khí kinh tự thân xoáy mạnh.

“Huru!”

Thâu cốt đỉnh rời tay, xé gió lao đi, phát ra âm thanh rít vang. Chỉ trong nháy mắt, bả vai con hổ đã hiện lên một vết máu đỏ.

Mặc dù trên thân hổ chỉ có một lớp da lông, nhưng khả năng phòng ngự của nó cực kỳ đáng sợ. Nếu là người thường, cây thâu cốt đỉnh này có thể xuyên thủng cơ thể, nhưng với con hổ, chỉ tạo ra một vết máu nhỏ.

“Rống!”

Lần này, vết thương càng làm con hổ thêm giận dữ. Nó gầm lên vang dội, dùng lực ba chân lao thẳng về phía Lý Thanh.

“Hổ tòng phong, Long tòng vân!”

Giữa rừng núi, cơn gió mạnh gào thét. Trong mắt Lý Thanh, con hổ như một ngọn núi lớn đang sụp xuống, tạo nên áp lực khủng khiếp.

Ngay tức khắc, nội lực trong cơ thể Lý Thanh bùng phát, ngoại kinh cũng chấn động theo.

Đối diện với con hổ lao tới, hắn không hề né tránh. Tay rút đao, mạnh mẽ chém xuống!

“Bá!”

Ánh đao lóe lên trong chớp mắt. Móng vuốt của con hổ bị một đao chặt đứt. Tuy nhiên, một vuốt khác của nó cũng không hề chậm trễ, vung mạnh vào ngực Lý Thanh.

“Phanh!”

Lý Thanh mặc trên mình chiếc thiết giáp đầy gai nhọn, nhưng vẫn cảm nhận rõ ràng sức mạnh kinh khủng từ cú đánh. Huyết khí trong ngực bị chấn động, hơi đau nhói.

Hắn lùi lại ba bước, sau đó vững vàng đứng thẳng nhờ bộ pháp Cổ Huyền Chùy Công, lấy sức từ eo, hai chân bám chặt mặt

đất để mượn lực.

“Ngạo rống!”

Con hổ gào lên đầy đau đớn. Chỉ trong khoảnh khắc, một chân nó đã bị cắt đứt, chân còn lại va vào thiết giáp cũng bị gai sắc nhọn đâm xuyên.

Đứng vững thân hình, Lý Thanh lần nữa rút ra ba cây thâu cốt đinh, ném thẳng về phía con hổ.

“Huu huu huu!”

Ba âm thanh xé gió vang lên liên tiếp. Phần lưng con hổ lập tức hiện lên ba vết máu đỏ tươi.

Đến đây, chiến cục đã ngã ngũ. Lý Thanh với sự chuẩn bị đầy đủ và kỹ năng điều luyện, chắc chắn sẽ hạ được con hổ bị thương này.

Nhưng hắn không vội kết thúc trận chiến. Thay vào đó, Lý Thanh thực hiện một hành động khiến Tôn lão đầu đứng ngoài kinh ngạc đến tròn mắt.

“Leng keng!”

Hắn cầm thanh khoan nhận đao xuống đất, tạo ra âm thanh kim loại chạm vào đất rõ ràng, vang vọng.

Tôn lão đầu nín thở, không dám lên tiếng, sợ quấy nhiễu trận săn giết của Lý Thanh.

Lý Thanh không ném đao để tỏ vẻ anh hùng. Hắn muốn dùng con hổ này để luyện tập bộ pháp mà hắn đã lĩnh hội – Mãnh Hổ Chân Ý Hình.

“Tới đi! Ta không cần đao, chỉ tay không tác sát đâu với ngươi!”

Giờ phút này, đôi mắt Lý Thanh sáng rực lên, tràn đầy phấn khích khi nhìn con mãnh hổ hung tợn trước mặt. Hắn như thể không thể chờ đợi để giao chiến với nó.

Con mãnh hổ, tựa như hiểu được lời của Lý Thanh, lắc lắc đầu. Sau đó, nó chậm rãi bước tới gần, ánh mắt đầy sát khí, nhưng lần này không lao vào như trước. Nó đứng thẳng, vung bàn chân hổ mạnh mẽ đập xuống.

Lý Thanh không hề nao núng. Hắn đứng yên theo bộ pháp Cổ Huyền Chùy Công, lấy vững làm gốc, mượn lực từ thể đòn, rồi dùng một chiêu Mãnh Hổ Chân Ý Hình xuất ra hổ quyền đối đầu.

“Phanh!”

Chương 102

DTV EBOOK

Một người một hồ cứ như vậy mà cuốn lấy nhau, hoàn toàn dựa vào sức mạnh thuần túy để giao chiến. Trong khi chiến đấu, Lý Thanh không ngừng cẩn thận bảo vệ phần đầu của mình, vì chỉ cần lơ là một chút, hắn có thể bị cú vung chân hay bàn tay hồ đánh tan nát hộp sọ.

Hắn liên tục ra chiêu, sử dụng quyền, cước, khuỷu tay, tất cả đều phối hợp với nội lực và ngoại kình, biến cơ thể thành một thứ vũ khí sát thương đáng sợ. Trong lúc này, hắn cũng kiểm nghiệm thành quả của việc tu luyện Kim Thân Thuật, muốn xem thử mức độ phòng ngự cơ thể mình đã đạt đến đâu.

Thế nhưng, dù Quy Túc Công hỗ trợ, Kim Thân Thuật vẫn là môn võ công tiến triển chậm chạp. Để luyện đến mức nhập môn cần ít nhất ba năm, trong khi Lý Thanh mới luyện được chưa đến nửa năm. Vì vậy, hắn vẫn chưa thể thực sự bước qua ngưỡng cửa nhập môn.

Tuy vậy, cường độ thân thể Lý Thanh lúc này không chỉ dựa vào Kim Thân Thuật. Hắn còn phối hợp với Cổ Huyền Chùy Công, Mãnh Hồ Chân Ý Hình và Khinh La Thối, trải qua nhiều lần rèn luyện gian khổ. Nhờ vậy, sức mạnh cơ thể của hắn có thể sánh với một khẩu đại pháo di động, một võ phu cường giả hiếm có.

Một người một hồ tiếp tục đấu tay đôi không ngừng nghỉ. Sau một hồi kịch chiến, con mãnh hồ dần trở nên yếu ớt. Những vết thương trước đó và việc phải đối mặt với Lý Thanh đã khiến nó cạn kiệt sức lực.

Con hồ gầm lên một tiếng đầy thê lương, tựa như nó biết mình đã không còn cơ hội sống sót. Tiếng rống cuối cùng của nó mang theo sự bất cam và đau đớn.

Nhưng Lý Thanh không phải là người mềm lòng hay nhân từ, hắn cũng chẳng có ý định thả hồ về rừng. Mục tiêu của hắn khi lên núi lần này chính là con mãnh hồ này và xương cốt của nó.

“Giết!”

Một tiếng quát vang lên. Toàn bộ nội lực và ngoại kình của Lý Thanh dồn tụ vào nắm đấm. Sức mạnh bùng nổ, hất tung ra một quyền chí mạng.

“Oanh!”

Một luồng gió mạnh từ cú đấm quét qua, nắm đấm của Lý Thanh như một khối đại lực trầm nặng, đập thẳng vào đầu con hổ.

“Phanh!”

Tiếng va chạm vang lên chấn động cả khu rừng. Con mãnh hổ rống lên một tiếng cuối cùng trước khi ngã gục xuống đất. Toàn bộ sinh cơ trong cơ thể nó hoàn toàn biến mất.

Một mình săn mãnh hổ, nhân gian anh hùng hán!

Dù ở bất cứ đâu, chỉ cần có thể dựa vào sức mình mà hạ gục một con mãnh hổ, đều xứng đáng được gọi là hảo hán chân chính!

Lý Thanh đứng cạnh thân xác con hổ, hơi thở dồn dập, thân thể nhể nhại mồ hôi. Trận chiến này tiêu hao quá lớn, thậm chí còn hơn cả lần hấn tập kích Nghiêm gia tại thế giới Cực Dạ trước đây.

“Không hổ danh là lão hổ của núi rừng hoang dã, dù bị thương cũng vẫn hung dữ như vậy, quả thực hung tính mười phần!”

Dù vậy, trong mắt Lý Thanh vẫn không hề giảm bớt vẻ phân khởi.

Hổ cốt đã tới tay!

Từ khi đặt chân đến Thịnh Thiên, Lý Thanh đã nỗ lực gom đủ hai phương thuốc rượu thuốc, và bây giờ cuối cùng mọi nguyên liệu cũng đã đầy đủ.

Đây đúng thật là một niềm vui lớn! Một khi rượu thuốc được ngâm ra, con đường Võ Đạo của hắn sẽ tiến triển vượt bậc. Hắn sẽ không cần tiếp tục dùng thời gian dài đằng đẳng để mài giũa bản thân một cách chậm chạp nữa.

Trong khi đó, Tôn lão đầu đứng bên cạnh quan sát toàn bộ trận chiến, mặt mày vẫn còn đầy kinh ngạc. Ông nhìn Lý Thanh

bằng ánh mắt vừa sợ hãi vừa kính phục.

Một thiếu niên như thế, vậy mà tay không tác sắt đã hạ gục được một con mãnh hổ trưởng thành. Dù con hổ có bị thương trước đó, nhưng điều này cũng không làm giảm bớt sự phi thường của chiến tích ấy.

Sau một hồi nghỉ ngơi, khí lực của Lý Thanh đã hồi phục phần nào. Hắn nhặt lại thanh khoan nhận đao trên mặt đất, treo lên bên hông, rồi thản nhiên bước đến bên con hổ.

Sau đó, với một sức mạnh kinh người, hắn thẳng tay nhấc bổng xác con hổ nặng trĩu lên vai!

Ngoại kinh võ phu, lực có thể cử đỉnh!

Câu nói này không phải chỉ là lời đồn đại. Với một võ giả đạt đến trình độ này, tiêu chí lớn nhất chính là sở hữu sức mạnh quái vật đến khó tin!

Lý Thanh quay lại, hướng ánh mắt đến Tôn lão đầu, rồi mỉm cười nói:

“Đi thôi, lão trượng.”

Trong ánh mắt đầy chấn động của Tôn lão đầu, Lý Thanh chỉ dùng một tay, dễ dàng nhấc bổng thân hình to lớn của lão hổ, đặt nó lên bờ vai của mình.

Đang lúc chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên hắn cảm nhận được một âm thanh rất nhỏ truyền ra từ trong ổ hổ.

“Ồ?”

Lý Thanh quay người, ánh mắt hướng về nơi phát ra âm thanh, và phát hiện ra bên trong ổ hổ, có một đồng xác hổ con đã bị cự mãnh nghiền nát. Tuy nhiên, hình như còn một con vẫn giữ được chút hơi thở yếu ớt.

Chương 103

DTV EBOOK

Hắn tiến lại gần ổ, vác theo lão hồ trên vai. Đồng hồ con bị đè nát lộ ra trước mắt hắn, và quả nhiên, trong số đó có một con vẫn sống, dù khí tức yếu đến mức gần như không cảm nhận được. Nếu không cứu, chắc chắn tiểu hồ này cũng không thể sống sót.

Lý Thanh cau mày nhìn con hồ nhỏ với chiếc đầu tròn như quả bóng, trong lòng nhất thời không biết phải xử lý thế nào. Nhưng khi hắn còn đang do dự, tiểu hồ đã cố sức dùng cái đầu nhỏ của mình, chậm chậm bò về phía hắn.

Lý Thanh lúc này đang mang trên mình khí tức của hồ mẹ, khiến tiểu hồ vừa mới mở mắt cảm thấy đây là nơi duy nhất nó có thể bám víu.

Hắn thở dài, khẽ nói: “Mẹ ngươi cùng cự mãng triều đấu đến cả mạng sống cũng không giữ nổi. Ta bắt quá chỉ kết thúc sớm nỗi đau của nó mà thôi.”

“Ta sẽ mang ngươi đi. Hy vọng sau này lớn lên, ngươi không căm hận ta.”

Dứt lời, hắn tháo bộ thiết giáp trên người xuống, sau đó vươn tay nhẹ nhàng bế con hồ nhỏ, đặt nó vào trong ngực, dưới lớp áo của mình.

“Ngao~!”

Tiếng kêu non nớt, yếu ớt của tiểu hồ vang lên, nghe như tiếng nỉ non của trẻ con, khiến Lý Thanh bất giác mỉm cười.

Mang theo một lớn một nhỏ hai con hồ, hắn quay lại đường về. Từ phía sau, Tôn lão đầu thò đầu ra từ chỗ nấp sau gốc cây, không kìm được mà thán phục: “Tiểu huynh đệ thật sự quá lợi hại! Tay không đánh hồ, đúng là anh hùng trong thiên hạ!”

Lý Thanh chỉ khẽ lắc đầu, không để tâm đến những lời nịnh nọt, bình thản nói: “Đi thôi, về mau đi.”

Hang hồ giờ đây chỉ còn lại xác vài con hồ con và thân xác tàn tạ của cự蟒. Những thứ này đã không còn hấp dẫn hẳn nữa. Lý Thanh chỉ muốn nhanh chóng quay về để bắt đầu việc cắt rượu.

Đường về dài lê thê, hần bước đi chậm rãi. Đến khi về tới thôn Thúy Sơn, trời đã khuya lắm rồi.

Vừa đặt chân đến cổng thôn, khí tức của mãnh hổ trên vai hần đã khiến lũ chó săn trong thôn sủa ầm ĩ.

“Gâu! Gâu! Gâu gâu!”

Tiếng chó sủa dồn dập, dường như sợ hãi điều gì đó. Không vì lý do gì khác, mà là bởi mùi khí tức thuộc về vua của rừng sâu—mùi của lão hổ—đã khiến những con chó vốn quen thuộc với núi rừng cũng phải đứng ngòai không yên.

Chẳng mấy chốc, từng ánh đèn trong thôn lần lượt sáng lên. Các thợ săn trong thôn bị đánh thức bởi tiếng chó, tiếng chân người vọng lại.

“Chuyện gì thế này? Sao lũ chó lại sủa loạn đến mức này?”

“Trên núi có thứ gì xuống sao?”

“Mau cầm cung, cầm đuốc đi xem thử!”

Người trong thôn vội vàng mang theo vũ khí, cầm bó đuốc chạy về phía cổng thôn. Ai nấy đều hoang mang, tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng ngay khi họ còn đang xôn xao, từ phía cửa rừng vọng lại tiếng Tôn lão đầu hét lớn:

“Đừng sợ! Đừng sợ! Chúng ta săn về rồi đây!”

“Là tiếng lão Tôn!”

“Nhưng lão Tôn lần này săn được thứ gì mà khiến lũ chó trong thôn sợ hãi đến mức này?”

Khi mọi người còn đang đoán già đoán non, cảnh tượng trước mắt đã làm cả thôn rơi vào im lặng, một sự im lặng đầy kinh ngạc.

Trong ánh sáng lập lờ của những bó đuốc, một bóng dáng xuất hiện từ trong rừng. Đó là một con đại hổ lông lầy, thân hình to lớn, uy nghiêm, bước từng bước ra khỏi bóng tối. Ánh đuốc chiếu sáng cho thấy, người đang vác con mãnh hổ ấy là

một chàng trai trẻ với khuôn mặt bình thường, nhưng phong thái mạnh mẽ, đường hoàng, không khác gì một vị anh hùng từ trong truyền thuyết bước ra.

“Tê!”

Đám đông không hện mà cùng hít vào một hơi lạnh. Cảnh tượng trước mắt khiến trái tim họ đập dồn dập, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực

Mà những con chó săn kia, ban đầu còn sủa inh ỏi, nhưng khi thấy rõ người trở về, chúng lập tức im bặt, gắp đuôi, thân thể run rẩy đứng không vững.

Người này vậy mà có thể săn giết một con sơn quân! Hơn nữa còn trực tiếp vác nó trở về thôn. Nhìn vào hình thể khổng lồ này, con mãnh hổ ít nhất cũng phải nặng bốn, năm trăm cân, tuyệt đối là một con tráng niên mãnh hổ, vô cùng hung mãnh!

“Ha ha ha ha, đừng sợ, đừng sợ! Lý tiểu huynh đệ dũng mãnh như vậy, một con mãnh hổ thì tính là gì, căn bản không làm khó được hắn.”

Ở Thúy Sơn Thôn, một nơi tương đối nguyên thủy, người mạnh luôn được tôn kính.

Đặc biệt là phần lớn người trong thôn đều là thợ săn. Họ hiểu rõ hơn bất kỳ ai sự đáng sợ của một con tráng niên mãnh hổ sống trong rừng núi. Thông thường, chỉ cần gặp phải là đã tìm đường chạy thoát, tránh càng xa càng tốt.

Nhưng Lý Thanh không những không tránh, mà còn săn giết được con mãnh hổ, vác nó trở về thôn. Điều này khiến ánh mắt mọi người trong thôn đều tràn ngập sự kính phục đối với hắn.

Chương 104

DTV EBOOK

Trong số đó, một vài thiếu nữ đang độ tuổi xuân sắc trong thôn, ánh mắt nhìn về phía Lý Thanh cũng bỗng trở nên nóng bỏng, như thể trong lòng bùng lên ngọn lửa háo hức.

Kể từ đêm đó, câu chuyện Lý Thanh đánh hổ trở về đã trở thành một truyền thuyết trong thôn Thúy Sơn, hẳn được xem như một nhân vật anh hùng mà ai cũng phải kính ngưỡng.

Đêm đó, sau khi về đến thôn, Lý Thanh được Tôn lão đầu mời về nhà nghỉ ngơi.

Vác một con mãnh hổ nặng bốn, năm trăm cân suốt quãng đường dài, ngay cả một người dẻo dai như hắn cũng cảm thấy kiệt sức. May mắn là trên đường đi không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nhờ có khí tức của mãnh hổ, những dã thú trong rừng núi không dám bén mảng lại gần, khiến hành trình trở về vô cùng thuận lợi.

Sau khi vào thôn, hắn nhờ tìm một con chó cái vừa sinh sữa, để cho tiểu hổ bú no. Xong xuôi, Lý Thanh ôm cả tiểu hổ ngủ một giấc thật ngon suốt cả đêm.

Sáng hôm sau, Tôn lão đầu cùng con trai của mình bắt đầu xử lý con mãnh hổ. Họ lột da, róc xương, phân loại theo đúng cách chuyên nghiệp của những người thợ săn lành nghề.

Theo như thỏa thuận ban đầu, Lý Thanh chỉ lấy đi vài đoạn xương hổ mà hắn cần. Phần còn lại, bao gồm thịt, da và các bộ phận khác của mãnh hổ, đều được để lại cho gia đình Tôn lão đầu.

Trừ điều đó ra, Lý Thanh còn trả lại cho Tôn lão đầu năm mươi lượng bạc ròng, coi như là phần thù lao cho chuyến đi này.

Có được số tiền ấy, gia đình Tôn lão hoàn toàn có thể thoát khỏi cuộc sống làm thợ săn gian khổ, thậm chí có thể đưa con cái lên Thịnh Thiên học hành, thay đổi vận mệnh cả gia tộc.

Như vậy, sau khi để lại một đoạn truyền thuyết về cuộc săn hồ tại Thúy Sơn Thôn, Lý Thanh cười xe ngựa, tiếp tục hành trình về Thịnh Thiên.

Nhưng gần như ngay khi bóng dáng hần khuất khỏi Thúy Sơn Thôn, tại Tiểu Thúy Lĩnh, sâu trong rừng núi, một bóng người lơ lửng xuất hiện, nhẹ nhàng lướt qua trên không trung.

Nếu có người tận mắt chứng kiến cảnh này, chắc chắn sẽ kinh hãi thốt lên rằng đó là Tiên Nhân!

Bởi vì bóng người ấy đang đứng trên một thanh phi kiếm, phi hành lơ lửng giữa không trung, tốc độ nhanh đến khó tin.

Người đó dừng lại tại hang hồ bị tàn phá bên cạnh đồng đá vụn. Gương mặt hần ngay lập tức trầm xuống, trong ánh mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo.

“Dừng!”

Đó là một nam tử trẻ tuổi, khí chất xuất trần, mặc một bộ đạo bào trắng như tuyết, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, hoàn toàn mang dáng dấp của người tu tiên.

Hần khẽ vỗ vào bên hông một chiếc túi màu nâu lớn nhỏ vừa phải, chỉ trong khoảnh khắc, từ trong túi xuất hiện một con mãnh hổ khổng lồ, uy nghi và đầy đáng sợ.

Con mãnh hổ này vừa hiện ra đã lập tức phát hiện đồng xác hồ con nằm ngổn ngang trong hang. Nó lập tức phát ra một tiếng rống bi phẫn đầy uất ức.

“Ngao rống!”

Tiếng gầm vang dội như chấn động cả trời đất, đến mức khiến những cây cối xung quanh rung lên dữ dội, lá rơi rụng không ngừng.

Nam tử trẻ tuổi nhẹ thở dài, đưa tay trấn an, vuốt ve đầu con mãnh hổ khổng lồ bên cạnh, giọng điệu như trách móc lại đầy bất đắc dĩ:

“Haizz, nếu không phải hồ loại yêu thú hiếm thấy khó tìm, ta làm sao để người đi lại cùng với lũ dã hồ bình thường chứ.”

“Khó khăn lắm mới sinh được một lứa hồ con, còn chưa kịp kiểm tra xem có mang huyết mạch yêu thú hay không, tất cả

đã chết sạch.”

Hắn khẽ lắc đầu, ánh mắt toát lên vẻ tiếc nuối, lại nhìn sang thi thể cự mãng nằm cách đó không xa. Sắc mặt hắn đột nhiên sáng lên một chút, vội bước tới quan sát.

“À?”

Nam tử kinh ngạc, cúi xuống kiểm tra cẩn thận xác cự mãng. Đó là một con mãng xà khổng lồ, thân thể tàn tạ nằm ngang giữa rừng.

“Thì ra là thế. Là bị một con cự mãng tấn công. Tuy nó chỉ là một con mãng xà bình thường, nhưng tuổi thọ đã gần trăm năm, quả thật là một loài hiếm gặp.”

“Ha ha, mật rắn này đúng là một thứ tốt. Dem về có thể làm nguyên liệu phụ cho hoàn đan nuôi thú. Chuyến này cũng không đến nỗi tay không ra về.”

Dứt lời, nam tử triệu hồi phi kiếm, điều khiển nó xé rách bụng con mãng xà một cách gọn gàng và khéo léo. Từ bên trong, một viên mật rắn lớn như nắm đấm, màu xanh biếc, lấp lánh ánh sáng hiện ra.

Nhìn viên mật rắn trăm năm quý giá trong tay, nam tử hài lòng gật đầu, khẽ cười một tiếng. Sau đó, hắn thu hồi con yêu hồ khổng lồ vào trong túi, xoay người ngự kiếm phi hành rời đi, bóng dáng nhanh chóng biến mất vào trong khu rừng sâu thẳm.

Thịnh Thiên, thủ phủ của Phong Quốc, là nơi bốn cửa thành lúc nào cũng tấp nập, người người qua lại không ngừng nghỉ.

Chương 105

DTV EBOOK

Đặc biệt vào mùa hè, thương nhân từ khắp nơi đổ về, khiến hoạt động buôn bán lên đến đỉnh điểm. Ở ngoài cửa thành, dòng người và xe cộ nối dài chờ vào thành, mãi mới đến lượt xe ngựa của Lý Thanh tiến vào.

Lộ trình trở về lần này khá khẩn cấp, bởi vì trên xe còn có một con hổ con chỉ mới vài tháng tuổi. Do phải dừng lại cho nó bú sữa, nên dù đi nhanh nhất, cả đoạn đường chỉ mất chưa đầy hai ngày.

“Ngao! Ngao!”

Tiểu hổ con đói bụng cả ngày nay, giờ phút này không ngừng kêu lên oán trách Lý Thanh.

“Ai, thật đúng là một cái thùng cơm! Sau này cứ gọi người là Thùng Cơm đi.” Lý Thanh vừa cười khỏ, vừa nhắc Thùng Cơm Nhỏ lên. Con hổ con vung vẩy móng vuốt nhỏ giữa không trung, không biết có phải đang tỏ ra bất mãn với cái tên mới này hay không.

Khi mới nhặt được nó, con hổ nhỏ yếu ớt, thờ dốc từng hồi, trông như sắp không sống nổi. Ban đầu, Lý Thanh chỉ định mang theo thử xem có thể cứu sống nó không, nhưng không ngờ, sau khi được cho bú, nó nhanh chóng lấy lại sức sống, trở nên hoạt bát hẳn.

“Người ta nói đại nạn không chết, ắt có phúc về sau. Tên nhóc này, về sau cứ theo ta mà hưởng phúc đi.” Lý Thanh cười lớn, đặt Thùng Cơm Nhỏ xuống rồi tiện tay xoa đầu nó.

Rất nhanh, xe ngựa qua được trạm kiểm soát tại cửa thành. Chỉ cần đưa cho đám lính canh vài lượng bạc, Lý Thanh liền thuận lợi tiến vào Thịnh Thiên.

Việc kiểm tra đối với xe tư nhân thường không quá nghiêm ngặt, chủ yếu nhằm ngăn chặn buôn lậu muối hay sắt – những mặt hàng bị kiểm soát gắt gao ở Phong Quốc.

Về đến Thịnh Thiên, Lý Thanh không vội trở về lò rèn của mình. Trước tiên, hắn ghé qua Dục Trai ở Tuyền Sơn để lấy về Ngũ Độc mà mình gửi trước đó.

Sau đó, hắn tìm đến một cửa hàng chuyên buôn bán các chế phẩm từ sữa của người dân thảo nguyên. Ở thời đại này, các sản phẩm từ sữa là loại hàng hóa xa xỉ, đến cả những gia đình giàu sang cũng ít khi sử dụng.

Do vấn đề bảo quản và vận chuyển khó khăn, giá sữa luôn đắt đỏ hơn thịt rất nhiều. Nhưng để đảm bảo Thùng Cơm Nhỏ lớn lên khỏe mạnh, Lý Thanh đặt một lượng lớn sữa dê tươi tại cửa hàng, yêu cầu giao hàng đều đặn mỗi ngày đến lò rèn.

“Ai, đúng là không có kinh nghiệm nuôi hổ. Chắc lúc nhỏ thì không khác gì nuôi mèo là mấy, trước cứ cho nó uống sữa dê, sau này lớn lên rồi mới chuyển sang ăn thịt.” Lý Thanh vừa lầm bầm vừa nghĩ đến khoản chi không nhỏ để nuôi “thùng cơm” này.

Nhưng hắn cũng không quá lo lắng, bởi hiện tại hắn không thiếu tiền. Nếu chi phí thật sự quá nhiều, thì hắn có thể dành thời gian ghé qua Cực Dạ thế giới thêm lần nữa, mang về những món đồ đáng giá để bán.

Dù sao, nuôi một con tiểu hổ cũng không phải vấn đề quá lớn với hắn.

Quan trọng hơn, việc mang con hổ này về còn là để tiện tham chiếu khi luyện Mãnh Hổ Chân Ý Hình. Trận chiến với mãnh hổ ở Tiểu Thúy Lĩnh trước đó đã giúp hắn ngộ ra rất nhiều điều. Nếu có thể nuôi một con hổ bên mình, chắc chắn sẽ tăng tốc độ tiến bộ của môn võ công này.

Tuy nhiên, Lý Thanh không khỏi tự hỏi, liệu con tiểu hổ này, sau khi được hắn nuôi lớn, có còn giữ được khí thế uy mãnh như mẹ của nó không.

“Mau mau lớn lên đi, ta cũng không phải nuôi không người đâu!”

Vừa trở lại tiệm thợ rèn, Lý Thanh lập tức thả con tiểu hổ đang ngoan ngoãn cuộn tròn trong ngực ra ngoài. Con hổ nhỏ bị tung xuống đất liền lăn lộn khóc lóc âm ỉ, đáng vẻ đáng thương đến buồn cười.

Sau khi dứt cho nó một ít sữa dê, Lý Thanh tiện tay làm một cái ổ đơn giản – trông chẳng khác gì một cái hang tạm bợ, rồi để mặc nó tự xoay sở.

Xong xuôi, hắn quay trở lại với kế hoạch lớn hơn – cất rượu!

Sát vách tiệm thợ rèn là Đào Nguyên Tửu Lâu, nơi tập trung không ít khách giang hồ, rượu thịt ê hề. Vừa bước vào, Lý Thanh đã nghe được những câu chuyện đầy hào khí xen lẫn khoa trương vang lên khắp phòng.

“Các ngươi biết không? Nữ thiên phu trưởng của Võ Lê Quân, xuất thủ thì tàn nhẫn đến không giống nữ nhân chút nào! Nghe đâu nàng đã liên tiếp đánh chết bốn năm gã võ phu gây chuyện rồi đấy!”

“Tiền Hồng đó hả? Thanh Hồng Nữ Hiệp đúng là danh bất hư truyền! Từ nhỏ đã theo quân chinh chiến, lại còn được gia truyền một môn thượng thừa nội gia võ học. Nghe nói Tiền gia nổi danh lắm!”

“Chắc chắn, nữ nhân như thế mà dám xuất đầu lộ diện, đúng là tuyệt diệu!”

“Hắc hắc, lời này thì khuyên người chớ có nói trước mặt nàng. Người biết không, hôm trước có gã dám giỡn mặt nàng, kết quả bị nàng đánh chết ngay tại chỗ!”

“Tê!”

Chương 106

DTV EBOOK

Lời vừa dứt, cả tửu lâu đều vang lên tiếng hít khí lạnh của đám giang hồ hán tử. Nhưng cũng có vài người ra vẻ khinh thường, không mấy tin tưởng một nữ nhân luyện võ lại có thể đạt đến trình độ đáng sợ như vậy.

Lý Thanh nghe một lát liền đoán được họ đang nhắc đến ai. Trong Võ Lệ Quân, nữ thiên phu trưởng chỉ có một người duy nhất – chính là Tiền Hồng, hay còn gọi là Thanh Hồng Nữ Hiệp. Nếu không phải nàng thì còn ai vào đây?

Sau khi ngồi lại quan sát thêm một chút để xem trong thành có xảy ra sự việc đặc biệt gì gần đây không, Lý Thanh xác định mọi chuyện vẫn bình thường. Lúc này, hắn mới chuyển sang làm chính sự.

“Chưởng quỹ, rượu mạnh nhất ở đây tên gọi là gì?” Lý Thanh hỏi, giọng điệu lãnh đạm nhưng ánh mắt sắc sảo.

Chưởng quỹ đã quá quen với câu hỏi này, không buồn suy nghĩ liền đáp ngay: “Rượu mạnh nhất ở đây có Cửu Uẩn Xuân, Thiêu Dao Tử và Ba Chén Say! Những loại này, ngay cả giang hồ cao thủ cũng không dám uống nhiều. Khách quan, ngài muốn loại nào?”

“Mỗi loại cho ta năm vò. Tất cả mang đến lò rèn trên Xích Minh đường sát vách,” Lý Thanh lạnh nhạt đáp, chẳng chút do dự.

Dù là để chế Hồ Cốt Dưỡng Thân Tửu hay Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu, thì rượu dùng đều phải là loại cực mạnh, càng nặng càng tốt. Lần này hắn chuẩn bị được khá nhiều nguyên liệu hồ cốt, nên cần đến một lượng rượu không hề nhỏ. Một lần làm ra hơn mười vò cũng là chuyện đơn giản.

Lý Thanh vừa ngẫm nghĩ vừa hào hứng chờ đợi kế hoạch chế rượu lớn của mình được thực hiện.

Vừa nghe Lý Thanh đặt hàng số lượng lớn như vậy, chương quỹ không khỏi sửng sốt. Hắn lập tức thay đổi ánh mắt, đánh giá kỹ lưỡng Lý Thanh thêm lần nữa.

“Khách quan, ngài thực sự muốn nhiều như vậy sao?”

“Thế nào? Chẳng lẽ từ lâu các người không có đủ rượu?” Lý Thanh nhếch môi cười, ánh mắt mang theo chút châm chọc nhìn chương quỹ.

“Ha ha ha, đương nhiên không phải! Khách quan nói đùa, trong từ lâu của chúng ta cái gì thiếu cũng có thể thiếu, chỉ riêng rượu thì không bao giờ!” Chương quỹ cười ha hả đáp, nhưng sau đó lại xoa xoa tay, giọng điệu đầy ẩn ý: “Chỉ là... giá tiền thì nha...”

“Làm!”

Không chút chần chừ, Lý Thanh móc từ trong tay áo ra một thỏi vàng sáng loáng. Ánh kim chói mắt khiến chương quỹ lập tức quên hết mọi thứ xung quanh, ánh mắt không rời khỏi thỏi vàng.

“Tiền không thành vấn đề. Nhanh chóng chuẩn bị đủ rượu giao tới lò rèn cho ta. Ngoài ra, nhớ mang theo thêm hai vò Đông Mai.”

“Được rồi, khách quan cứ yên tâm, ta lập tức bảo tiểu nhị mang đến ngay!” Chương quỹ mừng rỡ hắn lên, gương mặt rạng rỡ.

Đông Mai là một loại rượu nổi tiếng ở Thịnh Thiên, Lý Thanh vốn đã rất yêu thích. Loại rượu này có hương vị nồng đậm nhưng không cay gắt như các loại rượu mạnh khác, uống vào vừa thanh nhã lại vừa sâu sắc.

Sau khi hoàn tất việc mua bán, Lý Thanh nhàn nhã rời khỏi từ lâu. Hắn bước đi thong dong, nhưng ánh mắt không hề bỏ qua những biểu hiện xung quanh.

Hắn đương nhiên nhận ra, ngay sau khi hắn rời đi, không khí trong từ lâu đột nhiên trở nên yên tĩnh hơn hẳn. Những ánh mắt lén lút của đám giang hồ lùm cỏ không giấu được sự chú ý dành cho hắn.

Mua số lượng lớn rượu, lại trả bằng vàng thỏi, hành động của Lý Thanh chắc chắn đã lọt vào mắt không ít kẻ có mưu đồ.

Dĩ nhiên, Lý Thanh hoàn toàn có thể mua từng chút một để tránh gây sự chú ý. Nhưng với hắn, mấy lượng bạc hay cả trăm lượng cũng chẳng đáng để bận tâm. Hơn nữa, với bản lĩnh hiện tại, hắn không hề lo sợ đám người giang hồ gây phiền phức.

Thực lực của hắn đã tiến bộ không ít, dù đối mặt với những cao thủ nội kinh võ giả trong giang hồ, hắn vẫn có thể đứng đầu bảng. Đó là lý do hắn chẳng cần dè chừng bất cứ ai.

“Vừa hay cũng là cơ hội để kiểm nghiệm thực lực hiện tại của ta. Đồng thời xem thử đám giang hồ lộn xộn này trước sự trấn áp của Võ Lệ Quân có thể yên phận tới đâu.”

Suy nghĩ như thế, Lý Thanh không khỏi tăng thêm tốc độ. Bước chân của hắn nhẹ nhàng nhưng nhanh nhẹn, như thể sẵn sàng đối mặt với bất cứ điều gì phía trước.

Tất cả, đều nằm trong tính toán của hắn.

Đêm đó, tiểu nhị từ Đào Nguyên tửu lâu đã đưa hơn mười vò rượu ngon mà Lý Thanh đặt đến tận lò rèn.

Để chuẩn bị cho việc chế tác hai loại rượu thuốc, hắn đã sớm chuẩn bị hai chiếc vạc rượu, một lớn một nhỏ.

Chiếc vạc lớn được dùng để nấu Hồ Cốt Dưỡng Thân Tửu, còn chiếc vạc nhỏ thì dành cho Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu.

Hồ Cốt Dưỡng Thân Tửu không phải loại rượu mà chỉ cần uống một chén là có thể thấy hiệu quả rõ rệt ngay. Đây là loại rượu cần được uống đều đặn trong thời gian dài để điều dưỡng cơ thể, bồi bổ nguyên khí, giúp thân thể trong vô thức trở nên cường tráng hơn.

Chương 107

DTV EBOOK

Do đó, số lượng nguyên liệu cần rất lớn, đặc biệt là phần tinh hoa từ xương cột sống của hồ!

“Đáng tiếc lần này sẵn được chỉ là một con hồ cái, không thể thu được hồ tiên (của quý), cảm giác vẫn còn đôi chút thiếu sót.”

Việc chế tác Hồ Cốt Dưỡng Thân Tử cần những nguyên liệu chính gồm xương cột sống, xương đuôi hồ và hồ tiên (của quý). Trong đó, xương cột sống là phần quan trọng nhất, bởi đây chính là tinh hoa của toàn bộ bộ xương hồ.

Nếu có thêm hồ tiên và xương đuôi hồ thì hiệu quả của rượu càng thêm hoàn hảo. Nếu thiếu chúng, hiệu quả của rượu sẽ bị giảm đi phần nào.

“Dù sao thì việc ủ rượu cũng là một quá trình dài, sau này ta có thể thu thập thêm hồ tiên từ Tuyên Sơn Dược Trai rồi bổ sung vào, vẫn chưa muộn.”

Nói rồi, Lý Thanh cầm lên một vò rượu mạnh.

Leng keng!

Nắp bần trên vò rượu bị hấn một tay bật ra. Một mùi rượu nồng nàn, say đắm lòng người nhanh chóng lan tỏa, chỉ cần hít vào một hơi cũng đủ khiến người ta cảm thấy đầu óc choáng váng.

Đào Nguyên tử lâu quả thực không làm hấn thất vọng, rượu họ cung cấp đúng là loại rượu mạnh phi thường.

Lý Thanh hài lòng đổ rượu mạnh vào chiếc vạc lớn. Trong chiếc vạc đã được chuẩn bị sẵn hồ cốt cùng các loại phụ liệu khác.

Theo từng dòng rượu chảy vào, mùi rượu ngày càng đậm đà hơn. Hấn dùng tổng cộng mười hai vò rượu mới có thể ngập đủ hồ cốt cùng các dược liệu bên trong.

Đậy nắp lại, niêm phong thật kỹ!

Những động tác này được Lý Thanh thực hiện gọn gàng, một vạc lớn Hồ Cốt Dưỡng Thân Tửu đã được sơ bộ hoàn thành. Giờ đây, hắn chỉ cần chờ đợi thời gian để rượu ngấm và phát huy tác dụng.

Tiếp theo, chính là chế tác Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu, và ngay cả Lý Thanh cũng không thể không trở nên nghiêm túc.

Dựa theo mô tả trong tửu phương, loại rượu này đối với võ giả mà nói là đại dược bá đạo như hổ lang, tuyệt đối không phải thứ bình thường.

Bởi lẽ, nó có thể hỗ trợ võ giả phá quan. Chỉ cần một chén nhỏ cũng đủ kích phát khí huyết trong cơ thể người, đẩy nó lên mức cao nhất.

Khí huyết cuộn cuộn sôi trào, trong trạng thái này, bất kể là luyện công hay tích súc nội lực, đều có thể đạt được hiệu quả mười phần rõ rệt.

Tuy nhiên, nếu là người bình thường uống một chén, không thể trấn áp được được lực thì rất có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Đây chính là trường hợp “quá bổ không tiêu nổi”! Người không phải võ giả tuyệt đối không thể uống loại rượu này.

Lý Thanh cẩn thận từng chút, đem năm loại kịch độc đã chuẩn bị sẵn thả vào một ít rượu trong vạc. Trong quá trình này, hắn cực kỳ cẩn thận, tránh để xảy ra tình huống bị độc vật bám trên tay hay sơ suất dẫn đến tai họa.

Rất nhanh, năm loại độc vật được đặt vào trong vạc rượu.

Không thể không nói, những độc vật này đều có bản năng hiếu chiến. Ngay khi bị thả vào vạc, chúng bắt đầu giương nanh múa vuốt, ra sức tranh đấu.

Lý Thanh thấy vậy, liền nhanh chóng đổ các dược liệu đại bổ hỗ trợ tuần hoàn máu vào vạc.

Ngay sau đó, hắn mở nắp ba hũ rượu mạnh còn lại, từng vò một bị bật nắp, toàn bộ rượu được đổ vào vạc.

Tấn! Tấn! Tấn!

Khi toàn bộ rượu đã được đổ xong, Lý Thanh nhanh như chớp niêm kín vạc rượu, đóng tắc trơn tru, mười phần thành thực, không để bất kỳ độc vật nào có cơ hội thoát ra ngoài.

Rõ ràng, việc này đã được hẩn diễn luyện rất nhiều lần.

Sau khi hoàn tất mọi thứ, toàn bộ lò rèn liền tràn ngập một mùi rượu nồng nàn.

“Hiện giờ Thịnh Thiên nóng nực không gì sánh được, chỉ vài ngày nữa chính thức bước vào mùa hè, cũng là thời điểm thích hợp để chôn rượu.”

Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu yêu cầu một điều kiện đặc biệt trong quá trình chế tác: phải chôn rượu vào mùa hè, lợi dụng khí hậu nóng bức để nấu luyện độc tính âm hàn của Ngũ Độc. Quá trình này sẽ khiến độc tính và dược tính của các phụ liệu hòa quyện với nhau một cách hoàn hảo.

Không thể không thừa nhận, người nghĩ ra công thức rượu này đúng là thiên tài. Hẩn biết cách lợi dụng thiên thời, địa lợi và sự phối hợp giữa các loại dược liệu để tối ưu hiệu quả.

Rất nhanh, Lý Thanh đã đào một cái hố trong hậu viện của lò rèn, vừa vặn đủ để đặt chiếc vạc chứa Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu xuống.

Sau khi đặt xong vạc rượu, hẩn lấp đất lại, ép chặt và đảm bảo mọi thứ kín kẽ, rồi mới thu dọn dụng cụ.

“Ai, phải nấu luyện suốt ba năm mới có thể uống, đúng là điều kiện hà khắc!”

“Thôi được, ba năm sau gặp lại!”

Lý Thanh nói rồi quay về phòng. Lúc này trong phòng chỉ còn một vạc lớn Hổ Cốt Dưỡng Thân Tửu cùng hai vò Đông Mai rượu – loại rượu hẩn rất thích uống hằng ngày.

Chương 108

DTV EBOOK

So với Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu, Hồ Cốt Dưỡng Thân Tửu lại không có quá nhiều điều kiện khắt khe. Chỉ cần một năm là có thể mở ra uống, và việc sản xuất cũng không phụ thuộc vào địa điểm, có thể ủ ở bất kỳ nơi nào.

Vì vậy, Lý Thanh nảy ra ý định đưa vạc rượu này đến Cực Dạ thế giới, nơi có tốc độ thời gian trôi qua nhanh gấp ba lần ở đây. Nói cách khác, chỉ cần chờ khoảng bốn tháng, rượu đã có thể phát huy tác dụng.

Tuy nhiên, hắn cũng có chút lo lắng. Trong thời gian sống ở Thịnh Thiên, hắn không thể thường xuyên ghé thăm Cực Dạ thế giới, nếu rượu không may bị phá hỏng hoặc bị ai đó lấy mất, thì mọi công sức coi như uống phí.

“Hay gửi ở Nghĩa Bang, để Thiên Long trông giữ?”

Không được!

Điều này là tuyệt đối không thể. Tính theo thời gian của Cực Dạ thế giới, Lý Thanh rời khỏi Hắc Diệu Thành cũng đã gần hai năm.

Nếu đột ngột quay lại mang theo một vạc rượu lớn như vậy, chắc chắn sẽ gây nên sự chú ý, thậm chí là oanh động.

Dù Thiên Long vẫn tín nhiệm hắn như trước, nhưng bản thân Lý Thanh tuyệt đối sẽ không làm ra hành động dễ gây nghi ngờ như thế.

Hắn tạm thời gạt bỏ ý nghĩ này, bởi hiện tại hắn không thiếu thời gian. Rượu đã được ủ xong, điều cần làm bây giờ chỉ là kiên nhẫn chờ đợi.

“Không vội, không vội, mọi việc đều có thể từ từ tính toán!”

Lý Thanh lắc đầu, sau đó cầm lên một vò Đông Mai rượu.

Leng keng!

Hương rượu thơm nồng tức khắc xộc vào mũi, ngay cả những người không ham mê rượu cũng khó mà cưỡng lại cảm giác thèm thuồng này.

“Lộc cộc lộc cộc~”

Hắn không ngần ngại, cứ thế ngửa cổ uống từng ngụm lớn. Rượu Đông Mai khi vào miệng mềm mại, dư vị ngọt ngào, quả nhiên danh bất hư truyền, xứng đáng là loại rượu nổi tiếng khắp Thịnh Thiên!

Một ngụm lớn rượu ngon vào bụng khiến cả cơ thể Lý Thanh ấm áp hẳn lên, cảm giác mệt mỏi tích tụ suốt quãng thời gian bốn ba khắp Tiểu Thúy Lĩnh dường như tan biến.

“Hô! Sảng khoái!”

Hắn cảm thán, rồi đột nhiên đôi tai giật giật, khóe miệng khẽ nhếch lên đầy vẻ thú vị.

Từ bên ngoài lò rèn, một âm thanh lạ truyền đến, dù nhỏ nhưng rất rõ ràng.

Không chỉ mình Lý Thanh nghe thấy, ngay cả Thùng Cơm Nhỏ, con hổ nhỏ nằm ngủ trong góc chuồng, cũng phát giác điều bất thường. Nó mở mắt, vẫy vẫy cái đuôi, rồi đứng dậy, vừa nhe răng vừa kêu nho nhỏ, ra vẻ uy hiếp như một con mèo giận dữ.

Xem ra, thật sự có kẻ gan to bằng trời lên vào đây. Nhưng là đầu trộm đuôi cướp hay kẻ muốn mưu tài hại mạng thì chưa rõ.

Khi Lý Thanh còn đang suy nghĩ, từ ngoài cửa bất ngờ vang lên một tiếng động thanh thúy – đó chính là âm thanh của ổ khóa sắt bị phá mở.

Âm thanh này đủ lớn để đánh thức bất kỳ ai, dù là người đang ngủ say đến mấy.

Không cần nghĩ nhiều, mục đích của kẻ xâm nhập đã quá rõ ràng.

Khóe miệng Lý Thanh chậm rãi hạ xuống, nụ cười nhạt lúc này giờ đây đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một luồng sát khí lạnh lẽo hiện rõ trong ánh mắt.

Sau khi chém giết một con mãnh hổ, không hay không biết, trên người hắn đã dưỡng thành một cỗ khí thể lạnh lùng, khiến người khác phải e dè.

Leng keng!

Ổ khóa sắt vang lên âm thanh vỡ vụn, một người mặc áo đen nhàn nhả bước vào trong lò rèn của Lý Thanh.

Hắn không hề có ý định che giấu động tĩnh của mình, tay vẫn cầm theo một ngọn đèn dầu, ánh sáng vàng nhạt từ ngọn đèn chiếu rọi khắp tiệm rèn. Hắn quan sát từng món đồ bày biện bên trong với vẻ mặt ngả ngớn.

“Chắc chắc, làm thợ rèn ở Thịnh Thiên đúng là có tiền. Chỉ mấy thứ sắt này thôi cũng đã đáng giá không ít.”

Ngữ khí của người này đầy vẻ khinh thường, dường như hắn cho rằng một thợ rèn như Lý Thanh chẳng đáng để hắn bận tâm.

Tay cầm ngọn đèn, hắn tiếp tục tiến sâu vào trong, đi qua hành lang rồi đẩy cửa phòng của Lý Thanh.

C-K-Í-T...T..T.. A~

Khi cánh cửa mở ra, mùi rượu nồng đậm xộc thẳng vào mũi, khiến đôi lông mày của hắn cũng nhíu chặt lại.

Hắn thầm nghĩ người trong phòng hắn là một tử quỷ, đoán chừng lúc này đã uống đến bất tỉnh nhân sự.

Mang theo ý nghĩ ấy, người áo đen giơ ngọn đèn lên, ánh sáng le lói chiếu vào bên trong. Nhưng ngay khi thấy rõ cảnh tượng trong phòng, cả thân thể hắn bất giác cứng đờ.

Trên đầu giường, Lý Thanh đang ngồi thẳng, một tay nâng vò rượu Đông Mai, đôi mắt lạnh lùng nhìn hắn bằng ánh nhìn vừa như cười vừa không phải cười.

Sát khí trên người Lý Thanh đậm đặc, thứ sát khí này do việc chém giết mãnh hổ mà thành, là một loại khí thể vô hình – có thể gọi là hổ sát.

Dưới chân hắn, còn có một con hổ nhỏ đang nằm, đó chính là Thùng Cơm Nhỏ. Mặc dù chỉ là một tiểu lão hổ, nhưng cũng toát ra vài phần hung hãn.

“Giao bạc ra... Ta tha mạng cho người!”

Chương 109

DTV EBOOK

Tên áo đen lấp bắp, cố gắng nói ra một câu, nhưng rõ ràng giọng nói của hắn hoàn toàn thiếu khí thế. Thậm chí sau khi nói xong, hắn phát hiện đôi chân mình bắt đầu run lên bần bật.

“Muốn chết!”

Lý Thanh đột ngột đứng lên, sải bước tiến về phía hắn.

Oanh!

Đáp lại kẻ xâm nhập chỉ là một cú hỏ quyền mạnh mẽ. Kinh khí trong cơ thể Lý Thanh tuôn ra như cầu vồng, hội tụ vào nắm đấm.

Phanh!

Một quyền này dù là mãnh hổ trong núi cũng phải đau đớn, huống chi là một kẻ ngay cả ngoại kinh còn chưa luyện thành. Làm sao hắn có thể chịu nổi một cú đấm này?

Lý Thanh đấm thẳng vào lồng ngực tên áo đen, sức mạnh như sấm rền khiến xương ngực của hắn vỡ nát. Tim hắn lập tức ngừng đập, chết ngay tại chỗ.

“Hừ, ta đúng là đánh giá cao bọn chúng. Ngay cả một võ giả ngoại kinh cũng không có, vậy mà cũng dám đến đây cướp bóc.”

Nói xong, Lý Thanh dùng chân đá xác của tên áo đen sang một bên. Vài đồng bạc vụn và mấy đồng tiền lẻ rơi ra từ người hắn, trông chẳng đáng giá là bao.

Nhìn cảnh này, Lý Thanh không nhịn được bật cười. Hắn nhận ra, kẻ này chẳng qua cũng chỉ là một tên lưu manh đầu đường xó chợ, giết chết hắn thật sự chẳng đáng để bận tâm.

Ngay sau đó, Lý Thanh nhắc vò rượu lên, uống thêm một ngụm lớn rồi lau miệng, quay về tư thế ngồi ngay ngắn và tiếp tục luyện công.

Một đêm trôi qua, lò rèn của Lý Thanh lần lượt đón ba nhóm người xâm nhập. Nhưng không một ai trong số đó có thể rời khỏi đây.

Tất cả bọn chúng, từ đầu trộm đuôi cướp cho đến kẻ mưu đồ bất chính, đều bị Lý Thanh dùng một quyền một mạng tiễn xuống hoàng tuyền. Lò rèn của hắn, từ nơi chế tạo binh khí, giờ đây đã trở thành nơi chôn xác cho những kẻ dám lòng mang ý đồ xấu.

Sắc trời tảng sáng, Lý Thanh bước ra khỏi cửa lò rèn, vừa ngáp vừa thay một chiếc khóa mới cho cửa chính.

Ở bên cạnh, lão Trương – chủ tiệm mì hoành thánh gần đó, đang nhìn hắn với ánh mắt đầy cổ quái. Nhìn Lý Thanh đang loay hoay đổi khóa, lão Trương không nhịn được liền hỏi:

“Tiểu Lý sư phụ, tối hôm qua ngươi làm gì mà động tĩnh lớn vậy? Làm sao đến mức phải phá cả ổ khóa rồi?”

Lý Thanh không ngần đầu, đáp hờ hững:

“À, tối qua ta bận rèn sắt. Chiếc khóa này vốn đã cũ, sẵn hôm nay đổi luôn cái mới thôi.”

Hắn vừa nói, vừa quay sang bảo:

“Lão Trương, ngươi tranh thủ làm cho ta hai bát hoành thánh trước, để nguội một chút. Thời tiết nóng thế này, ăn nóng thật sự chịu không nổi!”

Lão Trương hào sảng đáp:

“Được thôi, ngươi chờ một chút!”

Nếu ai đó vào lò rèn của Lý Thanh lúc này, chắc chắn sẽ không thấy bất kỳ dấu vết nào của cuộc “náo loạn” đêm qua, chứ đừng nói tới t-hi t-hê.

Bởi Lý Thanh đã sớm xử lý gọn gàng, vứt hết xuống Cự Dạ thế giới. Một đêm mà ba nhóm với tổng cộng bốn người đã mò đến lò rèn, nhưng ngay cả một tên võ giả ngoại kinh cũng không có.

Điều này khiến Lý Thanh cảm thấy vừa buồn cười vừa nhàm chán. Nhưng nghĩ kỹ lại, hắn cũng hiểu rằng, nếu thực sự là võ giả ngoại kinh, ở Thịnh Thiên Thành hiện tại, bọn họ đã sớm

chiếm cứ một con phố, sống bằng việc thu phí bảo hộ, chứ đâu cần đi trộm vặt thế này.

Những kẻ này, c·hết đi chẳng khác gì đá rơi xuống nước, thậm chí không nổi được một gợn sóng.

Xuân qua Hạ đến, thời gian như cát trôi qua kẽ tay, lặng lẽ không tiếng động.

Hiện nay, dưới sự trấn giữ của Võ Lệ Quân, thế cục ở Hoàng Đô dần trở nên ổn định. Tuy nhiên, Võ Lệ Quân vốn là quân đội chính quy của Phong Quốc, mỗi khi biên cương xảy ra chiến sự, đội quân này liền phải rời đi. Vì vậy, không thể mãi trấn giữ ở Hoàng Đô được.

Để tránh việc đất nước lâm vào cảnh giặc ngoài loạn trong, triều đình đã nhận được một kế sách từ một vị năng thần.

Đề xuất này là: tuyển mộ những võ giả từ giang hồ, tổ chức thành một cơ cấu trực thuộc Hoàng Đế, chuyên quản lý và trừng trị những kẻ gây chuyện trong giang hồ.

Khi kế sách này được dâng lên, Thánh Thượng Thái Văn Đế lập tức tán thưởng, cho phép triển khai ngay.

Vào giữa mùa hè, triều đình chính thức ban bố thông báo:

Phong Vệ Môn sắp được thành lập, là một cơ quan chuyên môn phụ trách xử lý những võ giả gây rối. Người tài năng có thể đến báo danh, nếu vượt qua được khảo hạch, sẽ được chính thức gia nhập tổ chức.

Khi nghe tin tức này, Lý Thanh cảm thấy rất thú vị.

Một cơ quan trực thuộc Hoàng Đế? Phong cách này chẳng khác nào Cẩm Y Vệ hay Đông Xưởng ngày xưa. Nếu thực sự vượt qua khảo hạch và gia nhập, vậy chẳng phải sẽ có biên chế, trở thành người của triều đình sao?

Đừng để ý đến việc đám giang hồ lùm cỏ luôn mồm chửi triều đình là “ung khuyến”. Mắng thì mắng, nhưng khi tin tức về việc báo danh vừa công bố, những kẻ này lại đổ xô đến chật kín chỗ.

Chương 110

DTV EBOOK

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, nơi đăng ký và khảo hạch đã đông nghịt người, chật như nêm cối.

Có bát cơm sắt để ăn, lại không phải sống cảnh chém giết giang hồ tranh đoạt địa bàn, chẳng phải tốt hơn rất nhiều sao?

Ngẫm lại câu nói xưa: Tập được đồ long thuật, hàng cùng đế vương gia, trong lòng Lý Thanh không khỏi hiện lên một nụ cười đầy ý vị.

Đúng lúc này, Thịnh Thiên đang tập trung rất nhiều võ giả từ khắp nơi đổ về, những người đến báo danh đều là cao thủ ngoại kinh tầng tầng lớp lớp. Thậm chí, có không ít người từng chiếm giữ một, hai con phố ở các nơi, nay cũng không ngại chen chúc để thử sức với bát cơm sắt này.

Ví dụ như hiện tại, tại con phố Xích Minh, tám hảo hán đến từ Lương Châu đang tụ họp bàn tính kế hoạch.

Phương lão đại, người đứng đầu nhóm, nghiêm túc nhìn Dương Hưng – một trong những người trẻ tuổi nhất nhóm nhưng lại được coi là quân sư, liền hỏi:

“Dương lão đệ, chuyện này người thấy thế nào?”

Dương Hưng, ánh mắt lóe sáng, trầm ngâm một chút rồi thấp giọng nói:

“Nếu như trong số chúng ta có người có thể nhậm chức ở Phong Vệ Môn, đây tuyệt đối là một chuyện tốt, có trăm lợi mà không có một hại.”

Nghe vậy, Phương lão đại gật đầu, ánh mắt tán thành:

“Nói rất đúng! Nếu có người của chúng ta trong triều xử lý sự việc, nhất là ở cái cơ cấu như Phong Vệ Môn, vậy vị trí của chúng ta sẽ được củng cố. Phải có người của chúng ta ở đó!”

Tuy nhiên, trong nhóm tám người này, phần lớn đều là những người chỉ quen dùng nắm đấm, không giỏi suy nghĩ tính toán.

Họ cảm thấy cuộc sống hiện tại đã rất tốt, chẳng cần thiết phải dính líu đến triều đình.

Một người lên tiếng:

“Chúng ta bây giờ không phải đang rất tự tại sao? Đi làm việc cho triều đình, vừa tốn công vừa chẳng được gì!”

Một người khác phụ họa:

“Đúng vậy! Nghĩa phụ ta năm đó chính là bị đám cầu quan hại chết. Ta tuyệt đối không làm cho bọn chúng!”

Phương lão đại hiểu rõ tính khí của mấy người huynh đệ này, nên cũng không hy vọng gì ở họ. Bởi vậy, hắn nhanh chóng chuyển ánh mắt về phía Dương Hưng.

Trong nhóm, Dương Hưng nhỏ tuổi nhất, nhưng không chỉ võ công cao – đã đạt đến trình độ ngoại kinh – mà đầu óc cũng rất linh hoạt, giỏi mưu tính.

Khi ánh mắt Phương lão đại nhìn tới, Dương Hưng đáp lại bằng một cái liếc mắt, sau đó trịnh trọng gật đầu.

“Đại ca, để ta đi!”

Giữa hè đã tới, khí trời nóng rực không gì sánh được, khiến người ta cảm thấy như muốn tan chảy.

Hổ con giờ đã lớn được ba, bốn tháng, kích cỡ không khác một con chó nhà thông thường, nhưng có lẽ vì vết thương cũ và cơ địa tiên thiên yếu kém, nó phát triển có phần chậm hơn hổ bình thường.

Lý Thanh bắt đầu cho nó ăn thịt, dự tính qua một, hai tháng nữa, khi nó tròn nửa năm tuổi, Thùng Cơm Nhỏ có thể hoàn toàn cai sữa.

Mặc dù Lý Thanh chẳng có kinh nghiệm gì trong việc chăn nuôi, nhưng với sự chăm sóc tận tình, hổ con càng lớn càng khỏe mạnh, sinh cơ tràn đầy. Hắn nghĩ, chỉ cần không làm điều gì ngu ngốc thì chẳng đến nỗi để nó chết oan.

“Ngao!” Thùng Cơm Nhỏ vừa gặm mép giường vừa phá phách căn phòng, quậy tung bừa chẳng chịu yên.

Bên cạnh, Lý Thanh đang đồng thời luyện Kim Thân Thuật và Quy Túc Công.

Suốt thời gian qua, hắn đã tập trung khổ luyện, nhưng Kim Thân Thuật vẫn dậm chân tại chỗ ở tầng thứ nhất. Dù vậy, hắn cảm nhận được, không lâu nữa, có lẽ ngay trong năm nay, hắn sẽ bước qua ngưỡng cửa nhập môn của Kim Thân Thuật.

Trái lại, tiến độ của Quy Tức Công lại nhanh hơn. Nội lực của hắn đã đạt đến mức độ hùng hậu, gần chạm ngưỡng cao thủ ngoại kinh.

Việc đồng thời đạt được trình độ ngoại kinh cao thủ trong cả nội gia và ngoại gia võ học là chuyện vô cùng khó khăn. Nếu không nhờ Kim Thân Thuật hỗ trợ Quy Tức Công và ngược lại, với căn cốt của Lý Thanh, e rằng hắn phải mất ít nhất bảy, tám năm mới đạt tới trình độ hiện tại.

“Hô!”

Lý Thanh thu hồi tư thế, cảm nhận dòng nội lực trong cơ thể như suối chảy, lòng thỏa mãn gập đầu.

“Với thực lực hiện tại, ta không sợ đối đầu với hai, ba cao thủ ngoại kinh cùng lúc, chắc chắn không phải cố hết sức mới chống đỡ được.”

Ánh mắt hắn sáng lên khi nhìn vào vạc rượu hổ cốt trong góc phòng. Hắn nhắm tính, đến sang năm, mẻ rượu này có thể sử dụng, giúp Võ Đạo của hắn tiến thêm một bước dài.

“Kiên nhẫn đợi thêm một chút thôi! Đột phá là chuyện sớm muộn.”

Khi Lý Thanh đang trầm ngâm, từ bên ngoài tiệm thợ rèn truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

“Đông đông đông!”

Kèm theo đó là một giọng nói thô kệch vang lên:

“Lý Đại Sư, có ở đây không?”

Giọng nói này là của Phương Long. Hắn đột nhiên đến đây để làm gì?

Mang theo chút nghi hoặc, Lý Thanh bước ra cửa tiếp khách.

Chương 111

DTV EBOOK

Phương Long đứng trước cửa, khuôn mặt vui vẻ, trên tay còn xách một trảng thịt khô. Khi nhìn thấy Lý Thanh, nụ cười trên gương mặt hắn càng thêm rạng rỡ.

“Phương lão đại, ngươi có chuyện gì sao?” Lý Thanh hơi nghi hoặc nhìn Phương Long.

Phương Long cười sảng khoái:

“Ha ha ha, Lý Đại Sư, là thế này. Dương lão đệ của ta đã thành công vào được Phong Vệ Môn làm việc. Hôm nay ta đến đây để chia vui và cảm tạ ngươi!”

Vừa nói, Phương Long vừa đưa trảng thịt khô cho Lý Thanh.

Lý Thanh không từ chối, nhận lấy thịt khô rồi chúc mừng liên tục:

“Phong Vệ Môn ta cũng từng nghe danh, nơi đó chỉ nhận toàn rồng phượng trong loài người. Thật đáng mừng, chúc mừng ngươi!”

Lời này không hề là xã giao. Phong Vệ Môn do triều đình thành lập, là nơi tập hợp những tinh anh xuất sắc nhất để làm việc tại Hoàng Đô. Bước chân vào được Phong Vệ Môn chính là biểu tượng cho tài năng và địa vị hiếm có.

Nghe nói hơn phân nửa người trong Phong Vệ Môn đều là ngoại kinh võ giả, thậm chí triều đình còn điều một bộ phận từ Võ Lệ Quân – đội quân tinh nhuệ bậc nhất – gia nhập bộ môn mới thành lập này.

Việc Dương Hưng có thể bước chân vào Phong Vệ Môn đã đủ nói lên tài năng và tiềm lực của hắn. Điều này không chỉ nâng tầm cá nhân mà còn củng cố vị thế của những hảo hán Lương Châu đã đến Thịnh Thiên. Từ giờ trở đi, địa vị của họ trong vùng càng thêm vững chắc, e rằng đến cả tam đại võ quán cũng khó lòng dám tùy tiện động vào miếng bánh béo bở này.

Quả nhiên, triều đình đã có người đứng sau chống lưng, Phương Long và những huynh đệ của hắn giờ đây không còn là những kẻ mà người khác có thể dễ dàng xem thường.

Sau một hồi chuyện trò, Phương lão đại tiếp lời:

“Lý Đại Sư, hôm nay ta đến đây, ngoài chuyện cảm tạ còn có một việc muốn nhờ ngươi! Ta muốn nhờ ngươi rèn cho Dương Hưng – hiền đệ của ta – một thanh binh khí tiện tay.”

“Bây giờ hắn đã vào Phong Vệ Môn, không giống như trước đây nữa. Ta, làm đại ca, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh bảo vệ hắn. Chỉ đành dùng cách này để giúp hắn thêm một phần tự vệ.”

“Đương nhiên, ngươi cứ yên tâm! Bạc thì tuyệt đối sẽ không thiếu, bao nhiêu ta trả bấy nhiêu!”

Lý Thanh nghe xong, không chút chần chừ mà gật đầu đồng ý.

“Nguyên lai là chuyện này, không thành vấn đề. Không biết Dương huynh đệ sử dụng loại binh khí nào?”

Phương Long vội vàng đáp:

“Kiếm! Trường kiếm! Không cần quá nặng, nhưng tốt nhất là sắc bén một chút. Đó là hai yêu cầu hắn nhắc đến.”

Lý Thanh nhắm tính rồi trả lời dứt khoát:

“Ba mươi lượng bạc. Ba ngày sau ngươi có thể tới lấy kiếm.”

Rèn kiếm là việc hắn rất quen thuộc. Ngay khi Phương lão đại vừa nói ra yêu cầu, trong đầu Lý Thanh đã hiện lên hình dáng của một thanh trường kiếm lý tưởng.

“Tốt lắm, đây là bạc. Ba ngày sau ta sẽ đến nhận kiếm.”

Phương lão đại lập tức lấy ra ba viên bạc ròng, mỗi viên trị giá mười lượng.

Khác với dáng vẻ túng quăn ban đầu khi mới đến Thịnh Thiên, giờ đây nhóm huynh đệ Lương Châu – sau khi chiếm lĩnh Xích Minh đường phố – hiển nhiên đã tích lũy được không ít tài sản.

“Lý Đại Sư, ta không làm phiền thêm. Cáo từ!”

Phương lão đại ôm quyền, phong thái dứt khoát rời đi.

Lý Thanh đứng tại cửa, nhìn theo bóng lưng Phương Long, lòng không khỏi nảy sinh một vài suy nghĩ.

Những huynh đệ Lương Châu giờ đây có thể an bài người của mình vào Phong Vệ Môn, điều đó chứng minh rằng họ đã đặt được nền móng vững chắc tại Thịnh Thiên. Từ nay về sau, địa bàn mà họ chiếm lĩnh sẽ không dễ dàng bị người khác đoạt đi.

Mà triều đình lập ra cơ cấu Phong Vệ Môn này, chắc chắn không chỉ đơn thuần để duy trì trật tự võ giả trong thành.

Liệu đây có phải là một nước cờ trong cuộc đấu tranh quyền lực, hay một cách cân bằng phe phái của triều đình?

Nghĩ tới đây, Lý Thanh cảm thấy mọi thứ quá mơ hồ, khó đoán.

“Hoàng Đô phồn hoa thật, nhưng cũng là nơi đầy rẫy thị phi.”

Lý Thanh khẽ lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn ra khỏi tâm trí.

Ngay lúc đó, từ trong phòng đột nhiên vang lên tiếng giá đỡ đổ xuống.

Ầm ầm!

Cùng lúc đó, từ trong phòng truyền ra những tiếng rống đầy uy lực của hổ con:

“Ngao! Ngao rống!”

Nghe tiếng động này, trên mặt Lý Thanh lập tức xuất hiện vài đường hắc tuyến. Không cần suy nghĩ cũng biết, nhất định là Thùng Cơm Nhỏ lại phá nhà.

Hắn nhanh chóng lao vào phòng, đưa mắt quét ngang một lượt. Sau khi chắc chắn vạc rượu lớn vẫn nguyên vẹn, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, hắn một tay tóm lấy Thùng Cơm Nhỏ, nhấc nó lên, ánh mắt nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt nó. Với giọng điệu đầy cảnh cáo, hắn nói:

“Ngươi, tiểu tử này, nếu còn dám phá nhà nữa, ta liền ninh như ngươi thành món hổ ninh như ăn thử!”

Chương 112

DTV EBOOK

“Ngao!” Hồ con kêu lên một tiếng đầy ủy khuất. Nó trưng ra vẻ mặt tội nghiệp, không hề giãy dụa, dường như hiểu ra điều gì đó và ngoan ngoãn hơn hẳn.

Nói đi cũng phải nói lại, hồ con hiện giờ đang trong giai đoạn tinh lực dồi dào nhất, việc nó thích quậy phá hay gây ra động tĩnh là điều không thể tránh khỏi.

Cảnh cáo một phen xong, Lý Thanh thở dài, thả Thùng Cơm Nhỏ xuống đất, rồi bắt đầu thu dọn lại giá đỡ bị đổ.

Giá đỡ này chủ yếu dùng để đặt vài món đồ linh tinh, nhưng ở ngăn dưới cùng, hắn giấu tất cả bí tịch võ công mà mình đang luyện tập.

Chẳng hạn như Mãnh Hồ Chân Ý Hình, Kim Thân Thuật, hay Kinh La Thối, đều được cất kỹ ở đó.

Trong lúc thu dọn, tay hắn vô tình chạm phải một quyển sổ dày cộp – đó chính là Cổ Huyền Chùy Công!

Lý Thanh cầm quyển bí tịch này lên, chìm vào trầm tư.

Hắn nhớ lại lời sư phụ căn dặn trước lúc lâm chung, rằng bản võ học này cần được đưa về lại cho gia đình sư phụ.

Thời gian vừa qua, từ khi đến Thịnh Thiên, hắn bận rộn với vô số việc từ nấu rượu đến rèn đúc, khiến chuyện này bị trì hoãn hết lần này đến lần khác. Nhưng hiện tại, nhân lúc rảnh rỗi hiếm hoi, hắn cảm thấy đã đến lúc thực hiện lời dặn dò của sư phụ.

“Thanh Châu, Sùng Ninh huyện...”

Địa chỉ mà sư phụ nhấn nhủ vẫn luôn khắc sâu trong trí nhớ của hắn.

“Được, phải tìm cơ hội đi một chuyến!”

Quay sang Thùng Cơm Nhỏ, hắn chỉ tay cảnh cáo lần nữa:

“Mấy ngày tới ngươi phải ngoan ngoãn, đừng quậy phá nữa! Chờ ta làm xong thanh kiếm, ta sẽ đưa ngươi ra ngoài chơi.”

Dường như hiểu được lời hắt, Thùng Cơm Nhỏ lăn lộn trên mặt đất, nhưng ánh mắt đầy bất mãn, trông như đang phản đối, không hề hào hứng trước lời hứa hẹn của hắn.

【Thành công rèn đúc phàm phẩm binh khí: Tinh Thiết Trường Kiếm, thu hoạch được tuổi thọ bốn tháng!】

Nương theo âm thanh thông báo vang lên, Lý Thanh cầm trên tay một thanh trường kiếm mới hoàn thành. Ánh mắt hắn giống như đang nhìn một tác phẩm nghệ thuật, tỉ mỉ đánh giá từng đường nét của thanh kiếm.

Sắc bén lưỡi kiếm phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, tỏa ra một loại hàn mang khiến người ta không khỏi rùng mình. Xét về công nghệ chế tạo, thanh kiếm này không thể bắt bẻ chỗ nào. Tuy không đạt đến trình độ “chém sắt như chém bùn”, nhưng khả năng thổi đứt tóc là điều hoàn toàn trong tầm tay.

“Ai, tuổi thọ lại giảm bớt... Có khi nào sau này rèn đúc binh khí kiểu này chỉ còn tăng thêm được một ngày tuổi thọ không chứ?”

Lý Thanh thở dài, trong lòng dâng lên vài phần ưu tư. Tuy vậy, đối với hắn, có thể thu được mấy tháng tuổi thọ như hiện tại đã là không tệ.

Với kỹ thuật hiện giờ, để rèn một thanh trường kiếm như thế, hắn chỉ cần hai ngày là đủ. Lần này, hắn đồng ý giao kiếm cho Phương lão đại trong ba ngày cũng chỉ để phòng ngừa có biến cố bất ngờ làm chậm trễ mà thôi.

“Phàm khí vẫn là phàm khí. Cho dù là Kinh Tịch Dao, thanh đao từng trải qua thiên chùy bách luyện, được xem như tác phẩm đỉnh cao của ta, thì cũng chỉ được xếp vào hàng tinh phẩm phàm khí.”

“Ngay cả khi dùng đến vật liệu đặc thù như Mặc Kim, thì Vô Song Chùy vẫn không thoát khỏi đánh giá là tinh phẩm phàm khí.”

Nhưng dù thế nào, Lý Thanh cũng không hề tự ti. “Kinh Tịch Dao và Vô Song Chùy,” hắn lẩm bẩm, “trong giang hồ chắc

chấn đủ tư cách được gọi là thần binh lợi khí!”

Điều này không phải là sự khoắc lác, mà là sự tự nhận thức rất rõ ràng về khả năng của bản thân.

Kinh Tịch Dao và Vô Song Chùy hiện tại chỉ thiếu đi chút danh tiếng. Theo thời gian, hoặc khi chúng được một cao thủ võ đạo sử dụng, chắc chắn sẽ trở thành thần binh được giang hồ võ lâm công nhận.

Hắn rất tự tin rằng chất lượng của Kinh Tịch Dao và Vô Song Chùy hoàn toàn không kém cạnh những thần binh nổi danh trong giang hồ hiện tại. Hắn tin rằng, chỉ cần vài chục, thậm chí trăm năm trôi qua, giang hồ chắc chắn sẽ truyền tụng về một thanh đao mang tên Kinh Tịch.

Hiện giờ, trong giang hồ có hai thanh thần binh lợi khí nổi tiếng nhất mà ai cũng biết.

Một là Huyền Vũ Thương, thanh thương từng xuất thế cách đây 300 năm. Hiện nay, nó nằm trong tay Lã Quảng Hoành, thống soái của Võ Lệ Quân.

Chính vì điều này mà trong giang hồ có lời đồn đoán rằng Lã Quảng Hoành rất có thể là một cao thủ tuyệt đỉnh Tông Sư cảnh.

Từ xưa đến nay, ngựa tốt phải đi cùng yên quý, bảo đao phải xứng với anh hùng. Nếu không có đủ thực lực, làm sao một người bình thường có thể nắm giữ được một thần binh danh chấn thiên hạ như vậy?

Thanh thần binh thứ hai chính là yêu đao —— Hồng Liên!

Chương 113

DTV EBOOK

Đây là danh đao truyền thừa của Cửu Liên Môn, bắt nguồn từ đời thứ hai môn chủ của môn phái này. Từ khi được truyền xuống, thanh đao mang tên Hồng Liên đã trở thành biểu tượng, chỉ có môn chủ mới đủ tư cách sở hữu nó.

Điều đáng nói là trong suốt lịch sử kéo dài đến nay, Cửu Liên Môn đã trải qua 14 đời môn chủ. Tuy nhiên, chỉ có duy nhất đời thứ hai môn chủ lấy danh hiệu Hồng Liên, còn tất cả các đời môn chủ sau đó đều mang danh hiệu Hắc Liên.

Thanh yêu đao truyền thừa này, lấy tên đời thứ hai môn chủ để đặt tên, như một sự tưởng nhớ và vinh danh.

Về lý do tại sao lại như vậy, ngoại nhân khó mà hiểu rõ. Chỉ có tầng lớp cao cấp trong Cửu Liên Môn mới nắm được bí mật ẩn sau truyền thuyết này.

Hiện nay, đời thứ mười bốn môn chủ của Cửu Liên Môn, Hắc Liên môn chủ, đã được xác nhận là một cao thủ đạt đến cảnh giới Tông Sư. Từ trước đến nay, quy định của Cửu Liên Môn là vô cùng nghiêm ngặt: người đảm nhiệm vị trí môn chủ nhất định phải đạt tới cảnh giới Tông Sư, nếu không, bọn họ thà để trống vị trí lãnh đạo còn hơn.

Quy định này không chỉ là lời đồn, mà thực tế đã được thực hiện nghiêm túc suốt nhiều thế hệ. Điều này khiến Cửu Liên Môn trở thành một thế lực khiến cả giang hồ phải kính nể. Người đời đều suy đoán rằng môn phái này hẳn có một phương pháp đặc thù để giúp các môn chủ tiến vào cảnh giới Tông Sư, nhưng đi kèm với nó chắc chắn cũng là những hạn chế khắc nghiệt, có thể liên quan đến những phương pháp cực đoan như truyền công.

Tuy vậy, dù ai cũng thừa hiểu những bí mật bên trong, nhưng chẳng một ai dám chạm đến Cửu Liên Môn. Chỉ riêng biểu tượng hoa sen chín màu của họ đã đủ để khiến giang hồ dấy

sóng, và bất cứ cao thủ nào liên quan đến môn phái này đều có khả năng khuấy động một trận phong vân huyết vũ.

Sau khi hoàn thành thanh trường kiếm, thêm một ngày trôi qua, Phương lão đại, người đã đặt hàng, cũng đúng hẹn đến lấy.

“Hảo kiếm!”

Phương Long, xuất thân từ thảo莽, vừa nhìn thấy thanh kiếm đã lập tức buột miệng tán thưởng.

Thanh kiếm này đúng là một tác phẩm xuất sắc, sắc bén đến mức chỉ cần nhẹ nhàng chạm tay cũng có thể cảm nhận được cảm giác lạnh buốt nhói vào da thịt.

“Lý Đại Sư, kiếm này đã đặt tên chưa?” Phương Long vừa ngắm nhìn, vừa hứng khởi hỏi.

Lý Thanh cười nhẹ, lắc đầu nói: “Vẫn chưa. Ta để Dương huynh đệ tự đặt tên đi.”

Hắn không quá xem trọng việc đặt tên cho những binh khí phổ thông như thế này. Trong lòng Lý Thanh, chỉ có những thần binh như Kinh Tịch Dao hay Vô Song Chùy mới đáng để hắn tự mình đặt tên.

“Ha ha ha, tay nghề rèn đúc của Lý Đại Sư quả thật hiếm có trên đời. Chỉ e toàn bộ thiên hạ cũng khó tìm được ai có thể sánh vai cùng ngươi!” Phương Long không tiếc lời khen ngợi.

Nhưng Lý Thanh chỉ khoát tay, cười nói: “Phương lão đại đừng quá lời. Ta cũng chỉ là khó khăn kiếm miếng cơm tại Hoàng Đô thôi, không dám nhận những lời khen ngợi như vậy.”

Phương Long lập tức phản bác: “Lý Đại Sư quá khiêm nhường rồi. Ngày sau, khi ta tích lũy đủ ngân lượng, nhất định sẽ nhờ ngươi rèn cho ta một thanh côn sắt tiện tay.”

“Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề.” Lý Thanh mỉm cười, sau đó giọng nói chậm lại, dường như mang theo ý nhờ vả. “Bất quá, ta có một chuyện muốn nhờ Phương lão đại...”

“A? Xin hỏi là chuyện gì?” Phương Long tò mò hỏi lại.

Lý Thanh nhẹ giọng đáp: “Mấy ngày tới, ta dự định rời nhà đi một chuyến để giải quyết một vài việc. Chỉ là, ta có chút lo lắng cho tiệm rèn này, không yên tâm lắm. Mong rằng người có thể giúp ta trông coi một hai.”

Nghe thấy thỉnh cầu này, Phương Long lập tức vỗ ngực, mạnh mẽ tuyên bố: “Chuyện nhỏ như con thỏ! Giao cho huynh đệ Lương Châu bọn ta là được. Nếu có tên tiểu tặc nào dui mù dám tới gây sự, bọn ta sẽ lột da hắn ngay tại chỗ!”

Trước lời hứa dứt khoát của Phương Long, Lý Thanh mỉm cười, cảm kích nói: “Vậy thì đa tạ Phương lão đại.”

Phương Long khoát tay áo, vẻ mặt đầy khí phách, như thể đây chỉ là việc nhỏ không đáng bận tâm. Thật ra, sau khi Lý Thanh thể hiện tài năng rèn đúc của mình, Phương Long đã coi trọng mối quan hệ với vị thợ rèn có ngoại kinh này.

Trong thời buổi hiện tại, tìm một thợ rèn bình thường thì dễ, tìm một ngoại kinh võ giả cũng không khó. Nhưng để tìm được người vừa có tay nghề rèn đúc xuất sắc, vừa là một ngoại kinh võ giả, lại cực kỳ khó khăn.

“Được rồi, Lý Đại Sư, ta xin phép cáo từ trước!” Phương Long chấp tay ôm quyền chào tạm biệt.

Hai người ôm quyền, rồi chia tay trong sự vui vẻ.

Chương 114

DTV EBOOK

Nhìn theo bóng lưng Phương Long dần khuất xa, Lý Thanh thầm thở phào nhẹ nhõm. Với lời hứa hẹn của Phương Long, hắn không còn lo lắng về an nguy của tiệm rèn nữa. Lương Châu huynh đệ hiện tại đã khác trước rất nhiều, danh tiếng của họ trong khu vực này không nhỏ. Có tin đồn rằng, trong số họ, có người đã gia nhập Phong Vệ Môn, khiến ai cũng phải nể vài phần. Trong triều có người, quả thật là khác biệt.

Sau khi bóng dáng Phương Long biến mất hẳn, Lý Thanh quay người lại, bắt đầu sắp xếp đồ đạc. Hắn cẩn thận gói ghém Cổ Huyền Chùy Công mà Cổ Đại Sư từng truyền thụ, cùng những vật dụng cần thiết khác.

“Thanh Châu, Sùng Ninh Huyện...” Lý Thanh lầm bầm, ánh mắt tràn ngập tâm tư. “Không biết ta có thể tìm được người thân của Cổ Đại Sư ở đó hay không.”

Nhìn vào quyển sách dày đặc ghi chép những bí mật và kỹ thuật quý giá, Lý Thanh không khỏi chìm vào dòng suy nghĩ. Trong lòng hắn hiện lên muôn vàn ký ức về quá khứ.

Ngày trước, chính Cổ Đại Sư là người đã dẫn dắt hắn bước chân vào con đường này. Từ nghề rèn cho đến võ đạo, tất cả những gì Lý Thanh đạt được đều không thể thiếu sự chỉ dạy của người thầy đáng kính.

Trước khi lâm chung, Cổ Đại Sư đã nhắc nhở hắn một điều cuối cùng, và Lý Thanh biết rằng mình phải hoàn thành nó.

Sắc trời âm u, mây đen nặng nề đan xen, dày đặc phủ kín bầu trời.

Theo từng tiếng sấm ầm ầm vang vọng, cái nóng bức của những ngày hè dai dẳng cuối cùng cũng chịu nhường chỗ cho một trận mưa to hiếm hoi.

Rầm rầm!

Thịnh Thiên, đường phố Xích Minh.

Một chiếc xe ngựa lao nhanh trong trận mưa tầm tã, bánh xe cuộn lên làn nước đọng trên mặt đất, bắn tung tóe nhưng vẫn không hề làm gián đoạn nhịp chạy của nó, nhanh chóng rời khỏi thành.

Nhìn kỹ, người mã phu đội mũ rộng vành và khoác áo toi, trên mặt lộ ra vẻ mặt tự nhiên, thậm chí còn hơi căng thẳng.

Nguyên do là bởi, bên trong xe ngựa, ngoài một người ngồi ra, còn có một con hổ.

Dù con hổ này chỉ là ấu hổ, nhưng khí thế của nó cũng đủ khiến người mã phu cảm thấy khó xử, không được tự nhiên.

“Hổ dữ mà con nhỏ, vẫn mang dáng vẻ như sắp ăn trâu!”

Một giọng nói ung dung từ trong xe ngựa vang lên, như muốn trấn an sự lo lắng của người mã phu.

“Sư phụ, đừng căng thẳng, con hổ này của ta không hại người.”

Người trong xe ngựa chính là Lý Thanh, đang trên đường đến Thanh Châu để trả Cổ Huyền Chùy Công về cho gia đình của Cổ đại sư.

Dẫu chuyến đi này có tìm được gia quyến của Cổ đại sư hay không, hắn vẫn phải thực hiện, vì đây là lời hứa đã được thốt ra.

Xe ngựa cứ thế chạy ra khỏi cửa thành phía Bắc, hướng thẳng về phía Bắc mà đi.

Cùng lúc đó, tại Thịnh Thiên Thành.

Bên trong Phong Vệ Môn vừa mới thành lập, các Phong Vệ mới gia nhập không lâu đứng vây quanh sân diễn võ, tạo thành một vòng dưới mái hiên. Dù mưa to rơi xối xả, từng giọt nước bắn lên mặt đất, nhưng không thể nào dập tắt được ngọn lửa nhiệt huyết trong lòng từng người.

Trong ánh mắt của họ, ánh lên sự mong chờ.

“Nghe nói, lần thi đấu này ai giành được ba vị trí đầu, ngoài tiền thưởng, còn được mấy vị thống lĩnh đích thân chỉ điểm.”

“Thôi bỏ đi, ta không tham gia. Võ công ta kém cỏi, lên chỉ làm trò cười cho người ta mà thôi.”

“Cũng phải, lần thi đấu này rõ ràng là dành cho những người đã đạt tới cấp độ ngoại kinh.”

“Chết tiệt! Ta tập võ bao năm trời, vậy mà vẫn chưa chạm đến ngưỡng ngoại kinh!”

Đúng vậy, để đánh giá thực lực của Phong Vệ Môn mới thành lập, một trận thi đấu nhỏ đã được tổ chức.

Phần thưởng của trận đấu không chỉ làm không ít người thêm khát, mà còn khiến nhiều người nhao nhao chuẩn bị, hăng hái ra sức luyện tập.

Tuy nhiên, với những kẻ thiên phú thường thường, chưa từng chạm đến ngoại kinh, họ lại tỏ ra chán nản và cảm thấy mình khó có cơ hội tranh đoạt ba vị trí đầu. Mà những ai đạt được thành tích này, sẽ càng mạnh mẽ hơn khi được nội kinh cao thủ chỉ điểm. Đó chính là một bước tiến lớn không phải ai cũng với tới được.

Một số người đành buông tiếng thở dài, tự nhận rằng cả đời họ e rằng không thể nào vượt qua được những võ giả đứng đầu này.

Nhưng cũng có kẻ nhìn nhận sự việc một cách thấu suốt hơn.

“Ha! Đây là Phong Vệ Môn, chứ đâu phải trò chơi nhà chòi của đám trẻ con.”

“Cường giả càng mạnh hơn, đó là lẽ dĩ nhiên. Chẳng lẽ người muốn những thống lĩnh nội kinh tốn thời gian chỉ điểm cho những kẻ tầm thường hay sao?”

“Quá đúng! Sau khi bước vào đây, người phải hiểu rằng, sống là phải đặt cái đầu của mình ngay trên dây lưng quần!”

Chương 115

DTV EBOOK

Phong Vệ Môn là nơi tập hợp phần lớn giang hồ lục lâm, thêm vào đó là một số người được điều từ Võ Lệ Quân. Không nghi ngờ gì nữa, cả hai nhóm này đều quen sống bằng việc liếm máu trên lưỡi đao. Tuy nhiên, những người từ Võ Lệ Quân lại tỏ ra tỉnh táo và hiểu chuyện hơn.

Rất nhanh, một bóng dáng khom lưng, tay cầm chiếc dù màu đen từ từ bước ra. Bóng dáng đó chỉ khẽ di chuyển hai ba lần đã nhảy vọt lên giữa sân diễn võ.

Nếu Lý Thanh có mặt ở đây, hẳn chắc chắn sẽ nhận ra ngay. Người đó không phải ai khác mà chính là Quách Trấn Thông – thiên phu trưởng mà hắn từng gặp một lần ở biên tái!

Khi đó, trước mộ phần của Cổ đại sư, trong lúc Lý Thanh đứng ngẩn ngơ như cây cọc gỗ, lão giả này đã cầm một bầu rượu đến tế bái. Hình ảnh đó đã khắc sâu trong tâm trí hắn.

Quách Trấn Thông vừa xuất hiện, xung quanh lập tức yên lặng.

Hắn chống đỡ chiếc ô giấy dầu màu đen, giọng nói khàn khàn mang dấu ấn tuổi tác vang lên trên đài:

“Lần này diễn võ quy củ rất đơn giản. Các vị ở đây phần lớn đều là võ giả sử dụng binh khí. Để các người phát huy hết thực lực, lần này diễn võ không kiêng đao binh!”

“Nếu có người luyện quyền chân công phu, có thể mặc giáp để lên đài.”

“Nhưng cần chú ý một điểm. Dầu sao, tất cả chúng ta về sau đều là đồng liêu, là cộng sự. Đao kiếm không có mắt, nhưng con người phải hữu tâm.”

“Lần này, không được đấu tử thủ. Cũng cố gắng tránh việc làm tàn phế đồng môn!”

Lời vừa dứt, bên dưới lập tức rộ lên những tiếng bàn tán.

“Không cầm đao binh, xem ra Phong Vệ Môn lần này chơi thật rồi!”

“Nhưng nếu lỡ bị thương nặng thì sao? Một khi đánh tới mức không kiểm soát được thì thế nào?”

“Yên tâm đi, chỉ cần không gãy tay gãy chân, còn một hơi thở thì vẫn cứu được.”

“Hay lắm, như vậy mới thú vị! Nếu không dùng đao, thì thực lực của ta giảm đi phân nửa rồi!”

Sau khi thông báo quy tắc tỷ võ, Quách Trấn Thông nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi đài diễn võ, đi vào một gian đình nhỏ ở gần đó.

Trong đình, ngoài Quách Trấn Thông, còn có hai người – một nam, một nữ.

Người nam trông rất nho nhã, gương mặt trắng trẻo, khí chất giống hệt một thư sinh. Còn người nữ thì khoác trên mình bộ hồng y rực rỡ, dáng người cao ráo hiên ngang. Đôi lông mày thanh tú của nàng không mang vẻ ôn nhu dịu dàng như những nữ tử bình thường, mà trái lại toát lên khí chất hào hùng mạnh mẽ.

Mái tóc nàng buộc đuôi ngựa gọn gàng, thắt lưng ôm chặt lấy vóc dáng cân đối, làm nổi bật từng đường nét đầy uyển chuyển nhưng cũng rất mạnh mẽ.

“Vất vả cho ngươi, Quách lão. Nhìn dáng vẻ, ngươi trong đám võ phu này rất có danh vọng.” Nam tử nho nhã mở lời, giọng điệu nhẹ nhàng.

Quách Trấn Thông khoát tay, không tỏ ra bận tâm, vừa cầm hồ lô rượu bên hông uống một ngụm, vừa nói:

“Đều là hư danh cả thôi. Nếu bàn về thanh danh, thì danh hiệu ‘Thanh Hồng Nữ Hiệp’ của Tiền Thống lĩnh vẫn vang dội hơn nhiều!”

Quả nhiên, nữ tử áo đỏ chính là Tiền Hồng. Vì áp lực từ gia đình, nàng buộc phải rời khỏi Võ Lệ Quân. Hiện tại, nàng đã trở về Hoàng Đô và đảm nhiệm chức vụ trong Phong Vệ Môn.

Tiền Hồng liếc nhìn Quách Trấn Thông, vẻ mặt vẫn giữ nét lạnh nhạt, giọng điệu không mặn không nhạt:

“Bắt đầu đi thôi. Những trận luận võ thể này, trong mắt ta chỉ là trò phí thời gian, có gì mà chỉ đạo chứ.”

Quách Trấn Thông bật cười ha hả:

“Không thể nói vậy. Những người có thể vào Phong Vệ Môn đều là những hạt giống tốt!”

“Dẫu chỉ là ngoại kinh võ phu, nhưng không phải ai cũng có thể sánh được với thiên phú của ngươi. Hai mươi tuổi đã đạt đến nội kinh, thật sự khiến lão phu phải cảm thấy xấu hổ.”

Tiền Hồng nhếch nhẹ khóe miệng, điềm nhiên đáp:

“Tiểu nữ tử bất quá là nhờ may mắn. Nếu chỉ nói về võ lực, sợ là hai người như ta cũng chẳng phải đối thủ của Quách lão.”

“Ngươi quá khiêm tốn rồi! Với tuổi này mà đạt được trình độ như vậy, tương lai ngươi tiến lên Tông Sư cảnh cũng không phải điều xa vời.” Quách lão cảm thán.

Nam tử nho nhã ngồi bên cạnh chỉ mỉm cười, không chen lời.

Ngay khi họ đang trò chuyện, trận luận võ cũng đã bắt đầu.

Không thể không thừa nhận, những người có thể được chọn vào Phong Vệ Môn đều sở hữu thực lực đáng nể, thực sự là những người có năng lực vượt trội, hoàn toàn không phải loại người chỉ biết múa quyền làm màu hay biểu diễn hình thức.

Đáng tiếc, đối với ba vị nội kinh đại cao thủ đang quan sát trong đình, trận đấu này lại mang đến chút cảm giác nhàm chán.

“Ừm, không tồi. Nhóc Chung Minh kia trông thể cốt gầy gò thể mà lại am hiểu sử dụng lưu tinh chùy, quả là hiếm thấy.”

Chương 116

DTV EBOOK

“Đúng thật, còn cái cậu Vương Phú Quý kia nữa, ta nhớ cậu ta mới 16 tuổi thôi nhỉ? Chắc chắc, cái tuổi này đã là ngoại kinh cao thủ, không đơn giản chút nào.”

Quách lão đầu vừa uống rượu vừa say sưa bình luận về thế cục trên đài, dường như không chút ngần ngại trước cảnh tượng diễn ra.

Ngược lại, Tiền Hồng từ đầu đến cuối vẫn giữ vẻ lạnh nhạt, không thêm góp lời, chỉ lặng lẽ quan sát mọi thứ.

Rất nhanh, khi trận luận võ đã đi được hơn nửa, một hán tử với vóc dáng khôi ngô vạm vỡ, thậm chí cơ bắp đồ sộ đến mức có phần khoa trương, bước lên đài diễn võ.

Người này cao lớn lực lưỡng, giống như một bức tường thép di động, chỉ cần đứng đó đã đủ mang lại cảm giác áp bức mạnh mẽ.

Khi hán tử bước lên đài, bầu không khí xung quanh lập tức im phăng phắc, mọi người nín thở chờ đợi.

Ngay sau đó, đối thủ của hán tử cũng bước lên, là một hán tử to con khác. Tuy nhiên, so với vóc dáng đồ sộ của người kia, hán tử vẫn có vẻ nhỏ bé hơn một bậc.

“Hắc hắc, Triệu Nguyên? Ta biết ngươi mà. Không phải ngươi là lão đại của Cốc Phong đường phố sao? Thế nào lại mò đến Phong Vệ Môn làm việc?”

Triệu Nguyên là một người ít nói. Hán tử trầm mặc một lát, rồi lạnh lùng đáp lại:

“Liên quan gì đến ngươi.”

Lời nói này như một cú tát thẳng vào mặt đối thủ, khiến sắc mặt hán tử đỏ bừng, chẳng khác gì gan heo.

“Tốt! Tốt lắm! Để ta xem xem sau lưng ngươi cái cây đại đao kia liệu có gì đặc biệt!” Hán tử nổi giận gầm lên.

Ngay sau đó, hấn vung hai thanh Viên Nguyệt loạn đao trong tay, lao thẳng về phía Triệu Nguyên như mãnh hổ xuống núi.

Mưa vẫn rơi tầm tã, tiếng nước rơi rầm rầm lẫn át cả âm thanh bước chân.

Triệu Nguyên bình tĩnh nhìn chăm chăm vào đối thủ đang xông tới, một tay chăm chăm đưa về sau lưng, nắm lấy cây đại đao đeo trên đó.

Đúng lúc hán tử kia xông đến trước mặt, toàn thân Triệu Nguyên như bùng lên một luồng kinh lực cuộn trào, tựa như dòng sông chảy xiết.

Ông!

Trong màn mưa trắng xóa, một luồng sáng từ lưỡi đao lóe lên, sắc bén đến mức khiến người xem như ngừng thở.

Bá!

Một nhát chém nhanh gọn và dứt khoát, tựa như lưỡi đao xé toạc từng hạt mưa rơi, cây đại đao trong tay Triệu Nguyên chém bay đối thủ – cũng là một ngoại kinh võ giả – ra khỏi sàn đấu.

Nhưng không chỉ dừng lại ở đó. Theo cú chém kinh người ấy, vài mảnh lưỡi đao gãy văng theo cùng với một vệt máu đỏ thẫm tung ra trong không trung.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người tại đó lặng người, không một ai dám lên tiếng.

Ngay cả ba vị thống lĩnh đứng trong đình, vốn dĩ vẫn giữ vẻ điềm nhiên, cũng phải ngậy người trong giây lát.

Phanh!

Tiền Hồng là người đầu tiên phản ứng. Nàng đứng bật dậy, một tay vỗ mạnh xuống bàn, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm nhìn về phía Triệu Nguyên.

“Cây đao kia!”

Chương 117

DTV EBOOK

Trên đài diễn võ, bốn phía đám đông lặng ngắt như tờ, chỉ còn lại tiếng mưa rơi tích táp vang vọng khắp nơi. Cảnh vật tĩnh mịch, tưởng như cả thế gian chìm trong cơn mưa lớn.

Một đao chém xuống, không chỉ chém đứt người, ngay cả vũ khí của đối phương cũng bị phá hủy hoàn toàn. Uy thế của nhất đao này thực sự khiến tất cả mọi người phải sửng sốt, kinh hãi đến tận tâm can.

Mãi một lúc lâu sau, dưới đài mới có người phản ứng lại, lập tức hét lớn:

“Mau, đưa người xuống! Nhanh chóng cứu chữa!”

Trên đài diễn võ, dấu vết máu tươi bị cơn mưa rửa trôi một cách nhanh chóng, dường như chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Nhưng trong lòng tất cả mọi người, hình ảnh vừa rồi vẫn hiện rõ mồn một: ánh đao xé toạc màn mưa, lạnh lẽo, sắc bén đến mức khiến trái tim không khỏi run rẩy, đập mạnh không ngừng.

Giữa cơn mưa, Tiền Hồng vẫn đứng yên tại chỗ, dáng vẻ ung dung nhưng ánh mắt đầy sắc bén. Nàng nheo mắt, chăm chú nhìn Triệu Nguyên đang vác Kinh Tịch Đao lên vai.

“Cây đao này... không hề tầm thường.”

Là một cao thủ nội kinh đã theo Võ Lệ Quân chinh chiến nhiều năm, kinh nghiệm và kiến thức của nàng sâu rộng vô cùng. Chỉ cần liếc mắt, nàng đã nhìn ra sự khác biệt rõ rệt của cây đao trong tay Triệu Nguyên.

Người nổi danh thích rượu như mạng, Quách Trần Thông, lúc này cũng khẽ gật đầu tán thành. Hắn lên tiếng:

“Quả thật không đơn giản. Hai người đều là võ giả ngoại kinh, thực lực không cách biệt quá xa. Nhưng chỉ với một đao đã

chém đứt cả vũ khí, rõ ràng đây không phải nhờ vào thực lực cá nhân mà có.”

Nam tử áo trắng nho nhã, thần thái có phần trầm tư, ánh mắt liên tục lóe sáng đầy toan tính. Hắn khẽ lẩm bẩm:

“Thần binh lợi khí... Đây rõ ràng là một thanh thần binh chưa từng xuất hiện trên đời. Đến cả tên tuổi cũng không hề có.”

Nghe vậy, ánh mắt Tiền Hồng càng sáng rực, nàng không kiềm được lòng hiếu kỳ mà nói:

“Có lẽ, đây là một thanh thần binh vừa mới được rèn ra, cho nên chưa kịp vang danh.”

Nhưng Quách Trấn Thông lại chẳng mấy để tâm, chỉ hừ lạnh một tiếng, nhếch môi đầy khinh thường:

“Thiên hạ này, số người có thể rèn ra loại binh khí này thực sự chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nhưng bọn họ đều hoặc già rồi, hoặc đã chết. Người còn lại thì mai danh ẩn tích, hoặc đã đầu phục Lương Quốc.”

“Đám lão quái vật ấy thần bí vô cùng, thần long thấy đầu không thấy đuôi. Nếu như may mắn tìm được, họ cũng chưa chắc chịu ra tay lần nữa.”

Tiền Hồng nghe vậy, không giấu được vẻ thất vọng. Nhưng trong lòng nàng lúc này lại dâng lên một tia hy vọng mãnh liệt. Nàng rất muốn biết ai là người đã rèn đúc ra cây đao này.

Chẳng lẽ... trên thế gian lại xuất hiện thêm một thợ rèn có thể chế tạo thần binh lợi khí sao?

Ý nghĩ này khiến nhịp thở của nàng trở nên gấp gáp hơn. Nàng đã tìm kiếm một người như vậy từ rất lâu. Trong tay nàng hiện có một khối Mặc Kim lấy từ biên tái, nhưng cho đến bây giờ, chúng vẫn chưa được rèn thành loại binh khí mà nàng mong muốn. Những khối Mặc Kim quý giá ấy vẫn nằm im trong kho hàng, giống như những tảng đá bình thường chẳng mấy giá trị.

Nguyên nhân, đúng như lời Quách Trấn Thông đã nói: những bậc thầy rèn đúc thực sự trên đời đều đã không còn. Người thì già yếu, người đã qua đời, hoặc nếu còn sống thì đã mai danh ẩn tích, thậm chí có kẻ lại phụng sự địch quốc. Dù Tiền gia

quyền lực lớn đến đâu, cũng khó mà tìm được tung tích của họ. Mà có tìm được, chưa chắc đã thuyết phục được họ ra tay.

Chuyện này từ lâu đã trở thành nỗi canh cánh trong lòng Tiền Hồng. Là người từ nhỏ đã kính ngưỡng Võ Đạo, lại sở hữu thiên phú ngút trời mà người thường khó với tới, nàng luôn mong muốn có một thanh thân binh của riêng mình.

Bởi vì nàng hiểu, con người, dù mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể chống lại thời gian. Trăm năm sau, cát bụi lại về với cát bụi.

Nhưng binh khí thì khác. Nàng khao khát, sau khi mình già đi và mất đi, bội kiếm của nàng vẫn có thể lưu truyền trong giang hồ, để lại dấu ấn vĩnh viễn.

Ví dụ như hiện nay, giang hồ đã không còn ai nhớ tên những tuyệt đại cao thủ từ mấy trăm năm trước. Nhưng thanh binh lợi khí lại là một câu chuyện khác.

Hãy lấy Yêu Dao Hồng Liên và Huyền Võ Thương làm ví dụ. Dù đã qua hàng trăm năm, tên tuổi của hai thanh thân binh ấy vẫn được truyền tụng, gắn liền với các chủ nhân sơ đại của chúng, trở thành huyền thoại không hề phai nhòa trong giang hồ.

“Ta nhất định phải hỏi rõ chuyện này!”

Lúc này, Tiền Hồng không còn tâm trí nào để tiếp tục quan sát cuộc tỷ thí. Điều quan trọng nhất bây giờ là truy ra lai lịch của thanh đao trong tay Triệu Nguyên.

Ngay khi nàng rời đi, nho nhã nam tử áo trắng cùng Quách Trấn Thông cũng không ngồi yên.

Chương 118

DTV EBOOK

Nếu có thể nhân cơ hội này kết giao được với một vị danh tượng đương thời, giá trị của việc này sẽ không thể nào đo đếm được!

Chỉ trong chốc lát, Triệu Nguyên - người vốn ít nói, đã bị mấy vị thống lĩnh gọi vào nói chuyện riêng.

Tại Phong Vệ Môn, trong một gian phòng tĩnh lặng được cách âm cực tốt, Triệu Nguyên đứng trước ba vị thống lĩnh, giữ thái độ im lặng hoàn toàn, chỉ lặng lẽ chờ đợi.

Ba vị thống lĩnh thì lại bùng bít thái độ, cũng không chủ động mở lời. Bốn người cứ thế nhìn nhau chăm chăm, khiến bầu không khí trong phòng trở nên vô cùng kỳ quái.

Cuối cùng, vẫn là Tiền Hồng không kiềm được sự sốt ruột. Nàng khẽ ho một tiếng, phá vỡ sự im lặng, hỏi:

“Cây đao kia của ngươi, tên gọi là gì?”

“Kinh Tịch.” Triệu Nguyên, với bản tính thật thà của mình, trả lời ngắn gọn.

“Cái tên rất hay!” Nam tử áo trắng lập tức lên tiếng, ánh mắt sáng rực, tựa như có thể cảm nhận được ý cảnh sâu xa ẩn chứa trong cái tên này.

Cả Tiền Hồng và Quách Trấn Thông đều lâm bầm trong lòng cái tên “Kinh Tịch” một lần, như để cảm nhận sự phi phàm của nó. Sau đó, hai người gần như đồng thanh hỏi:

“Cây đao này, là do vị đại sư nào rèn đúc?”

“Trong thành, Lý Đại Sư.” Triệu Nguyên trung thực trả lời, khiến ba vị thống lĩnh đồng loạt hít sâu, ánh mắt không giấu được sự kinh ngạc.

Lý Đại Sư? Trong số những danh tượng hiện thế mà bọn họ biết, không hề có ai mang họ Lý, hơn nữa lại còn đang ở trong thành này?

Sao họ lại không biết trong thành xuất hiện một người có khả năng rèn đúc thần binh như vậy?

“Lý Đại Sư đó ở đâu? Chúng ta muốn gặp người một lần, người có thể dẫn đường không?”

“Nhưng thông thường, những đại sư như vậy đều có những điều kiêng kỵ của riêng mình. Triệu Nguyên, người kể lại thật chi tiết quá trình người gặp và giao dịch với Lý Đại Sư.”

“Đúng thế! Tuyệt đối không thể làm phật lòng những vị ẩn sĩ đại sư này. Nếu ông ấy thực sự ân cư trong thành, thì hẳn là rất ghét bị quấy rầy.”

Lời nói của ba vị thống lĩnh khiến Triệu Nguyên nhận ra, giá trị của Kinh Tịch Dao mà hắn đang sở hữu thậm chí còn vượt xa những gì hắn tưởng tượng.

Sau một hồi suy nghĩ, hắn quyết định kể lại toàn bộ câu chuyện.

Từ thuở nhỏ tại Thúy Lĩnh, hắn và người huynh đệ của mình, Chung Hồi, từng cùng nhau lên núi. Nhưng không may, Chung Hồi đã bất hạnh bỏ mạng, trước khi qua đời còn nhờ hắn mang cây đao trong tay tìm đến Lý thợ rèn trong thành.

Đến khi kể đến đoạn thanh Kinh Tịch Dao này được rèn đúc chỉ với giá năm mươi lượng bạc, sắc mặt của ba vị thống lĩnh lập tức cứng đờ, không giấu được sự ngỡ ngàng.

Bọn họ nhìn nhau, dường như không tin nổi điều mình vừa nghe thấy!

Thời gian trôi qua, không khí trong phòng rơi vào một sự im lặng đầy nặng nề.

“Năm mươi lượng, đúng là...” Tiền Hồng mở miệng, nhưng nhất thời không biết phải nói gì thêm. Trong lòng nàng lúc này là một mớ cảm xúc hỗn tạp, ngũ vị tạp trần.

Nàng đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm huyết để tìm một vị danh tượng có khả năng rèn đúc thần binh. Không chỉ vậy, nàng còn sẵn sàng đưa ra những mức giá mà người thường khó lòng tưởng tượng.

Thế nhưng, Triệu Nguyên trước mặt, lại chỉ cần vền vện năm mươi lượng bạc là có được một thanh đao kinh thế như vậy.

Người so với người, đúng là có thể khiến người ta tức đến chết!

Nam tử áo trắng nho nhã khẽ lắc đầu, trầm giọng nói:

“Không thể nghĩ như vậy được. Từ câu chuyện của Triệu Nguyên, ta đoán rằng phẩm chất giữ chữ tín và lòng chân thành mà hắn cùng huynh đệ Chung Hối thể hiện đã khiến Lý Đại Sư xúc động. Chính điều này mới khiến Lý Đại Sư động tâm và bằng lòng xuất thủ rèn đúc thanh danh đao cho hắn.”

“Không sai.” Quách Trấn Thông gật đầu đồng tình. “Từ lời kể của Triệu Nguyên, có thể thấy vị Lý Đại Sư này không phải người ham mê tiền tài.”

Tiền Hồng ánh mắt nghiêm nghị, khuôn mặt lộ vẻ quyết tâm: “Được, bây giờ người dẫn ta đến gặp vị Lý Đại Sư đó.”

“Khoan đã!” Quách Trấn Thông vội ngăn lại. “Chuyện này không thể làm âm ỉ được. Tốt nhất nên giữ bí mật, bởi những đại sư như thế này thường yêu sự thanh tịnh. Nếu vô ý làm phật lòng, hậu quả sẽ không hay.”

Nam tử áo trắng cũng gật đầu, phụ họa: “Đúng vậy. Những đại sư thường có tính tình cổ quái. Nếu phạm vào điều kiêng kỵ của họ, e rằng sẽ chuốc lấy rắc rối.”

Kỳ lạ thay, không ai trong số họ, kể cả Tiền Hồng, đặt câu hỏi về tuổi tác hay ngoại hình của vị Lý Đại Sư. Bởi trong suy nghĩ của họ, những người như vậy thường là những lão già tính khí bất thường, đầy kiêng kỵ và khó gần.

Tuy nhiên, Triệu Nguyên, người luôn ít nói, cũng không chủ động giải thích. Hắn không có ý định nói nhiều hơn những gì được hỏi. Vì vậy, nếu không ai đặt câu hỏi, hắn đương nhiên cũng sẽ im lặng.

Chương 119

DTV EBOOK

Thế nhưng, trong lòng hẳn lúc này lại đang hồi tưởng lại những khoảnh khắc tiếp xúc với Lý Thanh trước đây.

Ừm.

Hình như Lý Đại Sư không giống những gì mà ba vị thống lĩnh đang phỏng đoán. Ông ấy không hề có nhiều kiêng kỵ, tính cách cũng không cổ quái. Ngược lại, Lý Đại Sư là một người rất dễ chịu, chẳng chút khó gần!

Nghĩ đến đây, Triệu Nguyên chỉ âm thầm mỉm cười, không phản bác gì.

Ba vị thống lĩnh sau một hồi bàn bạc, cuối cùng cũng thống nhất kế hoạch hành động.

“Được rồi, trước tiên hãy hoàn thành việc quan sát trận luận võ này. Sau đó, chúng ta sẽ bí mật hành động, đi báo kiến Lý Đại Sư. Đến lúc đó, Triệu Nguyên, người đi trước thông báo để ông ấy không bất ngờ.”

“Như vậy, là cách tốt nhất!”

Phong Vệ Môn, những thống lĩnh nội kinh này rõ ràng đã định sẵn thất bại, bởi vì lần này, bọn họ sớm đã chuẩn bị hành trình từ trước, lên xe ngựa mang theo cả tiểu lão hổ, quyết tâm báo phỏng Lý Đại Sư.

Sau khi xem xong trận luận võ tại Phong Vệ Môn, Tiền Hồng đã không thể kiềm chế được sự nôn nóng, lập tức thúc giục Triệu Nguyên dẫn đường, với mục đích muốn diện kiến vị Lý Đại Sư kia.

Triệu Nguyên cũng không từ chối. Ba vị thống lĩnh thể hiện một cách lễ độ vô cùng chu đáo, họ không vội vàng đến tiệm thợ rèn ngay, mà để Triệu Nguyên đi trước thông báo với Lý Đại Sư.

Nếu như Lý Đại Sư không muốn gặp họ, Triệu Nguyên sẽ kịp thời truyền đạt ý tứ của Lý Đại Sư, tránh để lại bất kỳ ấn tượng không tốt nào.

Sau khi lên kế hoạch, cả bốn người cải trang đơn giản, sau đó vội vã hướng về phía đường Xích Minh.

Thế nhưng, thân hình cao lớn, vạm vỡ của Triệu Nguyên, bất kể cải trang thế nào, vẫn khiến người ta chú ý đến một cách kỳ lạ.

Cảnh tượng này đã rơi vào mắt của Dương Hưng. Là một cao thủ nội gia võ học, Dương Hưng dễ dàng cảm nhận được sự bất thường từ ba người đi cùng Triệu Nguyên. Không thể nghi ngờ, ba người này chính là ba đại thống lĩnh.

“Họ đang đi về hướng đường Xích Minh à? Xem ra cây đao mà Triệu Nguyên mang theo còn quý giá hơn ta tưởng rất nhiều. Không lẽ họ đến tìm thợ rèn để sửa chữa hay chế tạo gì đó?” Dương Hưng vừa xoa cằm, vừa suy nghĩ.

Đường Xích Minh chỉ có duy nhất một tiệm thợ rèn, đó chính là nơi Lý Thanh – vị cao thủ ngoại kinh – cư trú. Chính ông ta đã từng chế tạo thanh kiếm mà Dương Hưng đang sử dụng.

“Không lẽ vị thợ rèn ngoại kinh kia còn có năng lực chế tạo thần binh lợi khí?”

Ý nghĩ này làm cho tim Dương Hưng đập liên hồi. Nhưng hẳn cũng không dám chắc Triệu Nguyên và ba đại thống lĩnh thực sự đến tìm Lý Thanh hay không. Dù vậy, khả năng này có vẻ rất lớn.

“Nếu thật sự như vậy, ta phải lập tức thông báo cho đại ca và mọi người, tuyệt đối không được để xảy ra xung đột với Lý Đại Sư!”

Nói thầm xong, Dương Hưng lập tức đổi hướng, tăng tốc về phía đường Xích Minh.

Cơn giông kéo dài không dứt. Mưa vẫn rơi xối xả, bao trùm toàn bộ Hoàng Đô như một màn nước không lồ.

Tại đường Xích Minh, Triệu Nguyên dẫn theo ba đại thống lĩnh, nhưng họ chỉ nhận được sự thất vọng.

Trước cánh cửa đóng kín của tiệm thợ rèn, Tiền Hồng đứng cầm chiếc ô giấy dầu, tay nắm chặt đến mức trắng bệch.

“Không có ở đây!”

Lão tử quỷ Quách Trấn Thông đứng bên cạnh, lắc đầu cảm thán: “Quả nhiên là một vị đại sư ẩn cư, không màng đến danh lợi của thế tục. Nhìn từ vẻ ngoài đơn sơ của tiệm thợ rèn này, điều đó không thể rõ ràng hơn.”

Nam tử áo trắng Trịnh Thư cũng nở nụ cười nho nhã. Một tay cầm ô, tay còn lại chấp sau lưng, hần tán thưởng: “Đúng là một tuyệt thế cao nhân. Nếu không phải vì Kinh Tịch Dao xuất hiện, ai mà ngờ được rằng trong một tiệm nhỏ thế này lại cất giấu một bậc thầy rèn binh khí với tay nghề siêu phàm.”

Tiền Hồng lúc này chẳng còn tâm trạng để cảm thán những điều đó. Tất cả những gì nàng muốn chính là có được một thanh thần binh thuộc về mình. Vì thế, nàng bước tới tiệm hoành thánh ngay cạnh tiệm thợ rèn, mở miệng hỏi:

“Lão bản, người có biết thợ rèn ở tiệm bên cạnh đã đi đâu không?”

Lúc này, lão bản tiệm hoành thánh – Da Lão Trương – ngẩng đầu, liếc nhìn Tiền Hồng một cái, sau đó mang theo vẻ trầm tư trả lời: “Người nói Lý sư phó à, ông ấy hình như vừa ra ngoài đi xa làm việc. Cụ thể khi nào trở về, ta cũng không rõ.”

Nghe được câu trả lời, Tiền Hồng im lặng không nói gì, chỉ nhanh chóng nén xuống nỗi thất vọng trong lòng.

Ít nhất thì tiệm thợ rèn này vẫn còn ở đây, điều đó có nghĩa là Lý Đại Sư sớm muộn gì cũng sẽ quay lại.

Dù sao, hy vọng đúc lại Thanh Hồng Kiếm thành tuyệt thế thần binh vẫn còn rất lớn, chỉ cần chờ đợi ông ấy trở về là được.

Chương 120

DTV EBOOK

“Không sao, chờ thêm cũng không vấn đề gì. Ta đã đợi lâu như vậy rồi, thêm một chút thời gian nữa thì tính là gì?”

Mang theo ý nghĩ này, Tiền Hồng xoay người rời khỏi đường Xích Minh.

Cùng lúc đó, Trịnh Thư và Quách Trấn Thông liếc nhìn nhau, đều bất đắc dĩ lắc đầu, rồi cũng lần lượt rời đi.

Sau khi nhóm thống lĩnh Phong Vệ Môn rời khỏi, tại một đầu khác của đường Xích Minh, nơi từng là địa bàn Thanh Sơn Võ Quán, giờ đây đã trở thành cứ điểm của hảo hán Lương Châu.

“Cái gì? Người nói cái người tên Lý Thanh kia lại có khả năng như vậy sao?” Phương lão đại trợn trừng mắt, giọng đầy kinh ngạc.

Có khả năng rèn ra tuyệt thể thần binh, chuyện này tuyệt đối không phải chuyện đùa!

Một thanh thần binh tiện tay, đối với một võ giả, không chỉ là vật tùy thân mà còn là thứ có thể gia tăng thực lực vô cùng lớn. Có được thần binh trong tay, về cơ bản tại cùng cấp độ, khó có ai là đối thủ.

Hãy lấy ví dụ từ Cửu Liên Môn. Vì sao môn phái này có thể trường thịnh không suy?

Không phải chỉ vì đời đời đều xuất hiện những tông sư cao thủ, mà còn vì những thần binh lợi khí luôn được truyền thừa qua các thế hệ.

Thử nghĩ mà xem, một vị tông sư tuyệt đỉnh cầm trong tay một thanh thần binh lợi khí, chưa nói đến vô địch thiên hạ, chỉ ít muốn đối đầu hay bị hạ gục cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

“Chuyện này rất có thể là sự thật, vì vậy bí mật này nhất định phải giữ kín, đồng thời nhất định phải duy trì quan hệ tốt với Lý Đại Sư.” Dương Hưng trịnh trọng nói.

Phương lão đại nghe vậy, sắc mặt trở nên nghiêm túc. Hắn gật đầu, đáp: “Yên tâm đi, Dương lão đệ. Trước khi rời đi, Lý Đại Sư đã nhờ ta trông coi tiệm thợ rèn cho ông ấy. Quan hệ giữa chúng ta từ trước đến nay vẫn luôn không tệ.”

Nói đến đây, Phương lão đại không khỏi miên man suy nghĩ.

Nếu có một ngày, Lý Đại Sư hứng thú mà rèn cho mình một thanh tuyệt thế thần binh, thì thật là tốt biết bao!

Ai mà không lớn lên trong những câu chuyện giang hồ đầy màu sắc kia chứ? Những truyền thuyết như yêu đao Hồng Liên hay Huyền Vũ thương, đều làm người ta không khỏi khao khát.

Mang theo suy nghĩ này, Phương lão đại âm thầm quyết tâm, bất kể thế nào cũng phải tranh thủ lấy lòng vị Lý Đại Sư này.

Còn lúc này, trên xe ngựa đang hướng về phía bắc, Lý Thanh hoàn toàn không hay biết rằng, ngay khi ông vừa rời khỏi Thịnh Thiên, đã có không ít người bắt đầu chú ý đến mình.

Chuyến đi lần này, Lý Thanh hướng đến Thanh Châu. So với những châu khác trong Phong Quốc, Thanh Châu là một vùng đất xa xôi và nghèo nàn.

Người ta vẫn thường nói: “Rừng thiêng nước độc nuôi ra kẻ tài.” Mặc dù nghèo khó, Thanh Châu lại là nơi võ phong phát triển mạnh mẽ, không ít hào hiệp lẫn những nhân vật truyền kỳ giang hồ đều xuất thân từ đây.

Thanh Châu nằm ở phía bắc Thịnh Thiên, quãng đường không hề ngắn, ít nhất phải đi qua vài tòa thành lớn nếu muốn đến nơi nhanh nhất.

Lý Thanh, trước khi xuất phát, đã dành thời gian tìm hiểu một vài tin tức liên quan đến Thanh Châu.

“Vậy mà tự xưng là Thanh Châu kiếm thứ nhất? Tôn Khải kiếm khách này rốt cuộc dựa vào đâu mà dám cuồng vọng đến thế?”

Ngồi trong xe ngựa, Lý Thanh đang cầm trong tay một tập tình báo liên quan đến võ lâm Thanh Châu. Trong đó ghi chép những thông tin như có cao thủ nào nổi danh, thế lực nào đáng đề chú ý.

Khi đọc đến dòng cuối cùng của bản tình báo, khoe miệng Lý Thanh khẽ nhếch lên đầy ý vị.

Trên đó viết: “Thanh Châu võ lâm biến động không ngừng, cao thủ mới xuất hiện lớp lớp, xin lấy tình báo mới nhất làm chuẩn.”

Lời ghi này tuy đơn giản, nhưng Lý Thanh tinh ý nhận ra ẩn ý sâu xa.

Thanh Châu là một nơi hỗn loạn. Người luyện võ đông đảo, nhưng quyền lực thay đổi liên tục. Có thể hôm nay người trở thành “Thanh Châu kiếm thứ nhất,” nhưng chưa kịp ngồi vững vị trí thì ngày mai, kẻ khác đã đoạt lấy danh hiệu này.

Dĩ nhiên, những kẻ có thể đứng đầu một lĩnh vực nào đó, như “kiếm thứ nhất,” đều phải có thực lực thực sự. Nhưng cơ bản, dù có tài năng đến đâu, nếu không đủ sức giữ vững vị trí, cũng sớm bị kẻ khác hạ bệ.

Nguyên nhân Thanh Châu loạn lạc như vậy là bởi địa phương này nghèo khó và bất ổn. Những ai muốn làm ăn chính đáng, thực sự rất khó khăn. Chỉ cần tích lũy được chút ít tài sản, lập tức sẽ bị các lực lâm hảo hán hoặc thổ phỉ nhòm ngó.

Vì thế, tại Thanh Châu, lưu lạc giang hồ trở thành con đường nhanh nhất để kiếm tiền. Đây cũng là lý do vì sao nhiều người đổ xô tranh giành những danh hiệu như “Thanh Châu kiếm thứ nhất” hay “Thanh Châu đao thứ nhất.”

Những danh hiệu này không chỉ đơn thuần là hư danh, mà đi kèm với đó là lợi ích thiết thực. Danh lợi gắn liền với nhau: danh tiếng đi trước, lợi ích theo sau.

Chương 121

DTV EBOOK

Một khi đã nổi danh tại Thanh Châu, không cần lo lắng về việc không có đường sống hay cơ hội kiếm tiền.

“Thanh Châu giang hồ võ lâm này, ngược lại so với ta tưởng tượng còn thú vị hơn rất nhiều.”

Lý Thanh suy nghĩ, trong lòng không khỏi có chút mong đợi. Thanh Châu giang hồ, với sự hỗn loạn và cạnh tranh khốc liệt, lại rất phù hợp với hình dung của hắn về một giang hồ thực sự.

Ở đây, chẳng cần đạo lý đối nhân xử thế gì cao siêu, chỉ có chém giết, đấu tranh sinh tồn – một giang hồ đúng nghĩa trong mắt Lý Thanh.

Chuyến đi Thanh Châu lần này, Lý Thanh không phải gấp gáp đi cả ngày lẫn đêm, mà giống như một hành trình du ngoạn hơn.

Trên đường, xe ngựa của hắn đã băng qua mấy tòa thành trì, tiêu tốn hơn mười ngày, cuối cùng cũng đến gần biên giới Thanh Châu.

“Lý gia, phía trước chính là Cảnh Dương Thành.”

Tiếng của mã phu từ phía trước vọng vào trong xe ngựa, nhắc nhở rằng họ sắp tới địa phận Thanh Châu.

Cảnh Dương Thành là một tòa thành nằm ở phía nam Thanh Châu. Nơi đây không thể nói là phồn hoa, nhưng tại vùng đất cần cỗi như Thanh Châu, tòa thành này đã được coi là khá giàu có.

Nghe vậy, Lý Thanh kéo màn xe ngựa, nhìn ra xa thấy một tòa thành nằm sừng sững trên đường chân trời.

Xe ngựa chạy trên quan đạo, bụi mù cuốn lên từng luồng phía sau. Ở phía sau xe ngựa, một con hổ con cũng đang tung tăng chạy theo, bước chân đầy sức sống.

Khi sắp vào thành, để tránh những rắc rối từng xảy ra tại vài tòa thành trước, Lý Thanh quyết định gọi “Thùng Cơm” – con hồ con của mình – quay lại xe ngựa.

Hắn đưa ngón tay lên miệng, thổi ra một tiếng huýt sáo trong treo và kéo dài.

“Ngao rông!”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, hồ con lập tức phản ứng, nhanh chóng lao về phía xe ngựa.

Trong lúc chạy, từng đợt cát bụi bị cuốn lên mịt mù. Dù còn nhỏ, nhưng khí thế của nó đã toát lên vài phần mãnh hổ, khiến cho con ngựa kéo xe cũng phải xao động bất an.

Mã phu phải rất vất vả mới có thể kiểm soát được con ngựa đang hoảng sợ. Đến khi hồ con nhảy vào trong xe ngựa, tình hình mới dần ổn định lại.

Nhiều ngày rong ruổi trên đường, lớp lông mượt như tơ của hồ con đã trở nên xỉn màu, phủ đầy bụi bặm.

Lý Thanh nhìn nó với vẻ bất đắc dĩ pha chút ghét bỏ, vừa giúp nó phủi bụi, vừa lắc đầu. Mỗi cái vỗ tay của hắn lại khiến bụi rơi xuống đầy xe ngựa.

“Ngao!” Hồ con gầm khê, như muốn bày tỏ bất mãn.

“Lần này vào thành, ngươi phải thành thật cho ta. Đừng gây ra rắc rối như ở mấy tòa thành trước!”

Lý Thanh vừa nói vừa nhớ lại chuyện ở một tòa thành phồn hoa mấy ngày trước, khi hồ con ngửi thấy mùi thơm từ một quán bán thịt lừa hỏa thiêu ven đường. Nó không chịu nổi mà trực tiếp lao ra khỏi xe ngựa.

Khi đó, Lý Thanh đang luyện công, không kịp ngăn cản. Hồ con đã lao ra ngoài như mũi tên rời cung.

Cảnh tượng “mãnh hổ xuất lồng” làm cả con đường náo loạn. Dân chúng ai nấy đều kinh hãi bỏ chạy tán loạn. Người bán thịt lừa hỏa thiêu thì sợ đến mức chân run rẩy, đứng bất động, không thể thốt nên lời.

Kết quả, Lý Thanh phải bồi thường mấy chục lượng bạc mới có thể xoa dịu tình hình. May mắn là không có ai bị thương

ngghiêm trọng, nếu không, chuyện này chắc chắn sẽ gây ra rắc rối lớn hơn. Nếu bị đánh tiếng xấu là mang theo hổ gây hại, phiền phức sẽ không nhỏ.

“Ngao!” Hồ con xoay người, nằm ngửa, để lộ cái bụng như muốn bày tỏ sự thần phục với Lý Thanh.

Thanh Châu – Cảnh Dương Thành

Thanh Châu dù được coi là phồn hoa so với các khu vực khác trong vùng, nhưng nếu so với những thành trì lớn khác của Phong Quốc, vẫn còn thua kém rất nhiều.

Chỉ cần nhìn vào cổng thành vắng vẻ, nơi mà chim có thể bay lượn tự do mà không bị ai để ý, đã đủ thấy nơi đây thiếu vắng sự nhộn nhịp của thương đội.

Khi xe ngựa đến cổng thành, Lý Thanh chỉ tùy tiện đưa cho thủ vệ vài đồng bạc lẻ. Thậm chí, không ai kiểm tra xe, hắn đã dễ dàng vào thành.

Trên đường phố, không có bao nhiêu sạp hàng rong hay cảnh người qua lại tấp nập. Chỉ có lác đác một vài cửa hàng mở cửa, nhưng trước mỗi cửa tiệm, đều có những tay cao lớn, thô kệch ngồi canh gác, như các môn thần bảo vệ.

Xe ngựa vừa đi chưa xa, trên đường phố đã vang lên âm thanh ồn ào của một cuộc ẩu đả.

“Mẹ nó! Đồ không có mắt, dám thò tay vào hầu bao của đại gia! Hôm nay ta không đánh đứt từng ngón tay của ngươi thì không xong!”

Nghe thấy tiếng cãi cọ, Lý Thanh kéo rèm xe nhìn ra ngoài. Chỉ thấy hai hán tử đang đánh nhau kịch liệt bên đường. Một trong hai người cầm cục gạch, đập vào đầu đối phương khiến máu chảy đầm đìa.

Chương 122

DTV EBOOK

Cảnh tượng này khiến Lý Thanh cảm thấy im lặng bất lực. Hắn chỉ vừa mới vào thành không lâu, hơn nữa cửa thành vẫn còn trong tầm mắt, vậy mà đã chứng kiến một màn bạo lực như thế.

“Thích tranh đấu tàn nhẫn, dân phong buru hãn!”

Đó là ấn tượng đầu tiên của Lý Thanh về Thanh Châu.

Tuy vậy, dù là một nơi võ phong cường thịnh như Thanh Châu, cũng không đến mức đầy rẫy cao thủ nội kinh hay ngoại kinh khắp nơi. Với thực lực ngoại kinh Võ Đạo của mình, Lý Thanh tự tin rằng việc tự vệ ở đây không thành vấn đề.

“Tiếp tục đi. Trong thành tìm một khách sạn đặt chân trước, sáng mai rời đi.”

Lý Thanh lạnh nhạt nói từ trong xe ngựa.

Dọc đường, chiếc xe ngựa mang dáng vẻ phú quý khiến không ít ánh mắt tò mò nhìn theo. Đám đông quan sát, dù cố gắng kín đáo, vẫn không che giấu được sự chú ý.

Ngay cả mã phu điều khiển xe cũng cảm thấy căng thẳng. Đôi tay cầm cương ngựa hơi run, không khí bất an bao trùm.

Càng đi sâu vào trung tâm thành phố, không khí mới dần trở nên nhộn nhịp. Nơi đây xuất hiện nhiều cửa hàng đang kinh doanh, người qua lại tấp nập. Những tiểu thương bày hàng buôn bán, tạo nên chút sức sống cho thành phố.

Xe ngựa dừng lại trước một tòa kiến trúc mang khí phái bề thế.

Long Môn Khách Sạn.

Lý Thanh vén rèm xe bước xuống. Khi nhìn thấy tên khách sạn, hắn khẽ sửng người, rồi cười nhạt:

“Đi thôi. Để xem Long Môn Khách Sạn này có gì đặc biệt.”

Vừa nói, hồ con Thùng Cơm cũng nhảy ra khỏi xe ngựa.

Bộ lông óng mượt của nó, cùng với hoa văn chữ “Vương” trên trán, khiến bất kỳ ai nhìn vào cũng nhận ra đây chính là một con hồ thực thụ.

Khoảnh khắc Thùng Cơm xuất hiện, những ánh mắt tò mò quan sát chiếc xe ngựa liền vội vàng thu lại. Tiếng rút hơi lạnh vang lên, những suy nghĩ “làm loạn” lập tức biến mất khỏi đầu mọi người.

Người có thể mang theo một con hồ, rõ ràng không phải nhân vật dễ chọc.

Dẫn theo Thùng Cơm, Lý Thanh bước vào bên trong Long Môn Khách Sạn. Ánh mắt từ bốn phương tám hướng liên tục đảo qua hắn và con hồ con.

“Ngao rống!”

Thùng Cơm ngẩng đầu gầm lên một tiếng, như thể cảm nhận được sự chú ý đổ dồn về mình.

“Khách quan, ngài nghỉ chân hay là ở trọ đây?”

Tiểu nhị với khuôn mặt tươi cười bước tới, không hề có vẻ gì là e ngại, hiển nhiên là người từng trải, kiến thức rộng rãi.

“Muốn hai gian phòng khách tốt nhất!”

Lý Thanh lạnh nhạt đáp, rồi tiện tay ném cho tiểu nhị hai viên bạc ròng.

Nhận được tiền, tiểu nhị nụ cười càng thêm rạng rỡ, nhanh nhẹn dẫn đường, hướng Lý Thanh đi lên lầu.

“Khách quan, ngài không phải người Thanh Châu đúng không?”

Nghe câu hỏi, Lý Thanh khẽ nhíu mày: “Nói vậy là sao?”

Tiểu nhị thành thật trả lời: “Hắc hắc, mấy ngày nay trong Cảnh Dương Thành, Hắc Sát Bang và Lôi Gia đang sống mái với nhau. Chuyện này đã lan khắp toàn bộ Thanh Châu, không ai muốn vào thành lúc này.”

Hắn ngừng một chút, rồi tiếp: “Nhưng ngài yên tâm, nếu ở Long Môn Khách Sạn của chúng tôi, tuyệt đối an toàn. Cả Lôi

Gia lẫn Hắc Sát Bang đều nể mặt chúng tôi một chút.”

“Một khách sạn mà có mặt mũi lớn như vậy sao?”

Lý Thanh khẽ gật đầu, có chút hứng thú. Hắn mở miệng hỏi:

“Nghe cũng thú vị đấy, nói xem tại sao lại sống mái với nhau?”

Tiểu nhị lập tức kể: “Nghe đồn rằng, người của Hắc Sát Bang đã cướp đi một bảo bối rất quan trọng mà Lôi Gia vận chuyển đến. Cụ thể là thứ gì, tiểu nhị không rõ, nhưng từ đó mà hai bên đánh nhau.”

Nghe vậy, Lý Thanh chỉ có thể thảm cảm thán: “Không hổ là Thanh Châu, vừa vào thành đã gặp ngay trò hay.”

Tiểu nhị dừng lại trước hai gian phòng khách, quay lại nói:

“Khách quan, chính là hai gian phòng này. Có việc gì ngài chỉ cần thông báo ta là được.”

Sau đó, hắn nhắc nhở: “Đúng rồi, đến tối nếu không có chuyện gì quan trọng, tốt nhất đừng ra ngoài, tránh bị vạ lây.”

Nói xong, tiểu nhị cười cười, tiện tay lui xuống lầu, để lại không gian yên tĩnh cho Lý Thanh.

Nguyệt hắc phong cao đêm nay.

Lý Thanh ngủ lại tại Long Môn Khách Sạn, yên tĩnh ngồi trong phòng, xếp bằng trên sàn, giữ một tư thế cố định, không nhúc nhích lấy một chút. Hắn đồng thời vận dụng thời gian để tu luyện hai môn công pháp: Kim Thân Thuật và Quy Tức Công.

Thời gian dài kiên trì rèn luyện đã mang lại cho hắn thành quả rõ rệt. Nhờ Quy Tức Công mà nội lực trong cơ thể ngày càng trở nên thâm hậu, mạch lạc như nước chảy mây trôi.

Bất chợt, giữa màn đêm yên ắng, từ ngoài cửa sổ, trên đường phố phía dưới, âm thanh đao binh giao kích bắt đầu vang vọng, phá tan sự tĩnh lặng.

Cùng lúc đó, xen lẫn vào tiếng vũ khí là những tiếng hô quát, tiếng la giết, tiếng kêu thảm thiết. Cả con phố chợt hóa thành một cảnh tượng như nhân gian luyện ngục, đầy máu và chết chóc.

Chương 123

DTV EBOOK

Không cần đoán cũng biết, đêm nay Hắc Sát Bang và Lôi gia đã bắt đầu mở màn sống mái với nhau. Nghe âm thanh cũng đủ hình dung được trận chiến này kịch liệt đến mức nào.

Lý Thanh từ trong giấc ngủ bị âm thanh đó đánh thức. Hắn chậm rãi thu hồi tư thế luyện công, vươn vai rồi ung dung đứng dậy, không chút vội vã.

“Không hổ danh Thanh Châu, nơi đây đúng là náo nhiệt. Ở những thành trì khác, làm gì có cơ hội chứng kiến cảnh tượng hoành tráng thế này.”

Vừa nói, hắn vừa đẩy cửa sổ ra, tựa vào tường mà dõi mắt quan sát trận chiến đang diễn ra bên ngoài. Một màn sống chết lẫn lộn đang diễn ngay trước mắt hắn.

Long Môn Khách Sạn vốn là một tòa kiến trúc khí phái, xây rất cao. Căn phòng của Lý Thanh nằm trên tầng cao nhất, vì vậy tầm nhìn rộng rãi đến mức hắn có thể dễ dàng quan sát toàn bộ mấy con phố bên dưới.

Dù là Lôi gia hay Hắc Sát Bang, trong thành Thanh Châu, hai thế lực này đều thuộc hàng bá chủ, ngang ngửa nhau. Một khi giao chiến, quy mô tuyệt đối không phải những cuộc đánh lộn của đám lưu manh đầu đường có thể so bì.

Hai con phố lớn nay đã chật kín người, ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống những lưỡi đao sáng bóng, từng tia sáng phản chiếu mang theo sự sắc lạnh khiến người ta rợn sống lưng.

“Giết! Giết sạch lũ tạp chủng Hắc Sát Bang cho ta!”

“Đám súc sinh Lôi gia, đêm nay không giết sạch bọn chúng thì đừng gọi ta là người!”

Cả hai bên hô hào, khí thế hung hăng không ai chịu nhường ai. Chiến đấu ngày càng trở nên khốc liệt. Cảnh tay cắt, chân gãy đã trở thành chuyện thường thấy. Từ vị trí trên cao, Lý Thanh

thậm chí có thể ngửi thấy mùi máu tanh nhàn nhạt bay lên từ đường phố bên dưới.

Trận chiến này dữ dội tới mức có thể ví như một cuộc chiến cỡ nhỏ. Đám người lao vào nhau không chút khoan nhượng, từng nhát chém vang lên như tiếng tử thần gõ cửa.

Dù tò mò về món bảo vật mà hai phe đang tranh đoạt, nhưng Lý Thanh chẳng hề có ý định dính líu. Hắn tựa như một người xem kịch, nhàn nhã đứng trên cao quan sát, hoàn toàn không hề lo lắng.

Cảnh tượng thảm liệt như vậy, ngay cả những cao thủ ngoại kinh cũng không dám khẳng định mình có thể toàn thân trở ra an toàn.

Dẫu rằng Lý Thanh rất tự tin vào võ nghệ của mình, nhưng nội tâm hắn không hề có chút hứng thú nào với chuyện này.

“Vì một món bảo vật lai lịch không rõ, đánh cược cả mạng sống của mình, quả thật là hành động ngu xuẩn!”

Hắn lắc đầu, tự mình cười lạnh. “Không cần thiết. Tốt nhất là ngồi ăn dưa mà xem thôi.”

Dù bảo vật kia có quý giá đến mức nào, liệu nó có thể so sánh được với trăm năm tuổi thọ mà hắn còn giữ? Hoặc sánh bằng những thần binh lợi khí mà chỉ cần chút công sức hắn cũng có thể rèn nên? Chưa kể, Cự Dạ thế giới bao la kia còn chờ hắn khai phá.

Thậm chí, kể cả không mất mạng, nhưng nếu chẳng may bị mất một cánh tay hay đứt một cái chân, ai sẽ là người chăm sóc cho đám hồ con của hắn đây?

“Trên đời này, ngoài ta ra, không ai tốt với ngươi như thế đâu!”

Lý Thanh thuận miệng cảm thán một câu, ánh mắt lướt qua gian phòng rồi nhanh chóng rơi xuống thân hình to lớn đang nằm nhoài trên sàn nhà – Thùng Cơm.

Tên này ngủ say như chết, dáng vẻ hoàn toàn không có chút phòng bị nào. Sự tức giận không chỗ trút khiến Lý Thanh không kìm được, thấp giọng mắng:

“Đúng là đồ ngốc!”

Trận chiến giữa hai thế lực lớn, Hắc Sát Bang và Lôi gia, kéo dài liên tục cho đến tận nửa đêm mới kết thúc, mà ngay cả khi đó cũng là khó khăn lắm mới dừng lại. Không ai buồn đếm kỹ số lượng thương vong, bởi tại Cảnh Dương Thành, hoặc thậm chí toàn bộ Thanh Châu, mạng người vốn không đáng giá.

Mặc dù Lý Thanh lựa chọn giữ mình, không tham gia tranh đoạt món bảo bối được đồn đại kia, nhưng không phải ai cũng nghĩ như hắn. Trong số những người ngủ lại tại Long Môn Khách Sạn, rất nhiều giang hồ hào cường không kiềm chế nổi, đã bị cuốn vào trận chiến. Còn có bao nhiêu người trong số họ có thể toàn vẹn trở về thì không ai dám chắc.

Khi trận chiến kết thúc, quan phủ cuối cùng cũng lộ mặt ra, khó khăn lắm mới tổ chức người dọn dẹp hiện trường. Nhìn đám bộ khoái quần áo xốc xếch, giống như những công nhân vệ sinh bất đắc dĩ, Lý Thanh suýt nữa thì bật cười.

“Haha, Thanh Châu quả thực là nơi dân phong thuần phác mà!” – Hắn vừa cười vừa khép cửa sổ lại, sau đó lao thẳng lên giường, chuẩn bị ngủ một giấc ngon lành.

Tuy nhiên, Lý Thanh chưa kịp nhắm mắt, một tiếng thét chói tai, đầy phẫn nộ, vang vọng khắp thành khiến hắn giật mình.

“Tôn Khải!!! Ta không tha cho ngươi! Aaaaah! Lão tử cùng ngươi không chết không thôi!”

Chương 124

DTV EBOOK

Tiếng gào này rõ ràng được phát ra từ một người nội lực thâm hậu. Thanh âm cuộn cuộn như sóng, vang xa đến mức dù ở trong Long Môn Khách Sạn, Lý Thanh cũng nghe rõ từng chữ. Nội lực mạnh mẽ như vậy, e rằng phải có hai đến ba mươi năm khổ luyện mới có thể đạt đến.

Những khách nhân khác trong khách sạn cũng bị tiếng hét làm cho tỉnh giấc. Trong từng căn phòng, tiếng bàn tán bắt đầu vang lên.

“Quả nhiên nội lực quá mức kinh người! Nếu không có mấy chục năm tích lũy thì không thể mạnh mẽ đến vậy.”

“Tôn Khải? Là Thanh Châu kiểm khách đứng đầu đúng không?”

“Từ tiếng gào đầy oán hận kia, nghe như là bang chủ Hắc Sát Bang. Chẳng lẽ Tôn Khải đã làm gì với Hắc Sát Bang?”

“Chuyện này thật đáng để hiếu kỳ. Chẳng lẽ ngay cả Thanh Châu kiểm khách cũng nhúng tay vào vụ tranh đoạt bảo bối? Hay là Lôi gia đã ra giá lớn mời được hắn?”

“Đi thôi, xem thử xem chuyện gì xảy ra!”

Trong lúc những người khác không ngừng suy đoán và chuẩn bị rời phòng để xem náo nhiệt, chỉ có Lý Thanh là ngáp dài, kéo tay che mắt lại, tiếp tục đánh một giấc.

“Muốn sống lâu thì nhất định phải kiềm chế lòng hiếu kỳ, đừng xen vào chuyện của người khác. Qua mười năm tám năm, mọi bí mật đều tự động lộ ra cả thôi.” – Lý Thanh tự nhủ, phớt lờ tất cả sự ồn ào xung quanh, chìm vào giấc ngủ một cách thư thái.

Màn đêm dần qua đi, giữa mùa hè, mặt trời mọc luôn rất sớm. Chẳng mấy chốc, tiếng gà gáy đã vang lên, đánh thức toàn bộ thành Thanh Châu khỏi giấc ngủ.

“Ngao rống!” – Thùng Com, con hổ của Lý Thanh, bất ngờ rít lên một tiếng, khiến hấn cũng phải bưng tỉnh.

Lý Thanh vươn vai, cảm thấy cả cơ thể sảng khoái, tràn đầy khí lực, dường như không hề có chút mệt mỏi. Đây chính là lợi ích của việc luyện võ. Từ khi bắt đầu tập luyện, mỗi sáng thức dậy, hấn đều cảm nhận được sự khác biệt rõ ràng này.

“Đi thôi, tiếp tế một chút rồi trực tiếp lên đường đến Sùng Ninh.” – Lý Thanh vừa vỗ đầu Thùng Com, vừa nhảy xuống giường với động tác nhanh nhẹn như một con cá chép, tràn đầy sức sống.

Vừa bước ra khỏi phòng, Lý Thanh liền gặp ngay tiểu nhị, trên người nồng nặc mùi thuốc, có lẽ hấn vừa từ các phòng khác trở về sau khi phát thuốc.

“Nha? Khách quan tới qua nghỉ ngơi tốt chứ?” – Tiểu nhị nhìn thấy Lý Thanh, liền lập tức nở nụ cười chuyên nghiệp.

Lý Thanh tâm tình không tệ, tiện tay ném một hạt bạc vụn cho tiểu nhị rồi hỏi:

“Sau nửa đêm ta ngủ rất say, chỉ là đầu hôm hơi ồn ào một chút. Nhưng mà người thế nào mà trên người đầy mùi thuốc như vậy?”

Tiểu nhị ngạc nhiên nhận bạc vụn, ngay lập tức trở thành “bách hiểu sinh”, trả lời không chút giấu giếm:

“Khách quan ngài thật sự quá khách khí. Nhỏ ta đây là vừa mới mang thuốc cho khách ở các phòng khác thôi.”

Hấn thở dài, tiếp tục nói:

“Ai, mỗi một khách nhân vào đây ta đều nhắc nhở, ban đêm nếu không có chuyện gì khẩn cấp thì đừng đi ra ngoài, cũng đừng dính dáng vào mấy chuyện giữa Lôi gia và Hắc Sát Bang. Nhưng mà, sáng nay, đã có mấy người không trở về nữa, mà có người may mắn sống sót cũng thân mang trọng thương, có kẻ thì cụt tay què chân!”

Nói đến đoạn này, thanh âm của tiểu nhị nhỏ dần, có chút dè dặt.

“Khách quan xem xét ngài chính là người biết nghe lời khuyên. Ngài xem, bình yên ổn định ở lại trong khách sạn

chẳng phải là tốt hơn sao!”

Lý Thanh mỉm cười, đáp:

“Ha ha, mặc dù ta cũng từng động lòng trước món bảo bối kia, nhưng so ra, ta càng tiếc mạng sống của mình. Có thứ gì quý giá hơn mạng của ta chứ?”

Tiểu nhị nghe vậy, không khỏi giơ ngón tay cái, cười nịnh:

“Khách quan, ngài đúng là nhìn thấu thế sự!”

Bí Mật Về Tôn Khải

Lý Thanh chuyển chủ đề, hỏi:

“Tôi qua, sau nửa đêm, ta bị một tiếng hét giận dữ đánh thức. Nghe như người đó gọi tên Tôn Khải. Nếu ta không nhầm, Tôn Khải là Thanh Châu kiếm khách đứng đầu, chuyện này là sao? Rốt cuộc ai hét vậy?”

Tiểu nhị nở nụ cười, hạ giọng nói:

“Khách quan, ngài hỏi đúng người rồi! Vừa nãy, ta nghe mấy vị khách khác kể chuyện này.”

Hắn hạ giọng, vẻ mặt như kẻ bí mật:

“Nói là tôi qua, sau khi Hắc Sát Bang và Lôi gia đánh nhau xong, Hắc Sát Bang bang chủ vừa trở về nhà, thì phát hiện cả nhà mình bị Tôn Khải giết chết dưới kiếm! Món bảo vật thần bí kia cũng bị Tôn Khải cướp đi!”

Hắn lắc đầu, tiếp tục:

“Người xem chuyện này đáng chê cười chưa? Hóa ra Hắc Sát Bang bang chủ lại giấu bảo vật trong nhà, không cất trong bang phái! Đúng là để họa đến người thân. Còn Tôn Khải, hắn ra tay đúng là đủ hung ác!”

Nghe đến đây, ánh mắt Lý Thanh trầm xuống. Hắn khoát tay, nhẹ giọng:

“Được rồi, ta không sao cả. Người đi làm việc của người đi.”

Tiểu nhị gật đầu, cười nói:

“Vâng, khách quan. Có gì ngài cứ gọi ta một tiếng!”

Giang Hồ Không Quy Tắc

Chương 125

DTV EBOOK

Lý Thanh đứng im suy nghĩ, trong lòng thầm lặp lại câu nói của tiểu nhị: “Họa không kịp người nhà?”

Hắn cười nhạt một tiếng, ánh mắt sắc lạnh:

“Khi bị lợi ích che mắt, chuyện gì mà con người không dám làm? Cái gọi là quy tắc giang hồ, chẳng qua cũng chỉ là lời nói nhảm mà thôi.”

Ngay sau đó, hắn quay người, gọi lớn:

“Mã phu! Chuẩn bị xe, lập tức lên đường!”

Sau khi tiến hành một vài tiếp tế sơ sài tại Cảnh Dương Thành, Lý Thanh cưỡi xe ngựa rời khỏi thành, không hề lưu lại chút cảm giác bịn rịn nào.

Về phần trận hỗn chiến giữa Hắc Sát Bang và Lôi gia sẽ kết thúc ra sao, hắn hoàn toàn có thể đoán trước được. Không có bất kỳ lợi ích nào thúc đẩy, việc tiếp tục giao tranh chỉ làm hao tổn lực lượng cả hai bên, gia tăng thêm thương vong vô nghĩa mà thôi. Có khả năng rất lớn là hai bên sẽ đình chiến tạm thời, nhưng từ nay, Hắc Sát Bang nhất định sẽ không đội trời chung với Thanh Châu kiếm khách Tôn Khải.

Tuy nhiên, điều Lý Thanh không ngờ tới là, khi hắn rong ruổi suốt bốn ngày và gần đến Sùng Ninh Huyện, thì Hắc Sát Bang bang chủ trong cơn tuyệt vọng đã quyết định công khai bảo vật mà Tôn Khải đã cướp đi. Tin tức này chẳng khác nào mồi lửa làm bùng lên một đám cháy lớn, nhanh chóng lan rộng khắp giang hồ Phong Quốc, không chỉ khiến Thanh Châu chấn động mà còn tạo nên sóng gió khắp nơi.

Sùng Ninh Huyện nằm ở phía bắc, khí hậu nơi đây khác biệt hoàn toàn với trung tâm Thanh Châu. Trong mùa hè, không khí mát mẻ dễ chịu vô cùng, khiến người ta thư thái. Nhưng mùa đông ở đây lại khắc nghiệt, giá rét đến mức khó lòng chịu nổi.

Trên con đường quan đạo cách cửa thành Sùng Ninh khoảng một, hai dặm, xe ngựa của Lý Thanh đột nhiên bị chặn lại bởi một nhóm đạo tặc. Vừa nhìn thấy bọn chúng, sắc mặt mã phu liền trở nên tái nhợt, giọng run rẩy, lắp bắp nói:

“Có... có kẻ cướp đường...”

Phía trước xe ngựa là một nhóm đạo tặc cưỡi ngựa, vai vác lang nha bổng cùng các loại vũ khí sáng loáng, khí thế hung hãn như muốn nuốt sống người khác. Hai bên đường cũng có thêm bảy, tám tên tay lăm lăm đao thương, tạo thành thế bao vây chặt chẽ, không để lại một lối thoát.

Ngay cả những con ngựa cũng trở nên bất an, đầu ngẩng cao hí vang, chân dậm loạn xạ trên mặt đất. Đối diện tình huống này, tên cầm đầu nhóm đạo tặc cưỡi ngựa tiến lên, vác lang nha bổng trên vai, khoe miệng nhếch lên nụ cười đầy nham hiểm, mở miệng nói lớn:

“Phía trước chính là Sùng Ninh. Muốn qua đường thì trước hết phải để lại tiền qua đường!”

Sau khi dứt lời, hắn đứng đó chờ phản ứng từ trong xe ngựa. Nhưng mãi không nghe thấy câu trả lời. Mã phu lúc này sợ hãi đến mức toàn thân run lẩy bẩy, không dám nói nửa lời. Trong xe ngựa cũng hoàn toàn im lặng, không hề có lấy một tiếng động nào.

Tên đầu lĩnh nhướng mày, ánh mắt đầy gian tà nhìn chằm chằm vào chiếc xe ngựa, liếm môi một cái rồi cười nói, giọng điệu càng thêm khiêu khích:

“Chẳng lẽ trong xe là tiểu nương tử nào đó? Sợ hãi đến mức không dám lên tiếng rồi sao?”

Câu nói của hắn làm cả đám đạo tặc cười ồm lên một cách ác ý.

“Ha ha ha! Không nói gì, chắc chắn là một tiểu nương tử động lòng người rồi!”

“Tiểu nương tử, chúng ta tới đây, đừng sợ hãi như vậy!”

“Uy! Mã phu kia, nói xem trong xe ngựa chở ai? Là tiểu thư nhà nào? Mau nói ra!”

Đám đạo tặc càng lúc càng cười lớn, vừa cười vừa tiến lại gần chiếc xe ngựa. Nhưng ngay lúc bọn chúng vừa tiến sát lại, một giọng nói bình thản, lãnh đạm bỗng từ trong xe vang lên:

“Tiếp tục đi lên, đừng sợ.”

Giọng nói trầm ổn, ung dung của Lý Thanh lập tức khiến mã phu vốn đang hoảng loạn trở nên bình tĩnh hơn. Hắn nuốt nước bọt, khẽ gật đầu, rồi vung roi đánh ngựa.

“Đừng!”

Xe ngựa bắt đầu chuyển động, chậm chậm tiến lên. Đám đạo tặc nhìn thấy, liền cười mỉa mai, đầy khinh thường.

“Muốn cứng rắn vượt qua sao? Đúng là chẳng biết sống chết! Bọn chúng nghĩ rằng binh khí của ta là đồ chơi à?”

Một tên trong nhóm lâm bẫm:

“Nếu xe ngựa này còn dám tiến thêm bước nào, chúng ta sẽ cho cả người lẫn ngựa nằm bẹp dưới đất ngay lập tức!”

Nhưng ngay lúc tên đó vừa dứt lời, một tiếng xé gió sắc bén bất thành linh vang lên giữa không trung.

“Hưu!”

Chỉ thấy một cây đinh sắt cỡ ngón tay, từ khe hở màn xe lóe lên, mạnh mẽ bắn ra như tia chớp.

Tên cầm đầu nhóm đạo tặc hoàn toàn không kịp phản ứng, ngay lập tức trán hắn xuất hiện một lỗ máu.

“Phanh!”

Tên lão đại giặc cướp ngã từ lưng ngựa xuống đất, khiến đám đạo tặc xung quanh kinh hãi, hoảng hốt la lên.

“Lão đại?”

“Là ám khí! Cần thận!”

Lời cảnh báo còn chưa dứt, một cây đinh thấu cốt khác lại mạnh mẽ bắn ra.

“Hưu!”

Âm thanh xé gió sắc bén vang lên lần nữa, một tên đạo tặc cưỡi ngựa tiếp theo ngã xuống.

“Huru huru huru!”

Chương 126

DTV EBOOK

Liên tiếp ba tiếng xé gió khác vang lên, ba tên đạo tặc nữa lập tức ngã xuống đất, chết không kịp nhắm mắt.

Toàn bộ sự việc xảy ra chỉ trong chớp mắt. Trong khoảnh khắc, bao gồm cả tên cầm đầu, đã có năm người mất mạng!

“Là cao thủ Võ Đạo! Mau chạy!”

“Lão đại chết rồi! Chạy thôi!”

Đám đạo tặc còn lại, hơn hai mươi người, lập tức bị nỗi sợ hãi bao trùm. Bọn chúng không ngờ rằng mọi thứ lại diễn ra dễ dàng và nhanh chóng đến như vậy. Cái chết đến quá đột ngột, không kịp trở tay.

Mấy tên cười ngựa, hiển nhiên là đám thủ lĩnh còn lại, định lên tiếng để ổn định tình hình thì bỗng màn xe ngựa bị xóc lên.

Nhưng người đầu tiên xuất hiện lại không phải là người, mà là một con hổ con đầy giận dữ đã bị nhốt lâu ngày!

“Ngao rống!”

Chỉ thấy một con hổ con to cỡ một chú chó lớn từ trong xe lao ra, gầm vang đầy uy phong, mang theo khí thế của chúa tể sơn lâm. Tiếng gầm khiến mấy con ngựa cản đường phía trước sợ hãi, liên tục lồng lộn, làm cho những kỵ sĩ cưỡi trên lưng cũng khó mà kiểm soát được.

Dù hổ con còn nhỏ, nhưng nhờ được ăn thịt suốt một thời gian dài, nó đã có vài phần khí thế của mãnh hổ. Nhưng dĩ nhiên, việc đối phó đám đạo tặc này không thể giao cho con hổ con kia.

Ngay sau đó, một bóng người tay cầm cự chùy đột ngột từ trong xe hiện thân.

Người xuất hiện chính là Lý Thanh. Sắc mặt hần lạnh lùng, không hề có chút biểu cảm nào.

Khi hấn lao ra khỏi xe ngựa, tốc độ của hấn thậm chí còn nhanh hơn cả những con ngựa đang chạy.

“Oanh!”

Cự chùy trong tay Lý Thanh được vung lên một cách mạnh mẽ. Kinh phong lừng lẹ cuốn qua, tựa như ngay cả không khí xung quanh cũng bị áp bức, tạo nên một cảm giác ngột ngạt khó tả.

Cây chùy được rèn từ Mặc Kim, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng âm u, khiến người ta không khỏi run sợ.

Mấy tên thủ lĩnh đạo tặc cười ngựa nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức rơi vào tuyệt vọng. Bọn chúng vốn chỉ là đám cướp vặt, nay lại gặp phải một cao thủ Ngoại Kinh, không những thế vũ khí trong tay hấn còn đáng sợ như vậy.

“Phanh!”

Không chút do dự, Lý Thanh vung mạnh cự chùy xuống. Một lực lượng kinh hoàng trút xuống, cả người lẫn ngựa của mấy tên đạo tặc bị đánh bay tung tóe, không còn hình dạng.

Tên đầu tiên chạm trán Vô Song Chùy thậm chí nửa người đã nát vụn, thịt bắn tung tóe khắp nơi, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất.

Huyết dịch tung bay khắp bụi đất trên quan đạo, bắn ra thành từng mảng lớn, mùi tanh tươi nồng đậm xộc thẳng vào xoang mũi mọi người. Cảnh tượng này khiến tất cả những kẻ có mặt đều khiếp sợ đến vỡ mật!

Không biết là ai trong đám hỗn loạn hét lên một tiếng:

“Chạy mau!”

Đám đạo tặc vừa rồi còn hung hăng vây quanh xe ngựa, giờ đây giống như bầy ong vỡ tổ, hoảng loạn bỏ chạy tứ tán. Bọn chúng sợ đến phát điên, chỉ lo mình sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo của kẻ cầm cự chùy tựa ma thần kia.

Lý Thanh cầm cự chùy, sừng sững đứng trước xe ngựa. Khi xe chạy đến trước mặt hấn, hấn xoay người nhảy trở lại xe một cách nhẹ nhàng, ánh mắt hờ hững nhìn đám đạo tặc đang tháo chạy trong hỗn loạn. Nhưng hấn không có chút hứng thú nào để truy kích.

Mã phu ngồi trước xe, sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu, hiển nhiên vừa bị cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi dọa cho mất hồn. Trong đầu hắn chỉ còn một suy nghĩ duy nhất:

“Trách không được người dám nuôi hổ, hóa ra hắn chính là sát tinh!”

Có thực lực như Lý Thanh, việc nuôi hổ chẳng phải là một mối lo mà ngược lại, đó chỉ là chuyện nhỏ nhất không đáng bận tâm.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Lý Thanh đặt chân đến Thanh Châu, hắn gặp phải bọn cướp đường. Nhưng đám đạo tặc này quả thực quá kém cỏi. Ngay cả một cao thủ Ngoại Kinh cũng không có, việc bọn chúng bị tiêu diệt hoàn toàn nằm trong dự tính của Lý Thanh.

Thông thường, đã đạt đến cấp độ Ngoại Kinh, dù thế nào cũng coi như là nhân vật có chút danh tiếng, không đến mức phải đi làm những việc hạ đẳng như cướp đường. Phần lớn bọn họ thường gia nhập các thế lực lớn, tìm một chỗ đứng vững chắc, chẳng ai lại tự hạ mình để làm những việc thế này.

Sau khi giải quyết gọn đám đạo tặc, Lý Thanh ngồi lại trên xe ngựa, thuận lợi tiến vào thành.

Nhưng ngay khi hắn vừa bước chân vào huyện thành, một bầu không khí náo nhiệt khác thường đã đập vào mắt. Khắp các ngõ phố, người dân đều bàn tán xôn xao, giọng điệu đầy hứng khởi lẫn kinh hãi.

“Ngươi nghe chưa? Hắc Sát Bang bang chủ đúng là bị hóa điên rồi! Trên đời này làm gì có Tiên Nhân chứ? Còn nói lấy được bảo bối gì đó là cơ duyên thành tiên, thật buồn cười!”

“Dừng xe!”

Chương 127

DTV EBOOK

Nghe được mọi người trên đường đang thảo luận say sưa một đề tài, Lý Thanh trong lòng bất giác chấn động, lập tức hô lên: “Dừng xe!”, rõ ràng là muốn tiếp tục lắng nghe.

“Quá rõ ràng, đây chẳng qua là chiêu mượn đao giết người vụng về mà thôi. Ta thấy chính là bang chủ Hắc Sát bang, mắt thấy không thể báo thù, liền bịa ra một câu chuyện như vậy.”

“Nhưng nếu những cao thủ giang hồ đã tuổi cao nhưng hồ đồ nghe được tin đồn này, chỉ e thật sự nhịn không được mà tìm đến Tôn Khải dò xét.”

“Tu luyện thành tiên, đắc đạo trường sinh? Triều đại nào mà không có Hoàng Đế từng suy đoán về mấy chuyện này, nhưng kết cục thì sao chứ?”

“Đúng vậy, ngay cả Hoàng Đế còn không tìm được pháp môn thành tiên, Lôi gia làm sao có thể đạt được?”

Rất rõ ràng, đây là tin tức nóng hổi nhất gần đây tại Thanh Châu, phố lớn ngõ nhỏ đều đồn ầm lên, náo nhiệt đến mức ai ai cũng biết.

Tuy nhiên, phần lớn dân chúng đều mang thái độ hoài nghi, thậm chí không tin, chỉ cho rằng đây là chiêu trò của bang chủ Hắc Sát bang để mượn đao giết người.

Dẫu vậy, vẫn có một điểm khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa. Đó là kiếm khách số một Thanh Châu - Tôn Khải, kẻ từng tiêu diệt cả nhà bang chủ Hắc Sát bang, đến nay vẫn chưa xuất hiện để bác bỏ những lời đồn này.

“Đi thôi, tìm khách sạn nghỉ chân.”

Đợi đến khi trong xe ngựa vang lên giọng nói bình tĩnh của Lý Thanh, chiếc xe mới tiếp tục di chuyển.

Thành tiên cơ duyên? Tu tiên pháp môn?

Giờ khắc này, trong lòng Lý Thanh không ngừng vang vọng những từ ngữ ấy.

Chẳng lẽ bảo vật bị Hắc Sát bang cướp đi từ tay Lôi gia, lại là thứ liên quan đến loại pháp môn huyền diệu khó giải thích này?

Khó trách hai thế lực lớn ấy lại đánh nhau đến mức sống chết không thôi, cơ hồ không thể dừng lại.

Trong chốc lát, Lý Thanh bỗng nhớ đến một việc cũ.

Khi còn ở thế giới Cực Dạ, lúc hắn cùng Nghĩ Bang vây công Nghiêm gia, lão gia nhà họ Nghiêm trong giờ phút sinh tử nguy cấp đã lấy ra một tấm bùa tự do giống như làm từ giấy vàng.

Tấm phù lục kia lúc ấy phát ra kim quang mãnh liệt, bao trùm toàn thân lão gia nhà họ Nghiêm, khiến những tử sĩ được Nghĩ Bang Thiên Long huấn luyện không làm gì được, hoàn toàn vô dụng trước kim quang ấy.

Nếu không phải ánh sáng kia nhanh chóng tán đi, e rằng lão gia nhà họ Nghiêm sẽ không dễ dàng bị giết như vậy.

“Chẳng lẽ đó chính là tiên pháp sao?”

“Còn Thiên Lượng Sơn nữa, dù trong thời buổi khan hiếm lương thực cực độ như thế, Nghiêm gia vẫn duy trì việc cung phụng định kỳ cho Thiên Lượng Sơn.”

Lý Thanh thầm ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Thế giới Cực Dạ ẩn chứa bí mật sâu xa hơn hắn từng nghĩ. Có lẽ hắn cần tìm cơ hội để tìm hiểu kỹ lưỡng.

Còn về cơ duyên thành tiên mà Tôn Khải đang nắm giữ, dù thật hay giả, Lý Thanh cũng không có ý định nhúng tay vào.

Không cần nói đâu xa, chỉ riêng việc Tôn Khải là đại cao thủ nội kinh cấp độ đỉnh phong, vượt xa Lý Thanh, kẻ chỉ đạt đến ngoại kinh, đã đủ để hắn biết bản thân không đủ tư cách chen chân vào cuộc tranh đoạt ấy.

“Hừ, cuối cùng thì vẫn là thực lực không đủ mạnh!”

Lý Thanh đè nén cảm giác thất vọng, quyết tâm mau chóng hoàn thành nhiệm vụ ở Thanh Châu, sau đó trở về tiếp tục khổ

luyện, không ngừng trưởng thành.

Rất nhanh, xe ngựa dừng lại trước cửa một khách sạn sang trọng.

Không ngờ tới, đây lại chính là Long Môn Khách Sạn!

Cái đồ chơi này lại còn là một mắt xích hàng hiệu, khiến Lý Thanh sững sờ hồi lâu. Hắn thầm nghĩ: trách không được trước đó tiểu nhị kia nói, dù là Lôi gia hay Hắc Sát bang, đều nể mặt Long Môn Khách Sạn vài phần.

Tại nơi Thanh Châu, nơi nổi danh bởi sự hỗn loạn và dân phong hung hãn này, để làm được sinh ý lớn mạnh như Long Môn Khách Sạn, nếu không có chút thực lực thì thật sự là điều không tưởng.

Mặc dù giá cả đắt đỏ, nhưng vì sự an tâm, Lý Thanh vẫn vui vẻ thuê hai gian phòng tốt nhất.

Chẳng bao lâu sau khi vào ở, hắn bắt đầu triển khai kế hoạch tìm kiếm thông tin, lấy lý do tìm bà con xa để hỏi thăm tin tức.

“Tiểu nhị, ta hỏi ngươi, trong thành này có ai họ Cổ không?”

Lý Thanh vừa hỏi, vừa thông thả lật mấy đồng tiền trong tay, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn tiểu nhị đang tỏ vẻ háo hức.

“Áy khách quan, ngươi thật biết hỏi khó nha! Thành này gia đình nhiều như vậy, làm sao tiểu nhân biết hết được? Nhưng mà họ Cổ thì chắc chắn là có.”

Câu trả lời không thỏa đáng, Lý Thanh liền đổi cách hỏi: “Vậy nếu ta muốn tra việc này, phải đi đâu tìm?”

Vì để lấy được mấy đồng tiền thưởng, tiểu nhị liền hăng hái bày kế:

“Cách đơn giản nhất là đến huyện nha mà tra hộ tịch. Nhưng chỗ đó, nếu muốn tra kỹ thì có khi phải tốn không ít bạc để bôi trơn đám quan sai.”

Chương 128

DTV EBOOK

“Nếu khách quan không muốn qua lại với quan sai, trong thành còn có mấy tay mật thám. Giá cả phải chăng, mà làm việc cũng nhanh gọn.”

Nghe xong hai cách, Lý Thanh trầm ngâm một lát, cuối cùng gật đầu hài lòng, ném cho tiểu nhị hai đồng tiền.

Thật lòng mà nói, hắn không muốn tiếp xúc với đám quan sai ở huyện nha, tránh phiền phức không đáng có.

“Hãy để ta suy nghĩ kỹ hơn đã. Sư phụ trước kia từng nói qua, ông bị ép đến biên tái quân ngũ vì đắc tội huyện lệnh nơi này.”

“Việc này ít nhất cũng đã xảy ra hơn mười, hai mươi năm trước. Không biết cái vị huyện lão gia ấy có còn tại chức không.”

Tóm lại, Lý Thanh tổng hợp được vài đặc điểm quan trọng:
Họ Cổ.

Gia nghiệp có thể là nghề thợ rèn.

Khoảng mười đến hai mươi năm trước từng đắc tội huyện lệnh.

Bị áp giải đến quân ngũ để chuộc tội và lập công.

Với những manh mối này, hắn là không sai lệch nhiều lắm.

Không chần chừ, Lý Thanh trực tiếp tìm đến một mật thám có tiếng trong thành để tiếp tục điều tra.

Tại một gian lão trạch ở Sùng Ninh Huyện.

Đông đông đông!

“Đến đây, đến đây!”

Từ bên trong truyền ra giọng nói lạnh lạnh. Ngay sau đó, một nam nhân trung niên chừng ba bốn mươi tuổi xuất hiện. Hắn

bước ra, đầu tóc thừa thớt, nhưng dáng vẻ nhanh nhẹn vô cùng.

“Nha, vị gia này muốn nghe chút tin tức gì đây? Gần đây chuyện Thanh Châu kiếm khách số một đang nóng hổi, ta lại có một tin cực kỳ đắt giá!” Hà Bảo Sinh cười niềm nở, khuôn mặt tràn đầy sự nhiệt tình hởi.

Lý Thanh không vòng vo, nói thẳng: “Ta muốn tìm người hỏi thăm một người.”

“Mời vào trong! Không cần nói nhiều, chỉ cần là người từng sống ở Sùng Ninh hơn một năm trong vòng 30 năm qua, ta đảm bảo tìm ra giúp ngài!” Hà Bảo Sinh vỗ ngực, khẳng định chắc nịch.

Tự tin đến vậy? Có vẻ như lần này hắn đã tìm đúng chỗ.

Căn nhà này dù nhìn bên ngoài hơi cũ kỹ, nhưng bên trong lại được bài trí gọn gàng, sạch sẽ. Trong sân còn có vài con bò câu đưa tin bay qua bay lại, đủ thấy đây là nơi làm việc rất chuyên nghiệp.

Không lâu sau, Hà Bảo Sinh bưng ra một chén trà nóng hổi, cung kính đặt trước mặt Lý Thanh. Nhưng hắn chỉ liếc qua, không có ý định thưởng trà, mà đi thẳng vào vấn đề:

“Người ta muốn tìm họ Cổ, trước kia có lẽ là một thợ rèn. Sau này đắc tội huyện lệnh, bị đày ra biên tái tòng quân lập công chuộc tội.”

“Chính xác hơn, ta muốn tìm người nhà của hắn, không biết hiện giờ bọn họ có còn ở trong thành không.”

Lời này đã nói rất rõ ràng, không chút mập mờ.

Hà Bảo Sinh gật gù, trầm ngâm một lát rồi đáp: “Vị gia, ngài chờ một chút. Những gì người nói đúng là có chút manh mối, nhưng ta cần xác nhận thêm.”

Thời gian trôi qua, cuối cùng Hà Bảo Sinh bước ra từ phòng trong, trên mặt mang theo nụ cười đầy tự tin.

“Người muốn tìm người kia, có phải là Cổ Thiên Hành không?”

Sùng Ninh Huyện, Tây Sa Nhai.

Nơi này gọi là đường phố, nhưng nhìn kỹ lại giống như một con ngõ hẹp được đắp từ bùn đất.

Lý Thanh không dám tưởng tượng, khi trời mưa, nơi đây sẽ biến thành một vũng bùn như thế nào. Dù Tiểu Thúy Lĩnh ở Thúy Sơn Thôn cũng không đến mức sơ sài như vậy. Ít nhất, đường đất bên đó còn được rải những viên đá nhỏ.

“Sư phụ lúc trẻ quả thật tính tình nóng nảy, đến mức xông thẳng vào nha môn, trực tiếp đánh cho huyện lệnh bị trọng thương.”

“Nếu không phải Võ Lệ Quân nhìn trúng tay nghề rèn đúc xuất sắc của ông ấy, thì e rằng đã sớm bị lôi ra chém đầu rồi!”

Những chuyện này, Lý Thanh đều nghe từ miệng Hà Bảo Sinh. Tập kích mệnh quan triều đình vốn là tội mất đầu, đặt ở đâu cũng không ngoại lệ.

Nhưng lúc đó, Cổ Đại Sư đã có chút danh tiếng, đặc biệt nhờ vào việc rèn ra thanh Cửu Long Qua – một thần binh lợi khí khiến ai ai cũng phải thán phục.

Đáng tiếc, thanh danh của ông chưa kịp vang xa thì đã gặp trở ngại. Khi ấy, Cổ Đại Sư chỉ được xem như danh tượng, chưa đạt đến danh hiệu Thần Tượng.

Hiện tại, Cửu Long Qua trên giang hồ cũng có chút tiếng tăm, nhưng vẫn kém xa những thần binh như Yêu Dao Hồng Liên hay Huyền Vũ Thương. Phần lớn là vì chủ nhân của nó hành tung bất định, hiếm khi xuất hiện, khiến danh tiếng của thanh thần binh cũng bị lu mờ.

Khi đi ngang qua con ngõ nhỏ ở Tây Sa Nhai, Lý Thanh cuối cùng cũng tìm đến chỗ ở của hậu nhân Cổ Đại Sư.

Đó là một căn nhà ngói rách nát. Trên cánh cửa gỗ đầy những lỗ hổng, chỉ cần nhìn là đủ hiểu được sự tồi tàn của nơi này.

Nghe Hà Bảo Sinh nói, hậu nhân của Cổ Đại Sư cũng tiếp tục nối nghiệp cha, làm nghề thợ rèn để kiếm sống. Nhưng cuộc sống chỉ đủ để lấp đầy bụng.

“Xin hỏi, Cổ Vũ sư phụ có nhà không?”

Chương 129

DTV EBOOK

Lý Thanh do dự một chút, cuối cùng quyết định không gõ cửa, vì cảm giác như chỉ cần dùng một chút lực là cánh cửa có thể rơi xuống.

Chẳng bao lâu sau, cánh cửa cọt kẹt mở ra. Một người đàn ông trung niên, dáng vẻ lôi thôi và đầy vẻ cảnh giác, từ bên trong bước ra.

“Ta đây, ngươi là ai? Đến rên sất sao?”

Không đợi Lý Thanh mở miệng giải thích, từ trong nhà, một đứa trẻ nhỏ như con khỉ nhảy ra. Tay cầm một cành cây, miệng thì líu lo:

“Ngươi là ai? Mau khai tên ra! Ê a nha ~”

Nhưng ngay lúc đứa bé vừa lao ra, một tiếng gầm như hổ rống vang lên, làm cả không gian lặng đi.

“Gào!”

Chỉ thấy một con chó lớn, trông không khác gì một con hổ con, phủ phục bên chân Lý Thanh. Bộ dáng nhe răng trợn mắt của nó khiến đứa trẻ nhỏ bỗng cứng đờ, hoàn toàn không dám nhúc nhích.

Bịch!

Đứa trẻ ngã phịch xuống đất, cây gậy nhỏ trong tay cũng rơi ra. Đôi mắt đã ầng ậc nước, nhưng lại không khóc thành tiếng, chỉ ngồi đó, ngơ ngác nhìn con chó to lớn. Phải nói, quả nhiên là hậu nhân của Cổ Đại Sư, dù là đứa trẻ cũng có chút gan dạ hơn người!

“Tiểu tử thúì, ngươi cút trở về cho ta!” Cổ Vũ vừa nhìn thấy ánh mắt kinh hãi của Lý Thanh khi đối diện với con hổ nhỏ dưới chân, lập tức nhắc chân đá đứa bé nhà mình trở lại trong nhà.

Lý Thanh cau mày, cũng không khách sáo, đá nhẹ con hổ nhỏ qua một bên, để nó bay vào góc tường rách nát, mất hút vào bóng tối.

“Thật có lỗi, Cổ sư phụ, ta không có ác ý. Chỉ là muốn tìm người để rèn một món đồ.” Lý Thanh mỉm cười, cố gắng giữ thái độ hòa nhã. Hắn không vội tiết lộ mục đích thực sự của mình, chỉ muốn quan sát thêm về hoàn cảnh nghèo khó của gia đình này.

Nghe đến có người đến làm ăn, gương mặt Cổ Vũ lập tức sáng lên một nụ cười niềm nở.

“Nguyên lai là khách nhân muốn đánh đồ vật, nhanh vào trong, mời vào trong. Không biết người cần ta rèn thứ gì?”

Lý Thanh bước theo vào nhà, quét mắt nhìn quanh một lượt. Ánh mắt hắn dừng lại ở góc tường, nơi có một thanh đao quang bản thảo được đặt tùy tiện. Không chút do dự, hắn mở miệng: “Rèn cho ta một cái cuốc chim đi. Kích thước đại khái như vậy là đủ rồi. Không biết khoảng bao lâu thì xong?”

“Khách quan chờ một lát, trước khi trời tối nhất định sẽ làm xong cho người!” Cổ Vũ đáp lời, rồi lập tức đẩy lên hỏa lò, bắt đầu chuẩn bị rèn.

Thông thường, lò rèn của các tiệm thợ rèn sẽ luôn được duy trì ở trạng thái nhiệt độ cao để tiện cho công việc. Nhưng nhìn tình trạng của lò rèn này, Lý Thanh cũng đủ hiểu rằng sinh ý của Cổ Vũ ngày thường thăm đạm đến mức nào.

Quan sát cách Cổ Vũ thao tác với hỏa lò và chuẩn bị rèn, Lý Thanh không khỏi gật đầu nhẹ. Tuy có chút bóng dáng của Cổ Huyền Chùy Công, nhưng rõ ràng cơ sở rất kém, tư thế cũng không đạt tiêu chuẩn. Hắn là do Cổ Đại Sư, trước khi bị ép theo Võ Lệ Quân, không kịp truyền thụ toàn bộ võ nghệ cho con trai mình.

Lý Thanh chợt nghĩ, không biết vì sao Cổ Đại Sư lại không lưu lại nguyên bản công phu này cho hậu nhân. Có lẽ ông lo lắng sẽ bị người khác dòm ngó chăng?

Nghĩ đến đây, hắn thuận miệng hỏi: “Ngoài cuốc chim ra, người còn có thể rèn thứ gì khác không? Đao binh người có làm không?”

Vừa nghe câu hỏi, sắc mặt Cổ Vũ lập tức thay đổi. Hắn hạ giọng: “Khách quan, bởi vì một số nguyên nhân, quan phủ đã cấm ta rèn đao kiếm. Nếu bị phát hiện, chắc chắn sẽ bị trừng phạt nặng nề.”

“Không sao, ta chỉ tiện miệng hỏi thôi.” Lý Thanh gật đầu, không muốn tiếp tục gây khó xử.

Khi nhiệt độ của lò rèn dần lên cao, Cổ Vũ bắt đầu công việc rèn đúc. Lý Thanh, với tiêu chuẩn hiện tại của mình, nhìn cách làm của Cổ Vũ thì chỉ có thể thở dài. Tay nghề của người này chỉ đạt mức thợ thủ công bình thường, hoàn toàn không thể so sánh với Cổ Đại Sư danh tiếng một thời.

Khi hình dáng ban đầu của cái cuốc chim dần xuất hiện, đột nhiên bên ngoài vang lên một giọng nói chói tai, đầy vẻ hống hách:

“Cổ sư phụ, cái cuốc người làm cho ta tháng trước không ổn chút nào! Người nhìn xem, mới dùng có vài lần mà đã hỏng rồi!”

Theo tiếng nói, một thanh niên để trần nửa thân trên bước vào, tiện tay ném một cái cuốc xuống sàn nhà.

“Làm sao có thể? Nếu dùng đúng cách, không thể nào hỏng nhanh như vậy được.” Cổ Vũ cúi xuống, nhìn cái cuốc trên mặt đất, sắc mặt trở nên khó coi.

Gã thanh niên dùng chân đạp nhẹ lên cái cuốc, chỉ vào chỗ mối nối giữa cán gỗ và lưỡi cuốc, nơi đang rung rinh như sắp rời ra.

“Không tin người nhìn đi! Mới dùng vài lần mà đã lỏng lẻo như vậy, còn làm ăn cái gì! Bây giờ, vì cái cuốc nát của người mà ta chậm trễ cả vụ mùa. Mau bồi thường ta hai lượng bạc!”

Chương 130

DTV EBOOK

Lời nói vừa dứt, sắc mặt Cổ Vũ tối sầm lại. Hắn đương nhiên biết rõ, tên vô lại này không phải đến vì cái cuộc, mà là muốn kiếm tiền từ hắn!

“Cái này... cái này... Phùng Tiễn, ngươi chờ một chút. Ta sẽ làm lại cho ngươi một cái cuộc mới, không lấy tiền. Nhưng mà, hai lượng bạc thật sự là quá nhiều! Lần trước rèn cái cuộc cho ngươi, ta cũng chỉ lấy hai tiền bạc mà thôi.”

Tên vô lại Phùng Tiễn cười lạnh, khoanh tay nhìn chằm chằm: “Làm lại? Hiện tại đã trễ nải việc đồng áng, ngươi nghĩ cái cuộc mới có tác dụng gì sao? Lỡ như lại hỏng nữa thì sao?”

“Hậu quả của thanh cuộc này làm ta lỗ mùa vụ, ngươi chỉ có một cách bồi thường tiền! Hai lượng bạc, mau giao ra đây, nếu không lão tử sẽ lên quan phủ cáo ngươi!”

Nghe đến đây, sắc mặt Cổ Vũ càng thêm khó coi. Trán hắn ướt đầm mồ hôi, rõ ràng bị hăm dọa đến hoảng loạn.

Ngay lúc này, Lý Thanh khom người nhặt lấy cái cuộc, cẩn thận vuốt ve lưỡi cuộc rồi trầm giọng nói:

“Cái cuộc này không phải tự nhiên bị hỏng. Chỗ lưỡi dao có vết tích rõ ràng của việc bị va đập mạnh. Còn mỗi nối cán gổ thì nứt toác. Rõ ràng có người cố tình dùng nó để cuộc đá hoặc thứ gì đó cực kỳ cứng, mới khiến nó trở nên như thế. Nếu ngươi muốn bồi thường, thì tìm người làm hỏng cái cuộc mà đòi, không phải ở đây gây chuyện.”

Nghe xong, Cổ Vũ như trút được gánh nặng, vội vàng lau mồ hôi, ánh mắt đầy cảm kích nhìn Lý Thanh.

Phùng Tiễn lập tức đỏ mặt tía tai, gào lên: “Ngươi là ai? Cái cuộc này ngày ngày nằm trong nhà ta, còn có thể là ai làm hỏng? Ý ngươi là chính ta làm hỏng nó à?”

Lý Thanh không buồn nhìn hắn, chỉ thản nhiên đáp lại: “Ta không biết, nhưng cái cuộc này hồng hóc rõ ràng không phải do tay nghề thợ rèn kém.”

Nghe vậy, Phùng Tiến càng thêm giận dữ. Hắn ném ánh nhìn căm tức về phía Cổ Vũ, cười nhạt nói: “Được, được! Lão Cổ, bây giờ ngươi còn tìm người dựa vào, đúng không? Chờ đó, ta sẽ gọi người đến tính sổ!”

Hắn vừa dứt lời, cầm lấy cái cuộc định ra ngoài gọi đồng bọn. Nhưng chưa kịp bước ra khỏi cửa, một tiếng gầm vang dội như hổ rống khiến cả không gian rung chuyển:

“Ngao rống!”

Âm thanh hùng mạnh ấy khiến bốn bức tường như run rẩy. Tên vô lại Phùng Tiến lập tức tái mặt, đôi chân như nhũn ra, cả người run lẩy bẩy.

Từ trong nhà, con hổ nhỏ phóng ra, lắc đầu đầy vẻ ngạo mạn. Mặc dù nhỏ bé, nhưng khí thế của nó lại toát lên uy phong của một con mãnh hổ thật sự.

Lần này, Lý Thanh không trách móc con hổ, chỉ để mặc nó cọ dướì chân mình, về mặt lạnh nhạt.

Ánh mắt của Phùng Tiến từ con hổ dịch chuyển lên Lý Thanh, chạm phải đôi mắt lạnh lẽo như băng của hắn. Bỗng nhiên, hắn nhớ đến một tin đồn mà mình nghe được vào sáng nay.

Người thanh niên mang theo con hổ tiến vào thành đã giết sạch bảy tám phần đám đạo tặc ngoài thành.

“Tê!”

Hắn hít vào một hơi lạnh, trái tim như ngừng đập. Giọng nói run rẩy, không mạch lạc:

“Ngươi... ngươi chính là Hãn Hồ?”

“Là người đã giết sạch đám đạo tặc ngoài thành?”

Lý Thanh nhíu mày, trong đầu thoáng qua suy nghĩ về ý nghĩa của biệt danh “Hãn Hồ”. Nhưng chưa kịp suy ngẫm, Phùng Tiến đã quỳ phịch xuống đất, giọng nói đầy sợ hãi:

“Đại gia, xin tha mạng! Ta sai rồi, là ta có mắt không trông, không nên tới đây lừa bịp tiền bạc!”

Thật nhanh quỳ! Lý Thanh chưa từng thấy ai sợ hãi đến mức quỳ xuống nhanh như vậy, trong lòng cũng không nhìn được muốn cười. Nhưng hắn vẫn cố gắng giữ vẻ lãnh khốc, lạnh lùng phun ra hai chữ:

“Cút đi!”

Phùng Tiên nghe vậy, không nói thêm một lời, cả người run lấy bầy, thậm chí tè ra quần, rồi co cẳng chạy biến ra ngoài như gặp ma.

Nhìn tên vô lại biến mất, Lý Thanh vừa thở phào thì đột nhiên phát hiện sắc mặt của Cổ Vũ cũng không mấy tốt đẹp. Ánh mắt phức tạp của ông ta nhìn hắn, ngập ngừng hỏi:

“Người chính là người trong thành đồn đại sôi sùng sục, giết người như ngóe, Hãn Hồ?”

Giết người như ngóe? Hãn Hồ?

Lý Thanh khẽ cau mày, trong lòng không khỏi dậy lên cảm giác bất mãn. Cái quỷ gì là “Hãn Hồ”? Ngoại hiệu này nghe vừa cường điệu vừa khó nghe! Sắc mặt hắn thoáng chốc đen lại, đoán rằng đây chắc chắn là do đám đạo tặc bị hắn tiêu diệt tung tin nhằm nhí ra ngoài.

Hắn trầm ngâm, nghĩ thầm, nếu tìm được đám người đó, nhất định phải hỏi cho ra lẽ. Dựa vào đâu mà đặt cho hắn một cái ngoại hiệu chẳng khác nào nhân vật phản diện đoản mệnh trong tiểu thuyết vậy? Cái danh “giết người như ngóe” này, nghe qua đã thấy không may mắn. Nếu một ngày nào đó bị người khác hiểu lầm mà chém nhầm, thì phải làm sao đây?!

Vừa nghĩ tới đây, Lý Thanh cảm thấy càng thêm bức bối. Nhưng nhìn sang Cổ Vũ, hắn lại bình tĩnh trở lại, chỉ thầm thở dài một hơi. Vận mệnh đôi khi thật biết cách đùa cợt con người!

“Hãn Hồ?”

Chương 131

DTV EBOOK

Lý Thanh khẽ cười, nhưng nụ cười ấy lại mang theo một chút bí ẩn khó dò, hẩn lắc đầu, rồi chuyển chủ đề:

“Cổ Thiên Hành cùng ngươi là quan hệ gì?”

Câu hỏi vừa buông ra, sắc mặt Cổ Vũ lập tức thay đổi. Ánh mắt hẩn hiện rõ vẻ cảnh giác, nhìn chăm chăm vào Lý Thanh, thậm chí so với lúc biết Lý Thanh chính là Hẩn Hồ, thần sắc lại càng thêm căng thẳng.

“Là gia phụ.”

Cuối cùng, Cổ Vũ thừa nhận, giọng nói có chút gượng gạo.

“Hô!”

Lý Thanh thở phào, ánh mắt phức tạp. Hẩn từ trong ngực lấy ra một quyển cổ tịch dày đặc, vừa mở vừa chậm rãi nói:

“Nói đến, ta phải gọi ngươi là sư huynh mới đúng.”

Phanh!

Lời nói vừa dứt, quyển cổ tịch mang tên «Cổ Huyền Chùy Công» rơi xuống đất, bụi tro bốc lên mờ mịt.

Cổ Vũ sửng sò, ánh mắt nhìn chăm chăm quyển sách trước mặt. Cảm giác vừa quen thuộc, vừa xa lạ đan xen trong lòng, khiến hẩn trong chốc lát không biết phải làm gì.

Hẩn không cúi xuống nhặt quyển cổ tịch, chỉ đứng yên, ánh mắt dò dẫm, ngẩn ngơ tại chỗ.

Lý Thanh thấy vậy, cuối cùng phá vỡ sự im lặng khó xử:

“Cổ Đại Sư là sư phụ của ta. Chính người đã dạy ta rèn sắt và võ nghệ. Nay bản võ học này, cũng nên trả lại cho chủ nhân thực sự.”

Nghe vậy, cơ thể Cổ Vũ run rẩy. Hẩn ngồi xồm xuống, đôi tay vốn luôn cứng cõi, giờ đây lại run rẩy không thôi, dường như

mất hết sức lực.

“Mười mấy năm trước, khi cha ta vừa vào Võ Lệ Quân, chưa bao lâu sau triều đình đã báo tin cha ta đã mất. Chẳng phải ông đã sớm qua đời rồi sao?”

Câu nói ấy khiến Lý Thanh ngẩn người, cả thân hình cứng lại. Rất lâu sau, hắn mới phản ứng lại được. Nhưng vừa nghĩ đến đây, ánh mắt hắn liền hiện lên cơn giận không thể che giấu.

Kéo kẹt!

Lý Thanh siết chặt nắm đấm, lòng ngực như có một ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

Đúng vậy, khi đó Cổ Đại Sư qua đời, ngay cả một đồng bạc để lại cũng không có. Lúc đó, hắn cứ nghĩ rằng số tiền mà Cổ Đại Sư kiếm được trong quân đội đều đã được gửi về cho gia đình.

Cổ Đại Sư từng có quân tiền, đây là điều mà hắn dám chắc. Nhưng bây giờ nhìn lại, hậu nhân của ông vẫn sống trong một căn nhà cũ kỹ, nghèo nàn. Điều này khiến Lý Thanh không khỏi nghi ngờ. Phải chăng, tiền bạc mà Cổ Đại Sư gửi về đã bị ai đó chiếm đoạt?

Có kẻ đã giả mạo tin cha của Cổ Vũ qua đời, sau đó nuốt trọn số ngân lượng mà ông gửi về nhà!

“Cổ Đại Sư năm ngoái vừa qua đời. Ông được mai táng tại nghĩa trang ngoài thành Vọng Viễn.” Giọng Lý Thanh bình tĩnh đến lạ, nhưng trong lòng, ngọn lửa giận dữ vẫn âm ỉ cháy.

“Sư huynh, những năm qua, người chưa từng nhận được một đồng bạc nào sao?”

Cổ Vũ quỳ gối, cúi đầu trước quyền «Cổ Huyền Chùy Công», rồi lắc đầu, giọng run rẩy:

“Không có. Một đồng cũng không.”

Thật sự là sâu mọt!

Ngay cả số tiền này cũng dám t·ham ô·, thật sự là tội đáng chết vạn lần!

Trong lòng Lý Thanh dấy lên phần nộ, nhưng cuối cùng, hắn vẫn kiềm chế được, từ từ thả lỏng nắm tay.

“Ai... Sư huynh, người dọn dẹp một chút, rời khỏi Sùng Ninh, rời Thanh Châu, theo ta đến Thịnh Thiên.”

Dù sao, hắn cũng là con trai của Cổ Đại Sư. Một tiếng “sư huynh” là điều mà Lý Thanh tự thấy phải làm.

Đùng!

Cổ Vũ quỳ sụp xuống đất, nước mắt chảy dài. Hắn cúi đầu thật thấp trước quyền cổ tịch, nghẹn ngào:

“Cha! Hải nhi bất hiếu!”

Hai ngày sau, tại cổng huyện thành Sùng Ninh.

Hai cỗ xe ngựa một trước một sau rời khỏi huyện thành hoang tàn, mang theo gia đình hậu nhân của Cổ Đại Sư. Họ không chút do dự, một lòng đồng ý theo Lý Thanh đến Thịnh Thiên.

Trong chiếc xe ngựa phía trước, Lý Thanh đang ngồi, tay khẽ vuốt ve chú hổ con, ánh mắt trầm ngâm, ngũ khí mang theo chút bất lực mà thờ dài:

“Ai, tại sao những nơi càng nghèo khổ, tham quan ô lại lại càng nhiều?”

Người ta dám tham ô cả tiền của Võ Lệ Quân. Quả thực không chỉ là gan to bằng trời, mà là không còn nhân tính nữa.

Lý Thanh tạm thời chưa định động tới sâu mọt này, bởi vì thực lực hiện tại của hắn vẫn chưa đủ. Dầu trong lòng tràn đầy phẫn nộ, muốn vì Cổ Đại Sư mà ra mặt, hắn cũng chỉ có thể bất lực mà kiềm chế.

Về phần gia đình Cổ Vũ đi Thịnh Thiên, Lý Thanh trong lòng đã có những sắp xếp thích đáng.

Hắn dự định mua cho gia đình họ một bộ trạch viện tại Xích Minh đường phố. Đồng thời, hắn còn muốn mở một tiệm thợ rèn cho họ tại khu vực này. Vừa hay, Xích Minh đường phố đang thiếu một cửa hàng rèn chuyên cung cấp các món đồ sắt cần thiết cho sinh hoạt thường ngày.

Ngoài ra, hắn cũng sẽ để lại một khoản ngân lượng đủ để gia đình Cổ Vũ duy trì cuộc sống, đồng thời nhờ Phương lão đại – người quản lý khu vực Xích Minh – quan tâm, chăm sóc gia đình này.

Những việc này, với hấn, đã được coi là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Chương 132

DTV EBOOK

Cổ Đại Sư là ân nhân lớn trong đời Lý Thanh. Người đã truyền thụ cho hắn tay nghề rèn sắt, còn dạy hắn võ học «Cổ Huyền Chùy Công». Đây chính là người dẫn đường quan trọng, góp phần tạo nên con đường mà hắn đang đi.

Hành trình trở lại Thịnh Thiên, dọc đường khá thuận lợi, hữu kinh vô hiểm.

Điều này là bởi vì toàn bộ sự chú ý của võ lâm Thanh Châu hiện giờ đều tập trung vào một cái tên: Tôn Khải.

“Thành tiên duyên phận!”

Bốn chữ này, mặc dù không ai biết liệu trên đời có Tiên Nhân thật hay không, nhưng chỉ riêng ý niệm về chúng đã đủ khiến những kẻ phạm tục trong võ lâm trở nên cuồng loạn.

Chỉ vài ngày sau khi Lý Thanh rời khỏi Sùng Ninh, một sự kiện chấn động đã xảy ra. Bang chủ Hắc Sát Bang vậy mà liên thủ với Lôi Gia – một nội kinh cao thủ – cùng nhau dẫn theo một đoàn người lớn để truy tìm và truy sát Tôn Khải.

Điều này quả thực khiến người đời kinh ngạc.

Hắc Sát Bang và Lôi Gia vốn dĩ là kẻ thù không đội trời chung. Trước đây tại Cảnh Dương Thành, hai thế lực này từng là kết huyết hải thâm cừu. Nhưng giờ đây, hai bên lại quay đầu kết minh, cùng nhau đối phó Tôn Khải.

Ngoại giới bàn tán không ngớt, cố gắng suy đoán điều kiện nào đã khiến hai thế lực này tạm thời gạt bỏ thù hận sâu sắc đến thế để hợp tác với nhau.

Không lâu sau đó, tung tích của Tôn Khải rốt cuộc bị tiết lộ.

Hóa ra hắn đã ẩn cư tại Thanh Châu, xây một căn nhà nhỏ trên núi Tiểu Thương Sơn để tập trung vào việc tu luyện kiếm pháp.

Ngay khi nghe được tin tức, Lôi Gia gia chủ và Hắc Sát Bang bang chủ lập tức hành động. Hai người dẫn theo đông đảo cao thủ, cùng tiến đến Tiểu Thương Sơn để giết Tôn Khải.

Cùng ngày, tại vùng rừng núi Tiểu Thương Sơn, Tôn Khải lâm vào vòng vây của hai thế lực lớn.

Hắn phải đối đầu với hai nội kinh cao thủ, đồng thời chiến đấu với hàng chục hảo thủ dưới trướng Lôi Gia và Hắc Sát Bang.

Nhưng cuối cùng, Tôn Khải đã chứng minh lý do tại sao hắn được xưng tụng là “Thanh Châu kiếm thứ nhất.”

Hắn dũng mãnh phá vòng vây, dùng Thông Huyền kiếm pháp danh chấn thiên hạ để giết chết hàng chục cao thủ của hai phe, khiến cả hai thế lực này tổn thất nặng nề.

Toàn bộ võ lâm Thanh Châu như rơi vào trạng thái sôi sục. Tất cả mọi người đều bị uy lực của Thông Huyền kiếm pháp làm cho khiếp sợ.

Lại thêm mấy ngày trôi qua, tung tích của Tôn Khải một lần nữa bị tiết lộ.

Câu chuyện tiếp diễn tại Thanh Châu, Xương Thủy Huyện.

Trong một đêm tĩnh mịch tại Long Môn khách sạn, Tôn Khải – khi ấy đang tạm thời dưỡng thương – bất ngờ bị tập kích. Những kẻ ra tay là một nhóm cao thủ ngoại kinh trú ngụ cùng khách sạn, đồng loạt phát động cuộc tấn công nhằm đoạt mạng hắn.

Đáng tiếc, mặc dù trên người còn mang thương tích, Tôn Khải vẫn như một thanh kiếm sắc bén không gì có thể ngăn cản. Hắn dễ dàng chém giết sạch sẽ những kẻ tấn công, rồi tiêu sái rời khỏi hiện trường.

Sức mạnh đáng sợ ấy khiến không ít người kinh hãi, đồng thời càng làm dấy lên lòng tham trong võ lâm.

Trong lòng mọi người dấy lên nghi vấn: Tôn Khải có phải đã sở hữu một món bảo bối, hay thậm chí đạt được cơ duyên thành tiên?

Điều đáng nói là, từ đầu đến cuối, Tôn Khải không hề giải thích bất kỳ điều gì. Ngay cả hai thế lực từng đối đầu nhau là

Lôi Gia và Hắc Sát Bang, sau khi liên hợp cũng hoàn toàn im lặng, mỗi khi bị hỏi đến thì ấp úng, không nói rõ sự thật.

Tuyệt đối có ẩn tình!

Tin tức này nhanh chóng lan rộng, khiến toàn bộ võ lâm trong Phong Quốc sôi sục. Các cao thủ khắp nơi bắt đầu không ngừng tìm cách săn lùng Tôn Khải, xem hắn như một mục tiêu đáng để tranh đoạt.

Tại Thịnh Thiên, Hoàng Đô – thủ phủ của Phong Quốc.

Vừa thành lập không lâu, Phong Vệ Môn cũng không thể ngồi yên. Một vị thống lĩnh nội kinh, Trịnh Thư, đích thân dẫn theo mấy cao thủ ngoại kinh rời khỏi Thịnh Thiên, thẳng hướng Thanh Châu để tham gia vào cơn sóng gió này.

Trịnh Thư thống lĩnh cười lạnh, ánh mắt đầy khiêu khích:

“Ta muốn xem xem cái gọi là Thanh Châu Tôn Khải kiếm pháp, rốt cuộc sắc bén đến mức nào!”

Dự Vương Phủ, một nơi quyền lực ngầm khuynh đảo Phong Quốc.

Một người đàn ông khôi ngô khoác áo măng bào đứng trong đại sảnh, ánh mắt trầm tư. Sau cùng, hắn ra lệnh triệu tập một thị vệ bí mật trong phủ.

“Phong Vệ Môn cũng đã xuất động. Người đi Thanh Châu, thay ta dò xét tình hình cho rõ ràng.”

Trong bóng tối, một bóng người bí ẩn quỳ xuống, giọng nói thanh thúy đáp lời:

“Tuân lệnh!”

Phía Nam Thịnh Thiên, Tiểu Thúy Lĩnh.

Trong một khu rừng hẻo lánh, ẩn sâu trong núi là một mộ phủ bí ẩn. Từ cửa hang động, một bóng người chậm rãi bước ra – hắn chính là Trích Tinh Thần Thâu Ninh Viễn.

Chương 133

DTV EBOOK

Ninh Viễn đón ánh sáng ban mai, vươn vai một cách thoải mái, nhưng ánh mắt lại lóe lên sự tinh quái.

“Thanh Châu hiện tại náo nhiệt như vậy, đoán chừng ngay cả Dự Vương Phủ cũng không ngồi yên được. Có lẽ, ta cũng nên tìm cơ hội đi xem thử.”

Hắn khẽ ngáp, rồi nhìn về phía một bóng người gầy gò đứng phía sau, bổ sung thêm:

“Tiểu Tề, ta chuẩn bị đi xa. Trong thời gian ngắn sẽ không trở về. Con đường sau này người đi thế nào thì tự lo liệu, ta không giúp được người nữa. Tự mình bảo trọng.”

Dứt lời, thân ảnh Ninh Viễn khẽ lướt qua như một bóng ma. Trong chớp mắt, hắn biến mất giữa rừng núi, không để lại dấu vết.

Bên trong mộ phủ, bóng người gầy gò ấy quỳ xuống.

Hắn cúi đầu thật thấp, như dùng toàn bộ sức lực còn lại trong cơ thể để hướng về phía Ninh Viễn rời đi, thì thầm như một lời tiễn biệt:

“Hy vọng, một ngày nào đó, ta có thể gặp lại người...”

Tại vùng biên giới Thanh Châu, một thiếu nữ mặc áo lụa mỏng màu tím cười ngửa phi nhanh dọc theo quan đạo, phóng qua những cánh đồng xanh mướt yên bình.

Lớp lụa mỏng tung bay trong gió, để lộ đôi chân trắng ngần như ngó sen, phản chiếu ánh sáng mặt trời, trở nên vô cùng bắt mắt.

Thiếu nữ sở hữu một dung nhan tinh xảo đến kinh tâm động phách. Đặc biệt là đôi mắt nàng, khi nheo lại cười lên, tựa như một đóa hoa kiều diễm đang khẽ hé nở, khiến người nhìn không khỏi mê mẩn.

Ngay sau lưng nàng là một nhóm người áo đen cưỡi ngựa, lặng lẽ bám sát. Nếu quan sát kỹ, có thể nhận ra trên ngực áo của những người này đều thêu một bông hoa sen chín màu, tượng trưng cho thân phận đặc thù.

“Nhanh chân lên cho ta! Môn chủ gia gia đã hứa với ta rồi, chỉ cần chuyến này cướp được món bảo vật số một của Thanh Châu, thì Hồng Liên Dao sẽ để ta sử dụng chơi đùa trong hai năm!”

Giọng nói của thiếu nữ trong trẻo nhưng lại toát ra vài phần ngạo nghễ, vang lên cùng tiếng roi ngựa quất vào không trung. Nàng thúc ngựa phóng nhanh như một cơn lốc, bộ quần áo tím phấp phới trong gió, tựa như một đóa hoa sen màu tím đang nhảy múa giữa trời.

“Hộ pháp đại nhân, xin chờ chúng ta một chút!” Một người đi phía sau lớn tiếng kêu lên. Chỉ với câu nói đó, thân phận của thiếu nữ đã được tiết lộ—nàng chính là Tử Liên Hộ Pháp của Cửu Liên Môn!

Thốt bảo mã mà Tử Liên Hộ Pháp đang cưỡi không phải ngựa thường. Đó là một con thần câu hiểm có, tốc độ nhanh đến mức bỏ xa nhóm người phía sau, chỉ trong tích tắc đã không còn thấy bóng dáng.

“Ồ?”

Tử Liên đột ngột ghì cương ngựa, đôi mắt sáng như bảo thạch nhìn về phía trước. Ở phía xa, hai chiếc xe ngựa đang chậm chậm tiến đến, bụi đường cuốn theo sau.

Trên nóc chiếc xe đi đầu, một con hổ nhỏ với đầu tròn xoe đang nằm nhòai, đáng vẻ ngạo mạn như một vị vua nhỏ. Ánh mắt nó đảo quanh, quan sát mọi thứ với sự hiếu kỳ.

“Ôi, là một con tiểu hổ kìa!”

Nhìn thấy cảnh này, Tử Liên không kìm được mà bật cười duyên dáng. Nàng vung roi thúc ngựa, hướng thẳng về phía xe ngựa mà lao tới, trong mắt ánh lên vẻ thích thú.

Chỉ trong khoảnh khắc, nàng đã áp sát chiếc xe.

Hổ con trên nóc xe, nhận thấy sự tiếp cận, liền dựng thẳng người, trợn mắt nhe răng để dọa nàng. Tuy nhiên, vẻ đáng yêu

ấy không những không khiến nàng sợ hãi, mà còn làm nụ cười trên môi nàng thêm phần rạng rỡ.

Không chút do dự, Tử Liên tung mình khỏi lưng ngựa. Mũi chân nàng khẽ chạm đất, cơ thể nhẹ như yến lướt qua không trung, chỉ vài động tác đã đứng vững trên nóc xe ngựa.

“Phanh!”

Một tiếng động vang lên, đủ khiến người bên trong xe giật mình.

Lý Thanh đang ngồi luyện công, lập tức ngừng động tác. Hắn nghiêng tai lắng nghe, đôi mày khẽ nhíu lại.

“Bên ngoài là ai?” Giọng hắn vang lên lạnh lùng, mang theo vài phần nghi hoặc.

Không có câu trả lời, chỉ có tiếng hổ con kêu ngao ngao không ngừng.

“Bá!”

Lý Thanh vén màn xe lên, ánh mắt sắc bén nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy một thiếu nữ áo tím với dung mạo thanh lệ đang ôm hổ con trong tay, không ngừng vò nắn đầu nó như thể đây là món đồ chơi yêu thích.

“Con hổ này là người nuôi à?” Thiếu nữ hỏi, giọng điệu vừa hiếu kỳ vừa tự nhiên. Đôi mắt nàng thoáng liếc qua Lý Thanh, ánh lên vẻ hứng thú.

Lý Thanh theo bản năng cúi đầu nhìn ra xa. Thót xịch hồng bảo mã của nàng đang thông thả bước tới, vẻ uy nghi khiến hắn không khỏi ngạc nhiên. Khoảng cách mà nàng vừa tung người qua, dù là hắn cũng phải dùng hết sức mới làm được!

Hắn lập tức cảnh giác. Nữ tử này chí ít cũng là cao thủ ngoại kinh, thậm chí rất có thể đã đạt tới cảnh giới sơ bộ nội kinh.

Ý nghĩ này khiến nội tâm Lý Thanh dâng lên một tầng thận trọng, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ điềm nhiên như cũ.

“Đúng vậy.”

Chương 134

DTV EBOOK

Thiếu nữ khẽ cười, giọng nói mềm mại vang lên: “Lão hồ này thật không tệ, người có bằng lòng bán cho ta không? Người muốn bao nhiêu bạc, cứ việc ra giá!”

Nàng cúi đầu nhìn hồ con, cười nói: “Tiểu lão hồ, sau này theo ta có được không?”

Nhưng đáng tiếc, hồ con không chút nào động lòng. Nó cứ vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi vòng tay của thiếu nữ.

Lý Thanh ôm quyền, nhã nhặn đáp: “Cô nương nói đùa rồi, Thùng Cơm từ nhỏ đã đi theo ta, chúng ta sớm đã có tình cảm sâu đậm. Thật sự không nỡ rời xa nó.”

Thiếu nữ áo tím khẽ nhú mày, đôi lông mày mảnh như lá liễu cong lên một cách duyên dáng. Nàng để lộ hàm răng trắng ngọc ngà, cười khẽ: “Thùng Cơm? Tên người đặt cho nó thật là tùy tiện quá.”

Rồi nàng tiếp lời: “Được thôi, quân tử không đoạt chỗ tốt của người khác. Người đã không muốn bán, ta cũng không miễn cưỡng. Dẫn theo nó đi chuyển này cũng phiền phức mà thôi.”

Dứt lời, thiếu nữ lưu luyến vuốt ve đầu Thùng Cơm vài cái, rồi mới thả hồ con về bên cạnh Lý Thanh.

“Đa tạ cô nương đã hiểu cho!” Lý Thanh ôm quyền cảm tạ.

Rất nhanh sau đó, mấy người áo đen đi theo thiếu nữ cũng chạy tới.

Lý Thanh liếc qua họ, lập tức nhận ra dấu hiệu hoa sen chín màu thêu trên vạt áo. Trong lòng không khỏi chấn động: Cừ Liên Môn!

Những người này cũng nhắm đến Thanh Châu kiếm thứ nhất hay sao? Không thể ngờ Thanh Châu lại loạn đến mức này!

“Tử Liên hộ pháp, ngài thế nào rồi?” Một người áo đen lên tiếng hỏi.

Thiếu nữ khẽ phát tay, bình thản đáp: “Nếu sau này người đời ý muốn bán tiểu lão hồ này, cứ cầm khối lệnh bài này đến bất kỳ phân đà nào của Cửu Liên Môn. Ta đảm bảo giá tiền người sẽ hài lòng.”

Nói xong, nàng ném về phía Lý Thanh một khối lệnh bài màu tím, khắc họa hình hoa sen, toát lên vẻ tinh xảo hiếm thấy.

Thiếu nữ vừa xoay người lên lưng ngựa, vừa hỏi: “Còn người tên gì?”

Tuổi còn trẻ đã là hộ pháp của Cửu Liên Môn, thiếu nữ này thật sự không đơn giản. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Lý Thanh, hắn quyết định không để lộ thân phận thật sự.

“Tại hạ Ngô Xung!” Lý Thanh bình tĩnh trả lời, sử dụng một cái tên giả để tránh phiền phức.

“Ngô Xung? Tốt, ta nhớ kỹ rồi. Bỏ hộ pháp là Thẩm Liên Y.”

Vừa dứt lời, nàng giơ roi thúc ngựa, dẫn người hướng về phía Cảnh Dương Thành.

Nhìn bóng lưng Thẩm Liên Y dần khuất xa, Lý Thanh không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Cửu Liên Môn hộ pháp... thật sự là một nhân vật phiền phức. Cũng may nàng không phải kiểu ngang ngược ép buộc người khác.”

Hắn cúi xuống vỗ nhẹ đầu hồ con, dịu dàng nói: “Nếu nàng thật sự muốn cướp người, nói không chừng người phải chịu thiệt thòi rồi.”

Hồ con chỉ biết nghiêng đầu, vẻ mặt ngốc nghếch làm nũng, như chẳng hề hiểu chuyện vừa xảy ra.

Thời gian mười ngày thoáng chốc trôi qua.

Mùa hạ đã gần đến hồi kết, nhưng cái nóng vẫn dai dẳng, khó chịu đến mức không thể ngờ.

Lý Thanh dẫn theo gia đình ba người của Cổ Vũ, cuối cùng cũng tới Hoàng Đô Thịnh Thiên.

Đường phố bên ngoài thành tấp nập, rộn ràng tiếng người, những âm thanh náo nhiệt không ngừng vang vọng.

Cháu trai của Cổ Đại Sư, tiểu tử nghịch ngợm Cổ Dịch, không chịu ngồi yên. Hắn tò mò thò đầu ra khỏi xe ngựa, đôi mắt tròn xoe, tràn đầy ngạc nhiên trước khung cảnh phồn hoa của khu chợ.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn được chứng kiến một nơi giàu có, đông đúc đến vậy. Tầm mắt của hắn như được mở rộng vô biên.

“Mẹ, mẹ xem, đó là cái gì thế kia?”

Trùng hợp, ngay lúc đó một đoàn múa lân đi qua trên đường phố, thu hút không ít ánh mắt của người đi đường. Tiểu Cổ Dịch cũng không ngoại lệ, mắt tròn to, tràn đầy sự tò mò.

“Sau này chúng ta sẽ ở đây mãi sao?” Cổ Dịch phấn khích hỏi, giọng nói lộ rõ sự hưng phấn. Trong lòng hắn giờ phút này tràn đầy những câu hỏi chưa được giải đáp.

“Đúng vậy, đúng vậy, về sau chúng ta sẽ ở Thịnh Thiên.” Mẹ của Cổ Dịch, ánh mắt đầy yêu thương, dịu dàng xoa đầu hắn.

Định cư ở Thịnh Thiên, so với việc sống ở Thanh Châu, không biết đã tốt hơn gấp bao nhiêu lần. Một hoàng đô của cả quốc gia, sự giàu có và phồn vinh ở đây quả thật vượt xa tưởng tượng.

Cứ thế, đoàn xe tiếp tục lăn bánh, dần dần tiến đến Xích Minh đường phố.

Lúc này, bởi vì sự xuất hiện của bảo vật thần bí tại Thanh Châu, một bộ phận lớn võ giả trong thành Thịnh Thiên đã chuyển đi, làm cho không khí nơi đây trở nên yên ắng hơn rất nhiều so với trước kia.

Sự chú ý của toàn bộ giang hồ cũng dần chuyển từ Thịnh Thiên đến Thanh Châu, nơi bảo vật được đồn đại xuất hiện.

Lý Thanh xuống xe, dẫn mọi người thẳng tiến về khu vực nơi Thanh Sơn võ quán từng tọa lạc. Hắn dự định nhanh chóng mua một tòa nhà cho gia đình Cổ Vũ ở lại và ổn định cuộc sống lâu dài.

Chương 135

DTV EBOOK

Để làm việc này, không ai thích hợp hơn Phương lão đại, người nổi tiếng là một “địa đầu xà” – hiểu rõ mọi góc ngách của thành Thịnh Thiên.

Ngay khi Lý Thanh thông báo tên của mình, điều khiến hắn bất ngờ là Phương lão đại liền vội vã chạy ra, thái độ vô cùng nhiệt tình.

“Nha, Lý Đại Sư, cuối cùng ngươi cũng trở về rồi!” Phương lão đại vừa nói vừa tiến tới, nụ cười trên môi không che giấu được sự vui mừng.

Nhưng câu nói tiếp theo của hắn lại khiến Lý Thanh ngây người, miệng há hốc vì kinh ngạc.

“Ngươi có biết không? Trong khoảng thời gian ngươi không có ở đây, một nữ thống lĩnh của Phong Vệ Môn đã chờ ngươi đến mức sắp mòn mỏi cả mắt rồi đấy!”

A? Nữ thống lĩnh? Trông mòn con mắt?

Nghe xong, Lý Thanh lập tức mống ngay tại chỗ, trong lòng tràn ngập hoài nghi, không biết mình có nghe nhầm hay không.

“Phương lão đại, nữ thống lĩnh của Phong Vệ Môn, tại sao lại phải chờ ta đến mức trông mòn con mắt?” Lý Thanh nghi hoặc nhìn đối phương, vẻ mặt không dám tin.

“Ngươi phải nói rõ ràng đấy! Nếu nói bậy, ngươi phải chịu trách nhiệm!”

Hắn thậm chí không cần hỏi tương lại. Cuộc đời chưa đến hai mươi năm của mình, hắn tuyệt đối chưa từng dính dáng đến nữ nhân nào. Ngay cả thanh lâu hắn cũng chưa từng đặt chân đến, chứ đừng nói tới chuyện trêu chọc ai.

Huống chi, nữ nhân có thể trở thành thống lĩnh của Phong Vệ Môn, trong trí nhớ của hắn hoàn toàn không hề có bóng dáng

nào như thế.

Phương lão đại mỉm cười, đôi mắt híp lại: “Phong Vệ Môn, Tiền Hồng thống lĩnh, nàng đạo này thật sự chờ ngươi đến mức đủ khổ sở đấy.”

Phanh!

Một câu nói khiến nội tâm Lý Thanh như nổi sóng dữ, đặc biệt là khi nghe đến hai chữ “Tiền Hồng”. Đây là cảm xúc khắc họa tuyệt đối chân thực trong lòng hắn.

May mà Lý Thanh đã quen với việc không biểu lộ hỉ nộ ra ngoài, nên dù trong lòng có chút khiếp sợ, khuôn mặt vẫn duy trì vẻ điềm nhiên như không.

Tiền Hồng?!

Chẳng phải nàng là thiên phu trưởng của Võ Lệ Quân sao?
Làm thế nào mà lại trở thành thống lĩnh của Phong Vệ Môn?

Đúng vậy, khi Phong Vệ Môn mới được thành lập, họ đã điều một số người từ Võ Lệ Quân sang. Tiền Hồng hẳn cũng là một trong số đó.

Nhưng tại sao nàng lại chờ hắn? Chẳng lẽ thân phận từng là thợ rèn học đồ của Võ Lệ Quân đã bị bại lộ?

Không thể nào! Đây hoàn toàn không có đạo lý. Hắn chưa bao giờ tiết lộ điều đó với bất kỳ ai.

Hơn nữa, giả như chuyện này bị bại lộ, thì sao chứ? Ngày đó, biên tái tràn ngập mã tặc hoành hành, không biết có bao nhiêu người mất tích. Một thợ rèn học đồ bé nhỏ như hắn, làm sao có thể thu hút sự chú ý của một đại cao thủ nội kinh được?

Nghĩ tới đây, nội tâm Lý Thanh dần bình tĩnh lại. Hắn điềm tĩnh nhìn Phương lão đại, nhẹ giọng hỏi: “Vị Tiền Hồng thống lĩnh kia, tại sao lại chờ ta? Chẳng lẽ có việc gì quan trọng sao?”

“Ha ha ha, Lý Đại Sư, ngươi thực sự không biết hay là giả ngu? Bộ dạng này không vui chút nào đâu!”

Phương lão đại cười lớn, sau đó tiếp tục nói: “Đương nhiên là tìm người để chế tạo một kiện thần binh rồi! Tiền thống lĩnh kia, ngay cả vật liệu cũng đã chuẩn bị đầy đủ. Thế nhưng,

nàng đã tìm khắp cả Phong Quốc mà chẳng thấy bóng dáng của một thợ rèn nào đủ khả năng chế tạo tuyệt thế thần binh.”

“Người còn không biết sao? Ngày người rời khỏi Hoàng Đô, Phong Vệ Môn vừa tổ chức một trận luận võ. Thanh danh của người đã được lan truyền rộng rãi khi giúp một võ giả tên Triệu Nguyên chế tạo thanh Kinh Tịch đao. Một trận chiến ấy đã khiến người nhất chiến thành danh!”

“Thế là, Tiền Hồng thống lĩnh biết được người tồn tại, liền bức thiết muốn tìm người, để người giúp nàng rèn đúc một thanh tuyệt thế thần kiếm.”

Nghê Phương lão đại tóm tắt sự việc đơn giản như vậy, Lý Thanh gần như đã hiểu rõ toàn bộ câu chuyện từ đầu đến cuối.

Thì ra không phải vì thân phận Võ Lệ Quân của mình mà tìm đến, mà là do tên Triệu Nguyên kia tiết lộ gốc gác của mình.

Nhưng nghĩ lại, chuyện này cũng chẳng còn cách nào khác. Dù sao hắn cũng không thể trông mong ai cũng giống như mình, vừa có thần binh lợi khí trong tay, vừa điệu thấp đến mức đứng giữa đường phố làm thợ rèn.

“Đúng vậy. Ta đã hiểu!” Lý Thanh âm thầm thở dài, sau đó tiếp tục mở lời: “Phương lão đại, kỳ thật lần này ta tới tìm người là có một việc muốn nhờ.”

Nghê đến có thêm cơ hội kiếm nhân tình, khóe miệng Phương lão đại không tự chủ được mà cong lên. Hắn cười hì hì: “Lý Đại Sư, có chuyện gì người cứ nói, đều là hàng xóm láng giềng cả, cần gì khách sáo!”

“Là thế này. Ta có một vị sư huynh, gần đây cả gia đình hắn định cư tại Thịnh Thiên. Ta muốn nhờ người hỗ trợ tìm một bộ trạch viện thích hợp cùng với một gian cửa hàng. Mong người lưu ý giúp một chút.”

Chương 136

DTV EBOOK

Câu chuyện còn chưa nói xong, Phương Long đã trực tiếp vỗ ngực, hào sảng nhận lời: “Chuyện nhỏ, cứ để ta lo!”

Không thể không nói, với những việc như mua bất động sản hay đặt mua sản nghiệp, Phương Long – một địa đầu xà – đúng là làm việc nhanh gọn đến kỳ lạ.

Chưa tới một ngày, mọi thủ tục từ khế đất đến quyền sở hữu đã được đặt ngay trước mặt Lý Thanh.

Kết quả, tổng cộng chi phí hơn hai ngàn lượng bạc. Một bộ trạch viện cùng một gian cửa hàng đã chính thức thuộc về Lý Thanh.

Khi Lý Thanh xuất ra số vàng lớn như vậy để thanh toán, ngay cả Phương lão đại cũng không nhìn được mà thâm than trong lòng.

“Nghĩ lại mà xem, hắn là thợ rèn có thể chế tạo thần binh lợi khí, tài lực lớn như vậy cũng chẳng phải là điều gì kỳ lạ. Trách không được trước đây nhờ mình để ý tiệm thợ rèn, hóa ra hắn giấu một khoản tiền lớn thế này!”

Dù có nghĩ vậy, ý niệm đó cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất. Phương lão đại thầm quyết định, bất kể thế nào cũng phải giữ mối quan hệ tốt đẹp với Lý Đại Sư.

Sau khi mua trạch viện, Cổ Vũ vẫn giữ nguyên vẻ mặt không dám tin.

Hắn ngây ngốc đứng trước kiến trúc với mái ngói xanh và gạch đá kiên cố, cảm giác như đang mơ giữa ban ngày.

Từ Thanh Châu tới Thịnh Thiên, những điều xảy ra chỉ từng xuất hiện trong giấc mộng của hắn, vậy mà hôm nay tất cả đã trở thành hiện thực.

Lúc này, Cổ Vũ không kìm được, quỳ rạp xuống trước Lý Thanh, xúc động nói: “Đại ân đại đức của ngài, Cổ Vũ ta

suốt đời không quên!”

Cũng may Lý Thanh tay mắt lanh lẹ, lập tức đỡ lấy Cổ Vũ, người sư huynh trên danh nghĩa của mình.

“Cổ sư huynh, người sao có thể làm như vậy? Thật sự là làm khó ta! Tranh thủ thời gian đứng lên, đứng vững cho ta!” Lý Thanh vừa đỡ Cổ Vũ vừa kiên quyết không để hắn quỳ xuống.

Cổ Vũ xúc động, giọng đầy cảm kích: “Lý sư đệ, ta đã mệt đến mức này để nhờ người giúp đỡ. Vậy mà người không chỉ đưa cả nhà ta thoát khỏi nơi thủy hỏa chi địa ở Thanh Châu, lại còn mua một dinh thự trên quý cùng một cửa hàng như thế này. Đại ân đại đức này, ta biết mình cả đời cũng không trả nổi.”

Lý Thanh kiên định lắc đầu, trầm giọng nói: “Cổ Đại Sư đối với ta có ân tình lớn lao. Đáng tiếc, ngài ấy đã đi trước, ta không thể báo đáp ngài ấy khi còn sống. Những việc này chỉ là một chút tâm ý nhỏ của ta mà thôi. Còn chuyện quỳ xuống cảm tạ, thì tuyệt đối không thể. Cổ sư huynh, người mau đứng lên đi!”

Cứ như vậy, gia đình ba người của Cổ Vũ đã chính thức dọn vào trạch viện trên đường Xích Minh. Nhìn khu dinh thự mới này, cả nhà hắn đều tràn ngập niềm vui sướng khó tả.

Từ hôm đó trở đi, họ đã chính thức an cư tại Thịnh Thiên, đặt bước chân đầu tiên trên vùng đất mới.

Trước khi rời đi, Lý Thanh còn không quên để lại cho gia đình Cổ Vũ một khoản ngân lượng đủ cho họ sống thoải mái trong thời gian dài. Đến đây, những lời nhắc nhở của Cổ Đại Sư trước khi lâm chung, Lý Thanh tự nhận mình đã làm tròn trách nhiệm một cách hoàn mỹ.

Khi trở về tiệm thợ rèn của mình, Lý Thanh ngồi phịch xuống chiếc ghế trúc quen thuộc. Hắn tựa đầu vào tay, ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài, lòng ngập tràn cảm giác thích ý.

Bên cạnh, chú hổ con đang nằm ngủ say, tiếng ngáy nhỏ nhẹ. Thỉnh thoảng, gió nhẹ từ ngoài thổi vào, khiến khung cảnh trở nên yên bình vô cùng.

“Cuộc sống thế này, chỉ có thể gọi là chữ đẹp.”

Lý Thanh lẩm bẩm trong đầu, bắt đầu tính toán chuyện tiền bạc: “Số ngân lượng còn lại không nhiều, chỉ khoảng 700-800 lượng, thêm vài thỏi vàng. Tạm thời cũng chưa cần gấp gáp về chuyện tiền nong.”

Hắn nằm trên ghế, trầm nghĩ: “Hiện tại, tin tức về việc ta có thể rèn thần binh lợi khí đã lan ra ngoài. Chắc chắn sẽ có người tới nhờ ta chế tạo vũ khí. Điểm này cần phải tính toán thật kỹ.”

Chế tạo thần binh vẫn cần tiếp tục, nhưng Lý Thanh quyết định phải hạn chế tần suất và số lượng, tránh để việc này trở thành vấn đề.

“Ta có thể viện cứ rằng việc rèn thần binh phải có thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Bản thân ta cũng phải ở trạng thái tốt nhất thì mới làm được.”

Suy nghĩ này vừa để giữ giá trị, vừa tránh rơi vào phiền phức. Nếu không, một khi các thế lực lớn phát hiện hắn có thể liên tục chế tạo thần binh, thì phiền toái sẽ không ngừng kéo tới.

“Còn phải thêm một vài điều kiện hạn chế nữa, như bắt người đến nhờ phải tự chuẩn bị tài liệu trân quý hoặc vật liệu đặc thù.”

Lý Thanh thở dài, lòng trầm nghĩ: “Vẫn là thực lực của ta chưa đủ mạnh. Nếu ta đạt đến cấp độ nội kinh cao thủ, thì sẽ chẳng cần lo lắng những chuyện này.”

Chương 137

DTV EBOOK

Trong thời đại không có Tông Sư xuất hiện, một cao thủ nội kinh đã là đỉnh phong trong phạm tục. Lý Thanh chỉ chờ tới ngày rượu thuốc được ủ xong, là có thể bước lên một cảnh giới võ đạo hoàn toàn mới.

Nghĩ đến đây, hắn kiểm tra hai vò rượu thuốc đã được sản xuất. May mắn thay, chúng vẫn còn nguyên vẹn, không có dấu hiệu bị động đến. Ngay cả những sợi tóc quấn quanh khe cửa cũng vẫn y nguyên, không hề bị xê dịch.

“Phương lão đại quả nhiên là người đáng tin!”

Thịnh Thiên, tổng bộ Phong Vệ Môn.

Một nữ nhân vận trên mình bộ váy đỏ rực như lửa, dáng người thon thả, yêu kiều được tôn lên bởi dải băng mềm mại thắt quanh eo, càng làm nổi bật sự quyến rũ khó cưỡng.

“Tiền Thống lĩnh, tiệm thợ rèn trên đường phố Xích Minh đã mở cửa trở lại.”

Một Phong Vệ vội vàng bước đến, cung kính đệ trình tình báo. Tiền Hồng nghe vậy, ánh mắt sắc bén lập tức sáng lên, nàng cất bước nhanh về phía cửa ra vào.

“Chuyện này là thật sao? Lý Đại Sư kia đã trở về rồi à?”

Phong Vệ truyền tin nhẹ gật đầu, giọng điệu nghiêm túc: “Tin tình báo hoàn toàn chính xác.”

“Tốt!” Đôi môi đỏ thắm của Tiền Hồng khẽ nhếch lên, vẻ lãnh diễm thường ngày nay hiếm khi hiện ra một chút xúc động.

Đúng lúc nàng định trực tiếp đến đường Xích Minh thì bất giác dừng bước, suy nghĩ đột nhiên xoay chuyển.

Khoan đã!

Lý Đại Sư này rốt cuộc là nhân vật thế nào? Có gì đặc biệt cần kiêng kỵ không? Tốt hơn hết nên để Triệu Nguyên đi thăm dò

trước một chút rồi mới hành động.

Suy đi tính lại, Tiền Hồng cuối cùng cũng đưa ra quyết định. Tìm kiếm bao ngày nay, thần tượng trong lòng nàng cuối cùng cũng xuất hiện, từng bước nàng đi đều phải đạt đến độ hoàn hảo không chút sai sót.

“Đi gọi Triệu Nguyên đến gặp ta.”

Đường Xích Minh, bên trong tiệm thợ rèn của Lý Thanh.

Từ ngày Cổ Vũ tiệm thợ rèn khai trương trở lại, hàng xóm láng giềng thường xuyên ghé qua nhờ hắn rèn những vật dụng cần thiết hàng ngày. Cuộc sống bận rộn nhưng bình yên này khiến Lý Thanh cảm thấy vô cùng thanh thoi.

Lúc này, hắn đang luyện chiêu thức “Mãnh Hổ Chân Ý” mà mình lĩnh ngộ, trong khi một con hổ con bên cạnh cũng bắt chước, ngậy ngậy thực hiện theo từng động tác.

Mãnh Hổ Đào Tâm!

Tiếng “vút” của chiêu thức xé gió vang lên. Bàn tay Lý Thanh vung lên mạnh mẽ, ngón tay cong lại như hổ trảo, gân xanh nổi bật chạy dọc cổ tay. Mỗi chiêu thức của hắn không chỉ sử dụng sức mạnh cơ thể mà còn điều động nội lực được tu luyện từ Quy Tức Công, mỗi lần ra chiêu đều khiến không khí xung quanh rung động nhẹ.

Nếu ai đó vén áo hắn lên, chắc chắn sẽ kinh ngạc trước thân thể săn chắc, không chút mỡ thừa, từng cơ bắp rắn chắc hiện lên mạnh mẽ. Dưới lớp áo rộng, thân thể ấy như một chiến binh hoàn mỹ, toát ra sự uy vũ đáng sợ.

Mãnh hổ hạ sơn! Mãnh Hổ Vô Mối!

Dẫu rằng hổ con vẫn chưa đủ trình để cùng hắn diễn võ, nhưng mỗi lần nhìn thấy con hổ nhỏ ngậy ngậy tái hiện chiêu thức đầu vật của mãnh hổ, Lý Thanh lại bất giác tìm được nhiều cảm hứng.

Những ngày như thế giúp hắn lĩnh ngộ sâu hơn về Hình Ý Cảnh trong Mãnh Hổ Chân Ý. Dường như mỗi động tác của hắn đều biến thành biểu hiện của một con mãnh hổ hung dữ, nội tâm như bùng cháy, chỉ muốn gầm lên trời biểu lộ uy thế.

Nhưng cuối cùng, hắn cố kìm nén cơn xúc động, bởi đã có hổ con thay hắn gào lên.

“Ngao rống!”

Không đợi Lý Thanh lên tiếng quở trách hổ con vì làm ồn, ngoài cửa liền vang lên tiếng bước chân chậm rãi mà nặng nề.

“Lý Đại Sư có trong đó không?”

Giọng nói này, Lý Thanh nghe qua liền nhận ra ngay, là của Triệu Nguyên.

“Vào đi.”

Nói xong, Lý Thanh chậm rãi thu chiêu, tư thế luyện công được hắn thu liễm gọn gàng, trông vừa vững chãi vừa điềm tĩnh.

Rất nhanh, Triệu Nguyên đã bước vào. Khi nhìn thấy Lý Thanh cùng với con hổ con đang nằm trên sàn, hắn không khỏi khựng lại, sững người một lúc lâu.

Thoáng chốc, trong đầu Triệu Nguyên dường như hiện lên cảnh tượng một lớn một nhỏ, hai con mãnh hổ đang chiếm cứ căn tiệm thợ rèn, khiến nơi này như biến thành một hang hổ đầy hiểm nguy.

“Quả thực là một con mãnh hổ đầy uy lực!”

Triệu Nguyên buột miệng tán thưởng, nhưng lại không rõ hắn đang khen ngợi con hổ con hay là bị khí thế võ đạo đáng sợ từ Lý Thanh làm cho kinh ngạc.

Lý Thanh thu lại động tác, tiện tay cầm chiếc khăn mặt lau mồ hôi, rồi nhàn nhạt hỏi:

“Triệu huynh đệ, đến tìm ta có việc gì vậy?”

Nghe câu hỏi, Triệu Nguyên im lặng một lúc, sau đó mới trầm giọng đáp:

“Thống lĩnh muốn gặp ngươi.”

Vẫn giữ lối nói ít mà chắc, nhưng lại khiến Lý Thanh hơi ngớ người, không biết nên đáp lại thế nào.

Hắn bật cười chế nhạo:

“Là vì muốn rèn đức binh khí chứ gì? Còn chưa chúc mừng người gia nhập Phong Vệ Môn đâu.”

Chương 138

DTV EBOOK

Triệu Nguyên nghe ra ý tứ trong lời nói của Lý Thanh, sắc mặt hơi đổi, vội vàng giải thích:

“Lý Đại Sư, nếu người không muốn gặp thống lĩnh, cũng không sao. Ta sẽ không để người khó xử.”

Lời này ai mà tin nổi!

Tiền Hồng vốn đã sớm muốn tìm một thợ rèn để tái tạo bộ kiếm của mình. Qua ngần ấy thời gian mà vẫn chưa tìm được ai phù hợp, lần này tuyệt đối nàng sẽ không bỏ qua cơ hội.

Huống hồ, nàng là một nội kinh đại cao thủ, lại còn là thống lĩnh Phong Vệ Môn – cấp trên trực tiếp của Triệu Nguyên. Triệu Nguyên làm sao có đủ gan để thật sự khiến nàng khó xử đây?

Lý Thanh thầm than trong lòng, cảm thấy bất đắc dĩ, còn ném cho Triệu Nguyên mấy cái lườm trắng. Cuối cùng, hắn ung dung nói:

“Để nàng tới đây đi.”

Dù muốn tránh mặt cũng không được, chi bằng trực tiếp đối diện, biết đâu nàng sẽ không nhận ra hắn. Nhưng dù nghĩ thế, Lý Thanh cũng chẳng ôm quá nhiều hy vọng.

Bởi vì với trí nhớ của một võ đạo cao thủ, nàng có thể dễ dàng nhớ lại những người đã từng gặp qua, cho dù không chính xác từng chi tiết, thì ít nhất hình dáng chung cũng khó mà quên được.

Triệu Nguyên nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm. Hắn thật sự lo lắng rằng Lý Thanh sẽ không muốn gặp thống lĩnh, khiến tình huống trở nên khó xử.

“Chờ một lát, ta sẽ đi thông báo!”

Nói xong, Triệu Nguyên nhanh chóng rời khỏi tiệm thợ rèn.

Chưa đầy một lúc sau, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân khê khàng.

Chỉ thấy một bóng dáng đỏ thẫm đầy uy nghi đi vào. Tiền Hồng không nói lời nào, tiến thẳng vào trong tiệm. Nàng thậm chí không thèm quan sát xung quanh, chỉ cúi đầu ôm quyền với thái độ nghiêm cẩn, cung kính nói:

“Tiền Hồng, bái kiến Lý Tiên Bối!”

Thấy một nữ nhân cao gầy, uyển chuyển nhưng lại đầy nội lực, cung kính đến mức khiến người khác không khỏi giật mình, Lý Thanh cũng bất giác ngẩn người ra.

Thái độ hạ thấp thế này sao? Xem ra giá trị của ta còn cao hơn tưởng tượng rồi!

Hắn thoáng quét mắt qua Tiền Hồng với vẻ trêu tức, nhưng nhanh chóng thu lại biểu cảm, ho khan vài tiếng rồi nghiêm mặt nói:

“Khụ khụ khụ, không cần đa lễ như vậy.”

Nghe giọng nói trẻ trung, Tiền Hồng lập tức sững sờ. Nàng cúi đầu, nhưng trong lòng đã gợn sóng.

Giọng nói này? Sao nghe quen thuộc thế? Đường như ta đã nghe qua ở đâu rồi!

Nàng lập tức đứng thẳng người, ánh mắt chăm chú nhìn Lý Thanh. Trong khoảnh khắc, nét mặt nàng hiện rõ sự kinh ngạc cùng chấn động.

Khuôn mặt này, từng đường nét trên ngũ quan này, rất giống với thợ rèn học đồ chất phác trong trí nhớ nàng. Chỉ là khí chất của hắn bây giờ đã thay đổi, hoàn toàn khác biệt.

“Đúng là ngươi!”

Thật lâu sau, Tiền Hồng mới thốt lên một câu, lồng ngực nàng phập phồng nhẹ, rõ ràng cảm xúc đang dao động mạnh.

Lý Thanh cười khẽ, thông dong đáp:

“Tiền Thiên Phu Trưởng, đã lâu không gặp.”

Rốt cuộc, Tiền Hồng cũng đem tâm trạng chấn động của mình thu xếp ổn thỏa, khôi phục vẻ điềm nhiên thường thấy.

“Lúc trước khi mã tặc tập kích quân doanh, người vậy mà vẫn còn sống!”

Ánh mắt nàng nhìn Lý Thanh trở nên kỳ lạ, như đang đánh giá một điều gì đó vượt ngoài dự đoán. Rõ ràng, nàng có thể nhận ra Lý Thanh hiện tại đã đạt tới một trình độ ngoại kinh thâm hậu. Những vết chai trên tay hắn lại càng minh chứng rõ ràng – đây tuyệt đối không phải một kẻ tầm thường, mà là một Võ Đạo cao thủ thực lực mạnh mẽ.

Lý Thanh hơi khẽ cười, thần sắc không chút dao động, chậm rãi đáp:

“Nói ra thì thật xấu hổ. Lúc đó mã tặc đột nhiên tập kích vào ban đêm, ta vì sợ hãi mà theo bản năng nhớ đến sư phụ. Trong lúc nguy cấp, ta chạy thẳng đến ngôi mộ ở biên tái của người, nhờ vậy mà may mắn thoát chết. Sau đó, ta lang bạt nhiều ngày, trải qua không ít biến cố, cuối cùng không còn ý định quay trở lại quân đội nữa.”

Lời giải thích của Lý Thanh vô cùng trơn tru, từ nét mặt đến giọng điệu đều toát lên sự chân thành không chê vào đâu được.

Tiền Hồng nghe vậy cũng không để tâm nhiều. Nàng khoát tay, lạnh nhạt nói:

“Hiện tại ta đã thoát ly Võ Lệ Quân, những chuyện cũ này cũng chẳng cần phải giải thích với ta làm gì.”

Nàng cười nhạt, như thể đang nói một chuyện chẳng đáng để lưu tâm. Người thanh niên trước mặt này là thợ rèn có thể chế tạo thần binh tuyệt thế, những chuyện lặt vặt trong quân đội trước đây làm sao còn có thể quan trọng được nữa?

Ngay sau đó, Tiền Hồng thay đổi chủ đề. Nàng chăm chú nhìn thẳng vào Lý Thanh, ánh mắt lộ rõ vẻ mong chờ:

“Triệu Nguyên Kinh Tịch đao, là người rèn đúc phải không?”

Lý Thanh không phủ nhận, chỉ khẽ gật đầu, thái độ tự nhiên mà bình thản.

“Chính là tại hạ.”

Nghe Lý Thanh坦然 thừa nhận, ánh mắt đẹp của Tiền Hồng liền lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó liền hỏi với chút tò mò:

Chương 139

DTV EBOOK

“Lúc trước Cổ Đại Sư từng nói người đã học được bảy tám phần tay nghề của hần, xem ra những lời này vẫn còn có phần khiêm nhường. Khi ấy ta thực sự cho rằng người chỉ là một học đồ thợ rèn bình thường thôi!”

“Giờ nhìn lại, có lẽ ta nên gọi người là Lý Đại Sư mới đúng!”

Lý Thanh chỉ khoát tay, khiêm tốn nói: “Chẳng qua là vận khí tốt thôi, Tiền Thống lĩnh quá xem trọng ta rồi.”

Tiền Hồng tính tình thẳng thắn, cũng không dài dòng cùng Lý Thanh, không hứng thú câu nệ khen qua khen lại.

“Ta muốn nhờ người rèn cho ta một thanh bội kiếm. Nguyên liệu ta đã chuẩn bị sẵn, thù lao muốn bao nhiêu, người cứ nói thẳng.”

Rốt cuộc cũng đến lúc rồi!

Thú thực, Lý Thanh đối với vàng bạc hay tài bảo gì đó đều không có hứng thú lắm. Tiền tài với hần chỉ cần đủ dùng là được, nếu thiếu, hần có thể nghĩ cách kiếm thêm từ thế giới Cực Dạ.

Điều khiến hần quan tâm hơn chính là những lợi ích khác, chẳng hạn như khoáng thạch đặc thù kiểu Mặc Kim. Đây mới là thứ hần luôn cảm thấy hứng thú.

“Tiền Thống lĩnh, hần người cũng rõ, tuyệt thế thần binh như thế này không phải muốn rèn là rèn được ngay. Ta cần giữ trạng thái tinh thần, thể chất, và khí lực đều ở mức tốt nhất thì mới có thể hoàn thành.”

“Về phần vàng bạc hay tài bảo, tại hạ vốn không phải là kẻ coi tiền như mạng.”

Nghe những lời này, Tiền Hồng dường như đã đoán trước. Nàng không thất vọng, chỉ cho rằng có lẽ mức giá nàng đưa ra vẫn chưa đủ khiến đối phương động lòng.

Không cần tiền? Điều này cũng không quá bất ngờ, bởi người có tay nghề như hấn chắc chắn không thiếu tiền!

“Ta để ý thấy Lý Đại Sư hình như có hứng thú với Võ Đạo. Trong tay ta có một bộ bí kíp võ học thượng đẳng, chính là nội gia võ công.”

Chưa kịp để Tiền Hồng nói xong, Lý Thanh đã lắc đầu, cười đáp: “Ta luyện võ chỉ là để cường thân kiện thể, không có mấy khát vọng với cảnh giới Võ Đạo cao xa.”

Bí kíp võ công?

Thật ra Lý Thanh cũng không giấu diếm. Hiện tại thời gian của hấn đã không đủ dùng. Ngoài việc tu luyện Kim Thân Thuật, Quy Tức Công, hấn còn phải rèn luyện Mãnh Hổ Chân Ý Hình và Cổ Huyền Chùy Công. Những môn võ công này đã chiếm gần hết tinh lực của hấn.

Ngay cả bộ công phu luyện chân cơ bản, hấn còn phải tạm thời gác lại. Thời gian dư thừa để tu luyện càng không có.

Tiền Hồng rõ ràng đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho lần này. Nàng nhanh chóng đưa ra đề nghị tiếp theo.

“Nhà ta tại Tuyền Sơn Thành, Phong Châu vừa nhận được một gốc Khổ Huyền Sâm hai trăm năm tuổi. Nó có công dụng nuôi dưỡng tinh khí, rất hữu ích cho võ giả.”

“Còn nữa, những năm gần đây để chuẩn bị cho tuyệt thế thần binh, ta đã thu thập được một loại khoáng thạch vô cùng kỳ lạ, nghe đồn là từ thiên thạch rơi xuống, được gọi là Thiên Ngoại Vãn Thạch.”

Lần này, Lý Thanh thực sự không thể bình tĩnh. Không ngờ rằng, ở chỗ Tiền Hồng, hấn lại tìm được món lợi bất ngờ như vậy.

Không trả tiền, đổi lấy khoáng thạch hoặc linh dược. Đề nghị này thật sự khiến hấn phải suy nghĩ.

“Thiên Ngoại Vãn Thạch và Khổ Huyền Sâm, Lý Đại Sư, ngươi chọn cái nào?” Tiền Hồng tự tin mỉm cười, rõ ràng tin tưởng hai lựa chọn này sẽ khiến Lý Thanh động lòng.

Thực tế, Lý Thanh quả thực đã bị hấp dẫn. Hấn bắt đầu chăm chú suy tính.

Lựa chọn khó khăn thật. Từ trước đến nay, hắn luôn là người mắc phải chứng khó đưa ra quyết định.

“Xin hỏi Tiên Thống lĩnh, khối Thiên Ngoại Vãn Thạch kia lớn đến mức nào?”

“Không sai biệt lắm, một khối to bằng đầu người, chỉ cần không dùng để luyện chế đại đao hay kiếm bản rộng, thì miễn cưỡng cũng đủ dùng.” Tiên Hồng thành thật đáp.

Rõ ràng, mặc dù rất muốn Lý Thanh xuất thủ, nhưng nàng cũng không phải là người không biết chừng mực.

Dù là Thiên Ngoại Vãn Thạch hay gốc Khổ Huyền Sâm 200 năm, cả hai đều là những vật quý giá vô cùng, không thể nào giao cả hai cho Lý Thanh cùng một lúc.

Thấy Lý Thanh vẫn đang cân nhắc, Tiên Hồng liền bổ sung thêm: “Bất kể Lý Đại Sư chọn cái nào, ta cũng nợ ngươi một món nhân tình. Ngày sau nếu có chuyện cần ta giúp, chỉ cần trong khả năng, ta nhất định sẽ làm đến nơi đến chốn.”

Nhân tình vốn là thứ không dễ định giá. Giá trị của nó phụ thuộc vào cách sử dụng. Tuy nhiên, nhận được một lời hứa hẹn từ Tiên Hồng, đối với Lý Thanh, cũng coi như là có lời.

Hắn chăm chú suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng đưa ra quyết định không làm mất đi bản sắc thợ rèn của mình.

“Ta thực sự rất tò mò về Thiên Ngoại Vãn Thạch, vậy thì chọn khối Thiên Ngoại Vãn Thạch này đi.”

Nghe Lý Thanh đồng ý, Tiên Hồng rút cuộc lộ ra nụ cười hài lòng.

“Không thành vấn đề, trong vòng ba ngày ta sẽ mang toàn bộ vật liệu cùng Thiên Ngoại Vãn Thạch đến giao cho ngươi.”

“Vậy ta đành lặng chờ hồi âm!” Lý Thanh gật đầu.

Chương 140

DTV EBOOK

Nói xong, Tiền Hồng, trong bộ váy đỏ rực lãnh diễm, quay người rời khỏi tiệm thợ rèn.

Ba ngày thấm thoát trôi qua, đúng lúc này, một tin tức từ Thanh Châu chấn động toàn bộ võ lâm Phong Quốc.

Tôn Khải – người bị giang hồ thêm khát bấy lâu – đã bị một nhóm cao thủ nội kinh vây công. Đêm đó, đao quang kiếm ảnh chớp động, nguy hiểm ngập tràn.

Cuối cùng, vị kiếm khách đệ nhất Thanh Châu thân chịu trọng thương, buộc phải ném ra thứ được gọi là “duyên phận thành tiên” để giữ mạng.

Trước mặt đông đảo quần hùng, Tôn Khải dùng nội lực truyền âm tuyên bố:

“Cái gọi là duyên phận thành tiên, chỉ là một tấm lệnh bài vô dụng. Tất cả các người đều bị lừa giỡn!”

Dù là thế, giang hồ vẫn không chịu từ bỏ. Vô số người điên cuồng tranh đoạt, máu chảy đầu rơi cũng chẳng ngăn được lòng tham.

Không chỉ thế, dù đã trọng thương mà trốn chạy, Tôn Khải vẫn không thể thoát khỏi sự truy sát. Bị đẩy đến đường cùng, hắn buộc phải nhảy xuống một tuyệt bích ở Thanh Châu, sống chết không rõ.

Về tấm lệnh bài bị hắn ném ra trước đó, đến nay cũng không biết rơi vào tay ai. Đêm ấy hỗn loạn vô cùng, các thế lực lớn lao vào tranh đoạt, cao thủ đầu đá hỗn chiến, chẳng ai biết rõ kết cục ra sao.

Có tin đồn rằng Cửu Liên Môn đã cướp được lệnh bài, cũng có kẻ nói nó rơi vào tay triều đình – cụ thể là Phong Vệ Môn.

Thậm chí, có lời đồn lệnh bài đã thuộc về một cao thủ Võ Đạo vô danh.

em hết những tin tức tình báo này, Lý Thanh không nhìn được mà cảm thán:

“Cái giang hồ võ lâm này, đúng là hung hiểm khôn lường. Chỉ vì một khối lệnh bài không rõ công dụng, không biết đã khiến bao nhiêu người phải bỏ mạng.”

Thời thế như vậy, mạng người dường như là thứ rẻ mạt nhất.

Khi đang cảm thán, Lý Thanh lại nghe thấy âm thanh bước chân nhẹ nhàng truyền đến từ ngoài cửa hàng.

Ngoài Tiền Hồng ra, còn có thể là ai nữa!

“Không ngờ Lý Đại Sư người cũng quan tâm đến chuyện giang hồ như vậy.”

Tiền Hồng bước vào, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ. Tay phải nàng xách theo một bao lớn nặng nề, mỗi bước đi lại phát ra tiếng va chạm trầm thấp.

Lý Thanh mỉm cười đáp: “Ai bảo cái gọi là thành tiên duyên phận ấy lại được truyền tụng quá mức huyền bí. Người ta không nhìn được mà phải tò mò liệu trên đời này thực sự có cái gọi là Tiên Nhân hay không.”

Phanh!

Tiền Hồng đặt mạnh bao lớn xuống trước mặt Lý Thanh, sau đó xóc bóp vài lên và nói: “Thành tiên loại chuyện này quá mức xa vời. Hay là Lý Đại Sư nên chú tâm vào thứ trước mắt thì hơn.”

Lốp vài vừa được kéo lên, bên trong hiện ra những khối đá với đường nét sắc sảo, góc cạnh rõ ràng như tranh thủy mặc.

Ngoài ra, đáng chú ý nhất là một khối đá lớn to bằng đầu người, có màu bạc như tuyết. Chỉ cần chạm nhẹ vào đã cảm nhận được độ cứng cáp đáng kinh ngạc của nó.

“Đây chính là Mặc Kim và Thiên Ngoại Vãn Thạch?” Lý Thanh hí hóp mắt, không ngừng vuốt ve khối đá cứng rắn trước mặt.

Tiền Hồng nhẹ gật đầu, đáp lại: “Không sai. Xem ra Cổ Đại Sư đã nhắc đến với người rồi. Ở Vọng Viễn Thành, biên tái Võ

Lệ Quân đóng quân chính là để bảo vệ loại khoáng thạch kỳ lạ và đặc thù này.”

“Mặc dù sản lượng vô cùng hiếm hoi, nhưng nó tuyệt đối là thứ quý giá vượt xa hoàng kim!”

Mặc dù việc rèn Mặc Kim là vô cùng khó khăn, nhưng đối với Lý Thanh trước khi bước vào cảnh giới ngoại kinh đã hiểu rất rõ mức độ thử thách này.

Hiện tại, Tiền Hồng lại muốn dùng thuần túy Mặc Kim để luyện chế một thanh trường kiếm hoàn chỉnh. Điều này quả thực là khó khăn gấp bội, ngay cả với sức mạnh hiện giờ của Lý Thanh – một thân nội lực hùng hậu – hẳn cũng cảm thấy đây là một thử thách không nhỏ.

“Trường kiếm cứ làm theo kiểu dáng của Thanh Hồng Kiếm hiện tại của ta là được. Chiều dài, tốt nhất đừng có sai lệch quá nhiều.”

Nói rồi, Tiền Hồng tháo thanh bội kiếm từ đai lưng đưa cho Lý Thanh.

Lý Thanh nhận lấy Thanh Hồng Kiếm, cảm nhận một lúc, trong lòng đã có cái nhìn rõ ràng hơn.

Thanh kiếm này, về mặt rèn đúc, đã đạt đến một trình độ không tồi. Lưỡi kiếm sắc bén, chuôi kiếm cầm nắm thoải mái, quả thật có thể xem như một thanh kiếm tốt.

Nhưng nếu so với những thanh tuyệt thế thần binh trong giang hồ, thì vẫn còn một khoảng cách khá xa.

“Được rồi, ta hiểu rồi. Nhưng vì khoáng thạch đặc biệt này, việc rèn đúc có thể sẽ mất chút thời gian.” Lý Thanh nói với vẻ nghiêm túc.

“Không sao. Trong thời gian này, ta sẽ để Thanh Hồng Kiếm lại cho người.”

Dứt lời, Tiền Hồng dứt khoát ôm quyền rời đi mà không một chút do dự hay lưu luyến.

Lý Thanh còn chưa kịp nói lời tạm biệt, đã thấy bóng dáng Tiền Hồng rời khỏi tiệm thợ rèn.

Chương 141

DTV EBOOK

“Có thể gom được nhiều Mặc Kim như vậy, thế lực sau lưng Tiên Thống Lĩnh quả không hề đơn giản.” Lý Thanh cầm lên một khối Mặc Kim trĩu nặng, lăm bằm.

Nghĩ lại, điều này cũng hợp lý. Là một nữ nhân, Tiên Hồng không chỉ vững chân trong Võ Lệ Quân mà còn leo lên chức thiên phu trưởng. Sau khi Phong Vệ Môn được thành lập, nàng lại nhanh chóng trở thành thống lĩnh.

Để đạt được sự thăng tiến nhanh chóng như vậy, không chỉ cần thực lực cá nhân mạnh mẽ, mà thế lực sau lưng cũng phải vô cùng lớn mạnh.

Việc để một người như Tiên Hồng nợ mình một ân tình, chắc chắn là một việc có lợi trăm bề mà không hề có hại. Nghĩ đến đây, Lý Thanh cảm thấy hài lòng, thậm chí niềm hứng khởi cho việc rèn đúc cũng tăng lên đáng kể.

“Khai lò, đúc kiếm!”

Đối với Lý Thanh, việc rèn một thanh binh khí hoàn toàn bằng Mặc Kim chính là một thách thức cực kỳ lớn.

Tính chất của Mặc Kim, từ khi rèn Vô Song Chùy, hắn đã hiểu rất rõ. Đây là một vật liệu khó xử lý, đòi hỏi áp lực cực lớn cùng nhiệt độ cao để có thể biến hình.

Nhưng việc dung luyện nó thành chất lỏng thì gần như là điều không thể. Thứ vật liệu này không giống những kim loại thông thường, lò rèn phổ thông không thể làm nó tan chảy. Lý Thanh thậm chí hoài nghi rằng, để luyện được thứ kim loại kỳ dị này, có lẽ phải nhờ đến các loại đạo pháp thần thông.

Chẳng hạn như Tam Muội Chân Hỏa, hay thiên lôi địa hỏa trong truyền thuyết.

Tuy nhiên, hắn nhanh chóng gạt bỏ những suy nghĩ viển vông này ra khỏi đầu.

Oanh!

Ngọn lửa trong lò rèn bùng lên dữ dội, nhiệt độ trong tiệm thợ rèn tăng cao nhanh chóng, ánh lửa đỏ rực chiếu sáng khuôn mặt kiên nghị của Lý Thanh.

Giờ phút này, ánh mắt hắn trở nên cực kỳ nghiêm túc, toàn bộ tâm trí đều dồn vào lò rèn đang bốc cháy.

Với kinh nghiệm từ việc rèn Vô Song Chùy, Lý Thanh đã nắm được một số cách xử lý Mặc Kim.

Hắn lần lượt đưa từng khối Mặc Kim sắc đen, góc cạnh sắc bén vào trong hỏa lò rực đỏ.

Sùng sục, sùng sục (Tiếng lửa cháy)

Nhiệt độ cao hùng hực thiêu đốt, ánh sáng đỏ rực từ hỏa lò càng làm không gian thêm phần huyền ảo. Lý Thanh cầm lấy thanh kim sắt, giống như gậy khoai lang trong đồng lửa, bắt đầu khuấy đảo những khối Mặc Kim đang đỏ dần bên trong.

Thời gian trôi qua, hắn mới từ trong lò rèn lấy ra một khối Mặc Kim đã nung khô, sau đó vận lực giơ Vô Song Chùy nặng nề lên, bắt đầu rèn.

“Phanh!”

Một âm thanh vang dội như sấm rèn nổ tung trong lò rèn, chấn động đến mức cả mặt đất cũng run rẩy ba lần. Lực đạo từ một chùy này của Lý Thanh mạnh mẽ đến mức khiến người nghe cũng cảm thấy kinh hoàng.

Hắn không ngừng lặp lại động tác ấy, từng nhát chùy nặng nề giáng xuống, đôi vai ướt đầm mồ hôi. Sau mỗi lần đập, khối Mặc Kim lại được đưa trở lại vào hỏa lò để nung đỏ, rồi lại được kéo ra tiếp tục rèn.

Rèn, nung, rèn, nung.

Lý Thanh lặp đi lặp lại không ngừng chu trình ấy, cơ thể như một cỗ máy không biết mệt mỏi. Thời gian trôi qua đến tận đêm khuya, thân thể hắn gần như chết lặng, lúc này mới tạm dừng công việc.

Suốt gần ấy thời gian, hắn chỉ hoàn thành việc xử lý chưa đến nửa số lượng Mặc Kim trong lò. Rèn một thanh kiếm hoàn

toàn từ Mặc Kim không phải là việc có thể làm trong chốc lát.

“Nhân thể cuối cùng vẫn là nhân thể.” Lý Thanh trầm nghĩ, dù là võ giả ngoại kinh như hần cũng cần nghỉ ngơi, nếu không cơ thể sẽ sụp đổ.

Hần cẩn thận thêm nhiên liệu vào hỏa lô để duy trì nhiệt độ qua đêm, sau đó trở về phòng, nằm xuống và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, khi ánh bình minh vừa ló rạng, tiếng động mạnh mẽ lại một lần nữa vang lên từ lò rèn.

“Phanh! Phanh! Phanh!”

Tiếng búa đập vang vọng, mạnh mẽ hơn bất kỳ lần rèn đúc nào trước đây. Những âm thanh dồn dập kéo dài gần suốt một ngày. Cuối cùng, Lý Thanh đã hoàn thành lần nung và rèn đầu tiên của toàn bộ số Mặc Kim.

Trong quá trình ấy, hần uống nước khi khát, ăn thịt khi đói, hoàn toàn tập trung vào công việc. May mắn thay, tiệm rèn của hần luôn có đồ dự trữ dồi dào, bởi lẽ Lý Thanh chưa từng tiếc ngân lượng trong những việc như thế này.

Qua từng nhát búa, từng lần nung, Mặc Kim đã bắt đầu có những biến đổi. Tính chất cứng rắn của kim loại nay trở nên mềm dẻo hơn một chút. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Theo kinh nghiệm của Lý Thanh, hần biết phải lặp lại chu trình này ít nhất hai đến ba lần nữa, tính chất của Mặc Kim mới đạt đến trạng thái lý tưởng.

Trong chớp mắt, năm ngày đã trôi qua.

Suốt năm ngày qua, tiếng búa rèn trong tiệm của Lý Thanh chưa từng ngừng lại. Tiếng “phanh phanh” trầm đục vang vọng khắp con phố Xích Minh, khiến người dân xung quanh không khỏi chú ý.

Chương 142

DTV EBOOK

Phương lão đại – một nhân vật lớn trên con phố này – tất nhiên không thể không biết. Ông ta nhìn về phía lò rèn của Lý Thanh, cảm thán:

“Kéo dài ròng rã năm ngày, Lý Đại Sư quả là nhân vật lợi hại! Không chỉ tay nghề rèn đúc đạt đến cảnh giới kinh người, mà võ đạo của hắn cũng không phải tầm thường!”

Dẫu vậy, năm ngày vẫn chưa phải là kết thúc. Phương lão đại thâm tò mò, đến cuối cùng, thần binh mà Lý Thanh rèn sẽ có hình dáng ra sao?

Sẽ là một thanh kiếm đủ sức sánh ngang với Yêu Dao Cửu Liên Môn, hay thậm chí là thanh Huyền Vũ Thương trong truyền thuyết?

Đúng như dự đoán, sau năm ngày không ngừng rèn đúc, Lý Thanh cuối cùng đã rèn ra được tính dẻo của toàn bộ số Mặc Kim.

Với việc tiếp tục tăng nhiệt độ cao để thiêu đốt, giờ đây, những khối Mặc Kim này đã có thể sơ bộ ghép lại thành một chỉnh thể.

Đương nhiên, trong quá trình này, công lao của Vô Song Chùy là không thể không nhắc đến. Mặt chùy được rèn từ chính Mặc Kim, giúp Lý Thanh tiết kiệm được không ít sức lực. Nếu không có công cụ đặc biệt này, chỉ riêng việc xử lý một khối Mặc Kim thôi cũng đủ để hắn phải đổi chùy đến vài lần.

Thần binh cấp độ như Vô Song Chùy quả thực là không tầm thường, nó mới miễn cưỡng chịu nổi sức mạnh kinh người của từng nhát búa.

“Niềm vui bất ngờ, vậy mà không sai biệt lắm còn dư lại hai khối Mặc Kim lớn cỡ nắm tay!”

Vừa hoàn thành việc rèn ra hình thức ban đầu của thân kiếm, Lý Thanh bất ngờ phát hiện rằng nguyên liệu Mặc Kim vẫn còn dư lại hai khối lớn.

Đối với hai khối quý giá này, hắn đương nhiên quyết định giữ lại cho riêng mình. Dù sao, vật liệu như thế này không phải lúc nào cũng có thể tìm được.

Hiện tại, trên bề rèn đúc, hình thức ban đầu của một thanh thân kiếm hoàn chỉnh đã lộ rõ. Tuy vẫn còn gồ ghề, các dấu vết của những nhát búa rèn vẫn hằn rõ trên bề mặt, nhưng từng đường nét đen nhánh ánh lên tia sáng kỳ dị của Mặc Kim, khiến người ta không khỏi cảm thán trước vẻ đẹp thô mộc và huyền bí này.

Chương 143

DTV EBOOK

Thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ trong chớp mắt mấy ngày đã trôi qua. Lý Thanh cuối cùng đã hoàn tất giai đoạn đầu của quá trình rèn trường kiếm. Ban đầu chỉ là hình dáng thô sơ, nhưng giờ đây thanh kiếm đã được đánh bóng, sắc nét, lộ ra dáng dấp uy nghi của một thanh kiếm hoàn chỉnh.

Quá trình dài hơi với nhiệt độ cao đã biến cả thanh Mặc Kim trường kiếm trở nên rực nóng, tựa như một cục than cháy hồng. Đây cũng là thời điểm thích hợp nhất để bước vào công đoạn tôi luyện, giúp thanh kiếm đạt độ bền và sắc bén cao nhất.

Điều quan trọng nhất trong quá trình tôi luyện chính là lựa chọn phương pháp phù hợp. Tôi lửa có hai cách cơ bản: thủy tôi và dầu tôi.

Phương pháp thủy tôi rất phổ biến vì tốc độ làm lạnh nhanh, nhưng lại yêu cầu phải lặp đi lặp lại các bước nung nóng và rèn luyện, mới có thể nâng cao tính chất cứng cáp của binh khí. Tuy nhiên, vì Mặc Kim là chất liệu đặc biệt, việc nung nóng rất khó khăn và đòi hỏi nhiệt độ cực cao. Do đó, Lý Thanh đã quyết định dùng dầu tôi—một phương pháp ít gặp hơn nhưng có thể hoàn thành quá trình chỉ trong một lần duy nhất.

Hắn cẩn thận dùng kẹp than gấp lấy thanh Mặc Kim Kiếm đã được nung đỏ trong lò, chậm rãi đưa một mặt lưỡi dao nhúng vào thùng dầu đã được chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước.

Xèo!

Ngay khi lưỡi kiếm vừa tiếp xúc với dầu, âm thanh rít lên chói tai. Dầu trong thùng lập tức sôi lên, từng bọt khí nhỏ li ti không ngừng sôi trào, như thể cả mặt dầu đang bốc hơi ngậm.

Không giống như thủy tôi tạo ra những làn hơi nước trắng xóa bốc lên, dầu tôi chỉ làm xuất hiện từng lớp bọt khí cuộn trào,

từng đợt từng đợt dâng lên mặt dầu.

Lý Thanh đợi thêm một chút để lưỡi kiếm thấm thấu đủ trong dầu, sau đó rút ra và chuyển sang rèn luyện mặt lưỡi dao còn lại. Phương pháp dầu tôi đòi hỏi sự kiên nhẫn cực lớn, bởi tốc độ hạ nhiệt chậm hơn thủy tôi rất nhiều. Phải liên tục lặp đi lặp lại quá trình này, từng chút một làm nguội từng mặt lưỡi kiếm.

Dần dần, trên bề mặt lưỡi kiếm bắt đầu xuất hiện những đường hoa văn mịn màng tựa như gợn sóng. Đây chính là dấu hiệu đặc trưng của Mặc Kim sau khi được tôi luyện trong dầu. Mỗi vòng hoa văn ấy không chỉ mang giá trị thẩm mỹ, mà còn là minh chứng rõ ràng cho từng lần tôi luyện.

Lý Thanh chăm chú làm việc, tựa như một lão thợ săn lão luyện nơi núi rừng, kiên nhẫn và tỉ mỉ. Trong mắt hắn, thanh trường kiếm này không chỉ là một vũ khí, mà còn là một tác phẩm nghệ thuật vô giá.

Khi cả hai mặt lưỡi kiếm đã nguội hẳn, chỉ còn thân kiếm vẫn giữ độ nóng, Lý Thanh bắt đầu bước vào giai đoạn cuối cùng. Chính sự chênh lệch nhiệt độ giữa lưỡi và thân kiếm sẽ tạo ra độ căng đặc biệt, giúp lưỡi kiếm trở nên cứng rắn và sắc bén hơn bao giờ hết.

Lý Thanh cầm thanh kiếm, nhúng toàn bộ vào trong thùng dầu. Lần này, không chỉ lưỡi kiếm mà toàn bộ thân kiếm đều được đắm chìm trong dầu nóng, nhiệt độ của thanh kiếm từ từ giảm xuống.

Thời gian trôi qua, mặt dầu dần trở nên yên tĩnh. Những bọt khí sôi trào trước đó cũng không còn xuất hiện. Đến lúc này, Lý Thanh mới nhẹ nhàng rút thanh kiếm ra.

Tí tách! Tí tách!

Từng giọt dầu từ mũi kiếm nhỏ xuống thùng dầu, phát ra âm thanh lách tách. Thân kiếm lúc này hiện lên một tầng bóng loáng, ánh sáng phản chiếu lại càng khiến thanh kiếm thêm phần rực rỡ.

“Thanh Hồng Kiếm này, e rằng phóng mắt khắp võ lâm cũng không tìm ra được thần binh nào sánh bằng. Nó đủ sức đứng hàng số một, số hai trong các tuyệt thế thần binh!” Lý Thanh

không giấu nổi niềm phấn khích, đôi mắt hấn sáng rực khi ngắm nhìn tác phẩm gần như hoàn thiện.

Hắn lấy một chiếc khăn mặt, cẩn thận lau sạch lớp dầu còn bám trên thân kiếm. Khi lớp dầu được lau đi, Thanh Hồng Kiếm hiện lên vẻ ngoài đen bóng tuyệt mỹ, mang đậm dấu ấn của chất liệu Mặc Kim.

Ông!

Lý Thanh khẽ dùng ngón tay gảy nhẹ lên thân kiếm, âm thanh trong trẻo vang lên, kéo dài như tiếng ngân xa vọng trong núi rừng.

Hảo kiếm!

Sau khi hoàn thành phần tôi luyện, bước tiếp theo chính là mở lưỡi và chế tác chuôi kiếm. Do chất liệu đặc biệt của Mặc Kim, việc rèn luyện lưỡi kiếm yêu cầu rất nhiều thời gian và công phu. Vì vậy, Lý Thanh quyết định chế tác chuôi kiếm trước. Điều này không chỉ giúp hắn dễ dàng thao tác khi nắm kiếm, mà còn tăng độ thuận tay trong quá trình làm việc.

Lý Thanh không phải bận tâm quá nhiều về thiết kế của chuôi kiếm, bởi hắn chọn tham khảo mẫu chuôi của Thanh Hồng Kiếm nguyên bản, chỉ thay đổi một chút ở chất liệu.

Chuôi kiếm được làm từ sự kết hợp giữa gỗ tử đàn và đồng thau, một lựa chọn hoàn hảo để vừa tăng độ thoải mái khi nắm, vừa đảm bảo chuôi kiếm chắc chắn và bền bỉ.

Chương 144

DTV EBOOK

Với sự tập trung cao độ, Lý Thanh tỉ mỉ điêu khắc một khối gỗ từ đàn thành hình dáng chuỗi kiếm. Tại phần kết nối với thân kiếm, hắn để lại một đoạn khảm đặc biệt, giúp đồng thau hòa hợp hoàn toàn với trường kiếm. Từng thao tác của hắn đều thận trọng, không cho phép một sai sót nào xuất hiện.

Cuối cùng, khi toàn bộ thân kiếm bằng Mặc Kim được gắn khít với chuỗi kiếm, Lý Thanh như hoàn thành một cấu trúc mộng chốt hoàn hảo. Cả thanh kiếm khớp với nhau kín kẽ, không để lộ bất kỳ sơ hở nào.

Sau khi kiểm tra độ chắc chắn, hắn hài lòng khắc thêm vài hoa văn lên chuỗi kiếm. Kiểu dáng hoa văn không khác gì mẫu gốc của Thanh Hồng Kiếm, vừa giữ được sự tinh tế, vừa mang vẻ uy nghi.

“Hô... Giờ chỉ còn bước rèn luyện và mở lưỡi thôi.” – Lý Thanh thở phào nhẹ nhõm. Đến giai đoạn này, thanh Thanh Hồng Kiếm đã gần như hoàn thành.

Không ngoài dự đoán, quá trình rèn luyện và mở lưỡi kiếm quả thực vô cùng hao tổn thời gian. Lý Thanh dốc sức trong suốt mười ba ngày, từng chút một hoàn thiện từng đường nét trên lưỡi kiếm. Cuối cùng, hắn đã hoàn thành.

Ông!

Lý Thanh cầm chuỗi kiếm, nâng thanh Thanh Hồng Kiếm lên trước mắt. Ánh sáng hàn quang sắc lạnh từ lưỡi kiếm phản chiếu, lóe lên trong đáy mắt hắn, tựa như một tia chớp băng giá.

Lúc này, trong đầu hắn vang lên âm thanh thông báo quen thuộc:

【Luyện chế thành công tinh phẩm phạm khí: Thanh Hồng Kiếm, ban thưởng tuổi thọ ba năm!】

Ba năm!

Hắn vội vàng nhìn về số tuổi thọ còn lại của mình. Từ con số 146, tuổi thọ đã trực tiếp tăng lên 149!

Tuổi thọ +3!

Tính cả thời gian hắn sống trong thế giới Cực Dạ đã hơn một năm, hiện tại Lý Thanh ước chừng khoảng 19 tuổi. Nhưng nhờ việc rèn luyện, tuổi thọ của hắn không những không giảm mà còn tăng lên. Hiện giờ, hắn đã có hơn 150 năm tuổi thọ.

Lý Thanh cảm thấy lòng mình dâng lên niềm vui sướng khó tả. Hắn thầm nghĩ: “Đây đều là thành quả từ sự kiên trì rèn luyện của ta. Quả nhiên, câu nói ‘cần cù cải biến nhân sinh’ thật không hề sai một chút nào!”

Gương mặt Lý Thanh tràn đầy vẻ thỏa mãn. Nghĩ đến viễn cảnh hiện tại, hắn tự nhủ, cho dù không làm gì cả, hắn cũng có thể sống đến gần 170 tuổi. Một con heo mà sống lâu như vậy, chắc chắn cũng thành tinh được rồi!

Thực tế, một triều đại phong kiến kéo dài được hai, ba trăm năm đã được coi là thành công lớn. Nghĩ đến điều này, hắn bắt giác cảm thấy bản thân có lẽ còn đủ thời gian để chứng kiến cả sự suy vong của Phong Quốc.

Nhưng Lý Thanh nhanh chóng lắc đầu, không để những suy nghĩ viễn vông làm phân tâm. Hắn cúi xuống, vuốt ve thanh Thanh Hồng Kiếm đã hoàn thiện, trong lòng thầm đánh giá:

“Xem ra, khi sử dụng những vật liệu đặc biệt như Mặc Kim để rèn đúc, giá trị của binh khí tăng lên rất cao. Một thanh tinh phẩm phạm khí như thế này, vậy mà có thể trực tiếp tăng thêm ba năm tuổi thọ cho ta!”

Ân, nhìn như vậy, quyết định chọn khối thiên ngoại vãn thạch kia của hắn quả nhiên là chính xác.

Lý Thanh nắm lấy thanh Thanh Hồng Kiếm, bước tới giữa cửa hàng, nhắm thẳng vào một chiếc thiết giáp được đặt trên giá.

Hắn vận lực, tay khẽ vung kiếm.

Bá!

Kiểm quang lóe lên trong chớp mắt rồi biến mất. Thậm chí bóng dáng của thanh kiếm cũng không kịp nhìn rõ, chiếc thiết giáp đã bị chém thành hai nửa với một đường nứt cực kỳ mượt mà và sắc nét.

Chém sắt như chém bùn, quả thực không ngoa.

“Vô địch a! Nếu thanh kiếm này rơi vào tay một Võ Đạo Tông Sư, e rằng thật sự sẽ trở thành vũ khí vô địch thiên hạ!” – Lý Thanh không kìm được cảm thán.

Tác dụng của một thanh tuyệt thế thần binh đối với một võ giả lớn đến mức nào, điều đó đã được chứng minh rõ ràng qua cảnh tượng chiếc thiết giáp bị chém đôi.

Vài ngày sau, Phong Vệ Môn Tiên Hồng cuối cùng cũng nhận được hồi âm mà nàng chờ đợi từ lâu.

Tròn một tháng, thanh kiếm nàng ao ước cuối cùng đã được rèn đúc hoàn tất!

Niềm vui sướng tràn ngập trong lòng Tiên Hồng. Một cảm giác vừa phấn khích vừa không thể tin nổi dâng lên, thậm chí nàng còn hoài nghi liệu có phải mình đang nằm mơ hay không.

Không sai, một thanh tuyệt thế thần binh thuộc về nàng. Loại cảm giác này trước đây chỉ từng xuất hiện trong mơ.

Không chút chần chừ, nàng dùng tốc độ nhanh nhất chạy thẳng đến Xích Minh đường phố, nơi tiệm thợ rèn của Lý Thanh tọa lạc.

Đứng trước cửa tiệm, Tiên Hồng bước chân chậm lại. Nàng nhếch miệng cười, cố gắng bình tĩnh, rồi bước chân nhẹ nhàng đi vào.

Trước mắt nàng, một thanh kiếm màu đen như mực, ánh sáng sắc lạnh tỏa ra từ thân kiếm dài thon và thẳng, không chút che đậy nào, hiện diện rõ ràng trước mặt nàng.

Chuôi kiếm vẫn giữ nguyên kiểu dáng quen thuộc, ngay cả hoa văn cũng không thay đổi, nhưng lưỡi kiếm lại phát ra một luồng ánh sáng lạnh lẽo, sắc bén đến mức khiến người khác không cần chạm vào cũng có thể cảm nhận được sự uy nghiêm

của nó. Đây chắc chắn là một thanh thần binh, một tuyệt thế thần binh!

Chương 145

DTV EBOOK

Theo lý thuyết, một võ giả đã đạt đến cấp độ nội kinh, hầu như không bao giờ xảy ra tình trạng tay run. Nhưng khi Tiền Hồng vươn tay chạm vào chuôi kiếm, đôi tay nàng lại bất giác khẽ run lên, vừa hưng phấn, vừa có chút bất an.

Tay của nàng dường như sinh ra để nắm lấy thanh kiếm này. Đôi tay thon dài, tinh tế, làn da màu lúa mì khỏe khoắn nhưng mịn màng. Khi những ngón tay của nàng chạm vào chuôi kiếm làm từ gỗ tử đàn, một luồng điện nhẹ như chạy dọc cơ thể, khiến nàng cứng đờ tại chỗ.

Mất một lúc lâu, Tiền Hồng mới có thể lấy lại bình tĩnh. Nàng nắm chặt chuôi kiếm, bàn tay khẽ siết lấy thanh Thanh Hồng Kiếm.

Một lời thốt ra từ đáy lòng, vừa ngắn gọn, vừa tràn đầy cảm xúc:

“Hảo kiếm!”

Tiền Hồng cẩn thận nắm lấy Thanh Hồng Kiếm, thanh kiếm trên tay nàng mang đến cảm giác vừa nặng vừa đầm, nhưng lại không hề mất đi sự cân bằng hoàn hảo. Đặc biệt, từng phản hồi từ lưỡi kiếm truyền đến qua lòng bàn tay khiến nàng thâm cảm thán—một tuyệt thể thần binh đúng như những gì nàng hằng mơ tưởng.

Lúc này đây, trong đôi mắt của Tiền Hồng, chỉ còn lại hình bóng của Thanh Hồng Kiếm, những thứ khác đều trở nên mờ nhạt.

Nhìn ánh mắt ngập tràn si mê ấy, Lý Thanh liền hiểu rõ rằng từ nay về sau, vị Tiền Thống lĩnh này sẽ xem thanh kiếm như một phần thân thể của mình. Có lẽ, ngay cả khi ăn cơm hay đi ngủ, nàng cũng không rời thanh kiếm này.

Chỉ nghe một tiếng “Hưu!”, Tiền Hồng phát tay, lưỡi kiếm vẽ nên những đóa kiếm hoa trên không trung, sắc đen tuyền của

kiếm ảnh thoát ẩn thoát hiện, nhanh đến mức khó lòng nhìn rõ. Cuối cùng, nàng nhẹ nhàng thu kiếm lại, rồi quay sang đối diện Lý Thanh, trịnh trọng ôm quyền:

“Lý Đại Sư, ta vô cùng cảm kích! Nếu sau này có gì cần đến ta, ngài cứ việc mở lời, ta nhất định không từ nan.”

Những lời này nàng nói ra với sự chân thành tuyệt đối, không hề mang theo chút khách sáo nào.

Thanh Hồng Kiếm trên tay nàng không chỉ là một tuyệt thế thần binh, mà còn là biểu tượng cho danh vọng trường tồn. Tương lai, khi thế nhân nhắc đến thanh thần kiếm này, chắc chắn sẽ không quên tên của nàng, Tiền Hồng—chủ nhân đời đầu của Thanh Hồng Kiếm.

Nghĩ đến đó, nội tâm của Tiền Hồng sục sôi hưng phấn, toàn thân nàng khẽ run lên, đôi mắt ngập tràn ánh sáng mãnh liệt.

“Tiền Thống lĩnh không cần quá khách khí, có thể rèn nên một thanh thần kiếm như thế, cũng là vinh dự lớn lao của ta.” Lý Thanh mỉm cười ôm quyền đáp.

“Ha ha ha, vậy ta cáo từ trước, Lý Đại Sư!” Tiền Hồng bật cười sảng khoái, cất kiếm vào vỏ bên hông, không hề do dự rời khỏi tiệm rèn.

Giờ phút này, khí khái hào hùng của Thanh Hồng Nữ Hiệp dường như càng thêm đậm nét. Đôi mắt nàng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, tinh thần phấn chấn như sẵn sàng đối mặt với mọi khó khăn.

Sau khi đưa tiễn Tiền Hồng, Lý Thanh ngáp dài một tiếng. Hắn cảm thấy toàn thân, từ tinh thần đến thể xác, đều mệt mỏi rã rời như một ngọn núi vừa đổ sụp xuống.

Suốt một tháng trời, hắn đã dốc toàn bộ tâm huyết vào việc rèn đúc thanh thần kiếm này. Nay khi mọi việc đã hoàn tất, sự căng thẳng đè nén bấy lâu liền buông lỏng, cảm giác đau nhức khắp cơ thể như sóng triều ùn ùn kéo đến.

“Không trách được vì sao trong võ lâm hiếm có thần binh lợi khí. Nguyên nhân không chỉ do tài liệu đặc biệt khó kiếm, mà còn vì quá trình rèn đúc thật sự tiêu hao quá lớn!” Lý Thanh lẩm bẩm, bước chân nặng nề trở về phòng. Vừa đặt lưng xuống giường, hắn lập tức chìm vào giấc ngủ sâu.

Giấc ngủ này kéo dài trọn một ngày một đêm. Đến khi tỉnh lại, hẳn nhận ra mùa thu đã về.

Năm nay, mùa thu tại Phong Quốc thật sự là một năm bội thu đáng nhớ. Lương thực từ khắp các vùng đều đầy ắp kho lẫm, người dân khắp nơi đều hân hoan, khuôn mặt rạng rỡ nụ cười hạnh phúc.

Không chỉ có bội thu, mà niềm vui lớn nhất còn đến từ hòa bình. Biên cương vẫn yên ả, Lương Quốc láng giềng dường như đã quên đi sự tồn tại của Phong Quốc, không có bất kỳ hành động nào khiêu khích.

Ngay cả Ban Đông Thảo Nguyên nổi tiếng với những toán mã tặc tàn bạo, hàng năm thường kéo đến cướp bóc lương thực vào mùa thu, cũng trở nên khác thường. Năm nay, chúng không hề xuất hiện.

Thái bình thịnh thế! Đây chẳng phải chính là giấc mơ bao đời nay của muôn dân hay sao?

Thịnh Thiên Thành lại càng phồn hoa hơn bao giờ hết. Tiếng ca vũ ngân vang khắp nơi, con hát yểu điệu múa lượn, các thư sinh trong thanh lâu thi nhau ngâm thơ đối đáp, tạo nên một bức tranh tràn đầy sức sống.

Còn Lý Thanh, người vừa rèn xong Thanh Hồng Kiếm, cuối cùng cũng có thể hưởng thụ những ngày tháng thanh nhàn hiếm hoi.

Bình tĩnh, không chỉ có là biên tái bình tĩnh không gì sánh được, mà ngay cả giang hồ lẫn võ lâm ngày hôm nay cũng trở nên tĩnh lặng đến kỳ lạ, tựa như một đầm nước sâu không chút gợn sóng.

Chương 146

DTV EBOOK

Lý Thanh tất nhiên rất mừng rỡ trước khoảng thời gian yên ả này. Hắn mỗi ngày đều luyện võ trong lò rèn, không mảy may lo lắng rằng sẽ chẳng ai tìm đến mình rèn binh khí. Dù sao, hắn cũng không sống dựa vào nghề này để kiếm miếng cơm.

Cứ như thế, thời gian trôi qua, một năm lặng lẽ khép lại.

Mùa đông với tuyết trắng tinh khôi tung bay qua từng góc ngách trong thành, rồi mùa xuân đến, tuyết tan, báo hiệu thêm một năm được mùa no ấm.

Khi tiết trời dần trở nên ấm áp, Lý Thanh, người đã sống nhàn nhã gần một năm, bỗng tràn đầy mong chờ bước vào gian phòng của mình.

“Cuối cùng cũng có thể khai rượu rồi!”

“Một năm a, hũ Hổ Cốt Dưỡng Thân Tửu này rốt cục đã có thể thưởng thức!”

Dù không phải là kẻ cuồng rượu, nhưng trên mặt Lý Thanh lúc này vẫn hiện rõ sự phấn khích.

Trong suốt hơn một năm thái bình thịnh thế, quốc thái dân an, Lý Thanh vẫn chăm chỉ luyện võ không ngừng. Tuy nhiên, sự tiến bộ trên con đường Võ Đạo của hắn lại ngày càng chậm lại.

Một thân kinh lực của hắn dù đã hùng hậu hơn trước, nhưng hắn vẫn chẳng thể chạm tới bậc cửa của nội kinh. Ngay cả một chút dấu hiệu khởi đầu cũng chẳng thấy.

Không còn cách nào khác, vì tư chất Võ Đạo của hắn thật sự không được xem là xuất sắc. Để bước chân vào hàng ngũ cao thủ nội kinh, ngoài việc phải kiên nhẫn rèn luyện qua thời gian dài, hắn chỉ có thể dựa vào ngoại lực.

Mà ngoại lực hắn trông chờ từ lâu, chính là hũ Hổ Cốt Dưỡng Thân Tửu lớn này.

“Hồ Cốt Dưỡng Thân Tửu, một năm là có thể uống, mà lại thời gian càng lâu thì hiệu lực càng mạnh.”

“Ta làm cả một vạc lớn thế này, ít nhất cũng đủ để uống hai đến ba năm!”

“Hơn nữa, rượu này có thể âm thầm cải biến thể chất của ta. Hiệu quả không thua kém gì thần đan diệu dược!”

Nói cách khác, từ hôm nay, Lý Thanh bắt đầu mỗi ngày uống một chén rượu thuốc. Ban đầu, có lẽ hắn sẽ chưa nhận ra sự thay đổi, nhưng về lâu dài, thể chất của hắn chắc chắn sẽ trở nên ngày một mạnh mẽ hơn.

Hiệu quả này không chỉ vì Lý Thanh kiên trì, mà còn bởi dược lực của rượu cũng sẽ dần tăng lên, giống như thể chất của hắn ngày một cải thiện.

“Lộc cốc lộc cốc!”

Không thể chờ thêm, Lý Thanh rót cho mình một chén Hồ Cốt Dưỡng Thân Tửu. Chỉ trong khoảnh khắc, mùi rượu nồng đậm pha lẫn hương thơm thảo dược đã tràn ngập khắp gian phòng.

Hắn uống một hơi cạn sạch. Vị rượu mạnh mẽ đến mức đầu lưỡi hắn như tê dại.

Hương vị của rượu chẳng phải loại ngon lành, nhưng lại để lại một ấn tượng duy nhất trong lòng hắn: liệt!

Liệt tửu, tuyệt đối là liệt tửu!

Lý Thanh nhớ lại, khi nấu loại rượu này, hắn đã trộn ba loại rượu mạnh nhất từ trong lâu, rồi lại ngâm cùng hồ cốt và các loại dược liệu suốt một năm. Chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ hiểu độ nồng của chén rượu này đáng sợ đến mức nào.

“Tê~!”

Lý Thanh hít sâu một hơi, cảm nhận rõ ràng từng biến hóa nhỏ bé trong cơ thể mình.

Đầu tiên, hắn cảm nhận được một luồng hơi ấm lan tỏa từ dạ dày. Dược lực từ rượu hồ cốt bắt đầu chậm rãi tỏa ra, từng chút một len lỏi vào cơ thể hắn, mang theo một sức mạnh tiềm tàng cải biến thể chất.

Loại biến hóa này tuy rất nhỏ, thậm chí gần như khó phát giác, nhưng lại chân thực đến mức khiến hần không thể phủ nhận.

“Hô! Một ngày một chén là đủ rồi. Loại dược tửu như thế này, uống nhiều ngược lại thành tai họa!”

Hần không dám tưởng tượng nếu một người bình thường không có võ nghệ uống hết một chén rượu mạnh này, e rằng chẳng những không bổ thân, mà còn khiến cơ thể chịu tổn hại nghiêm trọng.

Không để lãng phí dược lực từ rượu, Lý Thanh tranh thủ bắt đầu diễn luyện võ học của mình.

Mãnh Hổ Chân Ý Hình!

Uống rượu hổ cốt, tập Mãnh Hổ Quyền, dưỡng “lão hổ con”!

Hiện tại, danh hiệu Hần Hổ của Lý Thanh ngày càng vang xa.

Mà nhắc tới “lão hổ con”, con hổ nhỏ hần nuôi từ trước —“Thùng Cơm”—giờ đây đã không còn nhỏ bé nữa. Đã qua hơn một tuổi, Thùng Cơm nay có hình thể không khác gì một con mãnh hổ trưởng thành, uy phong凛冽.

May mắn là nhờ sự kỷ luật nghiêm khắc của Lý Thanh, con hổ này không gây ra sự cố nào như ác hổ làm tổn thương người khác.

Nhưng đừng nghĩ rằng vì vậy mà Thùng Cơm mất đi hung tính! Trong thời gian dài sống cùng Lý Thanh, nó đã không ngừng quan sát và học hỏi cách hần diễn luyện Mãnh Hổ Chân Ý. Từng chiêu từng thức, Thùng Cơm đều thấm nhuần và luyện thành bản năng của mình.

Chẳng ai ngờ, con hổ này hiện tại đã có sức chiến đấu tuyệt đối không tầm thường, thậm chí có thể khiến cả võ lâm giang hồ kinh ngạc nếu được tận mắt chứng kiến!

Giữa mùa hè, Ban Đông thảo nguyên rộng lớn như một biển cỏ xanh trải dài vô tận. Khi cơn gió cuốn qua, đồng cỏ xanh rờn tạo nên những gợn sóng lăn tăn trông như mặt biển đang lay động.

Chương 147

DTV EBOOK

Trên thảo nguyên mênh mông này, có vô số bộ tộc du mục sinh sống, chủ yếu dựa vào việc chăn thả dê bò để tồn tại.

Vùng đại thảo nguyên này phía nam giáp với hai quốc gia lớn: Lương Quốc và Phong Quốc.

Những năm trước, vào mùa thu, mã tặc trên thảo nguyên thường xuôi nam để cướp bóc lương thực. Nhưng năm ngoái, một sự im lặng bất ngờ bao trùm, không một bóng mã tặc nào xuất hiện. Điều này khiến người ta không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ bọn mã tặc này đột nhiên lương tâm trời dậy, từ bỏ hành động cướp bóc?

Đáp án, dĩ nhiên là không!

Gió bắc thổi mạnh, cuốn qua những cánh cỏ khô nứt gãy.

Trong biển cỏ xanh ấy, một đội kỵ binh đông đúc bất ngờ hiện ra, hệt như những con sóng dữ đang dần tràn tới.

Phía trước đội kỵ binh, là một bộ tộc du mục vừa mới di cư đến đây—Mục Lan bộ lạc.

Người dẫn đầu đội kỵ binh là một thủ lĩnh mang vẻ mặt hung lệ. Hắn có biệt danh Độc Nhân Long, bởi một con mắt của hắn đã bị mù, để lại gương mặt dữ tợn đầy sẹo. Con mắt còn lại của hắn phát ra ánh nhìn hung hãn, tàn bạo.

“Thủ lĩnh Đồ Ngõa Cáp Nhi, phía trước chính là doanh địa của Mục Lan bộ lạc,” một người có dáng vẻ quân sư cười ngửa tiến lên, cung kính bẩm báo.

Đúng vậy, kẻ đứng đầu đội quân này chính là Đồ Ngõa Cáp Nhi—một tên mã tặc khét tiếng từng tập kích Võ Lệ Quân.

Năm xưa, hắn chỉ có trong tay hơn năm nghìn kỵ binh. Nhưng giờ đây, đội quân dưới trướng hắn đã mở rộng đến hơn ba vạn người, đông nghịt như đàn châu chấu, đủ sức nghiền nát bất kỳ kẻ ngáng đường nào.

Đồ Ngõa Cáp Nhi híp đôi mắt, giọng nói lạnh lùng:

“Như thường lệ, trước tiên hãy chiêu hàng. Dù sao cũng là dân thảo nguyên, không nên lãng phí sức người vô ích.”

Trong hơn một năm qua, Đồ Ngõa Cáp Nhi đã gần như chinh phục toàn bộ các bộ tộc ở phía nam Ban Đông thảo nguyên. Những bộ tộc còn sót lại cũng không đủ để tạo nên mối uy hiếp đáng kể. Con mắt bị mù của hắn, là vết tích để lại từ những trận chiến ác liệt trong thời gian này.

Nhưng Đồ Ngõa Cáp Nhi không hề hối hận. So với tham vọng khổng lồ trong lòng hắn, mất đi một con mắt chỉ là chuyện nhỏ.

“Lương thực cạn kiệt, năm nay liệu có nên xuôi nam?” quân sư thận trọng đề nghị.

Nghe vậy, Đồ Ngõa Cáp Nhi bật cười lạnh lẽo, lắc đầu đáp:

“Không, năm nay không xuôi nam. Nếu thiếu lương thực, thì đem dê bò làm thịt toàn bộ. Phía trước vẫn còn mấy bộ tộc chưa quy thuận, thu phục bọn chúng xong thì lấy cả dê bò của chúng mà làm thịt chia cho mọi người.”

Lời nói của hắn khiến quân sư lập tức hiểu ra ẩn ý phía sau.

Làm thịt hết dê bò đồng nghĩa với việc không còn con non nào được sinh ra, hoàn toàn cắt đứt đường lui!

Đồ Ngõa Cáp Nhi quả là một kẻ điên. Nhưng hắn không phải loại điên vô nghĩa, mà là một kẻ điên mang trong mình tham vọng lớn lao.

Khi đã thống nhất được các bộ tộc và có trong tay đội quân hơn ba vạn kỵ binh, hắn không giấu giếm dã tâm của mình. Đích đến mà hắn nhắm tới, không cần nói cũng rõ—Phong Quốc, mà cụ thể là thủ đô Thịnh Thiên Thành!

Khi mùa thu đến gần, những con đường trong Thịnh Thiên Thành bắt đầu rực rỡ bởi sắc đỏ của lá phong.

Thế nhưng, năm nay vẫn không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy mã tặc từ thảo nguyên chuẩn bị xuôi nam. Thậm chí, bóng dáng của chúng cũng chẳng thấy đâu.

Nhờ sự yên bình đó, Thịnh Thiên Thành trở nên phồn hoa hơn bao giờ hết. Các thương đội tấp nập qua lại, mang theo của cải tràn ngập các khu chợ. Tiếng ca vũ vang lên khắp nơi, các văn nhân thi sĩ thi nhau sáng tác, lưu truyền những thi từ ca phú khắp thiên hạ.

Một tòa Hoàng Đô tràn ngập cảnh thái bình, nhưng ai biết được cơn sóng ngầm từ thảo nguyên đang dần dâng lên...

Giữa một thời kỳ thái bình thịnh thế, Lý Thanh vẫn giữ nguyên sự cần mẫn của mình, ngày ngày tập luyện không ngừng nghỉ. Nhờ có rượu thuốc Hổ Cốt Dưỡng Thân Tửu trợ giúp, tốc độ tiến bộ Võ Đạo của hắn đã nhanh chóng tăng vượt bậc.

“Hô!”

Trong tiệm thợ rèn, Lý Thanh đang rộng tứ chi, sau đó cúi đầu sờ lên làn da cứng như sắt của mình. Một nụ cười hài lòng dần hiện trên khóe miệng hắn.

“Kim Thân Thuật tầng thứ nhất! Thành rồi!”

Nhờ sự hỗ trợ từ Hổ Cốt Dưỡng Thân Tửu—một loại rượu thuốc quý hiếm, công phu vốn dĩ cần ba năm mới hoàn thành nay chỉ mất một năm rưỡi.

Năm nay, Lý Thanh vừa tròn 20 tuổi. Một thân ngoại kinh của hắn đã đạt đến trình độ đẳng phong tạo cực—một cảnh giới mà bất cứ người luyện võ nào cũng ao ước.

Không chỉ ngoại kinh đạt đỉnh, mà nội lực trong cơ thể hắn cũng ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Hiện tại, nói không khoa trương, Lý Thanh một mình có thể đối đầu với năm, sáu cao thủ ngoại kinh cấp độ, cũng là chuyện dễ dàng.

“Nội kinh... Rốt cuộc nội kinh là gì?”

Lý Thanh khẽ nhú mày, ánh mắt trầm tư. Đây là câu hỏi đã ám ảnh hắn suốt một thời gian dài.

Chương 148

DTV EBOOK

Hắn đã đạt đến đỉnh cao của ngoại kinh, nhưng giờ đây lại đứng trước một bức tường chắn vô hình. Với việc tinh thông nhiều loại võ học hiếm thấy, hắn lại càng không biết phải tiếp tục đi con đường này thế nào.

Đầu óc đầy khổ não, Lý Thanh nâng chén, uống một hơi cạn sạch rượu Hồ Cốt.

Vị cay nồng của rượu mạnh như thiêu đốt cổ họng, nhưng được lực thì lại len lõi khắp cơ thể hắn, khiến thân thể trở nên ấm áp, dễ chịu.

Kim Thân Thuật tầng thứ nhất đã luyện thành, khiến thân thể hắn cứng rắn như sắt thép, đạt đến mức cường hoành phi phàm.

“Răng rắc!”

Hắn chỉ khẽ siết tay một chút, chiếc chén rượu bằng sứ trong tay đã vỡ nát thành từng mảnh nhỏ. Khi hắn mở bàn tay, chỉ thấy những hạt bụi mịn từ lòng bàn tay rơi xuống.

Thế nhưng, lòng bàn tay hắn hoàn toàn không bị tổn thương, thậm chí không lưu lại một vết xước nhỏ nào. Kim Thân Thuật tầng thứ nhất quả nhiên phát huy uy lực rõ ràng.

“Có lẽ nên tìm người thỉnh giáo thôi. Tự mình mò mẫm như một kẻ mù, chỉ sợ không biết phải tìm tòi đến bao giờ!”

Lý Thanh đứng dậy, quyết định rời đi. Trong chớp mắt, thân ảnh hắn đã biến mất khỏi tiệm thợ rèn.

Hoàng Đô, Tế Liễu Nhai.

Ngay cả khi màn đêm buông xuống, con phố này vẫn sáng rực ánh đèn lồng. Thậm chí, sự náo nhiệt còn vượt xa cả ban ngày.

Lý do đơn giản—nơi đây tập trung toàn những thanh lâu và tửu lâu danh tiếng. Từ đầu phố nhìn ra, những kiến trúc hoa lệ

dọc hai bên đường đều có bóng dáng các cô nương xinh đẹp, dựa vào lan can, mời gọi bằng những tiếng cười khanh khách.

“Hi hi, mau nhìn! Phi Vân Võ Quán Trương Lai Đại Hiệp lại uống say lão đảo rồi!”

“Trương Thiếu Hiệp, khi nào đến Lệ Xuân Phường cùng ta uống một chén?”

“Trương Lai Công Tử, vàng phượng lâu cô nương chờ người mỗi mắt cả ngày rồi đó!”

Trên đường phố, Trương Lai, gương mặt đỏ hồng, lão đảo đi như sắp ngã. Dẫu đã say đến mức bước chân không vững, trên môi hắn vẫn treo một nụ cười phóng đảng.

“Ha ha ha ha, Tiểu Dung muội muội, lần sau nhất định! Lần sau ta sẽ ghé qua. Hôm nay bọn thiếu hiệp còn chuyện quan trọng phải về võ quán một chuyến!”

Hắn vừa nói vừa cười, dáng đi xiêu vẹo, bước từng bước hướng ra khỏi khu phố rực rỡ ánh đèn của Tế Liễu Nhai.

Trên con đường này, việc bắt gặp những hán tử say rượu không phải điều hiếm lạ. Mỗi sáng sớm, khi mặt trời vừa ló dạng, trên phố thường thấy vài kẻ say xỉn nằm lăn lóc, bất tỉnh như lợn chết.

Dẫu vậy, Tế Liễu Nhai lại luôn giữ được trật tự kỳ lạ. Lý do rất đơn giản: nơi này là địa bàn của ba đại võ quán trong thành, nên chẳng ai dám gây rối.

Gật gù đắc ý, Trương Lai cứ thế từng bước rời khỏi con phố náo nhiệt, tiến dần vào một con đường nhỏ tối om, nơi ánh sáng đèn lồng không còn chiếu rọi.

Nhưng đúng lúc thân ảnh hắn hoàn toàn chìm vào bóng tối, từ một góc khuất của con ngõ nhỏ, một bóng người gầy gò lặng lẽ bám theo.

Trong tích tắc, cảm giác bất an đột ngột ập đến, dù đang say, Trương Lai vẫn cảm nhận được sự bất thường. Hắn khựng lại, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

“Ân?”

Hắn vừa xoay người lại, chưa kịp nhìn rõ thứ gì, thì một bàn tay như móng vuốt của thương ung đã nhanh như chớp xuyên thẳng qua cổ họng của hắn.

“Ách...”

Phanh!

Không một tiếng kêu thảm thiết nào phát ra, Trương Lai đổ gục xuống nền đất lạnh lẽo trong bóng tối.

Máu từ cổ họng hắn tuôn ra ào ạt như suối chảy, nhanh chóng nhuộm đỏ mặt đất xung quanh. Mùi máu tanh nồng nặc xộc lên, len lỏi khắp con ngõ nhỏ.

Trong ánh sáng mờ nhạt, một bóng dáng thon gầy lặng lẽ ngồi xổm xuống bên xác Trương Lai.

Kẻ đó đưa tay đặt lên bụng của Trương Lai, động tác tỉ mỉ, trầm ổn như một thợ săn lành nghề đang mổ xẻ con mồi của mình. Ánh mắt hắn không chút cảm xúc, lạnh lẽo đến đáng sợ, tựa như cái chết đã trở thành chuyện thường ngày.

Thịnh Thiên, Liên Nhạc Nhai.

Phi Vân võ quán tọa lạc ngay tại khu phố này, nhưng bởi vì gần đây liên tiếp xảy ra các vụ án hung sát, cả con đường tựa hồ như bị bao phủ bởi một tầng mây đen dày đặc.

“Phanh!”

Một tiếng vang lớn đột ngột vang lên bên trong võ quán!

Chủ của Phi Vân võ quán, Tống Vân Đình, mặc bộ bào luyện công màu trắng, sắc mặt âm trầm, đứng trước một cái cọc gỗ vỡ thành từng mảnh. Đôi tay siết chặt thành quyền, biểu cảm của hắn tựa như muốn nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

“Đến người thứ ba rồi! Lão Tứ, Lục Phong, hiện tại cũng đã chết!”

Tống Vân Đình gầm nhẹ, thanh âm trầm thấp mà đầy phẫn nộ. Rõ ràng, lửa giận trong lòng hắn đang sôi trào cuộn cuộn.

Từ khi mở võ quán đến nay, hắn đã nhận bảy người làm đệ tử thân truyền. Nhưng trong thời gian ngắn ngủi không đến nửa tháng, liên tiếp ba người đã chết một cách bí ẩn.

Chương 149

DTV EBOOK

Bảy đệ tử thân truyền tuy không nhiều, nhưng từng người đều là tâm phúc mà hẩn hết lòng đào tạo. Bọn họ không chỉ là chỗ dựa, mà còn là kế thừa tinh hoa võ học của hẩn. Thậm chí, đến lúc hẩn về già, bảy người này chính là những kẻ thay mặt Phi Vân võ quán duy trì uy danh.

Nay, ba người ra đi trong im lặng, chẳng khác nào lưỡi dao đâm thẳng vào lòng hẩn. Chưa từng có trận chiến đoạt địa bàn nào gây thương vong lớn như vậy. Điều này chẳng những khiến hẩn đau lòng, mà còn là sự sỉ nhục đối với danh dự võ quán.

“Lão đại, người thấy thế nào?”

Tổng Vân Đình quay sang nhìn đại đệ tử Mạc Niên, người lớn tuổi và chững chạc nhất trong bốn người còn lại. Ánh mắt hẩn tràn đầy mong đợi một câu trả lời thỏa đáng.

Mạc Niên nhíu mày, nghiêm túc nói: “Sur phụ, chuyện này rõ ràng có nhiều điểm bất thường. Tại sao trong số Tam Đại Võ Quán, chỉ có người của chúng ta bị giết?”

Những đệ tử khác cũng vội vàng lên tiếng phụ họa: “Đúng vậy! Đây chắc chắn là hành động có dự mưu. Chẳng lẽ là kẻ thù trước đây đã từng kết oán sâu với chúng ta?”

Một người khác tiếp lời, giọng nói đầy phẫn nộ: “Hoặc cũng có thể, đây là âm mưu từ hai võ quán còn lại. Rất có khả năng bọn họ muốn triệt hạ chúng ta để độc chiếm thế lực trong thành!”

Thịnh Thiên Thành Tam Đại Võ Quán từ lâu đã danh chấn thiên hạ. Trước đây, nhờ có Cửu Liên Môn cùng chia thế lực, ba võ quán luôn giữ được mối quan hệ tương đối hòa hoãn. Một nửa địa bàn thuộc về Cửu Liên Môn, nửa còn lại do Tam Đại Võ Quán nắm giữ. Nhưng hiện tại, Cửu Liên Môn đã không còn, quan hệ giữa ba võ quán tựa như dây gai bị đứt,

không còn liên kết, mỗi bên đều xem nhau là đối thủ cạnh tranh.

Tổng Vân Đình siết chặt tay, đầu ngón tay phát ra tiếng “kéo kẹt”. Sắc mặt âm trầm đến mức tưởng chừng có thể nhỏ ra nước. Hắn cười lạnh, ném ánh mắt đầy oán giận về phía xa: “Mẹ nó! Lão tử còn chưa già đâu!”

Lúc này, một đệ tử trong nhóm bốn người còn lại, nổi bật với sự điềm tĩnh, lên tiếng: “Su phụ, chuyện này cần điều tra kỹ càng. Có khả năng là tặc nhân đang ngầm châm ngòi mối quan hệ giữa chúng ta với hai võ quán còn lại.”

Nếu bây giờ vì nóng giận mà khơi mào xung đột, chẳng phải sẽ rơi vào bẫy của kẻ đứng sau sao?

Những lời này khiến cả nhóm đệ tử đều gật gù đồng tình, ánh mắt đầy sự thận trọng.

“Có đạo lý!”

“Lão Tam nói không sai, khả năng này rất lớn!”

Tổng Vân Đình nghe vậy, lửa giận vẫn không giảm bớt, hàm răng nghiến chặt tưởng như có thể vỡ nát. Hắn trầm giọng ra lệnh:

“Mạc Niên, mấy ngày này ngươi lập tức phái thêm người đến Phong Vệ Môn thương lượng. Một khi có đầu mối, nhất định phải báo ngay cho ta!”

Ánh mắt hắn quét qua những đệ tử còn lại, giọng nói đầy sát khí:

“Còn các ngươi, trước khi sự việc được làm rõ, tuyệt đối không được tản mát khắp nơi. Nếu không có việc gì, cứ ngoan ngoãn ở trong võ quán. Đừng để ta biết là kẻ nào đứng sau chuyện này. Nếu tìm ra được, ta, Tổng Vân Đình, nhất định sẽ đem hắn băm thành muôn mảnh!”

Cơn giận dữ của hắn như thiêu đốt cả không gian võ quán, khiến không khí nặng nề đến mức mọi người không dám thở mạnh.

Phong Vệ Môn, thế lực mới nổi lên từ một năm trước, dưới sự hậu thuẫn của triều đình, đã nhanh chóng lan rộng. Chỉ trong

thời gian ngắn, phân bộ của Phong Vệ Môn đã mọc lên như nấm tại các châu thành trọng yếu của Phong Quốc.

Chính bởi vì sự hiện diện của thế lực này, giang hồ võ lâm gần đây mới giữ được bầu không khí yên bình hiếm có. Dầu sao đây cũng là thế lực thuộc triều đình, bao nhiêu phải giữ chút mặt mũi.

Nhưng lần này, việc ba đệ tử thân truyền của Phi Vân võ quán liên tiếp chết bí ẩn, trong đó hai người còn là cao thủ ngoại kinh, đã khiến Phong Vệ Môn không thể ngồi yên. Sự việc xảy ra tại Hoàng Đô, nơi thiên tử ngự trị, không khác gì một cái tát vào mặt triều đình. Phong Vệ Môn lập tức tiếp quản điều tra vụ án.

Trong một phòng họp của Phong Vệ Môn, Triệu Nguyên – người có biệt hiệu “Kinh Tịch Dao”, quay sang một thiếu niên có khí chất an tĩnh, hỏi:

“Dương Hưng, điều tra bên phía người tiến triển thế nào rồi?”

Dương Hưng, một trong số ít những võ giả trong Phong Vệ Môn được biết đến với tư duy nhạy bén, khả năng phân tích vượt trội. Hắn không giống phần lớn võ giả chỉ biết dùng sức mạnh cơ bắp mà còn có đầu óc, vì vậy được giao trọng trách điều tra vụ án lần này.

Dương Hưng bình tĩnh đáp:

“Bên Kim Giáp võ quán, ngoại trừ Trương Lai – người bị giết trong đêm xảy ra vụ án, thì những người còn lại đều có chứng cứ ngoại phạm rõ ràng. Dựa vào điểm này, tạm thời có thể loại bỏ hiềm nghi từ phía Kim Giáp võ quán.”

Triệu Nguyên gật đầu, tiếp lời:

“Phía Hồng Phong võ quán cũng tương tự. Kể cả quán chủ, tất cả đều có bằng chứng ngoại phạm. Tạm thời loại trừ được họ.”

Chương 150

DTV EBOOK

Một người khác trong phòng không nhìn được thốt lên:

“Nếu vậy thì chẳng còn ai để nghi ngờ nữa sao?”

Dương Hưng thở dài, lắc đầu:

“Cứ từ từ điều tra. Đồng thời, cử người đến nha môn tìm vài bộ khoái có kinh nghiệm xử án hỗ trợ. Việc này không thể nóng vội được.”

Dù vụ án đã gây náo động khắp Thịnh Thiên, nhưng bách tính lại không quá hoang mang hay sợ hãi. Đơn giản vì những người chết đều thuộc Phi Vân võ quán, hơn nữa đều là võ giả, không có mấy liên quan đến dân thường.

Trong thời gian này, Lý Thanh dường như trở thành cái tên được nhắc đến nhiều nhất. Tuy nhiên, hắn cũng là người khó bị nghi ngờ nhất. Kể từ đêm xảy ra vụ án và sau khi Trương Lai chết, hắn đã luôn ở lại Phong Vệ Môn, cùng Quách Trấn Thông nghiên cứu cách thăng cấp nội kinh.

Trong khoảng thời gian này, lại liên tiếp xảy ra hai cái chết, nhưng Lý Thanh vẫn không rời khỏi tổng bộ của Phong Vệ Môn. Hắn một mực tập trung vào nghiên cứu môn đạo nội kinh, không để tâm đến bất kỳ chuyện gì bên ngoài. Có thể nói, hắn trong sạch đến mức không ai có thể nghi ngờ.

“Trách không được nội kinh lại được xưng là Bách Chiến cảnh. Phương thức phát lực bức này, thật sự khó mà nắm rõ. Đến mức này, chắc chắn phải trải qua trăm trận chiến đấu mới hiểu được!” Lý Thanh tự lẩm bẩm, trong giọng nói mang theo một tia cảm khái.

Thiên phú của hắn chỉ có thể coi là khá, không đến mức xuất chúng, nhưng để có thể ở tuổi 20 bước vào cảnh giới nội kinh, hiển nhiên vẫn còn một khoảng cách lớn. Tuy nhiên, với một cơ thể rắn chắc đã được tôi luyện qua Kim Thân thuật cùng sự

hỗ trợ của rượu hồ cốt, căn cơ của hần trở nên vô cùng vững vàng.

Hần biết rõ, nếu tương lai đặt chân vào cảnh giới nội kinh, thực lực của hần chắc chắn sẽ đột nhiên tăng mạnh, vượt xa những gì hần từng mong đợi.

Nghĩ tới đây, Lý Thanh đưa tay đặt lên một khối cội đá trước mặt.

“Phanh! Phanh! Phanh!”

Ba chương liên tiếp hạ xuống, nhưng khối cội đá vẫn chỉ lưu lại vài vết rạn trên bề mặt.

Bên cạnh, còn lại nửa khối cội đá khác. Một nửa đã bị vỡ nát, còn phần này, trên bề mặt chỉ hần sâu một dấu bàn tay. Đây là kết quả của màn biểu diễn trước đó của Quách Trán Thông, nhằm cho hần thấy sức mạnh thực sự của nội kinh.

Nội kinh chính là cách sơn đả ngư – dùng lực phá vỡ kết cấu bên trong của vật thể. Đến cấp độ này, thậm chí cả thiết giáp thông thường cũng trở nên vô dụng. Một kích xuống, lực kinh dễ dàng xuyên qua lớp giáp, trực tiếp gây tổn thương lên cơ thể. Chính vì vậy, nội kinh cao thủ thường không mặc áo giáp, để tránh bị hạn chế tốc độ. Đương nhiên, trong các chiến trận đặc thù, nội kinh cao thủ đôi khi vẫn sử dụng, nhưng điều đó rất hiếm gặp.

Lý Thanh nhìn vào vết rạn nông trên cội đá, chân mày bất giác nhíu chặt. Hần khẽ thở dài, tự nhủ:

“Đã đến lúc phải trở về. Những điều cần lĩnh hội ta đều đã học đủ. Bây giờ chỉ còn lại một bước cuối cùng, lâm môn một cước.”

Nghĩ vậy, hần cầm lấy hồ lô rượu bên hông, đổ đầy một ngụm lớn vào miệng. Hương rượu cay nồng chảy qua cuống họng khiến tinh thần hần tỉnh táo hơn.

Trước đây, khi mới bắt đầu, Lý Thanh từng tìm đến Tiên Hồng để lĩnh giáo. Tiên Hồng nhìn qua, biết hần chuyên tu ngoại gia công phu, liền giới thiệu Quách Trán Thông, một người cũng luyện ngoại gia công phu, làm người hướng dẫn.

Để tránh bại lộ bản thân còn đang kiêm tu môn nội gia võ học Quy Tức Công, Lý Thanh lập tức đồng ý.

Ban đầu, điều kiện Quách Trấn Thông đưa ra là giúp hắn rèn lại lưu tinh chùy. Không cần đạt tới cấp độ thần binh lợi khí, chỉ cần làm chắc chắn và tinh xảo hơn là đủ. Tuy nhiên, khi Quách lão đầu phát hiện Lý Thanh sở hữu hồ lô rượu hổ cốt quý hiếm, ông liền đổi ý, yêu cầu nửa hồ lô rượu làm thù lao.

Khi uống thử rượu, Quách lão đầu vui sướng vô cùng, thậm chí hài lòng đến mức đem tất cả kinh nghiệm võ học tích lũy cả đời truyền thụ hết cho Lý Thanh.

Quách Trấn Thông quả thực là một lão sư tốt. Dù hiện tại Lý Thanh chưa bước chân vào cảnh giới nội kinh, nhưng hắn cảm giác ngày đó đã rất gần.

“Quách tiên bối, tại hạ xin cáo từ, không dám làm phiền thêm.” Lý Thanh tìm đến Quách lão đầu, cúi người ôm quyền, cung kính nói lời từ biệt.

Quách Trấn Thông khoát tay áo, vẻ mặt không chút bận tâm, nói: “Àn, gần đây trong môn loạn rồi đủ thứ, ta cũng chẳng có thời gian mà tiếp đãi người thêm.”

Lời vừa rồi thực chất chỉ nhắc đến vụ án gần đây tại Phi Vân võ quán. Lý Thanh tuy không can dự, nhưng hắn cũng đã nghe thấy đôi chút về chuyện này.

Hắn không nói thêm gì, chỉ khẽ ôm quyền lần nữa, sau đó quay người rời đi.

Quách Trấn Thông nhìn theo bóng lưng Lý Thanh khuất dần, không kìm được mà cảm thán:

“Ai... Lão Cổ, Lão Cổ, người quả thật đã thu được một đệ tử tốt a.”

Chương 151

DTV EBOOK

Chuyện Lý Thanh là hậu nhân của Cổ đại sư, từ lâu đã trở thành đề tài bàn tán trong Thịnh Thiên Thành. Quách Trấn Thông cũng từng hỏi thăm rõ ràng. Việc này khiến ông càng thêm tán thành phẩm tính của Lý Thanh. Đây cũng chính là lý do vì sao ông lại tận tâm truyền dạy mọi yếu lĩnh của nội kinh cho hắn, không giữ lại điều gì.

Nhớ lại lần đầu hai người gặp mặt, khi đó Lý Thanh chỉ là một tiểu tử mới bước vào giang hồ, đầy vẻ non nớt.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn không chỉ hoàn hảo kế thừa y bát của Cổ đại sư trong nghề rèn sắt, mà còn đạt được những thành tựu đáng kể trên con đường Võ Đạo. Điều này khiến Quách Trấn Thông không khỏi kinh ngạc, thậm chí phải lau mắt mà nhìn.

“Xem ra, không cần quá nhiều thời gian nữa, tiểu tử này chắc chắn có thể chạm đến cánh cửa của nội kinh một cách chân chính.”

Cực Dạ thế giới, Hắc Phong Sơn mạch.

Thời gian thấm thoát trôi qua hơn một năm, Lý Thanh một lần nữa quay về Cực Dạ thế giới.

Lần này hắn trở về không vì chuyện gì khác, mà chỉ muốn lợi dụng sự chênh lệch tốc độ thời gian nơi đây, giúp bản thân nhanh chóng bước vào cảnh giới nội kinh.

Hiện tại, Lý Thanh chỉ cách nội kinh một bước ngắn, chỉ cần thêm thời gian để từ từ rèn luyện là có thể đột phá.

“Thuận tiện làm chút vàng bạc tài bảo mang về, nuôi con hồ kia thật sự quá tốn tiền!”

Lý Thanh lấy tay lau mồ hôi trên trán, trong lòng không khỏi thở dài. Cái số bạc ròng hơn trăm lượng vốn tưởng có thể cầm

cự được vài năm, lại không ngờ sức ăn của con “Thùng Cơm” lớn lên không ngừng.

Hắn tính toán, khi con hồ này càng trưởng thành, sức ăn càng kinh khủng. Mỗi ngày, thịt tiêu thụ tính ra phải mấy cân lớn!

Dĩ nhiên, bản thân Lý Thanh cũng là một kẻ ăn nhiều. Từ khi hắn bắt đầu uống rượu ngâm hồ cốt, thể phách cường kiện, huyết khí dồi dào, hắn mỗi ngày đều cần ăn một lượng lớn thịt để duy trì sức mạnh.

Cái túi tiền vốn đủ dùng hai, ba năm, giờ đây đã nhanh chóng cạn kiệt.

“Ngươi đúng là đồ phá gia chi tử! Một ngày nào đó, ta phải đem ngươi ném về Tiểu Thúy Lĩnh!” Lý Thanh quay sang nhìn con hồ bên cạnh, tức giận quở trách.

“Ngao rống!” Con hồ bất mãn gầm lên một tiếng, giống như đang oán trách rằng chính ngươi cũng ăn chẳng ít hơn ta.

Trong hành trình giữa hai thế giới, Lý Thanh phát hiện mình có thể mang theo vật sống. Trước đó, hắn đã thử nghiệm thành công, vì vậy mới yên tâm mang theo “Thùng Cơm”.

Nếu để con hồ này ở lại Thịnh Thiên Thành mà không có hắn trông coi, chưa biết chừng sẽ gây ra náo loạn không nhỏ.

Hiện giờ, “Thùng Cơm” không còn là một con cạp con yếu đuối như trước, mà đã trở thành một con mãnh hồ hung lệ mười phần!

Một năm qua đi, tính toán thời gian trong thế giới này thì có lẽ đã là bốn, năm năm.

Có nên trở về Hắc Diệu Thành nhìn xem tình hình không nhỉ?

Ánh mắt Lý Thanh hướng về phía Hắc Diệu Thành, sâu trong lòng mơ hồ dâng lên chút cảm xúc hoài niệm. Hắn nhớ lại trước khi rời đi, đã nhờ Nghĩa Bang Thiên Long chăm sóc An lão đầu cùng cháu gái của ông. Không biết hiện giờ họ sống thế nào.

Nhưng mà, giờ thì luyện công vẫn là quan trọng hơn!

Đợi sau khi bước vào cảnh giới nội kinh, rồi hãy tính chuyện khám phá thế giới quái lạ này cũng chưa muộn. Đến lúc đó, dù

có gặp nguy hiểm, hắn cũng có thể dùng nắm đấm để tự giải thích tất cả. Thế giới Cực Dạ có lão hồ, chẳng phải là điều rất hợp lý sao?

“Liên chọn nơi này làm cứ điểm, ít ai lui tới, vừa vặn có thể bố trí thoải mái, không cần quay về thành.”

Nói rồi, Lý Thanh bắt đầu thu xếp mọi thứ.

Lần này xuyên qua, hắn không chỉ mang theo con mảnh hồ mà còn chuẩn bị một vạc lớn Hồ Cốt Dưỡng Thân Tửu, cùng với rất nhiều nhu yếu phẩm hàng ngày.

Do Cực Dạ thế giới không có mặt trời, chỉ có ánh sáng từ một vòng trăng máu, cho nên nơi này không còn cây cối xanh tươi, thay vào đó là những cây nấm khổng lồ với hình dáng kỳ dị.

Những cây nấm này rất cao, màu sắc đỏ lục đan xen, nhưng kết cấu như mảnh gỗ vụn, không thể tiêu hóa được bởi cơ thể người. Tuy nhiên, chúng lại có thể dùng làm nhiên liệu đốt lửa.

Phương thức sưởi ấm ở thế giới này có hai loại: chặt cây nấm để đốt, hoặc đào than đá từ lòng đất.

Về phần chiếu sáng, nơi đây có một loại nấm đặc biệt gọi là dạ quang nấm. Loài nấm này giống như một dạng dạ minh châu, sinh mệnh lực vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần cắm rễ vào bất kỳ đâu là có thể sinh tồn và phát sáng liên tục.

Rất nhanh, Lý Thanh đã bố trí cứ điểm hoàn chỉnh, không còn gì đáng lo.

Một chiếc giường dây kẽm được căng ngang giữa hai thân cây nấm lớn, ở giữa treo tòng teng, bên cạnh là một đồng lửa trại bập bùng, tỏa ra hơi ấm cuộn cuộn giữa không gian lạnh lẽo.

Chương 152

DTV EBOOK

Ngoài ra, Lý Thanh mang theo lương thực, thịt khô đều được cất gọn trong từng hòm sắt kiên cố, cùng với một vạc lớn rượu hồ cốt đặt ngay bên cạnh. Tất cả được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp.

Để chuẩn bị cho cuộc sống dài hạn nơi đây, hắn còn dựng hẳn một chiếc lều che gió che mưa, hiển nhiên là đã tính toán kỹ càng cho cuộc sống dã ngoại lâu dài.

Sau khi hoàn tất tất cả, Lý Thanh chợt nhận ra Thùng Cơm có vẻ không vui, đáng vẻ uể oải, tinh thần sa sút.

Phải biết rằng, dĩ vãng Thùng Cơm vốn là kẻ hiếu động nhất, thích chạy nhảy khắp nơi. Ngay cả trong tiệm thợ rèn chật hẹp, nó cũng chẳng chịu ngồi yên, suốt ngày gây náo loạn.

Lý Thanh vốn nghĩ rằng con mãnh hổ này sẽ rất thích thú với thế giới kỳ lạ như Cực Dạ. Nhưng bây giờ xem xét, có vẻ như không phải vậy.

Hắn nhíu mày, bước đến gần Thùng Cơm, cẩn thận kiểm tra trạng thái của nó.

Thân thể Thùng Cơm vẫn khỏe mạnh, khí tức ổn định, nhịp tim đều đặn. Không có dấu hiệu nào cho thấy nó gặp vấn đề về sức khỏe, chỉ là tinh thần có phần sa sút.

“Ngốc hàng này... có phải đói bụng không?” Lý Thanh nghi hoặc, nhặt một cái đùi trâu tươi, ném đến trước mặt con hổ.

Thùng Cơm ăn hết sạch, nhưng sau đó vẫn giữ dáng vẻ mặt ủ mày chau, khiến Lý Thanh không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

“Không quen khí hậu? Hay là nguyên nhân gì khác?”

Dù chưa rõ ràng, nhưng hắn chắc chắn Thùng Cơm không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

“Người nếu cảm thấy khó chịu, phải nói cho ta biết, có hiểu không?” Lý Thanh vừa nói vừa vuốt đầu Thùng Cơm, giọng

trầm thấp nhưng đầy quan tâm.

“Ngao!”

Tiếng gầm vang dội, đầy sức sống của Thùng Cơm khiến hắc yên tâm phần nào. Dù sao, qua thời gian dài ở bên nhau, Lý Thanh nhận ra con mãnh hổ này có linh tính hơn hắc tưởng, thậm chí đôi lúc còn hiểu được lời hắc nói.

Tạm gác lại vấn đề tinh thần của Thùng Cơm, Lý Thanh bắt đầu dành thời gian để luyện võ.

Hắc lựa chọn Mãnh Hổ Chân Ý Hình, bộ võ công mà hắc thuần thực nhất, làm nền tảng khởi đầu. Từng cú chưởng mạnh mẽ được tung ra, nhắm thẳng vào những tảng núi đá lạnh lẽo trước mặt.

Phanh! Phanh! Phanh!

Ban đầu, hắc không sử dụng toàn bộ sức mạnh mà chỉ dần dần điều chỉnh lực đạo. Kinh lực từ bàn tay không ngừng tuôn ra, từng chút một xuyên qua bề mặt đá, len lỏi vào bên trong, không cầu phá hủy hoàn toàn mà chỉ mong không chế sức mạnh thâm nhập.

Hắc Phong Sơn mạch, vốn lạnh lẽo và hẻo lánh, giờ đây thường xuyên vang vọng những âm thanh trầm đục, kỳ lạ. Trong thế giới đầy bóng tối và cô quạnh này, lòng quyết tâm tập võ của Lý Thanh không những không suy giảm mà còn trở nên ngày càng kiên định.

Trong những lúc đồ ăn không đủ, Lý Thanh lại quay về Thịnh Thiên. Hắc cải trang thành các thân phận khác nhau, trắng trợn thu mua vật tư. Hắc làm mọi cách để không thu hút bất kỳ sự chú ý nào, nhằm bảo vệ bí mật về nơi ẩn cư và con mãnh hổ bên mình.

Cứ như vậy, trong thoáng chớp mắt, thời gian sáu tháng ở Cực Dạ thế giới trôi qua nhanh tựa một cái búng tay.

Có câu nói: “Trong núi không có khái niệm thời gian.” Lời này thật không sai chút nào. Với Lý Thanh, thời gian gần như không còn khái niệm nữa. Nếu không phải thỉnh thoảng quay về Thịnh Thiên, hắc cũng khó mà nhận ra thời gian đã trôi qua như thế nào.

“Oanh!”

Tại Hắc Phong Sơn mạch, một tảng đá lớn bất ngờ nổ tung, âm thanh vang dội cả khu vực.

Điều kỳ lạ chính là, tảng đá đó bị nổ thành hai nửa hoàn toàn khác biệt. Một nửa vẫn nguyên vẹn, không chút tổn hại, còn nửa kia lại tan tác thành từng mảnh vụn.

Lý Thanh đứng trước phần cự thạch nguyên vẹn, chậm rãi thu hồi bàn tay của mình, ánh mắt lấp lánh một niềm vui không thể che giấu.

Ngay khoảnh khắc này, dù tâm tính kiên nghị như hắc, cũng không thể kìm nén sự phấn khích. Hắc cười lớn, toàn thân hơi run rẩy vì niềm vui trào dâng.

“Nội kinh, cuối cùng đã thành!”

Hắc ngửa mặt lên trời, bật cười ha hả rồi gầm vang. Tiếng cười ẩn chứa tinh khí thần dồi dào, vọng khắp không gian tối tăm, lan xa không biết bao nhiêu dặm.

Sau nửa năm miệt mài luyện tập, hắc rốt cục đã bước vào cảnh giới nội kinh cao thủ – một cấp bậc mà trong giới võ lâm, chỉ những kẻ mạnh nhất mới đạt tới.

Khi không có Tông Sư xuất thế, nội kinh cao thủ chính là những người có thể tung hoành, hoành hành bá đạo một phương.

“Bước vào cảnh giới nội kinh, không chỉ cần học cách sử dụng loại lực kỳ lạ này, mà còn phải đạt được sự khống chế hoàn hảo với cơ thể của chính mình,” Lý Thanh trầm ngâm.

Hắc mở rộng hai tay, khép mắt lại, cẩn thận cảm nhận từng thay đổi bên trong. Giờ đây, hắc có thể rõ ràng cảm nhận khí huyết đang lưu chuyển trong cơ thể mình, thậm chí còn có thể khống chế ngăn ngừa dòng chảy tuần hoàn đó.

Chương 153

DTV EBOOK

Những điều này, tất cả đều nhờ vào sự chỉ dẫn tận tình của Quách Trấn Thông. Nếu phải tự mình lần mò, e rằng phải mất đến bốn, năm năm mới lĩnh ngộ được những tinh hoa này.

Khí huyết chính là tinh hoa của con người. Một khi khí huyết suy yếu, cơ thể sẽ sinh ra đủ loại bệnh tật, từ nhỏ đến lớn. Nhưng giờ đây, Lý Thanh có thể điều động khí huyết để chữa lành mọi chỗ không khỏe trong cơ thể. Điều này giúp hắn hoàn toàn thoát khỏi những căn bệnh phiền toái, vượt xa nỗi lo sinh lão bệnh tử mà phàm nhân thường phải đối mặt.

Chỉ cần không bị kẻ khác giết chết, với cơ thể cường tráng và sinh lực dồi dào hiện tại, hắn có thể ung dung hưởng thụ niềm vui nhân thế, sống một cuộc đời thoải mái không lo âu.

“Rượu thuốc không thể ngừng, đây chính là gốc rễ giúp ta lập thân.” Lý Thanh trầm nghĩ, ánh mắt rực sáng. “Gần một năm qua uống loại rượu quý này, thể chất của ta đã cải thiện vượt bậc. Không nói đến thoát thai hoán cốt, nhưng tiến bộ quả thực khó mà đo lường. Đúng là đáng giá ngàn vàng!”

Nửa năm qua, nhờ liên tục uống rượu thuốc hổ cốt và ăn uống đầy đủ, sức mạnh thể chất cùng khí lực của hắn đã đạt đến một tầm cao mới, vượt xa so với trước kia.

Hắn khẽ cười, tự nhủ: “Không biết những kẻ khác khi vừa đạt đến cảnh giới này trông thế nào, nhưng chắc chắn không thể so được với ta.”

Bước vào cảnh giới nội kinh, Lý Thanh đã có một sự giác ngộ rõ ràng. Hắn nhận ra, dù ở cùng cấp bậc này, thực lực của hắn cũng vượt xa nhiều cao thủ nội kinh đã có uy danh lâu năm.

Hắn hiện tại, chỗ dựa lớn nhất chính là tuổi trẻ đầy sức sống, cơ thể tràn đầy khí huyết như biển cả. Còn những cao thủ nội kinh luyện ngoại gia công phu kia, khi tuổi tác dần cao, khí

huyết suy giảm, họ bắt đầu đi xuống dốc, không thể giữ được phong độ như trước.

So với những người đó, điều Lý Thanh còn thiếu chỉ là một chút kinh nghiệm mà thôi. Nhưng có câu: “Loạn quyền đánh chết lão sư phó.” Dựa vào sức mạnh khủng khiếp của mình, so với mãnh ngưu còn kinh hoàng gấp bội, hẳn tự tin rằng dù trong hội kinh phát lực, ai dám coi thường hẳn thì người đó sẽ phải chịu thiệt!

Dĩ nhiên, ngoại lệ là những kẻ tu luyện nội gia võ học.

Nội gia võ học tương đối ít dựa vào khí huyết. Dù khí huyết vẫn có phần ảnh hưởng, nhưng cốt lõi vẫn là nội lực thâm hậu của người luyện nội gia. Những võ giả nội gia, càng lớn tuổi, nội lực càng sâu, họ như rượu ngon càng ủ càng thơm. Đối diện với những người này, những kẻ trẻ tuổi chỉ dựa vào sức mạnh thô bạo, dù có loạn quyền đi chăng nữa, cũng khó mà làm họ bận tâm.

Lý Thanh ngẩng mặt cười lớn, ánh mắt lóe lên sự phấn khích.

“Ha ha ha! Đã đến lúc rời núi, ngao du thiên hạ!”

Giờ đây, hẳn đã là một cao thủ nội kinh, không gì có thể cản bước chân hắn nữa!

Hắc Phong Sơn mạch, vùng đất này được biết đến với tên gọi Hắc Phong Vực.

Khi ánh mặt trời khuất bóng sau chân trời, Hắc Phong Vực trở nên hiu quạnh, chỉ còn lại ba tòa thành trì làm nơi tụ họp dân cư. Ba tòa thành đó lần lượt là: Hắc Diệu Thành, Hắc Thổ Thành, và Cự Nham Thành.

Những thông tin này, Lý Thanh cũng chỉ biết được nhờ lần trước từ miệng của lão An mà moi ra, khi hắn chỉ cần sửa chữa một cái nồi sắt tổn hại.

Bịch!

Tại một ngum hàn đàm băng giá sâu trong Hắc Phong Sơn, một tia bọt nước bất ngờ bắn lên mặt hồ.

Lý Thanh từ dưới nước ngoi lên, dùng đôi tay hất dòng nước lạnh băng lên mặt mình.

“Hô! Sảng khoái!” – Hấn thốt lên một cách sảng khoái.

Trong tiết trời giá rét như thế này, ai dám dùng nước đầm lạnh buốt để tắm rửa nếu không sở hữu một thể phách cường đại cùng khí huyết dồi dào, chắc chắn sẽ sinh ra không ít bệnh tật.

Từ hàn đàm sâu thẳm ấy, Lý Thanh chậm rãi bước ra. Dưới ánh sáng yếu ớt, cơ thể hắn lộ ra rõ ràng, từng khối cơ bắp hoàn mỹ và cân đối đều ẩn chứa sức mạnh bùng nổ.

“Uống!”

Hấn vận khí, thúc đẩy khí huyết nóng rực lan khắp cơ thể. Trong chớp mắt, cả người hắn đã trở nên ấm áp, như chưa từng chạm phải nước lạnh. Ngay sau đó, hắn nhanh chóng mặc lại quần áo, che đi thân thể cường tráng không một chút thịt thừa của mình.

“Xuống núi thôi!” – Hấn thối một tiếng huýt sáo dài vang dội khắp vùng núi non hiểm trở đầy quái thạch.

Chẳng mấy chốc, một con vật lực lưỡng mang trên lưng đầy hành lý từ trong núi đá chui ra. Đó chính là Thùng Cơm – người bạn đồng hành trung thành của hắn. Bộ pháp của Thùng Cơm nhanh nhẹn mà vững vàng, vừa trông đã thấy không phải là loài thú tầm thường.

Ngay trước khi rời núi, Lý Thanh đã mang phần lớn số rượu hồ cốt còn lại và vài vật dụng không cần thiết trả về tiệm rèn Thịnh Thiên. Hấn chỉ giữ lại một chút khẩu phần lương thực chưa ăn hết cùng hai hồ lô rượu hồ cốt.

Chương 154

DTV EBOOK

Cầm lấy một hồ lô rượu đeo bên hông, Lý Thanh uống một hớp lớn. Con hàn ý còn sót lại trong cơ thể lập tức tan biến không dấu vết. Khi hơi men lan tỏa khắp người, hắn xốc chiếc bao hành lý nặng trĩu lên vai, bước đi đầy tự tin về hướng Hắc Phong Sơn Nam Bộ. Thùng Cơm lặng lẽ theo sát phía sau, không rời nửa bước.

Hắc Diệu Thành.

Tường thành của Hắc Diệu Thành đã lâu không được sửa chữa, trở nên cũ kỹ, đổ nát. Qua năm tháng, không ai buồn sửa chữa lại, vì tường thành đã chẳng còn nhiều giá trị thực tế.

Tại một góc của tàn tường đổ nát, một bóng người mạnh mẽ bất ngờ xuất hiện. Bên cạnh hắn, một thân ảnh to lớn nằm rạp xuống đất, trông hung mãnh vô cùng.

“Xem ra trong những năm ta không ở đây, Nghĩa Bang kinh doanh không tệ chút nào!” – Lý Thanh khẽ nhếch miệng cười, ánh mắt sắc bén nhìn khắp thành trì.

Từ vị trí cao nhất của tường thành, hắn dùng thị lực ưu việt quan sát toàn bộ khung cảnh trong thành. So với lúc trước khi hắn rời đi, Hắc Diệu Thành giờ đây rõ ràng đã trở nên phồn hoa hơn rất nhiều.

Trên các đường phố lớn nhỏ, những viên nắm dạ quang tỏa ánh sáng óng ánh, chiếu sáng cả một vùng trời tối tăm.

Điều đáng chú ý là, trên các con phố đông đúc người qua lại, không ít người mang theo những cái gùi chứa đầy các loại nắm. Trước đây, chỉ có loại nắm hắc mạch đã được xem là vô cùng quý giá. Vậy mà giờ đây, ngay cả loại nắm huyết ngọc hiếm thấy, tương đương như “cao lương mỹ vị” trong giới nắm, cũng xuất hiện lác đác trong một số gùi của dân chúng.

Nhìn khung cảnh phồn hoa, nhưng lại có thứ tự của Hắc Diệu Thành, Lý Thanh bật cười hài lòng. Hắn nhẹ nhàng nhảy

xuống từ đỉnh tường thành.

Phanh!

Cơ thể hắn đáp xuống mặt đất, tạo ra một đám bụi nhỏ bay lên, nhưng cả người vẫn vững vàng như núi.

Vừa bước chân vào khu phố trong thành, Lý Thanh lập tức nhận ra một vài ánh mắt như có như không rơi trên người hắn và Thùng Cơm. Những ánh mắt này mang theo vẻ thăm dò, dường như đang đánh giá hắn cùng con mãnh thú đi bên cạnh.

Tuy vậy, hắn chẳng buồn để tâm. Với thực lực nội kinh hiện tại, đừng nói những thám tử nhỏ bé, ngay cả toàn bộ cao thủ tinh nhuệ của Nghĩa Bang hợp sức lại, hắn cũng chẳng cần lo ngại.

Trên đường phố, hắn bước đi ung dung, khiến không ít người dân nhìn thấy đều vội vã né tránh, vẻ mặt đầy sợ hãi. Dù trong số họ có nhiều người chưa từng thấy một con hổ trong đời, nhưng chỉ cần nhìn thấy Thùng Cơm với khí thế hung tợn và hàm răng sắc nhọn, ai cũng đều cảm nhận được uy lực kinh người của nó.

Đây rõ ràng là một con mãnh thú săn mồi, chỉ cần nhìn bộ nanh bén ngọt của nó, bất kỳ ai cũng đủ hiểu tính nguy hiểm.

Tại Nghĩa Bang tổng đàn, nguyên Nghiêm Gia phủ đệ.

Một bóng người vội vàng chạy vào đại sảnh, lớn tiếng hô lên:

“Thiên Long bang chủ, có người từ ngoài thành tới, mang theo một con dị thú đang hướng về phía chúng ta!”

Trên vị trí chủ tọa của đại sảnh, một người vóc dáng to lớn, đầu trọc, đang ngồi ngay ngắn. Trên tay hắn cầm một chiếc chân thú bóng loáng mỡ, không biết là của loài nào, liên tục gặm ăn một cách ngon lành.

Nghe cấp dưới báo cáo, hắn lập tức nghiêng người về phía trước, ánh mắt sắc bén nheo lại, giọng đầy nghiêm túc:

“Cẩn thận nói rõ, người kia hình dạng ra sao, bao nhiêu tuổi, còn con dị thú kia trông thế nào?”

Tên thuộc hạ nhanh chóng trả lời:

“Người đó đến từ phía Bắc, qua đoạn tường thành đã sập. Nhìn mặt mày rất trẻ, mặc áo bào đen rộng rãi, sau lưng đeo một thanh búa lớn, còn mang theo không ít hành lý. Còn về con dị thú, thuộc hạ chưa từng thấy qua. Nó trông rất hung mãnh, răng nanh sắc nhọn, trên người có từng vằn rõ rệt. Chắc chắn là một loài mãnh thú hiếm gặp.”

Tên thuộc hạ kể lại mọi thứ mình nhìn thấy, không dám giấu giếm chút nào.

Thiên Long vừa nghe vừa chậm rãi nhai miếng thịt trong tay, ánh mắt hần lóe lên sự trầm tư.

“Lưng đeo đại chùy, mang theo vằn mãnh thú, lại xuất hiện từ phương Bắc...” – Thiên Long lẩm bẩm, suy nghĩ ngày càng sâu sắc.

Dù đã qua sáu năm, khi nghe nhắc đến “lưng đeo đại chùy”, hần lập tức nhớ đến người thanh niên từng cùng hần xông pha, đánh hạ Nghiêm Gia phủ – kẻ từng gây nên cơn địa chấn lớn trong thành.

Trong lòng hần bất giác lóe lên một suy đoán: Có phải hần không? Hay chỉ là một cao thủ từ bên ngoài, một cường giả lạc lối ghé qua nơi này?

Thiên Long vẫn không dám khẳng định, nhưng cũng chẳng thể bỏ qua khả năng này. Suốt mấy năm nay, cuộc sống của hần quá thoải mái, không một ai uy hiếp đến vị trí của hần. Chính vì vậy, hần đã bắt đầu lơ là việc tu luyện võ đạo, khiến thực lực của bản thân dần mai một.

Chương 155

DTV EBOOK

Khi tuổi tác ngày càng cao, Thiên Long cũng không còn giữ được sức mạnh tráng niên. Khí huyết suy giảm khiến hắn hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng duy trì tiêu chuẩn của một ngoại kinh võ giả, điều này với hắn đã là một nỗ lực không nhỏ.

“Đi, thông báo Thất Sát đội, và gọi cả tiểu tử Triệu Khẩu đến cùng.” – Thiên Long ra lệnh.

Nói xong, hắn lau sạch bàn tay đầy mồ, rồi cầm lấy tờ vàng đại hoàn đao bên cạnh chỗ ngồi, một thanh đao đã lâu chưa từng được sử dụng. Lúc này, ánh mắt hắn bỗng trở nên xa xăm.

Kể từ khi đánh bại Nghiêm Gia và chiếm được thành trì, đã sáu năm qua, Thiên Long chưa một lần thực sự nắm lấy thanh đao này. Giờ đây, khi tay hắn chạm vào, cảm giác có chút xa lạ lướt qua.

“Đi, theo ta ra ngoài xem thử xem rốt cuộc kẻ tới là ai!” – Giọng nói của hắn vang lên, mang theo chút hồi hộp xen lẫn căng thẳng.

Chẳng bao lâu sau, các nhân vật trọng yếu trong Nghĩa Bang đã tụ họp đầy đủ.

Những gương mặt quen thuộc như Triệu Khẩu, Ngụy Thiên, cùng các thành viên kỳ cựu của Thất Sát đội – những người từng sát cánh cùng Thiên Long trong trận chiến lật đổ Nghiêm Gia – lần lượt xuất hiện.

Tuy nhiên, trong đội ngũ Thất Sát hiện tại, đã có thêm không ít gương mặt mới, phần lớn đều là những người Thiên Long thu nhận trong những năm qua – những “hạt giống tốt” được hắn cẩn thận bồi dưỡng.

Khi tất cả đã tập hợp tại cửa lớn của tổng đàn Nghĩa Bang, Ngụy Thiên lên tiếng trước:

“Thiên Long đại ca, có chuyện gì xảy ra sao?”

“Đúng vậy, là có ngoại địch tới sao?” – Lần này, người hỏi là Triệu Khẩu, một thiếu niên với ánh mắt như sói, trong ánh mắt hần lóe lên vẻ mong chờ pha chút phấn khích.

Chưa kịp để Thiên Long trả lời, trên con đường dẫn tới tổng đàn, ánh sáng từ những viên nham dạ quang chiếu rọi bóng một người đang tiến tới, bóng dáng ấy kéo dài trên mặt đất, mang theo khí thế áp bức.

Ngay sau người đó, một con mãnh thú hung ác bước theo. Chỉ cần chạm mắt với nó, bất kỳ ai cũng cảm thấy lòng mình run rẩy, tựa như bản năng mách bảo họ phải tránh xa con quái vật này.

Leng keng!

Khi nhìn rõ người đang đến, tay Thiên Long bỗng nắm chặt cán đao. Trong khoảnh khắc, hần cảm nhận một dòng cảm xúc kỳ lạ trào dâng, khiến tay hần chợt buông lỏng.

đại hoàn đao trượt khỏi tay, rơi xuống mặt đất, phát ra âm thanh vang vọng. Thiên Long đứng lặng tại chỗ, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc và bối rối. Người trước mặt, chính là hình bóng mà hần không bao giờ nghĩ sẽ tái ngộ.

“Thiên Long bang chủ, đã lâu không gặp a.” Lý Thanh, trên khuôn mặt thường thường không có gì nổi bật, treo lên một nụ cười hăng hái, tràn đầy sức sống.

Bang chủ Nghĩa Bang Thiên Long, hai tay chấp sau lưng, bước tới gần Lý Thanh, ánh mắt chăm chú nhìn hần. Lần này, rốt cục y có thể xác nhận: người trước mặt đúng là người đã từng cùng hần đối đầu Nghiêm gia sáu năm trước đây!

Gần sáu năm chưa từng gặp lại, trong khoảnh khắc ấy, Thiên Long không khỏi có chút ngẩn ngơ.

Tuế nguyệt dường như chưa hề để lại bao nhiêu dấu tích trên khuôn mặt của hần. Vẫn là vẻ phong khinh vân đạm, phong thái nhẹ nhàng, không có gì thay đổi. Tuy diện mạo không thể nói là tuấn tú xuất chúng, nhưng khí chất thì lại càng thêm thâm trầm, giống như một hồ sâu không đáy.

“Lý huynh đệ! Thật sự là người sao, Lý huynh đệ! Trước đây ta còn tự hỏi, người công cái đại chùy kia có phải là người hay không!” Giọng nói của Thiên Long lập tức trở nên kích động, niềm vui sướng không thể che giấu.

Dù thời gian hai người từng đồng hành không dài, nhưng có đôi khi, nam nhân lại có thể dễ dàng xây dựng một tình bằng hữu không cần phụ thuộc vào thời gian.

Ngày ấy, dưới sự liên thủ của hai người, Nghĩa Bang mới có thể tạo dựng nên cơ nghiệp hiển hách ở Hắc Diệu Thành ngày nay. Chỉ riêng điều đó cũng đủ để Thiên Long luôn giữ trong lòng sự cảm kích đối với Lý Thanh.

“Những năm nay, người đã đi đâu? Ta đây đã già cả rồi a!”
Thiên Long cảm thán, ánh mắt pha chút hoài niệm.

Rất nhanh, Ngụy Thiên và Triệu Khấu cũng lần lượt bước lên. Khuôn mặt cả hai hiện rõ niềm vui bất ngờ, khó lòng kiềm chế được sự kích động trong lòng.

“Lý gia!” Ngụy Thiên suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn dùng cách xưng hô trước đây để gọi. Trong ký ức hắt, sáu năm trước, khi hắn từng lên vào nhà Lý Thanh trộm đồ, lại bị đối phương một tay tóm gáy, nhắc lên như con gà con. Cảnh tượng ấy đến giờ vẫn còn hiện rõ trước mắt.

Ngược lại, Triệu Khấu thì thoải mái hơn nhiều, lớn tiếng hô:
“Lý đại ca!”

“Lý đại ca, đã nhiều năm như vậy, cuối cùng người cũng trở lại!”

Đối diện sự ân cần hỏi han của mọi người, Lý Thanh chỉ khẽ cười nhẹ, thoải mái nói: “Những năm qua ta một lòng đắm mình vào Võ Đạo, tiện thể chu du khắp thiên hạ. Giờ đây trở về xử lý vài chuyện, tiện đường ghé qua Hắc Diệu Thành thăm các người.”

Chương 156

DTV EBOOK

Tất nhiên, hắn không nói thêm rằng mình cũng tiện thể mang theo ít vàng bạc châu báu từ nơi khác về.

Sáu năm trôi qua, tuế nguyệt đã để lại nhiều dấu ấn trên khuôn mặt của Thiên Long.

Còn cái âm tàn thiếu niên là Triệu Khẩu ngày xưa, giờ cũng đã trưởng thành, trở nên chững chạc hơn rất nhiều.

Về phần Ngụy Thiên, nay đã gần ba mươi tuổi, khí chất trên người thêm phần trầm ổn, chín chắn.

Thiên Long cười ha hả, bỗng nhiên lớn giọng hô: “Ha ha ha! Nhanh đi gọi An nha đầu đến đây! Hôm nay là ngày thật sự đáng cao hứng!”

Giữa bọn hắn có rất nhiều điều muốn nói, tự nhiên không thể cứ đứng mãi trước cửa ra vào để ôn chuyện.

Vừa bước qua cổng chính, Thiên Long liền giơ bàn tay to của mình, giả vờ nổi giận mà nói: “Đã nói rồi, mỗi người tiến vào bang, việc đầu tiên quan trọng nhất chính là phải khắc ghi chân dung của Lý huynh đệ vào lòng! Thế mà các người cả đám lại chẳng coi ra gì!”

Kẻ thủ hạ vừa nãy báo tin, lập tức quỳ gối xuống bên cạnh Thiên Long, giọng run rẩy: “Thuộc hạ tội đáng chết vạn lần, xin mời bang chủ trách phạt!”

“Hừ! Không có chút nhẫn lực độc đáo, còn dám xuất hiện trước mặt ta? Mau rút đi, đừng để ta nhìn thấy nữa!” Thiên Long khoát tay áo, lạnh lùng đuổi người kia ra ngoài.

Ngược lại, Lý Thanh nghe được những lời này, đôi lông mày không khỏi nhướn lên. Hắn thầm nghĩ: Thiên Long còn giữ chân dung của mình? Quả thật có chút chu đáo đến mức khiến hắn bất ngờ, ngay cả bản thân hắn cũng chưa từng nghĩ tới điều đó.

Dọc đường đi vào trong phủ, cảnh trí và cách bày biện bên trong đã thay đổi rất nhiều so với ký ức của Lý Thanh.

Những kiến trúc cổ điển bằng gỗ năm xưa đã được thay thế hoàn toàn bởi các công trình xây dựng từ cây nôm khổng lồ. Không ít nơi còn trang trí bằng nôm dạ quang, khiến đại viện trở nên rực rỡ mà kỳ lạ. Trong sân còn được trồng thêm nhiều loại cây nôm kỳ dị, dùng để thưởng thức.

Nhìn đình viện hoang đường và phong cảnh dị thường này, Lý Thanh không khỏi cảm thấy khó mà tiếp nhận được. Hắn nhận ra, thế giới Cực Dạ hiện tại đã thay đổi quá nhiều, đến mức tạo ra không ít xung đột với thế giới quan mà hắn từng biết.

Để chiêu đãi Lý Thanh, phủ đệ lập tức chuẩn bị một bữa yến tiệc thịnh soạn. Những năm qua, Nghĩa Bang đã tìm ra nhiều loại cây nôm quý hiếm, dùng làm nguyên liệu chế biến. Từng món ăn được bày biện cẩn thận, trình lên bàn.

Ở giữa bàn tiệc, còn đặt một con vật có ngoại hình khá giống heo, được quay nguyên con, mùi thơm lừng phảng phất khắp nơi. Chưa kịp mở miệng hỏi đây là loại thịt gì, một giọng nói nhẹ nhàng, thanh thoát vang lên, tựa như hoa lan trong cốc vắng:

“Lý đại ca! Thật là người trở về sao?!”

Ánh sáng nhạt của nôm dạ quang chiếu xuống, làm nổi bật lên một bóng dáng thướt tha. Người con gái ấy mặc một chiếc váy lụa mỏng màu xanh lá, thân hình tinh tế, bước đi nhẹ nhàng. Làn da trắng mịn, nụ cười ngọt ngào khiến nàng trông vô cùng động lòng người.

Người vừa tới không ai khác chính là An Tuyền, cháu gái mà An lão đầu nuôi lớn!

Năm xưa, nàng chỉ là một tiểu cô nương mảnh mai, yếu ớt, nhưng sáu năm thoáng chốc trôi qua, nàng đã trở thành một mỹ nhân duyên dáng yêu kiều.

“An Tuyền? Mới thoáng chốc thôi, người nha đầu này đã lớn thế này rồi a!” Lý Thanh khựng lại, ký ức chợt ủa về.

Hình ảnh của nàng trong lòng hắn vẫn là cô bé xanh xao vàng vọt, cơ thể phát dục không tốt. Nhưng ngũ quan đoán chính

cùng đôi mắt trong trẻo ngày nào giờ đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp.

“Lý đại ca!” An Tuyên đến gần, bước chân chậm lại, nước mắt rung rung trong đôi mắt sáng ngời.

Trong trí nhớ của nàng, người thợ rèn bên đường ấy đã giúp gia đình nàng vượt qua rất nhiều khó khăn. Sáu năm thoáng qua như một cái chớp mắt, nàng không ngờ rằng lại có thể gặp lại hắn vào hôm nay.

“Gia gia ngươi đâu? Sao ta không thấy ông ấy?” Lý Thanh nhẹ nhàng hỏi.

Nhìn thấy biểu cảm của mọi người xung quanh, Lý Thanh chợt hiểu ra, có lẽ An lão đầu đã không còn nữa.

“Ai, sau khi ngươi rời đi được ba năm, An lão đầu cùng Mạc lão đầu đều lần lượt qua đời,” Thiên Long thở dài, lên tiếng.

“Thì ra là vậy...” Lý Thanh khẽ gật đầu, cảm thán trong lòng: sáu năm trôi qua, đã xảy ra quá nhiều chuyện.

“Ha ha ha! Không nói mấy chuyện buồn bã này nữa. Hôm nay khó có dịp ngươi trở về, nhất định phải ăn mừng thật lớn!” Thiên Long cười vang, không khí lập tức trở nên vui vẻ hơn.

Thiên Long vừa cười vừa quay sang Lý Thanh, bắt đầu trò chuyện rôm rả.

Lúc này, Lý Thanh mới hỏi: “Thiên Long bang chủ, xin hỏi, đây là thịt gì?”

Thiên Long cười đầy thần bí, đáp: “Hắc hắc, ngươi còn nhớ không? Lúc trước khi chúng ta hạ Nghiêm gia, trong kho phòng của bọn hắn có một số thịt tươi rất đặc biệt.”

“Ngươi rời đi rồi, ta đã điều tra kỹ càng chuyện đó.”

Chương 157

DTV EBOOK

“Hóa ra, ban đầu Nghiêm gia thường xuyên vận chuyển một lượng lớn nấm hắc mạch đến một nơi gọi là Thiên Lượng Sơn. Nhưng sau đó, họ ngừng vận chuyển. Lý do là tại Cự Nham Thành phía Tây, có một thế lực bắt đầu buôn bán loại thịt đặc biệt, chính là từ loài giáp trụ này!”

“Ba mươi xe nấm hắc mạch mới đổi được một con giáp trụ, mà lại chỉ đổi được con đã chết. Chúng nó chưa bao giờ bán con sống!”

Nghe đến đây, Thiên Long hậm hực: “Thật sự là quá đáng! Quá mẹ nó đen!”

Lý Thanh hí mắt lại, lặng lẽ lắng nghe. Trong lòng thầm nghĩ: Giáp trụ? Còn có loài vật kỳ lạ như vậy sao?

Thiên Long tiếp tục giải thích: “Loại giáp trụ này, toàn thân đều được bao phủ bởi một lớp giáp xác. Bề ngoài thì nhìn khá giống heo thông thường, nhưng chỉ cần cho nó ăn nấm hắc mạch, nó sẽ tăng trọng nhanh chóng.”

“Hồi trước, khi còn có ánh mặt trời, loại heo này căn bản không tồn tại. Chúng nó chỉ xuất hiện trong khoảng hơn mười năm trở lại đây.”

Với lòng hiếu kỳ, Lý Thanh ném thử một miếng nhỏ từ món thịt giáp trụ.

Hương vị thật sự không khác thịt heo bình thường là bao, nhưng chất thịt chặt chẽ hơn, và khi nấu chín thì dầu mỡ hòa quyện, mùi thịt đậm đà hơn hẳn. Cảm giác vừa mềm vừa thơm khiến người ta khó lòng không ấn tượng.

“Thú vị thật,” Lý Thanh gật đầu, vừa ăn vừa hỏi: “Thiên Long bang chủ, vậy còn Thiên Lượng Sơn, những năm này người có tra ra được điều gì không?”

Thiên Long lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Cái nơi gọi là Thiên Lương Sơn đó, căn bản không tìm thấy. Mấy năm nay, ta đã phái thương đội đi khắp Hắc Phong Vực, nhưng chỉ có vài người nghe loáng thoáng rằng đó là một nơi được gọi là tiên gia chi địa. Nghe nói thần tiên sống ở đó, nhưng cũng chỉ là những lời đồn huyền hoặc, không rõ thực hư.”

“Hơn nữa, nếu thật sự có tiên nhân, vậy tại sao không kéo thái dương trở lại?” Thiên Long bức bối nói thêm, “Toàn những lời nói nhảm!”

“Không có thái dương, lương thực không thể trồng được, ngay cả một ngụm rượu cũng chẳng có mà uống!”

Nghe vậy, Lý Thanh chỉ mỉm cười. Trong thế giới Cực Dạ hiện tại, chỉ có cây nấm là cung cấp thức ăn, nhưng việc cất rượu lại hoàn toàn không khả thi.

Giờ đây, nếu có rượu xuất hiện, hẳn là số ít còn sót lại từ thời kỳ thái dương. Đôi khi, người ta có thể tìm thấy một vài hầm rượu bị chôn dưới đất, nhưng mỗi hũ rượu đó đều là báu vật vô giá, có giá trị liên thành.

Bữa tiệc kết thúc sau một khoảng thời gian vui vẻ, no đủ. Lúc này, Lý Thanh đề nghị được nhìn tận mắt loài giáp trụ.

Thiên Long không do dự, lập tức đồng ý ngay: “Được! Ta dẫn người đi xem!”

Tại kho lương của Nghĩa Bang, Thiên Long nhanh chóng ra lệnh cho thuộc hạ mang một con giáp trụ vừa được vận chuyển tới Hắc Diệu Thành không lâu ra trình diện.

Con vật này có hình dáng khá giống một con heo vị thành niên, nhưng trên da lại phủ kín một lớp vảy bụi màu đen. Đặc biệt, cái đuôi của nó dài và thẳng, khác xa so với đuôi heo nhà thông thường vốn luôn cong cuộn lại.

“Đây chính là giáp trụ được mang từ Cự Nham Thành tới để giao dịch. Trước khi chuyển đi, bọn chúng luôn bị giết chết trước,” Thiên Long nhếch mép nói với vẻ khinh thường.

Lý do của việc này không khó đoán. Rõ ràng là để phòng ngừa các thế lực khác đoạt mất phương thức buôn bán độc quyền này.

Răng rắc!

Lý Thanh ngồi xổm xuống, gỡ một mảnh lân giáp từ trên mình con giáp trụ, cầm lên và quan sát kỹ lưỡng.

Lớp giáp này không hề cứng rắn như hắc tường, ngược lại có phần mềm dẻo, chẳng mang lại giá trị phòng ngự thực tế nào.

Hắc gio cao mảnh lân giáp, để ánh sáng mờ nhạt của huyết sắc ánh trăng chiếu qua. Qua ánh sáng ấy, có thể thấy những hoa văn mờ mờ bên trong lớp giáp.

“Trước đây, vào thời kỳ có thái dương, người chưa từng thấy loài heo này sao?” Lý Thanh hỏi.

“Đúng vậy, loại vật kỳ quái này chỉ xuất hiện trong vài năm gần đây. Sao vậy? Lý huynh đệ, người phát hiện điều gì sao?” Thiên Long đáp.

Lý Thanh không trả lời ngay, ánh mắt hắc vẫn chăm chú nhìn vào mảnh lân giáp, trong lòng nảy sinh nhiều suy nghĩ.

Loài vật này mới xuất hiện?

Thái dương mới biến mất được vài chục năm, mà tốc độ tiến hóa của giống loài này lại nhanh đến mức khó tin?

Điều này rõ ràng không thể tự nhiên xảy ra. Phải có sự can thiệp nhân tạo thì mới tạo ra được kết quả như vậy.

Rất có khả năng, đây chính là sản phẩm của thế lực độc quyền buôn bán giáp trụ từ Cự Nham Thành. Chúng đã bồi dưỡng ra một giống loài chuyên ăn nấm hắc mạch, sống tốt trong những môi trường khắc nghiệt, không phù hợp cho các loại súc vật thông thường.

Loài giáp trụ này dường như là kết quả của việc lai tạo giữa một loài động vật có lân giáp và heo nhà phổ thông.

Chương 158

DTV EBOOK

Nhìn vẻ bề ngoài, loài này rất dễ nuôi. Điều này được chứng minh bởi việc chúng luôn bị giết chết trước khi giao dịch, cho thấy việc chăn nuôi chúng không đòi hỏi quá nhiều kỹ thuật cao siêu.

“Không có gì, ta chỉ thấy hiếu kỳ, muốn xem giáp trụ này có gì đặc biệt thôi,” Lý Thanh trả lời nhẹ nhàng.

Thiên Long lắc đầu, rồi chợt như nhớ ra điều gì đó, nói: “Loại giáp trụ này là sản phẩm buôn bán của một thế lực tên là Hồng Ngư Thương Hội tại Cự Nham Thành. Nếu người hứng thú, có thể tới đó tìm hiểu.”

“À đúng rồi,” hắn tiếp tục, “bọn họ còn dán bố cáo, thu mua các loài dã thú từ thời thái dương!”

“Người mà đến Cự Nham Thành, đảm bảo họ sẽ để mắt tới con mãnh hổ người mang theo!”

Thiên Long cười lớn: “Hắc hắc, trong bang, đám trẻ kia không nhận ra con hổ của người, nhưng ta thì nhận ra ngay! Thứ này thật hiếm có. Người kiếm được nó từ đâu vậy? Ta còn tưởng mãnh hổ đã tuyệt tích trên đời từ lâu rồi!”

Nghe được lời nhắc nhở từ Thiên Long, Lý Thanh lập tức ghi nhớ kỹ trong lòng.

Thu mua các loài động vật từ thời đại thái dương?

Điều này khiến hắn không khỏi suy nghĩ sâu xa. Rõ ràng, Hồng Ngư Thương Hội không chỉ đơn thuần là buôn bán, mà rất có khả năng họ đã tìm được cách bồi dưỡng sinh vật để thích ứng với thời đại hắc ám hiện tại.

Quả thật có cao nhân đứng sau!

“Trong những năm ta du lịch khắp nơi, tình cờ phát hiện được con hổ này và quyết định mang nó theo bên mình,” Lý Thanh nói một cách điềm nhiên, với lý do đã chuẩn bị sẵn.

Thực tế, sinh mệnh vốn kiên cường hơn nhiều so với người ta nghĩ. Ngay cả trong thời đại hắc ám cô quạnh này, một số loài vật vẫn dần dần thích nghi với hoàn cảnh để sinh tồn.

Chính điều này giải thích tại sao Hồng Ngư Thương Hội lại trắng trợn thu mua dã thú thời thái dương. Họ chắc chắn không phải làm việc vô nghĩa, mà có lẽ đã phát hiện ra một số sinh vật hoang dã vẫn còn tồn tại ngoài tự nhiên.

Đây cũng là lý do khiến Thiên Long, khi thấy Lý Thanh mang theo một con hổ vào thành, không quá bất ngờ.

“Đúng rồi, Thiên Long bang chủ, người có biết ở Cự Nham Thành có cao thủ nào nổi danh không?” Lý Thanh hỏi.

Thiên Long trầm ngâm một chút, rồi nói: “Người hỏi đúng người rồi. Theo như ta được biết, Cự Nham Thành có hai thế lực nổi danh nhất. Một là phủ thành chủ, và hai là Hồng Ngư Thương Hội.”

“Trên bề mặt, cả hai thế lực này đều có nội kinh cao thủ tọa trấn. Nhưng những điều mờ ám thì ta không rõ lắm.”

“Còn lại, đều chỉ là những thế lực nhỏ lẻ, bất nhập lưu. Cao nhất cũng chỉ có vài ngoại kinh võ giả, tương tự như Nghĩa Bang ngày trước.”

Nghe vậy, Lý Thanh đã có một cái nhìn khái quát về tình hình ở Cự Nham Thành.

Đặc biệt là, cái gọi là phủ thành chủ không hề liên quan đến triều đình của thời thái dương trước đây.

Sau khi thái dương biến mất, trong những năm tháng hỗn loạn, có một cao thủ Võ Đạo đã đứng ra tổ chức trật tự, giữ vững một phần an ổn tại vùng này. Người này tự lập làm thành chủ, đồng thời thành lập phủ thành chủ, tiếp quản toàn bộ Cự Nham Thành – một tòa thành hùng mạnh giữa thời đại tối tăm.

Ban đầu, vùng Hắc Phong Vực còn có nhiều thành trì khác. Nhưng không phải tòa thành nào cũng có thể duy trì như Cự Nham Thành hoặc Hắc Diệu Thành.

Dòng người tị nạn từ các vùng xung quanh đã di chuyển và tập trung tại một số nơi nhất định, dẫn đến hiện nay Hắc Phong Vực chỉ còn lại ba thành trì lớn, cùng nhau bảo vệ lẫn nhau.

Trong đó, Cự Nham Thành là thành trì lớn nhất của Hắc Phong Vực hiện nay. Quy mô và sự phồn hoa của nó thậm chí vượt xa Hắc Diệu Thành và Hắc Thổ Thành cộng lại.

Tựa hồ nhìn ra ý định của Lý Thanh muốn đi Cự Nham Thành, Thiên Long không khỏi cảm thán, có chút không nỡ mà nói:

“Lý huynh đệ, người nhất định phải đi sao?”

“Ở lại thì tốt biết bao! Chờ thêm vài năm nữa, ta sẽ giao cả cơ nghiệp Nghĩa Bang cho người, toàn bộ Hắc Diệu Thành này sẽ thuộc về người.”

“Huống hồ, An nha đầu mấy năm nay nhận ta làm nghĩa phụ, ta nhìn ra được, con bé đối với người vẫn luôn nhớ mãi không quên.”

“Người ở lại đi! Ta sẽ tổ chức hôn lễ cho hai người, đến lúc đó chúng ta sẽ các luận các địch!”

Thiên Long vừa nói, vừa phóng khoáng cười lớn, vỗ mạnh vào vai Lý Thanh.

Lý Thanh nghe xong, trong lòng không khỏi trợn trắng mắt nghĩ thầm: “Các luận các địch? Ta thấy người chỉ muốn chiếm lợi bởi phận thôi!”

Hắn khẽ cười, nhưng nhanh chóng lắc đầu từ chối: “Thiên Long bang chủ, người thật biết nói đùa. Đời ta chẳng có chí hướng nào khác, chỉ muốn đi xa hơn trên con đường Võ Đạo, cùng với du lịch thiên hạ, ngắm nhìn mọi phong cảnh trên đời.”

Thực tế mà nói, Lý Thanh hiện tại đúng là có suy nghĩ như vậy. Lưu lại Hắc Diệu Thành để kết hôn sinh con sao?

Chương 159

DTV EBOOK

Điều đó, trừ phi hấn phát điên mới nghĩ đến. Trong hoàn cảnh Cực Dạ hiện tại, thế giới kham khổ vô cùng, nếu sau này mọi thứ còn tệ hơn thì phải làm sao?

Hấn mang trong người bí mật xuyên thẳng qua lưỡng giới, lòng không khỏi trăn trở. Nếu cần thiết, liệu hấn có nên đưa người thân sang một thế giới tốt đẹp hơn không?

Lý Thanh tự hỏi, bản thân không thể nào nhẫn tâm ném vợ con vào thế giới khắc nghiệt này rồi không quan tâm. Chính vì vậy, hấn quyết định không để lại bất kỳ mối ràng buộc nào, tránh để lòng vương bận.

Huống hồ, hấn là trường sinh chủng, với tuổi thọ còn dài hơn trăm năm hiện tại, về sau chắc chắn sẽ còn kéo dài hơn nữa.

Coi như lấy vợ sinh con, thì có ích gì? Hấn cũng không thể kéo cả vợ con đi cùng trên con đường trường sinh này.

Đến lúc đó, chỉ có thể trợ mắt nhìn họ già đi, mất đi từng người, phải tiễn biệt từng người thân yêu. Nỗi đau đó, hấn làm sao chịu nổi?

Lý Thanh tự nhủ, hấn không phải kẻ tuyệt tình phụ nghĩa, nhưng thương tâm là điều không thể tránh khỏi. Để tránh cho bi kịch này xảy ra, hấn quyết định đi một mình, sống một cuộc đời tiêu dao tự tại, không ràng buộc.

Thiên Long nghe xong, thở dài: “Ai, ý của ngươi ta cũng hiểu rõ, thôi thì không ép buộc ngươi nữa.”

“Chỉ là... hiện tại bang phái ngày càng lớn, chuyện phiền phức cũng không ít, khiến ta đau đầu không thôi!”

Nói rồi, Thiên Long ngửa mặt lên trời, thở dài đầy buồn bực.

Bang phái lớn, biến cố phiền phức cũng nhiều.

Lý Thanh vô thức đánh giá đáng vẻ của Thiên Long hiện tại. Cả người ông ta lộ ra chút gì đó mệt mỏi, già nua. Là một

người từng trải qua thời đại ánh nắng, tuổi tác của Thiên Long quả thực đã không còn trẻ nữa.

Có lẽ, trong vài năm tới, những người như Thiên Long sẽ dần biến mất hoàn toàn. Và khi ấy, câu chuyện về một thời đại có thái dương chiếu rọi sẽ trở thành truyền thuyết thực sự, chỉ còn tồn tại trong ký ức mờ nhạt của người đời.

Lý Thanh thoáng thở dài, trong lòng cũng cảm nhận được chút buồn thương cho một thời đại đầy biến động. Nhưng hắn vẫn khẽ cười, quay đầu trấn an: “Ta thấy thân thể bang chủ vẫn còn khỏe mạnh, nói những lời ử rữ này làm gì.”

Thiên Long lắc đầu, giọng điệu pha chút chua xót: “Lúc trẻ, ta tranh đấu tàn nhẫn quá nhiều, khiến thân thể rơi không ít bệnh căn. Ta hiểu rõ bản thân mình, e là không còn nhiều thời gian nữa.”

“Ngày sau, vị trí bang chủ, ta thật không biết giao lại cho ai. Ai... Nếu người chịu ở lại, thì tốt biết bao nhiêu. Đáng tiếc thay.”

Đối với những lời này, Lý Thanh chỉ im lặng, không nói một lời.

Những việc vất vả trong bang phái, hắn không muốn dây dưa nhiều. Để Thiên Long tự mình sắp xếp là tốt nhất.

Và quả nhiên, sự phiền toái không đợi quá lâu để xuất hiện. Chỉ sau một thời gian ngắn, một tin đồn không biết từ đâu truyền ra, làm xôn xao khắp Nghĩa Bang:

“Triệu đại ca, người nghe gì chưa? Bên ngoài người ta nói rằng Thiên Long lão đại định truyền chức bang chủ cho Lý Thanh!”

Triệu Khấu, người từng là một thiếu niên âm tàn như chó sói, nhờ tính cách hung ác và quyết đoán, đã theo Thiên Long tham gia trận chiến lật đổ Nghiêm gia. Với những công lao của hắn, giờ đây Triệu Khấu có một vị trí vô cùng quan trọng trong Nghĩa Bang.

Nghe lời thủ hạ, hắn vẫn cúi đầu, không buồn ngẩng lên, dáng vẻ lười biếng như đang ngủ gà ngủ gật.

“Rồi sao nữa?” Hắn hỏi, giọng điệu thờ ơ.

Một trong những thủ hạ vội lên tiếng: “Nếu thật sự Thiên Long lão đại làm vậy, thì chẳng phải là mất công bằng sao?”

“Đúng vậy! Cái người tên Lý Thanh đó, chúng ta còn chẳng biết hắn là ai. Cứ nói hắn từng lập công lớn, nhưng bây giờ mang ra so sánh, chức bang chủ phải để Triệu đại ca nhận mới hợp lý!”

Nghe những lời bàn tán, Triệu Khấu đột nhiên cười lạnh, âm điệu đầy cổ quái: “Ha ha, các người đều tới đây.”

Đám người liếc mắt nhìn nhau, rồi nhanh chóng áp sát với vẻ mong đợi.

Khi tất cả đứng thành hàng chỉnh tề trước mặt Triệu Khấu, hắn mới ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe lên hung quang.

Đừng! Đừng! Đừng!

Những tiếng tát giòn vang liên tiếp vang lên. Triệu Khấu thẳng tay tát từng người một, tất cả đều bị đánh ngã xuống đất. Đám thủ hạ ôm mặt, dấu bàn tay đỏ lựng hiện rõ, ánh mắt đầy ngỡ ngàng nhìn hắn.

“Triệu Ca...”

Ánh mắt Triệu Khấu vẫn lạnh lùng âm tàn, giọng nói trầm thấp: “Thiên Long đại ca làm gì, đó là quyết định của ông ấy. Các người là cái thứ gì mà dám bàn tán?”

“Lý đại ca từng một mình tiêu diệt hai kẻ ngoại kinh đại địch của Nghiêm gia. Nếu ông ấy làm bang chủ, ta tuyệt đối không có bất kỳ ý kiến nào. Các người có tư cách gì mà phản đối?”

“Còn nữa, đừng để ta nghe thêm bất kỳ lời đồn nhảm nào từ chính người trong Nghĩa Bang về chuyện này.”

Lời vừa dứt, đám thủ hạ cúi đầu liên tục, miệng lắp bắp thừa nhận lỗi. Từ ánh mắt của bọn chúng, có thể thấy sự e ngại và khiếp sợ đối với Triệu Khấu.

Chương 160

DTV EBOOK

Trong Nghĩa Bang, lời đồn về việc Thiên Long muốn truyền lại vị trí bang chủ cho Lý Thanh tiếp tục lan truyền, ngay cả những khu vực nhỏ lẻ trong Hắc Diệu Thành cũng không ngoại lệ.

Ở địa bàn của Ngụy Thiên, khi một thuộc hạ vừa nói ra nửa lời, hắn đã một cước đạp bay người đó ra ngoài.

“Ta gọi hắn là Lý Gia, các ngươi lại dám gọi hắn là Lý Thanh? Ý gì đây? Không biết mình nặng nhẹ thế nào sao?”

“Hồi mới nhập bang, chẳng phải đã dặn các ngươi nhìn kỹ bức chân dung kia rồi sao? Làm thế nào mà bây giờ từng đứa lại quên sạch?”

Sự phẫn nộ của Ngụy Thiên khiến đám thuộc hạ run rẩy, không ai dám hó hé thêm nửa lời.

Tại địa bàn của An Tuyên, cũng có kẻ mang lời đồn đến.

Đôi mắt đẹp trong trẻo của nàng hiện lên tia lạnh lùng sắc bén, giọng nói của nàng lạnh như băng:

“Nếu lần nữa để ta nghe thấy những lời như vậy, các ngươi tự cắt lưỡi của mình đi.”

Ngữ khí tỉnh táo nhưng đầy nguy hiểm của nàng khiến kẻ truyền tin sợ hãi cúi đầu. Nếu Lý Thanh thấy cảnh này, hắn sẽ phải cảm thán: Tiểu nha đầu từng trốn sau lưng ông nội năm nào, nay đã biến thành một Nữ Vương của hắc bang với uy thế không thể xem thường.

Tuy nhiên, không phải ai trong Nghĩa Bang cũng đồng tình. Đặc biệt là các nguyên lão, những người đã theo Thiên Long từ thuở bang còn sơ khai.

“Cái quái gì đây? Thiên Long đại ca già rồi nên lú lẫn sao? Lý Thanh dù có công lao, nhưng cũng không thể làm bang chủ được!”

“Lúc trước khi bang phái chỉ có vài người, ta đã ở đây rồi! Nếu nói về tư cách, sao lại phải nhường cho cái tên Lý Thanh này?”

“Biến mất bao nhiêu năm, giờ quay về liền muốn làm bang chủ, ai chịu được chứ?”

Tại công đường của Nghĩa Bang, một bóng người xuất hiện như quỷ mị, lặng lẽ tiến đến bên cạnh Thiên Long.

“Bang chủ.”

Kẻ đó ghé sát tai ông, thì thầm một vài lời bằng giọng rất nhỏ.

Khuôn mặt của Thiên Long ban đầu còn hiện rõ vẻ vui mừng, nhưng không lâu sau, sắc mặt ông dần trở nên âm trầm, thậm chí hai tay siết chặt, nổi rõ gân xanh.

Sau một hồi trầm ngâm, ánh mắt ông lóe lên sự kiên quyết, rồi giờ tay làm dấu cắt yết hầu.

Người kia gật đầu, lập tức rời đi như bóng ma.

Khi bóng dáng đó khuất khỏi tầm mắt, Thiên Long ngồi phịch xuống ghế, hai tay che mặt, vẻ ngoài già nua như thể vừa thêm mười mấy tuổi.

“Ai...”

Ngay sau đó, đội Thất Sát của Nghĩa Bang được lệnh hành động. Các nguyên lão nòng cốt, những người âm thầm phản đối quyết định của Thiên Long, lần lượt bị xử lý triệt để.

Chỉ trong một thời gian ngắn, những kẻ từng phê bình kín đáo đều mất mạng, hoặc đột tử trong các tình huống không rõ ràng.

Cuộc thanh trừng khiến cả Nghĩa Bang rơi vào trạng thái thần hồn nát thần tính, không ai dám bàn tán thêm về chuyện này.

Quyết định này của Thiên Long tuy tàn nhẫn, nhưng lại giúp Nghĩa Bang tránh được một cuộc nội loạn về sau. Dù ông qua đời, bang phái vẫn có thể duy trì ổn định.

Trong khi đó, Lý Thanh hoàn toàn không quan tâm đến những gì đang xảy ra. Hiện tại, hắn đang ở kho vũ khí của Nghiêm gia, chăm chú đọc một quyển bí tịch võ công.

Hắn không có hứng thú với chuyện nội bộ Nghĩa Bang, cũng chẳng muốn dính vào những việc phiền phức này. Mục tiêu của hắn là vơ vét vàng bạc châu báu, đồng thời nghiên cứu hết các bí tịch trong Võ Khố, sau đó lập tức rời đi.

“Môn kiếm ảnh bộ pháp này quả thật có chút thú vị. Nếu kết hợp với Kinh La Thối, có lẽ sẽ đạt được hiệu quả bất ngờ.”

Hắn khẽ lẩm bẩm, cẩn thận ghi nhớ từng chi tiết của bộ kinh công này vào đầu.

Đúng lúc này, từ bên ngoài Võ Khố, vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, cùng với giọng nói dịu dàng, trong trẻo:

“Lý đại ca, người ở bên trong sao?”

“Lý đại ca, người ở bên trong sao?”

Âm thanh nhẹ nhàng ấy, nếu không phải An Tuyên thì còn ai vào đây nữa.

Lý Thanh không hề quay người lại, vẫn giữ dáng vẻ trầm mặc, đôi tay nâng quyền bí tịch về bộ pháp kiếm ảnh, lạnh nhạt đáp:

“Ồ.”

C-K-Í-T...T..T...

Cửa Võ Khố khẽ mở, một bóng dáng mảnh mai bước vào. An Tuyên nhẹ nhàng vuốt sợi tóc bên tai, dịu dàng cất tiếng:

“Ta nghe nghĩa phụ nói, người sắp phải rời đi rồi.”

“Đúng vậy, thế giới rộng lớn như vậy, ta muốn đi xem thử.”

Lý Thanh khẽ mỉm cười, chậm rãi khép lại quyền bí tịch trong tay.

Hắn xoay người nhìn về phía An Tuyên, ánh mắt dường như quay về quá khứ, hồi tưởng lại những ngày thơ ấu của nàng.

Thời gian quả là một thứ kỳ diệu. Cô bé gầy gò như que củi năm nào, thiếu dinh dưỡng và nhút nhát, giờ đây đã trở thành một đại mỹ nhân duyên dáng yêu kiều.

“Không thể ở lại sao? Bây giờ thế giới hỗn loạn, đầy rẫy bóng tối, nhưng ở Hắc Diệu Thành ít nhất người không cần lo lắng chuyện ăn mặc.”

An Tuyền nhìn thẳng vào Lý Thanh, đôi mắt mang theo chút khẩn cầu.

Lý Thanh khẽ thở dài.

Chương 161

DTV EBOOK

Phải thừa nhận, An Tuyền hiện tại thực sự rất đẹp. Nếu không, làm sao năm đó lại lọt vào mắt của tên hoàn khổ Nhị thiếu gia nhà Nghiêm Gia kia?

“Ở lại tuy tốt, nhưng với người theo đuổi võ đạo như ta, đi nhiều nơi, giao thủ với các cao thủ võ đạo khắp nơi, mới là điều quan trọng.”

“Hắc Diệu Thành không phải nơi thích hợp cho ta ở lâu.”

Lời này không phải giả. Lý Thanh không thể mãi ở lại Cực Dạ thế giới. Thỉnh thoảng quay về một chuyến thì được, nhưng nếu ở quá lâu, cuối cùng sẽ thu hút sự chú ý của những kẻ có ý đồ.

Mặc dù hiện tại hắn không coi Nghĩa Bang ra gì, nhưng tránh được rắc rối vẫn tốt hơn, đặc biệt để bảo toàn bí mật của mình.

Nghe đến đây, An Tuyền đã hiểu được ý tứ của Lý Thanh. Đây không phải vấn đề có thể níu kéo.

“Lúc trước, nếu không có người, ta và gia gia có lẽ đã chết đói ngoài đầu đường, chẳng ai thêm quan tâm.”

“Ân tình lớn như vậy, Tuyền Nhi không thể báo đáp nổi.”

Lời nói vừa dứt, trong đôi mắt trong trẻo của An Tuyền thoáng hiện lên chút hơi nước. Chỉ còn thiếu nước nói ra bốn chữ “lấy thân báo đáp”.

Nàng cắn nhẹ môi dưới, cúi đầu khẽ hỏi:

“Lý đại ca, về sau người sẽ còn trở lại chứ?”

Khó mà từ chối ân tình mỹ nhân.

Dù trong lòng thở dài không ngớt, nhưng sắc mặt của Lý Thanh vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Hắn đáp:

“Đương nhiên, ta đi du ngoạn thiên hạ, nhưng biết đâu một ngày nào đó lại giống như lần này, tiện đường ghé qua Hắc Diệu Thành nhìn lại cố nhân.”

“Người vừa đi là sáu năm, lần sau trở về sẽ là khi nào đây?”

An Tuyền khẽ hít một hơi, giọng nói nghèn nghẹn.

“Nhưng mà, ta đã hiểu ý người rồi. Đã như vậy, Tuyền Nhi chúc người võ đạo thuận buồm xuôi gió!”

Dứt lời, nàng quay người rời đi, không ngoảnh đầu lại.

Bất luận là trước kia hay hiện tại, nàng vẫn luôn như thế, hiểu chuyện và không bao giờ muốn gây thêm phiền phức cho người khác.

Lý Thanh nhìn bóng dáng nàng dần khuất xa, trong lòng không khỏi có chút xúc động. Nhưng cuối cùng, hắn vẫn quyết định giữ im lặng, chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn bóng lưng ấy dần tan biến dưới ánh sáng yếu ớt của năm dạ quang.

Khoảng chừng một ngày sau, Lý Thanh đã thu thập xong vàng bạc châu báu. Tất cả tài sản mà hắn vợ vét được đều được đóng gói cẩn thận và đặt lên lưng Thùng Cơm.

Ngày chia tay cuối cùng cũng đến. Nghĩa Bang cùng những người quen biết với Lý Thanh đều tới tiễn đưa.

Thiên Long, vị bang chủ cao lớn khôi ngô, đứng trước mặt Lý Thanh. Trong lòng ông dâng lên một dự cảm khó tả—có lẽ đây là lần cuối cùng trong đời ông gặp lại Lý Thanh.

“Lý huynh đệ, bất cứ khi nào, bất cứ nơi nào, Nghĩa Bang vẫn luôn mở rộng cửa đón người!”

Thiên Long bước tới, vỗ mạnh lên vai Lý Thanh.

Đôi mắt với người giống như một đại ca thực sự này, Lý Thanh cũng không khỏi cảm thấy có chút không ổn.

“Thiên Long đại ca, bảo trọng!”

Hắn khẽ cúi đầu, giọng nói đầy chân thành.

“Lý gia, bảo trọng!” Ngụy Thiên cũng tiến lên, giọng nói mang theo sự lưu luyến.

Lý Thanh gật đầu nhẹ với Ngụy Thiên, sau đó ánh mắt lướt qua tất cả những người đến tiễn biệt.

Nhưng trong đám đông ấy, An Tuyên không hề xuất hiện.

Lúc này, Triệu Khấu, gương mặt đầy vẻ nghiêm nghị, bước lên phía trước. Hắn đứng thẳng lưng, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào Lý Thanh.

“Lý đại ca, trước khi đi, có thể nào thỏa mãn một tâm nguyện nhỏ của tiểu đệ không?”

Lý Thanh hơi ngạc nhiên, ánh mắt lướt qua Triệu Khấu. Trong lòng, hắn nhớ lại ấn tượng sâu sắc về người này.

Khi vừa gia nhập Nghĩa Bang, Triệu Khấu từng bị Thiên Long chém một đao để kiểm tra bản lĩnh. Người ta nói rằng chỉ những kẻ mệnh lớn mới có thể sống sót để gia nhập bang hội này.

Và quả thật, Triệu Khấu đã chứng minh mình là kẻ mệnh lớn!

Về sau, trong những hành động đối phó Nghiêm Gia, Triệu Khấu đã thể hiện sự tàn nhẫn và quyết đoán. Hắn ra tay không chút do dự, điều này khiến Lý Thanh phải nhìn hắn bằng con mắt khác.

“Nói thử xem?” Lý Thanh mỉm cười, ánh mắt đầy hứng thú.

“Trước khi chia tay, ta muốn được lĩnh giáo thực lực thật sự của Lý đại ca! Những năm qua, ta đã đạt đến cảnh giới ngoại kình võ giả rồi!”

Nói đến đây, ánh mắt của Triệu Khấu lập tức sáng lên, đầy nhiệt huyết.

Ánh mắt ấy khiến Lý Thanh nhớ tới hai chữ: Vô si.

“Ha ha ha, chuyện nhỏ thôi, ngươi ra tay đi!”

Lý Thanh cười lớn, hoàn toàn không ngại thể hiện một chút võ đạo thực lực trước mặt Triệu Khấu.

Nghe vậy, Triệu Khấu khẽ liếm môi, rồi nhanh chóng vào thế. Khí huyết toàn thân của hắn lập tức dâng trào, luân chuyển mạnh mẽ trong cơ thể.

Trong Nghĩa Bang, chỉ có hai người đạt đến cảnh giới ngoại
kình võ giả—một là hấn, người còn lại chính là bang chủ
Thiên Long.

Tuy nhiên, Thiên Long luyện ngoại gia công phụ, tuổi đã cao,
khí huyết suy yếu. Với tư cách bang chủ, ông hiển nhiên
không muốn bị thách đấu.

Chương 162

DTV EBOOK

Hiện tại, Lý Thanh vừa trở về, Triệu Khấu nắm chắc cơ hội này, quyết không để lỡ, nhất định phải lĩnh giáo một phen!

Mọi người xung quanh đều hào hứng vây lại, ánh mắt lấp lánh vẻ mong chờ. Dù sao cũng đều là khách giang hồ, quen thuộc với những trận luận bàn võ công, chuyện như vậy không thể nào không kích thích.

Thiên Long đứng ở một bên, đôi mày khẽ nhíu lại nhưng cũng không có ý định ngăn cản.

Không chỉ có ông, những người trong Nghĩa Bang đã quen biết Lý Thanh cũng đều mang theo sự tò mò sâu sắc.

Sáu năm trước, Lý Thanh đã có thể đánh bại các cao thủ ngoại kinh. Nhưng giờ đây, võ đạo thực lực của hắn đã đạt tới cấp độ nào? Đây là điều mà không ít người thắc mắc.

“Lý đại ca, ngươi không dùng binh khí sao?”

Triệu Khấu liếc nhìn thanh đại chùy nặng nề trên lưng Lý Thanh, rõ ràng hắn không có ý định rút vũ khí.

Lý Thanh khẽ lắc đầu, đáp một cách điềm nhiên:

“Không cần, ngươi cứ việc rút đao. Không cần lo lắng cho ta.”

Lời nói này khiến mọi người xung quanh đều cảm thấy kích thích. Lấy thực lực hiện tại của Lý Thanh, nếu phải dùng binh khí để đấu với một võ giả ngoại kinh thì quả thực có chút quá coi thường bản thân.

Triệu Khấu im lặng một lát, sau đó không chút do dự rút thanh trường đao bên hông mình ra.

“Lý đại ca, đắc tội!”

Hắn nắm chặt thanh đao, ánh mắt lóe lên tia sắc bén:

“Nếu ngươi bị thương, ngược lại cứ ở Hắc Diệu Thành thêm vài ngày dưỡng thương, nhưng đừng trách tiêu đệ này không

báo trước!”

Dứt lời, Triệu Khấu đột ngột lao tới với tốc độ kinh người, thanh trường đao vẽ nên một đường sáng sắc bén, hướng thẳng tới Lý Thanh.

Triệu Khấu vừa tiếp cận, thân hình linh hoạt như báo săn. Đao pháp của hắn sắc sảo, mỗi góc độ đều mang theo sự tàn nhẫn và khó lường.

Tuy nhiên, Lý Thanh vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề có ý định né tránh hay phản ứng.

Đối mặt với lưỡi đao sắc bén đang chém tới, sắc mặt hắn vẫn không thay đổi, giống như chưa từng nhìn thấy.

Khi lưỡi đao chỉ còn cách hắn trong gang tấc, mọi người xung quanh đều nín thở, ánh mắt chăm chú vào cảnh tượng trước mắt.

Đây chính là một đao của ngoại kinh võ giả. Chẳng lẽ Lý Thanh định trực tiếp đón nhận mà không né tránh?

Ngay sau đó, một âm thanh thanh thúy của kim loại vang lên, tựa như tiếng chuông lạnh lạnh trong không gian.

“Ông!”

Trong nháy mắt, ánh sáng như tuyết từ lưỡi đao lóe lên trên không trung, nhưng rồi... biến mất hoàn toàn.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào tay Triệu Khấu. Thanh trường đao mà hắn cầm chắc nãy giờ, bỗng dưng không thấy đâu!

Triệu Khấu bối rối nhìn xuống, đôi tay trống rỗng.

Hắc Diệu Thành, bên ngoài, một người một hổ đi qua, bóng dáng hai thân ảnh hòa lẫn vào màn đêm, tiêu sái tự tại, không chút vướng bận.

Phía sau, thật lâu sau khi Lý Thanh và hắc hổ đã khuất dạng, đám người Thiên Long mới chậm rãi lấy lại tinh thần. Bọn họ vừa tận mắt chứng kiến điều gì? Tất cả đều quá kinh hãi, như thể linh hồn bị rung chuyển.

Bọn họ đã thấy được gì? Triệu Khấu, một võ giả đã bước vào cấp độ ngoại kinh, vậy mà trước mặt Lý Thanh chẳng khác nào một đứa trẻ, không chịu nổi dù chỉ một chiêu.

Thậm chí, hầu hết những người ở đó còn chưa kịp nhìn rõ Lý Thanh ra tay như thế nào. Trong nháy mắt, trường đao trong tay Triệu Khấu đã bị đánh rơi, xoay tròn trên không trung với tốc độ chóng mặt, vẽ nên một đường vòng cung hoàn mỹ rồi cắm sâu xuống mặt đất.

“Chẳng lẽ... đây chính là nội kình?” Triệu Khấu ngồi phịch xuống đất, gương mặt đầy khó tin xen lẫn rung động.

Gần bên hấn, trường đao đã cắm sâu nửa phần xuống đất, thể hiện sự mạnh mẽ của một chiêu vừa rồi.

“Triệu Khấu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngươi làm sao lại thua nhanh đến vậy?” Một người bên cạnh không nhịn được hỏi, giọng nói đầy vẻ tò mò khó giấu.

Triệu Khấu lắc đầu, sắc mặt phức tạp, thấp giọng nói: “Ta không biết. Tất cả xảy ra quá nhanh. Chỉ trong một nháy mắt, từ chuôi đao truyền đến một cỗ lực lượng mà ta căn bản không thể chống lại. Ngay lập tức, binh khí liền rời khỏi tay ta.”

Hấn nói xong liền cúi người xuống, dùng lực rút trường đao lên, cẩn thận quan sát. Ngay sau đó, ánh mắt hấn đột nhiên đông cứng, hít mạnh một hơi lạnh, cả người như bị chấn động.

“Tê!”

Trên bề mặt thân đao, rõ ràng hiện lên một dấu chỉ ấn sâu hoắm. Dấu vết ấy đâm xuyên từ một mặt đao qua tận mặt còn lại, tạo thành một vết lõm hoàn toàn hiển hiện ra ngoài.

Phải biết, điều này không phải toàn bộ sức mạnh của Lý Thanh. Động tác của hấn nhẹ nhàng như thể không chút cố sức, tựa như hành động thường nhật: ăn cơm, uống nước. Vậy mà lại tạo nên uy lực như vậy!

Ánh mắt Triệu Khấu trở nên sáng rực, hấn nhìn chằm chằm theo hướng Lý Thanh rời đi, trong lòng dâng lên một cỗ xúc động mãnh liệt. Hấn thậm chí muốn lập tức đứng dậy, chạy theo bái người này làm sư phụ.

Chương 163

DTV EBOOK

Nhưng đáng tiếc, Lý Thanh đã đi xa. Bóng dáng tiêu sái ấy đã hoàn toàn biến mất trong bóng tối.

Lúc này, Thiên Long bước lên, cầm lấy trường đao trên tay Triệu Khấu, chăm chú quan sát dấu chỉ ẩn. Chứng kiến dấu vết ấy, hắn nhìn không được bật cười lớn:

“Ha ha ha ha! Vị Lý huynh đệ của ta quả thật là thiên tài! Không chỉ thiên phú bất phàm, mà hắn còn có một tâm chí vô cùng kiên định đối với Võ Đạo!”

“Có lẽ chính nhờ tâm tính như vậy, hắn mới có thể trên con đường Võ Đạo đạt được thành tựu mà người khác chỉ dám mơ đến.”

“Làm cho người ta không thể không bội phục!”

Đám người Nghĩa Bang đứng xung quanh, ai nấy đều lặng người, trong lòng dâng lên cảm giác kính nể. Trong một thế đạo mà ngay cả bữa cơm cũng khó kiếm đủ no, lại có người nguyện ý từ bỏ danh lợi, địa vị, để lao vào con đường Võ Đạo – một con đường gần như mịt mù không lối thoát.

Từ biệt sáu năm, khi quay trở lại, hắn đã trở thành một cao thủ nội kinh. Ở một thời đại mà tuyệt vọng bao phủ, hắn sẽ còn trưởng thành tới mức nào?

Hóa Kinh Tông Sư sao?

Ngay cả Thiên Long cũng không dám nghĩ tới. Trong thế giới tối tăm này, đạt tới cảnh giới Võ Đạo Tông Sư chẳng khác nào một câu chuyện thần thoại.

Nếu là ở thời đại hoàng kim, thành tựu của Lý Thanh sẽ khoa trương tới mức nào?

“Hô!” Nghĩ đến đây, Thiên Long thở dài một hơi, đem toàn bộ cảm xúc rung động trong lòng bộc lộ qua tiếng thở ầy.

Sinh không gặp thời, anh hùng mạt lộ.

Điều đáng tiếc nhất là thời gian của hắn đã chẳng còn nhiều. Tương lai của Lý Thanh, dù có sáng rực đến mức nào, hắn e rằng sẽ không còn cơ hội để tận mắt chứng kiến.

“Được rồi, mọi người trở về đi. Nhớ kỹ, chỉ cần Nghĩa Bang còn tồn tại, Lý Thanh sẽ mãi mãi là một bang chủ khác của chúng ta!”

Khi này, Lý Thanh cùng hắc hồ tiếp tục hành trình, rời khỏi Hắc Diệu Thành, đi về phía Tây. Trên đường, cảnh vật chẳng có gì đặc biệt, chỉ có một màn đêm tối tăm kéo dài bất tận.

Tới khi đặt chân đến vùng dã ngoại hoang vắng, nơi hiếm người qua lại, xác định rằng không ai có thể đuổi theo từ đây, Lý Thanh quyết định quay trở lại Thịnh Thiên một chuyến.

Hắn cẩn thận giấu toàn bộ vàng bạc, châu báu, những thứ có giá trị liên thành, vào một góc bí mật trong lò rèn. Sau đó, để chuẩn bị cho hành trình tiếp theo, hắn đổi thêm vài thân phận giả và mua một lượng lớn lương khô, thịt khô, đảm bảo cho những ngày sắp tới.

Sau đó, Lý Thanh liền quay trở về Cực Dạ thế giới, tiếp tục hành trình về phía Cự Nham Thành.

Khoảng cách giữa Hắc Diệu Thành và Cự Nham Thành không hề ngắn. Dù cho Lý Thanh không ngủ không nghỉ, dốc toàn lực đi đường, cũng phải mất khoảng hai đến ba ngày.

Tuy nhiên, hắn lại không vội vã. Từng bước đi đều thông dong, như một lữ khách bình thường trên hành trình. Trong suốt quãng đường, hắn vừa di chuyển vừa diễn luyện kinh công bí tịch vừa đến tay, đồng thời tiếp tục tu luyện Kim Thân Thuật và Quy Tức Công.

Căn cứ theo số lần đoi bụng để tính toán, Lý Thanh ước lượng toàn bộ hành trình này sẽ mất khoảng bốn đến năm ngày.

Cuối cùng, dưới ánh đỏ của Nguyệt Hoa, phía trước hiện ra một tòa tường thành hùng vĩ. Đứng giữa vùng đất hoang vu, bức tường sừng sững, như ngạo nghễ thách thức thời gian.

Trên tường thành, được tô điểm bằng những viên nam dạ quang, phát ra ánh sáng nhỏ yếu, mờ nhạt nhưng kỳ dị.

Cự Nham Thành, cuối cùng cũng đã tới!

So với sự hỗn loạn và vô tổ chức của Hắc Diệu Thành, nơi này rõ ràng ngăn nắp hơn rất nhiều. Dưới sự quản lý của phủ thành chủ, mọi thứ ở đây đều hiện ra một sự quy củ và trật tự hiếm thấy.

“Cự Nham Thành này, trên bề mặt có hai cao thủ nội kinh. Còn sau lưng, liệu có tồn tại những cường giả mạnh hơn hay không, vẫn chưa thể biết được.”

“Chuyên này phải điệu thấp, tận lực không để lộ dấu vết. Điều quan trọng nhất là phải thăm dò rõ ràng tình thế trong thành.”

Lý Thanh đứng nhìn tòa thành gần ngay trước mắt, nhẹ giọng lầm bầm.

Thực tế, trong Cự Nham Thành, Nghĩa Bang cũng có một số cứ điểm bí mật, được thiết lập để tạo thuận tiện cho các thương đội của họ thực hiện giao dịch. Lần này, mục tiêu của Lý Thanh là tận dụng lợi thế đó để hành động, đồng thời tránh thu hút sự chú ý từ những thế lực khác.

Hồng Ngư Thương Hội, một thế lực lớn tại đây, hiện đang công khai thu mua các loại dã thú thời ánh nắng. Nếu Thùng Com – con mãnh hổ khổng lồ – được mang thẳng vào thành một cách lộ liễu, chắc chắn sẽ gây sự chú ý từ Hồng Ngư Thương Hội. Điều này không hề có lợi trong bối cảnh chưa rõ phủ thành chủ và thương hội này có những cao thủ nào ẩn giấu phía sau.

Dĩ nhiên, nếu chỉ là nội kinh võ giả, Lý Thanh tự tin rằng mình hoàn toàn không cần e ngại. Nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Sau khi đợi gần một ngày bên ngoài thành, người mà Lý Thanh muốn gặp cuối cùng cũng xuất hiện.

Chương 164

DTV EBOOK

Trên con đường nối giữa Hắc Diệu Thành và Cự Nham Thành, một thương đội mang tiêu chí của Nghĩa Bang đã lộ diện.

Nhìn thấy tiêu chí đặc trưng, Lý Thanh lập tức hành động, nhanh chóng xuất hiện trước đoàn thương đội.

“Lý đại ca, xe chở lương thực này là trống không. Huynh có thể đưa con mãnh hổ của mình vào trong đó.”

Người phụ trách thương đội, hiển nhiên đã nhận được sự dẫn dò từ Thiên Long trước đó, nên mọi thứ được sắp xếp gọn gàng, chu đáo.

Lý Thanh không nói thêm gì, chỉ ra hiệu cho Thùng Com – tuy không tình nguyện – chui vào chiếc xe chở lương thực, sau đó đóng cửa xe thật chặt.

Chiếc xe này, vốn được thiết kế đặc biệt để vận chuyển lão hổ, giờ đây nằm trong tầm kiểm soát của chính Lý Thanh. Với sức mạnh vượt trội, hắn kéo chiếc xe nặng hàng trăm cân một cách nhẹ nhàng như thể chỉ kéo một xe nắm hắc mạch thông thường.

Đoàn thương đội tiếp tục tiến lên, tới cửa thành. Thủ vệ ở đây chỉ liếc nhìn qua tiêu chí của Nghĩa Bang trên đoàn xe, liền lập tức cho qua mà không hề cản trở.

Tuy nhiên, Lý Thanh vẫn quan sát rất kỹ. Hắn chú ý thấy rằng khi vào thành, người của thương đội đã nộp một số lượng tinh phiến màu đen hình thoi cho thủ vệ.

Nhờ sự che giấu của thương đội, Lý Thanh thuận lợi tiến vào Cự Nham Thành, không gặp bất kỳ trở ngại nào.

iếc nhìn một lượt, Lý Thanh nhanh chóng nhận ra nơi này và Hắc Diệu Thành có rất nhiều điểm khác biệt.

Đầu tiên, Cự Nham Thành rộng lớn hơn rất nhiều. Không chỉ là một thành thị quy mô lớn, mà ngay cả kiến trúc trong thành

cũng vượt xa Hắc Diệu Thành về mặt kích thước, mỗi công trình đều đồ sộ hơn hẳn.

Điều gây ấn tượng nhất chính là những con đường chính. Chúng rộng lớn đến mức dù có bảy, tám cỗ xe ngựa chạy song song, vẫn không hề tạo cảm giác chen chúc hay chật chội.

Vừa bước vào trong thành, người liên lạc với Lý Thanh từ trước đó đã tiến đến, mang theo một chiếc túi vải kín đáo trao cho hắn.

“Lý đại ca, đây là những thứ bang chủ dặn ta mang đến cho huynh.” Người kia nói, giọng điệu đầy vẻ tôn kính.

Lý Thanh nhận lấy chiếc túi, cảm thấy sức nặng trong tay. Hắn hơi nhấc lên để ước lượng, cảm thấy có chút trĩu nặng, liền thuận miệng hỏi: “Trong này là cái gì?”

Người liên lạc nhướn miệng cười, giải thích ngay: “Đây là tiền tinh. Ở Cự Nham Thành, tất cả giao dịch đều sử dụng loại vật này. Trong túi này có lượng tiền đủ để mua hai đầu giáp trụ.”

Nghe vậy, Lý Thanh khẽ gật đầu, không hề từ chối. Hắn nhận lấy chiếc túi, cẩn thận cất vào trong ngực.

“Không tệ. Người tên gọi là gì?” Lý Thanh hỏi, ánh mắt quan sát người đối diện.

Người liên lạc này mang dáng vẻ điển hình của một con buôn: khuôn mặt hẹp, nụ cười luôn tỏ ra khiêm nhường, nhưng trong đôi mắt híp lại luôn ánh lên nét tính toán chi li.

Nghe được Lý Thanh hỏi tên, hắn lập tức bật cười, vội đáp: “Lý đại ca, ta gọi là Miêu Thất.”

Cự Nham Thành, Lạc Thạch Nhai.

Không ai chú ý đến sự xuất hiện của một tiệm thợ rèn mới trên con đường này.

Âm thanh đinh đinh đang đang hòa quyện với tiếng kim loại gõ vang lên không ngừng. Lý Thanh, với sự tỉ mỉ, cẩn thận bày từng nông cụ, dao cắt, và vũ khí đơn giản lên kệ hàng, khiến cửa tiệm nhanh chóng đi vào ổn định.

Vừa đến đây, Lý Thanh vẫn giữ thói quen của mình, mở một tiệm thợ rèn để làm nơi ẩn mình tạm thời trong thành.

Cửa hàng này là nhờ Miêu Thất giúp hắn tìm được. Dù Cự Nham Thành là tòa thành lớn nhất Hắc Phong Vực, nhưng dân số không đông, trong thành vẫn còn nhiều kiến trúc bỏ trống. Vì vậy, thuê một gian cửa hàng làm thợ rèn không tốn quá nhiều tiền bạc.

Sau khi bày đầy kệ hàng với binh khí phổ thông và nông cụ, Lý Thanh kiếm được khoảng một năm rưỡi tuổi thợ, đủ để tạm an cư.

Khi mọi thứ đã hoàn tất, hắn lại không có việc gì để làm. Thời gian nhàn rỗi, hắn tập trung luyện tập kiếm ảnh bộ pháp, một môn khinh công mà hắn vừa học được.

Bộ khinh công này, khi phối hợp với Khinh La Thối, đã tạo ra hiệu quả bất ngờ. Hắn không cần nỗ lực quá mức để điều hòa khí huyết ở đôi chân, bởi nền tảng Khinh La Thối đã giúp hắn đủ khả năng tiếp thu bộ khinh công mới này một cách dễ dàng.

Nhờ vào nội kinh cao thủ cấp độ, hắn có thể kiểm soát khí huyết toàn thân trong thời gian ngắn, giúp tiến độ luyện tập khinh công tăng lên đáng kể.

Thời gian trôi qua nhanh chóng. Trong lúc luyện tập khinh công, Lý Thanh cũng không quên âm thầm thu thập tin tức trong thành.

Tại Cự Nham Thành, ngoài hai thế lực lớn nhất là phủ thành chủ và Hồng Ngự Thương Hội, còn lại là vô số bang phái lớn nhỏ. Ví dụ, khu vực mà Lý Thanh mở tiệm thợ rèn thuộc địa bàn của Sa Ngạc Bang.

Chương 165

DTV EBOOK

Sa Ngạc Bang mỗi khi nắm hắc mạch đến kỳ thu hoạch, đều tới cửa tiệm của Lý Thanh để lấy một chút đồ ăn hoặc nhận hai viên tiền tinh. Khoản này không đáng kể, nên Lý Thanh cũng không phản nản. Hễ bang chúng đến lấy, hẳn đều giao đủ.

Tuy nhiên, điều khiến hắn bất ngờ là, dù trong thành có nhiều bang phái, nhưng Cự Nham Thành lại yên tĩnh như một đầm nước đọng. Không hề có bang phái đại chiến, cũng chẳng thấy cảnh tranh giành địa bàn như hắn từng dự đoán.

Thậm chí, hai thế lực lớn nhất là Hồng Ngự Thương Hội và phủ thành chủ lại giữ mối quan hệ hòa bình đến bất ngờ, không hề xảy ra tranh chấp hay xung đột nào.

Điều này khiến Lý Thanh cảm thấy thất vọng. Nếu tình hình cứ bình lặng mãi như thế, chẳng lẽ hắn thực sự sẽ phải yên phận làm thợ rèn tại đây?

“Hồng Ngự Thương Hội này, chẳng lẽ thật sự chỉ là một thương hội bình thường? Nếu vậy, tại sao bọn họ lại dồn sức thu thập quang minh thời đại dã thú?” Lý Thanh tự lẩm bẩm, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc.

Trong số những điều khiến hắn đề tâm, đáng chú ý nhất là giáp trụ, một giống loài kỳ lạ. Hắn không tin rằng Hồng Ngự Thương Hội thu thập dã thú chỉ để bảo tồn giống loài. Trong thế đạo này, ai lại đi làm những chuyện vô nghĩa như vậy?

Chờ đợi gần một tháng, cuối cùng Cự Nham Thành, vốn như một đầm nước đọng, cũng xuất hiện biến động.

Ngày hôm đó, rất nhiều bang chúng Sa Ngạc Bang kéo đến tiệm thợ rèn của Lý Thanh.

“Lý sư phó, dạo này thế nào? Sinh ý có tốt không?”

Mấy người trẻ tuổi mang khí chất lưu manh và dáng vẻ vô lại bước vào cửa hàng của Lý Thanh. Chỉ thoáng nhìn qua, hắn đã nhận ra đám người này chính là những thành viên tầng chót của Sa Ngạc Bang, đám người sống lây lất nhờ bảo kê, chẳng mấy khi được xem trọng.

Đối với những kẻ như thế này, chỉ biết vài chiêu mèo ba chân, trong lòng Lý Thanh không bao giờ xem trọng. Tuy nhiên, về mặt hắn vẫn giữ sự bình thản, thậm chí cố ý ra vẻ niềm nở:

“Ồ, nhờ có phúc của các vị, miễn cưỡng cũng đủ dán cái miệng rồi.”

Sau đó hắn hời hợt tiếp lời:

“Ta nhớ hình như vẫn chưa đến kỳ giao tiền lương, vậy mấy vị đến đây là có chuyện gì?”

Người cầm đầu trong đám du côn bật cười, giọng điệu có chút bí hiểm:

“Hắc hắc, không phải tới lấy tiền đâu, hôm nay chúng ta tới là để bàn chuyện làm ăn với ngươi.”

Lý Thanh hơi nhướn mày, hỏi lại:

“Ồ? Chuyện làm ăn? Vậy nói thử xem.”

Người cầm đầu gật đầu, tiếp lời một cách nghiêm túc:

“Đúng vậy, chúng ta Sa Ngạc Bang muốn đặt trước một nhóm đồ sắt từ chỗ ngươi.”

Giữ vẻ điềm tĩnh, Lý Thanh hỏi:

“Cụ thể là thứ gì? Các ngươi định dùng để làm gì?”

Tên cầm đầu không đáp ngay, mà quay lại ra hiệu cho thuộc hạ. Chỉ một lát sau, một thứ bầy kẹp thú rỉ sét, cũ kỹ, trông chẳng còn ra hình dạng gì được đặt ngay trước mặt Lý Thanh.

Cái bầy đã quá cũ, đầy bụi bẩn và rỉ sét, đến mức khó có thể phân biệt các chi tiết bên trong.

Tên cầm đầu hớn hờ hỏi:

“Thế nào, Lý sư phó? Có nhận ra cái này không? Đây gọi là bầy kẹp thú, ngươi có làm được không?”

Lý Thanh cầm cái bẫy lên, chăm chú quan sát trong chốc lát, rồi thản nhiên đáp:

“Nhìn qua thì câu tạo không quá phức tạp. Ta có thể thử làm, hẳn là không vấn đề gì.”

Nghe lời khẳng định chắc nịch của hắn, đám người Sa Ngạc Bang liền cười lớn, vẻ mặt hài lòng:

“Ta đã nói mà, tiệm thợ rèn mới mở này chắc chắn có chút tài năng, không giống mấy tiệm khác chỉ biết rèn nông cụ!”

Tên cầm đầu tiếp lời:

“VẬY NGƯỜI BÁO GIÁ ĐI. CHÚNG TA DỰ ĐỊNH ĐẶT KHOẢNG MƯỜI CÁI BẪY KẸP THÚ NHƯ THẾ NÀY. CÓ THỂ TÍNH GIÁ RẺ CHÚT ĐƯỢC KHÔNG?”

Lý Thanh hơi nhếch môi, ánh mắt lóe lên tia giễu cợt. Dù hắn không có chút thiện cảm nào với đám thu phí bảo hộ sống bám này, nhưng giọng nói vẫn rất bình thản:

“TÍNH CẢ CHI PHÍ THỬ NGHIỆM CHẾ TÁC... HỪM... MƯỜI LĂM MAI TIỀN TÌNH MỘT CÁI.”

Con số này không hề thấp, nhưng cũng không đến mức quá đáng. Lý Thanh cố ý nâng giá lên một chút, lấy cớ rằng đây là chi phí thử nghiệm, tổng cộng sẽ thu của bọn chúng 150 mai tiền tình. Số tiền này đủ để hắn mua được một con giáp trụ từ Hồng Ngự Thương Hội.

Đám người Sa Ngạc Bang nghe xong liền cau mày suy tính, nhưng cuối cùng, tên cầm đầu vẫn gật đầu đáp ứng:

“ĐƯỢC RỒI, CỨ THEO GIÁ ĐÓ. LÀM XONG THÌ BÁO CHO CHÚNG TA, NHƯNG NHỚ LÀ PHẢI NHANH MỘT CHÚT!”

Sau khi dặn dò, đám người Sa Ngạc Bang rời khỏi cửa hàng của Lý Thanh. Hắn đưa mắt nhìn theo bóng lưng của chúng, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ suy nghĩ sâu xa.

“Bẫy kẹp thú? Chẳng lẽ bọn chúng định đi săn?”

Chương 166

DTV EBOOK

Cự Nham Thành hiện tại có nguồn cung cấp giáp trụ ổn định, mặc dù giá cả hơi đắt đỏ, nhưng thịt giáp trụ từ Hồng Ngự Thương Hội chất lượng rất tốt, đủ để thỏa mãn nhu cầu ăn uống trong thành. Vậy mà đám người này lại chịu bỏ ra 150 mai tiền tinh để đặt làm bấy kẹp thú, rõ ràng chi phí này không hề nhỏ.

Lý Thanh suy nghĩ:

“Với cái giá đó, nếu săn không được gì, chẳng phải bọn chúng sẽ lỗ nặng? Huống hồ, cái bấy này không phải thứ có giá trị lâu dài, để lâu sẽ bị gỉ sét và hư hỏng.”

Ngay khi hắn định điều tra xem gần đây trong thành có chuyện gì bất thường, một người bất ngờ xuất hiện trong tiệm thợ rèn, khiến hắn hơi kinh ngạc.

Miêu Thất bước vào với vẻ mặt phấn khởi, mở lời:

“Lý đại ca! Bang chủ của chúng ta gần đây có gửi thư. Ngài ấy bảo ta ở lại Cự Nham Thành để phối hợp với huynh trong mọi việc. Có chuyện gì cần làm, cứ việc phân phó ta!”

Nghe lời của Miêu Thất, Lý Thanh nhếch môi cười nhạt. Trong lòng hắn, một tia tính toán dần hiện rõ.

Lý Thanh thoáng chút ngạc nhiên nhìn Miêu Thất, nhưng ngay sau đó lập tức nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Quả thật là đúng lúc, giống như đang ngủ gật lại có người mang gối đầu tới.

Hắn nhếch môi, nói với giọng điệu đầy tính toán:

“Vừa hay, người giỏi việc tìm hiểu tin tức phải không? Gần đây, Sa Ngạc Bang nhờ ta làm một nhóm bấy kẹp thú, người giúp ta điều tra mục đích thật sự của bọn chúng là gì.”

Ánh mắt Lý Thanh khẽ nheo lại, giọng điệu có phần nhấn mạnh:

“Nhớ kỹ, phải thông minh, cẩn thận một chút. Đừng để lộ ra là người cố ý điều tra.”

Miêu Thất nghe xong, hai mắt sáng rực như đèn pha. Hắn gật đầu liên tục, giọng nói tràn đầy phấn khích:

“Không thành vấn đề! Cứ giao chuyện này cho ta!”

Dứt lời, Miêu Thất lập tức rời khỏi tiệm thợ rèn. Khi bước ra, thân thể hắn dường như vẫn còn hơi run rẩy, vẻ mặt lộ rõ sự hưng phấn khó che giấu.

Trong lòng Miêu Thất, một tia dự cảm đầy kích động dâng lên:

“Chẳng lẽ... bang chủ đã quyết định mở rộng tầm ảnh hưởng vào Cự Nham Thành? Phải chăng kế hoạch lớn đã bắt đầu rồi?”

Hắn nhớ rất rõ, trước đây Lý Thanh từng dùng một kế sách ngoạn mục để giúp bang chủ đánh bại Nghiêm gia, hoàn toàn chiếm lấy Hắc Diệu Thành. Chuyện này, đối với hắn, không có gì quen thuộc hơn nữa.

Giờ đây, Miêu Thất nghĩ rằng mình có cơ hội tham gia vào một hành động quan trọng như vậy.

Hắn nắm chặt hai tay, ánh mắt tràn đầy nhiệt huyết, trong đầu phảng phất nhìn thấy một tương lai rực rỡ đang chờ đợi mình phía trước. Tiền đồ sáng lạn, quyền lực và danh vọng dường như đã sắp nằm trong tầm tay hắn.

Kích hoạt thức bấy kẹp thú, Lý Thanh tuy rằng chưa từng chế tạo qua, nhưng cũng không phải là người xa lạ với loại bấy này.

Loại bấy này chuyên dùng cho việc săn bắn, độ khó không cao. Sau một chút nghiên cứu, Lý Thanh liền hiểu rõ nguyên lý vận hành.

Chỉ mất khoảng hai ngày công phu, hắn đã rèn đúc hoàn thành mười cái bấy kẹp thú.

Ngay lúc Lý Thanh đang dùng côn sắt để thử nghiệm độ bền của bấy kẹp thú, Miêu Thất, người phụ trách tìm hiểu tin tức, cuối cùng cũng mang tin đến.

“Lý đại ca, ta nghe được rằng Hồng Ngư Thương Hội gần đây nhận được tin tức đáng tin cậy. Tại phía nam Cự Nham Thành, trong khu rừng nấm, người ta đã phát hiện vài thớt sói hoang!”

Nghe đến đây, Lý Thanh lập tức đặt xuống bầy kẹp thú trong tay, tập trung lắng nghe tiếp.

“Hồng Ngư Thương Hội đã tuyên bố rõ ràng: chỉ cần bắt được một con sói, không chỉ nhận được 300 mai tiền tinh, mà còn được thêm một loại dược hoàn gọi là Sinh Huyết Hoàn!”

“Tiền tinh thì không đáng kể, nhưng cái Sinh Huyết Hoàn này lại khác. Ta nghe nói chỉ cần võ giả uống vào, khí huyết sẽ lập tức tăng trưởng đáng kể!”

Sinh Huyết Hoàn? Tăng trưởng khí huyết cho võ giả?

Lý Thanh vuốt cằm, trầm ngâm suy nghĩ.

“Hiện tại trong thành có bao nhiêu thế lực bắt đầu hành động? Người có nắm rõ không?” – Lý Thanh hỏi.

Miêu Thất suy nghĩ một chút rồi đáp: “Có rất nhiều, như Sa Ngạc Bang, Quyền Sơn Bang và một số bang phái khác, tất cả đều đã ra tay!”

Nghe vậy, Lý Thanh gật đầu nhẹ, sau đó nói: “Người đem những cái bầy kẹp thú này giao cho Sa Ngạc Bang, sau đó tiếp tục đề ý động tĩnh từ phủ thành chủ và Hồng Ngư Thương Hội trong thời gian này.”

“Bao trên người ta!” – Miêu Thất đập tay lên ngực, tự tin đảm bảo.

Sau khi Miêu Thất rời đi, Lý Thanh nhắm mắt lại, bắt đầu tính toán trong đầu.

Phía nam rừng nấm, nơi đó từng là một khu rừng rậm trong thời kỳ ánh nắng chiếu sáng. Nhưng sau khi mặt trời lặn, cây cối mục nát, toàn bộ đều bị thay thế bởi dị chủng cây nấm.

Điều bất ngờ chính là, trong khu rừng nấm này lại tồn tại sói hoang.

Sự xuất hiện của loài săn mồi cũng đồng nghĩa với việc trong rừng nấm này vẫn tồn tại một chuỗi thức ăn.

Chương 167

DTV EBOOK

“Phát hiện đàn sói cũng không phải điều gì kỳ lạ. Nhưng cái gọi là Sinh Huyết Hoàn mà Hồng Ngư Thương Hội đưa ra, quả thực rất thú vị.”

Ngoại kinh võ giả, hay còn gọi là Đoán Thể Cảnh võ giả, là cảnh giới rèn luyện thân thể. Ở cấp độ này, thể phách cần đạt tới khí huyết tràn đầy, tạo thành cảnh giới khí lực tự sinh, mới có thể bước vào cấp độ ngoại kinh.

Cảnh giới này thực ra không khó đạt tới nếu có thể chịu khổ cực rèn luyện, và mỗi ngày ăn thịt đủ đầy. Nhưng ở Cực Dạ thể giới, đồ ăn luôn khan hiếm, ăn no là một điều xa xỉ. Điều này khiến khí huyết của võ giả không thể tăng lên, khó lòng đột phá đến ngoại kinh cấp độ.

Thế nhưng, với một viên Sinh Huyết Hoàn trong tay, những võ giả chăm chỉ luyện công nhưng mãi không bước qua được ngưỡng cửa ngoại kinh, sẽ không khỏi bị cám dỗ.

“Bồi dưỡng dị chủng dã thú, lại còn chế được Sinh Huyết Hoàn, xem ra Hồng Ngư Thương Hội không đơn giản như ta từng nghĩ!”

So với những người khác, Lý Thanh đã đạt đến cấp độ nội kinh, nên viên Sinh Huyết Hoàn này không còn nhiều ý nghĩa với hắn. Nhưng hắn rất muốn biết, loại dược hoàn này được ai chế tạo, và họ đã dùng thủ pháp gì?

“Hồng Ngư Thương Hội phía sau chắc chắn có dị nhân!”

Sau khi xác định điều này, Lý Thanh càng thêm kiêng dè Hồng Ngư Thương Hội.

Dưới sự dụ dỗ từ Hồng Ngư Thương Hội, không ít bang phái lớn nhỏ trong thành đều đổ về khu rừng năm phía nam.

Một con sói đổi được 300 mai tiền tinh và một viên Sinh Huyết Hoàn, dù không bàn đến tác dụng thần kỳ của Sinh

Huyết Hoàn, chỉ riêng tiền tinh thôi cũng đủ khiến người ta động lòng!

ại Cự Nham Thành, 300 mai tiền tinh không phải là con số nhỏ, tương đương với việc mua được hai đầu giáp trụ – một nguồn thịt dồi dào. Điều này khiến ngay cả những bình dân bách tính ở Liên Thành Trung vốn khó khăn, cũng không khỏi động lòng.

Trong khoảng thời gian này, khu vực Nam Thành Môn của Cự Nham Thành trở nên vô cùng nhộn nhịp. Người ra kẻ vào nối liền không dứt, không khí náo nhiệt mười phần.

Nhưng không lâu sau, trong thành lại xuất hiện cảnh tượng hiếm thấy. Các con phố vốn đông đúc trở nên trống trải, vắng vẻ. Việc thiếu vắng những bang phái hỗn tạp, vốn thường xuyên hoạt động trong thành, đã khiến nơi đây lập tức trở nên yên tĩnh hơn nhiều.

Về phần Lý Thanh, hắn lại cực kỳ nhẫn nại. Hắn như một khổ hạnh tăng không có dục vọng, không chủ động tạo ra cơ hội mà chỉ im lặng chờ đợi thời cơ thích hợp xuất hiện.

Tuy nhiên, đối với các loại tin tức bên trong Cự Nham Thành, Lý Thanh chưa từng bỏ lỡ. Hắn có sự trợ giúp từ Miêu Thất, lại thêm bản thân hắn đôi lúc cũng tự mình đi lại để quan sát. Nhờ vậy, hắn đã nắm rõ thế cục trong thành.

Tính đến thời điểm này, khoảng nửa tháng đã trôi qua. Cuối cùng, những nhóm người rời thành để săn bắn cũng đã bắt đầu quay trở lại. Điều đáng chú ý là, lần này có người mang theo con mồi trở về!

Tại Nam Thành Môn, một nhóm người dẫn theo một con sói xám bị trói gô, trực tiếp hướng đến Hồng Ngư Thương Hội. Tin tức này nhanh chóng lan truyền, gây ra không ít náo động trong thành.

Rất nhiều người đổ đến để tận mắt chứng kiến sói xám, sinh vật vốn chỉ tồn tại trong những câu chuyện truyền miệng.

“Trời đất, hóa ra đây chính là sói sao? Nhìn hung dữ thật!”

“Nghe nói còn có một loài dã thú đáng sợ hơn cả sói, gọi là lão hổ, nhưng đáng tiếc bây giờ không còn ai thấy được nữa.”

“Nhìn vết thương trên người nó, vẫn còn sống được, ánh mắt của nó đáng sợ thật. Đường như nó đang ghi hận vậy!”

Đối với nhiều người sinh ra trong thời đại hắc ám, chưa từng nhìn thấy sói ngoài đời thực, họ chỉ biết đến nó qua những lời đồn đại. Khi tận mắt nhìn thấy, tất cả đều không khỏi kinh hãi trước sự hung mãnh của dã thú này.

Con sói xám này là chiến lợi phẩm của Chân Võ Bang, do chính bang chủ của họ đích thân dẫn đội bắt về.

Bang chủ Chân Võ Bang là một người đàn ông trung niên với gương mặt chữ quốc, mày rậm mắt to, nhìn qua toát lên vẻ trung hậu và nghĩa khí.

“Nhị đệ, lần này đổi được Sinh Huyết Hoàn thì người dùng đi. Chỉ cần người đột phá vào ngoại kinh cấp độ, Chân Võ Bang chúng ta sẽ có hai cao thủ ngoại kinh. Đến lúc đó, ai dám không nể mặt chúng ta?”

“Đương nhiên, các huynh đệ đều có công lao. Sau khi đổi thù lao từ Hồng Ngự Thương Hội, ta sẽ mua một đầu giáp trụ. Chúng ta sẽ cùng nhau ăn một bữa thịnh soạn, còn số tiền tinh dư lại thì chia đều cho mọi người!”

Lời nói phóng khoáng của bang chủ Chân Võ Bang ngay lập tức nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt và sự tin phục của các bang chúng.

Sau khi Chân Võ Bang trở về thuận lợi, các bang phái khác cũng lần lượt quay lại.

Có người như Chân Võ Bang, mang về chiến lợi phẩm đáng giá. Nhưng cũng không ít kẻ thất bại, trở về tay trắng. Thậm chí có những trường hợp vì tranh đoạt con mồi mà xảy ra xung đột đẫm máu.

Ngoài thành không tồn tại trật tự hay đạo nghĩa, tất cả đều dựa trên quyền lực và nắm đấm. Nếu không săn được con mồi, chỉ cần cướp được, thì đó chính là của mình!

Vì vậy, hành động săn sói lần này đã khiến không ít bang phái rơi vào tình trạng mâu thuẫn và tranh chấp đầy căng thẳng.

Nếu không nhờ phủ thành chủ đứng ra trấn áp, chắc chắn đã xảy ra không ít những vụ thảm sát đẫm máu.

Tuy nhiên, ngay cả sự uy nghiêm của phủ thành chủ cũng không thể ngăn được mọi sự việc.

Có một bang phái từng cướp đoạt con mồi của người khác. Kết quả, ba bang chúng của họ bị sát hại ngay tại nhà. Thi thể của họ chỉ được phát hiện khi mùi hôi thối bốc lên, khiến hàng xóm xung quanh phải báo cáo.

Sự kiện này lập tức khiến cả thành trở nên náo động.

Chương 168

DTV EBOOK

Trong thành có ba người chết, đều là bang chúng của Đại Hà Bang. Bang phái này có thế lực không hề tầm thường, nhân số đông đảo, trong bang còn sở hữu hai tên cao thủ ngoại kinh.

Với thực lực như vậy, Đại Hà Bang gần như sánh ngang với Hồng Ngự Thương Hội và phủ thành chủ.

Rất rõ ràng, trong hành động săn sói lần này, người của Đại Hà Bang không thật sự vào rừng để săn giết sói hoang, mà lại đi cướp đoạt con mồi của kẻ khác.

Từ phát biểu của bang phái này sau sự việc, cũng đủ thấy bọn chúng đã cướp được rất nhiều con mồi, thậm chí chí ít đã đổi đầu và trở mặt với hai đến ba bang phái khác.

“Máu của các huynh đệ sẽ không đổ vô ích. Nếu điều tra ra là ai ra tay, Đại Hà Bang sẽ không tiếc bất cứ giá nào để báo thù!”

Lời nói đầy lệ khí và ngông cuồng, thậm chí còn không để phủ thành chủ vào trong mắt.

Nhờ số lượng con mồi cướp được, Đại Hà Bang có vẻ đã nhận được nhiều lợi ích từ Hồng Ngự Thương Hội, khiến số lượng ngoại kinh võ giả trong bang tăng lên đáng kể.

Những xung đột tương tự giữa các bang phái, ở trong thành vẫn còn xảy ra khá nhiều.

“Cự Nham Thành quả thật không giống nơi khác, bang phái mọc lên như nấm, so với Hắc Diệu Thành, nơi này loạn lạc hơn nhiều.” Lý Thanh, sau khi nghe những chuyện này, không nhịn được cười.

Vừa nói xong, tiệm thợ rèn của Lý Thanh lại có động tĩnh. Hắn nghe tiếng, liền bước ra xem xét, hóa ra là đám lưu manh của Sa Ngạc Bang.

Những kẻ này cầm trên tay các bẫy kẹp thú, mặt mày âm trầm, vừa nhìn đã biết không mang ý tốt.

“Lý sư phó, bọn ta đến để trả hàng. Người cũng không cần hoàn toàn bồi thường, chỉ cần trả lại bọn ta 100 mai tiền tinh, coi như xong chuyện.”

Tên cầm đầu đám lưu manh tiến lên, mạnh tay ném mười chiếc bẫy kẹp thú dính đầy bùn đất xuống trước mặt Lý Thanh.

Trong hành động săn sói lần này, Sa Ngạc Bang tay không mà về, chẳng thu hoạch được gì. Chuyện này, Lý Thanh đã nghe qua trước đó.

Tính toán của chúng đúng là quá lộ liễu!

Ngồi ngả lưng trên ghế bành, Lý Thanh thậm chí còn có chút muốn bật cười.

Hắn nhặt một chiếc bẫy kẹp thú lên, nhìn sơ qua rồi mở miệng nói:

“Sao? Cái bẫy này khó dùng à? Ta thấy không có vấn đề gì mà.”

Vừa nói, hắn vừa làm mẫu, mở chiếc bẫy ra cho bọn chúng xem. Chiếc bẫy vẫn hoàn hảo, không chút tổn hại, các lưỡi dao sắc bén như mới.

“Không có vấn đề thật, nhưng bọn ta không muốn dùng nữa. Người trả lại 100 mai tiền tinh, như vậy người vẫn còn lãi ít nhất 50 mai tiền tinh.”

“Đã đủ nhân nghĩa rồi, cũng đừng nói là không nể mặt.”

Sa Ngạc Bang đám lưu manh này càng lúc càng tỏ ra đắc ý. Trong số đó, vài kẻ còn nghĩ rằng để lại cho Lý Thanh năm mươi mai tiền tinh đã là quá nhiều, thậm chí mười viên cũng là đủ.

Nghe những lời ngông cuồng đó, khóe môi Lý Thanh khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười nguy hiểm.

“Haha, thật coi ta là cửa hàng bán hàng qua mạng sao? Còn bảy ngày không lý do trả hàng à?”

Dù rằng đối với tiền tinh, Lý Thanh không phải quá coi trọng, bởi nếu đem đến nơi khác, chúng chẳng khác gì một đồng phế liệu. Nhưng điều khiến hắn khó chịu chính là việc Sa Ngạc Bang cũng dám leo lên đầu hắn ngồi.

“Xin lỗi, chỗ ta không có cái gọi là trả hàng. Nếu hàng có vấn đề về chất lượng, ta có thể chế tạo lại, nhưng không trả tiền.”

Vừa nói, Lý Thanh vừa thản nhiên ném những chiếc bẫy kẹp thú vào chân đám lưu manh.

Lời này vừa dứt, sắc mặt đám người Sa Ngạc Bang lập tức sa sầm lại.

“Lý sư phó, người đừng có không biết điều mà không nể mặt!”

Lý Thanh không thèm liếc nhìn bọn chúng một cái, bình thản đáp:

“Mặt mũi là thứ tự mình kiếm lấy, không phải thứ người khác cho.”

“Hừ, không ngờ Lý sư phó người gan lớn thật, ngay cả tình cảm của Sa Ngạc Bang cũng dám không nể!”

Nói xong, mấy tên lưu manh bắt đầu đưa tay về phía hông, chuẩn bị rút đao, rõ ràng muốn dùng nó để dọa Lý Thanh.

Nhưng đời này Lý Thanh đã cầm qua vô số đao, những thứ đao mà đám người này từng thấy còn chẳng đáng nhắc đến. Làm sao một chút thanh thế như thế này có thể khiến hắn sợ?

“Ta khuyên các người tốt nhất đừng rút đao. Thành thật cầm đồ rời đi, bằng không hậu quả các người không gánh nổi đâu.”

Ngữ điệu của Lý Thanh vẫn bình thản, như không có chút uy hiếp nào, nhưng lại khiến lòng người bất an.

Lời này lọt vào tai bọn Sa Ngạc Bang, chúng hoàn toàn không cảm thấy có trọng lượng gì.

Bá!

Tên cầm đầu nghiêng răng, rút phăng trường đao bên hông, chuẩn bị đặt lưỡi đao lên cổ Lý Thanh.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, trường đao đột nhiên không cánh mà bay khỏi tay hắn. Chỉ trong chớp mắt, lưỡi đao

đã nằm gọn trong tay Lý Thanh.

Không biết từ lúc nào, Lý Thanh đã ngồi thẳng người dậy, một tay cầm lưỡi đao, bình thản đánh giá.

Chương 169

DTV EBOOK

Đám lưu manh này cuối cùng cũng nhận ra mình vừa đá trúng tấm thép. Ông chủ tiệm thợ rèn này tuyệt đối không phải loại dễ bị bắt nạt như bọn chúng tưởng.

“Ngươi... ngươi đợi đây! Chúng ta sẽ cho bang chủ đến tìm ngươi nói chuyện!”

“Lộc cốc!”

Tiếng giày chạm đất vang lên, bọn chúng ngay lập tức tỏ ý rút lui, không dám gây thêm xung đột. Lời nói cứng rắn của bọn chúng giờ đây chỉ như lời biện minh yếu ớt để giữ lại chút thể diện.

Tuy nhiên, Lý Thanh không định dễ dàng bỏ qua. Khi bọn chúng vừa quay lưng định rời đi, một giọng nói lạnh lẽo vang lên từ phía sau:

“Ta để cho các ngươi đi rồi sao?”

Giọng nói này như một cơn gió lạnh thấu xương, thổi vào tai bọn chúng, khiến từng người cảm thấy rét run tận đáy lòng.

“Ngươi còn muốn thế nào nữa? Tiên, bọn ta không trả lại đâu!”

“Lý sư phó, ngươi nên nghĩ kỹ. Bọn ta là người của Sa Ngạc Bang, bang chủ của bọn ta chính là cao thủ ngoại kinh!”

Lý Thanh đứng dậy, trên môi hiện lên một nụ cười lạnh lẽo, hần chậm rãi mở miệng:

“Ta đã nói rồi, mặt mũi là thứ tự mình kiếm được, không phải dựa vào người khác cho.”

“Ta đã bảo các ngươi đừng động đao, vậy mà không chịu nghe.”

Nói xong, Lý Thanh dùng tay vận kinh lực, một cách dứt khoát bẻ gãy thanh đao trong tay.

Âm vang!

Âm thanh kim loại bị bẻ gãy vang lên lạnh lạnh, khiến bầu không khí trong tiệm thợ rèn đột nhiên lạnh đi vài phần.

Nhìn thấy thanh đao bị bẻ gãy như thế, đám người Sa Ngạc Bang mặt tái mét, chân như muốn khụy xuống.

“Lý đại gia, ngài đại nhân có đại lượng, xin tha cho bọn ta một con đường sống!”

Đùng!

Vừa nói xong, cả đám quỳ sụp xuống, bộ dáng nhếch nhác, hoàn toàn mất hết chút cốt khí.

Nhìn cảnh tượng này, Lý Thanh chỉ cười khẩy, ánh mắt khế lóe lên vẻ giễu cợt. Hắn lạnh lùng nói:

“Bốn người các ngươi, giờ tự tát vào mặt nhau đi. Ai tát mạnh nhất, ta sẽ thả người đó trước.”

“Cái này...”

“Ân?”

Ánh mắt của Lý Thanh ánh lên tia sắc bén, chỉ một cái liếc nhìn cũng đủ khiến một tên trong bọn giật mình. Hắn lập tức quay qua, giáng mạnh một bạt tai lên mặt người bên cạnh.

Chỉ trong chốc lát, không khí trong tiệm thợ rèn tràn ngập tiếng bốp bốp vang dội.

Đùng! Đùng! Đùng!

Đến khi gương mặt của cả bọn đã đỏ ửng, tay chân run rẩy, thì đúng lúc này Miêu Thất từ ngoài bước vào.

Miêu Thất trông thấy bốn tên đang quỳ sụp trước mặt Lý Thanh, trên mặt không giấu được vẻ kinh ngạc, nhưng hắn không hỏi nhiều mà lập tức tiến đến bên cạnh Lý Thanh.

Thấy Miêu Thất đến, Lý Thanh chỉ nói ngắn gọn:

“Đi đi, cút hết cho ta.”

Ngay khi lời này vừa thốt ra, đám người kia như được đại xá. Chúng sợ đến mức tè cả ra quần, lập tức bỏ chạy thục mạng ra khỏi tiệm thợ rèn. Những thứ như bẫy kẹp thú hay kế hoạch kiếm tiền, tất cả đều bị vứt lại phía sau.

Lúc này, Miêu Thất mới lên tiếng:

“Lý đại ca, nghe nói Tần thành chủ của phủ thành chủ chuẩn bị tổ chức một buổi thọ yến lớn. Ông ta mời tất cả những bang phái có danh tiếng trong thành đến tham gia.”

Miêu Thất sau khi gặp đám du côn lưu manh của Sa Ngạc Bang, lập tức báo cáo lại tất cả những tin tức mình gần đây nghe được cho Lý Thanh.

“Bày thọ yến? Còn mời những bang phái có diện mạo chi chủ tới tham gia?”

Lý Thanh vừa nghe vừa vuốt cằm, ánh mắt chăm chú, cố gắng suy nghĩ kỹ càng về ý nghĩa ẩn chứa đằng sau chuyện này.

Đầu tiên, thọ yến chắc chắn là một lời bịa đặt.

Trong thời đại u tối này, mọi người đã không còn đủ tinh thần để nhớ đến ngày sinh nhật của chính mình.

Rõ ràng, cái gọi là thọ yến thực chất chỉ là một cái cớ. Có lẽ mục đích thực sự là tổ chức một buổi gặp mặt, nơi các nhân vật có tiếng tăm trong những bang phái có thể đối thoại, hóa giải một số mâu thuẫn.

Với tư cách là người cai quản toàn bộ Cự Nham Thành, thành chủ chắc chắn không muốn nhìn thấy tình hình dưới quyền mình ngày càng hỗn loạn.

Tuy nhiên, nếu đã rộng rãi mời tất cả những nhân vật có địa vị trong thành, điều này cũng có nghĩa là Hồng Ngự Thương Hội sẽ nhận được lời mời.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh chợt nảy ra một ý nghĩ mới, khiến tâm trạng của hắn trở nên thoải mái.

“Miêu Thất, ngươi nói xem, tại Cự Nham Thành này, ta có được coi là một nhân vật có diện mạo hay không?”

Nghe câu hỏi của Lý Thanh, Miêu Thất lúng túng, gãi đầu một cái rồi bối rối đáp:

“À... cái này...”

Không thể trách Miêu Thất được. Thực sự, Lý Thanh vốn quá mức vô danh. Dù hắn là nội kinh cao thủ, nhưng từ khi đến

thành phố này, hấn không làm gì nổi bật. Ngược lại, hấn lại chăm chỉ dựng lên một tiệm thợ rèn, sống cuộc đời bình dị.

Nếu là người khác, vừa đến thành, chuyện đầu tiên họ làm chắc chắn sẽ là báỉ kiến thành chủ phủ hoặc Hồng Ngự Thương Hội. Dù không làm gì lớn lao, chí ít cũng phải tạo dựng chút danh tiếng, có thể làm mọi việc thuận lợi hơn.

Chương 170

DTV EBOOK

Lý Thanh, ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy có phần mâu thuẫn.

“Chẳng lẽ ta đã quá cẩn thận sao?”

Nhưng ngay lập tức, hấn bác bỏ ý nghĩ đó. Mục tiêu của hấn là điều tra những hành động bất thường của Hồng Ngự Thương Hội, vì vậy việc giữ mình trong bóng tối vẫn là lựa chọn khôn ngoan nhất.

“Miêu Thất, người nói rằng phủ thành chủ mời các đại bang phái bang chủ, vậy chắc chắn Sa Ngạc Bang cũng sẽ nhận được thư mời đúng không?” Lý Thanh thuận miệng hỏi.

Miêu Thất không do dự, lập tức trả lời:

“Điều này thì không cần nghi ngờ. Dù Sa Ngạc Bang không phải là bang phái lớn, nhưng bang chủ của nó dù sao cũng là một ngoại kinh cao thủ, nên chắc chắn có tên trong danh sách mời!”

“Hơn nữa, đại đa số người nhận lời mời cũng sẽ không từ chối, bởi vì phủ thành chủ tuyên bố rằng họ sẽ chiêu đãi bằng vài hũ lão tửu ủ lâu năm!”

Rượu ngon luôn là thứ mà bất kỳ ai cũng khao khát. Dù Miêu Thất chưa từng nếm qua, nhưng hấn từng chứng kiến những lần Hồng Ngự Thương Hội tổ chức đấu giá, mỗi vò rượu đều được bán với giá trên trời.

Trong thời đại này, phần lớn rượu ngon đều là những sản phẩm lưu lại từ thời đại trước.

Cũng từng có lời đồn rằng Hồng Ngự Thương Hội đang cố gắng tìm cách ủ ra một loại rượu thuộc về thời đại này.

Nhưng dù lời đồn có thật hay giả, không ai có thể biết chắc.

“Thì ra là vậy...” Lý Thanh khẽ đáp, trong lòng dường như đã có chút tính toán.

Hôm đó, tiệm thợ rèn của hắn đóng cửa sớm hơn mọi khi.

Thạch Bảo Nhai, tổng đường của Sa Ngạc Bang.

Dù bang phái này có bang chủ là một ngoại kinh cao thủ, nhưng tại Cự Nham Thành, bọn họ chỉ miễn cưỡng chiếm được ba con phố nhỏ để làm địa bàn.

Dù sao, phủ thành chủ vẫn là thế lực lớn nhất tại đây, và họ luôn đặt ra một số giới hạn để kiểm soát những bang phái nhỏ lẻ bên dưới.

Nếu không kiểm soát, toàn bộ thành trì sẽ bị các bang phái phân chia, khiến bách tính bình thường khó lòng sống yên ổn.

Như lời Miêu Thất nói, bang chủ Sa Ngạc Bang – Kha Lạc Đạt cũng đã nhận được thư mời từ phủ thành chủ.

“Ha ha, thọ yến sao?” Kha Lạc Đạt cười nhạo, khuôn mặt sẹo trên sống mũi khế nhãn lại khi hắn nhếch môi.

“Tần Tu, lão thất phu đó, còn có thể nhớ ngày sinh của mình sao? Lão già sợ trong thành xảy ra hỗn chiến nên mới làm mấy trò này.”

Tuy lời nói đầy khinh miệt, nhưng hắn cũng không thể phủ nhận rằng buổi yến tiệc có rượu ngon như vậy vẫn rất đáng để tham dự.

Dù lớn lên trong thời đại hắc ám, Kha Lạc Đạt từng có cơ hội uống qua vài loại rượu ngon. Hương vị ấy mỗi khi hồi tưởng lại đều khiến tinh thần hắn thoáng cảm thấy say mê.

Trong thời đại này, rượu là thứ hàng hóa tuyệt đối hiếm có và quý giá.

Bỗng dưng, từ ngoài đường khẩu vọng vào mấy tiếng kêu khóc lớn:

“Bang chủ! Bang chủ! Người nhất định phải làm chủ cho chúng ta!”

“Chúng ta bị đánh! Mà còn là người luyện võ nữa!”

Nghe thấy tiếng la ó, Kha Lạc Đạt lập tức nhíu mày. Hắn khoác lên mình chiếc áo trấn thủ dày, đồng thời suy nghĩ xem gần đây Sa Ngạc Bang có đắc tội với nhân vật nào không nên đắc tội hay không.

Từ việc đi săn sói cho đến các hành động gần đây, hẳn chắc chắn rằng bang phái của mình không có tranh cướp con mồi của bang khác.

Thậm chí trước đó rất lâu, Sa Ngạc Bang luôn được coi là một bang phái trung lập, không gây thù chuốc oán với ai.

“Lăn vào đây!” Kha Lạc Đạt trầm giọng ra lệnh.

Rất nhanh, bốn tên du côn lưu manh bước vào, gương mặt bầm tím sưng đỏ, dấu vết bàn tay in rõ trên da thịt khiến cảnh tượng trông vô cùng nhục nhã.

Thấy cảnh này, sắc mặt Kha Lạc Đạt lập tức trầm xuống.

Dù gì đi nữa, Sa Ngạc Bang cũng là một bang phái có diện mạo. Những tên du côn này tuy không phải hạng tốt đẹp gì, nhưng có câu “đánh chó phải ngó mặt chủ”.

Việc bọn chúng bị đánh toi bời như vậy chẳng khác nào một cái tát thẳng vào mặt hắn.

“Nói rõ ràng, chuyện gì đã xảy ra!” Kha Lạc Đạt trầm giọng hỏi, ánh mắt sắc lạnh khiến cả bốn người không dám nói dối.

Rất nhanh, bốn tên luân phiên kể lại, vừa thêm mắm thêm muối, vừa tô vẽ để che đậy sự yếu kém của mình.

Theo lời chúng, hành động của Lý Thanh quả thực là tội ác tày trời. Hắn kiêu ngạo, ngang tàng, hoàn toàn không coi Sa Ngạc Bang ra gì.

“Bang chủ, người không biết đâu! Cái tên Lý thợ rèn đó thật sự quá đáng chết, mới đến đây được một thời gian ngắn mà đã dám làm càn như vậy!”

“Đúng vậy! Cứ cái đà này, chẳng mấy chốc cả Cự Nham Thành sẽ phải đổi sang họ Lý hết!”

“Từ nhỏ đến giờ, ta chưa từng gặp qua kẻ nào phách lối đến thế!”

“Đúng, đúng vậy!”

Là người đứng đầu một bang phái, Kha Lạc Đạt tự nhiên không dễ dàng tin lời một phía.

Hắn khôn ngoan phân tích, hiểu rằng những lời này phần thật, phần giả. Hắn dường như đã có thể đoán ra phần nào chân tướng sự việc.

Chương 171

DTV EBOOK

Bất quá, vẫn là câu nói kia: đánh chó cũng phải nhìn chủ nhân, chuyện này không thể cứ thế mà bỏ qua được.

“Trước hết không nên hành động thiếu suy nghĩ. Ta sẽ sai người đi tìm hiểu kỹ xem Lý thợ rèn này rốt cuộc là nhân vật như thế nào.”

“Mấy ngày tới, các người từng đưa một phải giữ yên lặng cho ta, không được gây chuyện thị phi nữa!”

Kha Lạc Đạt vừa dứt lời, bốn tên vô lại mặt mũi bầm dập lập tức trở nên phấn khích, thần sắc đầy hả hê.

“Có bang chủ ra tay, nhất định có thể khiến cái tên thợ rèn kia sợ đến tè ra quần!”

“Đúng vậy! Bang chủ mà ra tay thì hấn chỉ có nước khóc!”

Nhưng Kha Lạc Đạt chỉ lắc đầu, thận trọng hơn bọn chúng nhiều.

Trước khi điều tra rõ ràng, hấn tuyệt đối không muốn hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu như Lý thợ rèn chỉ là một kẻ gà mờ về võ công, thì việc dạy dỗ một hai lần chẳng phải vấn đề lớn. Thậm chí, nếu thấy tài năng, hấn còn có thể cân nhắc chiêu mộ vào bang.

Nhưng nếu đối phương là một cao thủ ngoại kinh cấp độ Võ Đạo, thì chuyện này không đơn giản chỉ là dạy dỗ nữa. Khi đó, việc xử lý phải được cân nhắc kỹ lưỡng hơn.

Bốn tên vô lại chỉ vì gây chuyện mà đắc tội một võ giả cùng cấp bậc, hấn cũng không ngu ngốc đến mức tự chuốc họa vào thân. Nếu quả thật đúng như vậy, nói không chừng chính Kha Lạc Đạt cũng sẽ đích thân đánh bọn chúng một trận.

Những chuyện vặt vãnh, như làm mưa làm gió trước mặt bách tính, còn có thể bỏ qua. Nhưng nếu chọc phải phiền phức quá lớn, hấn tuyệt đối sẽ không khoan dung.

“Đi đi, tất cả cắt hết cho ta! Chờ khi nào ta điều tra rõ nội tình của Lý thợ rèn, lúc đó mới quyết định.”

Kha Lạc Đạt phát tay áo, ra hiệu cho bốn tên du côn rút lui.

Nhưng ngay khi chúng chưa kịp rời khỏi, một giọng nói cười mở, thanh tịnh bỗng vang lên!

“Không cần phiền phức vậy đâu, Kha bang chủ. Người muốn tra nội tình gì, ta tự mình sẽ nói cho người biết.”

Nương theo tiếng nói thanh thoát, cười mở vừa vang lên, bang chủ Sa Ngạc Bang – Kha Lạc Đạt lập tức co rút con người, giọng nói trầm thấp lộ ra vẻ phần nộ:

“Thật to gan!”

Bốn tên du côn lưu manh từng chịu thiệt tại tiệm thợ rèn, nghe thấy giọng nói quen thuộc liền run rẩy không ngừng, hai chân không tự chủ được mà mềm nhũn.

“Bang chủ... Là thợ rèn kia! Chính là giọng của hắn!”

Không cần phải nói thêm, Kha Lạc Đạt cũng đã hiểu rõ rằng Lý thợ rèn tự mình tìm tới cửa.

Một mình dám xông thẳng vào địa bàn Sa Ngạc Bang, hành động cả gan làm loạn này đã khiến hắn phải kiêng dè.

Dù không nói ra, nhưng trong lòng hắn thầm nghĩ: với lực lượng phòng thủ nghiêm ngặt tại tổng đường khẩu, làm sao một người có thể dễ dàng tiến vào được? Thủ vệ tại cửa đã xảy ra chuyện gì?

Suy nghĩ thông suốt điểm này, Kha Lạc Đạt hít sâu một hơi, trong lòng dâng lên cảm giác bất an.

Nếu như Lý thợ rèn không chỉ lặng lẽ đột phá vòng vây mà còn giải quyết toàn bộ lực lượng trung kiên của Sa Ngạc Bang, vậy thực lực của người này có lẽ còn vượt xa hắn.

Rất nhanh, Lý Thanh xuất hiện trong tầm mắt. Hắn bước đi thẳng tắp, dáng vẻ bình thản, ánh mắt rực sáng toát lên sự tự tin tuyệt đối.

Kha Lạc Đạt cố giữ bình tĩnh, nhưng vẫn không thể che giấu sự cảnh giác, trầm giọng hỏi:

“Người vào đây bằng cách nào? Người đã làm gì thủ vệ cửa ra vào?”

Lý Thanh khoanh tay sau lưng, khoe môi nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, giọng điệu ung dung:

“Không cần lo lắng, bọn họ chỉ là một mối, nằm nghỉ ngơi một lát thôi.”

Không cần nhiều lời, thái độ tự nhiên của Lý Thanh đã ngầm khẳng định rằng thực lực của hắn không hề thua kém Kha Lạc Đạt.

Ánh mắt Kha Lạc Đạt dán chặt vào Lý Thanh, giọng nói mang theo sự dè chừng:

“Các hạ, người giáo huấn người dưới tay ta vẫn chưa đủ, còn muốn tự mình tới tìm phiền phức? Có phải người đã quá đáng?”

Lý Thanh không trả lời trực tiếp, thân nhiên bước qua đám du côn lưu manh mà chẳng buồn liếc mắt. Hắn tiến tới trước bàn, nhẹ nhàng nhắc lên một chiếc chén gốm sứ từ thời đại cũ, vừa ngắm nghía vừa khẽ cười:

“Người không phải muốn tra lai lịch của ta sao? Hiện tại ta đã đến, có gì muốn biết, cứ hỏi đi.”

Hắn đứng quay lưng về phía Kha Lạc Đạt, dáng vẻ hoàn toàn không có chút phòng bị, như thể chẳng xem bang chủ Sa Ngạc Bang ra gì.

Hành động này khiến Kha Lạc Đạt trong lòng chấn động mạnh, đáy mắt lóe lên tia hung lệ.

Khoảng cách gần như vậy, lại đưa lưng về phía hắn – chẳng phải là xem thường người khác quá mức hay sao? Với khoảng cách này, chỉ cần một cú ra tay lôi đình, hắn hoàn toàn có thể kết thúc đối phương.

Nhưng liệu có nên động thủ?

Nội tâm Kha Lạc Đạt vốn quả quyết, lạnh lùng, nhưng lúc này lại bị giằng xé và đầy do dự.

Trong lúc đó, bốn tên du côn vô lại chẳng hề hiểu chuyện, bắt đầu la lớn:

Chương 172

DTV EBOOK

“Bang chủ, thợ rèn này quá mức coi thường người khác! Mau dạy cho hắn một bài học đi!”

“Xông vào Sa Ngạc Bang, rõ ràng là không coi ngài ra gì!”

Nghe xong, khoe miệng Kha Lạc Đạt co giật mạnh. Trong lòng hắn dâng lên cảm giác bức tức. Hắn thậm chí muốn xé nát bọn vô dụng này ngay tại chỗ.

“Câm miệng cho ta! Đồ phế vật, không làm được trò trống gì!”

Kha Lạc Đạt vừa hung hăng trừng mắt nhìn đám thuộc hạ vô dụng, trong lòng ngầm quyết định: chỉ cần lần này mọi chuyện êm đẹp, hắn nhất định sẽ đuổi cổ mấy kẻ thành sự không có, bại sự có thừa này ra khỏi bang phái.

Hắn hít sâu, giọng nói hòa hoãn lại:

“Các hạ, chuyện lần này chỉ là một sự hiểu lầm. Ta nguyện ý bỏ qua.”

Lý Thanh, vẫn đang ung dung thưởng thức chén sủi cò, nghe vậy liền nở một nụ cười nghiền ngẫm. Hắn đặt chiếc chén xuống bàn, rồi xoay người, giọng nói rõ ràng và dứt khoát:

“Ta không muốn nói nhảm. Kha bang chủ, người chỉ cần có thể tiếp được một quyền của ta, ta sẽ xoay người rời đi, không nói thêm một lời.”

Nghe vậy, trong lòng Kha Lạc Đạt dấy lên cảm giác vừa kinh hãi vừa tức giận. Lời nói của đối phương chẳng khác nào xúc phạm trực tiếp đến danh dự hắn – một người không chỉ là bang chủ Sa Ngạc Bang, mà còn là ngoại kinh cao thủ nổi danh tại Cự Nham Thành.

Hắn cười lạnh, cố giữ bình tĩnh, nói:

“Các hạ, người có phải đã khinh thường ta quá mức? Ta, dù không tinh thông võ nghệ, nhưng tự tin rằng tiếp một quyền

của người vẫn không thành vấn đề.”

Lý Thanh không nói thêm lời nào, hắn chỉ gật đầu:

“Tốt, Kha bang chủ, vậy thì đón quyền của ta!”

Nói xong, kinh lực từ thân thể Lý Thanh cuộn trào mãnh liệt như sóng lớn. Hắn siết chặt nắm đấm, cơ bắp trên cánh tay phát ra âm thanh như lôi đình nổ tung.

Oanh!

Kinh phong từ nắm đấm bắn ra, khiến không khí xung quanh như bị xé rách. Trong khoảnh khắc, khí thể của Lý Thanh hoàn toàn biến đổi. Hắn như một mảnh hổ xuống núi, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng Kha Lạc Đạt, tựa hồ như muốn nuốt chửng đối phương.

Khí thể hung hãn ấy khiến Kha Lạc Đạt không tự chủ được mà nghẹn thở, thậm chí dòng chảy khí huyết trong cơ thể hắn cũng ngừng lại.

Một quyền này, giống như Thái Sơn áp đỉnh, hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng, khiến Kha Lạc Đạt cảm nhận được sự áp chế từ cả tinh thần lẫn thể chất.

Trong nháy mắt, nắm đấm của Lý Thanh phóng đại trong ánh mắt của hắn, lao thẳng về phía mi tâm.

Oanh!

Khoảng cách giữa quả đấm và trán hắn chỉ còn lại một sợi tóc, nếu tiến thêm một chút thôi, đầu hắn chắc chắn sẽ nổ tung ngay tại chỗ.

Về sau, mỗi lần nhớ lại giây phút ấy, Kha Lạc Đạt đều cảm thấy như đang trải qua một cơn ác mộng. Phía sau lưng hắn mồ hôi lạnh tuôn như mưa, toàn thân run rẩy không ngừng.

Luồng kinh phong từ nắm đấm thổi tung tóc hắn, tạo ra một sự đe dọa không lời.

Phanh!

Thân thể Kha Lạc Đạt mềm nhũn, suýt chút nữa khụy xuống nền đất.

Hắn không còn nghi ngờ gì nữa, bản thân ngay cả một quyền của Lý Thanh cũng không thể tiếp nổi.

Hắn cố nói một câu, nhưng lại bị nghẹn lại, vì trong ánh mắt Lý Thanh, hắn đọc được lời cảnh cáo:

“Đừng rêu rao việc này, bên ngoài còn có người không phận sự.”

Bốn tên du côn vô lại bên ngoài hoàn toàn bị dọa cho choáng váng. Chúng nhìn thấy rõ cảnh tượng vừa rồi, nhưng vẫn không hiểu tại sao bang chủ của mình không hề chống cự, mà lại để đối phương dọa nạt đến vậy.

Một trong số chúng lớn tiếng:

“Bang chủ! Bang chủ, ngài không sao chứ?”

Lý Thanh thu hồi nắm đấm, liếc về phía bốn kẻ kia. Giọng nói của hắn, tuy không lớn, nhưng lại mang theo sự nguy hiểm khó tả:

“Bốn người các ngươi, rút ra ngoài ngay bây giờ. Tự tát lẫn nhau cho ta. Nếu ta không nghe thấy tiếng tát tai vang dội, các ngươi cứ chuẩn bị đợi ta ra tay đi!”

Bốn tên du côn khóc không ra nước mắt, cùng nhau quay sang nhìn Kha Lạc Đạt, gào lên như muốn cầu cứu:

“Bang chủ! Bang chủ, làm sao bây giờ?”

Kha Lạc Đạt, trán đã lấm tấm mồ hôi, khóe miệng giật giật. Hắn chỉ muốn hét vào mặt bọn chúng:

“Còn gọi tên ta làm gì? Giờ thì tên ta còn có ích sao?!”

Thật sự là mấy cái sao tai họa.

Kha Lạc Đạt nghiêng răng, bất đắc dĩ hạ giọng nói:

“Chiều theo lời hắn mà làm!”

Xong rồi. Đến cả bang chủ cũng không phải đối thủ của người ta, bốn tên thuộc hạ chỉ còn biết ngậm đắng nuốt cay làm theo.

Bốn tên hài kịch nhân vật cúi đầu, ôm lấy hai bên gương mặt sưng đỏ, lặng lẽ rời khỏi, không quên thuận tay đóng cửa thật kỹ.

Không lâu sau, từng tiếng tát tai thanh thúy, vang lên đều đặn ngoài cửa, âm thanh vang vọng cả một vùng. Tiết tấu đều đặn, âm hưởng có vẻ... rất nghiêm túc và chuyên nghiệp.

Nghe thấy tiếng tát tai phong phú vận luật này, Lý Thanh khẽ nhếch môi cười. Hắn không chút khách khí kéo ghế bang chủ, ngồi phịch xuống, chân vắt lên đây thoải mái.

“Tốt lắm, Kha bang chủ. Bây giờ, chúng ta hãy nói chuyện chính sự.”

Chương 173

DTV EBOOK

Kha Lạc Đạt cười khỏ, ánh mắt lóe lên sự bất lực. Hắn hít một hơi rồi nói:

“Cự Nham Thành, từ bao giờ lại xuất hiện một cao thủ nội kinh tuổi trẻ như ngươi chứ? Thật sự là khó mà tin nổi.”

Lý Thanh không có hứng thú trả lời câu cảm thán này. Hắn thản nhiên đổi chủ đề, hỏi thẳng:

“Ngươi hẳn đã nhận được thư mời của phủ thành chủ, đúng không?”

Phủ thành chủ gửi thư mời?

Kha Lạc Đạt nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó ngậy ra, cuối cùng mở to miệng, nói:

“Đúng là có chuyện này.”

Hắn không hiểu tại sao Lý Thanh lại đột nhiên hỏi đến chuyện này. Chẳng lẽ mục tiêu của người này chính là phủ thành chủ? Quả thật lá gan không nhỏ!

Trong lòng Kha Lạc Đạt như sóng lớn cuộn trào. Nhiều năm qua, chưa từng có ai dám nghĩ tới việc ra tay với vị thành chủ đã cai trị Cự Nham Thành nhiều năm như vậy.

Thảo nào, Lý Thanh là một cao thủ nội kinh cấp độ cao mà vẫn ần ần không phát, cam tâm ở trong khu phố nhỏ lạng lẽ chờ cơ hội.

Lý Thanh đương nhiên không biết Kha Lạc Đạt trong lòng đang rối bời như thế. Hắn mở miệng nói:

“Đến lúc ngươi đi dự tiệc, ta sẽ cải trang thành người trong bang của ngươi rồi đi theo.”

“Tốt, không thành vấn đề!” Lúc trả lời, mồ hôi lạnh trên trán Kha Lạc Đạt đã bắt đầu túa ra.

Hắn đồng ý rất nhanh và dứt khoát. Không còn cách nào khác, bởi người mạnh hơn chính là Lý Thanh. Nắm đầm của đối phương đặt ngay trước mặt, hắn còn có thể nói gì được?

Thấy Sa Ngạc Ngư phối hợp như vậy, Lý Thanh nở nụ cười. Hắn lại hỏi:

“Về Hồng Ngư Thương Hội, ngươi biết những gì? Nói hết cho ta nghe.”

Nghe câu này, trong lòng Kha Lạc Đạt càng hoảng hốt. Ngay cả Hồng Ngư Thương Hội cũng muốn bị kéo vào chuyện này sao? Dã tâm của người này thật đáng sợ!

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng hắn vẫn thành thật trả lời:

“Theo ta được biết, Hồng Ngư Thương Hội nắm giữ mạch máu kinh tế của toàn thành. Hội này trước giờ vẫn có quan hệ khá tốt với phủ thành chủ. Tiền tình của Cự Nham Thành chính là do phủ thành chủ và Hồng Ngư Thương Hội cùng hợp tác tạo ra.”

“Hội này có một cao thủ nội kinh tu luyện ngoại gia công phu tên là Cát Văn, am hiểu kiếm thuật. Tuổi của hắn không kém bao nhiêu so với thành chủ Tần Tu. Nhưng thực lực hiện tại của hắn đã hao hụt bao nhiêu thì ta không rõ.”

“Nói chung, chỉ có chừng ấy thông tin.”

Nghe xong, Lý Thanh lộ vẻ trầm tư. Hắn theo thói quen đưa tay vuốt cằm, suy nghĩ rất lâu. Sau đó hắn tiếp tục hỏi:

“Ngươi nghĩ thế nào về Hồng Ngư Thương Hội? Ví dụ như chuyện bọn họ đem giáp trụ ra bán, còn cả cái gọi là Sinh Huyết Hoàn. Ngươi thấy những chuyện này là thế nào?”

Kha Lạc Đạt nghe vậy, ánh mắt lóe lên, rồi chậm rãi nói:

“Thái dương biến mất khoảng bảy năm trước, dựa theo ta tính toán từ cốt linh của vài đứa trẻ.”

“Khi đó Tần Tu mới nắm quyền cai quản Cự Nham Thành được hai năm, thành phố cũng vừa bước đầu lập lại trật tự.”

“Lúc ấy, trong thành thiếu thịt trầm trọng, đến mức ngay cả chuột cũng không tìm thấy! Chính vào khoảng thời gian này, Hồng Ngư Thương Hội bắt đầu buôn bán giáp trụ. Ban đầu, họ

chỉ cung cấp một lượng nhỏ cho những người thuộc tầng cao các bang phái như chúng ta. Nhưng sau đó, số lượng ngày càng nhiều, đến hôm nay dân chúng bình thường trong thành cũng có thể thỉnh thoảng có một bữa ăn mặn.”

Giáp trụ xuất hiện từ thời điểm sau khi thái dương biến mất bảy năm.

Lý Thanh ghi nhớ kỹ chi tiết này trong lòng, sau đó trầm giọng hỏi:

“Vậy khi ấy Hồng Ngự Thương Hội có xảy ra sự việc đặc biệt gì không? Tỷ như có nhân vật trọng yếu nào gia nhập?”

Kha Lạc Đạt vừa hồi tưởng vừa vô thức lắc đầu. Nhưng rất nhanh, hần đột ngột ngẩng lên, nói:

“Đúng rồi! Ta nhớ năm đó có người tận mắt thấy Cát Văn bị thương, mà thương thế không hề nhẹ. Hần bế quan rất lâu, sau đó mới xuất hiện trở lại, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.”

Với tư cách là võ giả, trí nhớ của Kha Lạc Đạt không hề tồi. Những chuyện từ rất lâu hần vẫn có thể nhớ lại một cách rõ ràng.

Quả nhiên!

Giáp trụ và sự biến đổi của Hồng Ngự Thương Hội từ việc thu mua dã thú thời đại ánh nắng, hay cả Sinh Huyết Hoàn thần kỳ kia, tất cả đều bắt đầu từ năm đó!

Cát Văn tu luyện ngoại gia võ công, năm ấy hần đã là cao thủ nội kinh, lại đang trong thời kỳ sung sức nhất. Với vị trí hội trưởng Hồng Ngự Thương Hội, chỉ ít hần không thể rơi vào cảnh thiếu thốn đồ ăn đến mức bị thương vì đói.

Khi ấy, rốt cuộc là ai đủ sức làm bị thương một cao thủ nội kinh ở trạng thái đỉnh phong?

Dựa theo mối quan hệ giữa phủ thành chủ và Hồng Ngự Thương Hội, chắc chắn không phải thành chủ Tần Tu ra tay. Hai bên cùng nắm quyền tại Cự Nham Thành, chẳng có lý do gì để động thủ.

Chương 174

DTV EBOOK

Vậy chỉ có thể là Cát Văn đã gặp một dị nhân. Người này không chỉ có năng lực nuôi dưỡng giáp trụ, luyện chế đan dược kỳ lạ như Sinh Huyết Hoàn, mà còn có thể làm tổn thương một cao thủ đỉnh phong.

Trong đầu Lý Thanh, suy nghĩ xoay chuyển liên tục. Thậm chí hơi thở của hắn cũng trở nên dồn dập.

“Hô!”

Cuối cùng, Lý Thanh thở ra một hơi dài, ép bản thân kiềm chế những suy đoán liên quan đến Hồng Ngự Thương Hội xuống.

“Trước khi thọ yến của phủ thành chủ bắt đầu, ta sẽ tìm đến người.”

Ngừng một chút, hắn tiếp tục nói:

“Còn nữa, chuyện xảy ra hôm nay...”

Lý Thanh chưa kịp nói hết, Kha Lạc Đạt đã vội vàng bảo đảm, giọng điệu chân thành:

“Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ giữ kín miệng, không để lộ bất kỳ điều gì. Trong bang phái của ta cũng sẽ được kiểm soát nghiêm ngặt.”

Là người thông minh, hắn đương nhiên biết không thể đắc tội một cao thủ nội kinh. Để bị giết chết lúc nào không hay, quả là không đáng!

“Nhớ kỹ lời người nói.” Lý Thanh liếc nhìn Sa Ngạc Ngự một cái, rồi quay người rời đi.

Trước khi bước ra cửa, hắn lướt mắt qua bốn kẻ đang quỳ rạp trên đất. Mặt mũi bọn chúng sưng vù, máu mũi máu miệng chảy loang lổ, trông vô cùng thảm hại.

Bọn này vốn chỉ là đám côn đồ chuyên bắt nạt dân lành, khi nam phách nữ. Hình phạt như vậy coi như đúng tội.

Lý Thanh thu ánh mắt lại, vận dụng Mịch Ảnh Bộ Pháp, chỉ vài bước đã lướt ra khỏi tầm mắt, thân ảnh biến mất trong nháy mắt.

Sau khi Lý Thanh rời đi, Sa Ngạc Ngư - Kha Lạc Đạt quát lớn:

“Tất cả, cút vào trong ngay cho ta!”

Thành chủ Tần Tu muốn tổ chức đại thọ, chuyện này bất kỳ ai cũng có thể nhìn ra là không đơn giản. Bao năm nay, chưa từng có chuyện phủ thành chủ tổ chức mừng thọ một cách phô trương như vậy. Mà lần này, lại xuất hiện đúng vào thời điểm nhạy cảm như vậy, ý đồ đã vô cùng rõ ràng!

Dù nói thế nào, Tần Tu vẫn là người mạnh nhất trên mặt nổi của Cự Nham Thành, nên cũng phải cho hắn chút thể diện.

Kết quả là, bầu không khí trong thành vốn đang dần căng thẳng, nồng nặc mùi thuốc súng, cũng đã phai nhạt đi không ít. Những bang phái vốn sắp nổ ra xung đột bỗng nhiên đều tạm thời án binh bất động, âm thầm thu mình.

Cự Nham Thành, khu Bắc Thành.

Phủ thành chủ—tòa kiến trúc nguy nga khí phái—từ khi tin tức về thọ yến được truyền ra, đã thu hút vô số nhân vật đủ loại qua lại, xuất nhập tấp nập.

Cuối cùng, thời gian tổ chức thọ yến cũng đã đến. Những nhân vật có danh tiếng trong thành đều đồng loạt tụ hội về nơi đây.

Chân Võ Bang, sau khi đạt được một viên Sinh Huyết Hoàn, trong bang đã xuất hiện thêm một cao thủ ngoại kinh. Những ngày qua, họ có thể nói là phong quang vô hạn, khí thế hăng hái.

“Chân Võ Bang Khổng Phi, chúc Tần thành chủ vạn thọ vô cương!”

Giọng nói vang dội, trung khí mười phần, toát lên sự ổn định và mạnh mẽ.

Rất nhanh, từng tiếng chúc thọ khác cũng lần lượt vang lên:

“Đại Hà Bang, Giả Đại Xuân, chúc Tần thành chủ thọ cùng trời cao!”

“Quyền Sơn Bang...”

Gần như toàn bộ các bang phái lớn nhỏ trong thành đều có mặt. Đương nhiên, Sa Ngạc Bang của Kha Lạc Đạt cũng không ngoại lệ.

Mỗi bang chủ nhận được thư mời đều được phép mang theo hai người đến dự tiệc, nhưng không được phép vượt quá số lượng này.

Lý Thanh với vẻ mặt điềm tĩnh, lặng lẽ đi theo sau lưng Kha Lạc Đạt. Bọn họ từng bước tiến đến trước phủ thành chủ rộng lớn và trang nghiêm.

Lần đầu tiên trong đời, bang chủ Sa Ngạc Bang—Kha Lạc Đạt—cảm thấy bản thân bất tự nhiên đến thế.

Kha Lạc Đạt hơi ngoái đầu nhìn người phía sau, sau đó trầm giọng hô to:

“Sa Ngạc Bang, Kha Lạc Đạt chúc Tần thành chủ phúc thọ song toàn!”

Yến hội lần này, mặc dù không phải là một buổi tiệc quá hoành tráng, nhưng cũng được tổ chức cẩn thận. Tổng cộng có bảy, tám cái bàn lớn, vừa đủ bày kín tiền viện của phủ thành chủ.

Những người xuất hiện ở đây đều là bang phái chi chủ trong thành, phần lớn đã quen biết nhau. Dù có vài người chưa từng giao thiệp, nhưng chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra thân phận và vị trí của họ trong Cự Nham Thành.

Cùng ngồi với Kha Lạc Đạt là các bang phái chi chủ của những tổ chức quy mô nhỏ, như Quyền Sơn Bang. Nói đúng hơn, hầu hết các bang phái trong thành đều có cấu trúc tương tự Sa Ngạc Bang, với lực lượng chủ yếu chỉ dựa vào một cao thủ ngoại kinh.

“Sa Ngạc Ngư, đã lâu không gặp. Không biết từ lần trước gặp mặt đến giờ, tình hình thế nào rồi?” Vạn Diên, bang chủ Quyền Sơn Bang, nở nụ cười đầy ẩn ý, ánh mắt sắc bén như rắn độc nhìn về phía Kha Lạc Đạt.

Phần lớn người tham dự yến hội chỉ tập trung vào các bang phái chi chủ, hoàn toàn phớt lờ Kha Lạc Đạt và những người đi cùng như Lý Thanh hay các tâm phúc của hắn. Thành chủ chỉ mời bang phái nổi danh, còn những người không có tên

tuổi, không phải cao thủ ngoại kinh, đương nhiên không được chú ý.

Chương 175

DTV EBOOK

Lý Thanh lại chẳng quan tâm đến điều đó. Hắn cố tình giảm sự hiện diện của mình xuống mức thấp nhất, âm thầm quan sát tất cả những người xuất hiện trong yến hội.

Về phần Kha Lạc Đạt, hắn luôn duy trì thái độ trung lập. Khi đối mặt với lời hỏi thăm của Vạn Diên, hắn chỉ mỉm cười ôn quyền đáp lại:

“Từ lần chia tay trước tới nay, mọi việc đều ổn cả. Ngược lại, Vạn bang chủ có vẻ đã tiến thêm một bước lớn. Ta thấy nội kinh của ngươi đã đạt đến cảnh giới cao hơn rồi!”

“Ha ha ha! Nếu nội kinh dễ dàng đạt được như vậy, thì Cự Nham Thành chúng ta đã không chỉ có hai vị cao thủ nội kinh rồi!” Vạn Diên cười lớn, khoát tay nói.

Kha Lạc Đạt nghe vậy chỉ âm thầm bổ sung trong lòng: “Phải tính thêm cả người trẻ tuổi bên cạnh ta nữa, thì mới đủ ba người.”

Thời gian trôi qua, các bang phái chi chủ trong thành lần lượt có mặt.

Những bang phái mạnh mẽ, như Đại Hà Bang và Chân Võ Bang, mỗi bên sở hữu hai cao thủ ngoại kinh, đã được coi là nhất lưu thế lực trong thành.

Khi Lý Thanh vẫn đang âm thầm quan sát, một giọng nói già nua vang lên từ ngoài phủ:

“Ha ha ha, Tàn Thành Chủ quả nhiên là già mà vẫn mạnh mẽ! Chắc bây giờ cũng sắp chạm đến Hóa Kinh cấp độ rồi nhỉ?”

Theo tiếng nói ấy, một lão giả tóc bạc mặc áo xanh bước vào. Tóc bạc trắng xóa nhưng tinh thần lão lại phấn chấn vô cùng. Điều khiến mọi người chú ý nhất chính là cái mũi đỏ au nổi bật của lão.

Người này không ai khác chính là Cát Văn, hội trưởng Hồng Ngự Thương Hội và cũng là một nội kinh cao thủ danh tiếng trong thành. Sự xuất hiện của lão ngay lập tức thu hút toàn bộ ánh nhìn trong yến hội.

Ngay cả Lý Thanh cũng tò mò nhìn lão thật lâu, muốn xem thử vị cao thủ danh tiếng lấy lưng này rốt cuộc là người như thế nào.

Không lâu sau, một giọng nói khàn khàn khác vang lên từ trong phủ:

“Hừ! Cát Lão Đầu, nếu không phải tại người gần đây gây chuyện làm rạn nứt mối quan hệ giữa các bang phái chi chủ, ta vốn chẳng muốn xuất hiện ở tuổi này!”

Người vừa lên tiếng chính là thành chủ Tần Tu.

Tần Tu xuất hiện trong một bộ áo bào trắng, dáng vẻ thanh nhàn, thoát tục. Nhìn ông không giống một võ giả, mà giống một ẩn sĩ xa rời thế tục.

Ông cầm theo một cây quả trượng, chậm rãi từng bước đi ra. Đến đây, cả hai vị cao thủ nội kinh nổi tiếng của Cự Nham Thành đều đồng loạt hiện thân!

Thấy cảnh này, Lý Thanh theo bản năng thu liễm khí tức, tận lực giảm sự hiện diện của bản thân xuống mức thấp nhất. Với võ giả, nếu không cố tình bộc lộ tu vi, người khác khó lòng nhận ra cảnh giới thực sự.

Tuy nhiên, trên đời luôn tồn tại những điều bất ngờ.

Tỷ như thịnh trời lạnh, trong những hảo hán của Châu, có người tên là Dương Hưng, người này tu luyện một loại nội gia võ công rất quái lạ. Hắn có thể cảm nhận được khí huyết của người khác, từ đó đánh giá được tu vi Võ Đạo của đối phương đang ở cấp độ nào.

Đối mặt với người như vậy, dù muốn che giấu tu vi Võ Đạo, cũng là một việc vô cùng khó khăn.

Ngay cả cao thủ nội kinh cũng chỉ có thể tạm thời không chế khí huyết của mình trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng không thể giữ được lâu dài. Phỏng đoán rằng, chỉ khi đạt đến

Hóa Kinh Tông Sư cấp độ, mới có thể triệt để và hoàn mỹ không chế khí huyết của bản thân.

Khi Tần Tu cùng Cát Văn xuất hiện và nhập tọa, không khí trong sân lập tức trở nên im lặng như tờ. Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn về phía thành chủ, chờ đợi ông lên tiếng.

“Cảm tạ chư vị đã đến đây. Lão phu tuổi đã cao, các vị bang chủ vẫn nể mặt tham gia, thật sự là quá ưu ái!” Tần Tu mở đầu bằng lời cảm kích, sau đó giọng nói trở nên nghiêm nghị hơn:

“Nhưng phải nói thật lòng, hôm nay mời các vị đến đây không chỉ để ăn mừng thọ yến của lão phu. Thật ra, trong lòng mọi người chắc hẳn đã hiểu rõ, có chuyện cần phải nói.”

Lời vừa dứt, bang chủ Đại Hà Bang – Giả Đại Xuân, không nhịn được mà khẽ hừ lạnh một tiếng.

“Hừ!”

Đối với thái độ này, Tần Tu không hề để ý, chỉ cười nhạt, rồi tiếp tục nói:

“Lão phu nắm quyền Cự Nham Thành, từ khi mới nhậm chức đã nói rõ ràng. Trong thành, mọi người cần tuân thủ trật tự, hòa khí sinh tài. Không nên vì chút chuyện nhỏ mà đánh giết lẫn nhau. Có chuyện gì thì hãy ngồi xuống, bàn bạc tử tế.”

“Bao nhiêu năm qua, mọi chuyện vẫn khá ổn. Mặc dù giữa các bang phái có những khoảng cách nhất định, nhưng mọi người vẫn có thể miễn cưỡng sống hòa thuận.”

“Nhưng hiện tại thì sao? Động một chút là muốn huyết tẩy cả bang phái người ta. Điều này khiến lão phu thực sự rất lo lắng!”

Câu nói này vừa thốt ra, không ít người trong lòng đều thầm oán thán.

“Lão già này mà cũng lo lắng ư? Năm xưa lúc ngươi mới lên chức, trên tay ngươi có bao nhiêu máu, chẳng lẽ chúng ta không biết?”

Chương 176

DTV EBOOK

Phải nói rằng, vị trí thành chủ của Tần Tu thực sự là giành được nhờ sự tàn bạo và sát phạt.

Tuy nhiên, chính vì điều đó mà mọi người trong thành, dù không nói ra, đều âm thầm khâm phục và thừa nhận quyền lực của ông.

“Ai, các vị nhìn xem,” Tần Tu thở dài, ánh mắt hướng về phía Kha Lạc Đạt, nói tiếp:

“Nếu ai cũng giống như Kha bang chủ của Sa Ngạc Bang, thì lão phu ta đã không cần phải đau đầu như vậy.”

Nghe câu này, không ít người xung quanh liếc nhìn Kha Lạc Đạt, miệng cười mà như không cười. Ai cũng biết, trong thành, Sa Ngạc Bang tuy không mạnh, nhưng Kha Lạc Đạt nổi tiếng là người không thích gây chuyện.

Lời khen bất ngờ từ thành chủ khiến Lý Thanh hơi kinh ngạc. Không ngờ cách hành xử của Kha Lạc Đạt lại có phần tương đồng với chính hắn – luôn giữ thái độ ôn hòa, tránh gây xung đột không cần thiết.

Bị Tần Tu nhắc đến, Kha Lạc Đạt giật mình, tim đập loạn nhịp. Tuy nhiên, hắn vẫn cố gượng cười, chấp tay cúi đầu đáp lễ với mọi người xung quanh.

Tần Tu nói tiếp, giọng trầm xuống:

“Giả Đại Xuân, gần đây ngươi là người khiến thành không được yên ổn nhất. Thế nào? Có thể bán cho ta một chút thể diện, để chuyện này kết thúc tại đây không?”

Không biết lấy đâu ra dũng khí, Giả Đại Xuân đối diện với thành chủ, người có võ công cao hơn hắn mình, vẫn dám lên tiếng phản bác, dựa vào lý lẽ mà biện luận:

“Tần thành chủ, không phải ta không nể mặt ngươi, nhưng trong bang của ta đã thực sự c.hết ba người. Nếu ta cứ thế bỏ

qua, thì làm sao có thể khiến thuộc hạ của ta tâm phục khẩu phục được?”

Giả Đại Xuân vừa nói dứt, bầu không khí xung quanh lập tức trở nên ngột ngạt. Cả sân như rơi vào im lặng tuyệt đối, đến mức có thể nghe rõ tiếng kim rơi.

Lý Thanh khẽ nhướn mày, đáy mắt lóe lên một tia hiêu kỳ. Giả Đại Xuân, vị bang chủ này, rốt cuộc lấy đâu ra lực lượng để dám đối đầu trực tiếp với Tần thành chủ?

“Chẳng lẽ hãn cũng đã bước vào nội kinh cấp độ?” Lý Thanh thâm nghĩ, ánh mắt đầy hứng thú, chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Lúc này, hãn say sưa nhìn mọi thứ như đang thưởng thức một màn kịch hấp dẫn, với tâm thái của người ngoài cuộc, chỉ biết vui vẻ nhìn chuyện lớn xảy ra.

Quả nhiên, sắc mặt của Tần thành chủ có chút trầm xuống. Ngón tay ông nhịp nhẹ lên mặt bàn, dường như đang cân nhắc cách xử lý chuyện này sao cho thỏa đáng.

Sau vài giây trầm ngâm, ông ngẩng đầu, giọng nói mang theo uy nghiêm:

“Giả bang chủ, nếu ngươi muốn dẫn đến một cuộc đại chiến giữa các bang phái, thì ta tuyệt đối không đồng ý.”

“Tuy nhiên, việc này ta sẽ cho người điều tra đến tận gốc rễ. Đợi khi tìm ra hung thủ, ta sẽ giao hãn cho ngươi xử lý. Ngươi thấy như vậy có được không?”

Lời nói của Tần thành chủ, rõ ràng đã để lại Giả Đại Xuân một đường lui, đồng thời cũng thể hiện sự khoan dung nhất định. Mọi ánh mắt trong phủ đều tập trung vào vị bang chủ Đại Hà Bang, chờ đợi phản ứng của hãn.

Nhưng Giả Đại Xuân vẫn giữ im lặng, không nói lời nào, không hề tỏ rõ ý định. Không khí xung quanh dần trở nên ngột ngạt, khiến người ta cảm nhận được sự căng thẳng bao trùm.

Thấy hãn không phản ứng, Tần thành chủ trầm giọng, giọng nói lạnh lùng thêm vài phần:

“Giả Bang Chủ, ngươi có đồng ý hay không, hay chỉ muốn giữ im lặng như một bức tượng?”

Từ Giả Đại Xuân, cách xưng hô đã chuyển thành Giả Bang Chủ, sự xa cách và lạnh nhạt trong lời nói hiện rõ ràng. Ai cũng nhận ra đây không phải là một sự ngẫu nhiên, mà là lời cảnh báo.

Lúc này, Lý Thanh, người từ nãy giờ không muốn gây chú ý, cuối cùng cũng cảm nhận được bầu không khí đầy mùi vị đặc biệt của buổi thọ yến hôm nay. Hắn thầm nghĩ:

“Thì ra bữa tiệc này không chỉ đơn thuần là một thọ yến. Hóa ra, đây là một trận Hồng Môn Yến, đặc biệt nhằm vào Giả Đại Xuân!”

Sự im lặng của Giả Đại Xuân khiến không khí càng trở nên ngột ngạt hơn. Cuối cùng, Cát Văn, hội trưởng Hồng Ngự Thương Hội, phá tan bầu không khí căng thẳng bằng một nụ cười lớn:

“Ha ha, xem ra Giả Bang Chủ còn cần chút thời gian suy nghĩ. Tàn thành chủ, không phải người nói rằng lần này còn có rượu ngon sao? Chi bằng mau mang ra để mọi người nếm thử, xua tan bầu không khí căng thẳng này!”

Ông vừa cười vừa tiếp lời:

“Đã nhiều năm rồi, muốn uống được một ngụm rượu ngon thực sự ngày càng khó khăn hơn.”

Tàn Tu hừ lạnh, gật đầu nhẹ. Ngay sau đó, hạ nhân của phủ thành chủ nhanh chóng mang rượu ra. Tuy nhiên, số lượng rượu cũng vô cùng ít ỏi – tổng cộng chỉ có ba hũ, mỗi bàn chỉ miễn cưỡng được chia hai đến ba bầu rượu.

Mùi rượu nhàn nhạt lan tỏa trong không khí, khiến bầu không khí của yến tiệc phần nào dịu xuống. Mọi người đều nâng niu chén rượu trong tay, uống một cách cẩn thận từng chút một, sợ rằng nếu uống nhanh sẽ không còn để thưởng thức.

Chỉ có hai người không động đến chén rượu: Lý Thanh và Giả Đại Xuân.

Chương 177

DTV EBOOK

Lý Thanh, dù yêu thích rượu, nhưng nhận ra rượu ở đây chẳng đủ để giải tỏa cơn thèm. Hắn dứt khoát nhường chén rượu của mình cho Kha Lạc Đạt – người bên cạnh hắn. Hành động này không chỉ thể hiện sự khéo léo, mà còn giữ vững hình tượng điềm tĩnh của hắn.

Nhìn quanh, một số bang chủ khác cũng chọn cách tương tự, đem rượu tặng lại cho những người họ cho là quan trọng hơn trong bang phái.

Lý Thanh trầm nghĩ:

“Thế giới này rượu quá mức quý hiếm. Có lẽ sau này ta nên nghĩ cách làm rượu để mua chuộc nhân tâm hoặc trao đổi lấy những thứ mình cần.”

Trong khi đó, Giả Đại Xuân vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Khi mọi người đã gần uống xong, xác nhận rằng không ai có vấn đề gì, hắn mới cầm chén lên, uống cạn trong một hơi.

Phanh!

Đặt mạnh chiếc ly xuống bàn, Giả Đại Xuân lau khóe miệng, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Tần thành chủ, giọng nói mang đầy sự nghi hoặc và phẫn nộ:

“Tần thành chủ, người nói sẽ điều tra hung thủ, nhưng làm sao ta có thể chắc chắn rằng người người tìm ra không phải chỉ là một kẻ thế thân?”

Hắn tiếp tục, giọng nói ngày càng sắc lạnh:

“Ba người trong bang của ta, mỗi người đều là cao thủ ngoại kinh, nếu muốn hạ gục họ cũng phải trả một cái giá không nhỏ. Ta thật sự không tin hung thủ có thể dễ dàng thoát khỏi như vậy!”

Tần Tu không tỏ ra chút cảm xúc nào trên khuôn mặt, giọng nói của ông vẫn bình thản đến lạnh người:

“Giả Bang Chủ, chẳng lẽ ngươi ngay cả lão phu cũng không tin sao?”

Bang!

Đột nhiên, Giả Đại Xuân gầm lên, đôi mắt đỏ rực. Hắn bắt ngờ hất tung bàn, cả thức ăn và rượu văng tung tóe khắp nơi. Hắn chỉ thẳng vào Tần thành chủ, giọng nói tràn đầy phẫn nộ:

“Mẹ nó, rượu này có vấn đề! Ngươi đã hạ dược vào trong rượu đúng không?”

Cả bàn tiệc trở nên hỗn loạn. Những mảnh vỡ từ ly và chai rượu nằm lăn lóc trên đất, tạo nên một khung cảnh bừa bộn.

Lời buộc tội của Giả Đại Xuân khiến tất cả bang chủ khác hoảng loạn. Họ lo sợ vì bản thân cũng đã uống rượu. Nếu lời hắn nói là thật, chẳng phải tất cả bọn họ đều không thoát được tai họa sao?

Tuy nhiên, trong khi bầu không khí rối loạn, Tần Tu và Cát Văn vẫn ngồi ung dung, thong thả thưởng thức rượu và thức ăn.

“Giả Bang Chủ, sao ngươi lại nói như vậy? Rượu này tất cả mọi người đều uống. Ta và Cát lão đệ cũng đã uống. Nếu có vấn đề, sao chúng ta lại không thấy gì cả?”

“Đúng vậy, rượu này hình như không có vấn đề gì!”

Những người ngồi cùng bàn với Giả Đại Xuân lúc này cũng bắt đầu nhận ra rằng họ không hề cảm thấy bất kỳ sự bất thường nào từ rượu.

Nhưng Giả Đại Xuân thì khác. Hắn cảm nhận rõ ràng lực khí trong cơ thể mình đang ngày càng trống rỗng, tay chân cũng trở nên yếu ớt, run rẩy từng hồi.

“Cái chén! Là cái chén!”

Giả Đại Xuân lập tức nhận ra vấn đề. Đôi mắt hắn đỏ ngầu, ánh nhìn căm hận quét thẳng về phía Tần Tu và Cát Văn – hai người đang ngồi trên ghế cao tọa, vẻ mặt điềm nhiên như không có gì xảy ra.

“Hóa ra, ba người huynh đệ trong bang ta là bị ngươi – phủ thành chủ – ra tay sát hại!”

Hắn gầm lên:

“Không trách ta điều tra lâu như vậy mà không tìm được chút manh mối nào từ các bang phái khác. Hóa ra kẻ đứng sau là ngươi, lão thất phu Tần Tu!”

“Phải rồi, cả hai ngươi, lão thất phu các ngươi, đều có lý do! Các ngươi đơn giản là không muốn nhìn thấy người khác bước vào cấp độ nội kinh!”

Oanh!

Giả Đại Xuân bắt chấp cơ thể đang suy yếu, cưỡng ép điều động toàn bộ khí lực, huy động khí huyết trong người, cố gắng trấn áp được lực đang lan ra.

Những người chứng kiến cảnh tượng này đều sửng sốt. Từ khi thể khủng bố mà Giả Đại Xuân vừa bộc lộ, rõ ràng hắn đã bước vào cấp độ nội kinh.

Hoa!

Tiếng kinh hô vang lên từ các bang phái chi chủ. Không ai ngờ rằng bang chủ Đại Hà Bang, sau bao nhiêu năm âm thầm rèn luyện, lại có thể đạt đến cảnh giới nội kinh. Nếu không phải hôm nay tại thọ yến, bí mật này có lẽ sẽ chẳng bao giờ bị lộ ra.

Tần Tu chậm rãi đứng dậy, khí thế của ông ta cũng không hề thua kém:

“Giả Đại Xuân, ngươi thực sự cho rằng chỉ cần bước vào cấp độ nội kinh, là ta không làm gì được ngươi sao? Nếu ngươi còn tiếp tục làm loạn tại thọ yến của ta, đừng trách ta không khách khí!”

Cùng lúc, từ bên ngoài phủ thành chủ, tiếng bước chân dồn dập vang lên, kèm theo âm thanh sắc bén của binh khí chạm vào nhau. Bên trên các bức tường, binh sĩ đã sẵn sàng, ánh sáng từ các lưỡi gươm phản chiếu lạnh lẽo.

Không cần nghĩ nhiều, ai cũng hiểu đây chính là lực lượng tinh nhuệ mà phủ thành chủ đã âm thầm nuôi dưỡng suốt nhiều năm. Rõ ràng, chúng đã được chuẩn bị để đối phó với tình huống hôm nay.

Giả Đại Xuân nhìn thấy cảnh này, trái tim như thắt lại. Hắn biết rằng hôm nay, cái chết có lẽ đã ở rất gần.

Nhưng hắ' không cam lòng, bỗng gào lên:

Chương 178

DTV EBOOK

“Thật sự nghĩ rằng lão tử dễ đối phó thế sao? Sử Đông!”

Từ phía sau, một người đàn ông với khuôn mặt dữ tợn đứng dậy, bước tới bên cạnh Giả Đại Xuân. Người này chính là Sử Đông, một cao thủ ngoại kinh, cũng là trụ cột của Đại Hà Bang.

Hai người đứng sóng vai, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tần Tu và Cát Văn, thái độ không chút sợ hãi.

Giả Đại Xuân hỏi, ánh mắt sáng rực:

“Ta chỉ tò mò, làm sao các người biết được ta đã bước vào cấp độ nội kinh? Vấn đề này, ta chưa từng tiết lộ với bất kỳ ai!”

Nhưng câu hỏi của hắn không nhận được lời đáp. Tần thành chủ và Cát Văn chỉ lẳng lặng nhìn hắn, ánh mắt giống như đang nhìn một người chết.

Ánh mắt ấy như mỗi lửa, thổi bùng lên sự phẫn nộ trong lòng Giả Đại Xuân. Hắn gầm lên:

“Mẹ nó! Sử Đông, cùng ta giết hai lão thất phu này. Từ nay về sau, Cự Nham Thành sẽ thuộc về chúng ta!”

Sử Đông gật đầu, giọng nói ngưng trọng:

“Bang chủ, tất cả nghe theo người.”

“Theo ta lên! Liều mạng!”

Lời vừa dứt, Giả Đại Xuân lao lên. Nhưng chưa kịp chạy được vài bước, hắn đột nhiên khựng lại. Ánh mắt hắn mở to, vẻ mặt đầy kinh ngạc, rồi cúi đầu nhìn xuống.

Một thanh đoản đao sắc bén đã xuyên qua lưng hắn, cảm giác lạnh lẽo thấu xương lan khắp toàn thân.

Tí tách!

Máu nhỏ giọt xuống đất, từng giọt từng giọt vang lên rõ mồn một giữa bầu không khí chết lặng.

Giả Đại Xuân gắng quay đầu lại, ánh mắt tràn ngập đau đớn và khó tin. Hắn cố gắng nhìn rõ khuôn mặt người phía sau, để khắc sâu hình ảnh ấy vào tận đáy mắt.

“Là... ngươi...”

Toàn trường chìm vào một bầu không khí tĩnh lặng hoàn toàn, chỉ có tiếng thở ngày càng yếu ớt của Giả Đại Xuân vang lên trong không gian.

Sử Đông đứng phía sau, tay cầm chắc chuôi đao đâm sâu vào lưng của Giả Đại Xuân. Ánh mắt hắn phức tạp vô cùng, trong lòng tràn ngập mâu thuẫn và thắc mắc. Hắn không thể lý giải được—tại sao thanh đao này, thanh đao thuộc về chính mình, lại cắm sâu vào lưng bang chủ của hắn.

“Vì cái gì...” Giả Đại Xuân đứng đó, thân thể không chút lay động, cho dù vết thương chí mạng làm máu tuôn xối xả, hắn vẫn chưa ngã xuống. Đây chính là biểu hiện của nội kinh võ giả, sinh mệnh lực mạnh mẽ phi thường.

“Bang chủ, ngươi nhiều lời quá rồi.” Sử Đông nói lạnh nhạt, sau đó tay chuẩn bị rút đao ra, muốn chấm dứt hoàn toàn sinh mạng của Giả Đại Xuân.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc đó, hắn phát hiện thanh đao không thể rút ra. Giả Đại Xuân—người đang hấp hối, vẫn cố chấp dùng cả hai tay gắt gao nắm chặt lấy phần lưỡi đao cắm qua ngực hắn.

Trong lòng Giả Đại Xuân tràn ngập không cam tâm. Hắn, một người đang ở vào thời kỳ đỉnh cao của nội kinh, mới vừa bước vào một giai đoạn mà sức mạnh và địa vị trong giới võ đạo bắt đầu khởi sắc. Ở độ tuổi này, hắn còn cả một tương lai rộng mở, đủ sức đứng vững và làm chủ một vùng trong Cự Nham Thành.

Hắn luôn nghĩ, chỉ cần xử lý xong Tàn Tu và Cát Văn, hắn sẽ là người mạnh nhất ở Cự Nham Thành.

Lần tổ chức thọ yến này, hắn vốn dĩ muốn dùng cơ hội để công khai tuyên bố bản thân đã đạt đến cấp độ nội kinh, trở thành một cường giả thực sự.

Thế nhưng, hắn chưa kịp tận hưởng vinh quang, thì đã phải đối mặt với kết cục đầy bất ngờ và bi thảm này.

Hắn không cam tâm! Vô cùng không cam tâm!

“Người... tên phản đồ này... chết đi!”

Giả Đại Xuân găm lên đây phần nộ, ánh mắt lóe sáng trong khoảnh khắc hồi quang phản chiếu. Hắn dồn toàn bộ sức mạnh còn lại, gom hết nội kinh cuối cùng, ngưng tụ vào một cú đâm duy nhất, rồi tung ra.

Oanh!

Nắm đấm mang theo sức mạnh cuồng bạo lao thẳng đến Sử Đông.

Phanh!

Dù đang cận kề cái chết, sức mạnh của nội kinh võ giả không hề tầm thường. Cú đấm cuối cùng của hắn rơi thẳng lên vai của Sử Đông.

Kết quả, bờ vai Sử Đông sụp xuống ngay lập tức, âm thanh xương gãy vang lên rõ ràng trong không gian tĩnh lặng.

Sử Đông lão đảo lùi lại hai bước, sắc mặt tái nhợt, khó mà tin nổi. Hắn nhìn chằm chằm vào Giả Đại Xuân, người đã ngã xuống đất và không bao giờ đứng lên được nữa.

Mồ hôi lạnh thấm ướt cả lưng áo hắn.

Người kia, dù bị trúng độc, dù bị thương trí mạng, vẫn có thể bộc phát sức mạnh kinh hoàng đến mức này trước khi chết.

Sử Đông lặng người suy nghĩ, trong lòng đầy nỗi khiếp sợ. Hắn không thể ngừng run rẩy khi tưởng tượng rằng—nếu cú đấm cuối cùng của Giả Đại Xuân rơi vào đầu hắn, thay vì bờ vai...

Ý nghĩ ấy khiến hắn không dám suy nghĩ thêm nữa.

Trong thế giới võ đạo, khi nội kinh võ giả đối đầu với ngoại kinh võ giả, sự chênh lệch giống như một người bóp nát côn trùng—dễ dàng và không chút khó khăn.

Giả Đại Xuân ngã xuống đất, máu tươi chảy thành dòng, giống như một con suối nhỏ từ thân thể hắn tràn ra, lan rộng trên nền

đất đầy rượu thịt, cuối cùng tụ lại dưới chân Sử Đông.

Chương 179

DTV EBOOK

Mùi máu tanh nhanh chóng lan tỏa, không chỉ quanh phủ đệ mà cả khu vực bên ngoài cũng có thể ngửi thấy rõ ràng.

“Ha ha, Giả Đại Xuân trước nay luôn làm rối loạn trật tự trong thành, lấy mạnh hiếp yếu, cái chết của hắn thật chẳng đáng tiếc chút nào.” Cát Văn, hội trưởng của Hồng Ngự thương hội, cười nhạt nói, biểu cảm không một chút gợn sóng, dường như tất cả đều nằm trong dự đoán của hắn.

“Tới đây, Sử Đông, lại đây ngồi nào... Khụ khụ khụ...” Tần Thành Chủ lên tiếng gọi, mời Sử Đông đến ngồi bên cạnh mình, không hề tỏ ra chút nghi ngờ nào về hành vi trước đó của hắn.

Sử Đông bước đi, để lại những dấu chân đầy máu trên mặt đất, nhưng khuôn mặt không hề lộ ra chút cảm xúc gán nặng nào. Hắn đi đến bên cạnh Tần Thành Chủ, ngồi xuống mà không chút do dự.

Lúc này, Tần Tu nở một nụ cười hiền hòa, giọng điệu ôn tồn nói: “Giả Đại Xuân tại Đại Hà Bang hung ác nghịch thiên, từ hành động săn sói vừa rồi cũng đủ cho thấy bản chất độc ác của hắn. Sử Đông trong bang đã phải chịu không ít đau khổ vì hắn, bây giờ hắn chết, cũng là đáng đời mà thôi.”

“Sau này, Sử Đông, ngươi sẽ tiếp quản Đại Hà Bang. Sử bang chủ, bây giờ hãy cam đoan trước mặt mọi người ở đây, rằng về sau ngươi sẽ không làm loạn trật tự trong thành và sẽ chung sống hòa hảo với tất cả các bang chủ.”

Lời nói này của Tần Thành Chủ như một lời xác nhận, chính thức đặt Sử Đông và Đại Hà Bang dưới sự bảo trợ của phủ thành chủ.

Sử Đông lập tức nắm bắt cơ hội, không chút do dự, đứng dậy trước mặt mọi người hứa hẹn rằng về sau sẽ hành sự cẩn thận, tuyệt đối không làm điều gì gây rối.

Bầu không khí trong sân dần lắng xuống, những người còn lại cũng bắt đầu tiêu hóa những gì vừa diễn ra. Họ miễn cưỡng nở nụ cười, phụ họa theo lời của Tần Thành Chủ và chúc mừng Sử Đông.

“Chúc mừng a, Sử bang chủ.”

“Ha ha, Sử bang chủ, địa bàn chúng ta gần nhau, về sau hòa khí sinh tài, cùng nhau phát triển nhé.”

“Sử bang chủ, người thật là tài giỏi!”

Mọi người lần lượt đưa ra những lời chúc tụng giả tạo. Trận thọ yến từ đây dần lấy lại chút không khí tiệc tùng, nhưng thực tế, sự căng thẳng vẫn bao trùm khắp nơi.

Lúc này, Tần Thành Chủ đứng lên, nở nụ cười hòa ái, nói: “Được rồi, mọi người nâng chén nào. Hãy uống cạn chén rượu này để xóa tan những điều không vui vừa xảy ra. Cự Nham Thành là địa bàn của chúng ta, chỉ khi cùng chung sống hòa thuận, nơi đây mới có thể phát triển lâu dài.”

Lời vừa dứt, tất cả đều đồng loạt giơ chén rượu lên, uống cạn không chút chần chừ.

Bữa tiệc đến đây cũng gần như kết thúc. Mọi người lần lượt rời đi sau khi uống xong rượu và dùng hết đồ ăn trên bàn.

Trên mặt mỗi người đều treo một nụ cười gượng gạo, giả vờ như hòa thuận, vui vẻ. Nhưng ai cũng hiểu rõ, những gì họ nghĩ trong lòng lại là một câu chuyện khác.

Sau trận yến hội này, tất cả bang chủ đều cảm nhận sâu sắc sự đáng sợ của phủ thành chủ. Một luồng khí lạnh len lỏi vào tâm trí họ, khiến họ càng thêm kiêng dè.

Ngay cả Sử Đông cũng có thể phản bội Giả Đại Xuân, vậy trong bang của họ liệu có kẻ nào giống Sử Đông, đã bị phủ thành chủ thu mua hay không?

Tất cả những điều này gieo vào lòng mỗi người một cơn ác mộng dai dẳng.

Khi vị bang chủ cuối cùng rời đi, không gian náo nhiệt của phủ đệ lại trở nên tĩnh lặng. Chỉ còn hai lão già là Tần Tu và Cát Văn ngồi lại đối ẩm.

Không khí lúc này vô cùng an tĩnh, không còn ai xung quanh.

Thật lâu sau, Cát Văn mở miệng trước: “Theo ta thấy, những kẻ đến đây hôm nay, sau này đều có khả năng trở thành tai họa ngầm. Thừa cơ hội này, chỉ bằng trừ sạch tất cả thì hơn.”

Tần Tu lắc đầu, rót thêm rượu cho mình, nhấp một ngụm nhỏ rồi từ tốn đáp: “Không được. Nếu giết hết, bang chúng của bọn chúng sẽ gây ra không ít hỗn loạn đâu.”

“Mà hôm nay mục tiêu chính vẫn là Giả Đại Xuân. Nếu chẳng may hành động khiến hấn sinh nghi, vậy sẽ thật phiền phức. Chúng ta đều đã già cả, không nên khơi dậy chuyện sống mái liều mạng. Vạn nhất có chuyện không hay xảy ra thì không đáng chút nào.”

Một nội kinh võ giả khó đối phó hơn hay mười ngoại kinh võ giả khó đối phó hơn?

Đây không phải một bài toán, nhưng cả hai đều là những người đã đạt đến cấp độ này, đương nhiên biết phải lựa chọn ra sao.

Vì giết mấy tên ngoại kinh võ giả râu ria mà mạo hiểm gây nên cảnh giác của Giả Đại Xuân, đúng là một cái giá quá đắt.

“Ai, chúng ta đều già rồi. Điều có thể làm cho hậu nhân giờ đây cũng chỉ có bấy nhiêu. Hy vọng trước khi chết, có thể thấy vài đứa trẻ trong thế hệ sau bước vào được cấp độ nội kinh, đó cũng coi như mãn nguyện.” Cát Văn thở dài, vẻ mặt tràn đầy cảm khái.

Tần Tu ngược lại giữ thần sắc bình thản, bưng ly rượu lên nhấp một ngụm, ánh mắt xa xăm nhìn về phía chân trời:

Chương 180

DTV EBOOK

“Đây chỉ là những vấn đề nhỏ. Võ giả rốt cuộc cũng chỉ là võ giả mà thôi. Nhưng người thì khác, cái người đó trong thương hội của người... Ngày sau liệu có trở thành một tai họa ngầm hay không?”

Khi nói những lời này, Tần Tu cố tình hạ giọng, sợ rằng có người thứ ba nghe thấy.

Cát Văn lắc đầu, ánh mắt hiện lên nét trầm tư rồi đáp: “Người yên tâm, Hướng tiên sư không còn bao nhiêu năm tháng nữa. Chắc chắn không sống thọ hơn chúng ta là bao đâu.”

Tuy nhiên, Tần Tu vẫn giữ nét mặt nghiêm trọng, lông mày nhíu chặt: “Lời người nói thì đúng, nhưng hấn dù sao cũng là một tu tiên giả. Những thủ đoạn của loại người này thật quỷ dị và khó đoán. Ta sống bao nhiêu năm như vậy, không ngờ được rằng trong thời đại tối tăm không ánh sáng này, lại có may mắn được biết đến sự tồn tại của một người như thế.”

Khi nói đến đây, ánh mắt Tần Tu ánh lên sự khao khát.

Dù cho nội kinh võ giả, hay thậm chí là hóa kinh võ giả, đối với hấn đều không đáng kể gì. Nhưng sau khi tận mắt chứng kiến những thủ đoạn khó tin của tu tiên giả, hấn thật sự cảm thấy kinh ngạc và bị chấn động.

Thế gian này, vậy mà lại tồn tại một người như thế! Quả thực là phong độ tuyệt thế!

Cát Văn cười nhạt, trong giọng nói mang chút phức tạp: “Việc này không cần lo lắng. Người có biết không, mấy năm trước, chính Hướng tiên sư cũng bắt đầu học võ.”

“A? Học võ?” Tần Tu nghe xong liền sững sờ, không giấu được sự kinh ngạc. Điều này khiến hấn khó mà lý giải được, giống như nghe một vị quân chủ tôn quý đột nhiên muốn xuống đồng trồng trọt vậy.

“Đúng vậy, mấy năm trước, hắn từng hỏi ta xin vài quyển bí tịch võ học thượng thừa. Lúc đó ta cũng lấy làm lạ, một vị tu tiên giả lại muốn học võ làm gì.”

“Cuối cùng, hắn giống như chấp nhận số phận, buông ra bốn chữ...”

“Thời đại mạt pháp.”

Thật đáng tiếc, cuộc đối thoại cuối cùng giữa thành chủ Tần Tu và hội trưởng Hồng Ngự Thương Hội, Cát Văn lại không lọt vào tai Lý Thanh.

Nếu như nghe được, chắc chắn hắn sẽ mừng rỡ như điên, bởi vì cánh cửa đến tu tiên giới mà hắn đã khổ công tìm kiếm lâu nay, cuối cùng cũng hé lộ một khe hở.

Sau khi yên hội kết thúc, Lý Thanh cùng Kha Lạc Đạt quay trở lại Sa Ngạc Bang.

Khi về đến nơi, tâm trạng của cả hai người đều có chút trĩu nặng, mang theo những suy nghĩ không yên.

Phủ thành chủ và Hồng Ngự Thương Hội đã cùng nhau kinh doanh nhiều năm ở Cự Nham Thành, tạo thành hai ngọn núi lớn mà người bình thường khó lòng vượt qua.

Nhìn cảnh nội kinh cao thủ như Giả Đại Xuân bị giết dễ dàng như vậy, Lý Thanh không khỏi cảm thấy kinh hãi, thậm chí càng thêm thận trọng, không dám để lộ thân phận nội kinh cao thủ của mình.

Cả Tần Tu lẫn Cát Văn đều đã lớn tuổi, để đảm bảo hậu nhân có thể tiếp tục nắm quyền kiểm soát Cự Nham Thành, bọn họ chắc chắn sẽ làm mọi cách để tiêu diệt mọi mối nguy hiểm ẩn.

Họ không mong nhìn thấy nội kinh cao thủ mới xuất hiện, bởi vì một khi họ qua đời, những cao thủ này sẽ là mối đe dọa lớn nhất đối với phủ thành chủ và Hồng Ngự Thương Hội.

Trong phòng Sa Ngạc Bang, Lý Thanh thản nhiên ngồi trên ghế bang chủ, giọng nói bình thản nhưng không giấu được chút chế nhạo:

“Kha bang chủ, xem ra phủ thành chủ và Hồng Ngự Thương Hội không muốn nhìn thấy các bang phái như các người sinh ra nội kinh cao thủ đâu.”

Kha Lạc Đạt nhẹ vuốt vết sẹo dài trên sống mũi mình, nở một nụ cười khổ sở:

“Đạt đến nội kinh đâu phải chuyện dễ dàng như vậy. Ta vốn chưa từng nghĩ đến điều đó, chỉ là...”

“Chỉ là lo lắng trong Sa Ngạc Bang có người giống như Sử Đông, làm thám tử cho bọn chúng, đúng không?” Lý Thanh cười nhạt, cắt ngang lời Kha Lạc Đạt.

Quả thật, thọ yến vừa rồi là một bài học đau thương. Bàn tay sắt của thành chủ Tần Tu và Cát Văn khiến mọi người đều cảm thấy như bị phủ một lớp mây đen.

Ngay cả một nội kinh cao thủ như Giả Đại Xuân cũng chết dễ dàng như vậy, lại còn bị chính người thân cận phản bội. Đây chính là nỗi sợ lớn nhất của các bang chủ.

Nếu một ngày nào đó dám đối đầu với phủ thành chủ, thì chắc chắn đêm cũng không dám ngủ yên, vì sợ rằng sẽ bị đâm lén bất cứ lúc nào.

“Không cần lo lắng quá, vị thành chủ đại nhân ấy có vẻ không quan tâm đến người đâu. Người không để ý rằng trên thọ yến, hắn còn khen người là hình mẫu đáng để các bang chủ khác học hỏi sao?” Lý Thanh vừa nói vừa cười, giọng điệu đầy châm biếm.

Lời vừa dứt, sắc mặt Kha Lạc Đạt thoát xanh thoát trắng, nghiêng răng đáp:

“Lời người nói thì đúng đấy, nhưng chỉ sợ người là mối nguy hiểm tàng, không đảm bảo rằng lão cáo già Tần Tu kia sẽ không để mắt tới người.”

Lý Thanh bật cười, tiếng cười sáng khoái vang khắp phòng:

“Ha ha ha, người lo quá rồi! Ta đâu có ý định đối đầu với phủ thành chủ, sao hắn phải chú ý đến ta?”

Chương 181

DTV EBOOK

“Vả lại, ta sắp phải rời khỏi Cự Nham Thành, chuẩn bị du ngoạn khắp thiên hạ. Chẳng lẽ lão Tần Tu lại vì ta mà đuổi đến chân trời sao?”

Lời của Lý Thanh khiến Kha Lạc Đạt ngỡ ngàng. Hắn không thể ngờ rằng Lý Thanh lại có ý định rời đi. Đây là do bị thọ yến vừa rồi dọa cho sợ hãi đến mức bỏ chạy sao?

“Người thật sự định rời đi sao?” Kha Lạc Đạt kinh ngạc hỏi, ánh mắt đầy vẻ khó tin.

Hắn vốn tưởng rằng đời này sẽ mãi bị Lý Thanh gắt gao nắm trong lòng bàn tay, không ngờ đối phương lại quyết định rời đi nhanh như vậy.

Lý Thanh nhẹ gật đầu, điềm đạm nói:

“Ân, người không cần suốt ngày lo sợ ta cướp lấy vị trí bang chủ của người. Nhưng trước khi đi, ta có một việc muốn bàn giao cho người.”

“Chuyện gì?” Kha Lạc Đạt hơi cảnh giác hỏi, ánh mắt đầy sự thăm dò.

“Sau khi ta rời đi, người hãy ghi chép lại tất cả những việc lớn việc nhỏ xảy ra trong thành. Đồng thời, âm thầm phái người tin cậy theo dõi Hồng Ngư Thương Hội và phủ thành chủ. Chờ đến khi ta quay lại, ta sẽ đem toàn bộ Cự Nham Thành giao vào tay người.”

Lý Thanh hí mắt, giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy sức hấp dẫn, như vẽ nên một tương lai đầy tham vọng.

Thình thịch, thình thịch!

Kha Lạc Đạt nghe vậy, trái tim hắn không ngừng đập loạn nhịp. Hắn sợ hãi nhìn Lý Thanh, trong đầu tràn ngập suy nghĩ hỗn loạn, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Một lúc lâu sau, hắn chậm rãi lên tiếng:

“Phải người theo dõi Hồng Ngự Thương Hội và phủ thành chủ sao? Nhưng làm sao ta biết ai có thể tin được? Ngay cả Sử Đông cũng phản bội Giả Đại Xuân, ai dám đảm bảo điều đó không xảy ra lần nữa?”

Nghe vậy, Lý Thanh nở nụ cười, khoe miệng cong lên đầy vẻ thích thú. Hắn nhíu mày, giọng nói vừa chế nhạo vừa kiên nhẫn:

“Người ngốc à? Vậy thì chọn những kẻ người không tin tưởng nhất để làm chuyện này.”

Hắn ngừng một chút, rồi nói tiếp:

“Ví dụ như cái đám bốn tên phế vật trước đây hay gây rắc rối. Người nghĩ xem, liệu Tần thành chủ có ngu đến mức xếp những kẻ như vậy làm quân cò trong bang của người không?”

Nghe đến đây, mắt Kha Lạc Đạt bỗng sáng bừng lên.

“Đúng rồi!” Hắn reo lên, “Bọn chúng chỉ là một đám vô tích sự chơi bời lêu lổng, gần như không có khả năng là tay trong của phủ thành chủ. Dựa vào việc đến giờ phủ thành chủ còn không biết người tồn tại, cơ bản có thể loại bỏ khả năng bọn chúng là ám tử.”

Thấy Kha Lạc Đạt nhanh chóng hiểu ra vấn đề, Lý Thanh gật đầu hài lòng. Hắn rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục nói:

“Người không cần làm gì nhiều, trước kia thế nào, sau này cứ như thế mà làm.”

“Tần thành chủ và hội trưởng Cát Văn đều đã già rồi. Bọn chúng chắc chắn không sống được lâu hơn người đâu. Người chỉ cần an tĩnh mà chờ, đến ngày ta quay lại, tất cả sẽ thuộc về người.”

Những lời này như một mối lửa, triệt để thắp sáng lòng tin trong Kha Lạc Đạt. Đáy mắt hắn hiện lên ánh quyết tâm mãnh liệt.

“Tốt!” Hắn đáp, giọng nói đầy khí thế.

Thấy Kha Lạc Đạt đã đồng ý, Lý Thanh chỉ cười khẽ, không nói thêm gì nữa. Hắn quay người, rời đi.

Sau khi Lý Thanh rời khỏi, Kha Lạc Đạt lập tức hít một hơi sâu, giọng nói trầm xuống đầy uy nghiêm:

“Gọi đám Cao Tài cùng mấy tên phé vật kia tới gặp ta ngay!”

Trở lại tiệm thợ rèn ở Cự Nham Thành, Lý Thanh lập tức gọi Miêu Thất đến.

“Lý đại ca, huynh tìm ta có việc gì?” Miêu Thất hỏi, giọng điệu vừa kính trọng vừa tò mò.

Trong thời gian Lý Thanh tham gia thợ yếm, Miêu Thất đã âm thầm quan sát động tĩnh của Hồng Ngự Thương Hội, nhưng kết quả thu được chẳng đáng kể.

Lý Thanh không mấy để tâm, hẳn biết không cần phải vội vàng. Mỉm cười, hắn chậm rãi mở lời:

Lý Thanh nói với Miêu Thất:

“Ta sắp rời đi một thời gian, trước khi đi ta có một số việc cần bàn giao cho ngươi.”

Nghe vậy, Miêu Thất ngẩn người, không ngờ Lý Thanh lại muốn rời đi, điều này khiến hắn bối rối, không biết phải làm sao.

“A?” – Hắn ngơ ngác đáp.

Lý Thanh nghiêm túc nói tiếp:

“Ngươi nghe kỹ đây. Sau khi ta đi, ngươi tiếp tục giúp ta theo dõi Hồng Ngự Thương Hội, nhưng nhớ kỹ, tuyệt đối không được để lộ sự tồn tại của mình. Ngươi phải thật thông minh và linh hoạt, hiểu không?”

“Mặt khác, Sa Ngạc Ngự cũng là người của ta, hắn sẽ hỗ trợ tìm hiểu tin tức từ phủ thành chủ và Hồng Ngự Thương Hội. Nhưng ta không hoàn toàn tin tưởng hắn.”

“Kha Lạc Đạt chưa biết sự tồn tại của ngươi. Vì vậy, ngươi hãy ở trong bóng tối, tiện thể quan sát Sa Ngạc Bang giúp ta. Nếu phát hiện đối phương không đáng tin, hãy đợi ta trở về rồi báo lại.”

“Còn nữa, tiệm thợ rèn này, ngươi nhớ giữ nguyên hiện trạng, không có chuyện gì khẩn cấp thì đừng để người ngoài bước vào.”

Lý Thanh bàn giao mọi việc một cách rõ ràng và dứt khoát,
Miêu Thất nghe xong mới gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu.

“Lý đại ca, vậy huynh khoảng bao lâu nữa sẽ quay về?” Miêu
Thất dè dặt hỏi.

Chương 182

DTV EBOOK

Lý Thanh nở nụ cười, trả lời:

“Ta không chắc, nhưng yên tâm, sẽ không lâu đâu.”

Mặc dù Sa Ngạc Ngư có thể không hoàn toàn đáng tin, nhưng Miêu Thất là người có lòng trung nghĩa, vẫn đủ để Lý Thanh tin nhiệm.

Sau khi tiễn Miêu Thất rời đi, trong đêm, Lý Thanh trở lại tiệm thợ rèn, tự tay đào một căn hầm nhỏ dưới lòng đất. Căn hầm này miễn cưỡng đủ không gian để chứa thêm một người và vài vật dụng cần thiết.

Không hề chần chừ, Lý Thanh mang theo cái thùng gỗ mà hắn luôn cẩn thận bảo vệ, chui vào trong hầm ngầm. Sau đó, hắn đóng chặt cửa hầm bằng một cây gậy lớn, đảm bảo không ai có thể phát hiện ra.

Sau khi hoàn tất mọi việc, hắn thở dài, ánh mắt lóe lên vẻ kiên định, tự nhủ:

“Mẹ nó, gấp ba lần thời gian, ta không tin không chờ được đến ngày hai lão già các ngươi chết!”

Đúng vậy, Lý Thanh không hề có ý định đối đầu trực tiếp với Tàn Tu và Cát Văn, những người đều là nội kinh cao thủ cùng cấp bậc với hắn.

Dù rất tự tin vào võ đạo của mình, hắn cũng không ngu ngốc đến mức mạo hiểm sinh mạng trong một trận chiến không chắc phần thắng.

Hắn quyết định tận dụng lợi thế lớn nhất của mình – sự kiên nhẫn và khả năng sống lâu. Hắn tin rằng chỉ cần kiên trì, hắn sẽ chứng kiến ngày mà hai kẻ kia phải chết già.

Thịnh Thiên, Vọng Nguyệt Lâu.

Giữa bóng đêm tĩnh mịch, vài bóng người vận áo bào đen đồng loạt xuất hiện từ đỉnh tòa cao lâu. Dưới ánh trăng mờ,

lớp áo bào thêu lá phong ố vàng nổi bật giữa không gian huyền ảo.

“Vẫn để hấn chạy thoát, đúng là dẻo dai như cá chạch!”

“Toàn thành giới nghiêm gần nửa tháng, vậy mà chẳng thu được kết quả. E rằng Thánh Thượng sắp nổi trận lôi đình mất thôi.”

“Ai, nhưng biết làm sao đây? Tên tặc tử này không chỉ khinh công siêu quần mà võ công cũng ngày càng cao cường. Nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ e phải đợi thống lĩnh xuất thủ mới có thể không chế được hấn.”

“Đáng tiếc, hai vị thống lĩnh trong môn đều đã đi Thanh Châu. Thời gian gần đây giang hồ thật sự là loạn lạc không yên.”

“Thôi, quay về môn phái rồi bàn tiếp. Đừng để hấn thừa cơ, bắt được kẻ nào đi lạc thì phiền toái to đấy.”

Nếu lúc này Lý Thanh có mặt, hấn chắc chắn sẽ nhận ra nhóm người kia thuộc về Phong Vệ Môn. Trong số đó còn có một người quen cũ - Dương Hưng.

Ở một nơi khác, Lý Thanh đã trở lại lò rèn của mình.

Đêm đen phủ kín, không gian rét buốt lạnh lẽo. Nếu không nhờ đồ đạc bày biện quen thuộc, giống hệt trong trí nhớ, có lẽ hấn đã nghi ngờ liệu bản thân có thất bại trong việc xuyên qua, và vẫn đang mắc kẹt tại cực dạ thể giới.

“Hô! Không sai biệt lắm, tính ra ta đã chờ đợi trong cực dạ thể giới suốt chín tháng.”

“Lúc rời đi, Thịnh Thiên vừa chớm thu. Ba tháng qua đi tựa như một cái chớp mắt, giờ trời đông giá rét cũng là điều hợp lẽ.”

Lý Thanh vừa nói vừa kiểm tra kỹ từng góc ngách trong lò rèn, cẩn thận xác nhận không có bất kỳ dấu vết kẻ trộm đột nhập nào.

Những vàng bạc châu báu cùng hai vạc rượu thuốc mà hấn mang về vẫn nguyên vẹn không chút sút mẻ, khiến hấn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, yên tâm hơn hấn.

Nếu hần biết hiện tại Thịnh Thiên Thành đang trong trạng thái giới nghiêm, hần đã chẳng cần lo lắng như vậy.

Cả thành phố chìm trong màn đêm tĩnh mịch, từng nhà đều đóng chặt cửa lớn. Những kẻ cả gan trộm cắp, cướp bóc, nếu bị bắt, chắc chắn phải chịu những hình phạt cực kỳ nghiêm khắc.

Huống hồ, lò rèn nằm ở ngoại thành của Lý Thanh chẳng phải nơi lý tưởng để bọn tặc nhân dám nhòm ngó. Lại thêm Phương Lão Đại trông coi giúp hần suốt thời gian qua, quả thật chẳng còn gì phải bận lòng.

“Ngao rống!”

Giữa không gian yên tĩnh, tiếng gầm vang trời của Thùng Com - con hồ đồng hành - như xé toạc bầu không khí. Cuối cùng, sau thời gian dài, nó đã khôi phục được khí lực, gầm lên đầy uy phong.

Lý Thanh nhìn nó, không khỏi mỉm cười, cảm thấy an tâm hơn nhiều.

“Xem ra người thật sự không hợp khí hậu của cực dạ thể giới, ở đó cả người người trông chẳng khác nào mắc chứng ma bệnh.”

Vừa nói, hần vừa gãi gãi đầu Thùng Com, ánh mắt chứa đầy tình cảm thân thuộc.

Tính cả thời gian qua lại giữa hai thế giới, giờ đây Thùng Com đã hơn hai tuổi, hoàn toàn được xem như một con mãnh hổ trưởng thành. Tuy nhiên, Lý Thanh lại có linh cảm kỳ lạ rằng hình thể của nó vẫn tiếp tục lớn thêm, thậm chí có thể vượt xa một mãnh hổ trưởng thành bình thường.

“May mắn thay, lần này mang về đủ tiền tài, không phải đau đầu vì chuyện chi tiêu nữa.”

Nếu như hần chỉ là một thợ rèn bình thường, việc nuôi một con mãnh hổ trong thành Thịnh Thiên là điều không tưởng. Chỉ riêng lượng thức ăn hàng ngày của nó cũng đã khiến người ta choáng váng.

Nhóm lửa, đợi phòng ấm dần lên, Lý Thanh cuối cùng cũng có thể ngả lưng, tận hưởng một giấc ngủ yên bình.

Sáng sớm hôm sau, tiếng gà gáy vang lên kéo hẳn từ giấc ngủ dậy.

Chương 183

DTV EBOOK

Ánh sáng le lói ngoài cửa sổ, dù không mang lại nhiều hơi ấm, vẫn khiến tâm trạng Lý Thanh trở nên sáng khoái hơn bao giờ hết.

Quả Nhiên, Mặt Trời Vẫn Là Thuộc Tốt

Bước ra khỏi tiệm thợ rèn, Lý Thanh ngửa mặt nhìn trời. Hắn vươn vai một cái, thở ra một hơi dài, tự nhủ: “Quả nhiên, người vẫn nên thường xuyên phơi mặt trời một chút, không khí thế này thật dễ chịu.”

Sau khi ăn uống qua loa, hắn lập tức đi thẳng tới địa bàn của huynh đệ Lương Châu.

“Ôi chào! Lý Đại Sư, người đi đâu mất rồi? Đúng là đã lâu không gặp!”

Phương Lão Đại vừa nhìn thấy hắn, ánh mắt sáng rực như bắt được bảo vật.

Lý Thanh cười, bước lên nghênh đón, mở miệng nói: “Ha ha ha, Phương Lão Đại đã lâu không gặp. Ta ra ngoài du ngoạn một chuyến, tiện thể dắt theo lão hổ vào rừng săn thú, để nó tìm lại chút dã tính.”

“Ta không ở đây, đã làm phiền người hao tâm tổn trí chăm sóc tiệm thợ rèn của ta. Thanh đao này coi như lễ tạ ơn, bày tỏ chút tâm ý.”

Hắn vừa nói vừa lấy ra một thanh trường đao tinh luyện, ánh kim sắc lạnh lóe lên dưới ánh sáng.

Dù không phải thần binh lợi khí, nhưng dựa vào công nghệ chế tác tinh xảo, thanh đao này cũng đủ đạt đến mức “thổi tóc đứt sợi”, khiến người đời khen ngợi.

Phương Lão Đại vừa mừng vừa sợ, tiếp nhận thanh trường đao, cảm thán: “Như vậy sao được, Lý Đại Sư người thật sự là quá khách khí. Chỉ là chút việc nhỏ thôi mà!”

Hắn đưa tay vuốt ve thanh đao, ánh mắt hiện rõ vẻ hài lòng. Dù chuyên môn của hắn là đùa nghịch côn gậy, nhưng chỉ cần nhìn qua cũng biết đây là một thanh đao cực kỳ sắc bén.

“Được rồi, vào trong ngồi đi!”

“Vậy thì ta không khách khí nữa.” Lý Thanh đáp, theo hắn vào trong.

Sau khi ổn định chỗ ngồi, Lý Thanh bắt đầu hỏi thăm về những biến cố gần đây trong Thịnh Thiên Thành và giang hồ, muốn xem có chuyện gì cần đặc biệt chú ý.

Thế nhưng, càng nghe, hắn càng cảm thấy rùng mình.

“Người không biết đấy thôi, Lý Đại Sư,” Phương Lão Đại mở lời, “Trong mấy tháng nay, giang hồ ở Thịnh Thiên Thành loạn như một đồng bong bóng. Ai nấy đều lòng người bàng hoàng.”

“Hơn nữa, chính vào thời gian người rời đi, Thịnh Thiên Thành xuất hiện một tên ma đầu. Hắn chuyên nhắm vào những người tu luyện nội gia công phu, ra tay tàn nhẫn đến mức không ai dám đối đầu.”

“Ban đầu, chỉ có đệ tử thân truyền của Phi Vân Võ Quán bị giết. Nhưng về sau, những người khác tu luyện nội gia võ công cũng lần lượt gặp nạn.”

“Đáng sợ hơn, một số võ giả có ân oán với nhau cũng bắt đầu lợi dụng cơ hội này để trả thù. Sau khi giết cừu nhân, bọn họ lập tức đổ hết tội danh lên đầu tên ma đầu thần bí kia.”

Nghe đến đây, ánh mắt Lý Thanh hơi co lại. Hắn không ngờ chỉ trong khoảng thời gian mình vắng mặt, giang hồ đã trở nên hỗn loạn đến mức này.

May mắn thay, đa phần những kẻ bị giết đều là ngoại kinh võ giả, trong khi hắn đã đạt tới cảnh giới nội kinh, tạm thời không cần lo lắng quá nhiều.

Nhưng một lời tiếp theo của Phương Lão Đại đã khiến hắn chấn động tận tâm can.

“Ma đầu kia, thiên phú võ đạo cực kỳ khủng khiếp. Chỉ trong một ngày, hắn đã có thể tiến bộ vượt bậc, từ việc chỉ dám đánh

lên ngoại kinh võ giả, giờ đây đã đủ sức đối phó với những võ giả cùng cấp bậc.”

“Loại thiên phú này, khiến người ta không khỏi liên tưởng tới võ đạo kỳ tài Lâm Dịch của tiền triều.”

Nghe vậy, ánh mắt Lý Thanh thoáng lóe lên, trầm ngâm đáp: “Lâm Dịch ư? Ta nhớ không lầm thì từng có tin đồn, truyền thừa của Lâm Dịch từng xuất hiện tại Tiểu Thúy Lĩnh, đúng không?”

“Chuyện cụ thể ta cũng không rõ lắm. Nhưng với đà này, chỉ e không lâu nữa, ngay cả cao thủ nội kinh cũng khó mà đối phó được với hắn.” Phương Lão Đại lắc đầu cảm thán.

Lý Thanh nhíu mày, hỏi: “Vậy còn Phong Vệ Môn? Thống lĩnh của họ sao không ra tay sớm để ngăn chặn?”

Phương Lão Đại lắc đầu: “Hai vị thống lĩnh của Phong Vệ Môn đã đến Thanh Châu. Ngay tháng trước, tại Cảnh Dương Thành, cả Lô Gia lẫn Hắc Sát Bang đều bị diệt môn. Từng thi thể chất thành núi nhỏ, khiến người ta kinh hãi.”

Nghe vậy, Lý Thanh hít vào một hơi lạnh buốt. Trong lòng hắn đột nhiên nảy sinh xúc động muốn lập tức quay lại cực dạ thế giới.

“Thế này thì quá nguy hiểm!”

Chỉ trong vòng ba tháng ngắn ngủi, giang hồ đã biến đổi đến mức không thể nhận ra.

Hắn cố trấn tĩnh lại, tiếp tục hỏi: “Ta nhớ Dương Hưng, huynh đệ của ta, cũng làm việc trong Phong Vệ Môn. Hắn có nói gì về tình hình hiện tại không?”

Phương Lão Đại hạ giọng, thì thào đáp: “Nghe nói, toàn bộ Lô Gia và Hắc Sát Bang đều bị giết dưới kiếm pháp của ma đầu kia.”

Chết bởi kiếm!

Nghe được mấy chữ này, gần như ngay lập tức, Lý Thanh liền nghĩ đến một người.

Thanh Châu kiếm thủ số một, Tôn Khải!

Trong tình huống không có tông sư xuất hiện, Tôn Khải cảm
kiếm Tôn Khải gần như có thể nói là tồn tại khó gặp đối thủ
trong cùng cấp độ.

Chương 184

DTV EBOOK

Sau khi cướp đoạt cơ duyên thành tiên, hắn nhiều lần bị truy sát. Nhưng chiến lược của hắn khi đó khiến người ta phải kinh hãi!

Hơn nữa, thủ đoạn tàn nhẫn diệt cả nhà của hắn lại giống hệt với đêm xảy ra vụ việc. Hắn không chỉ cướp đoạt cơ duyên thành tiên, mà còn giết sạch cả gia đình bang chủ Hắc Sát Bang.

Chính bởi điều này, bang chủ Hắc Sát Bang đã tiết lộ tin tức về bảo vật cơ duyên thành tiên, khiến cả võ lâm dồn ánh mắt về phía Tôn Khải.

Kết quả là, bang chủ Hắc Sát Bang đạt được mục đích. Tôn Khải bị nhiều cao thủ nội kinh vây công, cuối cùng phải nhảy xuống vực thẳm để thoát thân.

“Chết dưới kiếm, chẳng lẽ là Tôn Khải? Ta nhớ hắn không phải nhảy xuống vực rồi sao?” Lý Thanh tự lẩm bẩm.

Phương Lão Đại lắc đầu nói:

“Không rõ lắm, nhưng rất có thể chính là hắn. Hắn chỉ nhảy xuống vực, sống chết thế nào không ai rõ, cũng không ai thấy thi thể của hắn.”

“Tôn Khải đúng là nhân vật hiếm có, đến mức này vẫn chưa chết, có lẽ hắn đã gặp cơ duyên nào đó dưới vực, thậm chí khiến võ công tiến bộ cũng không chừng.”

Nghe vậy, Lý Thanh chỉ giữ im lặng.

Cơ duyên thành tiên cuối cùng rơi vào tay ai, đến giờ vẫn không ai biết. Nhưng vì chuyện đó, cả Hắc Sát Bang và Lôi gia đều bị tiêu diệt, khiến người ta không khỏi ngậm ngùi.

Sau đó, Lý Thanh hỏi thêm Phương Lão Đại về tình hình gần đây trong thành. Sau khi xác nhận không có chuyện gì lớn xảy ra, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đã làm phiền Phương Lão Đại, vậy ta xin cáo từ trước!” Lý Thanh đứng dậy, chấp tay nói.

Phương Lão Đại mỉm cười, vung tay áo nói:

“Chỉ là chuyện nhỏ, Lý Đại Sư, người khách khí quá rồi. Sau này có việc gì cần giúp đỡ, cứ mở miệng nói thẳng.”

Cứ như vậy, Lý Thanh rời khỏi địa bàn huynh đệ Lương Châu, quay trở về tiệm thợ rèn nhỏ của mình.

Thời gian gần đây trong thành đang giới nghiêm, hắn ngược lại cũng chẳng có chuyện gì nhiều để làm. Vậy nên, hắn quyết định ở lại trong tiệm rèn sắt, đồng thời nghiên cứu sâu hơn về võ đạo của mình.

Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu hắn chôn dưới đất đã được một năm rồi. Chỉ cần thêm một năm nữa, tức là đến mùa hè năm sau, vạc rượu này sẽ có thể khai phong thưởng thức.

“Danh xưng rượu thuốc giúp võ công phá cảnh, quả thật là một loại kỳ dược bá đạo, khiến người ta không thể không mong chờ. Không biết nó có thể đưa võ đạo của ta đến cấp độ nào?”

Hiện tại, Lý Thanh đã đạt đến cảnh giới nội kinh, mà lên một bậc nữa, chính là tông sư chi cảnh!

Đặt chân đến cảnh giới đó, trên thế gian phàm tục, hắn hoàn toàn có thể tung hoành thiên hạ.

Với lòng mong đợi, Lý Thanh lặng lẽ bắt đầu diễn luyện võ đạo của chính mình.

Hiện tại, hắn nắm giữ rất nhiều võ học tuyệt kỹ. Từ Cổ Huyền Chùy Công, Mãnh Hổ Chân Ý Hình, đến Khinh La Chân, Kim Thân Thuật, và cả Quy Tức Công.

Đi một chuyến Cự Dạ Thế Giới, hắn lại từ trước kia tại Võ Khố của Nghiêm gia lật ra một môn gọi là Kiếm Ảnh Bộ Pháp khinh công.

Sáu môn võ công tuyệt học!

Đối với người thường mà nói, kỳ thật chỉ cần khổ luyện một đến hai môn đã hoàn toàn đủ rồi. Dù sao, thời gian có hạn, nếu tham lam quá thì sẽ không đạt được gì.

Nhưng Lý Thanh lại dựa vào chính bản thân mình có thọ nguyên dài lâu, căn cứ lý lẽ Kỳ Đa không ép thân, mà lập tức học được sáu môn võ nghệ. Tuy nhiên, điều này khiến sở học của hắn trở nên rất hỗn tạp.

Ban đầu, hắn hưởng thụ cái lợi của việc nắm giữ nhiều môn võ công, nhưng về sau, khi cảnh giới của hắn dừng lại ở cấp độ Bên Ngoài Kinh, tiến triển liền trở nên chậm chạp, hắn mới ý thức được cách làm này có vấn đề.

Võ giả, nói cho cùng, vẫn phải rèn luyện thể phách của chính mình, tôi luyện khí huyết nội lực làm cơ sở. Một khi cơ sở không được xây dựng vững chắc, dù đạt được cảnh giới Võ Đạo cao hơn thì cũng chỉ như lâu đài trên cát, dễ dàng sụp đổ.

Nếu không nhờ quanh năm uống Hồ Cốt Dưỡng Sinh Tửu, hiệu quả rõ rệt, chỉ sợ giờ này Lý Thanh vẫn còn giậm chân tại cấp độ Bên Ngoài Kinh.

“Hiện tại nhục thể của ta đã tương đối mạnh mẽ, nhưng sở học võ công của ta vẫn còn chưa đủ tinh thâm.”

Tạm thời không suy nghĩ đến cảnh giới Võ Đạo, Lý Thanh quyết định dồn hết tinh lực vào việc tu luyện các môn võ công tuyệt học mà mình đã học được.

“Trừ Mãnh Hồ Chân Ý Hình, những môn võ công khác ta luyện vẫn còn rất sơ sài, không chạm được đến tinh túy của nó.”

“Tuy rằng có câu ‘tham thì thâm’, nhưng ta đã bước vào cấp độ Nội Kinh, như vậy nên đưa tất cả sở học võ công lên cảnh giới tương xứng mới phải.”

Lý Thanh tự nhủ, rồi lập tức đưa ra quyết định, bắt đầu chuyên tâm luyện võ.

Sau khi uống một ngụm Hồ Cốt Dưỡng Sinh Tửu, hắn cầm lấy Vô Song Chùy, chậm rãi nhắm mắt, cẩn thận cảm nhận trọng lượng của cây chùy không lồ này trong tay.

Chương 185

DTV EBOOK

“Tinh túy của Cổ Huyền Chùy Công chính là biến nặng thành nhẹ. Nếu có thể đạt đến mức độ này, đó mới là đại thành.”

“Nói đến việc biến nặng thành nhẹ, ngược lại lại mang một chút ý nghĩa của Nội Kinh bên trong.”

Nghĩ tới đây, trong đầu Lý Thanh bỗng lóe lên linh quang, hần ngay người ra một lúc lâu.

“Thì ra là như vậy.”

“Kỳ thật, những môn võ công này chỉ cần luyện đến đại thành, đối với việc lĩnh ngộ Nội Kinh sẽ tự nhiên như nước chảy thành sông.”

“Trước đó ta tìm đến Quách Đại Sư, quả thực có vẻ như hơi dư thừa. Nhưng nghĩ kỹ lại, nếu không có sự chỉ điểm của Quách Đại Sư, ta e rằng vẫn còn mơ hồ rất lâu.”

Lời nói vừa dứt, Lý Thanh hứng khởi bắt đầu diễn luyện Cổ Huyền Chùy Công.

Với tầm mắt và thực lực của cao thủ cấp độ Vòng Kinh, việc diễn luyện những môn võ công này tự nhiên đạt được hiệu quả cao.

Bởi lẽ, cái gọi là “nhất pháp thông vạn pháp”, mấy môn võ công mà Lý Thanh từng cảm thấy khó khăn hoặc đình trệ, giờ đây bắt đầu tiến triển với tốc độ rất nhanh.

Những điểm mà hần từng không thể lý giải, giờ chỉ trong chớp mắt đã sáng tỏ.

Tất cả điều này đều nhờ vào cảnh giới cao thủ Nội Kinh hiện tại của hần. Cảnh giới này không chỉ khiến nhục thân thể phách của hần càng thêm mạnh mẽ, mà còn giúp hần kiểm soát khí huyết ngăn ngui trong cơ thể, có thể dễ dàng suy diễn các bí quyết võ công.

Hiện tại Lý Thanh có thể dùng một câu để hình dung: hắn đứng trên vai người khổng lồ, hoặc chính hắn đã trở thành người khổng lồ này!

Mùa đông ở Thịnh Thiên kéo dài vô tận, nhưng Lý Thanh lại chẳng hề cảm thấy nhàm chán.

Mãi đến khi không khí vui mừng của dịp niên quan dần trở nên đậm đặc nhất, Thịnh Thiên Thành cuối cùng cũng giải trừ giới nghiêm. Tuy nhiên, không phải vì bọn họ đã bắt được kẻ đầu tên ma đầu, mà bởi vì tên ma đầu kia đã mai danh ẩn tích, khiến cho Phong Vệ Môn dù cố gắng thăm dò thế nào cũng không tìm ra bất kỳ tung tích nào.

Đối với chuyện này, Lý Thanh không mấy bận tâm. Trong suốt khoảng thời gian qua, hắn chưa từng rời khỏi tiệm thợ rèn, chỉ một mực tập trung diễn luyện sở học võ công, tận hưởng niềm vui khi cảm nhận được sự tiến bộ rõ rệt trong thực lực của bản thân, khiến hắn cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Khi những mầm non đầu tiên trên ngọn cây bắt đầu hé lộ, báo hiệu sự kết thúc của mùa đông dài đằng đẵng và lạnh giá.

Trong suốt một mùa đông này, Lý Thanh đã lần lượt đẩy Cô Huyền Chùy Công đến Đại Thành cảnh giới, đồng thời, Mãnh Hồ Chân Ý Hình cũng thuận thế đạt được cấp độ tương tự.

Với hai môn võ công đạt Đại Thành, sức chiến đấu của Lý Thanh tăng mạnh một cách đáng kinh ngạc.

Thêm vào đó, nhờ Hồ Cốt Dưỡng Sinh Tửu tích lũy qua thời gian, kinh lực trong cơ thể hắn lại được khuếch đại thêm một bậc.

Người thường tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi thân thể nhìn có vẻ bình thường của Lý Thanh hiện tại lại ẩn giấu một sức mạnh kinh khủng đến mức nào.

Nếu giờ đây hắn quay lại Tiểu Thúy Lĩnh và phải đối mặt với mãnh hổ hay cự mãng, Lý Thanh tự tin rằng chỉ cần một mình hắn cũng có thể nhẹ nhàng đối phó hai loài bá chủ núi rừng này.

“Hô!”

Trong tiết trời xuân hàn se lạnh, hắc thở ra, từ lỗ mũi phun ra hai luồng khí trắng, giống như hai con bạch xà uốn lượn.

Khí tức kéo dài, tinh thần tràn đầy, huyết khí cuộn cuộn sôi sục.

Thực lực Võ Đạo của Lý Thanh lúc này đã đạt đến một trạng thái đỉnh phong từ khi hắc bước chân vào con đường tu luyện.

“Đã đến lúc xuất quan. Võ Đạo không phải chỉ là khổ luyện, mà còn cần thực chiến.”

Hắc nhớ lại lời của Cổ Đại Sư từng nói với hắc trong thời gian ở quân doanh: Võ Đạo được chia làm hai giai đoạn: Ngoại Kinh và Nội Kinh, còn được gọi là Đoán Thể Cảnh và Bách Chiến Cảnh.

Hiện tại, Lý Thanh đã bước vào Bách Chiến Cảnh. Đúng như tên gọi, cảnh giới này đòi hỏi phải trải qua trăm trận chiến, đồng thời giữ được bản thân bách chiến bất bại.

“Nên đi tìm người luyện tay một chút. Nhưng mà... ai sẽ là đối thủ phù hợp đây?” Lý Thanh khẽ tự hỏi, rồi nở một nụ cười, trong lòng đã có đáp án rõ ràng.

Thịnh Thiên Nội Thành, Chu Khánh Nhai.

Đây là khu vực trung tâm của hoàng đô, nơi mà một trong Tam Đại Võ Quán – Kim Giáp Võ Quán – đảm nhiệm trấn giữ khu phố này.

Thời gian trước, một ma đầu tàn phá giang hồ Thịnh Thiên, tạo nên sóng gió lớn trong giới võ lâm. Ban đầu, chỉ có Phi Vân Võ Quán chịu tai họa, nhưng sau đó, Kim Giáp Võ Quán cũng bị ảnh hưởng, liên tục có đệ tử bỏ mạng ngay trong chính nhà mình.

Không lâu sau, cả ba võ quán lớn đều không tránh khỏi liên lụy, tất cả đều bị cuốn vào cơn phong ba không hồi kết. Trước tình cảnh nguy cấp này, ba võ quán vốn có mâu thuẫn lẫn nhau lại buộc phải liên thủ, hợp sức thành một khối thống nhất như sắt thép.

Chương 186

DTV EBOOK

Kim Giáp Võ Quán do Tăng Kim Bảo, một cao thủ danh tiếng trong giới võ lâm, làm quán chủ. Hắn tu luyện môn võ học “Kim Giáp Công” – một môn ngoại gia võ công thượng thừa. Tên gọi nghe có vẻ đơn giản, nhưng uy lực lại không hề tầm thường. Dựa vào môn công phu này cùng thực lực không ai sánh kịp, Tăng Kim Bảo đã khai phá một thế lực riêng trong Thịnh Thiên Thành, khắc sâu danh tiếng của mình trong giang hồ.

Người ta thường nói, cao thủ có thể xây dựng danh tiếng ở hoàng đô thì chắc chắn không phải hư danh!

Thế nhưng, một nhân vật uy tín lâu năm như Tăng Kim Bảo lại bất ngờ trở thành mục tiêu cho trận chiến đầu tiên sau khi xuất quan của Lý Thanh!

Với dáng người thẳng tắp và ánh mắt tự tin, Lý Thanh hăng hái tiến về phía võ quán nổi danh bậc nhất này.

Đúng lúc các đệ tử bên trong đang luyện công, ánh mắt của bọn họ lập tức bị thu hút bởi bóng dáng cao lớn, lưng đeo cự chùy tiến vào cửa.

“Một tên tiểu tử từ đâu tới? Hiểu quy củ không đây? Muốn ghi danh học võ thì sang bên trái, đây là nơi luyện công, không phải chỗ chơi đùa!” Một đệ tử lớn tiếng, giọng điệu đầy sự khinh thường.

Tuy nhiên, Lý Thanh không hề tức giận. Hắn chỉ cười nhạt, ôm quyền một cách lễ độ, hướng về toàn bộ đệ tử trong võ quán mà nói:

“Ta đến đây là để thỉnh giáo Tăng quán chủ, muốn cùng ông ấy luận bàn một trận, tìm hiểu chân lý Võ Đạo.”

Lời nói khách khí, nhưng trong tai những người ở đây, ai cũng hiểu rõ dụng ý thật sự – đây chẳng phải là tới khiêu chiến, phá quán hay sao?

Bầu không khí lập tức thay đổi.

Toàn bộ ánh mắt trong võ quán đều tập trung về phía người trẻ tuổi đang đứng nơi cửa ra vào. Khi nhìn kỹ khuôn mặt còn non trẻ của hắn, có người bật cười chế nhạo. Tiếng cười đầy vẻ khinh miệt.

“Cái tuổi này mà cũng dám khiêu chiến quán chủ? Không phải đang tự tìm đường chết sao?”

Trong giang hồ, kiểu người nông nổi, háo danh thế này không phải hiếm. Họ cho rằng chỉ cần khiêu chiến một cao thủ danh tiếng thì sẽ lập tức thành danh. Nhưng thực tế, mấy ai sống sót qua được trận chiến ấy?

“Quán chủ chúng ta hôm nay không có mặt. Tiểu huynh đệ, ta khuyên ngươi nên quay về đi, đừng làm chuyện ngu ngốc.” Một đệ tử có lòng tốt nhắc nhở, giọng điệu đầy thiện ý.

Đến cấp độ như Tăng Kim Bảo, quả thực rất hiếm khi hắn tự mình giảng bài tại võ quán. Thông thường, hắn sẽ từ trong số đệ tử chọn ra những người có thiên phú và phẩm chất xuất chúng nhất để đích thân chỉ dạy.

Trong võ quán, những đệ tử bình thường hầu hết đều do các đệ tử thân truyền đảm nhiệm việc giảng bài. Còn bản thân võ quán chủ, thường chỉ chuyên tâm chỉ dạy trực tiếp những đệ tử thân truyền của mình.

Cách làm này không chỉ giúp bồi dưỡng tâm phúc mà còn nâng cao hiệu quả truyền thụ võ công. Khi các đệ tử thân truyền trở nên mạnh mẽ hơn, danh tiếng của võ quán cũng theo đó mà vang xa. Đây thực sự là một phương pháp “trăm lợi mà không một hại”.

Trong Tam Đại Võ Quán tại thành Thịnh Thiên, cách thức giảng dạy này gần như đã trở thành truyền thống.

Lý Thanh lắc đầu, bình tĩnh nói:

“Vậy các ngươi hãy thông báo với hắn, bảo hắn đến đây. Hắn không thể nào cứ mãi không có mặt trong Thịnh Thiên Thành được.”

Giọng điệu của hắn vẫn nhẹ nhàng, thanh đạm, nhưng khi rơi vào tai những đệ tử trẻ tuổi kia, lại như mỗi lửa châm vào sự

phần nộ của bọn họ.

“Mẹ nó! Người nhất định muốn chết đúng không? Lão tử sẽ đích thân dạy dỗ người một trận, để người nếm thử đau khổ hôm nay!”

Cuối cùng, một đệ tử to lớn bước ra. Gương mặt đầy vẻ giận dữ, hắn vừa tiến tới vừa xắn tay áo, rõ ràng không định nương tay.

Lý Thanh chỉ thoáng liếc nhìn đối phương, ánh mắt bình thản nhưng sắc bén. Dựa vào bước đi và những dấu hiệu bên ngoài, hắn dễ dàng nhận ra người này thậm chí chưa đạt tới cảnh giới Võ Đạo ngoại kính.

Điều này khiến Lý Thanh hơi nhíu mày, nhưng cuối cùng chỉ thở dài đầy ung dung.

Không còn cách nào khác. Dù sao, với một người vô danh như hắn, muốn khiêu chiến võ quán chủ, tự nhiên không thể tránh khỏi việc phải vượt qua những đệ tử trẻ tuổi này trước.

“Thôi được, ta sẽ chỉ điểm cho người một chút.” Lý Thanh thản nhiên đáp, giọng điệu không khác gì bậc trưởng bối.

Lời này vừa thốt ra, đám đệ tử xung quanh không khỏi co giật khóe miệng. Chưa bao giờ họ thấy ai cuồng vọng đến mức này.

Tên đệ tử cao lớn kia nghe vậy, không kìm được cơn giận, lập tức lao tới. Hắn thậm chí còn chưa kịp triển khai tư thế võ công, đã định dùng nắm đấm bình thường để “dạy dỗ” Lý Thanh một bài học.

Hắn siết chặt nắm đấm, nhắm thẳng vào mặt Lý Thanh mà tung ra cú đấm đầy uy lực.

Nhưng trước cú đấm dường như đầy sức mạnh ấy, Lý Thanh vẫn đứng yên, không hề nao núng. Hắn chỉ nhẹ nhàng đưa ra một ngón tay, chặn lại nắm đấm to lớn của đối phương.

Phanh!

Chương 187

DTV EBOOK

Ngay lập tức, tên đệ tử kia cứng đờ tại chỗ. Sắc mặt hắn trở nên méo mó, nắm tay run rẩy không ngừng.

Hắn cảm giác nắm đấm của mình như nện vào tảng đá rắn chắc, không hề lay động dù chỉ một chút.

Cơn đau buốt từ nắm tay truyền tới khiến sắc mặt hắn tái xanh. Hắn lập tức rút tay lại, miệng không ngừng rên rỉ vì đau đớn.

“Tê! Ngươi...”

Hắn muốn nói gì đó nhưng cảm giác mất mặt khiến lời nói nghẹn lại trong cổ họng.

Ngược lại, Lý Thanh vẫn điềm nhiên mở miệng, giọng điệu như đang chỉ bảo:

“Ngươi chỉ có sức mạnh cơ bắp mà thôi. Nếu biết cách kết hợp khí lực và khí huyết, ngươi hoàn toàn có thể tiến vào cấp độ ngoại kính.”

Lời nói thản nhiên của Lý Thanh khiến đám đệ tử xung quanh sững sờ. Trong miệng hắn, cấp độ ngoại kính giống như một thứ quá đỗi tầm thường, không đáng bận tâm.

Chẳng lẽ nói...

Nhưng Lý Thanh không hề để ý đến sự kinh ngạc của những người xung quanh. Hắn vẫn giữ dáng vẻ lạnh nhạt, bình thản nói:

“Kế tiếp.”

Ba chữ ngắn gọn nhưng khiến tất cả đệ tử ở đây có cảm giác như nghe thấy ma chú.

Một đệ tử nhìn có vẻ thành thực, ôn trọng bước lên. Hắn quay sang một người đeo băng vàng thắt trên hông, nói:

“Tiêu Tứ, ngươi thử xem.”

Chiếc băng vàng này chính là biểu tượng của đệ tử thân truyền trong Kim Giáp Võ Quán, những người được chính Tăng Kim Bảo tự tay dạy dỗ.

“Đại sư huynh, để ta.”

Người được gọi là Tiểu Tứ bước lên, sắc mặt nghiêm trọng, ánh mắt tập trung.

Lý Thanh chỉ lướt qua đôi phương, đã nhanh chóng đánh giá được thực lực. Người này quả thực đã đạt đến cảnh giới ngoại kính, nhưng trong mắt hắn, cũng chỉ như một trò trẻ con.

Tiểu Tứ từ từ tiến tới, triển khai thế võ của Kim Giáp Công. Từng bước di chuyển của hắn vừa vững vàng, vừa chừa đường rút lui, đồng thời dần thu hẹp khoảng cách với Lý Thanh. Khi đã tiếp cận đủ gần, hắn bất ngờ tung ra một chiêu Mảnh Vàng Vụn Quyền – một chiêu tán công mạnh mẽ của Kim Giáp Công!

Oanh!

So với cú đâm trước đó của tên đệ tử khác, cú đâm này mang theo kinh lực mạnh mẽ, uy lực trầm hùng.

Nhưng đáng tiếc, Lý Thanh vẫn chỉ nhẹ nhàng vươn một đầu ngón tay.

Phanh!

Cú đâm được Tiểu Tứ dồn lực chuẩn bị bấy lâu, vậy mà lại bị Lý Thanh dùng đúng một ngón tay cản lại một cách dễ dàng.

Đám đệ tử xung quanh tròn mắt kinh hãi, không dám tin vào những gì mình vừa chứng kiến. Đến cả đệ tử thân truyền mang đai vàng, một người đã đạt cảnh giới ngoại kính, mà cũng không chịu nổi một cú chặn của Lý Thanh?

Chẳng lẽ đôi phương luyện chỉ pháp? Còn thanh cự chùy khổng lồ sau lưng hắn chỉ là để thị uy?

“Không thể nào!” Tiểu Tứ thu hồi nắm đấm, vẻ mặt đầy hoảng sợ nhìn Lý Thanh.

Trong cảm giác của hắn, ngón tay của Lý Thanh giống như một tấm sắt thép cứng cáp, không hề lay chuyển được dù chỉ một chút. Nhục thân này, thực lực này, quả thật kinh khủng!

Lý Thanh chỉ mỉm cười nhạt, vẫn giữ vẻ lạnh nhạt như cũ, sau đó lại nói:

“Kế tiếp.”

Ba chữ này như lưỡi dao sắc bén, xuyên thẳng vào lòng các đệ tử trong võ quán. Từng ánh mắt bắt đầu nhìn Lý Thanh với sự kính sợ pha lẫn bất an.

Người trước đó kêu Tiểu Tứ tiến lên – một đệ tử có phong thái trầm ổn, chậm rãi bước ra. Hắn đối diện với Lý Thanh, ôm quyền trình trọng nói:

“Ta là đại đệ tử của Kim Giáp Võ Quán. Nếu các hạ có thể đánh bại ta, liền có tư cách gặp mặt sư phụ của chúng ta.”

Đáp lại lời thách thức này, Lý Thanh chỉ nhàn nhạt thốt ra hai chữ:

“Tới đi.”

Vẫn là thái độ hời hợt như thế, nhưng lần này, ánh mắt của tất cả đệ tử trong võ quán đã thay đổi. Bọn họ không còn dám xem thường mà chuyển thành sự kính nể khó tả.

Đại sư huynh tiến lên, bước chân đạp mạnh xuống sàn, khiến mặt đất vang lên âm thanh nặng nề. Thân hình hắn bật cao, da thịt trong tích tắc trở nên cứng rắn và dày đặc, tựa như được bọc bởi một lớp giáp vàng.

Kim Giáp Công mà hắn triển khai rõ ràng đã đạt tới trình độ cao thâm hơn hẳn những đệ tử trước.

Lý Thanh nhìn lên, ánh mắt có phần hứng thú khi quan sát đại sư huynh trên không trung. Trong lòng hắn thầm nghĩ:

“Môn võ công này... có một vài điểm tương tự với Kim Thân Thuật của ta.”

Kim Thân Thuật, mặc dù có phần tương tự, nhưng lại khác biệt rõ ràng so với Kim Giáp Công. Nó không có các chiêu thức tấn công phức tạp, chỉ tập trung rèn luyện nhục thân cứng cỏi. Thế nhưng, tiến cảnh lại vô cùng chậm chạp.

Trên không trung, đại sư huynh giơ cao tay phải, một chương đủ sức nghiền nát kim ngọc, mang theo uy lực kinh người đánh xuống.

Còn Lý Thanh, đối mặt với một chưởng hung hãn từ trên trời giáng xuống, nội tâm lại không hề dao động.

Hắn nhớ lại khi mình còn chưa bước vào cảnh giới nội kinh, chỉ dựa vào sức mạnh thân thể mà đã có thể đập nát Thạch Niễn Tử. Bây giờ thực lực lại càng tiến xa, làm sao một chưởng này có thể khiến hắn cảm thấy áp lực?

Chương 188

DTV EBOOK

Lý Thanh mỉm cười, khởi động huyết khí từ sâu bên trong cơ thể, tập trung toàn bộ sức mạnh vào một chưởng.

Một chưởng này hoàn toàn không sử dụng nội kinh, chỉ đơn thuần là sức mạnh nhục thân, nhưng dù vậy, nó vẫn mang uy lực khiến đối phương khó lòng chịu nổi.

Oanh!

Hai chưởng va chạm, kinh phong cuộn cuộn tỏa ra xung quanh.

Đại sư huynh của Kim Giáp Võ Quán cảm nhận được một lực lượng khủng khiếp từ bàn tay Lý Thanh. Chỉ trong chớp mắt, cơ thể hắn như một con diều đứt dây, bay ngược ra phía sau.

Phanh!

Cả người hắn va mạnh xuống đất, tạo nên âm thanh nặng nề, cơ thể hoàn toàn mất khả năng chống cự.

Lý Thanh nhẹ nhàng thu tay lại, khoanh tay sau lưng. Kỳ thực, hắn đã cố tình giữ lực. Nếu hắn sử dụng toàn lực, chỉ bằng nhục thân, không cần nội kinh, hắn hoàn toàn có thể nghiền nát cánh tay của đối phương.

Nhưng dù sao, đây chỉ là một trận giao đấu, không phải nơi để kết thù oán.

Lý Thanh nhàn nhạt nói:

“Kế tiếp.”

Ba chữ ấy vang lên, giọng điệu lạnh nhạt nhưng như một luồng ma âm rét lạnh, khiến đám đệ tử xung quanh rùng mình.

Trước mặt họ, người thanh niên trông có vẻ trẻ tuổi này rất cuộc là loại quái vật gì?

Đúng lúc đó, tại cửa chính của Kim Giáp Võ Quán, một bóng người bất ngờ xuất hiện.

“Haha, Thịnh Thiên Thành từ lúc nào lại xuất hiện một võ giả nội kinh trẻ tuổi như vậy? Quả thực khiến ta bất ngờ.”

Giọng nói vang lên, mang theo một sức ép vô hình khiến đám đệ tử xung quanh như tìm lại được cột trụ tinh thần. Những kẻ vừa rồi còn run rẩy vì khiếp sợ giờ đây đã lấy lại tự tin.

“Sư phụ, sư phụ cuối cùng cũng đến!”

“Quá tốt rồi, sư phụ đã đến, mọi chuyện sẽ ổn thôi!”

Người vừa đến chính là quán chủ Kim Giáp Võ Quán, một trong ba đại cao thủ danh tiếng của hoàng đô – Tăng Kim Bảo.

Tăng Kim Bảo mặc một bộ giáp mềm màu vàng nhạt. Hình dáng của ông không khôi ngô, cao lớn như lời đồn đại, mà là vóc dáng bình thường, không quá nổi bật.

Trông ông chừng bốn mươi đến năm mươi tuổi, khí chất điều luyện, ánh mắt sáng ngời, toát ra thần thái sắc bén.

Lý Thanh chấp tay, nghe xong lời nói thì chậm rãi xoay người, ánh mắt nhìn về phía cửa ra vào, nơi có một người khoác kim giáp – chính là Tăng quán chủ.

“Người trẻ tuổi, ngươi tên là gì?” Tăng Kim Bảo khẽ đánh giá Lý Thanh từ trên xuống dưới, ánh mắt đầy suy đoán, như đã đoán ra được mục đích mà hắn đến.

“Đi không đòi danh, ngồi không đòi họ – ta là Lý Thanh!” Khi nói ra lời này, Lý Thanh hoàn toàn không để tâm đến chuyện trước đó từng giả danh để qua mặt tiểu nữ oa ở Cửu Liên Môn.

Tăng Kim Bảo cười nhạt, mở lời: “Vừa mới bước chân vào nội kinh mà đã nóng lòng muốn khiêu chiến khắp cao thủ thiên hạ, mong sớm bước vào Thần Ý Cảnh. Người như ngươi, ta cũng không phải lần đầu tiên gặp.”

“Hãy nghe ta một lời khuyên, quay về rèn luyện, lắng đọng thêm rồi hẵng quay lại. Cái gọi là Bách Chiến Cảnh, nếu nửa đường thất bại, thì con đường tiến vào tông sư chi cảnh sẽ trở nên vô cùng khó khăn.”

Thần Ý Cảnh!

Lúc này, Lý Thanh mới biết hóa kinh tông sư trong giang hồ võ lâm còn được gọi là Thần Ý Cảnh võ giả. Đây cũng là lần

đầu tiên hắn nghe thấy danh xưng này, trong lòng lập tức ghi nhớ ba chữ “Thần Ý Cảnh” như khắc sâu vào tâm khảm.

Thực tế, ba cảnh giới của Võ Đạo được đặt tên vô cùng hình tượng. Từ Đoán Thể Cảnh đến Bách Chiến Cảnh, ý nghĩa mà hai cấp độ này biểu đạt đã rõ ràng. Ngoại kinh thì phải đoán thể, nội kinh cần trải qua bách chiến. Còn Thần Ý Cảnh, rất có thể ẩn chứa bí mật sâu xa nào đó của tông sư chi cảnh.

Lý Thanh bật cười đáp lại: “Chuyện thất bại giữa chừng, chẳng cần Tăng quán chủ lo lắng. Điều ta lo lắng chính là nếu sống quá lâu mà đánh mất ý chí tiến thủ, thì sẽ tự biến mình thành một kẻ mòn mỏi trong thế gian, cả đời không thể bước vào tông sư chi cảnh. Lúc đó, chẳng phải sẽ là tiếc nuối lớn lao nhất hay sao?”

Nghe vậy, sắc mặt Tăng Kim Bảo thoáng trầm xuống. Lời nói của Lý Thanh khiến hắn không khỏi nhớ lại thời thanh xuân của chính mình. Khi đó, hắn cũng vừa bước vào nội kinh, lòng tràn đầy khao khát, muốn đánh bại mọi cao thủ nội kinh trong thiên hạ để nhanh chóng tiến lên hóa kinh tông sư.

Đáng tiếc, trận chiến đầu tiên, hắn đã chọn nhầm đối thủ quá mạnh, dẫn đến thất bại thảm hại. Từ đó, tâm ý chùn bước, chỉ nghĩ đến việc tích lũy thêm kinh nghiệm trước khi một lần nữa tái xuất.

Nhưng đáng buồn thay, cái gọi là “tích lũy” ấy lại kéo dài năm này qua năm khác. Thời gian trôi qua, khí huyết suy yếu, tuổi trẻ và đỉnh cao không còn. Cuối cùng, ngay cả cơ hội duy nhất tiến vào tông sư chi cảnh trong đời cũng bị bỏ lỡ.

Nhìn Lý Thanh đang tràn đầy ý chí chiến đấu, Tăng Kim Bảo như nhìn thấy chính mình của năm xưa. Trong lòng hắn dâng lên cảm giác tiếc nuối xen lẫn hối hận không nguôi.

Chương 189

DTV EBOOK

“Tới đây đi, người trẻ tuổi. Trận chiến hôm nay sẽ cho ngươi biết lời khuyên của ta là đúng.” Tăng Kim Bảo hít sâu một hơi, triển khai thế võ quen thuộc nhất của mình – Kim Giáp Công.

Lý Thanh lại giải khai cự chùy đeo sau lưng. Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, hắn không hề cầm lấy nó mà trực tiếp quăng xuống mặt đất, như thể không có ý định dùng đến.

Phanh!

Chiếc chùy nặng nề vô song rơi mạnh xuống mặt đất, phát ra âm thanh trầm đục vang vọng. Những đệ tử xung quanh không khỏi cảm thấy hãi hùng khiếp vía bởi sức nặng kinh người của nó.

“Ngươi không dùng binh khí sao?” Tăng Kim Bảo nhíu mày, ánh mắt lộ vẻ bất mãn, tưởng rằng Lý Thanh đang cố tình khinh thường hắn.

Lý Thanh lắc đầu, mỉm cười đáp: “Ngươi không dùng binh khí, ta cũng chẳng cần.”

Sau câu nói, hắn âm thầm bổ sung trong lòng:

“Nếu đối thủ không dùng vũ khí mà ta lại dùng vô song chùy, chẳng phải là quá khi dễ người khác sao?”

Không phải Lý Thanh xem thường Kim Giáp Công của Tăng quán chủ, mà là hắn hiểu rõ sức phá hoại kinh khủng của vô song chùy. Dù cho thân thể đối thủ có rèn luyện cứng cáp như sắt thép, chỉ cần ăn trọn một búa của hắn, cũng khó lòng mà không chết hoặc ít nhất bị trọng thương.

Tuyệt thế thần binh, vốn dĩ không phải tầm thường.

“Hừ, tiểu tử, ngày sau chớ có hối hận vì lựa chọn hôm nay!”

Dứt lời, Tăng Kim Bảo bước lên phía trước, từng bước đi trầm ổn, mỗi cử động đều giữ vững tư thế Kim Giáp Công quen thuộc. Mỗi bước chân của hắn khiến da thịt trên cơ thể dần

chuyển sang trạng thái cứng rắn, lấp lánh ánh vàng như kim ngọc.

“Đến hay lắm!”

Lý Thanh hét lớn, khí thế bùng nổ toàn thân, không hề giữ lại chút nào.

Oanh!

Nếu đứng gần, người ta có thể nghe rõ tiếng khí huyết trong cơ thể Lý Thanh gào thét như những đợt sóng lớn dâng trào.

Đáng kinh ngạc hơn, hắn chỉ mới ngoài 20 tuổi mà khí huyết đã cường thịnh đến mức này. Chỉ cần tưởng tượng khi hắn bước vào độ tuổi 27-28 – thời kỳ đỉnh cao của võ giả – khí huyết sẽ đạt tới trình độ như thế nào, thật khiến người ta phải hãi hùng.

Mãnh Hổ Chân Ý – Hồ Hình!

Lý Thanh triển khai hồ hình, toàn thân cơ bắp căng phồng, da thịt nổi lên từng đường gân rõ nét, như thể muốn phá tung cả quần áo. Tứ chi của hắn hùng dũng, uy mãnh như một con hổ dữ.

“Lung hùm vai gấu” – bốn chữ này giờ đây chính xác là để miêu tả Lý Thanh. Với mãnh hổ chân ý đã luyện đến đại thành, hắn hoàn toàn giống như một hung thú hình người.

Nhìn Lý Thanh, ánh mắt Tăng Kim Bảo hiện lên sự kinh ngạc, đáy lòng dâng lên một nỗi sợ hãi mơ hồ.

“Hắn thật sự chỉ vừa mới bước vào nội kinh sao?”

Trong đầu Tăng Kim Bảo thoáng hiện lên câu hỏi, nhưng hắn không có thời gian để suy nghĩ thêm.

Hổ Sát dần ngưng tụ quanh thân Lý Thanh. Hắn lao tới như một con hổ săn mồi, động tác dứt khoát và đầy uy lực, nhanh chóng tiếp cận Tăng Kim Bảo.

Hổ Chương!

Oanh!

Bàn tay của Lý Thanh vung ra, mang theo kinh phong mạnh mẽ, từng ngón tay như những móng vuốt sắc bén của loài hổ.

Kim Giáp Hám Sơn!

Tăng Kim Bảo vận dụng một chiêu biến thể từ Thiết Sơn Dưa, hạ thấp vai và lao mạnh về phía trước, thân thể như một quả núi vàng hùng mạnh đâm thẳng tới Lý Thanh.

Keng!

Vuốt hổ của Lý Thanh va chạm mạnh vào vai Tăng Kim Bảo, tạo nên âm thanh chói tai. Hắn không giữ lại chút lực nào, vận dụng toàn bộ sức mạnh cùng nội kinh để công kích.

Sức mạnh kinh khủng xuyên qua lớp áo giáp vàng nhạt của Tăng Kim Bảo, trực tiếp xâm nhập vào cơ thể hắn, phá hủy cả lớp da thịt vốn cứng như thép.

Thân hình Tăng Kim Bảo chao đảo, từng bước lùi lại, cảm nhận rõ ràng cơn đau nhức dữ dội từ vai truyền tới. Trận chiến này vừa bắt đầu, nhưng rõ ràng kẻ chiếm thế thượng phong lại chính là Lý Thanh – kẻ mà hắn từng khinh thường.

Miễn cưỡng đỡ lấy một chưởng Hồ chưởng của Lý Thanh, sắc mặt Tăng Kim Bảo lập tức đại biến. Cơn đau dữ dội như xuyên thẳng vào thần kinh, khiến hắn phải hít một hơi khí lạnh:

“Tê!”

Ánh mắt Tăng Kim Bảo lộ rõ vẻ kinh hãi, không ngờ một chưởng của Lý Thanh lại cuồng mãnh đến mức này.

Bên phía Lý Thanh, bàn tay cũng không tránh khỏi cảm giác tê dại đau nhức. Một chưởng vừa rồi giống như hắn vừa đập thẳng vào một tấm sắt thép thực sự, lực phản hồi từ cú va chạm liên tục kích thích lòng bàn tay hắn.

Tuy nhiên, chút đau nhức ấy chẳng đáng để hắn bận tâm.

Thừa lúc Tăng Kim Bảo đang lấy hơi, Lý Thanh lập tức phát động đợt tấn công liên hoàn.

Oanh!

Hồ quyền!

Hồ chưởng!

Mãnh hổ móc tim!

Trong chớp mắt, thân thể Lý Thanh biến thành một vũ khí sống. Mỗi một đòn công kích của hắn đều cuồng bạo như mãnh hổ săn mồi, liên tục giáng lên cơ thể Tăng Kim Bảo.

Đông đông đông! Thùng thùng!

Chương 190

DTV EBOOK

Những âm thanh trầm đục liên tiếp vang lên, tựa như tiếng búa nện vào một tấm sắt thép. Kinh khí tỏa ra từ trận giao tranh khiến các đệ tử đứng xem không khỏi kinh hoàng.

“Đây chính là nội kinh võ giả giao thủ sao? Quá mức đáng sợ!”

Trong lòng các đệ tử, nội kinh võ giả như những cơn cuồng phong bạo vũ, chỉ cần một chiêu tùy ý cũng đủ để đoạt mạng họ tại chỗ.

Đối với Lý Thanh, cảm nhận đầu tiên của hắn về Kim Giáp Công của Tăng Kim Bảo chỉ gói gọn trong hai chữ: Quá cứng!

Lực phòng ngự của đôi thủ không chỉ đơn thuần là cứng rắn như mai rùa đen, mà giống hệt như một thiết ô quy – hoàn toàn bất phá.

Thế nhưng, Lý Thanh càng đánh càng hưng phấn. Với Kiếm Ảnh Bộ Pháp phối hợp cùng Kinh La Chân, hắn di chuyển cực kỳ linh hoạt, nhanh như ảo ảnh, khiến Tăng Kim Bảo khó lòng bắt kịp hay phản công hiệu quả.

Cuối cùng, sau một hồi bị ép vào thế phòng thủ, Tăng Kim Bảo bất ngờ bắt được một sơ hở. Hắn lợi dụng khoảnh khắc Lý Thanh thế công đứng không vững, bất ngờ tung ra một chiêu mạnh mẽ.

Nhưng Lý Thanh chỉ nhếch môi cười khẩy, không chút chần chừ tung ra một chiêu đáp trả.

Oanh!

Hai bàn tay va chạm dữ dội, tạo nên một kinh đạo kinh hoàng bộc phát ra bốn phía. Lực chấn động mạnh đến mức cả hai bộ quần áo trên người họ lập tức rách toạc trong khoảnh khắc.

Cả khán phòng chìm trong sự chấn động, không một ai dám thở mạnh. Cuộc giao chiến này, từng chiêu từng thức đều thể

hiện rõ sự kinh khủng của nội kinh võ giả – vừa tàn bạo vừa đẹp mắt, giống như thần long và mãnh hổ đang quần thảo!

Liều mạng tung ra một chiêu, Tăng Kim Bảo thân hình loạng choạng, phải lùi lại liên tục sáu bảy bước mới miễn cưỡng ổn định được.

Trong khi đó, Lý Thanh chỉ lùi lại một hai bước rồi dừng lại, vững vàng như núi.

“Ha ha ha ha, thống khoái!”

Lý Thanh cười trần, dùng tay lau mồ hôi chảy trên trán, ánh mắt sáng rực đầy hứng khởi. Hắn bước nhanh về phía trước, không chút chần chừ tiếp tục tiến tới.

Lần này, hắn quyết định sử dụng đến Kim Thân Thuật – môn kỹ năng mà hắn đã khổ luyện trong một thời gian dài.

Phối hợp Kim Thân Thuật với Mãnh Hổ Chân Ý và các chiêu thức tán thủ mạnh mẽ, Lý Thanh tin rằng hắn sẽ đạt được hiệu quả vượt xa tưởng tượng.

Nói làm liền làm.

Hắn hít sâu một hơi, thôi động Kim Thân Thuật. Chỉ trong tích tắc, làn da của hắn trở nên cứng rắn hơn hẳn, dù chỉ mới đạt đến tầng thứ hai, nhưng nhục thân của hắn đã mạnh mẽ không thua gì kẻ có phòng ngự thượng thừa. Dầu chưa đạt tới độ cứng của Kim Giáp Công của Tăng Kim Bảo, nhưng sức mạnh gia tăng lại cực kỳ đáng sợ.

“Lại đến đây, Tăng quán chủ!”

Nhìn Lý Thanh như một cơn bão sấm sét lao tới, sắc mặt Tăng Kim Bảo lập tức ngưng trọng. Trong lòng hắn không ngừng kêu khổ.

“Tiểu tử này rốt cuộc ăn gì mà lớn lên? Lực đạo thật sự quá cường bạo! Ngay cả Đại Thành Kim Giáp Công của ta phối hợp với lớp áo giáp thép, vẫn không thể chịu nổi sự đau đớn như thế này.”

Hắn thoáng nhìn xuống cánh tay mình, nơi vừa đón chiêu của Lý Thanh trước đó. Hiện tại, cánh tay ấy đã run rẩy không ngừng, như thể đã mất hết tri giác.

“Uống!”

Không còn cách nào khác, Tăng Kim Bảo cắn răng, chuẩn bị đón nhận đợt tấn công tiếp theo. Nhưng ngay khi quyền đầu tiên của Lý Thanh giáng xuống, ánh mắt hắn lập tức co rút lại, toàn thân run lên vì kinh hãi.

Phanh!

Cú đấm như một quả tạ đạn bùng nổ ngay trên lớp giáp. Một âm thanh chấn động vang lên, khiến cả khán phòng không khỏi sửng sốt. Trên lớp áo giáp thép cứng cáp của Tăng Kim Bảo, xuất hiện những vết nứt mờ mờ.

Lý Thanh hưng phấn đến cực điểm.

Lần đầu tiên hắn cảm nhận được hiệu quả phối hợp tuyệt vời giữa Kim Thân Thuật và Mãnh Hổ Chân Ý, khiến nội tâm hắn như bừng sáng.

“Rống!”

Hắn gầm nhẹ, tóc tai tán loạn, thân hình cơ bắp cuộn cuộn, đôi mắt đỏ ngầu như máu. Giờ đây, hắn không còn là con người bình thường mà đã hóa thành một hung hô hình người chân chính.

Phanh! Phanh! Phanh!

Những cú đấm cuồng bạo như bão tố giáng liên tiếp lên lớp giáp của Tăng Kim Bảo. Tiếng vang dội ầm ầm làm rung chuyển cả gian võ quán, khiến đệ tử đứng quanh đều run rẩy, kinh hồn bạt vía.

Những đệ tử trước đó từng chế giễu Lý Thanh giờ đây đã sợ đến mức chân tay mềm nhũn, ánh mắt nhìn hắn chẳng khác nào đang đối mặt với một sinh vật kinh khủng từ cơn ác mộng.

Cuối cùng, lớp giáp thép của Tăng Kim Bảo không thể chịu nổi nữa.

“Ngừng! Ngừng! Ngừng! Tiểu tử, dừng tay! Đừng đánh nữa, lão phu không chống nổi rồi!”

Tăng Kim Bảo hét lớn, giọng nói mang theo sự tuyệt vọng. Lớp áo giáp thép luyện chế từ kim thiết của hắn giờ đây đã xuất hiện những vết rách rõ ràng.

Nếu tiếp tục, lớp giáp này sẽ triệt để vỡ nát, và khi đó, hẳn chắc chắn có thể bị Lý Thanh đánh chết ngay tại chỗ.

Không, không phải là “có thể,” mà là chắc chắn sẽ bị đánh chết!

{Cảm nghĩ khi lên giá!}

DTV EBOOK

(Chương này không liên quan đến mạch truyện, tác giả chỉ nêu cảm nghĩ, mọi người có thể bỏ qua)

À, cảm nghĩ khi lên giá, thật không ngờ chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, ta lại phải viết cảm nghĩ khi lên giá đến hai lần.

Trước tiên, ta muốn gửi lời xin lỗi chân thành đến độc giả của quyển sách trước. Thành thật có lỗi!

Nghĩ lại, quyển sách trước đúng là bị đả kích khá nặng nề. Trong kỳ nghỉ Tết, ta đã trò chuyện với biên tập về một chủ đề cảm giác không tệ lắm, nhưng vì năng lực chưa đủ, cuối cùng lại viết lệch hướng, khiến câu chuyện lạc đề.

Dù rằng ở cuối ta đã cố gắng bù đắp, nhưng khi ấy đã quá muộn. Thành tích cứ mãi dậm chân tại chỗ, đến khi viết đến 400.000 chữ, mỗi ngày chỉ thấy lượng cát giữ âm cùng số đặt trước sụt giảm, tâm trạng cuối cùng cũng sụp đổ, thế là phải cắt đứt.

Quyển trước lên giá với 8.000 lượt cát giữ, ta nghĩ chắc cũng có thể đạt khoảng 500 lượt đặt trước cho lần đầu, nhưng hiện thực lại tát cho ta một cú, thậm chí còn không tới một nửa.

Nói chung, hãy quay lại quyển sách này để tâm sự chút đi.

Quyển sách này lượng cát giữ còn ít hơn, hiện tại chỉ có khoảng 7.000, ta cũng không dám kỳ vọng quá nhiều vào lượt đặt trước lần đầu.

Ước mơ thì vẫn là 500 lượt đặt trước, nhưng nếu có được 300 cũng đủ để ta thấy có chút tiến bộ so với quyển trước rồi.

Nhìn vào hiện tại, mạch truyện cùng ý nghĩa chính vẫn nằm trong tầm kiểm soát. Theo chương công khai cuối cùng, bối cảnh lưỡng giới xuyên không cũng đã dần rõ ràng.

Có điều, nhịp điệu có phần hơi chậm hơn dự tính. Ban đầu, ta định giữ giai đoạn võ hiệp phàm nhân trong khoảng 200.000

chữ, nhưng giờ lại hơi quá đà.

Cũng may là mọi người phản hồi không tệ, điều này giúp ta yên lòng hơn một chút.

Nhưng yên tâm, ta đã nhận ra vấn đề này rồi. Nhịp độ giai đoạn võ hiệp sẽ được đẩy nhanh, sẽ không kéo dài quá lâu đâu.

Về phần nhân vật chính bước vào tu tiên giới và bắt đầu tu tiên ra sao, ta vẫn đang suy nghĩ kỹ. Đây cũng là lý do mà giai đoạn võ hiệp hơi kéo dài thêm chút.

Ta từ nhỏ đã lớn lên với tác phẩm của Kim Dung và Cổ Long, trong lòng cũng nuôi dưỡng một chút mộng võ hiệp. Ai mà chẳng muốn trở thành một đại hiệp oai phong xuất hiện với âm hưởng vang dội chứ, coi như là hoàn thành giấc mộng.

Dù nói rằng trào lưu Trường Sinh tu tiên có vẻ đã bớt nóng, nhưng dù sao thì độc giả của thể loại phàm nhân vẫn còn rất nhiều. Ta vẫn có niềm tin vào thể loại này, nên bất kể thế nào cũng sẽ tiếp tục kiên trì viết.

Ngoài ra, có người hỏi về nhóm bạn đọc, thú thật, từ lúc viết sách đến giờ, ta chưa từng lập nhóm.

Một phần vì độc giả theo dõi không nhiều lắm, ta lại là kiểu sợ xã giao, ngại cảnh trong nhóm chỉ có hai ba người ngồi tròn mắt nhìn nhau, thật là xấu hổ.

Mặt khác, ta cảm thấy mình không có đủ năng lực quản lý một nhóm tốt, nên chưa dám thử.

Nhưng cũng vì không lập nhóm, nên việc tích lũy độc giả rất khó khăn. Mỗi quyển sách đều phải kéo dài đến hơn mười vạn chữ mới có thể miễn cưỡng đủ điều kiện thử nghiệm, khiến cho lúc lên giá đều khá muộn.

Thực ra, viết thêm miễn phí ta cũng không thấy vấn đề gì, dù sao hiện tại văn học mạng đều bắt đầu với vài triệu chữ, kéo dài thêm một chút cũng không sao.

Điều quan trọng nhất là giai đoạn sách mới, nhiều người hy vọng có bạo chương, nhưng thật sự khó mà viết nhanh như vậy. Các người chẳng lẽ đành lòng thấy một tác giả nhỏ bé vật lộn đến hơn 300.000 chữ mới lên giá sao?

Ngoài ra, phong cách viết của ta cũng không phải dạng nhiều đối thoại. Mỗi lần viết xong, ta đều tự đọc lại, nếu đối thoại quá nhiều, chính ta cũng thấy chán.

Dù hành văn của ta có hơi đơn giản, nhưng vẫn có chút gì đó theo đuổi.

Khụ khụ, hình như hơi lạc đề rồi.

Quay lại vấn đề nhóm, nếu lần này lượt đặt trước vượt qua 300, ta sẽ thử lập một nhóm bạn đọc, để mọi người có thể thoải mái trò chuyện, chia sẻ trong nhóm.

Vậy nhé, cuối cùng ta xin cầu 300 lượt đặt trước lần đầu, thật sự không cao đâu!

Cứ vậy đi, ta sẽ cố gắng viết ra những câu chuyện thú vị và đặc sắc!

Cuối cùng, xin cảm ơn tất cả độc giả đã ủng hộ! Thật lòng cảm kích!

Sắp lên giá rồi, xin hãy hiến tể một quyển sách của tác giả bạn bè để làm huyền học nhé!

Chương 192

DTV EBOOK

“Đã nhường!”

Lý Thanh hướng về phía Tăng quán chủ, người đang lộ vẻ thống khổ, chấp tay hành lễ. Sau đó, hắn tiện tay buộc lại mái tóc bù xù, tán loạn như kẻ điên.

Nhìn ánh đỏ rực trong mắt Lý Thanh dần dần tan đi, Tăng Kim Bảo khẽ thở phào, thầm nghĩ may mà đối phương không để máu nóng dâng trào mà đuổi cùng giết tận.

“Haiz, sóng sau xô sóng trước, ta thật sự già rồi, không còn là đối thủ của ngươi nữa.” Về mặt Tăng Kim Bảo trầm xuống, lộ rõ nét buồn bã.

Người được cả giang hồ biết đến với danh tiếng xuất sắc, chủ nhân của Kim Giáp võ quán danh chấn Thịnh Thiên, hôm nay lại tự mình thừa nhận rằng bản thân không phải là đối thủ của Lý Thanh.

Những đệ tử đứng bên cạnh quan sát trận đấu đều trở mắt kinh ngạc, không thốt nên lời.

Chẳng cần nghĩ nhiều, việc này chắc chắn sẽ làm cả võ lâm dậy sóng. Tên tuổi của Lý Thanh, từ đây, sẽ lan truyền khắp nơi.

Từ nay về sau, trong võ lâm, một cao thủ trẻ tuổi sở hữu nội kình thâm sâu đã chính thức được khắc ghi.

“Tăng quán chủ quá khen, ta cũng chỉ là nhờ vận may thôi.” Lý Thanh nở một nụ cười khiêm tốn.

Thái độ của hắn hoàn toàn không giống kiểu huênh hoang, ngược lại còn khiến Tăng quán chủ và các đệ tử cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

“Ngươi đừng khiêm tốn quá. Với mục tiêu của ngươi là tiến đến Tông Sư chi cảnh, thì làm sao giữ được sự kín đáo đây?”

“Bách Chiến cảnh, tuy nói không nhất thiết phải trải qua đúng một trăm trận chiến, nhưng số trận cũng tuyệt đối không ít. Nội kinh cao thủ trong giang hồ nhiều như vậy, người lần lượt đánh bại từng người một, muôn thấp giọng mà điệu thấp, e rằng không được rồi! Ha ha ha ha!” Tăng Kim Bảo cười sáng khoái, nhưng trong lòng bất giác lóe lên một ý nghĩ.

Trận chiến hôm nay chắc chắn không thể giầu được lâu. Nhưng hắn cũng không thể để bản thân mình trở thành tấm gương duy nhất chịu khổ.

Không sai, phải để những tên gia hỏa khác cũng ném thử mùi vị nắm đấm cương mãnh, bá đạo của Lý Thanh này.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tăng Kim Bảo sáng rực, ông hỏi: “Đúng rồi, Lý tiểu huynh đệ, người đã nghĩ kỹ xem kế tiếp muốn khiêu chiến ai chưa?”

Lý Thanh nhướn mày, hỏi lại: “Tạm thời ta chưa nghĩ đến. Chẳng lẽ Tăng quán chủ có cao kiến?”

Tăng Kim Bảo lập tức đáp lời: “Vừa rồi ta quan sát bộ pháp của người, có vẻ rất huyền diệu. Không thể không nhắc tới Tổng Vân Đình của Phi Vân Võ Quán. Khinh công của hắn cũng đạt đến trình độ phi phàm.”

“Còn nữa, lão mãng tử của Hồng Phong võ quán, người sở hữu võ công theo đường lối bá đạo, cương mãnh. Một đôi Hồng Quyền của hắn đã khiến không ít cao thủ trong giang hồ phải cúi đầu. Đây tuyệt đối là những đối thủ đáng để người luận bàn.”

Hồng Phong võ quán và Phi Vân Võ Quán đều là những võ quán nổi danh bậc nhất tại Thịnh Thiên, ngang hàng với Kim Giáp võ quán. Rõ ràng, Tăng quán chủ đang muốn kéo hai vị quán chủ kia cùng “chìm thuyền”, không muốn một mình phải gánh chịu sự mất mặt.

Lý Thanh nghe vậy, chỉ cười thầm trong lòng.

“Nếu Tăng quán chủ đã nhiệt tình đề cử, vậy vài ngày nữa, ta sẽ tới gặp họ để lĩnh giáo một hai chiêu.”

“Bất quá hôm nay đến đây thôi, ta xin cáo từ!”

Nói xong, Lý Thanh quay người rời đi, chỉ để lại sau lưng Kim Giáp võ quán cùng các đệ tử một bóng dáng tiêu sái.

“Lý tiểu huynh đệ, đi thông thả. Sau này rảnh rồi ghé lại đây uống trà với ta.” Tăng Kim Bảo vội nói lời tiễn biệt, trong lòng thầm bổ sung: luận bàn thì miễn đi, quyền kinh của hắn, người thường thực sự không chịu nổi.

Nghĩ đến đây, Tăng Kim Bảo hít sâu một hơi, đưa tay xoa lên những chỗ trên cơ thể vừa lĩnh trọn nắm đấm của Lý Thanh. Cảm giác đau đớn lúc này dường như càng thêm rõ ràng.

“A Thân, nhanh đi chuẩn bị cho vị sư một ít rượu xoa bóp, đau muốn chết lão tử rồi, tề!”

Tăng Kim Bảo đau đớn xoa xoa thân mình, không nhịn được bật ra lời than oán.

Rời khỏi Kim Giáp võ quán, Lý Thanh không hề chân chừ, nhanh chóng quay về nhà.

“Lần này thu hoạch không nhỏ! Ban đầu còn cho rằng Kim Thân thuật chỉ là một loại công phu kháng đòn đơn giản, không ngờ khi phối hợp thêm các môn quyền cước ngoại gia lại có thể sinh ra hiệu quả kỳ diệu như vậy!”

Cảm hứng đột phá lần này đến từ trận chiến với Tăng Kim Bảo. Những chiêu thức trong Kim Giáp Công, đặc biệt là các đòn tán thủ, đã giúp hắn nhận ra nhiều điều quý giá.

“Xem ra việc chọn Kim Giáp võ quán làm đối thủ đầu tiên quả nhiên là một quyết định chính xác!”

Thực tế, Lý Thanh không hề biết rằng, với người thường, luyện Kim Thân thuật chỉ là để gia tăng khả năng chịu đòn, không hơn không kém.

Dù sao cũng không phải ai cũng giống như hắn, vừa sở hữu căn cốt phi phàm, vừa kiên tu nhiều môn võ học tuyệt học, lại còn có được sự hỗ trợ của hổ cốt rượu thuốc, giúp nâng cảnh giới Võ Đạo lên đến cấp độ nội kinh.

Chương 193

DTV EBOOK

Lý Thanh thậm chí còn khác biệt ở chỗ, trong khi người khác chỉ chuyên tâm một con đường võ học, thì hắn lại ép mình mở rộng ra nhiều nhánh tu luyện, không ngừng thôi diễn sở học đến trình độ đại thành.

“Trước mắt, có thể khẳng định rằng thực lực Võ Đạo của ta, ngay cả trong nội kinh cấp độ, cũng thuộc hàng khá mạnh.”

Việc chọn Tăng Kim Bảo làm đối thủ đầu tiên thực chất là do ông ta rất giỏi phòng ngự. Điều này giúp Lý Thanh dễ dàng xác định chính xác thực lực của mình đang ở mức nào.

Việc hắn phá được phòng ngự của Tăng Kim Bảo cũng đồng nghĩa với việc các cao thủ nội kinh khác, phần lớn đều khó mà chịu nổi một quyền của hắn.

Hơn nữa, trong trận đấu vừa rồi, Lý Thanh chưa hề sử dụng toàn lực. Một vài át chủ bài vẫn được hắn cất giấu, chưa hề tung ra.

Ví dụ như tuyệt kỹ Cổ Huyền Chùy Công đã đại thành, nếu kết hợp với tuyệt thế thân binh Vô Song Chùy, thì dù là cao thủ nội kinh cũng khó có thể chống đỡ.

Ngoài ra, Quy Tức Công mà Lý Thanh tu luyện bấy lâu nay, ban đầu chỉ để phối hợp với Kim Thân thuật, giờ đây cũng đã bộc lộ ra giá trị hỗ trợ vượt trội.

Trải qua thời gian dài tích lũy, nội lực trong cơ thể Lý Thanh đã đạt đến một mức độ cực kỳ dồi dào, thậm chí có thể gọi là xa xỉ.

Khi kinh lực và nội lực của hắn được đồng thời vận dụng, sức sát thương tạo ra tuyệt đối không chỉ đơn giản là phép cộng một cộng một, mà vượt xa những gì người thường có thể tưởng tượng.

Trong những ngày tiếp theo, Lý Thanh tạm thời dừng các trận đấu khiêu chiến, kiên nhẫn ở lại tiệm thợ rèn, dành thời gian nghiên cứu sự phối hợp giữa Kim Thân thuật và các môn ngoại gia công phu khác.

“Ngồi mài dao cũng không làm mất kỹ thuật đốn củi!” Hắc thâm nhủ, không chút vội vàng, mà chú tâm rèn giữa từng chiêu thức.

Qua bốn ngày, Lý Thanh cuối cùng cũng bước ra khỏi cửa, thần thái tràn đầy tự tin.

“Không tệ chút nào! Ngoài việc phối hợp với Mãnh Hồ Chân Ý Hình, ta còn phát hiện Kim Thân thuật có thể kết hợp rất tốt với Khinh La Thối. Hay là đặt tên cho tổ hợp này là... Vàng La Chân?”

Lý Thanh đứng nguyên tại chỗ, thử liên tục vài cú đá nghiêng đầy uy lực. Những động tác của hắn trôi chảy như nước chảy, trong từng đòn đá là sự kết hợp hoàn hảo giữa sức mạnh và sự khéo léo. Ông quần của hắn theo đó cũng bị chấn động bởi kinh phong, bay phất phới.

Đương nhiên, hiệu quả nổi bật nhất vẫn đến từ cảnh giới đại thành Mãnh Hồ Chân Ý Hình. Khi phối hợp cùng Kim Thân thuật, sức mạnh mà cả hai mang lại đã vượt xa tưởng tượng, đến mức chính Lý Thanh cũng phải cảm thấy rung mình hoảng sợ bởi uy lực mình vừa tạo ra.

Sau khi kết thúc đợt bế quan ngắn ngủi, Lý Thanh không chút trì hoãn, lập tức hướng thẳng về phía Hồng Phong võ quán trong thành.

Việc chọn Tam Đại Võ Quán làm nơi ma luyện bản thân thật ra đã là kế hoạch được Lý Thanh suy tính kỹ càng từ trước. Lời gợi ý của Tăng Kim Bảo chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, hoàn toàn không ảnh hưởng đến quyết định của hắn.

Lần này đến Hồng Phong võ quán, để tránh phiền phức từ những đệ tử muốn thách đấu lung tung, Lý Thanh dứt khoát mang theo Thùng Cơm – con mãnh hổ mà hắn đã thuần phục từ lâu.

Con mãnh hổ khổng lồ này vừa xuất hiện trên đường phố đã khiến người đi đường sợ hãi, bỏ chạy tán loạn, mặt mày tái

nhọt như gặp quỷ. Ai nấy đều cố tránh thật xa, không dám lại gần.

Cùng lúc đó, trong Hồng Phong võ quán, không khí vốn đang yên ả bỗng nhiên bị phá vỡ.

Một đệ tử hốt hải lao vào trong, vừa chạy vừa hét lớn, mặt mày đầy vẻ kinh hoàng:

“Không xong rồi! Có người dẫn theo một con hổ lớn đang tiến thẳng về phía võ quán chúng ta!”

Hồng Phong Võ Quán, chủ quán chính là Hồng Chấn Thiên. Người như tên, cương mãnh bá đạo, danh chấn một thời.

Năm xưa, chỉ với đôi Hồng Quyền của mình, hắn đã khiến toàn bộ võ lâm phải cúi đầu khuất phục. Võ công của Hồng Chấn Thiên cũng giống như Lý Thanh, đi theo con đường mạnh mẽ, bá đạo, với triết lý “dùng sức đè người.”

Thời kỳ đỉnh cao, ai nấy đều tin chắc rằng Hồng Chấn Thiên sẽ bước chân vào hàng ngũ cao thủ Tông Sư Cảnh. Đáng tiếc, biến cố nào đó đã xảy ra, khiến hắn thay đổi hoàn toàn, từ một người cương liệt trở nên trầm mặc, uể oải, cả danh vọng cũng rớt xuống vực thẳm.

Cuối cùng, không còn lựa chọn nào khác, Hồng Chấn Thiên mở ra Hồng Phong Võ Quán tại Hoàng Đô, dần dần rời xa giang hồ, để lại những truyền thuyết nhạt nhòa theo thời gian.

Người ta nói, Tam Đại Võ Quán quán chủ thực lực ngang nhau. Nhưng nếu thật sự phải phân định cao thấp, thì Hồng Chấn Thiên có lẽ vẫn nhỉnh hơn một bậc so với hai người còn lại.

Lúc này, trong Hồng Phong Võ Quán, bầu không khí trở nên căng thẳng. Các đệ tử đều đứng nghiêm túc, khuôn mặt hiện rõ vẻ trịnh trọng.

“Kẻ đến không thiện rồi,” một đệ tử khẽ lầm bầm.

Chương 194

DTV EBOOK

Mấy ngày gần đây, một tin đồn lan truyền khắp giang hồ Thịnh Thiên: quán chủ Kim Giáp Võ Quán, Tăng Kim Bảo, đã bị một người trẻ tuổi đánh bại.

Người trẻ tuổi này được miêu tả là sở hữu võ công cương mãnh bá đạo, tựa như mãnh hổ xuống núi. Đáng sợ hơn, ngay cả Tăng Kim Bảo, người am hiểu phòng ngự bậc nhất, cũng không chịu nổi một đòn từ đôi nắm đấm của hắn.

Ban đầu, tin đồn này khiến nhiều người nghi ngờ. Nhưng sau đó, một số người đã đến hỏi các đệ tử Kim Giáp Võ Quán. Thái độ ấp úng, không dám nói rõ của họ lại càng khiến câu chuyện trở nên đáng tin hơn.

Nếu tin đồn là giả, thì vì sao Kim Giáp Võ Quán không đứng ra phủ nhận?

Và hôm nay, Hồng Phong Võ Quán cũng nghênh đón một người trẻ tuổi, mang theo cả một con mãnh hổ dũng mãnh. Rõ ràng, hắn không đến đây để bãi sự.

“Ngao rống!”

Tiếng hổ gầm vang dội, chấn động toàn bộ Hồng Phong Võ Quán. Cùng lúc đó, một bóng dáng thẳng tắp, ung dung tiến vào.

Người đến chính là Lý Thanh. Hắn bước vào, chấp tay ôm quyền, giọng điệu bình thản nhưng đầy tự tin:

“Ta đến khiêu chiến quán chủ các ngươi, xin hãy thông báo.”

Không giống như ở Kim Giáp Võ Quán, các đệ tử nơi đây không ai dám tự tiện đứng ra ứng chiến. Họ đồng loạt cúi đầu, cung kính đáp:

“Xin người chờ một lát, đã có người đi thông báo cho sư phụ.”

Lý Thanh gật đầu nhẹ, không gây khó dễ. Hắn đứng chấp tay, yên lặng quan sát các đệ tử trong quán.

Chỉ nhìn dáng vẻ to lớn, rắn rỏi của họ, cũng đủ để nhận ra rằng những người này đều luyện theo con đường võ công cương mãnh, bá đạo.

Không để Lý Thanh phải chờ lâu, từ phía sau võ quán vang lên tiếng bước chân nặng nề. Một người đàn ông cao lớn, dáng vẻ đầy uy nghi bước ra.

“Người chính là người đã đánh bại Tăng Kim Bảo, Lý Thanh?”

Giọng nói trầm ổn, mang theo áp lực khiến không gian trở nên nặng nề. Người vừa xuất hiện, không ai khác chính là Hồng Chấn Thiên, quán chủ Hồng Phong Võ Quán.

Hồng Chấn Thiên xuất hiện với khuôn mặt mang chút vẻ tang thương, vóc dáng tráng kiện, nhưng lại không quá cao. Thân hình hắn phát triển bề ngang, thoát nhìn có chút giống một con cua khổng lồ.

Tuy vậy, chỉ cần hắn bước tới, trên người liền tỏa ra một cỗ áp lực mạnh mẽ khiến người khác phải dè chừng. Đặc biệt, đôi nắm đấm của hắn to lớn tựa như hai chiếc nồi đất, trông mà phát khiếp.

Vừa bước ra, ánh mắt của Hồng Chấn Thiên liền khóa chặt trên người Lý Thanh, như thể nhìn thấu đối phương.

Lúc này, Lý Thanh hoàn toàn lộ rõ phong mang, khí chất của hắn tựa như một thanh bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ, sắc bén, lạnh lùng, khắp nơi tìm kiếm đối thủ để tôi luyện bản thân.

“Tại hạ bất tài, may mắn thắng được Tăng quán chủ hai chiêu.” Lý Thanh chấp tay, miệng cười khiêm tốn nói: “Ta nghe Tăng quán chủ kể, Hồng quán chủ lúc còn trẻ với đôi Hồng Quyền đã khiến cả giang hồ phải cúi đầu. Hôm nay ta thật sự hiếu kỳ, muốn được lĩnh giáo một hai chiêu.”

Hồng Chấn Thiên bật cười lớn, giọng nói sang sảng: “Ha ha ha ha, đều là chuyện của thời trẻ thôi. Đừng nói mấy lời vô ích nữa, trực tiếp bắt đầu đi!”

Vừa dứt lời, Hồng Chấn Thiên hơi khụy người, cơ bắp trên cánh tay hắn căng phồng, nổi lên từng khối giống như rễ cây cổ thụ, chỉ nhìn thôi đã biết sức mạnh của hắn không phải hạng tầm thường.

Phanh!

Chiếu theo lệ cũ, Lý Thanh tháo Vô Song Chùy từ sau lưng xuống, đặt mạnh lên mặt đất.

Sau đó, hắn lập tức vào tư thế Hổ Hình, đôi tay với những ngón tay dữ tợn như móng vuốt hổ, tỏa ra uy thế đáng sợ.

Cảnh tượng này, khi phối hợp với con mãnh hổ đang nằm phủ phục bên cạnh hắn, khiến toàn bộ đệ tử trong Hồng Phong Võ Quán cảm thấy dường như trước mặt họ không chỉ có một, mà là hai con mãnh hổ đang gầm thét.

“Xin chỉ giáo!” Lý Thanh ánh mắt sắc bén, giọng nói vang lên mạnh mẽ.

Oanh!

Không một lời đáp, Hồng Chấn Thiên lao thẳng tới, cả người như một cỗ xe tăng, khí huyết trong cơ thể hắn sôi trào dữ dội.

Ở độ tuổi bốn mươi, năm mươi, mà vẫn duy trì được trạng thái khí huyết thịnh vượng đến như vậy, thực lực của Hồng Chấn Thiên quả thật không tầm thường chút nào.

“Hay lắm!”

Lý Thanh hét lớn, khí huyết trong người hắn cũng chấn động bùng nổ, như biển lớn gầm thét.

Trong võ học, khí và lực luôn đi đôi với nhau, nhưng yếu tố “lực” thường chiếm ưu thế. Với khí huyết sung mãn của tuổi trẻ, sức mạnh của Lý Thanh hiển nhiên vượt trội một bậc.

Trong khoảnh khắc, cả hai lập tức lao vào nhau, không chút do dự.

Phanh! Phanh! Phanh!

Tiếng va chạm vang lên như sấm dội. Với phong cách võ học đều cương mãnh bá đạo, cả hai gần như không thềm phòng ngự, chỉ liên tục tung ra những đòn đánh mạnh mẽ, mỗi cú đâm đều là hạ nặng tay.

Quyền đôi quyền, đòn nào cũng nặng như búa bổ, cả Lý Thanh và Hồng Chấn Thiên không ai chịu nhường ai, mỗi cú đánh đều mang theo sự mạo hiểm đến rợn người.

“Rống!”

Chương 195

DTV EBOOK

Lý Thanh gầm lên, năm ngón tay dữ tợn nắm chặt lại thành quyền, bất ngờ tung ra một cú đấm đầy uy lực.

“Hừ!”

Hồng Chấn Thiên chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, hóa quyền thành chưởng, không chút e dè, trực diện đón lấy cú đấm của đối phương.

Phanh!

Kình lực bạo phát tại điểm va chạm, hai cao thủ nội kình đều cảm nhận rõ sự đau đớn do sức mạnh của nhau mang lại. Cả hai cùng thối lui mấy bước, nhưng ánh mắt không hề suy suyển.

Quần áo trên người họ, từ lúc trận chiến bắt đầu, đã bị kình phong xé nát, để lộ những cơ bắp dữ tợn, cuồn cuộn đầy sức mạnh.

“Hảo tiêu tử! Ngươi quả nhiên không tầm thường, trách không được có thể đánh bại Tăng Kim Bảo!” Hồng Chấn Thiên liếm môi, giọng nói mang theo sự tán thưởng chân thành. Nhưng ngay sau đó, ánh mắt hắn trở nên sắc bén hơn: “Bất quá lần này, ta sẽ nghiêm túc thật sự!”

Vừa dứt lời, Hồng Chấn Thiên nắm chặt song quyền, khuỷu tay áp sát hông. Đây chính là tư thế khởi đầu cho một sát chiêu trong Hồng Quyền.

Lý Thanh cũng không dám lơ là, lập tức vận dụng Kim Thân thuật. Hắn thúc đẩy khí huyết hùng hậu, khiến cơ thể mình nhanh chóng cường hóa lên một tầng mới. Toàn bộ nhục thân của Lý Thanh lúc này trở nên cứng cáp đến mức đáng sợ.

Cúi thấp người, Lý Thanh bày ra tư thế của một con mãnh hổ, tựa như sẵn sàng lao lên bất cứ lúc nào theo lệnh.

Cả hai đều định dồn toàn lực vào một chiêu quyết định thắng bại, điều này đến cả các đệ tử vây quanh cũng nhận ra.

“Rống!”

Lý Thanh là người ra tay trước. Toàn bộ sức mạnh trong cơ thể hắn bùng nổ, mượn thế lao xuống, dồn tinh khí thần vào một cú đâm hoàn mỹ nhất.

Đối mặt với cú lao tới hung mãnh của Lý Thanh, Hồng Chấn Thiên không hề nao núng. Hắn đưa hai nắm đấm bên hông ra phía trước, dùng chiêu thức Song Long Xuất Hải để nghênh chiến.

Oanh!

Hai nắm đấm va chạm, tạo ra một vụ nổ kinh hoàng. Kinh lực điên cuồng tràn ra, khiến cơ bắp của cả hai người vặn vẹo dữ dội. Sàn gỗ dưới chân họ lập tức bị lực chấn phá toạc, vỡ vụn thành từng mảnh.

Trong nháy mắt, sự khác biệt về sức mạnh bắt đầu lộ rõ. Lý Thanh với khí huyết trẻ trung và lực lượng vượt trội, cuối cùng đã chiếm thế thượng phong.

Phanh!

Thân hình Hồng Chấn Thiên không thể chịu đựng nổi, bị đẩy bay ra ngoài, đập mạnh vào tường võ quán.

Phanh! Phanh!

Liên tiếp hai âm thanh trầm đục vang lên trước khi cơ thể Hồng Chấn Thiên rơi xuống sàn. Hắn nằm đó, thở hổn hển, nhưng vẫn cố cười khan: “Khụ khụ... Hảo tiểu tử... Quả nhiên không làm ta thất vọng... Khụ khụ!”

Hồng Chấn Thiên xoay người, nắm lấy bàn tay vừa va chạm với Lý Thanh, miệng không ngừng ho khan. Khóe miệng hắn rỉ ra một dòng máu tươi, nhưng ánh mắt không hề có sự oán hận.

“Đã nhường!” Lý Thanh nói, giọng nói tuy khiêm tốn nhưng cũng không che giấu được sự mệt mỏi. Tay của hắn cũng đang run nhẹ, nhưng rõ ràng trạng thái của hắn vẫn tốt hơn so với Hồng Chấn Thiên rất nhiều.

“Đã nhường cái rắc gì! Lão phu cho dù là thời trẻ, chỉ e cũng không phải đối thủ của ngươi!” Hồng Chấn Thiên thẳng thắn, không chút giả bộ, hấn bại thì nhận bại, không cần tìm có biện minh.

Lý Thanh chấp tay, giọng nói đầy kính trọng: “Hồng quán chủ quá khen. Nếu ngươi trẻ lại mười mấy tuổi, dù ta có thắng cũng chỉ là một chiến thắng thăm hại.”

Lời này của Lý Thanh khiến Hồng Chấn Thiên không khỏi im lặng, nhưng ông cũng không phản bác. Dù sao tuổi tác cũng là một vấn đề không thể tránh khỏi, thực lực của ông đã không còn như xưa.

“Ai...” Hồng Chấn Thiên thở dài, trong mắt lộ ra chút buồn bã. “Không thể không phục già, hiện tại giang hồ là thiên hạ của các ngươi, đám hậu bối.”

Nói xong, ánh mắt ông trở nên thâm trầm, hỏi: “Kế tiếp ngươi dự định khiêu chiến Tổng Vân Đình?”

Lý Thanh khẽ gật đầu, không phủ nhận.

“Lão già kia bộ pháp rất tinh xảo, khinh công lại tuyệt diệu, cứ như một con cá chạch trơn trượt, dù có đánh thắng cũng chẳng thu được gì đáng giá, uổng phí sức lực mà thôi.” Hồng Chấn Thiên lắc đầu, khuyên nhủ. Ông không giống Tăng Kim Bảo, kẻ chỉ vì mình thất bại mà muốn kéo người khác xuống nước cùng.

Nghe vậy, Lý Thanh chỉ mỉm cười, hỏi lại: “Vậy Hồng quán chủ có đối thủ nào đáng để đề cử không?”

Hồng Chấn Thiên trầm ngâm một lúc, ánh mắt ông bỗng chốc thoáng hiện vẻ đả kích.

“Thiên hạ tuy không có nhiều cao thủ nội kinh, nhưng nếu muốn tìm, thực ra cũng không thiếu.”

“Ví dụ như Võ Lệ Quân thiên phu trưởng, Cửu Liên Môn Liên Hoa Hộ Pháp, hay những kẻ đứng đầu về quyền, đao, kiếm ở Thanh Châu như Đệ Nhất Quyền, Đệ Nhất Đao, Đệ Nhất Kiếm. À, còn có mấy tên thống lĩnh của Phong Vệ Môn nữa, bọn họ đều là những cao thủ không hề tầm thường.”

Hồng Chấn Thiên ngừng lại một chút, rồi giọng nói mang theo chút chua xót: “Năm xưa ta đã từng bại dưới tay Hoàng Liên Hộ Pháp của Cửu Liên Môn. Không biết bây giờ người giữ vị trí đó đã đổi hay chưa.”

Chương 196

DTV EBOOK

Lời này vừa dứt, đám đệ tử xung quanh lập tức xôn xao, ai nấy đều không giấu nổi sự chấn động. Cuối cùng họ cũng hiểu vì sao sư phụ mình từng có một thời gian không thể gượng dậy nổi.

Thì ra năm đó, Hồng quán chủ đã thất bại trước một vị Hộ Pháp của Cửu Liên Môn. Nếu là như vậy, thất bại ấy quả thực không có gì khó hiểu, bởi danh tiếng của Cửu Liên Môn đủ để khiến người trong giang hồ phải kính nể.

Nghe đến đây, trong đầu Lý Thanh lập tức hiện lên hình bóng của thiếu nữ áo tím mà hắn từng gặp ở Thanh Châu. Một cô gái trẻ tuổi như vậy, đã có thể đảm nhận vị trí Hộ Pháp của Cửu Liên Môn, quả thực không hề đơn giản.

“Thì ra là thế. Đa tạ Hồng quán chủ đã chỉ điểm, điều này rất hữu ích với ta.” Lý Thanh gật đầu, mặt lộ vẻ cảm kích.

Ban đầu, sau khi hoàn thành việc khiêu chiến Tam Đại Võ Quán chủ, hắn còn chưa biết sẽ đi đâu tìm đối thủ tiếp theo. Nếu không tìm ra được, hắn thậm chí đã dự định nhờ Tiền Hồng thống lĩnh giúp mình tìm kiếm, coi như sử dụng món nợ ân tình trước đây.

Nhưng giờ thì tốt rồi. Hắn đã có mục tiêu mới!

Liên tiếp đánh bại hai vị võ quán chủ danh tiếng vang dội, trong chốc lát, toàn bộ Thịnh Thiên Thành đều biết đến tên tuổi Lý Thanh.

Mặc dù Lý Thanh cố ý khiêm tốn, nhưng sự việc đã diễn ra khiến hắn không thể tránh khỏi danh tiếng lan rộng. Đây là con đường mà bất kỳ ai tiến vào cảnh giới tông sư đều phải trải qua, bởi hắn cần không ngừng khiêu chiến các cường giả, để thanh danh vang xa là điều tất yếu.

Chính bởi điều này, võ lâm không bao giờ tịch mịch. Giang hồ đời nào cũng xuất hiện thiên kiêu, chỉ là lần này đến phiên thế

hệ Lý Thanh phát sáng, lan tỏa nhiệt huyết.

Điều thú vị là, danh hiệu “Hãn Hồ” đã gắn liền với Lý Thanh.

“Đúng là thiên chi kiêu tử! Tuổi còn trẻ mà đã liên tiếp đánh bại hai cao thủ nội kinh danh tiếng lâu năm!”

“Nghe nói Hãn Hồ này thực sự nuôi một con mãnh hổ bên người. Kẻ tài cao gan lớn, chính là hãn!”

“Không ngờ, ngay cả Hồng Chấn Thiên của Hồng Phong Võ Quán cũng không phải đối thủ của hãn. Trước kia làm sao lại chưa từng nghe nói đến tên hãn?”

Không chỉ những người trong giang hồ nghe về tên tuổi Lý Thanh, mà cả những bình dân nơi chợ búa hay các tửu lâu cũng bắt đầu truyền tai nhau về chiến tích của hãn.

Lúc này, tại một tửu lâu, có một thuyết thư tiên sinh đang cao giọng kể chuyện:

“Phải nói đến Hồi 2: Vị Hãn Hồ thân cao tám thước, thân dài tám thước, mang theo một con hổ dữ tuyệt thế đến Hồng Phong Võ Quán. Còn chưa vào cửa, toàn bộ đệ tử trong quán đã bị dọa sợ đến mặt không còn giọt máu!”

Ở một góc, Lý Thanh dáng người thẳng tắp, ngồi yên lặng, gương mặt tối sầm lại khi nghe đoạn khoa trương quá đà.

Thân cao tám thước, thân dài tám thước? Đây là hình dáng gì vậy, hình vuông à?

Dẫu vậy, Lý Thanh không để bụng đến mức tìm phiền phức với thuyết thư tiên sinh. Sau khi uống hết chén rượu hoa đào, hãn vút lại tiền thưởng rồi đứng dậy rời đi, đích đến tiếp theo chính là Phi Vân Võ Quán!

Từ sau trận chiến với Hồng Chấn Thiên, đã nhiều ngày trôi qua. Lý Thanh vốn không bị thương, tất nhiên đã hồi phục hoàn toàn.

Trong khi đó, Phong Vệ Môn gần đây bận rộn đến mức đầu óc quay cuồng, cũng chẳng mấy chú ý đến sự việc của Lý Thanh.

“Hãn Hồ Lý Thanh còn nuôi một con hổ dữ? Chẳng phải là Lý Đại Sư đó sao!”

Tại phủ Thịnh Thiên, Tiền Hồng, người đứng đầu, cầm trong tay bản tin tức vừa nhận được, đôi mắt đẹp ánh lên nét ngạc nhiên.

Nàng mơ hồ nhớ lại, mùa hè năm ngoái, Lý Thanh từng tìm đến nàng hỏi cách tiến vào nội kinh. Khi đó, nàng đã giới thiệu hẳn cho Quách Trấn Thông.

Thật không ngờ, chỉ qua hơn nửa năm, Lý Thanh không chỉ tiến vào nội kinh mà còn mạnh đến mức này, liên tiếp đánh bại hai võ quán chủ.

Phải biết rằng, ngay cả Hồng Chấn Thiên, nàng cũng không dám khẳng định có thể chắc thắng. Sự tiến bộ này thật sự quá khó tin.

Điều đáng nói hơn, nàng còn biết rõ nội tình của Lý Thanh. Ngày trước, khi hắn xuất hiện ở Võ Lệ Quân, chỉ là một thợ rèn học việc trung thực, thậm chí còn kém xa cảnh giới ngoại kinh.

“Không ngờ hắn lại được Cổ Đại Sư thu nhận làm đồ đệ. Hóa ra, tên này không chỉ có tài rèn sắt tuyệt vời mà còn có thiên tư võ đạo đáng sợ đến vậy!” Tiền Hồng lẩm bẩm, đặt lại bản tình báo, dường như không suy nghĩ quá nhiều nữa.

Nàng buông xuống tờ tình báo về Lý Thanh, trong lòng không nghĩ quá nhiều.

Hiện tại, Lý Thanh không chỉ có tài năng rèn đúc thần binh lợi khí danh bất hư truyền, mà còn là một cao thủ nội kinh với thực lực Võ Đạo không thể xem thường. Dù xét ở khía cạnh nào, hắn đều xứng đáng để nàng coi trọng và tìm cách giao hảo.

Tại Xích Minh Nhai, Lương Châu và mấy huynh đệ của hắn đều hiện rõ vẻ chấn động không thể che giấu.

Chương 197

DTV EBOOK

Đặc biệt là Phương Lão Đại, miệng hăn mở lớn đến mức có thể nhét vừa cả quả trứng, trên gương mặt viết đầy sự khó tin.

“Cái gì?! Lý Đại Sư, đã là cao thủ nội kinh sao?!”

“Hô! Xem ra Lý Đại Sư lần này xuất ngoại du ngoạn không phải vô ích. Có lẽ đã gặp kỳ ngộ, đến mức đột phá nội kinh cấp độ.”

Thật lâu sau, Phương Lão Đại mới dần dần bình ổn lại sự chấn động trong lòng. Nhưng vừa nghĩ đến tay nghề rèn sắt tinh xảo của Lý Thanh, người có thể chế tạo thần binh lợi khí, trái tim hăn lại không khỏi nhảy loạn thêm lần nữa.

Phương Lão Đại nghiêm mặt dặn dò: “Mấy người các ngươi nhớ kỹ lời ta, từ nay về sau, bất kể phát sinh chuyện gì, tuyệt đối không được đắc tội với Lý Đại Sư, nghe rõ chưa?!”

Dưới tay hăn, mấy người huynh đệ lập tức gật đầu chắc nịch: “Yên tâm đi, lão đại. Chúng ta đâu có ngu!”

“Đúng vậy, ngay cả Hồng Chấn Thiên còn không phải đối thủ của hăn, chúng ta sao dám chọc vào loại nhân vật này chứ?”

“Huống hồ, quan hệ giữa Lý Đại Sư với chúng ta từ trước đến nay vẫn rất tốt, không lý nào lại đi phá hỏng tình cảm này.”

Mấy tên giang hồ mẫn hán tử tuy có phần lỗ mãng, nhưng năm tháng bên ba đã dạy họ hiểu rõ người nào có thể gây và người nào không thể chọc. Vì vậy, chuyện nặng nhẹ, họ đều phân biệt rất rõ.

Trong một góc tối tăm tại khu phố u ám của Thịnh Thiên Thành, một thiếu niên vóc dáng thon gầy ngẩng đầu nhìn bầu trời, trên mặt tràn đầy hân hoan.

“Lý Sư Phó vậy mà đã đạt tới cấp nội kinh, thật là lợi hại!”

“Ta còn tưởng rằng sau khi đạt được Thệ Mệnh Quyết, ta sẽ là người tiến vào nội kinh trước hăn!”

Thiếu niên lang gây nên sóng gió khắp Thịnh Thiên Thành trong những ngày gần đây không ai khác ngoài Tề Khang.

Nói xong, Tề Khang bật người như con vượn, chân đạp vào vách tường, bộ pháp nhanh nhẹn phi phàm. Hai tay nắm lấy mái hiên, mượn lực chỉ trong vài lần thoát nhảy đã biến mất khỏi chỗ cũ.

Mà ở một nơi khác, tại Liên Nhạc Nhai.

Những người đang thảo luận về chiến tích của Lý Thanh hoàn toàn không biết rằng, ngay giờ khắc này, hắn lại vừa đánh bại thêm một võ quán chủ!

Trong Phi Vân Võ Quán, Lý Thanh hai tay để trần, những cơ bắp cường tráng và mạnh mẽ trên cánh tay như cuộn cuộn sức mạnh. Hắn kiềm chế chặt chẽ một nam tử trung niên khí chất phiêu dật, mặc bộ đồ trắng luyện võ.

“Ta nhận thua!”

Tổng Vân Đình, người đang bị Lý Thanh bóp lấy cổ, ánh mắt đầy phức tạp nhìn đối thủ trẻ tuổi trước mặt.

Thật đáng sợ! Thanh niên này không chỉ sở hữu sức mạnh đáng kinh ngạc, mà ngay cả thân pháp cũng xuất sắc đến mức không thể tưởng tượng!

Trận chiến khi vừa bắt đầu, Tổng Vân Đình còn có thể dựa vào kinh công linh hoạt để trêu đùa Lý Thanh đôi chút. Thế nhưng, khi Lý Thanh dần dần nắm bắt được nhịp điệu và tiết tấu bộ pháp của hắn, ưu thế linh động ấy hoàn toàn biến mất.

Lý Thanh có thể chịu nhiều thất bại nhỏ trong trận đấu, nhưng chỉ cần bắt được một cơ hội, kết cục đã được định sẵn, giống như bây giờ – sinh mệnh của đối thủ hoàn toàn nằm trong tay hắn.

Khi nghe được lời nhận thua của Tổng Vân Đình, Lý Thanh mỉm cười, buông lỏng tay khỏi cổ hắn, ôm quyền, nói:

“Tổng quán chủ, đã nhường!”

Tổng Vân Đình thở dài, thoáng hiện nét không cam lòng nhưng vẫn phải thừa nhận:

“Lợi hại lắm, người trẻ tuổi! Từ hôm nay trở đi, danh tiếng của chúng ta, Thịnh Thiên tam đại võ quán, xem như triệt để thành tựu của ngươi.”

Lý Thanh lắc đầu khiêm tốn:

“Chỉ là hư danh mà thôi. Điều ta tìm kiếm chẳng qua là tiến thêm một bước trên con đường Võ Đạo, để cảm nhận cái được gọi là Tông Sư chi cảnh rốt cuộc có phong cảnh thế nào.”

Nhiệt huyết của tuổi trẻ đối với Võ Đạo, làm những võ quán chủ từng bại dưới tay hắn không khỏi hồi tưởng lại thời tuổi trẻ của chính mình.

Đáng tiếc thay, Võ Đạo Tông Sư không phải dễ dàng thành tựu như vậy. Hiện nay trên giang hồ, số lượng cao thủ đạt tới cấp bậc Tông Sư đã hiếm đến mức có thể đếm trên đầu ngón tay, đủ để thấy con đường ấy khó khăn cỡ nào.

“Hóa Kinh... Cảnh giới này quả thật vừa mờ mịt vừa xa vời, tiến lên không dễ dàng chút nào.” Tổng Vân Đình thở dài cảm thán.

Đối với lời này, Lý Thanh chỉ ôm quyền thêm lần nữa, không nhiều lời tranh luận:

“Vừa rồi có nhiều điều thất lễ, Tổng quán chủ, cáo từ!”

Nói xong, hắn quay người rời đi trong ánh mắt đầy cảm phục và tiếc nuối của các đệ tử Phi Vân Võ Quán.

Từ hôm nay, Hoàng Đô tam đại võ quán đã hoàn toàn bị Lý Thanh chinh phục. Danh tiếng lẫy lừng của ba cao thủ nội kinh giờ đây đã bị giẫm dưới chân hắn.

Cũng từ khoảnh khắc này, giang hồ võ lâm tựa như bắt đầu đón nhận một kỷ nguyên mới, một chương sử mới đang được lật mở.

Lý Thanh, trên lưng mang theo Vô Song Chùy, thong dong bước trên con phố. Trong lòng hắn lúc này thư thái và thoải mái hơn bao giờ hết.

Chương 198

DTV EBOOK

“Tam đại võ quán chủ đã đều đánh bại, đề ta nghĩ xem, tiếp theo nên khiêu chiến ai đây?”

“Võ Lệ Quân à? Thôi bỏ đi, biên tái cách Thịnh Thiên hơi xa... Hay là Cửu Liên Môn? Không biết vị Tông Sư của Cửu Liên Môn có bao che khuyết điểm hay không.”

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ, cuối cùng dường như chỉ còn lại một lựa chọn – đi Thanh Châu! Chương 111: Giang Hồ Hỗn Loạn

Thời gian thấm thoát trôi qua, chỉ trong nháy mắt mà một năm đã vụt qua.

Trong năm ấy, giang hồ võ lâm của Phong Quốc rung động bởi một trận đại địa chấn chưa từng có!

Lý Thanh cùng bốn cao thủ trẻ tuổi khác đã chính thức quật khởi, trở thành năm nhân vật nổi bật của nội kinh võ giả. Bọn họ không chỉ giẫm đạp lên uy danh của những cao thủ nội kinh lừng lẫy trước đó, mà còn tuyên bố với toàn bộ giang hồ rằng: Thời đại mới đã tới!

Trong đó, Phong Vệ Môn nổi bật với sự xuất hiện của nữ hiệp Thanh Hồng, người nắm giữ thanh kiếm thanh hồng sắc bén. Ngay tại Thịnh Thiên Thành, nàng đã liên tiếp đánh bại hai cao thủ nội kinh từ nơi khác tới gây rối, khiến thiên hạ không khỏi chú mục.

Đặc biệt, trận chiến ấy ghi dấu bằng cảnh tượng chấn động: Tiền Hồng cầm thanh kiếm sắc bén trong tay, ngang nhiên chém đứt vũ khí của hai đối thủ. Dao kiếm của nàng tỏa ra khí thế không ai sánh kịp, khiến người người đều kinh ngạc. Tin đồn lan xa, ai nấy đều bàn tán rằng thanh kiếm của Tiền Hồng có thể là thần binh mới xuất thế.

Tuy nhiên, nếu nói đến sự tàn nhẫn và đáng sợ, thì phải nhắc tới Tề Khang, kẻ giờ đây được giang hồ gọi là “Hỗn Thiên Ma Đầu”.

Sau khi tu luyện Thệ Mệnh Quyết, Tề Khang không ngừng cướp đoạt nội lực của người khác, tiến nhanh như gió. Chỉ trong một năm, hắn đã đột phá lên cảnh giới nội kinh, làm cả giang hồ khiếp sợ. Tốc độ đột phá ấy khiến mọi người rụng tóc gáy, không còn dám gọi hắn là thiên tài võ đạo, mà phải thốt lên: Đây chính là quái tài, quý tài!

Có người so sánh Tề Khang với Lâm Dịch, kỳ tài võ đạo của tiền triều. Cả hai đều quật khởi từ những nơi không ai chú ý, rồi vượt qua mọi bình cảnh với tốc độ kinh người, khiến ai nấy đều phải ngả mũ thán phục.

Sau khi bước vào cảnh giới nội kinh, trận chiến đầu tiên của Tề Khang đã chứng minh sự tàn nhẫn vô song. Hắn ra tay giết chết quán chủ Phi Vân Võ Quán, khiến cả Thịnh Thiên Thành chấn động. Từ đó, trong tam đại võ quán của thành này, chỉ còn lại hai.

Hành động ấy khiến Phong Vệ Môn nổi giận đùng đùng. Bọn họ không chỉ tái khởi lệnh truy nã Tề Khang mà còn dán lệnh truy nã khắp nơi, quyết không để hắn nhỡ ngoài vòng pháp luật.

Đáng tiếc, sau khi giết quán chủ Phi Vân Võ Quán, Tề Khang đã biến mất không dấu vết. Không một ai biết hắn đang ẩn náu ở đâu.

Trong khi Thịnh Thiên Thành đang xôn xao, thì ở Lương Châu, một câu chuyện khác lại khiến giang hồ dậy sóng. Thành tiên duyên phận, bảo vật từng khiến giang hồ tranh đoạt, giờ đã rơi vào tay Cửu Liên Môn.

Nhưng không ai ngờ, Ninh Viễn – kẻ được gọi là Trích Tinh Thần Thâu – lại dám lên vào Cửu Liên Môn để trộm bảo vật. Không những thế, hắn còn thành công!

Sự việc này khiến khắp thiên hạ chấn động. Ai cũng cảm thán sự to gan và bản lĩnh của Trích Tinh Thần Thâu, kẻ mỗi lần xuất hiện đều khiến người đời phải ngoái nhìn.

Cửu Liên Môn đương nhiên không để yên. Ba vị Liên Hoa Hộ Pháp được lệnh truy sát Ninh Viễn, quyết không để hắn sống sót. Nhưng Ninh Viễn quả thật là kẻ tài cao gan lớn. Hắn không vội trốn chạy mà trực tiếp đối đầu ba vị hộ pháp ngay

trong Lương Châu thành. Với bản lĩnh kinh người, hắn không chỉ trọng thương Lục Liên Hộ Pháp mà còn ung dung rời đi bằng khinh công.

Tư thái tiêu sái ấy khiến không ít người ngưỡng mộ, thậm chí ao ước được trở thành Ninh Viễn.

Nhưng liệu Cửu Liên Môn có dễ dàng buông tha cho hắn hay không?

Câu trả lời tự nhiên là phủ định. Sau khi Ninh Viễn nhẹ nhàng lướt đi, giang hồ không ngừng truyền tai về sự xuất hiện của một nữ tử áo tím trẻ tuổi. Trên người nàng thêu một đóa hoa sen tím, trên vai khiêng một thanh trường đao yêu dị màu đỏ, lang thang khắp nơi tìm kiếm tung tích của Trích Tinh Thần Thâu.

Người đời suy đoán, nữ tử áo tím này chính là một vị hộ pháp của Cửu Liên Môn. Thanh trường đao trên vai nàng có khả năng rất cao chính là thần binh lợi khí nổi danh trong giang hồ – Yêu Đao Hồng Liên.

Danh tiếng của thanh yêu đao này từng làm bao người trong giang hồ xao xuyến. Để sở hữu thần binh, nhiều kẻ liều lĩnh đã nhắm đến nữ tử áo tím trẻ tuổi kia.

Thật không may, nữ tử ấy – Thẩm Liên Y – tuy trẻ tuổi nhưng tuyệt đối không phải kẻ thiếu kinh nghiệm giang hồ. Dù nàng nhìn có vẻ non nớt, song trong lòng bàn tay đã nhuộm máu của không ít người.

Chương 199

DTV EBOOK

Vào một đêm tại Lương Châu, Thẩm Liên Y, mặc trên mình bộ váy tím nhẹ nhàng, đã cầm đao hạ sát hai võ giả nội kinh trong chớp mắt. Cảnh tượng ấy khiến toàn bộ giang hồ chấn động. Yêu Đao Hồng Liên đã nhuốm máu, khiến những kẻ từng có ý đồ với nó lập tức từ bỏ tham vọng.

So với bốn vị tân tinh khác nổi lên như cuồng phong cuốn sóng, Lý Thanh lại thể hiện sự điềm đạm và kín tiếng hơn hẳn.

Suốt một năm qua, Lý Thanh dần theo con hỏ của mình rong ruổi khắp Thanh Châu, không ngừng khiêu chiến những cao thủ để trui rèn bản thân. Mục tiêu của hắn rất rõ ràng: đột phá Tông Sư chi cảnh.

Dù không phô trương, nhưng những chiến tích của hắn không hề mờ nhạt. Hắn đã liên tiếp đánh bại nhiều cao thủ nội kinh lừng danh, khiến cái tên Hãn Hồ Lý Thanh càng thêm vang dội.

Lúc này, trước mặt Lý Thanh hiện ra một tòa thành trì – Khai Nguyên Thành.

Khai Nguyên Thành là nơi Vệ gia độc bá, dựa vào tài lực phi thường và thực lực vượt trội. Để củng cố vị thế, Vệ gia còn mời Thanh Châu Đệ Nhất Quyền Ngô Dương về làm khách khanh. Ngoài Ngô Dương, Vệ gia còn sở hữu một nội kinh cao thủ không hề tầm thường.

Dựa vào hai cao thủ này, Vệ gia nắm giữ vị trí vững chắc tại Khai Nguyên Thành. Hầu như chẳng ai dám mù quáng đến đây khiêu chiến.

Lý Thanh nhìn tòa thành trước mặt, khẽ lẩm bẩm: “Thanh Châu Đệ Nhất Quyền, Ngô Dương...”

Hắn nở một nụ cười nhàn nhạt. “Chắc không bao lâu nữa, ta có thể lấy được Ngũ Độc Hoạt Huyết Tử để thưởng thức rồi. Đánh xong trận này, về Hoàng Đô thôi.”

Qua một năm ma luyện, Lý Thanh đã liên tiếp chiến thắng năm cao thủ nội kinh. Tính cả ba quán chủ võ quán của Thịnh Thiên, hắn đã đánh bại tổng cộng tám người.

Dẫu vậy, Lý Thanh vẫn giữ vững nguyên tắc: không bao giờ hạ sát thủ. Hắn luôn công bằng chiến đấu, một đối một, đồng thời rất giảng đạo Võ Đức. Chính vì vậy, tiếng tăm của hắn không được lẫy lừng như những tân tinh khác, những kẻ hoặc là chém giết tàn nhẫn, hoặc là một địch nhiều, hoặc chiếm ưu thế trong các sự kiện lớn chấn động giang hồ.

Những cái tên như Tề Khang, Tiền Hồng hay Ninh Viễn thường xuất hiện trong các sự kiện chấn động: thần binh lợi khí, truyền thừa tiên tri, hoặc vụ trộm thành tiên duyên phận của Cửu Liên Môn.

So với những điều đó, hành trình của Lý Thanh có vẻ trầm lắng và giản dị hơn nhiều.

Nhưng sự mộc mạc ấy không làm hắn bận lòng. “Đi thôi, vào thành,” Lý Thanh cất tiếng, dẫn đầu hướng về Khai Nguyên Thành.

Bên cạnh hắn, con hồ của Lý Thanh gầm lên một tiếng vang rền: “Ngao rống!”

Đáng nhắc tới chính là...

Thùng Cơm – con mãnh hồ mà Lý Thanh nuôi dưỡng – giờ đây đã phát triển vượt bậc. Thân hình của nó to lớn hơn hẳn những con hồ thông thường, tựa như một loại biến dị kỳ lạ.

Trước kia, Lý Thanh còn không thể cưỡi lên nó. Nhưng hiện tại, Thùng Cơm đã đủ sức để hắn ngồi trên lưng mà di chuyển một cách thoải mái, giúp hắn tiết kiệm được khoản tiền mua ngựa. Điều này càng làm cho Lý Thanh trong giang hồ thêm phần đặc biệt.

Suốt một năm phiêu bạt giang hồ, khí chất của Lý Thanh đã thay đổi đáng kể. Nếu như trước kia, khi vừa rời Thịnh Thiên Thành, hắn giống như một thanh bảo kiếm vừa rút khỏi vỏ, sắc bén và phong mang lẫm liệt. Thì giờ đây, phong thái của hắn đã dần lắng đọng, thu liễm lại khí thế. Hắn trầm ổn hơn, sâu sắc hơn, tựa như một ngọn núi lớn, uy nghi mà không cần phải phô trương.

Sự thay đổi này không phải là điều gì xấu. Phong mang thu liễm nghĩa là hắn đã có những trải nghiệm sâu sắc hơn trên con đường Võ Đạo. Chính nhờ thế, sự trưởng thành nội tại mới có thể hình thành rõ rệt như vậy.

Ngồi trên lưng mãnh hổ tiến vào thành, cảnh tượng này quả thực khiến bất cứ ai cũng phải chú ý. Ngay tại cổng thành, những tên thủ vệ trông thấy cảnh này đều căng thẳng, ánh mắt ngưng trọng, bàn tay siết chặt trường thương, gắt gao nhìn chăm chăm vào con hổ khổng lồ.

“Là Hãn Hồ! Ta không ngờ hắn lại đến Khai Nguyên Thành!” Một tên thủ vệ thì thầm, sắc mặt vừa sợ hãi vừa ngỡ ngàng.

“Có lẽ hắn đến để khiêu chiến Thanh Châu Đệ Nhất Quyền, nhưng chẳng phải hắn đã có danh hiệu Thanh Châu Đệ Nhất Chùy rồi sao?” Một người khác thắc mắc.

“Hãn Hồ vào thành!”

Thời gian thấm thoát trôi qua, chỉ trong nháy mắt mà một năm đã vụt qua.

Trong năm ấy, giang hồ võ lâm của Phong Quốc rung động bởi một trận đại địa chấn chưa từng có!

Lý Thanh cùng bốn cao thủ trẻ tuổi khác đã chính thức quật khởi, trở thành năm nhân vật nổi bật của nội kinh võ giả. Bọn họ không chỉ giẫm đạp lên uy danh của những cao thủ nội kinh lừng lẫy trước đó, mà còn tuyên bố với toàn bộ giang hồ rằng: Thời đại mới đã tới!

**Lời Nói (chương 200) free do
trùng chương nên ta viết
luôn về review biểu hiện sau
của main. Mọi người đón đọc
ạ**

[DTV EBOOK](#)

Lý Thanh sẽ càng ngày càng thông minh, càng ngày càng mưu
mô, nhân sinh xen kẽ trong tu luyện. Mọi người hãy đón đọc ạ.

Chương 201

DTV EBOOK

Khai Nguyên Thành là nơi Vệ gia độc bá, dựa vào tài lực phi thường và thực lực vượt trội. Để củng cố vị thế, Vệ gia còn mời Thanh Châu Đệ Nhất Quyền Ngô Dương về làm khách khanh. Ngoài Ngô Dương, Vệ gia còn sở hữu một nội kinh cao thủ không hề tầm thường.

Dựa vào hai cao thủ này, Vệ gia nắm giữ vị trí vững chắc tại Khai Nguyên Thành. Hầu như chẳng ai dám mù quáng đến đây khiêu chiến.

Lý Thanh nhìn tòa thành trước mặt, khẽ lẩm bẩm: “Thanh Châu Đệ Nhất Quyền, Ngô Dương...”

Hắn nở một nụ cười nhàn nhạt. “Chắc không bao lâu nữa, ta có thể lấy được Ngũ Độc Hoạt Huyết Tử để thưởng thức rồi. Đánh xong trận này, về Hoàng Đô thôi.”

Qua một năm ma luyện, Lý Thanh đã liên tiếp chiến thắng năm cao thủ nội kinh. Tính cả ba quán chủ võ quán của Thịnh Thiên, hắn đã đánh bại tổng cộng tám người.

Dẫu vậy, Lý Thanh vẫn giữ vững nguyên tắc: không bao giờ hạ sát thủ. Hắn luôn công bằng chiến đấu, một đối một, đồng thời rất giảng đạo Võ Đức. Chính vì vậy, tiếng tăm của hắn không được lấy lòng như những tân tinh khác, những kẻ hoặc là chém giết tàn nhẫn, hoặc là một địch nhiều, hoặc chiếm ưu thế trong các sự kiện lớn chấn động giang hồ.

Những cái tên như Tề Khang, Tiền Hồng hay Ninh Viễn thường xuất hiện trong các sự kiện chấn động: thần binh lợi khí, truyền thừa tiên triều, hoặc vụ trộm thành tiên duyên phận của Cửu Liên Môn.

So với những điều đó, hành trình của Lý Thanh có vẻ trầm lắng và giản dị hơn nhiều.

Nhưng sự mộc mạc ấy không làm hắn bận lòng. “Đi thôi, vào thành,” Lý Thanh cất tiếng, dẫn đầu hướng về Khai Nguyên

Thành.

Bên cạnh hắn, con hổ của Lý Thanh gầm lên một tiếng vang rền: “Ngao rống!”

Đáng nhắc tới chính là...

Thùng Cơm – con mãnh hổ mà Lý Thanh nuôi dưỡng – giờ đây đã phát triển vượt bậc. Thân hình của nó to lớn hơn hẳn những con hổ thông thường, tựa như một loại biến dị kỳ lạ.

Trước kia, Lý Thanh còn không thể cưỡi lên nó. Nhưng hiện tại, Thùng Cơm đã đủ sức để hắn ngồi trên lưng mà di chuyển một cách thoải mái, giúp hắn tiết kiệm được khoản tiền mua ngựa. Điều này càng làm cho Lý Thanh trong giang hồ thêm phần đặc biệt.

Suốt một năm phiêu bạt giang hồ, khí chất của Lý Thanh đã thay đổi đáng kể. Nếu như trước kia, khi vừa rời Thịnh Thiên Thành, hắn giống như một thanh bảo kiếm vừa rút khỏi vỏ, sắc bén và phong mang lẫm liệt. Thì giờ đây, phong thái của hắn đã dần lắng đọng, thu liễm lại khí thế. Hắn trầm ổn hơn, sâu sắc hơn, tựa như một ngọn núi lớn, uy nghi mà không cần phải phô trương.

Sự thay đổi này không phải là điều gì xấu. Phong mang thu liễm nghĩa là hắn đã có những trải nghiệm sâu sắc hơn trên con đường Võ Đạo. Chính nhờ thế, sự trưởng thành nội tại mới có thể hình thành rõ rệt như vậy.

Ngồi trên lưng mãnh hổ tiến vào thành, cảnh tượng này quả thực khiến bất cứ ai cũng phải chú ý. Ngay tại cổng thành, những tên thủ vệ trông thấy cảnh này đều căng thẳng, ánh mắt ngưng trọng, bàn tay siết chặt trường thương, gắt gao nhìn chằm chằm vào con hổ khổng lồ.

“Là Hãn Hổ! Ta không ngờ hắn lại đến Khai Nguyên Thành!” Một tên thủ vệ thì thào, sắc mặt vừa sợ hãi vừa ngỡ ngàng.

“Có lẽ hắn đến để khiêu chiến Thanh Châu Đệ Nhất Quyền, nhưng chẳng phải hắn đã có danh hiệu Thanh Châu Đệ Nhất Chùy rồi sao?” Một người khác thắc mắc.

“Hãn Hổ vào thành!” Tiếng hét vang lên, báo hiệu cho cả thành biết rằng Lý Thanh – Hãn Hổ lẫm lừng giang hồ – đã xuất hiện.

Cửa thành Khai Nguyên vừa mở, từ phía xa, một con hổ khổng lồ với bộ lông sáng bóng, dáng đi uy vũ, mạnh mẽ như thần thú, bước từng bước đầy khí thế tiến vào. Từng cú dậm chân của nó khiến mặt đất dường như rung chuyển, mang theo một loại uy áp không lời nhưng đủ khiến người thường kinh hãi.

Người đi trên phố khi nhìn thấy cảnh tượng này thì đều thất kinh, vội vàng tránh né. Thậm chí, không ai dám nhìn thêm, chỉ sợ con mãnh hổ này chú ý tới mình, mà kết cục chắc chắn sẽ chẳng lành lặn.

Trên lưng con hổ, một thanh niên trẻ tuổi đang thẳng lưng ngồi, tư thế bình tĩnh như đã quen với mọi ánh mắt xung quanh. Ngũ quan của hắn không có gì đặc biệt, tướng mạo thoạt nhìn rất bình thường, nhưng đôi mắt kia thì khác. Đôi mắt sâu như vực thẳm, âm u tựa hồ u đàm, khiến người ta chỉ cần liếc qua cũng cảm thấy áp lực kỳ lạ.

Hãn Hồ vào thành!

Chỉ trong chớp mắt, tin tức này đã lan khắp mọi ngõ ngách trong Khai Nguyên Thành. Những người hiếu kỳ, gan dạ lập tức kéo đến, chen nhau xem thử vị cao thủ trẻ tuổi lừng danh giang hồ này rốt cuộc trông ra sao.

Ngoài dự đoán của đại đa số người, mang một danh hiệu bá khí như “Hãn Hồ”, đáng lý hắn phải là một kẻ to lớn thô kệch, đầy vẻ hung mãnh. Thế nhưng, khi nhìn thấy hắn, ai nấy đều không khỏi kinh ngạc. Trước mắt họ, chỉ là một thanh niên vóc dáng cao ráo, thẳng tắp, khỏe mạnh nhưng không hề thô kệch.

“Đây chính là Hãn Hồ sao? Nhìn trẻ quá.”

Chương 202

DTV EBOOK

“Ta nghe nói hần tới đây là muốn thách đấu Ngô Dương, người được gọi là Thanh Châu Đệ Nhất Quyền.”

“Nhưng chẳng phải Hần Hồ đã có danh hiệu Thanh Châu Đệ Nhất Chùy rồi ư? Sao lại còn muốn tranh Đệ Nhất Quyền?”

“Ta nghe nói Hần Hồ chỉ dùng chùy khi đối thủ có binh khí. Nếu đối phương tay không, hần cũng chỉ dùng nắm đấm mà thôi.”

Những lời bàn tán của đám đông không ngừng vang lên. Nhưng có vẻ những ánh mắt tò mò đó đã khiến con hổ dưới thân Lý Thanh cảm thấy không thoải mái. Nó ngẩng đầu lên trời, đột ngột gầm lên một tiếng long trời lở đất:

“Ngao... Rống!”

Âm thanh vang vọng tựa sấm rền, khí thế kinh người lan rộng khắp đường phố. Tiếng gầm uy nghiêm đến mức khiến nhiều người không chịu nổi phải bịt tai lại. Chỉ riêng con hổ này thôi cũng đủ áp đảo không ít cao thủ ngoại kinh, nói gì đến Lý Thanh, người ngồi trên lưng nó.

Dưới những ánh mắt nín thở của mọi người, con mãnh hổ tiếp tục cất bước. Mục tiêu của nó – phủ Vệ gia!

Một tiếng gầm vang dội mang theo nội kinh mạnh mẽ, truyền xa đến mức không chỉ người trên đường nghe rõ mà cả những người trong phủ cũng không thể làm ngơ.

“Ta, Lý Thanh, đến đây lĩnh giáo Thanh Châu Đệ Nhất Quyền!”

Chỉ chốc lát sau, cửa lớn của Vệ phủ mở ra, một bóng người hiện ngang bước ra.

Người đó chính là Ngô Dương.

“Hần Hồ Lý Thanh, người đã có danh hiệu Thanh Châu Đệ Nhất Chùy, vì sao còn muốn nhắm đến danh hiệu Đệ Nhất

Quyền của ta?” – Ngô Dương đứng trước cửa phủ, giọng điệu không chút nhún nhường.

Thực ra, danh hiệu Thanh Châu Đệ Nhất Chùy của Lý Thanh vốn không phải vì Thanh Châu có nhiều cao thủ dùng chùy, mà là do hắn đã nhiều lần sử dụng tuyệt kỹ Vô Song Chùy để đánh bại đối thủ. Vì thế, danh xưng này như một lẽ tự nhiên gắn liền với hắn.

Ở vùng đất Thanh Châu này, những danh hiệu như vậy có giá trị rất lớn. Các gia tộc quyền thế như Vệ gia không tiếc tiền tài để mời những cao thủ võ đạo về làm cung phụng. Ngoài việc nhận được thù lao hậu hĩnh, những cao thủ này còn được cung cấp thêm nhiều tài nguyên khác để tu luyện.

Ngô Dương tọa trấn tại Vệ gia đã nhiều năm, không ngờ hôm nay lại gặp phải khiêu chiến ngay tại cửa phủ. Cảnh tượng này làm hắn thoáng có chút bất ngờ, nhưng vẻ mặt vẫn giữ vẻ trầm ổn như nước.

Đối diện câu hỏi từ Ngô Dương, Lý Thanh chỉ mỉm cười, giọng điệu đầy sự cởi mở và tự tin:

“Ngô Dương tiền bối, chẳng lẽ ngươi thật sự không hứng thú chút nào với cảnh giới Tông Sư? Người như ta, đi khắp thiên hạ khiêu chiến cao thủ, chẳng vì điều gì khác ngoài việc tiến tới con đường ấy. Ta tin ngươi hẳn cũng hiểu rõ điều này.”

Ngô Dương đứng trước cửa phủ, bật cười lạnh nhạt. Hiện tại, hắn chỉ khoảng chừng ba mươi tuổi, tuy không còn trẻ nhưng vẫn thuộc lứa võ giả nội kinh xuất chúng. Đối với cảnh giới Tông Sư, hắn đã từng theo đuổi, nhưng chính hắn cũng biết rõ con đường này gian nan đến nhường nào.

“Thần Ý Cảnh quá mức xa vời và mờ mịt. Ta đã qua cái tuổi mơ mộng hảo huyền từ lâu rồi.” Giọng Ngô Dương nhẹ nhàng nhưng lại mang chút giễu cợt, như thể đã sớm chấp nhận hiện trạng.

Lý Thanh nghe vậy, trong lòng không khỏi thất vọng. Đây lại là một kẻ không còn lòng cầu tiến, giống như bao võ giả mà hắn đã gặp trên con đường từ Hoàng Đô tới Khai Nguyên Thành này. Những người như vậy, sau khi có được địa vị và

thực lực nhất định, thường dễ dàng hài lòng với hiện tại, lười nhác rèn luyện, đề mặc Võ Đạo của mình đậm chân tại chỗ.

Nhưng Lý Thanh thì khác. Hắn chưa bao giờ chấp nhận trở thành kẻ an phận. Hắn hiểu rõ rằng chỉ có sức mạnh tuyệt đối mới có thể giúp hắn nắm giữ vận mệnh của chính mình. Trên con đường khiêu chiến cao thủ, đã không ít lần hắn có cơ hội lấy mạng đối thủ, nhưng cuối cùng lại không xuống tay. Không phải vì lòng từ bi, mà vì hắn muốn giữ lại chút thiện duyên, tránh gây thù hằn không cần thiết. Hành động này cũng giúp hắn thuận lợi hơn trong những lần thách đấu tiếp theo.

Nghe xong lời của Ngô Dương, Lý Thanh im lặng một lúc lâu. Sau đó, ánh mắt hắn dần trở nên kiên định hơn, trầm giọng nói:

“Nếu đã chọn con đường này, mặc kệ kết quả thế nào, ta đều muốn thử sức một lần!”

Nói rồi, Lý Thanh từ từ nhảy xuống khỏi lưng con hổ. Hắn tháo cây Vô Song Chùy nặng trĩu trên lưng, giao lại cho Thùng Cơm – con hổ đồng hành, sau đó bước từng bước một đến trước cửa Vệ phủ. Cả thân hình cao lớn của hắn toát lên khí thế kiên cường, như một tảng đá không thể lay chuyển.

“Xin chỉ giáo!” – Giọng nói của Lý Thanh vang lên rõ ràng, tràn đầy sự tự tin và lòng quyết tâm.

Ngô Dương quan sát hắn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nửa chế nhạo, nửa cảm thán. Võ đạo chi tâm kiên định như vậy, quả thật không nhiều. Nhưng trong lòng hắn lại dâng lên một cảm giác muốn dạy dỗ thanh niên nông cuồng này.

Chương 203

DTV EBOOK

“Ha ha, người trẻ tuổi thật khí phách!” – Lời nói còn chưa dứt, thân hình Ngô Dương đột ngột lao tới như mũi tên rời cung. Tốc độ của hắn nhanh đến mức dưới chân xuất hiện tàn ảnh, khiến người ta không kịp nhận ra hắn đã động thân từ khi nào.

Lý Thanh lập tức tập trung toàn bộ tinh thần. Trong đầu hắn hiện lên từng thông tin mà hắn biết về Ngô Dương: một cao thủ nội gia võ đạo, sở trường quyền pháp. Đặc biệt, quyền pháp của Ngô Dương không phải là công phu ngoại gia, mà là nội gia quyền thuật. Với nội lực mạnh mẽ, hắn có thể phát động thốn kinh – lực sát thương cực lớn trong phạm vi gần, được giang hồ xưng tụng là “thốn quyền”.

Nhận thức rõ thực lực của đối thủ, Lý Thanh không dám chậm trễ. Hắn nhanh chóng điều động khí huyết trong cơ thể, vận dụng toàn bộ nội kinh, kích phát Kim Thân thuật – môn võ công bảo vệ thân thể, giúp tăng cường phòng ngự và sức mạnh.

Trong nháy mắt, thể phách của hắn trở nên cứng rắn kiên cố, như sắt đá trầm ổn mà đứng vững. Ngay sau đó, hắn lập tức triển khai Mãnh Hổ Chân Ý Hình. Tư thế oai hùng, quyền đâm như sấm, mạnh mẽ oanh thẳng ra phía trước.

Ngô Dương, sắc mặt lạnh lùng tựa hàn băng, không lộ chút biến hóa nào. Hắn tiến lên áp sát, một tay vung ra chưởng, chực ngăn lại cú đâm của Lý Thanh.

Chỉ trong khoảnh khắc, quyền và chưởng va chạm kịch liệt. Sắc mặt cả hai lập tức đổi khác.

Phanh!

Một tiếng nổ trầm vang dội, quyền kinh của Lý Thanh quá mạnh mẽ, khiến Ngô Dương cảm thấy tim mình đập loạn lên không ngừng.

Thế nhưng, Lý Thanh cũng bất ngờ không kém. Đối phương tựa như ẩn chứa nội lực phi thường, một chiêu đánh tới mà khiến năm đấm của hắn tựa như bị hàng ngàn mũi kim châm vào, đau nhức đến không ngờ.

Hắn hiểu rõ, bản thân đang tu luyện Kim Thân Thuật tầng thứ hai. Bình thường, những quyền cước thông thường đánh lên cơ thể hắn, hắn thậm chí còn không cảm thấy đau nhói. Vậy mà bây giờ...

Trong đầu nhanh chóng lướt qua nhiều suy nghĩ, nhưng hai người đều không có thời gian để kinh ngạc quá lâu. Khoảng cách ngắn ngủi giữa họ đã bị rút ngắn trong chớp mắt. Tiếp theo chính là một màn công kích như vũ bão.

Oanh!

Ngô Dương bỗng bộc phát, dùng chiêu Thốn Quyền trong cự ly gần.

Cú đấm này nhanh đến mức năm đấm của hắn gần như không để lại bất kỳ dấu vết quỹ đạo nào trong không gian, khó mà nhìn rõ bằng mắt thường. Chỉ nghe thấy tiếng kinh phong sắc bén vang lên, cú đấm thẳng vào cơ thể Lý Thanh.

Phanh!

Lý Thanh bất ngờ, chỉ kịp giơ tay chống đỡ một quyền này trong cơn hoảng loạn.

Ngô Dương không hề có ý định buông tha, lập tức áp sát, liên tiếp tung ra hai quyền đầy uy lực.

“Rống!” Lý Thanh nổi giận, gầm lên như hổ. Trong nháy mắt, đôi mắt hắn đỏ như máu, khí huyết toàn thân sôi trào mãnh liệt, giống như dòng sông cuộn cuộn tuôn trào. Trong cơ thể hắn, âm thanh khí huyết rền vang như tiếng sấm cuộn cuộn. Sức mạnh này, thật sự quá dồi dào!

Hắn hiểu rõ, năm đấm của Ngô Dương rất nhanh, hắn không thể phòng ngự hoàn toàn được.

Đã như vậy, thì không cần phòng nữa!

Lý Thanh cắn răng hạ quyết tâm, chọn cách đối công trực diện. Dựa vào Kim Thân Thuật cùng khí huyết cuồng bạo, hắn tin rằng mình đủ sức chịu đựng lâu hơn so với đối phương.

Nhìn thấy ý đồ của Lý Thanh, nội tâm Ngô Dương khẽ chấn động, kinh ngạc vì sự quả quyết không chút chần chừ của hắn.

Nhưng thật đáng tiếc, giờ muốn lui lại thì đã muộn rồi.

Phanh! Phanh! Hai quyền mạnh mẽ của Ngô Dương oanh thẳng vào cơ thể Lý Thanh.

Cùng lúc đó, Lý Thanh cũng đã tích tụ thể lực, triệt để bộc phát ra chiêu Hồ Quyền, đánh mạnh vào thân thể Ngô Dương.

Phanh! Phanh! Phanh!

“Khụ khụ!”

Lý Thanh cùng Ngô Dương, mỗi người riêng phần mình đánh đối phương mười mấy quyền. Cảm giác đau đớn truyền đến từ thân thể khiến hai người không thể không tách ra.

Đau!

Đó là ý nghĩ đầu tiên trong đầu cả hai. Nắm đấm của đối phương rơi xuống người thật sự quá đau!

Tuy nhiên, với người đã tu luyện Kim Thân thuật như Lý Thanh, hắn rõ ràng chịu đựng tốt hơn một chút.

Ngược lại, Ngô Dương bị quyền của Lý Thanh đánh trúng, thân thể chịu không nổi, không ngừng ho khan, khóe miệng còn tràn ra chút máu tươi.

“Tốt! Tốt! Tốt! Hãn Hồ quả nhiên danh bất hư truyền! Thịnh vượng khí huyết đến mức này, trách không được ngươi có chí tại Tông Sư chi cảnh.”

Lý Thanh tu luyện Kim Thân thuật và uống suốt ba năm Hồ Cốt Dưỡng Thân Tủy, khiến khí huyết trong cơ thể hắn đạt đến độ thịnh vượng vượt xa những người đồng lứa. Điều này làm Ngô Dương không khỏi kinh hãi.

Cũng vì cái gọi là “quyền sơ trẻ trung”, nhưng Ngô Dương không phải kẻ già nua. Ở tuổi ba mươi, hắn đang trong thời kỳ cường thịnh, nào ngờ hôm nay lại gặp phải “quái vật” như Lý Thanh.

Lý Thanh không nói gì, nhưng ánh mắt hắn dần trở nên ngưng trọng, chăm chú nhìn người được gọi là Thanh Châu Độ Nhất Quyền trước mặt.

Chương 204

DTV EBOOK

Trong suốt một năm thí luyện, đây là lần đầu tiên hắn gặp đối thủ khó dây dưa đến thế. Quyền pháp của Ngô Dương cực kỳ xảo trá, lực bộc phát trong khoảng cách ngắn lại càng đáng sợ.

Không trách được Hồng Chấn Thiên phải hắn tới Thanh Châu thí luyện. Những võ giả có thể giữ danh hào trong lĩnh vực Võ Đạo, quả thật không phải là hạng người tầm thường.

Một hồi lâu sau, chờ khí tức ổn định, Lý Thanh trầm giọng quát:

“Lại đến!”

Sắc mặt Ngô Dương hơi biến đổi, nhưng hắn không hề có ý định lùi bước, tiếp tục nghênh chiến.

Cả hai lại một lần nữa lao vào triển đấu, vẫn dùng phương thức lấy quyền đối quyền, lấy thương đối thương, thử xem ai tàn nhẫn hơn, ai có thể chịu đựng được lâu hơn.

Phanh!

Một tiếng trầm vang, hai nắm đấm va chạm mạnh mẽ. Lực quyền đáng sợ đan xen, cả hai đồng thời hít một hơi lạnh, cảm giác nắm đấm như muốn vỡ nát.

Lúc này, hơi thở của Lý Thanh dần trở nên nặng nề, hốc mắt đỏ ngầu. Hắn gầm nhẹ một tiếng, thúc động nội lực lâu nay chưa từng sử dụng!

“Tiếp tục!”

Nội lực hùng hậu hội tụ ở cánh tay, hòa cùng kinh lực tự thân, lại thêm sức mạnh của Kim Thân thuật cường hóa thể phách.

Một quyền này, chính là đỉnh cao nhất từ trước đến nay của Lý Thanh!

Oanh!

Không khí như nổ tung, âm thanh xé gió vang vọng. Một quyền này nhanh đến mức Ngô Dương không kịp phản ứng. Hắn chỉ nghe tiếng xé gió rồi lập tức, cú đấm kinh hoàng đã rơi mạnh xuống vai mình.

Phanh!

Âm thanh vang dội, thân thể Ngô Dương bị đánh bay thẳng, đập mạnh vào đại môn Vệ phủ.

Lý Thanh lúc này, như một con mãnh thú đứng chặn trước cổng lớn Vệ gia. Tóc tai rối bời, ánh mắt đỏ rực, đáng vẻ tựa hung thần.

Giờ khắc này, danh hiệu Thanh Châu Đệ Nhất Quyền e rằng cũng sắp phải đổi chủ.

Lý Thanh lau mồ hôi không ngừng chảy xuống trán, rồi xoay người định đi về phía Thùng Cơm. Thế nhưng, hắn còn chưa kịp nhắc chân, một tiếng quát chói tai, già nua từ phía sau truyền tới:

“Hừ, tiểu tử giỏi lắm! Đến trước cửa phủ của ta Vệ gia gây náo loạn, đánh người bị thương, rồi định cứ thế mà đi sao?”

Tiếng nói vừa dứt, Lý Thanh xoay người lại, vẻ mặt thoáng hiện chút nghi hoặc, nhìn về phía phát ra âm thanh. Trước mặt hắn, một bóng dáng cao tuổi, lưng hơi còng, tay cầm hai thanh loan đao, đứng thẳng tắp trên cửa chính của Vệ phủ.

Song Dao Vệ Gia – không cần nghĩ nhiều, lão giả này chắc chắn là gia chủ của Vệ gia, Vệ Thương.

“Làm sao? Vệ gia chủ cũng muốn cùng ta đấu một trận nữa sao?” Lý Thanh cau mày, lạnh lùng hỏi.

Dù vừa trải qua một trận đấu khiến thể lực hao tổn không ít, nhưng nếu thật sự phải đánh tiếp, hắn cũng không ngại để lão già này ném thử Vô Song Chùy của mình.

Thế nhưng, trái ngược với dự đoán của Lý Thanh, Vệ Thương nhảy từ cửa phủ xuống, gương mặt vốn nghiêm túc lập tức trở nên hòa hoãn. Giọng nói cũng chuyển sang hiền lành:

“Ha ha ha, lão phu đã già, không đánh nổi nữa rồi.” Vệ Thương thu hai thanh đao về, cười nói: “Anh hùng xuất thiếu

niên! Lý tiểu huynh đệ, người có muốn vào phủ ta nghỉ lại một đêm không?”

Nghe vậy, lòng Lý Thanh lập tức sinh cảnh giác. Hắn ung dung đáp: “Hảo ý của Vệ lão, tại hạ xin ghi nhận. Nhưng ta còn có việc quan trọng phải làm, không thể lưu lại quý phủ được.”

Lời từ chối vừa dứt, Vệ Thương liền sốt ruột. Ông ta vội vàng nói: “Sao phải vội như vậy? Lý tiểu huynh đệ khó khăn lắm mới đến Khai Nguyên Thành, Vệ gia ta làm sao có thể không tận tình địa chủ? Nếu để người ngoài biết được, e rằng sẽ nói Vệ gia không biết lễ nghĩa, không hiểu cách đãi khách!”

Nhìn dáng vẻ của lão già này, Lý Thanh càng thêm nghi hoặc. Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo – lão đang toan tính gì đây?

Không muốn quanh co, Lý Thanh dứt khoát hỏi: “Vệ gia chủ, có chuyện gì cứ nói thẳng, không cần vòng vo.”

Lời hắn vừa thốt ra, vẻ mặt Vệ Thương liền trở nên khó xử. Một lúc sau, ông ta mới ngập ngừng nói: “Lý tiểu huynh đệ, không biết người... đã có ý trung nhân chưa?”

“Hả???”

Lý Thanh nghe xong, cả khuôn mặt đầy dấu chấm hỏi. Sao đang nói chuyện lại chuyển sang vấn đề này? Hắn thật sự không hiểu nổi.

Khẽ ho khan vài tiếng, Lý Thanh hỏi với vẻ mặt nghi hoặc: “Vệ gia chủ, chẳng lẽ người còn có nữ nhi chưa gả?”

Ánh mắt hắn tràn đầy hoài nghi nhìn Vệ Thương. Người đã ngoài bảy, tám mươi tuổi, dù có nữ nhi thì chắc ít nhất cũng phải ba, bốn mươi rồi chứ?

“Không phải, không phải! Người hiểu lầm rồi. Ta có một cháu gái... Lý tiểu huynh đệ, người có muốn gắp thử không?” Vệ Thương lúng túng giải thích.

Nhìn thấy ông ta vội vàng như vậy, Lý Thanh không khỏi bật cười. “Người gấp gáp muốn gả cháu gái mình đi như vậy, chẳng lẽ là vì cháu người quá xấu sao?”

Hắc thân nhiên đáp: “Ta đời này đã hứa với Vô Đạo, không thể hẹn với nàng.”

Chương 205

DTV EBOOK

Nói xong, Lý Thanh xoay người, chuẩn bị rời đi. Thế nhưng, ngay khi bóng lưng hắn vừa cất bước, lời nói tiếp theo của Vệ Thương khiến hắn lập tức dừng lại.

Nhìn bóng lưng quyết tuyệt ấy, Vệ Thương cắn răng, mở miệng nói: “Lý tiểu huynh đệ, xin đừng bước! Trong nhà ta có một phần cảm ngộ Võ Đạo của Hóa Kinh Tông Sư, chỉ cần người giúp ta hai việc, phần cảm ngộ này lão phu sẽ dâng lên bằng cả hai tay!”

cảm ngộ Võ Đạo của Hóa Kinh Tông Sư?

Lý Thanh bước chân chậm rãi dừng lại, ánh mắt mang theo chút ý vị khó hiểu. Hắn mở miệng hỏi: “Vệ gia chủ, nếu người đã có Tông Sư cảm ngộ truyền thừa từ đời trước, vậy vì sao chính mình vẫn dừng lại ở cấp độ nội kinh mà không tiến thêm?”

Vệ Thương thở dài, cười khổ đáp: “Ai, lão phu tư chất kém, ngộ tính không đủ. Mặc dù tổ tiên có để lại Võ Đạo cảm ngộ, nhưng ta vẫn không cách nào bước vào Tông Sư chi cảnh.”

Nghe vậy, Lý Thanh lộ ra vẻ mặt trầm ngâm. Hắn suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Không ngại nói rõ, người muốn ta giúp người hai chuyện gì?”

Thấy Lý Thanh cuối cùng cũng chịu lắng nghe, Vệ Thương không che giấu sự vui mừng, vội vàng nói: “Nơi này không tiện bàn chuyện, hay là mời Lý tiểu huynh đệ nhập phủ một lần, chúng ta từ từ nói.”

Lý Thanh trầm mặc giây lát, cuối cùng gật đầu đồng ý: “Tốt!”

Nói xong, hắn thổi lên một tiếng huýt sáo. Cách đó không xa, Thùng Cơm – lão hồ của hắn – nghe tiếng, lập tức lao tới, mang theo Vô Song Chùy nặng trĩu chạy đến bên cạnh chủ nhân.

Sau khi đeo lại chùy lên lưng, Lý Thanh mới an tâm bước theo Vệ Thương, cùng lão đi vào trong phủ đệ.

Người vừa bị Lý Thanh đánh bay – Ngô Dương – lúc này đã rời khỏi. Nghĩ đến chắc hẳn hẳn đi chữa thương.

Vệ phủ toát lên vẻ uy nghiêm và trang nhã. Khung cảnh xung quanh được bày biện tinh tế, thể hiện rõ nội tình sâu dày của gia tộc truyền thừa hàng trăm năm.

Có thể chiếm lĩnh một thành lớn như Khai Nguyên Thành, lại giữ vững thế lực tại Thanh Châu, Vệ gia rõ ràng không phải gia tộc Võ Đạo bình thường có thể sánh được.

Ngay từ khi mới lập gia tộc, đời đầu gia chủ Vệ gia chính là một Nhất Đại Tông Sư lưng lẩy. Dù sau này không có thêm ai đạt đến cảnh giới Tông Sư, nhưng Vệ gia vẫn sản sinh nhiều cao thủ nội kinh. Mỗi thế hệ gia chủ đều là nội kinh võ giả, đủ tư cách đảm đương trọng trách này.

Nhưng đến hiện nay, Vệ gia đã suy yếu rõ rệt. Trong toàn bộ gia tộc, chỉ còn mỗi Vệ Thương – một lão giả nửa bước xuống mồ – là nội kinh võ giả. Các tộc nhân còn lại, tư chất Võ Đạo kém cỏi đến mức khiến người ta thất vọng.

Vệ gia phải dựa vào việc mời các Võ Đạo cung phụng từ bên ngoài để duy trì gia tộc uy nghiêm. Thế nhưng, cung phụng mời từ bên ngoài cuối cùng cũng không phải người họ Vệ.

Điều này chẳng khác gì đảo khách thành chủ, tu hú chiếm tổ chim khách. Đây là một trong những tâm bệnh lớn nhất của Vệ gia hiện nay.

Sau khi vào phòng nghị sự, Vệ Thương không quanh co nữa, đi thẳng vào vấn đề: “Lý tiểu huynh đệ, cháu gái ta đáng đáp như hoa như ngọc, ngươi thật sự không muốn suy nghĩ lại một chút sao?”

Lý Thanh không thèm suy nghĩ, thẳng thắn lắc đầu cự tuyệt.

Thấy vậy, Vệ Thương đành cười khỏ, triệt để từ bỏ ý định kén rể, đổi sang giọng điệu nghiêm túc hơn để bàn chuyện chính.

“Lý tiểu huynh đệ... không, ta hẳn là nên đổi cách xưng hô – Lý Đại Sư!” Giọng nói của Vệ Thương đột ngột trở nên cung kính.

Ân?

Nghe thấy ba chữ “Lý Đại Sư”, Lý Thanh không khỏi nhú mày. Hắn thật không ngờ rằng từ miệng của Vệ gia chủ lại có thể nghe được cách xưng hô này.

Bình thường, chỉ những người trong Thịnh Thiên, biết rõ thân phận thợ rèn của hắn, mới gọi hắn là “đại sư”. Trên giang hồ, ngoại hiệu của hắn chỉ có Hãn Hồ, còn việc hắn có khả năng rèn ra thần binh tuyệt thế thì rất ít người biết.

“Không biết Vệ gia chủ tại sao lại nói vậy?” Lý Thanh nhướng mày, ánh mắt mang chút hứng thú nhìn Vệ Thương.

Vệ Thương liền bày ra dáng vẻ khiêm tốn, giọng nói đầy cung kính: “Lý Đại Sư đừng trách, Vệ gia chúng ta vốn có quan hệ thế giao với Tiền Gia. Chuyện người đã giúp Tiền Hồng trùng luyện Thanh Hồng Kiếm, ta cũng chỉ mới biết gần đây.”

“Nhưng người cứ yên tâm, chuyện này trong Vệ gia chỉ có một mình ta biết. Ta tuyệt đối không tiết lộ với bất kỳ ai!”

Sợ đắc tội với người trẻ tuổi có tài năng không tầm thường trước mắt, Vệ Thương vội vã đưa ra lời cam đoan. Trong mắt lão, người như Lý Thanh không chỉ có Võ Đạo thực lực đáng nể mà còn sở hữu tay nghề rèn đúc tuyệt luân – một giá trị không gì có thể sánh được.

Những người rèn đúc đại sư thường có tính cách khó đoán, ít muốn bị làm phiền. Lời cam đoan của Vệ Thương rõ ràng là để thể hiện sự cẩn trọng.

Chương 206

DTV EBOOK

“Vệ gia chủ, chúng ta hãy quay lại chuyện chính. Người muốn ta xử lý hai việc gì?” Lý Thanh lắc đầu, không hứng thú với sự khéo léo của lão, trực tiếp hỏi.

Vệ Thương thở dài, giọng nói nặng nề: “Ban đầu, ta hy vọng người có thể cưới cháu gái của ta. Như vậy, sau khi ta qua đời, Vệ gia sẽ có một cao thủ nội kinh chống đỡ.”

Nghe lời này, Lý Thanh đã phần nào hiểu được tình thế hiện tại của Vệ gia.

Vệ gia không có cao thủ Võ Đạo kế thừa, trong khi các cung phụng được mời từ bên ngoài lại sở hữu thực lực vượt trội. Điều này khiến Vệ Thương lo ngại rằng, khi lão qua đời, Vệ gia sẽ không còn khả năng đè ép được những người như Ngô Dương.

Chứng kiến Lý Thanh đánh bại Ngô Dương bằng thế sấm sét, lại còn trẻ tuổi như vậy, lão tự nhiên nảy sinh ý định kết thân.

Đáng tiếc, Lý Thanh – người dành trọn tâm trí cho Võ Đạo – hoàn toàn không có hứng thú với chuyện kén rể. Rõ ràng, Vệ gia không có phúc phận chiêu mời được vị hiền tế này.

“Ai...” Vệ Thương thở dài đầy thất vọng, nhưng ánh mắt nhanh chóng lóe lên tia hy vọng khác. “Lý Đại Sư, người có tay nghề rèn đúc tuyệt diệu như vậy, ta muốn xin người giúp ta rèn một đôi loan đao. Đây là loại binh khí ta đã dùng nhiều năm. Nếu có thể tạo thành thần binh, ta nguyện trả bất kỳ giá nào!”

Nói xong, lão liền lấy ra đôi loan đao của mình, cung kính trao cho Lý Thanh.

Lý Thanh nhận lấy đôi đao, dùng ánh mắt của một thợ rèn điêu luyện quan sát. Hai thanh loan đao này có hình dáng giống như trăng khuyết, phần lưỡi đao phát ra ánh hàn quang lạnh

lẽo. Khi cầm trong tay, chúng có trọng lượng vừa phải, cán đao mang lại cảm giác cầm nắm rất thoải mái.

Hai thanh loan đao này thực chất đã là binh khí phi thường tinh xảo, từ những vết tích thàng năm trên chuôi nắm và sống đao có thể nhận ra rằng chúng đã được sử dụng qua nhiều năm.

Lý Thanh không vội cự tuyệt ngay, mà hỏi tiếp: “Vậy sự tình thứ hai là gì?”

Vệ Thương đáp: “Lý Đại Sư, nếu ngày sau Vệ Gia gặp nguy cơ hủy diệt, ta hy vọng người có thể ra tay một lần, cứu giúp Vệ Gia thoát khỏi tình thế dầu sôi lửa bỏng.”

Nghe vậy, khóe miệng Lý Thanh chậm rãi nhếch lên, hân lạnh lùng hỏi: “Nếu có một ngày, Thánh Thượng hạ lệnh tru di Vệ Gia cửu tộc, chẳng lẽ người cũng muốn ta bốc lên cái hiểm họa mất đầu để cứu các người sao?”

Không có lời đồng ý nào từ Lý Thanh, nhưng câu hỏi của hắn lại khiến Vệ Thương thêm tin tưởng. Trong lòng lão thầm nghĩ, quả thật, Lý Đại Sư đúng như Tiền Hồng từng nói, là người rất trọng chữ tín và không hứa hẹn bừa bãi.

“Dĩ nhiên không phải ý đó,” Vệ Thương giải thích. “Nếu Vệ Gia gặp nạn, chỉ cần nằm trong phạm vi năng lực của người, ta mong người có thể ra tay một lần.”

Lý Thanh suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng gật đầu: “Được rồi, hai chuyện này ta có thể đáp ứng người. Chỉ có điều, chỉ dựa vào một phần cảm ngộ Võ Đạo của Hóa Kinh Tông Sư thì vẫn chưa đủ để làm ta động lòng.”

Hắn giơ lên hai thanh loan đao, tiếp tục: “Huống hồ, muốn rèn một đôi thần binh, độ khó không khác gì rèn hai thanh binh khí hoàn toàn mới.”

Dù sao cảm ngộ Võ Đạo cũng chỉ là cảm ngộ, chẳng ai dám chắc nó sẽ hữu dụng đối với hắn. Mà nếu thật sự hữu dụng, tại sao Vệ Gia lại không xuất hiện thêm một Võ Đạo Tông Sư nào nữa?

Vệ Thương đã dự liệu trước điều này. Lão nở nụ cười xấu hổ rồi nói: “Trước đây, Tiền Hồng từng nhắc đến việc người có hứng thú với cây Khổ Huyền Sâm 200 năm. Chỉ cần người

giúp ta rèn xong thần binh, phần cảm ngộ Võ Đạo cùng cây Khổ Huyền Sâm này, ta sẽ dâng lên cho ngươi bằng cả hai tay.”

Cây Khổ Huyền Sâm 200 năm vốn được lão giữ lại để hỗ trợ hậu bối gia tộc trong việc tu luyện. Loại dược liệu này có khả năng giúp võ giả nuôi tinh hóa khí, đặc biệt hữu ích trong việc nấu luyện thể phách. Tuy nhiên, muốn đạt đến nội kinh cấp độ, một cây Khổ Huyền Sâm không đủ tạo nên sự đột phá, nhiều lắm chỉ giúp người ta thuận lợi tiến vào ngoại kinh mà thôi.

Trước đây, khi Tiền Hồng vì muốn Lý Thanh rèn Thanh Hồng Kiếm, nàng đã đưa ra hai lựa chọn: một khối thiên ngoại vân thạch hoặc cây Khổ Huyền Sâm. Khi đó, Tiền Hồng còn rất do dự. Không ngờ hôm nay, cả hai thứ này đều bị Lý Thanh thu vào tay.

Lý Thanh bật cười thoải mái: “Được rồi! Nếu Vệ gia chủ đã nói đến mức này, vậy ta không đáp ứng cũng thật không phải phép.”

Hắn nở một nụ cười sáng ngời, vẻ mặt đầy hào sảng: “Chuẩn bị cho ta một nơi để rèn sắt. Nhiều nhất là một tháng, ta có thể rèn xong binh khí cho ngươi. Vệ gia chủ, ngươi chỉ cần chuẩn bị kỹ càng nguyên liệu là được.”

Thấy Lý Thanh rất cuộc đồng ý, Vệ Thương nhẹ nhàng thở phào, khuôn mặt già nua lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Chương 207

DTV EBOOK

Tổ tiên của lão từng đạt đến Võ Đạo Tông Sư chi cảnh, nhưng tiếc rằng cả đời không thể có được một đôi thần binh xứng tầm, khiến điều này trở thành tâm bệnh lớn nhất của ông.

Giờ đây, nguyện vọng ấy lại được thực hiện tại đời của Vệ Thương.

“Một lời đã định!”

Cùng ngày, tin tức Lý Thanh đánh bại Thanh Châu Đệ Nhất Quyền Ngô Dương lan truyền với tốc độ cực nhanh, khiến toàn bộ giang hồ võ lâm Thanh Châu chìm trong một trận xôn xao.

Việc một người đồng thời có được hai danh hiệu đứng đầu trong hai lĩnh vực – Thanh Châu Đệ Nhất Chùy và Thanh Châu Đệ Nhất Quyền – quả thực là chuyện chưa từng có.

Tối hôm đó, để thể hiện thành ý, Vệ Thương tổ chức một yến hội tại phủ để chiêu đãi Lý Thanh.

Trong phòng tiếp khách rộng lớn của Vệ Gia, từng bàn đầy ắp các món ăn ngon đã được bày biện. Vệ Thương còn ra lệnh cưỡng chế, tất cả hậu bối của Vệ Gia, bất kể nam nữ, có bận rộn hay không, đều phải tham gia yến hội này.

Không phải vì điều gì khác, mà chính là để bọn họ tận mắt chứng kiến sự khác biệt giữa bản thân và Lý Thanh. Cùng là người trẻ tuổi, nhưng Lý Thanh đã đạt tới cảnh giới Võ Đạo cao như vậy, trong khi họ, dù được hưởng đầy đủ điều kiện để tập võ, lại chẳng ai bước vào nổi nội kinh cấp độ.

Ngoài ra, Vệ Thương cũng muốn hậu bối khắc sâu hình ảnh của ân nhân đã giúp đỡ gia tộc, để về sau đừng ai quên đi người từng ra tay trong cơn nguy khốn.

Rất nhanh, từng người trẻ tuổi của Vệ Gia xuất hiện, bất kể là nam hay nữ. Ai nấy đều hiếu kỳ quan sát người thanh niên

đang ngồi cùng bàn với gia gia bọn họ.

Mặc dù khuôn mặt của Lý Thanh không tính là tuần tú, nhưng vóc dáng thẳng tắp, khí thế hiên ngang, đôi mắt sắc bén như ẩn chứa một con mãnh thú bên trong khiến người ta không khỏi kính nể.

“Đó là Hãn Hồ Lý Thanh sao? Nhìn chẳng có gì đặc biệt cả.”

“Chắc chắn, nghe nói hãn nuôi một con hồ thật. Ta còn tưởng chỉ là một con hồ con thôi.”

“Nuôi hồ gây họa, nếu không có thực lực cực cao, ai dám thật sự giữ lâu hồ bên mình chứ!”

Bên cạnh Lý Thanh, Thùng Cơm đang thành thoi gặm nguyên cả con dê nướng. Nó hoàn toàn không quan tâm tới ánh mắt dò xét xung quanh.

Trong đám người trẻ tuổi, vài giọng nói trêu chọc vang lên:

“Thanh Thanh muội tử, nghe nói gia gia muốn gả người cho nam tử kia đấy.”

“Hi hi, Thanh Thanh tử, người chẳng phải từng nói sẽ chỉ lấy đại anh hùng võ công cái thế sao? Hãn Hồ này có vừa ý người không?”

“Không tính là tuần tú, nhưng dáng vẻ cũng ra gì đó. Thanh Thanh muội tử, người thử cân nhắc xem?”

Những lời trêu chọc khiến bầu không khí náo nhiệt hơn hẳn, rõ ràng là phong cách thẳng thắn, lớn mật của một gia tộc Võ Đạo.

Nữ tử tên Vệ Thanh Thanh trong đám đông lộ ra vẻ mặt không vui, hậm hực quay đầu đi nơi khác. Mặc dù không buồn liếc Lý Thanh lấy một cái, nhưng nàng vẫn hừ lạnh: “Hừ, nếu muốn gả thì các người gả đi, ta mới không lấy chồng!”

Nghe vậy, Lý Thanh bắt giắc nhìn về phía Vệ Thanh Thanh. Trước đó, hãn còn nghĩ nàng chắc chắn là người có dung mạo khó coi, nhưng giờ nhìn kỹ lại, mọi thứ hoàn toàn khác.

Da trắng nõn, nét mặt thanh tú, lông mày như họa, mái tóc buộc đuôi trông rất có sức sống tuổi trẻ. Chỉ là tính tình hơi kiêu ngạo, ngạo kiều một chút.

Tuy nhiên, Lý Thanh cũng chỉ nhìn thoáng qua, không hề để tâm thêm, rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Thấy thái độ của Lý Thanh, Vệ Thương cũng biết ý, không tiếp tục ép buộc chuyện mai mối. Nhìn những hậu bối bất thành khí của mình, lão lại liếc mắt qua Lý Thanh bên cạnh, lòng tức giận không chỗ phát tiết.

“Ai, một lũ bất học vô thuật, toàn ăn chơi nhàn rỗi. Sau này ta sao có thể yên tâm giao Vệ Gia vào tay bọn chúng đây chứ?”

Vệ Thương nâng chén, ánh mắt nghiêm túc, giọng nói trầm thấp: “Lý Đại Sư, ngày sau nếu Vệ Gia thật sự gặp đại nạn, chỉ e phải dựa cả vào người thôi.”

Lý Thanh khẽ mỉm cười, nâng chén đáp: “Vệ Lão Gia Tử lại nói đùa. Nói không chừng, đến ngày ta khuất núi, Vệ Gia vẫn sừng sững như cây cổ thụ xanh tốt tại Khai Nguyên Thành, chẳng có chuyện gì xảy ra.”

Hắn hạ giọng, nói thêm với vẻ bình thản: “Thế gian này, nào có nhiều đại nạn đến vậy.”

Trong lòng, Lý Thanh thầm nhủ: Cái lão Vệ Thương này thật biết tính toán. Một nước cờ hay, đúng là làm một món hời không nhỏ.

Với tuổi thọ hiện tại của mình, Lý Thanh tự tin rằng dù phong triều thay đổi hay nước mất nhà tan, hắn cũng chưa chắc sẽ liên lụy vào bất kỳ rắc rối nào.

Cứ như vậy, yến hội diễn ra trong bầu không khí có phần kỳ quái.

Chương 208

DTV EBOOK

Giữa tiếng cười nói và ánh mắt quan sát, người ăn uống thoải mái nhất, không ai khác ngoài Lý Thanh cùng con hổ Thùng Cơm của hắn. Thùng Cơm nghiêm nhiên trở thành tâm điểm chú ý khi chén sạch từng món ăn, từ thịt dê nướng cho tới những món ngon bày biện trên bàn, hoàn toàn không để tâm đến ánh mắt tò mò xung quanh.

Dường như trong yến hội hôm nay, không chỉ người mà cả hổ cũng hưởng thụ hết mình.

Dựa vào thế lực Vệ gia tại Khai Nguyên Thành, việc tìm một xưởng rèn sắt cho Lý Thanh quả thật dễ như trở bàn tay. Chỉ trong chốc lát, một nơi phù hợp đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Ngay khi Lý Thanh đang sắp sửa bắt tay vào việc, Vệ Lão Gia Tử bất ngờ xuất hiện, mang theo hai khối kim loại đỏ rực, lớn chừng bằng nắm đấm người trưởng thành.

“Lý Đại Sư, đây là hai khối dị thiết mà tổ tiên nhà ta đã dày công thu thập từ lâu. Ta muốn nhờ người thử xem, liệu có cách nào rèn chúng thành lưỡi dao sắc bén cho một đôi loan đao hay không?”

Nói xong, Vệ Thương cẩn thận trao hai khối kim loại kỳ lạ vào tay Lý Thanh.

“A, loại chất liệu kim loại kỳ quái thế này, ta trước giờ quả thật chưa từng nghe qua. Chúng có tên gọi là gì vậy?” Lý Thanh tò mò hỏi.

Vệ Thương cười gượng, lắc đầu, thành thật đáp: “Không biết. Tổ tiên nhà ta từng vất vả lắm mới thu thập được hai khối kim loại kỳ lạ, nhưng tiếc là chưa từng tìm ra thợ rèn thích hợp để rèn thành thần binh lợi khí.”

“Chỉ là, theo lời tổ tiên truyền lại, khối dị thiết đỏ rực này rất có thể là cùng chất liệu với Yêu Đao Hồng Liên.”

Yêu Dao Hồng Liên, trên giang hồ, đã là một danh đao lấy lòng. Người ta gán cho nó vô số danh hiệu như “Thiên Hạ Đệ Nhất Đao”, “Thế Gian Yêu Dị Nhất Đao”. Nghe đồn, ai cầm đao mà thực lực không đủ thì có thể bị đao làm loạn tâm trí. Tuy nhiên, đó chỉ là lời đồn, thật giả chưa ai chứng minh được.

Nhưng để sở hữu nhiều danh hiệu đáng sợ như vậy, đủ thấy cây đao này không phải là vật tầm thường. Lý Thanh từ lâu đã nghe danh yêu đao này, không ngờ hôm nay có thể cầm trên tay hai khối dị thiết đồ rực, được cho là chất liệu để rèn nên nó.

Không giống những kim loại thông thường, hai khối dị thiết này mềm mại đến kỳ lạ. Khi cầm lên, nó nhẹ tênh, phảng phất như không có trọng lượng, nhưng bề ngoài lại cứng rắn dị thường. Lý Thanh nhẹ chạm đầu ngón tay vào một góc của khối kim loại, liền cảm thấy một cơn đau nhói như bị kim châm.

Hơn nữa, khi Lý Thanh vận dụng nội lực tinh tế để thăm dò bên trong, hần mơ hồ cảm nhận được một luồng hơi nóng rực, như thể sức mạnh tiềm ẩn đang chờ được giải phóng.

“Ta chưa từng rèn qua loại kim loại đồ rực kỳ lạ này, nhưng có thể thử. Nếu thất bại, mong rằng các người không trách ta.” Lý Thanh bình thản nói.

Vệ Thương vội vàng trấn an: “Đương nhiên, Lý Đại Sư chỉ cần yên tâm mà làm, không cần lo lắng quá nhiều.”

Tuy nói vậy, nhưng với loại kim loại dị thường, giá trị liên thành thế này, nếu thật sự thất bại, e rằng lòng người cũng khó tránh khỏi đau xót. Nhưng Lý Thanh không để tâm đến những suy nghĩ đó. Một khi đã được giao phó, hần liền toàn tâm toàn ý bắt đầu công việc.

Oanh!

Ngọn lửa rực sáng bùng lên từ lò rèn, nhiệt độ trong căn phòng nhanh chóng tăng cao. Lò lửa cháy bập bùng, phản chiếu ánh đỏ lên gương mặt chăm chú của Lý Thanh.

Thật kỳ lạ, dung mạo của Lý Thanh vốn bình thường, không có gì nổi bật, nhưng mỗi khi chìm vào trạng thái rèn sắt, cả

người hấn như được phủ một tầng khí chất đặc biệt, khiến ai nhìn vào cũng không khỏi bị cuốn hút.

Khi Lý Thanh đặt thỏi sắt thô vào lò lửa, hấn bắt đầu tỉ mỉ quan sát hai khối dị thiết đỏ rực trong tay. Dường như ngay khoảnh khắc ngọn lửa cháy lên, hấn cảm giác được hai khối kim loại dị thường cũng tỏa ra một luồng nhiệt nóng rực, như đang “hồi đáp” lại ngọn lửa trong lò.

Hấn suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn quyết định quăng cả hai khối dị thiết màu đỏ rực vào trong lò rèn.

Hô hô!

Một cảnh tượng khiến người ta kinh ngạc liền xuất hiện. Theo sau khi hai khối dị thiết đỏ rực rơi vào lò rèn, ngọn lửa vừa rồi còn cháy hùng hực bỗng nhiên thu nhỏ lại, tựa như đang dần dập tắt. Ngay cả nhiệt độ vốn dĩ đang tăng cao cũng lập tức giảm mạnh, như thể bị rút cạn toàn bộ.

“A!”

Lý Thanh, với cảm giác bén nhạy của một thợ rèn, ngay lập tức nhận ra sự biến đổi nhiệt độ bất thường. Hấn kinh ngạc đứng bật dậy, ánh mắt lộ rõ vẻ nghi hoặc.

“Thật thú vị! Khối Xích Thiết này có thể hút nhiệt nhanh như vậy sao?”

Trong thoáng chốc, hấn dường như nhìn thấy ngọn lửa trong lò đang bị kéo thẳng vào bên trong hai khối kim loại đỏ rực kia.

Chương 209

DTV EBOOK

Sau khi xác nhận rằng sự giảm nhiệt không phải là ảo giác, Lý Thanh lập tức quyết định tiếp tục tăng nhiệt độ. Hắn muốn xem thử, hai khối Xích Thiết này rốt cuộc có thể hấp thu bao nhiêu nhiệt lượng từ ngọn lửa.

Nhưng mỗi lần Lý Thanh tăng nhiệt độ trong lò rèn, hai khối kim loại đỏ rực lại giống như một cái hồ không đáy, nuốt chửng toàn bộ ngọn lửa chỉ trong chớp mắt.

Không rõ hai khối Xích Thiết này rốt cuộc có giới hạn hấp thu là bao nhiêu, Lý Thanh quyết định bảo Vệ Lão Gia Tử sai người mang thêm một lò rèn nữa tới.

Bởi vì nếu tiếp tục như vậy, những khối sắt thường trong lò cũng không biết đến khi nào mới có thể đạt tới nhiệt độ đỏ bừng để rèn.

Chẳng mấy chốc, hai lò rèn mới được mang đến, cả hai đều tỏa ra nhiệt độ cao đến đáng sợ.

Lý Thanh cẩn thận đặt hai khối Xích Thiết vào lò rèn thứ hai, đồng thời duy trì nhiệt độ cao ở cả hai lò để tiếp tục nung nóng.

Thời gian kéo dài rất lâu. Ngay cả những khối sắt thường trong lò đều đã bị nung đến đỏ bừng, như những thanh thép nóng chảy, nhưng hai khối Xích Thiết lại hầu như không có nhiều thay đổi. Nếu không phải vì cảm giác bén nhọn với sự biến hóa của kim loại, hẳn không ai có thể nhận ra rằng hai khối Xích Thiết này đang trở nên đỏ tươi hơn, tựa như hai đóa hoa hồng sắp nở rộ.

Lý Thanh không vội vã lấy hai khối Xích Thiết ra để kiểm tra. Thay vào đó, hắn bắt đầu tập trung vào những khối sắt thường đã được nung đỏ.

Phanh!

Dưới một cú giáng mạnh từ Vô Song Chùy, thỏi sắt thường lập tức bị đập thành hình dáng phẳng lì, mà hầu như không tốn chút sức lực nào.

Ngon lửa bắn tung tóe cùng với những âm thanh vang dội trầm đục, từng khối sắt thỏi dần dần được gõ thành những hình dạng như Lý Thanh dự tính.

Ánh mắt Lý Thanh đầy chăm chú, toàn thân hắn tập trung đến mức tối đa. Từng hành động, từ việc giơ Vô Song Chùy lên cao, đến việc nện xuống, đều chính xác một cách hoàn hảo. Hắn giống như một cỗ máy rèn, mọi động tác đều ngay ngắn, thống nhất đến mức khiến người khác phải kinh ngạc.

Để đảm bảo binh khí được rèn ra có chất lượng vượt trội, Lý Thanh đã dành rất nhiều tâm huyết vào từng khối sắt thường này.

Với lực cánh tay mạnh mẽ, chỉ một nhát chùy của hắn đã tương đương với hàng chục nhát của những thợ rèn bình thường. Tuy vậy, hắn vẫn làm việc cẩn thận, giống như một thợ rèn lành nghề, tiến hành ngàn chùy trăm luyện đối với mỗi khối sắt thỏi.

Phanh! Phanh! Phanh!

Âm thanh kim loại va chạm vang vọng trong xưởng rèn, hòa cùng những đốm lửa bắn ra, tạo nên một khung cảnh đầy uy lực và mê hoặc.

Quá trình luyện chế một thanh binh khí luôn kéo dài và đòi hỏi sự kiên nhẫn, thậm chí ngay cả người đứng quan sát bên cạnh cũng khó tránh khỏi cảm giác buồn tẻ.

Vệ Lão Gia Tử, sau một thời gian dài chịu đựng cảm giác buồn chán cùng sức nóng hầm hập trong phòng rèn, cuối cùng cũng quyết định rời đi, để lại Lý Thanh một mình tiếp tục rèn sắt.

Khi ra ngoài, nghe âm thanh búa nện kim loại không ngừng vang vọng từ bên trong, Vệ Lão Gia Tử bất giác thở dài một hơi.

“Ai!”

Một người trẻ tuổi xuất sắc như vậy, giá mà hắn cũng là hậu bối của Vệ gia thì tốt biết bao!

Từ những động tác rèn đúc đầu ra đẩy và ánh mắt chăm chú của Lý Thanh, Vệ Lão Gia Tử đã hoàn toàn tin tưởng rằng tay nghề của người trẻ tuổi này đã đạt đến trình độ tuyệt đỉnh, không còn gì để nghi ngờ.

Về việc Lý Thanh có thể rèn nên một thanh thần binh tuyệt thế, Vệ Lão Gia Tử thậm chí không hề mảy may hoài nghi.

Một người vừa là danh tượng đương đại, vừa sở hữu võ lực siêu phàm cùng nội kinh cao thâm như vậy, quả thực khiến ông vừa ngưỡng mộ vừa tiếc nuối.

Nếu Vệ gia có thể sinh ra một hậu bối tài giỏi như Lý Thanh, thì hắn đâu cần phải ngày đêm lo lắng cho tương lai gia tộc?

Nghĩ đến đám hậu bối không ra gì trong nhà, Vệ Lão Gia Tử lại không kìm được mà thầm mắng một tiếng.

Gần như ngay sau khi vừa buông lời trách mắng trong lòng, một bóng dáng thanh tú đáng yêu xuất hiện. Vệ Thanh Thanh, với khí chất xuất chúng, hai lúm đồng tiền nhỏ trên gương mặt, khiến người ta không khỏi cảm thấy một nét hồn nhiên đáng yêu.

“Cháu xin thỉnh an gia gia!” Vệ Thanh Thanh lễ phép cúi chào, giọng nói ngọt ngào nhưng đầy ngoan ngoãn.

Vệ Thương nhìn cháu gái, chỉ khẽ gật đầu đáp lại, không nói thêm lời nào.

Tuy nhiên, rõ ràng Vệ Thanh Thanh không phải ngẫu nhiên đi ngang qua. Nàng có vẻ như đang muốn nói chuyện với ông.

“Gia gia, người thật sự muốn gả cháu cho ai đó tên là Hãn Hồ Lý Thanh sao? Nhưng mà cháu còn chưa từng gặp qua hắn!”

“Cháu không muốn gả cho hắn đâu!”

Vệ Thanh Thanh tròn tròn đôi mắt đẹp, dùng giọng điệu vừa khản cầu vừa trách móc mà thốt lên.

Nghe vậy, Vệ Lão Gia Tử càng thêm bức bối, nhưng lại không biết phải trút giận vào đâu.

“Người đúng là một nha đầu ngốc nghếch!”

Chương 210

DTV EBOOK

Vệ Lão Gia Tử chỉ tay vào cháu gái, nhưng cuối cùng cũng không nói lời trách mắng nặng nề. Ông chỉ thở dài, giọng điệu pha chút bất lực:

“Ai, ta thực lòng muốn gả người cho hấn. Nhưng người nghĩ người ta dễ đồng ý như vậy sao?”

“Người thật sự bị nuông chiều quá rồi, đến mức tự coi mình là công chúa hoàng tộc, muốn gả ai thì gả, muốn không lấy chồng thì thôi à?”

“Ta nói cho người biết, người ta, Lý tiểu huynh đệ, đã nói rằng đời này hấn chỉ tập trung vào Võ Đạo, không hề cân nhắc đến chuyện hôn phối!”

Nghे được ngữ khí của gia gia, Vệ Thanh Thanh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Nàng thoáng ngượng ngùng, khẽ thề lười.

“Tốt thôi, chúc gia gia sống lâu trăm tuổi, thân thể khỏe mạnh! Thanh Thanh xin cáo từ trước!”

Nói xong, nàng liền giống như một làn gió nhẹ, quay người chạy ra ngoài, chẳng khác nào đang trốn.

Nhìn theo bóng lưng cháu gái, Vệ Thương chỉ lắc đầu, không nói thêm gì, rồi xoay người rời đi.

Nhưng chỉ một lát sau, Vệ Thanh Thanh, người vừa chạy biến mất, lại không biết vì lý do gì quay trở lại.

“Nếu hấn không đến để cưới ta, vậy gia gia còn giữ hấn ở trong gia tộc làm gì? Ta thật sự tò mò muốn biết.”

Vệ Thanh Thanh dùng đầu ngón tay tinh tế như cành liễu non của mình vuốt vuốt mái tóc mềm mại, ánh mắt lộ ra vẻ giảo hoạt đặc trưng của thiếu nữ.

Nói xong, nàng từng bước nhẹ nhàng tiến về phía tiệm thợ rèn, cẩn thận thả nhẹ bước chân, cố ý không gây ra tiếng động.

Thực ra, nàng cũng không hề có ác cảm với Lý Thanh.

Chung quy, với một thiếu nữ đầy mộng mơ, tương lai phu quân lý tưởng trong trí tưởng tượng luôn phải là người anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, tốt nhất là vừa tài hoa xuất chúng lại vừa võ công cái thế, một đại anh hùng ngời ngời khí phách!

Tuy nàng hiểu rằng một người hoàn hảo như thế gần như không tồn tại, nhưng khi biết mình có khả năng sẽ gả cho Lý Thanh, ít nhiều trong lòng cũng cảm thấy thất vọng.

Dẫu rằng không thể nói Lý Thanh là xấu xí, nhưng với dung mạo thường thường bậc trung, hẳn tuyệt đối không thể nào được xếp vào hàng anh tuấn tiêu sái. Điều đó khiến nàng không khỏi có chút hụt hẫng.

Vừa đi, nàng vừa tò mò suy đoán xem Lý Thanh đang làm gì.

Đến gần tiệm thợ rèn, nàng nấp ở bên cạnh cửa lớn mở rộng, lặng lẽ đánh giá quang cảnh bên trong.

Phù!

Một luồng hơi nóng bỏng rất từ bên trong phả ra, làm đôi mắt nàng lập tức dâng lên một tầng hơi nước.

Vệ Thanh Thanh đưa tay vuốt nhẹ đôi mắt đẹp của mình, sau đó tiếp tục chăm chú nhìn.

Trong ánh mắt của nàng, ở giữa hai lò rèn đỏ rực, một nam tử trẻ tuổi để trần nửa thân trên đang tập trung rèn một khối kim loại đỏ hồng. Trên gương mặt hắn lộ ra vẻ nghiêm túc không gì sánh được, toàn thân đắm chìm trong từng động tác.

Keng! Keng! Keng!

Mỗi lần Lý Thanh giáng búa xuống, đều dốc hết tâm huyết. Nét mặt hắn tựa như đang xử lý một bảo vật vô giá, từng động tác đều vô cùng tỉ mỉ.

Mỗi nhát búa giáng xuống, những tia hỏa tinh rực sáng bắn tung tóe, tạo nên một khung cảnh vô cùng sống động.

Trong căn phòng đầy hơi nóng, mồ hôi không ngừng lăn xuống từ cơ thể rắn chắc của Lý Thanh. Thân hình hắn hoàn toàn không có một chút mỡ thừa, từng khối cơ bắp sắc nét với

đường cong rõ ràng như được điêu khắc, toát lên sự mạnh mẽ và mỹ cảm.

Tí tách!

Đứng bên ngoài cửa, lặng lẽ quan sát, Vệ Thanh Thanh không biết từ khi nào gương mặt xinh đẹp của mình đã trở nên hồng rực.

Nàng cũng không rõ lý do là bởi nhiệt độ cao trong lò rèn, hay bởi cảm giác gì đó khác đang dần lan tỏa trong lòng nàng.

Từ khi Lý Thanh đến Vệ gia để hỗ trợ rèn đúc thần binh, tính cách của Vệ Lão Gia Tử đột nhiên trở nên nghiêm nghị hơn hẳn.

Hễ có bất kỳ hậu bối trẻ tuổi nào trong nhà mãi mê hưởng lạc, đi sớm về muộn, lập tức sẽ phải chịu cơn giận dữ như sấm rền lửa cháy của ông.

Trong khoảng thời gian này, các hậu bối của Vệ gia đều khổ sở không thôi. Mọi việc họ làm đều phải hết sức cẩn thận, chỉ sợ làm phật ý Lão Gia Tử.

Tuy nhiên, với Vệ Thanh Thanh, mỗi ngày nàng đều có thói quen ghé qua tiệm thợ rèn, lặng lẽ nhìn Lý Thanh đang rèn đúc binh khí.

Khoảng bảy ngày trôi qua, trải qua quá trình thiên chùy bách luyện, thỏi sắt ban đầu giờ đã có hình dạng sơ bộ của một đôi loan đao.

Nhìn thấy binh khí đang thành hình, Vệ Thanh Thanh không khỏi chấn động. Hình dáng của nó chính là loại song đao mà nàng thành thạo nhất!

Ban đầu, nàng chỉ thắc mắc tại sao gia gia mình lại đặc biệt mời một người trẻ tuổi như Lý Thanh đến để rèn đúc binh khí. Nhưng đến hôm nay, nàng đã hiểu vì sao Lý Thanh lại được gia gia kính trọng đến như vậy.

Trong tiệm thợ rèn, Lý Thanh cầm hai thanh loan đao lạc hồng đặt lên bàn rèn, chuẩn bị tiến hành công đoạn đánh cuối cùng.

Nhưng đúng lúc đó, một hiện tượng bất ngờ xảy ra.

Oanh!

Chương 211

DTV EBOOK

Ngọn lửa trong lò rèn, sau bảy ngày cháy hừng hực, đột nhiên dập dờn như thể sắp xảy ra điều gì kỳ lạ.

Lý Thanh giật mình xoay người lại, ánh mắt hướng về phía hai khối dị thiết màu đỏ rực trong lò, lo lắng rằng chúng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Theo kế hoạch, hôm nay hắn sẽ lấy hai khối dị thiết ra, dùng chúng để đúc phần lưỡi của đôi loan đao. Qua bảy ngày nung nóng, hai khối Xích Thiết đã trở nên nóng rực, tỏa ra một thứ nhiệt độ khủng khiếp khiến người ta không khỏi e dè.

Trong ánh lửa đỏ rực của lò rèn, hai khối Xích Thiết giờ đây như hóa thành hai đóa hoa rực lửa, hoặc như hai đám rắng đỏ, toát lên một vẻ yêu dị đáng sợ.

Thấy cảnh này, Lý Thanh không khỏi ngẩn người. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một loại kim loại kỳ lạ đến như vậy.

Nhưng hắn không chấn kinh quá lâu. Lý Thanh lập tức định lấy hai khối Xích Thiết ra khỏi lò rèn. Tuy nhiên, ngay khi kìm sắt vừa chạm vào, một cảnh tượng khiến hắn trợn tròn mắt đã xảy ra.

Hai khối Xích Thiết, ngay khi tiếp xúc với kìm sắt, lập tức tan chảy, hóa thành một thứ nước thép đỏ thẫm.

“Hấp thu nhiệt suốt bảy ngày mà có thể đạt tới nhiệt độ cao như vậy sao?” Lý Thanh không khỏi kinh hô, trong lòng liên tục cảm thán về sự kỳ lạ của kim loại này.

Sau một thoáng chấn kinh, Lý Thanh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Với tư duy sắc bén của một Thần Tượng, hắn lập tức đưa ra quyết định.

Hắn ngừng việc đốt lò, sau đó cầm hai thanh loan đao, đã được đập rèn suốt bảy ngày và đang ở hình thức ban đầu, rồi trực tiếp ném chúng vào Thiết Lô.

Oanh!

Hai thanh loan đao, được rèn bằng vô số tâm huyết của Lý Thanh, vốn đã đạt tới cấp độ thần binh sơ bộ, giờ lại tiếp tục bị nung trong lò.

Không ngoài dự đoán, chỉ trong nháy mắt, chúng tan chảy thành nước thép, hòa lẫn hoàn toàn với hai đám Xích Thiết đỏ thẫm.

Nhìn hai đám kim loại kỳ dị đang hòa trộn, Lý Thanh trầm ngâm suy nghĩ. Hắn không thể nghĩ ra bất kỳ cách nào để xử lý loại hỗn hợp đỏ thẫm này.

Mỗi khi một món đồ sắt vừa tiếp xúc với chúng, lập tức bị hòa tan, không cho hắn bất kỳ cơ hội nào để thao tác.

Không còn lựa chọn nào khác, Lý Thanh chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi trong khi lò rèn dần dần hạ nhiệt, để hai khối dị thiết đỏ thẫm tự phóng thích toàn bộ lượng nhiệt đã hấp thụ suốt bảy ngày.

Thậm chí, Lý Thanh không dám dùng Vô Song Chùy của mình để thử nghiệm gõ vào hai khối dị thiết kỳ lạ này. Mặc dù hắn rất tự tin vào độ bền của Mặc Kim, nhưng phần lớn Vô Song Chùy vẫn được chế tạo từ sắt thường, ngoại trừ phần đầu chùy làm từ Mặc Kim.

Cứ như vậy, Lý Thanh ngồi bên cạnh lò rèn, lặng lẽ chờ đợi.

Nhiệt độ trong lò rèn tuy đã giảm đi đôi chút nhưng vẫn còn rất cao. Hai khối dị thiết tiếp tục không ngừng tỏa ra hơi nóng bỏng rát, tựa như chúng còn dư thừa một nguồn năng lượng khổng lồ.

Chờ đợi!

Không ngờ rằng, quá trình chờ đợi này kéo dài đến tận ba ngày.

Trong suốt ba ngày đó, Lý Thanh không ngủ không nghỉ, bởi hắn lo sợ bỏ lỡ thời điểm vàng để bắt đầu rèn đúc.

Giống như một thợ săn già đầy kinh nghiệm trong rừng rậm, hắn cực kỳ kiên nhẫn. May mắn thay, với thể chất cường hãn, ba ngày không chớp mắt không hề làm khó được hắn.

Rốt cuộc, sau ba ngày dài, nhiệt độ trong lò rèn bắt đầu nguội đi một cách rõ ràng.

Lý Thanh thử dùng kìm sắt để chạm vào hai khối dị thiết đồ thẫm. Lúc này, chúng vẫn mềm mại nhưng không còn khả năng hòa tan kim loại như trước.

Cơ hội tốt đã đến!

Không chần chừ, Lý Thanh nhanh chóng lấy hai khối dị thiết ra và lập tức bắt đầu quá trình tạo hình.

Tại khoảnh khắc này, Vô Song Chùy đã phát huy hết tác dụng của một thần binh, mỗi nhát búa giáng xuống đều đầy sức mạnh và hiệu quả.

Keng!

Mỗi lần chùy đập xuống, không còn những tia lửa thông thường bắn tung tóe, mà thay vào đó là những luồng hỏa diễm chân thực, lấp lánh rực rỡ.

Cứ mỗi lần hình dạng của dị thiết thay đổi, lại có một đạo hỏa diễm bùng lên, cảnh tượng ấy khiến Lý Thanh bất giác nghĩ đến pháo hoa của kiếp trước.

Tuy nhiên, lúc này hắn không có tâm trí để mơ mộng hay nghĩ đến sự lãng mạn. Lý Thanh tập trung cao độ, đồng thời rèn hai thanh loan đao, bởi hắn lo rằng nếu chỉ tập trung vào một thanh, thanh còn lại sẽ lỡ mất thời điểm tốt nhất để rèn đúc.

Một đôi song đao, mặc dù là hai thanh đao riêng biệt, nhưng càng đồng nhất về hình dạng và đặc tính, thì càng dễ sử dụng và hiệu quả cao hơn. Cách Lý Thanh đồng thời rèn hai thanh loan đao như vậy không chỉ là kỹ thuật điêu luyện, mà còn phù hợp hoàn hảo với tinh thần của song đao.

Chương 212

DTV EBOOK

Lặp đi lặp lại những động tác cẩn thận và đầy chính xác, dưới tay của Lý Thanh, hai thanh loan đao cuối cùng dần dần hiện rõ hình dạng.

Thân đao có màu đen bóng, nhưng ở phần lưỡi đao, tự nhiên hiện lên một vòng sáng màu đỏ yêu dị, tựa như ánh ráng chiều cuối ngày giữa màn đêm sâu thẳm.

Cực kỳ xinh đẹp!

Đó là ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Lý Thanh. Hắn thậm chí không cần phải kiểm tra, cũng biết đây là một đôi hảo đao tuyệt đối, mà hơn thế nữa, chúng còn là một đôi trời sinh hoàn mỹ.

Không để lãng phí trạng thái hoàn hảo hiện tại, Lý Thanh bắt đầu quá trình tôi luyện, lặp đi lặp lại bảy lần liên tục.

Sau mỗi lần tôi luyện, đôi loan đao lại càng thêm ngưng thực và bền chắc, bề ngoài đạt tới độ hoàn mỹ, có thể nhìn thấy rõ ràng bằng mắt thường.

“Hảo đao!”

Đúng vậy, đây chính là cảm nhận của Lý Thanh đối với đôi song đao mà hắn vừa hoàn thành – chỉ có thể dùng một từ để miêu tả: Hoàn mỹ!

Hai chữ ưu tú không thể đủ để hình dung về đôi song đao này. Chỉ có từ hoàn mỹ mới thực sự xứng đáng.

Ngay sau đó, Lý Thanh lấy ra hai chiếc chuôi đao đã được chuẩn bị từ trước, bắt đầu thực hiện công đoạn cuối cùng trong quá trình luyện chế.

Chuôi đao được chế tác từ gỗ đào trăm năm và da trâu tinh chế, do chính Vệ Lão Gia Tử cung cấp. Khi cầm lên, cảm giác rất vừa vặn, chắc chắn và thoải mái. Trên bề mặt chuôi đao,

những hoa văn điêu khắc được làm tỉ mỉ, giống hệt với thiết kế mà Vệ Lão Gia Tử yêu cầu.

“Hai thanh đao này, đặt tên là Dư Hỏa vậy,” Lý Thanh thì thầm, sau đó bắt đầu quá trình mài lưỡi.

So với việc mài Hồng Kiếm trước đây, quá trình mở lưỡi cho song đao lại có phần dễ dàng hơn. Mặc Kim tuy bền và sắc bén, nhưng so với dị thiết đồ thẫm này, vẫn kém hơn một bậc.

Dưới sức mạnh dẻo dai của Lý Thanh, chẳng bao lâu sau, lưỡi của đôi song đao đã trở nên sắc bén đến mức khó tin.

Ông! Ông!

Hai thanh âm trong trẻo vang lên, tựa như tiếng rung động từ thân đao, báo hiệu rằng Dư Hỏa đã được hoàn thành. Ngay khi hoàn tất, một dòng thông báo xuất hiện trong tâm trí của Lý Thanh:

[Thành công rèn đúc tinh phẩm phẩm khí: Dư Hỏa. Ban thưởng tuổi thọ bốn năm!]

Dòng thông báo ngắn gọn này làm Lý Thanh cảm thấy trong lòng dâng lên muôn vàn suy nghĩ.

Bốn năm tuổi thọ – nhiều hơn Hồng Kiếm một năm. Điều này hẳn là bởi vì Dư Hỏa là một đôi song đao. Một thanh đao tương ứng với hai năm tuổi thọ, nhưng cộng lại, đôi đao này mang lại tổng cộng bốn năm, điều đó hoàn toàn hợp lý.

Lý Thanh cầm lấy Dư Hỏa, siết chặt trong tay đôi thân binh đã được hấn đốc toàn tâm toàn lực chế tạo.

Bá!

Hắn không phải là người am hiểu đao pháp, nhưng chỉ cần vung tay hai lần tùy ý trong không trung, hai vệt đao ánh đỏ như lửa lập tức xuất hiện, đẹp đến mức kinh người.

“Hô, thật là một đôi hảo đao!” Lý Thanh thở ra một hơi dài, khoe miệng không kìm được mà khẽ nhếch lên. Rõ ràng, hắn càng nhìn Dư Hỏa càng thêm ưa thích.

Nhưng hắn cũng biết, cuối cùng đôi song đao này vẫn phải giao cho người khác. Trong lòng thoáng chút cảm thán, Lý Thanh hướng về phía cửa, cất giọng trầm ổn:

“Đi, gọi gia gia người đến đây.”

Thực ra, về chuyện Vệ Thanh Thanh trốn ở bên ngoài nhìn lên, Lý Thanh đã sớm biết. Tuy nhiên, hắn không muốn vạch trần, bởi không cần phải để tâm đến chuyện nhỏ nhặt đó. Với một cao thủ nội kinh như hắn, sự bén nhạy cảm giác đủ để nhận ra điều này từ lâu.

Dẫu sao, việc rèn đúc binh khí không phải là thứ có thể học được chỉ bằng cách nhìn lên. Vì thế, hắn cũng không ngại để nàng xem một chút.

Nghe thấy tiếng gọi, Vệ Thanh Thanh giật mình. Nàng do dự trong giây lát rồi bước vào. Ánh mắt nàng lập tức bị thu hút bởi đôi song đao Dur Hỏa trong tay Lý Thanh, không thể rời đi.

Là cháu gái của Vệ gia, mặc dù Vệ Thanh Thanh không có võ nghệ cao cường, nhưng ít nhiều cũng đã học qua vài chiêu thức trong song đao tuyệt kỹ độc môn của Vệ gia.

Lúc này, nàng hoàn toàn hiểu rõ giá trị của đôi song đao mà Lý Thanh đang cầm trong tay – đó là một đôi thần binh trân quý vô giá!

“Đây... đây là hai thanh đao mà người đã rèn cho Vệ gia chúng ta sao?”

Giọng nói của Vệ Thanh Thanh mang theo sự run rẩy. Những từ ngữ thoát ra khỏi miệng nàng đứt quãng, khó có thể che giấu được nỗi rung động trong lòng.

Phải biết rằng, trong suốt khoảng thời gian vừa qua, nàng thường xuyên tới tiệm thợ rèn để nhìn lên. Nàng đã tận mắt chứng kiến quá trình đôi song đao này từ những khối kim loại thô sơ dần dần thành hình.

“Ừ, ta gọi đôi song đao này là Dur Hỏa. Người mau đi gọi gia gia người tới đây. Nhớ giữ bí mật, nếu không, gia gia người có lẽ sẽ trách cứ người đấy.”

Chương 213

DTV EBOOK

Lý Thanh nói, ánh mắt khẽ liếc nhìn Vệ Thanh Thanh, nụ cười nhàn nhạt trên môi mang theo một chút hàm ý sâu xa, khiến nàng bối rối không hiểu hết ý tứ trong lời hắn.

Không dám trì hoãn, Vệ Thanh Thanh vội vàng gật đầu, rồi nhanh chóng bước đi, bộ pháp gấp gáp hướng về nơi ở của gia gia nàng.

Nhưng những lời cuối cùng mà Lý Thanh nói với nàng tuyệt đối không phải chỉ để dọa dẫm.

Đôi song đao Dư Hỏa này thực sự quá mức xuất sắc. Chỉ cần cầm riêng một thanh, đã đủ để xếp vào hàng thần binh lợi khí tuyệt thế.

Tuy nhiên, Vệ gia hiện tại lại đang đối mặt với một vấn đề nan giải: Vệ Thương, gia chủ hiện tại, tuổi đã cao. Một khi ông qua đời, nếu không có một cao thủ nội kinh đủ khả năng trấn giữ, e rằng Vệ gia khó mà bảo vệ được đôi thần binh Dư Hỏa này.

Vệ Thương lão gia tử gần như lao vút đến tiệm thợ rèn với tốc độ không tưởng, khó mà tin được đây là một lão nhân đã bảy tám mươi tuổi.

Vừa bước vào tiệm, ánh mắt ông lập tức bị cuốn hút bởi hai thanh đao như vàng trắng khuyết mà Lý Thanh đang cầm trên tay.

Hai thanh đao đen tuyền, phần lưỡi đao lại ánh lên một sắc đỏ rực tự nhiên, như hòa lẫn với màu đen tạo nên một vẻ đẹp ma mị. Chúng giống như vệt ráng chiều cuối cùng trên bầu trời đêm dài, khó có ngôn từ nào miêu tả hết sức cuốn hút của nó.

“Đao này có tên gọi gì không?” Vệ Thương lão gia tử cất tiếng, giọng run rẩy, vẻ mặt tràn đầy ngạc nhiên xen lẫn sự mong đợi.

Lý Thanh khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng đưa hai thanh trường đao về phía đối phương, đồng thời nói: “Không phụ sự kỳ vọng của Vệ lão, đao tên là Dư Hỏa, ngài thấy thế nào?”

Vừa cầm lấy song đao, cảm nhận sự lạnh lẽo từ thân đao và độ sắc bén lan tỏa từ lưỡi đao, Vệ Thương lão gia tử không kìm được mà nước mắt tuôn trào.

“Tốt! Cái tên tốt, đao còn tốt hơn!” Ông xúc động đến nỗi giọng nói cũng nghẹn lại. “Tổ tiên có nguyện vọng lớn lao, rốt cuộc đời ta đã thực hiện được!”

Nói rồi, ông nắm chặt hai thanh đao, bắt đầu múa lên. Đao pháp của Vệ Thương vô cùng tinh xảo, hai đường đao đỏ rực vạch ngang không trung, như ngọn lửa đang nhảy múa giữa màn đêm.

Vệ gia sơ tổ từng là một vị Tông Sư danh chấn, nhưng trước khi mất, ông vẫn chưa thể có một thanh tuyệt thế thần binh cho riêng mình. Đó là một tiếc nuối lớn lao truyền lại qua các thế hệ. Giờ đây, với sự ra đời của Dư Hỏa, nỗi tiếc nuối ấy cuối cùng đã được bù đắp.

Rõ ràng, Vệ Thương lão gia tử yêu thích hai thanh đao này vô cùng, gần như không nỡ rời tay. Đúng lúc đó, Vệ Thanh Thanh thở hồng hộc chạy đến. Nhìn thấy biểu cảm vui mừng như trẻ nhỏ của gia gia, nàng không nỡ mở miệng xin được thử hai thanh đao.

Một lúc lâu sau, Vệ Thương mới xoay người, nhìn cháu gái mình rồi nghiêm giọng nói: “Thanh Thanh, chuyện hôm nay tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, người hiểu không?”

Vệ Thanh Thanh ngẩn người, sau đó gật đầu một cách máy móc, vẫn chưa rõ toàn bộ ý tứ trong lời nói của gia gia.

Thở dài, Vệ Thương nghiêm túc nói: “Hai thanh đao này quá trân quý, là tuyệt thế thần binh. Nếu về sau ta không còn trên đời, Vệ gia có thể vì chúng mà gặp đại họa.”

Lời này khiến khuôn mặt xinh đẹp của Vệ Thanh Thanh lập tức tái nhợt, tràn ngập lo lắng. Đây là lần đầu tiên gia gia nàng nói ra sự thật tàn khốc như vậy. Trong thoáng chốc, nàng cảm thấy khó thích nghi với những gì mình vừa nghe.

“Gia gia... Thân thể ngài vẫn khỏe mạnh như vậy, chắc chắn có thể sống lâu, thọ ngang trời đất!” Đôi mắt của nàng đã ngân ngấn nước.

“Ta không phải rùa đen, cũng chẳng phải thần tiên, làm sao có thể sống mãi được?” Vệ Thương khẽ cười chua chát.

Thực tế là vậy, khi có lão gia tử trấn giữ, các thành viên trẻ tuổi trong Vệ gia vẫn luôn sống trong sự an nhàn, không cần lo nghĩ. Nhưng giờ đây, lão gia tử biết rằng mình không thể trường thọ mãi, và nếu không có ông, Vệ gia sẽ ra sao? Liệu gia tộc có thể đứng vững khi không còn ai đủ sức bảo vệ?

Câu hỏi này khiến lòng Vệ Thanh Thanh chấn động. Lần đầu tiên trong đời, nàng ý thức được bản thân cần phải suy nghĩ nhiều hơn cho gia tộc.

Nhìn cảnh này, Vệ Thương không khỏi thở dài. Ánh mắt ông chuyển sang Lý Thanh, người vẫn đứng yên với nụ cười nhẹ nhàng, nhưng trong lòng thầm nghĩ: Vệ Lão Gia Tử quả thật đã bảo bọc thế hệ sau quá mức. Ngay cả sự thật phũ phàng như thế cũng chưa từng để họ đối diện.

Lý Thanh lắc đầu, rồi cất tiếng: “Vệ Lão, song đao ta đã giao cho người. Từ giờ, chuyện của người, ta không biết gì thêm.”

Vệ Thương tự nhiên hiểu ý. Dù sao, ông cũng mong rằng sau này Lý Thanh có thể tiếp tục quan tâm đến Vệ gia. Ông chẳng dám làm gì khiến Lý Thanh phật lòng.

Chương 214

DTV EBOOK

Chẳng bao lâu sau, Vệ Thương đã nhận về hai bảo vật mà Lý Thanh yêu cầu: cây Khổ Huyền Sâm 200 năm tuổi và một phần cảm ngộ võ đạo quý giá từ tổ tiên Vệ gia Tông Sư.

Rất nhanh, cây Khổ Huyền Sâm 200 năm tuổi và quyển trục ghi lại cảm ngộ võ đạo của tổ tiên Vệ gia được mang đến.

Vệ Thương lão gia tử nâng niu chiếc hộp gỗ thông và một cuộn da thuộc trong tay, trịnh trọng nói: “Lý Đại Sư, cảm ngộ võ đạo này rất đặc biệt, không thể sao chép hoặc khắc lại, vì vậy chỉ có thể để người đọc tại đây mà không mang đi được. Hy vọng người có thể thông cảm.”

Lý Thanh gật đầu đồng ý, nhận lấy hộp gỗ và cuộn da thuộc từ tay Vệ Thương. Bên trong chiếc hộp là cây Khổ Huyền Sâm 200 năm tuổi, còn quyển trục da thuộc chính là di sản truyền thừa của một vị Tông Sư Võ Đạo thuộc tổ tiên Vệ gia.

Mở cuộn da ra, ánh mắt Lý Thanh tràn đầy khao khát, tựa như một người khát nước lâu ngày gặp được dòng suối mát. Anh chuẩn bị ghi nhớ toàn bộ nội dung trong quyển trục, không bỏ sót một chi tiết nào.

Khi vừa nhìn vào cuộn da, anh lập tức hiểu được vì sao Vệ lão gia tử nói nó không thể sao chép.

Trên cuộn da, hai thanh đao giao thoa được khắc vô cùng sống động. Hai thanh đao này không chỉ là hình ảnh, mà dường như chứa đựng một cố ý chí mãnh liệt của võ đạo. Vần vện nhìn thôi, Lý Thanh đã cảm nhận được khí thế sắc bén và sát ý ngút trời.

Đây chính là kiệt tác của một vị cường giả Thần Ý Cảnh. Với thủ đoạn Hóa Kinh, người này đã tự mình khắc võ đạo ý chí của mình lên cuộn da, khiến nó như thể mang linh hồn.

Là một cao thủ nội kinh, Lý Thanh nhanh chóng nhận ra sự khủng khiếp của ý chí võ đạo trong đó. Trong khoảnh khắc,

anh dường như đạt được một loại minh ngộ sâu sắc, bắt đầu hiểu ra ý nghĩa thực sự của Hóa Kinh Tông Sư.

Nguyên lai, đây chính là Tông Sư.

Cảnh giới Thần Ý Cảnh, vượt xa việc đơn thuần rèn luyện thân thể hay khí huyết. Tông Sư không chỉ có thân thể và nội lực mạnh mẽ, mà còn có thể dung hợp tinh khí thần, tạo thành một loại ý chí võ đạo riêng biệt, tự thành một con đường độc nhất.

Tông Sư được gọi là Tông Sư bởi vì họ đã khai phá con đường võ đạo của chính mình, đủ để lập nên một trường phái riêng.

Lý Thanh đắm chìm trong thần vận của cuộn da, ánh mắt chăm chú như muốn khắc ghi từng ký tự trên đó. Các văn tự được ghi chép cẩn thận, mô tả chi tiết lý do tại sao Hóa Kinh Tông Sư lại được tôn xưng là Thần Ý Cảnh.

Với Lý Thanh, một người tự học võ đạo không có sư phụ dẫn dắt, những điều ghi chép trong cuộn da chẳng khác nào ánh sáng soi đường, giúp anh vượt qua sương mù của võ đạo.

Thì ra là vậy.

Không phải ngẫu nhiên mà ở cảnh giới nội kinh, cần trải qua nhiều trận chiến thực sự để rèn luyện ý chí võ đạo. Đây là cách hiệu quả nhất để ma luyện và định hình con đường của mình.

Nhìn dáng vẻ tập trung cao độ của Lý Thanh, Vệ Thương lão gia tử mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Lý Đại Sư, người có thể xem bao lâu cũng được. Nếu sau này cần ôn lại những điều trong quyển trục, người luôn được hoan nghênh đến Vệ gia. Phần cảm ngộ này mãi mãi rộng mở với người.”

Lý Thanh khẽ gật đầu, biết rằng có ngày anh sẽ quay lại đây để nghiên cứu sâu hơn về quyển trục này. “Được, đa tạ Vệ Lão.”

Vệ Thương nhìn anh, ánh mắt mang theo sự chân thành: “Từ nay về sau, Vệ gia chúng ta xin nhờ Lý Đại Sư quan tâm nhiều hơn.”

Lý Thanh đáp lời ngắn gọn nhưng dứt khoát: “Không thành vấn đề!”

Sau khi nói xong, Vệ Thương lão gia tử không làm phiền Lý Thanh nữa, để hẳn một mình ở lại trong phòng yên tĩnh nghiên cứu cảm ngộ võ đạo mà tổ tiên để lại.

Lý Thanh tự nhiên cũng cảm thấy thoải mái, toàn bộ tâm trí của hắn nhanh chóng chìm đắm vào những kiến thức quý giá trong cuộn quyền trục.

Những văn tự được khắc trên da thuộc không hề khó để hắn ghi nhớ. Ở cấp độ nội kinh, trí nhớ của Lý Thanh đã tăng cường đáng kể. Chỉ cần đọc qua hai ba lần, hắn đã ghi nhớ rõ ràng như in.

Trong suốt những ngày tiếp theo, hắn gần như dành toàn bộ thời gian để lĩnh ngộ nội dung quyền trục. Một bên nghiên ngẫm, một bên kết hợp với những hiểu biết võ đạo của bản thân, không ngừng suy đoán và tự tìm ra lời giải đáp.

Những ngày ấy, Lý Thanh được chăm sóc chu đáo, cơm nước đều có người mang đến tận nơi. Nếu có mệt mỏi quá, hắn thậm chí còn ôm quyền trục mà ngủ say trong phòng, chẳng khác nào đứa trẻ ôm búp bê không rời.

Không ngờ rằng, việc này kéo dài gần nửa tháng trời. Những dự tính quay về Thịnh Thiên của hắn cứ thế hết lần này đến lần khác bị trì hoãn.

Cuối cùng, sau nửa tháng dày công nghiên cứu và nghiên ngẫm, Lý Thanh hoàn toàn thoát ra khỏi sự đắm chìm trong cảm ngộ võ đạo.

Chương 215

DTV EBOOK

Với hơn một năm ròng rã ma luyện, tìm kiếm các cao thủ nội kinh để chiến đấu và luận bàn, kinh nghiệm thực chiến của hắn vốn đã vô cùng phong phú. Nay lại được bổ sung thêm từ cảm ngộ võ đạo này, hắn cảm thấy bản thân như vừa tìm được hướng đi đúng đắn cho con đường phía trước.

“Hô! Thì ra đây chính là bí ẩn của Tông Sư chi cảnh! Giao dịch này thật sự không tính là thiệt.”

Hắn chậm rãi thu cuộn da thuộc vào, sau đó mở chiếc hộp gỗ thông trong phòng.

Bên trong hộp, trên lớp tơ lụa mềm mại, là cây Khổ Huyền Sâm 200 năm tuổi với những sợi rễ toát lên mùi thuốc nồng đậm. Chỉ vừa mở nắp hộp, hương thơm đậm đặc đã xộc thẳng vào mũi.

Cây Khổ Huyền Sâm này là bảo vật đối với bất kỳ võ giả nào, đặc biệt là với một ngoại gia võ giả có thân thể mạnh mẽ như Lý Thanh. Đây chính là thứ tốt để duy trì và tăng cường khí huyết, vốn tiêu hao rất nhiều mỗi ngày.

Cầm gốc sâm lên, Lý Thanh lập tức nghĩ đến cách sử dụng nó. Một nửa sẽ dùng để pha trà và nấu canh uống, phần còn lại sẽ ngâm rượu thuốc, tận dụng tối đa được lực của nó.

Sau khi đã có kế hoạch, Lý Thanh không muốn trì hoãn thêm nữa. Hắn quyết định rời khỏi Vệ gia ngay lập tức để trở về Thịnh Thiên, tiếp tục truy tìm con đường võ đạo của mình.

Trước khi đi, hắn cáo biệt Vệ Thương lão gia tử, từ chối ý định tổ chức tiệc tiễn khách của đối phương. Mang theo Thùng Com cùng Lý Thanh một người một hồ rời khỏi Vệ gia.

Tại Thanh Châu, sau khi liên tiếp giành được danh hiệu Thanh Châu Đệ Nhất Quyền và Thanh Châu Đệ Nhất Chùy, danh tiếng của Lý Thanh đã lan rộng khắp giang hồ. Từ lúc nào

không hay, hắn đã được liệt vào hàng ngũ cao thủ trẻ tuổi nổi bật.

Từ đó, cái tên Hãn Hồ đã vang vọng khắp mọi nơi, trở thành một biểu tượng không thể xem thường trên giang hồ.

Theo bước thanh danh lan tỏa, ai nấy trong giang hồ đều rõ ràng nhận ra rằng, trong hàng ngũ cao thủ trẻ tuổi, lại xuất hiện thêm một nhân vật tuyệt đối không nên chọc giận. Bên cạnh Lý Thanh, hãn còn nuôi dưỡng một con mãnh hổ thực thụ. Dù là quyền pháp hay chùy pháp, cả hai đều đạt tới trình độ đỉnh cao.

Hiện tại, trên giang hồ có năm vị Võ Đạo tân tinh sáng chói, họ được thế nhân ngưỡng vọng và đặt nhiều kỳ vọng. Trong đó, rất nhiều người đoán rằng, ít nhất một hoặc hai người sẽ có khả năng bước vào cấp bậc Tông Sư!

Hóa Kinh Tông Sư, một danh xưng đầy uy nghiêm và khó đạt tới, đã từ lâu không có ai mới xuất hiện. Điều này càng chứng minh, để đạt được cảnh giới này, phải trải qua vô vàn thử thách.

Vì vậy, mọi người không ngừng suy đoán, liệu ai trong số những cao thủ trẻ tuổi này sẽ trở thành người đầu tiên đạt tới cảnh giới Tông Sư.

Một số người cho rằng đó sẽ là Thanh Hồng Nữ Hiệp, nữ kiếm khách với thanh Thanh Hồng Kiếm lấy lòng. Tọa trấn tại Hoàng Đô, nàng đã từng đánh bại hai cao thủ nội kinh trong một trận chiến nổi danh đêm hôm đó.

“Cây Thanh Hồng Kiếm trong tay vị Thanh Hồng Nữ Hiệp hãn là một thanh thần binh tuyệt thế. Nghe nói, kiếm này từng chém đứt binh khí của hai cao thủ nội kinh trong nháy mắt!” – Những lời này khiến giang hồ tin rằng, nàng chắc chắn sẽ đạt đến Hóa Kinh Tông Sư trong tương lai.

Đương nhiên, nếu nhắc đến thần binh tuyệt thế, thì không thể không nhắc tới Yêu Dao Hồng Liên.

Không lâu trước đây, các thông tin đều xác thực rằng, vị Tử Liên Hộ Pháp của Cửu Liên Môn – người bị khắp thiên hạ truy sát – đang mang theo Yêu Dao Hồng Liên, thanh thần binh truyền thừa của môn phái.

“Cửu Liên Môn vị Tử Liên Hộ Pháp này cũng không phải hạng tầm thường. Để nàng có thể mang Yêu Dao Hồng Liên hành tẩu giang hồ, đủ thấy mối quan hệ giữa nàng và vị môn chủ thần bí kia không hề đơn giản. Có lẽ, ngôi vị môn chủ đời sau của Cửu Liên Môn, khó mà không thuộc về nàng!”

Cửu Liên Môn qua mười bốn đời truyền thừa, ngoại trừ đời thứ hai, thì mọi môn chủ đều nắm giữ Hắc Liên. Nhưng nay, việc Yêu Dao Hồng Liên sớm thuộc về Tử Liên Hộ Pháp đã trở thành một tín hiệu không thể bỏ qua.

Ngoài ra, những cái tên như Trích Tinh Thần Thâu Ninh Viễn và Hồn Thiên Ma Đầu Tề Khang cũng là những nhân vật sáng giá. Nhiều người tin rằng, họ cũng có khả năng đạt tới cảnh giới Tông Sư trong tương lai.

“Đừng quên cái tên Hãn Hổ tại Thanh Châu. Hãn không chỉ mang danh hiệu Đệ Nhất Chùy mà còn là Đệ Nhất Quyền. Một võ giả cùng lúc tinh thông hai môn võ học tới cảnh giới Đại Thành, chắc chắn sẽ có cơ hội bước lên đỉnh cao Tông Sư.”

Tóm lại, mỗi vị Võ Đạo tân tinh đều có những nét đặc sắc riêng, trở thành đề tài bàn tán không ngừng trên giang hồ.

Tuy nhiên, tất cả những điều này dường như chẳng khiến Lý Thanh bận tâm.

Hắn đang vội vã trở lại Hoàng Đô, bởi thời gian đã đến giữa hè – một khoảnh khắc đặc biệt mà hắn chờ đợi suốt ba năm.

Chương 216

DTV EBOOK

Ba năm trước, Lý Thanh đã chôn xuống một bình rượu độc đáo, lấy tên là Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu. Suốt ba năm, rượu đã trải qua đủ bốn mùa xuân hạ thu đông để hấp thụ linh khí đất trời. Giờ đây, thời khắc mở phong đã tới!

Mang theo nỗi niềm hưng khởi và mong chờ, Lý Thanh phi thẳng về tiệm thợ rèn sau khi đặt chân tới Hoàng Đô.

“Trải qua ba năm nhờ khí trời tôi luyện, độc tố và dược liệu đã hòa quyện vào nhau. Rượu này... cuối cùng cũng đã tới lúc có thể thưởng thức!” – Hân thì thầm, ánh mắt lóe lên sự mong đợi mãnh liệt.

ý Thanh, với sự phấn khích không thể che giấu, đã không ngần ngại sử dụng tay trần để bóc từng lớp đất trong sân, lấy ra chiếc vạc rượu mà hân đã chôn cất suốt ba năm qua. Chiếc vạc nhỏ chứa rượu có kích thước tương đương với ba vò rượu thông thường, bên ngoài vẫn còn dính đầy bùn đất.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng và xác nhận rằng chiếc vạc vẫn hoàn toàn nguyên vẹn, khóe miệng Lý Thanh bắt giác nhếch lên, nở nụ cười đầy hân hoan.

Rượu này không phải loại thông thường, mà là báu vật tuyệt đối của giới võ đạo. Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu không chỉ giúp người uống tăng nhanh tu vi, mà còn có khả năng hỗ trợ đột phá bình cảnh võ công – một giá trị vượt xa cả Hồ Cốt Dưỡng Thân Tửu vốn đã nổi danh.

Lý Thanh cẩn trọng ôm chiếc vạc rượu trở vào tiệm thợ rèn, sau đó từ từ gỡ lớp nắp bùn phong phía trên. Khi nắp được mở, một mùi thuốc nồng đậm đến choáng ngợp xộc thẳng vào mũi, hòa quyện với hương vị mãnh liệt của rượu mạnh. Chỉ cần hít một hơi, người ta đã cảm thấy đầu óc như chênh choáng, một cảm giác kỳ lạ mà đầy mê hoặc.

Trong sự yên tĩnh của đêm hè, Lý Thanh tự rót cho mình chén rượu đầu tiên. Tửu dịch trong chén có màu nâu đậm, lấp lánh như thể một viên hổ phách sống động. Là người yêu thích rượu, Lý Thanh không thể kìm nén được sự thèm khát; yết hầu khẽ nhấp nhô một chút trước khi hắn nâng chén, uống cạn sạch chỉ trong một hơi.

“Lộc cốc ~”

Vừa uống xong, ban đầu Lý Thanh không cảm nhận được gì nhiều, chỉ có cảm giác như vừa nuốt một ngụm nước sôi mát lạnh. Nhưng không lâu sau, tác dụng của rượu bắt đầu bộc phát.

“Oanh!”

Trong khoảnh khắc, khí huyết trong cơ thể hắn như ngọn lửa bùng lên, sôi trào mãnh liệt. Dòng khí huyết hùng hậu ấy tựa như một dòng xăng, còn Ngũ Độc Tửu chính là môi lửa, khiến toàn bộ cơ thể hắn như bị thiêu đốt.

Đôi mắt Lý Thanh nhanh chóng bị tơ máu bao phủ, hơi thở dần trở nên nặng nề và gấp gáp.

“Hô!”

Hắn hít sâu một hơi, trong lòng kinh ngạc lắm lắm:

“Rượu này... thật mạnh! Được lực thật sự đáng sợ!”

Khí huyết trong cơ thể Lý Thanh không ngừng xung kích và cọ rửa khắp các mạch máu, cơ bắp, xương cốt. Dù hơi choáng ngợp trong giây lát, nhưng rất nhanh, hắn liền trấn tĩnh lại, lập tức vận dụng Kim Thân Thuật cùng Quy Tức Công để điều hòa năng lượng cuộn cuộn trong cơ thể.

Đây là trạng thái lý tưởng nhất để luyện võ, và Lý Thanh không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này!

Dưới ánh trăng, khi khí huyết trong người sôi sục, Lý Thanh diễn luyện Kim Thân Thuật với tất cả sự tập trung. Làn da hắn bắt đầu toát ra những làn hơi trắng, tựa như cơ thể đang phát nhiệt mạnh mẽ. Nếu lúc này có người chạm vào da hắn, họ sẽ ngạc nhiên nhận ra rằng nhiệt độ cơ thể hắn đã vượt xa mức của người bình thường – như thể đang cầm vào một mảnh kim loại nung nóng.

Tuy nhiên, Lý Thanh không để ý đến điều đó. Hắn kìm nén mọi cảm xúc dao động trong lòng, dồn toàn bộ tâm trí để đắm chìm trong quá trình tôi luyện Kim Thân Thuật. Từng chiêu thức, từng động tác đều chuẩn xác và mạnh mẽ, phản chiếu sự hòa hợp hoàn hảo giữa cơ thể và ý chí của hắn.

Kim Thân Thuật vốn nổi tiếng với sự chậm chạp trong việc tiến bộ, nhưng dưới tác dụng của Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu, tốc độ luyện tập của Lý Thanh lại tăng lên một cách khó tin, như thể có một luồng sức mạnh bí ẩn nào đó thúc đẩy.

Cảm nhận được sự thay đổi kỳ diệu này, hắn không khỏi cảm thán: “Không hổ danh là rượu giúp phá quan! Bí mật quả nhiên nằm ở chỗ này.”

Đối với võ giả, yếu tố quan trọng nhất chính là khí huyết. Khí huyết càng thịnh vượng, tiềm năng Võ Đạo càng lớn. Sau khi lĩnh hội được cảm ngộ trong quyền trục của Vệ gia tiên tổ, Lý Thanh càng nhận thức sâu sắc về tầm quan trọng của khí huyết.

Theo lời tiên tổ ghi chép, Thần Ý Cảnh Tông Sư không chỉ cần rèn luyện ý chí Võ Đạo, mà còn phải diễn luyện võ học đến mức cực hạn để sinh ra võ ý. Mà muốn đạt được điều này, nhất định phải dựa vào khí huyết dồi dào.

Chương 217

DTV EBOOK

“Không có khí huyết, luyện võ chỉ như rèn một cái thùng rỗng.” – Đây là lý do vì sao các võ giả lớn tuổi thường gặp khó khăn trong việc tiến bộ. Khi tuổi tác tăng cao, khí huyết suy giảm, họ không còn khả năng duy trì cảnh giới võ công. Nếu cố tình cưỡng ép luyện tập, không những khí huyết cạn kiệt, mà tuổi thọ cũng bị rút ngắn đáng kể.

Chính vì vậy, để thành tựu Tông Sư chi cảnh, yêu cầu tinh, khí, thần phải đạt đến sự cân bằng hoàn hảo. Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu, với khả năng kích hoạt khí huyết tiềm tàng trong cơ thể, quả thực là báu vật vô giá, không thể đo lường giá trị!

Cảm nhận được tác dụng của rượu, Lý Thanh không màng ngủ nghỉ. Hắn dành trọn đêm diễn luyện Kim Thân Thuật, hòa mình trong trạng thái khí huyết sôi trào mãnh liệt. Đêm hè oi bức không hề khiến hắn mệt mỏi, trái lại, cơ thể hắn toát ra làn hơi trắng như sương, nhiệt độ cơ thể cao đến mức không giống người thường.

Đến sáng sớm, khí huyết trong người hắn mới dần lắng xuống. Khi Lý Thanh tỉnh lại từ trạng thái nhập tâm, một cơn đói bụng kinh khủng lập tức ập tới, khiến hắn suýt chút nữa ngã quỵ vì cạn kiệt năng lượng.

“Thật đói!” – Lý Thanh lẩm bẩm, rồi cố gắng bước xuống giường. Nhưng khi vừa đi được vài bước, hắn bất giác dừng lại, vì cảm thấy làn da mình có chút dính dáp khó chịu.

Hắn cúi nhìn, nhận ra trên bề mặt da xuất hiện một lớp bản mỏng, mờ mờ bao phủ.

“Cái này...!” – Lý Thanh kinh ngạc. Hiện tượng này chính là dấu hiệu của phạt mao tẩy tủy, điều mà hắn chỉ từng nghe nói trong truyền thuyết, nay lại thực sự xảy ra trên người mình.

Hắn tự nhủ: “Có lẽ là do tác dụng cộng hưởng giữa dòng máu kích hoạt bởi Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu và Kim Thân Thuật.

Khi Kim Thân Thuật luyện đến Đại Thành, nó sẽ tự nhiên dẫn đến một lần phạt mao tẩy tủy. Chỉ là, rượu này đã sớm kích thích hiệu quả đó.”

Phạt mao tẩy tủy, vốn là một trạng thái hiếm có trong Võ Đạo, được ghi nhận là cơ hội giúp võ giả tăng cường căn cơ và đột phá mạnh mẽ. Trong giang hồ, có những câu chuyện kể về những võ giả vô tình ăn phải linh quả, sau đó tiến hành phạt mao tẩy tủy và từ đó tu vi nhảy vọt. Một số võ học thượng thừa cũng có khả năng kích hoạt hiệu quả này, nhưng rất hiếm và đắt giá.

Lý Thanh không giấu được niềm vui. “Dù thế nào, phạt mao tẩy tủy cũng là một điều may mắn lớn lao!” – Hắn mỉm cười mãn nguyện, ánh mắt lấp lánh niềm hứng khởi.

Hắn quay sang nhìn vạc Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu, ánh mắt càng trở nên nóng bỏng. Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác mãnh liệt: “Nếu ta kiên trì uống loại rượu này trong thời gian dài, ta sẽ đạt được sự thay đổi vượt bậc, thoát thai hoán cốt một cách hoàn toàn!”

Phong Quốc, năm Thái Văn thứ mười hai, giữa mùa hè.

Một con hùng vũ thương ung từ phía Đông thảo nguyên bay tới, vòng lượn vài lần trên không trung Vọng Viễn Thành, rồi bất ngờ quay đầu, bay về hướng thảo nguyên.

Những năm gần đây, biên giới Phong Quốc vô cùng yên bình. Những vụ mã tặc cướp bóc lương thảo từng xảy ra thường xuyên giờ đã lùi vào dĩ vãng.

Quân đội đóng ở biên giới – Võ Lệ Quân, cũng hiếm khi được hưởng khoảng thời gian bình lặng như vậy.

Tuy nhiên, sự yên tĩnh đó cuối cùng không thể kéo dài mãi. Mùa hè năm ấy, Phong Quốc đối mặt với trận kiếp nạn kinh hoàng nhất trong suốt hơn hai trăm năm kể từ ngày lập quốc!

Cát vàng vẫn tung bay mịt mù trên biên giới. Vọng Viễn Thành, một cứ điểm trọng yếu nơi biên cương, tọa lạc giữa hai dãy núi hùng vĩ, giống như một bức tường thành khó vượt qua.

Trong vùng đất biên cương hoang vu, căn cứ này, Vọng Viễn Thành đứng đó như một cô thành cô độc, an tĩnh và vững chãi, bất kể gió mưa bão táp.

Bên ngoài thành, trong một trạm gác nhỏ, hai binh sĩ đang ngồi xếp bằng. Một người nhắm nháp chút rượu, người kia tươi cười trò chuyện về những dự định tương lai.

“Đại Tráng, thêm vài năm nữa ngươi cũng đến tuổi xuất ngũ rồi. Đã nghĩ xem sau này định làm gì chưa?”

Người lính tên Đại Tráng thật thà cười, đáp: “Cầm tiền lính mua con trâu, ta muốn về quê làm ruộng.”

Người lính lớn tuổi hơn, dày dặn kinh nghiệm, cũng cười ha hả: “Ha ha, các ngươi vào quân ngũ đúng lúc yên bình thật! Thời thế này đúng là may mắn, đám mã tặc bên thảo nguyên phía Đông chẳng khác gì tuyết tích, bao nhiêu năm rồi chẳng thấy bóng dáng.”

“Hồi trước thì đừng mơ màng rượu tới đây! Chỉ sợ chưa kịp uống đã bị lôi ra đánh chết rồi!”

Hai người cười lớn, rồi nâng chén, tiếng chạm cốc trong trẻo vang lên. Họ ngửa cổ uống cạn rượu, vẻ mặt tràn ngập sự thư thái.

Nhưng còn chưa kịp cắn một miếng đồ nhắm, mặt đất bỗng rung rung chuyển, ban đầu chỉ khẽ, nhưng sau đó mỗi lúc một mãnh liệt, như thể đang xảy ra động đất.

Lúc đầu, hai người còn nghĩ rằng do mình uống say nên hoa mắt chóng mặt. Nhưng khi cơn chấn động ngày càng dữ dội, họ mới tá hỏa nhận ra điều bất thường.

Chương 218

DTV EBOOK

Người lính già bật dậy, ánh mắt hướng về phía chân trời xa xăm ở phương Đông.

Trước mắt hắn là cảnh tượng kinh hoàng nhất đời này!

Thiên quân vạn mã như sóng lớn cuốn trào từ chân trời, bụi cát cuộn lên che kín cả bầu trời.

Dưới vó ngựa của hàng vạn kỵ binh, mặt đất rung chuyển dữ dội. Khí thế cuộn cuộn tựa như hung ma đến từ địa ngục, khiến người ta rợn ngợp.

“Chuyện này... chuyện này...”

Đại Tráng đứng bật dậy, khuôn mặt tái nhợt, lắp bắp không thành câu, dường như mọi lời nói đều nghẹn lại trong cổ. Hắn thậm chí hoang mang tự hỏi: liệu có phải mình đang say rượu mà sinh ra ảo giác?

Nhưng mà, vị lão binh du tử này lớn tuổi, kinh nghiệm hiển nhiên phong phú hơn hắn, phản ứng trước tiên cũng là nhanh nhạy. Hắn giống như phát cuồng, đập mạnh vào trạm gác, kích hoạt chiếc chuông cảnh báo vang vọng.

Đang đang đang!

Tiếng chuông dồn dập vang lên liên tục, lan xa khắp nơi. Tại vùng hoang mạc mênh mông này, âm thanh ấy biến thành một khúc ca bi ai vang vọng.

“Đại Tráng, mau thấp khói, đốt lang yên lên!”

Lời còn chưa dứt, một mũi tên sắc bén đã rít gào lao tới từ không trung.

Hưu!

Chỉ trong chớp mắt, mũi tên xuyên qua yết hầu của lão binh du tử, máu tươi phun trào tựa suối.

Đại Tráng, người bị máu bắn đầy thân, hoàn toàn sững sờ. Hấn hậu tri hậu giác thấp lên lang yên, nhưng cả người vẫn duy trì trạng thái đờ đẫn, như bị nỗi sợ hãi cực độ bóp nghẹt.

“Ha ha ha ha, Cố Nhật Niết, vị Thần Tiên Thủ của các người thật lợi hại a! Khoảng cách xa như vậy mà có thể chính xác găm trúng tên lính gác kia.”

Thủ lĩnh độc nhãn Đồ Ngõa Cáp Nhi cuồng tiếu, không chút che giấu ngữ điệu tán thưởng.

“Đều là chút lòng thành mà thôi!” Một thủ lĩnh bộ tộc khác, vốn đã bị thu phục, khiêm tốn đáp lại từ trên lưng ngựa.

Đồ Ngõa Cáp Nhi phẩy tay áo, cười như điên mà nói: “Phía trước chính là Vọng Viễn Thành. Thảo nguyên các dũng sĩ, theo ta công phá tòa thành này!”

“Hãy nhớ, một khi Vọng Viễn Thành bị phá, phía sau chính là Phong Quốc với vùng nội địa bằng phẳng, nơi chúng ta tha hồ rong ruổi!”

Lời nói dứt, từ thảo nguyên kéo đến, đại quân kỵ binh mấy vạn người tựa dòng thác lớn cuộn cuộn quét tới.

Chiếc trạm gác vừa rồi, tựa như một con thuyền nhỏ phiêu bạt trên biển lớn, chỉ trong nháy mắt đã bị dòng nước dữ nuốt chửng.

Con sóng cuồng nộ tiếp tục trào lên, hóa thành biển động, ầm ầm đánh tới tòa trọng thành phía trước—Vọng Viễn Thành.

Năm Thái Văn thứ mười hai, cuối mùa hè.

Vọng Viễn Thành triệt để thất thủ. Phong Quốc chính thức rơi vào cảnh chiến loạn và biển lửa.

Trong thành, Võ Lệ Quân liều chết vật lộn chống cự, nhưng trước lực lượng hùng hổ của kẻ địch, cùng binh lực vượt trội mấy lần, dù có thiên phú trưởng nội kinh võ giả thống lĩnh, bọn họ cũng đành lực bất tòng tâm.

Vị tướng quân thống lĩnh Võ Lệ Quân, Lã Quảng Hoành, tay cầm cây Huyền Vũ thương, thân chinh lao vào chiến trường giết địch.

Là một Tông Sư cấp cao cầm trong tay tuyệt thế thần binh, hẳn cho thấy sức mạnh kinh thiên động địa, phàm nhân khó mà bì kịp!

Một thân một mình, hắn đơn thương độc mã xuyên phá chiến trận, ngạnh sinh sinh mở ra một lối thoát giữa hàng ngũ địch nhân.

Nhưng địch quá đông! Tựa như châu chấu, lít nha lít nhít. Giết thế nào cũng không xuể, càng chém càng như sóng biển cuốn đến vô tận!

Dù cho là Thần Ý Cảnh võ giả, trước biển người cuộn cuộn như vậy, cũng chỉ có thể bất lực.

“Giết!”

Trong khoảnh khắc tuyệt vọng, vị nhân gian Tông Sư găm lên giận dữ, tiếp tục cầm thương xông pha.

Hắn liều mạng giết sạch hơn trăm tinh nhuệ kỵ binh từ thảo nguyên, trước khi thân thể bị xuyên thủng bởi vài mũi thương. Những vết thương này trí mạng, ngay cả Tông Sư nhân gian cũng không thể sống sót.

Đứng trong vòng vây, Đồ Ngõa Cáp Nhi sắc mặt kinh hãi, thậm chí lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi lạnh. Chỉ còn cách không đầy mười mét, vị tướng quân Võ Lệ Quân kia vẫn sừng sững như một bức tường thành.

“Đừng làm nhục thi thể, hãy hậu táng cho hắn.” Đồ Ngõa Cáp Nhi thở dài, tựa hồ tiếc nuối.

Cái chết của Lã Quảng Hoành đánh dấu sự sụp đổ hoàn toàn của Vọng Viễn Thành.

Tin tức Vọng Viễn Thành thất thủ, theo một bản cấp báo được truyền gấp rút vào Hoàng Đô Thịnh Thiên.

Đại sự đã xảy ra!

Toàn bộ Hoàng Đô, không, cả Phong Quốc đều chìm trong cảnh náo động.

Đại quân kỵ binh mấy vạn người từ thảo nguyên Ban Đông đã vượt Vọng Viễn Thành, tiếp tục tiến quân như lũ cuốn về hướng Đông!

Nhận được quân tình khẩn cấp, Thái Văn Đế suýt chút nữa thì ngã quy.

“Không thể nào! Vọng Viễn Thành vốn là một trong những trọng thành kiên cố nhất thiên hạ, còn có Lã tướng quân võ công vô địch. Làm sao lại có thể thành phá, tướng quân bỏ mạng chứ?!”

Thái Văn Đế gần giọng, ánh mắt đầy vẻ không tin, lồng ngực phập phồng dữ dội.

“Người đâu! Dem kẻ báo cáo sai quân tình này lôi xuống, xử lý nghiêm khắc!”

Chương 219

DTV EBOOK

Nhưng đến cuối cùng, bốn chữ “chém đầu rắn chúng” lại bị nghẹn lại nơi cổ họng, Thái Văn Đế không thể nào thốt ra.

“Bệ hạ, hiện tại việc cấp bách chính là triệu tập quân đội, chuẩn bị nghênh chiến đám thảo nguyên kỵ binh kia!” Một vị thần tử mạnh dạn tiến lên, gián ngôn khẩn cầu.

“Đúng! Triệu tập binh mã! Diệt trừ đám mã tặc đó, toàn bộ tiêu diệt sạch sẽ!” Thái Văn Đế quát lớn, toàn thân run rẩy, hiển nhiên đã bị thế cục ép đến sắp mất đi khả năng suy nghĩ.

Vọng Viễn Thành, nơi được xem như Định Hải Thần Châm của toàn bộ Phong Quốc, đã triệt để thất thủ. Nếu ngay cả một trọng thành như vậy cũng không giữ được, thì Phong Quốc làm sao có thể duy trì chiến cuộc?

Cuối mùa hè, binh mã từ khắp nơi kéo về Vọng Viễn Thành.

Tuy nhiên, quân kỵ binh thảo nguyên tiến vào nội địa Phong Quốc chẳng khác nào rồng vào biển lớn, thế không thể đỡ. Chúng liên tiếp phá vỡ thành trì, mục tiêu rõ ràng là Hoàng Đô Thịnh Thiên.

Dù vậy, theo thời gian, bước tiến của đội quân thảo nguyên rốt cuộc cũng chậm lại vì việc chiếm lĩnh quá nhiều thành trì đã làm hao tổn sức lực.

Đến mùa thu, phân nửa Phong Quốc phía bắc, tính từ Tiểu Thúy Lĩnh trở lên, đã triệt để rơi vào tay giặc.

Triều đình cố gắng áp dụng đủ mọi thủ đoạn để làm giảm tốc độ tiến công của quân thảo nguyên, thậm chí triệu tập các võ giả mạnh mẽ từ dân gian để ám sát thủ lĩnh Đồ Ngõa Cáp Nhi. Nhưng tiếc thay, không ai thành công, ngược lại còn khiến Đồ Ngõa Cáp Nhi càng thêm cảnh giác.

Dẫu vậy, việc xâm lược của quân thảo nguyên vẫn chưa dừng lại, và mục tiêu vẫn là Thịnh Thiên Thành.

Tại Thịnh Thiên Thành, không khí đầy sự bàng hoàng. Lần đầu tiên, mọi người cảm nhận rõ sự khủng hoảng mà chiến tranh mang đến.

Từ các khu vực như Thanh Châu, Lương Châu và phía bắc Phong Quốc, bách tính đã bắt đầu di tản xuống phía nam. Nhưng hành trình này lại đầy khó khăn. Tiểu Thúy Lĩnh, ngọn núi lớn vắt ngang từ đông sang tây, như một lạch trời chắn ngang lối đi, khiến phần lớn dân chúng bị cản trở.

Trong một tiệm thợ rèn nhỏ không mấy ai chú ý ở Thịnh Thiên Thành, Lý Thanh Trường đang thở dài, cảm thán trước cục diện hỗn loạn.

“Thời buổi loạn lạc a...” Hắn cảm thán, nét mặt ngập tràn vẻ bất an.

Trong mấy ngày gần đây, mọi binh khí trong tiệm đã bị mua sạch, thậm chí có người còn đặt trước để chế tạo thêm. Điều này càng cho thấy thế cục hiện tại thâm hiểm đến mức nào, khiến phần lớn mọi người đều mang tâm trạng bi quan.

“Tình hình thế này, Thịnh Thiên chỉ sợ cũng không phải nơi ở lâu dài. Ta cần nhanh chóng chuẩn bị.”

Lý Thanh bắt đầu tính toán. Điều quan trọng nhất là đảm bảo an toàn cho những người thân thuộc, đặc biệt là gia đình của Cổ Đại Sư đã khuất.

Hắn quyết định chuyển những thứ quan trọng như Hồ Cốt Dưỡng Thân Tửu và Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu của mình đến Cực Dạ thế giới. Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu đã hoàn thành, không cần thêm thời gian ủ độc tố trong đất, hoàn toàn có thể mang đi bảo quản ngay.

Ngoài rượu, hắn còn nhiều tài sản khác cũng cần chuẩn bị chuyển đến Cực Dạ thế giới—một nơi lý tưởng để lưu giữ mọi thứ.

Sau khi hoàn tất việc này, Lý Thanh đi tìm Tiền Hồng, thống lĩnh Phong Vệ Môn.

Tiền Hồng, người luôn xuất hiện với một bộ y phục đỏ rực điểm lệ, giờ đây trên gương mặt nàng cũng bao phủ một tầng u ám, tựa như mây đen khó tan.

“Lý Đại Sư, người tìm ta vào lúc này, chắc hẳn không phải để luận bàn võ nghệ, đúng không?” Tiền Hồng mỉm cười, nhưng ánh mắt lại lóe lên tia sắc lạnh, dường như thấu tỏ ý đồ của Lý Thanh.

Chương 220

DTV EBOOK

Người mặc hồng y diễm lệ, Tiền Hồng, khí chất lạnh lùng mà vẫn đầy vẻ kiêu sa, dù trong ánh mắt có ẩn hiện một tầng u ám, nhưng khi thấy Lý Thanh xuất hiện, nàng vẫn gạt bỏ mọi tâm sự, nở một nụ cười tươi rói.

Ngũ quan của nàng tinh xảo, làn da màu lúa mì toát lên sức sống khỏe khoắn, khi cười lại càng thêm phần hiên ngang, cuốn hút đến khó tả.

Lý Thanh lắc đầu, giọng nói trầm ổn pha chút lạnh lùng:

“Tiền Thống lĩnh, hiện tại bọn mã tặc khí thế hung hăng như vậy, gia tộc của ngươi có phải đã có dự định Nam dời không?”

Nam dời—để thực hiện được điều này, cần vượt qua dãy núi hiểm trở Tiểu Thúy Lĩnh. Đối với bách tính bình thường, đây là một chuyện khó khăn chẳng khác nào leo lên trời. Nhưng với một võ đạo thế gia như Tiền Gia, điều đó lại dễ dàng như trở bàn tay.

Nghe đến hai chữ “Nam dời”, ý cười trên khuôn mặt Tiền Hồng dần thu liễm. Một lúc lâu sau, nàng khẽ gật đầu, giọng điệu trầm xuống:

“Ân, không chỉ có Tiền Gia, mà triều đình cũng đang dự tính từ bỏ Thịnh Thiên để dời đô về Phong Châu.”

Lời nói này chẳng khác nào một tin tức cơ mật. Cuộc chiến chỉ mới nổ ra chưa đầy vài tháng, thế nhưng triều đình đã lặng lẽ đưa ra quyết định Nam dời. Nếu việc này lan truyền ra ngoài, e rằng sẽ tạo ra một hồi hỗn loạn không nhỏ.

Dẫu vậy, việc lợi dụng Sùng Sơn Tuấn Lĩnh làm chướng ngại để ngăn cản bước chân của mã tặc nam chinh chí ít cũng có thể giúp Phong Quốc tránh được tai họa vong quốc, diệt chủng.

Điều này không nằm ngoài dự đoán của Lý Thanh. “Thiên tử thủ biên cương” vốn là câu chuyện đầy khí phách trong sách vở, nhưng trên thực tế lại là việc hiếm có khó tìm.

Giữ lại núi xanh, lo gì không có củi đốt—đây mới là suy nghĩ thực tế của hầu hết mọi người.

“Hôm nay ta đến đây là để nhờ người một việc.” Lý Thanh trầm giọng nói.

Tiền Hồng thoáng ngạc nhiên, nàng hỏi lại:

“Không biết là chuyện gì? Lẽ nào Lý Đại Sư cũng định đi cùng Tiền Gia rời khỏi đây?”

“Mặc dù Tiểu Thúy Lĩnh có đường đi gian nguy thật, nhưng với võ nghệ của người, chuyện này hẳn là chỉ như trở bàn tay!”

Lý Thanh lắc đầu, điềm nhiên đáp:

“Không phải chuyện đó. Là về hậu nhân của Cổ Đại Sư, ta muốn nhờ họ đi theo Tiền Gia về phương Nam. Sau khi đến đó, mong Tiền Gia có thể chăm sóc bọn họ một hai.”

Nghe những lời này, Tiền Hồng lập tức dâng lên cảm giác kính trọng.

Trong tình cảnh loạn lạc này, không ngờ Lý Đại Sư vẫn quan tâm đến hậu nhân của sư phụ mình, nguyện ý ra tay giúp đỡ. Tấm lòng như vậy thực sự đáng để người khác khâm phục.

Nếu đổi lại là người thường, sau khi đã trả hết phần ân tình của mình, chắc chắn sẽ chẳng ai còn để tâm đến sống chết của họ.

Lý Thanh, quả nhiên là một người đáng để kết giao!

Trong lòng tán dương, Tiền Hồng không do dự gật đầu đồng ý, hào sảng nói:

“Không thành vấn đề. Năm đó, thanh hồng kiếm của ta cũng là nhờ Cổ Đại Sư rèn đúc giúp đỡ. Giờ đây, gia đình ông ấy gặp nạn, ta đương nhiên sẽ ra tay giúp đỡ hậu nhân của người.”

Thấy nàng đáp ứng, Lý Thanh liền buông một tiếng thở dài nhẹ nhõm. Lúc này, đối với hắn, chuyện tại Thịnh Thiên coi như đã hoàn toàn không còn vướng bận.

Quen biết Tiền Hồng bấy lâu, hẳn biết nàng là người đáng để tin cậy, có một trái tim tràn đầy hiệp nghĩa. Sau khi họ đi về phương Nam, hẳn có thể yên tâm giao phó gia đình của Cổ Đại Sư cho Tiền Gia chăm sóc.

“Vậy thì đa tạ Tiền Thống lĩnh!” Lý Thanh ôm quyền nói, lời lẽ chân thành.

Tiền Hồng khoát tay áo, giọng điệu thoải mái, không để tâm chút nào:

“Việc nhỏ nhặt, không cần phải khách sáo như vậy. Nhưng ta ngược lại hiếu kỳ, sau này Lý Đại Sư định làm gì?”

“Tiếp tục du lịch thiên hạ, tìm kiếm con đường trở thành Tông Sư, ngắm nhìn cảnh đẹp khắp non sông.”

Khi nói ra những lời này, thần thái của Lý Thanh bỗng trở nên ung dung, phóng khoáng hơn. Ngũ quan vốn bình thường của hắn dường như cũng toát lên một sức hút lạ thường, khiến người ta không thể rời mắt.

Ánh mắt đẹp của Tiền Hồng thoáng hiện một tia khác lạ, trong lòng sinh ra không ít ngưỡng mộ:

“Khí độ của Lý Đại Sư quả thật làm người ta cảm thấy không khỏi kính phục.”

Trước khi rời đi, Lý Thanh như nhớ ra điều gì, vội vàng nói:

“Tiền Thống lĩnh, còn một chuyện nữa, ta nghĩ nên báo cho người biết.”

Lý Thanh kể lại việc năm xưa Cổ Đại Sư từng gửi tiền cho quân đội Võ Lệ Quân, nhưng số tiền đó đã bị tham ô. Nghe đến đây, khuôn mặt Tiền Hồng, người từng là thiên phu trưởng trong quân, lập tức biến sắc, cơn giận bùng lên.

“Lại có chuyện như vậy?!”

Phanh!

Một tiếng vang lớn khi nàng đập mạnh xuống bàn. Đôi mày liễu nhướng cao, lộ rõ sự phẫn nộ.

“Người yên tâm, việc này ta nhất định sẽ điều tra đến cùng. Tuyệt đối không để những tên sâu mọt này cùng chúng ta Nam dò!”

Thấy nàng dứt khoát như vậy, Lý Thanh gật đầu ôm quyền:

Chương 221

DTV EBOOK

“Có lời của Tiên Thống lĩnh, ta cũng an tâm. Cáo từ!”

“Lý Đại Sư đi thông thả!” Tiên Hồng đáp lễ, ánh mắt nghiêm nghị.

Đợi sau khi Lý Thanh rời đi, Tiên Hồng lập tức lớn tiếng gọi:

“Người đâu! Mau mang danh sách tất cả quan lại lớn nhỏ của Niên Thanh Châu đến cho ta!”

Rời khỏi Phong Vệ Môn, Lý Thanh nhanh chóng đi thẳng đến nhà sư huynh Cổ Vũ.

“Sư huynh, tình hình ở Thịnh Thiên giờ quá nguy hiểm. Ta đã sắp xếp đường lui cho ngươi, đến lúc đó cứ theo nhóm người cùng xuôi Nam mà đi.”

Cổ Vũ mở to mắt, ngơ ngác nhìn Lý Thanh, không dám tin hỏi:

“Tình hình nghiêm trọng đến mức đó rồi sao? Mã tặc không phải mới vừa xâm chiếm thôi sao?”

Lý Thanh lắc đầu, trầm giọng giải thích:

“Đúng vậy, nhưng mã tặc từ phía Đông kéo đến, bội thu năm nay lại rơi vào tay chúng, nguồn lương thực không thiếu. Giờ quân đội sĩ khí sa sút, lòng quân rối ren, ngay cả Thịnh Thiên Thành cũng khó mà giữ nổi.”

“‘Vườn không nhà trống’ bây giờ làm cũng đã muộn. Nếu không Nam dời, triều đình e rằng sẽ hoàn toàn sụp đổ.”

Nghe xong những lời này, nội tâm Cổ Vũ dâng lên cảm giác may mắn. Nếu không nhờ sư đệ của cha mình, có lẽ hẳn vẫn mù quáng bám trụ lại Thịnh Thiên. Đợi đến khi mã tặc đánh tới, hậu quả không cần nghĩ cũng biết.

“Sư đệ, thật sự cảm ơn ngươi.”

Lý Thanh khẽ cười, lắc đầu nói:

“Sư huynh không cần khách khí. Chỉ là ta vẫn chưa có ý định xuôi Nam ngay. Sau này, khi ta rời đi, cũng khó lòng chăm sóc được các người. Nếu có chuyện gì, cứ thuận tiện dựa vào Tiên Gia mà giải quyết.”

Cổ Vũ nghe vậy, nhẹ gật đầu, lòng không khỏi nặng trĩu.

Cứ như vậy, Lý Thanh từ biệt gia đình Cổ Vũ, bắt đầu hành trình tại khắp nơi trong Thịnh Thiên để chuẩn bị cho những ngày loạn lạc sắp tới.

Chiến loạn vừa chớm, giá lương thực tại các nơi liên tục leo thang. Dù đang trong mùa thu hoạch bội thu, nhưng xu thế tăng giá vẫn không cách nào ngăn lại.

Tuy nhiên, Lý Thanh vốn có thói quen dự trữ lương thực từ trước, bởi hắn nuôi một con hổ già, mà đó là việc không thể không làm.

Trong tình hình hiện tại, vàng bạc tài bảo đã không còn mấy giá trị. Lý Thanh chẳng chút tiếc rẻ, cũng không quan tâm việc giá cả đội lên, thoải mái chi tiêu, mua sắm một lượng lớn vật tư cần thiết.

Những món hàng hắn ưu tiên nhất chính là rượu và lương thực, sau đó là một số dược liệu quý. Hắn mua chúng với số lượng lớn rồi chuyển tất cả về tiệm thợ rèn, sau đó dùng cách riêng để đưa chúng vào Cực Dạ thế giới.

Hiện tại còn mua được, nhưng Lý Thanh biết rõ, một khi tin tức triều đình quyết định Nam dời lan ra, những vật tư này dù có tiền cũng chưa chắc mua nổi.

Sau khi hoàn tất mọi việc, Lý Thanh cuối cùng cũng cảm thấy yên tâm phần nào.

Loạn thế đã ở ngay trước mắt. Với võ nghệ hiện tại, hắn hoàn toàn có sức tự vệ. Thiên hạ rộng lớn, bất kỳ nơi nào cũng có thể là chốn dung thân.

Với lượng lương thực dồi dào trong tay, Lý Thanh chẳng những không lo đói mà còn có đủ thời gian để tập trung luyện võ, chờ đợi thời cơ vươn lên.

Cùng lắm thì hắn lui vào rừng sâu núi thẳm, yên tâm luyện võ, đợi đến khi đạt đến Tông Sư chi cảnh, hắn sẽ xuất sơn một lần

nữa.

Nếu tình hình không ổn, hắn cũng đã tính đến việc đến Cực Dạ thế giới.

Lấy thực lực hiện tại, hắn không e ngại hai lão già ở Cự Nham Thành, dù hai người đó liên thủ, hắn cũng tự tin có thể đánh bại. Chỉ là phía sau Hồng Ngự Thương Hội, tồn tại thần bí kia vẫn là điều khiến Lý Thanh có phần kiêng dè.

“Mặc kệ, trước tiên phải tìm một nơi an tĩnh để luyện võ. Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu khó khăn lắm mới chế được, nếu không tận dụng cho tốt thì thật sự là đáng tiếc!”

Sau khi đã đưa ra quyết định, Lý Thanh gọi Thùng Com, một người một hồ rời khỏi Thịnh Thiên—vùng đất đầy rẫy thị phi này.

Dù thế nào đi nữa, Thịnh Thiên cũng không thể ở lại lâu hơn. Theo dự đoán của Lý Thanh, chậm nhất đến đầu xuân năm sau, gót sắt của mã tặc thảo nguyên sẽ giẫm nát tòa đô thành phồn hoa này.

Cuối thu, Châu Thành của Vân Châu rơi vào cảnh luân hãm, cục diện phương Bắc của Phong Quốc tràn đầy nguy hiểm.

Trên thảo nguyên, mã tặc vẫn đang điên cuồng tàn phá, đi đến đâu là biến nơi đó thành vùng đất hoang tàn.

Vân Châu thất thủ, võ giả trong thành Vân Thành, khi mã tặc công phá thành, đã tử thủ đến phút cuối, ngoan cường chống trả. Tuy nhiên, họ không thể ngăn cản nổi bước chân tàn bạo như hồng thủy của kẻ địch. Cuối cùng, toàn bộ lực chiến đều ngã xuống mà chết.

Cả thành trì bị bao trùm trong biển lửa, ngọn lửa bốc lên hùng hực tựa như muốn thiêu rụi mọi thứ thành tro bụi.

Đồ Ngõa Cáp Nhi cười trên lưng ngựa, độc nhãn của hắn chăm chú nhìn cảnh tượng trước mắt. Trong đáy mắt đen kịt, phản chiếu ánh lửa cháy rực phía trước.

Chương 222

DTV EBOOK

“Hãy đi mang thanh kiếm trong tay gã võ giả kia về đây,” Đồ Ngõa Cáp Nhi chỉ tay về phía con phố đồ nát phía trước, nơi một võ phu đã chết nhưng vẫn cầm chặt thanh trường kiếm trong tay.

Nếu có người trong giang hồ ở đây, nhất định sẽ nhận ra ngay thanh kiếm này. Đó chính là một tuyệt thể thần binh nổi danh – Nguyệt Ảnh Lam Sương!

Thuộc hạ của hắn nhanh chóng tiến vào con phố đang cháy rừng rực, mang thanh kiếm danh giá này trở về và dâng lên thủ lĩnh.

“Phong Quốc quả thật có kỹ thuật rèn binh khí đáng gờm. Thanh kiếm này quả thực phù hợp với yêu cầu của Thượng Tiên,” Đồ Ngõa Cáp Nhi vuốt ve thanh kiếm, ánh mắt ánh lên vẻ hài lòng.

Đêm đó, đám mã tặc dựng trại bên ngoài thành, nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị công phá thành tiếp theo.

Trong bóng đêm, Đồ Ngõa Cáp Nhi bước ra khỏi doanh trướng, trên tay cầm thanh Nguyệt Ảnh Lam Sương vừa đoạt được, rồi đi về phía một doanh trướng cách xa doanh địa chính.

Hắn khom người bước vào, trên mặt lộ ra vẻ cung kính hiếm thấy. Khó có thể tin rằng, một đại thủ lĩnh hung tàn của bộ tộc thảo nguyên lại toát ra dáng vẻ như thế.

“Thượng Tiên, hôm nay ta đã thu được một thanh binh khí phù hợp yêu cầu của ngài.”

Rất nhanh, từ trong trướng vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Đưa vào đây.”

Bên trong trướng, một người mặc hoàng bào, tóc tai bù xù, khí chất quái dị đang ngồi nghiêm nghị. Người này chính là

Hoàng Bào Lão Quái.

Khi Đồ Ngõa Cáp Nhi tiến vào, hắn không dám ngẩng đầu lên, cung kính quỳ xuống, dùng hai tay dâng thanh trường kiếm lên, giống như đang dâng lễ vật thiêng liêng.

Hoàng Bào Lão Quái nhận lấy thanh kiếm, khẽ vuốt một cái, trên mặt liền nở một nụ cười hài lòng:

“Không tệ, quả nhiên là một thanh pháp khí ở hình thức ban đầu. Chỉ cần dùng linh lực tẩy luyện thêm một lần, khắc lên vài trận văn, nó có thể được coi là một thanh pháp khí hạ phẩm.”

Sau đó, ông ta nói tiếp: “Nói đi, ngươi muốn đổi lấy thứ gì? Là phù lục hay khí huyết đan?”

Câu đầu tiên của Hoàng Bào Lão Quái, Đồ Ngõa Cáp Nhi không hiểu, có lẽ đây là những thứ chỉ người tu tiên mới hiểu được. Nhưng câu tiếp theo thì hắn rõ ràng, bởi dù là phù lục hay khí huyết đan, chúng đều có tác dụng rất lớn với hắn, người đã từng thống nhất hơn nửa thảo nguyên.

“Thượng Tiên, lần này ta muốn đổi lấy pháp môn tu tiên!” Đồ Ngõa Cáp Nhi nói với vẻ khiêm tốn, trong đáy mắt hiện lên khát vọng mãnh liệt.

Hắn tuy chỉ là phạm phu tục tử, nhưng đối với những thủ đoạn huyền bí kia, trong lòng vẫn tràn đầy khát vọng.

Hoàng Bào Lão Quái hơi nhướng mày, lạnh nhạt nói:

“Ta đã nói rồi, trên người ngươi không có linh căn, đời này cùng tiên đồ vô vọng. Huống hồ ngươi đã tuổi này, dù cho có thể tu đạo, cũng đi không được bao xa.”

“Thay vào đó, ngươi nên tìm một môn võ học thượng thừa dành cho phạm nhân mà luyện tập. Phối hợp với khí huyết đan ta ban cho, có lẽ sẽ đạt được một vài thành tựu khác.”

Trong đáy mắt của Đồ Ngõa Cáp Nhi hiện lên vẻ thất vọng, nhưng không cam lòng, hắn hỏi:

“Thượng Tiên, chẳng lẽ không có linh căn thì thực sự không thể tu tiên sao?”

“Ừ, Thiên Đạo trong phương diện này là công bằng.” Hoàng Bào Lão Quái lạnh lùng đáp.

Linh căn là thứ hư vô mờ昧, không có quy luật hay dấu hiệu rõ ràng nào để xác định. Bất kể người có xuất thân cao quý thế nào, không có thì vẫn là không có. Thiên Đạo sẽ không vì thân phận hay địa vị của người mà thay đổi quy luật.

Có khi một đứa trẻ bình thường trong một gia đình nông dân lại có linh căn, trong khi con cháu danh môn thì không.

Dù vậy, trong tu tiên giới vẫn lưu truyền một thuyết pháp rằng, nếu hai người có linh căn kết hợp, khả năng hậu đại có linh căn sẽ cao hơn.

Nhưng đây chỉ là lời đồn đại, chưa từng được chứng thực hay xác nhận.

Tuy vậy, các gia tộc tu tiên vẫn duy trì sự cẩn trọng, rất ít tiếp xúc với phàm nhân, sợ rằng con cháu mình sẽ động tình với phàm nhân. Để duy trì sự hưng thịnh của gia tộc, cùng với hy vọng sinh ra hậu đại có linh căn, dù chỉ là một khả năng mong manh, họ cũng phải nắm lấy.

Điều này cũng là lý do tại sao trong phàm tục rất hiếm khi nhìn thấy tu tiên giả. Ngoài lý do linh khí mỏng manh, đây còn là một yếu tố quan trọng.

Nói trắng ra, tiên và phàm vốn khác biệt.

Đối với tu tiên giả, tuổi thọ có thể kéo dài hàng trăm năm, thậm chí họ còn có thể phi thiên độn địa, nắm giữ các loại pháp thuật thần kỳ. Xét trên cấp độ sinh mệnh, tu tiên giả và phàm nhân đã là hai thực thể hoàn toàn khác nhau.

Đồ Ngõa Cáp Nhi nghe vậy, cúi đầu lặng lẽ, nhưng vẫn không từ bỏ ý định, hắn nói với giọng mong đợi:

“Thượng Tiên, ta vẫn muốn học tu tiên pháp môn. Có lẽ hậu thế của ta sau này sẽ có người sở hữu linh căn tư chất.”

Chương 223

DTV EBOOK

Hắn thầm nghĩ, nếu không xảy ra quá nhiều ngoài ý muốn, mình có thể thuận lợi thống nhất phương Bắc của Phong Quốc. Đây sẽ là thời kỳ huy hoàng nhất trong lịch sử bộ tộc thảo nguyên.

Đến lúc đó, hắn có thể lập quốc, con cháu tuy không thể kéo dài vạn thế, nhưng chí ít cũng có thể phồn thịnh trong hơn mười đời. Nếu hậu duệ thực sự có người mang linh căn, đó sẽ là một may mắn lớn lao.

Suy nghĩ của Đồ Ngõa Cáp Nhi, Hoàng Bào Lão Quái ít nhiều cũng hiểu được. Ông thở dài, cuối cùng gật đầu và nói:

“Được thôi. Người hãy thu thập thêm hai thanh pháp khí ở hình thức ban đầu như thế này nữa, ta sẽ truyền cho người tu tiên pháp môn.”

Nghe thấy vậy, đôi mắt Đồ Ngõa Cáp Nhi sáng rực, lộ ra sự vui mừng khôn xiết.

“Không thành vấn đề! Đa tạ Thượng Tiên đại ân đại đức!”

Hoàng Bào Lão Quái phát tay, bổ sung thêm một câu:

“Nhớ kỹ, tuyệt đối không được phái binh mã của người tiến vào Tiểu Thúy Lĩnh!”

“Còn nữa, dù bất cứ giá nào, tuyệt đối không được tiết lộ sự tồn tại của ta, hiểu chưa?”

Nghe vậy, Đồ Ngõa Cáp Nhi gật đầu liên tục, đưa tay đặt lên ngực, biểu thị lòng trung thành tuyệt đối. Hắn không hỏi lý do, chỉ cúi đầu cung kính cam đoan:

“Thượng Tiên, người hãy yên tâm, lời của người, ta nhất định tuân theo!”

“Ừ, người có thể lui.”

Cùng với câu nói tiễn khách, Đồ Ngõa Cáp Nhi cung kính khom người, chậm rãi lui ra khỏi doanh trướng.

Bước ra ngoài, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Ánh mắt độc nhãn của hắn dừng lại trên vàng trắng tròn, ánh lên một vẻ tự tin mạnh mẽ.

Sau đó, Đồ Ngõa Cáp Nhi chậm rãi điều chỉnh kế hoạch phá thành. Hắn dự định chia một phần binh lực, tập trung săn lùng các võ giả tại Phong Quốc Đại Tứ để sưu tầm những binh khí đặc biệt như Nguyệt Ảnh Lam Sương.

Đối với hắn, Phong Quốc giờ đây đã gần như nằm gọn trong lòng bàn tay. Hoàng thất Phong Quốc cũng không ngoài dự đoán của hắn mà đã bắt đầu chuẩn bị cho việc di dời về phía Nam.

Từ nay về sau, hắn sẽ lấy Tiểu Thúy Lĩnh làm ranh giới, phân chia quyền thống trị giữa phương Bắc và phương Nam.

Tiểu Thúy Lĩnh, một dãy núi hiểm trở với các dãy núi trùng điệp, được bao phủ bởi nhiều hiểm nguy, là nơi hành quân tác chiến vô cùng khó khăn.

Quan trọng hơn, Thượng Tiên đã đặc biệt nhắc nhở, tuyệt đối không để binh mã xâm phạm Tiểu Thúy Lĩnh.

Đồ Ngõa Cáp Nhi không chỉ muốn trở thành một khai quốc quân chủ vĩ đại, để lại một gia nghiệp thịnh vượng cho con cháu, mà còn hy vọng hậu thế của hắn có thể nắm bắt cơ hội thành tiên.

Một khi trong số hậu duệ của hắn xuất hiện một tu tiên giả, điều đó đồng nghĩa với việc cả dòng dõi của hắn sẽ sở hữu chiếc vé vào thế giới thần bí của tu tiên.

Khi đó, tất cả mọi thứ sẽ thay đổi, không còn giống như trước đây nữa!

Hắn nhất định không muốn nhìn thấy sự tiếc nuối của chính mình lặp lại trên hậu nhân. Điều duy nhất hắn mong muốn là thế hệ sau sẽ không phải chịu đựng những thiếu sót mà hắn từng trải qua.

“Ta chính là một truyền kỳ của thảo nguyên. Công lao và sự nghiệp lần này, từ xưa đến nay, ai có thể so sánh với ta?”

Đồ Ngõa Cáp Nhi khẽ nhắm đôi mắt độc nhãn của mình, nhẹ nhàng thì thầm, như tự nhắc nhở bản thân.

Thanh Thạch Sơn, Ngọa Ngưu Cương.

Ở nơi này có một ngôi làng nhỏ, gọi là Ngọa Ngưu Thôn. Đặt giữa vùng Thanh Thạch Sơn vắng vẻ, cả Phong Quốc cũng khó mà chú ý tới nơi đây.

Ngọn đồi nhỏ này được đặt tên dựa theo một tảng đá khổng lồ hình dáng tựa như một con trâu nằm. Người dân sống ở đây đời đời làm nông, lánh xa thế sự, nơi này chẳng khác nào một thế ngoại đạo nguyên nếu không bị thế giới bên ngoài khuấy động.

Nhưng lúc này, trong thôn xóm yên bình, một gia đình đang hối hả thu dọn hành lý, chuẩn bị rời đi.

“Ôi, hết lần này đến lần khác, đúng lúc mấu chốt lại nghe tin mã tặc sắp đánh tới. Con dâu vừa mới mang thai, vậy mà phải chịu khổ thế này!” Một ông lão cau mày, khuôn mặt đượm vẻ lo âu, không ngừng than thở.

Từ mấy ngày trước, đã có tin đồn rằng mã tặc đã tiến đến Thanh Thạch Trấn, khiến thôn dân trong Ngọa Ngưu Thôn không ít người lo sợ, vội vàng thu dọn hành lý, chuẩn bị lánh nạn.

“Đại Ngưu, dọc đường đi người phải chăm sóc kỹ cô vợ trẻ của mình, đây là huyết mạch duy nhất của Lý gia chúng ta.” Ông lão dặn dò, giọng trầm trọng.

Cách đây vài ngày, từ miệng thôn trưởng, họ nghe được rằng có một con đường bí mật dẫn về phương Nam của Phong Quốc, có thể an toàn xuyên qua Tiểu Thúy Lĩnh. Vì vậy, cả nhà mới quyết tâm đi tránh nạn về phía Nam.

Thanh niên tên Lý Đại Ngưu, có dáng vẻ trung thực đôn hậu, nhẹ gật đầu rồi nói:

“Cha, chuyện đó ta biết rồi. Nhưng ngài nên dành chút thời gian an ủi mẹ. Từ hôm qua, sau khi ngài và thôn trưởng đốt hết cánh đồng lúa chín, sắc mặt bà vẫn không tốt lắm.”

Chương 224

DTV EBOOK

Những người phụ nữ quanh năm làm nông, tận mắt nhìn thấy cánh đồng mà mình vất vả chăm sóc cả năm bị thiêu rụi, trong lòng sao mà không đau xót?

Thực ra, ngay cả ông Lý cũng rất xót ruột, nhưng ông vẫn cứng rắn nói:

“Không còn cách nào khác, đây gọi là vườn không nhà trống!”

“Mã tặc đánh tới, chắc chắn chúng ta không kịp thu hoạch lương thực, chi bằng đốt sạch, nói gì cũng không thể để đám đáng chết đó được lợi!”

“Lúa có thể trồng lại, nhưng người thì không thể thay thế. Chỉ cần giữ được mạng, chúng ta vẫn còn hy vọng!”

Vừa nói, ông vừa khoát tay áo, như thể một vị tướng chỉ huy, rồi quay lại nhắc cái nồi sắt lớn treo lên chiếc xe ba gác.

“Đi thôi, chuẩn bị lên đường, càng đi sớm càng tốt, tránh để bị mã tặc đuổi theo.”

Ông ngừng một chút rồi nói thêm:

“Ta đi gọi mẹ ngươi. Từ ngày nghe tin Nhị Ngưu tử trận, tinh thần bà ấy đã không còn tốt nữa.”

Nói rồi, ông lão rời đi với vẻ mặt trầm buồn.

Năm đó, ông Lý có hai đứa con trai, một là Lý Đại Ngưu, người con cả, hiện giờ là trụ cột gia đình. Người còn lại là Lý Nhị Ngưu, em trai của Đại Ngưu.

Khi triều đình ra lệnh trưng binh, Đại Ngưu vừa đúng lúc đính hôn, không thể rời đi. Trong tình thế bắt buộc, Nhị Ngưu phải thay anh trai gia nhập quân đội.

Nhị Ngưu dù có phần kháng cự, nhưng là đứa con hiếu chuyện, biết rằng trong nhà chỉ có mình thích hợp đi lính, nên không kêu ca, cũng không làm loạn.

Hai năm sau, biên tái Võ Lệ Quân báo tin dữ về rằng Nhị Ngưu đã tử trận trong một cuộc tập kích của mã tặc.

Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, lòng ông Lý lại đau đớn khôn nguôi.

Nhị Ngưu là đứa trẻ rất ngoan, đến nỗi trước khi lên đường còn không yêu cầu được ăn một bữa ngon.

Kể từ ngày nhận được tin Nhị Ngưu tử trận, mẹ của cậu mắc phải tâm bệnh, suốt nhiều năm luôn mang vẻ u sầu, uất ức.

“Thu dọn gần xong rồi, chuẩn bị lên đường đi!”

Ra vào Ngọa Ngưu Thôn, trên con đường dẫn tới thôn, đứng sừng sững một khối cự thạch mọc đầy rêu xanh. Tầng đá khổng lồ này có hình dáng như một con trâu nằm, lớp rêu xanh phủ kín phía trên tựa như bộ lông mượt mà của nó.

Vào ngày hôm nay, khi cả thôn chuẩn bị di dời về phía Nam để tránh nạn, một thanh niên với dáng vẻ cao ráo, uy nghi, ngồi trên lưng một con hổ lớn xuất hiện gần cửa thôn, ngay cạnh khối Ngọa Ngưu Thạch.

Ánh mắt của Lý Thanh dừng lại trên tảng đá lớn, trong đáy mắt hiện lên vẻ hoài niệm và một chút buồn bã.

Đã bao năm rồi hắn không trở về nơi này. Ngọa Ngưu Thạch vẫn y như trước, không hề thay đổi, cũng chẳng có bất kỳ dấu hiệu nào của sự phai mờ.

“Thiếu nhỏ rời nhà lão đại về, giọng nói quê hương chưa đổi tóc mai suy.”

Một cảm giác gần gũi, pha chút xúc động dâng lên trong lòng hắn. Dù nói thế nào, đây cũng là nơi hắn đã sống suốt mười lăm năm, nơi mà hắn coi như cố hương thứ hai.

Lý Thanh suy nghĩ, rồi từ trên lưng con hổ lớn nhẹ nhàng nhảy xuống. Hắn đưa tay sờ lên tảng đá xanh của Ngọa Ngưu Thạch, cảm nhận sự thô ráp quen thuộc.

“Người hãy ở lại trong khe núi. Nếu có mã tặc đến, liền hét lớn một tiếng, rõ chưa?” Lý Thanh căn dặn con hổ.

“Ngao ngao!” Con hổ được gọi là Thùng Cơm ủa đầu vào tay Lý Thanh, ra hiệu rằng nó đã hiểu. Cả người nó toát lên vẻ

linh tính hiểm có.

Dặn dò xong, Lý Thanh một thân một mình tiến vào trong thôn.

Thời điểm này, cạnh con đường dẫn vào thôn, những cánh đồng lúa vốn nên vàng óng đã bị đốt trụi thành một màu đen kịt, để lại khung cảnh hoang tàn, tiêu điều.

Nếu không biết rõ tình hình, có lẽ người ngoài sẽ nhầm tưởng mã tặc đã đi qua và tàn phá nơi này.

Mùi khét lẹt từ đồng ruộng bị đốt vẫn còn nồng nặc trong không khí, làm người ta không khỏi nhăn mũi khó chịu.

Lý Thanh đẩy nhanh bước chân, rất nhanh tiến vào trong thôn.

Ngoạ Ngưu Thôn, giờ đây đã có không ít thôn dân rời đi để lánh nạn. Chỉ còn một số gia đình vẫn ở lại, nhưng họ cũng đang vội vã thu dọn hành lý.

Lý Thanh men theo những con đường quen thuộc trong trí nhớ, thân pháp nhẹ nhàng như gió lướt qua giữa các ngôi nhà. Tốc độ của hắn nhanh đến mức chỉ để lại một bóng dáng mờ ảo, khiến người khác khó mà nhận ra.

Cuối cùng, hắn dừng chân trước một căn nhà cũ với mái ngói xanh. Đây là ngôi nhà mà hắn đã từng rất quen thuộc.

Lý Thanh khẽ nhún người, sử dụng bộ pháp Kiếm Ảnh, nhẹ nhàng đáp lên mái nhà như một chiếc lông vũ, không tạo ra bất kỳ tiếng động nào.

Bằng nội kinh võ giả cùng đôi tai nhạy bén, Lý Thanh dễ dàng nghe được những âm thanh từ bên trong căn nhà:

“Này, chuẩn bị lên đường đi thôi, không thể chần chừ nữa! Sau này có lẽ sẽ chẳng còn cơ hội quay lại.”

“Cô vợ trẻ, nghe nói khí hậu phương Nam nuôi người, chắc chắn sẽ tốt hơn ở đây!”

“Nhưng rừng sâu núi thẳm thì làm sao so được với nơi này...”

Chương 225

DTV EBOOK

“Đi lần này, có trời mới biết khi nào mới có thể quay về. Đường thì xa, lại nguy hiểm, không chừng chết giữa đường cũng nên.”

Một giọng nói lo âu vang lên, phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

“Hừ, ta nói rồi, mấy cánh đồng đó thật sự không nên đốt! Mã tặc muốn cướp thì cứ để chúng cướp, hắn đâu thể giết sạch mọi người. Chẳng lẽ mã tặc ngồi trên thiên hạ mà không cần ai trông ruộng nữa sao?”

“Người đứng là đàn bà nông cạn! Không hiểu gì cả, mã tặc kia hung tàn vô cùng, chẳng để ai sống sót đâu!”

“Thiên địa quân thân sư, lời này của người chính là đại nghịch bất đạo!”

“Thiên địa quân? Vậy hoàng đế kia đã làm gì cho chúng ta? Nếu không phải hắn hạ lệnh trưng binh, Nhị Ngưu đã không phải...”

Trên mái hiên, Lý Thanh lặng lẽ lắng nghe từng lời đối thoại, đôi mắt bắt gặp đỏ hoe, hốc mắt đã ướt đầm từ lúc nào.

Chỉ qua vài câu trò chuyện, hình bóng của phụ thân, mẫu thân, và đại ca hắn một lần nữa hiện lên rõ ràng trong tâm trí. Những ký ức tưởng đã phai nhạt nay lại tái hiện sống động hơn bao giờ hết.

Ngay khi Lý Thanh định xuống nhận mặt người nhà, một tiếng hô gầm vang vọng trời đất đột ngột phát ra từ khe núi phía xa.

“Ngao rống!”

Tiếng gầm như xé toạc bầu không khí yên tĩnh, làm cả rừng cây xào xạc, những chiếc lá vàng úa cũng bị rung rơi lả tả.

Ngay sau đó, tiếng trống dồn dập vang lên, chói tai và đầy cảnh báo.

“Mã tặc tới rồi! Mã tặc giết tới rồi!”

“Chạy mau! Mã tặc đã tới cổng thôn rồi!”

Chỉ trong khoảnh khắc, cả Ngọa Ngưu Thôn như nổ tung trong cảnh hỗn loạn. Những thôn dân còn chưa kịp rời đi lập tức hốt hoảng lao ra khỏi nhà, bỏ chạy như thể mạng sống chỉ mỏng manh như sợi tơ.

Ở cuối thôn, thôn trưởng già gào to, cố gắng chỉ dẫn:

“Qua đây! Qua đây! Đi theo ta, từ mật đạo mà chạy, tất cả nhanh lên!”

Từ trên mái hiên, Lý Thanh chăm chú nhìn người nhà mình. Họ đang vội vàng rời đi, kéo theo một chiếc xe ba gác chất đầy hành lý.

Con trâu kéo xe bước chậm rãi trong khi cha hấn, Lý Phụ, đi phía trước quát trâu để thúc giục. Đại ca hấn thì ở phía sau đẩy xe, cố làm mọi cách để tăng tốc.

Trên xe, Lý Thanh nhìn thấy mẹ mình và một người phụ nữ lạ mặt, có lẽ là đại tẩu.

Nhìn cảnh tượng ấy, Lý Thanh mấp máy môi, muốn gọi lớn, nhưng cuối cùng vẫn không cất lên lời. Hấn chỉ đứng đó, im lặng nhìn người nhà rời đi.

“Trong nhà không phải nuôi hai con trâu sao? Sao giờ chỉ còn một con để kéo xe?” Lý Thanh tự lẩm bầm.

Hấn không hề biết, để có tiền cưới đại tẩu, đại ca hấn đã bán đi một con trâu.

Không suy nghĩ thêm, Lý Thanh lập tức xoay người, đôi mắt bùng lên vẻ cương quyết. Hấn nhảy xuống khỏi mái hiên, lao nhanh về phía cổng thôn.

Hình bóng Lý Thanh tràn đầy quyết tuyệt, hoàn toàn trái ngược với đám thôn dân đang bỏ chạy thực mạng về phía mật đạo.

“Đáng chết, mã tặc! Tiểu gia ta tới lấy mạng các ngươi!” Chương 123: Trấn Thủ Ngọa Ngưu Cương

Lý Thanh gầm lên một tiếng vang dội, thân ảnh tựa như một con mãnh hổ hung sát lao ra. Tốc độ của hấn nhanh đến kinh

người, chỉ trong mười hơi thở, bóng dáng đã xuyên qua những lối nhỏ, xuất hiện ngay tại cửa thôn.

Thân hình hắn nhảy vọt lên cao, mấy bước đã lao tới đỉnh ngọn đồi nhỏ.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, chỉ thấy có khoảng hai ba mươi tên mã tặc hung hãn, tay cầm những thanh Phong Duệ Trảm Mã Dao, đang phi ngựa tiến về phía Ngọa Ngưu Thôn.

Khi đám mã tặc này tiếp cận tảng đá Ngọa Ngưu Thạch phủ rêu xanh, Lý Thanh bỗng nhiên bộc phát khí huyết toàn thân. Hắn nhảy vọt từ sườn núi xuống như một ngôi sao băng, mang theo khí thế kinh thiên động địa.

“Chết đi cho ta!”

Giây phút này, Lý Thanh như một con hổ dữ xuống núi, khí thế cuồng bạo khiến cả không gian như rung chuyển.

“Phanh!”

Tên mã tặc đi đầu chưa kịp phản ứng, đầu hắn đã bị nổ tung như một quả dưa bở, máu tươi bắn tung tóe.

Phía sau, đám mã tặc còn lại vốn đang cười nham hiểm lập tức ngây người, nụ cười dữ tợn cứng đờ trên mặt.

“Võ giả! Hắn là võ giả!”

“Xông lên! Giết hắn! Nhanh, giết hắn ngay lập tức!”

Những tên mã tặc này đã trải qua không ít trận càn quét tại Phong Quốc, và bọn chúng hiểu rõ sự đáng sợ của võ giả. Võ giả giống như những cỗ máy xay thịt trên chiến trường, muốn giết một người như vậy thường phải dùng cả một lượng lớn nhân lực mới có thể hạ gục.

Tuy nhiên, đám mã tặc đến từ thảo nguyên này đã có kinh nghiệm đối phó võ giả.

Bọn chúng lập tức kết thành một trận hình, điều khiển ngựa lao tới với tốc độ cao, tạo thành thế công mãnh liệt.

Trận hình của chúng được chia thành năm kỵ binh, tạo thành một thế công “một-ba-một”, chuyên để đối phó võ giả. Chiến thuật này dựa trên tốc độ và lực xung kích cực mạnh để phá tan khả năng phòng thủ và sức sát thương của võ giả.

Chương 226

DTV EBOOK

Dù võ giả mạnh đến đâu, cũng chỉ có hai cánh tay. Kể cả khi Lý Thanh có thể đánh ngã kỵ binh dẫn đầu, bốn kỵ binh phía sau vẫn sẽ lao tới với tốc độ sấm sét, phá tan phòng tuyến của hắn.

Nhưng thật đáng tiếc, chiến thuật này có thể hiệu quả với những võ giả khác, nhưng trước mặt Lý Thanh, kẻ được gọi là Hãn Hồ, hoàn toàn vô dụng.

Lý Thanh không chỉ là một võ giả nội kinh mạnh mẽ với thể phách cường hãn, mà còn sở hữu một con mãnh hổ khổng lồ làm bạn đồng hành.

“Ngao rống!”

Tiếng gầm kinh thiên động địa từ con hổ khổng lồ – Thùng Com – vang lên. Khí thế của nó thậm chí còn lấn át cả Lý Thanh, uy thế chấn động cả ngọn đồi nhỏ.

Đám ngựa dưới hông đám mã tặc, như bị sét đánh, lập tức rối loạn. Chúng không dám tiến thêm một bước nào, móng ngựa khựng lại, đứng chôn chân như bị đóng băng.

Đây không phải một con hổ bình thường. Thân hình nó to lớn vượt xa những con hổ phổ thông, mỗi tiếng gầm phát ra mang theo uy áp sinh mệnh, khiến những con ngựa chiến của mã tặc run rẩy, không dám xông lên.

“Là lão hồ! Một con lão hồ khổng lồ!”

“Chết tiệt, ngựa không chịu nghe lệnh!”

“Giữ vững trận hình! Mau giữ vững trận hình!”

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Lý Thanh chỉ cười lạnh một tiếng. Không chần chừ, hắn lập tức kích hoạt Kim Thân Thuật.

Cả cơ thể hắn bỗng dung phát ra ánh sáng kim loại rực rỡ, da thịt cường hóa đến mức như được bọc trong một lớp giáp vàng kiên cố.

Lý Thanh như mảnh hổ vô môi, độc thân lao thẳng vào đội hình kỵ binh, biến thành một cỗ cối xay thịt kinh khủng.

Oanh!

Khí huyết trong người hắn bùng phát mãnh liệt, dưới chân thi triển Mịch Ảnh Bộ Pháp, tốc độ nhanh như tia chớp. Thân hình hắn linh hoạt đến mức khó nắm bắt, như một bóng ma trên chiến trường.

Bất cứ tên mã tặc nào dám tiến gần đều bị hắn dùng quyền cước đánh gục, từng quyền mang theo lực đạo khủng khiếp, được gia tăng bởi nội kinh chân chính.

Mỗi cú đâm của hắn đều có sức xuyên thấu mạnh mẽ, khiến những bộ khôi giáp dày nhất cũng không chịu nổi, trực tiếp nghiền nát cơ thể kẻ địch.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, hơn mười tên mã tặc đến từ thảo nguyên đã gục ngã, không kẻ nào sống sót.

Một số còn lại, ngay cả chiến mã cũng không thoát. Lý Thanh chỉ một quyền đã đánh chết cả ngựa lẫn người cưỡi, thậm chí đầu ngựa còn bị nổ tung để lộ một cái lỗ lớn.

Sự kinh hoàng nhanh chóng lan tràn trong lòng đám mã tặc còn lại. Đối mặt với một võ giả giống như quái vật, bọn chúng bắt đầu hoang mang và mất đi ý chí chiến đấu.

Tuy nhiên, Lý Thanh không hề có ý định để chúng sống sót. Hắn gầm nhẹ một tiếng, lần nữa thôi động khí huyết trong cơ thể.

Rút ra từ sau lưng vũ khí của mình – Vô Song Chùy, Lý Thanh bùng nổ tốc độ vượt xa cả chiến mã, lao vào giữa đám mã tặc như một cơn lốc.

Oanh!

Cây chùy quét ngang như một cơn bão, nghiền nát mọi kẻ địch trước mặt. Đám mã tặc bị chặn đứng, tất cả đều ngã xuống mà không một kẻ nào có cơ hội sống sót.

Lập đi lập lại từng chiêu mạnh mẽ, toàn bộ đội kỵ binh mã tặc tham gia tập kích Ngọa Ngưu Thôn đã bị diệt sạch, không một ai sống sót để chạy thoát.

Lúc này, Lý Thanh đứng giữa chiến trường, thân thể dính đầy máu, tóc tai rối bời. Hắn tựa như một Tu La từ địa ngục, khiến ai nhìn thấy cũng phải kinh sợ.

Máu từ Vô Song Chùy nhỏ xuống từng giọt, tí tách trên mặt đất. Lý Thanh khẽ thở ra, dần lấy lại tinh thần.

Hắn quay người, ánh mắt hướng về phía sau, nhìn theo con đường người nhà mình vừa rời đi.

“Ai... Ta sẽ chặn đường ở đây ba ngày. Hy vọng như vậy đủ để các ngươi chạy trốn an toàn.”

Trong lòng, Lý Thanh đã quyết định không nhận lại người thân. Hắn tự nhủ rằng, chỉ cần biết họ còn sống, thế là đủ.

Dù sao, trong mắt người nhà, hắn đã là một người đã chết. Nếu đã như vậy, chi bằng để họ nghĩ rằng hắn không còn trên đời, quay về sống cuộc sống bình yên của họ.

Sau khi ra quyết định, Lý Thanh quay trở lại Ngọa Ngưu Cương.

Hắn kéo một con ngựa bị hắn giết chết lên, dùng một thanh mã tặc đao lột da và xẻ thịt con ngựa thảo nguyên.

Đêm đó, trên đỉnh Ngọa Ngưu Cương, ánh lửa trại rực rỡ soi sáng một vùng. Lý Thanh tự mình nướng thịt ngựa để ăn.

Con hổ Thùng Cơm tất nhiên cũng không chịu ngồi yên. Nó đã sớm ôm một con ngựa khác, gặm nhấm thịt ngựa một cách say sưa.

Ngọn lửa cháy bùng bùng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Trên ngọn lửa, hai miếng thịt đùi ngựa được xiên que, nướng ở nhiệt độ cao, mùi thịt thơm ngào ngạt lan tỏa trong không khí.

Lý Thanh tuy không rành nấu nướng, nhưng cũng bơi qua loa chút gia vị lên thịt ngựa. Những gia vị này vốn là thứ hắn lấy từ hầm ngầm tại Cực Dạ Thế Giới, mang theo để dùng dần.

Cầm một xiên thịt vừa nướng lên, Lý Thanh thử nhâm nhi, nét mặt mong đợi nhưng ngay sau đó khẽ nhíu mày.

“Um... hơi chua.”

Chương 227

DTV EBOOK

Cắn một miếng, Lý Thanh cảm nhận được vị thịt kỳ lạ, có chút không quen, hần khẽ lẩm bẩm nhận xét.

Dù đã làm người hai đời, đây lại là lần đầu tiên hần ăn thịt ngựa, không ngờ hương vị lại mang theo vị chua nhè nhẹ như vậy!

Thịt ngựa, loại thịt này căng chắc, mềm mại, cảm giác lại không tệ, chỉ là vị chua đặc trưng của nó có thể khiến một số người khó lòng chấp nhận.

“Cũng tạm được, thêm chút gia vị nặng mùi, vị chua này miễn cưỡng có thể bị che lấp.”

Vừa nói, Lý Thanh liền lấy xuống một chiếc đùi ngựa đã được nướng lâu, rắc thêm gia vị, sau đó cầm lên cắn một miếng lớn.

Chỉ trong chốc lát, miệng đầy mỡ, Lý Thanh nhanh chóng giải quyết gọn cả chiếc đùi ngựa.

Vừa mới trải qua một trận chiến kịch liệt, tiêu hao quá nhiều sức lực, mà với nội kinh hiện tại của hần, lượng thức ăn cần thiết lại càng lớn. Ăn hết một chiếc đùi ngựa, hần vẫn chưa thỏa mãn, liền cầm chiếc đùi thứ hai lên và tiếp tục gặm.

Cứ như vậy, trong ba ngày, Lý Thanh cắm trại trên Ngọa Ngưu Cương, đợi chặn đường mã tặc.

Trong thời gian đó, hai nhóm mã tặc đến thăm dò tình hình, tổng cộng khoảng 120 người, đều bị hần và con hổ Thùng Com tiêu diệt gọn.

Dựa vào địa hình thuận lợi của Ngọa Ngưu Cương và uy thế kinh người của Thùng Com, tất cả mã tặc lao đến đều không có cơ hội sống sót.

Toàn bộ mã tặc hoạt động tại khu vực Thanh Thạch Trấn có tổng cộng hơn 300 người, mà hơn một nửa đã bỏ mạng tại

Ngọa Ngưu Cương. Sự hao tổn nghiêm trọng này khiến bọn chúng chắc chắn nhận ra nơi này có điều bất thường.

Sau ba ngày chán ngấy với thịt ngựa, Lý Thanh quyết định rời đi. Hắn nhìn lại ngôi làng quen thuộc lần cuối, trong lòng ngổn ngang cảm xúc.

“Thôi, cuối cùng ta cũng nên đi xem người nhà lần nữa. Sau này, có lẽ sẽ chẳng bao giờ gặp lại được họ.”

Quyết định xong, Lý Thanh theo dấu vết để lại trên con đường trốn chạy của dân làng.

Trên đường đi, hắn vừa di chuyển vừa cẩn thận xóa sạch mọi dấu vết như dấu chân, vết bánh xe để lại, đảm bảo không để mã tặc truy lùng được.

Cuối cùng, sau ba ngày truy đuổi, Lý Thanh tìm thấy đoàn thôn dân Ngọa Ngưu Thôn trong một khu rừng bí ẩn.

Hắn ra lệnh cho Thùng Cơm tạm thời ẩn nấp trong rừng để tránh gây hoảng sợ cho dân làng.

Đợi đến đêm, Lý Thanh vận dụng Mịch Ảnh Bộ Pháp, lặng lẽ lướt qua những lối đi trong khu rừng, không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Cuối cùng, hắn tìm được chỗ người nhà mình dừng chân.

Dù đã trốn thoát khỏi mã tặc, người nhà hắn, sau nhiều ngày đi đường gian khổ, mỗi mặt hiện rõ trên khuôn mặt.

Cả gia đình bốn người đều ngủ rất say, không ai hay biết đến sự hiện diện của Lý Thanh.

Đứng từ xa, trong ánh mắt Lý Thanh toát lên vẻ ôn nhu hiếm thấy. Hắn im lặng nhìn thật lâu, như muốn ghi nhớ từng chi tiết vào lòng.

Sau đó, hắn lấy từ trên người ra bốn khối thỏi bạc ròng, mỗi khối có giá trị đến ba mươi lượng, một khoản không nhỏ với người bình dân.

Trong bóng đêm, hắn nhẹ nhàng nhét từng thỏi bạc vào hành lý của từng người, đảm bảo không làm họ tỉnh giấc.

Hắn không để lại quá nhiều tiền, bởi hắn biết rằng tiền tài lộ ra ngoài có thể mang đến tai họa cho họ.

Mà một trăm hai mươi lượng bạc, bất kể ở đâu, cũng đủ để gia đình hắn sống một cuộc đời không lo cơm áo.

Sau khi làm xong mọi việc, Lý Thanh chuẩn bị cất bước rời đi. Nhưng đột nhiên, hắn nghe thấy hơi thở của mẫu thân bỗng ngưng rồi loạn.

Trong bóng tối, Lý Mẫu mở mắt, nhìn bóng dáng lạ lẫm nhưng quen thuộc kia, không tìm được khế gọi:

“Nhị Nguru, có phải con trở về không? Nhị Nguru?!”

Lời nói của bà như một nhát dao xuyên vào tim Lý Thanh. Suốt bao năm lang bạt bên ngoài, hắn chưa từng mềm lòng như giây phút này. Mũi hắn cay xè, suýt nữa đã bước lên để nhận người nhà.

Nhưng cuối cùng, hắn cắn răng, nhanh chóng giẫm lên Mịch Ảnh Bộ Pháp, biến mất khỏi chỗ đứng mà không để lại bất kỳ dấu vết nào, như thể chưa từng xuất hiện.

Tiếng gọi của Lý Mẫu tự nhiên đánh thức những người khác. Lý Đại Nguru lập tức hỏi:

“Mẹ, chuyện gì vậy? Sao mẹ lại hô tên Nhị Nguru?”

Lý Mẫu khẽ đáp, giọng trầm ngâm:

“Ta vừa rồi thấy bóng dáng ấy... rất giống Nhị Nguru. Nếu nó trưởng thành, chắc chắn sẽ trông như vậy.”

Nghe vậy, Lý Phụ và Lý Đại Nguru liếc nhìn nhau, ánh mắt đầy hoài nghi. Trong lòng họ, suy nghĩ đầu tiên là Lý Mẫu có thể đã sinh ra ảo giác.

Điều này không phải không có khả năng. Suốt những ngày dài chạy trốn mệt mỏi, áp lực lớn dễ khiến người ta sinh ra ảo giác.

“Mẹ, làm gì có ai ở đây. Ngủ đi thôi, mai chúng ta còn phải tiếp tục đi đường.”

“Đúng vậy, thôn trưởng nói thêm vài ngày nữa chúng ta sẽ xuyên qua Tiểu Thúy Lĩnh mà đến được phía Nam.” Lý Phụ lên tiếng an ủi.

Đúng lúc đó, một tiếng kêu kinh ngạc vang lên:

“Nha, cái gì thế này? Ai bỏ thứ này vào bọc của ta?!”

Chương 228 trùng free

DTV EBOOK

Lý Thanh gầm lên một tiếng vang dội, thân ảnh tựa như một con mãnh hổ hung sát lao ra. Tốc độ của hắn nhanh đến kinh người, chỉ trong mười hơi thở, bóng dáng đã xuyên qua những lối nhỏ, xuất hiện ngay tại cửa thôn.

Thân hình hắn nhảy vọt lên cao, mấy bước đã lao tới đỉnh ngọn đồi nhỏ.

Phóng tầm mắt nhìn ra xa, chỉ thấy có khoảng hai ba mươi tên mã tặc hung hãn, tay cầm những thanh Phong Duệ Trảm Mã Dao, đang phi ngựa tiến về phía Ngọa Ngưu Thôn.

Khi đám mã tặc này tiếp cận tảng đá Ngọa Ngưu Thạch phủ rêu xanh, Lý Thanh bỗng nhiên bộc phát khí huyết toàn thân. Hắn nhảy vọt từ sườn núi xuống như một ngôi sao băng, mang theo khí thế kinh thiên động địa.

“Chết đi cho ta!”

Giây phút này, Lý Thanh như một con hổ dữ xuống núi, khí thế cuồng bạo khiến cả không gian như rung chuyển.

“Phanh!”

Tên mã tặc đi đầu chưa kịp phản ứng, đầu hắn đã bị nổ tung như một quả dưa bở, máu tươi bắn tung tóe.

Phía sau, đám mã tặc còn lại vốn đang cười nham hiểm lập tức ngây người, nụ cười dữ tợn cứng đờ trên mặt.

“Võ giả! Hắn là võ giả!”

“Xông lên! Giết hắn! Nhanh, giết hắn ngay lập tức!”

Những tên mã tặc này đã trải qua không ít trận càn quét tại Phong Quốc, và bọn chúng hiểu rõ sự đáng sợ của võ giả. Võ giả giống như những cỗ máy xay thịt trên chiến trường, muốn giết một người như vậy thường phải dùng cả một lượng lớn nhân lực mới có thể hạ gục.

Tuy nhiên, đám mã tặc đến từ thảo nguyên này đã có kinh nghiệm đối phó võ giả.

Bọn chúng lập tức kết thành một trận hình, điều khiển ngựa lao tới với tốc độ cao, tạo thành thể công mãnh liệt.

Trận hình của chúng được chia thành năm kỵ binh, tạo thành một thể công “một-ba-một”, chuyên để đối phó võ giả. Chiến thuật này dựa trên tốc độ và lực xung kích cực mạnh để phá tan khả năng phòng thủ và sức sát thương của võ giả.

Dù võ giả mạnh đến đâu, cũng chỉ có hai cánh tay. Kể cả khi Lý Thanh có thể đánh ngã kỵ binh dẫn đầu, bốn kỵ binh phía sau vẫn sẽ lao tới với tốc độ sấm sét, phá tan phòng tuyến của hắn.

Nhưng thật đáng tiếc, chiến thuật này có thể hiệu quả với những võ giả khác, nhưng trước mặt Lý Thanh, kẻ được gọi là Hãn Hổ, hoàn toàn vô dụng.

Lý Thanh không chỉ là một võ giả nội kinh mạnh mẽ với thể phách cường hãn, mà còn sở hữu một con mãnh hổ khổng lồ làm bạn đồng hành.

“Ngao rống!”

Tiếng gầm kinh thiên động địa từ con hổ khổng lồ – Thùng Com – vang lên. Khí thế của nó thậm chí còn lấn át cả Lý Thanh, uy thế chấn động cả ngọn đồi nhỏ.

Đám ngựa dưới hông đám mã tặc, như bị sét đánh, lập tức rối loạn. Chúng không dám tiến thêm một bước nào, móng ngựa khựng lại, đứng chôn chân như bị đóng băng.

Đây không phải một con hổ bình thường. Thân hình nó to lớn vượt xa những con hổ phổ thông, mỗi tiếng gầm phát ra mang theo uy áp sinh mệnh, khiến những con ngựa chiến của mã tặc run rẩy, không dám xông lên.

“Là lão hổ! Một con lão hổ khổng lồ!”

“Chết tiệt, ngựa không chịu nghe lệnh!”

“Giữ vững trận hình! Mau giữ vững trận hình!”

Chương 229 trùng free

DTV EBOOK

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Lý Thanh chỉ cười lạnh một tiếng. Không chân chừ, hấn lập tức kích hoạt Kim Thân Thuật.

Cả cơ thể hấn bỗng dung phát ra ánh sáng kim loại rực rỡ, da thịt cứng hóa đến mức như được bọc trong một lớp giáp vàng kiên cố.

Lý Thanh như mãnh hổ vô mồi, độc thân lao thẳng vào đội hình kỵ binh, biến thành một cỗ cối xay thịt kinh khủng.

Oanh!

Khí huyết trong người hấn bùng phát mãnh liệt, dưới chân thi triển Mịch Ảnh Bộ Pháp, tốc độ nhanh như tia chớp. Thân hình hấn linh hoạt đến mức khó nắm bắt, như một bóng ma trên chiến trường.

Bất cứ tên mã tặc nào dám tiến gần đều bị hấn dùng quyền cước đánh gục, từng quyền mang theo lực đạo khủng khiếp, được gia tăng bởi nội kinh chân chính.

Mỗi cú đâm của hấn đều có sức xuyên thấu mạnh mẽ, khiến những bộ khôi giáp dày nhất cũng không chịu nổi, trực tiếp nghiền nát cơ thể kẻ địch.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, hơn mười tên mã tặc đến từ thảo nguyên đã gục ngã, không kẻ nào sống sót.

Một số còn lại, ngay cả chiến mã cũng không thoát. Lý Thanh chỉ một quyền đã đánh chết cả ngựa lẫn người cưỡi, thậm chí đầu ngựa còn bị nổ tung để lộ một cái lỗ lớn.

Sự kinh hoàng nhanh chóng lan tràn trong lòng đám mã tặc còn lại. Đối mặt với một võ giả giống như quái vật, bọn chúng bắt đầu hoang mang và mất đi ý chí chiến đấu.

Tuy nhiên, Lý Thanh không hề có ý định để chúng sống sót. Hấn gầm nhẹ một tiếng, lần nữa thôi động khí huyết trong cơ thể.

Rút ra từ sau lưng vũ khí của mình – Vô Song Chùy, Lý Thanh bùng nổ tốc độ vượt xa cả chiến mã, lao vào giữa đám mã tặc như một cơn lốc.

Oanh!

Cây chùy quét ngang như một cơn bão, nghiền nát mọi kẻ địch trước mặt. Đám mã tặc bị chặn đứng, tất cả đều ngã xuống mà không một kẻ nào có cơ hội sống sót.

Lập đi lập lại từng chiêu mạnh mẽ, toàn bộ đội kỵ binh mã tặc tham gia tập kích Ngọa Ngưu Thôn đã bị diệt sạch, không một ai sống sót để chạy thoát.

Lúc này, Lý Thanh đứng giữa chiến trường, thân thể dính đầy máu, tóc tai rối bời. Hắn tựa như một Tu La từ địa ngục, khiến ai nhìn thấy cũng phải kinh sợ.

Máu từ Vô Song Chùy nhỏ xuống từng giọt, tí tách trên mặt đất. Lý Thanh khẽ thở ra, dần lấy lại tinh thần.

Hắn quay người, ánh mắt hướng về phía sau, nhìn theo con đường người nhà mình vừa rời đi.

“Ai... Ta sẽ chặn đường ở đây ba ngày. Hy vọng như vậy đủ để các người chạy trốn an toàn.”

Trong lòng, Lý Thanh đã quyết định không nhận lại người thân. Hắn tự nhủ rằng, chỉ cần biết họ còn sống, thế là đủ.

Dù sao, trong mắt người nhà, hắn đã là một người đã chết. Nếu đã như vậy, chi bằng để họ nghĩ rằng hắn không còn trên đời, quay về sống cuộc sống bình yên của họ.

Sau khi ra quyết định, Lý Thanh quay trở lại Ngọa Ngưu Cương.

Hắn kéo một con ngựa bị hấn giết chết lên, dùng một thanh mã tặc đao lột da và xẻ thịt con ngựa thảo nguyên.

Đêm đó, trên đỉnh Ngọa Ngưu Cương, ánh lửa trại rực rỡ soi sáng một vùng. Lý Thanh tự mình nướng thịt ngựa để ăn.

Con hổ Thùng Cơm tất nhiên cũng không chịu ngồi yên. Nó đã sớm ôm một con ngựa khác, gặm nhấm thịt ngựa một cách say sưa.

Ngọn lửa cháy bập bùng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Trên ngọn lửa, hai miếng thịt đùi ngựa được xiên que, nướng ở nhiệt độ cao, mùi thịt thơm ngào ngạt lan tỏa trong không khí.

Lý Thanh tuy không rành nấu nướng, nhưng cũng bơi qua loa chút gia vị lên thịt ngựa. Những gia vị này vốn là thứ hắt lấy từ hầm ngâm tại Cực Dạ Thế Giới, mang theo để dùng dần.

Cầm một xiên thịt vừa nướng lên, Lý Thanh thử nhâm nhi, nét mặt mong đợi nhưng ngay sau đó khẽ nhíu mày.

“Úm... hơi chua.”

Cắn một miếng, Lý Thanh cảm nhận được vị thịt kỳ lạ, có chút không quen, hắt khẽ lẩm bầm nhận xét.

Dù đã làm người hai đời, đây lại là lần đầu tiên hắt ăn thịt ngựa, không ngờ hương vị lại mang theo vị chua nhẹ nhẹ như vậy!

Thịt ngựa, loại thịt này căng chắc, mềm mại, cảm giác lại không tệ, chỉ là vị chua đặc trưng của nó có thể khiến một số người khó lòng chấp nhận.

“Cũng tạm được, thêm chút gia vị nặng mùi, vị chua này miễn cưỡng có thể bị che lấp.”

Vừa nói, Lý Thanh liền lấy xuống một chiếc đùi ngựa đã được nướng lâu, rắc thêm gia vị, sau đó cầm lên cắn một miếng lớn.

Chỉ trong chốc lát, miệng đầy mỡ, Lý Thanh nhanh chóng giải quyết gọn cả chiếc đùi ngựa.

Vừa mới trải qua một trận chiến kịch liệt, tiêu hao quá nhiều sức lực, mà với nội kình hiện tại của hắt, lượng thức ăn cần thiết lại càng lớn. Ăn hết một chiếc đùi ngựa, hắt vẫn chưa thỏa mãn, liền cầm chiếc đùi thứ hai lên và tiếp tục gặm.

Cứ như vậy, trong ba ngày, Lý Thanh cắm trại trên Ngọa Ngưu Cương, đợi chặn đường mã tặc.

Trong thời gian đó, hai nhóm mã tặc đến thăm dò tình hình, tổng cộng khoảng 120 người, đều bị hắt và con hổ Thùng Com tiêu diệt gọn.

Chương 230 trùng free

DTV EBOOK

Dựa vào địa hình thuận lợi của Ngọa Ngưu Cương và uy thế kinh người của Thùng Com, tất cả mã tặc lao đến đều không có cơ hội sống sót.

Toàn bộ mã tặc hoạt động tại khu vực Thanh Thạch Trấn có tổng cộng hơn 300 người, mà hơn một nửa đã bỏ mạng tại Ngọa Ngưu Cương. Sự hao tổn nghiêm trọng này khiến bọn chúng chắc chắn nhận ra nơi này có điều bất thường.

Sau ba ngày chán ngấy với thịt ngựa, Lý Thanh quyết định rời đi. Hắn nhìn lại ngôi làng quen thuộc lần cuối, trong lòng ngổn ngang cảm xúc.

“Thôi, cuối cùng ta cũng nên đi xem người nhà lần nữa. Sau này, có lẽ sẽ chẳng bao giờ gặp lại được họ.”

Quyết định xong, Lý Thanh theo dấu vết để lại trên con đường trốn chạy của dân làng.

Trên đường đi, hắn vừa di chuyển vừa cẩn thận xóa sạch mọi dấu vết như dấu chân, vết bánh xe để lại, đảm bảo không để mã tặc truy lùng được.

Cuối cùng, sau ba ngày truy đuổi, Lý Thanh tìm thấy đoàn thôn dân Ngọa Ngưu Thôn trong một khu rừng bí ẩn.

Hắn ra lệnh cho Thùng Com tạm thời ẩn nấp trong rừng để tránh gây hoảng sợ cho dân làng.

Đợi đến đêm, Lý Thanh vận dụng Mịch Ảnh Bộ Pháp, lặng lẽ lướt qua những lối đi trong khu rừng, không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Cuối cùng, hắn tìm được chỗ người nhà mình dừng chân.

Dù đã trốn thoát khỏi mã tặc, người nhà hắn, sau nhiều ngày đi đường gian khổ, mỗi mặt hiện rõ trên khuôn mặt.

Cả gia đình bốn người đều ngủ rất say, không ai hay biết đến sự hiện diện của Lý Thanh.

Đứng từ xa, trong ánh mắt Lý Thanh toát lên vẻ ôn nhu hiềm thấy. Hắn im lặng nhìn thật lâu, như muốn ghi nhớ từng chi tiết vào lòng.

Sau đó, hắn lấy từ trên người ra bốn khối thỏi bạc ròng, mỗi khối có giá trị đến ba mươi lượng, một khoản không nhỏ với người bình dân.

Trong bóng đêm, hắn nhẹ nhàng nhét từng thỏi bạc vào hành lý của từng người, đảm bảo không làm họ tỉnh giấc.

Hắn không để lại quá nhiều tiền, bởi hắn biết rằng tiền tài lộ ra ngoài có thể mang đến tai họa cho họ.

Mà một trăm hai mươi lượng bạc, bất kể ở đâu, cũng đủ để gia đình hắn sống một cuộc đời không lo cơm áo.

Sau khi làm xong mọi việc, Lý Thanh chuẩn bị cất bước rời đi. Nhưng đột nhiên, hắn nghe thấy hơi thở của mẫu thân bỗng dừng rồi loạn.

Trong bóng tối, Lý Mẫu mở mắt, nhìn bóng dáng lạ lẫm nhưng quen thuộc kia, không kìm được khẽ gọi:

“Nhị Ngưu, có phải con trở về không? Nhị Ngưu?!”

Lời nói của bà như một nhát dao xuyên vào tim Lý Thanh. Suốt bao năm lang bạt bên ngoài, hắn chưa từng mềm lòng như giây phút này. Mũi hắn cay xè, suýt nữa đã bước lên để nhận người nhà.

Nhưng cuối cùng, hắn cắn răng, nhanh chóng giẫm lên Mịch Ảnh Bộ Pháp, biến mất khỏi chỗ đứng mà không để lại bất kỳ dấu vết nào, như thể chưa từng xuất hiện.

Tiếng gọi của Lý Mẫu tự nhiên đánh thức những người khác. Lý Đại Ngưu lập tức hỏi:

“Mẹ, chuyện gì vậy? Sao mẹ lại hô tên Nhị Ngưu?”

Lý Mẫu khẽ đáp, giọng trầm ngâm:

“Ta vừa rồi thấy bóng dáng ấy... rất giống Nhị Ngưu. Nếu nó trưởng thành, chắc chắn sẽ trông như vậy.”

Nghe vậy, Lý Phụ và Lý Đại Ngưu liếc nhìn nhau, ánh mắt đầy hoài nghi. Trong lòng họ, suy nghĩ đầu tiên là Lý Mẫu có thể đã sinh ra ảo giác.

Điều này không phải không có khả năng. Suốt những ngày dài chạy trốn mệt mỏi, áp lực lớn dễ khiến người ta sinh ra ảo giác.

“Mẹ, làm gì có ai ở đây. Ngủ đi thôi, mai chúng ta còn phải tiếp tục đi đường.”

“Đúng vậy, thôn trưởng nói thêm vài ngày nữa chúng ta sẽ xuyên qua Tiểu Thúy Lĩnh mà đến được phía Nam.” Lý Phụ lên tiếng an ủi.

Đúng lúc đó, một tiếng kêu kinh ngạc vang lên:

“Nha, cái gì thế này? Ai bỏ thứ này vào bọc của ta?!”

Người lên tiếng là Lý Thanh đại tẩu. Nàng cúi thấp giọng, không dám tin vào mắt mình khi nhìn thấy trong bọc quần áo của mình có một thỏi bạc ròng lớn.

Đây là lần đầu tiên trong đời nàng nhìn thấy một thỏi bạc lớn như vậy.

Cả Lý Đại Ngưu và Lý Phụ đều vội vàng tới kiểm tra, ánh mắt họ tràn đầy sự kinh ngạc.

“Lớn như vậy một viên nguyên bảo, làm sao có thể là của nhà chúng ta?” Họ trầm nghĩ, không biết tại sao lại xuất hiện trong hành lý của con dâu.

“Ta cũng có!” Lý Mẫu kinh hô, nhanh chóng tìm ra thêm một thỏi bạc ròng trong bọc của mình.

Rất nhanh, cả nhà kiểm tra hành lý và phát hiện có tổng cộng bốn thỏi bạc ròng, mỗi thỏi đều sáng bóng, giá trị cực lớn.

Khoản tiền ngoài ý muốn này như một cứu tinh. Từ trước đến nay, họ còn đang lo lắng về việc làm sao để mưu sinh ở phương Nam, thậm chí đã chuẩn bị bán con trâu cuối cùng. Nhưng giờ, nhờ bốn thỏi bạc này, họ không cần phải lo lắng thêm nữa.

Lý Mẫu kích động nói:

“Là Nhị Ngưu! Nhất định là Nhị Ngưu! Ta biết ngay mà, người vừa nãy chính là nó!”

Chương 231 trùng 1 nửa free

DTV EBOOK

Ba người còn lại nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ hoang mang xen lẫn hy vọng. Họ không dám khẳng định, nhưng cũng không thể nghĩ ra ai khác ngoài Lý Thanh – người con trai đã mất tích nhiều năm.

Bất kể câu trả lời là gì, cả nhà đều thống nhất giữ kín chuyện này. Khoản bạc quý giá này là món quà bất ngờ, và họ sẽ không để bất kỳ ai khác biết về nó, tránh mang họa vào thân.

Còn Lý Thanh, lúc này đã rời xa khu trại, một mình tiến sâu vào núi rừng.

Hắn thoi một tiếng huýt sáo dài, gọi con hổ Thùng Cơm. Con hổ lập tức xuất hiện, lặng lẽ đi theo hắn.

Giữa bóng tối, bóng dáng hắn hòa vào rừng sâu, bước chân kiên định, mang theo một cảm giác vừa buông bỏ vừa quyết tuyệt.

Phong Quốc phía bắc đang rơi vào cảnh hỗn loạn không tưởng. Từ khi Vân Châu hoàn toàn thất thủ, dân chúng cả nước đã mất hết niềm tin vào triều đình.

Trong lúc hỗn mang đó, bách tính ở phương bắc mấy châu bắt đầu rời bỏ quê hương, ùn ùn kéo về phía nam, lo sợ sẽ chết thảm dưới bàn tay tàn bạo của mã tặc.

Triều đình hiểu rõ rằng, chỉ dựa vào binh mã hiện có thì chẳng thể nào đương đầu với làn sóng mã tặc dữ dội như vũ bão.

Cuối cùng, Thái Văn Đế trong nỗi bi thương tột cùng đã hạ chỉ dời đô về phía nam.

Hành động rút lui ấy chẳng khác nào thừa nhận thất bại. Với tư cách là quân chủ của một quốc gia, trái tim Thái Văn Đế như rỉ máu.

Lùi bước lần này, dù Phong Quốc không đến mức diệt vong, thì tên tuổi của hắn cũng sẽ bị ghi khắc trên cột trụ ô nhục của

lịch sử.

Gia nghiệp mà bao thế hệ tiên hoàng gây dựng, lại đến thời đại của hần mà sụp đổ một cách thảm hại như vậy.

Mặc dù khi vượt qua được Tiểu Thúy Lĩnh, triều đình có thể tạm an toàn, bởi nơi đây với những dãy núi hiểm trở tựa như một phòng tuyến tự nhiên vững chắc. Nhưng khi đã rút lui qua đó, muốn tái chiếm lại vùng đất này sẽ trở thành một bài toán nan giải cho đời sau.

Nghĩ đến hậu quả để lại cho hậu thế, Thái Văn Đế cảm thấy như mình đang chôn vùi cả tương lai đất nước, đến mức thậm chí có lúc nảy sinh ý định tự vẫn ngay tại Kim Loan Điện.

“Vì sao lại thành ra thế này? Vì sao?”

Trong tâm cung, Thái Văn Đế không ngừng than thở, ánh mắt đỏ ngầu, trông chẳng khác nào một con chó nhà tang.

Trong khi đó, công tác chuẩn bị dời đô về phía nam ở Thịnh Thiên Nam đang diễn ra hừng hực khí thế, nhưng toàn bộ hoàng cung vẫn chìm trong bầu không khí u ám nặng nề.

Cung điện xa hoa lộng lẫy, vàng son lấp lánh này, sắp sửa đổi chủ rồi.

Ngay khi lệnh dời đô chưa kịp thực thi, một vụ án động trời lại bất ngờ xảy ra!

Một vị đại thần phụ trách quân cơ bị phát hiện đã tham ô số bạc của tam quân, lên đến hơn tám vạn hai ngàn lượng. Thậm chí, những năm qua, hần còn bí mật bán các vật tư chiến lược như muối và sắt sang nước láng giềng, thu về số tiền khổng lồ.

Tin tức lan truyền như lửa cháy, khiến toàn bộ Thịnh Thiên, thậm chí hơn nửa Phong Quốc dậy sóng.

Dân chúng hoàn toàn mất sạch niềm tin vào triều đình, con thuyền rách nát lung lay của Phong Quốc lại bị khoét thêm một lỗ hổng lớn.

Con giận dữ của Thái Văn Đế như sấm rền. Hần quy toàn bộ trách nhiệm cho vị đại thần quân cơ này, xem đó là nguyên nhân dẫn đến thất bại thảm hại trong chiến tranh.

Ngay lập tức, Thái Văn Đế hạ lệnh cho Phong Vệ Môn truy nã kẻ tội đồ này và phải hành quyết trước khi đoàn dùi dờ rời khỏi kinh thành.

Đáng tiếc, vị đại thần này đã sớm chuẩn bị đường lui chu đáo. Hắn nhanh chóng cao chạy xa bay, để lại phủ đệ trống rỗng.

Khi Tiền Hồng, thống lĩnh Phong Vệ Môn, dẫn binh sĩ đến phủ đệ, mọi thứ chỉ còn lại một tòa nhà hoang vắng.

“Oanh!”

Với nét mặt lạnh lùng, Tiền Hồng tung một cước mạnh vào cánh cửa phủ.

“Tìm kiếm toàn bộ! Bắt hết những kẻ còn sống sót ở đây!”

Dưới mệnh lệnh của nàng, Phong Vệ lập tức hành động, lật tung cả phủ đệ lên.

Chẳng bao lâu, một binh sĩ vội vàng báo cáo: “Tiền Thống lĩnh, chúng tôi phát hiện một hầm bí mật dưới mặt đất. Trong đó có một số tài sản chưa kịp chuyển đi.”

“Dẫn đường!” Tiền Hồng lạnh lùng ra lệnh.

Tại hậu viện, một hầm bí mật được giấu kỹ dưới đồng cỏ khô hiện ra trước mắt.

Khi bước vào, ánh mắt Tiền Hồng lạnh lẽo như băng tuyết.

Trước mặt nàng là một đồng bạc lớn, ước tính khoảng hơn ba vạn lượng. Rõ ràng, đây là số tài sản mà tên đại thần không kịp mang đi.

“Số bạc này chỉ là một phần nhỏ, ít nhất hắn đã mang đi hơn năm mươi ngàn lượng!”

Số bạc 50.000 lượng này quả thật khiến người ta phải bàng hoàng, như thể một ngọn núi tiền chồng chất trước mắt. Chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến bất kỳ ai cảm thấy hít thở không thông.

Phanh!

Tiền Hồng không kiềm chế được cơn giận, tung một quyền mạnh vào chiếc giá gỗ nhỏ bên cạnh. Lực quyền mạnh mẽ đến mức biến chiếc giá thành một đồng vụn gỗ.

Chương 232

DTV EBOOK

“Những ngân lượng này chính là tiền trợ cấp cho các tướng sĩ đã hy sinh ngoài sa trường, là những đồng bạc mà các binh sĩ tại biên tái quanh năm gửi về nhà, là nguồn tiếp tế quân đội, là mồ hôi, máu và nước mắt của hàng ngàn dân chúng đóng thuế, là tính mạng của biết bao con người tươi sống!”

Lời nói của nàng vang lên, mỗi câu mỗi chữ đều đọng đầy sự phần nộ và đau đớn. Toàn thân nàng run lên, không phải vì sợ hãi, mà vì cơn giận dữ đã đạt đến đỉnh điểm.

Vốn đã theo quân đội nhiều năm, Tiền Hồng hiểu rõ ý nghĩa của từng lượng bạc này và sự hy sinh ẩn sau đó.

“Bất kể giá nào, mặc kệ hấn trốn đến chân trời góc bể, nhất định phải bắt hấn! Ta muốn đích thân xử lý tên cầu quan đó!” Tiền Hồng nghiêng răng, giọng nói lạnh lẽo như băng.

Ở vùng biên giới Vân Châu, một đoàn xe ngựa chạt đầy vàng bạc đang chạy như bay trên con đường phủ đầy bụi.

Trong chiếc xe ngựa dẫn đầu, quân cơ đại thần Cao Du Đông ngồi khoanh tay, khuôn mặt tràn đầy vẻ đắc ý xen lẫn sự nhẹ nhõm.

“Thật là hiếm, ta vẫn không hiểu tại sao Phong Vệ Môn lại biết được chuyện này và làm lộ hết cả kế hoạch.” Hấn thở dài, khuôn mặt dần lộ ra sự lạnh lùng. “Ban đầu, ta định mang số bạc này xuôi nam theo triều đình, giờ thì chỉ còn cách đầu quân cho mã tặc ở thảo nguyên thôi.”

Ngồi cạnh hấn là một thiếu niên khoảng 16-17 tuổi, khuôn mặt thanh tú nhưng ánh mắt hoảng sợ. Thiếu niên ngập ngừng hỏi: “Cha, chúng ta thật sự phải nương nhờ mã tặc sao? Nếu vậy, khi nào chúng ta mới có thể quay về Thịnh Thiên?”

Cao Du Đông mỉm cười, vuốt cằm, trấn an: “Đừng lo lắng, không bao lâu nữa thôi, chúng ta sẽ trở về Thịnh Thiên. Đến lúc đó, người thảo nguyên sẽ nắm giữ chính quyền.”

Nghe vậy, thiếu niên mới nở nụ cười vui vẻ, khuôn mặt hiện rõ sự phấn khích: “Hóa ra nhà chúng ta giàu như vậy! Trước kia, tại sao cha không nói cho con biết?”

Cao Du Đông bật cười lắc đầu: “Ngốc quá! Lúc trước nào dám tiêu xài, cha định chờ qua vài năm nữa, khi mọi thứ ổn định thì mới xuôi nam và dùng số tiền này. Nhưng không sao, giờ ta chỉ cần đem một phần bạc làm lễ vật cho người thảo nguyên, mua một chức quan, chẳng mấy chốc sẽ lại đứng vững ở Thịnh Thiên!”

Vài ngày sau, mùa đông chính thức bắt đầu với trận tuyết trắng xóa bao phủ cả vùng đất.

Đội quân mã tặc rốt cuộc đã tiến đến trước thành Thịnh Thiên, nhưng nơi đây chỉ còn là một tòa thành trống rỗng, không hề có quân đội phòng thủ.

Vào tháng mười hai năm Thái Văn thứ mười hai, mã tặc nhập quan. Đồ Ngõa Cáp Nhi, thủ lĩnh mã tặc, dễ dàng chiếm lấy kinh đô Thịnh Thiên mà không tốn nhiều sức lực.

Phong Quốc hoàng thất cùng triều đình đã hoàn toàn rút lui về phía nam, dời đô đến Giang Châu.

Đầu xuân năm sau, người thảo nguyên chính thức lập quốc, lấy tên Đại Võ, khai quốc niên hiệu là Thái Nguyên.

Năm Thái Nguyên thứ nhất, các bộ tộc thảo nguyên triệt để kiểm soát các châu phía bắc Phong Quốc, khởi đầu một thời kỳ xây dựng mới. Họ đưa người dân từ thảo nguyên – già trẻ, lớn bé – đến định cư tại các vùng đất vừa chiếm được, bổ sung nhân khẩu một cách quy mô.

Trong khi đó, kẻ từng tham ô hàng vạn lượng bạc, Cao Du Đông, giờ đây lại một lần nữa trở thành một quan chức nhỏ trong triều đình Đại Võ. Khi tin tức này truyền đến Nam Phong, triều đình Phong Quốc căm phẫn đến mức nghiêng răng ken két, chỉ ước được xé xác hắn ngay lập tức.

Thánh Quân Đồ Ngõa Cáp Nhi sau khi lên ngôi đã lập tức ban hành hai mệnh lệnh:

Bắt giữ các võ giả khắp nơi, truy tìm thần binh lợi khí còn sót lại trong giang hồ.

Tìm kiếm thợ rèn khắp thiên hạ, dùng trọng kim chiêu mộ người có thể rèn thần binh.

Ngay khi mệnh lệnh đầu tiên được ban bố, nó đã thổi bùng ngọn lửa phản kháng từ các võ giả khắp nơi.

Thời gian thấm thoắt, ba năm trôi qua như thoáng chốc.

Khai Nguyên năm thứ ba, Đồ Ngõa Cáp Nhi – kẻ sáng lập nên Võ Triều – cuối cùng cũng lĩnh hội được ý vị sâu xa trong câu nói: “Võ hiệp khơi loạn, phép cấm thành hư.”

“Thánh Quân bệ hạ, hai con trai của Bình Vân Vương đã bị đám võ phu giang hồ đánh chết trong thanh lâu. Đêm đó, chính Bình Vân Vương cũng bị tập kích. Nếu không nhờ bệ hạ ban thưởng lá bùa hộ thân, chỉ e rằng Bình Vân Vương đã chẳng thể toàn mạng.”

Trong điện Kim Loan lộng lẫy, tiếng báo cáo của vị quan Võ Triều vẫn quanh quẩn giữa không gian đầy uy nghiêm, phồn hoa. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Đồ Ngõa Cáp Nhi – vị Thánh Quân đang ngồi trên long y, sắc mặt âm trầm đến cực điểm.

“Đầu xuân đến nay, đây là lần thứ tư các công huân quyền quý bị đám võ phu tập kích, phải không?” Giọng nói của Đồ Ngõa Cáp Nhi trầm thấp, mang theo một vẻ uy nghiêm bẩm sinh khiến tất cả trong điện đều nín lặng.

Chương 233

DTV EBOOK

Dưới điện, năm vị đại thần đứng nghiêm, nhưng không ai dám trả lời. Đồ Ngõa Cáp Nhi khẽ thở dài, ánh mắt đầy u ám: “Người ta thường nói, nắm giữ chính quyền còn khó hơn giành được thiên hạ. Bây giờ trẫm mới thật sự thấu hiểu lời này.”

“Các vị ái khanh, nói xem, phải làm thế nào đây?”

Bình Vân Vương là một thủ lĩnh bộ tộc từng lập đại công khi tấn công các thành trì của Vân Châu. Sau khi lập quốc, Đồ Ngõa Cáp Nhi đã không tiếc công lao của những người này, phong thưởng họ hết mức để tạo nên một tầng lớp quý tộc trung thành, cùng chia sẻ lợi ích với triều đình. Bình Vân Vương là một trong những người trung thành nhất, được phong tước Di Tính Vương – một danh hiệu hiếm hoi trong Võ Triều.

Vậy mà giờ đây, vị Di Tính Vương ấy suýt chút nữa mất mạng ngay tại phủ mình. Nếu không nhờ tấm Tiên Đạo phù lục mà Đồ Ngõa Cáp Nhi ban cho, e rằng cả triều đình đã phải tổ chức tang lễ cho ông ta.

Bên dưới, không khí im lặng đến ngột ngạt. Lửa giận trong lòng Đồ Ngõa Cáp Nhi dâng lên như sóng lớn, đập tan sự kìm nén.

Phanh!

Hắn bất ngờ đập mạnh vào lan can long ý, giận dữ quát: “Từ Khai Nguyên năm thứ hai, các người đã thuyết phục trẫm ngừng truy bắt đám võ phu giang hồ, nhưng kết quả thì sao? Không những chúng không yên tĩnh lại, mà còn ngày càng ngang ngược hơn!”

“Giờ thì sao? Bình Vân Vương suýt chút nữa chết thảm ngay trong phủ của mình. Các người nói đi, rốt cuộc phải làm thế nào?!”

Qua ba năm, khí thế của vị thảo nguyên kiêu hùng này đã được rèn luyện đến mức kinh người, trở thành một khai quốc quân chủ với uy nghiêm tuyệt đối. Không khí trong điện Kim Loan như đông cứng lại, các thần tử đều cúi đầu, không ai dám thốt lên một lời.

“Thánh Quân bệ hạ, thần có một lời muốn tấu!”

Người phá vỡ sự im lặng là Cao Du Đông, vị thị lang xuất thân từ quân cơ đại thần của Phong Quốc.

“Cao ái khanh, có thượng sách gì, cứ nói đi.” Đồ Ngõa Cáp Nhi chậm rãi thu lại vẻ giận dữ, ánh mắt mang theo vài phần hài lòng nhìn vị thần tử trước mặt.

Ban đầu, Đồ Ngõa Cáp Nhi không hoàn toàn tín nhiệm Cao Du Đông, nhưng theo thời gian, ông đã chứng minh lòng trung thành của mình. Với những kế sách tàn nhẫn nhưng hiệu quả, Cao Du Đông đã giúp ổn định những người dân còn sót lại từ Phong Quốc, khiến họ ngoan ngoãn quy phục.

Nghe đâu, ở Nam Phong, đầu của Cao Du Đông bị treo giải thưởng đến một trăm ngàn lượng bạc. Mức thưởng đó thậm chí còn vượt cả số tiền ông từng tham ô trước kia.

Đồ Ngõa Cáp Nhi, làm sao có thể hoàn toàn tín nhiệm một kẻ giữa đường phản bội, đầu nhập vào quốc gia địch như vậy?!

Quả nhiên, phản đồ luôn là những kẻ tàn nhẫn nhất khi ra tay với đồng liêu cũ của mình, không hề nương tình hay chừa thủ đoạn nào.

“Thần kiến nghị,” Cao Du Đông tiến lên một bước, giọng nói đồng dục, “tái khởi động kế hoạch truy sát giang hồ võ phu. Đồng thời, ban lệnh treo thưởng cho những cái tên lừng danh nhất trong giới giang hồ, thực lực càng cao, danh tiếng càng lớn, tiền thưởng lại càng nhiều!”

“Người người đều trọng tài, có trọng thưởng tất có dũng phu. Chỉ cần ngân khố đủ dồi dào, ta tin rằng ngay cả bách tính từng thuộc Phong Quốc cũng sẽ không ngồi yên, vì lợi ích mà ra sức tìm kiếm, thậm chí bán đứng những kẻ từng là đồng minh.”

“Thần còn đề xuất, có thể lôi kéo một số võ phu ít nổi danh nhưng an phận, hứa cho họ lợi ích để bọn chúng tàn sát lẫn

nhau, nội đấu đến kiệt quệ.”

“Ngoài ra,” ông dừng lại, ánh mắt sáng lên, “Nam Phong tuy nhỏ bé, nhưng trước đây từng tồn tại một tổ chức gọi là Phong Vệ Môn, chuyên tập hợp các võ giả ưu tú. Ta nghi ngờ những cuộc tập kích gần đây đều có bóng dáng của bọn chúng nhúng tay.”

“Thần khẩn cầu bệ hạ, cho phép mang binh tiến đánh Tiểu Thúy Lĩnh – vùng đất phía Nam thuộc Nam Phong Quốc!”

Treo giải thưởng giết giang hồ võ phu, dùng binh đánh Nam Phong.

Hai kế sách này thật sự ngoan độc, từng chữ như dao, từng lời như lửa, khiến người nghe không khỏi cảm nhận được sự sắc bén và tàn nhẫn của nó.

Đồ Ngõa Cáp Nhi cười lớn, trầm giọng tán thưởng: “Hay, rất hay!”

“Ban lệnh truy nã, treo thưởng đầu những võ phu dám làm loạn, kích động để bọn chúng tàn sát lẫn nhau. Đây đúng là kế sách cao minh!”

“Còn về việc xuất binh đánh Nam Phong, cần tính toán cẩn thận hơn. Các khanh lập tức thẩm tra số lượng quân binh, báo lại cho trẫm sau.”

Nói xong, Đồ Ngõa Cáp Nhi khoát tay áo, ra hiệu bãi triều.

Dưới tiếng hô vang “Thánh Quân vạn tuế”, hân rời khỏi long ỷ, từng bước tiến về phía sâu trong hoàng cung.

Trên con đường nhỏ rợp bóng cây, Đồ Ngõa Cáp Nhi chậm rãi bước đi, trong lòng bất giác dâng lên cảm khái: “Vạn tuế? Nếu thật sự có thể sống đến mười ngàn năm thì tốt biết bao!”

Chương 234

DTV EBOOK

Hắn lắc đầu, ánh mắt xa xăm. Lúc này đây, Đồ Ngõa Cáp Nhi đã hiểu tại sao qua bao triều đại đổi thay, luôn có những quân vương khát khao trường sinh bất tử. Quyền lực là thứ khiến con người ta say mê. Một khi đã nếm trải cảm giác đỉnh cao của quyền uy, chẳng ai nỡ rời bỏ.

Nhưng đáng tiếc thay, trên đời quả thật có người tu tiên, sống trường sinh bất lão, song hắn – một quân vương nắm trong tay cả thiên hạ – lại không thể bước vào con đường đó.

“Thật đáng tiếc! Quả là đáng tiếc!”

Cảm giác tiếc nuối cứ mãi quấn quanh trong lòng, từng bước chân nặng nề đưa hắn đến một khu vực u tĩnh, biệt lập, ít người lui tới trong hoàng cung.

Trước cánh cửa gỗ cổ kính, Đồ Ngõa Cáp Nhi dừng lại, phát tay ra hiệu lui tả hữu thị vệ, sau đó khẽ khom người, cung kính bước vào.

Đây là một nơi đầy vẻ thần kỳ. Giữa khu biệt uyển, những dãy núi giả đan xen cùng dòng suối nhỏ róc rách, bên góc tường còn mọc lên vài cọng thảo dược kỳ lạ. Một gốc cây trong số đó thậm chí tỏa ra những tia sương mù mỏng manh, lượn lờ quanh thân cây, trông như vật không thuộc về thế gian.

Khi vừa bước vào, Đồ Ngõa Cáp Nhi – vị Thánh Quân hùng mạnh, uy nghiêm – lại bất ngờ lộ ra dáng vẻ khiêm nhường hiếm thấy. Bộ dạng của hắn như hoàn toàn khác biệt so với sự mạnh mẽ trước triều thần.

“Hoàng Bào Thượng Tiên, dạo này mọi việc vẫn tốt chứ?”

Dưới ánh sáng nhàn nhạt nơi góc biệt uyển, một người mặc áo bào vàng ngồi trên núi giả. Hai mắt khép hờ, thần thái thản nhiên tự đắc, phảng phất như toàn bộ thế gian chẳng đáng để ông ta bận tâm.

Đổi mặt với lời vắn an từ Đồ Ngõa Cáp Nhi, Hoàng Bào Lão Quái vẫn im lặng, chẳng buồn mở mắt, càng không thèm liếc nhìn vị quân vương đang đứng trước mặt.

Thấy thế, Đồ Ngõa Cáp Nhi cắn răng, cúi đầu hỏi: “Thượng Tiên, ta muốn cầu thêm vài tấm phù lục hộ thân, không biết có thể dùng vật gì để trao đổi với ngài?”

Hoàng Bào Lão Quái cuối cùng cũng mở mắt, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua hắn. Giọng nói nhàn nhạt, không chút cảm xúc: “Ngoài những pháp khí hình thức ban đầu hoặc vật liệu đặc thù, ta không hứng thú với bất kỳ thứ gì khác.”

Nghe vậy, sắc mặt Đồ Ngõa Cáp Nhi lập tức trở nên khó coi. Năm xưa, khi truy sát giang hồ võ phu để tìm kiếm những thần binh tuyệt thế, hắn đã dốc hết sức lực cả quốc gia, cử binh tỏa đi khắp nơi. Trong suốt hai năm, hắn vợ vét mọi báu vật trong giang hồ, từ thần binh lợi khí đến khoáng thạch kỳ dị.

Nhưng kết quả thì sao? Những thứ ấy chỉ đổi được một bộ công pháp tên gọi “Thổ Nguyên Quyết” cùng mấy tấm phù lục hộ thân.

Dẫu không rõ giá trị thực sự của công pháp và phù lục này là bao nhiêu, nhưng trong lòng hắn hiểu rõ: toàn bộ số bảo vật hắn đã cống nạp để đổi lấy chúng, giá trị chắc chắn gấp nhiều lần. Tuy nhiên, cho dù thấy bất công đến mấy, hắn cũng chẳng có lựa chọn nào khác. Hoàng Bào Lão Quái là người duy nhất mà hắn có thể tiếp xúc – một tu tiên giả thật sự, mà với loại người này, dù bị ép buộc, hắn vẫn phải cắn răng chấp nhận.

“Thượng Tiên, cả Võ Triều, thậm chí các châu thành lớn nhỏ, ta đều đã lật tung đáy, những vật ngài cần giờ thật sự khó mà tìm thấy nữa.”

Nói xong, hắn trầm ngâm một hồi, rồi lại tiếp tục: “Nhưng, ta dự định dẫn binh tấn công Nam Phong. Ở nơi đó, chắc chắn vẫn còn thần binh lợi khí và những khoáng thạch kỳ dị mà ngài muốn.”

Hoàng Bào Lão Quái khẽ mở mắt, nhàn nhạt đáp: “Tùy ngươi.”

Câu nói hờ hững ấy khiến Đồ Ngõa Cáp Nhi sửng người, rồi ngay sau đó, vẻ mặt hắn bùng lên sự mừng rỡ. Bởi lẽ trước

đây, Hoàng Bào Lão Quái luôn kiên quyết ngăn cản binh mã của hắn vượt qua Tiểu Thúy Lĩnh, dường như vì e ngại điều gì đó. Nhưng giờ đây, vị tiên nhân này lại bất ngờ thay đổi thái độ.

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của Hoàng Bào Lão Quái đã làm sáng tỏ sự nghi hoặc trong lòng Đồ Ngõa Cáp Nhi, đồng thời khiến hắn cảm thấy vừa thấp thỏm vừa bất an:

“Tùy ngươi thôi. Ta đã quyết định rời đi. Nơi đây linh khí quá mỏng manh, không còn giá trị để lưu lại.”

“Ngươi muốn tấn công Nam Phong thế nào, ta đều không can thiệp. Nhưng nếu phát hiện thêm pháp khí nguyên thủy hoặc khoáng thạch đặc thù, hãy cứ thu thập. Ta sẽ trở lại sau, và chúng ta có thể tiếp tục giao dịch.”

Nghe những lời này, Đồ Ngõa Cáp Nhi há hốc miệng, định giữ chân ông ta lại: “Thượng Tiên, ngài đột nhiên muốn rời đi, có phải do ta chiêu đãi không chu toàn? Nếu có chỗ nào chưa thỏa đáng, xin ngài cứ nói, ta sẽ sửa ngay!”

Hoàng Bào Lão Quái khẽ cười, giọng nói mang theo vẻ lạnh lẽo xa cách: “Nơi đây linh khí quá mỏng, không đủ để ta tĩnh tâm khổ tu. Ta cần tìm một nơi có linh mạch dồi dào, thử xem liệu có thể đột phá bình cảnh, tiến thêm một bước hay không.”

“Ngươi không cần giữ lại, ý ta đã quyết.”

Chương 235

DTV EBOOK

Nói đến đây, Đồ Ngõa Cáp Nhi hiểu rằng mọi nỗ lực níu kéo đều vô ích. Hắn đành cúi đầu ôm quyền, cắn răng nói: “Nếu đã như vậy, thần chỉ biết chúc Thượng Tiên con đường tu đạo hanh thông, trường tồn bất diệt.”

Khi bóng áo bào vàng khuất dần, Đồ Ngõa Cáp Nhi vẫn đứng lặng một lúc lâu. Trong đáy mắt hắn, vẻ tàn nhẫn lóe lên nhưng lại nhanh chóng bị thay thế bởi sự bất lực.

Ép giữ lại một tu tiên giả thần thông quảng đại như thế? Ý nghĩ ấy chỉ thoáng qua đã bị chính hắn tự dập tắt.

“Thí tiên ư? Chuyện ấy thật sự chỉ là hoang đường trong mộng tưởng.”

Khai Nguyên năm thứ tư, sâu trong Tiểu Thúy Lĩnh.

Râm râm!

Tiếng nước chảy xiết từ trên thác nước cuộn cuộn đổ xuống, thế mà ngay giữa dòng chảy dữ dội đó lại có một bóng người đang ngồi xếp bằng!

Đối diện với sự trùng kích mạnh mẽ từ thác nước, bóng dáng ấy vững như bàn thạch, bất động như núi. Thân hình hòa vào dòng chảy cuồn cuộn mà không hề lung lay, tựa như cả người đã khảm sâu vào tảng đá, hòa thành một thể với thiên nhiên.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, đột nhiên, đôi mắt của bóng người ấy mở ra.

Hai luồng tinh quang sắc bén từ trong mắt hắn bắn ra ngoài, sáng rực và sắc nhọn tựa như có thực chất.

“Rống!”

Người ngồi xếp bằng dưới thác nước đó chính là Lý Thanh.

Hắn ngửa cổ rống lên một tiếng, khí huyết trong cơ thể sôi trào mãnh liệt. Dòng nước cuộn cuộn đổ xuống bị chấn văng ra, tạo

thành một khu vực chân không nhỏ ngay dưới chân hắn.

Tiếng hét của Lý Thanh tựa như tiếng hổ gầm, mang theo uy áp ngập trời, vang vọng khắp núi rừng. Ngay lập tức, từ sâu trong rừng rậm vang lên âm thanh bụi cây xào xạc, một bóng dáng khổng lồ xuất hiện.

Đó là một con mãnh hổ thân dài gần bốn mét, cao khoảng hai mét, dáng vẻ hùng tráng. Nó đang ngậm trong miệng một con Cự Lộc nặng chừng năm, sáu trăm cân, thân thể lực lưỡng của nó khiến con mồi to lớn kia trông chẳng khác gì một món đồ chơi. Dù vậy, tốc độ của mãnh hổ không hề bị ảnh hưởng, nó vẫn lao đi cực nhanh qua các tán cây rậm rạp.

Chẳng mấy chốc, con mãnh hổ mang theo Cự Lộc đến bên đầm nước nơi thác đổ.

Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, Lý Thanh dừng việc tu luyện, nhẹ nhàng vọt người lên khỏi vị trí ngồi.

Chỉ thấy thân hình hắn nhẹ nhàng nhảy lên, sắp sửa chạm vào mặt nước thì mũi chân khẽ điểm một cái. Thật kỳ lạ, thân thể hắn không hề chìm xuống mà dường như mượn lực từ mặt nước, tiếp tục phi thân về phía trước.

Nếu lúc này có cao thủ Võ Đạo đứng gần đó, chắc chắn sẽ kinh ngạc mà cảm thán rằng khinh công của hắn đã đạt đến trình độ siêu phàm, đăng phong tạo cực.

Thực vậy, trong bốn năm ẩn tu nơi núi rừng, Lý Thanh đã đưa toàn bộ võ học mà mình lĩnh ngộ đến cảnh giới cực hạn.

Những chiêu thức mà hắn đã đạt đến Đại Thành giờ đây càng thêm thâm sâu, mỗi một động tác đều vượt xa giới hạn thông thường!

Tuy nhiên, Kim Thân Thuật vẫn là một ngoại lệ. Dù có sự hỗ trợ từ Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu, trong bốn năm khổ tu, Lý Thanh cũng chỉ mới miễn cưỡng đạt đến tầng thứ tư của công pháp này.

Vừa rồi, cảnh tượng hắn ngồi dưới thác nước chính là quá trình tu luyện tầng thứ tư của Kim Thân Thuật. Dưới dòng thác cuộn cuộn, thân thể hắn phải chịu đựng áp lực khủng khiếp, giữ nguyên một tư thế bất động trong thời gian dài. Điều kiện tu luyện hà khắc và gian nan như vậy khiến Lý

Thanh không khỏi nghi ngờ rằng Kim Thân Thuật không đơn giản chỉ là một môn võ học truyền thống thông thường.

Phanh!

Con mãnh hổ mà Lý Thanh đặt tên là Thùng Cơm, đem con Cự Lộc khổng lồ thả trước mặt hắn. Sau đó, nó còn dùng đầu mình cọ cọ vào người Lý Thanh, hành động đầy nịnh nọt.

Bốn năm qua, hình thể của Thùng Cơm ngày càng phát triển khủng khiếp. Nó lớn hơn hẳn một nửa so với những con mãnh hổ trưởng thành thông thường, cơ thể to lớn của nó tỏa ra một loại khí thế áp bách mạnh mẽ.

“Không tệ, ta không ngờ người lại có thể săn được con hươu đực vương trong rừng. Thật sự không uổng công ta bồi dưỡng.” Lý Thanh mỉm cười, một tay nhắc lấy cặp sừng lớn của Cự Lộc, nhẹ nhàng tán thưởng Thùng Cơm.

Vừa lên núi được một năm, Lý Thanh cùng Thùng Cơm đã phát hiện đầu Hùng Lộc vương, con hươu mạnh mẽ dẫn dắt cả bầy hươu trong khu vực này.

Khi đó, Lý Thanh từng nóng lòng muốn tự mình xuất thủ để săn giết con hươu đực này, nhưng lại bị Thùng Cơm ngăn cản. Nó kiên quyết muốn tự mình săn giết con mồi này, như thể muốn chứng minh bản thân.

Lý Thanh đương nhiên không phản đối, mà còn xem đây như một cơ hội để rèn luyện thêm dã tính cho Thùng Cơm.

Chương 236

DTV EBOOK

Cuộc săn này kéo dài suốt hơn ba năm. Con Hùng Lộc vương không chỉ cơ trí mà còn có sức mạnh phi thường, có thể đối đầu ngang ngửa với một con mãnh hổ trưởng thành như Thùng Cơm. Nhiều lần, Thùng Cơm bị sừng hươu sắc bén của nó húc tới mức lão đảo, trọng thương. May mắn thay, thể chất của Thùng Cơm vượt trội hơn hổ thường, không lâu sau đã hồi phục và tiếp tục cuộc săn.

“Cặp sừng hươu này quả thật là báu vật, vừa hay có thể kết hợp với nửa khúc Khổ Huyền Sâm còn lại để ngâm rượu uống.”

Lý Thanh vừa nói, vừa lấy ra một thanh trường đao sắc bén, bắt đầu xử lý con Hùng Lộc vương.

Bốn năm ở trong núi, việc săn bắt hầu như đều do Thùng Cơm đảm nhận. Hầu hết các loài dã thú trong vùng phụ cận đã bị nó săn sạch. May mắn thay, Tiểu Thúy Lĩnh là một khu rừng rộng lớn, chỉ cần đi xa hơn một chút vẫn có thể tìm được con mồi.

Lý Thanh nhanh nhẹn lột da con Hùng Lộc vương, cắt lấy cặp sừng và một cái chân sau to lớn. Những phần còn lại, bao gồm cả nội tạng, được ném hết cho Thùng Cơm.

Oành!

Một đồng lửa lớn bùng lên. Lý Thanh đặt cái chân hươu lên lửa để nướng, đồng thời xuyên vài chiếc bánh nướng, đặt bên lửa để hâm nóng.

“Haizz, ăn uống kiểu này suốt bốn năm, lương thực khô và gia vị đều đã cạn sạch.”

“Có lẽ đã đến lúc phải xuống núi một chuyến.”

Trải qua bốn năm ẩn mình trong núi, Lý Thanh cảm thấy mình gần như chẳng khác gì một dã nhân. Mỗi ngày, thức ăn chủ

yếu là thịt các loài dã thú như lợn rừng, hươu hoang, thậm chí thỉnh thoảng Thùng Cơm còn mang về cả Hùng Hạng Tử.

Dù vậy, trong bốn năm qua, hắn chưa bao giờ ngừng luyện võ. Võ Đạo của hắn đã tiến bộ vượt bậc, đạt đến cấp độ nội kinh đỉnh phong, tích lũy hùng hậu, nhưng lại không thể đột phá thêm.

Ngoài ra, hắn dành phần lớn thời gian còn lại để mài giũa tiến độ tu luyện Kim Thân Thuật. Tuy nhiên, hai vạc rượu thuốc Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu và Hổ Cốt Dưỡng Thân Tửu đã cạn kiệt từ lâu, khiến quá trình tu luyện trở nên chậm chạp như rùa bò.

“Thần Ý Cảnh...”

Lý Thanh thì thảo, ánh mắt hiện lên vẻ trầm tư sâu xa.

Trong những năm qua, hắn đã dần chạm đến ranh giới của Thần Ý Cảnh – một cảnh giới huyền diệu và khó nắm bắt. Nhưng đáng tiếc, đối với hắn, Hóa Kinh vẫn mơ hồ, giống như một tầng màn mỏng, có thể nhìn thấy nhưng lại không thể chạm vào.

Tuy vậy, hắn tin rằng Thần Ý Cảnh không còn xa. Chỉ cần nắm bắt được khoảnh khắc huyền diệu khó giải thích kia, hắn sẽ tiến vào Tông Sư chi cảnh.

Hiện tại, ở cấp độ nội kinh, hắn đã tích lũy đủ hùng hậu. Các môn ngoại gia võ học như Khinh La Thối, Kiếm Ảnh Bộ Pháp, Mãnh Hổ Chân Ý Hình, và Cổ Huyền Chùy Công đều đã đạt đến đỉnh phong.

Kim Thân Thuật cũng đã được luyện đến tầng thứ tư, đạt cảnh giới gần như bất nhập – đao thương thông thường khó có thể gây tổn thương. Trong giới cao thủ nội kinh, không phải ai cũng đủ khả năng làm tổn thương hắn.

Duy chỉ có Quy Tức Công, môn nội gia võ học duy nhất của hắn, dù đã tích lũy được một lượng nội lực nhất định, vẫn chưa đạt đến mức hùng hậu như mong muốn.

Đáng chú ý là, nếu tính cả thời gian sống tại Cực Dạ thế giới, tuổi của Lý Thanh giờ đã gần chạm mốc hai mươi sáu.

Trong cơ thể hần, khí huyết đã đạt đến trạng thái đỉnh cao chưa từng có, đây chính là thời kỳ mạnh mẽ nhất của nhân thể – đỉnh cao của sự cường thịnh.

Điều đặc biệt nhất chính là, Lý Thanh cảm nhận được cốt linh của mình đang rơi vào trạng thái đình trệ sinh trưởng. Dù đã gần hai mươi sáu tuổi, nhưng cốt linh trong cơ thể hần vẫn giữ nguyên tình trạng như lúc hai mươi lăm.

Hần bắt đầu suy đoán rằng, từ nay về sau, trạng thái cơ thể của mình sẽ mãi mãi dừng lại ở độ tuổi này, trừ khi tuổi thọ ban thưởng từ việc rèn đúc binh khí bị tiêu hao hết. Đến lúc đó, cơ thể hần mới bắt đầu thoái hóa như người bình thường, bước vào quá trình già yếu và khí huyết suy giảm.

“Không ai có thể trẻ mãi không già, nhưng vẫn có người mãi mãi tuổi trẻ,” Lý Thanh lẩm bẩm, trong ánh mắt lấp lánh sự đắc ý.

“Ai nói như thế? Ta có thể trẻ mãi!”

Nghĩ đến điều này, Lý Thanh cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Điều này có nghĩa là, chỉ cần hần tiếp tục rèn đúc binh khí để gia tăng tuổi thọ, hần có thể giữ mãi trạng thái thanh xuân của mình.

Đây chính là giấc mơ mà vô số người khát khao, nhưng không bao giờ với tới được. Vậy mà với Lý Thanh, nó lại trở thành một sự thật hiển nhiên.

Một bên, Thùng Cơm vẫn đang gặm nhấm đùi của Hùng Lộc, nhưng đôi mắt lớn của nó len lén liếc nhìn chủ nhân. Không hiểu sao, nó thấy chủ nhân của mình đang cười khúc khích, không khỏi nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu.

Phát hiện ánh mắt của Thùng Cơm, Lý Thanh lập tức dừng lại, cảm giác như vừa bị con hổ này khinh bỉ. Nụ cười tự mãn của hần lập tức cứng lại.

Chương 237

DTV EBOOK

“Khụ khụ... Chuẩn bị xuống núi một chuyến thôi. Ta có cảm giác Tông Sư chi cảnh đã rất gần rồi. Trong thời gian này, ngươi tạm ở lại trong núi, không sao chứ?”

Vừa nói, Lý Thanh dùng một thanh chủy thủ sắc bén, cắt lấy một miếng thịt từ chiếc chân to lớn của Hùng Lộc, nhét vào miệng thưởng thức.

Nghe thấy lời chủ nhân, giống như muốn bỏ rơi mình, Thùng Cơm lập tức cảnh giác. Nó ngừng nhai, toàn thân cứng đờ, đôi mắt to tròn chăm chú nhìn Lý Thanh.

“Ngao! Ngao!”

Tiếng gầm vang lên, như thể nó đang chất vấn: Tại sao lại bỏ rơi ta? Chẳng lẽ vì ta ăn quá nhiều?

Nhìn thái độ hoang mang của Thùng Cơm, Lý Thanh không khỏi bật cười. Hành động của nó như muốn chứng minh rằng: Ta có thể ăn ít hơn, ngươi đừng bỏ ta lại!

Nhận ra ý tứ mà Thùng Cơm muốn biểu đạt, Lý Thanh liếc nhìn nó, vẻ mặt có chút tức giận, nhưng cũng không kìm được mà đưa tay vuốt ve cái đầu hỏ to lớn. Bộ lông dày mượt của nó khiến động tác vuốt ve ấy càng thêm thuận tay.

“Ngốc hỏ, ngươi bây giờ bộ dạng này mà xuống núi, không biết sẽ dọa sợ bao nhiêu người. Thật sự quá gây chú ý!”

“Nghe ta, ngươi cứ ở lại trong núi. Đợi ta đạt thành Tông Sư chi cảnh, ta sẽ quay lại mang ngươi đi.”

“Yên tâm, cũng không lâu đâu. Tiện thể, ta muốn xem cái quốc gia mà đám mã tặc phía Bắc kia lập ra rốt cuộc là dạng gì.”

Nói đến đây, giọng Lý Thanh dần trở nên lạnh lẽo.

Với thực lực hiện tại, hắn đã vững tin rằng, ở cấp độ nội kinh, gần như không ai là đối thủ của mình. Ngay cả những cao thủ

nội kinh vang danh một phương, từng làm mưa làm gió, cũng chưa chắc là đối thủ xứng tầm.

Chỉ riêng lượng khí huyết hùng hậu trong cơ thể hắn, giống như sông dài biển lớn, nếu toàn lực bộc phát, tuyệt đối là sức mạnh quái vật cấp bậc.

Hơn nữa, với Kim Thân Thuật đạt đến cảnh giới đao thương bất nhập, Lý Thanh thậm chí tự tin rằng mình có thể đấu ngang với cao thủ Tông Sư chi cảnh.

Tuy nhiên, đó vẫn chỉ là dự đoán. Từ khi bước chân vào Võ Đạo, hắn chưa từng thật sự đối mặt với chiến lực của một cao thủ Hóa Kinh Tông Sư để biết rõ họ mạnh đến mức nào. Nhưng trong lòng, hắn tin rằng đối phương chắc chắn còn mạnh hơn so với tưởng tượng.

Dù vậy, Lý Thanh không mấy bận tâm, bởi hắn có linh cảm rằng ngày bước vào Tông Sư chi cảnh của mình đã cận kề. Chỉ cần một cơ hội thích hợp, mọi thứ sẽ được đột phá.

Vừa an ủi Thùng Com, Lý Thanh vừa thông thả cắn từng miếng thịt hươu nướng. Sau khi ăn xong, hắn bắt tay vào việc chế biến những gì còn lại.

Cặp sừng hươu của Hùng Lộc vương được cắt thành từng mảnh nhỏ. Lý Thanh lấy ra một vò rượu mạnh còn lại không nhiều, rồi bỏ nốt phần Khổ Huyền Sâm còn dư và những mảnh sừng hươu vào bên trong.

Như thế, một vò Khổ Sâm Sừng Hươu Tửu đã hoàn thành.

Đương nhiên, thứ rượu này không phải là loại được điều chế theo đơn thuốc chuẩn chỉnh, liệu có thể so với Hổ Cốt Tửu hay Ngũ Độc Tửu hay không, cũng không rõ.

Hắn uống một hớp rượu, ánh mắt sắc bén như nhìn về phía chân trời, tựa như đang chờ đợi một thời khắc quan trọng.

Võ Đạo thiên chương sắp đến hồi kết thúc...

Vân Châu, Lạc Vân Thành.

Đây là tòa thành chịu ảnh hưởng nặng nề nhất từ chiến loạn. Sau bốn năm dài đằng đẵng, thành trì này cuối cùng cũng được xây dựng lại, khôi phục phần nào trật tự vốn có.

Thế nhưng, đường phố giờ đây đã xuất hiện không ít những gương mặt đến từ thảo nguyên. Những kẻ này ngang ngược, kiêu căng, đi lại trên đường với dáng vẻ tự mãn như kẻ đứng trên người khác.

Cảnh tượng người phân biệt rõ ràng như nước với lửa này bắt đầu từ khi Đồ Ngõa Cáp Nhi đăng cơ. Từ đó, những bộ tộc đến từ thảo nguyên liền được ưu ái, địa vị cao ngất, trong khi bách tính Phong Quốc thì phải rút lui, nhún nhường mỗi khi đối diện.

“Cái bánh quế này được đại gia ngài yêu thích là vinh hạnh của ta, không cần phải trả tiền đâu.” Một người bán bánh quế đang gượng gạo nở nụ cười, khuôn mặt đầy sự bất đắc dĩ.

“Ha ha ha ha! Vẫn là người Phong Quốc các người biết làm người, ta thích!”

Kẻ đang ăn chực rõ ràng là người đến từ bộ tộc nào đó trên thảo nguyên. Hắn vừa nói vừa nhồm nhoàm nhét bánh vào miệng, đến mức lời nói phát ra cũng trở nên mơ hồ.

Vừa dứt lời, hắn lại tiện tay nhặt thêm vài miếng bánh quế trắng nõn, thơm phức rồi mới quay người rời đi.

Lúc này, một thanh niên dáng người cao lớn, thẳng tắp chậm rãi tiến tới. Hắn vô tình hay cố ý va chạm vào gã người thảo nguyên kia.

“Mẹ nó! Không có mắt à? Người, cái tên Phong Quốc Nhân đáng chết này, dám đụng vào ta...”

Hán tử thảo nguyên chưa kịp nói hết câu, lời đã nghẹn lại trong miệng.

Trước mặt hắn, người thanh niên vừa đụng phải mình đang cầm một bộ sừng hươu khổng lồ trên tay trái, còn sau lưng đeo một thanh cự chùy đồ sộ. Lối ăn mặc này chỉ cần liếc mắt đã biết ngay là người luyện võ.

Chương 238

DTV EBOOK

“Hừ, lại là một tên võ phu.” Hán tử thảo nguyên hừ lạnh, cố gắng ghi nhớ gương mặt người thanh niên. Trong đầu hắn đã có dự định quay về kiểm tra danh sách truy nã, xem thử người này có tên hay không.

Người mang theo sừng hươu đó không ai khác ngoài Lý Thanh. Suốt dọc đường, hắn đã chứng kiến không biết bao nhiêu cảnh người thảo nguyên ngang nhiên ức hiếp bách tính Phong Quốc.

Đáng tiếc, hắn chỉ có một mình, dù muốn quản cũng chẳng quản được bao nhiêu.

“Chủ quán, làm phiền gói cho ta hai phần bánh quế.”

Lý Thanh chuyển sừng hươu sang tay kia. Trên tay còn lại, không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một túi tiền, trên đó thêu hình đồ đằng của một bộ tộc thảo nguyên.

“Được rồi, khách quan, ngài chờ một lát!”

Không lâu sau, hai phần bánh quế đã được gói ghém cẩn thận. Chương quỹ nở nụ cười niềm nở, đưa bánh tới trước mặt Lý Thanh.

“Hai phần bánh quế, tổng cộng là năm đồng tiền. Ày, khách quan, năm đồng là đủ rồi, sao ngài lại đưa nhiều bạc vụn thế này?”

Lý Thanh nhận lấy bánh quế, khoát tay nói: “Số dư coi như trả luôn phần của người vừa rồi.”

Nói xong, hắn vừa ăn bánh quế, vừa chậm rãi dạo bước quanh thành.

Thành Võ Triều mới xây dựng này, từ các phương diện mà nói đều chẳng ra sao. Bách tính sống ở nơi đây chỉ miễn cưỡng có thể duy trì cuộc sống, tuyệt đối không thể nói là tốt đẹp. Những gì vừa xảy ra trên đường phố đã thể hiện rõ điều đó.

Sau hơn bốn năm ẩn mình trong núi, Lý Thanh quyết định tìm một nơi để dò la tin tức.

Rất nhanh, hắn tìm đến một cửa hàng buôn bán dược liệu nằm ở góc cuối khu phố.

“Chưởng quỹ, cái này người có thu không? sừng hươu Hùng Lộc !” Lý Thanh xách bộ sừng hươu bước vào.

Vừa nghe đến hai chữ “sừng hươu,” chưởng quỹ lập tức neho mắt, nhìn chăm chăm vào thanh niên cao lớn bước vào cửa.

Phanh!

Lý Thanh đặt bộ sừng hươu Hùng Lộc lên quầy, để mặc cho chưởng quỹ thỏa sức kiểm tra.

“Hắc hắc, khách quan, người nhầm rồi. Đây không phải là sừng hươu thật sự, chỉ là một bộ sừng hươu thông thường thôi,” chưởng quỹ nói với giọng nửa cười nửa chế giễu.

“Sừng hươu thật là loại mới mọc, chưa hóa cứng, đồ chơi đó mới có giá trị dược dụng. Còn thứ này, ta e rằng chẳng đáng bao nhiêu tiền!”

Tuy nhiên, hắn liếc qua bộ sừng rồi gật gù: “Nhưng mà, sừng hươu của người quả thực rất trắng lẹ. Chỉ tiếc, chỗ này lại bị cắt mất một đoạn. Nếu người muốn bán, ta nguyện trả ba lượng bạc, mua về để làm đồ trang trí.”

Nghe xong, sắc mặt Lý Thanh lập tức trở nên u ám.

Hóa ra, thứ hắn mang đến chỉ là sừng hươu thông thường, không phải loại sừng hươu thật sự mà hắn vẫn nghĩ. Không trách được trước đây khi cắt nó, hắn luôn cảm thấy có gì đó không giống với những chiếc sừng hươu mình từng thấy.

Thật đáng tiếc! Hắn vốn đầy hào hứng muốn ngâm một vò rượu khỏ sâm với sừng hươu, giờ xem ra phải bỏ đi hai chữ “sừng hươu,” chỉ có thể gọi là “rượu khỏ sâm trăm năm.”

“Thì ra là vậy,” hắn lẩm bẩm, đầy thất vọng.

Chưởng quỹ bật cười, nói tiếp: “Ha ha, tiểu ca, người chắc là võ giả, không phải thợ săn đúng không? Thợ săn già kinh nghiệm thường sẽ không nhận nhầm như vậy.”

Lý Thanh không phủ nhận, khẽ gật đầu rồi đáp: “Ân, bốn năm trước khi mã tặc đánh tới, ta đã chạy vào rừng sâu núi thẳm để tránh nạn. Một lần đi, vậy mà trôi qua hẳn bốn năm. Giờ đây trở về, ta cũng không biết tình hình của Võ Triều hiện tại ra sao.”

Hắn dừng lại một chút rồi nói thêm: “Chương quỹ, ngươi có thể kể cho ta nghe chút chuyện lớn nhỏ đã xảy ra từ khi Võ Triều lập quốc không?”

Nói xong, Lý Thanh lấy ra vài đồng bạc vụn, đưa thẳng tới trước mặt chương quỹ.

Vừa nhìn thấy bạc, mắt chương quỹ sáng rực như đèn lồng. Hắn ho nhẹ một tiếng rồi lập tức hóa thân thành một người kể chuyện, bắt đầu giảng giải từ khi Võ Triều lập quốc đến nay.

Cuộc nói chuyện kéo dài hơn nửa canh giờ, chương quỹ gần như miệng lưỡi lưu loát, không chút ngập ngừng.

“Cứ như vậy, triều đình dưới sự giật dây của cầu quan Cao Du Đông, đã khởi động lại lệnh truy sát võ giả. Tuy nhiên, lần này chỉ nhằm vào những kẻ sử dụng võ công gây rối loạn, còn đối với những người giang hồ an phận, thì triều đình cũng không quản tới.”

“Vì vậy, những gì ngươi nhìn thấy trên đường—lệnh truy nã treo giải thưởng lớn—đều là từ chuyện này mà ra.”

“Hơn nữa, phần thưởng cao đến nỗi, các phe trong giang hồ vì giành lấy mà đấu đá lẫn nhau. Chính vì tiền thưởng mà còn tự tàn sát nội bộ! Đúng là mẹ nó, không thể tưởng tượng nổi.”

Lý Thanh nghe đến đây, chợt nhíu mày, ánh mắt dần trở nên lạnh lùng và sắc bén.

Chương quỹ hạ giọng, thần sắc trở nên nghiêm trọng: “Nhưng mà, nghe nói những vụ ám sát quan lại Võ Triều gần đây đều như có dự mưu, tổ chức hẳn hoi.”

Chương 239

DTV EBOOK

“Thánh Quân nghi ngờ chuyện này không thoát khỏi sự nhúng tay của Nam Triều. Gần đây, còn nghe đồn triều đình có ý định động binh với Nam Triều. Các thành trì gần Tiểu Thúy Lĩnh đã bắt đầu tích trữ lương thực, binh mã một cách đáng kể.”

Chưởng quỹ nói đến đây, giọng đã hạ xuống mức gần như thì thầm, sợ lời mình truyền ra ngoài.

“Khách quan, ngài còn muốn nghe ngóng chuyện gì nữa không? Từ khi mất liên hệ với Tuyên Sơn Thành của Nam Triều, sinh ý của tiệm thuốc này đã khó khăn không ít. Nhưng liên quan đến thế cục hiện tại, ngài hỏi ta đúng người rồi.”

Nhìn bộ dạng chưởng quỹ tràn đầy tự tin, Lý Thanh khẽ lắc đầu, đưa nốt vài đồng bạc vụn còn lại cho đối phương rồi xách theo sừng hươu rời khỏi tiệm thuốc.

Thật ra, hắn không có ý định bán sừng hươu. Dù sao đây cũng là chiến lợi phẩm từ con Hùng Lộc Vương đã tung hoành trong rừng núi bao lâu nay. Ngay cả Thùng Cơm cũng phải mất đến ba năm mới bắt được nó. Chỉ đổi lấy mấy lượng bạc thì thật sự quá uổng phí.

Hơn nữa, hắn vốn không thiếu tiền, việc mang sừng hươu này theo chẳng qua chỉ là cái cớ để dò la tin tức về Võ Triều mà thôi.

“Không ngờ, Tiên Thông lĩnh trước khi dời về Nam lại có thể đưa kẻ tham ô quân phí phía sau màn ra ánh sáng. Đáng tiếc là không bắt được hắn, trái lại còn để cầu quan kia nhận được sự che chở trong Võ Triều.”

Lý Thanh vừa suy nghĩ vừa đưa ra quyết định. Hắn chuẩn bị lên đường tiến về Hoàng Đô Võ Triều hiện tại.

Nghe đồn rằng dù thời thế đã đổi thay, nhưng ở Thịnh Thiên bây giờ vẫn còn không ít giang hồ võ giả ẩn núp. Hơn nữa,

trong số đó, rất nhiều người mang theo lệnh truy nã với số tiền thưởng không hề nhỏ.

Ý nghĩ này khiến Lý Thanh không khỏi tò mò. Hắn thầm tự hỏi: Người nào đang có lệnh truy nã cao nhất hiện giờ? Liệu trong số đó, có khuôn mặt nào mà hắn quen biết hay không?

Sau khi cân nhắc, hắn lập tức hành động. Đầu tiên, Lý Thanh tìm một con ngựa trong Lạc Vân Thành, sau đó cẩn thận giấu bộ sừng hươu Hùng Lộc Vương vào không gian Cực Dạ Thế Giới của mình.

Sáng ngày hôm sau, hắn cưỡi ngựa rời khỏi thành, hướng thẳng về phía Hoàng Đô – nơi mà suốt mấy năm qua, hắn chưa từng quay trở lại.

Thịnh Thiên – nơi từng được xem là đất lành của Phong Quốc, trong ký ức của Lý Thanh đáng ra phải là một vùng đất tràn ngập cảnh ca múa thanh bình, yên liễu vẽ cầu, hay gió thoảng màn lụa xanh.

Thế nhưng, khi hắn đặt chân vào tòa Hoàng Đô này, thứ đầu tiên cảm nhận được lại là một cảm giác đè nén nặng nề. Người đi đường trên phố ai nấy đều mang vẻ mặt u sầu, giống như bầu trời bị phủ kín bởi một tầng mây đen không thể xua tan.

Ngay cả Hoàng Đô còn u ám đến thế này, tình cảnh của các châu thành khác trong Võ Triều thì không cần đoán cũng biết.

Trên khắp các con phố lớn ngõ nhỏ, có thể dễ dàng bắt gặp những lệnh truy nã treo giải thưởng, gương mặt của các võ giả trên đó đều đi kèm với những con số tiền thưởng khiến người ta giật mình.

Lý Thanh vừa đi dạo trong thành, vừa tiện tay nhặt một xấp lệnh truy nã. Trong đó ghi lại danh sách những võ giả có số tiền thưởng cao nhất trong mấy năm gần đây, cũng là những kẻ khó đối phó nhất trong giang hồ.

Cầm theo lệnh truy nã, Lý Thanh đi tới Đào Nguyên Tửu Lâu – một nơi hắn khá quen thuộc. Hồi trước, hắn từng mua liệt tửu tại đây để chế hai vạc rượu thuốc.

“Tiểu nhị, mang rượu ra đây. Cho ta hai vò Đông Mai rượu tốt nhất.”

“Thêm ba cân thịt bò kho tương, dầu đậu phộng, và móng giò kho đỏ.”

Không cần nhìn thực đơn, Lý Thanh ngồi xuống, lập tức gọi món như thường lệ trước kia.

Nhưng ngoài dự đoán của hắn, tiểu nhị đeo khăn lau trên vai lại lộ ra vẻ khó xử. Hắn cúi đầu nói:

“Khách quan, Đông Mai rượu trong tiệm chúng ta hiện nay chỉ bán cho người thảo nguyên.”

“Còn nữa, Võ Triều mấy năm gần đây cấm giết trâu, nên từ lâu không còn bán thịt bò kho tương.”

Nghe xong, Lý Thanh khẽ nhíu mày, thầm mắng trong lòng: Quy củ của người thảo nguyên thật phiền phức. Vì để thể hiện cái gọi là thân phận cao quý, khắp nơi đều đặt ra đủ loại đặc quyền và quy định.

“Vậy được rồi, cho ta một vò Thiêu Dao Tử và Cừu Uẩn Xuân. Thịt bò kho tương đổi thành thịt lừa đi.”

“Vâng, khách quan, ngài chờ một lát!” Tiểu nhị cung kính cúi người rồi lui vào bên trong.

Nhìn bóng dáng tiểu nhị rời đi, Lý Thanh lẩm bẩm: “Con người mà, càng thiếu cái gì lại càng thích khoe khoang cái đó.”

Nói xong, hắn bắt đầu lật xem xấp lệnh truy nã trong tay, cẩn thận tìm kiếm những gương mặt quen thuộc giữa những danh sách dài dằng dặc.

Không lâu sau, bên cạnh hắn xuất hiện một gã thương nhân có dáng vẻ khôn khéo, đôi mắt láo liên, đầy tinh ranh.

“Vị gia này, ngài là thợ săn tiền thưởng à?”

Chương 240

DTV EBOOK

“Có cần ta giới thiệu cho ngài một chút về những người trong danh sách lệnh truy nã không? Tin tức về những kẻ này, ta nắm rõ không sót một mảy may.”

Thợ săn tiền thưởng – đúng như tên gọi, là những người chuyên săn lùng và tiêu diệt những võ giả bị truy nã để nhận tiền thưởng. Loại người này thường võ công cao cường, ham mê tiền bạc, và còn nhắm đến những ưu đãi cùng các điều kiện hấp dẫn mà Võ Triều đưa ra.

Đương nhiên, khi đã có thợ săn tiền thưởng, thì những con buôn tình báo chuyên khai thác lệnh truy nã cũng xuất hiện không ít.

Gã đang tiếp cận bên cạnh Lý Thanh lúc này chính là một con buôn tình báo, chuyên cung cấp thông tin liên quan đến các lệnh truy nã.

“Người cứ nói thử xem, số tiền thưởng của các võ phu này được xác định dựa trên tiêu chí gì?” Lý Thanh liếc nhìn hắn, nhàn nhạt hỏi.

Con buôn tình báo liền nở nụ cười nịnh nọt, nói ngay: “Vị gia này, tiền truy nã chủ yếu là căn cứ vào thực lực của đối tượng mà định ra!”

“Võ giả Ngoại Kinh thường chỉ ở mức ngàn lượng bạc, còn Nội Kinh Võ Phu thì đạt tới vạn lượng. Về phần Hóa Kinh Tông Sư, hiện tại trong danh sách chỉ có một người, và đầu của hắn được định giá tới 180,000 lượng bạc. Ai giết được hắn thì lập tức được phong hầu tiến tước!”

“Đương nhiên, đối với các võ giả có cùng cấp độ thực lực, số tiền truy nã cũng sẽ được điều chỉnh dựa trên danh tiếng và mức độ nguy hại mà họ gây ra.”

Lý Thanh nghe xong, gật gù. Những điều hắn vừa nghe thực sự hợp lý. Hắn quyết định thuê con buôn tình báo này để tìm

hiểu kỹ hơn về tình trạng của các võ phu bị truy nã hiện nay.

“Tất cả các võ phu bị truy nã, người đều nắm rõ cả sao?”

Đôi phương võ mạnh vào ngực, đồng dục bảo đảm: “Không dám nói là biết hết, nhưng ít nhất ta cũng rõ tám, chín phần mười. Nếu vị gia này có đề mắt tới mục tiêu nào, cứ việc hỏi ta. Ta nhất định sẽ cung cấp toàn bộ thông tin cơ bản về hắn.”

“Tốt, vậy để ta chọn trước một người. Người nói cho rõ.” Lý Thanh mở xấp lệnh truy nã trong tay, ngón tay chỉ vào một cái tên rồi hỏi:

“Nói xem, cái tên Hồn Thiên Ma Đầu Tề Khang này rốt cuộc đã làm gì mà bị treo giải thưởng tới 68,000 lượng bạc?”

Lý Thanh vốn rất bất ngờ khi thấy cái tên Tề Khang xuất hiện trên danh sách truy nã. Nhưng sau đó ngẫm lại, hắn cũng không quá ngạc nhiên. Tề Khang vốn là một thôn dân sống bên ngoài Vọng Viễn Thành, rất có khả năng căm ghét mã tặc thảo nguyên.

“Hắc, vị Hồn Thiên Ma Đầu này không phải là hạng người tầm thường đâu!” Con buôn tình báo thấp giọng, bắt đầu giải thích.

“Hắn đã đạt tới cấp độ Nội Kinh từ bốn năm trước, hiện tại nội lực lại càng hùng hậu đáng sợ. Nghe đồn, nội lực của hắn thậm chí vượt qua nhiều cao thủ lão luyện!”

“Sở dĩ tiền truy nã của hắn được định tới 68,000 lượng không chỉ vì hắn từng giết rất nhiều người của các bộ tộc thảo nguyên, mà còn bởi vì Thánh Quân hiện tại đang đề mắt đến bí tịch võ công mà hắn tu luyện.”

“Nghe đồn, võ công của hắn vô cùng tà dị. Hắn có thể hút toàn bộ nội lực của kẻ bị giết và biến thành sức mạnh của chính mình. Người thử nghĩ xem, đáng sợ đến mức nào!”

“Người bình thường phải luyện tập hơn mười năm mới tích lũy được nội lực hùng hậu, nhưng đối với hắn, chỉ cần giết vài người trong một khoảng thời gian ngắn là có thể đạt được điều đó.”

“Nếu môn võ công này rơi vào tay triều đình, thì đúng là nguy to.”

Lời cuối cùng của gã khiến Lý Thanh khẽ nhú mày, trong lòng hiện lên ba chữ Thệ Mệnh Quyết.

Trong lòng Lý Thanh không khỏi hiện lên ba chữ Thệ Mệnh Quyết. Ngay từ khi còn trong mộ phủ năm đó, hắn đã từng đoán rằng Trích Tinh Thần Thâu Ninh Viễn đã đưa môn tà công này cho Tề Khang tu luyện.

Sau này, khi Tề Khang cùng hắn trở thành những người nổi danh giang hồ, lọt vào hàng ngũ năm đại tân tinh thế hệ trẻ, Lý Thanh liền xác nhận rằng Tề Khang đích thực đã tu luyện Thệ Mệnh Quyết.

“Người nói thử xem, vì sao vị môn chủ của Cửu Liên Môn và Tử Liên hộ pháp kia cũng bị truy nã? Chẳng lẽ Cửu Liên Môn không cùng mọi người xuôi Nam?” Lý Thanh tiếp tục hỏi, lần này nhắm đến một vấn đề mà hắn rất quan tâm.

Trong danh sách lệnh truy nã, Hắc Liên môn chủ có giá trị tới 180,000 lượng bạc, còn Tử Liên hộ pháp cũng không hề kém cạnh với 53,470 lượng. Mức tiền thưởng cao như vậy quả thực khiến người ta tò mò.

Con buôn tình báo lạng lẽ lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ người trước mặt mình rốt cuộc là loại cao thủ thế nào, mà câu nào cũng nhắm tới nội kinh đại cao thủ hoặc Hóa Kinh Tông Sư.

Dẫu vậy, hắn vẫn cẩn thận trả lời:

“Kỳ thực, Cửu Liên Môn tại cả Nam lẫn Bắc đều có thế lực. Tính cả Hắc Liên môn chủ, thì ở phương Bắc vẫn còn sáu đóa hoa sen. Cơ nghiệp lớn như vậy, sao có thể nói bỏ là bỏ ngay được.”

Chương 241

DTV EBOOK

“Hắc Liên môn chủ bị treo giải thưởng cao như vậy, nguyên nhân chính là vì Thánh Quân hiện tại rất đề mắt tới các thần binh tuyệt thế lừng danh trên giang hồ. Thậm chí, triều đình không tiếc tiền bạc để tìm kiếm những thợ rèn có khả năng rèn đúc các thần binh lợi khí.”

“Nói trắng ra là, triều đình bao lần ra tay với các võ giả, mục đích chính vẫn xoay quanh hai thứ: võ công truyền thừa và thần binh lợi khí.”

“Mà Yêu Dao Hồng Liên, một trong những tuyệt thế thần binh nổi danh nhất trên giang hồ, dĩ nhiên là mục tiêu hàng đầu của triều đình.”

“Chừng nửa năm trước, có người phát hiện tung tích của Tử Liên hộ pháp ở châu thành Lương Châu. Ngay lập tức, triều đình điều động mấy ngàn kỵ binh tinh nhuệ, hùng sức toàn thành để bắt giữ nàng.”

“Tử Liên hộ pháp đã từng rơi vào tình cảnh nguy hiểm cận kề cái chết, thậm chí thiếu chút nữa mất đi cả Yêu Dao Hồng Liên trong tay.”

“Cuối cùng, chính Hắc Liên môn chủ đích thân ra tay. Ông ta một mình cầm Yêu Dao Hồng Liên, cường thế xông ra, một hơi chém giết ba, bốn trăm kỵ binh tinh nhuệ. Ông ấy thậm chí còn khiến toàn bộ đội quân kỵ binh hoàn toàn sụp đổ, mất cả sĩ khí.”

Trong lúc nghe câu chuyện, món ăn trên bàn cũng đã được dọn lên. Lý Thanh vừa nghe vừa thông thả thưởng thức đồ ăn, ánh mắt dần dần hiện lên tia thán phục.

Hắn nhớ lại, trước đây từng có dịp gặp Tử Liên hộ pháp một lần. Tuy nhiên, điều khiến hắn ngưỡng mộ nhất vẫn là thực lực mạnh mẽ của Hắc Liên môn chủ. Một mình một đao, ông ta

dám đối mặt với mấy ngàn kỵ binh mà vẫn xuất thủ tàn nhẫn, sắc bén đến mức làm tan vỡ cả sĩ khí địch quân.

“Hóa Kinh Tông Sư, đây mới là phong thái đỉnh cao mà một cao thủ nên có!” Lý Thanh cảm thán trong lòng.

Hắn bắt giác nhớ lại cảnh Vọng Viễn Thành năm đó bị mã tặc công phá. Lã Quảng Hoành – vị tướng quân cầm trong tay Huyền Vũ Thương – từng xông pha giữa biển kỵ binh mấy vạn người, không chút sợ hãi. Vị tướng quân ấy từng liều mình mở đường máu, suýt chút nữa khiến cả cục diện chiến trường thay đổi.

Còn Hắc Liên môn chủ, ngay trong thành trì, một mình một đao, ngang nhiên chém giết mấy trăm kỵ binh, làm tan rã toàn bộ ý chí chiến đấu của địch. Chỉ nghĩ đến thôi, trong lòng Lý Thanh cũng trào dâng cảm xúc sôi sục.

“Ha ha ha, rượu ngon! Quả nhiên thống khoái!” Lý Thanh nâng vò liệch tửu lên, uống một hơi lớn, cảm giác thoải mái lan tỏa khắp cơ thể.

Lý Thanh cầm trong tay tờ lệnh truy nã, mà lệnh này đại biểu cho hơn phân nửa thế lực giang hồ của Võ Triều.

Hầu hết những võ giả có huyết tính đều gia nhập vào dòng lũ ám sát tàn bạo nhắm tới bộ tộc thảo nguyên. Theo thời gian trôi qua, làn sóng này ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Những cao thủ giang hồ mà Lý Thanh từng biết, không ít người trong số họ giờ đây cũng đã bị treo giải thưởng lớn.

Ví dụ như Trích Tinh Thần Thâu Ninh Viễn, kẻ tuy ngoài mặt bất cần đời nhưng lại cực kỳ căm hận triều đình Phong Quốc. Khi đối phó với đám mã tặc thảo nguyên, hắn ra tay dứt khoát, nhanh gọn đến mức khiến người ta phải tán thưởng.

Có không ít đại thần trọng yếu của Võ Triều đã mất mạng trong tay hắn. Đáng kể nhất là lần hắn tìm ra cơ hội, thừa lúc sơ hở mà hạ sát một vị tộc trưởng của bộ tộc thảo nguyên từng theo Đồ Ngõa Cáp Nhi tranh đoạt thiên hạ.

Bởi vậy, tiền thưởng trên đầu Ninh Viễn đã lên đến chín vạn lượng – con số gần sánh ngang với mức treo thưởng tối thiểu của một Tông sư cấp cao.

Theo quy tắc, cao thủ nội kinh được treo thưởng theo đơn vị vạn lượng bạc, còn Tông sư cấp cao thì khởi điểm từ một trăm ngàn lượng.

Cũng may, trên thế gian này không có nhiều Tông sư đến mức khiến triều đình thảo nguyên phải đau đầu vì khoản tiền khổng lồ để chi trả.

Đương nhiên, tiền thưởng cao ngất ngưỡng của Ninh Viễn có thể xuất phát từ một vài nguyên nhân khác – điều này chỉ là suy đoán của Lý Thanh.

Trong tửu lâu, sau khi nghe xong lời kể từ một con buôn chuyên thu thập tin tức, Lý Thanh vui vẻ thưởng cho hắn một lượng bạc.

Khi đã ăn xong rượu và đồ ăn tại Đào Nguyên tửu lâu, sắc trời bên ngoài cũng dần tối đen như mực.

Trên đường phố, Thịnh Thiên về đêm không còn giữ được sự phồn hoa như ngày trước. Gần như tất cả các nhà đều đóng chặt cửa lớn, chẳng còn thấy bóng người qua lại.

Mang theo hơi men trong người, Lý Thanh không vội xua tan cơn say. Hắn để cơn len lỏi vào huyết quản, tạo nên cảm giác tê liệt nhẹ trong đầu óc.

“Luyện được một thân tuyệt đỉnh võ nghệ mà không giết vài tên cầu quan, quả thật là phí phạm!”

Hắn khẽ lẩm bẩm một tiếng, thân hình thoát cái đã biến mất vào bóng tối nơi góc phố.

Dù thường ngày Lý Thanh hành sự khá thận trọng, điều đó không có nghĩa hắn là kẻ không có chút huyết tính nào.

Thận trọng và sợ hãi là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt!

Chương 242

DTV EBOOK

Hiện tại, chỉ cần hấn không tự tìm đường chết, với võ công cao cường, dù một mình đối mặt với hàng ngàn quân đội trên thảo nguyên rộng lớn, cũng chẳng ai có thể dễ dàng uy hiếp đến tính mạng của hấn. Đặc biệt trong những khu phố ngõ ngách phức tạp của thành thị, khinh công hiện tại của Lý Thanh đủ để hấn đi lại tự do không chút cản trở.

Khi tính mạng đã được đảm bảo, trên đường đi chứng kiến nhiều chuyện bất bình, Lý Thanh tự nhiên muốn đứng ra thể hiện khí phách của mình.

Thành Thịnh Thiên được chia làm ba khu vực: ngoại thành, nội thành nơi tập trung người giàu có quyền quý, và cuối cùng là hoàng thành trung tâm quyền lực.

Kể từ khi võ giả giang hồ vi phạm cấm lệnh, an ninh nội thành ngày càng được thắt chặt, tuần tra phòng vệ cũng nghiêm ngặt hơn, gần như không để lại bất kỳ góc chết nào.

Mỗi đêm, binh lính đều được bố trí đóng giữ và tuần tra khắp các khu phố nội thành. Bất kỳ ai còn đi lại vào ban đêm đều bị chặn lại và tra hỏi kỹ lưỡng, không chừa bất cứ nghi vấn nào.

Tuy nhiên, đối với Lý Thanh, việc tránh né các đội tuần tra này chỉ là một chút phiền toái mà thôi.

Với Đại Thành kiếm ảnh bộ pháp và Khinh La Thối, hấn có thể dễ dàng di chuyển không một tiếng động, tựa như bóng ma lướt qua mà chẳng ai hay biết.

Đêm nay, trong nội thành Thịnh Thiên, một bóng đen hòa lẫn vào màn đêm, lợi dụng các tòa kiến trúc cao lớn để làm nơi ẩn nấp lý tưởng.

Dưới mái hiên, bên cạnh tường cao, hay trên những mái nhà, Lý Thanh tự nhiên như cá gặp nước. Đám lính tuần tra trên đường phố không hề phát hiện sự hiện diện của hấn.

Nhờ bóng đêm che chở, hắn bí mật đột nhập vào nội thành. Nội lực giúp hắn đẩy lùi hơi men trong cơ thể, đưa trí óc trở lại trạng thái tỉnh táo và cảnh giác cao độ.

Hắn hiện tại chỉ cảm thấy bản thân như đang tham gia vào một trò chơi tiềm hành ám sát, mỗi bước đi đều đầy kích thích và hồi hộp.

Rốt cục, trước mặt hắn là một tòa phủ đệ với biểu tượng rõ ràng của bộ tộc thảo nguyên. Lý Thanh lập tức dừng lại, quan sát cẩn thận.

Chờ đến khi đội thủ vệ trên đường vừa đi khuất ở một góc rẽ, còn đội tuần tra kế tiếp chưa tới, hắn hơi dùng lực ở hai chân, nhẹ nhàng bay qua bức tường cao như một bóng ma.

Vừa đáp xuống phía sau một tảng đá lớn trong sân, Lý Thanh tận dụng nó làm nơi ẩn nấp, cẩn thận đánh giá quang cảnh bên trong phủ đệ.

Tòa phủ đệ này quy mô không lớn, bố cục khá đơn giản, dễ dàng nhận ra gian phòng chính giữa là chủ trạch.

Khi Lý Thanh đang chuẩn bị hành động, hắn phát hiện có một hạ nhân bung mâm đồ ăn tinh xảo đi về phía một gian phòng trông rất bình thường.

Hắn khẽ ghi nhớ vị trí gian phòng này, sau đó lặng lẽ tiến về phía chủ trạch để thăm dò.

Đúng như dự đoán, trong chủ trạch tuy có người nhưng rõ ràng không phải chủ nhân thực sự của phủ đệ.

“Thỏ khôn có ba hang, xem ra vẫn là cẩn thận.”

Lý Thanh khẽ cười, rồi nhẹ nhàng quay lại, hướng đến gian phòng bình thường mà người hạ nhân vừa bước vào.

Vừa đến gần, hắn đã nghe thấy âm thanh rên rỉ khe khẽ vọng ra từ bên trong.

“Khá lắm! Không ngờ lại đang bận tạo tiểu nhân nhi thế này!”

Hắn lẩm bẩm một cách mỉa mai, chợt hiểu ra lý do vì sao khuya như vậy vẫn còn có đồ ăn ngon được mang đến.

Cười khẩy, Lý Thanh tiện tay nhặt một viên đá cỡ bằng hạt táo xanh từ trong sân, chuẩn bị hành động.

Đứng trước cửa, hấn dồn nội lực, khiến khí huyết trong cơ thể cuộn trào, tứ chi căng tràn kinh lực.

Cửa phòng bật mở. Chỉ trong nháy mắt, viên đá trong tay hấn bay vút đi, rồi ngay lập tức, thân hình Lý Thanh lao tới như mãnh hổ săn mồi, một tay chộp lấy cổ người đàn ông thảo nguyên trong phòng.

“Khụ...”

Người đàn ông chưa kịp phản ứng đã bị Lý Thanh bóp cổ chặt như gọng kìm, không thể phát ra một âm thanh nào.

“Đàng hoàng chút, nếu không ta bóp chết ngươi ngay bây giờ.”

Giọng nói lạnh lẽo của Lý Thanh vang lên, mang theo sát khí không hề che giấu. Cảm nhận lực đạo đáng sợ từ bàn tay hấn, người đàn ông thảo nguyên không chút nghi ngờ gì về khả năng giết người của kẻ trước mặt.

“Phong Quốc võ giả...”

Ý thức được thân phận đối phương, cơ thể hấn run rẩy, lạnh toát từ đầu đến chân. Hấn biết rõ những lời đồn đãi khét tiếng về các võ giả này, cùng số lượng đồng bào thảo nguyên đã chết dưới tay họ trong những năm qua.

Không ngờ, hôm nay tới lượt hấn.

Nỗi sợ hãi tột độ tràn ngập trong lòng, khiến toàn thân hấn như nhũn ra, run lên từng hồi.

Dưới thân hấn, người phụ nữ đã bị viên đá của Lý Thanh làm bất tỉnh. Với kỹ năng nội kinh tinh diệu, lực đạo của hấn vừa đủ để đánh ngất mà không gây nguy hiểm.

“Ta hỏi, ngươi trả lời. Hiểu không?”

Chương 243

DTV EBOOK

Lý Thanh nở một nụ cười, nhưng nụ cười đó khiến người đàn ông thảo nguyên càng thêm kinh hãi. Hắn vội vàng gặt đầu, biểu thị sẽ phối hợp hoàn toàn.

“Rất tốt. Nhưng trả lời ta thì phải thành thật, không được giấu diếm.”

Nói xong, Lý Thanh buông tay, kéo hắn ra khỏi ổ chần rồi ném mạnh xuống đất, không quên giữ ánh mắt cảnh giác.

“Vị võ giả dũng sĩ này, xin tha cho ta một mạng! Vô luận ngươi muốn ta làm gì, ta đều nguyện ý!” Người thảo nguyên chẳng chút do dự, quỳ xuống đất, hoàn toàn không còn chút khí phách.

Nhìn cảnh tượng hèn mọn trước mắt, Lý Thanh cười lạnh, giọng nói trầm thấp vang lên: “Nói cho ta biết, Cao Du Đông ở đâu? Hắn sống tại đường nào, phủ đệ nào?”

Người thảo nguyên thoáng ngẩn ra, trong lòng ngập tràn khó hiểu. Hắn vốn tưởng Lý Thanh sẽ hỏi điều gì nhạy cảm hơn, ai ngờ chỉ là một câu hỏi về địa chỉ của một người Phong Quốc.

Dẫu sao, địa chỉ của Cao Du Đông cũng không phải bí mật. Hắn vừa định mở miệng thì bắt gặp ánh mắt sắc bén đầy uy hiếp của Lý Thanh, khiến hắn không dám chậm trễ.

“Tại nội thành, Bình Hưng đường phố. Hắn là thị lang, có phủ đệ riêng, ngươi chỉ cần đi dạo một chút là sẽ tìm được.”

Người thảo nguyên gấp gáp bổ sung: “Vị võ giả dũng sĩ này, xin hỏi ngài còn gì cần hỏi nữa không?” Hắn nhìn Lý Thanh với ánh mắt khẩn cầu, khao khát giữ được mạng sống.

Nhưng rất tiếc, Lý Thanh không hề có ý định tha mạng cho hắn. Giang hồ hiểm ác, hắn hiểu rõ nếu để người này sống, ngày mai thân phận hắn sẽ bị bại lộ. Trong mắt Lý Thanh, những người thảo nguyên trong thành này chẳng ai là vô tội.

“Không còn gì. Rất cảm tạ người đã trả lời.”

Lý Thanh cười sáng lạn, để lộ hàm răng trắng đều, nhưng nụ cười đó lại khiến người thảo nguyên lạnh sống lưng.

Chỉ nghe một tiếng “tạch”, cổ của người thảo nguyên gãy gọn trong tích tắc. Kẻ từng lập công lớn cho Đồ Ngõa Cáp Nhi, giờ đây, chết mà không kịp cảm nhận đau đớn.

Làm xong mọi việc, ánh mắt Lý Thanh chuyển sang người phụ nữ vẫn đang bất tỉnh trên giường. Hắn khẽ thở dài:

“Ai, thật sự là phiền phức.”

Hắn biết rõ, người thảo nguyên đã chết, ngày mai người phụ nữ này cũng không thể thoát khỏi kết cục bi thảm. Những người sống sót trong hoàn cảnh như thế này thường không được tha thứ.

Sau một hồi suy nghĩ, Lý Thanh quyết định dùng chăn mền bọc kín nàng lại. Sau đó, hắn cũng nàng rời khỏi phòng, hướng về phía Tế Liễu Nhai – nơi tập trung các thanh lâu trong thành.

Đến nơi, hắn tùy tiện tìm một nhà thanh lâu và an trí nữ nhân kia xuống. Đối với cuộc sống tiếp theo của nàng, hắn không muốn cũng chẳng thể can thiệp. Hắn tự nhận mình đã làm đủ để giữ lòng không áy náy.

Khi rời khỏi thanh lâu, ánh mắt Lý Thanh trở nên sắc lạnh hơn bao giờ hết.

“Tiếp theo, chính là Cao Du Đông.”

Giọng nói của hắn như băng giá, không mang chút cảm xúc nào. Đối với tên tham quan đã t·ham ô· vô số ngân lượng, Lý Thanh chẳng có nửa điểm hảo cảm.

“Đêm nay, thuận tay làm thịt hắn luôn, để tâm trí ta nhẹ nhõm một chút.”

Nội thành, Bình Hưng Nhai.

Sau khi trở lại Thịnh Thiên, Cao Du Đông liền không chút do dự dùng số ngân lượng tích lũy bấy lâu để nhờ Tham Mạc tu sửa một tòa phủ đệ xa hoa, rộng lớn hơn trước gấp bội.

Lúc này, với thân phận mã tặc từng bước xây dựng triều đại, hắn hoàn toàn không cần kiêng dè hay lo sợ rằng triều đình sẽ

truy cứu tội lỗi ngày trước.

Dẫu rằng người thảo nguyên vốn có chút thô lỗ, nhưng các sự kiện trong quá khứ đã được bỏ qua một cách nhẹ nhàng, điều này khiến hấn âm thầm hài lòng không ít.

Ít nhất thì hấn không phải suốt ngày sống trong cảnh nơm nớp lo bị xét nhà diệt tộc, điểm này thực sự rất đáng mừng.

Duy chỉ có một điều khiến hấn không vừa lòng chính là những năm gần đây, đám giang hồ võ phu gây sự ngày càng ngang ngược, khiến hấn đêm ngủ không yên, lòng dạ luôn bất an.

Mỗi khi nghĩ đến cảnh đám thất phu kia hành xử không kiêng nể gì, chẳng tuân theo bất kỳ quy củ nào, sắc mặt của Cao Du Đông liền trở nên sa sầm.

Hấn hiểu rõ, hiện tại có không ít kẻ đang dòm ngó đến cái đầu của mình. Với phần thưởng trị giá 100.000 lượng bạc được treo ở Nam Triều, ngay cả chính hấn đôi lúc cũng muốn tự đem đầu mình nộp lên!

“Ôn trời!”

Tâm trạng vốn đã chẳng tốt, nay lại nghe thấy âm thanh lạ từ phía chủ trạch, ánh mắt hấn lập tức hướng về nơi đó.

Chỉ vài khắc sau, gương mặt của hấn tối sầm lại đến mức có thể chảy ra nước.

Người vừa về không ai khác chính là Cao Lương – trưởng tử của hấn.

Từ khi gia đình quay lại Thịnh Thiên, Cao Lương ngày ngày chìm đắm trong cơn say, đến đêm khuya mới chịu trở về, còn thời gian ban ngày thì vui đùa trong các thanh lâu.

Chương 244

DTV EBOOK

Hắn vốn quen sống cảnh khổ cực, nghèo khó trước đây. Nhưng giờ đây, khi được sống trong cảnh giàu sang, tính tình hắn lập tức trở nên phóng túng, mỗi ngày đều vung tiền như nước ở những nơi phong nguyệt.

Câu nói “từ kiệm thành xa xỉ dễ, từ xa xỉ trở lại kiệm khó” quả thật không sai chút nào.

Cao Du Đông hiểu rõ đạo lý này, ánh mắt đầy sự giận dữ, trầm giọng quát:

“Nghịch tử! Người mau lăn ra đây cho ta!”

Giọng nói như sấm dậy, trực tiếp đánh tan hơi men còn sót lại trong người Cao Lương.

Tên hoàn khổ nổi danh khắp Thịnh Thiên dụi dụi mắt, sau đó lí nhí đáp:

“Cha, muộn thế này rồi, ngài vẫn chưa nghỉ sao?”

“Người tự nhìn lại bản thân người xem! Còn ra cái nhân dạng gì nữa? Học hành thì không đến nơi đến chốn, ngày ngày cùng đám hoàn khổ thảo nguyên cướp bóc dân nữ, trêu chọc nhà lành, lại còn lê la trong thanh lâu đến tận khuya mới chịu về! Người làm vậy đúng chứ hả?!”

Cao Du Đông giận dữ quát lớn, nhưng Cao Lương chỉ nhún vai, không hề tỏ ra mảy may để tâm.

Hắn hiểu rõ những hành động của mình sao có thể qua mắt phụ thân được. Dù sao, thượng bất chính thì hạ tất loạn. Cha hắn là một tham quan, vậy có gì hắn phải kiêng dè?

Lòng tìm được lý do biện hộ, Cao Lương tiếp tục im lặng.

Nhìn thấy dáng vẻ dửng dưng đó, Cao Du Đông chỉ càng thêm phần nộ. Hắn giơ cao bàn tay, nhưng cuối cùng vẫn không thể hạ xuống.

“Người có biết bây giờ bên ngoài có bao nhiêu giang hồ thất phu đang chờ chờ lấy đầu chúng ta không?! Tiếp tục thế này, cái ngày đầu người rơi xuống đất e rằng không còn xa đâu!”

Cao Du Đông nghiêng răng, giọng nói đầy sự tiếc nuối và thất vọng.

Cao Lương vẫn chẳng màng bận tâm, hờ hững nói:

“Sợ gì chứ. Ta cùng vài người trẻ tuổi trong tộc thảo nguyên chơi chung, lại âm thầm có Thánh Quân bộ hạ phái người bảo vệ. Ngài cứ yên tâm, cha à.”

“Huống hồ, chẳng phải ngài đã cho ta Linh Phù bảo mệnh rồi sao? Kẻ nào muốn giết ta, e rằng việc đó không dễ dàng đâu.”

Cao Du Đông ánh mắt triệt để lạnh như băng, hắt từ từ đứng dậy, giọng nói trầm thấp cất lên:

“Linh Phù, Linh Phù! Người thật sự cho rằng thứ này là vạn năng sao?”

“Cẩn thận một chút, thì luôn luôn không sai.”

“Huống hồ, Linh Phù chỉ có hai tấm, ngay cả trong tay Thánh Quân bộ hạ cũng không nhiều.”

Nghe những lời này, Cao Lương mới miễn cưỡng thuận miệng đáp:

“Biết rồi.”

“Người nghe cho rõ, qua một thời gian ngắn nữa chính là đại thọ năm mươi tuổi của Thánh Quân. Trước thời điểm đó, người phải thành thật ở yên trong nhà. Ta luôn cảm thấy đám giang hồ thất phu kia sẽ làm ra chuyện gì đó không hay.” Cao Du Đông nghiêm mặt nói, giọng điệu đầy vẻ ngưng trọng.

Nhưng điều mà phụ tử Cao gia không hề hay biết là, toàn bộ cuộc đời thoại của họ đã bị một người đang ẩn nấp trên xà nhà nghe thấy rõ mồn một.

“Bảo mệnh Linh Phù?”

Lý Thanh, vốn đang có ý định một lưới bắt hết cha con tham quan này, lập tức dừng động tác. Trong lòng hắt hăm nghĩ, cố gắng kiềm chế xúc động muốn ra tay ngay lập tức.

Xem ra, phía sau Võ Triều này còn ẩn giấu không ít bí mật mà hần chưa rõ.

Chỉ riêng Linh Phù thôi đã đủ khiến hần kinh ngạc. Trước đây, tại Phong Quốc hần chưa từng nghe nói đến thứ này. Không ngờ rằng, một người từ thảo nguyên đến lại có thể sở hữu loại bảo vật thần kỳ như vậy!

Lý Thanh tạm thời kìm lại ý định động thủ, hần quyết định tiếp tục quan sát, hy vọng có thể tận mắt nhìn thấy thứ gọi là Linh Phù kia rốt cuộc là vật gì.

Ẩn mình trên xà nhà, Lý Thanh chăm chú theo dõi hành động của phụ tử Cao gia. Nhưng ngay sau đó, hần bất ngờ phát hiện một cảnh tượng khiến bản thân cảm thấy khó tin.

Một thân ảnh quen thuộc trong bộ y phục đỏ rực đột ngột xuất hiện trong phòng. Người đó di chuyển nhẹ nhàng, thân hình ẩn nấp khéo léo đến mức nếu không ở trên xà nhà, có lẽ Lý Thanh cũng khó mà phát hiện ra.

Người áo đỏ đó như bóng với hình, bám sát bên cạnh Cao Du Đông, dường như đang tìm kiếm cơ hội ra tay.

“Tiền Thống lĩnh!”

Lý Thanh kinh ngạc trong lòng. Người này lẽ ra phải đang ở phía Nam, làm sao lại xuất hiện ở nơi này?

Đúng vậy, người áo đỏ kia chính là Tiền Hồng. Dù thế nào, Lý Thanh cũng không thể ngờ rằng mình sẽ gặp nàng ở đây.

Từ trên xà nhà, hần lặng lẽ quan sát mọi hành động của Tiền Hồng với ánh mắt đầy tò mò.

Bốn năm trôi qua, dung mạo của nàng dường như không thay đổi nhiều, thậm chí làn da còn trắng trẻo, mịn màng hơn trước. Khuôn mặt nàng vẫn giữ vẻ lãnh diễm động lòng người, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao.

Bởi vì tập võ nhiều năm, thân hình nàng vẫn giữ được sự thon gọn, với vòng eo mảnh mai và những đường cong đầy đặn.

Lý Thanh nhìn chăm chú hồi lâu, chỉ thấy Tiền Hồng một mực theo sát Cao Du Đông đến gian phòng, nhưng cuối cùng lại từ bỏ ý định ra tay. Nàng lập tức quay người, lật mình rời khỏi viện.

Chương 245

DTV EBOOK

“Không ra tay?”

Lý Thanh khẽ nhú mày, cảm thấy có chút kinh ngạc. Với khoảng cách ngắn như vậy, đối với nội kinh võ giả, chỉ một ý niệm thôi cũng đủ để quyết định sinh tử của một người bình thường.

Xem ra Tiền Hồng cũng biết rõ về sự tồn tại của Linh Phù, hơn nữa còn hiểu rõ sự thần kỳ của nó. Chính vì thế, nàng giữ thái độ kiên đề, không dám tùy tiện hành động.

Sau một hồi cân nhắc, Lý Thanh quyết định âm thầm theo dõi, bám sát theo sau Tiền Hồng.

Hắn không vội vã hiện thân nhận mặt, mà muốn xem thử với khinh công của mình bây giờ, đối phương mất bao lâu mới phát hiện ra sự hiện diện của hắn.

Cứ như vậy, hai bóng người, một trước một sau, lặng lẽ di chuyển trên những con đường được tuần tra nghiêm ngặt của Nội Thành Nhai Đạo.

Cuối cùng, khi đã ra khỏi nội thành, Tiền Hồng bất ngờ dừng bước. Giọng nàng lạnh lùng vang lên:

“Các hạ theo ta suốt dọc đường, cũng đến lúc nên hiện thân rồi.”

Khi nói lời này, bàn tay mảnh khảnh của nàng khẽ đặt lên chuôi thanh kiếm đỏ treo bên hông, sẵn sàng rút kiếm ra bất cứ lúc nào.

Thấy vậy, Lý Thanh cũng không định tiếp tục ẩn nấp. Hắn cất tiếng cười lớn:

“Ha ha ha, Tiền Thống lĩnh, bốn năm không gặp, phong thái của ngươi quả thực càng thêm xuất chúng.”

Dưới ánh trăng mờ, dáng người cao lớn của Lý Thanh đứng sừng sững trên mái hiên. Trên khuôn mặt bình thường đến

mức không có gì nổi bật kia, lại hiện lên nụ cười đầy hăng hái và tự tin.

“Lý Đại Sư!” Tiền Hồng ngạc nhiên thốt lên.

“Ngươi... ngươi làm sao lại ở đây?”

Lý Thanh nhẹ nhàng nhảy xuống từ nóc nhà, hướng về phía Tiền Hồng ôm quyền, cười nói:

“Ha ha, võ công của ta gần đây có chút tiến bộ, cảm giác muốn quay về Thịnh Thiên để ôn lại nơi cũ một chút.”

Nhìn phong thái hiện tại của Lý Thanh, đôi mắt đẹp của Tiền Hồng chớp nhẹ, ánh lên vẻ ngạc nhiên. Nàng bất giác hỏi:

“Tu vi Võ Đạo của ngươi... đã gần đạt tới cảnh giới Tông Sư rồi sao?”

Ngoài dự liệu, Phong Vệ Môn hóa ra vẫn còn những hoạt động bí mật trong thời điểm hiện tại. Đặc biệt, mấy năm gần đây, họ không ngừng hỗ trợ những võ giả giang hồ trong các cuộc phản kháng chống lại sự thống trị của người thảo nguyên.

“Thì ra là vậy, Phong Vệ Môn từ công khai chuyển sang ẩn mình trong bóng tối. Nghĩ ra được biện pháp này, người đứng sau quả thật rất thông minh.” Lý Thanh cảm thán, trong lòng thâm nghĩ, Nam Triều vẫn không thiếu nhân tài xuất chúng.

“Dựa thế mà thôi.”

Sau đó, Tiền Hồng nhìn chằm chằm Lý Thanh, đôi mắt đẹp ánh lên tia sắc bén:

“Ngược lại, ngươi vẫn chưa nói với ta, ngươi hiện giờ cách cảnh giới Tông Sư còn bao xa?”

Hai người lúc này đang ngồi trên nóc một tửu lâu không người, dưới ánh trăng mờ ảo, vừa uống rượu vừa trò chuyện.

“Nhanh thôi, chỉ còn thiếu một chút thời cơ.” Lý Thanh nói, giọng điệu như thật như đùa.

Hiện tại, Lý Thanh có thể nói đã bước một chân vào ngưỡng cửa Tông Sư. Ít nhất, ở trong cấp độ kinh lực, hấn gần như khó gặp địch thủ.

Nhờ vào việc đọc qua những cảm ngộ của Tông Sư trong cuốn bí kíp của gia tộc Vệ, hắn rất rõ ràng bản thân đã chạm đến ranh giới Tông Sư. Giờ đây, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng để hoàn toàn bước qua cánh cửa đó.

“Phong Vệ Môn hiện tại đang rất thiếu người, đặc biệt là những võ giả mạnh mẽ như ngươi.” Tiền Hồng trịnh trọng nói: “Lý Đại Sư, liệu ngươi có thể giúp chúng ta một chút sức lực được không?”

Bị ánh mắt nghiêm túc của Tiền Hồng nhìn thẳng, Lý Thanh sờ sờ mũi, không vội vàng từ chối mà chỉ nói:

“Không ngờ Nam Triều lại đặt toàn bộ hy vọng phục quốc lên kế hoạch này. Thật là...”

Sau một hồi suy nghĩ, hắn tiếp tục:

“Thật xin lỗi, Tiền Thống lĩnh, chuyện này ta không thể tùy tiện đồng ý. Ta cần suy nghĩ thêm.”

Câu trả lời của hắn rất thẳng thắn. Tiền Hồng cũng hiểu rằng, chỉ dựa vào một câu nói của mình thì không thể nào lôi kéo được một võ đạo cao thủ như Lý Thanh gia nhập.

“Không sao. Kể từ lúc ngươi xuất hiện tại phủ đệ của Cao Du Đông, ta đã hiểu rằng chúng ta không phải là kẻ thù. Ngược lại, chúng ta có thể là bằng hữu.”

Nói xong, Tiền Hồng nở một nụ cười rạng rỡ. Trong ánh sáng mờ nhạt của mặt trăng, nụ cười của nàng khiến ánh trăng dường như cũng trở nên ấm áp.

“Ài, kế hoạch của chúng ta là sẽ ra tay vào ngày đại thọ năm mươi tuổi của Thánh Quân. Thừa dịp đại yến hôm đó, chúng ta sẽ tấn công và quét sạch tầng lớp cao tầng của Võ Triều.”

“Đáng tiếc, hiện tại vẫn còn thiếu một cao thủ cấp Tông Sư để tọa trấn.”

Ngữ điệu của Tiền Hồng dần sa sút, có thể thấy nàng không mấy yên tâm về kế hoạch này.

Lý Thanh, nhân cơ hội này, liền hỏi thẳng điều mà hắn đang băn khoăn:

“Có phải vì thứ gọi là Bảo Mệnh Linh Phù không?”

Tiền Hồng nhẹ gật đầu. Nàng không lấy làm ngạc nhiên khi Lý Thanh biết đến sự tồn tại của Linh Phù, bởi trong nội bộ Phong Vệ Môn, thứ này đã không còn là bí mật.

Chương 246

DTV EBOOK

“Không sai. Hoàng đế của thảo nguyên, không biết từ đâu lấy được loại Linh Phù này, hiệu quả của nó quả thực rất thần kỳ!”

“Một loại gọi là Phong Hành Phù. Khi sử dụng, phù này sẽ giúp người dùng trở nên nhẹ như chim yến. Trong thời gian ngắn, tốc độ của một người bình thường có thể so sánh với võ giả Tông Sư cấp cao am hiểu khinh công, hành động giống như gió thổi qua.”

“Một loại khác là Kim Tráo Phù, có thể ngưng tụ ra một lớp hộ thể kim quang từ hư không. Lớp kim quang này có thể khiến người dùng trở nên đao thương bất nhập, ngay cả cao thủ nội kinh cũng khó lòng làm tổn thương.”

Hiển nhiên, những năm gần đây, Phong Vệ Môn không chỉ đơn thuần sống ẩn dật, mà còn không ngừng thăm dò, thu thập nhiều bí mật liên quan đến linh phù thần bí.

Tiền Hồng không giữ lại bất cứ điều gì, tất cả thông tin mà nàng biết đều được nàng kể cho Lý Thanh nghe.

Muốn uy hiếp hoặc đối phó được người sở hữu cả Phong Hành Phù lẫn Kim Tráo Phù, nhất định phải có một cao thủ cấp Tông Sư, hơn nữa phải cầm trong tay một tuyệt thế thần binh.

Nhận định này không phải là suy đoán bừa, mà dựa trên một ví dụ thực tế.

Cách đây vài năm, tại Lương Châu, môn chủ của Cửu Liên Môn – người cầm trong tay Hồng Liên Yêu Đao, đã từng một mình tiêu diệt hơn mấy ngàn kỵ binh, khiến sĩ khí quân địch hoàn toàn sụp đổ.

Thế nhân không hề hay biết rằng, người lãnh đạo đội quân kỵ binh kia chính là một tướng lĩnh có địa vị rất cao trong một bộ tộc thảo nguyên.

Trước khi xuất quân, Thánh Quân Đồ Ngõa Cáp Nhi đã đặc biệt ban cho vị tướng lĩnh này một tấm Kim Tráo Phù để bảo mệnh.

Thế nhưng, tấm Kim Tráo Phù này cũng chỉ có thể cản được bảy nhát đao từ môn chủ Cửu Liên Môn. Sau nhát đao thứ bảy, ánh kim quang tan biến, và vị tướng lĩnh ấy cũng bỏ mạng tại Lương Châu.

Nghe xong lời kể của Tiền Hồng, trong lòng Lý Thanh không khỏi dậy lên từng cơn chấn động. Hắn nhin không được hỏi:

“Loại thần phù này, đám mã tặc kia rốt cuộc lấy được từ đâu?”

Đối với câu hỏi này, Tiền Hồng chỉ lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

“Ninh Viễn, kẻ được mệnh danh là Trích Tinh Thần Thâu, đã tiềm nhập vào hoàng cung để tìm hiểu manh mối. Chúng ta cũng đang chờ một câu trả lời.”

Câu trả lời này khiến Lý Thanh bất ngờ. Hắn không ngờ đến một kẻ như Ninh Viễn, bất cần đời là thế, lại cũng đang hợp tác với Phong Vệ Môn.

“Nếu Cửu Liên Môn có cừu oán với người thảo nguyên, tại sao các ngươi không tìm vị lão Tông Sư của Cửu Liên Môn để hợp tác?”

Tiền Hồng tiếp tục lắc đầu, chậm rãi nói:

“Hiện giờ, Cửu Liên Môn đã hoàn toàn lui vào bóng tối. Ngay cả việc tìm ra phân đà của họ cũng đã là một điều không dễ dàng, chưa nói đến việc liên lạc. Hơn nữa, dù có tìm được, bọn họ cũng không gặp người ngoài, trừ phi người sở hữu lệnh bài Hoa Sen của môn phái họ.”

Hoa Sen Chi Lệnh?

Nghe thấy bốn chữ này, trong lòng Lý Thanh khẽ động, dường như hắn vừa nhớ ra điều gì.

Tham gia vào kế hoạch ám sát một nhân vật nguy hiểm như Thánh Quân, rõ ràng không phải là chuyện đơn giản. Giữa việc giết vài quan lại của thảo nguyên trong nội thành và ám sát hoàng đế ngay tại hoàng cung, sự khác biệt là rất lớn.

Trước khi hiểu rõ toàn bộ sự tình, Lý Thanh không có ý định tự mình nhúng tay vào việc này.

Dẫu vậy, điều này không ngăn cản Lý Thanh giúp đỡ họ bằng những cách khác.

Chẳng hạn, hắn chợt nhớ đến cô nương tên Thẩm Liên Y, người từng tặng hắn một khối lệnh bài khắc hoa sen màu tím.

Khối lệnh bài kia, không ngoài dự liệu, chính là Hoa Sen Chi Lệnh mà Tiền Hồng vừa nhắc đến.

Lý Thanh suy nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định giao khối lệnh bài này cho Phong Vệ Môn. Coi như đây là lời cảm ơn vì hôm nay hắn đã nhận được nhiều tin tức quý giá.

Hơn nữa, vị thần bí tu tiên giả đứng sau Thánh Quân cũng khiến hắn vô cùng hiếu kỳ. Vì vậy, giữ một mối quan hệ tốt đẹp với Phong Vệ Môn chắc chắn sẽ không phải là lựa chọn sai lầm.

“Ba ngày sau, tại Đào Nguyên Tửu Lâu ngoài thành, ta có một món đồ muốn giao cho người.”

Nói xong, Lý Thanh đứng dậy, chấp tay ôm quyền hướng về phía Tiền Hồng:

“Cáo từ!”

Lời vừa dứt, chân hắn khẽ đạp bộ pháp Mịch Ảnh, trong chớp mắt đã biến mất ở đầu đường. Chỉ còn lại Tiền Hồng ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng tiêu sái của hắn rời đi mà không khỏi ngơ ngàng.

Ngày hôm sau, một tin tức chấn động lan truyền khắp nơi.

Một vị Hầu gia của Võ Triều bất ngờ bạo tử ngay tại phủ đệ. Vị Hầu gia này tuy không giữ chức vụ trọng yếu trong triều đình, nhưng thân phận của hắn lại hết sức đặc biệt.

Chỉ bởi hắn chính là em ruột của Thánh Hậu, hay nói cách khác, là em vợ của đương kim Thánh Quân!

Chương 247

DTV EBOOK

Cái chết của hắc ngạ lập tức khiến toàn bộ Thịnh Thiên Thành chấn động, tựa như vừa xảy ra một cơn địa chấn. Cả thành lập tức bị giới nghiêm, một chiến dịch lùng bắt hung thủ được triển khai trên quy mô lớn.

Tuy nhiên, làm sao có thể dễ dàng tìm được Lý Thanh?

Khi nhận được tin tức này, ngay cả chính Lý Thanh cũng phải ngạc nhiên. Hắc không ngờ rằng, mục tiêu mà hắc tùy tiện chọn để dò hỏi thông tin lại hóa ra là một nhân vật quan trọng như vậy.

“Xem ra, số lượng Bảo Mệnh Linh Phù mà Thánh Quân sở hữu cũng không phải là nhiều.”

Lý Thanh lẩm bẩm trong lòng:

“Nếu không, một nhân vật quan trọng như vậy – hoàng thân quốc thích – hắc là đã được ban cho một tấm linh phù để bảo vệ mạng sống rồi mới phải.”

Hắc nghĩ tới đây, khóe môi không khỏi cong lên một nụ cười nhàn nhạt, đầy ý tứ.

Ba ngày sau, tại Thiên Ngoại Thành, Đào Nguyên tử lâu.

Tiền Hồng xuất hiện với tấm mạng che mặt mỏng manh đầy khinh bạc, trên người vẫn là bộ váy đỏ rực rỡ, diễm lệ mà quyến rũ. Từng bước đi thướt tha mềm mại của nàng thu hút vô số ánh nhìn.

Chỉ là, nàng mang theo bên hông một thanh bội kiếm, ánh mắt lạnh lẽo tựa sương giá khiến không ít nam nhân đang ôm tâm tư mờ ám phải e dè mà lui bước.

Ngồi tại một góc khuất, Lý Thanh ngay lập tức nhận ra bóng dáng Tiền Hồng đang tiến lại gần mình.

Trong thoáng chốc, hắc khẽ nhú mày, cảm thấy đau đầu không thôi. Cái vị nữ nhân này, thực sự chẳng hiểu thế nào là

kín đáo! Đã mang thân phận nhạy cảm, vậy mà còn cố tình mặc đồ nổi bật thế kia, chẳng khác nào muốn người ta chú ý đến mình. Hắn âm thầm thở dài, đúng là muốn phiền phức tăng thêm mà.

“Tiền Thống lĩnh, nếu biết người thu hút ánh nhìn người khác như vậy, ta đã hẹn người ở nơi khác rồi.” Lý Thanh nheo mắt trêu chọc.

Nghe hắn nói, Tiền Hồng chỉ liếc mắt nhìn, ánh mắt có phần vừa giận vừa mỉa hoặc, mang theo chút phong tình khó tả.

Nàng hơn Lý Thanh khoảng ba tuổi, bây giờ đã hai mươi tám, hai mươi chín, đúng độ tuổi mang theo nét thanh thực mà thời gian ban tặng. Trên người nàng, khí chất nữ hiệp kết hợp với nét duyên dáng trưởng thành, chẳng khác nào một trái đào chín mọng, mị lực khiến người khác khó lòng cưỡng lại.

“Lý Đại Sư, có gì cứ nói thẳng đi. Người hẹn ta đến đây, rốt cuộc là muốn đưa thứ gì?”

Vừa ngồi xuống, nàng khẽ tỏa ra mùi hương thanh thoát dễ chịu, một mùi hương khiến lòng người say mê không kém gì rượu ngon trên bàn.

Lý Thanh nhấp một ngụm rượu, từ tốn lấy ra một lệnh bài màu tím thêu hoa sen tinh xảo, đặt lên bàn, không chút lưu luyến.

Thấy lệnh bài, ánh mắt Tiền Hồng lập tức sáng rực. Nàng gằn như theo bản năng thu lệnh bài về tay, giấu vào ngực.

“Đây là... Hoa Sen Chi Lệnh? Người làm sao có được thứ này?” Tiền Hồng cố gắng hạ thấp giọng, hỏi bằng âm thanh mà chỉ hai người nghe được.

Lý Thanh cười nhạt, khẽ đáp: “Lúc trước, khi lịch luyện ở Thanh Châu, ta tình cờ nhặt được. Đối với ta, nó chẳng có tác dụng gì.”

“Thay vì để nó phủ bụi trong tay ta, chi bằng để người dùng nó phát huy đúng giá trị.”

Dứt lời, Lý Thanh âm thầm tự nhủ: “Nếu không phải Thẩm Liên Y giao cho ta để đổi cái gọi là ‘thùng cơm’, thì ta đã bán nó lấy tiền từ lâu rồi.” Khối lệnh bài này ngoài việc đổi tiền ra, quả thật không có giá trị gì lớn lao với hắn.

Tiền Hồng nắm lệnh bài trong tay, khẽ lẩm bẩm: “Đây là ơn lớn, ta thật không biết phải báo đáp người thế nào.”

Lý Thanh phát tay, cười đáp: “Không cần khách sáo, chỉ cần Tiền Thống lĩnh nhận lấy là được. Nếu người thật sự muốn cảm ơn, thì để hôm nay người trả tiền bàn tiệc này là đủ.”

Vẫn là thái độ tự nhiên, thản nhiên như vậy. Tiền Hồng nhìn hẳn, lòng không khỏi cảm khái.

“Lý Đại Sư, bây giờ người đang ở đâu trong thành?” Nàng hỏi, ánh mắt chợt lóe lên tia khác lạ.

“Hắc hắc, vẫn ở tiệm thợ rèn cũ. Tại hạ bất tài, cũng chỉ biết gõ vài mảnh sắt kiếm sống qua ngày.” Lý Thanh mỉm cười, vẻ bình thản.

Tiền Hồng khẽ gật đầu: “Ta có thứ muốn đưa cho người. Mấy ngày nữa ta sẽ mang tới. Người hẳn là sẽ thích.”

“Là dị thiết hay trăm năm thảo dược đây?” Lý Thanh thoáng đoán trong lòng, nhưng cũng không từ chối thiện ý của nàng, chỉ nhún vai đáp: “Vây ta không khách sáo. Những ngày này, nếu không có việc gì, ta sẽ ở trong lò rèn.”

“Được.”

Cuộc đối thoại ngắn gọn nhưng vừa đủ khiến cả hai bên đều hài lòng. Giao dịch xem như kết thúc trong không khí dễ chịu.

Vài ngày sau, Võ Triều đột ngột có động tĩnh lớn.

Thánh quân Đồ Ngõa Cáp Nhi hạ lệnh, điều động hơn một vạn kỵ binh từ biên ải, thẳng hướng Tiểu Thúy Lĩnh mà tiến.

Dáng vẻ khí thế hùng hổ ấy khiến mọi người không khỏi kinh ngạc, khó mà tưởng tượng nổi.

Đây là ý định vượt ngang qua Tiểu Thúy Lĩnh, để khởi binh tấn công Nam Triều sao?

Chương 248

DTV EBOOK

Hoàng đế Võ Triều, Thánh Quân Đồ Ngõa Cáp Nhi, chẳng lẽ đã điên rồi? Tiểu Thúy Lĩnh nổi danh với địa hình gập ghềnh hiểm trở, muốn vượt qua nơi này, không biết sẽ hao tổn bao nhiêu sức người sức của.

Hơn nữa, trong vùng núi rừng ấy, rắn độc, mãnh thú nhiều không kể xiết. Ở lại qua đêm trong nơi hoang vu đó, quân lính chắc chắn sẽ tổn thất không nhỏ.

Địa hình hiểm trở như vậy, kéo theo đó là đường tiếp tế lương thảo sẽ càng thêm khó khăn gấp bội. Điều này cũng đồng nghĩa với việc, đây là một canh bạc mạo hiểm, không khác gì đặt cược cả quốc vận.

Khi Lý Thanh nghe tin này, hấn không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Trong lòng thầm nghĩ, Đồ Ngõa Cáp Nhi vốn là kẻ kiêu hùng, tại sao lại đưa ra quyết định ngu xuẩn đến thế?

“Không đúng, trèo đèo lội suối để giao chiến chẳng khác nào tự tìm đường chết. Nam Triều quân dù yếu thế đến đâu cũng sẽ liều chết chống cự.”

“Hơn nữa, nếu bọn họ có thắng trận, thì làm sao duy trì được sự thống trị? Người thảo nguyên sống dựa vào chiến mã, không đủ đông đúc để quản lý vùng đất rộng lớn.”

“Không hợp lý chút nào. Lại còn trùng vào dịp năm mươi đại thọ của Thánh Quân, ai lại đi gây chiến trong lúc này chứ?”

“Quả nhiên, có gì đó rất kỳ lạ.”

Với sự chuyển động của binh mã, lương thảo và quân nhu chắc chắn cũng sẽ được huy động theo. Để phục vụ chiến sự, Võ Triều đã tăng thuế một cách khắc nghiệt. Ngân lượng cùng lương thực gần như bị cưỡng đoạt, tất cả đều đổ lên đầu bách tính.

Cùng lúc đó, trong hoàng cung, người ta lại đang rộn ràng chuẩn bị cho đại yến sinh nhật Thánh Quân.

Hai sự việc lớn cùng xảy ra một lúc, đều đè nặng lên vai của dân chúng, khiến khắp nơi oán thán ngút trời.

Nhìn cách tăng thuế như cướp bóc này, Lý Thanh không khỏi thở dài: “Rõ ràng là vơ vét tài sản dân chúng, bách tính bình thường làm sao chịu nổi?”

Mà lần này, triều đình lại có thêm một phương sách do năng thần Cao Du Đông đề xuất: “Có tiền góp tiền, không có tiền thì góp sức.”

Những ai không nộp nổi tiền thuế sẽ bị ép lao động, gọi mỹ miều là “lao dịch”.

Nhưng đây chỉ khiến dân chúng thêm khốn khổ. Ban đầu không đóng nổi thuế đã khổ, giờ bị kéo đi làm lao động tay chân, không còn thời gian kiếm sống, cuộc sống càng thêm khốn đốn.

“Giỏi lắm, đúng là đưa dân chúng về thời kỳ nô lệ mà!” Lý Thanh nghe xong không nhịn được mà chửi thề, thầm nghĩ: “Tên Cao Du Đông này chẳng lẽ là nội gián của Phong Quốc sao?!”

Dù vì đại sự triều đình hay chiến sự biên giới, thì khổ nhất vẫn là bách tính.

Những ai không có tiền đều bị đưa đi làm lao dịch, từ việc vận chuyển lương thực cho quân đội, đến chuẩn bị cho yến tiệc sinh nhật Thánh Quân.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Lý Thanh đã tận mắt chứng kiến không ít nam nhân tráng kiện bị ép rời xa gia đình để làm lao dịch.

“Cha, khi nào cha mới về?” Một cậu bé gầy gò, giống như một hạt đậu nhỏ, nắm lấy ống quần của cha mình, ánh mắt ngây thơ đầy khao khát.

“Tiểu Phúc ngoan, cha đi vận chuyển lương thực. Đợi đến khi chiến sự kết thúc, cha sẽ về.” Người đàn ông xoa đầu con trai mình, cố nén đau lòng.

Trong phòng, một người phụ nữ mặc quần áo vá chằng chịt ngồi trong góc, lặng lẽ lau nước mắt.

Tiểu Thúy Linh đầy rấn độc mãnh thú, chuyển đi này không ai dám đảm bảo sẽ bình an trở về. Mà người đàn ông ấy lại là trụ cột duy nhất trong nhà. Trước giờ, cuộc sống đã khốn khó, cơm bữa nay nhịn bữa mai, nếu người này không trở lại, thì mẹ con nàng chỉ có nước chết đói.

Những cảnh tượng tương tự không chỉ xảy ra ở một nơi.

Lý Thanh ngồi tại tiệm thợ rèn, nhăm nháp bát mì trên xe bán rong. Mì vẫn là mì, nhưng lòng hần thấy vô vị vô cùng. Thậm chí, hần còn nhớ tới bát vằn thắn của lão Trương ngày trước, mà cảm thấy ngon hơn gấp bội.

“Hầy...” Hần thở dài, không biết thốt lên được gì.

Ngay cả nơi thịnh kinh đô cũng đã đến mức này, thử hỏi tại các châu thành xa xôi, tình cảnh của bách tính bình dân sẽ thế nào?

Chỉ cần thoáng tưởng tượng một chút, nội tâm Lý Thanh đã cảm thấy nặng nề vô cùng, như có tảng đá lớn đè ép.

Sau khi ăn xong bát mì, Lý Thanh quay về tiệm thợ rèn, không ngờ lại bắt gặp Tiền Hồng – vẫn với bộ dáng rục rở trong bộ y phục đồ diêm lệ, thân hình có lồi có lõm nổi bật. Hôm nay nàng vẫn đeo mạng che mặt mỏng, để lộ nụ cười như ẩn như hiện, vô cùng mê hoặc.

“Lý Đại Sư, ta nghĩ ngươi chắc chắn sẽ hứng thú với thứ này.”

Tiền Hồng mỉm cười, từ từ lấy ra một chiếc hộp gỗ hình chữ nhật, đưa cho Lý Thanh.

Hộp gỗ nhẹ tênh, mềm mại, thậm chí có cảm giác trống rỗng. Lý Thanh nhận lấy, lòng đầy tò mò, rồi từ từ mở hộp ra.

Bên trong là một tấm phù màu vàng an tĩnh nằm đó, trên bề mặt có những hoa văn cổ quái hiện lên ánh sáng xanh nhạt, tạo cảm giác nhẹ nhàng, thanh thoát như gió mây.

Chương 249

DTV EBOOK

“Cái này là...?”

Tiền Hồng mỉm cười, ánh mắt đầy ý vị: “Đây là Phong Hành Phù. Sau nhiều năm kinh doanh tại Thịnh Thiên, Phong Vệ Môn chúng ta đâu thể nào tay trắng.”

Bảo mệnh linh phù!

Đây chính là thứ đồ vật mà người tu tiên hư hư thực thực thường hay nhắc đến!

Sau khi nhận được lời xác nhận từ Tiền Hồng, ánh mắt Lý Thanh sáng rực, cẩn thận như nâng trân bảo mà chạm vào tấm phù vàng.

Tấm phù có cảm giác chẳng khác gì giấy phàm tục, nhưng khi tay chạm nhẹ vào những linh văn trên bề mặt, lại toát ra cảm giác mát lạnh, như có luồng linh khí chảy qua.

Phong Hành Phù – một khi sử dụng, có thể giúp người ta gia tăng tốc độ đến mức kinh người, thậm chí có thể so sánh với Tông sư Võ Đạo am hiểu khinh công.

Bản thân vốn đã có khinh công không tầm thường, nay có thêm tấm phù này, Lý Thanh cảm thấy mình chẳng còn lo gì trong những tình huống nguy cấp, dù phải chạy trốn chết cũng dễ dàng hơn nhiều.

“Dùng lúc nào, chỉ cần đập tấm phù này lên người là được,” Tiền Hồng dịu dàng giải thích.

Lý Thanh cầm tấm phù, cười nói: “Thứ quý giá như vậy, nhận lấy đúng là thấy ngại.”

Miệng thì nói vậy, nhưng trên mặt hắn không giấu nổi vẻ hài lòng. Thứ này không chỉ giúp hắn đảm bảo mạng sống, mà còn là bằng chứng cho thấy những lời đồn đại về tu tiên giả không phải là bịa đặt. Họ thực sự tồn tại trên thế gian, chỉ là ít khi xuất hiện trong phạm tục mà thôi.

“Người không cần khách khí. Đối với Phong Vệ Môn, tác dụng của Hoa Sen Chi Lệnh không kém gì một tấm linh phù này.” Tiền Hồng cười, ánh mắt mang chút ấm áp.

“Tiền Thống...”

Lý Thanh còn chưa nói hết câu, Tiền Hồng đã nhẹ nhàng đưa tay vuốt lại sợi tóc bên tai, ánh mắt đầy dịu dàng: “Nếu thật sự muốn cảm ơn ta, vậy sau này đừng gọi ta là Tiền Thống lĩnh nữa. Nghe có chút xa cách quá.”

Khi nói xong, gương mặt nàng ẩn sau tấm mạng khế đỏ lên, ánh mắt ánh lên chút thẹn thùng.

Hình ảnh nữ nhân mang chút dáng vẻ nhỏ nhẹ này hoàn toàn khác xa với sự lạnh lùng, cao ngạo của Tiền Thống lĩnh trong ấn tượng của Lý Thanh. Tương phản ấy khiến hắn không khỏi có chút ngỡ ngàng.

Lý Thanh ngẫm nghĩ một chút, rồi nói:

“Tiền cô nương, lễ hậu thế này, nếu ta từ chối thì hóa ra lại giả tạo. Vậy ta dày mặt nhận lấy.”

“Ân.” Tiền Hồng khẽ chớp đôi mắt đẹp tựa bảo thạch của mình, sau đó nhẹ nhàng nói:

“Gần đây ta bận rộn nhiều việc, phải truyền tin về Nam Triều, lại còn phải tự mình đi một chuyến đến Cửa Chín Sen. Sau này chưa chắc đã có thời gian rảnh để đến gặp người.”

Trong thoáng chốc, Lý Thanh chưa kịp hiểu hết ý nghĩa lời nói của nàng, nhưng câu nói tiếp theo lại khiến trái tim hắn suyết nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Lý Thanh, mạng che mặt này mang hơi nóng, người có thể giúp ta tháo xuống không?”

Vừa nói, Tiền Hồng khẽ bước gần về phía Lý Thanh, đôi mắt sáng long lanh nhìn thẳng vào hắn, đầu hơi ngẩng lên.

Khoảng cách giữa hai người trở nên gần đến mức có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể của nhau.

Lúc này, dù Lý Thanh có ngốc đến đâu, hắn cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Hai người cứ thế nhìn nhau không chớp mắt, không khí dần trở nên mập mờ.

Thật lâu sau, Lý Thanh mới chậm rãi đưa tay, nhẹ nhàng tháo tấm mạng che mặt mỏng manh của Tiền Hồng.

Dưới tấm mạng che mặt là một khuôn mặt đẹp tuyệt trần, tựa như tiên nữ giáng trần.

Nhìn thấy Lý Thanh – kẻ luôn tỏ ra thoải mái, bỗng chốc trở nên cứng đờ, ngây ngốc, Tiền Hồng không nhìn được nở một nụ cười xinh đẹp. Đôi môi đỏ thắm của nàng như quả anh đào, vừa ngọt ngào vừa mê hoặc.

“Ha ha, ngốc thật đấy.”

Nói rồi, nàng lùi lại hai bước, đôi mắt lấp lánh ý cười:

“Lý Thanh, tấm mạng che mặt này, người giữ gìn cẩn thận giúp ta nhé. Sau này, ta sẽ quay lại lấy.”

Lời vừa dứt, không chờ Lý Thanh phản ứng, bóng dáng Tiền Hồng đã biến mất khỏi tiệm thợ rèn.

Lý Thanh đứng đó, trong tay vẫn nắm chặt tấm mạng che mặt đỏ mỏng manh của nàng.

Không khí xung quanh còn phảng phất mùi hương nhàn nhạt của Tiền Hồng, khiến Lý Thanh cảm thấy chút trống trải và mất mát.

Hắn lẩm bẩm, tự giễu:

“Ta nhớ lò rèn không có lửa mà, sao cái thời tiết chết tiệt này lại nóng lên được chứ?”

Cửu Liên Môn, nơi vốn được xem như một thế lực thần bí trong nội bộ phân đà.

Không gian này là một thạch thất rộng lớn, thi thoảng vang lên âm thanh nhỏ giọt của nước, tạo nên một bầu không khí tĩnh lặng, lạnh lẽo đến rợn người.

Ánh sáng mờ mờ từ vài tia sáng hiem hơi rọi xuống, chiếu lên một vùng đầm nước trong thạch thất, làm hiện lên một khung cảnh huyền ảo.

Ngay tại trung tâm đầm nước ấy, một đóa sen tím rực rỡ đang
tĩnh lặng nở rộ. Trên nụ hoa, một nữ tử vận lụa tím mỏng,
dung nhan xinh đẹp, ngồi kiêu sa mà thản nhiên.

“Hoa sen chi lệnh, hay còn gọi là Tử Liên lệnh.”

Chương 250

DTV EBOOK

Thẩm Liên Y nhướng mày, trong đầu mơ hồ nhớ lại hình ảnh một tiểu hồ con. Nếu không vì ký ức ấy thoáng hiện lên, nàng e rằng đã quên mất mình từng trao đi một lệnh bài như vậy. Trong thâm tâm, nàng thầm nghĩ, liệu đây có phải là lệnh bài của đời trước lưu lại hay không.

“Để nàng vào đi. Ta muốn xem Phong Vệ Môn thống lĩnh tìm đến ta rốt cuộc có chuyện gì.” Thẩm Liên Y tựa người trên cánh sen tím, ngón tay nhẹ nâng cằm, tuyết trắng như ngọc của đôi chân nàng nghịch nước, tạo thành những vòng gợn sóng lăn tăn.

Không lâu sau, một thân ảnh đỏ rực xuất hiện trước cửa thạch thất âm u.

“Hừ, triều đình ưng khuyến tìm đến Cửu Liên Môn là có ý gì đây?” Thẩm Liên Y khẽ hừ lạnh, liếc nhìn người mặc hồng y - Tiền Hồng - với vẻ mặt có phần giễu cợt.

Hai người này rõ ràng đã từng gặp qua nhau, và ngày hôm nay chẳng phải là lần đầu.

“Phong Vệ Môn dự định ra tay vào ngày Thánh Quân đại thọ lần thứ năm mươi. Mong Hắc Liên Môn chủ ra mặt hỗ trợ, cùng chúng ta dẹp yên nguy triều!” Tiền Hồng mạnh mẽ nói, ngữ khí mang theo khí thế hiên ngang.

Thẩm Liên Y ngồi tựa trên cánh sen tím, vẻ mặt lộ rõ sự thờ ơ. Nàng lãnh đạm đáp: “Môn chủ gia gia của ta đã trọng thương sau trận chiến trước, hiện tại vẫn đang điều dưỡng nguyên khí. Người nghĩ lão nhân gia có thể lại cùng các người động thủ sao?”

Tiền Hồng thoáng nhíu mày, nhưng không lùi bước. Nàng cố chấp nói: “Ta muốn diện kiến Hắc Liên Môn chủ một lần.”

“Xin lỗi, lệnh bài trong tay ngươi là Tử Liên lệnh. Người ngươi có thể gặp chỉ là ta, không phải ai khác.” Thẩm Liên Y

hờ hững đáp, bàn tay trắng muốt nhẹ nâng lên, lộ rõ sự lãnh đạm.

“Cầm trong tay Hoa sen chi lệnh, người ta có thể đưa ra một yêu cầu không vượt quá giới hạn. Việc ta muốn diện kiến Hắc Liên Môn chủ không hề là đòi hỏi quá phận.”

“Người muốn làm Cửu Liên Môn phá bỏ quy củ của mình sao?”

Lời nói của Tiền Hồng khiến Thẩm Liên Y khẽ cắn răng. Nàng thầm trách Ngô Xung hỗn đản, vì sao lại có thể tùy tiện trao đi Hoa sen chi lệnh như vậy!

“Được rồi, ta sẽ giúp người đi hỏi ý môn chủ gia gia. Còn việc người có muốn gặp hay không...”

Nàng còn chưa nói hết câu, thì từ không trung truyền đến một giọng nói khàn đục, già nua:

“Không cần. Tiền Hồng thông lĩnh, hãy quay về đi. Sau trận chiến giết mấy trăm kỵ binh tinh nhuệ, lão phu đã tổn thương nguyên khí quá nặng. Khụ, khụ!”

Tiền Hồng lập tức xoay người, nhìn về phía phát ra âm thanh. Một lão giả vận đạo bào đen, mái tóc bạc trắng, từng bước đi đến.

Cửu Liên Môn - Hắc Liên Môn chủ!

Người được xem là một đại tông sư, chạm đến giới hạn cao nhất của võ đạo phạm tục!

Chỉ nhìn thấy ông, lòng Tiền Hồng đã dâng lên sự kính nể. Nàng vội cung kính nói: “Tiền bối, thân thể người vẫn chưa hồi phục sao?”

“Khụ, khụ, khụ... Ta biết người muốn nói gì.” Hắc Liên Môn chủ lên tiếng, giọng nói khàn đặc như tấm lụa cũ, ánh mắt ông ta nheo lại đầy mệt mỏi. “Cửu Liên Môn quả thật có mối thù không đội trời chung với Võ Triều. Hồng Liên hộ pháp của đời này cũng đã tử trận dưới sự bao vây của đám mã tặc thảo nguyên.”

“Nhưng thân thể của lão phu không phải là giả vờ bệnh. Nếu ta tiếp tục cưỡng ép xuất thủ, Cửu Liên Môn rất có thể sẽ rơi

vào cảnh rần mất đầu. Lý do cụ thể, Tiền thống lĩnh, người hẳn đã hiểu rõ hơn ai hết.”

Hắc Liên Môn chủ ho khan từng cơn, thân thể già yếu phô bày rõ qua từng cử động.

Tiền Hồng nghe vậy, thần sắc nàng dần ảm đạm. Nàng không ngờ rằng vị lão tông sư này, sau trận chiến kinh thiên động địa kia, lại bị tổn thương nguyên khí nghiêm trọng đến thế, thậm chí đến giờ vẫn chưa hồi phục nổi.

Về câu nói cuối cùng của ông ta, Tiền Hồng hiểu quá rõ ngụ ý.

Cửu Liên Môn từ xưa tới nay, mỗi đời hộ pháp đều tu luyện một loại nội công độc nhất vô nhị. Quy trình chọn môn chủ mới lại càng đặc biệt hơn: các hộ pháp sẽ tỷ thí, quyết đấu với nhau để tìm ra người mạnh nhất kế nhiệm vị trí môn chủ.

Khi vị môn chủ đời trước cảm nhận đại nạn sắp tới, họ sẽ sử dụng một loại bí pháp truyền công độc đáo của Cửu Liên Môn, đem toàn bộ công lực cả đời mình truyền lại cho môn chủ kế nhiệm.

Chính nhờ vậy mà suốt mười bốn đời truyền thừa, Cửu Liên Môn luôn sản sinh ra những tông sư võ đạo đỉnh cao, chưa từng bị gián đoạn.

Nhưng nếu vị lão tông sư này còn cố sức gượng ép ra tay trong tình trạng thương thể chưa lành, e rằng không chỉ không chiến thắng được, mà còn khiến thương tổn trầm trọng hơn, không thể thực hiện nghi thức truyền công.

Sau khi hiểu rõ điều đó, đôi mắt Tiền Hồng dần lấp đầy sự thất vọng. Nàng thở dài, giọng nói lạc đi: “Thì ra là vậy, vậy ta cũng không ép buộc nữa.”

Chương 251

DTV EBOOK

Hắc Liên Môn chủ lắc đầu, nét mặt lộ ra chút bất lực pha lẫn tiếc nuối. Ông thở dài: “Ai, không phải ta không muốn giúp, mà thực sự là bất khả kháng. Nhưng nếu người muốn mượn Hồng Liên Dao, ta có thể cho người mượn.”

Ánh mắt Tiền Hồng lập tức sáng lên, trên môi khẽ nở nụ cười. “Nếu đã vậy, tuyệt thế thần binh càng nhiều càng tốt. Hắc Liên Môn chủ nguyện ý cho mượn Hồng Liên Dao, quả thực không gì tốt hơn.”

Hắc Liên Môn chủ thoáng sửng người, ánh mắt chuyển về phía thanh hồng kiếm lơ lửng bên hông của nàng. Sau vài giây trầm ngâm, ông gật đầu: “Được rồi, lần này hành động của Phong Vệ Môn, người mang theo Hồng Liên Dao, đồng thời cũng tham gia giúp một tay.”

Nghe vậy, Thảm Liên Y ngồi trên cánh sen tím liền không giấu nổi sự phấn khích, ánh mắt nàng rực sáng. Hiển nhiên, nàng cũng rất mong muốn tham gia vào hành động lần này. Không ngờ môn chủ gia lại đồng ý dễ dàng như vậy.

“Tuân mệnh, môn chủ đại nhân!” Nàng lập tức đứng lên, cung kính ôm quyền.

Như thế, Tiền Hồng không thể mang đi vị Võ Đạo tông sư đỉnh cao của Cửu Liên Môn, nhưng đổi lại, nàng sở hữu một tuyệt thế thần binh và sự giúp sức của một cao thủ nội kinh đỉnh cao!

Trên đường đi, Thảm Liên Y – với bộ váy tím tung bay – tò mò hỏi: “Nói ta nghe xem, khối Tử Liên lệnh này, người lấy được từ đâu?”

“Ta trao đổi với Lý Thanh mà có được.” Tiền Hồng đáp lại, giọng điệu lạnh nhạt.

“Lý Thanh?!”

Cái tên này khiến Thẩm Liên Y thoáng kinh ngạc. “Không phải là Ngô Xung sao?”

Nghe một cái tên bình thường như thế, nàng nhất thời không nhớ ra đó là ai. Nhưng rất nhanh, ký ức nàng lóe lên hình ảnh một gã mã tặc nổi danh giang hồ trước đây – người từng được đặt ngang hàng với nàng về tài năng võ đạo. Hắn chính là Lý Thanh, một tên võ giả hung hãn luôn có một con hổ già kè bên!

“Ra là hắn...” Thẩm Liên Y trầm nghĩ, ánh mắt trở nên sâu xa.

Hắn là Lý Thanh chính là Ngô Xung, mà Ngô Xung cũng chính là Lý Thanh.

Tốt lắm! Dám dùng tên giả để lừa gạt mình, lại còn tùy tiện đem Hoa sen chỉ lệnh của mình trao cho người khác. Hơn nữa, không ngờ kẻ đó lại đem lệnh bài cho một nữ nhân áo đỏ mà bản thân mình vốn không ưa thích!

Nghĩ đến đây, Thẩm Liên Y giận đến nổi suýt chút nữa cắn gãy hàm răng ngọc ngà của mình. Đôi mắt thanh tịnh của nàng giờ đây ngập tràn vẻ tức giận bất bình. Trong lòng nàng bùng lên xúc động muốn cầm Hồng Liên Dao, tự tay chém cái tên nam nhân chuyên nói dối kia thành trăm mảnh.

Tất nhiên, Tiền Hồng không hề hay biết những suy nghĩ đầy phần uất trong lòng Tử Liên hộ pháp. Nàng chỉ lặng lẽ dẫn đường, trong đầu bận suy tính kế hoạch hành động tiếp theo.

Cứ như vậy, một bóng hồng một bóng tím – hai thân ảnh kiêu diễm như họa – tiến thẳng về phía Thịnh Thiên Thành.

Lúc này, tại Thịnh Thiên Thành, Lý Thanh đang mài một thanh đỉnh sắt đầy vẻ chuyên chú thì bất giác hắt hơi một cái.

Bên cạnh hắn, một khối thiên ngoại vân thạch lớn bằng đầu người được đặt ngay ngắn, bề mặt màu bạc cứng rắn đến kỳ lạ, ánh lên một vẻ ngoài lạnh lẽo nhưng đầy uy nghiêm.

“Không ngờ được... Chỉ một chút bột phấn từ thiên ngoại vân thạch trộn vào thấu cốt đỉnh, vậy mà lại có thể tạo ra một biến hóa lớn như vậy!”

Lý Thanh nhìn dòng chữ thông báo hiện lên trước mắt, trong lòng không khỏi kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

Sau khi dung luyện thiên ngoại vẫn thạch bột phần vào thấu cốt đĩnh, hắn đã quyết định đặt cho thứ này một cái tên mới: “C·hết đĩnh.”

Khi vừa hoàn thành, hệ thống hiện lên thông báo:

【 Luyện chế thành công tinh phẩm ám khí: C·hết đĩnh, ban thưởng thọ nguyên hai tháng! 】

Tốt lắm! Trước đây, luyện chế thấu cốt đĩnh bình thường chưa từng có phần thưởng thọ nguyên, vậy mà lần này, chỉ với chút bột phần từ thiên ngoại vẫn thạch, hắn lại có thể kéo dài tuổi thọ thêm hai tháng.

Quả là một món lời lớn!

Hiện tại, trong tay Lý Thanh vẫn còn hai khối thiên ngoại vẫn thạch cỡ quả đấm, cùng một khối to bằng đầu người.

Nếu muốn dùng toàn bộ những tài liệu này để rèn một thanh binh khí hoàn toàn từ vật liệu đặc thù, hiển nhiên vẫn còn hơi thiếu một chút.

Nhưng nghĩ đến việc chỉ cần thêm một chút thiên ngoại vẫn thạch trộn vào ám khí, hắn đã có thể nhận thêm phần thưởng tuổi thọ, khiến hắn không khỏi cảm thấy hưng phấn. Thứ ám khí này, với hắn mà nói, không hề thua kém các thần binh lợi khí nổi danh trên giang hồ.

“C·hết đĩnh đầu đĩnh, nếu nói về sát thương âm thầm, tuyệt đối không kém cạnh bất kỳ thần binh nào!”

Tuy nhiên, hắn lại có chút phân vân: “Dùng toàn bộ thiên ngoại vẫn thạch để luyện chế ám khí thì đúng là có chút lãng phí, nhưng nếu dùng để chế tạo binh khí khác, e rằng tài liệu lại thiếu một chút...”

Nghĩ tới đây, Lý Thanh thở dài một tiếng đầy tiếc nuối: “Ai!”

Chương 252

DTV EBOOK

Khai Nguyên năm thứ tư, vào đầu thu, hơn một vạn kỵ binh tiến vào Tiểu Thúy Lĩnh trong thế trận oanh liệt, khí thế hùng dũng.

Tuy nhiên, cho dù đội quân đông đảo đến mức trùng trùng điệp điệp như vậy, khi tiến vào vùng núi hiểm yếu nối liền giữa các châu quận, nơi này vẫn yên ắng, không gợn lên quá nhiều sóng động.

Ngoài dự liệu của mọi người, sau nửa tháng hành quân, đội quân này lại không tiếp tục xuôi nam mà dừng chân tại đây, bắt đầu càn quét khắp rừng núi thâm sâu.

Không ai đoán được, những kỵ binh này rốt cuộc đang tìm kiếm thứ gì trong mảnh đất hoang vu này. Hành động của họ kỳ quặc, bí ẩn đến mức khó hiểu.

Thời gian trôi qua, lượng lương thảo tiêu hao ngày càng lớn, khiến dân chúng khắp nơi lâm vào cảnh khốn cùng. Bách tính, vốn chỉ vừa thoát khỏi chiến loạn vài năm trước, lại một lần nữa phải chịu cảnh đói khổ. Điều này dẫn đến làn sóng phản kháng lan rộng khắp các châu quận của Võ Triều.

Trong lúc thảo nguyên vương triều mới dựng lên còn chưa vững chãi, các bộ tộc buộc phải cử kỵ binh đi trấn áp phản loạn, nhằm đảm bảo buổi lễ đại thọ năm mươi tuổi của Thánh Quân được tổ chức suôn sẻ.

Giữa lúc tình hình trở nên hỗn loạn, tiếm thọ rên của Lý Thanh bất ngờ đón tiếp một vị khách khiến hắn không khỏi kinh ngạc.

Người này vóc dáng thon gầy, ngũ quan sắc nét như được tạc từ đá, song thái dương lại điểm bạc, dấu hiệu của người từng hao tổn quá nhiều tinh lực.

“Lý Sư Phó!”

Nghe thấy tiếng gọi, Lý Thanh ngẩng đầu khỏi lò rèn, nhìn người vừa tới. Đó là một bóng dáng quen thuộc.

“Haha, bây giờ người gọi ta là Lý Sư Phó, ta đây thật không dám nhận đâu!” Lý Thanh trêu chọc, giọng nói có chút thoải mái.

Đứng trước cửa tiệm là Tề Khang – một thanh niên với khuôn mặt trẻ trung nhưng vẻ khắc khổ đã hằn sâu. Người này từng tu luyện qua “Mệnh Quyết,” một loại công pháp hao tổn sinh mệnh cực kỳ đáng sợ.

“Sư phụ, ngài đừng nói vậy. Nếu không có ngài, ta chỉ sợ đã nằm chết bên đồng lưu dân ngoài thành từ lâu. Ân tình này, Tề Khang ta cả đời không quên!”

Hốc mắt Tề Khang đỏ hoe khi nhắc đến quá khứ. Hắn không do dự quỳ xuống, dập đầu cung kính trước Lý Thanh.

Nhìn bóng dáng gầy gò của người thanh niên quỳ dưới đất, Lý Thanh không khỏi hồi tưởng lại hình ảnh của một thiếu niên đen đúa, khốn khổ năm xưa. Thở dài, hắn nhẹ giọng nói: “Đứng lên đi. Khi đó, ta chỉ muốn vào được Vọng Viễn Thành nên mới làm vậy.”

“Hiện tại người đã là một hồn thiên ma đầu đại danh鼎鼎, ta không chịu nổi cái quỳ này đâu.” Lý Thanh vừa nói vừa nung khối mực kim trong lò rèn.

Phải một lúc lâu, Tề Khang mới đứng dậy. Hắn nghiêm túc nói: “Sư phụ, ta đã nhận lời với Phong Vệ Môn. Ngày Thánh Quân đại thọ, ta sẽ cùng họ giết vào hoàng cung.”

“Vì sao? Ta tưởng người vốn rất ghét Phong Quốc triều đình?”

Lý Thanh thoáng ngạc nhiên. Hắn nhớ rõ ngày trước, khi chứng kiến Thịnh Thiên Tam Đại Võ Quán bóc lột dân chúng bằng cái gọi là “phí bảo hộ,” Tề Khang từng giận dữ đến mức muốn ăn tươi nuốt sống những kẻ đứng đầu.

Nhớ lại chuyện cũ, Lý Thanh không nhịn được bật cười.

“Đúng, ta không ưa Phong Quốc triều đình. Nhưng so với đó, dân chúng sống dưới ách thống trị của Võ Triều còn khổ sở hơn nhiều.”

“Nếu việc này có thể giúp dân chúng sống tốt hơn, dù ta phải hy sinh mạng sống của mình, ta cũng cam lòng. Dù sao, ta đã sống một đời không uổng phí – danh dương khắp giang hồ, tay trừng trị những kẻ tiểu nhân, giờ lại có cơ hội giết hoàng đế. Chết như thế, há chẳng sướng khoái sao?”

Nói đến đây, Tề Khang bật cười, thái dương bạc phơ của hắn tung bay trong gió.

Giây phút ấy, trong tâm trí Lý Thanh, hình bóng của một thiếu niên khôn khéo ngày nào bỗng chồng lên với hình ảnh của một hồn thiên ma đầu hiện tại. Một chút bụi ngùi len lỏi vào trong tim hắn.

Đồng dạng ưu quốc ưu dân, hận đời, nguyện hi sinh tất cả cho lý tưởng.

Một người vĩ đại và cao thượng như vậy, khiến Lý Thanh cảm thấy mặc cảm tự ti.

“Àn, rất tốt.” Lý Thanh đáp lại, giọng điệu lạnh nhạt, đồng thời dùng cặp kẹp than trở mặt khối mực kim đang cháy trong hỏa lò.

Tề Khang hiểu rất rõ tính cách sư phụ mình – bình thản như nước, vĩnh viễn không dễ rung động trước bất kỳ chuyện gì. Vì vậy, hắn cũng chẳng bất ngờ trước phản ứng này.

“Sư phụ, Ninh đại ca đã gửi tin từ hoàng cung!”

“Thánh Quân Đồ Ngõa Cáp Nhi, kẻ luôn có một tiên sư thần bí đứng sau, giờ đây đang ráo riết lùng sục Tiểu Thúy Lĩnh. Dường như, bọn chúng đang tìm kiếm một tu tiên giả mới xuất hiện.”

“Theo tin tức, những linh phù thần bí kia chính là thứ để trao đổi với các tuyệt thế thần binh, cùng những khoáng thạch quý hiếm, thông qua các tu tiên giả.”

Những lời này khiến trong lòng Lý Thanh dấy lên một cơn sóng lớn. Hắn ngẩng đầu, hỏi: “Trong Tiểu Thúy Lĩnh thật sự có tu tiên giả sao?”

“Chưa chắc chắn, nhưng rất có khả năng!” Tề Khang đáp.

Chương 253

DTV EBOOK

Lý Thanh nheo mắt lại, thầm nghĩ: Thảo nào Thánh Quân lại phí công mang theo hơn một vạn kỵ binh tiến vào Tiểu Thúy Lĩnh, nhưng không hành quân xuôi nam mà cứ loanh quanh trong núi. Thì ra là đang tìm kiếm thứ này.

Giờ đây, mọi chuyện đã rõ ràng. Không có các tu tiên giả làm chỗ dựa, không có nguồn cung cấp linh phù, ngai vàng của Đồ Ngõa Cáp Nhi sớm muộn cũng không vững. Vì vậy, hắn vội vàng phát binh lên núi.

“Thì ra là vậy.” Lý Thanh thở dài, cảm thán. Thôi Mệnh Quyết

Lúc này, Tề Khang lấy ra một quyển cổ thư, trên bìa viết ba chữ: “Thôi Mệnh Quyết.”

“Sư phụ, đây chính là công pháp ‘Thôi Mệnh Quyết,’ từng được vị cao thủ võ đạo Lâm Dịch tu luyện. Sau này, nếu có cơ hội, xin ngài mang trả nó về phủ mộ trong Tiểu Thúy Lĩnh giúp ta.”

Lý Thanh thoáng sửng sốt khi nhận lấy quyển cổ tịch. Hắn không ngờ môn công pháp mang tính tà dị này lại rơi vào tay mình trong tình huống như vậy.

“Được, ta hứa với ngươi.”

“Sư phụ, cáo từ!” Tề Khang cung kính ôm quyển, sau đó rời khỏi tiệm thợ rèn.

Sau khi Tề Khang rời đi, Lý Thanh tùy ý mở quyển bí tịch ra xem, nhưng hoàn toàn không có ý định tu luyện. Công pháp này tiêu hao tuổi thọ quá mức kinh khủng, khiến người luyện khó sống qua tuổi ba mươi. Với Lý Thanh, võ công hiện tại của hắn đã gần đạt đến hóa kinh tông sư, căn bản không cần những thứ tà dị như thế này.

Cuối cùng, hắn chỉ lật vài trang rồi cất quyển bí tịch vào đáy hòm, dự định sau này sẽ trả lại nơi mà nó thuộc về.

Thời gian trôi qua, ngày đại thọ của Thánh Quân càng lúc càng gần. Đồ Ngõa Cấp Nhi, hoàng đế của thảo nguyên, đã lên kế hoạch cho việc dựng tượng Kim Thân của chính mình trong hoàng cung. Nhưng điều này cũng đồng nghĩa với việc gánh nặng đè lên vai bách tính thêm một lần nữa.

Lý Thanh, trong những ngày qua, vẫn luôn xoắn xuýt về việc sử dụng những khoáng thạch kỳ dị mà hắn có trong tay. Những khoáng thạch này, theo lời của Tề Khang, rất có thể là nguyên liệu cần thiết cho tu tiên giả, và không phải vật phẩm bình thường.

Tại lò rèn, ngọn lửa đã cháy suốt nhiều ngày liền, nhưng trong đầu Lý Thanh vẫn chưa tìm ra cách tối ưu nhất để sử dụng chúng. Đây là lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy khó quyết định đến vậy trong việc rèn sắt.

“Bốn cái C·hết Đinh là đủ rồi. Nếu làm thêm nữa thì lãng phí quá.”

Ngay lúc này, Tiền Hồng xuất hiện. Nàng vẫn khoác trên mình bộ váy đỏ diễm lệ, yêu kiều nhưng sắc bén.

Trong không khí lặng lẽ của tiệm thợ rèn, chẳng ai nói lời nào. Chỉ có tiếng lửa cháy trong lò phát ra âm thanh tí tách.

Một lúc lâu sau, Lý Thanh cất tiếng trước: “Đã đến lúc hành động?”

“Ân.” Tiền Hồng gật đầu.

“Người không mời được tông sư của Cửu Liên Môn?”

“Vị lão tông sư ấy đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề trong trận chiến ở Lương Châu, giờ đây không thể tái chiến được.”

Lý Thanh trầm ngâm, rồi lên tiếng lo lắng: “Không có tông sư tọa trấn, vì sao không đợi thêm chút thời gian?”

Lời tiếp theo của Tiền Hồng khiến trái tim Lý Thanh như bị chấn động:

“Thiên hạ này, bách tính đã đau khổ quá lâu. Bình minh của họ, không thể chờ thêm nữa.”

Bách tính đã khổ sở dưới sự hành hạ của mã tặc suốt quá lâu, không thể chờ đợi thêm được nữa!

“Tới đây để nhìn người lần cuối, ta phải đi rồi.” Tiền Hồng nói xong, không chút do dự xoay người rời đi, động tác dứt khoát mà mạnh mẽ, vẫn là phong thái hiên ngang như trước.

Nghe tiếng bước chân nàng dần xa, Lý Thanh khép mắt lại. Trong đầu hắn, những hình ảnh đau thương nối tiếp nhau hiện lên.

Đó là cảnh bách tính khắp thiên hạ đau khổ cầu sống dưới sự cai trị của Võ Triều; những gương mặt gượng gạo nở nụ cười của người bán rong khi gặp kỵ binh thảo nguyên; và những người đàn ông phải rời xa vợ con vì lao dịch.

Là cảnh thôn dân bị ép rời xa quê hương; là những sinh mạng bị chôn vùi dưới vó ngựa tàn bạo của mã tặc thảo nguyên; là những đứa trẻ đói khát, gương mặt lám lem, lang thang bên đường ở Thịnh Thiên – nơi từng là chốn ca vũ thanh bình.

Nhân gian này, dường như đã mất đi ánh sáng của mặt trời.

“Không nên là như vậy,” Lý Thanh thì thầm, đôi mắt chậm rãi mở ra. Hắn hiểu rằng mình phải làm gì.

Hắn muốn rèn một thanh chủy thủ, không phải một thanh binh khí bình thường, mà là một thanh chủy thủ có thể thí quân!

Ý tưởng vừa nảy lên, Lý Thanh lập tức đứng dậy, lấy từ lò rèn ra hai khối mực kim cùng khối thiên ngoại vẫn thạch tuyết bạc.

Phanh!

Tiếng chùy nện vang lên mạnh mẽ, khiến toàn bộ tiệm thợ rèn rung lắc dữ dội, tựa như một trận động đất nhỏ.

Phanh! Phanh! Phanh!

Theo từng nhát chùy nặng nề rơi xuống, ba khối kim loại đặc thù đã được nung đỏ trong hỏa lò dần biến đổi, tiến gần hơn tới hình dạng trong tâm trí của Lý Thanh.

Chương 254

DTV EBOOK

Sức mạnh của hắn không chỉ phi thường, mà còn được nội kinh cường đại hỗ trợ. Nội lực thâm hậu truyền qua vô song chùy, từng nhát giáng xuống, khiến ba khối kim loại dần hòa quyện thành một thể.

Một đêm dài trôi qua, khối thiên ngoại vẫn thạch màu bạc đã được Lý Thanh rèn thành kích thước thích hợp.

Lý Thanh định sử dụng khối vẫn thạch này để làm thân đao của chủ thủ, còn hai khối mực kim sẽ được dung luyện để làm chuôi.

Dù lượng vật liệu không nhiều, nhưng để rèn một thanh chủ thủ thì vẫn đủ, mà một thanh thí quân chủ thủ cũng chỉ cần như vậy.

Trong khi đó, triều đình Võ Triều đã bắt đầu công trình nặn tượng Kim Thân của Thánh Quân. Công trình xa hoa vô độ này dự kiến sử dụng thuần kim để dung luyện, tiêu hao vô số tài nguyên.

Sự xa hoa ấy như một mối lửa châm ngòi, khiến dân chúng vốn đã lầm than, nay không thể kìm nén thêm nữa. Hàng loạt phong trào phản kháng lan rộng khắp nơi, nhưng những đội kỵ binh thảo nguyên vẫn duy trì sức mạnh khủng khiếp, đàn áp tất cả các cuộc nổi loạn bằng bàn tay sắt.

Ngày đại thọ của Thánh Quân càng lúc càng gần. Cả Thịnh Thiên Thành bắt đầu được trang trí bằng những dải đèn lụa, cố gắng tạo nên một bầu không khí hân hoan, vui mừng.

Nhưng, trên những con phố đông đúc, bóng dáng bách tính với nụ cười tươi tắn lại hiếm thấy. Đối với họ, cái gọi là đại thọ của Thánh Quân không mang lại chút niềm vui hay ý nghĩa nào – chỉ là một trò hề xa hoa trên nỗi đau của hàng ngàn sinh mạng.

Rốt cục, sau một đêm dài đằng đẳng, bức tượng thuần kim không lồ được đưa vào hoàng cung Thịnh Thiên, nơi tổ chức đại lễ.

Hôm nay chính là ngày Thánh Quân Đồ Ngõa Cáp Nhi kỷ niệm năm mươi đại thọ.

Toàn bộ hoàng cung ngập trong sắc đỏ lộng lẫy. Thảm đỏ trải khắp mọi góc ngách, tạo nên bầu không khí ăn mừng xa hoa và náo nhiệt. Cảnh tượng bên trong cung điện trái ngược hoàn toàn với cuộc sống khốn khó và cùng cực của bách tính ngoài kia – hai thái cực không thể dung hòa.

Từ sáng sớm, từng vị đại thần của Võ Triều đã tiến cung, mang theo đủ loại trân quý lễ vật để bày tỏ lòng trung thành:

“Hộ bộ Thị lang Cao Du Đông, dâng nhân sâm trăm năm một gốc, chúc Thánh Quân bệ hạ vạn thọ vô cương!”

“Ban Đồ bộ tộc tộc trưởng, dâng sừng tê hiêm có, chúc Thánh Quân bệ hạ vạn thọ vĩnh xương!”

...

Trên bảo tọa, Thánh Quân Đồ Ngõa Cáp Nhi khoác bộ cẩm y long bào, rực rỡ như ánh mặt trời. Trên môi hắn là nụ cười đầy mãn nguyện, ánh mắt chăm chú nhìn pho tượng Kim Thân lộng lẫy đứng sừng sững trước mặt – bản sao hoàn hảo của chính hắn.

“Haha, chúng ái khanh bình thân! Tất cả miễn lễ!”

“Hôm nay không bàn quốc sự, các khanh cứ tận hứng!”

Dưới ánh nắng rực rỡ, từng bàn sơn hào hải vị được bung lên, từng vò rượu ngon liên tiếp được rót đầy chén. Tất cả những món ăn và rượu quý hiếm bậc nhất đều được tập trung về đây, biến yến tiệc này trở thành một tửu trì nhục lâm thực sự.

Thánh Quân Đồ Ngõa Cáp Nhi vẫn giữ nụ cười, ngồi ngay ngắn trên long ỷ. Một tay của hắn luôn giấu trong tay áo, chỉ dùng tay còn lại để nhấp rượu và gấp thức ăn.

Đây là một yến tiệc kéo dài từ ban ngày tới tận đêm khuya. Lễ hội hoàng gia này đã tiêu tốn vô số nhân lực và tài lực, chỉ để phục vụ cho một ngày hoan lạc của bậc đế vương.

Khi tiệc rượu đã qua ba tuần, món ngon đã dâng đủ năm lượt, thời gian dần trôi về chiều. Bỗng nhiên, một tiếng gầm giận dữ như sấm rền vang vọng khắp cung điện:

“Cầu hoàng đế, lão tử tới lấy đầu ngươi!”

Một bóng người thon gầy, sắc bén như chim ưng, từ trên cao lao xuống tựa mũi tên xé gió.

Người dẫn đầu cuộc tập kích này, không ai khác chính là Tề Khang!

Tiếng hét đầy căm phẫn của hắn khiến mọi người trong đại điện bàng hoàng. Nhưng Thánh Quân Đồ Ngõa Cáp Nhi, trái lại, vẫn giữ nguyên nụ cười bình thản. Biểu cảm của hắn chẳng hề lộ ra chút kinh hoảng nào, như thể đã đoán trước tất cả.

“Haha! Ta đã sớm biết đám giang hồ võ phu của Phong Quốc các ngươi sẽ không chịu ngồi yên. Hôm nay ta đã chuẩn bị sẵn, định một lưới bắt hết các ngươi!”

Cùng với lời nói của Đồ Ngõa Cáp Nhi, hơn mười tên võ giả thảo nguyên – những hán tử to lớn với ánh mắt sắc lạnh – từ khắp nơi trong đại điện đột ngột xông ra, lao về phía Tề Khang.

Hiển nhiên, trong những năm ngồi trên ngai vàng, Đồ Ngõa Cáp Nhi đã xây dựng đội ngũ võ giả của riêng mình

Keng! Keng! Keng!

Trong tiệm thợ rèn, tiếng búa gõ vang dội không ngừng, theo mỗi nhát búa giáng xuống, những tia lửa đỏ rực tung bay khắp nơi, tựa như những đốm sao lấp lánh trong màn đêm.

Chương 255

DTV EBOOK

Dưới bàn tay mạnh mẽ của Lý Thanh, một thanh chủy thủ màu bạc tuyệt đã dần hình thành, mang theo dáng dấp uyển chuyển ban đầu. Thiên ngoại vẫn thạch, loại vật liệu hiếm thấy đến mức ngay cả những kim loại kiên cố nhất mà Lý Thanh từng gặp cũng phải lu mờ trước độ cứng cỏi của nó. Chính vì vậy, hắn hoàn toàn bỏ qua quá trình tôi luyện bằng lửa mà trực tiếp rèn hình.

Khi quá trình rèn kết thúc, Lý Thanh lấy sừng hươu đực vương – một loại nguyên liệu quý hiếm, điêu khắc tỉ mỉ để tạo nên một chuôi chủy thủ hoàn mỹ không tì vết. Chuôi kiếm làm từ sừng hươu gắn kết chặt chẽ với phần cuối của lưỡi dao – nơi đã được Lý Thanh khéo léo dung luyện giữa mặc kim và thiên ngoại vẫn thạch thành một khối.

Lý Thanh cẩn thận kết nối chuôi và lưỡi dao thành một thể hoàn chỉnh, tạo nên một thanh chủy thủ không chỉ tuyệt hảo về chất liệu mà còn hoàn mỹ trong từng chi tiết chế tác. Hắn khẽ mỉm cười hài lòng, khẽ nói: “Du Long Chủy, ta đặt tên ngươi như vậy.”

Nhanh tựa cầu vòng, uyển chuyển như du long! Lưỡi dao sắc bén phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, khiến người đối diện bất giác cảm thấy một luồng áp lực sâu trong lòng.

Suốt mấy ngày qua, Lý Thanh luôn bận rộn trong sự phiền muộn khi không biết nên chế tạo loại binh khí nào. Đến cả hình tượng vốn luôn chần chu của hắn cũng trở nên lồi thoi hơn thường ngày. Nhưng khi chìm đắm vào việc rèn Du Long Chủy, hắn dần tìm lại được bản thân. Tâm trạng tĩnh lặng, tinh khí thần của hắn cũng từ từ dung hợp, đưa hắn tiến gần hơn đến cảnh giới Võ Đạo chân chính.

Không chỉ đơn thuần chế tạo một thanh binh khí, Lý Thanh còn tìm ra lý do sâu xa mà bản thân muốn rèn nó, đồng thời

phát hiện thêm ý nghĩa chân thực của Võ Đạo trong lòng mình.

Sau đó, hắn bắt đầu quá trình mài lưỡi. Một tay cầm chuôi, tay kia áp lên thân đao, từng đường mài tỉ mỉ cẩn thận. Mỗi lần mài, lưỡi đao dường như lại sắc bén thêm một bậc. Quá trình ấy kéo dài suốt một khoảng thời gian lâu đến mức ba viên đá mài lần lượt bị hao mòn.

Rốt cuộc, Lý Thanh đứng trước sản phẩm hoàn chỉnh, một tin nhắn chợt hiện lên trong tâm thức hắn:

【Tinh phẩm phẩm khí: Du Long Chủ đã hoàn thành, ban thưởng thọ nguyên năm năm.】

Lý Thanh chỉ thoáng nhìn qua thông báo mà không để tâm nhiều, cũng không suy nghĩ về lý do tại sao một thanh chủ thủ nhỏ bé này lại mang đến phần thưởng lớn như vậy. Thay vào đó, hắn cảm nhận rõ ràng sự biến hóa trong cơ thể – khí huyết không ngừng dâng trào như sóng lớn, sức mạnh từ cơ thể như đang chuyển hóa thành một dạng tồn tại khó tin.

Hắn đứng lặng, tay nắm chặt Du Long Chủ, hai mắt khẽ khép lại, tập trung cảm nhận sự thay đổi vĩ diệu này.

Thời gian trôi qua, một luồng Võ Đạo ý chí mạnh mẽ bùng phát từ cơ thể hắn, tựa như thực chất, lan rộng ra xung quanh, tạo nên cảm giác áp bách khó thở.

Oanh!

Tinh khí thần hợp nhất! Luyện lực nhập tủy!

Lý Thanh đột ngột mở mắt, đôi con ngươi sắc bén như hai ngọn đuốc, mái tóc rối tung không gió mà bay, mang theo khí thế cuộn cuộn tựa sông lớn không dứt.

“Rống!”

Hắn ngửa đầu gầm lên một tiếng, sóng âm vang rền như biển động, lan tỏa khắp mọi ngóc ngách trên Xích Minh Nhai, khiến tất cả bách tính gần đó đau đớn bịt kín lỗ tai.

Tiếng gầm kéo dài mãi không ngừng, bởi vì nội lực trong cơ thể Lý Thanh dường như không có hồi kết, tựa như một dòng sông lớn cuộn cuộn chảy mãi không cạn.

Mãi một lúc lâu sau, hắn mới dừng lại. Khí tức quanh người Lý Thanh yên ổn trở lại

Đây chính là Hóa Kinh Tông Sư sao?!”

Lý Thanh giang rộng hai tay, cảm nhận dòng lực lượng không ngừng tuôn chảy trong cơ thể mình, hòa quyện cùng khí chất Võ Đạo kinh người như thiên địa thần vận.

Hắn rốt cuộc đã thành công!

Đây chính là biểu tượng tối cao của nhân gian võ đạo – cảnh giới Thần Ý!

Từ giờ trở đi, bất kỳ môn võ công nào Lý Thanh tu luyện cũng sẽ sinh ra một loại ý chí độc nhất vô nhị, thuộc về chính bản thân hắn. Từng cử động nhỏ nhất của hắn cũng tự nhiên mang theo chân lý Võ Đạo, không cần nói nhiều mà mọi thứ đã hoàn toàn hợp lẽ.

Phong hoa tuyệt đại, nhân gian tông sư!

Khoảnh khắc này, Lý Thanh chỉ muốn ngửa mặt cười lớn. Cảnh giới mà hắn tìm kiếm suốt bao năm qua – Võ Đạo Tông Sư chỉ cảnh – cuối cùng cũng đã đạt được!

Rất nhanh, ánh mắt hắn trở nên sắc lạnh, nhìn thẳng về phía nội thành xa xa, nơi cung điện nguy nga lộng lẫy nằm sừng sững.

“Ha ha ha! Hôm nay ta đã bước vào Tông Sư, vậy thì nhân gian có chuyện bất bình, ta sẽ bình một trận!”

Tiếng cười sảng khoái vang vọng. Lý Thanh cầm lấy chiếc chùy vô song đặt trên mặt đất đeo lên vai, sau đó gài Du Long Chủy và bốn cây đinh thép vào bên hông. Hoàn thành xong, hắn nhấc một vò rượu Khổ Sâm trăm năm nặng mùi, bước ra khỏi tiệm thợ rèn.

Chương 256

DTV EBOOK

Thân hình Lý Thanh nhẹ nhàng như chim yến, chỉ một bước nhảy đã bay xa mười mấy mét. Mũi chân hắn khẽ chạm vào nóc các tòa nhà, bóng dáng nhanh như gió thoảng.

Những cánh cổng thành kiên cố ngăn cách nội thành và ngoại thành, với hắn bây giờ, chẳng khác gì một trò trẻ con.

Trên cổng thành, nhóm lính canh nhìn thấy Lý Thanh chỉ lướt qua như chim ưng sải cánh, bọn họ kinh hãi hết lớn:

“Nhanh! Bắn tên! Đừng để hắn vượt qua!”

“Là giang hồ võ phu! Mau đuổi theo bắt hắn, đừng để hắn thoát!”

Hưu hưu hưu!

Tiếng tên xé gió rít lên, hàng loạt mũi tên lao về phía Lý Thanh với tốc độ sắc bén như tia chớp.

Nhưng hắn chỉ khẽ mỉm cười, ung dung nhấp một ngụm rượu Khổ Sâm trong tay. Đợi đến khi những mũi tên chỉ còn cách hắn trong gang tấc, tay áo hắn bất ngờ vung lên, tạo ra một cơn cuồng phong mạnh mẽ quét ngang. Lập tức, toàn bộ mũi tên bị đánh bay tứ tán!

“Ha ha ha! Nội thành cấm địa cũng chỉ đến thế mà thôi. Ta đi đây!”

Giọng nói hùng hồn vọng lại khiến đám lính canh thành chỉ biết trợn mắt há miệng, nhìn bóng dáng Lý Thanh như một ngôi sao băng lao vút về phía nội thành.

Tại hoàng cung, cảnh tượng đã hoàn toàn rối loạn. Bữa tiệc rượu ngon, món ngon trên bàn bị hất tung tóe, đầy đất là rượu đổ và thức ăn hỗn độn.

Giữa sân, đám quan đại thần của Võ Triều chạy tán loạn, có người thậm chí còn bị chém gục xuống, máu me đầy mình.

Bên ngoài sân, từng đoàn binh mã như dòng lũ cuộn cuộn đổ vào, dốc sức vây bắt những võ giả xâm nhập.

Trong khi đó, ở trung tâm cơn hỗn loạn, Thánh Quân Đồ Ngõa Cáp Nhi đang được bao phủ trong một luồng kim quang rực rỡ. Quanh hắn, một nữ tử áo đỏ điểm lệ đang dốc sức dùng thanh trường kiếm màu đen điên cuồng công kích lớp kim quang. Mỗi nhát kiếm chém xuống đều khiến kim quang rung động, tạo nên từng vòng sóng gợn.

“Hộ giá! Hộ giá!”

Bên cạnh nữ tử áo đỏ, một thanh niên vóc dáng gầy gò với mái tóc mai điểm bạc ra tay tàn nhẫn, không ngừng chém giết những tên lính thảo nguyên lao tới bảo vệ Thánh Quân. Máu chảy thành sông, thi thể nằm rải rác khắp nơi.

Đồ Ngõa Cáp Nhi sắc mặt âm trầm, hắn biết rằng hôm nay chắc chắn sẽ có võ giả đến gây chuyện, nhưng không ngờ lại có nhiều người như vậy.

Dù đã tiến hành giới nghiêm và điều tra kỹ lưỡng, trong Thịnh Thiên Thành vẫn có thể ẩn náu nhiều cao thủ như thế, điều này khiến hắn vừa ngạc nhiên vừa giận dữ.

Tuy nhiên, cảm xúc này chỉ thoáng qua. Trên mặt Đồ Ngõa Cáp Nhi không hề lộ ra chút sợ hãi nào, mà vẫn giữ vẻ trấn định.

Ngay cả nữ tử áo đỏ với thanh thần binh tuyệt thế trong tay cũng không thể xuyên thủng được lớp kim quang bảo vệ của hắn. Với man lực như vậy, việc tổn hại kim quang vẫn là chuyện khó lòng xảy ra.

Có lẽ kim quang che đây không thể kéo dài mãi mãi, nhưng Đồ Ngõa Cáp Nhi lại không chỉ dựa vào mỗi tấm chắn đó. Trên người hắn còn mang theo hai loại phù lục được Thượng Tiên ban tặng. Một là Phong Hành Phù, giúp hắn dễ dàng thoát thân bất cứ lúc nào, và hai là Kim Tráo Phù, tạo nên lớp bảo vệ khiến đao thương bất nhập.

Dựa vào hai loại phù lục này, hắn tự tin rằng những võ giả nội kinh kia không thể nào đe dọa được tính mạng mình. Dù cho họ có tập hợp đông đảo võ giả hoặc huy động cả binh mã thảo

nguyên để hao mòn sức lực hần, thì cũng chỉ là tự dần thân vào chỗ chết, để rồi bị hần nghiền nát từng chút một!

Tuy nhiên, Đồ Ngõa Cáp Nhi không muốn kéo dài tình thế này quá lâu. Bởi lẽ, càng chần chừ thì càng có nhiều trọng thần bị giết trong hỗn loạn, và khi đó, triều đình của hần sẽ chỉ còn là một cái vỏ rỗng không giá trị.

“Nỗ Khế Khắc!”

Đồ Ngõa Cáp Nhi gầm lên. Từ phía hậu cung, một thân hình khổng lồ đột nhiên lao ra. Đó là Nỗ Khế Khắc, một chiến sĩ nổi danh trên thảo nguyên, được biết đến với sức mạnh phi thường. Hần trời sinh lực lớn, đến mức vài con ngựa cũng không kéo nổi một cánh tay của hần.

Thánh Quân từng muốn Nỗ Khế Khắc luyện võ để phát triển tiềm năng, nhưng kẻ này lại có ngộ tính quá kém, hoàn toàn không hiểu gì về Võ Đạo. Cuối cùng, Đồ Ngõa Cáp Nhi đành đổi lấy những viên Khí Huyết Đan từ tay các lão quái áo bào vàng, giao hết cho Nỗ Khế Khắc. Không ngờ, sau khi dùng loại đan dược này, hần như được lột xác, sức mạnh vốn đã kinh người nay lại tăng lên gấp bội.

Phanh! Phanh! Phanh!

Tiếng bước chân nặng nề của Nỗ Khế Khắc vang lên như tiếng sấm, mỗi lần hần giậm xuống, cả hoàng cung như rung chuyển. Hần di chuyển tựa như một con voi lớn, không gì có thể cản nổi.

Chứng kiến cảnh này, ngay cả Tê Khang – một trong những người dày dặn kinh nghiệm, cũng cảm thấy da đầu tê dại. Hần thậm nghĩ: Cái thứ này đã vượt xa phạm vi của con người rồi!

“Rống!”

Chương 257

DTV EBOOK

Nỗ Khế Khắc hét lên một tiếng đầy uy lực. Trên đường hấn lao tới, bất kể kẻ nào cản đường, dù thuộc phe nào, đều bị hấn húc bay như những con rối giấy. Những ai không kịp tránh đều bị một cú giẫm mạnh của hấn nghiền thành thịt nát, chết không toàn thây.

Thân hình đồ sộ của Nỗ Khế Khắc được bao phủ bởi một bộ giáp dày đặc, bảo vệ những bộ phận trọng yếu, khiến hấn càng thêm khó đánh bại.

Tề Khang, với sắc mặt ngưng trọng, thì thào:

“Cự nhân này, dù không tinh thông Võ Đạo, nhưng chỉ dựa vào sức mạnh điên cuồng này, đã vượt xa tất cả võ giả có mặt tại đây...”

Đã không biết bỏ bao nhiêu nhất kiếm, lúc này Tiền Hồng thở dốc, ánh mắt nhú lại nhìn cự hán Nỗ Khế Khắc. Nàng cắn răng đưa ra quyết định:

“Tạm thời đừng lo tên cẩu hoàng đế đó, cùng đi giải quyết tên mập mạp này trước!”

Dứt lời, Tiền Hồng quyết định từ bỏ cơ hội gần như đã sát bên Thánh Quân Đồ Ngõa Cấp Nhi, rồi cùng Tề Khang lao thẳng về phía cự hán.

Tuy ý định rất tốt, nhưng tiếc thay, đây lại là sân nhà của thảo nguyên quân.

Thánh Quân đứng đó, cười lạnh nhìn hai võ giả Phong Quốc quay lưng với mình. Trong mắt hấn tràn đầy vẻ khinh miệt.

Chỉ cần bọn họ vừa tiến lên, từ bốn phía đã có hàng loạt binh lính thảo nguyên lao tới, bất chấp tính mạng để cầm chân họ.

“Cẩn thận!”

Tiền Hồng vừa chém gióng như chém rau với Thanh Hồng Kiếm, nhưng đám binh lính lại đông vô cùng. Dù nàng giết

bao nhiêu, cũng không tài nào giết hết.

Cùng lúc đó, cự hán Nỗ Khế Khắc đã lao tới trước mặt Tề Khang. Một quyền của hắn giáng xuống với sức mạnh khủng khiếp đến mức cả không khí cũng như bị xé toạc.

Phanh!

Thân hình thon gầy của Tề Khang lập tức bị đánh bay như điều đứt dây, văng xa khỏi trận chiến.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tiền Hồng không giấu nổi sự tuyệt vọng.

Lực lượng gì kinh khủng đến mức này?! Ngay cả võ giả nội kinh cũng không thể chịu nổi một quyền. Cự hán này rốt cuộc là quái vật từ đâu tới?!

“Chết cho ta!”

Tiền Hồng giận dữ vung kiếm, Thanh Hồng Kiếm sắc bén nhanh chóng xé rách lớp áo giáp dày cộp của Nỗ Khế Khắc, để lại một vết máu lớn. Nhưng khi nàng định tiếp tục chém, đám mã tặc xung quanh đã lập tức xông tới, không chể hành động của nàng.

Nỗ Khế Khắc, với đôi mắt đỏ ngầu như dã thú, nhìn chăm chăm vào Tiền Hồng. Hắn gầm lên một tiếng vang dội:

“Rống!”

Cùng lúc đó, một quyền khủng khiếp nữa giáng thẳng về phía nàng. Quyền này mang theo sức mạnh khủng bố đến mức Tiền Hồng rút kiếm ra đỡ cũng không kịp. Lực chấn động từ Thanh Hồng Kiếm truyền đến khiến nàng không thể giữ vững thân hình, phải loạn choạng lùi lại.

Xung quanh, các võ giả nội kinh khác đều đang bị cuốn vào trận chiến với đám quân lính thảo nguyên, không ai có thể lao tới tiếp viện.

Tình thế trở nên nguy hiểm cực độ. Hai phe đều không nhân nhượng, Đồ Ngõa Cấp Nhi cũng muốn nhân cơ hội này tiêu diệt toàn bộ võ giả để dứt hậu họa.

Ngay khi cục diện rơi vào bế tắc, trên đỉnh hoàng thành, một bóng người mạnh mẽ xuất hiện, tựa như từ trên trời giáng

xuống.

Người này là một thanh niên đáng vẻ anh tuấn, ánh mắt sắc bén, chỉ khẽ búng nhẹ đầu ngón tay!

Hưu!

Một tia hào quang bạc lóe lên từ đầu ngón tay hắn, bắn ra với tốc độ như chớp. Chỉ trong nháy mắt, quyền đấm của Nỗ Khế Khắc đang lao tới Tiền Hồng đã bị luồng hào quang ấy xuyên thủng.

“A a a a!”

Nỗ Khế Khắc đau đớn rú lên, vội thu tay lại. Hắn kinh hãi nhìn lòng bàn tay mình – một cây đinh sắt màu bạc nhỏ bé đã xuyên qua, máu chảy đầm đìa.

Tiếng hét thất thanh của Nỗ Khế Khắc khiến tất cả mọi người xung quanh đều bàng hoàng. Cự hán mạnh mẽ không gì cản nổi này lại bị đánh trọng thương chỉ trong chớp mắt.

Sau đó, một giọng nói thanh thoát nhưng đầy uy lực vang lên:

“Thiên hạ khổ mã tặc đã lâu, Đồ Ngõa Cáp Nhi, hôm nay ta tới lấy mạng chó của ngươi.”

Bá!

Mọi ánh mắt đồng loạt quay về hướng phát ra giọng nói, nơi cao nhất của hoàng cung.

Chỉ thấy một thân ảnh thanh niên cao lớn, đứng thẳng như cây bút. Tay hắn xách một vò rượu, dáng vẻ thư thái vô cùng, còn thoải mái duỗi lưng một cái ngay trước bao nhiêu ánh mắt.

“Là Lý Sư Phó!”

“Lý Thanh?! Chính là Hãn Hồ Lý Thanh!”

“Lý Đại Sư đến rồi!”

Đám võ giả Phong Quốc, bao gồm cả những người quen như Phong Vệ Môn Dương Hưng hay Triệu Nguyên cầm trong tay Kinh Tịch Dao, đều nhận ra Lý Thanh. Họ reo lên với ánh mắt tràn đầy hy vọng!

Nghe thấy âm thanh quen thuộc từ đỉnh đại điện hoàng cung vọng xuống, Tề Khang, người đang bị trọng thương, vô cùng

khó nhọc bò dậy khỏi mặt đất.

“Khụ khụ! Lý sư phó đến sao?”

Đối với vị sư phụ từng dạy mình rèn luyện kỹ thuật rèn sắt này, Tề Khang không thể nào quen thuộc hơn. Với tính cách của hắn, rất hiếm khi để bản thân rơi vào hiểm cảnh, luôn cẩn thận giữ mình ở mức độ cực hạn.

Chương 258

DTV EBOOK

Thế nhưng, hôm nay, giữa tình thế nguy cấp này, khi nhìn thấy đối phương xuất hiện, nội tâm Tề Khang lại bất ngờ trở nên an ổn lạ thường, giống như mọi chuyện đều có thể giao phó cho vị sư phụ này vậy. Đại khái đây chính là thứ gọi là cảm giác an toàn.

Không chỉ Tề Khang, mà ngay cả Tiền Hồng, người vừa chống chọi trong đau khổ, cũng có cảm giác tương tự.

Ở một bên, Thánh Quân Đồ Ngõa Cáp Nhi lạnh lùng liếc nhìn, khinh miệt nói:

“Các ngươi, dám giang hồ phản tặc này, dù có đến bao nhiêu cũng chỉ là chịu chết mà thôi. Yên hội hôm nay chính là để bầy các ngươi!”

Hắn dứt lời, ra lệnh: “Nỗ Khế Khắc, giữ chân bọn chúng lại ở đây!”

Cùng lúc, Đồ Ngõa Cáp Nhi từ trong ngực móc ra một tấm bùa, vỗ lên người mình. Lập tức, kim quang bao phủ quanh thân hắn càng thêm đậm đặc. Tay hắn siết chặt một tấm Phong Hành Phù, sẵn sàng sử dụng bất cứ lúc nào để bảo toàn bản thân.

“Rống!” Nỗ Khế Khắc ngửa đầu gầm lên một tiếng về phía Lý Thanh trên đỉnh đại điện hoàng cung, như muốn thị uy tuyên chiến, báo thù vì đòn đánh lén vừa rồi.

Lý Thanh khẽ cười, cầm vò khổ sâm rượu uống cạn trong một hơi, sau đó bất ngờ đập nát chiếc vò rỗng dưới chân.

Hiệu lực từ rượu khổ sâm nhanh chóng lan tỏa, bổ sung lượng tinh khí cần thiết trong cơ thể hắn. Lý Thanh đứng đó, khí thế ngút trời, cười lạnh một tiếng:

“Trời sinh thần lực sao? Ta thật muốn xem thử sức mạnh của ngươi có lớn đến mức nào!”

Vừa dứt lời, Lý Thanh rút ra Vô Song Chùy từ sau lưng. Chỉ dùng một tay, hấn vung cây chùy nặng như không có gì. Hấn liếc xuống phía dưới, nhìn thẳng vào gã hán tử thảo nguyên không lồ, sau đó nhảy từ đỉnh đại điện hoàng cung xuống.

Oanh!

Chiếc chùy huyền bí trong tay Lý Thanh đã ngưng tụ thành chùy ý. Một chùy từ trên trời giáng xuống, mang theo tinh khí thần của hấn, khiến mọi thứ xung quanh như ngưng đọng.

Người không lồ mặc trọng giáp phía dưới nhếch mép cười, không né tránh mà giơ cao hai nắm đấm lên, chuẩn bị cứng rắn chống lại cú đánh này.

“Lão tử thích nhất là đánh loại người tự tin như ngươi!”

Phanh!

Trong khoảnh khắc, âm thanh chấn động vang vọng trời đất. Các kiến trúc không lồ xung quanh rung chuyển mãnh liệt, như thể một trận động đất nhỏ vừa xảy ra.

Thân thể gã hán tử không lồ, vốn được bọc trong bộ khôi giáp, giờ đây giống như giấy vụn, nát vụn thành từng mảnh. Bả vai gã nát bươm, mềm oặt như bùn, cả cơ thể đổ sụp xuống.

Ngay sau đó, một tiếng nổ vang rền khác lại tiếp tục vang lên, khắc sâu khí thế áp đảo của Lý Thanh.

Thảo nguyên vốn nổi tiếng với những dũng sĩ hình thể to lớn, vậy mà giờ đây gã hán tử cao lớn ấy lại nằm thẳng đơ trên mặt đất.

Phanh!

Cú ngã mạnh đến mức khiến mặt đất bốc lên một lớp bụi mờ, sinh tử của hấn giờ không rõ ràng.

Toàn trường ngay lập tức rơi vào sự im lặng đáng sợ. Mọi ánh mắt đều ngây dại nhìn chằm chằm vào thân thể không lồ của Nỗ Khế Khắc, lúc này đã gục ngã. Sự kinh hãi và không thể tin nổi hiện rõ trên từng khuôn mặt.

Đặc biệt là những người đến từ các bộ tộc thảo nguyên, bởi họ đều biết rõ Nỗ Khế Khắc mạnh mẽ và kiêu ngạo như thế nào.

Gã vốn là biểu tượng của sức mạnh, là người không thể bị đánh bại.

Thế mà bây giờ thì sao? Gã thậm chí không thể đỡ nổi một chùy của võ giả trẻ tuổi kia!

“Không thể nào! Điều này không thể xảy ra!” Một giọng nói lạc lõng vang lên giữa đám đông, phản ánh đúng tâm trạng của mọi người.

Lý Thanh vẫn giữ nét mặt bình thản, nhẹ nhàng vác Vô Song Chùy lên vai. Ánh mắt hắn lướt qua thân thể khổng lồ của Nỗ Khế Khắc rồi thu lại, hờ hững như không có chuyện gì xảy ra.

“Dám đỡ một kích toàn lực của một tông sư hóa kinh, ta cũng nguyện tặng ngươi danh hiệu thiết đầu oa của thảo nguyên.”

Trong lòng Lý Thanh thầm cười khẩy. Hắn quay sang nhìn Đồ Ngõa Cáp Nhi, người đang được bao phủ bởi tầng kim quang dày đặc.

Bên kia, Tiền Hồng, người vừa tận mắt chứng kiến toàn bộ sự việc, cuối cùng cũng không kiềm được mà thốt lên:

“Hóa kinh... Đây chính là cảnh giới tông sư! Ngươi đã bước vào Thần Ý Cảnh rồi sao?!”

Hóa kinh, tông sư, Thần Ý Cảnh—ba danh từ ấy tuy khác biệt, nhưng tất cả đều dùng để chỉ một cấp độ gần như không thể đạt được trong võ đạo.

Giờ đây, Lý Thanh đã tiến vào hàng ngũ hóa kinh tông sư! Cú đánh ngã Nỗ Khế Khắc vừa rồi là minh chứng rõ ràng nhất cho sức mạnh ấy.

Tông sư chi uy, quả nhiên đáng sợ!

Toàn trường, tất cả những võ giả còn lại đều đồng loạt hít sâu một hơi, cảm giác lạnh buốt lan tràn trong lòng. Ai nấy đều hiểu rõ ý nghĩa của cảnh giới này. Trong giang hồ hiện tại, những tông sư võ đạo đã gần như tuyệt tích.

Nhưng hôm nay, trước mắt họ lại xuất hiện một tông sư tuyệt đại trẻ tuổi như thế. Thiên phú võ đạo của người này thật sự khó mà tin nổi!

Chương 259

DTV EBOOK

Mỗi người đều hiểu rõ giá trị của một tông sư võ đạo là vô cùng cao. Ở bất kỳ nơi đâu, họ đều sẽ được chào đón như thượng khách. Nếu người này muốn thành lập một bang phái đỉnh thịnh, cũng là chuyện trong tầm tay.

Thế nhưng, Lý Thanh không mảy may để ý đến những ánh mắt kinh ngạc xung quanh. Hắn mỉm cười, từng bước một tiến về phía Đồ Ngõa Cáp Nhi đang trốn trong ánh kim quang.

Hắn nhớ lại, khi còn ở biên tái, chính tên thủ lĩnh mã tặc này đã dẫn quân xông vào Võ Lệ Quân, tạo cơ hội cho hắn rời khỏi quân doanh. Thời gian trôi qua, thế sự đổi thay, giờ đây hai người lại gặp nhau trong hoàn cảnh như thế này.

“Thánh Quân Đồ Ngõa Cáp Nhi? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Lý Thanh nói, giọng điệu nhàn nhã, hoàn toàn không xem nơi này là hoàng cung trọng địa. Hắn bước đi như thể đang tản bộ trong sân sau của tiệm thợ rèn quen thuộc.

Ngược lại, Đồ Ngõa Cáp Nhi không thể giữ được vẻ điềm tĩnh. Đáy mắt hắn lộ rõ vẻ kinh hãi, nhưng ngay sau đó, hắn gào lên:

“Người đâu! Giết hắn cho ta! Ai có thể chặt được đầu của hắn, ta sẽ phong người đó làm vương khác họ!”

Theo mệnh lệnh của Đồ Ngõa Cáp Nhi, đám mã tặc bốn phía lại xông lên.

Đáng tiếc, lúc này tình thế đã khác. Đây không phải là chiến trường rộng lớn để chúng cưỡi ngựa tung hoành, dùng chiến thuật tiêu hao thể lực của cao thủ. Ở đây chỉ có không gian chật hẹp, nơi hơn hai ngàn mã tặc phải đối đầu với một tông sư võ đạo ở đỉnh cao trạng thái, sức mạnh nội tại như biển cả vô tận.

Lý Thanh mỉm cười nhạt: “Xem ra ngươi cũng biết sợ rồi.”

Ngay sau đó, hai chân hắn đạp mạnh xuống mặt đất, tốc độ bộc phát đến kinh người, chỉ để lại những tàn ảnh mờ nhạt trong không gian. Đám mã tặc dù lao tới nhưng không thể chạm được vào hắn, ngay cả vạt áo cũng không vướng được.

“Giết!”

Lý Thanh rút ra Vô Song Chùy, mượn đà lao tới quét ngang một đòn!

Phanh!

Lớp kim quang dày đặc quanh người Đồ Ngõa Cáp Nhi chao đảo mãnh liệt, tưởng như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Thế nhưng, cuối cùng, lớp phòng ngự vẫn giữ được hình dạng ban đầu.

“Haha, ngươi chỉ là một phàm nhân! Ngươi làm sao có thể phá được lá bùa hộ thân trên người ta!”

Đồ Ngõa Cáp Nhi cười lớn, giọng điệu đầy chế nhạo, nội tâm vừa hoảng sợ nay đã buông lỏng, cảm giác an toàn tràn ngập.

Giữa hai người, một tầng kim quang lấp lánh như tấm tường chắn vô hình, tượng trưng cho ranh giới giữa tiên đạo và phàm đạo—khác biệt không thể vượt qua.

“Võ đạo tông sư thì đã sao? Ngươi nghĩ có thể làm gì được ta?” Đồ Ngõa Cáp Nhi cười lạnh, cố giữ vẻ bình tĩnh, rồi hét lớn: “Người đâu! Lên đi! Chém chết hắn cho ta! Dù hắn có mạnh đến đâu cũng chỉ là một người!”

Lý Thanh nhìn thoáng qua Vô Song Chùy trong tay, hơi trầm ngâm một chút rồi tự nhủ: có lẽ vấn đề nằm ở chất liệu. Dù cây chùy này có pha trộn Mặc Kim, một loại kim loại quý hiếm và kỳ dị, nhưng lượng lại quá ít, không đủ phá hủy lớp phòng ngự mạnh mẽ này.

Đúng lúc Lý Thanh định rút Du Long dao găm từ bên hông ra, từ hai phía vang lên hai giọng nói đồng thời:

“Tiếp đao!”

“Tiếp kiếm!”

Vút! Vút!

Một thanh trường đao màu đỏ yêu dị và một thanh trường kiếm đen tuyền như mực xé gió bay tới.

Lý Thanh không do dự, lập tức cất Vô Song Chùy vào sau lưng, đưa tay đón lấy hai món vũ khí. Một bên là Yêu Đao Hồng Liên, một bên là Thanh Hồng Kiếm.

“Hảo đao! Hảo kiếm!” Lý Thanh tán thưởng, mắt sáng rực.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm đến Yêu Đao Hồng Liên, vốn đã nổi danh khắp giang hồ. Cảm giác yêu dị và khí tức máu tươi từ thanh đao khiến nó càng thêm phần đáng sợ. Còn Thanh Hồng Kiếm, đó lại là tác phẩm do chính tay Lý Thanh rèn đúc, vừa quen thuộc vừa uy lực tuyệt đỉnh.

Ở phía đối diện, Thánh Quân Đồ Ngõa Cáp Nhi không khỏi lộ vẻ kiêng dè. Nhìn hai thanh thần binh lợi khí trong tay Lý Thanh, hắn quyết định không chần chừ thêm. Ngay lập tức, hắn giật lấy Phong Hành Phù từ ngực áo, đập mạnh lên người mình.

Trong chớp mắt, ánh sáng xanh lóe lên. Cơ thể Đồ Ngõa Cáp Nhi được tăng cường tốc độ, nhanh như chớp lao đi, cố gắng chạy thoát khỏi hoàng cung.

Tuy nhiên, Lý Thanh đã đạt đến cảnh giới tông sư, sao có thể để hắn dễ dàng đào thoát?

Với Mịch Ảnh Bộ Pháp, Lý Thanh bùng nổ tốc độ, bám sát sau lưng Đồ Ngõa Cáp Nhi. Giọng hắn vang lên lạnh lẽo:

“Ta muốn xem thử ngươi có bao nhiêu phù lục để mà chạy trốn.”

Hai bóng người, một trước một sau, lao vun vút qua quảng trường hoàng cung, tốc độ nhanh đến mức chỉ để lại bụi mù phía sau, vượt xa khả năng tưởng tượng của người thường.

Cuối cùng, khi cả hai đến gần một khu vực hồ cảnh lâm viên, Lý Thanh vận dụng toàn bộ sức mạnh hóa kinh. Hắn rút đao kiếm ra, đồng thời chém mạnh vào lớp kim quang bao bọc Đồ Ngõa Cáp Nhi.

Rầm rầm!

Chương 260

DTV EBOOK

Kim quang dày đặc che phủ quanh thân Thánh Quân ngay lập tức tan rã khi tiếp xúc với đao kiếm, hóa thành những tia sáng vàng rực rỡ bắn tung tóe khắp trời.

Phụt!

Bụi mù tan đi, tất cả đã kết thúc.

“Không!!!” Đồ Ngõa Cáp Nhi gào thét hoảng loạn, vội vàng muốn lấy thêm một lá bùa kim tráo khác.

Đáng tiếc, Lý Thanh không cho hắn cơ hội. Đao kiếm trong tay hắn vung lên dứt khoát, chém phẳng cả hai tay của tên mã tặc thủ lĩnh.

Phanh!

Đồ Ngõa Cáp Nhi mất cân bằng, ngã rầm xuống đất, máu chảy ướt đầm cả nền đá.

Lý Thanh từ từ thu lại Hồng Liên Đao và Thanh Hồng Kiếm, rút Du Long dao găm từ bên hông ra, đặt lưỡi dao sắc bén lên cổ họng Đồ Ngõa Cáp Nhi.

Đến đây, tên mã tặc kiêu hùng một thời đã hoàn toàn thất bại trong tay Lý Thanh, sinh tử nằm trong tay hắn.

Nhưng Lý Thanh không vội lấy mạng đối thủ. Hắn cúi xuống, giọng nói lạnh lùng nhưng không kém phần uy nghiêm:

“Ta hỏi, ngươi đáp.”

Bốn chữ đơn giản, không cho phép phản kháng. Nếu Đồ Ngõa Cáp Nhi không phối hợp, Lý Thanh sẵn sàng ra tay không chút do dự.

Nằm trên mặt đất, Đồ Ngõa Cáp Nhi, kẻ từng xây dựng nên cơ nghiệp bất thế, giờ chỉ còn là một kẻ tàn phế, không còn gì để mất. Sau một hồi im lặng dài, hắn cuối cùng chấp nhận hiện thực.

“Thắng làm vua, thua làm giặc. Có gì cứ hỏi, ta chỉ cầu một cái chết thống khoái.”

Khi Đồ Ngõa Cáp Nhi đáp ứng một cách sảng khoái như vậy, Lý Thanh bất giác nhìn thoáng qua, trong lòng thầm nghĩ người này quả không hổ là kiêu hùng bất thế của thảo nguyên.

“Những lá phù lục này, ngươi đổi từ tay tu tiên giả nào? Tu tiên giả đứng sau lưng ngươi bây giờ đi đâu rồi?”

Vừa nói, Lý Thanh vừa không khách khí lấy từ trên người Đồ Ngõa Cáp Nhi hai tấm phù lục còn sót lại chưa sử dụng.

Đó là một tấm Phong Hành Phù và một tấm Kim Trảo Phù. Hắn nhẹ nhàng cầm lấy, coi như đây là đồ của mình.

Đồ Ngõa Cáp Nhi khề thờ dài rồi kể: “Nhiều năm trước, ta từng cứu một người kỳ quái mặc áo bào màu vàng trên thảo nguyên.”

Trên thảo nguyên, không phải ai cũng có thể làm mã tặc, đi cướp bóc lương thảo. Chỉ những người dũng mãnh nhất, giỏi kỹ thuật nhất trong bộ tộc mới có tư cách.

Năm đó, Đồ Ngõa Cáp Nhi vì thể trạng không đủ mạnh nên không được chọn làm dũng sĩ, chỉ có thể chăn dê bò trong bộ tộc. Một ngày nọ, trên đường chăn thả, hắn vô tình cứu được người mặc áo bào vàng kỳ lạ. Từ đó, mọi chuyện bắt đầu.

Dưới sự trợ giúp của người mặc áo bào vàng kia, Đồ Ngõa Cáp Nhi không chỉ gia nhập đám mã tặc, mà chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã vươn lên trở thành thủ lĩnh. Hắn dẫn dắt đội quân của mình cướp bóc khắp nơi, đi qua đâu cũng chỉ để lại cảnh tiêu điều, không cỏ mọc.

Cho đến một ngày, hắn thu được một khối mực kim, người áo bào vàng yêu cầu hắn thu thập thêm nhiều loại khoáng thạch khác nhau. Từ đó, sự kiện mã tặc tập kích doanh trại quân Võ Lệ ở Vọng Viễn Thành biên giới Phong Quốc bắt đầu. Cũng chính vào lúc này, người tu tiên áo bào vàng đã dời ánh mắt sang toàn bộ Phong Quốc.

“Sau đó, Hoàng Bào Tiên Sư rời đi. Ông ta nói linh khí nơi này quá loãng, không thích hợp cho việc tu hành.”

Đồ Ngõa Cáp Nhi cười khỏ, giọng nói đầy tiếc nuối. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, hắn đã nhìn thấu cả cuộc đời mình.

Cả đời này, hắn giống như sống trong một giấc mộng lớn. Mặc dù từng tạo nên sóng gió âm âm, nhưng đối với tu tiên giả, hắn chỉ là một đoạn phong cảnh nhỏ trên con đường tu đạo dài đằng đẵng của họ.

Một tu tiên giả tiện tay giúp đỡ cũng có thể đưa một kẻ không được chọn làm dũng sĩ trong bộ tộc, thậm chí còn không xứng làm mã tặc, trực tiếp bước lên ngai vàng, xây dựng cơ nghiệp bất thế.

Dẫu rằng Đồ Ngõa Cáp Nhi cũng có tài trí và bản lĩnh, nhưng mấu chốt vẫn là do vị tu tiên giả kia đứng sau thúc đẩy. Đây chính là lý do vì sao hắn cố chấp đến mức tự hủy cơ nghiệp, chỉ để con cháu mình có cơ hội bước chân vào con đường tu tiên.

Hắn tin rằng việc truyền thừa ngôi báu là quan trọng, nhưng việc trở thành tu tiên giả lại là chuyện tối trọng yếu.

Nghe xong câu chuyện của vị kiêu hùng thảo nguyên, biểu cảm của Lý Thanh vẫn không chút gợn sóng. Hắn nhàn nhạt hỏi: “Trước đó người nhắc đến hình dạng ban đầu của pháp khí, chính là những thứ này sao?”

“Không sai. Hoàng Bào Tiên Sư yêu cầu ta thu thập những thần binh tuyệt thế trong chốn giang hồ, sau đó đổi lấy phù lục, đan dược khí huyết và một bản công pháp tu tiên.”

Lời này vừa dứt, khi nghe đến “công pháp tu tiên,” dù Lý Thanh đã là nhân gian tông sư, nhưng cả người hắn vẫn không khỏi chấn động. Hô hấp dần dần trở nên dồn dập.

“Quyển công pháp kia... Người để ở đâu?” Lý Thanh không kiềm chế được mà truy hỏi.

Chương 261

DTV EBOOK

Dù mạnh mẽ đến đâu, hắn cũng chỉ là một phàm nhân. Nhưng nếu có thể bước chân vào con đường tu tiên, toàn bộ nhân sinh của hắn sẽ thay đổi!

Đối với cái gọi là “tu tiên giả,” nếu như trước đây không hay biết thì thôi, nhưng giờ đã biết, Lý Thanh chắc chắn không thể ngó lơ.

Đời người còn dài như vậy, nếu không đi khám phá thêm nhiều điều kỳ diệu, chẳng phải là sống uổng hay sao?

Hơn nữa, bốn chữ “pháp khí hình thức ban đầu” khiến Lý Thanh vô cùng đề tâm. Vị tu tiên giả kia lại có thể luyện chế tuyệt thế thần binh, được tôn xưng là pháp khí sơ nguyên!

Lý Thanh chợt nghĩ đến việc mình từng dốc hết tâm huyết rèn đúc binh khí. Dù cố gắng thế nào, phẩm chất những binh khí ấy cũng chỉ dừng lại ở cấp độ phàm khí.

Quả nhiên, trên thế gian còn tồn tại những pháp khí mạnh mẽ vượt xa sức tưởng tượng!

Là một thợ rèn, làm sao hắn có thể không động lòng trước những thứ như vậy?

“Tại tâm cung của ta, trong một gian mật thất.” Đồ Ngõa Cáp Nhi thành thật trả lời.

Nghe đến đây, Lý Thanh suýt chút nữa nhin không được mà một đao chém chết đối phương, sau đó lao thẳng đến tâm cung để tìm kiếm bản công pháp tu tiên kia.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn cố kìm nén, tiếp tục truy hỏi: “Người phái hơn một vạn kỵ binh tiến vào Tiểu Thúy Lĩnh, mục đích thực sự là gì?”

Đồ Ngõa Cáp Nhi thoáng kinh ngạc. Không ngờ vị Võ Đạo tông sư trẻ tuổi này lại đoán được dụng ý khác của hắn khi phái binh đi Tiểu Thúy Lĩnh.

“Ha ha, trước đây khi Hoàng Bào Tiên Sư còn ở đây, ông ta ra lệnh cấm tuyệt đối không được phái binh tiến vào Tiểu Thúy Lĩnh.”

“Lúc đó ta đã có chút suy đoán. Ở Tiểu Thúy Lĩnh, có lẽ còn một tu tiên giả khác, mà kẻ đó còn mạnh hơn cả Hoàng Bào Tiên Sư!”

“Đã biết có tồn tại cường đại như vậy, ta đương nhiên muốn đi tìm kiếm. Biết đâu những tu tiên giả ấy cũng có thể giúp ta bước chân vào tiên đồ!”

“Cái gọi là tu tiên linh căn, có lẽ chỉ là do lão quái áo bào màu vàng kia bịa ra. Chẳng qua ông ta là kẻ phé vật, không có cách nào dẫn ta nhập tiên đồ!”

Lúc này, ánh mắt Đồ Ngõa Cáp Nhi lóe lên vẻ oán độc. Hắn không ngại gọi thẳng người tu tiên kia là “lão quái áo bào vàng.”

Hắn nghĩ, nếu năm đó lão quái áo bào vàng không rời khỏi hoàng cung, thì ngày hôm nay hắn cũng không đến nỗi rơi vào cảnh họa lớn này.

Hiện tại, đám võ giả vây công đều là do lão quái kia muốn hắn thu thập cái gọi là “pháp khí hình thức ban đầu” và những loại khoáng thạch kỳ dị.

Câu nói “nuôi ân báo ân, nuôi thù thành họa” quả thật đúng với trường hợp của hắn.

“Linh căn mà ngươi nói là gì?” Lý Thanh lập tức hỏi thêm, cảm nhận được thông tin này rất quan trọng.

Đồ Ngõa Cáp Nhi không ngại giải thích thêm về lý thuyết “tu tiên cần linh căn.” Hắn nói, nếu không có linh căn, dù sở hữu công pháp tu tiên cũng vô dụng, cả đời không thể bước vào con đường tu tiên.

“Ha ha ha! Cái gọi là linh căn thật hư vô mờ mịt, vạn người mới có một! Cho dù ngươi có lấy được công pháp tu tiên của ta thì sao? Rất có thể ngươi cũng giống ta, chỉ có thể nhìn thấy con đường Tiên Đạo trước mắt mà không thể bước lên!”

“Hahaha... khụ khụ...”

Lúc nói những lời này, Đồ Ngõa Cáp Nhi như thấy trước cảnh tượng Lý Thanh, một tông sư trẻ tuổi, cũng phải chịu cảnh nhìn gần ngay trước mắt con đường tu tiên mà không thể bước vào, cảm giác đầy bi thương và tiếc nuối.

Bởi vì tu tiên, đâu chỉ là học pháp thuật hay thần thông, mà còn là con đường dẫn tới trường sinh bất tử!

Ai mà không mong muốn sống lâu hơn chứ?

Trước lời nói đùa cợt của Đồ Ngõa Cáp Nhi, Lý Thanh chỉ thản nhiên bỏ qua. Bây giờ, hắn đã thu thập đủ những tin tức quan trọng. Lần đột nhập hoàng cung này quả thực không uổng công.

Xác định mình không còn điều gì cần hỏi thêm, Lý Thanh không chút do dự, dùng Du Long Chủy nhanh gọn cắt qua cổ đối phương.

Ánh đao màu bạc của Tuyệt Đao nhẹ nhàng, không chút trở ngại, cắt đứt cổ họng Đồ Ngõa Cáp Nhi. Một dòng máu tươi phun trào, nhuộm đỏ mặt đất. Vị kiêu hùng một thời của thảo nguyên, người từng để lại dấu ấn không thể xóa nhòa trong lịch sử, cuối cùng ngã xuống. Ngày hắn mừng đại thọ năm mươi tuổi cũng chính là ngày hắn bỏ mạng trong lâm viên bên hồ của hoàng cung.

Hoàn thành tất cả, Lý Thanh chậm rãi đứng lên.

“Hô!”

Hắn thở ra một hơi dài, ánh mắt đầy suy tư.

“Không ngờ lại biết được nhiều bí mật đến vậy. Thế giới này rộng lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của ta, còn kỳ diệu hơn gấp bội.”

Lý Thanh tự nhủ với chính mình. Đối với cái gọi là tu tiên giới, hắn đã quyết tâm nhất định phải tìm kiếm và khám phá.

Tất nhiên, nếu cuối cùng phát hiện mình thực sự không có linh căn, không có duyên với tiên đồ, thì hắn cũng sẽ chấp nhận số phận.

Chương 262

DTV EBOOK

Dẫu sao, với khả năng luyện khí của mình, hắn vẫn có thể kéo dài thọ nguyên. Khi đó, sống một cuộc đời tiêu dao tự tại trong nhân gian cũng không phải là lựa chọn tệ.

Sau khi tự an ủi bản thân, Lý Thanh nhắc Thanh Hồng Kiếm và Yêu Dao Hồng Liên, bước về phía chính điện của hoàng cung.

Vừa đi, hắn vừa lẩm nhẩm hai chữ “tâm cung,” trong lòng đã sẵn sàng cho hành động tiếp theo.

Khi trở lại hoàng cung, trong đại điện, cảnh tượng trước mắt thật hỗn loạn. Võ Triều binh sĩ cùng các đại thần hoặc là chạy trốn, hoặc đã mất mạng, thế cục hoàn toàn được định đoạt. Chỉ còn lại một số ít người ngoan cố vẫn đang cố gắng kháng cự.

Lý Thanh, lưng đeo Vô Song Chùy, một tay cầm Yêu Dao Hồng Liên, tay còn lại nắm Thanh Hồng Kiếm, bước vào một cách uy nghiêm. Hắn nhìn khắp chiến trường đã gần như kết thúc, rồi vận dụng nội lực, trầm giọng quát lớn:

“Thủ lĩnh đạo tặc Đồ Ngõa Cáp Nhi đã đền tội!”

Âm thanh mạnh mẽ vang vọng khắp quảng trường đại điện, như một làn sóng khuếch tán ra xa.

Đồ Ngõa Cáp Nhi đã chết?

Những người nghe thấy lời tuyên bố này đều đứng sững, không thể tin vào tai mình. Sau một hồi lâu, họ mới dần dần tiêu hóa sự thật này. Vương triều thảo nguyên – một triều đại vừa mới thành lập không lâu – nay theo sự sụp đổ của Thánh Quân đã chính thức đi đến hồi kết.

Ở dưới quảng trường, Tiền Hồng, chân đạp lên thi thể của Cao Du Đông, đứng lên với dáng vẻ vừa mệt mỏi vừa hài lòng. Không xa đó, một thân ảnh khoác áo tím lung linh cũng dừng tay, ngừng truy sát những tàn dư của người thảo nguyên.

Tử Liên ngẩng đầu lên, lớn tiếng gọi:

“Hong Liên cô cô, thù lớn của người đã được báo rồi!”

Hóa ra, trong năm Đồ Ngõa Cáp Nhi điên cuồng truy sát giang hồ võ giả, Hồng Liên Hộ Pháp của Cửu Liên Môn từng chiến đấu đến kiệt sức và bỏ mình dưới sự vây công của hàng trăm kỵ binh thảo nguyên. Từ đó, Cửu Liên Môn và triều đình thảo nguyên đã kết thành mối huyết thù.

Giờ đây, với cái chết của Đồ Ngõa Cáp Nhi, ân oán này đã đến hồi kết thúc.

Lý Thanh nhảy từ đỉnh đại điện xuống, trả lại Thanh Hồng Kiếm và Yêu Dao Hồng Liên cho chủ nhân của chúng.

“Hôm nay, nếu không nhờ có hai thanh thần binh tuyệt thế này, e rằng ta không dễ dàng mà tiêu diệt được Đồ Ngõa Cáp Nhi.” – Lý Thanh thẳng thắn nói.

Nghe vậy, Tử Liên liếc mắt lườm hắn, giọng đầy bức bối:

“Vị đại tông sư này, ta nên gọi người là Ngô Xung hay Lý Thanh đây?”

Lý Thanh nghe vậy, chỉ có thể cười trừ, lúng túng ho vài tiếng:

“Khụ khụ khụ!”

“Hừ! Lười tranh cãi với người, giờ đây người đã là đại tông sư, ta cũng không đánh lại được.” – Tử Liên lẩm bẩm, rồi gắn Yêu Dao Hồng Liên vào bên hông, sau đó cùng Trương Tiểu Kiếm rời đi.

Ở một bên khác, Tiền Hồng vuốt nhẹ mái tóc, nở nụ cười sáng lạn:

“Lần này, nhờ có người mà chúng ta mới thoát được cảnh dữ nhiều lành ít.”

“Ha ha! Ta may mắn đột phá tông sư chỉ cảnh. Dù nói thế nào, ta cũng là người của Phong quốc, tận sức lực là chuyện nên làm.” – Lý Thanh khiêm tốn đáp.

Tiền Hồng lắc đầu, nghiêm túc nói:

“Dù sao, người chính là ân nhân cứu mạng của chúng ta. Món nợ này không ai dám quên.”

Lý Thanh chỉ cười nhạt, ôm quyền:

“Chuyện nhỏ thôi mà.”

Lúc này, những người khác cũng lục tục tiến đến, vẻ mặt vô cùng kính trọng.

“Triệu Nguyên, bái kiến Lý Đại Sư!” – Một hán tử khôi ngô, vác theo một thanh cự đao, bước lên chào.

Lý Thanh nhìn hán tử trầm mặc ít nói trước mặt, trong lòng không khỏi có chút ấn tượng. Hắn nhớ rõ, trước đây, chính mình đã từng đích thân rèn đúc Kinh Tịch Đao – thanh thần binh tuyệt thế thứ hai, và giao lại cho người này.

“Triệu huynh đệ không cần đa lễ như vậy.” Lý Thanh cũng ôm quyền đáp lại một cách lịch sự.

Sau khi đi một vòng chào hỏi những người có mặt, Lý Thanh liền rời đi, trong lòng tràn đầy háo hức, bước vào hoàng cung lộng lẫy xa hoa.

Đây là lần đầu tiên hắn đặt chân vào hoàng cung. Dù hiện tại đã là một đại tông sư tuyệt thế, hắn vẫn không kìm được mà cảm thán trước sự xa hoa tráng lệ của nơi này.

“Quả nhiên là xa hoa đến mức khó tin!”

Vừa cảm thán, Lý Thanh vừa tiếp tục tìm kiếm tầm cung hoàng đế – nơi được cho là cất giữ những báu vật quý giá. Sau một hồi lâu tìm tòi, cuối cùng hắn đã xác định được vị trí cụ thể.

Thế nhưng, khi đến nơi, hắn bất ngờ nhận ra rằng cánh cửa mật thất đã mở. Nhìn thấy cảnh này, Lý Thanh lập tức nhíu mày, suy nghĩ: Chẳng lẽ đã có người đến trước ta?

Dù lòng đầy nghi ngờ, hắn vẫn quyết định bước vào. Dẫu sao, đã tới được đây thì hắn nhất định phải khám phá mật thất bí mật này.

Khi vừa bước chân vào hành lang tối, Lý Thanh đột nhiên nghe thấy tiếng thở yếu ớt truyền ra từ sâu bên trong. Điều này khiến hắn lập tức trở nên cảnh giác.

Còn có người ở đây?!

Chương 263

DTV EBOOK

Xác định được điều này, hắn nhanh chóng điều chỉnh bước chân nhẹ nhàng, cố gắng không phát ra bất kỳ tiếng động nào, tránh gây chú ý đến bản thân.

Nhưng càng đi vào sâu, tiếng thở dốc lại càng rõ ràng hơn, thậm chí ngày càng nặng nề, khiến Lý Thanh không khỏi tò mò. Rốt cuộc bên trong là chuyện gì?

Nghĩ vậy, hắn không chần chừ mà đẩy nhanh tốc độ. Cuối cùng, khi vượt qua đoạn hành lang chật hẹp, toàn bộ khung cảnh mật thất hiện ra trước mắt hắn.

Trước mặt hắn là một kho báu khổng lồ – hàng loạt châu báu quý giá, tài vật hiếm có được chất thành từng đống cao. Tuy nhiên, ánh mắt của Lý Thanh không tập trung vào của cải vật chất, mà lại bị thu hút bởi một bóng người bất động đang ngồi dưới giá đỡ tầng tầng.

Hắn giật mình thốt lên:

“Là người?!”

Người kia cũng kinh hô đáp lại:

“Đúng, là người!”

Hóa ra, người đang ngồi dưới giá đỡ cơ quan phức tạp chính là Trích Tinh Thần Thâu Ninh Viễn – kẻ trộm khét tiếng trên giang hồ.

Khi nhìn kỹ lại, Lý Thanh phát hiện Ninh Viễn toàn thân đầm máu, trên người có ba lỗ thương nặng. Máu tươi chảy không ngừng, khiến không khí trong mật thất tràn ngập mùi máu tanh nồng đậm. Giọng nói của hắn yếu ớt đến mức khó nghe rõ.

“Ninh Viễn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!” Lý Thanh cau mày hỏi.

Ninh Viễn gắng gượng hít một hơi, giọng nói đứt quãng:

“Đừng... đừng động vào bất kỳ thứ gì trên mấy giá đỡ cơ quan này. Toàn bộ đều là bẫy... lão tử đã trúng chiêu.”

Nói đến đây, khuôn mặt hắn hiện lên vẻ không cam lòng, đầy uất ức.

“Bẫy rập ở đây đúng là âm độc. Ba loại ám khí, một loại tâm kích độc chí mạng, một loại hút máu liên tục, còn loại cuối cùng tâm thuốc tê cường lực. Ta không kịp phòng bị... thật sự là thảm mà!”

Nghe vậy, Lý Thanh không khỏi biến sắc, ánh mắt trở nên phức tạp. Hóa ra, Đồ Ngõa Cáp Nhi cố tình tiết lộ vị trí của mật thất này là vì đã bố trí bẫy rập âm độc đến vậy.

Nếu không chuẩn bị kỹ lưỡng, người nào bước vào đây sẽ không thể thoát khỏi kết cục bi thảm. Dẫu vậy, nhìn bộ dạng của Ninh Viễn, đủ hiểu rằng những bẫy rập này không phải tầm thường.

“Người đừng nói nữa. Ta đưa người ra ngoài trước, xem có cách nào giữ được mạng người hay không.” – Lý Thanh nghiêm giọng nói, rồi nhanh chóng tiến lên, định đỡ Ninh Viễn ra khỏi mật thất nguy hiểm này.

Tuy nhiên, Ninh Viễn đứng chát nói:

“Không cần uổng phí sức lực. Độc tố đã xâm nhập tâm mạch của ta, trừ phi người có thể tìm được một Võ Đạo tông sư đến giúp ta khu trừ độc tố.”

Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp tục:

“Thôi, để ta bàn giao di ngôn cuối cùng cho người. Tại Thịnh Thiên Thành, ta có một bảo khố bí mật. Trong đó cất giữ tất cả vàng bạc tài vật mà đời ta đã trộm được, ít nhất cũng trị giá mười mấy vạn lượng.”

“Hơn nữa, ta còn trộm từ Cửu Liên Môn một thứ gọi là thành tiên duyên phận, thực ra là một tấm lệnh bài. Nó đang ở trên người của ta.”

“Lệnh bài này dùng như thế nào, ta cũng không rõ. Có lẽ cần hỏi tu tiên giả mới hiểu. Ta đem tất cả, từ lệnh bài cho đến tài vật kia, giao lại cho người. Nhưng ta có một thỉnh cầu nhỏ.”

Lý Thanh không ngắt lời Ninh Viễn, để hắn tiếp tục nói. Thực ra, hắn cũng muốn biết thêm về những bí mật kinh người mà Trích Tinh Thần Thâu – nhân vật lưng lầy này – đang nắm giữ.

Vừa nghe, Lý Thanh vừa đỡ lấy Ninh Viễn, đồng thời đưa tay áp lên lưng hắn, vận dụng nội lực tinh thuần của mình, từ từ đưa vào trong kinh mạch đối phương.

Khi đạt đến hóa kinh tông sư, người ta có thể vận dụng nội lực ra ngoài cơ thể. Đây cũng chính là lý do tại sao Ninh Viễn nói chỉ có Võ Đạo tông sư mới giúp hắn trừ được độc tố.

Độc tố đã xâm nhập tâm mạch, thông thường là vô phương cứu chữa. Tuy nhiên, với sự trợ giúp của một tông sư nội lực, người đó có thể dùng nội lực thâm hậu của mình dò vào kinh mạch đối phương, giúp ép sạch độc tố ra ngoài.

Trong khi Lý Thanh vận nội lực, Ninh Viễn vẫn không ngừng nói:

“Người có thể giúp ta, tìm một cơ hội nào đó, nhấn lại với nhất phẩm chính vương phi của Dự vương phủ rằng, kỳ thực ta thật sự rất thích nàng.”

“Lần trước, khi ta đóng dấu cho nàng...” – hắn lẩm bẩm, nhưng đột nhiên khựng lại, ánh mắt đầy kinh hãi.

“Hả? Chờ chút!”

Ninh Viễn nhận ra trong cơ thể mình có một dòng nội lực kỳ lạ đang xâm nhập vào, sắc mặt lập tức thay đổi, giọng nói trở nên kinh ngạc:

“Người... người là tông sư?! Còn kiêm tu nội gia võ công?!”

Lý Thanh cười nhạt, không trả lời, chỉ lạnh lùng nói:

“Ít nói lời vô ích. Đứng vững, cẩn thận không bị dục lực thuốc tê làm hôn mê.”

Ninh Viễn giờ đây chỉ biết ngậm miệng, kinh ngạc không thôi. Hắn không ngờ Lý Thanh, người mà hắn luôn coi thường trước đây, lại là một Võ Đạo tông sư đích thực.

Chương 264

DTV EBOOK

Trong lòng hắn tràn đầy hối hận vì đã quá sớm nói ra những bí mật quan trọng của mình. Hắn thầm mắng bản thân: Đáng chết! Gã này không nói sớm, khiến ta tiết lộ tất cả di ngôn. Đúng là một kẻ âm hiểm.

Tuy nhiên, khi cảm nhận được độc tố trong cơ thể dần bị đẩy ra ngoài, Ninh Viễn không khỏi khâm phục Lý Thanh. Từng luồng nội lực tinh thuần như dòng suối trong lành, từ từ xua tan mọi nguy cơ trong cơ thể hắn.

Khi độc tố cuối cùng bị ép ra, Ninh Viễn phun ra một ngụm máu độc, khí tức nhanh chóng ổn định trở lại.

“Lý huynh đệ, đại ân cứu mạng này, ta không thể báo đáp được. Nếu có kiếp sau, ta nhất định làm trâu làm ngựa để trả nợ ân tình này!” – Ninh Viễn cảm động nói.

Thế nhưng, Lý Thanh không để hắn nói hết câu. Hắn rút ra tuyệt chủy thủ màu bạc bên hông, cầm trên tay, ánh mắt sắc lạnh.

“Ân không thể báo đáp sao? Người nghĩ kỹ lại xem, liệu có thật như vậy không? Có lẽ, kiếp này vẫn còn cách để trả ân đây.” – Lý Thanh nhếch môi cười, giọng nói đầy ẩn ý.

Nhìn thấy thanh tuyệt chủy thủ màu bạc trong tay Lý Thanh tỏa ra ánh hàn mang sắc bén, khóe miệng Ninh Viễn giật liên hồi, chỉ cảm thấy cổ họng mình lạnh buốt như bị dao kè sát.

Dẫu hắn tự nhận khinh công của mình thuộc hàng cao thủ, nhưng hiện tại, Lý Thanh vừa mới giúp hắn khu trừ độc tố trong cơ thể. Thuốc tê vẫn còn phát huy tác dụng, khiến hắn muốn chạy trốn cũng không thể.

Huống chi, máu chảy nhiều như vậy, dù không có thuốc tê, hắn cũng chẳng dám chắc mình có thể thoát khỏi tay một Võ Đạo tông sư.

Cuối cùng, Ninh Viễn chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp, trong lòng cay đắng nhận thua.

“Hãy, đoán chừng ngươi tới đây cũng chỉ vì bản tu tiên công pháp này đúng không?” – Hắc than thở.

“Cầm lấy đi. Thành tiên lệnh bài cũng cùng một chỗ cho ngươi luôn.”

Nói rồi, Ninh Viễn khó khăn móc từ người ra một viên lệnh bài bằng bạch ngọc, hai mặt khắc hai chữ: Lãng và Mây.

Ngoài ra, một quyển sách cổ đơn giản cũng được hắc đưa ra. Bìa sách có tên: «Thổ Nguyên Quyết».

Nhìn thấy cả lệnh bài lẫn bản tu tiên công pháp, Lý Thanh không kìm được bật cười hài lòng.

“Ha ha ha ha! Ninh huynh đệ, ngươi thật sự quá khách khí. Chỉ là ta tiện tay giúp một chút mà thôi!” – Hắc nói, nhưng động tác trên tay lại không chút chậm trễ, nhanh chóng thu cả lệnh bài lẫn công pháp vào túi.

Ninh Viễn nhìn Lý Thanh, khóe miệng không ngừng co giật. Nhìn nụ cười lộ ra hàng răng trắng của hắc, Ninh Viễn chỉ cảm thấy vô cùng đáng ghét, thậm chí có xúc động muốn đâm hắc một quyền.

Đáng tiếc, đối mặt với gia hỏa nguy hiểm này, hắc chẳng có chút cơ hội thắng nào.

Sau khi đã thu lấy đồ vật cần thiết, Lý Thanh cất bước định rời đi.

Ninh Viễn vội vàng lên tiếng:

“Ngươi không định mang ta đi cùng à? Nếu để cho Tử Liên Hộ Pháp của Cửu Liên Môn tìm thấy ta ở đây, ta đoán chỉ có một con đường chết thôi!”

Lý Thanh nghe xong, không nhin được cười lớn. Cuối cùng, hắc vẫn quyết định kéo Ninh Viễn lên vai, sau đó nhanh chóng rời khỏi mật thất bí mật này.

Đối với đồng vàng bạc châu báu còn lại trong mật thất, cả hai đều không mấy để tâm, chỉ chú trọng lấy những thứ cần thiết nhất và lập tức rời đi.

Thịnh thế cục của Thiên hạ cuối cùng cũng hạ màn, nhưng Võ Triều lại rơi vào cảnh hỗn loạn chưa từng có.

Những bộ tộc thảo nguyên, dưới sự dẫn dắt của Đồ Ngõa Cáp Nhi, đương nhiên không cam tâm chấp nhận thất bại. Bọn chúng lần nữa kéo nhau trở về thảo nguyên, nhưng không quên gieo rắc sự hỗn loạn cho vùng đất Vân Châu, nơi vốn dĩ không còn đủ sức phòng ngự.

Hoàng thành rõ ràng không giữ được trước sự công phá của các bộ tộc thảo nguyên, nhưng những kẻ này lại vô tình trở thành một lực lượng không nhỏ bị Phong Quốc sử dụng để đối đầu.

Dẫu vậy, khi mất đi sự bảo hộ từ Đồ Ngõa Cáp Nhi và bảo mệnh linh phù, họ đối mặt với sự ám sát liên tục của các võ giả Phong Quốc. Cuộc phản kháng này, chung quy cũng không thể kéo dài quá lâu. Phong Quốc phục quốc đã gần như là chuyện sớm muộn.

Đương nhiên, những biến động này chẳng còn liên quan đến Lý Thanh. Sau khi chém giết Đồ Ngõa Cáp Nhi, đoạt được thành tiên lệnh bài cùng Thổ Nguyên Quyết, hắn chọn quay lại lối sống ẩn cư tại tiệm thợ rèn.

Thiên hạ thế cục dù có hỗn loạn đến đâu, giang hồ võ lâm dù có dậy sóng cỡ nào, Lý Thanh cũng không muốn nhúng tay vào.

Thời gian một tháng lặng lẽ trôi qua. Suốt quãng thời gian này, Lý Thanh chuyên tâm lĩnh hội Thổ Nguyên Quyết, nhưng cảm giác lại như có gai trong đầu. Một tháng trôi qua, hắn vẫn chưa thể nhập môn.

“Tiên Đạo và Võ Đạo, hóa ra lại có sự chênh lệch lớn đến vậy.” Hắn thở dài, lòng tự hỏi liệu có phải vì mình không có linh căn nên không thể tu tiên?

Chương 265

DTV EBOOK

Tuy nhiên, Lý Thanh không hề có ý định từ bỏ. Vạn sự khởi đầu nan, hắn có thọ nguyên dồi dào, vậy nên có thể từ từ thử nghiệm.

Trong thời gian này, hắn đã chế tạo không ít binh khí tinh lương. Dù không đạt tới mức thần binh lợi khí, nhưng phẩm chất cũng thuộc hàng hiếm có. Nghĩ đến đây, Lý Thanh liếc nhìn số năm thọ nguyên còn lại của mình. Con số hiện ra rõ ràng: 178 năm.

Đúng vậy, nhờ rèn đúc những binh khí đó, tuổi thọ của hắn không những không giảm mà còn tăng thêm đôi chút. Thậm chí, lần rèn thành công Du Long Chủy trước đó còn giúp hắn tăng thêm năm năm thọ nguyên. Tính ra, hiện tại Lý Thanh có thể sống đến 200 tuổi.

Dẫu vậy, một vấn đề nhỏ vẫn tồn tại: hiện giờ, mỗi lần rèn đúc một thanh binh khí thông thường chỉ tăng thêm một tháng thọ nguyên.

Cũng may, Lý Thanh vẫn còn giữ lại một nửa khối thiên ngoại vãn thạch – phần thừa lại sau khi rèn Du Long Chủy. Phần thiên ngoại vãn thạch này không lớn, chỉ cỡ hai nắm tay, không đủ để chế tạo binh khí. Tuy nhiên, hắn có thể mài từng chút, hòa vào thấu cốt đĩnh, tạo nên ám khí chết người – chết đĩnh!

Sau thời gian dài lĩnh hội Thổ Nguyên Quyết, Lý Thanh đã cảm thấy mệt mỏi. Hắn quyết định nhắm mắt nghỉ ngơi chốc lát.

Nhưng chưa đầy bao lâu, từ căn phòng bên cạnh, hắn nhạy bén nghe thấy tiếng động rất khẽ. Nếu không phải nhờ cảnh giới Võ Đạo tông sư, chắc chắn hắn khó mà phát hiện ra.

Nghe thấy tiếng động, Lý Thanh mỉm cười, nhưng không mở mắt. Hắn vẫn giữ tư thế nhắm mắt, như thể hoàn toàn không

hay biết.

Chẳng mấy chốc, một bàn tay lên lút thò tới, nhắm vào bên hông hắn, nơi cài thanh tuyết màu bạc Du Long Chủy.

Đùng!

Trong bóng tối, Lý Thanh nhanh như chớp vung tay, đập mạnh xuống bàn tay lên lút đang thò về phía thanh Du Long Chủy bên hông hắn.

“Ngươi, cái tên này, không chịu ngoan ngoãn lĩnh hội Thổ Nguyên Quyết. Một tháng qua cứ muốn thó vài thứ từ ta, lần này lại dám trộm cả Du Long Chủy. Nếu còn có lần sau, ta không ngại chặt luôn tay ngươi.”

Lời của Lý Thanh không mang theo nhiều tức giận, ngữ khí thậm chí còn pha chút giễu cợt. Hiển nhiên, hắn biết rõ kẻ trộm gan to này là ai.

“Hắc hắc, ta nói Lý huynh, ngươi thật không thú vị. Đường đường là Võ Đạo tông sư, mà vẫn ôm khư khư cái công pháp tu tiên kia. Đến giờ mà vẫn tỉnh nhanh như thế!”

“Hắn là vừa lĩnh hội xong Thổ Nguyên Quyết, phải không?”

Người nọ vừa lẩm bẩm vừa quen tay đốt sáng ngọn đèn trong tiệm thợ rèn, ánh sáng lập tức soi rõ cả căn phòng.

Lý Thanh lúc này mới mở mắt, nhìn rõ kẻ đối diện. Không ai khác, chính là Ninh Viễn – tên trộm nổi danh mà một tháng trước hắn cứu thoát khỏi hoàng cung.

Kể từ sau sự kiện đó, quan hệ giữa hai người ngược lại cải thiện không ít. Dù chưa thể gọi là tri kỷ, nhưng cùng uống rượu hay trò chuyện lại không hề có vấn đề.

Chỉ thấy Ninh Viễn tay xách một vò rượu Đông Mai mà Lý Thanh yêu thích nhất, tự nhiên như ruộng nhà mình, ngồi ngay trên mặt bàn. Hắn rót rượu ra hai chén, một cho mình và một cho Lý Thanh.

“Mau nếm thử đi! Vò Đông Mai này chỉ ít cũng ba, năm mươi năm tuổi, chính là trấn điểm chi bảo của tửu lâu. Bọn chúng không bán, mà ta lại tốn không ít sức mới vơ được.”

Nhìn bộ dạng tự nhiên kia, người không biết còn tưởng rằng Ninh Viễn mới là chủ nhân nơi đây.

Lý Thanh khẽ liếc mắt, nhưng cuối cùng vẫn thành thật ngồi xuống, cầm chén rượu lên thử xem vò rượu lâu năm này rốt cuộc có gì đặc biệt.

“Ngươi đây, chẳng phải hoàng cung lần trước bị giáo huấn một trận rồi sao? Vậy mà vẫn không chịu nhớ, suốt ngày chỉ biết trộm gà bắt chó.” Lý Thanh trêu chọc.

Nghe vậy, Ninh Viễn liền làm bộ nhe răng trợn mắt: “Mẹ nó, ai mà biết được cái lão Cầu Hoàng Đế ở thảo nguyên kia lại còn thiết lập cơ quan trong bí khố của mình? Chẳng lẽ không sợ chính hãn bị thương sao?”

Rồi hãn hất vạt áo, để lộ bên trong một lớp nhung giáp bảo hộ.

Nhìn cảnh này, Lý Thanh không nhịn được bật cười, thậm chí nghĩ tên này đúng là đồ quái đản.

Cái gọi là “rút kinh nghiệm” của Ninh Viễn không phải là ngừng trộm, mà là mặc thêm nhung giáp phòng hộ để tránh tổn thương khi bị phát hiện.

Lý Thanh lắc đầu bất đắc dĩ, chỉ khuyên: “Ngươi nghĩ mà xem, có được một công pháp tu tiên như Thổ Nguyên Quyết là chuyện bao hoàng đế tha thiết ước mơ. Thế mà ngươi không chịu chuyên tâm tu luyện, lại lãng phí thời gian vào mấy trò này. Thật sự quá đáng tiếc!”

Kỳ thực, sau khi quan hệ giữa hai người trở nên thân thiết hơn, Lý Thanh cũng không ngại cho Ninh Viễn sao chép một bản Thổ Nguyên Quyết để tu luyện cùng hãn. Hai người làm bạn đồng hành trên con đường tu hành.

Tuy nhiên, cái gọi là “thành tiên lệnh bài”, Lý Thanh nhất quyết không giao ra. Dù sao Ninh Viễn cũng đã trộm nó từ Cửu Liên Môn, điều này khiến hãn không chút nào áy náy.

Chương 266

DTV EBOOK

Nghe lời khuyên, Ninh Viễn thoáng lộ ra vẻ ảm đạm, nhưng rất nhanh đã cười gượng: “Ai nói ta không muốn tu tiên? Nhưng vài ngày trước, ta đã thử tu luyện theo công pháp kia, cố cảm ứng linh khí thiên địa để luyện khí nhập thể, nhưng hoàn toàn không có chút cảm giác nào.”

“Chắc là... ta không có linh căn.”

“Được rồi, được rồi! Không có linh căn thì không tu tiên được, ta cũng chẳng buồn thử nữa. Người thì sao, vẫn chưa từ bỏ à?”

Đôi mắt với câu hỏi của Ninh Viễn, Lý Thanh đành nuốt lại sự thật rằng bản thân còn chưa nhập môn, thậm chí còn chưa thực sự bắt đầu vận chuyển Chu Thiên theo hướng dẫn trong công pháp.

“Khụ khụ, biết đâu là tại nơi này linh khí quá mỏng manh, nên khó cảm ứng hơn chăng?” Lý Thanh giả vờ lên tiếng thử.

“Không đâu! Ta nghĩ là mình không có linh căn. Nhưng chuyện này cũng bình thường thôi. Người không phải từng nói rằng, người có linh căn là vạn người không được một đó sao?” Ninh Viễn thản nhiên đáp, vẻ mặt không mấy để ý.

“Được rồi, được rồi, uống rượu đi!”

Hai người cùng chén, mùi rượu nồng nàn nhanh chóng lan tỏa khắp căn phòng, tạo nên bầu không khí dễ chịu đến lạ thường.

Hơi chéng choáng, Ninh Viễn liền gắt gỏng: “Cái thằng chó Đào Nguyên tửu lâu kia đúng là phóng đại! Cái vò Đông Mai rượu này nhiều nhất là mười năm tuổi, làm gì có ba mươi hay năm mươi năm như chúng nói.”

Lý Thanh không mấy để ý lời phàn nàn của Ninh Viễn. Tranh thủ men rượu làm giảm sự cảnh giác, hắn bắt đầu gọi chuyện, dò hỏi cách mà Ninh Viễn vận chuyển công pháp một vòng Chu Thiên.

Nhưng cuối cùng, Ninh Viễn cũng nhận ra điều bất thường. Hắn nghiêng mắt nhìn Lý Thanh, hỏi một cách nghi ngờ: “Lý huynh, chẳng lẽ ngươi còn chưa lĩnh hội được quyền công pháp này sao?”

“Cái công pháp này chỉ có bốn tầng! Tầng thứ nhất mà ngươi còn chưa nhập môn ư?!”

Lý Thanh chỉ biết cười khỏ, bất đắc dĩ gật đầu, thừa nhận sự thật rằng ngộ tính của bản thân không cao như hắn mong muốn.

Điều này khiến Ninh Viễn cảm thấy vô cùng khó tin. Hắn thâm nghĩ, đường đường là một Võ Đạo đại tông sư, làm sao ngộ tính lại kém đến vậy? Nhưng nghĩ lại thiên phú của Lý Thanh trong việc rèn đúc thần binh lợi khí, hắn cũng đành chấp nhận rằng người với người đúng là không giống nhau.

“Được rồi! Ta dạy ngươi.”

Ninh Viễn dứt khoát xua đi men say bằng nội lực, ngồi thẳng lưng, đóng vai người chỉ đường. Hắn cẩn thận hướng dẫn: “Bình tâm tĩnh khí, đem tâm thần của mình chìm vào thể nội, tập trung cảm nhận linh khí.”

Nghe vậy, Lý Thanh cẩn thận hồi tưởng lại nội dung ghi trong Thổ Nguyên Quyết, lập tức cảm thấy sáng tỏ không ít.

“Thế nào? Cảm ứng được thiên địa linh khí chưa?” Ninh Viễn nhướn mày, tò mò hỏi.

Nhưng lúc này, Lý Thanh đã hoàn toàn tập trung vào việc vận chuyển công pháp, không còn tâm trí để trả lời câu hỏi.

Bỗng nhiên, hắn cảm nhận được xung quanh mình có một loại vật chất thần kỳ như từng tia từng sợi, đang chậm rãi tràn vào kinh mạch trong cơ thể.

Đây chính là thiên địa linh khí sao?!

Lý Thanh vừa mừng vừa sợ, trong lòng kích động đến mức suýt nữa mất tập trung và rời khỏi trạng thái tu luyện. Nhưng rất nhanh, hắn liền ổn định tâm thần, trấn định lại tinh thần, cẩn thận dẫn những tia thiên địa linh khí thần kỳ này luyện hóa vào kinh mạch của mình, từng chút một đưa về đan điền.

Sau một chu thiên dài đằng đặc, Lý Thanh có thể cảm nhận được rõ ràng rằng, tại đan điền của mình, quả thực tồn tại một tia pháp lực nhỏ bé.

Dù lượng pháp lực này ít đến đáng thương, thậm chí còn có thể bỏ qua không tính, nhưng nó là sự thật, và quan trọng hơn, nó là thành quả đầu tiên mà hắn đạt được thông qua Thổ Nguyên Quyết!

Điều này chứng minh rằng hắn có pháp lực. Điều này chứng minh rằng hắn có linh căn. Và quan trọng hơn hết, hắn có thể tu luyện công pháp tu tiên này!

Nghĩ đến đây, hô hấp của Lý Thanh trở nên dồn dập. Hắn suýt chút nữa bật khóc vì vui sướng. Một tháng nỗ lực, cuối cùng hắn cũng đã nhập môn. Trời cao quả thật không phụ lòng người quyết chí!

Lý Thanh từ từ mở mắt, biểu cảm trên khuôn mặt phức tạp, xen lẫn giữa kinh ngạc, vui mừng và cảm xúc khó tả.

Thấy biểu hiện của Lý Thanh, Ninh Viễn thử dò hỏi: “Sao rồi? Cảm ứng được thiên địa linh khí chưa? Có thể luyện khí nhập thể giống như công pháp nói không?”

Hắn ngừng một chút, rồi cười gượng: “Thực ra, nếu không cảm ứng được cũng không sao. Người bây giờ đã là Võ Đạo tông sư, không có linh căn thì cũng chẳng sao. Làm một Võ Đạo tông sư ở nhân gian, tiêu dao tự tại, chẳng phải cũng tốt hơn sao?”

“Cùng lắm thì về sau người giữ lại công pháp này cho hậu nhân, xem xem hậu bối có ai thích hợp hay không.”

Nhưng khi Ninh Viễn nhìn thấy nét mặt có chút kỳ lạ của Lý Thanh, hắn chợt khựng lại. Như thể vừa nhận ra điều gì đó, hắn ngập ngừng hỏi: “Đợi đã... người sẽ không thật sự có thể tu hành đấy chứ?”

Lý Thanh không trả lời, chỉ khẽ cười, một nụ cười đầy ý nghĩa.

“Người thật đáng chết a!”

Nhận ra ngụ ý trong nụ cười đó, Ninh Viễn không kìm được nữa. Hắn tức tối giậm chân, liên tục mắng ông trời bất công.

“Dựa vào cái gì?! Một người như ngươi, Võ Đạo thiên phú xuất chúng, tuổi còn trẻ đã đạt đến tông sư chi cảnh. Đã thế còn tinh thông rèn đúc thần binh, đến mức mà những tuyệt thế thần binh trong truyền thuyết lại bị ngươi dễ dàng tạo ra!”

“Những điều này đã đủ khiến người ta ghen tị, thế mà ngươi còn có linh căn? Lại có thể tu tiên nữa sao?!”

Dù Ninh Viễn luôn tự cho mình là người nhìn thoáng được mọi chuyện, nhưng lúc này cũng không khỏi cảm thấy bất bình. Người với người, sao chênh lệch có thể lớn đến mức này?!

Lý Thanh thấy vậy chỉ mỉm cười, ho khan một tiếng rồi nói: “Khụ, Ninh huynh, hôm nay đã chỉ điểm cho ta rất nhiều. Thật sự phải cảm ơn ngươi.”

Nhưng Ninh Viễn lại không nói thêm gì. Gương mặt hắn hiện rõ vẻ “sinh không thể luyến”, như thể đang vật lộn với nỗi ám ức trong lòng, không biết phải an ủi bản thân thế nào.

Chương 267

DTV EBOOK

Bước vào con đường tu tiên, tâm tư Lý Thanh tự nhiên vô cùng kích động, hận không thể ngày đêm chìm đắm trong tu luyện Luyện Khí.

Đáng tiếc, loại nhiệt huyết này chỉ duy trì được bảy ngày rồi cũng dần lắng xuống.

Quá chậm!

“Theo như công pháp này miêu tả, nếu muốn tu luyện đến Luyện Khí tầng thứ nhất, với tốc độ hiện tại mà xét, ít nhất ta cũng phải mất ba đến bốn năm!”

Lý Thanh há hốc miệng, phải biết rằng mấy ngày nay hắn gần như không ăn không ngủ, toàn bộ thời gian đều dốc vào tu luyện Luyện Khí.

Vậy mà, dù đã nỗ lực đến mức đó, hắn cũng chỉ tích tụ được một tia pháp lực mỏng manh trong đan điền, yếu đến mức có thể coi như không đáng kể.

“Xem ra đúng là linh khí nơi này quá mức mỏng manh, dẫn đến mỗi lần vận chuyển Chu Thiên, pháp lực thu vào cơ thể ít đến đáng thương.”

Điều này khiến hắn không khỏi cảm thấy tinh thần sa sút.

Bản 《Thổ Nguyên Quyết》 trong tay hắn, thực tế không chỉ ghi chép về công pháp tu luyện mà còn chứa một số chú giải từ Hoàng Bào Lão Quái về con đường tu hành.

Với một kẻ mới bước chân vào tu tiên như hắn, những chú giải này vô cùng quan trọng, giúp hắn hiểu thêm nhiều điều về việc tu hành.

Ví dụ như hiện tại, hắn miễn cưỡng có thể xem như một tu sĩ Luyện Khí kỳ sơ cấp, dù rằng pháp lực trong cơ thể ít đến đáng thương.

“Không trách được Hoàng Bào Lão Quái quyết định rời đi Thịnh Thiên, nếu có một nơi linh khí dồi dào, thì đối với việc tu hành mà nói, đúng là có vô số lợi ích.”

Ánh mắt Lý Thanh lóe lên một tia suy tư, hắn bắt đầu suy xét về việc rời đi.

Tuy rằng hiện tại thọ nguyên vẫn còn dồi dào, nhưng từ những chú giải trong công pháp, hắn hiểu rõ rằng Luyện Khí kỳ chỉ là bước khởi đầu trên con đường tu tiên.

Giai đoạn này cũng được chia làm ba cấp bậc:

Luyện Khí sơ kỳ: từ tầng một đến tầng ba.

Luyện Khí trung kỳ: từ tầng bốn đến tầng sáu.

Luyện Khí hậu kỳ: từ tầng bảy trở đi, những người đạt đến cảnh giới này đã có thể coi như cao nhân trong tu luyện.

Phía trên Luyện Khí kỳ chính là Trúc Cơ, một cảnh giới cao hơn mà hắn vẫn chưa dám mơ tưởng.

Về phần những cảnh giới sau đó, Hoàng Bào Lão Quái cũng không nhắc đến, có lẽ vì nó còn quá xa vời đối với hắn lúc này.

Chỉ riêng việc tu luyện ở Luyện Khí kỳ thôi đã cực kỳ gian nan, mỗi một bước tiến lên đều khó như leo lên trời, đặc biệt là với một tán tu không có tông môn như hắn.

“Tìm một nơi có linh khí dồi dào đúng là chuyện cấp bách, nhưng không thể hành động bừa bãi. Những nơi như vậy thường có tu sĩ tụ tập, cái gọi là tu tiên giới, e rằng cũng từ đây mà thành.”

Lý Thanh lẩm bẩm, trong lòng càng thêm kiên định với ý định bước vào tu tiên giới.

Bởi vì cuốn 《Thổ Nguyên Quyết》 trong tay hắn thực chất cũng không hoàn chỉnh, nó chỉ ghi lại phương pháp tu luyện đến Luyện Khí tầng bốn.

Nói cách khác, dù hắn có cố gắng đến đâu, thì cũng chỉ có thể tu luyện đến trung kỳ, nếu không tìm được công pháp tiếp theo, hắn sẽ buộc phải chuyển sang tu luyện pháp môn khác.

Nghĩ đến đây, hắn tạm thời gác lại ý định đắm chìm vào Luyện Khí, mà bắt đầu nghiêm túc lập kế hoạch cho tương lai.

“Đầu tiên, ta không thể từ bỏ nghề rèn. Đây là nền tảng lập thân của ta. Tuy nhiên, về sau, sắt thép rèn ra có lẽ sẽ không còn nhiều tác dụng nữa.”

“Ta cần giống như Hoàng Bào Lão Quái, sai người đi thu thập khoáng thạch kỳ dị, kim loại đặc biệt. Những thứ này đối với tu tiên giả chắc chắn có giá trị không tầm thường.”

Chỉ với vài suy nghĩ đơn giản, Lý Thanh đã có thể xác định được hướng đi.

Dù sao, kinh nghiệm của Hoàng Bào Lão Quái đã bày ra trước mắt, hắn chỉ cần học theo là được.

“Không nhất thiết phải như lũ mã tặc, giết chóc bừa bãi giang hồ võ giả, chỉ cần từ từ thu thập là được. Ta có nhiều thời gian.”

Vừa vặn, hắn hiện tại có quan hệ không tệ với Phong Vệ Môn, có thể nhân cơ hội này ủy thác bọn họ giúp đỡ.

Việc quan trọng thứ hai chính là tìm một nơi có linh khí dồi dào.

Kỳ thật, trong lòng hắn đã có một phương hướng.

Nơi đó, chính là dãy núi Tiểu Thúy Lĩnh, nằm ở biên giới phía bắc Phong Quốc!

Từ Thánh Quân Đồ Ngõa Cấp Nhi, có thể suy đoán rằng trong dãy núi rừng nguyên thủy rộng lớn kia, rất có khả năng tồn tại một thể lực tu tiên cường đại đến mức ngay cả Hoàng Bào Lão Quái cũng phải e dè.

Việc thứ ba, chính là về thể giới Cực Dạ.

Nơi đó có tốc độ thời gian chảy nhanh gấp ba lần so với thể giới này! Nếu tận dụng lợi thế thọ nguyên dồi dào của bản thân, hắn hoàn toàn có thể đạt được tốc độ tu luyện nhanh gấp ba lần người thường!

Không chỉ vậy, Cự Nham Thành, cụ thể là Hồng Ngự Thương Hội, dường như còn ẩn giấu một tu tiên giả. Nếu có cơ hội, hắn cũng muốn thử tiếp xúc một hai.

Chương 268

DTV EBOOK

Những thứ mà võ giả trong Cự Nham Thành có thể cung cấp, giờ đây hẳn cũng chưa chắc đã không thể đáp ứng.

“Những chuyện này đều cần được tính toán kỹ lưỡng, không thể nóng vội. Cứ từ từ từng bước mà làm.”

Lý Thanh thâm nhủ, tư duy đã hoàn toàn sáng tỏ, tinh thần cũng không còn nặng nề như những ngày trước.

Những ngày tiếp theo, hắn tạm gác lại việc Luyện Khí ít hiệu quả, thay vào đó là tổng kết toàn bộ sở học về Võ Đạo của bản thân.

Không sai!

Nếu đã quyết định hợp tác giao dịch với Phong Vệ Môn, thì đây chính là con át chủ bài không thể thiếu!

Mặc dù Phong Vệ Môn từng nợ hắn một ân tình, nhưng nếu muốn duy trì giao dịch lâu dài, hai bên nhất định phải có lợi ích qua lại.

Dựa vào một ân tình cạn khô thì nhiều lắm chỉ giúp được vài năm, sau đó người ta thậm chí còn quên cả hắn là ai!

Với nhãn giới hiện tại, Lý Thanh đã đứng trên đỉnh cao của võ lâm nhân gian.

Vậy nên, hắn quyết định sáng tạo một bộ võ công hoàn toàn mới!

Một bộ võ học mạnh hơn, hội tụ toàn bộ những tinh hoa mà hắn đã từng tu luyện!

“Cổ Huyền Chùy Công chú trọng kỹ thuật mượn lực từ mặt đất, phối hợp với sức eo để kinh lực quán thông toàn thân. Điểm này có thể tham khảo!”

Hắn đã tu luyện Cổ Huyền Chùy Công đến Đại Thành, nên vô cùng hiểu rõ nhược điểm của nó.

Thực ra, môn công pháp này không quá chú trọng đến việc rèn luyện khí huyết ở hai chân, nó chỉ đặc biệt quan tâm đến việc tập luyện sức mạnh nhập môn.

“Ngược lại, Kinh La Chân là một bộ võ học đáng để tiếp thu! Nếu có thể luyện đến trình độ đứng vững như cọc gỗ, có lẽ sẽ tạo ra hiệu quả kỳ diệu!”

Càng suy nghĩ, tư duy của Lý Thanh càng rõ ràng.

Hắn kết hợp Mãnh Hồ Chân Ý Hình, Kim Thân Thuật, và Quy Tức Công, từng bước hình thành một bộ võ công cấp bậc tông sư trong đầu.

“Kim Thân Thuật không cần tham khảo quá nhiều, chỉ cần giữ lại ba tầng đầu là đủ. Nếu tham chiều quá mức, e rằng để luyện đến Đại Thành sẽ mất quá nhiều thời gian.”

Mùa đông dần đến.

Trong quá trình tự sáng tạo võ công, Lý Thanh đã bắt tri bất giác thâm nhập sâu hơn vào con đường Võ Đạo.

Thần Ý Cảnh, cảnh giới chú trọng rèn luyện ý chí võ đạo, cũng vì vậy mà thăng hoa!

Và rồi, vào một ngày tuyết rơi dày đặc, bộ võ công của hắn rốt cuộc hoàn toàn thành hình!

“Môn võ công này, liền gọi là Vô Cực!”

Vô Cực Công kết hợp cả nội gia lẫn ngoại gia võ học, tiền kỳ tập trung rèn luyện thể phách, hậu kỳ khi khí huyết suy giảm, võ giả có thể tích tụ nội lực, từ đó duy trì chiến lực mà không bị suy yếu theo tuổi tác!

Ngay khi Lý Thanh chuẩn bị ghi chép bộ công pháp này vào một thanh Trúc Giản, một ý tưởng to gan đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn!

Ý nghĩ vừa nảy ra, hắn liền hành động ngay lập tức!

Ầm!!!

Lửa trong lò rèn bùng cháy dữ dội!

Lý Thanh không chỉ muốn sáng tạo võ công, mà còn muốn rèn đúc thần binh!

Hơn nữa, hấn không muốn dựa vào vật liệu đặc thù, mà chỉ dùng sắt thường, thiên chùy bách luyện, tạo ra tuyệt thể thần binh!

Nếu có thể rèn ra thần binh theo cách này, thì đó chắc chắn là một khảo nghiệm cực hạn đối với thợ rèn!

Bởi vì điều này không chỉ yêu cầu tay nghề tinh xảo, mà còn đòi hỏi lực lượng phi thường!

Mà cả hai yếu tố này, Lý Thanh đều có đủ!

Hấn quyết định rèn thanh binh khí đầu tiên – một thanh trường kiếm nhỏ gọn, mảnh dài!

Phanh!

Dưới từng nhát chùy mạnh mẽ giáng xuống, tia lửa bắn ra tung tóe, hòa tan lớp tuyết mỏng tích tụ trước cửa tiệm rèn thành dòng nước ấm áp.

Nhân lúc thân kiếm vẫn còn rực đỏ, Lý Thanh lập tức lấy ra Du Long Chủy, bắt đầu điêu khắc lên bề mặt thanh kiếm.

Nhưng hấn không khắc hoa văn trang trí, mà là những dòng văn tự nhỏ bé chi chít, dày đặc khắp thân kiếm.

Nếu có ai đứng bên cạnh quan sát, chắc chắn sẽ bị khí thế nồng đậm Võ Đạo ý chí tỏa ra từ hấn làm rung động tận tâm can!

Không sai!

Hiện tại Lý Thanh đã đạt đến cảnh giới Tinh-Khí-Thần hợp nhất, ý chí Võ Đạo mạnh mẽ cuộn cuộn lan tỏa khắp phòng rèn.

Hấn đang rèn kiếm!

Hấn đang khắc lên thanh kiếm môn võ công mà chính mình vừa sáng lập!

Loại rèn kiếm tinh tế, tỉ mỉ này kéo dài suốt nhiều canh giờ.

Cuối cùng, sau quá trình tôi luyện, mài lưỡi, một tuyệt thể thần binh mang theo truyền thừa Võ Đạo chính thức xuất thế!

“Trời tuyết mà sinh, vậy hãy gọi người là Tuyết Mị Chi Vũ!”

Thanh kiếm đầu tiên ra đời, cái tên Tuyết Mị Chi Vũ, sẽ vang vọng toàn bộ giang hồ trong tương lai.

【 Thành công rèn đức tinh phẩm phẩm khí: Tuyết Mị Chi Vũ – Ban thưởng thọ nguyên một năm! 】

Không dừng lại ở đó, hắn tiếp tục chế tạo hai thanh thần binh còn lại.

【 Thành công rèn đức tinh phẩm phẩm khí: Vô Ảnh Côn – Ban thưởng thọ nguyên một năm! 】

Chương 269

DTV EBOOK

【 Thành công rèn đức tinh phẩm phẩm khí: Đoạn Ách Thương – Ban thưởng thọ nguyên một năm! 】

Ba thanh tuyệt thể thần binh này chỉ được rèn từ sắt thường, nhưng lại trải qua thiên chùy bách luyện của Lý Thanh, hơn nữa còn ngưng tụ toàn bộ ý chí Võ Đạo suốt đời hắn!

Lý Thanh nhìn ba thanh binh khí trước mặt, nụ cười hài lòng nở rộ.

Trên mỗi thanh thần binh, những dòng văn tự chi chít ẩn chứa bí mật thâm sâu, tỏa ra một luồng khí tức không nói rõ được, nhưng lại khiến lòng người run sợ!

Mỗi một thanh binh khí, hắn đều dùng Du Long Chủy điêu khắc lên một phần của 《Vô Cực Công》 !

Tuyết Mịn Chi Vũ ghi lại phần đầu của Vô Cực Công, tượng trưng cho giai đoạn nhập môn, với phong cách nhẹ nhàng linh động.

Vô Ảnh Côn chứa phần rèn luyện nhục thân, đại diện cho khí huyết cường thịnh, lấy thể phách làm căn cơ.

Đoạn Ách Thương khắc họa công pháp nội gia, dùng để tích tụ nội lực, khi khí huyết suy giảm có thể chuyển sang đường tu luyện khác.

Mỗi một thanh thần binh đều chứa một phần của võ học, có thể tu luyện riêng biệt.

Nhưng nếu ai đó có thể tập hợp đủ cả ba thanh, thì sẽ sở hữu toàn bộ truyền thừa của hắn – một bộ Vô Cực Công hoàn chỉnh!

Dù chưa từng tận mắt chứng kiến cách các tông sư võ học khai sáng tuyệt học, nhưng Lý Thanh cực kỳ tự tin, rằng Vô Cực

Công tuyệt đối không thua kém bất kỳ môn võ công tông sư nào trên giang hồ!

“Liên dùng ba thanh thần binh này, chấm dứt con đường Võ Đạo của ta! Từ nay về sau, ta sẽ bước vào thế giới tu tiên đầy bí ẩn!”

Lý Thanh khẽ vuốt ve ba thanh thần binh, trong lòng không khỏi lưu luyến.

Hắn dường như có thể nhìn thấy trước tương lai, khi giang hồ võ lâm dậy sóng vì tranh đoạt ba thanh binh khí ẩn chứa tuyệt thế võ học này!

Cầm theo ba thanh thần binh, Lý Thanh rời khỏi tiệm thợ rèn, giữa cơn tuyết rơi đầy trời.

Không bao lâu sau, Thịnh Thiên – Phong Vệ Môn.

Bên trong trụ sở Phong Vệ Môn, một nữ tử vận váy đỏ, dáng người thuột tha mềm mại, đang dựa vào tường, chăm chú đọc bản tình báo về cuộc chiến phục quốc của Phong Triều.

Rất nhanh, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt thoáng hiện vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy một thân ảnh cường tráng, rắn rỏi bước vào từ cửa chính.

“Tiền cô nương, ta đến để bàn về một vụ giao dịch.”

Tiền Hồng nghe vậy thoáng sững sờ, ánh mắt lập tức rơi vào ba thanh binh khí trên người Lý Thanh.

Thân là một võ giả, nàng vừa nhìn đã nhận ra ngay sự bất phàm của ba món binh khí này. Trên bề mặt chúng tỏa ra một luồng ý chí võ đạo mạnh mẽ, đến mức khiến nàng cũng phải bất giác cảm thấy chấn động.

“Đây là... người đã rèn đúc tuyệt thế thần binh? Một lúc cầm ra ba thanh như vậy, người định dùng chúng để trao đổi với ta điều gì sao?” Tiền Hồng tò mò hỏi.

Lý Thanh chậm rãi nói ra yêu cầu của mình, hy vọng Phong Vệ Môn có thể âm thầm giúp hắn thu thập những loại khoáng thạch kỳ lạ, đặc biệt là loại kim loại giống như Mặc Kim.

Để đổi lại, hắn sẵn sàng dùng chính những món thần binh do mình rèn đúc để trao đổi!

“Ba thanh thần binh này, ta có thể đưa trước hai thanh xem như tiền đặt cọc. Sau này, cứ mỗi khoảng thời gian ta sẽ trở về một lần, có thể là vài năm, có thể còn lâu hơn nữa.”

Lý Thanh hiểu rõ, dù các gia tộc và thế lực trong thế tục vương triều không thể so sánh với tiên môn, nhưng qua thời gian dài tích lũy, họ vẫn có thể thu thập được một số tài liệu mà tu tiên giả cần.

Trước đó, khi rèn song đao Tàn Lửa tại Vệ gia, cùng với quá trình Tiên Hồng góp nhặt tài liệu suốt bao năm để rèn ra thần binh cho riêng mình, trong tay hắn đã gom được không ít Mặc Kim và thậm chí cả khối thiên ngoại vân thạch. Đó chính là ví dụ rõ ràng nhất.

Tiên Hồng im lặng, ánh mắt phức tạp: “Người định đi sao? Dự định rời xa nơi này ư?”

Lý Thanh không đáp, chỉ lặng lẽ cúi đầu, không nhìn nàng.

“Ở lại không tốt hơn sao? Phong Triều sắp phục quốc, thời đại sắp tới sẽ là một giai đoạn thái bình thịnh thế kéo dài...” Tiên Hồng nhẹ giọng nói, mang theo vài phần không cam lòng.

“Ta muốn đi tìm tung tích của những tu tiên giả.” Lý Thanh khẽ thở dài.

Sự tồn tại của tu tiên giả với thần thông quảng đại không còn là bí mật giữa hai người. Ngay từ lần đầu tiên Đồ Ngõa Cấp Nhi lấy ra những tấm phù lục thần kỳ, họ đã hiểu rõ điều này.

Hơn nữa, trong trận chiến tại hoàng cung, Lý Thanh từng biến mất một khoảng thời gian. Tiên Hồng đoán rằng có lẽ hắn đã đạt được một thứ gì đó quan trọng.

Một lúc lâu sau, Tiên Hồng mới lên tiếng: “Chuyện này... ta có thể đồng ý với người. Ta sẽ để Tiên gia và Phong Vệ Môn âm thầm hành động, nhưng không thể để lộ ra ngoài. Người hắn cũng hiểu rõ lý do.”

Từ hoàng đế đến bá tánh, tốt nhất vẫn không nên biết đến sự tồn tại của tu tiên giả. Như vậy sẽ an toàn hơn.

Chương 270

DTV EBOOK

Lý Thanh dĩ nhiên hiểu rõ điều này, hắn khẽ gạt đầu rồi đặt hai thanh thần binh vào tay nàng: Tuyệt Mịn Chi Vũ và Vô Ảnh Côn.

“Thanh kiếm này tên là gì?” Ánh mắt Tiền Hồng lập tức bị thanh kiếm dài mảnh này thu hút.

“Kiếm tên là Tuyệt Mịn Chi Vũ, còn gọi là Vô Ảnh Côn, còn thanh thương này là Đoạn Ách Thương. Ta định tìm một nơi để giấu nó đi, chờ ngày sau có người hữu duyên tìm thấy.”

“Trên ba thanh binh khí này, ta đều khắc lại một phần võ học truyền thừa của mình. Mỗi phần đều có thể luyện riêng lẻ, nhưng khi hợp lại sẽ trở thành một bộ Vô Cực Công hoàn chỉnh.”

“Vô Cực Công...” Tiền Hồng lẩm bẩm, sau đó không nhận được mà cảm thán: “Đây chính là võ học truyền thừa cấp Tông sư! Người cứ thế mà đưa ra dễ dàng như vậy sao?”

Nghe vậy, Lý Thanh bật cười, ung dung nói:

“Đã quyết định rời khỏi giang hồ, dù sao cũng phải lưu lại một truyền thuyết chứ.”

Tiền Hồng lắc đầu, phảng phất có thể nhìn thấy tương lai giang hồ, vì ba thanh thần binh khắc rõ truyền thừa của một tông sư, mà dậy lên phong ba dầm máu.

Dù là bản thân những món binh khí, hay võ đạo ý chí ngưng luyện trên đó, hoặc cả võ học cấp Tông sư được khắc rõ, tất cả đều là những thứ đủ để khiến thiên hạ đỏ mắt thèm khát.

“Thật không biết nên nói thế nào với người...”

Nói đến đây, giao dịch giữa hai người xem như đã sơ bộ thành lập. Chỉ cần về sau, Lý Thanh theo định kỳ quay về một lần là được.

Cả hai lại chìm vào trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng vẫn là Tiền Hồng lên tiếng trước:

“Trước khi đi, ngươi có phải quên mất cái gì không?”

Lời vừa dứt, khóe môi Tiền Hồng khẽ nhếch lên, ánh mắt lấp lánh vẻ chờ mong. Dù luôn giữ phong thái hiên ngang, nhưng giờ phút này, khuôn mặt nàng lại vương chút ửng đỏ, tựa hồ che giấu một phần xấu hổ hiếm thấy.

Không khí xung quanh như cũng dần ấm lên, khiến tim Lý Thanh bất giác đập chệch một nhịp.

Hắn từ trong ngực lấy ra một tấm mạng che mặt màu đỏ, chất vải mỏng nhẹ như lụa, trên đó vẫn còn lưu lại hương thơm nhàn nhạt.

“Mạng che mặt này, ngươi định khi nào mới thu hồi lại đây?” Lý Thanh cười tủm tỉm hỏi.

Nhìn nữ hiệp luôn mang khí chất kiên cường trước nay, giờ lại lộ ra dáng vẻ dịu dàng như vậy, trong lòng hắn không khỏi dâng lên chút rung động.

Hắn rất thương thức nữ nhân này, không chỉ vì dung mạo tuyệt sắc, mà càng bởi vì nàng mang trong mình nghĩa khí rộng lớn, dám vì thiên hạ thương sinh mà không màng nguy hiểm, đích thân dẫn dắt võ giả giang hồ tấn công mã tặc triều đình, thân hãm tuyệt cảnh mà ám sát Thánh Quân Đồ Ngõa Cáp Nhi.

Dũng khí đó, chính là điều khiến nàng trở nên rực rỡ nhất.

Giây tiếp theo, Tiền Hồng nhẹ nhàng vươn hai cánh tay mềm mại như bạch xà, vòng lên cổ Lý Thanh.

Cả hai siết chặt lấy nhau, cảm nhận hơi ấm lan truyền từ cơ thể đối phương cùng từng nhịp tim dồn dập.

“Mạng che mặt đã đưa cho ngươi, sau này nhất định phải giữ cẩn thận giúp ta đấy.” Tiền Hồng khẽ ngắc đầu, thì thầm bên tai hắn.

Lời nói dịu dàng, hơi thở ấm nóng phả vào da thịt, khiến toàn thân Lý Thanh bất giác tê dại. Nếu không phải nhờ vào khả năng khống chế mạnh mẽ của một cường giả cấp Tông sư, e rằng hắn đã sớm không thể kiềm chế.

Là nữ nhi giang hồ, so với nhiều nữ tử trong thời đại này, Tiền Hồng càng thêm phần chủ động và mãnh liệt hơn.

Lý Thanh không chút chần chừ, một tay vòng lấy vòng eo thon thả của nàng, kéo sát vào lòng, tham lam cảm nhận mùi hương quyến rũ trên người nàng.

Hơi thở của hai người giao hòa, ánh mắt nóng rực, rồi dần dần, hần nâng cằm nàng lên, ép sát đôi môi mềm mại như cánh anh đào vào chính mình.

Trong cơn cuồng nhiệt, quần áo từng lớp rơi xuống.

Bất chấp khí trời lạnh giá, bất chấp đây là địa bàn của Phong Vệ Môn, cả hai đều chẳng còn bận tâm đến điều gì nữa...

Rất nhanh, từ gian phòng nơi Tiền Hồng thường xử lý công việc của Phong Vệ Môn, từng âm thanh kỳ lạ vang lên.

Nghe qua giống như có hai võ giả đang giao đấu, nếu có người vô tình đi ngang qua, chắc chắn sẽ không khỏi đưa mắt nhìn nhau đầy ẩn ý.

Thời gian trôi qua gần nửa canh giờ, động tĩnh bên trong cuối cùng cũng dần lắng xuống, chỉ còn lại hơi thở mềm mại, đứt quãng vang lên trong không gian tĩnh mịch.

“Hóa Kinh Tông sư... quả nhiên lợi hại.”

Tiền Hồng tựa vào vai Lý Thanh, ngón tay trắng nõn vẽ những vòng tròn nhàn nhã trên ngực hắn.

Trên chiếc bàn gỗ tử đàn cổ điển, váy đỏ và áo xanh đan xen lẫn lộn, rơi rải rác khắp nơi. Một vài bản tình báo liên quan đến chiến sự tại Vân Châu cũng bị vứt xuống đất, tán loạn khắp nơi như không còn ai bận tâm đến chúng.

Nhìn đôi mắt chứa đầy tình ý của nữ nhân trong ngực, Lý Thanh không kìm được mà khẽ hôn lên khóe mắt nàng, rồi với tay rút từ đồng y phục trên bàn ra một cuốn sách cổ xưa.

Chương 271

DTV EBOOK

“Cuốn Nguyên Quyết này là một công pháp tu tiên. Sau khi trở về, người có thể thử nghiệm tu luyện, nhưng tuyệt đối không được tùy tiện tiết lộ ra ngoài.”

“Đây chính là pháp môn tu tiên trong truyền thuyết?” Tiền Hồng tròn mắt kinh ngạc, giọng nói không giấu nổi sự rung động.

“Thật ra cũng không đến mức trân quý như vậy. Cuốn này chỉ là một bản công pháp không trọn vẹn mà thôi. Hơn nữa, không phải ai cũng có thể tu luyện. Tương truyền, muốn tu tiên cần có linh căn, thứ này lại hư vô mờ mịt, vạn người mới có một.”

Lý Thanh thở dài, trong mắt thoáng hiện lên vẻ trầm tư.

Tiền Hồng nhìn hẩn chăm chú, dù hẩn có nói như thế, nàng vẫn hiểu rõ giá trị của thứ này đáng quý đến mức nào.

Đây chính là thứ mà suốt bao triều đại, những bậc đế vương khát vọng trường sinh, khao khát đến điên cuồng.

“Chúng ta... còn có thể gặp lại không?”

Lời này thốt ra một cách vô thức, nhưng Tiền Hồng hiểu rõ, Lý Thanh sắp rời đi, mà đối với nàng, người đàn ông này đã chiếm trọn sinh mệnh của nàng, khiến nàng không thể không lưu luyến.

“Đương nhiên, ta chỉ là đi tìm kiếm tu tiên giới. Về sau vẫn sẽ quay lại để lấy khoáng thạch thôi.”

Lý Thanh cười nhạt, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng vẫn ẩn chứa một phần an ủi.

“Hừ, người đúng là kẻ phụ bạc, còn không mau giúp ta mặc lại y phục?”

Tiền Hồng hờn dỗi, dùng ngón tay ngọc thon dài chọc nhẹ vào trán hẩn.

Lý Thanh mỉm cười, lập tức làm theo. Hấn giúp nàng mặc lại bộ váy đỏ rực, cẩn thận chỉnh lại dáng vẻ kiêu hãnh vốn có của nàng. Không quên khẽ vuốt lại mấy lọn tóc có phần rối loạn trên trán nàng.

“Ngươi đã quyết định, vậy ta cũng không ngăn cản nữa. Chúc ngươi trên con đường cầu tiên được thuận lợi, vĩnh viễn trường tồn.”

Lời chúc nói ra, nhưng ánh mắt vẫn không giấu được sự quyến luyến.

“Ừ, nếu tương lai ta có thành tựu...”

Không đợi hấn nói xong, Tiền Hồng liền vươn ngón tay ngọc thon thả, nhẹ nhàng đặt lên môi hấn, ngăn không cho hấn tiếp tục.

“Đi đi, ta hiểu tâm ý của ngươi. Đừng nói những lời này nữa.”

Cuối cùng, Lý Thanh nhẹ gật đầu, không còn nói thêm bất cứ lời từ biệt nào, mà chỉ lặng lẽ xoay người, mang theo Đoạn Ách Thương rời khỏi nơi đây.

“Ngươi muốn đi Tiểu Thúy Lĩnh để tìm kiếm tu tiên giới đầy hư vô mờ mịt kia sao? Ngươi điên rồi à?!”

“Bỏ lại thân phận Tông sư Võ Đạo tiêu dao tự tại không cần, lại muốn chạy đến nơi đó chịu khổ?!”

Mang theo một vò rượu ngon, Ninh Viễn có chút ngạc nhiên nhìn Lý Thanh. Hấn, một kẻ từ trước đến nay ưa thích hưởng lạc, thực sự khó có thể lý giải được quyết định này của bằng hữu.

“Ai, được rồi được rồi, cuối cùng cũng uống với nhau một chén đi. Khó lắm mới gặp được người hợp khẩu vị với ta trên bàn rượu.”

Nhìn thấy thần sắc kiên định của Lý Thanh, Ninh Viễn cũng biết, bản thân có khuyên thế nào đi nữa cũng vô ích.

Cứ như vậy, hai người ngồi uống rượu giữa đêm tuyết. Không ai vận dụng nội lực để bức rượu ra khỏi huyết mạch, chỉ tùy ý để men say dâng lên, trôi nổi trong lòng.

Họ cứ uống mãi như thế, cho đến khi trời dần sáng.

Đến lúc tỉnh rượu, Lý Thanh phát hiện Trích Tinh Thần Thâu - Ninh Viễn đã rời đi từ bao giờ.

Sau đó, hắn nhanh chóng thu thập số hành lý ít ỏi của mình, rồi mua một thớt khoái mã, hướng về phương đông mà tùy ý vung roi lên đường.

Nhiều ngày sau, tại biên giới Phong Quốc...

Ngoài thành Vọng Viễn, nơi từng bị tàn phá bởi chiến tranh.

Vùng đất vốn bị cát vàng phủ kín nay đã biến thành một thế giới trắng xóa của băng tuyết. Tuyết chất đầy khắp bốn phương, nhiệt độ lạnh buốt đến tận xương.

Trong khung cảnh giá rét ấy, một thanh niên áo xanh mỏng manh, dáng người thẳng tắp, mang theo một cây trường thương dài, lặng lẽ bước tới trước một ngôi mộ.

Trên bia mộ phủ một lớp tuyết dày. Hắn cúi xuống, nhẹ nhàng xóa đi tuyết trắng, để lộ ra hàng chữ khắc trên đá:

Cổ Thiên Hành Chi Mộ

“Sư phụ, thanh Đoạn Ách Thương này, người thấy thế nào? Có lọt vào pháp nhãn của người không?”

Lý Thanh cười nhạt, khẽ xoay cổ tay múa thương một vòng, rồi không chút do dự, cắm thanh trường thương tuyết thế ấy ngay trước bia mộ.

Mũi thương rung động khe khẽ, phát ra những âm thanh vù vù, như thể đang thì thầm cùng linh hồn người đã khuất.

Quả nhiên là một thanh tuyết thế thần thương!

“Hôm nay ta rời đi, chính thức cáo biệt giang hồ. Thanh Đoạn Ách Thương này, ta để lại nơi đây, chờ đợi người hữu duyên đến mang đi.”

Lời vừa dứt, hắn quỳ xuống, quét sạch lớp tuyết đọng trên mặt đất, rồi dùng đầu ngón tay khắc lên bia đá bên cạnh thương một dòng chữ:

“Thanh Đoạn Ách Thương này lưu lại chờ người hữu duyên lấy đi. Kẻ nào nhận thương, nhớ kỹ, hãy đến quét dọn mộ phần của thầy ta một lần.”

Chữ chữ ẩn chứa võ đạo ý chí mãnh liệt, khắc sâu vào bia mộ đến tận ba phần!

Xong xuôi, Lý Thanh không quay đầu lại nữa, dứt khoát xoay người rời đi.

Chương 272

DTV EBOOK

Sau một hồi lâu, gió tuyết lại ập đến, cuốn theo bông tuyết phủ kín mọi dấu vết trên mặt đất.

Nhưng hàng chữ mà hắc khắc lên vẫn hiển hiện rõ ràng, không gì có thể che giấu.

Võ đạo ý chí mạnh mẽ tỏa ra, xua tan tất cả bụi bặm và băng giá.

“Thiếu niên mù quáng chạy theo thời thế ngày nào... nay đã trở lại với tư cách một Tông Sư chân chính!”

“Con đường võ đạo, bắt nguồn từ đây, cũng kết thúc tại đây.”

Quyển thứ nhất - “Võ Đạo Tông Sư” - Kết thúc!

(Phần tiếp theo: Khởi đầu con đường tu tiên!)

hương 142: Không Linh Chi Địa

Tiểu Thụy Lĩnh – đây là khu rừng lớn nhất trong phạm vi Phong Quốc. Địa thế hiểm trở, vách núi dựng đứng, có thể nói là một chốn trời sinh hiểm địa!

“Ngao rống!”

Tiếng gầm gừ đầy hung hãn của một con hổ vang vọng khắp khu rừng, khiến bầy chim đang đậu trên cành hoảng sợ tung bay tán loạn.

Chỉ thấy từ trong bụi rậm, một con mãnh hổ khổng lồ sải bước đi ra, toàn thân toát lên khí thế vương giả bẩm sinh, trông vô cùng uy phong, khiến người ta không khỏi e dè.

Thế nhưng, cảnh tượng sau đó lại khiến người ta kinh ngạc đến nghẹn họng. Con hổ to lớn ấy lại quỳ phục xuống trước một bóng người đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, dáng vẻ ngoan ngoãn như cún con. Hơn nữa, nó còn không ngừng vươn lưỡi liếm mặt nam nhân kia, bộ dáng nịnh nọt không thể tả!

Hình ảnh này hoàn toàn trái ngược với một con mãnh hổ hoang dã, hung bạo. Thay vì toát ra sự đáng sợ, nó lại hiền lành đến mức khiến người ta khó tin.

“Ai... người cái đồ ngốc này, không thấy ta đang tu luyện sao? Đừng có quấy rầy ta!”

Người ngồi trên tảng đá chính là Lý Thanh.

Nghe thấy thế, con hổ – hay còn gọi là “Thùng Com” – lập tức nằm rạp xuống đất, để lộ cái bụng lông trắng muốt, đáng vẻ nịnh nọt vô cùng.

Lý Thanh bắt đắc dĩ lắc đầu, đưa tay xoa lên phần bụng mềm mại của nó.

“Không gặp một thời gian, người lại béo thêm một vòng rồi đấy!”

Dù miệng nói vậy nhưng trong mắt hắn lại không hề có chút trách móc nào, ngược lại còn rất hài lòng.

Hắn luôn tin rằng “Thùng Com” không phải là một con mãnh hổ bình thường, mà là yêu thú có huyết mạch đặc biệt, nếu không thì làm sao có thể có thân hình cường tráng đến vậy?

Chỉ đáng tiếc, từ khi nhặt nó về đến nay, ngoài việc ăn khỏe ra thì chẳng thấy nó có chút năng lực kỳ dị nào.

“Đi, tự mình chơi đi!”

Lý Thanh vẫy tay đuổi con hổ đi, sau đó tiếp tục ngồi xếp bằng, vận chuyển Thổ Nguyên Quyết.

Từ lúc quay về Tiểu Thúy Lĩnh đã hơn một tháng, đúng như dự đoán của hắn, linh khí ở nơi này nồng đậm hơn hắn so với Thịnh Đô.

Cùng một ngày tu luyện, tại nơi này có thể tích lũy pháp lực gấp ba lần so với trước kia.

“Nếu cứ tiếp tục thế này, không chừng chỉ cần thêm mấy năm nữa là ta có thể bước vào Luyện Khí tầng một rồi.”

Lý Thanh khẽ lẩm bẩm, vẻ mặt đầy mong đợi.

Một khi đạt đến Luyện Khí tầng một, hắn có thể thử tu luyện mấy pháp thuật đơn giản được ghi lại trong Thổ Nguyên

Quyết.

Trong đó, hai thuật Tường Đất và Gai Đất là thứ mà hắn mong chờ nhất. Những pháp thuật này có thể trực tiếp thao túng địa hình, biến hóa đất đá theo ý mình. Đây mới chính là thần thông thực thụ, không phải kiểu thuật che mắt tầm thường!

Dù uy lực chưa chắc đã mạnh, nhưng đối với một kẻ mới nhập môn như hắn mà nói, như vậy đã đủ khiến người ta phẫn khích.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, mùa đông lạnh lẽo đi qua, mùa xuân ấm áp lại về. Tuyết đọng trong rừng dần tan, nước thấm ướt mặt đất, khiến đường núi trở nên gập ghềnh, khó đi hơn trước.

Đối với Lý Thanh, địa hình này chẳng ảnh hưởng gì đến hắn. Nhưng dù sao đi nữa, đường trơn trượt cũng khiến tâm trạng có phần không vui.

Trong khoảng thời gian qua, ngoài việc khổ luyện, hắn còn tranh thủ tìm kiếm dấu vết của tu tiên giới trong rừng núi này. Nếu may mắn, hắn hy vọng có thể gặp được một vị tu tiên giả có tu vi không quá cao nhưng tâm địa lương thiện để hỏi thăm đôi chút.

Đáng tiếc, khu rừng này quá rộng lớn, thiên nhiên nguyên sơ đến mức tưởng như vô tận.

Năm đó, Thánh Quân Đồ Ngõa Cáp Nhi từng phái mười vạn đại quân tiến vào nhưng cũng không thể khuấy động được bao nhiêu. Dù bản thân là một võ đạo tông sư, nhưng hắn hiểu rất rõ giới hạn của bản thân. Trước thiên nhiên hùng vĩ, con người chẳng qua cũng chỉ là hạt bụi nhỏ bé.

“Xem ra, ta nên quay về Cực Dạ Thế Giới một chuyến, có khi ở Cực Nham Thành, ta sẽ tìm được nhiều manh mối hơn.”

Lý Thanh thở dài đầy tiếc nuối, vỗ nhẹ lên đầu “Thùng Cơm” bên cạnh, rồi cùng nó rời đi.

Thế giới xoay vần, cảnh vật xung quanh hắn đột nhiên biến đổi.

Không bao lâu sau, trước mắt hắn lại hiện lên một thế giới đen tối, lạnh lẽo.

“Ngao ~”

“Thùng Cơm” bất mãn gầm lên một tiếng, dường như nó đang cảm nhận được điều gì đó không ổn.

Chương 273

DTV EBOOK

Lý Thanh cau mày, dù đã sớm quen với nơi này, nhưng mỗi khi đặt chân tới đây, hắn vẫn không khỏi có chút cảm giác khó chịu.

Hắn theo bản năng nhắm mắt lại, tập trung cảm ứng linh khí thiên địa xung quanh.

Thế nhưng, ngay khi cảm giác truyền về, Lý Thanh lập tức mở bừng mắt, trên mặt hiện lên vẻ ngạc nhiên đến tột cùng.

“Nơi này... không có linh khí?!”

Sao có thể như vậy được?! Nơi này lại hoàn toàn không có lấy một chút linh khí nào, quả thực khiến hắn khó lòng tin nổi.

Phải biết rằng, dù ở Thịnh Đô, linh khí có mỏng manh đến đâu thì ít nhất vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó. Nhưng tại Cực Dạ Thế Giới này, lại hoàn toàn không có chút linh khí nào, đến mức ngay cả việc hấp thụ một tia linh khí để luyện khí cũng không thể!

“Hong rồi! Ta còn định lợi dụng nơi này để tu luyện nhanh hơn gấp ba lần, nào ngờ nơi đây ngay cả linh khí cũng không có.”

Lý Thanh mím chặt môi, trong lòng không khỏi dâng lên một tia phiền muộn. Kế hoạch vốn dĩ sắp xếp tỉ mỉ, giờ lại bị đảo lộn hoàn toàn, khiến tâm trạng hắn khó chịu vô cùng.

“Khoan đã... Nếu không có linh khí, vậy chẳng phải là cũng không có tu tiên giả hay sao?”

“Nếu vậy, rốt cuộc người đứng sau Hồng Ngự Thương Hội là ai?!”

Hàng loạt nghi vấn hiện lên trong đầu, khiến Lý Thanh càng suy nghĩ càng không hiểu nổi.

“Chả trách Thùng Cơm cứ ỉu rĩ từ lúc đặt chân đến đây... Ở một nơi không có chút linh khí nào, nó cảm thấy khó chịu

cũng chẳng có gì lạ.”

Lý Thanh liếc nhìn con hổ đang nằm bẹp dưới đất, vẻ mặt đầy chán nản, không khỏi bật cười lắc đầu.

Rất nhanh, hắn kiểm tra lại tình trạng của mình và phát hiện pháp lực trong đan điền khí hải vẫn còn, dù chỉ là một phần nhỏ, nhưng chí ít vẫn tồn tại.

Điều này khiến hắn yên tâm hơn phần nào. Nghĩ lại, dù không thể mượn nhờ nơi này để tu luyện tăng tốc, nhưng chí ít vẫn có thể dùng nó để luyện tập pháp thuật.

“Ai... Xem ra, trước tiên cứ đi tìm hiểu tình hình bên ngoài đã. Tính ra, ta rời đi cũng phải gần mười mấy năm rồi nhỉ?”

Nói đến đây, Lý Thanh không khỏi cảm thấy có chút ngại ngùng. Trước kia, vì tránh né hai cao thủ nội kinh trong thành, hắn đã bỏ chạy khỏi Cự Nham Thành và quay về Thịnh Đô.

Khi đó, bất kể là Tần Thành Chủ hay Hội trưởng Hồng Ngư Thương Hội, cả hai đều đã dần già đi. Vì muốn giữ vững cơ nghiệp tại Cự Nham Thành, bọn họ tuyệt đối không để bất kỳ ai có thể đe dọa đến địa vị của mình, đặc biệt là những võ giả có thực lực đủ để ảnh hưởng đến cục diện.

Còn nhớ năm đó, Giả Đại Xuân, bang chủ sông lớn, chính là ví dụ điển hình cho điều này.

Trước khi rời đi, Lý Thanh còn đặc biệt dặn Miêu Thất và Kha Lạc Đạt, bang chủ của Sa Ngạc Bang, âm thầm theo dõi động tĩnh của Hồng Ngư Thương Hội, mục đích chính là điều tra thân phận kẻ thần bí đứng sau bọn họ.

“Bây giờ đã qua nhiều năm như vậy... không biết bọn họ còn nhớ đến ta hay không nữa.”

Dù nghĩ vậy, nhưng Lý Thanh cũng không ôm quá nhiều hy vọng. Mười mấy năm trôi qua, có quên hắn cũng là chuyện bình thường.

Thế là, hắn mặc kệ Thùng Com vẫn đang ủ rũ, để nó ở lại Cự Nham Thành, còn mình thì rời đi một mình.

Giờ đây, hắn đã là một Võ Đạo Tông Sư, lại mang theo trên người bốn tấm phù lục bảo mệnh, hoàn toàn không cần cẩn trọng như trước kia nữa.

Lúc bước ra khỏi lò rèn, Lý Thanh nhìn thấy cánh cửa đã bị phủ một lớp bụi dày. Khi mở ra, bụi bặm theo gió bay tán loạn, khiến hắt ho khan vài tiếng.

Nhìn con phố quen thuộc, hắt khẽ nheo mắt.

“Nếu ta nhớ không nhầm, con đường này gọi là Lạc Thạch Nhai.”

Hắt đảo mắt nhìn xung quanh, nhận ra mấy gian nhà bên cạnh đều đã đóng cửa. Trước cửa còn dựng một bia đá mang ý nghĩa cấm địa, trông có vẻ như đã bị chiếm giữ.

Chưa kịp suy nghĩ, một giọng nói đầy nghiêm khắc từ trên phố vọng đến:

“Ê, thằng nào không có mắt vậy? Đây là cấm địa của Thanh Bang, người ngoài không được phép vào!”

Chỉ thấy một tên lưu manh đầu đường xó chợ từ góc phố bước ra, trên mặt mang theo vẻ bất thiện.

Thanh Bang?

Lý Thanh nhíu mày, thầm nghĩ: Lại là một bang phái mới nổi sao? Trước kia ta chưa từng nghe đến cái tên này.

Hắt chậm rãi nói:

“Ta nhớ không lầm thì mấy tòa nhà này đều do Nghĩa Hội mua lại từ lâu rồi mà?”

Tên kia cười khẩy, ánh mắt đầy vẻ giễu cợt:

“Ồ? Người tiểu tử này vậy mà vẫn còn nhớ danh xưng cũ của Thanh Bang à? Cũng không dễ đâu nhỉ!”

Lý Thanh thuận thực giải quyết tên nhai lưu tử trước mặt, một tay không chế hắt, một tay ép hỏi về tình hình của Thanh Bang.

Sau khi dò hỏi, hắt mới hiểu rõ rằng trong hơn mười năm qua, quả thật đã xảy ra không ít chuyện.

Chương 274

DTV EBOOK

Khoảng năm sáu năm trước, hai vị cao thủ nội kinh của Cự Nham Thành lần lượt qua đời. Những nhân vật thuộc thế hệ trước, từng tung hoành trong thời đại hoàng kim, cũng dần dần lui tàn, ngay cả thủ lĩnh Nghĩa Bang – Thiên Long cũng đã tạ thế.

Sau đó, người lên nắm quyền Nghĩa Bang chính là nghĩa nữ của Thiên Long – An Tuyên!

An Tuyên nghe từ miệng Miêu Thất rằng Lý Thanh có hứng thú với Hồng Ngư Thương Hội, liền quyết đoán hành động. Nhân lúc phủ thành chủ và Hồng Ngư Thương Hội chưa kịp bồi dưỡng ra cao thủ nội kinh mới, nàng lập tức ra tay, phát động cuộc tấn công nhắm vào Cự Nham Thành!

Phải nói rằng, Nghĩa Bang đã âm thầm chuẩn bị kế hoạch này từ lâu. Một cuộc tập kích bất ngờ khiến phủ thành chủ và Hồng Ngư Thương Hội trở tay không kịp.

Bọn họ liên kết với một số bang phái trong thành vốn bất mãn với phủ thành chủ và Hồng Ngư Thương Hội, đồng thời hợp tác với một vài cao thủ ngoại giới. Thế công mạnh mẽ đến mức suýt nữa đã lật đổ hai thế lực lớn, đưa Cự Nham Thành hoàn toàn vào tay mình.

Thế nhưng, ngay khi trận chiến đang lên đến đỉnh điểm, không biết vì lý do gì, đà tiến công mạnh mẽ kia đột nhiên dừng lại. Thậm chí phần lớn địa bàn đã chiếm được cũng bị buộc phải trả về.

Dù vậy, sau cuộc chiến này, thực lực của Nghĩa Bang vẫn tăng lên đáng kể, trở thành một trong ba thế lực lớn của Cự Nham Thành, sánh ngang với phủ thành chủ và Hồng Ngư Thương Hội.

“Nghe nói, nguyên nhân khiến cuộc tiến công của bọn ta bị bẻ gãy là do phủ thành chủ và Hồng Ngư Thương Hội đã bồi

dưỡng được một vị cao thủ nội kinh.”

“Nhưng kỳ lạ ở chỗ, vị cao thủ nội kinh kia lại không ra tay tiêu diệt Thanh Bang, mà để mặc bọn ta phát triển trong thành, tạo thế chân vạc với hai thế lực còn lại.”

“Đại gia, ta thật sự không biết thêm gì nữa!”

Nhai lưu tử vừa than thở vừa lộ vẻ bất đắc dĩ. Hắn chỉ là một tên tiểu nhân vật, chỉ trông coi mấy dãy nhà, không ngờ hôm nay lại xui xẻo đụng phải một sát tinh như Lý Thanh.

“Bớt nói nhảm, kể rõ tình hình hiện tại của Thanh Bang đi.”
Lý Thanh cắt ngang lời cầu xin của hắn.

“Sau khi hấp thu những bang phái còn sót lại trong thành, Nghĩa Bang đổi tên thành Thanh Bang, hiện tại có một bang chủ và hai phó bang chủ.”

“Bang chủ chính là An Tuyên. Hai phó bang chủ gồm một người là Kha Lạc Đạt, trước đây là thủ lĩnh Sa Ngạc Bang, người còn lại là Triệu Khấu, kẻ mạnh nhất dưới trướng Nghĩa Bang năm xưa.”

Nghe nhai lưu tử nói không giấu giếm chút nào, Lý Thanh cũng hiểu được tình hình cụ thể của Thanh Bang hiện tại.

“Hóa ra Sa Ngạc Ngư tên kia cũng trung thành tuyệt đối, đến mức còn có thể leo lên vị trí phó bang chủ.” Lý Thanh cười khỏ một tiếng. Đồng thời, hắn không khỏi cảm thán về tài lãnh đạo của An Tuyên.

Cô bé năm nào còn trốn sau lưng gia gia cầu xin tha thứ, giờ đây đã trở thành nữ cường nhân đứng đầu một đại bang phái!

Không chỉ vậy, ngay cả cơ cấu tổ chức của Thanh Bang lúc này cũng chặt chẽ đến mức ngay cả hắn cũng khó tìm ra sơ hở.

Những thủ lĩnh bang phái sáp nhập vào Nghĩa Bang trước kia được tổ chức thành một Hội Trưởng Lão của Thanh Bang, cùng với ba vị bang chủ chia sẻ một nửa quyền lực trong bang.

Trưởng Lão Hội và ba vị bang chủ giám sát lẫn nhau, những chuyện trọng đại đều được cùng nhau thương nghị.

Dĩ nhiên, trong Trưởng Lão Hội không chỉ có những thủ lĩnh bang phái cũ, mà còn có một số nhân vật đã lập công lớn, ví

dụ như Miêu Thất và Ngụy Thiên.

Nhờ sự tồn tại của những thân tín này, thực quyền của Thanh Bang thực chất vẫn nằm trong tay An Tuyền.

“Dẫn đường, ta muốn gặp Miêu trưởng lão của Thanh Bang.”
Lý Thanh lạnh giọng ra lệnh.

Nhai lưu tử tự nhiên không dám từ chối. Dù sao thì đánh cũng không lại, thuận theo vẫn tốt hơn, ít nhất có thể giữ được mạng nhỏ.

Hắn chỉ là một tên thuộc hạ cấp thấp nhất của Thanh Bang, một bang phái lớn như vậy, không thể nào bắt mỗi kẻ dưới đáy đều phải liều mạng vì nó. Giống như hắn, kẻ coi trọng mạng sống hơn lòng trung thành cũng không ít.

Thế là, nhai lưu tử dẫn theo Lý Thanh xuyên qua mấy khu phố trong thành, đi tới nơi ở của Miêu Thất.

Trên đường đi, Lý Thanh không khỏi có cảm giác rằng Cự Nham Thành sau khi thiết lập thể chân vạc lại trở nên phồn hoa hơn trước. Dòng người trên phố cũng đông đúc hơn hẳn.

“Đại gia, Miêu Thất trưởng lão đang ở trong biệt viện này, ngài nhìn...”

Nhai lưu tử còn chưa kịp nói xong, một nhát chặt tay của Lý Thanh đã gọn gàng đánh ngất hắn.

Trước mặt là một biệt viện có phong cách rất đặc biệt. Trong sân trồng đủ loại nấm nhiều màu sắc, dưới ánh sáng dịu nhẹ của đám dạ quang nấm, khung cảnh trở nên kỳ ảo lạ thường.

Nhưng Lý Thanh không có tâm trạng thưởng thức. Hắn vận lực dưới chân, thân pháp nhanh nhẹn vòng qua đám thủ vệ ngoài cửa, lặng lẽ tiến vào trong viện.

Chương 275

DTV EBOOK

Lúc này vừa đúng lúc Miêu Thất mới từ trong bang phái trở về không lâu.

“Ai da, không biết Triệu đại ca có thành công phá vỡ bình cảnh để bước vào nội kinh hay không...” Miêu Thất siết chặt tay, vẻ mặt lo lắng trầm tư.

Ẩn mình trên nóc nhà, Lý Thanh nghe thấy câu này, không khỏi nhú mày.

“Triệu Khẩu tên kia cũng muốn đột phá thành cao thủ nội kinh sao? Không đơn giản chút nào...”

Nghĩ vậy, Lý Thanh cũng lười tiếp tục ẩn nấp. Dù sao trong mắt hắn, toàn bộ Cự Nham Thành cũng chỉ có một đám võ phu tầm thường, không có ai đủ sức uy hiếp hắn.

“Khụ khụ, Miêu Thất, lâu rồi không gặp a.”

Miêu Thất vốn đang chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy giọng nói quen thuộc thì lập tức mở mắt, hoảng hốt hỏi:

“Ai?!”

Phanh!

Hắn chưa kịp phản ứng thì đã thấy một bóng người đáp xuống từ trần nhà.

Nhìn rõ người trước mặt, Miêu Thất há hốc miệng, toàn thân sững sờ như hóa đá.

Khuôn mặt này... Dáng vẻ này... So với người trong ký ức mười mấy năm trước của hắn, chẳng hề thay đổi chút nào!

Không thể nào quên được! Chính Thanh Bang cũng lấy chữ “Thanh” từ tên của hắn!

“Lý đại ca?! Thật là ngươi sao?!”

“Ta không nhìn lầm chứ? Ta có phải đang nằm mơ không? Lý đại ca, người thật sự trở về rồi?!”

Miêu Thất kinh hãi đến mức nói năng lộn xộn, không biết phải làm sao.

Lý Thanh sờ mũi, có chút cảm khái. Đã hơn mười năm trôi qua, Miêu Thất giờ đã là một người đàn ông chững chạc, khoảng ba bốn mươi tuổi, trưởng thành hơn hẳn.

Còn hắn vẫn mang dáng vẻ phong nhã hào hoa của một thanh niên.

Bị gọi là “Lý đại ca” trong tình huống này, thật sự có chút không quen.

“Ừm, đã lâu không gặp. Người cũng không tệ nha, còn leo lên làm trưởng lão rồi.” Lý Thanh cười nhẹ.

Nhân sinh có bao nhiêu lần mười năm?

Nhìn người trước mặt, Miêu Thất bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt. Trong khoảnh khắc này, hắn như trở về mười mấy năm trước, khi mình vừa mới dẫn Lý Thanh đến Cự Nham Thành.

Năm tháng đã lưu lại dấu vết trên khuôn mặt hắn, nhưng người trước mặt lại chẳng hề thay đổi, vẫn giống như ngày đó.

Phanh!

Miêu Thất bỗng quỳ xuống, giọng tràn đầy kích động:

“Miêu Thất bái kiến Lý đại ca!”

“Lý đại ca, người cuối cùng cũng trở về rồi!”

Lý Thanh nhìn hắn quỳ xuống, cũng không chần chừ mà đưa tay nâng dậy.

“Đứng lên đi. Ta không có ở đây nhiều năm, trong thành dường như đã có không ít biến đổi. Kể ta nghe một chút đi.”

Miêu Thất lập tức kể lại tình hình của Thanh Bang và cục diện hiện tại trong thành. Những gì hắn nói phần lớn đều trùng khớp với lời của nhai lưu tử trước đó.

Chỉ có điều, với tư cách là một thành viên trong Trưởng Lão Hội của Thanh Bang, những gì Miêu Thất biết chắc chắn còn nhiều hơn.

Thì ra, sau khi Cát Văn và Tần Tu – hai cao thủ nội kinh – lần lượt qua đời, Hồng Ngự Thương Hội lại xuất hiện một cao thủ nội kinh mới mang họ Hường.

Giờ đây, cả ba thế lực lớn trong thành đều đã rơi vào tay các võ giả họ Hường, khiến thế cục càng trở nên phức tạp...

“Người kia tên là Hường Phát, nghe nói thời gian luyện võ cũng không lâu, nhưng thực sự là một cao thủ nội kinh. Hơn nữa, khí huyết của hắn hoàn toàn không giống một người bốn mươi, năm mươi tuổi. Khi bùng nổ sức mạnh, ngược lại trông giống như một thanh niên trẻ tuổi.”

“Không chỉ vậy, họ Hường kia còn tinh thông một số thủ đoạn đặc thù, căn bản không giống võ giả bình thường.”

“Về sau, bang chủ ngẫu nhiên dò hỏi, trong một lần hắn uống rượu quá chén đã vô tình tiết lộ thân phận thật sự—hóa ra Hường Phát, hắn từng là một vị tu tiên giả!”

Nghe đến đây, ánh mắt Lý Thanh híp lại.

Quả nhiên không sai biệt lắm với suy đoán của hắn—phía sau Hồng Ngự Thương Hội thực sự có một tu tiên giả!

Nhưng... không có linh khí, người kia làm sao mà tu tiên được?

Trong đầu Lý Thanh lập tức hiện lên vô số suy nghĩ.

Có lẽ thế giới này từng có linh khí, nhưng về sau đã biến mất, tiến vào cái gọi là thời đại mạt pháp?

Vậy nên tên Hường Phát kia mới kết giao với phạm nhân, bắt đầu luyện võ, trở thành cao thủ nội kinh.

Như vậy, tất cả liền hợp lý.

“Thì ra là vậy.” Lý Thanh khẽ gật đầu, theo thói quen đưa tay vuốt cằm.

Miêu Thất cẩn trọng nhìn Lý Thanh, rồi dè dặt hỏi: “Lý đại ca, lần này ngươi trở về... là có kế hoạch gì?”

Lý Thanh cười lớn:

“Hahaha! Trước đây ta bảo ngươi và Sa Ngạc Bang giám sát Hồng Ngự Thương Hội, thực ra cũng chính vì tên tu tiên giả

họ Hương này. Không ngờ hấn lại chủ động xuất hiện.”

Hấn ngừng một chút, rồi hỏi: “Miêu Thất, ngươi từng tiếp xúc với Hương Phát chưa? Cảm thấy hấn là người thế nào?”

Miêu Thất suy nghĩ một lát, cẩn thận phân tích:

“Tên này có dục vọng không chế cực kỳ mạnh, rất hưởng thụ quyền thế mà sức mạnh mang lại.”

Chương 276

DTV EBOOK

“Hắn từng có không ít cơ hội diệt trừ cao tăng Thanh Bang, nhưng cuối cùng lại không ra tay. Ngược lại, hắn để mặc bọn ta tồn tại trong Cự Nham Thành, tạo thế chân vạc với phủ thành chủ và Hồng Ngư Thương Hội.”

“Hắn không gần nữ sắc, nhưng rất chú trọng điều dưỡng thân thể, đối với chuyện ăn uống lại cực kỳ cầu kỳ, đặc biệt thích uống rượu.”

“Hơn nữa, Hồng Ngư Thương Hội nuôi dưỡng Giáp Heo và một số loài súc vật khác, cũng là do hắn bày ra. Nhưng sau khi hắn nắm giữ quyền lực trong thành, liền lập tức ngừng bồi dưỡng các loại súc vật có thể ăn thịt.”

“Trước kia trong thành còn rộ lên phong trào săn bắt, nhưng từ khi hắn lên nắm quyền, chuyện này cũng dừng lại.”

Nghe Miêu Thất phân tích cặn kẽ, Lý Thanh khẽ gật đầu.

Không sai, tất cả đều trùng khớp với dự đoán của hắn.

Một kẻ tham quyền, mê lộng võ thuật, rất chú trọng bảo dưỡng thân thể, nhưng lại không từ bỏ rượu ngon trong thế tục.

Rất phù hợp với hình tượng của một tu tiên giả không còn hy vọng tiên đồ, dành vui đầu vào quyền lực và dục vọng trần thế.

Lý Thanh không khỏi tự hỏi: Nếu bản thân hắn không có linh căn để tu tiên, sau khi võ công đại thành, liệu có sống như vậy không?

Có lẽ hắn cũng sẽ rèn đúc vài món binh khí, kéo dài tuổi thọ, rồi trở thành một tông sư Võ Đạo vô địch trong thế tục.

Đợi đến khi đã hưởng thụ hết mỹ cảnh nhân gian, có lẽ hắn cũng sẽ không nhịn được mà mưu quyền đoạt vị, thử cảm giác làm hoàng đế, trải nghiệm mọi loại cuộc đời khác nhau.

Nhưng hiện tại thì khác—tiên đồ của hắn vẫn chưa đoạn tuyệt!

“Lúc trước, hai cao thủ nội kinh là Cát Văn và Tần Tu vẫn có thể áp chế được Hướng Phát, xem ra thời đại mạt pháp này đã ảnh hưởng rất lớn đến hần.”

Lý Thanh thầm nghĩ, khoe miệng nhếch lên một đường cong thích thú.

Nếu hai cao thủ nội kinh có thể khiến Hướng Phát kiêng kỵ mà ẩn nhẫn suốt bao năm, vậy thì với thực lực hiện tại của hần —đứng ở đỉnh cao của Võ Đạo, hóa kinh tông sư, hần là có thể dễ dàng nghiền ép đối phương!

Dù cho Hướng Phát vẫn còn thực lực Luyện Khí sơ kỳ, Lý Thanh cũng không cần phải e ngại.

Trước đây, tu tiên giả từng là những tồn tại thần bí khó lường trong mắt hần. Nhưng bây giờ, chính hần cũng đã bước lên con đường này, ít nhiều cũng có sự tự tin.

Một tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ nho nhỏ, có gì đáng sợ?

Miêu Thất nghe xong, vẻ mặt tò mò, cẩn trọng hỏi:

“Lý đại ca... Cái gì gọi là thời đại mạt pháp?”

Lý Thanh cười lắc đầu, không có ý định giải thích.

Hần chỉ nhếch môi nói:

“Nếu vị tu tiên giả họ Hướng kia đã chủ động hiện thân, vậy ta sao có thể không đích thân đi gặp một lần?”

Đôi mắt Miêu Thất sáng lên. Hần run giọng hỏi:

“Lý đại ca, hiện tại cảnh giới của ngươi là...”

Lý Thanh cười lớn, để lộ hàm răng trắng như tuyết:

“Ha ha! Một bàn tay vỗ xuống, chắc đủ chụp chết hai ba cao thủ nội kinh. Không thành vấn đề!”

Miêu Thất nghe vậy, trái tim đột nhiên run rẩy dữ dội.

Hần biết rõ câu nói này mang theo trọng lượng khủng khiếp đến mức nào!

Cự Nham Thành, địa bàn của Hồng Ngư Thương Hội.

Trong một tòa tiêu lâu độc đáo, một lão giả râu tóc bạc trắng, khí chất không tầm thường đang ngồi ngay ngắn trước một

chiếc bàn trà khảm nạm đủ loại bảo thạch, an tĩnh chờ đợi.

Rất lâu sau, một hạ nhân với dáng vẻ cung kính bước vào, cúi người ghé sát nói vài câu.

“Hử? Miêu Thất của Thanh Bang đến tìm ta làm gì?”

“Chẳng lẽ Hắc Diệu Thành lại khai quật được một hầm rượu mới?”

Hương Phát thống trị tòa thành này cũng đã nhiều năm. Hắn vô cùng mê mẩn những thứ được chưng cất trong chén rượu của phạm nhân, đặc biệt là những vò rượu ủ hàng chục năm từ các hầm rượu cũ. Mỗi lần nghĩ đến, hắn lại không nhìn được mà thêm nhỏ dãi.

Hắn không suy nghĩ nhiều, bởi vẫn còn có chút ấn tượng với Miêu Thất – một thành viên của Trường Lão Hội Thanh Bang. Người này không có võ công, ngày thường chủ yếu phụ trách các công việc quản lý trong bang.

Trước đây, Miêu Thất từng vài lần thay mặt đưa rượu đến, vậy nên vị chương khổng thực tế của Cự Nham Thành lúc này liền lập tức truyền lệnh triệu kiến.

“Được rồi, để hắn vào.” Hương Phát thuận miệng đáp.

Trong thời đại mạt pháp này, dù pháp lực của hắn đã gần như cạn kiệt, nhưng hắn vẫn theo thói quen xem những người trong thành như phạm nhân, tự giác thấy bản thân tài trí hơn người.

Chính điều đó càng khiến hắn hưởng thụ cảm giác được tôn sùng, quyền thế mang đến khoái lạc không gì sánh được.

Trong thời kỳ hỗn loạn này, hắn đã tìm ra một con đường riêng, nuôi dưỡng một nhóm “Giáp Heo” thích ứng với thời đại hắc ám. Đồng thời, hắn cũng lợi dụng tinh huyết của dã thú cùng một số loại nấm kỳ dị để luyện chế ra một loại đan dược gọi là “Sinh Huyết Hoàn.”

Chương 277

DTV EBOOK

Dù tác dụng của thứ này so với Khí Huyết Đan vẫn còn kém xa, nhưng nhờ số lượng áp đảo, Hường Phát đã cứng rắn bồi đắp bản thân thành một võ giả nội kinh.

Chỉ dựa vào điều này, hắn đã tự thấy mình là một nhân vật không tầm thường.

So với đám tu sĩ còn đang mơ mộng viễn vông, cố gắng tìm kiếm đại đạo tu tiên đã sớm tuyệt tích, hắn càng cảm thấy con đường mình chọn mới là chính xác.

“Ai... Tiên đạo đã tận rồi.”

Mỗi lần nghĩ đến điều này, vị cự tu sĩ này lại không khỏi tiếc nuối.

Ngay cả khi thời đại mạt pháp khiến linh khí khô kiệt, hắn vẫn có thể sống sung sướng như vậy. Nếu linh khí chưa từng cạn kiệt, hắn có lẽ thật sự đã có thể đạt được thành tựu trên con đường Tiên Đạo!

“Hường đại nhân, trưởng lão Miêu Thất của Thanh Bang đã tới.”

Hạ nhân cung kính thông báo, đồng thời dẫn theo một nam tử gầy gò, cả người toát lên khí chất con buôn.

Hường Phát thân nhiên liếc nhìn hắn, nhàn nhạt hỏi:

“Miêu Thất, ngươi đến tìm ta có việc gì?”

Hắn mười phần hưởng thụ dáng vẻ nịnh nọt của Miêu Thất, tâm tình cũng vì thế mà tốt lên không ít.

Miêu Thất vẫn giữ nguyên thái độ cung kính, chậm rãi mở miệng:

“Hường đại nhân, đại nhân nhà ta muốn nhờ ngài đổi lấy một bộ công pháp tu tiên.”

Nghe vậy, Hương Phát lập tức sững sờ, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, cười lạnh đầy chế giễu:

“Đổi công pháp tu tiên? Ha ha ha ha! Đúng là người si nói mộng!”

Chỉ trong nháy mắt, giọng điệu của hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng và nghiêm nghị:

“Ban đầu ta không tiêu diệt các ngươi, còn để Thanh Bang có chỗ đứng tại Cự Nham Thành, đó đã là cho các ngươi một ân huệ lớn lao rồi!”

“Các ngươi trong Thanh Bang, nói trắng ra thì chẳng khác gì vật sở hữu của ta. Vậy mà bây giờ lại dám đặt điều kiện với ta?”

Lời nói như sấm rền vang vọng khắp tiểu lâu, nhưng điều lạ là, Miêu Thất lại chẳng hề tỏ ra sợ hãi, vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt.

Thái độ điềm tĩnh ấy lập tức khiến Hương Phát cảm thấy bất an. Hắn nhíu mày, nghi hoặc hỏi:

“Hừ! Chẳng lẽ tên tiểu tử Triệu Khấu Na đã đột phá, bước vào hàng ngũ kinh võ giả?”

“Hừ, xem ra ta đã đánh giá thấp hắn! Nhưng dù vậy, An Tuyên cái nha đầu ngu xuẩn kia lại cho rằng như vậy là có thể cùng ta bàn điều kiện sao?”

Miêu Thất vẫn giữ nguyên dáng vẻ cung kính, giọng điệu bình thản nói:

“Hương đại nhân, ngài hiểu lầm rồi. Bang chủ của ta trước nay chưa từng có ý bất kính với ngài, chỉ là đối với con đường tu tiên có chút hiểu kỳ mà thôi.”

Hương Phát suýt nữa nhin không được mà giáng xuống một chưởng, nhưng cuối cùng vẫn cố đè nén cơn giận, trầm giọng nói:

“Nói cho cùng, các ngươi cũng chỉ là phàm nhân thôi. Đối với tu tiên mà có chút tham vọng, ta cũng không thấy lạ. Nhưng vấn đề là... các ngươi có gì để trao đổi với ta đây?”

Nghe được những lời này, Miêu Thất cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lấy từ trong ngực ra một hồ lô rượu, cẩn thận mở nắp.

Ngay lập tức, một mùi rượu nồng đậm lan tỏa, quyến rũ đến mức khiến người ta say lòng.

“Tê... Rượu này không tệ! Hương rượu đậm đà, lại còn phảng phất một chút hương thơm thanh nhã, có chút non tơ nhưng vô cùng hấp dẫn.”

Hướng Phát lập tức híp mắt, nhắm nghiền hai hàng lông mày, thưởng thức hương thơm thoang thoảng, lộ rõ bộ dáng một kẻ nghiện rượu chính hiệu.

“Nhanh! Mau đưa rượu cho ta!”

Miêu Thất nghe vậy, lập tức hai tay dâng lên hồ lô rượu.

Nhưng Hướng Phát không phải kẻ dễ dàng tin người. Hắn cẩn thận đưa mũi ngửi nhẹ miệng hồ lô, sau đó vẫn không yên tâm, liền rót hai chén nhỏ, đặt trước mặt.

“Hai người các ngươi, uống trước một chén!”

Lời này rõ ràng là nói với Miêu Thất và tên hạ nhân truyền lời ban nãy. Người sau nghe vậy thì sắc mặt lập tức trở nên căng thẳng, trong mắt lộ ra từng tia sợ hãi.

Miêu Thất thì vẫn giữ thái độ thản nhiên, không hề chân chừ mà cầm chén rượu, một hơi uống cạn.

Thấy vậy, tên hạ nhân lúc này mới dám cầm chén rượu lên, run rẩy uống vào.

Một lúc lâu sau, thấy cả hai đều không có gì bất thường, Hướng Phát mới hơi yên tâm. Dù vậy, khi cầm chén rượu lên, hắn vẫn thoáng do dự một chút, sau đó mới đưa lên miệng uống một ngụm.

“A! Rượu ngon!”

Cảm giác vị rượu tinh khiết lan tỏa khắp khoang miệng, đôi mắt hắn thoáng hiện lên vẻ thỏa mãn.

Miêu Thất thấy vậy, lập tức tranh thủ cơ hội, nhân lúc rên rỉ còn nóng, nói ngay:

“Hương đại nhân, bang chủ của ta còn một vò rượu giống như vậy, muốn dùng nó để đổi lấy truyền thừa Tiên Đạo từ ngài.”

Nhưng Hương Phát chỉ khoát tay áo, lắc đầu, cười lạnh:

“Ta nói thẳng cho các ngươi biết, thời đại này đã là mạt pháp rồi. Dù ta có đưa công pháp cho các ngươi, thì cũng có ích gì chứ?”

“Giữa thiên địa không còn linh khí, căn bản không thể tu tiên, tất cả những pháp môn đó đều chỉ là thứ vô dụng.”

Miêu Thất vẫn giữ vững lập trường, kiên trì nói:

Chương 278

DTV EBOOK

“Đại nhân nhà ta chỉ muốn xem qua công pháp, chỉ để hiểu thêm về phong thái huy hoàng của Tiên Đạo thuở trước. Nếu pháp môn tu tiên đã trở nên vô dụng, vậy Hường đại nhân có thể thuận tình thành toàn một lần, chẳng phải tốt hơn sao?”

Lời nói của hắn rõ ràng đã mang theo ý kiên quyết, không hề có chút ý định lùi bước.

Sắc mặt Hường Phát lập tức trở nên lạnh lùng. Đối với kẻ đã quen hưởng thụ vị trí cao cao tại thượng như hắn, đây là sự khiêu khích không thể chấp nhận được. Giọng nói của hắn cũng trở nên âm trầm hơn vài phần:

“Xem ra sau khi Triệu Khấu Na tiểu tử bước vào hàng ngũ kinh võ giả, đúng là gan cũng lớn hơn không ít! Dám sai một tên chó săn đến đây ngỗ nghịch với ta?”

“Hừ! Người lặn về nói với An Tuyên nha đầu kia, tự mình mang toàn bộ rượu tới cho ta! Như vậy ta có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra. Nếu không...”

Lời nói vừa dứt, bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Đúng lúc này, một tiếng thở dài nhàn nhã chậm rãi vang lên.

“Ai...”

Từ đầu đến cuối, Lý Thanh vẫn luôn quan sát toàn bộ diễn biến sự việc. Hắn biết rõ nếu hôm nay rời đi tay không, sau này Thanh Bang cũng không thể thoát khỏi móng vuốt của lão già tóc trắng này.

Muốn dứt hậu hoạn, xem ra chỉ có một cách—

Thí tiên!

“AI?! Cút ra đây cho ta!”

Nghe thấy tiếng thở dài xa lạ, Hường Phát lập tức trợn trừng mắt, gầm lên giận dữ.

Hắn không ngờ rằng, trong chính địa bàn của mình, lại có một người thứ tư tồn tại mà hắn không hề hay biết!

Oanh!

Một luồng kinh phong dữ dội từ trên xà nhà đột nhiên bùng nổ!

Hương Phát hoảng hốt ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một bóng người như mảnh hồ lao vọt xuống từ trên cao!

“Hừ! Muốn chết! Thật sự nghĩ rằng ta đã già nua, khí huyết khô kiệt, không còn sức phản kháng sao?”

Oanh!

Hương Phát lập tức điều động khí huyết trong cơ thể, tung một chưởng phản kích, nhắm thẳng vào bóng người đang lao xuống.

Phanh!

Ngay giây tiếp theo, quyền chưởng va chạm!

Nhưng chỉ trong nháy mắt, ánh mắt của Hương Phát lập tức tràn ngập vẻ kinh hoàng tột độ!

Một luồng kinh lực bá đạo tựa như đại hồng thủy vỡ đê, cuộn cuộn trào dâng!

Chỉ một đòn—

Toàn bộ cánh tay của Hương Phát bị nghiền nát!

Lão giả tóc bạc trong chớp mắt bị đánh sập xuống mặt đất!

“Ai... chỉ là nội kinh mà thôi.”

Lý Thanh thu quyền, đồng thời thu liễm khí huyết, thản nhiên cúi đầu nhìn xuống lão giả đang nằm bất động trên nền đất.

“Hóa kinh... một võ giả hóa kinh! Sao có thể!”

Hương Phát tuyệt vọng thốt lên, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Hắn không thể nào ngờ được—

Tại Cự Nham Thành, lại có một võ giả cấp Tông Sư tồn tại!

Suốt bao năm qua, hắn chưa từng nghe bất kỳ manh mối nào về một nhân vật như vậy!

“Người rút cuộc là ai?”

Hương Phát nghiêng răng nghiêng lợi, cố gắng nghiêng mặt để ghi khắc thân ảnh mạnh mẽ trước mắt vào đáy lòng.

Nhưng thứ hắn nhận được không phải câu trả lời, mà là—

Một cước!

Phanh!

Tiếng xương gãy nát vang vọng trong phòng.

Cánh tay còn lại của Hương Phát— cũng triệt để bị phế!

“Ta là Lý Thanh, tạm thời xem như người của Thanh Bang.”

Lý Thanh cúi đầu nhìn lão già nằm bẹp dưới chân mình, giọng điệu thản nhiên nhưng lại mang theo sát ý lạnh lẽo:

“Được rồi, bây giờ đến lượt ta hỏi, người trả lời thành thật. Nếu người biết điều, ta có thể cho người một con đường sống, để người an ổn sống thêm vài năm nữa.”

Hương Phát toàn thân run rẩy, ánh mắt tràn ngập nỗi sợ hãi.

Hắn biết rõ— sinh tử của mình đã hoàn toàn nằm trong tay đối phương!

“Được... Người hỏi đi...”

Hương Phát gật đầu, giọng nói lộ ra vẻ run rẩy.

Thấy vậy, Lý Thanh hài lòng khẽ gật đầu, sau đó phát tay ra hiệu cho Miêu Thất và tên hạ nhân truyền lời lui ra khỏi phòng.

“Câu hỏi đầu tiên— những thứ có liên quan đến tu tiên mà người sở hữu, hiện đang giấu ở đâu?”

Khi nói đến đây, trong lòng Lý Thanh cũng có chút phiền muộn.

Trước khi đến đây, hắn đã lục soát toàn bộ Hồng Ngự Thương Hội, nhưng không phát hiện bất kỳ món đồ nào liên quan đến tu tiên, ngay cả một phòng tối cũng không tìm thấy.

Nghe vậy, Hường Phát khẽ động khóe miệng, dường như định trả lời—

Nhưng ngay lúc đó, từ miệng hắn phun ra không phải câu trả lời, mà là—

Một phi tiêu sắc bén!

Với tốc độ nhanh như chớp, ám khí lao thẳng về phía yết hầu của Lý Thanh!

Keng!

Một âm thanh sắc bén vang lên—

Chiếc phi tiêu bị bắn văng ra giữa không trung!

Chứng kiến cảnh tượng này, sắc mặt Hường Phát hoàn toàn tái nhợt, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng.

“Hạ phẩm pháp khí? Không đúng... Đây là hình thái ban đầu! Người... Một phẩm nhân, sao có thể sở hữu thứ này?!”

Hường Phát thất thanh kêu lên, toàn thân run rẩy như bị quỷ ám.

Nhưng Lý Thanh làm sao có thể không phòng bị?

Động tác ngậm ám khí trong miệng mà phun ra, cái trò mèo này... Một kẻ nào đó họ Cừ chuyên thích nhổ hạt táo đã chơi nát từ lâu rồi!

“Hừ, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Vẫn là câu nói kia— nếu người thành thật hợp tác, ta sẽ để người sống nốt quãng đời còn lại.”

Nói xong, Lý Thanh nhẹ nhàng phát tay áo, lộ ra một thanh dao găm màu bạc—

Du Long Dao.

Hạ phẩm pháp khí— hình thái ban đầu!

Lý Thanh âm thầm ghi nhớ mấy chữ này vào lòng.

Chương 279

DTV EBOOK

Chương 145: Túi Trữ Vật

“Hỏi lại người một lần nữa, công pháp tu tiên và pháp khí trên người người rốt cuộc đã giấu ở đâu?”

Lý Thanh nắm chặt Du Long Chủy màu bạc trong tay, giọng nói cũng trở nên lạnh như băng. Cảnh tượng này khiến Hường lão đầu không chút nghi ngờ rằng nếu mình không chịu hợp tác, đối phương sẽ lập tức dùng chủy thủ cửa cổ hắn.

“Tất cả... đều ở trong túi trữ vật.” Hường Phát cắn răng đáp.

Túi trữ vật?

Nghe ba chữ này, nội tâm Lý Thanh thoáng dậy lên một cơn sóng nhỏ, theo bản năng nhìn về phía hông đối phương, nơi có một cái cầm nang quái dị treo lủng lẳng.

“Hửm? Là thứ này sao?” Hắn vươn tay gỡ lấy cái cầm nang lớn cỡ hai nắm tay xuống.

Chất liệu có chút kỳ lạ, sờ vào vừa giống vải dệt, vừa mang cảm giác như da thuộc. Hắn thử dùng sức mạnh để mở nó ra.

Nhưng điều bất ngờ là, với sức mạnh kinh người của hắn, túi trữ vật vẫn không hề có dấu hiệu bị mở ra!

Hường lão đầu đang nằm dưới đất giận dữ hét lên, giọng già nua có phần vội vàng:

“Không thể dùng sức mạnh cưỡng ép mở! Một khi làm vậy, đồ vật bên trong sẽ bị tổn hại!”

Mặc dù thông thường, không ai có thể dùng vũ lực để mở túi trữ vật, nhưng Hường lão đầu không cho rằng người trẻ tuổi trước mặt này thuộc loại người bình thường.

Lực lượng của hắn mạnh đến mức đáng sợ, thậm chí có thể so với một vài thể tu Luyện Khí trung kỳ.

“Vậy người nói xem, phải mở ra thế nào?”

Thực ra, Lý Thanh đã sớm đoán được rằng thứ này cần phải được kích hoạt bằng pháp lực.

Chỉ là hắn mới tu tiên chưa bao lâu, chưa hoàn toàn thích ứng với thân phận tu tiên giả, nên vô thức quên mất trong cơ thể mình có một dòng pháp lực nhỏ.

“Phải dùng pháp lực của tu tiên giả để kích hoạt. Đưa túi trữ vật cho ta, ta sẽ giúp ngươi mở nó.” Hướng lão đầu vội vàng nói.

Nhưng Lý Thanh không phải kẻ ngốc. Hắn cười lạnh, rồi từ đan điền khí hải điều động một tia linh lực.

Chỉ trong chớp mắt, chiếc túi trữ vật vốn không thể mở bằng sức mạnh liền dễ dàng hé ra một khe nhỏ.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Lý Thanh lập tức nóng rực.

Đừng nhìn túi trữ vật nhỏ bé này mà coi thường, không gian bên trong lại rộng cỡ một cái vạc nước lớn.

Hướng Phát cũng không có quá nhiều đồ bên trong.

Ngoại trừ hai gốc dược thảo đã khô héo không còn sinh cơ, một ít bình lọ chứa đựng thứ gì đó không rõ ràng, còn có mười mấy khối đá kỳ dị đã mất hết linh quang, vài cái ngọc giản và một cây dù màu đỏ.

Tất nhiên, còn có vài bộ đạo bào, nhưng chúng lập tức bị Lý Thanh xem nhẹ.

Lúc hắn đang kiểm tra đồ trong túi trữ vật, Hướng Phát nhìn thấy cảnh tượng đó liền chết sững, giọng run run nói:

“Ngươi... ngươi cũng là tu tiên giả?”

Lý Thanh không phủ nhận, thậm chí còn nở một nụ cười sáng lạn:

“Đúng vậy, tiền bối. Nhưng tu vi của ta chắc chắn không thể so với ngươi. Ngươi đang ở cảnh giới gì? Trúc Cơ chăng?”

Nghe vậy, Hướng Phát theo bản năng trả lời:

“Ta tu đạo vất vả chín năm, lại đúng lúc gặp phải thời đại mạt pháp, tu vi chỉ đạt đến Luyện Khí trung kỳ, làm gì dám mơ tưởng Trúc Cơ.”

Hóa ra là Luyện Khí trung kỳ, vậy vẫn lợi hại hơn mình không ít.

Lý Thanh ước chừng, nếu hấn mất chín năm tu luyện, có lẽ nhiều nhất cũng chỉ đạt đến Luyện Khí tầng ba, bởi vì muốn bước qua trung kỳ, còn phải vượt qua một cái bình cảnh nhỏ.

“Tiền bối, vậy người có biết Thiên Lượng Sơn là nơi nào không?”

Đây là vấn đề mà Lý Thanh vẫn luôn tò mò. Trước đó, Thiên Long đã hao tổn không ít tinh lực để tìm hiểu về nơi này, nhưng cuối cùng cũng không điều tra được gì cụ thể.

Lần này, Hướng Phát rốt cuộc cũng giải đáp được thắc mắc mà bấy lâu nay Lý Thanh vẫn canh cánh trong lòng:

“Thiên Lượng Sơn? Đó chẳng phải nơi một vị Trúc Cơ đại tu từng lập ra một đạo quán nhỏ sao?”

“Nhiều năm trôi qua như vậy, chỉ e Đo Trời Đạo Nhân cũng đã qua đời rồi.”

Trúc Cơ đại tu...

Chỉ từ giọng điệu kính sợ của đối phương, Lý Thanh đã có thể đoán được rằng, đây là một tồn tại mà hấn tuyệt đối không thể đắc tội vào lúc này.

“Sao trong túi trữ vật của người lại không có bao nhiêu công pháp vậy?” Lý Thanh nhíu mày hỏi.

“Mấy miếng ngọc giản kia chính là công pháp. Người, tiểu bối này, cái gì cũng không hiểu.” Hướng Phát giả vờ làm ra dáng tiền bối tu tiên giả.

Đáng tiếc, Lý Thanh không bị dốt mũi. Hấn tiếp tục hỏi:

“Thời đại mạt pháp và chuyện mặt trời biến mất có liên quan gì không?”

“Có! Từ khi mặt trời rơi xuống, đến nay đã gần sáu mươi năm. Kể từ ngày đó, nó không bao giờ mọc lên nữa. Linh khí trong thiên địa cũng theo đó mà khô cạn.”

“Hơn nữa, chỉ trong vòng vài tháng sau, ngay cả linh quang cũng cạn kiệt. Những linh thạch khai thác được từ mạch khoáng đều hóa thành đá vụn, không còn chút linh khí nào.”

Chương 280

DTV EBOOK

“Lúc ấy, toàn bộ tu tiên giới đều rơi vào khủng hoảng. Không có linh khí, nghĩa là đại đạo căn nguyên hoàn toàn bị chặt đứt.”

“Ai cũng không biết nguyên nhân. Có lẽ chỉ có tu sĩ Kết Đan hoặc thậm chí Nguyên Anh kỳ mới có thể hiểu rõ chuyện này.”

Hướng Phát tinh thần sa sút, lảo bầm nói, nhưng ngay sau đó, hần chợt cảm thấy có gì đó không đúng. Trong lòng luôn có một cảm giác kỳ lạ, như thể có điều gì đó rất sai sót.

“Khoan đã... không đúng!”

Hắn bỗng nhiên trợn tròn mắt, sắc mặt đại biến.

“Linh khí đã khô kiệt hơn sáu mươi năm, làm sao có thể xuất hiện một tên tu tiên giả trẻ tuổi như người được?”

Bá!

Hắn vừa dứt lời, thứ đáp lại hắn là ánh sáng lạnh lẽo của Du Long Chủy.

Lưỡi chủy thủ màu bạc lướt qua cổ họng hắn một cách gọn gàng mà sắc bén. Một dòng máu tươi phun ra như suối, nhuộm đỏ cả mặt đất.

“Haizz...”

Lý Thanh thở dài, khẽ lắc đầu, bổ sung một câu như thể tiếc nuối:

“Người ta vẫn nói người già thành tinh, quả nhiên không sai chút nào.”

Sau đó, hắn cười khẩy:

“Lần này muốn tha cho người cũng khó, ai bảo người lại thông minh như vậy chứ?”

Đúng vậy.

Dựa vào tuổi tác của Lý Thanh, nhìn thế nào cũng chỉ tầm hai mươi đến ba mươi tuổi.

Nhưng bây giờ đã là thời đại mật pháp hơn sáu mươi năm, vậy thì một tu tiên giả trẻ tuổi như hắn đáng lý không thể tồn tại.

Để tránh bại lộ bí mật xuyên thẳng qua hai thế giới, hắn cũng chỉ có thể ra tay diệt khẩu.

Hương lão đầu chết đi, trong mắt vẫn còn đọng lại vẻ kinh ngạc và không cam tâm.

Nhưng Lý Thanh chẳng thèm để tâm, hắn chỉ quan tâm đến chiến lợi phẩm trước mắt.

“Đây chính là linh thạch sao? Loại đá chứa linh khí?”

Hắn lấy từ túi trữ vật ra mười mấy khối tảng đá quang trạch ảm đạm, cầm lên một viên thử bóp nhẹ.

Rắc!

Viên đá lập tức vỡ nát thành bụi phấn.

Hắn nhíu mày:

“Chắc chắn không phải vật liệu luyện khí rồi.”

Dứt lời, Lý Thanh không còn hứng thú với đồng đá vụn đó nữa, mà ánh mắt hắn lại bị thu hút bởi ba viên ngọc giản cùng một cây dù sắt màu đỏ.

Về phần mấy cái bình lọ, không cần nghĩ cũng biết đó là đan dược.

Chỉ là, đã nhiều năm trôi qua như vậy, phần lớn đan dược hữu dụng chắc chắn đã bị Hương lão đầu tiêu thụ hết.

Hắn mở nắp kiểm tra, quả nhiên...

Hầu hết chỉ là bình sứ trống rỗng, chỉ còn vài viên đan dược màu đỏ sậm, kích thước cỡ hạt đậu phộng.

Không ngoài dự đoán, đây chính là Sinh Huyết Hoàn, loại đan dược từng được Hồng Ngư Thương Hội dùng để giao dịch với các bang phái khác.

Lướt qua mấy viên đạn hoàn không mấy tác dụng, hắn đem ánh mắt đặt lên cây dù sắt màu đỏ.

“Âm vang!”

Hắn vận chót dù sắt, đột nhiên phát ra một tiếng cách thanh thúy, cả cây dù lập tức mở ra.

Một cảnh tượng ấn tượng hiện ra trước mắt hắn.

Toàn bộ cây dù có màu đỏ sậm, nan dù sắc bén như lưỡi dao, tựa như gai sắt chĩa ra đầy sát khí.

Chất liệu cực kỳ tinh xảo, so với thần binh lợi khí thông thường còn cứng rắn hơn gấp bội.

Hơn nữa, trên mặt dù còn ẩn hiện những hoa văn bí ẩn, nếu không quan sát kỹ thì rất khó nhận ra.

“Đây chắc chắn là một kiện pháp khí.”

Ánh mắt Lý Thanh lập tức nóng rực.

Hắn cầm chặt cây dù, vận chuyển một tia pháp lực để kích hoạt nó.

Ông!

Một luồng linh quang màu đỏ lóe lên, cây dù nhanh chóng xoay tròn.

Những nan dù sắc bén tạo ra tàn ảnh trong không trung, tốc độ nhanh đến mức chỉ nhìn thôi cũng khiến trái tim hắn đập mạnh.

“Rất sắc bén!”

Lý Thanh trầm kinh hãi.

Nếu dùng nhục thể để chạm vào, chắc chắn hắn sẽ bị xé nát ngay lập tức!

Không chỉ có vậy, khi dù xoay tròn, bề mặt dù còn phát ra một vòng linh quang màu đỏ, dường như có tác dụng phòng ngự.

Nhưng ngay khi thử điều khiển thêm một chút, Lý Thanh liền cảm thấy cơ thể có chút chao đảo.

“Chết tiệt! Tiêu hao quá nhiều linh lực!”

Vền vền chỉ trong một tích tắc ngấn ngủi, hơn phân nửa pháp lực trong cơ thể hắn đã bị rút cạn.

Nếu so với mở túi trữ vật, thì cây dù này đúng là một tên “phá của” cực kỳ khủng khiếp!

Lấy tu vi hiện tại của hắn, muốn duy trì sử dụng nó lâu dài là hoàn toàn không có khả năng.

Lý Thanh hít sâu một hơi, trấn tĩnh lại.

“Không trách được Hường lão đầu không dùng nó để đối địch. Đoán chừng linh lực của hắn cũng chẳng còn bao nhiêu.”

“Nếu không, ta thật sự chưa chắc đã có thể dễ dàng lấy mạng hắn như vậy.”

Nhìn chằm chằm cây dù trong tay, Lý Thanh khẽ gật đầu.

“Cây dù này... liền gọi là Xích Ảnh Dù đi.”

Hắn hài lòng thu hồi pháp khí vào túi trữ vật, rồi lấy ra ba viên ngọc giản.

Theo như quy tắc thông thường của tu tiên giới, muốn kiểm tra nội dung của ngọc giản, phải dùng pháp lực để kích hoạt.

Lý Thanh rót một tia linh lực vào một viên ngọc giản.

Ngay lập tức—

Một lượng lớn văn tự thông tin bỗng nhiên xuất hiện ngay trong đầu hắn!

Hắn sửng người, sau đó không khỏi cảm thán:

Chương 281

DTV EBOOK

“Thật đáng kinh ngạc! Cách truyền thừa này quả nhiên không giống với phạm nhân.”

Nếu so với phạm tặc, nơi mà người ta cần phải học thuộc lòng để ghi nhớ tri thức, thì phương thức ghi chép này đúng là một trời một vực.

Sau một lúc, hắc dần tiêu hóa thông tin trong đầu.

Ngay sau đó, trong mắt hắc lóe lên vẻ kinh hãi.

“Đây... lại là một môn Luyện Khí kỳ công pháp tu tiên hoàn chỉnh!”

Một đêm trở nên giàu có!

Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Lý Thanh sau khi kiểm kê toàn bộ chiến lợi phẩm.

Thật sự là phát tài chỉ sau một đêm! Chỉ giết một tên tu tiên giả, hắc từ một kẻ tay trắng bỗng chốc trở thành một tu sĩ có gia tài không tầm thường.

Túi trữ vật một cái, một món pháp khí không rõ phẩm cấp, ba viên ngọc giản cùng một ít sinh huyết hoàn – tuy không nhiều nhưng có còn hơn không.

Ngoài ra, ngay cả hai bộ quần áo trong túi trữ vật cũng không phải là vật bình thường.

Lý Thanh vừa lấy ra, theo bản năng rót vào một tia pháp lực, không ngờ phát hiện bộ y phục này có công hiệu thanh tâm tĩnh khí, hơn nữa còn có khả năng chống đao kiếm thông thường.

Phát hiện này khiến hắc không khỏi cảm thán:

“Khó trách lại cất trong túi trữ vật, tu tiên giả quả nhiên ngay cả y phục cũng đặc biệt coi trọng!”

Dĩ nhiên, hắn cũng rất rõ ràng rằng cái gọi là tu tiên giới, e rằng chẳng hề yên bình như hắn từng tưởng.

Trước kia, hắn vẫn luôn cho rằng người tu tiên phải là những kẻ xan phong ẩm lộ, không màng thế tục, chuyên tâm cầu đạo.

Nhưng đến giờ xem ra, có vẻ như không hẳn vậy.

Hắn chỉ giết một tên tu sĩ Luyện Khí trung kỳ đang chạt vật giãy dụa trong thời đại mật pháp, vậy mà đã thu hoạch được một khoản chiến lợi phẩm phong phú đến đáng kinh ngạc. Có thể nói, hắn đã thu gọn chín năm khổ tu của đối phương chỉ trong một đêm!

Loại khoái cảm giết người cướp của, không làm mà hưởng này khiến Lý Thanh có chút trầm mê.

Thậm chí trong đầu hắn còn nảy ra một ý tưởng to gan – có nên tiếp tục tìm kiếm dấu vết của những tu tiên giả khác để săn bọ họ không?

“Không được, không thể mê muội trong loại suy nghĩ này!”

Lý Thanh lập tức tỉnh táo lại.

Hướng Phát dù sao cũng chỉ là một tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, hơn nữa còn bị hắn tập kích bất ngờ mới có thể dễ dàng giải quyết.

Nếu đối phương là một tu sĩ đã có chuẩn bị, lại mặc pháp y, tay cầm pháp khí phòng ngự, dốc toàn lực chiến đấu không tiếc linh lực, chưa chắc hắn đã có thể giành được chiến thắng.

Không phải tu sĩ nào cũng dễ đối phó như Hướng Phát. Một khi kẻ địch cảm nhận được uy hiếp tính mạng, ai biết bọn họ sẽ có những thủ đoạn khó lường gì?

Chỉ trong chốc lát, lòng kính sợ tu tiên giới lại một lần nữa dâng lên trong lòng Lý Thanh.

Tuyệt đối không thể khinh thường bất kỳ tu sĩ nào!

“Không được kiêu ngạo, không được kiêu ngạo!”

“Nếu chẳng may gặp phải cao thủ, đừng phải kẻ không thể chọc vào, mất mạng như chơi!”

Có câu: Chân trần không sợ đi giày, nhưng nếu xét kỹ, hắn bây giờ đã có chút tài sản, so với đám tu sĩ trong thời đại mạt pháp này, hắn lại chính là kẻ đi giày!

“Phải nhanh chóng xử lý xong chuyện bên này rồi tìm cách đổi công pháp tu luyện!”

Lý Thanh đã có chút không thể chờ đợi được nữa. Ngay trong ba viên ngọc giản hắn vừa thu được, có hai bộ công pháp Luyện Khí kỳ hoàn chỉnh và một quyển luyện đan yếu quyết, kèm theo hai loại đan phương!

Cụ thể là Thanh Mộc Công thuộc tính Mộc và Hỏa Nguyên Công thuộc tính Hỏa – cả hai đều có thể giúp hắn tu luyện đến tận cuối Luyện Khí kỳ.

Ngay lúc Lý Thanh thu hồi mọi thứ vào túi trữ vật, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý nghĩ!

“Khoan đã!”

Hắn chợt đứng yên tại chỗ, sau đó như nhớ ra điều gì đó, hỏa tốc lao về phía tiệm rèn trong thành.

Không sai, hắn vừa nhớ ra một chuyện rất quan trọng!

Hắn hình như cũng từng có một viên ngọc giản tương tự từ trước rồi!

“Chả trách ta luôn cảm thấy những viên ngọc giản này trông quen mắt, thì ra ta cũng có một viên!”

Những năm qua, Lý Thanh thu thập không ít đồ vật. Hắn tận dụng khả năng xuyên qua hai thế giới, đem rất nhiều thứ tạm thời không cần dùng cất vào đó.

Ví dụ như lúc ở Thịnh Thiên, hắn đã dời toàn bộ đồ đạc của mình về Cự Nham Thành trong thế giới cực đại, nhờ vào đặc tính: xuyên qua từ đâu, khi trở về cũng xuất hiện ở đúng chỗ đó.

Nhờ vậy, bất kể hắn ở Tiểu Thúy Lĩnh, Thịnh Thiên hay bất kỳ nơi nào khác, hắn đều có thể quay lại cực đại thế giới, cất giữ hoặc lấy đồ ở tiệm rèn tại Cự Nham Thành.

Tuy nhiên, cách làm này cũng có nhược điểm – đó là không đủ an toàn. Nếu chẳng may bị kẻ khác trộm mất, hắn cũng chẳng

hay biết.

May mắn thay, cư dân của thế giới cực dạn không có hứng thú với những vật dụng này. Thứ duy nhất họ trân quý là lương thực, vì vậy Lý Thanh mới dám giấu đồ ở đây.

Chương 282

DTV EBOOK

Sau khi rời khỏi Phong Quốc Hoàng Đô, hắn đã đem một số món đồ không thực sự cần nhưng lại tiếc khi vứt đi, cất vào trong tiệm rèn này.

Chẳng hạn như một số bí tịch võ học, một bộ công pháp Thổ Nguyên Quyết, cùng một tấm lệnh bài bằng bạch ngọc, trên đó khắc hai chữ Lăng Vân – tất cả đều được giấu ở đây.

Vừa quay lại tiệm rèn, Lý Thanh không để ý đến lớp bụi dày đặc phủ kín mặt đất, mà lập tức bắt đầu lục lại.

“Khụ khụ... không sai, chính là viên ngọc giản này!”

Từ sâu trong đồng tạp vật, hắn tìm được một viên ngọc giản chất ngọc ôn nhuận, xúc cảm lạnh buốt, kiểu dáng gần như giống hệt những viên mà hắn vừa nhặt được!

Đây là viên ngọc giản mà hắn đã từng đổi được ở phường thị Hắc Diệu Thành, khi dùng một đồng lúa mì đen năm trao đổi từ tay một người bán hàng rong chuyên buôn bán ngọc thạch dạo.

Chuyện này xảy ra đã rất lâu, đến mức gần như bị xóa nhòa trong trí nhớ của Lý Thanh. Nếu không phải vì hôm nay tình cờ thu được mấy viên ngọc giản này, hắn thật sự chưa chắc đã nhớ ra.

Mang theo suy nghĩ thử nghiệm, hắn rút số linh lực ít ỏi còn lại trong cơ thể vào ngọc giản!

Ngay giây tiếp theo, dòng văn tự quen thuộc xuất hiện trong đầu hắn.

《Trương thị luyện khí chú giải: Thối Linh và Minh Văn》 !

Lại là một viên ngọc giản liên quan đến luyện khí! Nhìn thấy dòng chữ đầu tiên, trong lòng Lý Thanh dâng lên một niềm vui mừng khó tả.

“Đây có lẽ cũng là vật mà một tu tiên giả để lại cho hậu nhân.”

“Nếu hậu nhân chỉ là phàm nhân, không có linh căn tu tiên, thì dĩ nhiên không thể nào truyền thừa công pháp tu luyện qua ngọc giản.”

“Bởi vì mở ngọc giản cần linh lực, nên có lẽ lão giả bán ngọc khí đó cũng có một quyển công pháp tu tiên, nhưng không thể tu luyện. Nếu đời sau xuất hiện người có linh căn, bước lên con đường tu đạo, vậy thì viên ngọc giản này sẽ trở nên hữu dụng.”

Lý Thanh gật đầu, trong lòng sáng tỏ, sau đó hứng khởi tiếp tục xem nội dung liên quan đến luyện khí.

Trong ngọc giản không chỉ giới thiệu về thuật luyện khí, mà còn ghi rõ thân phận của người đã khắc lại nội dung này.

Theo ghi chép, người để lại ngọc giản tên là Trương Vệ Phong, một tu sĩ từng theo đuổi con đường tu tiên. Nhưng vì thất bại ở Trúc Cơ, hắn đã bị đoạn tuyệt tiền đồ, nên dốc hết tinh lực vào luyện khí.

Hắn lưu lại bộ truyền thừa này với hy vọng hậu nhân của mình, nếu may mắn có linh căn tu tiên, có thể học được thuật luyện khí, từ đó sớm ngày tích lũy đủ tài nguyên cho Trúc Cơ, không để lặp lại sai lầm như hắn – bỏ lỡ tuổi tác thích hợp, khiến hy vọng Trúc Cơ trở nên xa vời.

“Thì ra muốn Trúc Cơ cũng có nhiều điều quan trọng đến vậy.”

Lý Thanh nhíu mày, tiếp tục tập trung nghiên cứu nội dung của Luyện Khí Yếu Quyết.

Không thể không thừa nhận, vị Trương tiên bối này đúng là một cao thủ nghiên cứu về luyện khí, lý luận của hắn rất sâu sắc, giải thích toàn diện từng bước.

“Chả trách trước giờ ta rèn ra pháp khí cũng chỉ ở mức sơ cấp, thì ra là thế, thì ra là thế!”

Luyện chế pháp khí, về cơ bản có thể chia làm ba bước chính.

Bước đầu tiên: Rèn Hình.

Đúng như tên gọi, bước này là quá trình rèn đúc, đem các loại linh tài nung chảy hoặc đập rèn theo phương pháp riêng, từ đó tạo thành hình dạng của pháp khí theo ý muốn.

Rèn Hình chỉ là bước nhập môn. Hiện tại, Lý Thanh đã có thể nắm giữ được bước này, vì vậy hắn có thể chế tạo ra những thanh thần binh, nhưng vẫn chỉ được xem là pháp khí sơ cấp!

Bước thứ hai: Thối Linh.

Sau khi hoàn thành Rèn Hình, pháp khí cần được tinh luyện bằng linh lực, để kích hoạt linh tính vốn có trong vật liệu.

Thối Linh là một bước rất quan trọng. Nếu Rèn Hình không tốt, khi Thối Linh, pháp khí có thể bị vỡ vụn, linh tính tiêu tán.

Ngược lại, nếu vật liệu đủ tinh thuần, chứa sẵn linh tính mạnh mẽ, quá trình Thối Linh sẽ dễ dàng hơn.

Một khi hoàn thành Thối Linh, pháp khí đã được xem như bán thành phẩm, có khả năng chiến đấu nhất định.

Ví dụ, bộ pháp y mà Lý Thanh đoạt được từ Hường Phát, nếu có người từng tiến hành Thối Linh cho nó, vậy thì dù là đao kiếm cũng có thể cắt đứt, thậm chí gây tổn thương.

Bước thứ ba: Minh Văn.

Đây là bước trọng yếu nhất trong chế tạo pháp khí!

Tu tiên giả sử dụng pháp khí, có thể tạo ra đủ loại năng lực thần kỳ, tất cả đều là nhờ Minh Văn.

Sau khi pháp khí hoàn thành Thối Linh, người chế tạo sẽ khắc Minh Văn lên bề mặt pháp khí. Kết hợp với thuộc tính của linh tài, Minh Văn sẽ kích phát ra các năng lực siêu nhiên khác nhau.

Có những pháp khí cực kỳ mạnh mẽ, có thể đốt núi, nấu biển, uy năng kinh khủng đến mức chỉ một chiêu cũng đủ rung chuyển thiên địa!

Dĩ nhiên, trong ngọc giản cũng nhắc đến một điều quan trọng.

Chương 283

DTV EBOOK

Rèn Hình, Thối Linh và Minh Văn, ba bước này chỉ là nền tảng căn bản nhất trong thuật luyện khí.

Trải qua bao nhiêu năm phát triển, tu tiên giới đã sáng tạo ra vô số phương pháp luyện khí độc môn, thậm chí một số bí pháp có thể hoàn toàn phá vỡ quy tắc thông thường!

Ngoài ra, trong thiên địa vẫn tồn tại một số tài liệu hiếm có, có thể trực tiếp trở thành pháp khí, mà không cần trải qua Thối Linh hay Minh Văn!

Ví dụ, có người từng tìm được một cây Vạn Năm Thần Mộc, chỉ cần dùng linh lực uẩn dưỡng nó ngày đêm, cây thần mộc này tự nhiên sẽ sinh ra uy năng, trở thành một món pháp bảo vô cùng mạnh mẽ!

Nhìn đến đây, Lý Thanh không khỏi hít sâu một hơi, trong lòng dâng lên một cơn hăm mộ và khát vọng.

Cuối cùng, vị họ Trương Luyện Khí Sư này đã để lại một câu cho hậu nhân:

“Tiến vào tu tiên giới, không thể xem nhẹ bản thân, càng không thể mơ tưởng viễn vông. Hãy luôn giữ một trái tim bình tĩnh!”

Sau một thời gian dài tiếp thu toàn bộ truyền thừa, Lý Thanh cúi đầu thật sâu trước viên ngọc giản!

“Trương tiền bối, phần truyền thừa luyện khí này đối với tại hạ mà nói không khác gì vỡ lòng chi sư, tại đây xin dập đầu tạ ơn!”

Không sai!

Mặc dù bộ Luyện Khí Yếu Quyết này chỉ là những bước cơ sở nhất trong thuật luyện khí, nhưng những chú giải cùng kinh nghiệm trong đó lại vô cùng quý giá đối với hắn.

Làm người hai đời, Lý Thanh hiểu rất rõ một điều:

Muốn xây tòa lâu cao vạn trượng, trước tiên phải có nền móng vững chắc!

Cơ sở chính là điều quan trọng nhất, điểm này hẳn chưa bao giờ dám xem nhẹ.

Những bí truyền luyện khí độc môn, có lẽ cao thâm đến mức khó lường, nhưng đối với hẳn hiện tại, một phần truyền thừa cơ bản như thế này mới thực sự là chìa khóa giúp hẳn mở ra cánh cửa của thuật luyện khí!

Vừa mới nhận được Luyện Khí Yếu Quyết, Lý Thanh lập tức đắm chìm vào đó, khó lòng rút ra. Những kiến thức liên quan đến luyện chế pháp khí bên trong chẳng khác nào mở ra cho hẳn một cánh cửa hoàn toàn mới.

“Không ngờ việc lựa chọn tài liệu để luyện khí lại quan trọng đến thế, chứ không đơn giản chỉ là nung chảy linh tài rồi đúc lại với nhau là xong.”

“Còn phải cân nhắc đến tính chất linh tài cùng với sự tương sinh tương khắc của ngũ hành âm dương. Luyện khí chi đạo, quả thực bao la tinh thâm!”

Điều khiến Lý Thanh bất ngờ nhất là trong phần Luyện Khí Yếu Quyết này còn có một bản đồ phổ luyện chế trung phẩm pháp khí, chính là Nước Quán Lưới.

Một bản đồ phổ luyện khí hoàn chỉnh không chỉ liệt kê chi tiết tài liệu cần dùng để luyện chế pháp khí, mà còn bao gồm trình tự luyện chế cực kỳ cẩn kẽ. Ngay cả linh văn cần khắc họa ở bước cuối cùng cũng được ghi chép rõ ràng.

Điều này chẳng khác nào một đan phương luyện đan—chỉ cần làm theo đúng trình tự trong đồ phổ, tỷ lệ thành công sẽ tăng lên đáng kể. Đây chính là kinh nghiệm mà tiền nhân đã tổng kết sau vô số lần thử nghiệm.

Đối với một tu tiên gia tộc hoặc tông môn, một bản luyện khí đồ phổ như vậy là vô cùng trân quý!

Bởi vì nó đồng nghĩa với việc chỉ cần thu thập đủ linh tài, bọn họ có thể sản xuất hàng loạt pháp khí, giúp gia tộc hoặc tông môn có một đội ngũ tu tiên giả được trang bị pháp khí đồng bộ.

Tại tu tiên giới, luyện khí đồ phổ cũng giống như đan dược đan phương, đều là tài nguyên chiến lược vô cùng quý báu!

“Luyện chế Nước Quán Lưới, tài liệu chính cần có là: Ngung Nước Cát, Bích Thủy Tơ Tằm. Còn phụ tài là: Định Linh Thạch. Tài liệu chính là bắt buộc, còn phụ tài thì có cũng được, không có cũng không sao.”

“Nhưng nếu có Định Linh Thạch, thì Nước Quán Lưới còn có thể phong tỏa linh lực trong cơ thể tu sĩ!”

“Một khi bị Nước Quán Lưới vây khốn, ngay cả tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ cũng phải bỏ ra không ít công sức mới có thể thoát thân!”

Xem xong phần giới thiệu về Nước Quán Lưới, ánh mắt Lý Thanh sáng rực. Đây rõ ràng là bảo vật cực kỳ hữu dụng!

Chỉ cần kẻ địch bị vây khốn mà không thể vận dụng linh lực, vậy chẳng phải sẽ trở thành cá nằm trên thớt hay sao?

“Ngay cả trình tự khắc linh văn cũng được ghi chép chi tiết... Trương tiên bối quả thực rất coi trọng hậu bối a!”

Lý Thanh thở dài cảm thán, trong lòng không khỏi háo hức, muốn lập tức thử luyện chế món pháp khí đầu tiên của mình.

Nhưng đáng tiếc là tu vi hắn còn quá thấp. Ngay cả Luyện Khí tầng một cũng chưa đạt tới.

Việc rèn hình pháp khí, hắn có thể miễn cưỡng làm được, nhưng đến bước Thối Linh hay Minh Văn, thì với lượng linh lực ít ỏi trong cơ thể hắn hiện tại, căn bản không thể hoàn thành.

“Ai... Trước tiên vẫn là phải đề cao tu vi đã!”

Ngay khi hắn vừa thở dài một hơi, bỗng nhiên cửa tiệm thợ rèn vang lên tiếng đập cửa dồn dập!

Đông đông đông!

Lý Thanh khẽ cau mày, sau đó vận dụng chút pháp lực cuối cùng, thu dọn tất cả mọi thứ vào túi trữ vật.

“Vào đi.”

Chương 284

DTV EBOOK

Theo tiếng gọi lạnh nhạt của hắn, một bóng người vội vã lao vào. Là Miêu Thất!

“Lý đại ca! Ta biết ngay người đang ở đây!” Miêu Thất vừa thở hổn hển vừa nói.

“Chuyện gì vậy?” Lý Thanh nhíu mày hỏi.

Miêu Thất vội vàng báo tin về tình hình Cự Nham Thành hiện tại:

“Hương Phát sau khi bị giết, người của Phủ Thành Chủ và Hồng Ngự Thương Hội đã phát hiện, gây nên sóng gió lớn. Giờ đây, hai thế lực này đã liên hợp lại để đối phó với Thanh Bang!”

Việc thế lực cấp trên sụp đổ khiến những kẻ dưới trướng rục rịch muốn hành động, điều này vốn dĩ không hề bất ngờ với Lý Thanh. Hắn trầm giọng hỏi:

“Trước đó, khi Hương Phát còn sống, Thanh Bang vẫn có thể ép Phủ Thành Chủ và Hồng Ngự Thương Hội liên tục bại lui, tại sao bây giờ lại trở thành bị áp đảo?”

“Đó là vì Triệu Khẩu đại ca đang bế quan, chuẩn bị đột phá lên cấp bậc nội kinh võ giả!” Miêu Thất lúng túng giải thích.

Nghe thấy hai chữ Triệu Khẩu, Lý Thanh không nhịn được bật cười. Trong đầu hắn lập tức hiện lên hình ảnh tên thiếu niên âm tàn, từng giống như một con sói rừng mồi.

Không ngờ hôm nay, kẻ đó đã muốn bước vào hàng ngũ cao thủ nội kinh. Tiến bộ này còn nhanh hơn hắn tưởng rất nhiều. Võ đạo thiên tư như vậy, quả thật không tệ!

“Được, ta sẽ ra tay giúp các người diệt trừ đám võ giả của Hồng Ngự Thương Hội và Phủ Thành Chủ, những kẻ khác thì ta mặc kệ.” Lý Thanh gật đầu nói.

Dù sao, chuyện của Thanh Bang mà không để chính bọn họ tự ra tay thì đúng là không thể chấp nhận nổi.

Hơn nữa, sau này hẳn vẫn còn có chuyện cần dùng đến người của Thanh Bang, vậy nên lần này, ra tay giúp một lần cũng chẳng sao.

Nghe Lý Thanh đồng ý xuất thủ, Miêu Thất mừng rỡ không thôi, vội vàng nói: “Đa tạ Lý đại ca!”

Chỉ là, chữ “cảm” còn chưa kịp dứt, bóng dáng Lý Thanh đã biến mất khỏi căn phòng.

Lúc này, bốn phía khu phố quanh tổng đàn Thanh Bang đều đã bị bao vây bởi người của Phủ Thành Chủ và Hồng Ngự Thương Hội.

Tình thế loạn cả một đoàn, khắp nơi đều là bóng người giao đấu!

“Lũ chó của Phủ Thành Chủ! Hôm nay không giết sạch các ngươi thì ta không phải họ Lưu!”

“Chết đi! Giết sạch đám Thanh Bang cặn bã này! Cự Nham Thành là địa bàn của chúng ta, cút khỏi đây!”

“Cút khỏi Cự Nham Thành!!”

Ầm!

Trận chiến diễn ra vô cùng kịch liệt, trên mặt đất đầy rẫy thi thể, máu tươi vương vãi khắp nơi, tay chân đứt đoạn chất chồng, không khí tràn ngập mùi tanh nồng nặc.

Bên trong một tòa thạch lâu, một nữ nhân vận hắc y đang đứng bên cửa sổ, toàn thân tỏa ra luồng khí tức băng lãnh đầy nguy hiểm.

Nàng chính là An Tuyên.

Lúc này, sắc mặt nàng âm trầm đến cực điểm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra bên ngoài cửa sổ, quan sát trận chiến hỗn loạn.

Mọi thứ diễn ra quá đột ngột, nàng căn bản không kịp chuẩn bị để đối phó.

“Hương Phát rốt cuộc chết như thế nào?”

“Trong thành, còn ai có thể uy hiếp hắn?”

“Chuyện này quá mức kỳ quái!”

An Tuyên siết chặt tay áo, đôi mày liễu nhíu lại, trong lòng dâng lên cảm giác bất an.

Đột nhiên—

Từ phía sau nàng, vang lên tiếng bước chân trầm ổn.

Đông! Đông! Đông!

Cửa phòng bật mở, một nam tử khoác giáp bạc nhẹ chậm rãi bước vào, trên mặt nở một nụ cười tà mị.

“Ha ha, An bang chủ, đã lâu không gặp a~”

Vừa xuất hiện, ánh mắt hắn không chút che giấu, trực tiếp quét qua bóng dáng yêu kiều đang dựa vào cửa sổ.

Ánh mắt tràn đầy dục vọng, thậm chí còn liếm liếm bờ môi, như thể muốn nuốt chửng nữ nhân trước mặt.

An Tuyên mắt lạnh lùng nhìn kẻ mới đến, giọng nói băng lãnh gọi ra tên hắn:

“Tần Kiệt.”

Không ai xa lạ, Tần Kiệt—người đang nắm thực quyền của Phủ Thành Chủ.

Từ khi cự Thành Chủ Tần Tu qua đời, hắn đã dựa vào Sinh Huyết Hoàn để cường ép nâng cấp võ công, trở thành ngoại kinh võ giả.

Nhìn thấy ánh mắt chán ghét của An Tuyên, Tần Kiệt không những không tức giận, ngược lại càng thêm hưng phấn, trong mắt hiện lên một tia điên cuồng si mê.

Nữ nhân này!

Mặc dù đã bước sang tuổi ba mươi, nhưng quanh năm ngồi ở vị trí bang chủ, khí chất cao ngạo, lạnh lùng, khiến nàng như một đóa hàn liên không thể chạm vào.

Càng lạnh lùng, càng bất cận nhân tình, lại càng khiến hắn khao khát chinh phục!

Hắn muốn kéo nàng xuống khỏi vị trí cao cao tại thượng, muốn thấy nàng run rẩy dưới thân hắn, muốn nàng không còn vẻ băng lãnh, mà trở nên dịu dàng, yếu ớt.

Ngay từ lần đầu tiên gặp An Tuyền, hắn đã không thể kiểm soát nổi dục vọng của mình.

“An bang chủ, ngươi có thích lễ vật ta mang đến không?”

Hơi thở hắn dần trở nên dồn dập, không thể kìm nén ham muốn đang bùng cháy trong lòng.

An Tuyền siết chặt đầu ngón tay như ngọc, trong mắt ánh lên tia giận dữ:

“Tần Kiệt! Ngươi thực sự không sợ chết sao? Dám mang người đến xâm phạm địa bàn Thanh Bang?!”

“Ha ha ha ha! Đừng có tưởng ta không biết! Triệu Khấu đang bế quan, võ giả trong bang cũng đã bị người của ta cuốn lấy!”

Chương 285

DTV EBOOK

“Hiện tại, ai có thể cứu người?!”

Dứt lời, Tần Kiệt như phát điên lao tới, ý đồ nhào vào An Tuyên.

Hắn muốn ngay lập tức đè nàng xuống, muốn giải phóng toàn bộ dục vọng đã tích tụ bao năm nay.

KENG!

Đột nhiên, một tiếng kim loại va chạm vang lên, phá vỡ bầu không khí cuồng loạn!

Tần Kiệt khựng lại.

Tí tách... tí tách...

Giọt máu nhỏ xuống nền đá lạnh lẽo.

Một cảm giác cực kỳ quỷ dị bùng lên trong hắn.

Hắn cảm thấy toàn thân vô lực, giống như có một bàn tay vô hình rút cạn sinh lực của hắn.

Khi cúi đầu nhìn xuống...

Một lỗ máu rõ ràng xuyên qua bộ giáp bạc của hắn.

“Cái này...”

Hắn há hốc miệng, nhưng chưa kịp nói hết câu...

PHANH!

Tần Kiệt ngã nhào xuống đất.

Máu từ lồng ngực hắn chảy tràn ra, loang lổ nền đá.

Hắn đã chết.

Một đòn kết liễu gọn gàng, thậm chí không kịp phản kháng.

An Tuyên vẫn đang siết chặt đoản đao, ánh mắt kinh nghi nhìn thi thể của Tần Kiệt.

“Triệu Khấu? Là người xuất quan rồi sao?!”

Có thể một đòn xuyên qua giáp trụ, giết chết một ngoại kình võ giả, đây tuyệt đối không phải chuyện mà người bình thường làm được!

Nhưng rất nhanh, nàng lại phủ định suy nghĩ đó.

“Không đúng! Triệu Khấu bế quan chưa lâu, không thể nào xuất quan nhanh như vậy!”

“Rốt cuộc là ai?!”

An Tuyên cảnh giác quét mắt nhìn quanh, nhưng không thấy một bóng người.

Mãi đến khi—

Một thân ảnh cao gầy quen thuộc, đứng trước mặt nàng.

“An nha đầu, đã lâu không gặp.”

Vừa nghe giọng nói quen thuộc ấy, An Tuyên bỗng run rẩy.

Hốc mắt nàng đỏ hoe, giọng nói nghẹn lại.

“Lý đại ca... Người rốt cuộc đã trở về!”

Từ khoảnh khắc ấy, đóa hàn liên kiều ngạo giữa Cự Nham Thành, rốt cuộc cũng tan chảy.

An Tuyên không chút do dự nhào tới ôm chặt lấy Lý Thanh, hai tay gắt gao quấn quanh cổ hắn, hoàn toàn không có ý định buông ra.

“Khụ khụ!” Lý Thanh ho khan một tiếng, qua một lúc lâu mới đưa tay khoác lên bờ eo thon thả của nàng.

“Tốt rồi, An nha đầu. Phủ Thành Chủ cùng Hồng Ngự Thương Hội võ giả đều đã bị ta giải quyết. Kế tiếp, còn phải nhờ người chủ trì đại cục Thanh Bang.” Hắn vỗ nhẹ lưng nàng, giọng nói ôn hòa.

Nghe được câu này, gương mặt An Tuyên đỏ bừng, lúc này mới lưu luyến buông hắn ra.

Mười mấy năm qua, nàng chưa từng nghĩ đến chuyện cưới gả, nhưng hôm nay, người nàng chờ đợi bao năm đã trở về.

Nói thật, lúc này Lý Thanh có chút không tự nhiên khi gọi nàng là “An nha đầu” nữa. Dù sao, tuổi tác thật sự của An Tuyền còn lớn hơn hẳn không ít.

Thời gian đúng là thứ kỳ diệu a!

Lý Thanh không khỏi thở dài cảm thán.

“Lý đại ca, những năm này ngươi đã đi đâu?”

An Tuyền nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt còn vương nơi khóe mắt, khẽ cười hỏi.

“Ngươi cứ lo xử lý chuyện của Thanh Bang trước đi. Ta sẽ ở đây chờ, sau khi mọi chuyện xong xuôi, chúng ta sẽ nói chuyện.” Lý Thanh mỉm cười đáp.

“Được!”

Lúc này, An Tuyền đã không còn là tiểu cô nương trốn sau lưng gia gia năm xưa nữa, mà đã trở thành nữ cường nhân có thể tự mình chèo chống một phương thế lực.

Nàng biết rõ chuyện nào quan trọng hơn.

Khi quay người rời đi, khí chất lãnh diễm băng lãnh lại lần nữa hiện lên trên thân nàng.

Lý Thanh nhìn theo, không khỏi cảm thán trong lòng.

“Vận mệnh thật sự là trò đùa của trời, ai có thể ngờ được An Tuyền lại thay đổi lớn đến thế?”

Không mất quá nhiều thời gian, An Tuyền đã dùng thủ đoạn sắc sảo lôi đình để dọn dẹp tàn cuộc, không một chút dây dưa thừa thãi.

Không còn võ giả của Hồng Ngự Thương Hội cùng Phủ Thành Chủ, đối với Thanh Bang lúc này, quả thực chẳng đáng lo ngại.

Khi mọi thứ ổn định, An Tuyền lập tức tạo dựng danh tiếng về một cường giả thần bí, mượn danh nghĩa Lý Thanh để hành động, khiến toàn bộ Cự Nham Thành triệt để quy phục.

Sau đó, nàng lập tức điều động nhân lực, nhanh chóng chiếm lĩnh hoàn toàn Cự Nham Thành.

Không ai dám hoài nghi, thậm chí cả Trưởng Lão hội Thanh Bang cũng không có bất kỳ dị nghị nào.

Bởi vì trước đó, tất cả kẻ địch giao thủ với võ giả Thanh Bang đều chết một cách bí ẩn, không để lại bất kỳ dấu hiệu nào.

Lặng yên không một tiếng động liền giết chết một võ giả ngoại kình?!

Thủ đoạn này khiến tất cả đều khiếp sợ không gì sánh được. Trong lòng ai cũng nghĩ: “Chẳng lẽ Triệu Khâu đã xuất quan?”

Nhưng dù có nghĩ thế nào đi nữa, cái bóng đáng sợ của An Tuyên đã in sâu vào lòng tất cả mọi người.

Đến tận đây, tất cả đã kết thúc. Cự Nham Thành hoàn toàn nằm trong tay Thanh Bang!

Nghĩ lại mà xem, năm xưa tiểu bang phái bé nhỏ, từng phải cúi đầu trước Nghiêm gia ở Hắc Diệu Thành, giờ đây đã biến thành thế lực khổng lồ, cùng lúc kiểm soát hai tòa thành trì!

Từ Hắc Diệu Thành đến Cự Nham Thành, Thanh Bang nay đã đạt đến đỉnh cao chưa từng có!

Nhìn toàn bộ quá trình này, Lý Thanh không khỏi cảm thán trong lòng.

“Thật không ngờ, năng lực quản lý của An Tuyên lại mạnh đến vậy!”

Chương 286

DTV EBOOK

Dưới bàn tay sắp xếp của nàng, một bang phái khổng lồ đã trở nên ngăn nắp có trật tự.

Ngay cả nghĩa phụ của nàng, Thiên Long, cũng kém xa nàng một bậc!

“Nghĩa phụ đã qua đời từ vài năm trước.”

Đây là câu đầu tiên An Tuyền nói khi nhìn thấy Lý Thanh. Đôi mắt nàng trầm xuống, thần sắc ảm đạm, toát lên vẻ cô đơn khó giấu.

Thiên Long đã chết, điều này không nằm ngoài dự liệu của Lý Thanh. Lần cuối cùng gặp hắn, Thiên Long đã sớm cảm nhận được rằng mình không còn sống được bao lâu nữa.

Trong thế giới tối tăm, không ánh mặt trời này, đói khát, băng giá, cùng với cái chết đã trở thành chuyện thường ngày.

“Nhìn thấy người quản lý Nghĩa Bang ngay ngắn rõ ràng, lại phát triển được đến quy mô lớn như thế này, ta nghĩ Thiên Long đại ca nhất định sẽ rất vui mừng.” Lý Thanh nói với giọng điệu ảm áp.

Nghe đến mấy chữ Thiên Long đại ca, ánh mắt An Tuyền lại càng trở nên u oán.

“Lý đại ca, người vẫn chẳng thay đổi chút nào, bất kể là tâm tính hay dung mạo.” An Tuyền mím môi, nhìn nàng lúc này, thật khó mà nhận ra dáng vẻ của một đại tỷ bang phái.

Chỉ khi đứng trước mặt Lý Thanh, nàng mới thoáng lộ ra khí chất của một thiếu nữ ngày xưa.

“Thành tựu Võ Đạo tông sư rồi, tự nhiên có thể triệt để không chế khí huyết của bản thân.” Lý Thanh thuận miệng nói.

An Tuyền khẽ cúi đầu, giọng nhẹ đi:

“Lý đại ca, lần này người lại sắp đi rồi sao?”

“Ừ.”

“Mỗi lần từ biệt là một quãng thời gian rất dài, lần sau gặp lại, không biết phải đợi đến bao lâu nữa?” Giọng nàng khẽ run, trong lời nói mang theo sự luyến tiếc không nỡ rời xa.

Không đợi Lý Thanh trả lời, nàng đã nhào vào lòng hắn một lần nữa. Đầu nàng vùi sâu vào lồng ngực hắn, như muốn khắc ghi hơi thở quen thuộc này.

“Ta biết ta không thể ngăn cản ngươi, nhưng xin hãy để ta làm chút gì đó cho ngươi. Hiện tại, Thanh Bang đã rất mạnh mẽ, nhất định có thể giúp được ngươi.”

“Xem như ta báo đáp đại ân của ngươi năm đó tại Hắc Diệu Thành.”

Nếu không phải nhờ lời nói của Lý Thanh khi ấy, e rằng An Tuyên và gia gia của nàng đã phải đối mặt với một kết cục vô cùng thê thảm.

Điều này, nàng vẫn luôn khắc ghi trong lòng. Vì vậy, những năm gần đây, nàng dốc hết sức mình phát triển Thanh Bang, chỉ hy vọng có thể giúp đỡ Lý Thanh dù chỉ một chút.

Cũng chính vì lý do này mà Nghĩa Bang đã đổi tên thành Thanh Bang.

Lý Thanh không hề từ chối. Hắn thực sự cần đến sự trợ giúp của Thanh Bang, đây cũng là lý do vì sao hắn ra tay tiêu diệt phủ Thành Chủ và Hồng Ngự Thương Hội.

“Ừ, ta quả thực cần đến sức mạnh của Thanh Bang.”

“Trước đó, kẻ chết trong tay ta – tên lão già kia – là một tu tiên giả. Ta cần ngươi hỗ trợ tìm kiếm tung tích của những kẻ tu tiên.”

“Bây giờ là thời đại mạt pháp, tu tiên giả vốn rất ít khi ra tay. Chỉ cần không chủ động trêu chọc bọn họ, thì cũng sẽ không gây ra đại phiền phức gì.”

“Bên cạnh đó, ta còn cần ngươi giúp ta thu thập một số vật liệu đặc biệt.”

Lý Thanh nói, thực ra hắn cũng không dám chắc liệu trong thời đại mạt pháp này, những loại linh tài có thể dùng để luyện

khí còn tồn tại hay không.

Nhưng bất kể thế nào, tiếp xúc với tu tiên giả của thời đại này, tìm kiếm linh tài luyện khí – đây đều là những việc hãn phải làm.

Đặc biệt là tiếp xúc với những tu tiên giả thời đại mật pháp, nếu có thể kết giao, có lẽ hãn còn có thể trao đổi được công pháp cao cấp hơn từ bọn họ.

Dù sao, trong thời đại này, công pháp tu tiên và các kỹ nghệ truyền thừa đều gần như vô dụng. Chỉ cần chịu khó tìm kiếm, luôn luôn có cách để thu vào tay.

Đã bước chân vào con đường tu tiên, Lý Thanh đương nhiên phải đặt tâm nhìn xa hơn.

“Ừm, đợi thế cục Cự Nham Thành ổn định, ta sẽ để người trong bang lập tức bắt tay vào việc.” An Tuyên tựa vào lòng hãn, nhẹ nhàng gật đầu.

Lý Thanh trầm ngâm một lát, sau đó lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ từ trong đồng bình lọ vừa thu được.

“Đây là Sinh Huyết Hoàn, người cầm lấy. Về sau, dù là bồi dưỡng thân tín hay dùng cho chính mình, cứ tùy ý xử lý.”

“Đừng từ chối, thứ này đối với ta bây giờ đã không còn tác dụng nhiều nữa.”

“Người còn muốn thứ gì khác không?”

Nghe được lời nói sau cùng của Lý Thanh, An Tuyên nắm chặt bình sứ bạch ngọc trong tay, khuôn mặt khẽ đỏ bừng.

Nàng tựa đầu vào ngực hãn, giọng thì thào như muỗi kêu:

“Lý đại ca...”

Cảm nhận được thân thể mềm mại trong vòng tay ngày càng trở nên nóng bỏng, Lý Thanh không khỏi thở dài, nghĩ thầm: Ta có tài đức gì chứ...

Nhưng rồi, hãn lại nhớ tới hình tượng băng lãnh, uy nghiêm của An Tuyên khi đối diện người ngoài, so với dáng vẻ nũng nịu, quyến rũ trước mặt hãn lúc này, sự đối lập đó khiến lòng hãn không khỏi rung động.

Tất xột xoạt!

Chương 287

DTV EBOOK

Không lâu sau, trong phòng vang lên tiếng quần áo cọ sát, hai thân thể quấn chặt lấy nhau, chìm đắm vào cơn sóng tình ái.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Lý Thanh khẽ vuốt ve gò má của An Tuyền đang ngủ say, làn da nàng trắng nõn tựa ngọc thạch.

Hắn là Võ Đạo tông sư, nên đối với lần đầu tiên của An Tuyền, hắn đã tận lực ôn hòa. Dù sao nàng không phải người luyện võ, sao có thể chịu đựng được sự dày vò của hắn?

Sau cùng, nhẹ nhàng an ủi nàng một chút, Lý Thanh thu tay lại, lặng lẽ mặc quần áo rồi rời đi trong yên lặng.

Chuyện nơi này đã xong, lời căn dặn cũng đã truyền xuống, về sau chỉ cần mỗi khoảng thời gian quay lại một lần để kiểm tra tiến độ tìm kiếm tu tiên giả của Thanh Bang là đủ.

Hiện tại, điều quan trọng nhất vẫn là con đường tu tiên. Hắn chắc chắn sẽ không đặt quá nhiều tâm tư vào chuyện nam nữ.

Đợi đến khi bóng dáng Lý Thanh khuất hẳn, An Tuyền nằm nghiêng trên giường, khóe mắt bất giác trào ra một giọt nước mắt.

Mang theo thùng cơm quay trở lại, Lý Thanh không khỏi thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Vẫn luôn ủ rũ suốt dọc đường, thùng cơm bỗng chốc trở nên phấn chấn, hương về dãy núi xanh biếc gấm lên vài tiếng.

Hồ uy chân sơn lâm!

Tiếng gấm vang vọng, làm chim muông trong rừng giật mình hoảng hốt bay loạn.

“Vẫn là thế giới có linh khí dễ chịu hơn a!”

Lý Thanh dang rộng hai tay, nhắm mắt tận hưởng cảm giác gió núi thổi qua, từng tia ánh nắng xuyên qua tán lá, vương vãi

xuống mặt đất. Hắn hít sâu, cảm nhận hơi thở của đại địa, của linh khí tồn tại khắp bốn phương trời.

Sau khi thả lỏng một hồi, hắn ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu suy tính về con đường tu luyện sắp tới.

Trong thế giới cực đại, hắn đã thu được hai bộ công pháp hoàn chỉnh, bây giờ cũng là lúc thay thế Thổ Nguyên Quyết.

“Rốt cuộc nên tu luyện Thanh Mộc Công, hay là Hỏa Nguyên Công đây?”

Chỉ cần nghe tên cũng biết, một bộ công pháp thuộc tính Mộc, một bộ thuộc tính Hỏa.

Tu luyện Thanh Mộc Công có lợi thế giúp tăng tuổi thọ, kéo dài sinh mệnh.

Sống lâu vốn là một chuyện tốt, cầu tiên vẫn đạo chẳng phải cũng chỉ vì muốn trường sinh giữa thiên địa hay sao?

Nhưng Lý Thanh thì lại không cần phải dựa vào công pháp để kéo dài thọ nguyên, chỉ cần không ngừng luyện khí là đủ để trường sinh.

Vậy nên, Hỏa Nguyên Công trở thành lựa chọn thích hợp hơn.

Về sau luyện khí, chắc chắn sẽ không thể thiếu lửa. Tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính, chẳng những giúp hắn dễ dàng hòa hợp với Ngũ Hành Chi Hỏa, mà còn hỗ trợ rất nhiều trong quá trình rèn luyện pháp bảo.

Hơn nữa, Lý Thanh cũng chẳng bài xích lửa. Đã bao năm rèn sắt, hắn vốn sớm quen với việc làm bạn cùng lò lửa.

Quyết định rồi! Hỏa Nguyên Công!

Sau khi xác định mục tiêu, Lý Thanh lập tức bắt đầu chuyển tu công pháp.

May mắn là tiến độ tu luyện Thổ Nguyên Quyết của hắn chưa quá cao, thậm chí còn chưa bước vào Luyện Khí tầng thứ nhất, cho nên việc chuyển sang công pháp khác cũng không quá khó khăn.

Nếu như tu vi của hắn đã cao mà lại muốn chuyển đổi công pháp, đặc biệt là đổi sang một hệ thuộc tính khác, vậy thì chắc chắn sẽ tiêu tốn rất nhiều thời gian và công sức.

Cứ thế, tại khu rừng nguyên thủy trong Tiểu Thúy Lĩnh, lại xuất hiện một kẻ như dã nhân, suốt ngày ẩn mình trong rừng sâu, uống sương ăn gió, sống cuộc đời khổ tu.

Thời gian cứ thế từng chút từng chút trôi qua, tu vi của Lý Thanh cũng dần dần tăng lên!

(Tấu chương xong.)

Đối với những kẻ truy cầu trường sinh, khái niệm thời gian luôn mơ hồ vô cùng.

Đặc biệt là với Lý Thanh, kẻ vẫn luôn tu luyện trong núi sâu. Nếu không phải nhờ bốn mùa thay đổi cùng với sự tinh tiến trong tu vi, có lẽ hẳn đã chẳng thể nhớ nổi, giờ đây đã trôi qua tận hai năm rưỡi.

Đúng vậy, thời gian trôi qua rất nhanh. Từ khi rời khỏi Cực Dạ Thế Giới, Lý Thanh đã kiên nhẫn chờ đợi suốt hai năm rưỡi trong Tiểu Thúy Lĩnh.

“Hô!”

Bên trong một sơn động tự nhiên ở Tiểu Thúy Lĩnh, Lý Thanh tỉnh dậy từ trạng thái nhập định, hoàn thành chu thiên cuối cùng trong lần tu luyện này.

Thông qua vận chuyển Hỏa Nguyên Công, hắn hấp thu linh khí thiên địa, chuyển hóa thành linh lực tinh thuần, để nó tuần hoàn trong kinh mạch, cuối cùng dẫn vào khí hải đan điền, hóa thành pháp lực có thể sử dụng tùy ý.

“Càng ngày càng chậm...” Lý Thanh lẩm bẩm, hàng mày hơi nhíu lại, vẻ mặt có chút không hài lòng với kết quả tu luyện của nửa năm qua.

Nửa năm trước, hắn vừa đột phá Luyện Khí kỳ tầng hai, nhưng từ đó đến nay dù khổ luyện không ngừng, tu vi vẫn chẳng có tiến triển rõ ràng.

“Thôi vậy, tiếp tục thăm dò địa vực này xem có thể tìm ra nơi nào có linh khí nồng đậm hơn không.”

Không sai, hai năm qua Lý Thanh không chỉ chuyên tâm tu luyện mà còn dành thời gian tìm kiếm tung tích những tu tiên giả khác.

Chương 288

DTV EBOOK

Đến hiện tại, khu vực phía đông của dãy núi rộng lớn và nguyên thủy này đã được hần thăm dò gần hết, giờ là lúc di chuyển về phía tây.

Hần lấy Du Long Chủ cắt tia lại tóc tai, sau đó từ túi trữ vật lấy ra một bộ pháp bào màu xanh nhạt khoác lên người.

Làm xong tất cả, kẻ vốn trông như một dã nhân trong núi giờ đây đã trở lại dáng vẻ thư thái, nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều.

Rời khỏi sơn động, Lý Thanh huyết một tiếng sáo du dương về phía rừng sâu rậm rạp.

Đáp lại hần là một tiếng hổ gầm hung lệ!

“Ngao rống!”

Chẳng mấy chốc, một con cự hổ vằn đen từ trong rừng lao ra, trong miệng còn ngậm chặt một con mãng xà khổng lồ.

“Ngươi đúng là đồ ngu, túi trữ vật của ta sắp bị nhồi đầy bởi số con mồi ngươi săn được rồi đây!”

Lý Thanh cười mắng, nhưng tay vẫn thoăn thoắt dùng Du Long Chủ lột da mãng xà, bỏ vào túi trữ vật. Sau đó, hần moi ra mật rắn, nuốt sống ngay tại chỗ.

“Hmm... cũng tạm được, con mãng xà này sống được tầm hai mươi năm, miễn cưỡng có thể bồi nguyên cốt bản.”

Hần vừa phê bình vừa nhảy lên lưng hổ, thúc con thú di chuyển về phía tây dãy núi.

Không phải hần khoác lác, nhưng trong hai năm qua, những con dã thú có thể ăn được trong khu rừng này gần như đã bị hần săn sạch, khiến khẩu vị của hần cũng dần trở nên kén chọn.

Nửa năm trước, ngay khi vừa đột phá Luyện Khí kỳ tầng hai, thùng cơm này đã tình cờ chạm trán một con Sơn Hùng Vương – một con yêu thú thực thụ!

Đây là yêu thú đầu tiên mà Lý Thanh gặp ngoài con hồ bên cạnh mình, khiến hắn không khỏi có chút kinh sợ.

May mắn thay, thực lực của Sơn Hùng Vương cũng không mạnh hơn thùng cơm là bao, ước chừng ngang với một tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ.

Với sự trợ giúp của Lý Thanh, con gấu khổng lồ đó nhanh chóng bị xẻ thịt. Bộ da và mật gấu đều được hắn thu vào túi trữ vật.

Về phần thịt gấu yêu, cả hắn và con hồ này đã dùng đủ mọi cách chế biến rồi ăn sạch.

“Đi thôi, chúng ta sang phía tây xem thử.” Lý Thanh vỗ vỗ đầu con hồ, thúc nó tiến về khu vực mới.

Một người một hồ rong ruổi suốt hai ba ngày đường, cuối cùng cũng đến một thung lũng kỳ lạ, nơi những cây cổ thụ cao lớn che kín bầu trời.

Cách đó vài dặm, mơ hồ có thể nhìn thấy dấu vết thôn xóm nhân loại sinh sống.

“Sơn cốc này... địa thế thật kỳ lạ. Rõ ràng ánh nắng chiếu không tới, nhưng lại có thể sinh trưởng những đại thụ hùng vĩ thế này.”

Lý Thanh vuốt cằm, suy nghĩ một lúc rồi quyết định men theo đường núi, tiến vào thung lũng để thăm dò.

Nhưng chưa đi được bao lâu, hắn liền bị chặn lại.

Một lão thợ săn với thân hình rắn rỏi, tay cầm khoan nhận đao, sau lưng đeo một cây cung săn xuất hiện trên đường.

Ngay khi nhìn thấy Lý Thanh đang cưỡi trên lưng con hồ khổng lồ, lão già suýt nữa ngã ngửa ra đất, sắc mặt ngay lập tức trắng bệch.

“Hôoooooooo! Cứu... cứu mạng!”

Lão thợ săn toàn thân run rẩy, mặt mày tái nhợt.

Lão không phải chưa từng thấy hổ, nhưng một con có hình thể khoa trương đến vậy—nằm rạp xuống mà bả vai còn cao ngang với một người trưởng thành—thì đây là lần đầu tiên trong đời lão được chứng kiến.

“Ngao rống!”

Thùng com găm lên đầy bất mãn, hổ uy chấn nhiếp, khiến lão thợ săn bị dọa đến mức ngã ngồi xuống đất. Nếu không phải sau lưng có một gốc đại thụ, có khi lão đã ngã ra mà ngất xỉu tại chỗ.

Bốp!

Lý Thanh cau mày, vỗ nhẹ lên đầu con hổ, quát lớn:

“Không được hồ nháo!”

Bị ăn một cái vỗ, thùng com lập tức ngoan ngoãn cúi đầu, im lặng như một con mèo lớn.

“Lão trượng, đừng sợ, con hổ này của ta không làm hại người đâu!”

Lý Thanh cố ý gạt ra một nụ cười được cho là hiền hòa.

Thế nhưng, trong mắt lão thợ săn, nụ cười này kết hợp với cảnh tượng hãn đang cười trên lưng cự hổ khổng lồ, chẳng có chút nào gọi là ấm áp, trái lại chỉ khiến toàn thân lão nổi đầy gai ốc.

“Đi thôi!”

Lý Thanh thúc hổ đi vòng qua lão thợ săn, tiếp tục tiến về phía sơn cốc.

Lão thợ săn thấy con hổ không có ý định tấn công, trái tim vốn treo lơ lửng cuối cùng cũng thả xuống. Nhưng nhìn bóng lưng Lý Thanh cười hổ đi xuống núi, lão đắn đo một hồi, rốt cuộc vẫn không nhịn được mà cất giọng hô lớn:

“Áy! Tiểu ca, đừng xuống dưới sơn cốc!”

Lý Thanh lập tức dừng lại, quay đầu hỏi:

“A? Lão trượng, sơn cốc này có gì đặc biệt sao?”

Lão thợ săn nhìn chằm chằm con hổ to lớn kia, không dám đến gần, chỉ đứng từ xa nói vọng:

“Tòa sơn cốc này gọi là Trường Sinh Cốc, cực kỳ tà môn! Một khi xuống dưới, rất dễ mất phương hướng, có khi mấy ngày mấy đêm cũng không tìm được đường ra!”

Nghe đến ba chữ Trường Sinh Cốc, ánh mắt Lý Thanh lóe lên tia hứng thú, hấn hỏi tiếp:

“Tà môn vậy sao? Nhưng tại sao lại gọi là Trường Sinh Cốc?”

Lão thợ săn gãi đầu, dựa vào gốc cây, chậm rãi thuật lại truyền thuyết trong thôn.

Chương 289

DTV EBOOK

“Đây là chuyện do tổ tiên bọn ta truyền lại. Nghe nói ngày xưa có một tiểu phu vào thung lũng này đón củi. Nhưng sau khi đi vào... hắn liền biến mất không tung tích.”

“Lâu dần, người trong thôn cũng quên hắn đi. Nhưng hai, ba mươi năm sau, người này bỗng nhiên xuất hiện trở lại trong thôn! Đáng sợ hơn là... hắn trông vẫn y hệt như trước, không hề già đi một chút nào!”

Lý Thanh nghe xong, trong lòng càng cảm thấy hứng thú.

“Lão trượng, nhiều người xuống đó như vậy, có ai từng gặp nguy hiểm đến tính mạng chưa?” Hắn hỏi.

Lão thợ săn nghĩ một lúc, rồi lắc đầu nói:

“Chưa có ai bỏ mạng cả, nhưng người nào vào cũng bị lạc đường. Cứ mê mờ mấy ngày trời, đói đến mức hoa mắt chóng mặt mới lờ mờ tìm được đường ra.”

Lão lại thở dài:

“Tiểu ca à, dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cũng chẳng đáng để chịu khổ làm gì! Ta nói có đúng không?”

“Không có cơm ăn, đói đến nỗi bụng dạ quặn thắt, cảm giác đó thật không dễ chịu chút nào đâu! Hồi ta còn trẻ, cũng từng hăng hái xách cung vào săn thú trong đó. Kết quả lạc đường hai ngày, đói đến mức phải gặm cả vỏ cây. Nhớ lại thôi cũng đủ thấy khổ sở rồi!”

Lý Thanh nghe lão kể xong, không nhịn được bật cười. Xác định nơi này không có nguy hiểm chết người, hắn tiện tay ném cho lão một thỏi bạc, sau đó ôm quyền nói:

“Đa tạ lão trượng, nhưng ta không tin tà, ngược lại còn muốn tận mắt xem thử nơi này có gì huyền bí!”

Nói rồi, hắn giục hổ xông thẳng vào sơn cốc rợp bóng đại thụ.

Lão thợ săn vừa mừng vừa sợ nhận lấy thỏi bạc, nhưng nhìn bóng lưng Lý Thanh đang biến mất nơi chân núi, lão không nhìn được mà lắc đầu thở dài:

“Haiz... người trẻ tuổi này sao lại cố chấp như vậy!”

“Dưới đó chẳng có lấy một miếng đồ ăn! Người thì có thể nhịn đói vài ngày không sao, nhưng con hổ kia nếu đói bụng thì chẳng phải phiền toái lớn rồi sao?”

“Thôi thôi, chuyện thiên hạ không liên quan đến ta. Hy vọng tiểu tử này có thể bình an trở về.”

Lúc này, Lý Thanh đã chính thức tiến vào Trường Sinh Cốc.

Vừa vượt qua một gốc cổ mộc to lớn, hắn lập tức cảm nhận được linh khí bốn phía trở nên dị thường.

Bên trong rừng, không biết từ khi nào, đã bị một tầng sương mù dày đặc bao phủ.

Hắn quay đầu nhìn lại—con đường vừa đi qua, vậy mà đã biến mất không dấu vết!

Ánh mắt hắn lóe sáng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy hứng thú.

“Tốt một cái Trường Sinh Cốc!”

Liễu Gia, giống như vô số tu tiên thể gia khác trong tu tiên giới, được kiến lập trên một linh mạch, lấy đó làm căn cơ sinh tồn và phát triển.

Tuy nhiên, căn bản giúp Liễu Gia có thể cường thịnh không chỉ nằm ở linh mạch, mà chủ yếu nhờ vào việc phụ thuộc một tông môn tu tiên cường đại. Hằng năm, gia tộc đều sẽ tuyển chọn một số đệ tử có tư chất ưu tú, đưa vào tông môn tu hành.

Dựa vào một đại tông môn, tất nhiên là vững chắc hơn so với những tu tiên gia tộc do tán tu lập ra. Thế lực có chỗ dựa như vậy, tự nhiên sẽ cường thịnh hơn rất nhiều.

Nguyên nhân có thể có được sự che chở này, chính là vì tiên tổ của Liễu Gia từng là một trưởng lão Trúc Cơ trong tông môn kia. Hơn nữa, người còn lập nhiều đại công, từ đó mới có tư cách kiến lập gia tộc, đồng thời giữ quan hệ thân thiết với tông môn.

Ngày hôm nay, trong đại trận hộ tộc của Liễu Gia, từng đợt dao động kỳ dị bỗng nhiên truyền ra.

Hai tên đệ tử trẻ tuổi phụ trách trông coi đại trận, nhưng dường như không có chút gì kinh ngạc.

“Ồ? Trận pháp mê huyền của đại trận hộ tộc dường như có người chạm vào, Liễu Thiêm Bảo, người mau đi xem một chút.”

Một thanh niên cao gầy, thân hình khăng khiu, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, không ngừng thúc giục gã nam tử mập lùn bên cạnh.

Liễu Thiêm Bảo hừ lạnh: “Hừ, sao lại bắt ta đi? Không chừng lại là đám thôn dân bên ngoài lạc đường chạy vào cốc. Cứ để đối vãi ngày rồi tính.”

Nam tử cao gầy cười hì hì, tỏ vẻ tán thành: “Cũng đúng, dù sao chúng ta còn phải trực thêm hai ngày nữa mới đổi ca, để kẻ đó chịu khổ một chút rồi thả ra cũng được.”

Liễu Thiêm Bảo nhíu mày, bất mãn lắm lắm: “Cứ cách một đoạn thời gian lại có đám thôn dân không biết trời cao đất dày xông vào trong cốc, vì sao không đuổi hết bọn chúng đi? Động tĩnh này thật phiền phức, làm chậm trễ tu hành của ta. Ta còn chưa tu luyện đến Luyện Khí tầng sáu, không biết khi nào mới đột phá đây, thật là phiền chết đi được!”

Bên cạnh, thanh niên cao gầy tên là Liễu Sinh, rõ ràng là người vô tư lạc quan. Hắn vỗ vỗ vai tên mập mập kia, cười nói:

“Lời này mà đề trưởng bối trong tộc nghe được, coi chừng người bị ăn gậy đấy. Đừng quên, nhiều năm trước trong thôn đó từng xuất hiện một vị trưởng lão Trúc Cơ mang họ khác, chính là từ nơi đó đi ra!”

Chương 290

DTV EBOOK

“Hơn nữa, tuy thôn này nhỏ, nhưng lại nằm sát bên một linh mạch cấp hai. Cứ cách ba bốn mươi năm, vẫn có thể xuất hiện một hai người có linh căn.”

Liễu Thiêm Bảo vẫn không vui, vẻ mặt đầy phiền muộn, than thở: “Chỉ còn nửa năm nữa ta sẽ tròn hai mươi tuổi. Nếu khi đó ta vẫn chưa thể bước vào Luyện Khí tầng sáu, coi như không còn cơ hội bá nhập Thiên Hà Tông nữa rồi! Nếu bỏ lỡ lần này, cả đời ta chỉ có thể ở lại Liễu Gia mà thôi...”

Liễu Sinh nhún vai, cười nhạt: “Hắc hắc, dù có vào Thiên Hà Tông thì cũng phải nhìn sắc mặt người ta mà sống. Không bằng cứ ở trong gia tộc, vừa nhàn nhã vừa thoải mái.”

Giữa lúc hai người đang trò chuyện, trên bìa đá ở khu vực đại trận hộ tộc bỗng nhiên phát ra ánh sáng lấp lánh.

Nhận ra dị động này, hai người lập tức ngừng nói chuyện, ánh mắt sáng rực.

“Tê! Lần này người xông vào lại có linh căn!” Liễu Sinh kinh ngạc kêu lên.

Liễu Thiêm Bảo lập tức kích động, hô hấp trở nên dồn dập, giọng đầy mừng rỡ: “Tốt quá rồi! Đây là ý trời muốn ta vào Thiên Hà Tông đây mà!”

“Liễu Sinh, coi như ta cầu người, để ta là người dẫn kẻ này vào gia tộc đi. Ta thật sự rất cần phần thưởng giới thiệu này để đột phá Luyện Khí tầng sáu! Đây là cơ hội cuối cùng của ta để tiến vào Thiên Hà Tông!”

Nghe giọng điệu cầu xin tha thiết của bạn đồng hành, Liễu Sinh bĩu môi, lười biếng nói: “Cứ xem tư chất của người kia ra sao đã.”

Hắn nhìn vào bìa đá, lăm băm đọc kết quả: “Hắc Hỏa linh căn, Kim linh căn, Thổ linh căn, Mộc linh căn... Hỗn tạp như vậy,

hóa ra là Ngự linh căn!”

“Hầy, thật đáng tiếc!”

Sau khi xác nhận tư chất tu tiên của kẻ đột nhập, cảm xúc kích động của Liễu Thiêm Bảo cũng dần nguôi lạnh, hấn thất vọng thở dài.

Nếu người đến có linh căn, gia tộc sẽ ban thưởng. Nhưng mức thưởng cao hay thấp, còn phải xem thiên phú ra sao.

Mà linh căn hỗn tạp như thế này, tư chất tu hành cực kỳ tệ hại, gia tộc nhiều lắm chỉ thưởng một hai chục khối linh thạch là cùng.

Bỗng nhiên, Liễu Sinh nhú mày, sắc mặt trầm xuống: “A... không đúng! Người này có tu vi!”

Nghe vậy, Liễu Thiêm Bảo ngửa mặt than trời: “A? Là tán tu sao? Vậy thì ngay cả chút phần thưởng con con ta cũng chẳng có được à?”

Bởi vì linh căn xuất hiện là chuyện cực kỳ hiếm thấy, đa số tu tiên gia tộc đều sẵn sàng thu nhận những người có linh căn, đặc biệt là những hài đồng vô tri chưa có tu vi, để bồi dưỡng làm đệ tử ruột.

Nhưng nếu là người đã có tu vi, khả năng rất cao là tán tu.

Những hài tử có linh căn thì giống như tờ giấy trắng, chỉ cần đổi sang họ của gia tộc là có thể đào tạo thành người nhà. Ngược lại, với tán tu thì khác. Nếu bồi cảnh trong sạch, gia tộc vẫn có thể thu nhận, nhưng thường sẽ tìm cách kết thông gia với con cháu trong tộc, dùng quan hệ huyết thống để ràng buộc.

Trong tu tiên giới, có hai cách để nâng cao khả năng sinh ra hậu duệ có linh căn, nhưng vẫn chưa thể đảm bảo hoàn toàn.

Một là kết hợp hai người có linh căn, tỷ lệ sinh ra con cái có linh căn sẽ cao hơn một chút.

Hai là để vợ chồng sống lâu dài trên linh mạch, điều này cũng có thể tăng xác suất con cái sinh ra có linh căn.

Đương nhiên, hai phương pháp trên có hiệu quả ra sao, vẫn là chuyện không thể xác định chắc chắn.

Không ít trường hợp, dù cả hai cách đều được áp dụng, nhưng hậu duệ sinh ra vẫn không có linh căn tu tiên. Chuyện như vậy cũng không phải hiếm gặp.

Lúc này, hai thiếu niên của Liễu Gia hiển nhiên không suy nghĩ sâu xa đến thế.

“Thôi kệ, người đến mặc dù tu vi thấp, nhưng vẫn nên đi xem một chút. Nhỡ đâu là thám tử do thể lực khác phái tới thì sao?” Liễu Sinh trầm giọng nói.

Thế nhưng, Liễu Thiêm Bảo lại chẳng buồn để tâm, lười biếng phẩy tay: “Muốn đi thì người đi đi, ta còn đang tu hành đây. Có Thiên Hà Tông bảo hộ, ai dám đánh chủ ý lên Liễu Gia chúng ta chứ?”

Nói xong, hắn thân nhiên đặt mông ngồi xuống tiếp tục tu luyện.

Thấy vậy, Liễu Sinh chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ, cuối cùng quyết định tự mình đi tiếp đãi kẻ đột nhập vào cốc.

Cùng lúc đó, sắc mặt Lý Thanh trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

Xung quanh hắn, một lớp sương trắng dày đặc cuộn cuộn nổi lên. Tuy rằng không có sát khí, nhưng lại khiến hắn cảm thấy vô cùng đau đầu. Bất kể đi về hướng nào, cuối cùng cũng chỉ quay lại điểm xuất phát.

“Nếu trong cốc thực sự có tu tiên thể lực, thì dựa vào cách họ đối đãi với thôn dân lạc đường, có lẽ cũng không phải hạng người tàn ác.”

“Mà màn sương này... hắn chính là trận pháp rồi?”

Lý Thanh lẩm bẩm, ánh mắt trầm xuống, bắt đầu quan sát.

Trước mắt chưa gặp nguy hiểm gì, nên hắn cũng không dám tùy tiện xuất thủ. Vạn nhất phá hỏng trận pháp của người ta, khiến họ sinh lòng ác cảm, vậy chẳng khác nào tự rước họa vào thân.

Chương 291

DTV EBOOK

Dù sao, đây cũng chỉ là do hấn lo lắng thái quá. Với thực lực hiện tại, dù có dốc hết toàn lực, cũng chẳng thể làm lay chuyển hộ tộc đại trận dù chỉ một chút.

“Trận pháp đúng là thần kỳ như vậy sao...”

Ngay khi Lý Thanh đang vừa quan sát vừa tự nhủ, màn sương trước mặt bỗng nhiên cuộn trào, rồi đột ngột tản ra!

Oanh!

Sương trắng tách sang hai bên, để lộ một con đường thẳng tắp dẫn vào trong cốc. Vừa rồi rõ ràng phương hướng còn rối loạn không xác định, bây giờ lại trở nên rõ ràng ngay trước mắt.

Ngay sau đó, một giọng nói ôn hòa mang theo ý cười vang lên:

“Không biết vị đạo huynh này tiến vào địa bàn của Liễu Gia ta, có chuyện gì không?”

Nghe vậy, sắc mặt Lý Thanh dịu đi, vội vàng ôm quyền đáp lễ:

“Tại hạ Lý Thanh, là một tán tu, mới bước vào Tiên Đạo chưa lâu. Vừa rồi đi ngang qua, vô tình thấy trận pháp thần kỳ, không kìm được tò mò nên muốn tìm tòi một phen.”

“Lần này chỉ là mong muốn kết giao đạo hữu, cũng để mở mang kiến thức. Nếu có mạo phạm, mong thứ lỗi!”

Rất nhanh, giọng nói ôn hòa kia lại vang lên:

“Thì ra là Lý đạo hữu! Nếu đã vậy, mời vào trong một chuyến. Liễu Gia ta không phải hạng người không hiểu đạo tiếp khách.”

“Cứ đi dọc theo con đường sương trắng này là được, chớ đi loạn. Nếu vô tình chạm vào cấm chế của trận pháp, e rằng sẽ phiền phức đấy.”

Lý Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra suy đoán của hắn không sai, thế lực tu tiên trong cốc này quả thực có thái độ khá ôn hòa. Nếu không, đám thôn dân thường xuyên lạc vào đây e rằng đã sớm bị diệt sạch rồi.

“Đa tạ đạo huynh!”

Nói xong, hắn nhanh chóng dẫn theo Thùng Cơm, men theo con đường sương trắng tiến vào bên trong.

Bốn phía sương mù ngày càng nhạt dần, tầm mắt trở nên rõ ràng hơn. Sau một hồi, khi bước ra khỏi trận pháp, cảnh sắc trước mặt đã hoàn toàn thay đổi.

Những tán đại thụ che trời vừa rồi đã biến mất, thay vào đó là một sơn cốc rộng lớn, nơi có một tu tiên thế gia tọa lạc!

Phong cảnh nơi đây hữu tình, linh khí vô cùng nồng đậm, khiến Lý Thanh không khỏi kinh ngạc. Nếu có thể tu luyện ở một nơi như thế này, quả thực là mơ ước của bao tu sĩ!

Còn đang cảm thán, hắn đã thấy một thanh niên cao gầy từ phía trước đi tới.

Người này khoác một bộ trường bào màu trắng, khí chất thư sinh, ánh mắt ẩn chứa ý cười.

“Không ngờ Lý huynh còn nuôi dưỡng một con yêu thú. Loại năng lực này không phải tán tu bình thường có thể có đâu nha!” Liễu Sinh cười nhẹ, mở lời.

Lý Thanh lắc đầu cười khổ: “Chỉ là một con hồ huyết mạch hỗn tạp mà thôi, nào dám tính là yêu thú.”

Lời vừa dứt, Thùng Cơm lập tức không vui, tức giận gầm nhẹ một tiếng: “Ngao!”

“Ha ha ha ha! Nếu là yêu thú có huyết mạch tinh thuần, sợ rằng đã chẳng dễ dàng thuần phục như vậy.”

“Hơn nữa, con hồ này của ngươi rất có linh tính, dù chỉ là Nhất Giai sơ kỳ nhưng lại có thể hiểu được mệnh lệnh của ngươi, xem ra không tầm thường chút nào.” Liễu Sinh cười nói.

Lý Thanh khiêm tốn đáp: “Ta cũng chỉ là may mắn nhặt được nó trong núi khi còn nhỏ, nuôi nấng bên cạnh lâu ngày nên nó mới hiểu một chút mệnh lệnh thôi.”

Hai người tiếp tục trò chuyện, không ngừng tán thưởng lẫn nhau.

Lý Thanh âm thầm gật đầu.

Vị thanh niên này tu vi cao hơn hẳn, nhưng thái độ lại hòa nhã lễ độ, không hề tỏ ra kiêu ngạo. Có thể thấy, hậu bối của tu tiên gia tộc này so với tưởng tượng của hắn, quả thực khôn khéo hơn nhiều.

Chương 292

DTV EBOOK

Chương 151: Lựa Chọn

Thiên nhiên chính là hoạ sĩ tuyệt vời nhất.

Sau khi được Liễu Sinh dẫn đi du ngoạn một vòng Trường Sinh Cốc, trong lòng Lý Thanh chỉ còn một suy nghĩ duy nhất.

Nơi này phong cảnh thực sự quá mức tuyệt đẹp, chẳng khác nào tiên cảnh thực thụ.

Vì có trận pháp che giấu, trước đây dù đứng bên ngoài cũng không thể nhìn thấy phong cảnh thực sự bên trong cốc. Giờ đây, khi đã bước chân vào, hẳn mới cảm nhận được sự huyền ảo đến khó tin.

Trường Sinh Cốc có diện tích vô cùng rộng lớn, bên trong có một hồ nước trong xanh. Ven hồ liễu rủ mềm mại, cây cối tươi tốt xanh um, xen lẫn đó là những công trình kiến trúc đặc trưng của Liễu gia.

Gió nhẹ lướt qua, sương mù mờ ảo trên mặt hồ dập dờn theo làn nước, mơ hồ để lộ ra một phần của hòn đảo nằm giữa hồ.

Hòn đảo này chính là nơi linh mạch cấp hai mà Liễu gia chiếm giữ, cũng là nơi có linh khí nồng đậm nhất trong cốc. Linh khí ở đây dư sức cung cấp cho năm tu sĩ Trúc Cơ kỳ tu luyện.

Tiếc rằng nơi này chỉ dành cho tầng lớp cao cấp trong gia tộc. Những người ngoài như Lý Thanh, thậm chí ngay cả tư cách lên đảo tham quan cũng không có.

“Sau khi nghe xong trải nghiệm nhân sinh đặc sắc của Lý huynh, ta thật sự vô cùng hâm mộ, thậm chí còn nảy sinh ý muốn rời khỏi gia tộc, du ngoạn hồng trần một phen.” Liễu Sinh nói, ánh mắt sáng rực, giọng điệu nghe có vẻ rất nghiêm túc.

Lý Thanh chỉ cười nhạt. Trong lúc tham quan, Liễu Sinh có dò hỏi về lai lịch của hắn. Vì thế, hắn bịa một câu chuyện nửa

thật nửa giả.

Tỷ như hồi nhỏ bắt đầu tập võ, sau này võ công đại thành, danh chấn giang hồ. Đáng tiếc giữa đường gặp nạn, Phong Quốc suy tàn, đành phải di cư xuống phía Nam.

Trên đường Nam tiến, hắn vô tình có được truyền thừa của một tu sĩ Luyện Khí kỳ, từ đó cơ duyên xảo hợp bước chân vào con đường tu tiên.

“Ai, nếu đã vậy, ta phải khuyên nhủ Liễu huynh một câu. Ngoại giới linh khí thừa thớt vô cùng, đặc biệt là bên ngoài Tiểu Thủy Lĩnh, linh khí còn ít đến mức khó tin. Ngay cả một Luyện Khí sơ kỳ cũng khó mà tu luyện được.” Lý Thanh thở dài nói.

Nhắc đến linh khí, nụ cười của Liễu Sinh càng thêm đậm nét. Hắn hỏi:

“Vậy Lý huynh cảm thấy Trường Sinh Cốc của chúng ta thế nào?”

“Phong cảnh tuyệt mỹ, linh khí dồi dào. Ta thậm chí cảm giác như mình đã bước vào tiên cảnh, chỉ hận không thể sống lâu dài tại đây!” Lý Thanh thở dài cảm thán từ tận đáy lòng.

Trong thâm tâm, hắn thầm nghĩ: Đám tu sĩ sinh ra trong gia tộc tu tiên thật sự sướng, từ công pháp, linh địa, tài nguyên tu luyện đều có đủ cả.

Đâu giống hắn, phải mò mẫm giữa thế tục bao nhiêu năm, thậm chí còn phải giết cả một vị hoàng đế mới có thể giành được quyền công pháp tu tiên đầu tiên, mà còn là một quyền không trọn vẹn!

Nghe được đánh giá cao của Lý Thanh, Liễu Sinh cười càng vui vẻ hơn. Hắn nói bằng giọng điệu hoà nhã:

“Lý huynh, thật ra nếu người muốn ở lại đây lâu dài, cũng không phải là không có cách. Liễu gia chúng ta từ trước đến nay luôn hiếu khách, lại rất sẵn lòng giúp đỡ người khác.”

Thịch! Thịch!

Nghe thấy những lời này, tim Lý Thanh không khỏi đập nhanh hơn mấy nhịp.

Vậy mà thực sự có thể sống ở đây? Liễu gia có thể rộng rãi đến vậy sao?

Lý Thanh đã lẫn lộn trong thế tục bao nhiêu năm, hiểu rõ trên đời này không có bữa trưa miễn phí. Trong lòng hắn không khỏi cảnh giác.

“A? Không biết ta cần bỏ ra thứ gì?” Hắn dò hỏi.

Liễu Sinh mỉm cười, chậm rãi giải thích:

“Có hai phương án.

Thứ nhất, kết thân với nữ tử của Liễu gia, sinh hạ hậu duệ có linh căn, sau đó đổi sang họ Liễu.

Làm vậy, không chỉ có thể sống lâu dài tại Liễu gia, mà gia tộc còn sẵn lòng cấp thêm tài nguyên tu luyện như linh thạch, phù lục, pháp khí, thậm chí là đan dược.”

“Thứ hai, Liễu gia chúng ta có một số sản nghiệp, thậm chí còn có quan hệ với một vài tông môn. Thế nhưng vì mười lăm năm trước tu tiên giới đại chiến vừa kết thúc, hiện tại nhân lực vô cùng khan hiếm, cho nên rất cần một số tu sĩ đến giúp đỡ.”

“Dĩ nhiên, nếu làm việc thì cũng sẽ có thù lao nhất định.”

Lý Thanh khẽ gật đầu, trong lòng thầm mắng một câu:

Thì ra là nhắm vào thân thể của ta!

Phương án đầu tiên chẳng khác nào làm một cái máy sinh con, tận lực tạo ra những hậu duệ mang huyết mạch Liễu gia và có linh căn.

Còn phương án thứ hai thì chẳng qua là làm công miễn phí, bị bóc lột sức lao động một cách hợp pháp!

Thấy Lý Thanh im lặng suy nghĩ, Liễu Sinh tranh thủ thuyết phục thêm:

“Lý huynh, thứ ta nói thẳng, người năm nay đã hai mươi lăm tuổi, nhưng tu vi lại có phần khiêm tốn.”

“Chi bằng nhân lúc tuổi trẻ, thân thể khỏe mạnh, nạp thêm vài phòng thủ thiếp. Khi đó, dựa vào thế lực của Liễu gia để che chở hậu thế, chẳng phải sẽ là một niềm vui trong nhân sinh sao?”

Chương 293

DTV EBOOK

“Nếu trong đám hậu bối có người thiên tư xuất chúng, chưa biết chừng còn có cơ hội báii nhập thượng tông. Đến lúc đó, người với tư cách là phụ thân, chẳng phải cũng được thom lây?”

Liễu Sinh nói một hồi dài, nhưng lọt vào tai Lý Thanh, câu chữ tự động chuyển thành một câu ngắn gọn: “Lão Lý, người muốn có lão bà không?”

Đáng tiếc, với thân phận là một trường sinh giả, lại còn có thể kéo dài tuổi thọ vô hạn, Lý Thanh thực sự không có hứng thú với chuyện thành gia lập thất.

Hắn không thể tưởng tượng nổi viễn cảnh trong tương lai khi con cháu của mình già đi từng người một, còn bản thân vẫn nhàn nhã sống trên đời.

Hơn nữa, có hậu nhân chỉ tổ thêm phiền phức.

Hắn tự hỏi liệu mình có thể làm ngơ với con cháu ruột thịt hay không? Nếu không thể, vậy thì thà một thân một mình vẫn là tốt hơn!

“Ai, Liễu huynh nói rất hợp lý, nhưng ta thấy Liễu gia lớn như vậy, chẳng lẽ lại có nhiều tiên tử không ai thèm lấy hay sao?”

Lời này vừa ra, đến lượt Liễu Sinh lúng túng. Hắn gãi đầu, ngượng ngùng đáp:

“Khụ khụ, cũng không phải như vậy... Chỉ là trong Liễu gia, không ít hậu bối trọng yếu lại không có linh căn.”

“Nhưng mà Lý huynh cứ yên tâm, nữ tử Liễu gia chúng ta ai nấy đều dung mạo khuynh thành, chim sa cá lặn, đảm bảo...”

Lúc này, Lý Thanh vẫn giữ nụ cười trên mặt, nhưng trong lòng thì thầm mắng mệ nó!

Nói cách khác, bây giờ không chỉ là chuyện ở rể, mà còn là cưới một phạm nhân làm thê tử!

Dĩ nhiên, hắn không có ý coi thường phạm nhân, chỉ là hắn không muốn ở rể!

Cũng may, cuối cùng hắn đã tìm ra một cái cớ hợp lý để từ chối.

“Ài, đa tạ ý tốt của Liễu huynh, nhưng ta đã lập chí bước trên con đường tu đạo, không thể tùy tiện hứa hẹn với ai khác. Chuyện lấy vợ sinh con, càng không nằm trong suy nghĩ của ta.”

Nghe vậy, Liễu Sinh vẫn chưa chịu từ bỏ, tiếp tục khuyên nhủ:

“Lý huynh, người nghe ta nói, Liễu gia chúng ta từng có tiền lệ. Đã có một tu sĩ họ khác chọn ở rể, cuối cùng cũng thành đại tu sĩ Trúc Cơ kỳ, còn được vào ở trên Hồ Tâm Đảo!”

“Hơn nữa, những năm gần đây, không ít tu sĩ ngoại lai đến giúp việc cho Liễu gia ta. Cuối cùng bọn họ cũng không chịu nổi ngày đêm vất vả, nên đã lựa chọn cưới nữ tử Liễu gia làm vợ.”

“Nói cách khác, người đừng đi đường vòng làm gì, sớm muộn gì cũng đến bước này mà thôi!”

Dăm ba câu nói này khiến Lý Thanh cảm giác như đang bị nhồi nhét mấy lời “canh gà độc hại”.

Làm người hai đời, hắn tất nhiên sẽ không vì những lời này mà động lòng.

Lấy một ví dụ thành công để dụ dỗ tu sĩ khác cam tâm tình nguyện ở rể, đúng là chiêu trò cũ rích của các gia tộc lớn.

Đáng tiếc, loại “án lệ” này đối với hắn mà nói đã sớm miễn dịch!

Hắn cũng đoán được vì sao Liễu Sinh lại tích cực khuyên nhủ như vậy.

Rõ ràng, nếu tiến cử thành công một tu sĩ từ bên ngoài vào ở rể, Liễu Sinh sẽ nhận được không ít lợi ích, chẳng hạn như linh thạch, đan dược hoặc tài nguyên tu luyện.

Sau một hồi tỏ vẻ trầm tư, cuối cùng Lý Thanh dùng giọng điệu kiên quyết nói:

“Thật có lỗi, Liễu huynh. Ý ta đã quyết, vẫn thích tự dựa vào hai bàn tay của mình để kiếm lấy tư lương tu hành hơn.”

Nhìn thấy sự kiên định của hắn, Liễu Sinh há miệng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ thở dài một tiếng, vẻ mặt đầy tiếc nuối.

“Hầy, thôi vậy, thôi vậy! Nếu Lý huynh đã quyết, ta cũng không ép nữa, tránh khiến người phiền lòng.”

“Đi thôi, ta dẫn người đến gặp trưởng bối trong tộc để làm thủ tục đăng ký.”

Thực chất, hai lựa chọn mà Liễu Sinh đưa ra chỉ là thủ đoạn của Liễu gia để thu hút tu sĩ ngoại lai.

Bất kể Lý Thanh chọn ở rể hay giúp việc, Liễu Sinh đều sẽ nhận được phần thưởng.

Chỉ là, nếu ở rể, hắn sẽ nhận được nhiều lợi ích hơn, còn nếu chỉ làm việc, phần thưởng ít hơn mà thôi.

Cứ như vậy, dưới sự dẫn dắt của Liễu Sinh, Lý Thanh đến Liễu gia quản sự đường, chính thức đăng ký thân phận và lựa chọn công việc tại đây.

Bước vào Sự Vụ Đường của Liễu Gia, người phụ trách nơi này là một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ.

Lý Thanh cảm thấy ánh mắt đối phương nhìn mình chẳng khác nào đang nhìn một gốc rau hẹ tươi tốt, chờ bị cắt gặt.

“Haha, tiểu hữu, lệnh bài thân phận của người đã được đăng ký xong. Có nó, người có thể ở lại linh mạch chi địa của Liễu Gia để tu luyện.”

Quản sự trưởng lão vừa cười vừa đưa một tấm lệnh bài bằng gỗ cho Lý Thanh. Từ đầu đến cuối, nét mặt ông ta vẫn giữ nụ cười đầy thiện ý.

Liễu Sinh đứng bên cạnh cũng cười, vỗ vai Lý Thanh rồi nói:

“Lý huynh, từ nay về sau chúng ta coi như là người trong một nhà. Có chuyện gì, cứ việc mở miệng.”

Nghe vậy, trong lòng Lý Thanh không khỏi cười khỏ.

Thân phận của hắ, xét cho cùng, cũng chỉ là tầng đáy của
Liều Gia, còn Liều Sinh là dòng chính tu tiên giả, hắ sao dám
trèo cao?

Chương 294

DTV EBOOK

Dù vậy, bề ngoài vẫn phải làm đủ lễ nghĩa, Lý Thanh mỉm cười cảm kích:

“Đa tạ Liễu huynh, đa tạ tiên bối!”

Dù là giang hồ hay tu tiên giới, nhất là khi còn ở tầng thấp nhất, càng phải biết cúi thấp đầu, đây là nguyên tắc sống còn.

“Ừm, tiểu hữu, ngươi hãy xem qua bảng nhiệm vụ này. Đây là những sự vụ mà Liễu Gia hiện tại đang cần người đảm nhận. Xem thử có cái nào phù hợp với ngươi không.”

Quản sự trưởng lão cười híp mắt, trông chẳng khác gì một con hồ ly già lọc lõi.

Lý Thanh nghe vậy, lập tức liếc nhìn bảng nhiệm vụ.

□ Danh sách nhiệm vụ:

Linh thực phụ: Trồng trọt linh điền, cần nộp lên tám thành linh mẽ thu hoạch.

□ Linh mẽ là một loại thực vật chứa đựng thiên địa linh khí tinh thuần. Trước đó khi đi dạo quanh Liễu Gia, hắn từng thấy một mảnh linh điền rộng lớn, nơi có nhiều tu sĩ vất vả chăm sóc linh miêu.

Nộp lên tận tám phần?!

Nhìn mức chia chác quá đáng này, Lý Thanh không khỏi cảm thán: Kẻ nào nắm giữ tư liệu sản xuất, kẻ đó chính là ông trời!

Tựa hồ hiểu rõ suy nghĩ trong lòng hắn, Liễu Sinh bên cạnh giải thích:

“Lý huynh, đừng thấy tám phần mà tưởng là cao. Đặt trong toàn bộ tu tiên giới, đây đã là mức rất khoan dung rồi.”

“Ở các tu tiên gia tộc khác, phần lớn đều yêu cầu nộp chín thành, thậm chí có nơi thu sạch, chỉ cấp lại mấy khối linh thạch qua loa cho tu sĩ.”

“Thậm chí có những gia tộc lòng dạ hiểm độc, chuyên bắt tẩn tu tu vi thấp, biến họ thành nông nô, cả đời không có tự do.”

Lý Thanh không hề nghi ngờ tính chân thực của lời này.

Ở đâu có lợi ích, ở đó ắt có kẻ dám liều mạng làm những chuyện đen tối.

Tu tiên giới không phải nơi giảng đạo lý. Ai có quyền lực, kẻ đó có lý. Chỉ cần che giấu đủ khéo, thì cho dù có làm bao nhiêu chuyện bẩn thỉu, cũng chẳng ai rảnh hơi đứng ra hành hiệp trượng nghĩa.

Tuy nhiên, việc trồng linh điền cần phải học một số pháp thuật, mà tốt nhất là dành cho những tu sĩ tu luyện công pháp Mộc hệ.

Nhiệm vụ này không nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn.

Những nhiệm vụ dễ dàng, thoải mái, như trông coi hộ tộc đại trận, cho linh ngư trong hồ ăn, hay làm chương quỹ tại các cửa hàng trong phường thị, đều chỉ dành cho con cháu huyết thống của Liễu Gia.

Còn người ngoài như hắn? Đừng mơ!

Lý Thanh tiếp tục nhìn xuống bảng nhiệm vụ, tìm kiếm một công việc thích hợp hơn.

Linh khoáng công: Xuống mỏ khai thác linh thạch, nhận một thành linh thạch làm thù lao.

□ Đào linh thạch?!

Liễu Gia còn có mỏ linh thạch sao?

Lý Thanh không khỏi kinh ngạc, liền hỏi:

“Liễu Gia thật sự nắm giữ một mỏ linh thạch ư?”

Hắn không phải kẻ ngây thơ, tự nhiên hiểu rõ tầm quan trọng của linh thạch.

Nó không chỉ là tiền tệ mạnh nhất, mà còn là bảo vật phụ trợ tu luyện.

Thậm chí, chỉ cần có đủ nhiều linh thạch, dù tu luyện trong thế tục cũng không vấn đề gì.

“Haha, tiểu hữu hiểu lầm rồi.”

Quản sự trưởng lão mỉm cười, lắc đầu giải thích:

“Làm sao Liễu Gia có tư cách nắm giữ mỏ linh thạch được?”

“Mỏ này thuộc về Thượng Tông, Liễu Gia chỉ phụ trách khai thác mà thôi.”

“Dù sao thì đệ tử các đại tông môn đều vô cùng tôn quý, thời gian của họ phải dùng để tu luyện, sao có thể hạ mình đi đào linh thạch chứ?”

Lý Thanh gật gù. Thượng Tông, tức là thế lực lớn hơn cả Liễu Gia, quản lý trực tiếp mỏ linh thạch này.

Ngoài ra, còn hai nhiệm vụ khác, đều mang theo tính nguy hiểm:

Chém giết tà tu

Hộ tống thương đội của Liễu Gia đến Thiên Hà Tông giao dịch vật tư

Không cần nghĩ cũng biết, nhiệm vụ giết tà tu đòi hỏi thực lực rất cao, không phải ai cũng có thể nhận.

Còn áp tải thương đội, thì trên đường dễ gặp nguy hiểm, mà một khi bị tập kích, khả năng sống sót gần như bằng không.

Hai nhiệm vụ này, hẳn đều không có khả năng nhận.

Dù sao, kẻ nào dám đánh chủ ý vào thương đội của Liễu Gia, tất nhiên không thể là loại tay mơ. Chắc chắn chúng có không ít thủ đoạn và thực lực, tuyệt đối phải có nắm chắc thì mới dám hành động.

“Thế nào, Lý huynh, đã suy nghĩ kỹ xem muốn chọn nhiệm vụ nào chưa?”

Lý Thanh có chút thất vọng, hẳn vốn hy vọng có thể tìm thấy những nhiệm vụ liên quan đến học đồ, chẳng hạn như luyện khí học đồ hay luyện đan học đồ.

Nhưng nghĩ lại, cũng đúng thôi!

Các kỹ nghệ trong tu tiên giới đều là độc môn bí truyền, làm sao có thể dễ dàng chiêu mộ người ngoài làm học đồ được?

Sau một hồi cân nhắc, Lý Thanh cuối cùng vẫn quyết định đi làm thợ mỏ!

Không sai!

Mỏ linh thạch này thuộc quyền sở hữu của Thiên Hà Tông, điều đó có nghĩa là không cần lo lắng về việc bị các tu sĩ ngoại lai nghĩ cách giở trò.

Trước đó, từ lời kể của Liễu Sinh, hắn đã biết Thiên Hà Tông là tông môn cường đại nhất trong khu vực Phong Quốc.

Ở đó, tu sĩ Trúc Cơ kỳ chỉ là tầng lớp bình thường, thậm chí ngay cả tu sĩ Kết Đan kỳ cũng có không ít!

Chương 295

DTV EBOOK

Gia nhập được vào Thiên Hà Tông, có thể nói là ước mơ của tất cả tu sĩ trong tu tiên giới Phong Quốc.

Đáng tiếc, tông môn cường đại thì cửa vào tự nhiên cũng cao.

Với một kẻ nửa đường xuất gia, tư chất chỉ ở mức bình thường như hắn, đừng nói là gia nhập, ngay cả tư cách được nhìn cổng chính từ xa cũng không có.

“À, làm thợ mỏ linh thạch cũng không tệ đâu.”

Liễu Sinh cười cười, ôm quyền nói tiếp:

“Lấy thực lực Võ Đạo của Lý huynh, có khi còn kiếm được kha khá linh thạch cũng nên.”

“Nếu Lý huynh đã quyết định xong, vậy ta xin phép cáo từ. Trong tộc đại trận vẫn còn cần ta trông coi.”

“Liễu huynh cứ tự nhiên!”

Lý Thanh cảm kích đáp lại.

Sau khi đã chọn nhiệm vụ, quản sự trưởng lão nhẹ gật đầu, bắt đầu giải thích những điều cần chú ý.

“Sau đây là những điều quan trọng, người nhất định phải nhớ kỹ!”

Mỏ linh thạch này thuộc về Thượng Tông.

Mặc dù Thượng Tông đệ tử không tham gia đào quặng, nhưng vẫn sẽ phái người trông coi và kiểm tra rất nghiêm ngặt.”

□ Ba điều cần ghi nhớ:

1□ Thời gian đào mỏ:

Mỗi tháng, thợ mỏ phải làm mười ngày trong mỏ quặng, hai mươi ngày còn lại có thể ở trong gia tộc tu luyện.

Do nhiệm vụ này liên quan đến hợp tác giữa Liễu Gia và Thiên Hà Tông, nên một số gia tộc khác có quan hệ cũng tham gia.

2□ Không được mang túi trữ vật hoặc không gian pháp khí vào mỏ.

Điều này nhằm ngăn chặn việc tu sĩ lén lút giấu linh thạch.

3□ Tuyệt đối không được tự ý hấp thu linh khí từ linh thạch.

Mỗi thợ mỏ được phân một khu vực riêng, nếu phát hiện ai đó dùng linh thạch cho riêng mình, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!

“Đã từng có kẻ ngu xuẩn đào được linh thạch rồi lén hấp thu linh khí để tu luyện.

Kết cục là bị phát hiện và phế bỏ tu vi ngay tại chỗ!”

Nghe đến đây, Lý Thanh liên tục gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu rõ mọi điều kiện.

Thấy hắn có thái độ thành thật, biết điều, quản sự trưởng lão lộ ra ánh mắt tán thưởng, vừa cười vừa nói:

“Tốt lắm! Biết điều là tốt!

Muôn kiếm linh thạch thì cứ kiếm, nhưng nhất định phải dùng phương pháp chính đáng!”

“Giờ ngươi có thể trở về nghỉ ngơi. Khoảng hơn mười ngày nữa, Liễu Gia sẽ bắt đầu khai thác. Đến lúc đó sẽ có người tới thông báo cho ngươi.”

□ Sau khi nhận nhiệm vụ, Lý Thanh rời khỏi Sự Vụ Đường.

Trong lòng hắn bỗng dâng lên một cảm giác mới lạ, giống như cảm giác của kiếp trước, sau khi tốt nghiệp xong tìm được một công việc đầu tiên vậy.

“Xem ra cũng không tệ.”

Nghĩ theo cách khác, công việc này chẳng khác gì làm một nghề hai.

Cũng may, do có các gia tộc khác cạnh tranh, nên mỗi gia tộc chỉ được khai thác trong một khoảng thời gian nhất định, giúp hắn có đủ thời gian tu luyện.

Mỗi tháng có hai mươi ngày rảnh rỗi, đối với Lý Thanh, đây đã là một điều quá tốt.

Cầm lệnh bài thân phận, Lý Thanh dựa theo số hiệu trên đó, chậm rãi đi về phía khu vực cư trú của mình.

Hắn được sắp xếp ở một khu tập thể dành cho những tu sĩ làm thuê tại Liễu Gia.

Vừa đi, hắn vừa huýt sáo, tâm trạng có phần thư thái.

□ “Bính Khu, sân số 49... hắn là nơi này.”

Dù sao, cho dù là tầng lớp thấp nhất, dù chỉ là người làm thuê, thì tu tiên giả vẫn cần có không gian riêng tư.

Vì thế, mỗi người vẫn được cấp một tiểu viện độc lập.

Dù không quá lớn, nhưng dù sao vẫn nằm trên linh mạch cấp hai, tuy linh khí không quá nồng đậm, nhưng cũng đủ để tu luyện.

Đi ngang qua không ít tiểu viện có phong cách tương tự, Lý Thanh nhận ra mình đang bị không ít người quan sát.

Những ánh mắt này đều đến từ những tu sĩ cùng thân phận, cũng là người tới đây làm thuê.

Nhận ra điều đó, hắn bắt giác thở dài.

“Ai... Chờ sau này kiếm được linh thạch, ta sẽ mua cho ngươi một cái túi linh thú, được chứ?”

Lý Thanh vỗ nhẹ lên đầu thùng cơm, con linh thú đồng hành của hắn.

Thùng cơm chỉ “ngao” một tiếng, cũng không biết là đồng ý hay phản đối.

□ Cuối cùng, sau một đoạn đường không quá xa, Lý Thanh cũng đến được sân nhỏ của mình.

Bên trong bày biện khá đơn giản, chỉ có một tòa lầu nhỏ hai tầng cùng một cái giếng nước.

Ngoài ra, không còn gì khác.

“Ừm, tuy là phòng ốc sơ sài, nhưng ta đây đạo đức cao sang!”

Lý Thanh hài lòng gật đầu.

Sân nhỏ bày biện đơn giản, nhưng linh khí thiên địa lại nồng đậm vô cùng, khiến tâm trạng Lý Thanh lập tức trở nên phấn chấn.

Sau hai năm rưỡi sống cuộc đời như dã nhân ở Tiểu Thúy Lĩnh, cuối cùng hôm nay hắn cũng nhận được hồi báo.

Không chỉ chính thức bước vào tu tiên giới, hắn còn có được một đạo tràng có thể giúp mình tu luyện lâu dài!

“Không thể lãng phí thời gian, phải nhanh chóng bắt đầu Luyện Khí mới được!”

Lý Thanh đi một vòng quanh sân nhỏ thuộc về mình, sau đó lấy ra một tấm lệnh bài bằng gỗ, chuẩn bị kích hoạt cấm chế trong viện để tránh bị quấy rầy trong lúc tu luyện.

Chương 296

DTV EBOOK

Hắn truyền vào lệnh bài một chút pháp lực, lập tức cấm chế trong sân nhỏ sáng lên ánh linh quang nhàn nhạt.

Tuy rằng không phải loại cấm chế có uy lực mạnh mẽ, nhưng ít nhất cũng có tác dụng cảnh báo. Chỉ cần như vậy là đủ.

Dù sao, quy tắc của Liễu gia rất nghiêm ngặt, trên địa bàn gia tộc, việc đấu đá nội bộ bị nghiêm cấm.

Mười lăm năm trước, đại chiến tu tiên giới vừa mới kết thúc, hiện giờ đang là thời điểm thiếu hụt nhân lực trầm trọng.

Lý Thanh, loại người như hắn, bây giờ chính là một nhân tài quý giá được Liễu gia trọng dụng, chẳng khác nào những “kho báu biết đi”. Dĩ nhiên, Liễu gia không muốn những “tài sản” này hao tổn vì tranh đấu nội bộ.

Hơn nữa, tự ý xông vào sân tu luyện của người khác khi chưa được phép cũng là một hành vi vô cùng nghiêm trọng, bị Liễu gia quản lý chặt chẽ.

Cho nên, chỉ cần mở cấm chế, Lý Thanh có thể hoàn toàn yên tâm tu luyện, không cần lo lắng ai đó đột nhiên xông vào.

“Dù sao thì, mới bước chân vào tu tiên giới, tốt nhất vẫn nên giữ thái độ hữu hảo, có thể không kết thù thì đừng kết thù.”

Nói rồi, Lý Thanh không chờ thêm nữa, nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống, chuẩn bị tận hưởng linh khí nồng đậm nơi đây.

Ở một góc khác, thùng com (*) cũng phần chán không kém. Vừa tiến vào sân nhỏ, nó đã tỏ ra vô cùng hưng phấn, tinh thần nhảy nhót không ngừng.

“Đồ ngốc này...”

Lý Thanh lắc đầu cười, sau đó nhắm mắt, bắt đầu điều tức, vận chuyển Hỏa Nguyên Công.

Theo công pháp vận hành, thiên địa linh khí xung quanh bắt đầu bị hấp thu, chuyển hóa thành linh lực tinh thuần trong kinh mạch, chảy vào đan điền, dần dần hóa thành pháp lực.

Lặp đi lặp lại, cứ thế một tiêu chu thiên nối tiếp một đại chu thiên, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Sau khi bước vào Luyện Khí tầng hai, hiệu quả tu luyện của Lý Thanh tại Tiểu Thúy Lĩnh giảm mạnh, pháp lực tiến bộ chậm đến mức khó chịu.

Nhưng bây giờ, khi tu luyện tại linh mạch của Liễu gia, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được sự khác biệt rõ rệt.

Cảm nhận pháp lực trong cơ thể ngày một tinh tiến, Lý Thanh vui mừng vô cùng, thậm chí còn đắm chìm trong trạng thái tu luyện, khó lòng dứt ra.

Cảm giác mạnh lên thật tuyệt!

Cứ như vậy, thời gian bất tri bất giác trôi qua, ba ngày đã chớp mắt trôi đi.

“Lộc cộc, lộc cộc!”

Lý Thanh dù sao cũng chỉ là một tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ, còn chưa đạt tới cảnh giới bế cốc (không cần ăn uống).

Con đói ập đến, kéo hắn ra khỏi trạng thái tu luyện sâu.

Ở một bên khác, thùng cơm đã sớm đói không chịu nổi, cứ xoay vòng vòng tại chỗ, ánh mắt tội nghiệp nhìn chằm chằm Lý Thanh.

Nó vẫn hiểu rất rõ, khi chủ nhân đang tu luyện thì tốt nhất không nên quấy rầy.

Nhìn ánh mắt đáng thương của nó, Lý Thanh không khỏi cảm thấy áy náy.

“Khụ khụ... suýt nữa thì quên ngươi mất.”

Nói rồi, hắn lấy thịt trong túi trữ vật ra.

Đây đều là những con mối hắn săn được trước đó ở Tiểu Thúy Lĩnh. Vì ăn không hết nên hắn đã bỏ vào túi trữ vật để bảo quản.

Túi trữ vật đúng là một món đồ thần kỳ, có thể giữ thực phẩm trong trạng thái nguyên vẹn mà không lo hư hỏng. Thứ gì bỏ vào khi nào, khi lấy ra vẫn y nguyên lúc đó.

Chỉ tiếc, nó không thể chứa vật sống. Nếu muốn mang theo thùng cơm, e rằng hẳn phải tìm một cái ngự thú túi chuyên dụng.

Lý Thanh nhóm lửa, lấy một tảng thịt mỡ xà tuyết trắng ra, xiên vào que nướng bên cạnh đồng lửa.

Nhiệt độ cao khiến miếng thịt rắn nướng chín dần, mỡ bắt đầu nhỏ giọt xuống ngọn lửa, bùng lên những tia sáng nhỏ, tỏa ra một mùi thơm mê người.

Chỉ cần ngửi một chút thôi cũng đủ khiến Lý Thanh đói đến mức bụng sôi ùng ục. Hắn hận không thể ngay lập tức cầm lấy mà cắn một miếng thật lớn.

Nuốt nước bọt, hắn vừa nhìn chăm chăm vào đồng lửa vừa trầm ngâm suy nghĩ.

“Hiện tại đồ ăn vẫn còn khá dồi dào, nhưng chắc chắn sẽ có lúc ăn hết. Đến lúc đó, chẳng lẽ lại phải ra ngoài săn bắn nữa sao?”

“Nhưng mà, Liễu gia hắn là cũng có buôn bán thực phẩm, kiểu như linh mễ, linh ngư các loại... Chắc là phải dùng linh thạch để mua mới được.”

Nghĩ đến linh thạch, Lý Thanh không khỏi nhức đầu. Bây giờ hắn đúng chuẩn “một nghèo hai trắng”, trên người không có nổi một viên linh thạch.

Trước đây, khi rời khỏi Cực Dạ thế giới, hắn có kiểm tra túi trữ vật, nhưng chỉ tìm thấy mười mấy viên linh thạch đã cạn kiệt linh khí, đến giờ vẫn chưa thể khôi phục lại.

Cuối cùng, đợi đến khi thịt rắn chín vàng óng ánh, hắn vừa ăn vừa đưa ra quyết định.

“Tốt nhất là nên ra ngoài giao thiệp một chút, trước tiên làm rõ tình hình nơi này và hỏi thăm tin tức đã.”

“Nửa năm trước ta săn được con Sơn Hùng Vương, không biết bộ da gấu đó bán được bao nhiêu linh thạch. Nhưng mà, móng

vuốt và răng gấu thì nhất định phải giữ lại, đây chính là tài liệu luyện khí không tệ.”

Chương 297

DTV EBOOK

“Ngoài ra, nghe nói Thiên Hà Tông có mở phường thị. Nếu ta muốn luyện khí, bất kể là mua nguyên liệu hay bán đồ luyện chế, đều cần phải đến đó một chuyến.”

Nghĩ tới đây, hắn nhanh chóng ăn nốt phần thịt còn lại, lau sạch miệng, rồi để thùng cơm ở lại trong viện tiếp tục ăn, còn mình thì ra ngoài.

Khu vực này hoàn toàn do Liễu gia cung cấp chỗ ở cho những người làm công kiếm thù lao. Những người ở đây phần lớn đều là tán tu, chấp nhận làm công đổi lấy tài nguyên tu luyện.

Chí ít, xét về phương diện nhân cách, đa phần đều không phải hạng người đại gian đại ác.

Lý Thanh quyết định làm quen với hàng xóm, tiện thể tìm hiểu thêm về nơi này.

Đặc biệt là trận đại chiến tu tiên giới mười lăm năm trước. Khi trước, hắn chỉ nghe Liễu Sinh nhắc qua một lần, nhưng chưa kịp hỏi kỹ. Bây giờ, hắn thực sự tò mò muốn biết thêm chi tiết.

Vừa bước ra khỏi cửa không bao xa, hắn liền nhìn thấy một nam tử tu tiên đeo trên lưng một thanh Linh Sừ cấp thấp, vừa trở về sau khi làm nhiệm vụ trồng linh điền.

Người này trông có vẻ xấp xỉ tuổi hắn, tay áo xắn lên cao, lông mày ẩn chứa vẻ mệt mỏi, thoạt nhìn chẳng khác nào một phàm nhân làm việc đồng áng.

Thấy vậy, Lý Thanh lập tức điều chỉnh dáng vẻ của mình, cố tỏ ra chất phác, mộc mạc giống như khi còn là học đồ rèn sắt trước kia. Hắn nở nụ cười hiền lành rồi chào hỏi.

“Gặp qua đạo hữu, tại hạ Lý Thanh, vừa chuyển đến sân số 49 ba ngày trước.”

Người thanh niên đang vác Linh Sừ nghe vậy, lập tức kinh ngạc nói:

“A! Người chính là cái vị tu sĩ mới vào ở, cười yêu hồ hôm trước?”

“Đạo này ta có nghe mấy linh nông khác nhắc qua, không ngờ lại chính là người a!”

Lý Thanh có chút xấu hổ. Hắn không ngờ chuyện mình cười thùng com vào ở đã lan truyền ra ngoài nhanh như vậy.

Hắn thầm kiểm điểm bản thân, lần sau không thể nào khoa trương như vậy nữa!

Thực tế thì, những tu sĩ cấp thấp như bọn họ đa số chưa từng thấy yêu thú, đối với những sinh vật này, bọn họ luôn có tâm lý e dè.

Nói đến cũng lạ, vì sao một nơi rộng lớn như Tiểu Thúy Lĩnh, yêu thú lại hiếm thấy đến vậy? Suốt hai năm rưỡi lang thang ở đó, hắn chỉ gặp đúng một con Sơn Hùng Vương.

“Khụ khụ, cũng không có gì to tát, chỉ là một con hồ có huyết mạch pha tạp thôi, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới.”

Người thanh niên kia cười lớn, rồi nói:

“Thật ra, những người mới chuyển đến khu này, thường sẽ có người chủ động tới làm quen, dẫn đi tìm hiểu khu chữ Bính.”

“Có điều, hôm người tới, danh tiếng của người lan truyền quá nhanh, khiến không ít người bị dọa sợ, chẳng ai dám đường đột đến cửa làm quen, sợ chọc phải kiêng kỵ của người.”

“Lại thêm việc người liên tục bế quan ba ngày không ra khỏi sơn, nên mọi người đều nghĩ người là kiểu người không thích giao tiếp, cũng không ai dám quấy rầy.”

Nghe vậy, Lý Thanh không khỏi cười khổ.

Hóa ra, trong mắt hàng xóm, hắn đã trở thành một kẻ lập dị!

“Không phải vậy đâu. Ta chỉ là lần đầu đặt chân đến linh mạch tu luyện, không kìm nén được mà đắm chìm trong tu hành, nên mới...”

“Hahaha, thì ra là vậy! Cũng phải thôi!”

Thanh niên linh nông bật cười sáng khoái. Có vẻ hắn là một người khá cởi mở.

Lý Thanh gãi đầu, rồi nói:

“Ta mới tới, còn rất nhiều thứ không rõ, muốn tìm đạo hữu hỏi thăm một chút.”

Thực ra, người thanh niên này cũng đã nhìn ra Lý Thanh là một tu sĩ mới bước chân vào tu tiên giới, mà tu vi lại thấp kém.

Nhưng hắn cũng không có thái độ coi thường, ngược lại còn rất niềm nở, mỉm cười nói:

“Lý huynh đệ cứ hỏi thoải mái, không ngại đến sân nhỏ của ta ngồi một lát?”

“Ha ha ha, thật sự không ngờ tới, hóa ra Lý huynh đệ người bước vào con đường tu tiên lại có một trải nghiệm ly kỳ đến vậy. Thú vị, thú vị!”

Kim Xuyên ngồi bên cạnh, nghe xong câu chuyện nửa thật nửa giả của Lý Thanh về những gì đã trải qua, không nhịn được bật cười sảng khoái.

“Ai, có gì đâu, chỉ có thể nói nhân sinh biến hóa khó lường.” Lý Thanh cảm thán, sau đó lời nói chợt chuyển hướng, dò hỏi: “Nói mới nhớ, ta từng nghe người ta kể rằng, mười lăm năm trước từng có một trận đại chiến quét sạch toàn bộ tu tiên giới. Rốt cuộc chuyện này là thế nào?”

Nghe đến câu hỏi này, Kim Xuyên tự mình rót một chén trà, sau đó chậm rãi mở miệng: “Lý huynh, thật ra ta và người tuổi tác không chênh lệch mấy, cũng chưa từng trực tiếp trải qua trận đại chiến đó. Nhưng ta cũng có nghe qua một chút.”

“Vùng đất chúng ta đang ở được gọi là Thanh Lĩnh Vực, hay còn được biết đến với cái tên Thanh Lĩnh tu tiên giới.”

Tại Thanh Lĩnh Vực, tổng cộng có ba quốc gia phàm nhân cùng một mảnh đại thảo nguyên rộng lớn.

Ba quốc gia này gồm Phong Quốc, Lương Quốc và Mục Quốc – trong đó Mục Quốc nằm tận cùng phía nam, cách hai nước còn lại một khoảng rất xa.

Chương 298

DTV EBOOK

Ba quốc gia phàm nhân này, cùng với đại thảo nguyên kia, đều có những thế lực tu tiên riêng.

Hiện tại, Lý Thanh đang ở Phong Quốc, nơi đây thế lực tu tiên đứng đầu chính là Thiên Hà Tông. Trong khi đó, tại Lương Quốc gần kề, cũng có một đại tông môn không hề thua kém Thiên Hà Tông, gọi là Thượng Thanh Tông.

Lúc này, Kim Xuyên hạ giọng, cẩn thận nói: “Nghe nói, vào hai mươi bốn năm trước, Thượng Thanh Tông thu nhận được một đệ tử có thiên phú tuyệt đỉnh, sở hữu Thiên Linh Căn, hơn nữa còn mang trong mình Linh Lung Bảo Thể!”

Nghe được hai chữ này, đồng tử của Lý Thanh lập tức co rút mạnh.

Hắn bây giờ cũng không còn là kẻ mới nhập môn tu tiên, đương nhiên biết Thiên Linh Căn là gì.

Trong tu tiên giới, thiên phú của một người hầu như được đánh giá dựa trên linh căn.

Linh căn càng ít, thiên phú tu tiên càng mạnh. Giống như Lý Thanh, kẻ sở hữu tứ linh căn, thì cả đời gần như không có hy vọng bước lên con đường Tiên Đạo.

Còn những người có linh căn đơn nhất thì được gọi là Thiên Linh Căn. Những kẻ như vậy chính là thiên chi kiêu tử, có thể thuận lợi tu luyện một mạch đến Kết Đan kỳ. Những bình cảnh trong các cảnh giới trước đó đối với bọn họ mà nói chẳng khác nào chuyện nhỏ nhất.

Ngoài ra, còn có một số người trời sinh sở hữu thể chất đặc thù vô cùng cường đại.

Những người này ngay từ khi sinh ra đã bất phàm, theo thời gian trưởng thành, những khả năng thần dị của họ dần dần hiển lộ.

Ví dụ như có người bẩm sinh thần lực kinh người, không cần trải qua bất kỳ quá trình rèn luyện nào cũng có thể sở hữu thân thể cường đại vô song – đây chính là trời sinh thể tu!

Cũng có những kẻ mang trong mình Thuần Dương Chi Thể, thiên sinh khắc chế các loại tà vật âm linh, trở thành khắc tinh của quỷ tu cùng những kẻ tu luyện tà đạo.

Còn về Linh Lung Bảo Thể, người sở hữu thể chất này khi bước vào con đường tu luyện sẽ khai mở một loại thiên phú thần thông gọi là Linh Lung Tiên Âm.

Loại công kích âm ba này khó lòng phòng bị, có thể trực tiếp tổn thương thần thức của tu sĩ!

Không chỉ vậy, Linh Lung Bảo Thể còn có khả năng vô hiệu hóa phần lớn các loại mê huyền thuật, thậm chí khi đột phá Nguyên Anh còn có thể mang lại trợ giúp nhất định.

“Tê!”

Nghe đến đây, Lý Thanh không nhịn được mà hít vào một hơi lạnh.

“Không cần vượt qua bình cảnh Kết Đan, lại còn có thể giúp đỡ trong quá trình đột phá Nguyên Anh? Đối với loại người này, tu luyện chẳng phải quá dễ dàng sao?!”

Thần sắc Lý Thanh cứng đờ, trong lòng thâm cảm thán: Đây quả thật là thiên chi sủng nhi!

“Đúng vậy.” Kim Xuyên gật đầu: “Thượng Thanh Tông thu nhận một thiên tài như vậy, đương nhiên sẽ dốc hết sức bồi dưỡng. Có thể nói, tương lai gần như chắc chắn sẽ xuất hiện một Nguyên Anh kỳ tu sĩ đỉnh cao.”

“Chắc chắn, người nghĩ mà xem, đó chính là Nguyên Anh kỳ tu sĩ! Ít nhất có thể sống đến hơn một ngàn năm, đó là khái niệm gì chứ!”

“Nếu một tông môn có được một Nguyên Anh kỳ tu sĩ, thế cân bằng giữa ba đại thế lực của Thanh Lĩnh tu tiên giới sẽ hoàn toàn bị phá vỡ.”

Cũng chính vì thế mà một trận đại chiến kéo dài tận chín năm đã nổ ra, mãi đến mười lăm năm trước mới miễn cưỡng chấm dứt.

Còn về kết quả cụ thể ra sao, thì không phải loại tán tu như Kim Xuyên có thể biết rõ.

Dù sao, ba thế lực lớn gồm Thiên Hà Tông, Thượng Thanh Tông và Thánh Điện bộ tộc sâu trong thảo nguyên trong những năm qua đều bị đánh cho nguyên khí đại thương, hiện tại vẫn đang dốc toàn lực dưỡng thương, khôi phục thực lực.

Về phần vị thiên chi kiêu tử có khả năng chắc chắn đạt đến Nguyên Anh kia, kết cục cuối cùng ra sao, đến nay vẫn không ai biết rõ.

Có người nói Thượng Thanh Tông đã bảo vệ người đó an toàn. Cũng có kẻ đồn rằng thiên tài ấy bị đánh trọng thương đến mức tổn hại căn cơ, thậm chí có thể đã bỏ mạng.

Tóm lại, lời đồn thì nhiều vô kể, mỗi người một ý, chẳng ai rõ chân tướng thế nào.

Nhưng dù sao đi nữa, những chuyện như vậy đối với những tu sĩ tầng đáy như Lý Thanh và Kim Xuyên vẫn là quá mức xa vời.

“Ta có thể nói với ngươi, người bên ngoài còn cố tình tránh nhắc đến những chuyện này, dù sao trận đại chiến kia vốn là do Thiên Hà Tông khơi mào.”

Lý Thanh khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu sự lợi hại trong chuyện này.

“Ta biết, đa tạ Kim huynh đã nhắc nhở.”

Kim Xuyên đột nhiên hỏi: “Nói mới nhớ, nhiệm vụ mà ngươi nhận chắc không phải là trồng linh điền đấy chứ?”

Lý Thanh cười đáp: “Không, ta định đi theo Liễu gia vào mỏ quặng khai thác linh thạch.”

Nghe vậy, sắc mặt Kim Xuyên thoáng hiện lên vẻ kỳ lạ.

“Đào linh thạch à... Chuyện này mặc dù có nhiều thời gian tu luyện, nhưng lại ít thu nhập lắm.”

Chương 299

DTV EBOOK

“Nhất là như ngươi, người mới không có kinh nghiệm, phần lớn đều bị phân vào những khu quặng nghèo nàn. Một tháng làm mười ngày, đoán chừng cũng không kiếm được bao nhiêu linh thạch đâu.”

Lời này khiến trong lòng Lý Thanh trầm xuống. Quả nhiên, đào quặng không thể nào là một công việc đơn giản.

“Ai... Nhưng thật ra thì công việc nào cũng như nhau cả thôi. Những tu sĩ ngoại lai như chúng ta, được phân công lao động kiểu gì cũng chẳng phải là việc tốt.” Kim Xuyên lắc đầu than thở.

Lý Thanh nghĩ một lát rồi hỏi: “Kim huynh, nếu ta muốn mua chút lương thực, nên đi đâu?”

“Haha, ngươi hỏi đúng người rồi! Bình thường, tu sĩ như chúng ta tốt nhất nên ăn Linh Mễ.”

“Mua Linh Mễ có hai cách:

Thứ nhất, mua từ Liễu gia, hiện tại giá thị trường là một khối linh thạch đổi năm cân Linh Mễ.

Thứ hai, tìm những người làm linh nông như ta. Mỗi năm thu hoạch, trong tay ta lúc nào cũng có một ít Linh Mễ tồn dư.”

“Hắc hắc, Lý huynh đệ, nếu mua từ ta, ta sẽ ưu đãi cho ngươi, một khối linh thạch đổi sáu cân Linh Mễ!”

Lúc này, ánh mắt Kim Xuyên nhìn Lý Thanh đã trở nên hiền hòa hơn hẳn, cứ như thể đã nhìn thấy một khách hàng tiềm năng lâu dài.

“Đa tạ Kim huynh, nhưng ta mới bước chân vào tu tiên giới, trong tay ngay cả một khối linh thạch cũng không có...” Lý Thanh gãi đầu lúng túng, vẻ mặt chất phác vô cùng.

“Không sao, ai mới vào tu tiên giới cũng vậy cả! Ngươi cứ ngồi đây chờ một lát.” Kim Xuyên cười híp mắt, rồi xoay

người bước vào phòng.

Chẳng bao lâu sau, hắn cầm ra một cái chén nhỏ, bên trong chứa những hạt gạo trắng óng ánh, chừng khoảng hai lạng.

“Lý huynh đệ, cầm lấy đi! Người mới bước vào tu tiên giới, chắc hẳn còn chưa từng nếm thử Linh Mễ. Đây là chút tâm ý của ta.”

Nhìn thấy sự nhiệt tình của Kim Xuyên, Lý Thanh lập tức lúng túng, vội vàng xua tay từ chối:

“Vô công bất thụ lộc, như vậy sao được chứ, Kim đại ca người thật sự quá khách khí rồi!”

“Ấy! Chỉ là chút tâm ý nhỏ thôi. Cùng lắm thì sau này người cứ mua Linh Mễ từ ta là được, có gì mà khách khí với không khách khí chứ.” Kim Xuyên nghiêm túc nói, rồi trực tiếp đặt chén Linh Mễ vào tay Lý Thanh.

Thì ra hắn có ý này... Nhưng phải công nhận, kiểu marketing này đúng là hiệu quả, ít nhất cũng khiến Lý Thanh có ấn tượng tốt về hắn.

Trong lòng Lý Thanh nghĩ, nếu sau này không tìm được linh nông nào bán rẻ hơn Kim Xuyên, vậy thì cứ mua ở đây cũng không sao.

Cuối cùng, hắn vẫn mang theo sự cảm kích mà nhận lấy chén Linh Mễ nhỏ kia.

“Đa tạ Kim đại ca.”

Thấy vậy, Kim Xuyên hài lòng mỉm cười. Sau đó, hắn lại lên tiếng nhắc nhở:

“À phải rồi, Lý huynh đệ, người có nuôi yêu thú, tốt nhất đừng cho nó ăn Linh Mễ. Không phải là không thể ăn, nhưng với loại yêu thú như vậy, tốt nhất vẫn nên cho nó ăn tự thú hoàn hoặc nuôi thú đần.”

“Tất nhiên, thức ăn tốt nhất cho yêu thú vẫn là máu thịt của các loài yêu thú khác.”

Lý Thanh nghe vậy thì không khỏi ngượng ngùng. Hắn nghĩ thầm: Ngày thường hắn cho thùng cơm nhà mình ăn toàn là thịt của những loài dã thú phổ thông...

Duy nhất một lần thùng com ăn máu yêu thú, cũng đã là chuyện nửa năm trước, khi nó tự mình săn giết một con sơn hùng vương.

“Không biết à?”

Vừa nghe Lý Thanh hỏi, Kim Xuyên liền cười đáp:

“Mỗi nửa năm, ba khu Giáp, Ất, Bính đều tổ chức một hội giao dịch. Khi đó, không chỉ có chúng ta – những tu sĩ ngoại lai, mà ngay cả không ít tử đệ của Liễu gia cũng sẽ tham gia.”

“Tại hội giao dịch, người có thể mua được tự thú hoàn cùng nuôi thú đan, ngoài ra còn có nhiều vật phẩm khác như linh tài, pháp khí, đan dược dành cho tu sĩ.”

“Có điều, dù gì cũng chỉ là hội giao dịch của tầng lớp tu sĩ dưới chót, cho nên phẩm giai linh vật sẽ không quá cao.”

Biết được tin tức này, trong lòng Lý Thanh khẽ động.

Hắn chợt nhận ra, nếu chỉ cắm đầu tu luyện mà không kết giao với các tu tiên giả khác, thì e rằng sẽ bỏ lỡ quá nhiều thông tin quan trọng.

Quả nhiên, con đường tu tiên không thể chỉ đóng cửa luyện công, mà còn phải biết cách thu thập tin tức và cơ hội.

“Thì ra là vậy. Kim đại ca, vậy hội giao dịch tiếp theo diễn ra khi nào?” Lý Thanh truy hỏi.

“Còn năm tháng nữa, Lý huynh đệ còn có thời gian tích lũy linh thạch từ từ.”

Kim Xuyên nói thế, nhưng hắn cũng không mấy tin tưởng một người mới vào nghề như Lý Thanh có thể tích lũy được bao nhiêu linh thạch.

Ngay lúc Lý Thanh chuẩn bị cáo từ, Kim Xuyên đột nhiên gọi hắn lại.

“Lý huynh đệ, cuối cùng ta nhắc người một chuyện.

Tại Bính Khu số 16, có một thợ mỏ già, người này hiểu rất rõ về các quặng mỏ, nhưng tính tình cực kỳ cổ quái.”

“Nói đến đây thôi, còn lại người tự mình quyết định xem có nên tìm hắn hay không.”

Thợ mỏ già có tính tình cổ quái?

Nhưng nếu hiểu rõ về quặng mỏ, vậy thì hẳn nhất định phải đi gặp thử một lần rồi.

Dù sao, hẳn vẫn còn muốn tìm người để hỏi thêm về khu mỏ quặng.

“Kim đại ca, không ngại nói rõ hơn một chút chứ? Vì sao người đó lại bị xem là cổ quái?” Lý Thanh dày mặt hỏi thêm.

Kim Xuyên do dự một lúc, cuối cùng vẫn mở miệng:

“Thật ra, thợ mỏ già kia trước đây cũng là một tu sĩ ngoại lai được gả vào Liễu gia.”

“Nhưng hẳn không may mắn, sinh liên tiếp mười một đứa con, vậy mà không đứa nào có linh căn cả.”

“Đến khi hẳn già yếu, Liễu gia liền thẳng tay ném hẳn về khu tán tu như hiện tại.”

“Nghe nói, chuyện mà lão ta hối hận nhất chính là đồng ý ở rể vào Liễu gia, và hối hận vì lúc còn trẻ không chọn con đường tự lực cánh sinh.”

“Cho nên, dù Liễu gia đưa ra điều kiện cực kỳ hấp dẫn cho những tu sĩ ngoại lai muốn làm rể, nhưng nếu đến cuối cùng không thể tạo ra giá trị cho gia tộc, thì kết cục còn thảm hơn cả những tán tu như chúng ta.”

Nghe đến đây, khóe miệng Lý Thanh không nhịn được mà giật giật.

Mười một đứa con mà không đứa nào có linh căn?!

Chuyện này nếu đem đi rút thẻ bài trong các trò chơi, thì cũng phải dính được ít nhất một cái thiên phú chứ?!

Nghĩ tới đây, hẳn chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Hắn không khỏi cảm thấy may mắn vì không đi vào con đường quanh co đó, mà lại chọn cách làm việc kiếm linh thạch bằng chính thực lực của mình.

Xem ra, làm rể ở đại gia tộc cũng không dễ dàng gì!

Chương 300

DTV EBOOK

Chương 155: Lần Đầu Luyện Khí

Rời khỏi sân nhỏ của linh nông Kim Xuyên, sau khi dò hỏi được không ít tin tức về Lý Thanh, hắn liền cảm thấy hài lòng.

Bất quá, hắn cũng không vội vàng đi tìm lão thợ mỏ già kia ngay, mà trước tiên quay về tiểu viện của mình.

Lúc này, con thùng cơm đã ăn uống no đủ, đặc ý nằm dài mà nghỉ ngơi.

“Tuy rằng tuổi thọ của yêu thú bình thường đều khá dài, nhưng con ngốc này huyết mạch quá mức kém cỏi.”

Lý Thanh liếc nhìn thùng cơm đang nằm dài, bất giác thở dài. Hắn nghĩ thầm, nếu không có bất kỳ thay đổi nào, e rằng thùng cơm chỉ có thể đi theo hắn chưa đầy trăm năm.

Nhưng hắn còn những 179 năm thọ nguyên, mà sau này khi bắt đầu luyện chế pháp khí, thời gian còn có thể kéo dài hơn nữa.

“Ai... Xem ra vẫn phải mua ít Tụ Thú Hoàn để bồi dưỡng nó.”

Mới bước chân vào tu tiên giới, khắp nơi đều cần linh thạch, khiến một người lâu rồi không phải bận tâm vì tiền bạc như Lý Thanh lần đầu tiên cảm thấy đau đầu vì nghèo.

Ngay lập tức, cảm giác cấp bách kiếm linh thạch dâng lên.

“Bây giờ ta đã có truyền thừa luyện khí, chỉ bằng thử luyện chế vài món pháp khí, sau đó đem đi bán.”

Tuy nhiên, hiện tại hắn thiếu linh tài, chỉ có thể rèn luyện Phẩm Thiết, tiến hành thiên chùy bách luyện, sau đó đúc thành hình dáng sơ bộ của pháp khí.

Nhưng pháp khí như vậy, dù có luyện chế ra, cùng lắm cũng chỉ là pháp khí phẩm chất thấp, thậm chí còn chưa chắc đạt

đến hạ phẩm pháp khí.

“Đến lúc đó, ta có thể dùng Phàm Thiết để luyện tay, thuận tiện thử nghiệm Thối Linh và Minh Văn. Dù chỉ là kém phẩm pháp khí, chắc cũng bán được mấy chục khối linh thạch.”

Suy nghĩ một hồi, Lý Thanh cảm thấy kế hoạch này không tệ.

Muốn phát tài, trông chờ làm thuê cho kẻ khác là chuyện không tưởng.

Hiện tại, hẩn lưu lại Liễu Gia chẳng qua là để hưởng thụ linh khí nồng đậm nơi này, cũng như nhờ đó kết giao với tu tiên giả khác.

Gác lại suy nghĩ muốn kiếm linh thạch, Lý Thanh thoải mái trở về biệt viện nhỏ của mình, tận hưởng một đêm yên bình.

Sáng sớm hôm sau, một tiếng chim hót lạnh lạnh vang vọng cả sân.

Lý Thanh từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, chỉ cảm thấy thần thanh khí爽, tinh thần dâng trào.

Hắn bật dậy, lấy ra một chén nhỏ linh mễ mà Kim Xuyên đã tặng hôm qua, bỏ vào nồi đun nấu.

Những linh vật như thế này căn bản không cần chế biến cầu kỳ, chỉ cần đun sôi là đã trở thành mỹ vị hiếm có.

Lý Thanh rất tiết kiệm, chỉ dùng một nửa linh mễ, chuẩn bị nấu một nồi cháo thơm ngọt.

Linh mễ óng ánh như ngọc, hạt nào hạt nấy rõ ràng, ẩn chứa linh khí dồi dào, nhưng lại không tỏa ra ngoài trong quá trình nấu chín.

Một lát sau, từng sợi hương thơm thanh khiết tràn ngập không gian. Chỉ cần ngửi thôi đã khiến hẩn ứa nước miếng.

Không đợi cháo nguội, hẩn lập tức ném thử một ngụm.

Linh mễ cháo vừa vào miệng, liền có một cảm giác thanh khiết, đậm đà lan tỏa giữa lưỡi và chân răng.

Rất nhanh, từng sợi linh khí theo đó tiến vào cơ thể, làm hẩn cảm thấy tinh thần thư thái, tâm thần an tĩnh.

Dùng loại linh mễ này không chỉ là một sự hưởng thụ vị giác, mà còn giúp tinh thần thư sướng vô cùng.

“Chẳng trách nhiều người thích làm linh nông, mà Liễu Gia cũng chưa từng từ chối ai.”

“Thứ này quả thực là bảo vật! Nếu có thể ngày nào cũng ăn một chén, chắc chắn sẽ tiết kiệm được không ít thời gian tu luyện.”

Lý Thanh cảm thán, rồi nhanh chóng ăn hết một chén nhỏ linh mễ cháo, thậm chí còn liếm sạch đáy bát, không chừa một giọt nào.

Sau khi ăn xong, hắn không lãng phí thời gian, lập tức khoanh chân ngồi xuống, đắm chìm trong tu luyện.

Mặt trời dần dần lên cao, đến gần giữa trưa, Lý Thanh mới mở mắt, kết thúc lần tu luyện ngắn ngủi này.

Hắn cảnh giác quan sát bốn phía, xác nhận cấm chế trong viện vẫn nguyên vẹn, sau đó mới dặn dò thùng cơm trông nhà rồi một mình đi vào tiểu lâu.

Chờ một lúc sau, hắn liền tiến vào một căn phòng bí ẩn, xuyên qua không gian, trở về thế giới Cực Dạ.

Tại đó, hắn đã chuẩn bị sẵn một bộ dụng cụ rèn sắt đặt tại Thịnh Thiên, bao gồm cả Vô Song Chùy và Du Long Chủy. Nhưng lần này, hắn không mang theo bên người, tránh để kẻ khác dòm ngó.

Dù sao thì Du Long Chủy cũng là pháp khí trung phẩm ở trạng thái sơ hình, do hai loại linh tài luyện chế mà thành, rất dễ khiến kẻ khác thèm muốn.

Sau khi vận chuyển toàn bộ dụng cụ rèn đến tiểu viện của mình, Lý Thanh bắt đầu chuẩn bị khai lò luyện khí.

“Hiện tại ta đã đạt Luyện Khí kỳ tầng hai, thử luyện chế một chút kém phẩm pháp khí chắc không thành vấn đề.”

“Nhưng mà chuyện ta có truyền thừa luyện khí, tốt nhất là không nên để lộ ra. Trong tu tiên giới, những loại kỹ nghệ truyền thừa này quý giá hơn ta tưởng rất nhiều.”

Lý Thanh rất biết lượng sức mình, với thực lực hiện tại, hẳn tuyệt đối không thể bảo vệ nổi một bộ truyền thừa như thế này.

Chương 301

DTV EBOOK

Hơn nữa, trong truyền thừa còn có một bộ Nước Quân Lưới Luyện Khí Đồ Phổ, nếu tin tức bị lộ ra, e rằng ngay cả Liễu Gia cũng sẽ để mắt tới hần.

Kỹ nghệ tu tiên, nhất là bốn lĩnh vực đan, khí, trận, phù, mỗi thứ đều có giá trị vô cùng trọng yếu.

“Thử luyện chế thứ gì đơn giản trước vậy.”

Lý Thanh thở dài một hơi, sau đó đốt lò, bắt đầu lần đầu tiên luyện chế pháp khí trong cuộc đời.

Hần búng tay một cái, một viên hỏa cầu bỗng nhiên ngưng tụ.

Oanh!

Hỏa diễm trong lò rèn bùng lên dữ dội, nhiệt độ nhanh chóng tăng cao, ánh lửa đỏ rực phản chiếu trên khuôn mặt hần.

Lý Thanh bỏ một thỏi sắt vào lò, đợi nung nóng một hồi lâu, rồi lấy ra thiết chùy, bắt đầu rèn luyện.

Lần đầu luyện chế, hần không có ý định tạo ra một pháp khí công kích, mà chỉ muốn làm thứ gì đó đơn giản để làm quen với quy trình.

Rất nhanh, thỏi sắt đỏ rực được rèn thành một tấm sắt tròn.

Lặp đi lặp lại quá trình này, cuối cùng, hần tinh luyện được ba khối tấm sắt. Sau đó, hần chồng ba khối này lại với nhau, tiếp tục rèn luyện.

Hần muốn hợp nhất ba khối sắt thành một, nhằm gia tăng mật độ và độ cứng của Phàm Thiết.

Mỗi nhát búa giáng xuống, từng tia hỏa tinh bắn ra khắp nơi. Dưới lực đập mạnh mẽ của Vô Song Chùy, một khối sắt hơi dày ở giữa, bốn phía mỏng hơn, có chút lõm vào bên trong, dần dần thành hình.

“Cái này... gọi là Hộ Tâm Tấm đi.”

Chờ đến khi Hộ Tâm Tầm nguội bớt, sắc mặt Lý Thanh trở nên ngưng trọng, ánh mắt tràn đầy sự tập trung chưa từng có.

Rèn hình đã xong, tiếp theo chính là Thối Linh!

Đây là một bước không thể thiếu trước khi khắc Minh Văn. Nếu muốn linh văn có thể khắc sâu vào Phàm Thiết, trước tiên phải dùng linh lực của bản thân rèn luyện, khiến Phàm Thiết sản sinh linh tính.

Lý Thanh hít sâu một hơi, đặt tay lên tấm sắt, nhắm mắt lại, kiên nhẫn thúc giục linh lực trong cơ thể.

Hắn tập trung cảm nhận kết cấu của khối kim loại này. Vì chính tay hắn rèn hình, nên bên trong khối sắt hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

Ngay sau đó, dòng linh lực tinh thuần từ cơ thể hắn bắt đầu thâm thấu vào Hộ Tâm Tầm.

Hắn vô cùng cẩn thận, từng chút một rèn luyện theo đúng yêu cầu, không dám sơ suất.

Nhưng chưa được bao lâu, bàn tay hắn khẽ run lên, pháp lực đột nhiên bị gián đoạn.

“Hô! Ở vị trí dung hợp của ba khối tấm sắt, linh lực vừa rót vào liền gặp cản trở.”

Lần đầu Thối Linh – thất bại!

Cũng may nhờ kỹ thuật rèn luyện đã đạt đến mức tinh xảo, nên dù Thối Linh thất bại, Hộ Tâm Tầm vẫn không bị tổn hại.

Nó vẫn giữ nguyên hình dạng của một món kém phẩm pháp khí.

Lý Thanh tiếp tục kiên trì, lặp lại trình tự vừa rồi, tiếp tục dùng linh lực rèn luyện.

Quá trình này vô cùng nhàm chán, nhưng hắn không có lựa chọn nào khác.

Dù sao thì Phàm Thiết không phải là linh tài thiên sinh đã có sẵn linh tính, nên quá trình Thối Linh khó khăn hơn rất nhiều – chuyện này hoàn toàn nằm trong dự tính của hắn.

Thực ra, đại đa số Luyện Khí Sư đều giống như Lý Thanh, khi luyện tập Thối Linh cũng đều bắt đầu từ Phàm Thiết.

Nếu có thể rèn luyện thành công Phàm Thiết, khiến nó sản sinh linh tính, vậy thì về sau khi Thối Linh các loại linh tài khác, độ khó chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Lý Thanh liên tục thất bại, với đủ loại nguyên nhân khác nhau.

Lúc thì pháp lực truyền vào bị gián đoạn, lúc lại không kiểm soát được cường độ pháp lực, hoặc quá vội vàng, hoặc lại quá chậm chạp.

Nói tóm lại, độ khó của Thối Linh cao hơn so với tưởng tượng của hắn rất nhiều.

Cuối cùng, khi linh lực trong cơ thể hắn gần như cạn kiệt, hắn mới miễn cưỡng hoàn thành quá trình Thối Linh cho một tấm sắt chỉ to cỡ bàn tay.

“A! Xem như đã hoàn thành!”

Lý Thanh lau mồ hôi trên trán, cảm thấy toàn thân kiệt sức. So với quá trình rèn hình, Thối Linh tiêu hao tâm lực còn nhiều hơn gấp bội!

“Chỉ mới hoàn thành Thối Linh cho một miếng sắt nhỏ thế này mà đã hút cạn linh lực của ta, thật sự quá mức khoa trương!”

“Về sau nếu luyện chế pháp khí có kích thước lớn hơn, e rằng với tu vi Luyện Khí tầng hai, vẫn còn chưa đủ!”

Một bên lẩm bẩm, Lý Thanh một bên cầm tấm Hộ Tâm Tấm trên tay, ánh mắt lộ vẻ hài lòng.

Giờ đây, Thối Linh đã thành công, khối Phàm Thiết này đã sản sinh một chút linh tính, có thể tiếp tục khắc Linh Văn lên trên đó.

Dù hiện tại nó chỉ là một bán thành phẩm pháp khí, nhưng thực ra đã có một chút năng lực phòng ngự, có thể chống đỡ phần nào những đòn công kích pháp thuật yếu.

Thế nhưng, sự hưng phấn của Lý Thanh không kéo dài được bao lâu, vì ngay sau đó, bước Minh Văn đã khiến hắn hoàn toàn mất hết tự tin.

Khắc Linh Văn lên pháp khí có rất nhiều loại hình khác nhau.

Chương 302

DTV EBOOK

Dù trong truyền thừa luyện khí của hần có ghi chép đầy đủ, nhưng khi thực sự bắt tay vào làm, hần vẫn cảm thấy mơ hồ.

“Được rồi, trước tiên cứ bắt đầu từ loại đơn giản nhất – Ngũ Hành Linh Văn đi.”

Hần tự nhủ, sau đó lựa chọn Kim và Thổ – hai loại linh văn có tác dụng tăng cường phòng ngự.

Thoáng hồi tưởng những kiến thức trong truyền thừa, Lý Thanh mở mắt ra, đặt ngón tay lên Hộ Tâm Tả, bắt đầu khắc họa.

Kỳ thực, quá trình này có phần giống như vẽ phù, nhưng so với vẽ phù thì có một điểm khác biệt rất lớn – Luyện Khí Minh Văn không có hình dạng cố định.

Muốn luyện chế pháp khí thành dạng gì, hoàn toàn phụ thuộc vào sự sáng tạo của Luyện Khí Sư.

Trừ khi có một bản đồ phổ hoặc phương pháp luyện chế cố định giống như đan phương, nếu không, luyện khí chính là dựa vào khả năng phát huy của bản thân.

Một Luyện Khí Sư uyên bác, không chỉ cần hiểu rõ các loại linh tài, nắm vững đặc tính của chúng, mà còn phải tinh thông nhiều loại linh văn khác nhau.

Sau đó, phải biết cách kết hợp đặc tính của linh tài, lựa chọn linh văn thích hợp để phát huy tối đa thuộc tính vốn có của chúng.

Thậm chí, trong quá trình này, còn phải cân nhắc đến Âm Dương – Ngũ Hành tương sinh tương khắc.

Đây cũng chính là lý do tại sao trong tu tiên giới luôn có câu nói:

Luyện Đan Sư và Phù Lục Sư chỉ cần tài nguyên là có thể trui rèn, nhưng Trận Pháp Sư và Luyện Khí Sư lại đòi hỏi thiên

phú.

Những nghề phía trước, chỉ cần chăm chỉ luyện tập, nghiêm túc làm theo đan phương hoặc trình tự nhất định, là có thể dần dần thành thực.

Nhưng Luyện Khí và Trận Pháp, lại cần đến một thứ không thể luyện tập mà có được – ngộ tính trong cõi U Minh.

Thất bại! Thất bại! Lại thất bại!

Nhiều lần khắc mình vẫn thất bại không chỉ làm lung lay lòng tin của Lý Thanh mà ngay cả linh tính của hộ tâm tẩm cũng tiêu hao gần như không còn.

Nhìn hộ tâm tẩm trong tay đã mất đi linh tính, cùng linh lực trong cơ thể trống rỗng, Lý Thanh không khỏi dâng lên cảm giác thất bại ê chề.

Luyện khí, nào có đơn giản như người nghĩ!

Đừng!

Hắn không nhìn được mà hung hăng ném mạnh hộ tâm tẩm xuống đất, nhưng rồi rất nhanh lại thành thật nhặt lên.

Cũng may nơi đây là linh mạch chi địa, linh khí khắp bốn phía đều vô cùng nồng đậm, giúp linh lực trong cơ thể khôi phục nhanh chóng.

Gạt bỏ cảm giác thất bại, Lý Thanh ngồi xếp bằng xuống, điều tức khôi phục linh lực.

Một hồi lâu sau, linh lực trong cơ thể hắn lại tràn đầy như cũ.

“Vấn đề lớn nhất trước mắt là lựa chọn linh văn. Muốn đồng thời khắc họa linh văn thuộc tính Kim và Thổ, đối với ta mà nói, độ khó không hề nhỏ.”

“Thôi được, cứ ưu tiên khắc linh văn thuộc tính Thổ trước. Đây là lần đầu luyện chế pháp khí, đơn giản một chút cũng không sao. Dù sao nó vốn chỉ là một kiện kém phẩm pháp khí, không cần theo đuổi hoàn mỹ làm gì.”

Sau khi thử nghiệm cả buổi chiều, Lý Thanh rất nhanh đã xác định được vấn đề cốt lõi của mình.

Khi hoàng hôn buông xuống, hắn quyết định tạm dừng.

Xách theo một vò rượu ngon, hấn bước ra khỏi sân nhỏ. Đúng vậy, hấn muốn đi bái phỏng vị thợ mỏ già ở sân nhỏ số 16 khu Bính.

Khoảng thời gian trước khi xuống mỏ chỉ còn lại vòn vẹn mười ngày, nếu có thể hỏi thăm lão thợ mỏ già kia về những điều cần lưu ý khi khai thác khoáng quặng, thì đối với lần đầu xuống mỏ của hấn sẽ vô cùng quan trọng.

Đào linh thạch trong mỏ linh thạch, chỉ dựa vào sức mạnh đơn thuần là không được!

Lý Thanh hy vọng có thể từ miệng đối phương học hỏi chút kinh nghiệm đào mỏ, ví dụ như cách xác định vị trí linh thạch trong lòng đất.

Dù sao đi nữa, nếu có thể tránh đi đường vòng, vẫn là tốt hơn.

Mang theo vò rượu ngon, hấn rời khỏi sân nhỏ, đi vòng quanh khu Bính một lát, rất nhanh đã tìm được sân nhỏ số 16 của thợ mỏ già.

Sân nhỏ này thậm chí còn không mở cấm chế. Nếu không phải bên trong truyền ra từng tiếng ho khan, Lý Thanh còn tưởng rằng lão thợ mỏ già kia không có ở nhà.

“Khụ khụ khụ! Khụ khụ!”

Hấn đợi một lát, sau đó nhẹ nhàng gõ cửa viện.

Không đợi hấn lên tiếng giới thiệu, một giọng nói già nua đã vọng ra từ bên trong:

“Cút! Đừng đến quấy rầy lão tử, mặc kệ ngươi là ai!”

Xem ra vị tiên bối này tính tình quả thật không dễ chịu chút nào!

Lý Thanh trầm nghĩ, nhưng vẫn kiên trì nói:

“Chu lão tiên bối, tại hạ vừa mới đến khu Bính, mang theo rượu ngon đến kính ngài.”

“Hửm? Là linh tửu à?”

Giọng nói già nua bên trong đột nhiên có chút thay đổi.

Linh tửu!

Chính là loại rượu được ủ từ linh mễ hoặc linh cốc, thậm chí một số loại còn được phối thêm linh dược để gia tăng hương vị, đồng thời mang lại lợi ích không nhỏ cho tu sĩ.

Trong tu tiên giới, người thích uống rượu tuyệt đối không ít, vì thế cũng sinh ra một nghề phụ có tên “linh nhượng sư”.

Chương 303

DTV EBOOK

Một số phương thuốc ủ linh tửu đặc biệt thậm chí còn quý giá hơn cả đan phương luyện đan.

Lý Thanh từng lấy được hai tấm phương thuốc rượu thuốc, nhưng so với những loại linh tửu thực thụ kia, hiển nhiên là thua kém rất nhiều.

Mỗi một công thức linh tửu đều phải trải qua vô số lần thử nghiệm, tiêu tốn vô số linh vật trân quý mới có thể hoàn thành. Có thể tưởng tượng được giá trị của chúng quý báu đến nhường nào.

Hiện tại, Lý Thanh đương nhiên không có linh tửu.

Nghe đôi phương hỏi vậy, khóe miệng hắn giật một cái, sau đó ngượng ngùng nói:

“Chu lão tiên bối, không phải linh tửu, mà là một vò rượu ngon ta tình cờ có được khi hành tẩu phạm tặc năm xưa.”

“Mặc dù không chứa linh khí, nhưng hương vị thì tuyệt đối hảo hạng. Đến cả hoàng đế nhân gian cũng phải vỗ tay khen ngợi!”

Rượu này, đúng là rượu ngon thật.

Nó chính là Đông Mai Tửu mà Lý Thanh yêu thích nhất tại Thịnh Thiên.

Chỉ là mấy câu phía sau, rõ ràng là hắn đang thôi phòng lên để đôi phương động lòng mà thôi!

“Hừ, mang vào đi!”

Nghe được câu này, Lý Thanh thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ôm lấy vò Đông Mai Tửu bước vào trong.

Vừa bước qua cửa, hắn liền ngửi thấy một mùi ẩm mốc nhàn nhạt, hoàn toàn không giống nơi ở của một tu sĩ, mà giống như chỗ ở của một lão nhân phạm tặc gần đất xa trời.

Còn Chu lão tiên bối kia, lúc này đang ngay ngắn ngồi xếp bằng trên một chiếc bồ đoàn giữa sân, dáng vẻ tựa hồ đang tu luyện luyện khí.

Chính như Lý Thanh dự đoán, lão Chu này quả nhiên không chỉ có tính tình cổ quái, mà còn hoàn toàn không coi ai ra gì.

Lão mặc một bộ đạo bào rách rưới, xem ra đã rất lâu rồi không hề thay giặt. Ngay cả một cái tịnh thủy thuật cũng chẳng buồn niệm để làm sạch bản thân.

Chưa kể, lão đầu này còn có một đặc điểm rất rõ ràng—lông rất nhiều!

Từ trong đạo bào rách nát lộ ra cánh tay cùng đôi chân đầy lông lá rậm rạp, nhìn qua chẳng khác gì hai con vượn già!

“Chu lão tiên bối.”

Lý Thanh vừa mở miệng gọi một tiếng, nhưng chưa kịp nói hết câu thì lão thợ mỏ già kia đã khoát tay áo, cắt ngang lời hắn:

“Đi! Đặt rượu xuống rồi lăn đi, đừng làm phiền lão tử.”

Lão thậm chí còn chẳng buồn quay đầu liếc nhìn Lý Thanh lấy một cái, chỉ tiếp tục đưa lưng về phía hắn, giọng điệu đầy vẻ không kiên nhẫn.

Quả là cứng rắn đến mức không thể cứng hơn!

Lý Thanh nở nụ cười có chút gượng gạo, nhưng rất nhanh điều chỉnh lại, không chần chừ mà làm theo.

Không còn cách nào khác, ai bảo hắn có việc cầu người đây? Hơn nữa, có đánh cũng không lại lão!

Đừng nhìn lão già này lôi thôi lếch thếch, chứ thực lực của lão cao hơn Lý Thanh không ít, tu vi đã đạt đến Luyện Khí tầng năm, là một tồn tại thuộc Luyện Khí trung kỳ.

Buông vò Đông Mai Tửu xuống, Lý Thanh thẳng thắn ôm quyền, dứt khoát nói:

“Chu lão tiên bối, tại hạ cáo từ trước!”

Dứt lời, hắn không hề chần chừ, quay người rời đi, bộ dáng tựa như thực sự chỉ đến để tặng một vò rượu rồi thôi.

Thái độ dứt khoát này ngược lại khiến lão thợ mỏ già có chút kinh ngạc.

Rời khỏi sân nhỏ số 16, trong lòng Lý Thanh không hề có một tia uể oải, ngược lại rất bình thản.

Muốn đào ra kinh nghiệm mà đối phương đã tích góp suốt mấy chục năm chỉ bằng một vò rượu phàm tục?

Không có khả năng!

Hắn dựa vào cái gì mà có thể làm được? Cũng không phải con riêng của người ta!

Khoảng cách đến ngày đầu tiên xuống mỏ vẫn còn mười ba ngày. Kế hoạch của Lý Thanh rất rõ ràng—cứ cách hai, ba ngày lại mang một vò rượu qua biếu!

Không cần vội, trước tiên làm cho lão quen mặt đã!

Nếu đến sát ngày xuống mỏ, lão Chu này vẫn giữ miệng như hén không nói một câu, vậy thì Lý Thanh cũng không cố chấp làm gì, coi như từ bỏ.

Dù sao, tổn thất cũng chỉ là vài vò rượu ngon mà thôi.

Trước khi rời khỏi Thịnh Thiên, hắn đã suýt chút nữa vét sạch rượu ngon của mấy tửu lâu lớn, tất cả đều cất vào một không gian bí ẩn trong Cực Dạ Giới, hoàn toàn không thiếu!

“Nếu đào không ra linh thạch, vậy thì tự mình tích lũy kinh nghiệm, dù sao ta cũng không thiếu thời gian.”

Nghĩ như vậy, Lý Thanh liền trở về sân nhỏ của mình, tiếp tục ngồi xuống luyện khí.

Hơn mười ngày kế tiếp, Lý Thanh dồn toàn bộ tinh lực vào luyện khí và tu luyện.

Ngoài ra, hắn cũng không quên năm thì mười họa mang một vò Đông Mai Tửu đến biếu lão thợ mỏ họ Chu kia.

Cứ như vậy, thời gian lặng lẽ trôi qua.

Chớp mắt đã mười hai ngày.

Lúc này, trong sân nhỏ của mình, Lý Thanh đang vô cùng tập trung, cẩn thận khắc linh văn lên một hộ tâm tẩm cỡ bàn tay.

Theo từng cử động của ngón tay hất trên hộ tâm tám, từng sợi hoa văn màu vàng đất dần dần hiện ra, ánh sáng nhàn nhạt lúc ẩn lúc hiện.

Những đường vân này tạo thành một tổng thể hoàn chỉnh, mặc dù không có kết nối trực tiếp với nhau, nhưng lại ẩn chứa một loại liên hệ thần bí.

Chương 304

DTV EBOOK

Có thể thấy lần này mình vẫn cực kỳ thành công, chỉ còn một bước cuối cùng để hoàn tất.

Rốt cuộc, Lý Thanh vững vàng điều khiển ngón tay lướt qua bề mặt tấm sắt, vạch ra nét cuối cùng của Thổ thuộc tính linh văn.

Ong!

Ngay lập tức, thiên địa linh khí bốn phía khẽ dao động, hội tụ về phía hộ tâm tấm phủ đầy linh văn màu vàng đất.

Dù sao cũng chỉ là kém phẩm pháp khí, quá trình hấp thu linh khí này chỉ diễn ra trong chốc lát rồi nhanh chóng kết thúc, căn bản không gây ra bất kỳ động tĩnh lớn nào.

Nhưng đúng vào lúc này, một hàng chữ bất ngờ hiện lên trước mắt hắn, khiến tinh thần hắn chấn động mạnh!

【 Luyện chế thành công kém phẩm pháp khí: Thổ Nguyên Hộ Tâm Tấm, ban thưởng thọ nguyên sáu năm! 】

Sáu năm!

Nhìn thấy con số này, Lý Thanh không khỏi thở ra một hơi dài, chỉ cảm thấy toàn bộ công sức bỏ ra trong thời gian qua hoàn toàn xứng đáng!

Một hơi tăng thêm sáu năm thọ nguyên, đây là lần đầu tiên hắn đạt được một con số lớn như vậy!

Ngay cả lần trước khi luyện chế Thanh Hồng Kiếm bằng thuần túy mực kim, cũng chưa từng thu được nhiều thọ nguyên đến thế.

Hắn giương mắt nhìn lên số thọ nguyên còn lại của bản thân—

185 năm!

Một con số kinh người!

Phải biết rằng, dù có đột phá Trúc Cơ kỳ, tuổi thọ trung bình cũng chỉ hai đến ba trăm năm mà thôi.

Thế mà hiện tại, hắn mới chỉ là Luyện Khí tầng hai, mà đã có thể sống hơn hai trăm tuổi rồi!

Hiện tại, tuổi thật của Lý Thanh đã gần 28 tuổi.

Nhưng có một điều đặc biệt đáng chú ý—tuổi cốt linh cùng trạng thái thân thể của hắn vẫn chỉ là 25 tuổi!

Điều này không có nghĩa là hắn dừng lại sự trưởng thành, mà chỉ là tốc độ già đi của hắn đã trở nên cực kỳ chậm chạp.

Nguyên nhân chính là do số thọ nguyên dư thừa mà hắn tích lũy được khi luyện khí.

Hay nói cách khác—thời kỳ thanh xuân của hắn, chính là giai đoạn hoàng kim nhất của đời người, đã được kéo dài ra rất nhiều!

“Mười hai ngày, cuối cùng cũng hoàn thành!”

Lý Thanh cười đầy hài lòng, đứng dậy, nhẹ nhàng rót một tia linh lực vào hộ tâm tẩm trước mặt.

Ong!

Ngay lập tức, một lớp hào quang màu vàng đất mỏng manh hiện lên, bao bọc lấy nửa thân trên của hắn.

Đây chính là hiệu quả mà Thổ thuộc tính linh văn mang lại—một vòng phòng hộ đơn giản!

Lý Thanh đặt tên nó là Thổ Nguyên Che Đậy.

Tên như ý nghĩa—có thể chống cự một chút pháp thuật công kích, đặc biệt là Thủy hệ pháp thuật, sẽ bị giảm bớt không ít lực sát thương.

“Không tệ! Chỉ cần tiêu hao rất ít linh lực là có thể tạo ra một lớp phòng hộ. Dù không phải quá mạnh, nhưng chí ít cũng có thể bao phủ toàn bộ phần trên cơ thể.”

“Bất quá, dù sao cũng chỉ là kém phẩm pháp khí. Nếu dùng để chống cự pháp thuật cấp thấp của Luyện Khí sơ kỳ thì còn được, nhưng nếu gặp phải Luyện Khí trung kỳ, đặc biệt là

những kẻ am hiểu pháp thuật thuộc tính, thì rất dễ bị xuyên thủng.”

Lý Thanh tự đánh giá, trong lòng hiểu rõ hạn chế của hộ tâm tẩm này.

Nói xong, hắn cười đắc ý, tiện tay nhét hộ tâm tẩm vào trong ngực.

Sau đó, hắn thoáng điều tức khôi phục một chút linh lực, rồi lại xách một vò Đông Mai Tửu đến bãi phỏng lão thợ mỏ họ Chu.

Lần này, hắn đã quyết định rõ ràng!

Nếu đối phương vẫn không chịu mở miệng nói một câu nào về công việc trong hầm mỏ, thì từ nay về sau, hắn sẽ không biếu rượu nữa!

Dù sao hắn có nhiều rượu cất kỹ đến mấy đi nữa, cũng không phải kẻ thích phung phí vô ích!

Bây giờ, hắn đã coi như một luyện khí học đồ, có thể tự tay luyện chế một số kém phẩm pháp khí, kiếm lấy một chút linh thạch đối với hắn mà nói không còn là chuyện khó khăn.

Hơn nữa, với thọ nguyên dồi dào như vậy, hắn hoàn toàn có thể tự mình từ từ tích lũy kinh nghiệm.

Hắn không có gì đặc biệt—chỉ là sống lâu hơn người khác mà thôi!

Mà so với bất kỳ kẻ nào khác, hắn đều có kiên nhẫn hơn!

Đông đông đông!

Lý Thanh theo thường lệ gõ cửa sân nhỏ số 16. Những ngày này, Chu lão tiên bối hiển nhiên cũng đã quen thuộc với tiếng gõ cửa của hắn, rất nhanh bên trong vang lên một giọng nói:

“Vào đi.”

Nghe vậy, Lý Thanh liền đẩy cửa bước vào, đặt một vò Đông Mai Tửu ủ lâu năm xuống giữa sân, rồi chuẩn bị xoay người rời đi.

Nhưng ngoài dự đoán của hắn, lần này Chu lão đầu lại mở miệng giữ hắn lại:

“Ừm, ở lại uống một chén đi, mấy ngày nay một mình uống cũng chán quá rồi.”

Lời này vừa thốt ra, nụ cười trên mặt Lý Thanh lập tức càng thêm rạng rỡ!

Hôm nay đúng thật là song hỉ lâm môn!

Không chỉ luyện chế thành công pháp khí đầu tiên trong đời, mà còn cuối cùng khiến lão thợ mỏ già tính tình cổ quái này chịu mở miệng!

“Hắc hắc, Chu lão tiên bối, ngài không biết rồi! Uống Đông Mai Tửu này, nhất định phải có món kho ăn kèm thì mới đúng điệu!”

Chương 305

DTV EBOOK

Lý Thanh lập tức bày ra dáng vẻ người trong nghề, rồi cười hi hi lấy từ túi trữ vật ra từng món đồ thái nóng hổi.

Lợn kho đầu thịt, bò kho tương, trâu hầm cay, thịt lừa hầm như —món này nối tiếp món kia, mùi hương lan tỏa bốn phía, thơm ngào ngạt đến mức khiến bụng kêu réo.

Những món đồ thái này, đương nhiên là do hắc học lỏm từ một tửu lâu Đào Nguyên ở Thịnh Thiên. Vừa hay Liễu Gia khu phạm nhân có đủ nguyên liệu, rất dễ kiếm.

Trong lúc chuẩn bị sinh hoạt vật tư, hắc cũng thuận tay làm sẵn một ít đồ nhắm, chính là để dành cho hôm nay!

Rất rõ ràng, lão thợ mỏ già trầm mê tu luyện này đã lâu lắm rồi không được ăn mấy món ngon như vậy.

Lão trực tiếp chop lấy một miếng móng giò kho tàu đỏ au, cắn một miếng lớn, vừa nhai vừa lẩm bẫm:

“Thật sự không ngờ, tiểu tử ngươi còn biết nấu ăn!”

Lý Thanh vừa rót rượu, vừa khiêm tốn cười nói:

“Trước kia khi hành tẩu phạm tục, ta cũng từng mày mò học chút ít. Thế nào, Chu lão tiên bối, hương vị thế nào?”

Chu lão đầu không nói hai lời, trực tiếp nâng chén rượu uống cạn, sau đó lại hào hứng gặm tiếp móng giò tràn đầy collagen, không ngừng gật gù:

“Ừm! Không tệ không tệ! Có bao giờ nghĩ đến việc đi làm linh trù không?”

“Tu luyện, nếu chỉ dựa vào đào mỏ làm công, thì tuyệt đối không thể đi xa được. Muốn hành tẩu thiên hạ, nhất định phải có một tay nghề!”

Hôm nay, vị lão thợ mỏ già tâm trạng rõ ràng rất tốt, nên cũng chịu mở lòng nói chuyện nhiều hơn.

Lý Thanh nghe vậy, cười nói:

“Cũng từng nghĩ qua, nhưng ta mới bước chân vào tu tiên giới chưa bao lâu, vẫn cần tích góp chút linh thạch, sau đó mới tính tiếp xem nên học nghề gì.”

Chu lão đầu liên tục gật gù, tán thưởng nói:

“Tiểu tử ngươi cũng coi như hiểu chuyện! Lão tử nhìn ngươi rất vừa mắt.”

“Mấy ngày nay cứ mang rượu đến biếu, chắc chắn là muốn hỏi chuyện trong hầm mỏ đúng không?”

Lý Thanh không vòng vo, lập tức gật đầu, sáng khoái nói:

“Xin mời lão tiên bối chỉ giáo!”

Thấy hắn thẳng thắn như vậy, không một chút quanh co giấu giếm, lão thợ mỏ già phá lên cười lớn:

“Ha ha ha ha! Tiểu tử này tính cách không tệ! Mặt dày da dạn, xem ra là loại người có thể sống lâu!”

“Ừm, đời này lão phu cũng chẳng có gì đáng để người khác nhớ đến, nhưng kinh nghiệm vào hầm mỏ thì cũng coi như có chút đáng để khoe khoang. Đã vậy thì, nói hết cho ngươi cũng không sao!”

Nghe đến đây, Lý Thanh lập tức dựng thẳng tai lên, không muốn bỏ lỡ bất kỳ một chữ nào, im lặng chờ đợi.

“Cái hầm mỏ đó nằm ở Cực Tây Thúy Lĩnh. Liễu Gia có một đường hầm bí mật dẫn thẳng đến đó. Trước khi xuất phát, bọn họ sẽ phát cho mỗi người một con linh ngựa, mất khoảng một ngày ruồi cưỡi ngựa là đến nơi.”

“Mỏ linh thạch đó thuộc về Thượng Tông, chúng ta chỉ phụ trách khai thác. Nhưng nhớ kỹ—tuyệt đối không được tham ô linh thạch!

Không được dùng linh thạch khai thác được để tu luyện!”

“Trước đây, khu vực xung quanh còn có chút yêu thú lảng vảng. Nhưng sau nhiều năm, hầm mỏ đã yên ổn hơn nhiều. Cùng lắm chỉ còn vài con Thực Linh rần rỗi ẩn nấp bên trong.”

“Nếu may mắn bắt được một con, cũng có thể coi như món ăn vật để đổi vị giữa những ngày đào quặng nhàm chán.”

“Ngoài ra, trong lúc đào mỏ, ngẫu nhiên sẽ tìm thấy một số tài liệu linh tài.”

“Ví dụ như ba, bốn năm trước, có người từng đào được một khối huyền đá vân mẫu sắt. Khi đó, chấn động không nhỏ!”

“Nghe nói loại đá đó chính là tài liệu chủ yếu để luyện chế cực phẩm pháp khí, thậm chí một số pháp bảo cũng cần nó làm phụ liệu!”

“Chậc chậc chậc! Nhưng cuối cùng người kia vẫn nộp lại cho tu sĩ Thượng Tông, đổi lại một khoản ban thưởng không nhỏ.”

Lý Thanh vừa nghe, ánh mắt không ngừng lấp lóe.

Là một luyện khí học đồ, hẳn đương nhiên biết rõ giá trị của linh tài trong tu tiên giới quan trọng đến mức nào.

Bất kỳ ai muốn luyện khí cũng không thể thiếu nguyên liệu quý giá như vậy!

Chu lão đầu lại tiếp tục nói:

“Được rồi, nói bấy nhiêu là đủ. Giờ để ta nói cho người một chút về cách tìm kiếm mỏ linh thạch...”

Nghe xong Chu lão tiên bối giảng giải về phương pháp tìm mỏ, Lý Thanh vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn.

Hắn trở về sân nhỏ của mình, trong lòng không khỏi trầm nghĩ—hôm nay thật sự là thu hoạch không nhỏ!

Ngay lập tức, hắn bắt đầu mong đợi ngày mai xuống mỏ, chuẩn bị đào linh thạch một phen!

Đêm đó, hắn không nghỉ ngơi, mà ngồi xuống tu luyện.

Một đêm yên bình trôi qua.

Khi ánh nắng ban mai vừa ló rạng, tất cả linh quán công trước tiên đều nhận được thông báo chuẩn bị xuống mỏ.

Đông đông đông!

Lý Thanh vẫn còn lưu luyện trong trạng thái tu luyện, nhưng rất nhanh đã tỉnh táo lại, tay chân lạnh lẽo chuẩn bị hành trang.

“Một lần xuống mỏ kéo dài mười ngày, thời gian di chuyển mất khoảng ba ngày cả đi lẫn về.”

Chương 306

DTV EBOOK

Hắn trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định để lại thùng cơm trong sân nhỏ, đồng thời cất túi trữ vật trong tiểu viện, chỉ mang theo một chút lương thực dự trữ bên người.

Dù sao, khi xuống mỏ, tuyệt đối không thể mang theo bất kỳ pháp khí trữ vật nào!

Đây là quy định để tránh tình trạng linh quang công lén giấu linh thạch mang ra ngoài.

Vì thế, trước khi vào hầm mỏ, tất cả mọi người đều phải trải qua kiểm tra nghiêm ngặt.

Mặc dù trên người Lý Thanh không có bảo vật gì quá quý giá, nhưng vẫn là tốt hơn nếu giấu đi vài thứ, chẳng hạn như mấy tấm ngọc giản và thanh xích ảnh dù trung phẩm pháp khí kia.

“Ta đã để lại đầy đủ đồ ăn thức uống cho ngươi, nhớ ngoan ngoãn ở trong sân giữ nhà, nghe chưa?”

Lý Thanh vỗ nhẹ lên đầu thùng cơm, căn dặn một câu.

Đáp lại hắn là một tiếng gầm uể oải:

“Ngao rống~!”

Từ khi chuyển đến linh mạch chi địa, tinh khí thần của thùng cơm luôn tràn đầy, rõ ràng nó cũng giống như hắn, rất hưởng thụ bầu không khí tràn đầy linh khí này!

Xác định mọi thứ đều ổn thỏa, Lý Thanh nhanh chóng lên đường đến điểm tập hợp.

Tại đại trận bảo hộ của Liễu Gia, đã có hơn ba mươi người tụ tập sẵn, hầu hết đều là Luyện Khí sơ kỳ và trung kỳ tu sĩ.

Dẫn đầu đội ngũ là một cao tăng của Liễu Gia—Liễu Hải Thiên, tu vi Luyện Khí hậu kỳ.

Chỉ một tia khí tức mơ hồ tỏa ra từ hắn cũng đủ khiến Lý Thanh cảm thấy áp lực không nhỏ.

Đảo mắt nhìn quanh một vòng, hắn nhanh chóng tìm thấy bóng dáng Chu lão đầu, liền lặng lẽ lên đến gần, cố gắng giữ dáng vẻ thật thà chất phác.

“Chu lão tiên bối, dọc đường đi có thể làm phiền ngài chiếu cố một chút không?”

Lão thợ mỏ già tên là Chu Đồng, hừ lạnh một tiếng, nói:

“Linh Mã Câu của Liễu Gia rất ngoan ngoãn, cước lực cực nhanh. Đường đi lại có Liễu Hải Thiên tiên bối dẫn đội, trong phạm vi mấy trăm dặm này, ai dám không có mắt mà gây sự?”

Lúc này, một giọng nói chọc ghẹo từ bên cạnh vang lên:

“Ồ? Lão Chu, người mới thu đệ tử sao? Ha ha!”

“Nhìn cũng khá đàng hoàng, chỉ là tu vi hơi thấp a! Không biết có đào ra nổi linh thạch không?”

“Ha ha ha! Đừng đến lúc đào được bảo vật mà không biết, lại vứt đi thì phí lắm!”

Những câu trêu chọc này thực ra không có ác ý, chỉ là đùa giỡn với người mới như Lý Thanh mà thôi.

Trước sự trêu đùa đó, Lý Thanh hoàn toàn không để tâm, vẫn giữ nguyên vẻ thật thà chất phác, theo bản năng gãi gãi cái ót, lộ ra dáng vẻ có chút ngây ngô không biết phải làm sao.

Thấy bộ dáng này của hắn, không ít người phụt cười.

Sau khoảng một khắc đồng hồ, đội ngũ linh quán công đã tập hợp hơn bốn mươi người.

Đứng ở phía trước, Liễu Hải Thiên quét mắt xác nhận nhân số, sau đó ho khan một tiếng:

“Khụ khụ khụ! Đã đến đông đủ, chuẩn bị xuất phát!”

“Ta không nói nhiều! Khi vào hầm mỏ, từng người phải thành thật đào linh thạch, đừng để bản thân làm ra chuyện ngu ngốc mà hối hận cả đời!”

Oanh!

Vừa dứt lời, khí thế cường đại trên người Liễu Hải Thiên bộc phát, khiến tất cả mọi người xung quanh không khỏi run lên.

Luyện Khí tầng tám, tiếp cận tầng chín!

Đây là tu sĩ mạnh nhất mà Lý Thanh từng gặp từ trước đến nay!

Cùng lúc đó, từng thốt Linh Mã Câu được dắt ra.

Những linh mã này đều mang huyết mạch linh thú, nhưng phần lớn không thuần khiết, vì thế không thể coi là yêu thú.

Dù vậy, sau nhiều năm bồi dưỡng, chúng đã trở thành chủng loại ngựa xuất sắc nhất. Nếu đưa xuống phạm tục, chắc chắn sẽ là những tuyệt thế bảo mã!

“Hí hí hii hi.... hi!”

Lý Thanh chọn một thốt linh ngựa màu nâu đỏ, kích thước cao lớn cùng khí tức không tầm thường.

Đối với hắn, cưỡi ngựa không phải là chuyện khó, hơn nữa tính tình của linh ngựa cũng rất ngoan ngoãn, không phải loại liệt mã khó thuần, nên không có bất kỳ sự cố nào xảy ra.

“Đều theo sát ta, xuất phát!”

Liễu Hải Thiên vung tay, xoay người lên ngựa, phi thẳng về phía mật đạo bên ngoài Trường Sinh Cốc.

Ngay sau đó, hơn bốn mươi Luyện Khí kỳ tu sĩ đồng loạt phóng đi, tạo thành một đội hình hùng hậu.

Một ngày rưỡi di chuyển không ngừng nghỉ đối với tu tiên giả mà nói, căn bản không tính là vấn đề.

Với một người thể lực không tầm thường như Lý Thanh, dù ba bốn ngày không ngủ không nghỉ cũng không phải chuyện gì lớn lao.

Linh Mã Câu có tốc độ nhanh vượt ngoài dự đoán của Lý Thanh.

Mặc dù không đạt đến Nhất Giai sơ kỳ yêu thú, nhưng về tốc độ và sức chịu đựng, vượt xa cả thùng cơm!

Cả hành trình bình yên vô sự, đúng như Chu lão đầu đã nói—

“Trong khu vực này, không ai dám không có mắt mà gây sự với Liễu Gia!”

Phía trước, mỏ linh thạch thuộc về Thiên Hà Tông cuối cùng cũng xuất hiện!

Nhưng hoàn toàn khác với những gì Lý Thanh tưởng tượng.

Nơi này không phải là một vùng đất trống khô cằn, mà ngược lại, do linh khí quá mức dồi dào, nên cây cối mọc um tùm, xanh tốt rậm rạp, sinh cơ bùng bùng.

Chương 307

DTV EBOOK

Ân chứa mỏ linh thạch chính là mấy ngọn núi lớn, toàn bộ đều bị trận pháp mạnh mẽ bao phủ, ngăn chặn bất kỳ ai xông vào trái phép.

Khi đoàn người Liễu Gia vừa đến, trận pháp phía trước liền tỏa ra một trận vàng sáng, mở ra một đường thông đạo.

Rất nhanh, một nam tử trẻ tuổi vận bạch bào, chân đạp phi kiếm, tướng mạo tuấn lãng xuất trần bay ra.

“Liễu thúc, đã lâu không gặp, từ lần chia tay trước đến giờ vẫn khỏe chứ?”

Nam tử tuấn tú này ôm quyền chào hỏi Liễu Hải Thiên, nhưng đối với những linh quang công khác, thậm chí chẳng buồn liếc mắt một cái!

Liễu Hải Thiên không dám tỏ ra bề trên, ngược lại còn lộ ra vẻ tôn kính, khẽ cười đáp:

“Nhờ phúc của Yên tiểu hữu, ta vẫn còn khỏe mạnh. Lần này làm phiền ngươi trông nom rồi!”

Yên tu sĩ cười sang sảng, đáp:

“Ha ha ha, phiền phức gì chứ! Chỉ là hoàn thành nhiệm vụ của tông môn thôi.”

Không sai, nam tử trẻ tuổi trước mặt chính là đệ tử Thiên Hà Tông!

Tất cả linh quang công ở đây đều dùng ánh mắt kính nể cùng hâm mộ nhìn hắn—

Chân đạp phi kiếm, khí chất tiêu sái, phong thái xuất trần!

Gia nhập Thiên Hà Tông, đối với tán tu mà nói, có thể xem là mộng tưởng cả đời.

Đáng tiếc, với tư chất tu luyện kém cỏi, bọn họ không có bất kỳ cơ hội nào tiến vào tông môn!

Dưới sự dẫn dắt của vị Thiên Hà Tông đệ tử, đội ngũ kiểm tra được triển khai.

Từng đạo linh quang từ trận pháp chiếu xuống, quét qua tất cả linh quang công, kiểm tra xem có ai mang theo pháp khí trữ vật hay không.

Dưới ánh sáng trắng noãn linh quang, Lý Thanh cảm thấy toàn bộ cơ thể mình như bị nhìn thấu, ngay cả Thổ Nguyên Hộ Tâm Tầm vừa luyện chế thành công cũng không thể che giấu.

Sau đó, từng người lần lượt nhận lấy túi trữ vật chuyên dụng để thu thập linh thạch cùng lệnh bài cấm chế, rồi bị phân về các động mộ trong dãy linh khoáng sơn.

Trước khi đi, Yên Hồng, vị Thiên Hà Tông đệ tử, trầm giọng quát:

“Sau khi xuống mộ—

Cấm xâm nhập khu mộ của người khác!

Cấm đánh nhau!

Cấm tự ý dùng linh thạch để tu luyện!

Ai vi phạm, tự gánh hậu quả!”

Khi khí thế mơ hồ tỏa ra, Lý Thanh kinh ngạc phát hiện—

Thực lực của Yên Hồng còn mạnh hơn cả Liễu Hải Thiên!

Tuổi còn trẻ như vậy mà đã đạt Luyện Khí hậu kỳ, trách sao ai cũng muốn gia nhập tông môn!

Lý Thanh cảm thán, sau đó cầm lệnh bài, tiến vào hầm mộ thuộc về mình.

Bên Trong Hầm Mộ

Hầm mộ vô cùng sâu thẳm, đã được khai thác nhiều năm, phải đi xuống rất lâu mới đến đáy.

Trong đường hầm tối đen như mực, Lý Thanh lấy ra hai viên dạ minh châu để chiếu sáng.

Dưới ánh sáng nhàn nhạt, hần nhìn thấy vách đá xung quanh đều mang dấu vết đào bới của tiên nhân.

“Không biết khu mỏ của ta có phong phú linh thạch không nữa?”

Hắn lẩm bẩm một tiếng.

Bước vào con đường hầm vắng lặng, Lý Thanh không còn che giấu khí huyết cường thịnh trong cơ thể, mà triệt để phóng thích nó ra ngoài.

Bởi vì sau mười ngày nữa mới có thể trở lại mặt đất, mà trong suốt thời gian đó, hắn sẽ không gặp bất kỳ ai khác!

Duy nhất có thể làm bạn với hắn, chính là cây Hạo Tử trong tay—một thanh cuốc đào khoáng đơn sơ, chỉ là kém phẩm pháp khí.

Hắn thử rót một tia linh lực vào cuốc, lập tức, Kim thuộc tính linh văn trên bề mặt lóe lên ánh sáng nhạt, khiến lưỡi cuốc trở nên sắc bén hơn, đủ để dễ dàng đập vỡ đá.

May mà trong hầm mỏ linh khí vẫn còn khá dày đặc, ngoài không khí hơi ngột ngạt một chút, thì không có vấn đề gì quá lớn.

Sau khi tiến sâu thêm một đoạn, hắn rút cuốc đến khu vực khai thác linh thạch.

Trên vách động có mấy viên dạ minh châu treo lơ lửng để chiếu sáng.

Những thứ này, tại phạm tục có thể xem là bảo vật vô giá, nhưng ở tu tiên giới, lại chẳng đáng một xu, có thể thấy ở khắp nơi!

Bên trong hầm mỏ có ba cái hố đào bới, đều là dấu vết do tiên nhân để lại.

Hắn chỉ cần dựa theo những cái hố này mà tiếp tục khai thác xuống, chắc chắn sẽ tìm được linh thạch.

Ý TUỞNG ĐỘT PHÁ!

Đột nhiên, một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Lý Thanh!

“Khoan đã! Nếu ta đào sâu xuống... liệu có thể thông đến Cực Dạ Thế Giới không?!”

Nghĩ đến đây, trái tim hắn đập dồn dập!

Nếu có thể xuyên thẳng qua Cực Dạ Thế Giới, vậy hẳn hoàn toàn có thể lén mang linh thạch khai thác được về đó!

“Tê—!”

Lý Thanh hít sâu một hơi, ngay lập tức, một trận hưng phấn mãnh liệt trào dâng!

“Chờ đã! Nhưng mà... nếu linh thạch ném vào Cực Dạ Thế Giới, linh khí có bị rò rỉ không?”

Hắn nhớ lại những gì Hưởng lão đầu từng nói—

“Sau khi Cực Dạ Thế Giới bước vào thời đại mạt pháp, linh thạch khai quật ra cũng cần vài tháng mới tiêu tán linh khí.”

Vậy thì—

“Ta có thể đào chín ngày, đến ngày cuối cùng mới đưa linh thạch vào Cực Dạ Thế Giới. Sau khi trở về Liễu Gia, chỉ cần lặng lẽ lấy ra là xong!”

Lý Thanh càng nghĩ càng thấy khả thi!

Chương 308

DTV EBOOK

Hắn không còn là người làm công cho Thiên Hà Tông nữa... mà là đang làm giàu cho chính mình!

Chỉ cần nộp lên một phần hợp lý, còn lại có thể giữ riêng!

Nhưng hắn cũng nhanh chóng nghĩ đến rủi ro—

“Nếu nộp lên quá ít linh thạch, sẽ bị nghi ngờ. Lúc này ta còn có thể lấy lý do là người mới, nhưng sau một thời gian dài, nếu bị coi là lười biếng, e rằng sẽ gặp rắc rối!”

Hắn suy tư một lát, sau đó nở nụ cười hưng phấn—

“Tốt! Giờ thì chăm chỉ đào thôi!”

Keng! Keng! Keng!

Trong hầm mỏ tối tăm, ánh sáng mờ mờ le lói, âm thanh kim loại va chạm vào nham thạch vang vọng khắp nơi.

Giữa nhịp điệu cứng cáp của tiếng cuốc chim giáng xuống, thỉnh thoảng lại xen lẫn một hai âm thanh kỳ lạ, phá vỡ sự nhịp nhàng của tiếng đục đá.

Ầm!

Một tia sáng màu xanh chói mắt lóe lên rồi vụt tắt. Tại nơi đó, hai khối linh thạch thoáng lộ ra một góc sáng rực, tỏa ra ánh sáng mờ ảo trong bóng tối.

“Hô...”

Lý Thanh khẽ thở dài, tay áo phất lên lau đi mồ hôi trên trán. Hắn cúi xuống, cẩn thận nhặt hai khối linh thạch vừa đào được, nhét vào túi trữ vật.

“Nơi này tài nguyên khoáng sản không quá phong phú, không thể xem là quặng giàu. Nếu chỉ dựa vào sức mạnh thân thể thì khó mà đào được nhiều linh thạch.”

Suốt bảy ngày qua, hấn chưa từng chớp mắt dù chỉ một lần. Nhờ vào thân thể cường hoành của Võ Đạo Tông Sư, hấn kiên trì không ngừng nghỉ, biến một khu mỏ rộng lớn thành một khe nứt khổng lồ.

92 khối linh thạch – đó là toàn bộ thành quả hấn đạt được sau bảy ngày liên tục khai thác.

Qua thời gian không ngừng đào bới, kết hợp với kinh nghiệm mà Chu Lão Đầu truyền dạy, kỹ thuật khai thác của hấn ngày càng thuần thục hơn.

Tê tê...

Ngay lúc Lý Thanh đang điều tức, một âm thanh kỳ dị bỗng vang lên trong hầm mỏ.

Nghe thấy tiếng động này, mắt hấn lập tức sáng lên, không chút do dự lao về phía phát ra âm thanh, động tác nhanh nhẹn như quỷ mị.

Bắt được rồi!

Trong tay hấn là một con Thực Linh rắn mối!

Loài bò sát nhỏ bé này tuy không có khả năng tấn công, nhưng lại là một linh vật hiếm có trong hầm mỏ, sinh trưởng nhờ hấp thu linh khí thiên địa, bên trong không có chút tạp chất nào.

Đừng coi thường kích thước nhỏ bé của nó – toàn thân đều là tinh hoa linh khí, ăn một con là có thể khôi phục lượng lớn linh lực, thậm chí cả sự mỗi mọt của thân thể cũng tiêu tan không ít.

Trên thực tế, suốt bảy ngày qua, Lý Thanh có thể kiên trì khai thác mà không gục ngã, cũng nhờ vào việc bắt được hai con linh thú dạng này.

Bùm!

Hấn vung tay xuất ra một đoàn hỏa diễm, lập tức nướng con rắn mối đến khi chín vàng óng.

Lần đầu tiên nếm thử loại linh vật này, hấn cảm thấy vô cùng khó chịu và ghê tởm. Nhưng sau khi ăn xong, hấn lại lập tức khen không dứt miệng.

Cảm giác khi ăn loại linh vật này rất kỳ lạ, không giống thịt thông thường mà giống như đang nhấm nháp một loại quả hạch giòn tan.

Trên thực tế, động tác nướng chín này hoàn toàn không cần thiết, chỉ là hấn làm để tự an ủi tâm lý.

Bởi vì, đa phần các thợ mỏ lâu năm khi bắt được Thực Linh rắn mỗi đều trực tiếp nuốt sống, căn bản không ai lãng phí linh lực để nướng như hấn.

Cạch!

Nhẹ nhàng nhai vài miếng, hấn đã nuốt trọn con linh vật nhỏ bé.

Ngay lập tức, một luồng linh lực tinh thuần lan tỏa trong cơ thể, lắng đọng vào đan điền, đồng thời thể lực vừa tiêu hao cũng nhanh chóng được bổ sung.

“Vận khí không tệ, tuy không phải quặng giàu, nhưng bắt được ba con Thực Linh rắn mỗi cũng xem như an ủi.”

Lý Thanh thở dài, cảm nhận linh lực trong cơ thể dần dần khôi phục, đồng thời sức mạnh thân thể cũng hồi phục đáng kể. Hấn liền nhắc chiếc cốc chim thô kệch lên, tiếp tục đào bới hầm mỏ, tìm kiếm linh thạch.

Không thể không nói, quyết định nhận nhiệm vụ khai thác linh quặng này thực sự rất chính xác.

Dù bỏ qua những lý do khác, chỉ riêng việc sở hữu thân thể mạnh mẽ vượt xa nhiều tu sĩ Luyện Khí kỳ đã là một ưu thế lớn.

Một Võ Đạo Tông Sư, nếu nói đến điểm đáng tự hào nhất, thì chính là khả năng chịu đựng phi thường!

“Nếu để tên Ninh Viễn biết ta cực khổ tìm kiếm tu tiên giới suốt bao năm, cuối cùng lại chỉ có thể làm một thợ mỏ chôn mình trong hầm tối thế này, chắc chắn hấn sẽ cười ta thối mặt mất!”

Lý Thanh cười khổ, đột nhiên nhớ đến Ninh Viễn – cái tên thích đùa cợt, suốt ngày không đứng đắn kia.

Hắn đường đường là một Võ Đạo Tông Sư đứng trên đỉnh cao nhân gian, hơn nữa còn đang trong độ tuổi hoàng kim của đời người...

Ấy vậy mà, bây giờ lại thành một gã thợ mỏ, ngày ngày đào đá trong hầm sâu.

Nghĩ đến đây, hắn chỉ có thể lắc đầu cười khổ, tiếp tục vung cuốc mà đào, tiếp tục khai quật hy vọng của chính mình.

Chương 309

DTV EBOOK

Nguyên bản, hẳn đáng lẽ phải quan sát toàn bộ giang hồ võ lâm, nơi mà tất cả võ giả thiên hạ đều dựa vào hơi thở của hắn mà sinh tồn.

Vậy mà bây giờ, hắn lại bị giam cầm trong một hầm mỏ tối tăm, ngày ngày đào quặng như một kẻ phu mỏ. Cảnh tượng này quả thực khó mà chấp nhận được!

Ngay lúc Lý Thanh đang mang đầy oán khí, một tiếng keng giòn giã lại vang lên trong bóng tối.

“A! Vận khí không tệ! Lại đào được một khối linh thạch, tổng cộng đã là 93 khối rồi!”

“Không tệ, không tệ! Tiếp tục cố gắng nào!”

Nói rồi, Lý Thanh vui vẻ cầm lấy khối linh thạch vừa đào được, nhẹ nhàng bỏ vào túi trữ vật mà Thiên Hà Tông phát xuống. Khóe môi hắn nhếch lên đầy thỏa mãn.

Thật là thơm!

Cứ như vậy, hắn lại tiếp tục miệt mài đào bới suốt hai ngày không ngủ, cuối cùng cũng đến thời điểm rời khỏi hầm mỏ.

126 khối linh thạch!

Đối với một kẻ chưa từng có kinh nghiệm khai thác, đây tuyệt đối là một con số chấn động!

Thông thường, những người lần đầu tiên xuống mỏ đều rất khó thích ứng với hoàn cảnh tối tăm, ngột ngạt. Thân thể mệt mỏi cùng tinh thần cô lập sẽ nhanh chóng bào mòn ý chí của họ. Đối với nhiều kẻ, mười ngày khai thác không khác gì một màn tra tấn.

Dưới áp lực cả về thể xác lẫn tinh thần, rất nhiều người sau khi đào được một hai khối linh thạch đã nhanh chóng từ bỏ.

Không những thế, Thiên Hà Tông cũng chẳng hề ưu ái người mới, luôn phân bổ họ đến những khu vực mỏ nghèo nàn nhất. Những ai may mắn thì sau mười ngày cũng chỉ đào được hai, ba mươi khối linh thạch đã là khá lắm rồi.

Nhưng Lý Thanh thì khác.

Thể chất của hắn vô cùng cường đại, thậm chí còn có thể sánh ngang với thể tu trung kỳ của Luyện Khí kỳ.

Hắn cũng từng sinh tồn trong Cực Dạ thế giới suốt một khoảng thời gian dài. Mười ngày đào mỏ tối tăm không ánh sáng này, đối với hắn mà nói, căn bản chẳng đáng là gì.

Đặc biệt là khi thu hoạch ngày càng phong phú, sự hưng phấn của hắn cũng như được kích thích đến cực hạn. Suốt chín ngày chín đêm, hắn không hề nghỉ ngơi, chỉ mẫn liệt đào bới, rốt cuộc thu hoạch đến 126 khối linh thạch!

Nhưng khi nhìn lại thành quả của mình, Lý Thanh không khỏi nhíu mày.

“Theo quy định, ta chỉ có thể giữ lại mười hai khối, còn lại hơn một trăm khối đều phải nộp lên...”

Nhìn bàn tay mình đã bị cào rách đến mức máu khô đóng vảy, trong lòng hắn vô cùng không cam tâm.

Đột nhiên, ánh mắt Lý Thanh lóe lên tia sắc bén.

Hắn cắn răng, hít sâu một hơi rồi... nhắm mắt lại!

Chỉ trong chớp mắt, không gian xung quanh như gợn sóng dao động, cả cơ thể hắn như rơi vào một thế giới khác.

Thiên địa vẫn tối đen như mực, nhưng lại băng lãnh vô cùng, so với hầm mỏ còn lạnh lẽo hơn gấp bội.

Cực Dạ thế giới!

Trái tim Lý Thanh đập thình thịch. Nhìn cảnh vật quen thuộc trước mắt, hắn không chút do dự, lấy ra 100 khối linh thạch rồi đặt xuống.

“Quả nhiên, linh khí trong linh thạch đang chậm rãi tiêu tán...” Hắn lầm bầm, nhưng đáy mắt lại không hề có chút tiếc nuối nào.

Bởi vì... tốc độ tiêu tán rất chậm!

“Với mức độ này, ít nhất phải hai, ba tháng linh khí mới hoàn toàn biến mất.”

“Chỉ cần trong mười ngày quay lại mang chúng về, tổn hao sẽ không đáng kể!”

Nghĩ vậy, Lý Thanh liền nhẹ nhàng thở ra. Hắn rời khỏi Cực Dạ thể giới, mang theo 26 khối linh thạch còn lại quay trở lại hầm mỏ.

Sau khi xác định xung quanh không có bất kỳ điều gì bất thường, hắn mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tâm trạng của hắn lúc này vô cùng phấn khích.

“Ra ngoài rồi, ta vẫn có thể kiếm lời thêm hai khối linh thạch! Như vậy, mười ngày làm việc, ta thu về tổng cộng 102 khối linh thạch.”

“Một năm tính ra, ít nhất cũng kiếm được hơn 1.200 khối linh thạch!”

Đối với bất kỳ một tu sĩ Luyện Khí kỳ nào mà nói, sở hữu hơn một ngàn khối linh thạch đã là một gia tài khổng lồ.

Im lặng phát tài!

Lý Thanh cười sảng khoái. Cảm giác lừa được cả tông môn thực sự khiến hắn sảng khoái tột cùng!

Nhưng dù có hưng phấn đến đâu, hắn cũng không còn ý định tiếp tục đào nữa.

Quá mệt!

Dù là Võ Đạo Tông Sư, đào bới suốt chín ngày chín đêm cũng khiến hắn kiệt sức.

Nói xong, Lý Thanh nằm thẳng trên vách đá, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong lúc hắn chìm vào giấc ngủ say, thời hạn mười ngày khai thác linh quặng của Liễu gia cuối cùng cũng kết thúc.

Đang! Đang! Đang!

Những hồi chuông vang lên, đánh thức tất cả thợ mỏ trong hầm.

Nghe thấy âm thanh này, ai nấy đều lập tức dừng tay, nhanh chóng bỏ linh thạch vào túi trữ vật rồi rời khỏi hầm mỏ.

Lý Thanh cũng bị đánh thức.

Hắn hít sâu một hơi, nhanh chóng đứng dậy, bước nhanh về phía lối ra.

Khi ánh sáng mặt trời đầu tiên lọt vào mắt, hắn theo bản năng giơ tay lên che mắt.

Sau mười ngày chìm trong bóng tối, đột nhiên tiếp xúc với ánh sáng mạnh khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chương 310

DTV EBOOK

Dù có là Võ Đạo Tông Sư, hắn cũng không thể tránh khỏi sự choáng váng tạm thời này...

Sau một lúc lâu, khi mắt đã thích ứng với ánh sáng, Lý Thanh mới từ trong hầm mò bước ra.

Bên ngoài, tiếng trò chuyện vang lên khắp nơi. Ngữ khí của các thợ mỏ đủ mọi cung bậc cảm xúc—có người hưng phấn, có kẻ uể oải, cũng có những giọng nói nặng nề vì kiệt sức.

“Ai da, lần này phân đến khu mỏ nghèo nàn quá, chỉ đào được 160 khối linh thạch thôi.”

“Hahaha! Ta trúng mảnh rồi, đào được một khối linh thạch trung phẩm! Mấy năm nay chưa từng gặp chuyện tốt như vậy!”

“Thật mệt mỏi quá đi! Lần này vận khí quá kém, ngay cả một con Thực Linh rắn mối cũng không bắt được.”

Lẳng nghe những cuộc trò chuyện ồn ào xung quanh, cảm nhận bầu trời rực rỡ sau mười ngày chìm trong bóng tối, khoe môi Lý Thanh khẽ nhếch lên.

Im lặng phát tài mới là đạo sinh tồn mà hắn yêu thích.

Không lâu sau, có người chú ý đến hắn.

“Này! Đây chẳng phải là tên người mới mà Chu Lão Đầu mang theo hay sao? Thật không ngờ hắn có thể kiên trì suốt mười ngày, đúng là không dễ dàng gì.”

“Haha! Thủy Sinh, ngươi có muốn cá cược không? Ta cược lần này hắn đào không quá ba mươi khối linh thạch!”

“Biến đi! Ai mà cược với ngươi chứ! Chẳng phải lần đầu ngươi xuống mỏ cũng chỉ đào được tầm đó hay sao?”

Lý Thanh chẳng mấy may quan tâm đến những lời bàn tán hay ánh mắt dò xét xung quanh. Hắn cũng chẳng có ý định khoe

khoang hay gây chú ý.

Im lặng phát đại tài!

Không lâu sau, Chu Lão Đầu từ một khu vực khai thác khác phiêu nhiên xuất hiện.

Thấy vậy, Lý Thanh lập tức nở nụ cười thật thà, bước lên chào hỏi.

“Chu lão tiền bối!”

Chu Đồng liếc nhìn hắn một cái, sau đó hỏi:

“Lần này đào được bao nhiêu linh thạch?”

Lý Thanh giả bộ lúng túng, trả lời với giọng khiêm tốn:

“Không nhiều lắm, chỉ 26 khối thôi.”

Chu Đồng chỉ nhàn nhạt đáp lại:

“Có chút ít.”

Lời này khiến Lý Thanh hơi hồi hộp, nhưng rất nhanh hắn đã ngượng ngùng gãi đầu, cố gắng giải thích:

“Trong khu vực khai thác mà ta được phân đến, linh thạch rất ít, dù có cố gắng đến đâu cũng không đào được bao nhiêu. Hơn nữa, điều kiện trong hầm mỏ cũng quá khắc nghiệt...”

Nghe vậy, Chu Lão Đầu mới bật cười, lắc đầu nói:

“Người còn non nớt lắm, Thiên Hà Tông đâu có ngốc mà phân khu quặng giàu cho người mới? Cứ làm thêm một thời gian, tích lũy kinh nghiệm, đến lúc đó tự nhiên sẽ được điều đến khu vực tốt hơn.”

Sự thật đúng là như vậy. Những người mới như Lý Thanh vốn dĩ không phải là lực lượng khai thác chủ chốt. Cho dù có phân họ đến một khu quặng giàu, nhiều lắm cũng chỉ đào được khoảng 50–60 khối linh thạch trong mười ngày.

Ngược lại, những thợ mỏ dày dạn kinh nghiệm, đặc biệt là tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, mới có thể được phân công vào những khu vực mỏ trù phú.

Như Chu Lão Đầu, nếu được giao khai thác tại một khu vực giàu tài nguyên, trong mười ngày có thể đào đến hơn 300 khối linh thạch cũng không phải chuyện khó.

Dĩ nhiên, với một tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, kiếm hơn 300 khối linh thạch trong một năm chỉ bằng nghề đào mỏ thì đúng là quá ít ỏi.

May mắn thay, thợ mỏ không phải làm việc liên tục. Mỗi tháng, họ chỉ cần khai thác trong mười ngày, thời gian còn lại có thể tận dụng cho những công việc khác.

Vậy nên, nếu so sánh, việc Lý Thanh một hơi kiếm được hơn 100 khối linh thạch hoàn toàn vượt xa tất cả thợ mỏ ở đây.

Dù sao thì, không ai có thể trong mười ngày đào ra 1000 khối linh thạch!

Rất nhanh, Lý Thanh cùng Chu Lão Đầu tiến đến khu vực kiểm kê để nộp linh thạch lên trên.

Nhìn thấy Chu Lão Đầu đổ gần 200 khối linh thạch ra khỏi túi trữ vật, Lý Thanh không khỏi âm thầm kinh hãi.

Không hổ là thợ mỏ kỳ cựu!

Nếu không nhờ Cực Dạ thế giới, hẳn chắc chắn dù có đào mười ngày không ngủ cũng chẳng thể sánh ngang với Chu Lão Đầu.

Đến lượt Lý Thanh, những ánh mắt xung quanh lập tức tập trung vào hắn.

Hắn cố ý lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng, giả bộ lúng túng, sau đó cẩn thận đổ ra 26 khối linh thạch.

Cạch! Cạch! Những viên linh thạch lăn ra ngoài, ngay lập tức làm bùng lên một trận cười vang.

“Hahaha! Ta đoán không sai mà! Hai mươi sáu khối!”

“Haha! Cũng không đến nỗi nào! Ta nhớ trước đây có người lần đầu xuống mỏ chỉ đào được mười một khối, cuối cùng chịu không nổi, bỏ nghề đi làm linh nông luôn!”

“Người mới mà xuống quặng nghèo, có thể đào được 26 khối linh thạch đã là khá lắm rồi!”

Những tiếng cười vang vọng khắp nơi.

Tên đệ tử phụ trách nghiệm thu linh thạch chỉ cười khẽ, sau đó đếm số lượng và ném về phía hắn hai khối linh thạch.

“Cầm lấy đi. Dù sao thì, ít cũng là thịt.”

Bề ngoài, Lý Thanh trông có vẻ xấu hổ. Nhưng bên trong, hấn lại bình thản như nước.

Hắn lặng lẽ cầm lấy phần thưởng của mình, không nói gì, lập tức rời khỏi.

Sau khi vượt qua trận pháp kiểm tra, đảm bảo trên người không có giấu linh thạch, hấn mới được thả ra.

Chương 311

DTV EBOOK

Cưỡi lên linh mã câu, Lý Thanh chỉ muốn nhanh chóng quay về tiểu viện của mình.

Hắn còn có việc quan trọng cần làm—đưa toàn bộ số linh thạch giấu trong Cực Dạ thế giới trở về!

Một lúc lâu sau, khi tất cả thợ mỏ đều đã rời khỏi khu khai thác, Liễu Hải Thiên vung tay ra hiệu.

Ngay lập tức, toàn bộ đoàn người đồng loạt hướng về phía Trường Sinh Cốc mà phóng đi.

Ngựa đạp khói bụi, đi nhanh như gió!

Trở lại Liễu Gia, Lý Thanh nhanh chóng trở về tiểu viện của mình.

Xác nhận “thùng cơm” vẫn bình an vô sự, đang nằm trong ổ, Lý Thanh thở phào nhẹ nhõm. Cảm nhận linh khí thiên địa bốn phía tràn đầy, hắn bỗng có cảm giác như đã cách biệt cả một thế hệ.

Không chần chừ lâu, Lý Thanh lập tức lấy ra 100 khối linh thạch mà hắn đã thu thập được trong thế giới cực dạ.

Cẩn thận kiểm tra từng viên linh thạch một lần, xác nhận rằng mức độ tiêu hao linh khí không đáng kể, hắn liền thu hết vào túi trữ vật.

Một cảm giác yên tâm tràn ngập trong lòng.

“Hiện tại số linh thạch này tuy không nhiều, nhưng nếu tiêu xài hoang phí, e rằng sẽ dễ dàng gây chú ý.”

Sau một hồi trầm tư, Lý Thanh đưa ra quyết định:

“Trước mắt cứ tích trữ đã, chờ đến hội giao dịch vài tháng sau, lúc đó ta sẽ ra tay cẩn thận, đảm bảo không gây quá nhiều sự chú ý.”

“Mặt khác, phường thị của Thiên Hà Tông cũng đáng để ghé qua một chuyến. Nhân dịp này, ta có thể tìm hiểu giá cả thị trường tu tiên, kết giao thêm vài bằng hữu.”

Nói xong, cơn buồn ngủ ập đến như thủy triều.

Chín ngày đào mỏ không ngủ nghỉ, chỉ tranh thủ ngủ một ngày trong hầm mỏ, sau đó lại vội vàng lên đường suốt một ngày rưỡi. Giờ phút này, dù có muốn tu luyện, hắn cũng khó mà tập trung.

Dứt khoát, Lý Thanh nằm xuống ngủ một giấc.

Có “thùng cơm” canh giữ, hắn không cần lo lắng có kẻ đột nhập.

Cứ thế, một ngày một đêm nhanh chóng trôi qua.

Khi Lý Thanh tỉnh lại, đã là giữa trưa ngày thứ ba.

Tinh thần khôi phục tràn đầy, hắn lập tức mang theo một vò rượu Đông Mai, rảo bước đến tiểu viện số 16 để báo phỏng Chu Lão Đầu.

“Chu lão tiên bối, văn bối mang rượu tới cùng uống!”

Lý Thanh cười híp mắt bước vào sân, chỉ thấy Chu Lão Đầu vẫn ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn. Tuy nhiên, lần này, khuôn mặt ông lộ ra nét cười hiền hậu hơn hẳn.

Dù trước đó đã nhận được từ ông những kinh nghiệm và thủ pháp đào khoáng, nhưng Lý Thanh không có ý định ngừng tặng rượu. Bởi lẽ nếu đột nhiên cắt đứt, sẽ quá mức cố tình, lộ rõ sự toan tính.

Dù sao thì đối phương cũng là một tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, tu vi cao hơn hắn một bậc. Nếu chỉ cần dâng tặng chút rượu đã có thể kết giao một tiên bối trong tu tiên giới, vậy thì chẳng có lý do gì để không làm.

Hướng hồ, Chu Đồng sống trong tu tiên giới đã lâu, những gì ông biết chắc chắn nhiều hơn hẳn rất nhiều.

Nhìn vò rượu trong tay Lý Thanh, Chu Đồng bật cười, lắc đầu nói:

“Xem ra tiểu tử ngươi cũng có chút lương tâm, còn không mau rót đầy cho ta!”

Mùi rượu nồng đậm lan tỏa khi lớp niêm phong được mở ra, kéo khoảng cách giữa hai người lại gần thêm một chút.

“Hắc, lần này trở về gấp quá, ta vô tình ngủ một ngày một đêm, chưa kịp mang theo thịt rượu. Mong Chu lão tiên bối đừng trách.”

Vừa nói, Lý Thanh vừa rót đầy chén rượu cho đôi phương.

“Ừm, lần đầu xuống mỏ ai cũng vậy thôi! Lúc trước lão phu cũng chẳng khá hơn ngươi bao nhiêu!” Chu Đồng uống cạn một hơi, rồi trầm giọng nói:

“Nhưng đào khoáng không phải là kế lâu dài đâu. Cái nơi tối tăm không mặt trời ấy, ở lâu sẽ khiến con người trở nên chai sạn.”

“Nếu muốn có một con đường rộng mở hơn, tốt nhất là nên học một chút kỹ nghệ tu tiên. Không cần nói đến đan đạo, khí đạo, trận pháp hay phù chú, chỉ cần học được cách ủ linh tửu hoặc làm linh trù, cũng còn đỡ hơn làm thợ mỏ.”

Lý Thanh trầm mặc, sau đó gật đầu tỏ ý tiếp thu, rồi uống một ngụm rượu.

Nhưng học những thứ đó, quan trọng nhất vẫn là phải có linh thạch.

Dù chỉ là những nghề có địa vị thấp như linh nương sư hay linh trù, thì bí quyết nghề nghiệp của họ cũng đều là thứ tuyệt mật, rất khó tiếp cận.

Tuy nhiên, giống như Chu Đồng đã nói, làm thợ mỏ lâu ngày không chỉ bào mòn thể lực, mà còn làm tiêu hao cả ý chí con người.

Ngày qua ngày đập vỡ đá khoáng, bị mài mòn không chỉ là nham thạch, mà còn cả tâm trí.

Nhiều năm đào khoáng đã khiến lão thợ mỏ này mất đi chí tiến thủ, chỉ còn lại tâm lý “gặp sao hay vậy”, chẳng còn muốn cố gắng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Thanh chợt vang lên hồi chuông cảnh tỉnh—bất luận thế nào, hắn cũng không thể giẫm lên vết xe đổ ấy!

“Chu lão, ta định mua linh mễ từ Kim Xuyên sát vách. Hẳn báo giá một khối linh thạch đổi được sáu cân linh mễ, giá này có hợp lý không?” Lý Thanh chớp mắt hỏi.

Chương 312

DTV EBOOK

Lăn lộn trong tu tiên giới nhiều năm, Chu Đồng đương nhiên hiểu rõ giá cả thị trường.

“Ừm, giá này cũng ổn. Bình thường linh nông bán ra còn rẻ hơn giá của Liễu Gia một chút.” Chu Đồng tùy ý đáp.

Sau đó, Lý Thanh tiếp tục hỏi thêm về giá cả một số vật phẩm trong tu tiên giới mà hắn quan tâm.

Những vật phẩm như túi trữ vật, ngự thú túi, tự thú hoàn, hay một số pháp khí, cùng với giá cả các loại đan dược giúp tu sĩ tăng tiến pháp lực—tất cả đều được Lý Thanh hỏi qua.

Chu Đồng không hề giấu giếm, thoải mái đáp lời, nói hết những gì mình biết.

Điều này giúp Lý Thanh tiết kiệm công sức đi tìm hiểu khắp nơi. Dù vậy, giá cả trong tu tiên giới vốn không cố định, luôn dao động tùy theo tình huống khác nhau.

Những gì Chu Lão nói lần này, cũng chỉ để giúp Lý Thanh có một cái nhìn tổng quát về giá cả mà thôi.

Hai người vừa nói chuyện phiếm, vừa đối đáp, chẳng mấy chốc, vò rượu cũng đã cạn sạch.

“Con đường tu luyện, thực sự là tốn linh thạch khắp mọi nơi a.” Lý Thanh cảm thán, sau đó đứng dậy, ôm quyền nói:

“Chu Lão, vẫn bồi xin cáo từ, không quấy rầy nữa!”

“Ừm.” Chu Đồng đang chìm trong men say, phát tay xem như tiễn khách.

Không lâu sau, tại số 45, khu Bính Tự.

Linh nông Kim Xuyên tươi cười rạng rỡ đứng ở cửa sân, tiễn Lý Thanh sau khi hắn vừa mua mười hai cân linh mẽ.

“Lý huynh đệ đi thông thả nhé! Lần sau nếu cần thêm linh mẽ, cứ đến tìm ta!”

Tiêu hết hai khối linh thạch, Lý Thanh thở dài một hơi, trong lòng thâm nghĩ, cuộc sống của những tu sĩ tăng dưới chót thật sự là gian khổ.

Nếu không phải hắn có khả năng xuyên vào thế giới cực đại, vậy thì dù có vất vả lao động thế nào, nhiều nhất cũng chỉ đủ duy trì nhu cầu tu luyện hằng ngày.

Trở về tiểu viện, lần này hắn không chút do dự, nấu ngay một cân linh mễ mà không hề tiếc rẻ.

“Không trách được Liễu Gia lại coi trọng đám tu sĩ ngoại lai đến làm công như vậy. Thật sự mỗi người bọn họ đều là kho linh thạch di động mà.”

Dạng tu sĩ làm thuê như Lý Thanh, bất kể kiếm được bao nhiêu linh thạch, cuối cùng vẫn sẽ rơi vào túi của Liễu Gia.

Trừ khi có kẻ ngu ngốc đến mức tích trữ toàn bộ linh thạch, không chịu dùng để tăng cường thực lực, chỉ biết cất giấu như chuột hamster.

Nhưng thường thì loại người này cuối cùng cũng sẽ bị kẻ khác cướp sạch.

Có câu: “Hàng xóm trữ lương, ta trữ thương; hàng xóm chính là kho lương của ta.”

Mà Lý Thanh, đương nhiên không muốn trở thành kho lương của kẻ khác!

“Nếu muốn làm việc tốt, nhất định phải có công cụ tốt. Cây Khoáng Hạo mà Thiên Hà Tông cấp cho quá đơn sơ, dù chỉ là pháp khí kém phẩm, nhưng vẫn thua xa thứ mà ta có thể tự tay luyện chế.”

Hắn cũng không lo việc này sẽ khiến bản thân bại lộ rằng mình sở hữu truyền thừa luyện khí. Dù sao, không ít thợ mỏ cũng tự trang bị cho mình một thanh Khoáng Hạo riêng. Hơn nữa, Liễu Gia vẫn luôn buôn bán những loại pháp khí như thế.

Chỉ cần trước khi vào mỏ, giấu kỹ trong quần áo, tránh để những thợ mỏ khác nhìn thấy là được.

Về phần kiểm tra của đệ tử Thiên Hà Tông, Lý Thanh cảm thấy đám đệ tử đại tông môn kia chắc chắn sẽ không để tâm

đến một thợ mỏ nhỏ bé như hấn có mang theo Khoáng Hạo mới hay không.

Nghĩ đến đây, hấn lập tức hành động.

Khai lò, luyện khí!

Oanh!

Dưới sự điều động của linh lực tinh thuần trong cơ thể, một đoàn liệt hỏa bùng lên, khiến lò rèn nhanh chóng nóng rực.

Dung luyện, rèn, đúc hình—tất cả diễn ra liền mạch.

Bộ phận lưỡi cuốc được hấn rèn từ bách luyện tinh thiết, trải qua vô số lần tôi luyện bằng Vô Song Chùy, trong khi phần thân cuốc lại được chế tạo từ sừng hươu vương.

Hai phần kết hợp, tạo thành một cây Khoáng Hạo hoàn toàn mới, vừa vận tay cầm, cảm giác chắc chắn hơn hấn so với cây kém phẩm Khoáng Hạo mà Thiên Hà Tông cung cấp.

“Giờ thì đến bước Thối Linh. Không biết loại sừng hươu bình thường này, Thối Linh có khó không đây?”

Lý Thanh lẩm bẩm, rồi nâng cây Khoáng Hạo trong tay, từ từ truyền linh lực tinh thuần vào bên trong.

Có kinh nghiệm Thối Linh trước đó, lần này hấn thực hiện thuận lợi hơn rất nhiều.

Dù chất liệu sừng hươu có sự khác biệt lớn so với bách luyện tinh thiết, nhưng dưới sự cẩn thận điều chỉnh của Lý Thanh, linh tính từ từ được dẫn dắt ra.

Quá trình Thối Linh diễn ra vô cùng suôn sẻ, chỉ cần thử hai lần là đã thành công.

“Nếu muốn cây cuốc này khai sơn phá thạch tốt hơn, vậy thì tốt nhất phải khắc Kim thuộc tính linh văn, để phần lưỡi cuốc phát huy được tối đa độ sắc bén.”

Lý Thanh nhớ lại kiểu dáng linh văn trên cây Khoáng Hạo của Thiên Hà Tông, sau đó kết hợp với những linh văn trong truyền thừa luyện khí mà hấn sở hữu.

Rất nhanh, hấn đã xác định được loại linh văn cần khắc.

Những tia linh lực tinh thuần từ đầu ngón tay hắt bắn ra,
nhanh chóng chảy vào bề mặt Khoáng Hạo.

Chương 313

DTV EBOOK

Dưới sự điều khiển của hắn, một trận pháp khắc họa cực kỳ sắc bén dần hiện lên trên thân cuộc.

Xèo!

Chỉ trong chốc lát, linh văn vừa khắc xong liền tiêu tán, những nét khắc trên Khoáng Hạo cũng theo đó mà biến mất.

Thất bại!

“Cách khắc họa Kim thuộc tính linh văn lần này hơi vội vàng một chút. Nếu đặt ở bước cuối cùng, e rằng rất khó ngưng tụ thành một thể hoàn chỉnh.”

“Nếu dùng Cán Kim Văn kết hợp với Tồn Kim Văn, có lẽ sẽ tốt hơn.”

Lý Thanh không hề nản lòng, ngược lại, hắn kiên nhẫn tổng kết kinh nghiệm từ lần thất bại này.

Kim thuộc tính linh văn quan trọng nhất là sự cứng rắn và sắc bén. Muốn dung hòa cả hai đặc tính này, đòi hỏi Luyện Khí Sư phải có thủ pháp cực kỳ tinh tế.

Cứ thế, hắn tiếp tục thử nghiệm, lần lượt khắc linh văn, và cũng liên tục thất bại.

Nhưng trong quá trình này, sự hiểu biết của hắn về minh văn ngày càng rõ ràng hơn, đồng thời dần dần sinh ra một chút lĩnh ngộ.

Hắn cứ kiên trì lặp lại việc rèn luyện, mãi cho đến khi bình minh ngày hôm sau ló dạng.

Trong suốt quá trình đó, thanh Khoáng Hạo này đã được Thối Linh đến bốn lần. Có thể tưởng tượng được Lý Thanh đã khắc linh văn bao nhiêu lần trong khoảng thời gian ấy.

Mãi đến khi đầu ngón tay hắn trở nên đỏ rực, một thanh pháp khí Khoáng Hạo hoàn toàn mới cuối cùng cũng ra lò!

“Liên gọi là Sao Ban Đêm Hạo đi. Trong hầm mỏ tối tăm không ánh mặt trời, người chính là chút tinh quang duy nhất giữa màn đêm đen kịt.”

Ngay khi lời nói rơi xuống, Lý Thanh chính thức đặt tên cho pháp khí của mình. Cùng lúc đó, một thông báo cũng xuất hiện trong đầu hắn:

【Thành công rèn đúc kém phẩm pháp khí: Sao Ban Đêm Hạo, ban thưởng thọ nguyên sáu năm!】

Nhìn dòng thông báo hiện ra trước mắt, khóe miệng Lý Thanh khẽ cong lên.

Hắn chậm rãi siết chặt Sao Ban Đêm Hạo, rót vào một tia linh lực.

Ông!

Một tầng kim quang chói mắt lập tức bùng lên từ lưỡi cuốc, khí tức sắc bén tỏa ra, vượt xa bất kỳ loại thần binh phàm tục nào.

“Không tệ! Ngoài Xích Ảnh Dù, cuối cùng ta cũng có thêm một pháp khí có thể dùng để công kích!”

Nói đoạn, Lý Thanh vung tay huy động Khoáng Hạo vài lần, từng đạo kim quang lóe lên giữa không trung rồi nhanh chóng biến mất, tỏa ra khí thế bất phàm.

Giờ đây, hắn đã tự tay rèn đúc thành công hai kiện kém phẩm pháp khí, chính thức sở hữu năng lực chế tạo pháp khí sơ cấp!

“Đã đến lúc tìm thời gian rèn lại Vô Song Chùy một lần.”

Vô Song Chùy vốn được chế tạo từ Mặc Kim, loại tài liệu cực kỳ quý giá. Lý Thanh luôn chần chừ chưa thử rèn lại, chính vì lo ngại rằng nếu mình vẫn khắc thất bại, sẽ làm tổn hại linh tính của Mặc Kim.

Nếu thất bại quá nhiều lần, Mặc Kim cũng sẽ trở nên vô dụng.

Đây cũng chính là lý do vì sao luyện khí luôn có xác suất thành công, không phải muốn là có thể thành công ngay lập tức.

Thời gian trôi qua từng ngày, chớp mắt đã nửa năm.

Tựa như trong nháy mắt, Lý Thanh đã đến Đương Linh mộ
quặng của Liễu Gia được nửa năm.

Nhờ vào việc tự tay rèn cuộc chim, cộng thêm mỗi lần xuống
mỏ đều đào bới đến mức liễu mạng, hiện tại số linh thạch mà
hắn tích góp được đã đạt đến một con số khiến người khác
phải kinh ngạc.

Thiên Hà Tông – Mỏ linh thạch.

Trở lại mật đạo trong Liễu Gia, toàn thân phủ đầy bụi đất, bộ
dạng vô cùng tiêu tụy, Lý Thanh xoay người lên ngựa.

“Lợi hại thật đấy, Lý huynh đệ! Mới nửa năm mà đã có thể
nộp lên bảy mươi khối linh thạch sao?”

Trên lưng một con ngựa bên cạnh, một tu sĩ tán dương nhìn
hắn, giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc.

Cưỡi ngựa, Lý Thanh lộ ra vẻ chất phác, có chút xấu hổ cười
cười đáp:

“Đâu có đâu có! Cũng nhờ Chu lão tiên bối dốc lòng chỉ dạy,
nếu không ta chắc chắn không thể tiến bộ nhanh đến vậy!”

Đúng vậy, vừa rồi Lý Thanh đã nộp lên bảy mươi khối linh
thạch, hơn nữa đây còn là số linh thạch khai thác được từ khu
mỏ nghèo.

Với một người mới trở thành linh quáng công chỉ vồn vẹn nửa
năm, đây tuyệt đối là một thành tích đáng nể.

“Haha! Người quá khiêm tốn rồi! Xem chừng tháng sau, chắc
không cần phải làm việc trong khu mỏ nghèo nữa đâu!” Một
thợ mỏ khác cười nói.

Ở chung nửa năm, Lý Thanh cũng dần hiểu rõ tính cách của
đám nhân viên tạp vụ trong mỏ. Phần lớn bọn họ đều khá dễ
gần, chỉ là vì công việc vất vả, tinh thần đôi khi có chút thất
thường.

Nghĩ cũng phải, nếu không có dây thần kinh vững vàng thì
chẳng ai chịu nổi cảnh làm việc suốt ngày dưới hầm tối tăm,
không thấy ánh mặt trời.

Nghe vậy, Lý Thanh không phản bác, chỉ mỉm cười đơn giản.

Mặc dù cùng làm trong một mỏ linh thạch, nhưng thực ra vị trí khai thác lại có sự phân chia giàu nghèo rõ rệt.

Về cơ bản, có thể chia thành ba khu vực:

Khu mỏ nghèo,

Khu mỏ sản lượng trung bình,

Và khu mỏ giàu.

Chương 314

DTV EBOOK

Mỗi người khi vào mỏ khai thác đều nhận một khối lệnh bài chuyên dụng, trên đó ghi chép số lượng linh thạch họ khai thác được mỗi tháng.

Đệ tử Thiên Hà Tông sẽ căn cứ vào thành tích cùng kinh nghiệm của từng thợ mỏ để phân phối vị trí khai thác tương ứng.

Lúc trước, Lý Thanh chỉ là người mới, nên suốt mấy tháng đầu đều bị xếp vào khu mỏ nghèo.

Hầu hết thợ mỏ làm việc ở khu sản lượng trung bình, còn những người già dặn như Chu Đồng thì hầu như đều được phân vào khu mỏ giàu, thu hoạch rất khả quan.

Lần này, Lý Thanh nộp liền bảy mươi khối linh thạch, thật ra trong lòng cũng không quá cam tâm, nhưng nghĩ đến việc có thể được thăng cấp lên khu mỏ phong phú hơn, hắn đành nhẫn nhịn mà đưa ra quyết định này.

Tiến bộ của hắn rất nhanh, nhưng vẫn trong phạm vi hợp lý. Dù sao, hắn có thể viện lý do rằng Chu lão tiên bối có phương pháp dạy dỗ đặc biệt, ai cũng có thể hiểu được điều đó.

Cưỡi trên lưng ngựa, cảm nhận cơn gió nhẹ lướt qua, tâm trạng Lý Thanh cũng thoải mái hơn đôi chút.

Xung quanh, đám thợ mỏ cũng bắt đầu rôm rả trò chuyện:

“Áy, hình như mấy ngày nữa là tới hội giao dịch rồi, các người định mua gì không?”

“Còn mua gì nữa? Ta tích góp linh thạch hai năm nay chỉ mong đổi được một viên Thanh Khí Đan!”

“Lão Phương à, nhiều linh thạch thế sao không thử vào phường thị của Thiên Hà Tông tiêu khiển một chút? Linh Phương Lâu ấy, nghe nói tiên tử ở đó, một người lại quyến rũ hơn một người ~”

“Hahaha!”

Nghe đến ba chữ “Linh Phượng Lâu”, không ít thợ mỏ lộ ra nụ cười gian manh, ánh mắt đầy ẩn ý.

Lý Thanh tất nhiên cũng biết nơi đó là đâu – một chốn phong hoa tuyết nguyệt trong tu tiên giới. Nữ tu trong đó không chỉ dung mạo xinh đẹp mà còn vô cùng mê người.

Có điều, chi phí ở Linh Phượng Lâu không hề rẻ, đặc biệt là đối với đám thợ mỏ lao động chân tay này, quả thực không dễ dàng gì.

Sau mười ngày vất vả khai thác, giờ đây ai nấy đều mang theo linh thạch bội thu, trên mặt tràn ngập nét vui vẻ, thỏa mãn.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng quát chói tai đột nhiên vang lên từ phía trước:

“Dừng lại!”

Chỉ thấy phía trước, Liễu Hải Thiên vận dụng linh lực bản thân, quát lớn một tiếng, ra lệnh tất cả tu sĩ cưỡi ngựa lập tức dừng lại. Cùng lúc đó, ánh mắt hắn cảnh giác nhìn về phía rừng rậm ven sơn đạo.

Thanh âm này vừa vang lên, tất cả mọi người đều giật mình, đứng ngơ ngác, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt Lý Thanh cũng lập tức trở nên nghiêm trọng. Hắn thầm nghĩ—đã có chuyện ngoài ý muốn gì sao? Vì có gì mà đột nhiên phải dừng lại ngay đoạn đường này?

Nghĩ tới đây, hắn theo bản năng giật cương, lùi ngựa về phía sau mấy bước, có chút xích lại gần đám người phía hậu phương.

Chỉ cần tình huống có gì bất ổn, hắn sẽ lập tức quay đầu ngựa chạy thẳng về phía mỏ linh thạch.

Hắn đã suy tính kỹ—nơi đó có đệ tử Thiên Hà Tông canh giữ, lại thêm các tu sĩ của các gia tộc tu tiên khác cũng sắp đến. Nếu thật sự có cướp tu sĩ chặn đường, nơi đó chắc chắn là nơi an toàn nhất.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn phải chạy về kịp.

May mắn thay, ngay giây tiếp theo, một giọng nói vang dội bất ngờ truyền tới, xua tan bầu không khí căng thẳng:

“Hahaha, Hải Thiên thúc, đã lâu không gặp!”

Cùng với thanh âm đó, một thân ảnh trẻ tuổi bay ra từ rừng rậm, chân đạp trên pháp khí là một cây trường thương.

Trên người hắn mặc y phục đệ tử Thiên Hà Tông, toàn thân toát ra linh lực mạnh mẽ, khí tức không hề thua kém Liễu Hải Thiên.

Nhìn thấy người này, sắc mặt Liễu Hải Thiên lập tức giãn ra, sau đó vui mừng nói:

“Liễu Bạch Thu! Thì ra là tiểu tử nhà ngươi! Giỏi lắm, vậy mà đã đạt đến Luyện Khí tầng bảy rồi sao? Rất tốt, rất tốt!”

Người đến chính là một đệ tử dòng chính của Liễu Gia, hơn nữa còn là nhân vật vô cùng được gia tộc xem trọng. Chỉ cần nhìn bộ y phục trên người hắn cũng có thể nhận ra điều đó.

Dù cho Liễu Gia có quan hệ sâu sắc với Thiên Hà Tông đi chăng nữa, cũng không thể tùy tiện đưa tộc nhân vào tông môn mà không có tài năng vượt trội.

Mà Liễu Bạch Thu lại chính là một người như vậy—tuổi trẻ, anh tuấn, khí chất bất phàm, quan trọng hơn là ở độ tuổi này đã bước vào Luyện Khí hậu kỳ. Tư chất của hắn có thể nói là hiếm có khó tìm.

“Hahaha, Hải Thiên thúc, chẳng phải sắp tới là tộc tế sao? Ta vừa khéo nhận một nhiệm vụ hái thuốc của tông môn, nhân tiện trở về thăm nhà một chút.” Liễu Bạch Thu cười nói đầy thoải mái.

Liễu Hải Thiên nghe vậy, làm bộ nghiêm khắc khiển trách:

“Tộc tế chỉ là chuyện nhỏ, tuyệt đối không được lơ là nhiệm vụ của tông môn! Gia tộc đã gửi gắm ngươi vào Thượng Tông, đây chính là cơ hội tốt nhất để ngươi toàn tâm tu luyện. Nhớ kỹ, tương lai nhất định phải bước vào Trúc Cơ cảnh!”

Chương 315

DTV EBOOK

Đối với những lời này, hiển nhiên Liễu Bạch Thư chẳng hề bận tâm, hần vẫn cười hì hì: “Biết rồi, biết rồi!”

“À đúng rồi, trong tông môn, Hàn Nguyệt thế nào?” Liễu Hải Thiên chợt quan tâm hỏi.

“Hàn Nguyệt tỷ so với ta còn lợi hại hơn nhiều! Nàng đã đạt đến Luyện Khí tầng chín rồi! Dạo gần đây nàng đang dốc sức tích góp công hiến tông môn, chuẩn bị cho Trúc Cơ.”

“Bất quá, Hàn Nguyệt tỷ cũng dự định trở về một chuyến trước ngày tộc tế. Hải Thiên thúc thấy thế nào?”

Nghe đến đây, thần sắc của Liễu Hải Thiên thoáng thay đổi, dường như bị tin tức Liễu Hàn Nguyệt đạt đến Luyện Khí tầng chín làm chấn động.

“Nên như vậy! Nên như vậy! Hàn Nguyệt sắp Trúc Cơ rồi, trở về gia tộc tìm kiếm một chút trợ giúp cũng là lẽ tất nhiên!”

Nghe vậy, ánh mắt Liễu Bạch Thư khẽ lóe lên, sau đó cười nói:

“Tốt lắm, Hải Thiên thúc! Vậy ta không làm phiền nữa, ta đi trước đây!”

“Tốt! Đi đường cẩn thận!” Liễu Hải Thiên gật đầu, sau đó tiếp tục dẫn theo đám thợ mỏ linh quang, gia tăng tốc độ hướng về gia tộc.

Trải qua sự kiện vừa rồi, cảm xúc của đám linh quang công rõ ràng có chút sa sút.

Cuộc đối thoại giữa Liễu Hải Thiên và Liễu Bạch Thư hiển nhiên đã lọt vào tai bọn họ.

Lại là một kẻ đạt đến Luyện Khí hậu kỳ...

Lại là một người đang chuẩn bị đột phá Trúc Cơ...

Những từ này, đối với bọn họ mà nói, chẳng khác gì một đòn giáng mạnh mẽ.

Thân là linh quang công, phần lớn bọn họ đều chỉ là những kẻ tu hành hạ tầng. Đường tiên đạo đối với họ mà nói gần như đã định sẵn—khó mà có cơ hội thay đổi số phận.

Chưa nói đến Trúc Cơ kỳ, thực tế là ngay cả Luyện Khí hậu kỳ, rất nhiều người trong số họ cũng không thể chạm tới.

So với những thiên kiêu trẻ tuổi của Thiên Hà Tông, bọn họ thực sự cách nhau quá xa. Dù là tư chất, tuổi tác hay tu vi, tất cả đều không cùng đẳng cấp.

Nhưng trong đám đông đó, chỉ có một người là ngoại lệ.

Ánh mắt Lý Thanh bỗng nhiên lóe lên một tia kiên định, rồi nhanh chóng ẩn giấu đi.

Dù xuất thân thấp kém thì đã sao?

Hắn tin rằng con đường của mình tuyệt đối không dừng lại ở nơi này!

Giờ khắc này, trái ngược với đám nhân viên tạp vụ đang chán nản, trong lòng Lý Thanh ngược lại càng thêm kiên định với đại đạo mà hắn theo đuổi.

Trên đường trở về Liễu gia, Lý Thanh cười ngửa bên cạnh Chu Lão Đầu, ánh mắt vô tình hay hữu ý liếc nhìn hắn một chút.

“Người có thể gia nhập Thiên Hà Tông đều là thiên kiêu có tư chất phi phàm, chúng ta cũng không cần so đo với bọn họ. Chỉ cần an tâm sống tốt cuộc đời mình là đủ rồi.”

Uống chung với nhau vài chung rượu Tiểu Bán Niên, Chu Đồng đã coi người thanh niên thật thà này như hậu bối mà đối đãi.

Giờ đây, hắn nói những lời này, chỉ hy vọng Lý Thanh không bị đả kích, có thể trấn an phần nào tâm trạng của y.

Tuy nhiên, xuất thân từ giang hồ thế tục, từng bước từng bước chật vật đi lên, Lý Thanh sao có thể vì vài câu nói mà nản chí? Ngược lại, đạo tâm của hắn càng thêm kiên định hơn.

“Ta hiểu rồi, đa tạ Chu lão đã chỉ điểm.” Lý Thanh cười, trong mắt mang theo sự cảm kích.

Chu Lão Đầu vung roi thúc ngựa, chậm rãi nói:

“Điều kiện gia nhập tông môn vô cùng khắc nghiệt, tán tu như ta muốn đạt được càng khó hơn.”

Lời này vừa thốt ra, không ít thợ mỏ linh khoáng đều xôn xao.

“Đúng vậy, 20 tuổi mà chưa đạt Luyện Khí tầng sáu thì coi như khỏi nghĩ đến!”

“Hắc hắc, nói thì nói vậy, nhưng nếu người có thiên linh căn, dù 30 tuổi mới bắt đầu tu luyện, ta cam đoan Tiên Đạo tông môn cũng sẽ phá lệ thu nhận!”

Ba chữ thiên linh căn vừa thốt ra, ánh mắt vô số người lập tức sáng rực lên.

Nếu như nói có linh căn đã là một trong vạn người, thì thiên linh căn lại càng hiếm hoi hơn.

Loại thiên tài tu đạo này không thể dùng số lượng để cân nhắc, mà phải lấy thời gian để đo lường. Cứ trăm năm mới xuất hiện một kẻ!

Những người sở hữu thiên linh căn hầu như không gặp bình cảnh, có thể trực tiếp tu luyện đến Kết Đan kỳ, đích thực là thiên chi kiêu tử.

Tất nhiên, đó chỉ là một trong nhiều cách gia nhập tông môn.

Ngoài ra, những tu tiên thể gia như Liễu gia, có quan hệ mật thiết với Thiên Hà Tông, cũng có thể tiến cử đệ tử trong tộc vào tông môn.

“Cũng chưa hẳn! Nghe đồn, những đại tông môn khi mới sáng lập đã từng nhận được nhiều ân tình, sau khi phát triển liên ban xuống Thăng Tiên Lệnh như một sự hồi báo.”

“Hừ! Thăng Tiên Lệnh ư? Cái vật kia quá mức mơ hồ, không biết bao nhiêu năm rồi chưa có ai dùng nó để gia nhập tông môn.”

“Đúng đó! Nhưng chỉ cần có linh căn, bất kể tư chất ra sao, chỉ cần có một tấm Thăng Tiên Lệnh, là có thể trở thành đệ tử

chính thức, thậm chí còn được ban thưởng một viên Trúc Cơ Đan!”

Chương 316

DTV EBOOK

Lời này lập tức khơi dậy sự hứng thú của đám thợ mỏ, ai nấy đều bàn tán sôi nổi, kể ra đủ loại dị văn trong tu tiên giới.

Lý Thanh nghe xong, trong lòng không khỏi chấn động.

Trúc Cơ Đan!

Loại đan dược này có thể gia tăng tỷ lệ Trúc Cơ, hơn nữa dù thất bại cũng có thể bảo vệ tâm mạch, giữ lại tính mạng.

Với những tán tu có tư chất kém, cả đời chỉ có thể dừng chân ở Luyện Khí kỳ, thì một viên Trúc Cơ Đan chẳng khác nào thần dược!

Suốt quãng đường, Lý Thanh vẫn luôn trầm mặc lắng nghe, nhưng trong lòng hắn đã dậy lên từng đợt sóng lớn.

Thăng Tiên Lệnh!

Ba chữ này hắn âm thầm khắc sâu vào tâm khảm, trên mặt vẫn duy trì vẻ thờ ơ như thể không nghe thấy gì.

Chỉ là, bàn tay nắm chặt dây cương bất giác siết lại thêm vài phần...

Sau khi trở về Liễu gia, Lý Thanh không chậm trễ mà quay ngay về tiểu viện của mình.

Hắn biết, nửa năm một lần, những tán tu trong khu vực này sẽ tự phát tổ chức một hội giao dịch nhỏ.

Đối với một cơ hội như vậy, dĩ nhiên hắn sẽ không bỏ qua!

Trước tiên, hắn bắt đầu lục lọi, kiểm kê lại tài sản của mình.

“Nửa khối thiên ngoại vẫn thạch to bằng đầu người, hai khối mực kim... Đây đều là linh tài từng giúp người ta luyện khí trong thế tục, không thể tùy tiện đem bán.”

“Một tấm da yêu hùng nhất giai sơ kỳ cùng mười cái móng vuốt sắc bén. Da thì có thể bán, nhưng vuốt thì giữ lại, biết đâu

có thể dùng để luyện khí!”

“Thỏ Nguyên Hộ Tâm Giáp, Cuốc Sắt Sao Đêm, đều là pháp khí phẩm chất kém... Không được! Ta tuyệt đối không thể để lộ việc mình biết luyện khí, vậy nên không thể bán pháp khí, dù chỉ là đồ kém phẩm!”

“Trong tu tiên giới, kỹ nghệ truyền thừa còn trân quý hơn ta tưởng nhiều. Nếu để lộ, có khả năng sẽ bị các tán tu khác dòm ngó... Nếu muốn bán, tốt nhất phải đợi đến khi có cơ hội vào phường thị chính quy của Thiên Hà Tông.”

Ánh mắt Lý Thanh lóe lên suy tư, cuối cùng, hắn tạm thời gác lại ý định bán pháp khí.

Còn lại chính là mấy quyền công pháp trong ngọc giản, nhưng đều chỉ là những công pháp cơ bản dành cho Luyện Khí kỳ, không đáng bao nhiêu linh thạch.

Lý Thanh lắc đầu, nhận ra bản thân thực sự chẳng có bao nhiêu thứ có thể đem đi giao dịch.

May mắn thay, hắn cũng không đến mức quá thiếu linh thạch.

Nghĩ tới đây, Lý Thanh nở nụ cười.

Suốt nửa năm đào mỏ, thông qua Cục Dạ Thế Giới để cất giữ linh thạch, hiện tại trong tay hắn đã tích góp được 673 khối linh thạch!

Với bất kỳ ai đang làm công việc trong Liễu Gia, số lượng linh thạch này đều là một con số kinh người!

Chỉ đáng tiếc, nửa năm qua hắn chỉ làm việc trong khu mỏ cần cỏi, chưa từng đào được bất kỳ linh tài đặc biệt nào, cũng không có cơ duyên chạm vào linh thạch trung phẩm.

Dù vậy, thu hoạch này cũng đã khiến hắn hài lòng.

Loại cảm giác giống như sâu một gặm nhấm đại tông môn, khiến hắn cực kỳ thỏa mãn!

Ánh mắt quét qua đồng linh thạch, Lý Thanh lại đưa mắt nhìn về một tấm lệnh bài vẫn luôn được hắn cất giữ dưới đáy rương.

Tấm lệnh bài này làm từ bạch ngọc, cầm trong tay lạnh buốt nhưng lại ôn nhuận dễ chịu.

Hai mặt lần lượt khắc hai chữ: “Lăng” và “Vân”.

Nhìn thấy hai chữ này, Lý Thanh khẽ nhú mày, trầm tư suy nghĩ.

“Ân Phong Quốc có tu tiên đại tông là Thiên Hà Tông, sát vách Lương Quốc có Thượng Thanh Tông, còn thảo nguyên bên kia là một bộ tộc Thánh Điện...”

Nhưng ta chưa từng nghe qua thế lực nào có tên Lăng Vân Tông.”

Hắn thở dài một hơi, rồi lại cất lệnh bài vào hộp, quyết định trong thời gian tới sẽ âm thầm dò hỏi thêm.

Tạm gác chuyện đó sang một bên, Lý Thanh tập trung vào hội giao dịch sắp tới.

Có trong tay hơn sáu trăm khối linh thạch, chắc chắn phải tiêu xài, nhưng không thể vung tay quá trán!

Dù sao hắn cũng chỉ là một người mới bước chân vào tu tiên giới vốn vẹn nửa năm, nếu tiêu tiền quá mức phô trương, chắc chắn sẽ khiến kẻ khác nghi ngờ.

Điểm này, Lý Thanh hiểu rất rõ.

Bởi vậy, suốt nửa năm qua, hắn tại Liễu Gia luôn giữ kín tài phú của mình, chỉ thỉnh thoảng dùng linh thạch mua linh mễ từ chỗ Kim Xuyên, tuyệt đối không lộ ra bất kỳ điều gì đáng ngờ.

Người ngoài nhìn vào, tất cả đều rất hợp lý.

“Hội giao dịch lần này khác với trước đây. Ba khu vực tán tu đều tụ họp lại một chỗ, trong đám đông như vậy, cơ bản sẽ không có ai chú ý đến ta.”

“Nhưng cũng không thể chủ quan. Trước tiên cứ bày quầy bán hàng, đem da yêu hùng giao dịch trước, sau đó mới dùng thân phận cá nhân để mua sắm vật phẩm cần thiết. Nếu cần thiết, có thể đổi sang vài thân phận khác để tránh bị người khác nghi ngờ.”

Lý Thanh khẽ lẩm bầm, trong đầu nhanh chóng tính toán đôi sách.

Để nâng cao hiệu suất, hắn bắt đầu liệt kê những món đồ cần mua.

“Đầu tiên là đan dược cho yêu thú, nhất định phải mua một ít
Tự Thú Hoàn và Nuôi Thú Đan.”

Chương 317

DTV EBOOK

“Ngoài ra, cũng có thể nhân cơ hội này thu mua linh ngư – đặc sản trân quý của Liễu Gia, giá trị còn cao hơn linh mễ không ít.”

“Ngư thú túi cũng phải mua một cái! Cưỡi con ngựa ngọc này đi lại quá mức phô trương rồi.”

“Còn có túi trữ vật, nếu may mắn gặp được người bán thì phải kiếm một cái không gian lớn một chút.”

Nghĩ tới đây, Lý Thanh bỗng cảm thấy đau đầu.

Nếu không nhờ có Cực Dạ Thế Giới tích trữ linh thạch suốt nửa năm qua, lần này hẳn e rằng sẽ buồn rầu đến mức phải bán luôn vài món pháp khí tự luyện chế.

“Nghe nói trong hội giao dịch còn có đan dược tăng tiến Luyện Khí kỳ, thứ này cũng không thể bỏ qua!”

“Khoan đã, nghe nói lần này có kẻ bán linh tửu, nhất định phải mua hai vò nếm thử!”

Đột nhiên, hắn rùng mình.

“Tê! Hơn sáu trăm khối linh thạch này có đủ dùng hay không đây?!”

Hắn không khỏi hét lên một tiếng, cảm thấy chính mình sắp biến thành một kẻ phá sản!

Sau khi nuốt một chén lớn Linh Mễ, Lý Thanh lập tức ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhanh chóng chìm vào trạng thái tu luyện.

Hỏa Nguyên Công vận chuyển liên tục, từng vòng tiểu chu thiên hợp lại thành đại chu thiên, linh lực ẩn chứa trong Linh Mễ nhanh chóng được chuyển hóa thành pháp lực tinh thuần.

Trong quá trình đó, thiên địa linh khí nồng đậm xung quanh cũng theo hơi thở của hắn mà bị hấp thu vào cơ thể.

Cứ như vậy kiên trì tu luyện suốt nửa năm, hiệu quả mang lại cực kỳ rõ rệt.

Thời gian trôi qua thật lâu, Lý Thanh cảm nhận linh lực trong cơ thể đã tích tụ đủ nửa năm, cuối cùng cũng đột phá!

Luyện Khí tầng ba!

Luyện Khí sơ kỳ đỉnh phong! Tiến thêm một bước nữa chính là Luyện Khí trung kỳ. Mỗi một lần đột phá tiểu cảnh giới đều không dễ dàng, cần không ngừng tôi luyện và tích lũy.

Đợi đến khi khí tức trong cơ thể dần ổn định, Lý Thanh mở mắt, thở dài một hơi.

“Hô!”

“Đột phá lên Luyện Khí tầng ba ngay trước hội giao dịch, xem như không tệ.”

Đối với kết quả này, hắn vô cùng hài lòng. Nhờ vào Linh Mễ cùng linh khí dồi dào của linh mạch chi địa, tốc độ tu luyện của hắn nhanh hơn nhiều so với ở bên ngoài.

Tất nhiên, nếu so với những thiên tài có tư chất xuất chúng, tốc độ này chẳng đáng để nhắc tới.

“Nên chuẩn bị một chút cho hội giao dịch. Dù còn ba ngày nữa, nhưng có sự chuẩn bị trước vẫn tốt hơn.”

Nói xong, Lý Thanh bắt đầu sửa soạn y phục.

Hắn có rất nhiều thứ cần mua, nên phải cải trang thành các thân phận khác nhau, chia ra nhiều lần để thu thập đồ vật cần thiết. Đây là biện pháp an toàn vô cùng cần thiết.

May mắn thay, tu vi võ đạo của hắn cũng không tệ, đã đạt đến cấp độ Hóa Kinh Tông Sư, có thể hoàn toàn khống chế khí huyết trong cơ thể và dễ dàng thay đổi khí chất bản thân.

Kết hợp thêm những yếu tố này, hắn lại tỉ mỉ chuẩn bị một vài bộ quần áo khác nhau, hoàn mỹ hóa thân thành nhiều thân phận khác nhau.

Ví dụ như một tu sĩ trung niên chán chường, hoặc một linh nông cần mẫn khổ cực.

“Đáng tiếc, kiểu cải trang này không thể giả làm một tu sĩ trưởng thành quá mức, nếu không sẽ dễ bị nhìn thấu.”

“Sớm biết vậy, lúc còn trong thế tục giang hồ nên thu thập vài bộ thuật dịch dung hoặc Súc Cốt Công, mấy loại võ học đặc thù này đúng là hữu dụng.”

Lý Thanh cảm thán một câu, nhưng rất nhanh, trong lòng liền tràn đầy mong chờ đối với hội giao dịch ngày mai.

Ngày hôm sau, khu vực tán tu do Liễu Gia quản lý rốt cuộc trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Ba khu vực Giáp, Ất, Bính, nơi cư trú của tán tu, đều đồng loạt tụ họp, bắt đầu trao đổi, mua bán những vật phẩm cần thiết.

Cảnh tượng ồn ào huyên náo này khiến Lý Thanh không khỏi kinh ngạc. Số lượng tán tu trong ba khu vực này còn đông hơn cả dự đoán của hắn.

Nhìn khung cảnh nhộn nhịp chẳng khác nào một khu chợ thế tục, Lý Thanh lập tức hòa vào đám đông, hóa thân thành một linh nông giản dị, tận lực giảm thiểu sự chú ý vào bản thân.

Trên thực tế, căn bản không có ai để ý tới hắn. Đại đa số mọi người đều tập trung vào các quầy hàng, tìm kiếm thứ mình cần.

“Ngày thường, những tu sĩ này hoặc là bế quan trong sơn, hoặc ra ngoài làm nhiệm vụ. Nhưng giờ đây, khi tất cả cùng tụ lại, cảnh tượng đúng là náo nhiệt hơn hẳn!”

Lý Thanh lăm lăm trong lòng, chậm rãi bước đi giữa dòng người, lắng nghe tiếng rao hàng náo nhiệt xung quanh...

“Linh Mễ đây! Linh Mễ đây! Chỉ duy nhất lần này bán phá giá! Một khối linh thạch đổi lấy bảy cân! Một khối linh thạch, bảy cân Linh Mễ!”

Nghe thấy tiếng rao hàng này, trong lòng Lý Thanh khẽ động, nhưng rất nhanh hắn đã kiềm chế suy nghĩ trong đầu.

Ngày thường, một khối linh thạch chỉ đổi được sáu cân Linh Mễ. Thế nhưng tại hội giao dịch, nhiều người lại rao bán với giá bảy cân.

Chương 318

DTV EBOOK

Đó là bởi vì không ít linh nông đang gấp rút thu gom linh thạch để chuẩn bị mua vật phẩm cần thiết, nên mới nóng lòng bán tháo Linh Mễ với giá thấp hơn.

Tuy nhiên, đây không phải là thứ mà Lý Thanh hướng tới. Hiện tại hắn không quá thiếu linh thạch, nên cũng không cần vội vàng gom Linh Mễ giá rẻ làm gì.

“Tới đây! Xem thử lạc, thử ngay rượu linh ủ lâu năm! Bích Linh Nhưỡng, uống một chén có thể giúp tăng tốc độ thổ nạp linh khí trong Luyện Khí kỳ!”

Chỉ thấy trước một gian hàng, một tu sĩ đang lớn tiếng rao bán, trên sạp bày đầy bày, tám vò linh tửu.

Lý Thanh nghe thấy liền tò mò bước tới.

“Xin hỏi, chỗ người có những loại linh tửu nào? Giá cả ra sao?”

Thấy có khách ghé thăm, lão tu sĩ kia lập tức tươi cười giới thiệu:

“Tiểu hữu, ta có tổng cộng hai loại linh tửu. Một loại chính là Bích Linh Nhưỡng mà ta vừa nhắc tới. Còn loại kia là Minh Thần Nhưỡng, uống vào không chỉ không làm người say, mà ngược lại còn khiến tinh thần người trở nên vô cùng thanh tỉnh. Loại này cực kỳ thích hợp để lĩnh ngộ bí thuật hoặc tu tập công pháp mới, trước khi tu luyện uống một chén là tốt nhất!”

“Bích Linh Nhưỡng mười lăm khối linh thạch một vò, Minh Thần Nhưỡng hai mươi lăm khối linh thạch!”

Sau khi báo giá xong, lão tu sĩ cười híp mắt nhìn Lý Thanh, vẻ mặt tràn đầy mong đợi.

Mức giá này không quá khác biệt so với những gì hắn từng nghe, xem như hợp lý.

Đừng nhìn một khối linh thạch có thể mua được sáu, bảy cân Linh Mễ, nhưng một vò linh tửu lại có giá mười mấy khối linh thạch, đúng là rất đắt đỏ.

Bởi vì việc ủ rượu linh cần có phương pháp đặc biệt, nhất là những loại linh tửu có hiệu quả đặc thù như thế này. Dù có công thức, chưa chắc đã có thể ủ thành công, bởi vậy giá cả mới cao như vậy.

Hiểu được điều này, Lý Thanh cũng không thấy có gì quá đáng.

Hắn bày ra dáng vẻ của một kẻ nghiện rượu, nhưng lại cố tình thể hiện vẻ mặt túng quẫn, mở miệng mặc cả:

“Cho ta mỗi loại một vò đi. Nhưng ta chỉ có ba mươi tám khối linh thạch, phần còn lại có thể dùng mười ba cân Linh Mễ để bù không?”

“Không thành vấn đề! Xem như ngươi là vị khách đầu tiên trong hôm nay, ta chỉ lấy mười cân Linh Mễ của ngươi thôi!”

Lão tu sĩ kia lập tức nở nụ cười sáng khoái, hào phóng đồng ý.

Giao dịch nhanh chóng hoàn tất, Lý Thanh cẩn thận thu hai vò linh tửu vào trong túi trữ vật, sau đó lặng lẽ hòa vào dòng người, thu liễm khí tức đến mức thấp nhất.

Mang theo hai vò linh tửu, hắn tiếp tục đi dạo quanh hội giao dịch, tìm kiếm những thứ mình cần.

Ngay khi hắn đang cân nhắc về đan dược, tay chạm vào túi trữ vật thì ánh mắt bất chợt rơi vào một quầy hàng khá vắng vẻ ở phía trước bên trái.

Người bày quầy là một tu sĩ trẻ tuổi gầy gò, trông giống như một thư sinh. Từ đầu đến cuối, hắn chỉ nhắm mắt dưỡng thần, không hề rao hàng ồn ào như những chủ quán khác, mà chỉ lặng lẽ ngồi đó, bày biện hàng hóa của mình.

“Đây là phù lục?”

Đúng vậy! Trên quầy bày đủ loại pháp phù, thậm chí Lý Thanh còn nhận ra một số loại mình từng thấy qua như Kim Trảo Phù hay Thanh Phong Phù, tất cả đều được xếp gọn gàng trên sạp.

Tuy nhiên, đã tiến vào tu tiên giới, Lý Thanh đương nhiên hiểu rõ những loại phù này có phẩm chất không cao, chỉ có thể coi là Nhất Giai kém phẩm phù lục, thậm chí còn chưa đạt đến Nhất Giai hạ phẩm.

“Ừ.”

Chủ quầy hờ hững đáp một tiếng, thái độ lộ rõ vẻ cao ngạo.

Thấy vậy, Lý Thanh cũng không để tâm quá nhiều...

Dù sao cũng là một người mang theo kỹ nghệ tu tiên, có chút ngạo khí cũng là điều bình thường. Nhìn vào những loại linh phù trên quầy hàng, có thể thấy người này ít nhất cũng là một Nhất Giai hạ phẩm phù lục sư.

“Những phù lục này có tác dụng gì? Có thể giới thiệu một chút không?”

Thấy Lý Thanh có vẻ quan tâm đến việc mua phù lục, chủ quán mới mở miệng:

“Tấm này là Mưa Lửa Phù, Nhất Giai hạ phẩm, khi kích hoạt có thể phóng ra một trận mưa lửa!”

“Tấm này là Liễm Tức Phù, Nhất Giai hạ phẩm, có thể che giấu khí tức bản thân, nhưng hiệu quả đối với tu sĩ từ Luyện Khí hậu kỳ trở lên sẽ giảm đi đáng kể.”

“Tấm này là Băng Tiễn Phù, Nhất Giai hạ phẩm, có thể bắn ra một mũi tên băng với tốc độ cực nhanh!”

Nói xong, người này không khỏi ngẩng cao đầu, vẻ mặt đầy kiêu ngạo, đồng thời chỉ vào một tấm linh phù có phù văn màu tím:

“Đây là Lôi Thiểm Phù, dù cũng chỉ là Nhất Giai hạ phẩm, nhưng uy lực gần đạt đến Nhất Giai trung phẩm. Nếu Luyện Khí trung kỳ tu sĩ muốn chống đỡ, cũng phải tốn không ít công sức!”

“Lôi Thiểm Phù giá mười lăm khối linh thạch một tấm, các loại Nhất Giai hạ phẩm phù lục khác mười khối linh thạch một tấm. Còn những phù lục phẩm chất thấp hơn chỉ cần năm khối linh thạch.”

Nói xong, người này lại nhắm mắt dưỡng thần như cũ.

Chương 319

DTV EBOOK

Lý Thanh âm thầm gật đầu, nhưng ánh mắt lại bị một thứ khác thu hút—đó là một quyển sách. Trên bìa ghi “Thanh Lĩnh Tu Tiên Giới Dị Văn”, dường như là một cuốn sách ghi chép về phong tục và những chuyện lạ của tu tiên giới.

Hắn lập tức nảy sinh hứng thú, chỉ vào quyển sách hỏi:

“Cuốn dị văn này giá bao nhiêu?”

Chủ quán nhíu mày, chậm rãi đáp:

“Lúc trước ta mua với giá năm khối linh thạch, bây giờ bán lại cho người ba khối linh thạch.”

Lý Thanh suy nghĩ một chút, rồi lập tức tỏ vẻ do dự, làm ra bộ dạng mặc cả:

“Ta lấy một tấm Lôi Thiểm Phù, một tấm Liễm Tức Phù, một tấm Băng Tiễn Phù. Còn quyển sách kia, có thể xem như tặng kèm không?”

Không ngờ rằng, đối phương lập tức gật đầu đồng ý mà không hề do dự.

“Được! Thành giao!”

Nhìn thấy chủ quán sảng khoái như vậy, khoe miệng Lý Thanh hơi giật giật, trong lòng có chút hoài nghi: Chẳng lẽ mình trả giá quá dễ dãi?

Nhưng dù sao cũng đã quyết định mua, hắn thành thật lấy ra ba mươi lăm khối linh thạch, sau đó thu tất cả đồ vật vào túi trữ vật.

Sau khi nhận linh thạch, chủ quán lộ ra một tia vui mừng khó che giấu, rõ ràng là cảm thấy hài lòng với vụ giao dịch này.

Thấy cảnh này, Lý Thanh lại cảm thấy buồn cười. Nếu đã dám bày quầy buôn bán, sao còn ra vẻ cao ngạo như vậy? Chẳng lẽ

thực sự cho rằng “mùi rượu thơm thì dù trong hẻm sâu cũng có người tìm tới” sao?

Nhưng nghĩ lại, hắn cũng phần nào hiểu được.

Tu tiên giả mua phù lục, chủ yếu là để bảo mệnh, gia tăng phần thắng khi chiến đấu.

Nhưng ở Liễu Gia, phần lớn tán tu đều nhờ vào sự bảo hộ nơi này, có rất ít người chịu bỏ linh thạch ra mua phù lục để phòng thân.

Dù sao thì, nơi đây xác thực là đủ an toàn, Liễu Gia cũng rất coi trọng việc bảo vệ tán tu, thiếu đi một ai cũng là tổn thất đối với họ.

Không ai muốn lãng phí linh thạch mua phù lục, cũng là điều dễ hiểu.

Mang theo suy nghĩ này, Lý Thanh tiếp tục đi dạo quanh hội giao dịch.

Tính ra, hắn đã tiêu hơn bảy mươi khối linh thạch, nên để tránh gây chú ý, hắn không định mua thêm thứ gì nữa.

Lần này, hắn chỉ đơn giản ghi nhớ vị trí của những gian hàng có vật phẩm cần thiết, để sau này quay lại mua sau.

Hắn không hề vội vàng, bởi hội giao dịch này còn kéo dài ba ngày, hiện tại vẫn chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Vừa đi vừa quan sát các quầy hàng, hắn cũng nhận cơ hội này mở mang kiến thức về những vật phẩm tu tiên.

Không thể không nói, dù đây chỉ là một hội giao dịch tự phát do tán tu tổ chức, nhưng số lượng hàng hóa bày bán vẫn vô cùng phong phú.

Trên các quầy hàng, có người bày ra vài viên ngọc giản, trong đó ghi lại những công pháp tu luyện cơ bản hoặc một số bí thuật, nhưng giá cả lại không hề rẻ.

Thậm chí còn có những người bán hàng rong lấy ra linh dược để rao bán, thu hút vô số tu sĩ vây xem, tranh giành kịch liệt—hiển nhiên đây đều là những dược liệu quý hiếm.

Đối với cảnh tượng này, Lý Thanh chỉ yên lặng quan sát, không hề nhúng tay vào.

Vừa đi dạo, hắn vừa ghi nhớ vị trí những quầy hàng có các vật phẩm mình cần, để sau này có thể quay lại mua.

Ngự thú túi có thể chứa yêu thú, túi trữ vật dung lượng lớn hơn, tự thú hoàn, nuôi thú đan—tất cả những thứ này đều có mặt tại hội giao dịch.

Ngoài ra, hắn còn thấy một số quầy hàng bán linh tài luyện khí, thậm chí còn bắt gặp một khối mực kim.

Một khối mực kim to bằng nắm tay lại có giá đến mấy chục khối linh thạch, điều này khiến Lý Thanh âm thầm kinh ngạc.

Nhưng nghĩ lại, loại vật liệu này có thể dùng để luyện chế trung phẩm pháp khí, vậy thì mức giá cao cũng là điều dễ hiểu.

“Đáng tiếc, quầy hàng bán đan dược quá ít, chỉ có một hai gian. Những viên đan dược giúp tinh tiến tu vi hoặc đột phá cảnh giới, vừa bày ra liền bị cướp sạch!”

Lý Thanh cũng không có ý định ra tay tranh giành. Làm vậy sẽ quá mức gây chú ý.

Dù hội giao dịch này có rất đông người, nhưng những kẻ tranh giành đan dược hầu hết đều là Luyện Khí trung kỳ tán tu. Nếu hắn cũng lao vào, chẳng khác nào tự đẩy mình vào tâm điểm chú ý.

Sau khi cân nhắc, hắn liền từ bỏ ý định.

Ngay lúc này, một tiếng kinh hô vang lên, chấn động toàn bộ hội giao dịch, thậm chí ngay cả một số chủ quán đang bán hàng cũng suýt chút nữa bỏ quầy chạy đến xem.

“Đây là... Ngưng Linh Đan!”

Câu nói này như một quả bom ném xuống mặt hồ tĩnh lặng, làm dậy sóng khắp hội trường.

Ngưng Linh Đan! Loại đan dược có thể trợ giúp đột phá Luyện Khí hậu kỳ!

Đối với tuyệt đại bộ phận tu sĩ ở đây, những kẻ đang kẹt tại Luyện Khí trung kỳ, thì loại đan dược này tuyệt đối là thứ quý giá nhất!

Vậy mà hôm nay, lại có người đem thứ này ra bày bán tại hội giao dịch, quả thật khiến người ta kinh ngạc đến thán phục!

Chương 320

DTV EBOOK

“Tê! Là thật sao? Hội giao dịch thế này làm sao lại có người bán Ngưng Linh Đan? Chính mình giữ lại còn không đủ nữa là!”

“Là thật! Ta đã từng thấy Ngưng Linh Đan một lần!”

“Hóa ra là tu sĩ của Liễu Gia bán! Không trách được, có chỗ dựa mạnh như vậy, lấy ra loại đan dược này cũng không có gì lạ!”

“Vậy thì không có gì kỳ quái! Không có gì kỳ quái!”

“Hừ! Dùng đan dược để đột phá sẽ tạo thành chướng ngại trên con đường đại đạo, ta khinh thường mấy thứ này!”

“Ha! Không có linh thạch mà nói nghe cao siêu quá! Đây đúng là lần đầu tiên ta thấy có người tự tăng bốc mình theo cách này!”

Nghe thấy những cuộc bàn tán xung quanh, trong lòng Lý Thanh khẽ động, nhưng hắn không lao tới tranh giành mà lại hướng về phía ngược lại, rời khỏi đám đông.

Ngưng Linh Đan rất trân quý, hắn đương nhiên cũng muốn có một viên. Nhưng đây là đan dược dành cho tu sĩ Luyện Khí tầng sáu trở lên, hiện tại hắn vẫn chưa cần dùng đến.

Nhân lúc hầu hết mọi người đều đang bị thu hút bởi gian hàng đan dược, hắn có thể nhanh chóng trở về thay đổi trang phục, sau đó quay lại mua sắm những thứ mình cần mà không gây chú ý.

Lúc này, không ai để ý đến Lý Thanh nữa, bởi vì quầy hàng của tu sĩ Liễu Gia đang bị vây chặt đến mức chật như nêm cối.

Không thể không nói, kế hoạch này của hắn đúng là quá mức tinh diệu!

Thừa dịp trên hội giao dịch, phần lớn tu sĩ bị Ngưng Linh Đan do Liễu Gia bày bán hấp dẫn, Lý Thanh lập tức quay về sân

riêng của mình, một lần nữa cải trang.

Không bao lâu sau, một tu sĩ trung niên với khí huyết yếu ớt, thần sắc âu sầu, lộ vẻ thất bại lại lần nữa xuất hiện.

Sau khi thay đổi y phục, Lý Thanh không dừng bước, đi thẳng đến quầy hàng bán túi ngự thú và túi trữ vật.

“Hai món này bán thế nào?” Hắn cất giọng khàn khàn hỏi.

Chủ quán là một tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, nhưng giờ phút này toàn bộ sự chú ý của hắn đều bị gian hàng đan dược của Liễu Gia thu hút.

Rõ ràng, hắn cũng vô cùng hứng thú với viên Ngưng Linh Đan có thể giúp tu sĩ đột phá Luyện Khí hậu kỳ, nhưng vì linh thạch trong tay không đủ, lại không nỡ thu dọn quầy hàng, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Giờ thấy có người muốn mua đồ, hắn lập tức vui mừng đứng dậy, ánh mắt sáng rực, như thể nhìn thấy Ngưng Linh Đan đang vẫy gọi mình vậy.

“Nếu ngươi thực sự muốn mua, ta sẽ bán giá thấp nhất, mau chóng giao dịch, thế nào?”

“Cái túi trữ vật này có dung lượng cực lớn, giá ngoài thị trường ít nhất cũng 150 linh thạch, ta bán cho ngươi 120 khối.”

“Túi ngự thú này có thể chứa được Nhất Giai thượng phẩm yêu thú, nếu ngươi mua cả hai, tổng cộng chỉ lấy của ngươi 260 khối linh thạch.”

Hắn nói rất vội vàng, hiển nhiên đã không kịp chờ đợi để chạy đi tranh giành Ngưng Linh Đan.

Tại những hội giao dịch trước đây, loại đan dược này gần như chưa từng xuất hiện.

Nói cách khác, đây có lẽ là cơ hội duy nhất trong đời của phần lớn tu sĩ Luyện Khí trung kỳ ở đây để đột phá Luyện Khí hậu kỳ.

Lý Thanh trầm ngâm một chút, xác định giá mà đối phương đưa ra thấp hơn giá thị trường, liền dứt khoát không mặc cả, trầm giọng nói:

“Thành giao!”

Dứt lời, hai người nhanh chóng hoàn tất giao dịch.

Xác nhận số lượng linh thạch không có sai sót, vị tu sĩ bán túi trữ vật lập tức thu dọn quầy hàng, sau đó như bị điên mà lao về phía gian hàng Ngưng Linh Đan đã chật ních người.

Cảnh tượng diễn ra quá nhanh, khiến Lý Thanh hơi sững sờ.

Hoàn tất giao dịch lớn nhất của mình, hắn cũng nhẹ nhàng thở ra, rồi hòa vào dòng người, hướng về phía quầy hàng bán Ngưng Linh Đan, muốn xem náo nhiệt.

Ở đó tụ tập rất nhiều tán tu, gần một nửa số người trên hội giao dịch đều kéo tới, mà số lượng vẫn còn đang không ngừng tăng lên.

Điều này đủ để thấy, Luyện Khí hậu kỳ có sức hấp dẫn lớn đến mức nào đối với đám tán tu ở đây.

Lý Thanh nhìn về phía quầy hàng đã bị vây chặt, với tư vị Luyện Khí sơ kỳ như hắn, căn bản không có tư cách chen vào trong, đành đứng ngoài quan sát.

Hắn hơi cau mày, lắng nghe những tiếng báo giá vang lên liên tiếp, trong lòng lại mơ hồ cảm thấy bất an.

“Có gì đó không đúng...”

“Tuy trước kia Liễu Gia cũng từng tham gia các hội giao dịch thế này, nhưng ta chưa bao giờ nghe nói bọn họ mang Ngưng Linh Đan ra bán.”

“Hơn nữa, dù Liễu Gia có thế lực lớn, nhưng Luyện Khí hậu kỳ đâu phải rau cải trắng mà có thể phân phát bừa bãi? Ai lại từ chối thêm một cường giả?”

“Chắc chắn có vấn đề!”

Cảm giác có gì đó không thích hợp, Lý Thanh liền lùi lại vài bước, nhường vị trí phía trước cho người khác, bản thân thì đứng xa hơn, cố gắng không thu hút sự chú ý.

Hắn là Võ Đạo tông sư, tài thính mắt tinh, cho dù đứng cách xa, vẫn có thể nghe rõ những gì đang diễn ra.

Chương 321

DTV EBOOK

Sau một lúc lâu, khi số người đã tụ tập đến mức không thể đông hơn, vị tu sĩ Liễu Gia đứng sau quầy hàng bỗng cười to:

“Các vị, yên lặng nào! Tất cả yên lặng!”

Nói rồi, hắn phóng thích khí tức Luyện Khí hậu kỳ, khiến không gian vốn náo loạn lập tức trở nên yên tĩnh.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hắn, chờ xem rốt cuộc hắn muốn làm gì.

“Gia tộc Liễu Gia sắp cử hành đại tế, để cảm tạ các vị đạo hữu đã ủng hộ chúng ta suốt bao năm qua, hôm nay đặc biệt mang đến ba viên Ngưng Linh Đan để bán cho các vị.”

“Công dụng của Ngưng Linh Đan, hẳn ta không cần phải nói thêm nữa chứ?”

Nghe vậy, ánh mắt đám tán tu càng thêm nóng rực, gắt gao nhìn chăm chăm vào ba bình sứ trong tay hắn.

Một người đứng ra hỏi:

“Liễu Vân huynh, nói thẳng đi, ba viên đan dược này chúng ta phải làm sao mới có được? Là cạnh tranh giá hay có điều kiện gì khác?”

Dù mọi người đều khát khao có được đan dược, nhưng không ai tin Liễu Gia bỗng dưng lại có lòng tốt như vậy.

Huống chi, không ít người ở đây biết rõ Liễu Vân – hắn là người chuyên quản lý linh điền của Liễu Gia, mỗi mùa thu hoạch đều ép nông dân giao ra tám phần linh mễ, nếu ai giao thiếu thậm chí còn bị hắn nghiêm khắc trách phạt.

Rất nhiều linh nông còn gọi hắn là Liễu Bại Bì, có thể thấy được hắn bị căm ghét đến mức nào.

Liễu Vân cười ha hả, chậm rãi nói:

“Ba viên Ngưng Linh Đan này, Liễu Gia không có ý định kiếm lời từ các vị, mà sẽ bán ra với giá rẻ!”

Lời vừa dứt, đám đông lập tức xôn xao.

Đứng ở ngoài cùng, Lý Thanh nhú chặt mày, thầm nghĩ:

“Liễu Gia bỗng dưng tốt bụng vậy sao?”

Hắn vẫn không lên tiếng, chỉ âm thầm quan sát.

Liễu Vân thấy mọi người đã bị khơi dậy hứng thú, liền tiếp tục:

“Loại đan dược giúp đột phá này, giá thị trường thông thường phải từ 300 đến 400 linh thạch, thậm chí cao hơn.”

“Hôm nay, Ngưng Linh Đan chỉ bán với giá 100 linh thạch một viên!”

100 linh thạch?!

Đám đông sững sờ, thậm chí không dám tin vào tai mình.

Với mức giá này, ngay cả không ít tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ cũng có thể mua được!

Nhưng ngay lúc mọi người còn đang ngỡ ngàng, câu tiếp theo của Liễu Vân lại khiến nhiều người không khỏi rung mình.

“Bất quá... đương nhiên phải có điều kiện!”

“Thứ nhất, Ngưng Linh Đan chỉ bán cho tu sĩ Luyện Khí tầng sáu trở lên.”

Lời này vừa thốt ra, lập tức làm cho phần lớn người đang ôm hi vọng phải thất vọng rời đi.

Tu sĩ Luyện Khí tầng sáu, tuy vẫn thuộc Luyện Khí trung kỳ, nhưng khoảng cách đến hậu kỳ chỉ còn một bước ngắn. Tuy nhiên, số người đạt tới cảnh giới này cũng không nhiều.

“Thứ hai, sau khi mua Ngưng Linh Đan, bắt buộc phải lập tức phục dụng để đột phá, không được trì hoãn quá lâu hay giữ lại cho hậu nhân.”

Những người có ý định mua đan dược nghe vậy, sắc mặt thoáng dao động, nhưng điều kiện này vẫn nằm trong phạm vi có thể chấp nhận, chỉ là khiến họ thêm phần tò mò.

Ngay sau đó, Liễu Vân lại tiếp tục công bố hai điều kiện cuối cùng:

“Thứ ba, nếu phục dụng Ngưng Linh Đan mà không thể đột phá thành công, sau này phải hoàn trả cho Liễu Gia 200 linh thạch!”

“Thứ tư, người thành công đột phá bắt buộc phải làm một việc cho Liễu Gia!”

Ồn ào!

Cả hội giao dịch lập tức bùng nổ. Quả nhiên, Liễu Gia không thể nào có lòng tốt vô cớ như vậy!

Lý Thanh cười lạnh, xem như đã hiểu rõ mưu đồ của bọn chúng.

Ba viên Ngưng Linh Đan này, căn bản chỉ là một cái bẫy!

Tuy nhiên, sức hấp dẫn của việc đột phá cảnh giới vẫn quá lớn, cuối cùng vẫn có không ít người khó mà cưỡng lại.

Một người trong đám đông lên tiếng:

“Liễu Vân, nói rõ xem, sau khi đột phá thành công, rốt cuộc chúng ta phải làm gì?”

Nụ cười trên mặt Liễu Vân dần thu lại, giọng điệu nghiêm túc hơn:

“Minh châu của Liễu Gia chúng ta muốn làm thêm chút cống hiến cho Thượng Tông, nên đã tiếp nhận không ít nhiệm vụ. Nhưng vì thời gian gấp gáp, nàng không thể phân thân hoàn thành hết, đành phải về nhờ gia tộc trợ giúp.”

“Chỉ là, số lượng nhiệm vụ quá nhiều, nhân thủ của Liễu Gia lại có hạn, vì vậy chúng ta muốn mời chư vị giúp đỡ.”

“Gần đây, một nhóm Phi Ưng Trộm xuất hiện, thường xuyên phục kích và cướp bóc tu sĩ vắng lai ở khu vực gần phường thị ngoài Trời Sông Tông.”

“Nhóm Phi Ưng này cực kỳ nhạy bén, mỗi khi gặp phải thiên kiêu của Thượng Tông truy bắt, chúng đều có thể nhanh chóng phát hiện và đào thoát, khiến việc truy nã tốn không ít công sức.”

“Nên...”

Nói đến đây, phần lớn tu sĩ đã hiểu rõ dụng ý của Liễu Gia.

Bọn họ muốn những tán tu này, sau khi đột phá, đi thay Liễu Gia tiêu diệt Phi Ứng Trộm!

Có người trong đám đông khẽ lắm bầm:

“Phi Ứng Trộm... Ta cũng có nghe qua. Ngoài tên thủ lĩnh là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, những kẻ còn lại thực lực không quá đáng sợ.”

Chương 322

DTV EBOOK

“Nhưng bọn chúng cực kỳ xảo quyệt, chuyên chọn lạc đàn tán tu để ra tay. Nếu gặp đệ tử các đại gia tộc hoặc Thượng Tông, lập tức bỏ chạy nhanh như chớp.”

“Nghe có vẻ không dễ đối phó chút nào...”

Lúc này, Liễu Vân tiếp lời:

“Tất nhiên, Liễu Gia ta sẽ không để chư vị đi chịu chết.”

“Trước khi xuất phát, mỗi người sẽ được cấp một kiện pháp khí tiện tay. Nếu hoàn thành nhiệm vụ, kiện pháp khí này cũng sẽ thuộc về các vị.”

“Hơn nữa, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Liễu Gia ta nguyện ý thu nhận chư vị làm cung phụng gia tộc, thậm chí có thể vào ở Hồ Tâm Đảo, tu luyện trên linh mạch cấp hai.”

Ngưng Linh Đan, pháp khí miễn phí, cơ hội trở thành cung phụng của Liễu Gia, có chỗ tu luyện ổn định...

Những điều kiện này kết hợp lại, một lần nữa khiến không ít tu sĩ dao động. Ban đầu còn có chút do dự, nhưng giờ đây, phần lớn đã lung lay ý chí.

Liễu Vân tiếp tục cười lớn:

“Các vị, điều kiện ta đã nói hết. Quyết định thế nào, tùy các vị!”

“Nhưng cho ta lắng lời một câu, con đường Tiên Đạo dài đằng đẵng, cơ hội bày ra trước mắt. Đôi khi chỉ cần một chút dũng khí, tương lai có thể rộng mở hơn vô số lần!”

Lời nói vừa dứt, không ít tán tu Luyện Khí tầng sáu lập tức tiến lên, quyết định tham gia.

Không thể phủ nhận, lời của Liễu Vân thực sự có sức kích động lòng người.

Lý Thanh lạnh lùng nhìn hết thấy mọi việc, trong lòng không khỏi thở dài cảm thán:

“Thủ đoạn của Liễu Gia, quả thực rất cao minh.”

“Nhìn thì có vẻ là nhượng lợi cho tán tu, nhưng thực tế chỉ là muốn mạng của bọn họ mà thôi!”

“Nếu đột phá thất bại, phải bồi hoàn 200 linh thạch. Đây chẳng phải là một vụ làm ăn không vốn sao?”

“Mà nếu đột phá thành công, lại phải thay Liễu Gia hoàn thành nhiệm vụ. Những nhiệm vụ mà ngay cả thiên kiêu của Thượng Tông cũng không muốn làm, nay lại giao cho tán tu vô môn vô phái?”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh không nhịn được hừ lạnh.

“Đây chẳng khác nào để những thiên kiêu kia ngồi yên, còn đám tán tu đi chịu chết thay!”

“Trước khi lên đường còn được tặng một kiện pháp khí? Nhưng nếu Phi Ứng Tặc dám cướp bóc ngay trước Trời Sông Tông, chẳng lẽ không có chút thực lực nào?”

“Dù nhiệm vụ có thất bại, tổn thất của Liễu Gia cũng chỉ là ba viên Ngưng Linh Đan. Chỉ cần người trong gia tộc bọn chúng không gặp nguy hiểm, thì chẳng mất gì cả.”

“Một ván cờ tinh vi, quả thật tính toán không hề sai sót!”

Dù như Lý Thanh, có thể nhìn thấu âm mưu của Liễu Gia, nhưng sức hấp dẫn của Ngưng Linh Đan vẫn quá lớn.

Ba viên đan được nhanh chóng được phân phát hết.

Trong số ba người nhận được đan dược, có một người mà Lý Thanh quen biết ——

Chu Đồng!

Lão thợ mỏ già nua ấy vậy mà cũng tới đây, quyết định đánh cược lần cuối cho con đường tu luyện của mình.

Nhìn thấy lão cẩn thận nâng trong tay một bình sứ bạch ngọc, Lý Thanh hơi há miệng, nhưng lại không biết phải nói gì.

Chu Đồng tuy tính tình có phần quái gở, nhưng sau hơn nửa năm chung đụng, lão đã giúp đỡ Lý Thanh không ít.

Đặc biệt là những kiến thức về tu tiên giới mà lão chia sẻ, giúp Lý Thanh hiểu biết rộng hơn rất nhiều.

Có thể nói, Chu Đồng chính là người dẫn đường đầu tiên của hắn trên con đường tu tiên này.

Nhìn thấy lão đưa ra quyết định như vậy, bàn tay Lý Thanh không khỏi siết chặt lại...

Bên trong Trường Sinh Cốc, giữa lòng hồ rộng lớn có một hòn đảo nhỏ.

Nơi đây quanh năm sương mù lượn lờ, từ xa nhìn vào trông vô cùng thần bí.

Hòn đảo này chính là trung tâm linh mạch cấp hai của Liễu gia, nơi có linh khí dày đặc gấp nhiều lần so với ba khu vực dành cho tán tu. Vì thế, những tu sĩ có tu vi cao nhất của Liễu gia đều cư trú tại đây, quanh năm hưởng dụng linh khí tinh thuần, mang lại lợi ích vô cùng lớn đối với con đường tu luyện.

Lúc này, từ trên đảo chợt phát ra một luồng khí tức mật mờ, khiến màn sương bao quanh hơi lay động.

“Liễu Vân, lần này ngươi làm không tệ. Nếu Nguyệt Nhi có thể nhờ đó hoàn thành nhiệm vụ thượng tông, thu thập đủ cống hiến, thì việc đột phá Trúc Cơ cũng không còn xa vời nữa.”

Người vừa lên tiếng chính là gia chủ của Liễu gia. Hắn nhắc đến việc tại hội giao dịch vừa rồi, Liễu Vân đã gây chấn động khi bán ra ba viên Ngưng Linh Đan.

Liễu Vân mỉm cười, ôm quyền hướng về phía động phủ trước mặt, cung kính nói: “Gia chủ yên tâm! Với thiên tư của tiểu thư Hàn Nguyệt, chỉ cần có một viên Trúc Cơ Đan, việc thành tựu Trúc Cơ cảnh chắc chắn sẽ như đinh đóng cột.”

“Nếu thành công, Liễu gia chúng ta sẽ có thêm một vị tu sĩ Trúc Cơ, địa vị trong Trường Sinh Cốc cũng càng thêm vững chắc!”

Bên trong động phủ, thanh âm trầm ổn lại vang lên:

“Ừm, mong là vậy. Nhưng ta nghe nói đám Phi Ứng tặc kia không dễ đối phó, không biết những tán tu ngươi chọn có đủ khả năng hoàn thành nhiệm vụ hay không.”

Chương 323

DTV EBOOK

“Nếu không phải vì ta đang ở thời kỳ quan trọng khi tu luyện bí pháp, thì ta cũng muốn đích thân đi thu thập đám trộm này.”

Liễu Vân vội vàng đáp: “Gia chủ cứ yên tâm. Đám cướp đó chỉ có một kẻ đạt đến Luyện Khí hậu kỳ, thực lực thực chất chưa chắc cao bao nhiêu. Bọn chúng mỗi lần ra tay đều nhằm vào những tán tu đơn độc, tránh giao chiến chính diện.”

“Khó khăn thực sự là làm sao tìm được hang ổ của chúng. Nghe nói đám người này còn nhanh hơn thỏ, chỉ cần có chút động tĩnh là lập tức tẩu thoát không tung tích!”

“Lần này, ta đã chọn ba vị tán tu dày dặn kinh nghiệm, lại được gia tộc cung cấp pháp khí. Nhất định có thể dễ dàng xử lý.”

Nghe vậy, gia chủ Liễu gia mới thả lỏng: “Ừm, không tệ.”

Hội giao dịch bước sang ngày thứ hai.

Lý Thanh lần này không cải trang, mà giữ nguyên diện mạo thật của mình khi rời khỏi viện.

Trước khi đi, hắn nhìn về phía sân nhỏ của Chu lão đầu với ánh mắt phức tạp, rồi thở dài một hơi, sau đó hướng đến khu hội giao dịch.

Hôm qua, Chu lão đầu – người đã kẹt ở Luyện Khí tầng sáu suốt nhiều năm – cuối cùng cũng mua được một viên Ngưng Linh Đan.

Chắc chắn mấy ngày nay lão đang điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị sẵn sàng để phục dụng đan dược, dốc hết sức đánh cược một lần.

Lý Thanh không biết có nên cầu phúc cho vị tiền bối này hay không, mong rằng lão có thể thành công tiến vào Luyện Khí hậu kỳ.

Bởi vì một khi thành công, điều đó đồng nghĩa với việc Chu lão đầu sẽ bị đưa đi tham gia cuộc vây quét đám Phi Ưng tặc – những kẻ có danh tiếng tàn ác.

Trải qua một khoảng thời gian tiếp xúc, Lý Thanh hiểu rõ rằng phần lớn tán tu làm việc cho Liễu gia thực chất có rất ít kinh nghiệm chiến đấu, thậm chí chưa từng thực sự giao đấu với ai.

Nói đến thực chiến, kinh nghiệm của họ e rằng còn kém xa hẳn – một tông sư võ đạo từng tung hoành nhân gian.

Phi Ưng tặc chỉ có một kẻ đạt Luyện Khí hậu kỳ, nhưng nếu chỉ dựa vào một tên như vậy mà bọn chúng dám ra tay cướp bóc tu sĩ, thì chắc chắn chúng phải có chỗ dựa nào đó.

“Hãy... chỉ mong trời xanh phù hộ cho Chu lão đầu.”

Lý Thanh lại thở dài một hơi, rồi đi đến khu vực hội giao dịch.

Hôm nay là ngày thứ hai, lượng người có phần giảm bớt nhưng vẫn vô cùng náo nhiệt.

Hắn nghĩ rằng mình đã đến khá sớm, nhưng không ngờ quầy hàng trong hội giao dịch gần như đã bị chiếm hết.

Tồn không ít thời gian, cuối cùng hắn cũng tìm được một vị trí trống và lập tức ngồi xuống.

Lý Thanh nhanh chóng lấy ra một tấm da gấu lớn, trải ngay ngắn trên quầy hàng của mình.

Thứ hắn muốn bán chính là tấm da của một con Hùng Yêu Nhất Giai sơ kỳ. Chỉ cần bán được, hắn có thể đổi lấy linh thạch rồi mua những vật dụng cần thiết khác.

Ngay lúc đó, một chủ quầy bên cạnh nhìn sang, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc:

“Tiểu huynh đệ, ngươi săn được con Hùng Yêu này một mình sao?”

Lý Thanh bật cười, thoải mái đáp: “Ha ha ha, chỉ là may mắn thôi. Một năm trước, ta tình cờ chạm trán con hùng yêu này trong rừng sâu.”

Vị chủ quán bên cạnh lộ vẻ chuyên nghiệp, gật gù đánh giá:

“Không tầm thường đâu! Nhìn kết cấu của tấm da gấu này, dường như là Thổ Nham Hùng. Yêu thú loại này có lớp da cứng như sắt, muốn chém giết nó chẳng hề đơn giản đâu!”

Câu nói của người kia khiến Lý Thanh có chút kinh ngạc. Hắn khẽ nhíu mày, thầm nghĩ: “Người này nói không sai chút nào.”

Lúc đó, khi Thùng Cơm đi săn giết con hùng yêu này, quả thực đã tốn không ít công sức. Nếu không nhờ có hắn ở bên cạnh trợ trận, e rằng kết quả chưa chắc đã thuận lợi như vậy.

“May mắn mà thôi!” Lý Thanh khiêm tốn đáp.

Nói xong, ánh mắt hắn vô tình lướt qua quầy hàng của đôi phương. Chợt, một biểu tình kỳ quái hiện lên trên mặt hắn.

Vật phẩm bày trên quầy... lại toàn là đồ bỏ trợ tráng dương, bồi bổ sinh lực.

“Haha, tiểu huynh đệ đừng chê cười. Thời gian trước ta quá chìm đắm vào chuyện nam nữ, thành ra tổn hao nguyên khí. Sau này ta mới dốc lòng nghiên cứu con đường này.”

“Thế nào? Có muốn mua chút sừng hươu về không? Vì cái đồ chơi này, ta đã lần theo dấu vết bày hươu hoang từ mùa đông, mãi đến đầu xuân mới xuống tay được đây!”

“Đồ tốt cả đây!”

Nghe đôi phương hào hứng giới thiệu, Lý Thanh chỉ cười khở lắc đầu, từ chối nhã nhặn hảo ý kia.

Nói đùa gì chứ, hắn là Võ Đạo tông sư nơi nhân gian, một thân khí huyết dồi dào như biển rộng sông dài, sao có thể cần đến mấy thứ này?

So với đám tu sĩ nhục thân yếu ớt, Lý Thanh tự tin rằng cả đời hắn sẽ chẳng bao giờ cần dùng đến loại dược bổ này.

Thấy Lý Thanh thực sự không có hứng thú, chủ quầy cũng chẳng muốn quảng cáo thêm, chỉ hời hợt quay sang tiếp tục bán hàng.

Chương 324

DTV EBOOK

Về phần Lý Thanh, hắn cũng không để tâm lắm, thoải mái ngồi xuống quây, lôi từ trong tay áo ra một quyển sách nhỏ, lật mở từng trang đọc say sưa.

Đây chính là cuốn “Thanh Lĩnh Tu Tiên Giới Dị Văn”, thứ mà hắn đã mua hôm qua từ một quây bán phù lục.

Mặc cho phiên chợ giao dịch vẫn ồn ào huyên náo, tâm tư của Lý Thanh rất nhanh đã chìm vào nội dung cuốn sách.

Bên trong ghi chép lại địa lý, phong thổ, cũng như những sự kiện lớn xảy ra trong tu tiên giới này suốt mấy ngàn năm qua.

Hắn mới biết, thì ra khu vực mà hắn đang ở gọi là Thanh Lĩnh Vực, bao gồm bốn đại thế lực: Lương Quốc, Phong Quốc, Thảo Nguyên, và khu vực cực nam Mục Quốc.

Thanh Lĩnh Vực có địa hình vô cùng đặc thù, bốn phía đều bị thiên nhiên cắt đứt với bên ngoài, gần như không có đường thoát.

Phía Tây: Là một vực sâu khổng lồ gọi là Đại Uyên. Tương truyền, nơi này được hình thành từ thời Thượng Cổ khi các cường giả giao chiến, nhưng nguyên nhân cụ thể không ai biết rõ.

Nếu muốn vượt qua Đại Uyên, chí ít cũng phải đạt Kết Đan kỳ. Bởi lẽ, trên không vực sâu này không chỉ linh khí cực kỳ mỏng manh, mà còn có hiện tượng kỳ dị—có thể dần dần hút cạn linh lực của tu sĩ, khiến nó trở thành một trong những cấm địa sinh mệnh của Thanh Lĩnh Vực.

Phía Đông: Vượt qua Lương Quốc chính là một vùng biển vô tận, ngay cả tu sĩ Đan Kết kỳ cũng khó mà vượt qua.

Phía Nam: Đi qua Mục Quốc là một dãy núi tuyết băng hàn, cao vút trong mây, thậm chí còn đồ sộ hơn cả Tiểu Thúy Lĩnh của Phong Quốc.

Những ngọn núi này cao đến mức tựa như mái nhà của thế gian, người thường hay tu sĩ cấp thấp căn bản không có khả năng băng qua.

Phía Bắc: Là một thảo nguyên mênh mông vô tận. Mặc dù vượt qua không hề dễ dàng, nhưng so với ba hướng còn lại, đây có thể xem là con đường duy nhất để thoát khỏi Thanh Lĩnh Vực.

Chỉ cần tu vi đạt tới Trúc Cơ kỳ, thậm chí Luyện Khí hậu kỳ, cưỡi một con linh mã, kiên trì vài tháng, vẫn có thể đi qua được và tiến vào những khu vực tu tiên khác.

Tác giả của quyển sách này từng thử đi về hướng Bắc, hy vọng có thể băng qua thảo nguyên để đến một vùng đất tu tiên khác. Nhưng thực tế, thảo nguyên quá mức rộng lớn, ngay cả khi đi suốt hai tháng cũng không thấy điểm cuối.

Trên đường đi, linh khí lại cực kỳ loãng, ngay cả trữ vật giới chỉ cũng dần cạn kiệt linh thạch. Cuối cùng, hắc đàn ông bất đắc dĩ quay về đường cũ.

Cũng chính vì địa thế hiểm trở này mà Thanh Lĩnh Vực từ xưa đến nay rất ít liên hệ với các tu tiên giới khác. Toàn bộ khu vực này từ lâu đã bị bốn đại thế lực nắm quyền thống trị.

Bốn thế lực đó chính là:

Thiên Hà Tông

Thượng Thanh Tông

Lăng Vân Tông

Thánh Điện Bộ Tộc của Thảo Nguyên

Khi đọc đến đây, ngón tay của Lý Thanh chợt siết chặt, suýt chút nữa bóp nát cả quyển sách trong tay.

Lăng Vân Tông!

Ba chữ này như một cơn sóng lớn quét qua tâm trí hắn. Ngay lập tức, hắn nghĩ đến tám bạch ngọc lệnh bài mà mình cất giữ bấy lâu nay.

Chẳng lẽ, tám lệnh bài này chính là Thăng Tiên Lệnh của Lăng Vân Tông sao?

Hắn không dám khẳng định. Một tông môn có thể sở hữu rất nhiều loại lệnh bài khác nhau, chưa chắc cái của hắn có ý nghĩa đặc biệt gì. Có lẽ đó chỉ là một tấm lệnh bài chứng nhận thân phận đệ tử mà thôi?

Lý Thanh cố kìm nén cảm xúc đang dâng trào, tiếp tục lật xem những trang tiếp theo.

Nội dung tiếp theo lại nhắc đến thánh dược của tán tu—Trúc Cơ Đan...

Ban đầu, khi mới luyện chế Trúc Cơ Đan, người ta sử dụng những linh dược quý hiếm giữa trời đất. Nhưng theo dòng thời gian, những linh dược này ngày càng khan hiếm, dần dần chỉ còn xuất hiện trong các bí cảnh hoặc tuyệt địa.

Mất đi Trúc Cơ Đan, con đường tu luyện của phần lớn tu sĩ trở nên vô cùng gian nan. Ngoại trừ một số thiên tài hiếm có, hầu hết tu sĩ đều không dám liều lĩnh đột phá Trúc Cơ quan.

Bởi vì nếu thất bại, hậu quả có thể là mất mạng!

Pháp lực tán loạn, phản phệ vào nhục thân tu sĩ. Nếu nhẹ, thì nguyên khí tổn thương nghiêm trọng; nếu nặng, có thể dẫn đến thân tử đạo tiêu, chuyện này không hề hiếm gặp.

Về sau, ngay cả những đại tông môn Tiên Đạo cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Họ đã phải phái cường giả vượt qua hiểm địa, tiến vào các vùng tu tiên giới khác để tìm kiếm phương pháp thay thế.

Cuối cùng, một vị tu sĩ từ thế giới tu tiên bên ngoài đã mang về một đơn phương mới của Trúc Cơ Đan. Trong phương thuốc này, các dược liệu hiếm có đã được thay thế bằng tinh hạch của yêu thú cấp hai!

Phát hiện này thực sự là một chấn động kinh thiên động địa, giúp tu tiên giới Thanh Lĩnh vực có thêm một lần sinh cơ mạnh mẽ.

Nhưng cũng chính vì đơn phương mới của Trúc Cơ Đan mà hiện tại, yêu thú trong Thanh Lĩnh Vực trở nên vô cùng khan hiếm.

Chương 325

DTV EBOOK

Dù vậy, may mắn là phía đông Vô Nhai Hải hay cực nam dãy núi băng giá, hai khu vực tuyệt địa này vẫn còn không ít yêu thú có thể sinh tồn.

Lý Thanh đọc đến đây liền lẩm bẩm:

“Chẳng trách Tiểu Thúy Lĩnh bây giờ hiếm thấy yêu thú như vậy. Ta chờ đợi suốt hai năm rưỡi mới bắt gặp một con Hùng Yêu sơ kỳ.”

Hắn thầm đoán, phần lớn yêu thú trong khu vực này e rằng đã bị tu sĩ săn giết gần như sạch sẽ để lấy tinh hạch luyện chế Trúc Cơ Đan.

Ngay lúc Lý Thanh còn đang cảm thán, rốt cuộc cũng có người đến xem hàng của hắn.

Mà người này, lại không phải ai khác—chính là gã phù lục sư ngạo mạn mà hắn đã gặp ngày hôm qua!

“Hùng Yêu bì này, ngươi bán thế nào?”

Tên phù lục sư vẫn giữ nguyên bộ dáng cao ngạo, dường như việc hắn mua đồ của Lý Thanh chính là ban cho hắn một ân huệ lớn vậy.

Lý Thanh thấy thế, trong lòng liền nảy sinh chút ý nghĩ.

Ban đầu, hắn dự định bán tấm da gấu này với giá hai mươi đến ba mươi khối linh thạch, nhưng sau khi biết được yêu thú hiện tại đang dần khan hiếm, suy nghĩ của hắn lập tức thay đổi.

“Năm mươi khối linh thạch, chắc giá!” Lý Thanh cười híp mắt, nói ra con số.

“Cái gì?!”

Tên phù lục sư lập tức trừng mắt:

“Ngươi chỉ có một tấm da yêu thú Nhất Giai sơ kỳ, vậy mà dám hét giá như vậy? Sao ngươi không đi cướp luôn đi?”

Lý Thanh lắc đầu, chậm rãi nói:

“Ngươi chê đắt, ta còn thấy bán rẻ đấy! Ngươi thử nhìn xem, bây giờ Tiểu Thúy Lĩnh còn có mấy con yêu thú nữa đâu?”

“Con hùng yêu này là ta mất hai năm rưỡi mới tìm được! Khi săn giết nó, ta còn hao tổn không ít công sức.”

Hắn bày ra vẻ mặt “mua thì mua, không mua thì thôi”, sau đó tiếp tục cúi đầu chăm chú đọc quyển “Thanh Lĩnh Tu Tiên Giới Dị Văn”.

Không thể không nói, kiến thức thực sự là tài phú! Nếu không nhờ quyển sách này, hắn cũng không biết bây giờ yêu thú lại quý giá đến như vậy.

Dựa vào những gì hắn biết, phù lục sư thường cần những tấm da yêu thú đặc biệt để chế tác bùa chú. Có lẽ tên này cũng không ngoại lệ, hắn mới chịu bỏ thời gian đến hỏi mua.

Yêu thú, từ đầu đến chân đều là bảo vật—đây không phải chỉ là lời đồn vô căn cứ.

“Ai... thôi được!”

Tên phù lục sư ngạo mạn kia cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp.

Dù không cam lòng, nhưng hắn cũng hiểu rõ tấm da gấu này rất hiếm, nếu bỏ qua, muốn tìm cái khác e rằng còn khó hơn.

Thấy đối phương chịu bỏ tiền, Lý Thanh trong lòng liền mở cờ trong bụng, nhưng bề ngoài vẫn giữ bộ dáng bình thản như không.

Sau khi giao dịch thành công Hùng Bì, năm mươi khối linh thạch liền vào tay. Lý Thanh cười thỏa mãn, tiện tay thu dọn hàng hóa, đặc ý dạo bước trong hội giao dịch.

Chẳng mấy chốc, hắn tìm thấy một quầy hàng chuyên bán Tự Thú Hoàn và Dưỡng Thú Đan. Chủ quầy là một Ngự Thú Sư, người hiểu rõ yêu thú cần dùng một số loại đan dược đặc biệt để bồi dưỡng.

Tự Thú Hoàn – loại đan dược phổ thông, thường được xếp vào Tạp Đan, không có giá trị cao, luyện chế cũng cực kỳ đơn giản.

Chỉ có những đan dược mang danh “Đan”, mới thật sự được công nhận là vào phẩm cấp đan dược, thứ mà chỉ có Luyện Đan Sư mới có thể luyện chế, mỗi viên đều có giá trị rất cao.

“Cho ta sáu mươi viên Tụ Thú Hoàn và mười viên Dưỡng Thú Đan.” Lý Thanh điềm nhiên nói.

Tụ Thú Hoàn, có công dụng tương tự như Tích Cốc Đan dành cho tu sĩ. Chỉ cần ăn một viên, yêu thú có thể nhịn đói từ hai đến ba ngày.

Tất nhiên, vì chỉ dùng để cho yêu thú ăn nên phương pháp luyện chế rất thô sơ, nguyên liệu cũng không tinh tế như Tích Cốc Đan, do đó giá trị rất rẻ.

Còn Dưỡng Thú Đan, thứ này lại khác biệt. Hễ có chữ “Đan”, giá trị liền tăng lên gấp bội.

Loại đan này chứa dược lực cực kỳ mạnh mẽ. Nếu yêu thú kiên trì dùng trong thời gian dài, sẽ có cơ hội thoát thai hoán cốt, cải thiện huyết mạch, nâng cao thực lực.

Đây tuyệt đối là hồ lang chi đại dược! Chỉ tiếc rằng, dược tính quá mạnh mẽ, nhân loại không thể chịu đựng nổi.

Giá của cả hai loại đều khá cố định, không có nhiều biến động. Tụ Thú Hoàn có giá ba viên một khối linh thạch, còn Dưỡng Thú Đan thì đắt hơn, một viên năm khối linh thạch.

Từ đây cũng có thể thấy, giá trị của Tạp Đan thấp kém đến mức nào.

Chủ quầy dường như không buồn ngẩng đầu nhìn khách, chỉ thản nhiên lấy ra một đồng bình lọ, đem số lượng đúng như Lý Thanh yêu cầu đặt trước mặt hắn.

“Tổng cộng bảy mươi khối linh thạch.” Chủ quầy nói xong liền nhắm mắt dưỡng thần, chẳng mấy bận tâm.

Lý Thanh thấy vậy, cũng không do dự, dứt khoát giao linh thạch, nhanh chóng thanh toán.

Ngay khi chuẩn bị rời đi, chủ quầy đột nhiên gọi giật lại:

“Khoan đã! Tiểu hữu có nuôi yêu thú sao?”

Nghe vậy, Lý Thanh lập tức cảnh giác. Trong tu tiên giới, yêu thú cực kỳ quý hiếm, không thể đảm bảo đối phương có ý đồ

gì hay không.

Chương 326

DTV EBOOK

“Ha ha, tiểu hữu hiểu lầm rồi. Ta không có ý nhắm vào yêu thú của ngươi đâu.” Chủ quây mang mũ trùm, giọng trầm khàn nói tiếp:

“Thông thường, tu sẽ nuôi dưỡng yêu thú sẽ gieo xuống Huyết Khé hoặc Hồn Khé để đảm bảo yêu thú nghe lời, không phản chủ.”

“Tiểu hữu, ta có một Huyết Khé Chi Pháp, chỉ bán mười lăm khối linh thạch. Ngươi có muốn không?”

Huyết Khé Chi Pháp?

Lý Thanh suy nghĩ một chút. Hắn và thùng cơm đã sống cùng nhau rất nhiều năm, dù trước đây hắn từng thả nó tự do một thời gian, nhưng nó vẫn luôn nghe lời.

Có vẻ như hắn không cần đến thứ này.

Đúng lúc Lý Thanh định từ chối, chủ quây dưới lớp mũ trùm lại cười cười, chậm rãi nói:

“Gieo xuống Huyết Khé Chi Ấn, có thể giúp yêu thú hiểu được nhiều chỉ lệnh và ngôn ngữ hơn, đồng thời giữa chủ nhân và yêu thú cũng sẽ hình thành tâm thần liên kết. Khi chiến đấu bên nhau, phối hợp sẽ càng thêm ăn ý.”

Lý Thanh hơi động tâm. Hắn hiểu rằng ngự thú chi đạo trong tu tiên giới vô cùng huyền diệu.

Không ít Ngự Thú Sư sở hữu chiến lực cường đại, điều này phần lớn đến từ việc họ có thể nuôi dưỡng yêu thú cực kỳ mạnh mẽ.

Thậm chí, một số Ngự Thú Sư còn nắm giữ những bí pháp thần kỳ, có thể đồng bộ thị giác với yêu thú.

Lý Thanh suy nghĩ một chút, giả vờ khó xử, lộ ra vẻ túng quẫn:

“Có thể giảm giá một chút không? Ta hiện tại không còn nhiều linh thạch.”

Chủ quầy bật cười, lắc đầu nói:

“Không được. Đây đã là giá rất thấp rồi. Nếu không phải ta đang cần gấp một số linh thạch, loại pháp môn này sao có thể bán rẻ như vậy?”

Nghe vậy, Lý Thanh lại thấy yên tâm hơn.

Nếu đối phương dễ dàng hạ giá, vậy rất có thể Huyết Khế Chi Pháp này có vấn đề. Một khi gieo xuống Huyết Khế Chi Ấn, có khả năng thùng cơm sẽ gặp phải biến hóa không mong muốn.

Đối phương nếu như chỉ muốn đổi lấy linh thạch, vậy thì Lý Thanh cũng chẳng cần quá để tâm.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng hắn vẫn quyết định mua bộ bí pháp này.

Chủ quán – một vị Ngự Thú Sư – cũng không nhiều lời, trực tiếp ném cho hắn một quyển sách có tên Huyết Khế Chi Ấn.

Sau khi nhận lấy bí pháp, Lý Thanh lập tức hòa vào dòng người trong hội giao dịch, đổi hướng vài lần để cắt đuôi những kẻ khả nghi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Huyết Khế Chi Pháp này vẫn nên nghiên cứu kỹ một chút, tốt nhất là mời Chu lão tiên bối kiểm tra xem có vấn đề gì không. Không thể tùy tiện gieo xuống cho thùng cơm được.”

Hắn lẩm bẩm, quyết định không vội sử dụng ngay. Nếu pháp môn này có vấn đề thì sẽ rất nguy hiểm, có thể ảnh hưởng đến thùng cơm.

Sau đó, Lý Thanh tiếp tục dạo quanh hội giao dịch một lúc lâu. Cuối cùng, hắn chỉ ra hai mươi khối linh thạch, mua ba đuôi linh ngư cùng mười bốn cân linh mẽ, rồi mới thỏa mãn rời đi.

Vừa đặt chân vào sân nhà, Lý Thanh lập tức kích hoạt cấm chế, sau đó mới thở dài nhẹ nhõm.

Trong hai ngày qua, hắn đã tiêu tốn không ít linh thạch. Hôm qua, hắn mua hai vỏ linh tửu, mấy tấm phù lục, một túi ngự

thú và một túi trữ vật, tổng cộng hao tổn hơn ba trăm ba mươi khối linh thạch.

Hôm nay, tuy bán được Hùng Yêu Bì, kiếm lời năm mươi khối linh thạch, nhưng lại mua đồng lớn đan dược và các loại nhu yếu phẩm khác, tiếp tục tiêu hết một trăm lẻ năm khối linh thạch.

Tính toán qua lại, số linh thạch hẩn tích góp suốt nửa năm qua, giờ đây chỉ còn lại hai trăm tám mươi lăm khối.

“Ai... lại nghèo rồi.” Lý Thanh than thở, nhưng rất nhanh liền an ủi bản thân: “Ít nhất những thứ cần mua cũng đã mua đầy đủ.”

“Chỉ tiếc là không thể mua được đan dược tinh tiến pháp lực dành cho tu sĩ Luyện Khí kỳ. Những thứ này quá hiếm, mỗi lần vừa xuất hiện là liền bị cướp sạch.”

“Ngày mai lại đi thử vận may lần nữa. Nếu vẫn không mua được, thì cũng đành chịu.”

Thở dài một hơi, hẩn phát tay, một quả cầu lửa bùng cháy giữa không trung.

Oanh!

Bây giờ, hẩn đã sử dụng Hỏa Cầu Thuật nhóm lửa vô cùng thuần thục.

Vừa niệm chú, hẩn vừa nhắc nồi sắt lên, chuẩn bị nấu một nồi cháo linh mẽ linh ngư thật đậm đà.

Bên cạnh, thùng cơm nhanh chóng đánh hơi thấy mùi thơm của linh ngư, lập tức hấp tấp bò tới.

Lý Thanh liếc mắt nhìn nó, sau đó lấy từ túi trữ vật ra một viên Dưỡng Thú Đan màu nâu đỏ.

“Ăn cái này đi. Đồ chơi này cũng không rẻ hơn linh ngư là bao.”

Nói xong, hẩn tiện tay búng viên đan dược ra ngoài.

Thùng cơm ngay lập tức nhận ra viên Dưỡng Thú Đan này bất phàm. Nó nhảy lên, thân hình khổng lồ che khuất cả bầu trời, thậm chí ánh sáng trong sân cũng trở nên u ám hơn.

“Ngao rống!”

Nó nuốt chửng viên đan dược, sau đó nằm xuống, hưởng thụ được lực mạnh mẽ từ viên Dưỡng Thú Đan.

Chương 327

DTV EBOOK

Đừng nhìn đan dược này chuyên dùng cho yêu thú mà khinh thường. Dược tính của nó cực kỳ cường hoành, vậy mà chỉ bán với giá năm khối linh thạch, so với đan dược tu sĩ sử dụng thì rẻ hơn rất nhiều.

Sở dĩ rẻ như vậy là bởi nhân loại không thể hấp thu dược tính của nó.

Bên trong Dưỡng Thú Đan chứa đan độc rất nồng đậm, chỉ có yêu thú thể chất đặc thù mới có thể tiêu hóa và hấp thụ.

Không khoa trương chút nào, nếu Lý Thanh tò mò mà ăn thử một viên Dưỡng Thú Đan, sợ rằng đan độc sẽ lập tức xâm nhập cơ thể, bị dược lực bá đạo trùng kích tứ chi bách hại, khiến kinh mạch đứt đoạn mà chết ngay tại chỗ.

Trong lúc thùng cơm đang hấp thu dược lực, nồi cháo linh mễ cũng đã sôi lục đục, tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Lý Thanh lấy ra một con linh ngư, thậm chí không buồn sơ chế, trực tiếp ném vào nồi cháo.

Dù sao, đây cũng là linh vật, sống trong linh mạch trung tâm, hấp thu thiên địa linh khí cực kỳ tinh thuần.

Thịt của linh ngư được linh khí nuôi dưỡng, không chỉ có hương vị thơm ngon mà còn vô cùng bổ dưỡng đối với tu sĩ.

Chỉ chốc lát sau, cháo linh mễ linh ngư đã nấu chín hoàn toàn.

Lý Thanh không kìm được, vội vàng múc một bát đầy.

Hắn thổi nhẹ vài hơi, đợi đến khi cháo và cá bột nóng, lập tức ném thử một miếng.

Thịt cá mềm mịn, tan trong miệng, hòa quyện cùng cháo linh mễ đậm đà. Hương vị tươi ngon lan tỏa, kích thích vị giác đến tận cùng.

Quả thực là nhân gian mỹ vị!

Thường thức xong chén cháo đầu tiên, Lý Thanh cảm thấy tất cả công sức nửa năm đào mỏ, cuối cùng cũng có hồi báo!

Hắn triệt để chìm đắm trong mỹ thực, không còn nghĩ ngợi gì khác, chuyên tâm giải quyết một nồi cháo lớn.

Cuối cùng, ngay cả xương cá hắn cũng không bỏ qua, ngạnh sinh sinh nhai nhuyển rồi nuốt xuống, hòa cùng cháo mà nuốt vào bụng.

Không lãng phí dù chỉ một chút.

Sau khi ăn no, Lý Thanh nằm dài xuống đất, gồi đầu lên thân thể thùng cơm, nhắm mắt cảm nhận linh lực tràn trề trong cơ thể.

Khóe miệng hắn bất giác nở nụ cười thỏa mãn.

Đây mới chính là tu tiên a!

Trải qua những ngày tháng như vậy, thanh thoi tự tại, nếu có cho hắn một ngai vàng nhân gian, hắn cũng chẳng muốn đổi.

Bóng đêm dần dần sâu thẳm, bầu trời lấp lánh từng vì tinh tú sáng rực, phản chiếu một vẻ đẹp tĩnh lặng huyền ảo.

Đêm nay, Lý Thanh không muốn tu luyện, mà chỉ lặng lẽ ngắm nhìn màn đêm. Hắn lắng nghe tiếng ngáy trầm ổn của thùng cơm, dần dần chìm vào giấc ngủ say.

Cứ thế, một đêm trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, một giọt sương lạnh buốt từ trên lá rơi xuống.

Tí tách!

Thế nhưng, Lý Thanh vẫn say sưa trong giấc mộng, không có ý muốn tỉnh lại.

Nhưng ngay giây tiếp theo—

Ầm!

Một luồng khí tức mãnh liệt từ hướng Bính Tụ Khu bùng phát, quét ngang cả khu vực như một cơn sóng thần linh lực!

Lý Thanh ngay lập tức bừng tỉnh!

Hắn bật dậy, ánh mắt quét nhanh về phía sân nhỏ bên ngoài, chính là nơi phát ra luồng khí tức kia.

“Đây là... vị trí sân nhỏ của Chu Lão Đầu?”

Xác nhận xong, hắn không kìm được siết chặt nắm đấm, ánh mắt tràn đầy chờ mong.

Chu Đồng đã ăn Ngưng Linh Đan, giờ phút này đã bắt đầu đột phá!

Oanh!

Nương theo khí tức ngày càng mãnh liệt, càng lúc càng có nhiều người chú ý tới trận đột phá này.

Luyện Khí hậu kỳ!

Đối với rất nhiều tán tu tư chất bình thường, muốn đạt đến cảnh giới này chẳng khác nào vượt qua trời cao, cực kỳ gian nan.

Nếu như Chu Đồng lần này thành công, vậy thì hắn có thể trở thành tán tu đầu tiên trong suốt mấy chục năm qua đột phá đến Luyện Khí hậu kỳ!

Còn có ai đột phá sớm hơn hay không? Điều đó chỉ có Liễu gia mới rõ!

Trong đám đông xôn xao, có người không nhịn được cảm thán:

“Lão Chu lần này đột phá, xem ra hy vọng thành công rất lớn a!”

“Tê...! Luyện Khí hậu kỳ! Hắn thực sự sắp thành công sao?”

“Ai da! Sao lúc đó ta lại do dự chứ? Chỉ là một con Phi Ưng Trộm thôi mà! Nếu không, người đang đột phá hôm nay đã là ta rồi!”

“Khí tức đã trở nên cô đọng căng đầy! Lão Chu... lần này là thực sự thành công rồi!”

Khi mọi người còn đang kinh ngạc, từ sân nhỏ của Chu Lão Đầu, một đạo thanh quang chói lọi phóng thẳng lên trời, tựa như cầu vồng nối liền thiên địa.

Cùng lúc đó—

Khí tức của hắn bỗng nhiên bạo tăng, rồi chợt lắng lại, triệt để ổn định!

Oanh!

Luyện Khí hậu kỳ—thành công!

“Chúc mừng Chu lão tấn thăng Luyện Khí hậu kỳ!”

“Chu lão tiền bối, chúc mừng a!”

“Haha, Lão Chu người thật sự là khó lường a! Không ngờ lại có thể đột phá Luyện Khí hậu kỳ!”

“Chúc mừng! Chúc mừng!”

Khi Chu Lão Đầu thành công đột phá, trong khu chữ Bính, rất nhiều tán tu có quen biết với hắn nhao nhao kéo đến chúc mừng.

Thế nhưng, đáp lại bọn họ chỉ là một tiếng hừ lạnh. Tính tình cổ quái của Chu Lão Đầu vốn đã nổi tiếng, hắn thậm chí còn chẳng buồn mở cửa viện, bộ dạng rõ ràng là không muốn tiếp khách.

Chương 328

DTV EBOOK

“Hừ, ngay cả một món hạ lễ cũng không mang theo, một chút thành ý cũng chẳng có, vậy thì mời các người quay về đi.”

Lời này vừa thốt ra, đám tán tu đứng ngoài cửa viện lập tức đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đành tiu nghỉu rời đi.

Một lúc lâu sau, một thanh niên dáng người thẳng tắp chậm rãi tiến đến. Trên tay hắn mang theo hai con linh ngư cùng một vò rượu ủ lâu năm, lặng lẽ gõ cửa viện.

Người này chính là Lý Thanh. Thế nhưng, còn chưa kịp lên tiếng báo danh, cửa viện đã tự động mở ra.

“Vào đi, tiểu tử thú! Thật hiếm khi thấy người hào phóng một lần, lại còn nỡ mang cả linh ngư đến nữa sao?”

Theo tiếng gọi, Lý Thanh ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy lúc này Chu Lão Đầu sau khi đột phá thành công, cuối cùng cũng có chút dáng vẻ của người tu đạo. Hắn khoác một bộ pháp bào mới tinh, khí sắc trên mặt đã quét sạch vẻ ủ rũ trước kia.

“Hắc hắc, Chu lão tiên bối đột phá Luyện Khí hậu kỳ, quả thật là chuyện đáng chúc mừng!”

Lý Thanh vừa nói vừa bước vào trong, liên tục chúc mừng.

Rượu dù chỉ là loại Đông Mai phổ thông, nhưng kết hợp với hai con linh ngư nướng trên lửa, lại khiến bữa tiệc của hai người trở nên vui vẻ vô cùng.

“Hahaha! Tiểu tử ngươi đổi tính rồi à? Trước kia chưa từng thấy ngươi hào phóng thế này đâu!” Chu Lão Đầu vừa uống rượu vừa ăn linh ngư, cười ha hả trêu ghẹo.

Lý Thanh thật thà gãi đầu, mở miệng nói: “Chu lão tiên bối lại đùa rồi. Lần trước trên đường đến Liễu Gia, ta may mắn săn được một con Hùng Yêu Nhất Giai sơ kỳ trong rừng, lột lấy bộ da, vừa vận bán được ở hội giao dịch cho một vị phù lục sư.”

Nghe vậy, Chu Lão Đầu chỉ cười lắc đầu, cảm thán: “Có linh thạch thì nên giữ lại mà dùng, linh ngư kiểu này dù ngon nhưng quá xa xỉ. Với đám tán tu chúng ta, ăn ít đi một chút thì tốt hơn.”

Lời này không sai. Một con linh ngư có giá tận sáu khối linh thạch, dù là đặc sản của Liễu Gia, nhưng với lượng linh khí tinh thuần ẩn chứa bên trong, giá trị tuyệt đối không kém linh mã!

Dù vậy, linh ngư vẫn là một món ăn thượng hạng, không cần thêm gia vị, chỉ cần chế biến đơn giản cũng có thể thưởng thức được hương vị tươi ngon của nó.

“Chu lão, chờ người hoàn thành nhiệm vụ Liễu Gia giao cho, đến lúc đó trở thành cao tăng của Liễu Gia rồi, đừng quên tiểu tử ta nha!” Lý Thanh thử thăm dò.

Nhưng nhắc đến nhiệm vụ của Liễu Gia, Chu Lão Đầu lại trầm mặc thật lâu, liên tiếp uống vài chén rượu rồi thở dài một hơi.

“Ai... Phi Ứng Tặc không phải dễ giết như vậy. Dù hai người còn lại có phục dụng Ngưng Linh Đan mà đột phá thành công, cũng chưa chắc có thể nắm chắc phần thắng.”

Thấy Chu Lão Đầu còn có thể nhìn nhận rõ ràng, Lý Thanh khẽ thở phào, mở miệng nói: “Tiểu tử ta cũng nghĩ như vậy. Tên Phi Ứng Tặc kia dám cả gan cướp bóc ngay tại phường thị của Thiên Hà Tông, chắc chắn là có chỗ dựa.”

“Hắn đã cướp không ít tán tu, lại còn nhiều lần đắc thủ. Chỉ sợ những kẻ cùng hội cùng thuyền với hắn cũng không dễ đối phó.”

“Chu lão tiên bối, lần này làm nhiệm vụ, nhất định phải cẩn thận!”

Đây là lời thật lòng của Lý Thanh. Nửa năm qua, Chu Lão Đầu vẫn luôn chiếu cố hắn, không chỉ giúp hắn hiểu rõ nhiều chuyện trong giới tu tiên, mà còn giúp hắn nhanh chóng thiết lập mối quan hệ với các công xưởng linh khoáng nhờ danh tiếng của mình.

Có một vị tiên bối trong giới tu tiên dẫn đường, Lý Thanh đã bớt đi không ít đường vòng.

Hơn nữa, nửa năm nay hai người cũng thường xuyên tụ tập uống rượu, dù không phải thầy trò thì cũng coi như có chút tình nghĩa vừa là bạn vừa là thầy.

Chu Lão Đầu nhẹ gật đầu, thấp giọng nói:

“Ừm, việc này ta tất nhiên hiểu rõ. Có điều, Liễu Gia lần này cũng không phải chỉ muốn chúng ta đi chịu chết. Họ thực sự hy vọng nhiệm vụ có thể hoàn thành.”

“Vì vậy, họ đã đưa cho chúng ta một bản tình báo chi tiết về Phi Ứng Tặc. Nếu hai người kia đột phá thành công, cộng thêm pháp khí mà Liễu Gia cung cấp, thì khả năng hoàn thành nhiệm vụ này cũng không phải là không có.”

Dù thế nào đi nữa, đám Phi Ứng Tặc kia cũng chỉ có một kẻ đạt đến Luyện Khí hậu kỳ. Đối mặt với ba tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ được trang bị đầy đủ bao vây truy sát, sợ rằng cũng khó thoát khỏi cái chết.

Lý Thanh tiếp nhận bản tình báo về Phi Ứng Tặc, tùy tiện lướt qua vài lần rồi âm thầm gật đầu.

Trên đó ghi chép khá chi tiết về thông tin của Phi Ứng Tặc, bao gồm số lượng thành viên, pháp khí sở trường cùng với tu vi của từng kẻ.

Kẻ cầm đầu được gọi là Ma Ứng Khách, nuôi dưỡng một con Liệt Không Ứng Nhất Giai trung kỳ. Yêu cầm này có huyết mạch không tầm thường, sức chiến đấu vô cùng kinh người.

Ngoài ra, thứ khiến Ma Ứng Khách trở nên nguy hiểm nhất chính là kiện thượng phẩm pháp khí trong tay hắn — Huyền Phong Vũ Lưỡi Dao!

Chương 329

DTV EBOOK

Một khi thi triển pháp khí này, không chỉ có thể tạo ra hiệu ứng huyền thuật mà còn phóng ra vô số vũ nhận mang theo uy lực mạnh mẽ của Phong thuộc tính. Khi tấn công còn xen lẫn huyền thuật, khiến đối thủ khó lòng đề phòng!

Không những thế, Ma Ứng Khách còn cực kỳ am hiểu thuật chạy trốn. Hắn sở hữu Phong thuộc tính dị linh căn, tốc độ nhanh kinh người, thân pháp quý dị, biến hóa khó lường.

Thông thường, tu sĩ Luyện Khí kỳ rất khó dựa vào pháp lực của mình để duy trì phi hành lâu dài.

Nhưng Ma Ứng Khách lại lợi dụng các loại pháp thuật Phong thuộc tính, khiến tốc độ phi hành và độ bền bỉ của hắn vượt xa tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ bình thường.

Xem hết bản tình báo, Lý Thanh không nhịn được mà há hốc miệng.

Tên Ma Ứng Khách này, thực lực tuyệt đối vô cùng cường hãn! Nếu là một đấu một, dám tán tu làm thuê cho Liễu Gia như Chu Lão Đầu, phần thắng thực sự rất thấp.

Tuy nhiên, bản tình báo này lại vô cùng chi tiết. Nếu có thể cẩn thận lên kế hoạch, cân nhắc kỹ các tình huống có thể xảy ra, mang theo đủ các loại thủ đoạn nhằm vào hắn, vậy thì cơ hội hoàn thành nhiệm vụ vẫn rất cao!

“Tiểu tử chúc Chu lão tiên bối mã đáo thành công, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ lần này!” Lý Thanh ôm quyền nói.

Chu Lão Đầu khoát tay áo, lườm hắn một cái rồi nói:

“Được rồi, đừng có nịnh bợ nữa! Còn chuyện gì thì nói luôn đi!”

Lý Thanh nghe vậy thì cười ngượng ngùng, gãi đầu một cái.

“Khụ, thực ra thì quả thật có chút chuyện...”

Nói rồi, hắn móc ra một quyển sách, chính là phần Huyết Khế Chi Pháp mà hắn vừa thu được không lâu.

“Cái này là ta mua được trong phường thị hôm nay, bỏ ra tận mười lăm khối linh thạch đấy! Chu lão, ngài giúp ta xem thử xem có vấn đề gì không?”

Chu Lão Đầu nhú mày, nhận lấy quyển sách ghi chép bí thuật Huyết Khế Chi Pháp, lật xem một hồi lâu.

Cuối cùng, lão đưa quyển sách trả lại, lắc đầu nói:

“Bí thuật thì không có vấn đề gì, nhưng mà bỏ ra mười lăm khối linh thạch để mua thứ này thì hơi phí.”

“Lời này là sao?” Lý Thanh nghi hoặc hỏi.

Chu Lão Đầu mở miệng giảng giải:

“Ngự Thú Sư khi thu phục yêu thú, đại đa số đều sử dụng phương pháp Hồn Khế để nhận chủ.”

“Đến Luyện Khí trung kỳ, thần thức của tu sĩ sẽ phát triển mạnh hơn. Dù chưa thể phóng xuất ra ngoài cơ thể, nhưng ít nhất cũng đủ để gieo xuống Hồn Khế.”

“Thế nhưng, do các Ngự Thú Sư chuyên thu phục quá nhiều yêu thú, thần thức của bọn họ sẽ chịu gánh nặng rất lớn. Chính vì vậy, họ mới khai sáng ra Huyết Khế Chi Pháp, dùng phương pháp huyết khế để yêu thú nhận chủ, nhằm giảm bớt gánh nặng cho thần thức.”

“Nói trắng ra, nếu chỉ có một con yêu thú, thì người hoàn toàn không cần dùng đến Huyết Khế Chi Pháp. Chờ đến khi đạt Luyện Khí trung kỳ, dùng thần thức để yêu thú nhận chủ là được.”

Thì ra là vậy!

Sắc mặt Lý Thanh thoáng tối sầm lại, thầm nghĩ: Cuối cùng vẫn bị hố rồi...

Nhưng mà cũng không còn cách nào khác. Hiện tại thần thức của hắn quá yếu, miễn cưỡng chỉ có thể quan sát nội thể, chứ muốn phóng xuất ra ngoài hay gieo xuống Hồn Khế thì vẫn còn quá sớm.

Huống chi, trước đây hấn chưa từng có ý định này. Cái con “thùng com” kia nghe lời thì cũng nghe lời, nhưng chẳng thông minh lắm.

Nếu không phải muốn giúp nó hiểu rõ chỉ thị của mình, để khi chiến đấu có thể phối hợp ăn ý hơn, hấn cũng sẽ chẳng tốn công mua cái Huyết Khế Chi Pháp này làm gì.

“Haizz, vẫn là kinh nghiệm không đủ a! Xem như lần này mất một bài học, lãng phí mất mười lăm khối linh thạch vô ích.” Lý Thanh thầm than trong lòng.

Nhưng nghĩ lại thì cũng không đến nỗi quá lỗ. Số linh thạch bỏ ra tuy nhiều, nhưng chí ít bí thuật này không có vấn đề gì, đáng giá với số tiền đã bỏ ra.

Dường như đoán được suy nghĩ trong lòng hấn, Chu Lão Đầu cười nhạt, khoát tay áo nói:

“Thôi, không còn chuyện gì nữa thì mau về đi! Đừng ở đây làm phiền lão phu.”

Nghe vậy, Lý Thanh lập tức bật dậy, ôm quyền cười nói:

“Vây tiểu tử xin cáo từ trước!”

Dứt lời, hấn bái biệt Chu Lão Đầu, người hiện tại đã bước vào cảnh giới Luyện Khí hậu kỳ.

Vào ngày cuối cùng của hội giao dịch, Lý Thanh bắt đầu đi dạo loanh quanh mà chẳng có mục đích gì.

Tới ngày thứ ba, số lượng người tham gia hội giao dịch đã ít đi đáng kể, số quầy hàng cũng giảm đi rất nhiều.

Lý Thanh vừa bước ra ngoài, trong lòng không khỏi hy vọng có thể gặp được một chút vận may, tìm thấy một quầy hàng bán đan dược giúp tinh tiến pháp lực cho tu sĩ Luyện Khí kỳ.

Đáng tiếc, ý tưởng này nhất định thất bại.

Những loại đan dược như vậy, thông thường đều bị tranh đoạt sạch sẽ ngay trong ngày đầu hoặc ngày thứ hai. Làm sao có thể còn sót lại đến ngày thứ ba chứ?

Chương 330

DTV EBOOK

Hắn cứ thế đi dạo suốt hơn nửa ngày, cuối cùng cũng cảm thấy chán nản, chuẩn bị quay về. Nhưng ngay lúc đó, một quầy hàng trưng bày đầy cát đá kỳ dị lại bất ngờ thu hút sự chú ý của hắn.

“Đây là thứ gì vậy?” – Lý Thanh hơi động tâm, tò mò hỏi.

Chủ quầy, người vốn đang chán nản vì không có khách, lập tức lên tiếng:

“Ngưng Nước Cát, tài liệu luyện khí, ngươi có muốn mua ít về không?”

Nghe đến đây, trong đầu Lý Thanh lập tức hiện lên hình ảnh của một món pháp khí trung phẩm mang tên Nước Quần Lưới!

Đây là một trong những pháp khí được ghi lại trong truyền thừa luyện khí mà hắn nhận được. Trên đó còn có hẳn một tấm đồ phổ chỉ cách luyện chế nó. Mà để luyện chế món pháp khí này, Ngưng Nước Cát chính là vật liệu không thể thiếu!

“Ngưng Nước Cát này bán thế nào?” – Lý Thanh mở miệng hỏi.

Chủ quầy thấy hắn thật sự muốn mua, tinh thần lập tức phấn chấn hẳn lên.

“Haha, loại Ngưng Nước Cát này được đào từ một linh tuyến đã khô cạn. Đừng thấy nó trông bình thường mà xem thường, đây là tài liệu quan trọng trong luyện khí đấy!”

Những lời tăng bốc này, Lý Thanh nghe liền tự động loại bỏ khỏi tai. Người này rõ ràng chỉ đang cố tình nâng giá mà thôi.

“Giá thế nào?” – Lý Thanh hỏi thẳng.

“Ba mươi khối linh thạch một cân, giá này tuyệt đối hợp lý!”

Nghe xong, khóe miệng Lý Thanh giật nhẹ.

Tên này coi hắn là kẻ ngu sao? Ba mươi khối linh thạch một cân, trong khi để luyện chế một cái Nước Quán Lưới cần ít nhất ba cân Ngưng Nước Cát.

Cộng thêm mấy loại tài liệu khác, tổng chi phí luyện chế phải hơn 200 khối linh thạch.

Mà trên thị trường, một món pháp khí trung phẩm cùng lắm chỉ bán được khoảng 500 khối linh thạch, chưa kể nếu thất bại khi luyện khí thì tổn thất càng lớn!

Lý Thanh liếc mắt nhìn chủ quầy, lạnh nhạt nói:

“Mười khối linh thạch một cân, món này đặt ở đây mãi mà chẳng ai mua, người còn hét giá cao như vậy?”

“Haha, khách quan, người đùa sao? Luyện khí tài liệu nào lại có giá rẻ như thế chứ? Khắp thiên hạ này, sợ rằng người cũng chẳng tìm được chỗ nào bán rẻ đến vậy đâu!”

Thế là, cả hai bắt đầu màn cò kè mặc cả quyết liệt.

Lý Thanh kiên quyết giữ mức giá mười lăm khối linh thạch một cân, nhất định không chịu nhượng bộ thêm dù chỉ một khối.

Còn chủ quầy thì cũng cứng đầu chẳng kém, thấp hơn hai mươi khối linh thạch thì kiên quyết không bán.

Cuối cùng, sau một hồi tranh cãi đến khô cả miệng, hai bên mới đạt được thỏa thuận ở mức giá mười bảy khối linh thạch một cân.

Tổng cộng sáu cân Ngưng Nước Cát trên quầy bị Lý Thanh mua với giá 102 khối linh thạch.

Sau khi giao dịch hoàn tất, Lý Thanh không tiếp tục nán lại mà nhanh chóng đổi hướng vài lần để chắc chắn không ai theo dõi rồi mới trở về sân nhỏ của mình.

Cùng lúc đó, tại khu chữ Bính, một tin tức lập tức lan truyền.

Trong số những người đã mua Ngưng Linh Đan, chỉ có một người thành công đột phá lên Luyện Khí hậu kỳ, còn một người khác thì thất bại!

“Trời ạ! Lại có người thất bại sao?”

“Chẳng phải vậy có nghĩa là phải trả lại 200 khối linh thạch cho Liễu gia ư?”

“Đúng vậy! Không biết là phúc hay họa đây!”

“300 khối linh thạch cứ thế đổ sông đổ bể, đúng là đáng tiếc!”

“May mắn người thất bại không phải là ta, nếu không ta chắc đau lòng chết mất! 300 khối linh thạch phải tiết kiệm bao lâu mới có được chứ!”

Những tiếng bàn tán không ngừng vang lên.

Lý Thanh nghe vậy nhưng không có bao nhiêu cảm giác vui mừng trước nỗi đau của kẻ khác. Ngược lại, hắn còn có chút lo lắng cho Chu Lão Đầu.

“Nếu chỉ còn hai người đột phá, vậy phải đối phó với Phi Ưng Trộm như thế nào đây?”

Trong kế hoạch của Chu Lão Đầu, nếu cả ba người đều đột phá thành công, thì ít nhất cũng có cơ hội chiến thắng.

Nhưng giờ thất bại mất một người, chỉ sợ phản thắng lập tức giảm đi đáng kể.

Về chuyện này, Lý Thanh cũng chẳng thể giúp gì. Hắn chỉ là một tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ, thứ duy nhất có thể làm là yên lặng chúc phúc cho Chu Lão Đầu mà thôi.

“Ai... Hy vọng Liễu gia sẽ ra tay giúp đỡ một chút. Dù sao chuyện này có liên quan đến nhiệm vụ của đại tiểu thư bọn họ trong tông môn, chắc hắn cũng không muốn thấy nhiệm vụ lần này thất bại đâu.”

Lý Thanh thở dài một hơi, sau đó yên lặng nấu một nồi linh mễ cho chính mình.

Chuyện đã đến nước này, tốt nhất là cứ ăn cơm trước đã.

Nhìn từng hạt linh mễ óng ánh, tỏa ra mùi thơm ngọt mê người, Lý Thanh không nhịn được mà thèm ăn hơn hẳn, một hơi liền chén sạch cả nồi.

Sau đó, hắn tiện tay ném phần cơm thừa cho con tự thú hoàn, rồi khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tĩnh tọa tu luyện.

Hội giao dịch đã kết thúc, mọi thứ dần dần lắng xuống. Nhưng đó chỉ là với những tán tu bình thường mà thôi.

Chương 331

DTV EBOOK

Chu Lão Đầu, sau khi thành công đột phá lên Luyện Khí hậu kỳ, biết tin trong ba người thì có một kẻ thất bại, không nhận được mà gào thét chửi bới ngay trong viện.

Cảm giác vui mừng vì đột phá chẳng kéo dài bao lâu, mà thay vào đó, trong lòng hắn tràn đầy áp lực.

Bởi vì đối thủ của bọn họ là Phi Ưng Trộm – một thể lực hung danh lan xa!

Chỉ với hắn và một tán tu khác có thực lực tầm thường, muốn đối phó với đám cường đạo này, có khác nào tự tìm đường chết?

Không cam tâm phải dâng mạng không công, Chu Lão Đầu cuối cùng quyết định lôi kéo tên tán tu kia cùng đến gặp Liễu gia, đưa ra điều kiện hy vọng bọn họ có thể phái thêm một Luyện Khí hậu kỳ tu sĩ đi cùng.

Lần này, Liễu gia lại rất dễ nói chuyện. Dù sao chuyện này cũng liên quan đến nhiệm vụ tiến vào Trúc Cơ kỳ của Liễu Hàn Nguyệt, không thể qua loa được!

Kết quả, Liễu gia quyết định phái một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ tên là Liễu Tông cùng bọn họ đi thảo phạt Phi Ưng Trộm.

Thời hạn của nhiệm vụ là trong vòng nửa năm. Nếu sau nửa năm vẫn không hoàn thành, vì sự ổn định của phường thị, Thiên Hà Tông sẽ cử Trúc Cơ kỳ trưởng lão ra tay xử lý.

Một khi nhiệm vụ bị xem là thất bại, ảnh hưởng đối với Liễu Hàn Nguyệt sẽ không nhỏ, rất có thể sẽ làm trì hoãn quá trình tiến vào Trúc Cơ kỳ của nàng.

Đừng nhìn bề ngoài đệ tử của Thiên Hà Tông cao cao tại thượng, thực chất trong tông môn cạnh tranh cực kỳ khốc liệt.

Dù Liễu Hàn Nguyệt có chỗ dựa là Liễu gia, nhưng với đám đệ tử có quan hệ sâu xa với các Kết Đan kỳ lão tổ trong tông

môn, lợi thế này cũng chẳng đáng là bao.

Tóm lại, Chu Lão Đầu cuối cùng vẫn phải lên đường thảo phạt Phi Ứng Trộm.

Thời gian trôi qua, chuyện này cũng dần dần bị đám tán tu lãng quên, chỉ còn một số ít người tiếp tục theo dõi.

Lý Thanh thì sao?

Hắn chỉ có thể yên lặng cầu nguyện cho Chu Lão Đầu một phen, rồi lại đắm chìm vào quá trình tu luyện tĩnh lặng của mình.

Mười ngày thoáng chốc trôi qua, đến lúc Liễu gia cho nhóm thợ mỏ xuống hầm tiếp theo.

Tin tức về nhóm của Chu Lão Đầu tiến về bên ngoài phường thị để thảo phạt Phi Ứng Trộm vẫn chưa truyền về.

Nhưng lúc này, Lý Thanh lại bắt đầu chạm đến bình cảnh của Luyện Khí sơ kỳ.

“Theo lý mà nói, từ Luyện Khí sơ kỳ lên Luyện Khí trung kỳ chỉ cần thời gian mài giũa là đủ. Nhưng tốc độ này lại quá chậm đi...”

Lý Thanh lắc đầu, dừng tu luyện, bắt đầu suy tính kế hoạch sắp tới.

“Ngày mai xuống mỏ, với bảy mươi khối linh thạch tích lũy trước đó, ta chắc hẳn không còn bị phân đến khu quặng nghèo nữa.

Mỗi tháng đào quặng thu nhập sẽ tăng lên đáng kể.”

“Nhiệm vụ quan trọng trước mắt vẫn là đột phá Luyện Khí trung kỳ. Chỉ khi đạt đến cấp độ này, ta mới có một chút thực lực tự vệ.”

“Tiếp đó là thuật luyện khí. Ta cần tìm cơ hội luyện chế Vô Song Chùy thành pháp khí.

Còn Du Long Đoản Dao, hiện tại nó mới chỉ ở dạng thô của một trung phẩm pháp khí, với năng lực của ta bây giờ vẫn chưa đủ để hoàn thiện nó.”

Lý Thanh trầm tư một lúc lâu, rồi lấy ra một tấm lệnh bài bạch ngọc.

Đây chính là Thăng Tiên Lệnh của Lăng Vân Tông.

Suốt bao lâu nay, nó vẫn luôn canh cánh trong lòng hắn.

Với tư chất của hắn, đây có lẽ là con đường duy nhất để gia nhập một tông môn Tiên Đạo.

Chỉ cần cầm Thăng Tiên Lệnh, bất kể tu vi hay tuổi tác thế nào, cũng có thể trực tiếp trở thành đệ tử của tông môn!

Quan trọng hơn, còn có thể nhận được một viên Trúc Cơ Đan!

Đối với bất kỳ tán tu nào, sức hấp dẫn của Trúc Cơ Đan tuyệt đối là vô cùng lớn!

“Xem ra dù thế nào cũng phải xuôi nam một chuyến.

Dù hi vọng mong manh, ta cũng phải tự mình kiểm chứng, xem tấm lệnh bài này có thực sự là Thăng Tiên Lệnh hay không!”

Đôi mắt Lý Thanh lóe lên tia sáng kiên định, rồi cẩn thận cất lệnh bài vào lại trong người.

Nhưng muốn đến được Mục Quốc, đường xá xa xôi, ít nhất cũng phải đạt đến Luyện Khí trung kỳ mới có chút năng lực tự vệ. Trong thời gian ngắn, ta vẫn chưa thể khởi hành.

“Trước mắt, ta phải tận lực nâng cao thực lực bản thân.”

“Không chỉ tu luyện pháp lực, ta còn có thể thử thể tu. Với thể phách cấp Tông sư này, nếu không tận dụng thì quá lãng phí.”

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Lý Thanh đã vạch ra con đường cho chính mình:

✓ Mục tiêu ngắn hạn:

Tích góp linh thạch!

Nâng cao thuật luyện khí!

✓ Mục tiêu trung hạn:

Đột phá Luyện Khí trung kỳ!

Tìm thời gian đi Thiên Hà Tông để giao dịch.

✓ Mục tiêu dài hạn:

Gia tăng sức mạnh tự vệ, thu thập phù lục, pháp khí, hoặc phát triển thực lực bản thân.

Xuôi nam đến Mục Quốc, tìm kiếm Lăng Vân Tông, xác thực Thăng Tiên Lệnh.

Xác định rõ con đường, Lý Thanh lại một lần nữa chìm vào tu luyện, cố gắng đột phá bình cảnh.

Chương 332

DTV EBOOK

Thời gian trôi nhanh như nước chảy, cuối cùng, ngày hắc xuống mỗ lần thứ bảy cũng đã đến!

Ầm ầm!

Trong lòng hầm mỗ tối tăm, tiếng sấm đình tai nhức óc vang vọng không ngừng.

Từ cửa hang, từng giọt mưa tí tách rơi xuống, làm cho không khí vốn đã âm mốc nay lại càng thêm âm lạnh.

Keng! Keng! Keng!

Tiếng Khoáng Hạo đập vào nham thạch vang lên lạnh lạnh, hòa quyện cùng tiếng sấm và âm thanh rơi của hạt mưa, tạo thành một bản giao hưởng kỳ lạ giữa lòng đất.

Ầm!

Một luồng linh quang chói lóa bất chợt lóe lên trong hầm mỗ, khiến linh khí trong thiên địa cũng dường như nồng đậm thêm vài phần.

Dưới ánh sáng rực rỡ ấy, gương mặt Lý Thanh, vốn phủ đầy bụi đất, bỗng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Trong mắt hắc ánh lên sự vui mừng không cách nào kìm nén.

“Linh thạch trung phẩm! Hầm mỗ này quả nhiên phong phú hơn khu mỏ nghèo lúc trước rất nhiều!”

Hắn vội vàng cầm lấy khối linh thạch lớn chừng nắm tay, cẩn thận dò xét.

Linh khí ẩn chứa bên trong khối linh thạch trung phẩm này vô cùng nồng đậm, hoàn toàn không thể so sánh với linh thạch phổ thông.

“Không trách được một khối linh thạch trung phẩm có giá trị tương đương với 100 khối linh thạch hạ phẩm! Lần này thật sự là phát tài rồi!”

Cảm giác mệt mỏi do suốt bảy ngày liên đào quặng không nghỉ lập tức tan biến như mây khói, chỉ vì một khối linh thạch có giá trị phi phàm này.

Không thể phủ nhận, lần này khu mỏ mà Lý Thanh được phân đến có điều kiện tốt hơn rất nhiều.

Ngoài khối linh thạch trung phẩm vừa rồi, hắn còn đào được tổng cộng 237 khối linh thạch, thu hoạch vượt xa so với lúc trước ở khu mỏ nghèo.

Tất cả những thành quả này đều nhờ vào thể phách cấp Tông Sư cực kỳ mạnh mẽ của hắn, cùng với thanh Khoáng Hạo trong tay – một thanh khoáng kích sắc bén, tựa như sao băng trong đêm tối. Mỗi khi kim quang lóe lên rồi vụt tắt, nham thạch cứng rắn cũng giống như đậu hũ mà vỡ ra từng mảng lớn.

“Cố thêm chút nữa, nếu có thể tiến vào khu mỏ phong phú hơn, số linh thạch nộp lên cũng sẽ tăng theo. Nếu không, bị đẩy trở lại khu mỏ nghèo thì đúng là mất nhiều hơn được.”

Nói rồi, Lý Thanh lại tiếp tục lao vào công việc như một con trâu già chăm chỉ, không biết mệt mỏi vung lên thanh Khoáng Hạo trong tay.

Keng! Keng!

Mỗi khi ánh kim quang lóe lên, lại có một mảng lớn nham thạch vỡ vụn.

Cứ thế, ba ngày cuối cùng trong tháng trôi qua nhanh chóng. Lý Thanh lại thu hoạch thêm 120 khối linh thạch!

Cộng thêm khối linh thạch trung phẩm, lần này hắn đã khai thác được tổng cộng 457 khối linh thạch – một con số đủ để khiến vô số người tròn mắt kinh ngạc.

Dĩ nhiên, Lý Thanh không có ý định nộp toàn bộ số linh thạch này. Hắn tranh thủ cơ hội hoàn thành một lần xuyên giới, sau đó chỉ mang theo 107 khối để giao nộp.

Khi tiếng chuông báo hiệu kết thúc công việc vang lên, Lý Thanh chậm rãi đi về phía lối ra hầm mỏ.

Bên ngoài, trời vẫn mưa dầm dề. Những người khác khi nhìn thấy hai quãng thâm lớn dưới mắt hắn, ai nấy đều không khỏi

giật mình.

“Lý tiểu huynh đệ, ngươi làm sao thế?”

Nghe thấy tiếng hỏi, Lý Thanh lập tức giả vờ gãi đầu, cười khổ nói:

“Ha ha, mới rời khỏi khu mỏ nghèo, mấy ngày cuối cùng vô tình đào quặng quá say mê, quên cả nghỉ ngơi.”

“Chắc chắn, ngươi liều mạng quá rồi! Không phải ta nói ngươi, nhưng linh thạch có đào thế nào cũng không bao giờ hết, giữ gìn thân thể mới là quan trọng nhất!” Nhân viên tạp vụ bên cạnh lắc đầu than thở.

“Đa tạ nhắc nhở!” Lý Thanh ôm quyền tỏ vẻ cảm kích, nhưng trong lòng lại cười thầm.

Nếu hắn chỉ đào quặng để kiếm linh thạch cho Thiên Hà Tông và Liễu gia, thì đã chẳng cần liều mạng đến vậy.

Nhưng bây giờ, cứ mỗi ba khối linh thạch hắn đào được, hai khối trong số đó đều sẽ rơi vào túi riêng của hắn. Vì lợi ích bản thân mà cố gắng, đây chính là niềm vui lớn nhất của hắn!

Dù có mệt đến đâu, nhưng chỉ cần nghĩ đến số linh thạch đã giấu trong túi, nhiệt huyết trong lòng hắn lại bùng cháy.

Tại khu vực nộp linh thạch, giữa hàng dài những người đang chờ đợi, bỗng vang lên một tiếng kinh hô:

“Tê! Đây là... linh kim?”

Người đệ tử Thiên Hà Tông phụ trách kiểm tra sản lượng linh quặng vừa nhìn thấy thứ gì đó liên kinh ngạc hét lớn.

Lời này vừa thốt ra, lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người xung quanh.

“Thật sự là linh kim! Nhưng loại linh kim màu tím này là gì?”

“Phạm Mãnh đào được linh kim trong mỏ linh thạch, đúng là quá may mắn!”

“Chờ đã! Loại linh kim màu tím này, ta từng thấy trong một cuốn cổ tịch tên là Linh Tài Đồ Phổ... Nếu ta không nhầm, đây chính là... Lôi Linh Tinh!”

Nghe thấy hai chữ Lôi Linh Tinh, không ít người đều lộ vẻ tò mò, thậm chí suy đoán giá trị của nó.

Nhưng ngay lập tức, giọng nói run rẩy của tên đệ tử Thiên Hà Tông vang lên:

Chương 333

DTV EBOOK

“Đây chính là Lôi Linh Tinh! Có thể dùng để luyện chế pháp bảo Lôi hệ – một loại tài liệu thần cấp vô cùng quý giá!”

“Nếu để một vị chân nhân Kết Đan kỳ có Lôi hệ linh căn nhìn thấy, chắc chắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để cướp đoạt!”

Pháp bảo! Kết Đan chân nhân!

Hai chữ “pháp bảo”, “Kết Đan chân nhân” vừa thốt ra, cả đám người lập tức hít sâu một hơi, không khí xung quanh dường như chững lại trong giây lát.

“Tê!”

Sau một khoảnh khắc yên lặng, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía khối Lôi Linh Tinh, tràn đầy sự thèm khát và nhiệt huyết sôi trào.

Không chỉ vậy, mọi người còn dùng ánh mắt ghen tỵ đến cực độ nhìn chằm chằm tu sĩ đã đào ra khối Lôi Linh Tinh này, hận không thể lập tức hoán đổi vị trí với hắn.

Giữa đám đông, Lý Thanh cũng há hốc miệng, trong lòng cay đắng không thôi.

“Mẹ nó! Sao đào được báu vật như vậy lại không phải là mình chứ?!”

Hắn siết chặt răng đến mức suýt nữa cắn nát. Ban đầu còn nghĩ rằng đào được linh thạch trung phẩm đã là vận may lớn, nhưng không ngờ vẫn có kẻ nghịch thiên hơn, đào ra một loại tài liệu có thể dùng để luyện chế pháp bảo!

“Người so với người, thật sự có thể tức chết người!”

Tu sĩ đào ra khối Lôi Linh Tinh này là một gã linh quán công tên Phạm Mạnh. Lúc này, hắn cũng đã ý thức được báu vật mình vừa khai quật quý giá đến nhường nào, cả người kích động đến đỏ bừng mặt, giọng nói có chút lắp bắp:

“Vị sư huynh của Thiên Hà Tông, ta chính là người đào ra Lôi Linh Tinh! Ngàn vạn lần đừng quên ta a!”

Hắn xoa xoa tay, ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng. Hắn biết rõ, thứ này bản thân không thể giữ được, nhưng nếu có thể nhân cơ hội kiếm chút lợi ích, vậy thì cũng đáng để tranh thủ.

“Ngươi cứ yên tâm, Thiên Hà Tông ta chưa từng bạc đãi người có công.”

Tên đệ tử Thiên Hà Tông phụ trách kiểm tra linh khoáng gặt đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Phạm Mạnh:

“Ngươi tên là Phạm Mạnh đúng không? Ta nhớ kỹ rồi.”

“Nhưng mà, Lôi Linh Tinh có liên quan trọng đại, ta cần lập tức bẩm báo về tông môn.”

Bởi vì sợ có người biển thủ khoáng vật quý giá, nên những khu vực quặng mỏ trọng yếu như thế này, Thiên Hà Tông đương nhiên không chỉ phái một người tọa trấn.

Thực tế, quản lý khu mỏ còn là một công việc béo bở, để tránh tham ô, mỗi đợt trực ban sẽ có ít nhất năm đệ tử, hơn nữa đều đến từ các phe phái khác nhau trong tông môn.

Ngay khi khôi Lôi Linh Tinh vừa xuất hiện, mấy đệ tử Thiên Hà Tông khác cũng nhanh chóng vây lại.

“Lại là Lôi Linh Tinh! Loại tài liệu hiếm có này đúng là vận may lớn a!”

“Ta nhớ không nhầm thì trong tông môn có một vị lão tổ tu luyện Lôi Đạo phải không?”

“Đúng vậy! Không Sư Tổ! Hắn là Lôi hệ dị linh căn, thần thông Lôi Đạo đã đạt đến cảnh giới Thông Huyền! Nếu lão nhân gia nghe tin này, sợ là cũng phải ngồi không yên rồi!”

“Can hệ trọng đại! Ít nhất ba người trong chúng ta phải lập tức quay về tông môn, hai người còn lại ở lại đây tiếp tục xử lý quặng mỏ.”

Mỗi đệ tử đều lộ vẻ mừng rỡ, bởi vì bọn hắn hiểu rõ, khôi Lôi Linh Tinh này chắc chắn phải nộp lên trên.

Nhưng tông môn chắc chắn cũng sẽ không bạc đãi bọn hắn, chí ít phần thưởng là điều không thể thiếu!

Đây là một tài liệu luyện khí quý giá đến mức cả Kết Đan chân nhân cũng thèm khát, nếu Khổng Sư Tổ cao hứng, không chừng sẽ ban thưởng mỗi người một viên Trúc Cơ Đan!

Tất nhiên, đối với một chân nhân Kết Đan, Trúc Cơ Đan chẳng đáng là bao. Nhưng nếu năm người bọn họ ai cũng được một viên, thì đúng là năm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Dù không được Trúc Cơ Đan, ít nhất điểm công hiến cũng sẽ không thiếu. Đến lúc đó, họ vẫn có thể dùng điểm công hiến để đổi lấy Trúc Cơ Đan trong tông môn.

Lý Thanh nhìn mấy đệ tử Thiên Hà Tông bàn bạc xong xuôi, trong lòng không khỏi tràn đầy hâm mộ.

“Đây chính là lợi ích khi gia nhập tông môn a!”

Dù người đào được khối Lôi Linh Tinh không phải bọn họ, nhưng đến lúc chia thưởng, thì phần lớn nhất chắc chắn vẫn rơi vào tay bọn họ!

Còn về phần Phạm Mãnh, gã linh quáng công “may mắn” kia, e rằng chỉ có thể nhận được một chút linh thạch bồi thường mà thôi.

Rốt cuộc, số lượng linh thạch bồi thường được bao nhiêu còn phải xem lòng dạ của Thiên Hà Tông có “đen” hay không.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh không khỏi thở dài.

Nếu là hắn đào ra khối Lôi Linh Tinh này, chắc chắn sẽ giấu thật sâu trong thế giới cực dạ, tuyệt đối không để lọt vào tay Thiên Hà Tông.

Dù không biết rõ giá trị, nhưng bản thân không nhận ra thì cũng không thể tiện nghi cho kẻ khác!

Thời gian trôi qua, trong lòng mỗi người đều có những cảm xúc riêng.

Ngay cả niềm vui vì thu hoạch bội thu cũng trở nên nhạt nhòa đi ít nhiều.

Chương 334

DTV EBOOK

Chờ đến khi tất cả linh quang công Liễu Gia giao xong linh thạch, Liễu Hải Thiên – người phụ trách giám sát – bước tới, ánh mắt lộ rõ vẻ vui mừng.

“Ha ha ha ha! Phạm Mãnh a, lần này ngươi làm không tệ! Lập được đại công rồi! Trở về ta nhất định sẽ bảm bảo với gia chủ!”

Hắn vỗ mạnh lên vai Phạm Mãnh, vẻ mặt tràn đầy hưng phấn.

Rất nhanh, mọi người chợt nhớ ra, ba năm một lần tộc tể của Liễu Gia cũng sắp đến.

Lần này, Liễu Gia sẽ mời rất nhiều nhân vật quan trọng đến tham dự, thậm chí Thiên Hà Tông cũng sẽ phái người tới.

Hôm nay, khối Lôi Linh Tinh này xuất hiện, chẳng khác nào giúp Liễu Gia lập một công lớn với Thiên Hà Tông!

Lý Thanh nhìn về phía Phạm Mãnh, trong mắt không khỏi lộ ra một tia thương hại.

“Tên này e rằng đã tiêu hết cả đời vận khí vào khối Lôi Linh Tinh này rồi.”

Nhưng đáng tiếc, dù hắn đào ra báu vật, thì phần thưởng thực sự cũng chẳng đến tay hắn bao nhiêu.

Không chỉ phải chia cho đệ tử Thiên Hà Tông, ngay cả Liễu Gia cũng sẽ không bỏ qua.

“Thật sự là một đám sâu hút máu mà.”

Lý Thanh thầm cảm thán một tiếng, sau đó cũng không nghĩ thêm về chuyện này nữa.

Dù sao cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Hắn cúi đầu nhìn phần thưởng sau khi nộp lên 107 khối linh thạch, rốt cuộc cũng nhận được 10 khối linh thạch vào túi.

Lắc đầu một cái, hắc hắc cười:

“Thôi thì cứ lo cho chính mình là tốt nhất, kẻ khác có kiếm được bao nhiêu, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến ta.”

Trở lại địa bàn của Liễu Gia, Lý Thanh lập tức bị hai chuyện chiếm trọn toàn bộ thời gian.

Một là tu luyện. Không có đan dược hỗ trợ, hắc chỉ có thể dựa vào chính mình, cứng rắn rèn luyện để vượt qua bình cảnh trước mặt.

Thực ra, đột phá bình cảnh Luyện Khí sơ kỳ này cũng không phải quá khó. Chỉ cần kiên trì, tốn thời gian mài dũa, ai cũng có thể vượt qua.

Dù tư chất kém đến đâu, chỉ cần tích lũy đủ thời gian, tự nhiên sẽ có thể đột phá.

May mắn là Lý Thanh không thiếu thời gian. Hiện tại, thọ nguyên của hắc đã tăng lên đến 190 năm, dư dả để chậm rãi rèn luyện, vững chắc nền tảng tu vi.

Việc thứ hai hắc chuyên tâm chính là luyện khí.

Hắc tự rèn luyện một lượng lớn pháp khí phẩm cấp thấp, vật liệu chủ yếu là Phàm Thiết.

Dưới từng nhát búa rèn đập, từng thanh, từng thanh pháp khí thô sơ lần lượt ra đời, mỗi cái đều có kiểu dáng khác nhau.

“Kém phẩm pháp khí nhu cầu thị trường quá nhỏ, ngay cả tán tu Luyện Khí sơ kỳ cũng chưa chắc để mắt tới. Thứ này chỉ có thể dùng để luyện tay mà thôi.”

“Chờ khi mình văn đã thuần thục, ta liền bắt tay luyện chế Vô Song Chùy thành pháp khí.”

Lý Thanh nhìn đồng binh khí rực rỡ muôn màu trên mặt đất, tùy tiện chọn lấy một thanh, đem đến giang hồ thể tục cũng đủ trở thành thần binh danh chấn một phương.

Như vậy, hắc hoàn toàn đắm chìm trong hai quá trình: Thối Linh và Khắc Minh Văn.

Đây là một quá trình dài đằng đẵng, khô khan, cần phải lặp đi lặp lại vô số lần, kiên trì và nhẫn nại vô cùng.

Nhưng chính trong giai đoạn kiên trì này, trình độ luyện khí của hắn dần dần thành thạo hơn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đến khi hắn luyện chế thành công thanh pháp khí phẩm cấp thấp thứ năm, hắn bỗng nhiên sinh ra một loại minh ngộ đối với Ngũ Hành Linh Văn cơ bản.

【Luyện chế thành công kém phẩm pháp khí: Khúc Thủy Kiếm, ban thưởng thọ nguyên sáu năm!】

Cầm thanh trường kiếm có khắc họa Thủy thuộc tính linh văn trên tay, Lý Thanh thở dài một hơi.

Hắn rót linh lực vào, nhẹ nhàng huy vũ hai lần, lập tức một lưỡi dao bằng nước trông rồng chém ra.

Bá!

“Uy lực cũng không tệ, nhưng tầm chém của Thủy Nhận hơi ngắn, nhiều lắm chỉ có thể uy hiếp mục tiêu trong phạm vi mười mấy mét.”

Sau đó, hắn thu hồi Khúc Thủy Kiếm vào túi trữ vật, nhắm mắt lại, cẩn thận ngộ ra những thu hoạch từ lần luyện khí này, đồng thời khôi phục pháp lực đã tiêu hao trong cơ thể.

Năm thanh pháp khí giúp hắn thu được tổng cộng 30 năm thọ nguyên.

Lúc này, thọ nguyên còn lại của hắn đã lên đến 220 năm!

So với những tu sĩ Trúc Cơ muộn, tiềm lực đã hao mòn, hắn còn sống lâu hơn bọn họ rất nhiều.

Dĩ nhiên, ngoài thọ nguyên tăng trưởng, thuật luyện khí của Lý Thanh cũng tiến bộ không ít.

Việc sử dụng Phàm Thiết để luyện chế pháp khí phẩm cấp thấp đã không còn là vấn đề khó khăn đối với hắn.

Sau một thời gian dài, hắn từ từ mở mắt, tiêu hóa triệt để kinh nghiệm luyện khí lần này.

“Nếu muốn luyện chế Vô Song Chùy thành pháp khí, tốt nhất nên sử dụng Thổ thuộc tính linh văn. Càng dày nặng càng tốt, đại xảo bất công, đây mới là phương thức chiến đấu thực sự của Vô Song Chùy.”

“Nhưng nếu chỉ đơn thuần theo đuổi độ nặng, đa phần Phàm Thiết làm thân chùy có thể sẽ không chịu nổi áp lực chiến đấu. Nếu có thể khắc thêm Hỏa thuộc tính linh văn, có lẽ sẽ mang lại hiệu quả không tưởng?”

Chương 335

DTV EBOOK

Âm Dương Ngũ Hành vốn có mối quan hệ tương sinh tương khắc. Trong đó, Hỏa sinh Thổ, mà công pháp chủ tu của Lý Thanh cũng thuộc Hỏa thuộc tính.

Nếu khắc Thổ thuộc tính linh văn lên Vô Song Chùy, đồng thời gia tăng một chút Hỏa thuộc tính linh văn, chắc chắn sẽ là một thử nghiệm đáng giá.

Càng nghĩ, hắn càng cảm thấy nên thử một phen. Hiện tại, khắc họa linh văn đơn thuộc tính đã hoàn toàn thuần thực, nhưng nếu muốn kết hợp nhiều thuộc tính từ Ngũ Hành Linh Văn, độ khó chắc chắn sẽ tăng lên gấp bội!

Ngũ Hành linh văn vẫn chỉ là cơ sở của luyện khí. Tu tiên giới đã phát triển thuật luyện khí qua hàng ngàn năm, đoán chừng đã diễn sinh ra vô số lưu phái linh văn khác nhau.

“Ai! Luyện khí chi đạo, quả nhiên là một con đường vừa dài vừa gian nan!”

Nói xong, Lý Thanh lấy ra Vô Song Chùy.

Đây là một thanh đại chùy màu đen, phong cách cổ xưa, vô cùng nặng nề. Nó đã bầu bạn cùng hắn suốt bao năm tháng. Hắn nhớ rõ từng vết tích, từng hoa văn khắc trên thân chùy. Ngày trước, khi hắn luyện chế ra thanh binh khí này, tu vi Võ Đạo của hắn cũng vừa mới bước vào Ngoại Kính cấp.

Từ đó đến nay, dù là trong luyện khí hay chiến đấu, Vô Song Chùy đều là vũ khí thuận tay nhất của hắn.

“Trước tiên phải Thối Linh đã!”

Lý Thanh đặt hai tay lên đại chùy, bắt đầu rót linh lực tinh thuần vào thân chùy, khiến nó dần dần sinh ra linh tính, trở thành chất liệu có thể khắc họa linh văn.

Thối Linh vô cùng thuận lợi, thuận lợi đến mức khiến hắn có chút không dám tin.

“Quả nhiên, linh tài trời sinh đã có linh tính, quá trình Thối Linh dễ dàng hơn Phàm Thiết rất nhiều! Nhất là loại linh tài có độ tương thích cao với linh lực, chỉ cần một chút dẫn dắt là Thối Linh có thể hoàn thành vô cùng trôi chảy!”

“Không trách được luyện khí học đồ đều bắt đầu từ Phàm Thiết. Nếu có thể hoàn thành Thối Linh trên Phàm Thiết, sau này luyện chế những linh tài cao cấp khác cũng sẽ thuận buồm xuôi gió hơn.”

Sau khi hoàn tất Thối Linh, bước tiếp theo chính là phần khó khăn nhất: Khắc Minh Văn!

Lần này, Lý Thanh chưa bao giờ cẩn thận đến vậy.

Mỗi lần khắc linh văn thất bại, linh tính trong tài liệu sẽ bị tiêu hao đáng kể. Nếu thất bại quá nhiều lần, hắn sẽ phải Thối Linh lại từ đầu.

Nếu chỉ là sắt thường thì không đáng kể, hắn có thể làm lại bao nhiêu lần cũng được. Nhưng vấn đề là Vô Song Chùy được chế tạo từ Mặc Kim – một loại linh tài cực kỳ quý giá.

Mỗi lần khắc minh văn thất bại, một phần linh tính của Mặc Kim sẽ mất đi.

Nếu thất bại quá nhiều, Mặc Kim sẽ hoàn toàn phế bỏ!

“Không sao, ta vẫn còn hai khối Mặc Kim dự trữ. Đây là số linh tài ta tiết kiệm được khi luyện chế Thanh Hồng Kiếm trước đây. Cùng lắm thì nếu thất bại, ta lại nung chảy một khối Mặc Kim để dung luyện vào Vô Song Chùy.”

“Ta không tin đến cả hai khối Mặc Kim cũng bị phế hết!”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh lập tức an tâm, tập trung khắc họa linh văn lên Vô Song Chùy.

Đầu tiên là Thổ thuộc tính linh văn.

Trên thân chùy, ánh vàng nhạt từ linh quang hiện lên, theo từng nét vẽ của Lý Thanh, từng sợi hoa văn dần dần xuất hiện.

Thổ thuộc tính linh văn – trọng yếu nhất chính là “nặng nề”!

Rất phù hợp với đặc tính chiến đấu của Vô Song Chùy. Tốt nhất là có thể đạt tới trạng thái một chùy bỏ xuống, bất kể hộ

thể linh quang hay pháp khí phòng ngự, tất cả đều bị nghiền nát!

Đây chính là phong cách chiến đấu ưa thích của hắn.

Xùy!

Thất bại!

Linh văn màu vàng đất vừa khắc lên đầu chùy lập tức tan rã, như tuyết xuân tan chảy.

Cùng lúc đó, một phần linh tính của Mặc Kim cũng bị tiêu hao.

Nhìn thấy điều này, Lý Thanh khẽ chau mày, trong lòng có chút đau xót.

Nhưng hắn không hề nản chí, nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, tiếp tục thử lại.

Từng ngày trôi qua...

Trong chớp mắt, đã đến ngày xuống mồ tiếp theo.

Lý Thanh nhìn Vô Song Chùy, linh tính đã mất đi không ít, hắn nặng nề thở dài.

Hắn vẫn chưa thể luyện chế thành công.

Kết hợp hai loại Ngũ Hành linh văn phức tạp hơn tưởng tượng rất nhiều.

Nhất là trong quá trình khắc họa, hắn còn phải cân nhắc đến sự tương hợp giữa các linh văn, điều này khiến độ khó tăng lên gấp bội.

“Vẫn chưa được... Có lẽ phải dung luyện lại một khối Mặc Kim khác. Nếu cứ thất bại mãi, linh tính trong đầu chùy sẽ bị tổn hao hết!”

Nói xong, Lý Thanh ngừng luyện khí, nhanh chóng ngồi xuống khôi phục linh lực, chuẩn bị cho ngày mai xuống mồ.

Chương 336

DTV EBOOK

Lần này, vận khí của Lý Thanh khi đào khoáng hiển nhiên không tốt như trước, không giống như tháng trước có thể thu hoạch được một viên linh thạch trung phẩm.

Tính cả phần chia lợi nhuận sau khi giao nộp cho Thiên Hà Tông, tổng cộng hắn thu được 283 khối linh thạch. Dù không bằng lần trước, nhưng số lượng vẫn có thể xem là không tệ.

“Ở Liễu Gia, cuộc sống xem như yên ổn. Chỗ tốt là có thể không ngừng tích lũy linh thạch, nhưng chỗ xấu chính là linh thạch chỉ có thể nằm trong tay, ngoài hội giao dịch, không có cách nào khác để chuyển hóa chúng thành thực lực bản thân.”

Cưỡi ngựa trên đường về, trong lòng Lý Thanh suy nghĩ như vậy.

Vì thế, về sau nhất định phải tìm cơ hội đến phường thị của Thiên Hà Tông một chuyến. Phường thị này vô cùng lớn, chuyên phục vụ giao dịch giữa các tu sĩ. Bên trong có đủ loại vật phẩm, ngay cả đan dược hiếm có ở các hội giao dịch của tán tu cũng có thể tìm thấy tại đây.

Lâu lâu, nơi này còn tổ chức đại hội đấu giá, thậm chí có lúc còn xuất hiện Trúc Cơ Đan. Chỉ là, mỗi khi Trúc Cơ Đan xuất hiện, giá đấu sẽ bị đẩy lên rất cao, ít thì năm, ba ngàn linh thạch, tán tu bình thường căn bản không thể nào gánh nổi!

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Thanh không khỏi sôi trào, càng thêm mong chờ ngày được đặt chân tới phường thị Thiên Hà.

“Liễu Gia ở Thiên Hà phường thị cũng có hai cửa hàng, một nơi chuyên bán trận pháp, phù lục, nơi còn lại là tửu lâu.”

“Thường thì cứ cách một khoảng thời gian, Liễu Gia sẽ tổ chức đoàn thương hành, đưa nguyên vật liệu luyện chế trận pháp, phù lục, hoặc các loại linh ngư, linh mễ, linh tửu đến cửa hàng.”

“Mình có thể suy xét tìm cơ hội đi cùng thương đội của Liễu Gia đến Thiên Hà phường thị. Như vậy thì an toàn hơn, không cần lo bị những tên tu sĩ cướp bóc để mất tới. Nhưng nhược điểm là bản thân sẽ dễ dàng rơi vào tầm mắt của Liễu Gia.”

Hiện tại, hắn chỉ là một tán tu Luyện Khí sơ kỳ, lẩn vào đám tán tu, không có gì nổi bật. Liễu Gia cao tăng chắc chắn cũng chẳng quan tâm đến một kẻ vô danh như hắn.

Nhưng nếu hắn chủ động đề xuất muốn theo thương đội đến Thiên Hà phường thị, rất có thể sẽ khiến một số người trong gia tộc nảy sinh hứng thú đối với hắn.

Ngay lập tức, trong lòng Lý Thanh lại do dự, lỡ như Liễu Gia có cách dò xét hành tung của hắn tại phường thị thì không ổn chút nào.

Hắn cau mày, nghĩ mãi cũng không ra biện pháp tốt, bèn dứt khoát không suy nghĩ nữa.

“Dù sao trong thời gian ngắn mình cũng chưa tính đi Thiên Hà phường thị, cứ đi một bước tính một bước, thực sự không được thì tìm cách khác.”

Trên đường về, đội ngũ vẫn do Liễu Hải Thiên dẫn đầu. Gần đây tâm tình hắn có vẻ rất tốt, trên mặt lúc nào cũng treo nụ cười, không còn nghiêm túc như trước.

Bên cạnh hắn, Phạm Mạnh – kẻ may mắn đào được Lôi Linh Tinh thánh trước, luôn đi sát theo sau, tỏ ra vô cùng nịnh nọt, hết lời tăng bốc.

Liễu Hải Thiên dường như cũng rất hưởng thụ, chẳng những không thấy phiền mà còn cười ha hả đáp lại.

“Ha ha ha! Phạm Mạnh à, chỉ còn mấy ngày nữa là đến tế tổ của Liễu Gia rồi! Đến lúc đó, gia tộc nhất định sẽ không quên ban thưởng cho ngươi đâu.” – Hắn cười lớn nói.

Phạm Mạnh hiện tại là tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, còn cách Luyện Khí tầng sáu một đoạn, nhưng cũng không xa. Nhiều nhất năm, sáu năm nữa là có thể đạt tới.

Nguyên bản, Luyện Khí tầng sáu chính là cực hạn của hắn.

Nhưng từ khi đào được Lôi Linh Tinh, vận mệnh của hắn đã thay đổi. Vị chân nhân Kết Đan có Lôi hệ linh căn của Hà

Tông nghe tin này thì hết sức hài lòng, vì khối tinh thạch đó có thể dùng để luyện chế pháp bảo Lôi Đạo.

Có thể đoán trước được, lần này Phạm Mãnh sẽ nhận được phần thưởng không nhỏ, ít nhất là một viên Ngưng Linh Đan. Nếu có thể nhân cơ hội này đột phá tới Luyện Khí hậu kỳ, thậm chí hẳn còn có khả năng trở thành ngoại cung phụng của Liễu Gia, từ đó thoát khỏi thân phận phu mỗ ở linh quán.

Nghĩ vậy, nụ cười trên mặt Phạm Mãnh càng nịnh nọt hơn: “Vậy ta xin đa tạ trước!”

Hai người trò chuyện vui vẻ, khiến đám phu mỗ phía sau ghen tị đến đỏ mắt.

“Ai, tại sao người đào được Lôi Linh Tinh không phải là ta chứ?”

“Hừ, tên Phạm Mãnh này bây giờ đắc ý rồi, sau này có khi chẳng thèm nhìn mặt chúng ta nữa.”

“Đúng là chó ngáp phải ruồi mà.”

Trong đám đông, Lý Thanh vẫn giữ im lặng, chỉ lẳng lặng thúc ngựa chạy về phía trước, không hề lên tiếng.

Lần này, khi trở lại Trường Sinh Cốc, đúng lúc Liễu Gia chuẩn bị tổ chức tế tổ ba năm một lần.

Để thể hiện thanh thế của gia tộc, Liễu Gia đặc biệt mời rất nhiều tu sĩ từ khắp nơi đến tham dự.

Những ngày gần đây, không ít cao thủ nổi danh đã xuất hiện, hoặc là người có thân phận hiển hách, hoặc là tu vi bất phàm.

Chương 337

DTV EBOOK

Cùng lúc đó, Hồ Tâm Đảo – nơi vốn luôn phủ đầy sương mù thần bí – cũng tạm thời tản đi lớp mê vụ, lần đầu tiên hé lộ diện mạo chân thực với bên ngoài.

Đây là khu vực trung tâm của linh mạch cấp hai, nơi linh khí nồng đậm đến mức không gì sánh được. Hồ Tâm Đảo có diện tích không nhỏ, trên đảo có mấy tòa núi nhỏ sừng sững, tọa lạc tại những phương vị đặc biệt.

Trong quá khứ, nếu muốn đặt chân vào hòn đảo này, chỉ có hai con đường: hoặc là thuộc dòng chính của Liễu Gia, hoặc là đạt đến Luyện Khí hậu kỳ, có hy vọng trùng kích Trúc Cơ kỳ để được Liễu Gia cao tăng tiếp nhận.

Oanh!

Trên không trung, một con yêu cầm toàn thân xích hồng từ trên cao lướt qua, mang theo một luồng uy áp kinh người, khiến tán tu trên mặt đất không khỏi cảm thấy khó chịu.

Ở nơi Hỏa Vũ Tước bay qua, nhiệt độ bốn phía trong vô thức tăng lên.

“Tê! Đây là một con yêu thú cấp hai!”

“Nhìn giống như Hỏa Vũ Tước, huyết mạch có vẻ không tầm thường, nhưng tại sao nó lại xuất hiện ở đây?”

“Trên lưng yêu thú kia... có người!”

Mấy tán tu đứng gần đó đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên, sau khi nghe câu nói kia, ai nấy đều hít một hơi lạnh.

Có thể cưỡi trên lưng yêu thú cấp hai, nhất định phải là tu sĩ Trúc Cơ kỳ!

Quả nhiên, trên thân Hỏa Vũ Tước, một lão giả râu tóc bạc trắng đứng sừng sững. Khi đến gần Hồ Tâm Đảo, lão chậm rãi đứng dậy, cất tiếng cười vang:

“Ha ha ha! Hải Đức huynh, đã lâu không gặp, thân thể vẫn khỏe chứ?”

Giọng nói rơi xuống, một luồng uy áp mạnh mẽ bùng phát!

Oanh!

Dù đứng cách rất xa, Lý Thanh vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được sóng pháp lực kinh người tỏa ra từ người kia.

“Đây chính là Trúc Cơ kỳ sao? Thật sự là một bộ dáng cao nhân đặc đạo.”

Lý Thanh ngược mắt nhìn về phía Hồ Tâm Đảo, trong mắt tràn đầy khát vọng.

Ngay lúc đó, một giọng nói khác cũng mang theo khí thế phi phàm quanh quẩn giữa không trung:

“Trình đạo hữu nói đùa rồi! Ta sao có thể sánh với người? Mấy năm không gặp, không ngờ người đã tiến vào Trúc Cơ trung kỳ, thật khiến người ta bội phục!”

“Mau, mời vào trong!”

Người đáp lời chính là Liễu Hải Đức, gia chủ đời này của Liễu Gia, bản thân cũng là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Tới bãi phóng Liễu Gia còn có rất nhiều người. Một số tu sĩ Trúc Cơ kỳ bận việc không thể tự mình đến, bèn để đệ tử hoặc hậu nhân thay mặt tham dự.

Những ngày này, Liễu Gia cực kỳ náo nhiệt. Không ít bóng người lướt qua trên bầu trời, hoặc cười yêu thú, hoặc điều khiển pháp khí, mười phần tiêu sái.

Đối với điều này, đám tán tu ở khu tạm trú như Lý Thanh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Bởi vì từ trên cao, bọn họ có thể dễ dàng quan sát toàn cảnh trong sân, không sót thứ gì.

Vào ngày thường, không ai tùy tiện ngự không bay qua khu vực này, vì đó là điều đại kỵ.

Thế nhưng, Liễu Gia hiển nhiên không vì những tán tu này mà đặt ra cấm lệnh. Ai cũng biết, quả hồng chín, kẻ yếu luôn bị ức hiếp.

Không còn cách nào khác, mấy ngày nay, Lý Thanh chỉ có thể nhốt mình trong tiểu lâu, tập trung nghiên cứu thuật luyện khí, cố gắng hạn chế ra ngoài.

Nhưng ngay vào một ngày nọ, trong sân bất ngờ truyền đến một tiếng gầm.

“Ngao rống!”

Là Thùng Cơm!

Do đã gieo huyết khế chi ấn, Lý Thanh ngay lập tức cảm nhận được tâm tình của nó vô cùng bất an.

Trong lòng hấn khê giật mình, lập tức lao ra ngoài.

Chỉ thấy một thanh niên trẻ tuổi, khoác trên mình Thiên Hà Tông phục, đang neho mắt đánh giá sân viện, ánh mắt hấn chăm chú nhìn Thùng Cơm.

Vừa nhìn thấy cảnh này, da đầu Lý Thanh lập tức tê dại.

“Chết tiệt! Đừng nói là hấn để mắt tới Thùng Cơm của mình chứ?”

Lý Thanh kiên trì, ôm quyền nói:

“Vị đạo huynh này, không biết ghé thăm tiểu viện của ta có chuyện gì?”

Thế nhưng, tên đệ tử Thiên Hà Tông kia chẳng buồn để ý đến hấn, vẫn tiếp tục không chút kiêng nể mà quan sát Thùng Cơm.

Dù giữa hai bên có một tầng cấm chế, nhưng với cấp độ của đối phương, nếu hấn muốn xông vào, Lý Thanh tuyệt đối không thể ngăn cản.

Ngay lúc đó, gã khê lắc đầu, lẩm bẩm:

“Đáng tiếc... chỉ là một con hổ đực, huyết mạch lại có chút hỗn tạp. Hơn nữa, đã bị gieo huyết khế chi ấn, nếu không thì còn có thể mang về cho Tiết sư thúc phối giống với sủng thú của hấn.”

Nói xong, gã lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối, sau đó nhẹ nhàng lướt đi, hội tụ với mấy tên đệ tử Thiên Hà Tông khác trên bầu trời.

Từ đầu đến cuối, gã chẳng thèm nhìn Lý Thanh lấy một lần.

Cái thái độ cao cao tại thượng ấy khiến cho dù là Lý Thanh cũng phải cắn răng nén giận.

Trên bầu trời, vang lên mấy đạo tiếng cười khẽ:

“Dương sư huynh, người đột nhiên bay xuống, chẳng lẽ trong viện của một tên tán tu lại có món đồ khiến người hứng thú?”

Chương 338

DTV EBOOK

“Ha ha, chỉ là tình cờ thấy một con yêu hồ Nhất Giai sơ kỳ thôi. Đáng tiếc là con hồ đực, huyết mạch cũng có chút hỗn tạp. Ta còn tưởng rằng có thể mua về cho Tiết sư thúc dùng làm phối ngẫu cho sủng thú của hần!”

“Thì ra là thế. Nhưng mấy năm gần đây, từ khi Tiết sư thúc đột phá Trúc Cơ, hần dường như không còn quá quan tâm đến chuyện tìm phối ngẫu cho con Hắc Sát Hồ của mình nữa.”

“Không sai. Nghe nói điều hần muốn nhất bây giờ chính là nâng Hắc Sát Hồ lên yêu thú cấp hai!”

“Nói thì dễ, nhưng làm mới khó! Yêu thú tuy có thọ nguyên dài, nhưng tăng lên tu vi cực kỳ chậm, nhất là muốn vượt cấp tấn thăng, huyết mạch lại càng quan trọng.”

“Đúng vậy! À, nói mới nhớ, Hàn Nguyệt sư tỷ quả thực là hào phóng vô cùng a!”

Nghe tiếng đối thoại dần dần truyền đến, sắc mặt Lý Thanh cũng trở nên có chút khó coi.

Cuối cùng, hần vẫy vẫy tay, thu Thùng Cơm vào ngực thú túi, tính toán đợi đến khi Liễu Gia tể tổ kết thúc rồi mới thả nó ra.

“Vào đi, ủy khuất người mấy ngày.”

Lý Thanh vỗ nhẹ lên đầu Thùng Cơm, như thể an ủi nó một câu.

Ngực thú túi lóe lên linh quang rồi nhanh chóng biến mất, thân ảnh Thùng Cơm cũng theo đó mà tan vào không khí.

Lý Thanh hít sâu một hơi, gạt bỏ toàn bộ cảm xúc bức bối trong lòng, sau đó quay người đi vào tiểu lâu của mình.

“Mẹ nó! Đám đệ tử Hà Tông này, thật sự là khiến người ta khó chịu!”

Vừa nói, hắn vừa nấu một cân linh mễ, sau đó như muốn trút giận, từng miếng từng miếng nhét đầy miệng, ăn đến mức tức giận cũng theo đó mà trôi xuống dạ dày.

Sau khi ăn xong, hắn lại một lần nữa đắm chìm vào thế giới của chính mình, tiếp tục khổ luyện thuật luyện khí.

Nhẫn Nhịn Không Phải Là Yếu Đuối!

“Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.”

Hắn đã trải qua quá nhiều chuyện, từ một người trong võ lâm thế tục, từng bước từng bước bò lên đến ngày hôm nay, đối với cái đạo lý “có tức giận cũng phải nuốt vào bụng”, tự nhiên hiểu rõ không gì sánh được.

Nếu đến cả chút nhục này cũng không chịu được, vậy hắn cũng chẳng đi được đến bước này.

Hắn hiểu rõ hơn ai hết, nếu như cả hai xảy ra xung đột, cuối cùng kẻ chịu thiệt cũng chỉ có chính hắn mà thôi.

Liễu Gia tuyệt đối sẽ không vì một tên phu mỗ nhỏ nhoi mà đắc tội đệ tử trẻ tuổi của Thiên Hà Tông.

Chưa bàn đến chuyện thân phận, chỉ riêng tu vi, hắn cũng đã kém đối phương quá xa.

“Cố gắng phát triển! Khắc kỷ chế giận!”

“Cùng lắm thì về sau đứng trên mộ phần của hắn nhảy disco!”

“Họ Dương kia, ta nhớ kỹ ngươi rồi! Nếu có bản lĩnh thì sống lâu hơn ta đi!”

Tế tự của Liễu gia diễn ra vô cùng thuận lợi, không hề gặp bất kỳ sự quấy nhiễu nào. Các tu sĩ đến tham dự sau khi chứng kiến toàn bộ nghi thức cúng tế đều ở lại Hồ Tâm Đảo, tận hưởng những linh thực do Liễu gia cung cấp.

Tin tức từ khu vực tán tu truyền ra rằng trong ba ngày này, Hồ Tâm Đảo mở tiệc lớn, chiêu đãi linh tử, linh mễ và linh ngư miễn phí, thậm chí còn có cả thịt yêu thú trân quý.

Kết hợp với linh mạch cấp hai tại trung tâm, nơi có linh khí nồng đậm, Hồ Tâm Đảo lúc này chẳng khác nào tiên cảnh nhân gian.

Trong thời gian tế tự, mấy đệ tử Thiên Hà Tông trước mặt mọi người đã công bố phần thưởng từ một vị lão tổ Kết Đan kỳ có Lôi linh căn trong tông môn dành cho Liễu gia.

Một kiện cực phẩm pháp khí thuộc loại công kích, vài viên Ngưng Linh Đan cùng một ngàn khối linh thạch!

Nghe đồn, vị chân nhân tu luyện lôi pháp này vô cùng hài lòng khi có được khối Lôi Linh Tinh, đang chuẩn bị dùng nó để luyện chế bản mệnh pháp bảo.

Bản mệnh pháp bảo!

Đối với tu sĩ Kết Đan kỳ mà nói, đây chính là bảo vật quan trọng nhất. Nếu có thể tìm được thiên tài địa bảo đủ mạnh để luyện chế, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể!

Nhưng khi nghe tin này, trong lòng Lý Thanh chẳng hề gợn sóng, hắn vẫn tiếp tục đắm chìm trong nghiên cứu thuật luyện khí.

Cứ như vậy, sau khi tộc tế kết thúc trong sự huyền ảo rộn ràng, thoáng cái đã mấy tháng trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Lý Thanh lại hạ mỏ bốn lần, cộng với linh thạch thu được từ hội giao dịch trước đó, tổng số linh thạch trong tay hắn đã tích lũy gần 2000 khối!

Con số chính xác là 1829 khối linh thạch hạ phẩm, cùng với một khối linh thạch trung phẩm!

Tính ra, hắn đã ở lại Liễu gia gần một năm. Chỉ với tu vi Luyện Khí sơ kỳ mà đã tích lũy được số tài phú khổng lồ như vậy, quả thực khiến người khác phải kinh ngạc!

Mỗi năm kiếm được 2000 khối linh thạch!

Loại thu nhập này đã có thể sánh ngang với một số tu sĩ Luyện Khí trung hậu kỳ có tay nghề luyện khí không tầm thường.

“Haha, chỉ mới khai thác linh quặng cho Liễu gia thôi mà mỗi năm ta đã kiếm được từng ấy linh thạch.”

Chương 339

DTV EBOOK

Lý Thanh nhìn túi trữ vật đầy ắp linh thạch, tâm trạng vô cùng sáng khoái. Những tháng ngày bị đình trệ trong việc tu luyện thuật luyện khí cũng chẳng còn đáng bận tâm nữa.

“Cuối cùng chỉ còn lại một khối Mặc Kim...”

Trở lại sân viện của mình, Lý Thanh lấy ra khối Mặc Kim cuối cùng còn sót lại trên người.

Đúng vậy, trong suốt mấy tháng qua, do liên tục thất bại trong việc khắc mình văn, hắn đã khiến khối Mặc Kim trong Vô Song Chùy mất hết linh tính.

Sau đó, hắn lại dung luyện một khối Mặc Kim khác vào trong chùy, nhưng đáng tiếc vẫn không thể nắm bắt được cơ hội, khiến linh tính của kim loại quý giá này bị xóa sạch, hoàn toàn biến thành phế liệu.

Hiện tại, hắn chỉ còn lại khối Mặc Kim cuối cùng. Nếu thất bại thêm một lần nữa, e rằng Vô Song Chùy sẽ phải “nghỉ hưu” sớm.

Nhìn chằm chằm vào khối Mặc Kim trong tay, Lý Thanh không khỏi luyện tiếc vuốt ve một lúc, sau đó cắn răng ném nó vào hỏa lò.

“Oanh!”

Lò luyện khí bùng cháy, ánh lửa phản chiếu trong mắt hắn.

Trong khi nung kim loại, hắn tranh thủ chuẩn bị một bữa ăn phong phú cho bản thân.

Linh thực gồm một con linh ngư nướng than và một nồi lớn linh mễ. Mỗi khi từ mỏ linh quang trở về, hắn đều tự thưởng cho mình một bữa ăn như vậy.

Đối với tán tu mà nói, đây là một kiểu hưởng thụ xa xỉ. Bình thường, tu sĩ Luyện Khí kỳ mỗi ngày chỉ ăn khoảng ba bốn lạng linh mễ là đủ.

Nhưng Lý Thanh lại khác. Để duy trì thân thể cường kiện của mình, hắn tiêu thụ gấp ba lần người thường, mỗi ngày cần ít nhất một cân linh mễ!

Thỉnh thoảng mỗi tháng, hắn lại ăn một hai bữa linh ngư tươi ngon đến cực điểm. Món ăn này dù có ăn bao nhiêu lần hắn cũng không chán.

Dĩ nhiên, để tránh sự chú ý, hắn đã mở rộng kênh mua sắm linh mễ của mình. Một phần lấy từ một linh nông họ Khương, phần còn lại trực tiếp mua tại nơi phân phối linh mễ của Liễu gia.

Không chỉ suốt ngày cắm đầu luyện khí trong sân, Lý Thanh còn rất tích cực giao lưu với các tu sĩ khác, tạo dựng mối quan hệ. Hắn thậm chí đã quen biết không ít tu sĩ trong hai khu vực tán tu Giáp và Ất.

“Rầm rầm—”

Lý Thanh tự rót cho mình một chén Bích Linh Nhưỡng, loại linh tửu mà hắn mua được trong hội giao dịch lần trước. Đến giờ, bình rượu này đã gần cạn đáy.

Mà ngay cả vò Rõ Ràng Thần Nhưỡng, loại linh tửu trân quý hơn, cũng đã uống đến hơn nửa.

Loại rượu này vô cùng quý giá, mỗi lần hắn lĩnh hội luyện khí trong truyền thừa Ngũ Hành Cơ Sở Linh Văn, đều tự thưởng cho mình một chén nhỏ để giữ trạng thái tập trung tuyệt đối, nhờ đó mà ngộ tính cũng được nâng cao ít nhiều.

“Lần thứ hai hội giao dịch sắp tới, lần này phải tranh thủ mua thêm vài vò linh tửu.”

Nói xong, hắn nâng chén Bích Linh Nhưỡng lên uống cạn một hơi. Khi hiệu lực linh tửu bắt đầu lan tỏa trong cơ thể, hắn không trì hoãn thêm chút nào mà lập tức ngồi xếp bằng, chuẩn bị tiếp tục luyện khí, đột phá bình cảnh đã kéo dài gần nửa năm nay.

Trong hỏa lô, Mặc Kim vẫn đang nung, cần một khoảng thời gian không ngắn để hoàn toàn luyện hóa.

Về việc xử lý Mặc Kim, Lý Thanh đã có đủ kinh nghiệm.

“Nghe nói đệ tử Thiên Hà Tông khi luyện đan, luyện khí đều dùng địa hỏa mạch để nhóm lửa luyện hóa linh tài. Loại địa hỏa này mạnh hơn phàm hỏa rất nhiều, uy lực có thể sánh ngang với đạo hỏa của tu sĩ Trúc Cơ kỳ!”

“Gia nhập tiên đạo đại tông môn, quả nhiên có lợi ích lớn.”

Hắn than thở một câu, sau đó chìm sâu vào tu luyện.

Lúc này, vừa mới ăn hết một chén lớn linh mễ cùng hai con linh ngư, cơ thể hắn tràn đầy linh lực.

Những dòng linh lực tinh thuần ấy lắng đọng trong cơ thể, kết hợp với tác dụng của Bích Linh Nhuỡng, khiến hiệu suất hấp thụ thiên địa linh khí của hắn tăng lên đáng kể.

Hắn nhanh chóng vận chuyển Hỏa Nguyên Công, tận dụng từng hơi thở để hấp thu luyện hóa linh lực, không muốn lãng phí dù chỉ một chút thời gian.

Chính nhờ thói quen xa xỉ này mà dù mới chỉ ở Luyện Khí sơ kỳ, hắn đã đạt đến đỉnh phong. Lối bình cảnh trước mắt đã bị tôi luyện đến mức mỏng manh!

Thời gian chậm chậm trôi qua, hiệu lực của Bích Linh Nhuỡng dần kết thúc. Linh mễ và linh ngư hắn ăn lúc trước cũng hoàn toàn chuyển hóa thành pháp lực trong Đan Điền.

Chỉ còn thiếu một bước cuối cùng!

Lý Thanh mở mắt, từ trạng thái thâm sâu trong tu luyện tỉnh lại.

“Hô!”

“Nửa năm qua, ta tiêu tốn nhiều linh thạch như vậy vào việc ăn uống, nhưng đến lúc này xem ra vẫn rất đáng giá!”

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, đối với tiến triển tu luyện hiện tại, hắn vô cùng hài lòng.

Từ trước hội giao dịch lần trước, hắn đã đột phá lên Luyện Khí tầng ba, lần này, trước hội giao dịch tiếp theo, hắn tin rằng việc tiến vào Luyện Khí trung kỳ sẽ không còn xa nữa!

Chương 340

DTV EBOOK

“Mặc dù tư chất kém, nhưng chỉ cần linh thạch đủ nhiều, mỗi ngày linh mẽ, linh ngư, linh tửu không ngừng bồi bổ, tốc độ tu luyện cũng không hề chậm chút nào!”

Nếu để những tán tu khác biết rằng Lý Thanh ở Luyện Khí sơ kỳ mà mỗi ngày ăn uống xa hoa như vậy, e rằng sẽ gọi thẳng hắn là kẻ phá của.

Thông thường, để đột phá từ Luyện Khí sơ kỳ lên Luyện Khí trung kỳ, những tu sĩ ở khu vực linh mạch cấp hai đều phải khổ tu ròng rã vài năm. Rất ít ai chịu tiêu phí lượng lớn linh thạch chỉ để rút ngắn một năm hay nửa năm tu luyện.

Dù sao, linh thạch vô cùng trân quý, đa số tán tu đều chọn tích lũy nó để dùng vào những giai đoạn quan trọng hơn, chẳng hạn như khi đạt Luyện Khí trung kỳ, lúc ấy dốc toàn bộ linh thạch vào việc đột phá sẽ hiệu quả hơn.

Nhưng Lý Thanh thì không có những lo lắng đó. Hiện tại, linh thạch trong tay hắn vô cùng dồi dào. Nếu có thể, hắn thậm chí còn muốn bắt đầu dùng các loại đan dược tinh tiến pháp lực ngay từ Luyện Khí sơ kỳ.

Đáng tiếc là, đến giờ hắn vẫn chưa tìm được một nguồn cung ứng đan dược đáng tin cậy.

Sau khi kết thúc lần tu luyện này, Lý Thanh cảm nhận rõ linh lực tràn đầy trong cơ thể. Một năm qua ở lại Liễu gia, thân thể hắn đã được linh khí tắm bổ đến mức cường kiện hơn hẳn. Tinh thần vô cùng sảng khoái, đôi mắt sáng ngời, tràn đầy sinh khí.

“Trong khoảng thời gian tới, linh mẽ và linh ngư chắc chắn không thể thiếu. Dù Bích Linh Nhưỡng đã uống hết, nhưng ta có thể tăng lượng linh mẽ tiêu thụ lên thêm một cân mỗi ngày, tranh thủ sớm đột phá Luyện Khí trung kỳ!”

Nói xong, hắn nhìn chăm chăm vào Mặc Kim đang nung trong hỏa lô.

Bắt đầu thôi!

Lần này, hắn tràn đầy niềm tin, cảm thấy thời cơ đã chín muồi.

Nhất định phải luyện chế thành công Vô Song Chùy thành pháp khí!

Hắn tuyệt đối không thể thất bại thêm lần nào nữa!

Trong biệt viện của Lý Thanh, từng luồng linh quang màu vàng đất xen lẫn sắc đỏ rực bắn ra, tỏa sáng rực rỡ.

Ngay sau đó, thiên địa linh khí bốn phía lập tức dao động mãnh liệt.

Một lượng lớn linh khí giống như thủy triều ào ạt đổ dồn về phía Vô Song Chùy. Trên thân chùy, từng đường hoa văn khắc ẩn dần dần sáng lên, lấp lánh thần bí.

Thời gian dần trôi, hào quang rực rỡ thu liễm, một dòng thông tin hiện lên trước mắt khiến Lý Thanh không khỏi kích động.

【Luyện chế thành công hạ phẩm pháp khí: Vô Song Chùy. Ban thưởng thọ nguyên chín năm!】

Sau một khoảng thời gian dài rỗng rãi, món vũ khí mà hắn thuận tay nhất cuối cùng cũng đã chính thức thăng cấp thành pháp khí!

Hơn nữa, còn là hạ phẩm pháp khí – điều này khiến hắn vui mừng khôn xiết.

Lý Thanh nhẹ nhàng vuốt ve chuôi đại chùy, lòng bàn tay cảm nhận rõ sự quen thuộc.

“Rất cực luyện chế thành công! Công sức không uổng phí!”

Hai trăm hai mươi chín tuổi!

Thọ nguyên của Lý Thanh lại tiếp tục tăng thêm một đoạn! Vô Song Chùy luyện chế thành công, trực tiếp ban thưởng cho hắn thêm chín năm thọ nguyên.

Hắn âm thầm suy đoán, việc luyện chế hạ phẩm pháp khí có thể mang lại thọ nguyên ở mức mười năm. Bởi vì lúc đầu, khi

Vô Song Chùy chỉ mới thành hình, hắn đã được tặng một năm thọ nguyên.

Không nghĩ nhiều nữa, Lý Thanh siết chặt chuôi chùy trong tay.

Hắn rót vào một tia linh lực, lập tức, các đường linh văn trên Vô Song Chùy phát sáng chói lọi. Toàn bộ thanh đại chùy như thể ngưng tụ một loại khí tức nặng nề áp bách.

Ngoài ra, bên trong còn ẩn chứa chút cảm giác khô nóng.

Dù trong lòng rất muốn thử sức mạnh của nó, nhưng hắn vẫn kiềm chế, chỉ tùy ý vung vài lần trên không trung. Chỉ cần nhìn qua cũng có thể nhận thấy, Vô Song Chùy vô cùng mạnh mẽ!

Hiện tại, ở cảnh giới Luyện Khí sơ kỳ, thực lực của hắn đã không còn tầm thường.

Nếu không tính đến Du Long Đoản Dao – trung phẩm pháp khí còn đang trong giai đoạn sơ khai – thì Vô Song Chùy mới luyện chế xong này tuyệt đối là một lợi khí công kích cực mạnh!

Ngoài ra, hắn còn có trung phẩm pháp khí Xích Ảnh Dù – một món vũ khí vừa công vừa thủ toàn diện.

Chưa kể đến số phù lục mang theo người, cộng thêm thân thể cường hãn đạt đến cấp bậc Võ Đạo Tông Sư!

Đương nhiên, không thể bỏ qua con thùng cơm đã nhận huyết khế chủ nhân của hắn. Sau một thời gian dài ăn đan dược và thú hoàn, con súc sinh này đã trở nên mạnh mẽ không tưởng!

Tất cả những điều đó cộng lại, thậm chí nếu đối mặt với tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, Lý Thanh cũng có thể giao chiến!

Lưu luyện một lúc lâu, hắn mới thu hồi Vô Song Chùy vào túi trữ vật, cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Đoạn thời gian qua, hắn vẫn luôn lo lắng Vô Song Chùy bị luyện chế thất bại. Nếu mất đi linh tính của mực kim trong lõi chùy, hắn sẽ phải một lần nữa tìm kiếm tài liệu.

ÀM!

Ngay khoảnh khắc đó, Lý Thanh bỗng cảm nhận trong cơ thể như có thứ gì sụp đổ!

Chương 341

DTV EBOOK

Thiên địa linh khí xung quanh lại lần nữa dao động, nhưng lần này, tất cả đều hội tụ vào thân thể hắn!

Nhận ra sự biến hóa kỳ lạ trong người, Lý Thanh không những không hoảng sợ mà ngược lại còn vui mừng khôn xiết. Hắn lập tức ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu điều tức.

Dưới sự dẫn dắt của thiên địa linh khí, pháp lực trong cơ thể hắn không ngừng gia tăng. Ngay cả khí tức cũng đang nhanh chóng tăng trưởng!

Thời gian trôi qua thật lâu, mãi đến khi khí tức dần dần ổn định, Lý Thanh mới mở mắt. Đôi con ngươi hắn tràn ngập vẻ hưng phấn.

“Luyện Khí tầng bốn! Ta cuối cùng cũng đột phá đến Luyện Khí trung kỳ rồi!”

“Người gặp việc vui, tinh thần phấn chấn! Không ngờ bình cảnh trì trệ bấy lâu, lại vào hôm nay mà phá vỡ.”

Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác kích động khó tả.

Tuy rằng từ Luyện Khí tầng ba đột phá lên tầng bốn, trong mắt người khác có thể không đáng gì. Nhưng bản thân hắn đã phải khổ tu suốt một quãng thời gian dài!

Hắn từng nghĩ chí ít cũng phải mất thêm vài tháng nữa mới có thể đột phá, vậy mà hôm nay lại thuận lợi như nước chảy thành sông!

Luyện Khí trung kỳ!

“Không ngờ được! Ngày đó lần đầu tiên chế tạo Vô Song Chùy, ta vừa vặn trở thành ngoại kính võ giả.”

“Mà bây giờ, Vô Song Chùy đã luyện thành pháp khí, thực lực của ta cũng đã bước vào Luyện Khí trung kỳ! Thật sự quá tốt!”

Lý Thanh vui vẻ cảm nhận biến hóa trong cơ thể, nụ cười trên mặt không thể che giấu.

“Ân... pháp lực mạnh mẽ hơn hẳn! Trước kia khi sử dụng tiểu pháp thuật, ta phải tiết kiệm từng chút một. Nhưng giờ thì không cần lo lắng nữa!”

Nói đoạn, hắn tiện tay vung lên, trong đầu khẽ niệm khẩu quyết.

Vù vù vù!

Vài quả hỏa cầu nóng rực bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung!

Vì hắn tu luyện công pháp thuộc tính Hỏa, nên khi phóng thích pháp thuật cùng hệ sẽ càng thuận lợi, uy lực cũng mạnh mẽ hơn!

Nếu đổi sang thuộc tính khác, không chỉ cảm thấy có chút vướng víu mà ngay cả uy lực cũng sẽ suy giảm.

Tỷ như Mộc Quán Thuật hay Gai Đất Thuật, dù không phải là không thể thi triển, nhưng uy lực lại yếu kém, hoàn toàn không thể sánh với những người tu luyện công pháp Mộc hoặc Thổ thuộc tính.

“Mặt khác, chính là thần thức. Trước đây ta chỉ có thể miễn cưỡng nội thị, nhưng giờ thần thức đã mạnh hơn không ít. Dù vẫn chưa thể xuất khiếu quan sát ngoại cảnh, nhưng cảm giác của ta nhạy bén hơn hẳn!”

Lý Thanh nhắm mắt lại, tập trung tinh thần. Chỉ cần có một chút gió thổi cỏ lay, hắn đều có thể cảm nhận rõ ràng.

Tất nhiên, điều này không chỉ nhờ vào sự tăng trưởng của thần thức, mà còn nhờ cảnh giới Võ Đạo Tông Sư của hắn. Nhục thân cường hãn giúp hắn tăng cường ngũ giác, khả năng cảm nhận vượt xa người thường.

“Không tệ! Hiện tại mới xem như một tu tiên giả chân chính! Ít nhất cũng có thể miễn cưỡng đứng vững gót chân trong tu tiên giới!”

Ngữ khí của Lý Thanh tràn đầy hài lòng. Hắn tiến vào Liễu Gia chưa đầy một năm, từ Luyện Khí tầng hai tăng lên Luyện Khí tầng bốn, đây chính là một bước tiến mang tính đột phá!

Hắn nhớ lại mục tiêu từng đặt ra cho mình trước đây, bây giờ đã hoàn thành không ít.

Mục tiêu ngắn hạn: Góp nhặt linh thạch, nâng cao thuật luyện khí!

Hiện tại, hắn đã tích lũy được gần 2000 khối linh thạch, miễn cưỡng đủ để luyện chế hạ phẩm pháp khí, xem như đã đạt được mục tiêu.

Mục tiêu trung kỳ: Đột phá Luyện Khí trung kỳ, tìm cơ hội đến Thiên Hà phường thị!

Cảnh giới thì đã đạt được, nhưng chuyện tiến vào Thiên Hà phường thị vẫn còn phải tính toán kỹ lưỡng.

Tùy tiện một mình đi vào phường thị mà không nắm rõ tình hình thì chắc chắn không được!

Thời gian qua, hắn luôn tìm cách kết giao với những tán tu khác, không vì điều gì khác ngoài việc dò la tin tức về Thiên Hà phường thị.

Phải biết rằng, ngoài linh nông và linh khoáng công, Liễu Gia còn có những nhiệm vụ khác như áp tải hàng hóa đến Thiên Hà phường thị để bán.

Đây chính là lý do gần đây hắn tích cực làm quen với những tán tu chuyên nhận nhiệm vụ áp tải hàng hóa.

“Linh khoáng công có thể giúp ta xuyên qua đến Cực Dạ Thế Giới. Lợi ích từ việc này cũng không tệ, nếu không có lý do gì đặc biệt, chắc chắn ta sẽ không dễ dàng từ bỏ!”

“Phải tiếp tục tận dụng cơ hội này! Qua thôn này rồi, không chắc còn có tiệm khác đâu!”

“Ngoài ra, nửa năm một lần, Thiên Hà phường thị sẽ tổ chức đại hội giao dịch, đây là một cơ hội tốt! Với thực lực hiện tại của ta, hoàn toàn có thể tham gia và tranh thủ mua một ít đan dược cần thiết.”

“Cuối cùng chính là phương diện kiến thức. Nghe nói trong Liễu Gia có một Tầng Kinh Các, dù nội tầng không mở cửa cho người ngoài, nhưng ngoại tầng vẫn có cơ hội tiến vào.”

“Nếu có thể, ta phải tìm cách mượn vài quyển thư tịch hữu ích, chẳng hạn như Luyện Khí Linh Tài Bách Khoa Toàn Thư, Yêu Thú Đồ Phổ, hay Linh Dược Thu Thập Và Ứng Dụng.”

Chương 342

DTV EBOOK

Ngay khi Lý Thanh đang tính toán kỹ lưỡng, bên ngoài viện bỗng vang lên tiếng động.

Đông đông đông!

“Lý Thanh có ở đây không?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, hần thoáng sững người, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc rồi đứng dậy đi ra sân nhỏ.

Bên ngoài viện, Kim Xuyên đang đứng với vẻ mặt nghiêm túc, trông có vẻ như có chuyện chẳng lành.

Thấy vậy, lòng Lý Thanh bất giác trầm xuống.

“Không lẽ chuyện ta tư tàng linh thạch bị phát hiện?”

Nhưng ngay sau đó, hần nhanh chóng bác bỏ suy nghĩ này.

Loại chuyện này, ta đã làm vô cùng cẩn thận! Không hề để lại bất kỳ dấu vết nào! Ngay cả đá vụn trong lúc khai thác, ta cũng mang đi ném vào Cực Dạ Thế Giới!”

“Hơn nữa đã một năm rồi, nếu có người phát hiện, thì đã phát hiện từ lâu rồi! Không cần phải tự hù dọa bản thân!”

Hần hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, cảnh giác hỏi:

“Kim Xuyên, có chuyện gì?”

Kim Xuyên thở dài, giọng nói đầy tiếc nuối:

“Ai... xảy ra chuyện lớn rồi! Chu Lão Đầu... chết rồi!”

Lời này vừa thốt ra, toàn thân Lý Thanh như hóa đá!

Phải mất một lúc lâu, hần mới dần dần hoàn hồn.

“Chu Lão Đầu... chết?”

Sau khi tiêu hóa được tin tức, hần không khỏi há hốc miệng, trong giọng nói mang theo vài phần không dám tin:

“Sao có thể như vậy? Hắn đi thảo phạt Phi Ứng Tặc, chẳng phải Liễu Gia đã phái một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ đi cùng sao? Cho dù có thất bại, cũng không thể bỏ mạng được!”

Nửa năm qua, cuộc sống của hắn bận rộn vô cùng, thậm chí không có thời gian nghĩ đến Chu Lão Đầu.

Chỉ khi ngồi một mình trong đêm khuya, nhấp chén linh tửu, hắn mới nhớ đến vị lão nhân tính tình cổ quái nhưng lại có lòng tốt ấy.

Khi hắn mới đến Liễu Gia, chỉ là một kẻ hoàn toàn lạ lẫm, chẳng biết gì về thế giới tu tiên. Chính Chu Lão Đầu đã dạy hắn rất nhiều thứ, giúp hắn vượt qua thời kỳ “gà mờ” trong tu tiên giới.

Vậy mà bây giờ, hắn lại nghe tin Chu Lão Đầu đã chết...

Trong lòng không khỏi có chút khó chịu, ngay cả niềm vui sau khi đột phá cũng phai nhạt đi không ít.

Hắn vốn còn định chờ Chu Lão Đầu trở về để khoe khoang rằng mình đã đột phá Luyện Khí trung kỳ, vậy mà...

Cảm giác trống rỗng bất giác tràn ngập trong lòng hắn.

Kim Xuyên lắc đầu, thở dài nói:

“Đây là sự thật. Trong quá trình thảo phạt, bất ngờ xuất hiện một tên tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ khác của Phi Ứng Tặc. Tên này có thực lực không hề tầm thường.”

“Đúng rồi, trước khi chết, Chu Lão Đầu có để lại di ngôn, có liên quan đến ngươi.”

Lý Thanh khẽ giật mình, vội vàng hỏi:

“Di ngôn gì?”

Chu Lão Đầu là người ở rể của Liễu gia, có ba lần cơ hội tiến vào Tàng Kinh Các của gia tộc.

Những năm gần đây, hắn đã sử dụng hai lần, chỉ còn lại một cơ hội cuối cùng vẫn được giữ lại.

Trước khi qua đời, Chu Lão Đầu để lại di ngôn, giao lại cơ hội lần thứ ba tiến vào Tàng Kinh Các cho Lý Thanh. Điều kiện

duy nhất là Lý Thanh phải chăm sóc hậu nhân của hắn trong Liễu gia.

“Thật không ngờ, người lại có quan hệ tốt với lão già tính tình cổ quái như Chu Lão Đầu. Ngay cả cơ hội quý giá như vậy mà hắn cũng để lại cho người!”

Kim Xuyên nhìn Lý Thanh với ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ, nhưng rồi lại khẽ thở dài:

“Chu Lão Đầu cũng thật đáng thương, hậu thế đông như vậy, vậy mà đến nay vẫn chưa có ai sở hữu linh căn.”

“Hắn là hắn muốn giữ lại cơ hội này cho một hậu nhân có linh căn tư chất, nào ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.”

Nghe đến đây, ánh mắt Lý Thanh trở nên phức tạp, hắn trầm giọng hỏi:

“Di ngôn là ai mang về?”

Kim Xuyên đáp ngay:

“Đương nhiên là tên tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ của Liễu gia kia. Khi đó bọn họ có ba người cùng đi phục kích Phi Ưng Tặc, kết quả Chu Lão Đầu bỏ mạng tại chỗ, một tán tu khác bị trọng thương, cũng chẳng sống được bao lâu. Chỉ có tên tu sĩ của Liễu gia kia là bị thương nhẹ và trở về.”

Lý Thanh nghe vậy, nắm tay không khỏi siết chặt, từ đầu đến cuối vẫn duy trì trầm mặc.

Nhìn thần sắc Lý Thanh, Kim Xuyên lắc đầu, cuối cùng vỗ nhẹ lên vai hắn, mở miệng:

“Được rồi, ta chỉ có thể bàn giao đến đây. Sau này Liễu gia chắc chắn sẽ phái người đến tìm người, tự mình suy tính cho kỹ.”

Nói xong, Kim Xuyên thở dài, rồi quay lưng rời đi.

Người chết như đèn tắt.

Không ai ngờ rằng đám Phi Ưng Tặc lại xuất hiện một kẻ tu vi đạt đến Luyện Khí hậu kỳ.

Nhưng trong tu tiên giới, chuyện này vốn dĩ rất bình thường. Khi người tiến bộ, người khác cũng không thể mãi giậm chân

tại chỗ.

Chỉ có thể nói, thế sự vô thường.

Lý Thanh trầm mặc một lúc lâu, trong lòng có chút sa sút. Chu Lão Đầu có ân với hắn, vậy mà đến khi chết đi, vẫn còn lưu lại ân huệ cho hắn.

“Ai...”

Thở dài một tiếng, Lý Thanh mang theo một vò Đông Mai tửu, như thường lệ đi đến viện của Chu Lão Đầu.

Tiểu viện số 16 chữ Bính, cấm chế trong sân đã bị phong tỏa.

Chương 343

DTV EBOOK

Liều gia đã phái người đến thu dọn di vật của Chu Lão Đầu. Dù sao hắn cũng là người ở rể của Liều gia, những thứ để lại đều sẽ thuộc về gia tộc này.

Dĩ nhiên, những thứ có giá trị thì sẽ là chuyện khác.

Hiện tại, trong sân chỉ còn lại một chiếc bồ đoàn rách nát, nơi Chu Lão Đầu thường xuyên ngồi tĩnh tọa.

Lý Thanh nhìn chiếc bồ đoàn, lặng lẽ ngồi xuống, rót một ít rượu xuống đất, sau đó nâng vò rượu uống một hơi dài.

“Chu Lão, lên đường bình an.”

Trong không khí nhanh chóng lan tỏa hương rượu nồng đậm.

Lộc cốc... lộc cốc...

Lý Thanh uống đến nửa bình Đông Mai tửu, lau khẻ miệng, trong lòng tràn đầy không cam tâm.

Dù nói rằng Chu Lão Đầu chết dưới tay Phi Ứng Tặc, nhưng nếu không phải do Liều gia ban bố nhiệm vụ, hắn sao lại phải đụng độ với bọn cướp này?

Nhưng suy cho cùng, hắn cũng chỉ có thể thở dài, cho rằng đó là số kiếp đã định của Chu Lão Đầu.

Dù sao, Liều gia cũng không ép buộc hắn sử dụng Ngưng Linh Đan, trước khi mua đan dược, điều kiện cũng đã nói rõ ràng.

“Ai... Đây có phải là cái gọi là sáng nghe đạo, chiều có thể chết không?”

Lý Thanh tự giễu cười một tiếng, đồng thời cũng tự cảnh báo bản thân.

Hắn còn có một quãng đường dài phía trước, tuyệt đối không thể đi theo con đường của Chu Lão Đầu, truy cầu đạo pháp mà bỏ mạng một cách vô ích.

Làm việc phải cẩn trọng, không thể tham công liệu lĩnh!

Uống cạn một vò Đông Mai tửu, Lý Thanh đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay khi xoay người, hắn bỗng cảm nhận được có người đang đứng ngoài cửa viện.

Một thân ảnh thanh lệ khoác trên mình bộ y phục màu xanh biếc, khí chất thanh lãnh, dung nhan tuyệt mỹ, ngũ quan như tranh vẽ, quả thực có thể gọi là một tuyệt thế giai nhân.

Nhưng lúc này, Lý Thanh lại chẳng có tâm tư thưởng thức dung nhan đối phương, bởi vì hắn hoàn toàn không hề phát hiện ra nàng đã xuất hiện từ khi nào.

Phải biết, từ khi tiến vào Luyện Khí trung kỳ, cảm giác của hắn đã trở nên vô cùng nhạy bén.

Vậy mà đối phương có thể lặng yên không một tiếng động đến gần, khiến hắn không hề phát giác... Điều này nói lên ít nhất một điều – tu vi của nàng cao hơn hắn rất nhiều!

“Ngươi chính là Lý Thanh?”

Giọng nói của nữ tử mang theo vẻ lãnh đạm, xa cách.

Lý Thanh lập tức trở nên nghiêm nghị, ôm quyền đáp:

“Chính là tại hạ, không biết...”

Nữ tử kia ngắt lời, câu nói tiếp theo lập tức giải khai nghi hoặc trong lòng hắn:

“Chu Lão chết vì nhiệm vụ của ta, về tình về lý ta đều nên đến thấp nén hương tiễn biệt. Còn ngươi, ngươi là gì của hắn?”

Lời này vừa thốt ra, Lý Thanh lập tức đoán được thân phận của đối phương.

Liễu Gia hòn ngọc quý trên tay, Thiên Hà Tông thiên kiêu đệ tử – Liễu Hàn Nguyệt!

Lý Thanh trước đây đã nhiều lần nghe danh nàng, không ngờ lại gặp mặt trong tình huống này.

“Ta và Chu lão tiên bối xem như vừa là thầy, vừa là bạn. Khi mới đến làm công ở linh quán, Chu lão đã dạy ta rất nhiều thứ. Ta cũng thường xuyên uống rượu cùng lão.”

Vừa nói, hắn vừa chỉ vào vò Đông Mai rượu vừa uống xong.

“Thì ra là vậy.”

Liễu Hàn Nguyệt khẽ gật đầu, không nói thêm gì.

Không lâu sau, ngoài viện lại vang lên tiếng bước chân xóc xếch.

“Đại tiểu thư, tên tán tu bị trọng thương đã được sắp xếp ổn thỏa. Bây giờ có cần đi tìm Lý Thanh không?”

Theo sau giọng nói cung kính là sự xuất hiện của mấy tu sĩ Liễu gia trước cửa sân.

“Không cần, hắn đang ở đây.”

Liễu Hàn Nguyệt nhẹ nhàng lên tiếng.

Mấy tu sĩ Liễu gia đồng loạt nhìn về phía Lý Thanh trong sân, sau đó tiến lên vài bước, mở miệng hỏi:

“Người chính là Lý Thanh?”

“Chính là tại hạ.”

“Trước khi qua đời, Chu Lão đã bàn giao lại cơ hội cuối cùng tiến vào Tàng Kinh Các cho người, nhận người làm con thừa tự. Theo lý mà nói, đặc quyền này vốn chỉ được giữ lại cho hậu nhân của hắn, nhưng lần này, đại tiểu thư đã đồng ý đặc cách.”

“Mang theo lệnh bài này, người sẽ có một cơ hội tiến vào Tàng Kinh Các của Liễu gia. Trừ tầng thứ ba ra, hai tầng trước người có thể tùy ý chọn một bản công pháp, bí tịch hoặc bí thuật để sao chép.”

“Còn không mau tạ ơn đại tiểu thư đại ân đại đức?”

Mấy tu sĩ Liễu gia thái độ kiêu căng, trực tiếp ném tám lệnh bài khắc chữ “Liễu” vào tay Lý Thanh.

Tiếp nhận lệnh bài, Lý Thanh xoay người, cúi người khom lưng, trầm giọng nói:

“Đa tạ đại tiểu thư!”

Liễu Hàn Nguyệt khẽ gật đầu, lạnh nhạt mở miệng:

“Người chết như đèn tắt, người cứ lo tu luyện cho tốt. Về phần hậu nhân của Chu Lão, người không cần hao tâm tổn trí. Dù sao bọn họ cũng là người của Liễu gia, gia tộc tự khắc sẽ không bạc đãi.”

Nói xong, nàng dứt khoát xoay người rời đi, không chút lưu luyến.

Suy cho cùng, thân phận nàng và Lý Thanh chênh lệch quá lớn, không cần phải để tâm đến những chuyện này. Làm đến mức này, nàng đã không thẹn với lương tâm.

Chương 344

DTV EBOOK

Lý Thanh chỉ mới Luyện Khí tầng thứ tư, cả đời cũng khó mà nhìn thấy hy vọng bước vào Trúc Cơ.

Mà nàng, Liễu Hàn Nguyệt, là thiên chi kiêu tử của Liễu gia. Khi còn trẻ đã đạt Luyện Khí tầng chín, Trúc Cơ kỳ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Mấy tu sĩ Liễu gia đi theo sau nàng, không quên tranh thủ nịnh nọt:

“Đại tiểu thư đúng là nhân từ hiền hậu, ta mà là đám tán tu này, chắc chắn cảm động đến rơi nước mắt!”

“Ai mà không nghĩ vậy chứ! Ngay cả tên tán tu bị trọng thương kia, khi biết Liễu gia chịu thu nhận, không biết đã mừng đến mức nào.”

“Nếu sau này đại tiểu thư Trúc Cơ, đó cũng là phúc phận của những tán tu này!”

“Làm đến mức này, đại tiểu thư đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ!”

Tiếng bước chân xa dần, Lý Thanh lặng lẽ siết chặt lệnh bài trong tay, đứng yên hồi lâu.

Cuối cùng, hắn chỉ khẽ cười khô, không nói thêm lời nào, nhét lệnh bài vào ngực áo rồi nhanh chóng rời đi.

Người ta dù sao cũng là đệ tử thiên kiêu của Thiên Hà Tông, có thể làm đến mức này với một người xa lạ như hắn đã là quá tốt.

Dù trong lòng từng có chút bất mãn với nàng, nhưng lúc này Lý Thanh cũng không tìm ra lý do gì để trách móc.

Ngày hôm sau

Tin tức Chu Lão Đầu chết trong tay Phi Ưng Tặc nhanh chóng lan khắp ba khu vực Giáp, Ất, Bính, ai ai cũng biết.

Trong khoảng thời gian ngắn, sự việc gây ra không ít chấn động, rất nhiều tán tu đều cảm thán thương tiếc.

Đặc biệt là những kẻ từng nuốt Ngung Linh Đan đột phá thất bại, giờ đây trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn vì đã thoát một kiếp nạn.

“Đáng tiếc quá, đột phá Luyện Khí hậu kỳ chưa được nửa năm, vậy mà đã bỏ mạng.”

“Không ngờ trong đám Phi Ứng Tặc lại xuất hiện một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ thứ hai, thật đáng sợ!”

“Cũng may, lúc trước ta suýt nữa cũng mua Ngung Linh Đan. Thôi thì cứ làm ruộng an phận vẫn tốt hơn.”

“Chậc chậc chậc...”

Rất nhanh sau đó, để xoa dịu lòng người, Liễu gia lập tức tuyên bố đã thu nhận tên tán tu bị trọng thương làm họ khác cung phụng, thoát ly khỏi thân phận tán tu.

Người này chỉ cần an dưỡng thương tích, mỗi năm vẫn nhận được không ít linh thạch làm bổng lộc.

Cách xử lý này chặt chẽ không một kẽ hở, khiến các tán tu khác cũng không tiện chỉ trích Liễu gia. Ngược lại, không ít người còn gật gù công nhận rằng đại tiểu thư Liễu gia đúng là nhân hậu.

Từ đó, hình tượng của Liễu Hàn Nguyệt trong lòng các tán tu càng thêm thanh cao thoát tục, danh tiếng ngày càng vang xa.

Về phần Lý Thanh, khi nghe những chuyện này, hắn chỉ cười lạnh lắc đầu, không nói gì thêm.

Mấy ngày sau, Lý Thanh cầm lệnh bài Liễu gia trao cho, bước vào Tàng Kinh Các.

Tàng Kinh Các của Liễu Gia là nơi lưu giữ bí điển trấn tộc —«Thúy Mộc Thần Quyết».

Đây là một bộ công pháp thuộc tính Mộc có thể tu luyện đến Trúc Cơ hậu kỳ, có thể nói chính là cội rễ vững chắc giúp Liễu Gia tồn tại qua bao thế hệ.

Ngoài ra, trong Tàng Kinh Các còn lưu trữ một số môn thần thông trọn vẹn, uy lực vô cùng cường đại.

Tuy nhiên, những loại bí diễn cao cấp như vậy tuyệt đối không thể nào mở ra cho người ngoài như Lý Thanh.

Lúc này, Lý Thanh đứng trước một tòa tháp cao sừng sững, nơi này được canh phòng vô cùng nghiêm ngặt. Xung quanh có không ít tu sĩ Liễu Gia đang canh trọng bảo vệ.

Vừa mới tiến lại gần, hắn đã bị chặn lại.

“Ngươi là ai?”

Một giọng quát chói tai vang lên, một người mặc linh kim giáp trụ lập tức tiến đến.

Khí tức trên người hắn cực kỳ cường đại, rõ ràng là lực lượng trung kiên của Liễu Gia.

Lý Thanh thấy vậy, lập tức lấy ra lệnh bài của mình.

Sau khi kiểm tra xác nhận lệnh bài là thật, thủ vệ mới gật đầu, nghiêm giọng nói:

“Lệnh bài này của ngươi cho phép ở lại Tàng Kinh Các tối đa một ngày, không được lên tầng ba. Ngươi có thể sao chép một bộ công pháp hoặc truyền thừa.”

Nghe vậy, Lý Thanh vội ôm quyền, cung kính đáp:

“Đa tạ đạo huynh!”

Nói xong, hắn liền cất bước tiến vào Tàng Kinh Các đầy huyền bí và uy nghiêm.

Trận pháp cấm chế xung quanh không hề cản trở bước chân của Lý Thanh. Khi hắn di chuyển, lệnh bài trên người liền tỏa ra linh quang hộ thể, giúp hắn dễ dàng vượt qua các lớp cấm chế.

Liễu Gia là một tu tiên gia tộc cực kỳ cường đại, tự nhiên cũng sở hữu những kỹ nghệ tu tiên truyền thừa.

Trận pháp chính là một trong những kỹ nghệ mạnh mẽ nhất của Liễu Gia, bởi vậy trong địa bàn của bọn họ, khắp nơi đều có cấm chế tồn tại.

Sau khi bước vào tầng một của Tàng Kinh Các, cảnh tượng trước mắt lại có phần khác so với tưởng tượng của Lý Thanh.

Không gian rộng lớn, nhưng trên thực tế chỉ có ba đến năm giá sách.

“Hóa ra ở đây không dùng ngọc giản làm phương tiện lưu trữ... Nhưng số lượng sách so với ta tưởng tượng lại ít hơn nhiều.”

Hắn vừa lẩm bẩm, vừa tiện tay cầm một quyển sách có phong cách cổ xưa trên giá lên xem.

Chương 345

DTV EBOOK

«Bí Văn Tu Tiên Giới», «Yêu Thú Đồ Phổ», «Dị Văn Xanh Lĩnh Tu Tiên Giới», «Linh Dược Đồ Giám», «Linh Tài Đồ Lục»...

Đa phần đều là những sách mang tính phổ cập kiến thức, không phải loại công pháp cao cấp.

Lý Thanh lập tức chọn lấy «Linh Tài Đồ Lục», háo hức lật xem như đói như khát.

Trước khi đến đây, hắn đã tìm hiểu qua.

Tàng Kinh Các của Liễu Gia được chia thành ba tầng:

Tầng một: Chủ yếu lưu trữ các sách phổ cập kiến thức.

Tầng hai: Cát giữ một số công pháp cơ bản, bí thuật dành cho tu sĩ Luyện Khí kỳ, và một số kỹ nghệ tu tiên cấp thấp.

Tầng ba: Chứa đựng những bí điển trấn tộc cùng các truyền thừa trân quý, hầu như không bao giờ mở ra cho người ngoài.

Đương nhiên, ngoài tầng một, những công pháp ở tầng hai và tầng ba phần lớn chỉ có phần mở đầu và giới thiệu, chứ Liễu Gia không ngu ngốc đến mức mang toàn bộ công pháp trấn tộc ra trưng bày.

Vì vậy, dù có thời gian một ngày một đêm, hắn chỉ có thể chọn một trong hai phương án:

Một là tìm kiếm công pháp thích hợp để sao chép.

Hai là ở lại tầng một đọc những sách phổ cập kiến thức.

Không do dự, Lý Thanh liền tập trung vào quyển «Linh Tài Đồ Lục», bởi trong đó ghi chép rất nhiều loại vật liệu có linh tính dùng trong luyện khí.

Hắn chăm chú đọc, cố gắng lấp đầy những khoảng trống trong kiến thức của mình.

Với tư cách một luyện khí sư, kiến thức về linh tài của hắn vẫn còn quá nông cạn.

Nếu không nhận biết được vật liệu quý hiếm ngay cả khi nó bày ra trước mắt, đó chính là một tổn thất lớn.

Dù đã sở hữu một phần truyền thừa luyện khí qua thẻ ngọc, nhưng nó lại không ghi chép chi tiết về các loại linh tài.

“Thanh Văn Thép, một loại vật liệu cơ bản trong luyện khí, có độ dung nạp cao, có thể phối hợp với nhiều loại linh văn.”

Bất chợt, hắn giật mình kinh ngạc.

“A?!”

Lý Thanh không nhin được mà thốt lên.

Hắn vừa tìm thấy một loại vật liệu mà mình sở hữu!

“Nguyên lai khôi thiên ngoại vẫn thạch của ta trong tu tiên giới được gọi là Tuyết Ngân Thiết! Thảo nào xúc cảm lạnh buốt, lại có độ cứng mạnh đến vậy.”

“Còn có Hỏa Vân Thạch... Lúc trước ta đã dùng loại linh tài này để luyện chế Song Dao Tàn Lửa. Khoáng thạch này thường xuất hiện tại những khu vực có địa hỏa mạch.”

“Đại La Ngân Tinh... Đây là linh tài ngàn năm khó tìm, có thể dùng để luyện chế pháp bảo tuyệt thế.”

“Tử Tâm Đồng Mẫu...”

Trí nhớ của hắn vốn đã rất tốt, sau khi bước lên con đường tu tiên, trí nhớ lại càng được tăng cường rõ rệt. Đến bây giờ, hắn gần như đã đạt đến cảnh giới “đã thấy qua là không quên được”.

Lý Thanh nhanh chóng lật từng trang sách, mỗi một loại linh tài luyện khí, từng bức đồ văn, từng dòng chú giải, tất cả đều khắc sâu vào trong đầu hắn.

Chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, hắn đã xem gần hết quyển sách, sau đó nhẹ nhàng khép lại. Trong đầu hắn hiện lên câu chú giải cuối cùng vừa đọc:

“Tu tiên giới rộng lớn vô biên, dù là tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không dám nói rằng mình đã đi khắp thiên hạ, nhận biết được

tất cả linh tài. Lão phu tự hỏi bản thân cũng coi như học rộng hiểu nhiều, nhưng càng biết nhiều lại càng cảm thấy bản thân nhỏ bé, càng thêm kính sợ thiên địa.”

Hắn khẽ thở dài, rồi đặt lại «Linh Tài Đồ Lục» về chỗ cũ.

“Đã đến lúc lên tầng hai xem thử, trước tiên chọn một môn truyền thừa muốn sao chép, sau đó lại tiếp tục đọc sách.”

Nói xong, hắn cất bước tiến về tầng hai của Tàng Kinh Các.

Ở tầng này, giá sách đã không còn. Thay vào đó, trên các kệ trưng bày từng viên ngọc giản sáng bóng, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Lý Thanh tùy ý cầm một viên ngọc giản lên, rót vào một tia linh lực. Nội dung bên trong lập tức hiện ra trong đầu hắn.

“Mộc Ảnh Độn: Thuật pháp dựa vào cây cối để thi triển độn pháp trốn chạy. Nếu tu luyện đến đại thành, có thể xuyên qua khoảng cách xa nhất là năm dặm, miễn là trong phạm vi đó có cây cối.”

“Muốn tu luyện Mộc Ảnh Độn, nhất định phải có Mộc thuộc tính công pháp.”

Lý Thanh thầm tiếc nuối, thuật pháp này quả thực không tệ, nhưng hắn lại không tu luyện Mộc thuộc tính công pháp, nếu không đã có thể cân nhắc.

Hắn nhẹ nhàng đặt viên ngọc giản về chỗ cũ, rồi tiếp tục tìm kiếm.

“Hỏa Long Thuật: Pháp thuật chiến đấu thuộc tính Hỏa, lấy linh lực để ngưng tụ hỏa long tấn công kẻ địch.”

Lý Thanh trầm ngâm một chút, rồi cũng đặt nó lại. Tạm thời hắn chưa cần đến một môn công pháp tấn công, nhưng có thể cân nhắc sau.

Cứ như vậy, hắn không ngừng rót linh lực vào từng viên ngọc giản, lần lượt tra xét từng nội dung bên trong.

Dễ thấy, kệ ngọc giản này chủ yếu ghi lại những pháp thuật chiến đấu. Dù pháp thuật có không ít nhưng vẫn chưa khiến hắn thực sự hứng thú.

Chuyển sang kệ thứ hai, số lượng ngọc giản rõ ràng ít hơn,
nhưng nội dung bên trong lại khiến hai mắt hẳn sáng lên.

Đây chính là truyền thừa của các kỹ nghệ tu tiên!

Chương 346

DTV EBOOK

Hắn lập tức tra xét từng cái, nhưng rồi lại có chút thất vọng. Phần lớn các truyền thừa ở đây đều rất nông cạn, chỉ là nhập môn, không có nhiều giá trị.

Duy nhất trận pháp truyền thừa được ghi lại khá hoàn chỉnh, đạt cấp Nhất giai trung phẩm.

Nhưng đáng tiếc, hắn không hứng thú với trận pháp. Dù học trận pháp cũng có lợi, nhưng nó yêu cầu thiên phú rất cao, lại tiêu tốn không ít tài nguyên. Luyện khí thuật đã đủ để hắn đầu tư cả đời, trước mắt hắn không có ý định học thêm những kỹ nghệ khác.

Lý Thanh lướt nhanh qua những truyền thừa liên quan đến luyện khí, nhưng rồi lại thất vọng lắc đầu.

“Đều chỉ là những thứ nhập môn, trách không được Liễu Gia lại đặt ở đây. Đoán chừng những truyền thừa cốt lõi đều được giữ ở tầng ba.”

Nói rồi, hắn tiến đến kệ tiếp theo.

Trên kệ này chủ yếu là những công pháp cơ bản, chỉ thích hợp cho tu sĩ Luyện Khí kỳ. Với Lý Thanh, nó gần như không có tác dụng.

Chỉ còn lại một giá ngọc giản cuối cùng. Nếu vẫn không tìm được thứ gì đáng giá, hắn đành phải quay lại chọn một môn pháp thuật Hỏa thuộc tính để sao chép.

Nhưng ngay khi vừa nhìn thấy viên ngọc giản đầu tiên, hắn lập tức dừng bước.

“Tăng Nguyên Bí Thuật (không trọn vẹn): Bí thuật này dựa vào linh dược để tu luyện, có thể giúp tu sĩ Luyện Khí kỳ tăng cường pháp lực trong cơ thể.”

Hắn kinh hô một tiếng, hai mắt sáng rực!

Lại là bí thuật!

Nếu tu luyện môn bí thuật này, trong giai đoạn Luyện Khí kỳ, hẳn có thể gia tăng đáng kể lượng pháp lực trong cơ thể.

Đây chính là một bảo vật hiếm có!

Lý Thanh nuốt nước bọt, trong lòng không khỏi dao động.

Phải biết, đối với tu sĩ mà nói, căn bản quan trọng nhất chính là pháp lực. Pháp lực càng dồi dào, đồng nghĩa với việc có thể thi triển càng nhiều pháp thuật, sử dụng pháp bảo được lâu hơn.

Hắn cố gắng trấn tĩnh lại, tiếp tục kiểm tra những viên ngọc giản khác.

Nhưng so với Tăng Nguyên Bí Thuật, những bí thuật còn lại đều có vẻ kém hấp dẫn.

Tuy nhiên, khi hắn nhặt lên viên ngọc giản cuối cùng, cả người bỗng chấn động!

“Bảo Mộc Luyện Thân Quyết: Luyện thể bí thuật, thu thập linh khí từ linh mộc trong thiên địa để rèn luyện thân thể!”

Hắn ngây người trong chốc lát.

Lại là con đường thể tu!

Tăng Nguyên Bí Thuật có thể giúp hắn gia tăng pháp lực, còn Bảo Mộc Luyện Thân Quyết lại giúp hắn cường hóa thể phách.

Cả hai đều rất quan trọng, nhưng hắn chỉ có thể chọn một!

Nội tâm hắn bỗng chốc trở nên rối loạn.

Hắn nên chọn cái nào đây?

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, cuối cùng Lý Thanh quyết định lựa chọn Bảo Mộc Luyện Thân Quyết làm công pháp luyện thể của mình.

Lý do của hắn rất đơn giản. Trước khi bước lên con đường tu tiên, hắn đã là một tông sư Võ Đạo trong thế tục, sở hữu thể phách cùng khí huyết thịnh vượng vô cùng.

Chỉ xét riêng về nhục thân, thực lực chiến đấu của hắn không hề thua kém những tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ có pháp lực yếu kém.

Ngay cả trong tu tiên giới, người có được nội tình nhục thân cường đại như vậy cũng cực kỳ hiếm thấy.

Nếu không tận dụng lợi thế này, Lý Thanh cảm thấy thật sự quá đáng tiếc. Dù sao thì đây cũng là một trong số ít sở trường mà hắn có.

“Mặc dù trong tu tiên giới, số người chọn con đường thể tu không nhiều, nhưng đó là vì con đường này tiến triển chậm chạp, lại tiêu hao tài nguyên cực lớn.”

“Nhưng xét theo tình hình hiện tại, nếu ta phụ tu nhục thân thể phách, có lẽ sẽ rất phù hợp.”

“Hơn nữa, công pháp Bảo Mộc Luyện Thân Quyết này có tính chất ôn hòa, chỉ cần tìm được những loại linh mộc lâu năm, hấp thu linh khí từ đó để ôn dưỡng và rèn luyện thể phách. Không giống như những bí thuật luyện thể khác, bá đạo và tàn khốc vô cùng.”

Tự nhủ một câu, Lý Thanh cảm thấy quyết định của mình không sai.

Tầng Nguyên Bí Thuật thì cần linh dược, trong khi con đường thể tu này lại cần linh mộc lâu năm. Nếu xét về giá trị, hắn cũng không thể xác định bên nào trân quý hơn.

Nhưng đứng từ góc độ lâu dài mà nói, đây là con đường thích hợp nhất đối với hắn.

Sau khi xác định được lựa chọn, Lý Thanh quay trở lại tầng một. Thừa lúc thời gian còn lại, hắn tranh thủ xem thêm một số sách vở, cố gắng nâng cao tri thức về tu tiên giới càng nhiều càng tốt.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh.

Khi thời gian ở Tầng Kinh Các sắp hết, Lý Thanh lưu luyến đặt quyền Yêu Thú Đồ Phở xuống, sau đó bước ra ngoài.

Người phụ trách sao chép công pháp là một vị trưởng lão của Liễu gia, tu vi đạt Luyện Khí tầng sáu.

Đó là một lão giả có dáng vẻ bình thản, trên người tỏa ra khí tức già nua, đang ngồi trong thiên thất của Tầng Kinh Các với phong thái thản nhiên, tự đắc.

“Người trẻ tuổi, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa? Đã chọn được công pháp nào để truyền thừa chưa?” Lão giả cười ha hả nhìn Lý Thanh, gương mặt hiền lành.

Lý Thanh cung kính ôm quyền, đáp:

Chương 347

DTV EBOOK

“Tại hạ đã có quyết định, ta chọn Bảo Mộc Luyện Thân Quyết!”

Nghe xong câu trả lời, lão giả khẽ nhíu mày, hiển nhiên có chút bất ngờ khi Lý Thanh lại chọn môn luyện thể bí thuật này. Hắn nhìn Lý Thanh với ánh mắt kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì thêm.

Dù sao thì đối phương không phải người của Liễu gia, hắn cũng không có nghĩa vụ hay hứng thú đi nhắc nhở Lý Thanh rằng liệu lựa chọn này có phù hợp hay không.

Sau một khắc, lão giả lấy ra một viên Ngọc Giản, đồng thời nhắc nhở:

“Trước khi truyền thừa môn bí thuật này cho ngươi, ta cần ngươi lập lời thề trước tâm ma, tuyệt đối không được truyền môn bí thuật này ra ngoài!”

Chuyện này là lẽ thường tình, bởi pháp bất truyền Lục Nhĩ.

Nếu không có hạn chế nào, một khi công pháp bị bán đi khắp nơi để đổi lấy linh thạch, thì sau này ai ai cũng có thể học được, khiến nó trở nên vô giá trị.

Liễu gia vốn không có quá nhiều bí thuật, nên chắc chắn không thể để xảy ra chuyện công pháp bị lộ tẩy như vậy.

Lý Thanh gật đầu đồng ý, lập tức dùng đạo tự thân đồ, hướng tâm ma lập một lời thề.

Từ khi bước vào tu tiên giới, hắn đã hiểu rõ lời thề không phải trò đùa. Nhất là khi lập lời thề trước tâm ma, nếu vi phạm, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Tu tiên giả là những kẻ suốt đời truy cầu đại đạo, dĩ nhiên khác hẳn phàm nhân trong thế tục.

Mỗi một lời thề lập xuống đều sẽ bị trong cõi U Minh đại đạo cảm ứng.

Nhưng đối với điều này, Lý Thanh không hề bận tâm, bởi hắn vốn không có ý định truyền công pháp này ra ngoài. Tự mình luyện tập là đủ.

Nhìn thấy hắn lập thẻ xong, lão giả gật đầu cười, sau đó đưa viên Ngọc Giản cho hắn.

“Cầm lấy đi, nhanh chóng ghi nhớ, sau đó trả lại.”

Lý Thanh tiếp nhận viên Ngọc Giản lạnh buốt, sau đó rút một tia pháp lực vào bên trong.

Rất nhanh, nội dung hoàn chỉnh của Bảo Mộc Luyện Thân Quyết tràn vào trong đầu hắn.

Bên trong bao hàm rất nhiều kiến thức quan trọng, chẳng hạn như cách khai thác tinh túy của linh mộc lâu năm, cách sử dụng tinh túy đó để rèn luyện thể phách, cùng với nhiều phương pháp tu luyện khác.

Sau một khoảng thời gian dài lĩnh hội, hắn rốt cuộc đã ghi nhớ xong toàn bộ nội dung.

Hắn lập tức trả lại Ngọc Giản cho lão giả, rồi ôm quyền cảm tạ:

“Đa tạ!”

Lão giả cười ha hả nói:

“Tiểu hữu đã chọn môn luyện thể bí thuật này, vậy về sau chắc chắn sẽ có nhu cầu mua sắm linh mộc lâu năm.”

“Liễu gia ta mặc dù ít người tu luyện môn bí thuật luyện thể này, nhưng lại có trồng một ít Linh Liễu thọ niên cao. Nếu tiểu hữu có nhu cầu, có thể đến Liễu gia ta mua một chút Linh Liễu chi.”

Nghe vậy, mắt Lý Thanh sáng rực lên, hắn vội hỏi:

“A? Xin hỏi lão tiên bối, cành Linh Liễu này có giá bao nhiêu?”

Thấy Lý Thanh thật sự hứng thú, nụ cười trên mặt lão giả càng thêm rạng rỡ, hắn mở miệng nói:

“Hắc hắc, thật khéo, trong tay ta có hai cành Linh Liễu trăm năm, vẫn là ta tự tay bẻ vào đầu xuân năm nay. Linh khí bên

trong vẫn còn dồi dào, chưa bị xói mòn quá nhiều.”

“Chỉ lấy của người năm mươi khối linh thạch một cảnh, thế nào? Giá này tuyệt đối công bằng!”

Nghe xong, Lý Thanh chỉ cảm thấy nụ cười của lão giả chẳng còn hòa ái nữa, mà giống hệt một lão hồ ly giao hoạt.

Hắn chần chờ một chút, rồi gãi đầu, cố tỏ ra thật thà:

“Lão tiên bối, linh thạch trong tay ta không dư dả lắm, có thể cho ta mua trước một cảnh Linh Liễu được không?”

“Haha, đương nhiên không thành vấn đề.” Lão giả cười ha hả, đứng dậy.

Cứ thế, ngay trong Tàng Kinh Các, hai người hoàn thành giao dịch.

Rời khỏi Tàng Kinh Các, Lý Thanh lập tức quay về sân nhỏ của mình.

Hắn vỗ nhẹ vào túi trữ vật bên hông, trong chớp mắt, cảnh Linh Liễu trăm năm mới mua đã xuất hiện trong tay.

“Lão đầu kia sẽ không gạt ta chứ? Cảnh này thực sự là từ Linh Liễu trăm năm mà bẻ xuống sao?”

Lý Thanh không khỏi nghi ngờ. Nhìn từ linh khí tỏa ra trên cảnh cây, đúng là Linh Liễu, chứ không phải nhánh liễu tầm thường mà lão giả tùy tiện bẻ xuống để lừa hắn.

Nhưng về phần có đúng là trăm năm tuổi hay không, thì chỉ nhìn từ cảnh cây này cũng khó mà xác định.

Cảnh cây có một ít mầm non đã ngả vàng, không biết bên trong còn bao nhiêu linh mộc tinh túy để có thể rèn luyện nhục thân.

Dù sao trong tay cũng không có việc gì làm, Lý Thanh cũng lười đi bận tâm chuyện khác. Hắn dứt khoát ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu vận chuyển Bảo Mộc Luyện Thân Quyết, luyện hóa cảnh Linh Liễu này.

Hắn đặt cảnh Linh Liễu ngang trước mặt, hai tay kết pháp ấn, vận chuyển công pháp.

Thời gian trôi qua thật lâu, cành cây cuối cùng cũng có phản ứng.

Lý Thanh có thể cảm nhận được bên trong tồn tại một ít linh mộc tinh túy, hần khê động tâm niệm, bắt đầu dẫn dắt linh khí bên trong tràn ra.

Chương 348

DTV EBOOK

Linh mộc tinh túy, bản chất chính là linh mộc chi khí, có thể xem là sinh mệnh tinh hoa của một gốc linh thụ.

Trong tu tiên giới, có vô số bảo thụ linh mộc trân quý, nhưng phần lớn đã bị các thế lực lớn độc chiếm.

Một số bảo thụ có thể kết trái, thậm chí giá trị sánh ngang linh dược trân quý, tu sĩ chỉ cần ăn một quả liền có thể nhận được lợi ích khổng lồ.

Đương nhiên, có những linh mộc không thể định giá bằng linh thạch. Trong truyền thuyết còn tồn tại một số thần mộc, thậm chí có thể dùng để luyện chế pháp bảo tuyệt thế.

Nếu cảnh Linh Liễu này thực sự là từ cây trăm năm mà bẻ xuống, thì bỏ năm mươi khối linh thạch ra mua cũng không phải thiệt thòi.

Nếu như là một gốc Linh Liễu trăm năm nguyên vẹn, dù không kết trái, thì giá trị ít nhất cũng gần ngàn linh thạch.

Đối với những đại tông môn, bọn họ có thể dễ dàng trồng một vài gốc linh thụ, chờ qua vài trăm năm hoặc cả nghìn năm, rất có thể thu hoạch được những tuyệt thế linh tài dùng để luyện chế Mộc hệ pháp bảo.

Cảnh Linh Liễu trong tay Lý Thanh dần dần tỏa ra linh khí.

Hắn không ngừng vận chuyển Bảo Mộc Luyện Thân Quyết, dẫn dắt toàn bộ linh mộc tinh túy vào cơ thể.

Oanh!

Khí huyết trong người Lý Thanh bùng lên mạnh mẽ, như tràng giang đại hải cuốn lấy linh mộc tinh túy, bắt đầu tư dưỡng nhục thân.

Chẳng bao lâu sau, trên người hắn dần hiện lên một vàng sáng xanh biếc, khí chất cũng dần thay đổi.

Răng rắc!

Trước mặt Lý Thanh, cành Linh Liễu đã hoàn toàn khô cạn, chỉ còn lại một nhánh cây héo úa. Con gió nhẹ lướt qua, khiến nó gãy răng rắc, chẳng khác nào một cành liễu bình thường.

Cành Linh Liễu này đã bị rút sạch toàn bộ tinh hoa linh mộc, không còn chút linh lực nào.

Lý Thanh mở mắt, trong ánh nhìn lóe lên một tia sáng xanh biếc rồi vụt tắt.

“Hô! Không trách được ngay cả đệ tử Liễu gia cũng hiếm có người chịu tu luyện môn ‘Bảo Mộc Luyện Thân Quyết’. Con đường thể tu này vừa tốn thời gian lại hao tổn tài nguyên, quả nhiên không phải lời nói suông!”

Nhìn nhánh cây héo khô dưới đất, Lý Thanh có cảm giác như năm mươi khối linh thạch vừa trôi theo dòng nước, trong lòng không khỏi xót xa.

Cành Linh Liễu trị giá năm mươi khối linh thạch, vậy mà chỉ trong khoảnh khắc đã bị hấp thu hết linh khí để rèn luyện thân thể.

Mặc dù tiêu hao không nhỏ, nhưng hiệu quả lại rất rõ ràng. Lý Thanh có thể cảm nhận rõ rệt rằng nhục thân của mình đã mạnh mẽ thêm một phần, khí huyết cũng dồi dào hơn trước.

Phải biết rằng, từ khi bước vào cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, thân thể hắn hầu như không còn tiến bộ thêm nữa.

Điều này có nghĩa là nhục thân của hắn đã đạt tới cực hạn trong giới phàm nhân, dù dùng bất cứ phương pháp thông thường nào cũng không thể tăng cường thêm.

Thế nhưng, sau khi tu luyện Bảo Mộc Luyện Thân Quyết, chỉ với một cành Linh Liễu, thân thể hắn rốt cuộc đã có dấu hiệu đột phá!

Mặc dù mức tăng trưởng không lớn, nhưng với khả năng kiểm soát cơ thể cực kỳ tinh tế của mình, Lý Thanh có thể cảm nhận rõ từng sự thay đổi nhỏ nhất.

“Thật sự là quá đắt! Năm mươi khối linh thạch mà chỉ tăng được chút xíu này...”

Hắn không khỏi lắc đầu cảm thán.

Có điều, hắn lại quên mất một chuyện—cảnh giới thể phách của hắn vốn đã đạt cấp bậc Tông Sư, có thể sánh ngang với thể tu Luyện Khí sơ kỳ.

Trên nền tảng này, muốn tiếp tục tiến bộ thì tiêu hao tài nguyên càng khổng lồ là điều hiển nhiên.

Bảo Mộc Luyện Thân Quyết chia thành ba tầng, tương ứng với ba giai đoạn: Luyện Khí sơ kỳ, Luyện Khí trung kỳ và Luyện Khí hậu kỳ.

Nếu có thể tu luyện đến tầng thứ ba, chỉ bằng vào sức mạnh thân thể, hắn đã có thể đối chiến với một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ.

Mà nếu kết hợp với nhục thân vốn đã phi phàm của hắn, sức mạnh bộc phát ra chắc chắn sẽ không đơn giản chỉ là “một cộng một bằng hai”!

“Xem ra sau này, ta phải dành thêm thời gian tìm kiếm linh mộc trăm năm để hỗ trợ tu luyện. Chủ yếu vẫn là nâng cao pháp lực, nhưng cũng không thể bỏ qua việc rèn luyện nhục thân. Có như vậy, khả năng tự vệ mới càng thêm vững chắc!”

Hắn có thể tưởng tượng ra viễn cảnh trong tương lai: khi giao chiến với đối thủ, nếu cả hai đều tiêu hao sạch pháp lực, thì với một thân thể cường đại, hắn chắc chắn sẽ chiếm ưu thế rất lớn.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh cảm thấy vô cùng hài lòng. Hắn quyết định tự thưởng cho mình một bữa ăn—nướng hai con linh ngư thơm phức.

Hiện tại, hắn đã là tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, miễn cưỡng cũng có được một chút năng lực tự vệ.

Sau đó, ánh mắt hắn chuyển hướng về Thiên Hà phường thị.

“Tháng sau chính là hội giao dịch khu tán tu, chờ thêm một tháng cũng không muộn!”

Cứ như vậy, thời gian thấm thoát trôi qua, lại thêm một tháng nữa.

Chương 349

DTV EBOOK

Trong khoảng thời gian này, Lý Thanh tiếp tục xuống mỏ linh thạch một lần nữa. Hiện tại, số linh thạch trong tay hắn rất cuộc đã vượt qua mốc 2000 khối!

Tính cả khối linh thạch trung phẩm trước đó, hắn đã sở hữu 2.134 khối linh thạch.

Sau khi bước vào Luyện Khí trung kỳ, pháp lực của hắn đã tăng lên đáng kể. Nhờ vậy, hắn có thể sử dụng Sao Dạ Cuốc lâu hơn mà không quá hao tổn sức lực, thu nhập từ đó cũng dần dần tăng lên.

Thế nhưng, càng có nhiều tài nguyên, hắn lại càng trở nên thận trọng. Hắn cố gắng giữ cho mình một thái độ điệu thấp, hạn chế tối đa sự chú ý từ người khác.

“Âm thầm phát triển mới là đạo lý đúng đắn!”

Sau một chuyến đào mỏ, Lý Thanh trở về, thoải mái ngủ một giấc thật ngon.

Những ngày sau đó, hắn vừa âm thầm giao lưu, kết bạn với một số tán tu, vừa kiên nhẫn chờ đợi hội giao dịch nửa năm một lần.

Trong thời gian này, nhờ kết nối với vài tán tu chuyên áp giải hàng hóa cho Liễu Gia, hắn đã thu thập được không ít tin tức liên quan đến Thiên Hà phường thị.

Khu Chữ Giáp, bên trong một gian sân nhỏ.

“Không còn cách nào khác, linh ngư vốn là vật sống, không thể bỏ vào túi trữ vật. Tửu lâu của Liễu Gia ở Thiên Hà phường thị, cũng là vì muốn đảm bảo linh ngư vận chuyển đến đó vẫn còn tươi sống!”

“Rõ ràng có thể giết ngay tại chỗ, sau đó lập tức bỏ vào túi trữ vật. Như vậy, linh khí trong thịt linh ngư sẽ không bị tiêu tán. Liễu Gia đúng là biết cách lợi dụng quy tắc này để kiếm lợi.

Lý đạo hữu, người nói xem, đây chẳng phải là một việc tốn công vô ích sao?”

Người này tên gọi Trần Tân, là một tu sĩ nổi tiếng nói nhiều, tính cách cởi mở, lớn hơn Lý Thanh khoảng năm, sáu tuổi.

Hắn có bản tính hiếu động, vì vậy không chọn công việc khai thác linh khoáng hay trồng trọt linh dược, mà lại đảm nhận nhiệm vụ vận chuyển hàng hóa cho Liễu Gia.

Liễu Gia có một tử lâu tại Thiên Hà phường thị, cứ cách một khoảng thời gian, hắn lại cùng những người khác vận chuyển đặc sản hồ liễu ngư, cùng một số linh thực như linh tử, linh mễ đến đó.

Bởi vì Liễu Gia rất coi trọng danh tiếng và chất lượng của tử lâu, mỗi lần vận chuyển xong, bọn họ sẽ nuôi dưỡng linh ngư ngay tại tử lâu.

Làm vậy không chỉ giúp nâng cao giá trị linh ngư, mà còn tạo ra một điểm thu hút tu sĩ, khiến họ vừa thưởng thức mỹ thực, vừa có thêm trải nghiệm độc đáo.

“Ha ha, dù sao thì linh ngư tươi sống vẫn có giá trị hơn một chút, lại đặt trong tử lâu để thực khách tận mắt nhìn thấy, cũng xem như một loại phong cảnh đặc sắc.”

Lý Thanh thuận miệng nói ra suy nghĩ của mình.

Nghe hắn phân tích, Trần Tân khẽ gật đầu, chột vớ lẽ, sau đó bật thốt lên:

“Nói vậy cũng có lý! Không trách được thức ăn trong tử lâu của Liễu Gia lại đắt như thế. Một món linh thực làm từ linh ngư có giá tận mười ba khối linh thạch! Vậy mà những kẻ ở Thiên Hà phường thị lại chen nhau mua như vẹt!”

“Không ngờ a, thì ra còn có mảnh lối này!”

“Nhưng ta thì không ngu mà đi làm kẻ tiêu tiền oan uổng. Nếu muốn ăn linh ngư, ta bỏ ra sáu khối linh thạch mua một con, tự mình chế biến hai lần, vị ngon cũng không kém gì!”

Trần Tân vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt, còn Lý Thanh chỉ cười lắc đầu.

Thật ra, Liễu Gia có thể bán linh ngư đắt như vậy, ngoài chiêu trò kinh doanh này, còn có rất nhiều nguyên nhân khác.

Ví dụ như giá đất đắt đỏ ở Thiên Hà phường thị, chi phí vận chuyển linh ngư, tiền thuê linh trụ (đầu bếp luyện linh), tất cả đều được tính vào giá thành.

Tuy nhiên, nếu nói về sản nghiệp kiếm lợi nhiều nhất của Liễu Gia, thì không phải tửu lâu, mà là một cửa hàng chuyên kinh doanh trận pháp và phù lục.

Trong bốn loại kỹ nghệ tu tiên phổ biến nhất gồm đan dược, khí cụ, trận pháp và phù lục, thì Liễu Gia am hiểu trận pháp nhất.

Gia tộc này thậm chí còn sở hữu không chỉ một vị Trận Pháp Sư có khả năng bày bố Nhị giai đại trận.

Rất nhiều tu sĩ, vì muốn gia tăng an toàn, đều bỏ tiền ra để mua một bộ trận pháp bảo vệ động phủ hoặc lãnh địa của mình.

Đừng nghĩ rằng đây chỉ là một khoản đầu tư một lần.

Trận pháp sau khi bố trí, theo thời gian sẽ dần dần xuất hiện lỗi do biến động ngũ hành âm dương, hoặc các tác động khách quan khác.

Mỗi khi xảy ra vấn đề, Trận Pháp Sư của Liễu Gia lại có việc để làm—bảo trì và sửa chữa trận pháp, từ đó kiếm thêm một khoản linh thạch kha khá.

Chính nhờ nguồn lợi nhuận khổng lồ này, cộng thêm việc Liễu Gia được Thiên Hà Tông chống lưng, cuộc sống của bọn họ quả thực vô cùng thoải mái.

So với những gia tộc tu tiên không có bối cảnh vững chắc khác, tình cảnh của Liễu Gia đúng là tốt hơn rất nhiều.

Nhưng dù có thịnh vượng đến đâu, thì một gia tộc tu tiên cũng không thể tránh khỏi phong ba bão táp!

Chương 350

DTV EBOOK

“Nghe nói trong Linh Phượng Lâu ở Thiên Hà phường thị, những nữ tu phục vụ đều có dung mạo khuynh thành, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn. Trần đạo hữu lui tới nơi đó nhiều lần, không biết đã từng đến thưởng thức qua chưa?”

Lý Thanh bỗng nhiên chuyển chủ đề, ném ra một câu hỏi đầy hàm ý.

Trần Tân vốn là kẻ lảm lời, lập tức bắt nhịp ngay:

“Ha ha ha! Không ngờ Lý đạo hữu người bề ngoài nghiêm túc thế kia, lại suốt ngày nghĩ đến chuyện này!”

Hắn cười lớn, đưa ngón tay chỉ vào Lý Thanh đầy trêu chọc.

“Phải nói là, nữ tu ở Linh Phượng Lâu, đúng là người nào cũng xinh đẹp xuất chúng! Có lần ta chỉ đứng từ xa nhìn vào, cũng đã phải tặc lưỡi không thôi!”

“Nhưng chỗ đó tiêu tiền như nước, không phải nơi dành cho tán tu như chúng ta. Giá quá đắt!”

“Nếu Lý đạo hữu thật sự có nhu cầu, ta ngược lại có một đề nghị hay. Chỉ bằng cưới vài phạm nhân làm thiếp, biết đâu có thể sinh ra con cháu mang linh căn, còn được khen thưởng nữa!”

“Người tu tiên chúng ta, đâu cần quan tâm danh phận ‘ở rể’ hay không?”

“Ta đã tính sẵn rồi, chỉ cần giúp Liễu Gia vận chuyển linh ngư thêm vài năm, tích lũy đủ linh thạch, sau đó cưới mấy mỹ nhân về bầu bạn, sống an yên một đoạn thời gian.”

Vừa nói, Trần Tân vừa làm ra vẻ mặt đầy cảm khái, như thể đã tưởng tượng ra tương lai vài năm sau của mình.

Hắn và Lý Thanh có chút tương đồng—tư chất không cao, tu đạo lại bắt đầu muộn, thuộc dạng tán tu có thể nhìn thấy rõ con đường tu luyện của bản thân.

Nếu may mắn, cả đời có thể tu luyện đến Luyện Khí hậu kỳ đã là tốt lắm rồi.

Còn chuyện Trúc Cơ, chỉ có thể xem như giấc mộng xa vời.

Đây chính là sự bi ai của hầu hết tán tu trong tu tiên giới.

Biết rõ còn có rất nhiều cảnh giới cao hơn, nhưng cả đời lại không thể nào chạm đến được.

Luyện Khí kỳ, chính là điểm khởi đầu của bọn họ, cũng là điểm kết thúc của bọn họ.

Dành cả đời truy cầu Tiên Đạo, cuối cùng lại chỉ như mức nước bằng giỏ trúc—công dã tràng!

Lý Thanh trầm mặc hồi lâu, sau đó quyết định tìm hiểu về một con đường an toàn để tiến vào Thiên Hà phường thị.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc đó, từ bên ngoài viện khu Chữ Giáp, đột nhiên vang lên từng đợt kinh hô!

“Chuyện gì xảy ra vậy? Hà đạo hữu làm sao lại bị thương nghiêm trọng thế này?”

“Tê! Ta nhớ mấy ngày trước đạo hữu không phải đi Thiên Hà phường thị giao hàng sao? Chẳng lẽ gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn?”

“Không thể nào! Chẳng lẽ có kẻ dám đánh chủ ý lên hàng hóa của Liễu gia?”

Bên ngoài sân nhỏ, từng tiếng kinh hô truyền vào. Lý Thanh cùng Trần Tân liếc nhìn nhau, sau đó không nói lời nào, lập tức đứng dậy bước nhanh ra ngoài.

Chỉ thấy tại khu Giáp của phường thị, Hà tu sĩ với cánh tay gãy nát, trên người chi chít vết thương, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Đúng! Là bọn Phi Ưng Tặc!”

Hà tu sĩ giọng run run nói:

“Ta trên đường về thì gặp Phi Ưng Tặc. Bọn chúng cướp sạch mọi thứ trên người ta! Sau khi biết ta chỉ là người làm thuê cho Liễu gia, bọn chúng mới tha cho một mạng. Nhưng tất cả

vật liệu bày trận cùng lá bùa mang về phòng thị đều bị cướp sạch!”

Nhắc đến chuyện này, toàn thân hắn không nhịn được mà run rẩy. Trong đáy mắt hiện rõ vẻ sợ hãi cùng sự may mắn vì còn sống sót.

Trước cửa viện, Lý Thanh nghe xong, lòng khẽ chấn động.

Lại là Phi Ưng Tặc!

Nhóm người này lá gan thật lớn, dám đánh chủ ý lên Liễu gia. Hơn nữa, xem ra bọn chúng không chỉ nhắm vào Liễu gia một cách ngẫu nhiên, mà là có mục đích rõ ràng.

Trong sân, mấy tu sĩ có mặt đều kinh hãi thất sắc.

Sắc mặt Trần Tân càng trắng bệch. Hắn cũng là một trong những tu sĩ phụ trách vận chuyển hàng hóa, hơn nữa còn là linh ngư và linh mễ, những thứ không thể cất vào túi trữ vật. Nếu Phi Ưng Tặc dám tập kích, vậy thì chẳng phải chuyển hàng của hắn cũng cực kỳ nguy hiểm sao?

“Chuyện này thật khó tin! Phi Ưng Tặc nhiều nhất cũng chỉ có hai tên tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, sao dám trêu vào Liễu gia?”

“Hay là vì lần trước bị tập kích nên chúng mới tìm đến báo thù?”

“Gia chủ Liễu gia là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nếu kinh động đến ông ta xuất quan, đám cướp tu này có thể thoát được sao?”

Mọi người xôn xao bàn tán.

Sắc mặt Trần Tân ngày càng khó coi, hắn nhìn sang Lý Thanh, hỏi:

“Lý đạo hữu, ngươi thấy sao?”

Lý Thanh thâm oán trong lòng. Hắn có phải là Nguyên Phương đâu chứ!

Huống hồ, Phi Ưng Tặc dám ra tay với Liễu gia, một tu sĩ Luyện Khí trung kỳ như hắn thì có thể làm gì?

Đương nhiên là an phận thủ thường, tránh xa tranh chấp, yên lặng ngồi ăn dưa là tốt nhất.

“Việc này đúng là kỳ lạ, trước tiên cứ xem phản ứng của Liễu gia thế nào đã. Dù sao Phi Ứng Tặc khiêu khích Liễu gia, liên quan gì đến tán tu như chúng ta đâu.”

Nghe xong phân tích của Lý Thanh, sắc mặt Trần Tân dịu đi một chút.

Chương 351

DTV EBOOK

“Nói cũng đúng! Liễu gia thế lớn, nếu toàn lực ra tay, xử lý một đám Phi Ứng Tặc chắc không thành vấn đề!”

Hà tu sĩ bị thương không nói thêm gì, nhanh chóng trở về viện dưỡng thương.

Không lâu sau, Liễu gia lập tức phái người đến hỏi thăm tình trạng thương thế của hắn, đồng thời điều tra tình huống cụ thể.

Tin tức Phi Ứng Tặc tập kích thương đội Liễu gia nhanh chóng lan truyền khắp Trường Sinh Cốc, khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Thậm chí, tin tức này còn lan rộng ra bên ngoài, truyền đến tai các tu sĩ khác.

“Phi Ứng Tặc lá gan lớn thật! Liễu gia không chỉ có quan hệ với Thiên Hà Tông, bản thân cũng là một thế lực cường đại!”

“Chắc chắn là vì lần trước bị Liễu gia tập kích, chúng mới ghi hận trong lòng!”

“Không sai! Nếu lần trước không có một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ xuất hiện bất ngờ, thì tên Ma Ứng Khách kia đã phải bỏ mạng rồi!”

“Dù vậy, bọn chúng cũng không thể chống lại Liễu gia được!”

Trong khoảng thời gian này, Lý Thanh vẫn luôn âm thầm quan sát tình hình.

Ban đầu hắn định tìm thời gian đi một chuyến đến Thiên Hà phường thị, nhưng khi nghe tin Phi Ứng Tặc đang ẩn nấp trong khu vực Trường Sinh Cốc, hắn lập tức bỏ ngay ý định đó.

Bởi vì điều này có nghĩa rằng, rời khỏi Trường Sinh Cốc lúc này là vô cùng nguy hiểm.

“Trước tiên cứ xem tình thế phát triển ra sao đã. May mà trong thời gian ngắn ta không cần đến mỏ quặng.”

Lý Thanh tự lẩm bẩm, lông mày cau lại.

Nếu Phi Ưng Tặc đánh chủ ý lên đội vận chuyển khoáng thạch của Liễu gia, vậy thì phải làm sao?

“Ta còn có thể nghĩ đến điều này, chẳng lẽ Liễu gia lại không? Máy ngày tới cứ quan sát xem họ phản ứng thế nào đã!”

Quả nhiên, mấy ngày sau, tại Hồ Tâm Đảo...

Oanh!

Một luồng khí tức mạnh mẽ bùng phát!

Từ trong một tòa động phủ trên hòn đảo, truyền ra tiếng gầm giận dữ của gia chủ Liễu gia...

“Thật sự là lá gan to! Dám động thủ với Liễu gia ta!”

“Đi! Truyền lệnh tập hợp toàn bộ tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ trở lên của Liễu gia!”

Nương theo mệnh lệnh của Liễu Hải Đức, toàn bộ lực lượng tinh nhuệ của Liễu gia lập tức đổ dồn về Hồ Tâm Đảo, nơi có linh khí dồi dào bậc nhất.

Liễu gia dựa lưng vào Thiên Hà Tông, phát triển nhiều năm, nội tình tất nhiên không thể xem thường.

Chỉ trong thời gian ngắn, hơn mười tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ đã nhanh chóng tụ tập, thanh thế vô cùng lớn!

“Gia chủ! Ngoại trừ một số trưởng lão có việc quan trọng, tất cả đã có mặt đầy đủ!”

Trước một tòa động phủ trên Hồ Tâm Đảo, hơn mười tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ của Liễu gia đứng xếp hàng chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm nghị chờ đợi.

Chẳng mấy chốc, một bóng người từ trong động phủ bước ra —chính là Liễu gia gia chủ, Liễu Hải Đức!

Điều bất ngờ là khuôn mặt hắn trông vô cùng trẻ trung. Nếu không phải vì trong ánh mắt mang theo nét tang thương cùng uy nghiêm, e rằng chẳng ai tin được một nam tử trẻ tuổi như vậy lại là gia chủ Liễu gia.

“Rất tốt!”

Ánh mắt Liễu Hải Đức lướt qua hàng ngũ tu sĩ, khẽ gật đầu tán thưởng. Ngay sau đó, hắn không chút che giấu mà bộc phát tu

vi Trúc Cơ kỳ!

Oanh!

Cổ khí tức mạnh mẽ lan tỏa khiến đám tu sĩ bên dưới chấn động, ai nấy đều cảm nhận được áp lực cực lớn.

“Chắc hẳn các vị cũng hiểu rõ lý do ta triệu tập mọi người ở đây.”

Liễu Hải Đức trầm giọng nói:

“Đã nhiều năm qua, vậy mà vẫn có đám cướp tu dám xúc phạm người của Liễu gia ta!”

“Hành động khiêu khích này, Liễu gia chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua! Các người thấy thế nào?”

Lời vừa dứt, toàn bộ tu sĩ bên dưới lập tức phẫn nộ.

“Cái bọn Phi Ứng Tặc này, ý vào việc từng cướp bóc vài tên tán tu mà cho rằng có thể tùy ý ức hiếp Liễu gia sao?!”

“Không cần huy động quá nhiều người, ta cùng Hải Thiên huynh ra tay là đủ để diệt sạch đám cướp tu này!”

“Đúng vậy! Một đám chuột nhắt mà cũng dám khiêu chiến Liễu gia ta!”

Nghe những lời đầy chiến ý, Liễu Hải Đức cười nhạt, giơ tay ra hiệu cho mọi người bình tĩnh lại.

“Haha... Ta cũng từng nghe danh đám Phi Ứng Tặc này. Hàn Nguyệt từng tiếp nhận nhiệm vụ liên quan đến chúng tại Thượng Tông.”

“Hơn nữa, nếu ngay cả Thiên Hà Tông cũng đưa ra nhiệm vụ tiêu diệt chúng, chắc chắn bọn cướp này không hề đơn giản, không thể chủ quan!”

“Vậy thế này đi, ta sẽ chọn ra chín người, chia thành ba tiểu đội, mỗi đội ba người, dẫn theo một số hậu bối trong tộc để rèn luyện.”

Chỉ vài câu ngắn gọn, Liễu Hải Đức đã lập tức định ra kế hoạch thảo phạt Phi Ứng Tặc.

Ba tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ làm đội trưởng, dẫn theo không ít đệ tử Luyện Khí trung kỳ, chia ra càn quét khu vực xung

quanh Trường Sinh Cốc.

Quy mô đội hình này vững chắc hơn hẳn so với lần thảo phạt trước của Chu Lão Đầu.

Nhìn từng nhóm tu sĩ lần lượt rời đi, lông mày Liễu Hải Đức hơi nhíu lại.

Chương 352

DTV EBOOK

“Thủ lĩnh Phi Ưng Tặc, Ma Ưng Khách, vốn có căn cốt Phong Linh, hành động cực kỳ nhanh nhạy. Lần này bọn chúng chọn thời điểm tấn công quá chuẩn xác, đúng ngay lúc ta đang tu luyện bí thuật đến giai đoạn mấu chốt.”

“Nếu không phải ta không thể rời khỏi động phủ quá lâu, ta nhất định tự mình ra tay để xem rốt cuộc kẻ nào đứng sau giết đây!”

Hắn lâm bẫm, trong lòng dâng lên cảm giác bất an khó tả.

Nhưng xét cho cùng, lần hành động này đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng. Ba đội tu sĩ dẫn theo đệ tử tinh nhuệ, càn quét khu vực xung quanh. Nếu bất kỳ đội nào đụng phải Phi Ưng Tặc, lực lượng dự bị trong tộc có thể nhanh chóng đến tiếp viện.

“Dù sao thì hy vọng ta chỉ nghĩ nhiều...”

Liễu Hải Đức thầm nhủ.

“Bọn Phi Ưng Tặc này, ngay cả chuyện Hàn Nguyệt tấn cấp Trúc Cơ cũng bị ảnh hưởng không ít.”

“Chờ ta xuất quan, tất cả mọi chuyện đều sẽ kết thúc!”

Dứt lời, hắn xoay người trở lại động phủ.

Trong động phủ, tầng tầng cấm chế bao phủ, linh khí hội tụ dày đặc.

Khi cấm chế đóng lại, một luồng khí Mộc Linh nồng đậm từ động phủ tỏa ra, trong ánh sáng xanh mờ ảo còn lấp lánh những đốm sáng nhỏ, tỏa ra sinh cơ mạnh mẽ.

Hồ Tâm Đảo dần khôi phục lại sự tĩnh lặng.

Bên ngoài, vì thất bại trong lần thảo phạt Phi Ưng Tặc trước, nhiệm vụ của Liễu Hàn Nguyệt tại Thượng Tông bị trì hoãn không ít.

Mặc dù một số trưởng lão vẫn cố gắng giúp nàng hoàn thành những nhiệm vụ đơn giản, nhưng lần này, do Phi Ứng Tặc gây rối, ngay cả những nhiệm vụ đó cũng phải tạm thời đình trệ.

Không chỉ vậy, trước đó quặng mỏ của Liễu gia còn đào được một khối Lôi Linh Tinh.

Vị lão tổ Kết Đan kỳ của Thiên Hà Tông, vốn tu luyện Lôi Đạo, vô cùng vui mừng, liền ban thưởng cho đệ tử trấn thủ khu mỏ không ít điểm công hiến.

Trong số đó, có hai người đã tích đủ điểm công hiến và được xếp trước Liễu Hàn Nguyệt trong danh sách đổi Trúc Cơ Đan.

Liễu gia tuy nhận được không ít linh thạch và đan dược từ phần thưởng, nhưng lại không giúp ích được gì nhiều cho quá trình đột phá của Liễu Hàn Nguyệt.

Hàng loạt yếu tố chồng chất lại, khiến nàng bị trì hoãn trong việc tấn cấp Trúc Cơ.

Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến Liễu Hải Đức cảm thấy bất an.

Cuộc thảo phạt Phi Ứng Đạo lần này gây ra động tĩnh rất lớn. Liễu gia không hề che giấu hành động mà ngược lại, còn ra sức khuếch trương thanh thế.

Rõ ràng, Liễu gia muốn dùng đám tu sĩ cướp bóc này làm bia đỡ lập uy.

Hơn nữa, trong chiến dịch lần này, Liễu gia chỉ xuất động tu sĩ của gia tộc, không triệu tập bất kỳ tán tu hay họ ngoại cung phụng nào.

Mục đích là để trấn an lòng người, củng cố uy nghiêm của Liễu gia trong mắt tán tu, đồng thời cũng là cách thể hiện cho các thế lực tu tiên khác thấy rằng, dù nhiều năm qua không tranh đấu, nhưng Liễu gia vẫn giữ được nanh vuốt sắc bén.

Lý Thanh vẫn luôn dõi theo hành động của Liễu gia lần này.

“Dù Chu Lão Đầu chết, Liễu gia cũng có một phần trách nhiệm. Nhưng suy cho cùng, hung thủ trực tiếp ra tay lại chính là đám người Phi Ứng Đạo.”

“Hy vọng Liễu gia có thể thuận lợi tiêu diệt được bọn chúng. Nếu không, ta chỉ có thể chờ bản thân mạnh lên rồi tự tay báo thù thay Chu Lão Đầu.”

Nói xong, Lý Thanh lại tiếp tục chìm đắm trong quá trình Luyện Khí.

Bất luận xét về mặt lợi ích hay tình cảm, hẳn đều mong Liễu gia đại thắng.

Dù sao thì hẳn vẫn còn đang dựa vào Liễu gia khai thác linh thạch, mỗi tháng cũng kiếm được không ít.

Hơn nữa, nếu Liễu gia thành công, khu vực xung quanh chắc chắn cũng sẽ yên bình hơn, đám tu sĩ cướp bóc khác ít nhiều cũng sẽ thu mình lại.

Như vậy, kế hoạch đi tới phường thị Thiên Hà Tông của hẳn cũng có thể tiến hành suôn sẻ.

Dù tình thế bên ngoài hỗn loạn, nhưng khu vực Liễu gia quản lý vẫn tổ chức hội giao dịch như thường lệ.

Lý Thanh từng tham gia một lần, tất nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Dù không chắc sẽ mua được loại đan dược hữu dụng nhất với bản thân, nhưng chí ít những món đồ khác vẫn có giá trị nhất định.

Lần này, hẳn chuẩn bị rất đầy đủ. Dù đã đạt tới Luyện Khí trung kỳ, nhưng hẳn vẫn không có ý định vung tay quá trán phung phí linh thạch.

Tóm lại, phải giữ thái độ khiêm tốn. Bất cứ chuyện gì có thể khiến người khác chú ý, hẳn đều kiên quyết không làm, tránh bị kẻ khác để mắt.

Mang theo 2000 khối linh thạch, Lý Thanh cảm thấy lưng mình cũng cứng cáp hơn hẳn, bốn phía tìm kiếm những vật phẩm cần thiết.

Ngày đầu tiên, hẳn mua một số lượng lớn đan dược dùng để nuôi dưỡng yêu thú, bao gồm cả Tụ Thú Hoàn và Dưỡng Thú Đan.

Lần này, hấn mua nhiều hơn một chút Dưỡng Thú Đan. Đan dược này mang lại lợi ích không nhỏ cho yêu thú, nếu sử dụng quanh năm, thậm chí có thể giúp tinh lọc huyết mạch, từ đó khiến thực lực tăng lên đáng kể.

Chương 353

DTV EBOOK

Hắn cũng có một suy nghĩ đơn giản: bồi dưỡng Thùng Cơm (yêu thú của hắn) lên cấp Nhất Giai Trung Kỳ.

Nhưng mà, huyết mạch của Thùng Cơm quá mức hỗn tạp, tương tự như thiên phú tu luyện của hắn vậy, đều thuộc dạng kém cỏi.

Muốn tiến cấp, chỉ có thể dựa vào tài nguyên tích lũy hoặc gặp được cơ duyên đặc biệt.

Ngày thứ hai của hội giao dịch, Lý Thanh lại tình cờ gặp lại tên Phù Lục Sư kiêu ngạo lần trước.

Hôm nay, người này khoác trên mình bộ pháp bào màu tím, trông vô cùng bắt mắt.

Khác với lần trước, quầy hàng của hắn lần này cực kỳ náo nhiệt, sinh ý dường như rất phát đạt.

“Xem ra do chuyện của Phi Ứng Đạo, không ít người quyết định mua thêm Phù Lục để phòng thân.”

Lý Thanh hiểu rõ trong lòng, ai nấy đều chuẩn bị trước cho những tình huống bất ngờ có thể xảy ra.

Kỳ thực, hắn cũng muốn mua thêm vài tấm Phù Lục để bảo vệ bản thân. Thứ này tuy giá cả không hề rẻ, nhưng xác thực là bảo vật cứu mạng.

Tu sĩ trẻ tuổi khoác pháp bào màu tím sau khi nhìn thấy Lý Thanh thì ánh mắt sáng lên, khóe miệng hiện lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Lý Thanh liếc mắt nhìn vài lần, phát hiện các loại Phù Lục không có thay đổi gì quá lớn, chỉ có điều một số lá bùa sử dụng chất liệu đặc biệt.

Rất nhanh, hắn nhận ra, những lá bùa đó được chế tác từ tấm da gấu mà hắn đã bán cho đối phương nửa năm trước!

Đúng là yêu thú toàn thân đều là bảo vật! Câu nói này quả không sai chút nào!

“Cho ta hai tấm Mưa Lửa Phù, loại chất liệu phổ thông.”

Hắn chỉ vào quầy hàng, nơi còn sót lại vài tấm Phù Lục.

Hắn không có ý định mua loại chế tác từ da yêu thú kia, bởi vì giá cả chắc chắn sẽ đắt hơn rất nhiều.

Vị phù lục sư trẻ tuổi cười đắc ý, chậm rãi nói:

“Hai tấm Mưa Lửa Phù, tổng cộng ba mươi khối linh thạch!”

Nghe vậy, Lý Thanh ngần ra.

“Khoan đã! Nửa năm trước không phải người bán mười khối linh thạch một tấm hay sao?”

“Ta muốn loại phổ thông, không phải loại làm từ da yêu thú!”

Tu sĩ trẻ tuổi chuyên chế tác Phù Lục lắc đầu mỉm cười, vẻ mặt đắc ý nói:

“Chuyện đó là của nửa năm trước rồi! Tình hình bây giờ đã khác, Phù Lục tăng giá một chút chẳng phải là chuyện bình thường sao?”

Ý tứ trong lời hắn rõ ràng là nhắc đến việc gần đây Phi Ứng Đạo tập kích Liễu gia.

Chỉ vì chuyện này mà giá Phù Lục đã trực tiếp tăng thêm năm khối linh thạch, hiện tại mua hai tấm đã tốn bằng giá của ba tấm nửa năm trước!

Tên gian thương lòng dạ hiểm độc này!

Lý Thanh thầm mắng trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn giữ nét bình thản.

Thực ra, hắn cũng hiểu chuyện tăng giá là điều hợp lý. Khi thế cục xung quanh không ổn định, giá trị của những thứ như Phù Lục hay pháp khí tự nhiên sẽ tăng cao theo.

Cuối cùng, Lý Thanh vẫn móc ra ba mươi khối linh thạch, mua thêm hai tấm Mưa Lửa Phù để phòng thân.

Hiện tại, trong tay hắn đã có hai tấm Mưa Lửa Phù, một tấm Lôi Thiểm Phù, một tấm Băng Tiễn Phù, một tấm Liễm Tức

Phù, cùng một số loại Phù Lục phẩm cấp thấp thu được từ thế tục.

Tính ra, số linh thạch mà hắn kiếm được từ tấm da gấu nửa năm trước, bây giờ lại bị nôn ra một phần.

Tên phù sư trẻ tuổi nở nụ cười đắc thắng, ánh mắt nhìn theo bóng lưng Lý Thanh rời đi, trong lòng cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Nửa năm trước bị đối phương chém một đao đau điếng, hôm nay cuối cùng cũng đã đòi lại được không ít!

Mua xong Phù Lục, Lý Thanh tiếp tục đi dạo quanh hội giao dịch, tìm kiếm xem có vật phẩm nào cần thiết hay không.

Ngoài đan dược giúp tinh tiến pháp lực, hắn cũng chú ý tới một số loại linh mộc, cân nhắc mua thêm nếu có thể.

Đáng tiếc, dù là đan dược hay linh mộc, trong một hội giao dịch do tán tu tổ chức thế này, đều vô cùng khan hiếm.

Cuối cùng, không còn lựa chọn nào khác, Lý Thanh đành mua hai vò Bích Linh Nhưõng cùng một vò Rõ Ràng Thần Nhưõng.

May mắn thay, giá cả của linh tửu vẫn giữ nguyên, không hề tăng so với nửa năm trước.

Ba hũ linh tửu tiêu tốn tổng cộng 55 khối linh thạch. Sau khi hoàn thành việc mua sắm, Lý Thanh quyết định dừng lại.

Đến ngày thứ ba của hội giao dịch, đan dược và linh mộc hắn muốn mua vẫn không hề xuất hiện.

Mỗi lần có người mang đan dược ra bày bán, chỉ trong chớp mắt đã bị cướp sạch, căn bản không đợi đến lượt hắn.

Bất đắc dĩ, Lý Thanh chỉ có thể mua một ít linh mẽ và linh ngư với giá rẻ, rồi thất vọng quay trở về tiểu viện của mình.

Cứ thế, ba ngày hội giao dịch trôi qua một cách bình lặng, không có chút gợn sóng nào đáng kể.

Trong thời gian còn lại, Lý Thanh vừa tiếp tục tu luyện, vừa theo dõi tiến trình thảo phạt Phi Ứng Đạo của Liễu gia.

Sau khi đạt tới Luyện Khí trung kỳ, tốc độ tu vi tiến triển của hắn chậm lại đáng kể, chậm như rùa bò.

Chương 354

DTV EBOOK

Để cải thiện tình trạng này, hắn quyết định gia tăng lượng linh mẽ và linh ngư tiêu thụ mỗi ngày. Từ một cân linh mẽ mỗi ngày, hắn tăng lên hai cân.

Hiện tại, hắn không thiếu thời gian cũng chẳng thiếu linh thạch, phương thức tu luyện này có lẽ là phù hợp nhất với hắn.

Nhưng dù có tăng cường hấp thu linh khí từ linh mẽ và linh ngư, tốc độ tu luyện vẫn chậm đến mức đáng thương. Tiến vào Luyện Khí kỳ tầng thứ năm vẫn là một mục tiêu xa vời.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nhưng tiến độ thảo phạt Phi Ưng Đạo của Liễu gia lại không được như mong đợi.

Hơn mười ngày trôi qua, bọn họ thậm chí còn chưa tìm được tung tích của Phi Ưng Đạo!

Đối với Liễu gia, đây tuyệt đối không phải là một tin tức tốt.

Nhiều tộc lão Luyện Khí hậu kỳ trong gia tộc đều đảm nhận những chức trách quan trọng.

Ví dụ như Liễu Hải Thiên, mỗi tháng hắn đều phải dẫn đội tới mỏ linh thạch Thiên Hà Tông để khai thác khoáng thạch.

Hiện tại, ngày xuống mỏ đang cận kề, mà Phi Ưng Đạo vẫn chưa có tung tích, khiến cho người của Liễu gia vô cùng lo lắng. Một bầu không khí căng thẳng bao trùm lên họ.

Rất nhanh, điều mà Lý Thanh lo ngại nhất cũng đã xảy ra.

Liễu Hải Thiên bị rút khỏi đội thảo phạt Phi Ưng Đạo, được điều trở lại để tiếp tục dẫn đội khai thác mỏ.

Dù tình hình bất ổn, Liễu gia vẫn phải kiên trì xuống mỏ!

Không còn cách nào khác, bởi vì đây là việc hợp tác với Thiên Hà Tông, liên quan đến lợi ích sâu xa. Không thể nào vì một tổ chức cướp bóc nhỏ bé như Phi Ưng Đạo mà trì hoãn công việc này.

“Đông đông đông!”

Sáng sớm, trong tiểu viện của Lý Thanh vang lên tiếng trống tập kết công nhân khai thác mỏ.

Hắn từ trạng thái tu luyện tỉnh lại, nhú mày suy nghĩ.

“Trong lúc mấu chốt này mà vẫn phải xuống mỏ? Nếu trên đường đi gặp phải Phi Ứng Đạo thì phải làm sao?”

“Tuy rằng tuyến đường di chuyển tương đối bí mật, nhưng nhiều năm như vậy, khó có thể đảm bảo Phi Ứng Đạo không biết.”

“Hơn nữa, trong chuyến đi này không thể mang theo túi trữ vật. Nếu thật sự có biến cố xảy ra thì...!”

Lý Thanh không tiếp tục suy nghĩ nữa, nội tâm nặng trĩu.

“Hy vọng Liễu gia đã có sự chuẩn bị đầy đủ!”

Bên ngoài Trường Sinh Cốc, trên con đường dẫn đến hầm mỏ linh thạch của Liễu Gia và Thiên Hà Tông, bóng người qua lại tấp nập.

Ầm ầm!

Tiếng vó ngựa dồn dập như sấm rền, từng nhóm thợ mỏ vừa từ trong mỏ đi ra bỗng trở nên hoảng loạn, điên cuồng vung roi thúc ngựa lao đi, sắc mặt ai nấy đều tràn đầy kinh hãi.

Giữa đám đông, sắc mặt Lý Thanh cũng cực kỳ khó coi, trong lòng hắn không biết đã mắng chửi Liễu Gia bao nhiêu lần.

“Mẹ nó, cái đám đáng chết Liễu Gia này! Dám biến chúng ta thành mồi nhử cho Phi Ứng Tặc!”

Không sai, phía sau đám người, một nhóm cường đạo tu tiên hung hăng bám sát, hăm hở truy đuổi.

Trên bầu trời, một con hùng ưng màu xám to lớn sải cánh bay lượn. Đó là Liệt Không Ứng, một yêu cầm Nhất giai trung kỳ, chính là yêu thú do Phi Ứng Tặc nuôi dưỡng.

Vèo!

Mỗi khi tiếng xé gió vang lên, đám thợ mỏ cười ngựa bên dưới đều cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Trên không trung, Liệt Không Ứng liên tục tấn công, những lưỡi phong nhận vô hình sắc bén như cắt ngang không gian. Ngay từ đợt chạm trán đầu tiên, đã có hai thợ mỏ bỏ mạng dưới những đường chém quỵ dị đó.

Thật sự là khó lòng phòng bị! Liệt Không Ứng từ trên cao giáng xuống từng đạo phong nhận với góc độ cực kỳ hiểm hóc, tốc độ lại nhanh như chớp.

“Mọi người, cố gắng cầm cự một lát nữa! Về đến mỏ sẽ có đệ tử Thượng Tông bảo vệ, lúc đó chúng ta mới an toàn!”

Người đi đầu thúc ngựa lao nhanh chính là Liễu Hải Thiên, hấn lớn tiếng hô lên, muốn khích lệ tinh thần mọi người.

Nhưng trong lòng hấn hiểu rõ, tình hình hiện tại cực kỳ bất lợi. Một con yêu cầm có thể thoải mái lượn lờ trên cao và tấn công từ khoảng cách xa, rõ ràng đang chiếm thế chủ động.

Dù tu sĩ có thể sử dụng pháp khí phi hành, nhưng với tu sĩ Luyện Khí kỳ, tốc độ bay không quá nhanh, lại tiêu hao pháp lực kinh khủng.

Nếu có ai ngu ngốc bay lên, chắc chắn sẽ trở thành bia ngắm sống.

Lý Thanh cũng hiểu rõ, cơ hội sống sót duy nhất của bọn hấn chính là con linh câu dưới thân.

Bàn tay hấn âm thầm thò vào trong ngực, đầu ngón tay giữ chặt một tấm Phong Hành Phù, sẵn sàng kích hoạt bất cứ lúc nào.

Trốn thoát là chuyện hấn đã diễn tập không dưới mười lần trong đầu.

Bất luận thế nào, hấn nhất định phải chạy nhanh hơn người khác!

May mắn là trước khi xuất phát, Lý Thanh đã dự đoán trước tình huống này, nên mang theo tất cả phù lục bên người.

Tốc độ nhanh, sử dụng thuận tiện—đây chính là ưu điểm của phù lục!

Cuối cùng, Liễu Hải Thiên cũng không thể chịu đựng thêm được nữa. Nếu cứ tiếp tục bị Liệt Không Ứng tấn công, số

lượng thợ mỏ tử vong tăng lên, ngay cả Liễu Gia cũng không thể chịu nổi tổn thất này.

Chương 355

DTV EBOOK

Phải biết rằng, mỗi một thợ mỏ đều là nguồn sinh linh thạch của bọn họ!

“Hừ! Nghiệt súc đáng chết!”

Ánh mắt Liễu Hải Thiên lóe lên hàn quang, hấn vồ mạnh vào túi trữ vật, ngay lập tức một món pháp khí hình quạt xuất hiện trong tay.

Cây quạt khắc đầy linh văn màu xanh biếc. Khi hấn vừa vung quạt lên, linh lực dao động mãnh liệt tỏa ra.

Mọi đường vân trên pháp khí chợt phát sáng, từ giữa nan quạt, vài gai gỗ sắc bén bắn thẳng lên bầu trời.

Vèo vèo vèo!

Những chiếc gai gỗ lao đi với tốc độ kinh người, nhắm thẳng vào Liệt Không Ứng trên không trung.

Bốp! Bốp!

Liệt Không Ứng giật mình, vội vồ cánh né tránh. Dù không bị thương nặng, nhưng nó cũng bị bắn rụng vài chiếc lông vũ.

“Mau chạy! Ta đã phát tín hiệu, viện binh gia tộc đang trên đường tới! Chỉ cần về đến mỏ, phối hợp với đệ tử Thượng Tông, nhất định có thể diệt sạch đám cướp tu này!”

Liễu Hải Thiên ngửa mặt gào lớn, tiếng nói vang vọng khắp nơi.

Mặc dù hấn là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, thực lực không tầm thường, nhưng không ngu đến mức đơn độc đối đầu cả đám Phi Ứng Tặc.

Còn về đám thợ mỏ, hấn càng không mong chờ bọn họ có thể phát huy sức chiến đấu gì đáng kể.

Dù sao bọn họ ngay cả túi trữ vật cũng không có, kinh nghiệm chiến đấu lại yếu kém. Nếu thực sự đối đầu trực diện với Phi

Ứng Tặc, khả năng cao sẽ bị quét sạch chỉ trong chớp mắt.

Lời nói của Liễu Hải Thiên khiến tinh thần mọi người chấn động, phảng phất như bắt được cọng cỏ cứu mạng. Ai nấy đều vùng roi, ra sức thúc giục Linh Mã chạy nhanh hơn.

Lúc này, Lý Thanh thấy Liễu Hải Thiên tạm thời ngăn cản được Liệt Không Ứng trên cao, liền rút ra một tấm Phong Hành Phù trong ngực, sau đó đập mạnh vào lưng Linh Mã!

Bốp!

Linh văng trên phù lục lóc lên rồi biến mất. Ngay lập tức, con Linh Mã của Lý Thanh bộc phát tốc độ kinh người, lao đi như tia chớp!

Một Ky Tuyệt Trần!

Trong khoảnh khắc, Lý Thanh cười Linh Mã với tốc độ nhanh nhất lao thẳng về phía trước, hoàn toàn không bận tâm đến việc có quá nổi bật hay không.

Hiện tại, toàn bộ sự chú ý của Phi Ứng Tặc đều bị Liễu Hải Thiên hấp dẫn, đây chính là cơ hội tốt nhất để bỏ chạy.

Chỉ sau một nhịp thở, lại có mấy kỵ sĩ khác cũng lao vọt ra. Bọn họ dùng nhiều phương pháp khác nhau: có người thi triển Khinh Thân Phù, có người dùng Phong Hành Phù, thậm chí có kẻ còn cho Linh Mã uống đan dược kích phát tiềm lực.

Chỉ trong chớp mắt, những kẻ này đã tách khỏi đại đội, lao đi với tốc độ cực nhanh về phía Thiên Hà Tông.

Sau lưng, Phi Ứng Tặc vẫn đuổi theo không ngừng.

Kẻ cầm đầu nhóm cường đạo nhếch mép cười lạnh, ánh mắt lóc lên tia tàn nhẫn.

Hắn khoác một bộ áo chên được làm từ lông vũ xám trắng, gương mặt âm trầm, trong mắt lộ ra vẻ hung ác thâm độc.

“Ha ha! Liễu Hải Thiên này cũng gian xảo lắm, cứng đầu cứng với chúng ta không được, liền bỏ chạy!”

Tên này chính là Ma Ứng Khách, thủ lĩnh của nhóm cướp tu.

“Lão đại, có cần đuổi theo không?” Một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ bên cạnh dò hỏi.

“Không cần!” Ma Ứng Khách lắc đầu, ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía trước.

“Thiên Hà Tông quặng mỏ ở ngay phía trước, viện binh của Liễu Gia cũng đang tới gần. Không cần dây dưa quá lâu, giết thêm vài tên thợ mỏ, khiến Liễu Gia đau lòng một chút là đủ rồi!”

Nói xong, hắn rút ra một món pháp khí thượng phẩm—một thanh đao được bao phủ bởi từng cơn gió xoáy sắc bén.

Huyền Phong Vũ Lưỡi Đao!

Thanh pháp khí này giống như được tạo thành từ vô số phiến kim loại lông vũ. Mỗi phiến lông vũ đều sắc bén, phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

Khắp thân đao trải đầy linh văn âm đạm, nhưng khi Ma Ứng Khách rót linh lực vào, tất cả liền bùng sáng, tỏa ra từng vòng hào quang sát phạt.

“Onggg!”

Pháp khí rung động, từng sợi linh văn bắt đầu phát sáng, linh lực dao động bùng lên mạnh mẽ!

Ngay sau đó, Ma Ứng Khách vung đao, chém ra một luồng Bạo Phong Nhận cuộn cuộn!

Những cơn gió sắc bén mang theo từng đạo linh quang lấp lánh, như sóng dữ cuốn về phía những tu sĩ đang tháo chạy.

Trên không, sắc mặt Liễu Hải Thiên trầm xuống!

Hắn có thể cảm nhận được uy hiếp cực lớn từ dòng lũ phong nhận kia.

“Rất nguy hiểm!”

Nhưng hắn không thể lơ đãng nhìn đám linh quang công bị đồ sát ngay tại đây!

Ngay lập tức, hắn buông bỏ việc kiềm chế Liệt Không Ứng, hai tay kết ấn, linh lực trong cơ thể bùng nổ dữ dội!

“Oành!”

Bốn phía linh khí dao động mãnh liệt, đặc biệt là Mộc thuộc tính linh lực như sôi trào!

Chỉ trong chớp mắt, từng rừng cây xanh biếc bất ngờ mọc lên từ lòng đất, chắn trước dòng phong nhận như một bức tường thiên nhiên khổng lồ!

“Bá! Bá! Bá!”

Những lưỡi đao gió chém nát từng thân cây, khiến lá cành bay loạn, nhưng phần lớn uy lực đã bị triệt tiêu.

Chỉ có một số ít phong nhận xuyên qua lớp phòng ngự, đánh vào đám linh quang công phía sau, khiến bọn họ thương vong không nhỏ.

Chương 356

DTV EBOOK

Thi triển một chiêu này, sắc mặt Liễu Hải Thiên lập tức tái nhợt, hơi thở rối loạn. Hiển nhiên, hắn đã tiêu hao linh lực cực lớn!

Nhưng hắn không có thời gian để nghỉ ngơi, lập tức hét lớn:

“Đi!”

Nói xong, hắn mạnh mẽ thúc ngựa, dẫn đầu đám người lao thẳng về phía quặng mỏ!

Phía sau, Ma Ứng Khách đưa tay lên, ra hiệu ngừng truy kích.

“Dừng lại! Thu dọn chiến trường rồi rời đi!”

“Liễu Gia viện binh sắp tới, phía trước lại là địa bàn Thiên Hà Tông. Nếu bị giáp công, phiền phức sẽ không nhỏ!”

Ngay lập tức, nhóm Phi Ứng Tặc dừng truy đuổi, bắt đầu vơ vét chiến lợi phẩm từ những thi thể thợ mỏ ngã xuống.

Những kẻ bị thương nặng, cũng khó thoát khỏi cái chết.

Bọn cướp tu làm việc này cực kỳ thành thực, chỉ trong chớp mắt, chúng đã lột sạch toàn bộ tài sản trên các thi thể.

“Đáng tiếc! Không thấy túi trữ vật nào! Nghe nói thợ mỏ của Liễu Gia không được phép mang theo túi trữ vật!”

“Được rồi, nhanh chóng rời khỏi đây, đừng lãng nhăng!”

“Nói đúng! Viện binh Liễu Gia sắp tới!”

Chỉ trong nháy mắt, đám Phi Ứng Tặc vừa rời còn đại náo huyết tinh, bỗng nhiên rút sạch vào rừng rậm hai bên mật đạo, biến mất không còn dấu vết!

Trên đường chạy về Khoáng Tràng Thiên Hà Tông, Lý Thanh cười linh ngựa mệt lả, vừa ngồi phịch xuống đất liền cảm thấy toàn thân nóng bừng, hơi nước không ngừng bốc lên từ người hắn.

Những linh ngựa này do Liễu Gia cung cấp, đều là hậu duệ của Xích Huyết Mã, nhưng huyết mạch không thuần khiết, tất nhiên kém xa so với Xích Huyết Mã thuần chủng.

Thốt Xích Huyết Mã nằm bẹp dưới đất, hơi thở hỗn hển không ngừng. Lý Thanh vỗ nhẹ lên thân nó, sau đó thở dài một hơi thật sâu.

“Ai... Tu tiên giới đúng là hung hiểm thật!” Hãn lắc đầu cảm thán.

Không lâu sau, những linh quang công khác cũng lần lượt cười ngựa chạy đến, ai nấy đều mang vẻ mặt bàng hoàng, lòng còn sợ hãi.

“Đám Phi Ưng Tặc này hung tàn quá mức!”

“Người ở ngay bên cạnh ta khi đó... bị một nhát phong nhận của Liệt Không Ưng chém đôi tại chỗ, đáng sợ thật!”

“May mà cuối cùng cũng thoát được, suýt chút nữa lão tử không chạy nổi!”

Lúc này, khu vực trước cổng quảng mỗ càng lúc càng huyền ảo, các đệ tử Thiên Hà Tông phụ trách trấn thủ nơi đây cũng vội vã chạy ra.

Những linh quang công của Liễu Gia, khi nhìn thấy mấy vị đệ tử Thiên Hà Tông—những kẻ ngày thường cao cao tại thượng—liền cảm thấy an tâm hơn. Nội tâm cuối cùng cũng buông xuống một chút lo lắng.

Dù sao thì, mấy tên đệ tử Thiên Hà Tông này tuy ngạo mạn, nhưng ít nhất vẫn có thể tin tưởng. Có bọn họ ở đây, Phi Ưng Tặc cũng không dám lộng hành.

“Các ngươi là linh quang công của Liễu Gia, sao lại quay về?” Một đệ tử trẻ tuổi của Thiên Hà Tông nhíu mày hỏi.

Một linh quang công lớn tiếng đáp: “Bọn ta bị Phi Ưng Tặc tập kích! Rất nhiều người đã chết trên đường!”

Nghe ba chữ Phi Ưng Tặc, sắc mặt đám đệ tử Thiên Hà Tông lập tức trầm xuống, họ lập tức truy hỏi chi tiết tình huống.

Không lâu sau, Liễu Hải Thiên cười một thót Xích Huyết Mã thuần chủng cũng chạy tới.

“Hữu lễ với chư vị Thượng Tông đạo hữu, lần này quấy rầy rồi. Trên đường trở về, bọn ta gặp phải tập kích của Phi Ứng Tặc, nên đành vội vàng chạy về đây tránh nạn.” Liễu Hải Thiên lập tức xuống ngựa, ôm quyền thi lễ với thái độ cung kính.

“Không sao.” Một đệ tử Thiên Hà Tông chính nghĩa lẫm liệt nói: “Bọn chúng có đuổi theo không? Nếu bọn chúng dám bén mảng tới đây, với Nhị Giai Sát Trận ở đây, bọn ta nhất định sẽ tiêu diệt sạch lũ cướp tu này!”

Liễu Hải Thiên cười khỏ, lắc đầu nói: “Bọn tạp chủng đó còn giảo hoạt hơn cả hồ ly! Có mấy vị Thượng Tông thiên kiều ở đây, bọn chúng nào dám đuổi theo? Đã sớm cao chạy xa bay mất rồi.”

“Vậy thì đáng tiếc.”

Lúc mọi người đang trò chuyện, một giọng nói chế nhạo vang lên từ bên trong quặng mỏ:

“Nha, đây chẳng phải là Hải Thiên huynh sao? Sao lại chật vật đến thế này?”

Cùng lúc đó, một nam tử vận áo xanh rộng rãi, khuôn mặt chừng ba mươi tuổi, chậm rãi bước ra.

“Sử Bạch!” Ánh mắt Liễu Hải Thiên lập tức trầm xuống, chân mày khẽ nhíu lại. Rõ ràng hắn không hề muốn nhiều lời với kẻ này.

Sử Gia cũng giống Liễu Gia, đều là tu tiên gia tộc phụ thuộc vào Thiên Hà Tông.

Tuy cùng dựa vào Thiên Hà Tông, nhưng quan hệ giữa hai gia tộc này chưa bao giờ hòa thuận.

Những ân oán giữa hai nhà đã kéo dài qua nhiều thế hệ, muốn kể ra hết thì phải quay lại từ thời tổ tiên lập tộc. Bao nhiêu năm qua, hai bên vẫn luôn đối địch, không chỉ vì ân oán xưa cũ, mà còn vì tranh giành lợi ích.

Chẳng hạn như việc hợp tác khai thác mỏ linh thạch này với Thiên Hà Tông, hai tộc đã từng đấu đá đến mức suýt trở mặt, cuối cùng vẫn phải nhờ đến Thiên Hà Tông đứng ra điều hòa mới miễn cưỡng giảng hòa.

Chương 357

DTV EBOOK

“Haha, gần đây Liễu Gia các ngươi gây náo động thật không nhỏ nha! Ngay cả một đám Phi Ứng Trộm nho nhỏ cũng không đối phó nổi sao?” Sử Bạch nheo mắt cười nhạo.

“Muốn ta Sử Gia ra tay giúp đỡ không?” Hãn tiếp tục trêu chọc.

Liễu Hải Thiên hừ lạnh một tiếng: “Hừ, tình huống của Liễu Gia ta thế nào, không phiền Sử Gia hao tâm tổn trí!”

Sử Bạch chẳng hề để tâm, vẫn giữ vẻ mặt cười cợt như cũ, sau đó hãn quay sang đám linh quáng công của Liễu Gia, cất giọng dụ dỗ:

“Các vị, gần đây Liễu Gia rõ ràng đã chọc vào đại phiền toái, có muốn suy nghĩ lại không? Hay là đến Dược Vương Lĩnh Sử Gia ta đi?”

“Sử Gia ta cũng có một mạch linh mạch cấp hai, linh khí nồng đậm. Hơn nữa, đan dược mua về đều phong phú, so với bên ngoài thì giàu có hơn rất nhiều.”

“Quan trọng nhất chính là an bình! Sử Gia ta chưa từng đụng phải phiền phức như Phi Ứng Tặc, ngày thường từ quặng mỏ trở về đều an toàn tuyệt đối!”

Rõ ràng, đây là công khai lôi kéo nhân lực ngay trước mặt Liễu Hải Thiên!

Những lời này vừa thốt ra, sắc mặt Liễu Hải Thiên lập tức trở nên u ám, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Sử Bạch.

“Sử Bạch, ngươi muốn chết?”

Nếu không phải do đám đệ tử Thiên Hà Tông còn đang đứng đây, e rằng Liễu Hải Thiên đã trực tiếp ra tay.

Dĩ nhiên, không có ai ngu ngốc đến mức ngay lúc này lại chạy sang đầu quân cho Sử Gia, khiến một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ như Liễu Hải Thiên nổi giận.

Chỉ có Lý Thanh, trong lòng hơi động một chút, bắt đầu hồi tưởng lại một vài tin tức về Sử Gia.

Dược Vương Lĩnh Sử Gia, đúng như tên gọi, là gia tộc nổi danh nhờ trồng linh thực và luyện đan. Bọn họ còn sở hữu một Đan Dược Các tại Thiên Hà Phường Thị, cực kỳ được hoan nghênh.

Tuy nhiên, Lý Thanh không có ý định gia nhập Sử Gia, mà chỉ đang suy nghĩ xem có cơ hội nào mua được linh mộc lâu năm từ bọn họ để tu luyện Bảo Mộc Luyện Thân Quyết hay không.

Dĩ nhiên, hiện tại cũng chỉ là suy nghĩ thoáng qua mà thôi.

Dù nổi tiếng nhờ trồng linh dược, Sử Gia chắc chắn không dễ dàng bán ra những gốc linh mộc trăm năm quý giá như cải trắng ngoài chợ.

Lúc này, mấy đệ tử Thiên Hà Tông thấy bầu không khí căng thẳng, vội ho nhẹ, lên tiếng ngăn cản:

“Khụ khụ... Hai vị, trong quảng mỗ cảm tư đầu, xin đừng phá vỡ quy củ.”

Cũng may, tình hình không kéo dài quá lâu.

Bởi vì viện binh của Liễu Gia rốt cuộc cũng tới nơi!

Đây là một đội tìm kiếm do ba vị tộc lão Luyện Khí hậu kỳ dẫn đầu. Nhận được tín hiệu của Liễu Hải Thiên, bọn họ lập tức phi nhanh tới.

Đáng tiếc, Phi Ưng Tặc chạy trốn quá nhanh, trên đường đi không để lại bất kỳ dấu vết hữu dụng nào. Chúng vừa tiến vào rừng sâu núi thẳm, liền như cá gặp nước, hoàn toàn mất dấu.

Truy tìm thất bại, đội ngũ này đành quay lại Khoáng Tràng Thiên Hà Tông, tụ họp cùng Liễu Hải Thiên.

“Bái kiến các vị Thượng Tông đạo hữu!”

“Hải Thiên, ngươi không sao chứ?”

Nhóm tộc lão của Liễu Gia vừa tới liền lập tức hành lễ với đệ tử Thiên Hà Tông, sau đó ân cần hỏi han Liễu Hải Thiên, muốn nắm rõ tình hình.

Sau khi nghe kể lại toàn bộ sự việc, sắc mặt các tộc lão lập tức trầm xuống, bàn tay siết chặt thành nắm đấm.

“Hừ! Đám cầu tặc này!”

Biết rằng không ít linh quang công đã chết, một vị tộc lão tính khí nóng nảy giận đến mức siết chặt nắm đấm.

Những linh quang công này đều là nguồn tài phú ngầm của Liễu Gia! Mỗi người chết đi, số linh thạch thu về cũng sẽ hao hụt không ít!

“Tốt lắm! Chư vị theo chúng ta trở về gia tộc đi. Có lão phu cùng mấy vị ở đây, đám Phi Ưng Tặc đó cũng không dám bén mảng tới nữa!”

“Mấy vị Thượng Tông tiểu hữu, trước tiên cáo từ! Nếu có thời gian, hoan nghênh ghé thăm Liễu Gia, nhất định sẽ chiêu đãi nồng hậu!”

Mấy đệ tử đóng giữ quảng mả của Thiên Hà Tông cũng ôm quyền cười đáp:

“Haha, nhất định rồi!”

“Trên đường đi vẫn nên cẩn thận!”

Sau đó, đội truy tìm Phi Ưng Tặc của Liễu Gia dẫn theo toàn bộ linh quang công, lần nữa quay về gia tộc.

Cũng may, những linh ngựa mang huyết mạch Xích Huyết Mã đều có khả năng hồi phục thể lực rất mạnh. Chỉ qua một khoảng thời gian ngắn, chúng đã có thể tiếp tục di chuyển, dù tốc độ có phần chậm hơn trước.

Dọc đường đi, với Liễu Hải Thiên cùng ba tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ hộ tống, đám Phi Ưng Tặc tất nhiên không dám ngu xuẩn xuất hiện gây sự.

Chỉ là, trên khuôn mặt mỗi người Liễu Gia, ai nấy đều lộ vẻ trầm trọng.

Rõ ràng, nếu Phi Ưng Tặc tiếp tục quấy phá, không ít sản nghiệp của Liễu Gia sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Dù chưa đến mức tổn thất nặng nề, nhưng lũ tặc tu này giống như ruồi nhặng, lúc nào cũng rình rập, cực kỳ phiền phức.

Nhất định phải tìm cách đối phó!

Đây là suy nghĩ chung của tất cả người Liễu Gia lúc này.

Chương 358

DTV EBOOK

Cách Trường Sinh Cốc trăm dặm, linh lực dao động dữ dội bùng phát, pháp thuật tung hoành, khiến vô số đại thụ xanh ngắt bị dư chấn phá hủy hoàn toàn.

Một luồng linh lực cầu viện phóng thẳng lên trời, tựa như một thanh lợi kiếm xuyên qua tầng mây, cực kỳ chói mắt và dễ dàng thu hút sự chú ý.

Đây đã là lần thứ ba trong vòng hai tháng qua, Phi Ứng Đạo thể hiện quyết tâm không đội trời chung với Liễu Gia.

Tuy nhiên, bọn chúng rất khôn khéo khi chiến đấu, lợi dụng đám khách ma ưng có rể Phong Linh, vừa có sức chiến đấu mạnh mẽ vừa có tốc độ chạy trốn kinh người. Mỗi lần tấn công, chúng chỉ duy trì một khoảng thời gian ngắn, trước khi viện binh của Liễu Gia kéo đến thì đã kịp thời rút lui.

Tại Liễu Gia, Lý Thanh cũng nhìn thấy rõ tín hiệu cầu viện giữa bầu trời.

“Thời cơ đã đến.”

Hắn lăm lăm một tiếng, rồi lập tức thu dọn đồ đạc với tốc độ nhanh nhất, hướng về phía bên ngoài Trường Sinh Cốc.

Hắn không phải muốn rời khỏi Liễu Gia, mà là định lợi dụng cơ hội này để đến Thiên Hà phường thị một chuyến.

“Hiện tại chính là thời điểm tốt nhất để đi Thiên Hà phường thị. Sau mỗi trận chiến, Phi Ứng Đạo thường rút lui im hơi lặng tiếng một thời gian.”

“Hai phe vẫn còn giao tranh, chỉ cần ta di chuyển nhanh một chút, sẽ không gặp phải vấn đề gì quá lớn.”

Vừa tự nhủ, Lý Thanh vừa nhét tất cả đồ đạc vào hai túi trữ vật. Trong chiếc túi lớn nhất là phần lớn linh thạch mà hắn thu thập được từ quặng mỏ suốt thời gian qua. Còn chiếc túi nhỏ

hơn chứa một phần ít linh thạch cùng một số vật dụng cần thiết hàng ngày.

Sau khi thu thập đầy đủ, Lý Thanh thả con Thùng Cơm vào túi ngực thú, rồi lao nhanh về phía ngoài Trường Sinh Cốc.

Nơi này, Liễu Gia đã bố trí một trận pháp sát trận.

Trong thời kỳ bình thường, chỉ cần có lệnh bài cấm chế là có thể tự do xuất nhập. Nhưng hiện tại, nếu muốn ra vào trận pháp này, nhất định phải được sự cho phép của đệ tử Liễu Gia canh gác.

Trùng hợp thay, hôm nay người trông coi đại trận lại chính là Liễu Sinh – người đầu tiên Lý Thanh gặp khi mới đến Trường Sinh Cốc!

“Này, chẳng phải là Lý đạo hữu sao? Lâu rồi không gặp, người bây giờ đã là Luyện Khí tầng bốn rồi à? Quả thật đáng mừng!” Liễu Sinh khoanh tay trong tay áo, cười híp mắt bước ra.

Lý Thanh thấy vậy, liền chấp tay cảm tạ: “Đều nhờ có Liễu Sinh huynh dẫn ta đến đây, giúp ta được tu luyện trong linh mạch này, mới có thành tựu như ngày hôm nay.”

Liễu Sinh khoát tay, không có ý tranh công, chỉ thuận miệng hỏi: “Ừm, bây giờ tu tiên giới mà muốn tìm một linh mạch thích hợp để tu luyện đã khó, huống hồ là linh mạch cấp hai như của Liễu Gia ta.”

“Người không lo tu luyện chăm chỉ mà lại muốn ra ngoài? Định làm gì vậy?”

Lý Thanh đã chuẩn bị lý do từ trước. Là một Võ Đạo tông sư, hẳn có thể hoàn toàn khống chế khí huyết trong cơ thể.

Trước khi xuất phát, hắn cố tình áp chế khí huyết hùng hực của mình, giả vờ như khí huyết suy yếu, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

“Hầy... Trước đây ta may mắn được vào Tàng Kinh Các, lúc đó nhất thời hồ đồ, đã đổi lấy bộ công pháp «Bảo Mộc Luyện Thân Quyết».”

“Nào ngờ, công pháp này lại yêu cầu linh mộc năm trăm năm trở lên để hỗ trợ tu luyện. Ta không tin, nên cố gắng luyện mà

không nhờ đến tinh túy của linh mộc, kết quả khiến khí huyết tổn hao nghiêm trọng.”

Lý Thanh không hề bịa đặt. Công pháp «Bảo Mộc Luyện Thân Quyết» đích thực có nhược điểm này. Nếu không có linh mộc tinh túy mà vẫn cố luyện, đúng là sẽ dẫn đến suy kiệt khí huyết.

Là đệ tử Liễu Gia, tất nhiên Liễu Sinh cũng hiểu rõ điều này.

Nghe xong, hần kinh ngạc đến há hốc miệng: “Lý huynh, người vậy mà lại chọn môn luyện thể bí thuật này? Chẳng lẽ người định bước lên con đường thể tu?”

“Đúng là được không bù mất! Ngay cả trong Liễu Gia ta cũng rất ít người luyện công pháp này.”

Hần cảm ứng một chút, phát hiện khí huyết trong cơ thể Lý Thanh quả thật suy yếu nghiêm trọng, sắc mặt tái nhợt, trông chẳng khác gì một công tử ăn chơi trác táng, rượu chè quá độ.

Lý Thanh cười khò: “Khi ấy ta bị quỷ ám, giờ hồi hận cũng muộn rồi.”

“Cũng may ta đã nghe ngóng được, trên thế gian vẫn có một số linh dược giúp bổ khí dưỡng huyết. Ta định ra ngoài tìm thử xem có cơ hội thu thập được vài loại linh dược bù đắp cho cơ thể.”

Giọng điệu hần chân thành, không hề có chút giả tạo.

Lúc này, Liễu Sinh cảm thán một tiếng rồi gật đầu cho phép hần rời đi.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc đó, một luồng kinh phong đột ngột ập đến!

Liễu Sinh và Lý Thanh đồng loạt quay đầu lại, chỉ thấy một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ với khí tức cường thịnh đang tiến đến, vẻ mặt nghiêm nghị.

“Bái kiến Hoành Viễn tộc thúc!” Liễu Sinh lập tức ôm quyền hành lễ với thái độ cung kính.

Chương 359

DTV EBOOK

Người vừa đến chính là Liễu Hoành Viễn, một tộc lão Luyện Khí hậu kỳ của Liễu Gia. Đạo gần đây, vì chuyện Phi Ứng Đạo liên tục quấy nhiễu mà ông ta bận đến mức đầu óc rối loạn, không lúc nào được yên.

“Liễu Sinh, đưa danh sách xuất nhập đại trận hôm nay cho ta xem.” Liễu Hoành Viễn lướt mắt qua hai người, không vòng vo mà nói thẳng.

“Hôm nay, ngoài một số tộc lão rời đi để hỗ trợ bên ngoài, thì chỉ có Bạch Lâm đường tử xuất cốc. Chỉ là, đến giờ nàng vẫn chưa trở về.” Liễu Sinh kính cẩn đưa danh sách ghi chép xuất nhập ra.

“Bạch Lâm à...” Ánh mắt Liễu Hoành Viễn hơi híp lại, không biết đang suy tính điều gì.

“A đúng rồi, còn có Lý đạo hữu ở khu chữ Bính cũng định tạm thời rời khỏi Liễu Gia một chuyến.” Liễu Sinh vội vàng bổ sung.

Lời này vừa dứt, ánh mắt của Liễu Hoành Viễn lập tức trở nên sắc bén, giống như chim ưng nhìn chăm chăm con mồi, tập trung quan sát Lý Thanh.

“A? Vậy tiểu hữu Lý Thanh đây vì sao lại muốn đột nhiên xuất cốc?” Giọng điệu của ông ta mang theo sự thăm dò.

Không đợi Lý Thanh mở miệng, Liễu Sinh đã nhanh chóng lên tiếng thay hấn.

“Lý đạo hữu là người ta dẫn đến gia tộc từ trước, suốt thời gian qua vẫn làm việc trong lĩnh quảng, hành sự cẩn trọng, chưa từng gây chuyện.”

“Lần này rời đi là vì trước đó hấn từng vào Tàng Kinh Các của gia tộc, lựa chọn bộ Bảo Mộc Luyện Thân Quyết để tu luyện. Nhưng do không có đủ linh thạch để mua linh mộc hỗ trợ, hấn

gắng gượng tu luyện mà không có tài nguyên phù hợp, dẫn đến khí huyết thâm hụt. Bây giờ muốn ra ngoài tìm linh dược bổ khí huyết.”

Lời giải thích này vô cùng hợp lý, hơn nữa Lý Thanh chỉ là một tán tu vừa mới đến Liễu Gia chưa đầy một năm, căn bản không đáng để tộc lão như Liễu Hoành Viễn phải bận tâm.

Ngay lập tức, vị tộc lão Luyện Khí hậu kỳ này liền mất hứng thú với hắn.

Vừa rồi ông ta cũng đã thoáng cảm ứng, phát hiện khí huyết trong cơ thể Lý Thanh đúng là suy yếu nghiêm trọng, sắc mặt cũng trắng bệch như người bệnh nặng. Bên ngoài thì không có gì đặc biệt, chỉ là một tu sĩ có ngũ quan bình thường mà thôi.

“Bạch Lâm khi rời đi có nói gì về mục đích chuyến đi không?” Liễu Hoành Viễn tùy ý hỏi.

Liễu Sinh lắc đầu, tỏ vẻ bản thân cũng không biết rõ.

“Được rồi, mở trận pháp ra, ta cũng có việc quan trọng cần ra ngoài điều tra.” Liễu Hoành Viễn dứt khoát phân phó.

Liễu Sinh không chậm trễ, nhanh chóng thao tác đại trận, làm cho tầng sương trắng đậm đặc trước mặt dần tách ra, mở ra một con đường thông suốt.

Liễu Hoành Viễn thấy thế, không chần chừ thêm, trực tiếp tế khởi một kiện phi hành pháp khí, nhanh chóng rời đi.

Chỉ là, ngay khi vị tộc lão này khuất bóng, trong đáy mắt Liễu Sinh thoáng hiện lên một tia phức tạp, nhưng rất nhanh đã thu lại, khôi phục vẻ thản nhiên như cũ.

Hắn quay sang Lý Thanh, ôn hòa nói: “Lý đạo hữu, nếu đã muốn xuất cốc, tốt nhất hãy đi ngay bây giờ.”

“Bất quá, tình hình bên ngoài không được ổn định, Phi Ứng Đạo vẫn đang tác quái, người phải hết sức cẩn thận.”

Lý Thanh tự nhiên cũng để ý tới biểu cảm phức tạp thoáng qua trong mắt Liễu Sinh khi nhìn Liễu Hoành Viễn, trong lòng lập tức dâng lên cảm giác bất an, như thể có chuyện gì lớn sắp xảy ra.

Nhưng tin tức trong tay hắn quá ít, rất khó để suy đoán được chuyện gì đang ẩn giấu sau đó.

Do dự trong chốc lát, cuối cùng hắn quyết định rời đi ngay lập tức. Cơ hội này không dễ gì có được, mà lý do khí huyết thâm hụt mà hắn dựng lên để xin ra ngoài cũng rất hợp lý, nếu trì hoãn quá lâu, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch lâu dài.

Việc rời đi lúc này đã là bắt buộc phải làm.

“Đa tạ Liễu đạo hữu đã nhắc nhở. Chuyện này ra ngoài, bất kể có tìm được linh dược bổ khí huyết hay không, ta cũng sẽ nhanh chóng quay về.” Lý Thanh ôm quyền nói.

Liễu Sinh nhẹ gật đầu, lấy ra một khối lệnh bài rồi dặn dò: “Lệnh bài này dùng để chứng minh thân phận. Khi trở về, chỉ cần xuất trình nó, dù người canh gác đại trận không phải ta, cũng có thể cho người tiến vào.”

“Đa tạ! Vậy ta xin cáo từ.”

Nói xong, Lý Thanh ôm quyền hành lễ một lần nữa, sau đó bước thẳng vào thông đạo do sương trắng mở ra.

Làn sương đậm đặc hai bên dập dờn lay động, ẩn chứa sát cơ mạnh mẽ. Nếu không có lệnh bài hộ thân mà vô tình xông vào, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm chí mạng.

Trận pháp, đan đạo, khí thuật và phù văn – trong bốn đại kỹ nghệ của tu tiên giới, chỉ có Trận Pháp Sư là có thể dựa vào linh liệu để bố trí đại trận, dễ dàng vượt cấp giết địch.

Nhờ mượn thiên địa vĩ lực, một trận pháp mạnh mẽ có thể giúp tu sĩ Luyện Khí trung kỳ đối kháng với một cường giả Luyện Khí hậu kỳ.

Khi rời khỏi lớp sương mù, trước mắt Lý Thanh liền trở nên sáng bừng.

Phong cảnh bên ngoài Trường Sinh Cốc hiện ra trước mắt – núi non trùng điệp, cây cối xanh tươi, tựa như tiên cảnh nhân gian.

Nơi này cây cối rậm rạp, cỏ thụ cao lớn, xanh um tươi tốt. Đáng tiếc, dù có vô số đại thụ che trời, nhưng lại không có lấy một gốc linh mộc, căn bản không thể hấp thu được chút linh mộc tinh túy nào.

Lý Thanh cảm thấy có chút tiếc nuối, thu hồi ánh mắt rồi nhìn về phương xa.

“Thiên Hà phường thị cách nơi này một quãng không ngắn, dù cưỡi ngựa nhanh cũng mất vài ngày đường. Thôi thì, cưỡi Thùng Cơm đi cho tiện!”

Vừa dứt lời, hắn liền vung tay, thả Thùng Cơm ra khỏi túi ngực thú.

“Ngao—rồng!”

Vì được ăn linh thú hoàn và dưỡng thú đan suốt thời gian dài, thể phách của Thùng Cơm đã cường tráng hơn rất nhiều. Đặc biệt là phần lưng hổ, cơ bắp cuộn cuộn, đủ để Lý Thanh ngồi vững vàng trên đó.

Hắn vỗ vỗ tấm lưng dày chắc của nó, cười nói: “Nuôi hổ ngàn ngày, dùng hổ nhất thời! Nhanh lên đường nào!”

“Ngao rồng!”

Vừa được thả ra khỏi túi ngực thú, Thùng Cơm lập tức trở nên phấn khích. Đã lâu rồi nó không được chạy nhảy trong sơn lâm, lúc này càng hưng phấn đến mức không ngừng vươn mình, gầm rú, đôi mắt hổ sáng rực lên vẻ kích động.

Lý Thanh có huyết khế với nó, nên tự nhiên có thể cảm nhận rõ cảm xúc của Thùng Cơm.

Rất nhanh, con hổ khổng lồ lao vọt đi trong rừng núi, thân hình mạnh mẽ lướt qua từng tán cây, tạo thành những cơn gió rít vù vù.

Trong khi vững vàng ngồi trên lưng hổ, Lý Thanh lại không khỏi nhú mào, hồi tưởng lại cảnh tượng vừa xảy ra.

“Liễu Bạch Lâm... Liễu Hoành Viễn...”

“Ánh mắt của Liễu Sinh khi nhìn hai người đó, rõ ràng có chút khác thường...”

“Chắc chắn giữa bọn họ có vấn đề gì đó...”

“Nhưng thôi kệ! Dù sao cũng chẳng liên quan gì đến ta!”

Nghĩ đến đây, hắn dứt khoát vứt bỏ tạp niệm trong đầu, chỉ tập trung vào hành trình trước mắt.

Chương 360

DTV EBOOK

Từ Trường Sinh Cốc đến phường thị của Thiên Hà Tông, đối với tu sĩ Luyện Khí kỳ—những người khó duy trì trạng thái ngự không phi hành trong thời gian dài—thì nhanh nhất cũng mất đến bảy, tám ngày.

Đó là trong điều kiện cưỡi Linh Mã, ngày đêm không ngủ, không nghỉ. Dùng thấy quãng đường có vẻ xa như vậy mà nhảm tưởng, thực ra khoảng cách này đã là rất gần rồi.

Lúc trước, vị tiên tổ của Liễu gia rời khỏi Thiên Hà Tông để thành lập gia tộc, đúng lúc phát hiện gần đó có một linh mạch cấp hai còn trống. Chính linh mạch ấy về sau trở thành nền tảng của Trường Sinh Cốc mà Liễu gia sở hữu ngày nay.

Giống như những gia tộc tu tiên khác được dựng lên trên linh mạch, muốn đi đến phường thị của Thiên Hà Tông, cho dù toàn lực lên đường cũng phải mất ít nhất hơn mười ngày.

Rống!

Giữa rừng núi sâu thẳm, một tiếng gầm vang trời của mãnh hổ bùng lên, chấn động cả khu rừng, khiến chim chóc bay tán loạn, lá cây xanh biếc rơi lả tả.

“Đi, ngươi im lặng một chút cho ta!” Lý Thanh gõ một phát lên đầu thùng cơm, đè xuống sự kích động vừa bộc phát sau khi nó nuốt một viên Dưỡng Thú Đan.

Có thể thấy rõ, thùng cơm hiện tại đã bắt đầu tiến vào Nhất giai trung kỳ.

Sau một thời gian dài sống trong khu vực linh khí dồi dào, mỗi ngày ăn uống toàn là đan dược và thịt yêu thú đại bổ, cuối cùng cũng thấy chút thành quả. Điều này khiến Lý Thanh không khỏi vui mừng.

Thực tế, khoảng thời gian vừa qua, so với hẳn, thùng cơm còn sống thoải mái hơn nhiều.

“Hiện tại, người cuối cùng cũng có chút dáng vẻ yêu thú rồi.”

Lý Thanh hài lòng nhìn xuống con hổ bên dưới. Toàn thân nó được bao phủ bởi bộ lông bóng loáng như tơ lụa, thân hình to lớn đến mức vai đã ngang ngửa một nam tử trưởng thành.

Nếu thả nó xuống thế tục lúc này, chỉ riêng khí thế hung bạo của nó thôi cũng đủ dọa không ít người sợ hãi đến mức sinh ra ảo giác.

Ngoài thân hình khổng lồ, lực lượng và tốc độ của thùng cơm cũng đã gia tăng đáng kể. Chỉ một cú vỗ, dù là pháp khí phẩm chất thấp do chính Lý Thanh luyện chế cũng chưa chắc chịu nổi.

“Rống rống!” Thùng cơm dúi đầu vào chân hắn, lộ ra vẻ nịnh nọt.

Một người một hổ rong ruổi suốt bốn ngày trong rừng rậm xanh um bạt ngàn, giờ chỉ còn ba ngày đường nữa là đến phường thị phồn hoa của Thiên Hà Tông.

Lý Thanh cũng không vội vã khởi hành ngay, mà lựa chọn ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, điều chỉnh trạng thái về mức tốt nhất.

Không lâu sau, từ bầu trời trên khu rừng, một đạo linh quang màu xanh lao vút qua.

Hưu!

Một tu sĩ đang ngự kiếm phi hành băng qua bầu trời mà không hề che giấu khí tức.

Lý Thanh lập tức cảm nhận được linh lực ba động, liền mở mắt, cảnh giác nhìn lên.

Đáng nói hơn, dường như người trên không trung cũng cảm ứng được điều gì đó, vậy nên đã quay lại!

Nhận ra chuyện này, Lý Thanh thâm kinh hãi, tay trái nhanh chóng đưa vào trong ngực, chuẩn bị rút phù lục bất cứ lúc nào. Tay còn lại đặt trên túi trữ vật bên hông, sẵn sàng lấy ra pháp khí.

Bên cạnh hắn, thùng cơm cũng nhận ra chủ nhân đang cảnh giác, lập tức đứng dậy, vào tư thế chiến đấu.

Chỉ trong chốc lát, từ giữa những tán cây rậm rạp, một thiếu niên cười trên thanh phi kiếm màu xanh hiện thân.

Thiếu niên này có khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt sáng ngời đầy thần thái, cả người toát ra vẻ khí khái hào hùng.

Từ linh lực dao động trên người hắn, có thể cảm nhận rõ ràng tu vi mạnh hơn Lý Thanh không ít!

Đương nhiên, trong tu tiên giới, diện mạo không thể đánh giá tuổi tác. Nhiều công pháp đặc thù, đan dược hoặc pháp khí có thể khiến một người trông trẻ hơn rất nhiều so với thực tế.

Vậy nên, Lý Thanh có lý do đề nghị ngờ đối phương có thể là một lão yêu quái sống lâu năm!

“Vị đạo hữu này!”

Không đợi Lý Thanh mở miệng, thiếu niên đã lập tức ngửa kiếm đáp xuống, ánh mắt sáng lên khi nhìn thấy thùng cơm.

“Wow! Đây là yêu hồ của ngươi sao? Nhìn bộ dạng này, có vẻ là hậu duệ của Hắc Sát Hồ nhỉ? Nhưng huyết mạch không được tinh khiết lắm.”

“Nhưng mà, nó rất cường tráng, trông thật uy phong!”

“Ta từng thấy ghi chép trong một cuốn điển tịch về yêu thú. Hắc Sát Hồ thuần chủng nếu không có cơ duyên đặc biệt, bình thường chỉ đạt đến Nhất giai hậu kỳ. Nhưng mà con hồ này huyết mạch có chút pha tạp...”

Thiếu niên vừa xuất hiện đã thao thao bất tuyệt, không cho Lý Thanh cơ hội lên tiếng.

Dựa trên vẻ ngoài và cách nói chuyện, trông hắn có vẻ như một thiếu niên tu tiên mới xuất đạo, hơn nữa còn rất có hứng thú với yêu thú.

Nhưng điều đó không làm Lý Thanh giảm bớt sự cảnh giác. Tay hắn vẫn đặt trên túi trữ vật, ánh mắt chăm chú nhìn đối phương, chậm rãi mở miệng...

“Khụ khụ, vị đạo hữu này, tại hạ Lý Thanh!”

Lúc này, thiếu niên mới sực tỉnh, quay đầu nhìn về phía Lý Thanh, trên mặt lộ ra chút xấu hổ, vội vàng đứng thẳng dậy:

Chương 361

DTV EBOOK

“Ha ha ha ha, thật xin lỗi, thật xin lỗi! Ta mới rời khỏi gia tộc không lâu, đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy yêu thú khác ngoài tộc, trong lúc nhất thời có chút hưng phấn!”

Hắn cười sảng khoái, sau đó vỗ tay giới thiệu:

“Ta gọi là Thi Nam Thiên, đến từ Tỉnh Nam Sơn, hiện tại tu vi Luyện Khí kỳ tầng sáu!”

Nghe được lời này, trong đầu Lý Thanh lập tức lục lại những thông tin cơ bản về tu tiên giới mà mình biết.

Chẳng mấy chốc, ký ức về Tỉnh Nam Sơn hiện ra trong tâm trí hắn, khiến hắn không khỏi có chút kính nể.

Tỉnh Nam Sơn Thi gia!

Đây là một tu tiên gia tộc khá mạnh, quan trọng nhất là nó không giống Liễu gia dựa vào Thiên Hà Tông mà vươn lên, mà là do tán tu tự mình lập nên.

Nhưng đừng vì thế mà xem nhẹ Thi gia. Mặc dù khởi đầu là tán tu, nhưng hiện nay, thực lực của bọn họ còn mạnh hơn cả Liễu gia không ít.

Mười lăm năm trước, khi cuộc đại chiến tu tiên nổ ra trên hơn nửa vùng Xanh Lĩnh, Thi gia lập đại công. Gia chủ của họ, vốn chỉ là tu sĩ Trúc Cơ kỳ sơ kỳ, đã nhờ vào chiến loạn mà đột phá lên Trúc Cơ hậu kỳ!

Ngoài ra, trong những năm gần đây, gia tộc này còn bồi dưỡng thêm một tu sĩ Trúc Cơ kỳ nữa, dù chưa quá mạnh nhưng cũng đủ để giữ vững địa vị.

Có hai vị tu sĩ Trúc Cơ, Thi gia bây giờ chẳng khác nào như mặt trời ban trưa, so với những tu tiên gia tộc khác do tán tu lập nên, mạnh hơn rất nhiều.

Lý Thanh vội vàng ôm quyền, kính cẩn nói:

“Thì ra là Thi gia thiên kiều, kính đã lâu, kính đã lâu!”

Như vậy thì không có gì lạ. Với một gia tộc mạnh như thế, việc xuất hiện một tu sĩ trẻ tuổi đạt đến Luyện Khí tầng sáu cũng là chuyện bình thường.

Những người như Thi Nam Thiên, trên cơ bản đều là nhân tài được bồi dưỡng để trở thành đệ tử của Thiên Hà Tông.

“Haha, cũng chỉ là dựa vào danh tiếng gia tộc mà thôi, ta thiên phú cũng bình thường, còn kém xa Bắc Sơn đại ca.” Thi Nam Thiên khiêm tốn cười nói.

“Đúng rồi, Lý đạo hữu, nhìn hướng đi của ngươi, có phải cũng đang đến Thiên Hà phường thị?”

Lý Thanh nghe vậy liền gật đầu, vì ở khu vực này, hầu như ai xuất hiện cũng đều có cùng mục đích như vậy.

“Đúng thế.”

Nghe hẳn xác nhận, đôi mắt Thi Nam Thiên sáng lên, hào hứng đề nghị:

“Ta cũng đang đến Thiên Hà phường thị, chi bằng chúng ta đồng hành cùng nhau?”

Đồng hành?

Lý Thanh nhanh chóng suy nghĩ, rồi từ chối một cách khéo léo:

“Haha, đa tạ ý tốt của Thi đạo hữu. Nhưng ta quen đi một mình hơn, với lại ta còn muốn nghỉ ngơi thêm một lát, không dám làm chậm trễ hành trình của ngươi.”

Thi Nam Thiên nghe vậy thì cũng không ép buộc, chỉ hơi tiếc nuối gật đầu:

“Thì ra là vậy, vậy ta đi trước đây!”

Nói xong, hắn lần nữa cười phi kiếm, hưng phấn lao thẳng lên trời cao, nhanh chóng biến mất nơi chân trời.

Lý Thanh dõi mắt nhìn theo bóng dáng đối phương một lúc lâu, sau đó lắc đầu, trong lòng trầm nghĩ:

“Dù Thi gia cũng là do tán tu lập nghiệp, chưa từng nghe đến tiếng xấu gì, nhưng vẫn nên cẩn thận một chút.”

“Một số gia tộc có nền tảng không sâu thường thích bắt tán tu về làm nô lệ, coi như công cụ để nâng cao thực lực.”

Dĩ nhiên, Thi gia hiện tại chưa đến mức làm loại chuyện này.

Nhưng dù thế nào, Lý Thanh vẫn không thích ở chung với những người có cảnh giới cao hơn mình giữa chốn hoang dã. Vạn nhất đối phương có tâm tư xấu xa thì sẽ rất phiền phức.

Thi Nam Thiên trông có vẻ vô tư, nhưng thứ gọi là “sự đơn thuần” này... cũng có thể là diễn kịch mà thôi.

Bản thân Lý Thanh cũng vậy. Ở Liễu gia, hắn luôn tỏ ra chất phác, trung thực, vô hại với mọi người.

Lắc đầu bỏ qua suy nghĩ này, hắn nghỉ ngơi thêm một lát rồi lại cười lên lưng thùng cơm, tiếp tục lên đường đến Thiên Hà phường thị.

Giao chiến!

Nhưng chưa đầy một ngày sau, khi hắn đi qua một dãy núi, linh lực dao động dữ dội bỗng nhiên bùng phát!

Oành!

Rõ ràng, có tu sĩ đang giao chiến!

Nhận ra điều này, trong lòng Lý Thanh lập tức cảnh giác.

“Không liên quan đến mình, trốn thôi!”

Hắn lập tức kéo dây cương, điều khiển thùng cơm đổi hướng, né khỏi khu vực có đánh nhau.

Dù thích hóng chuyện, nhưng không phải lúc nào cũng nên tham gia.

Vạn nhất đụng trúng một đám cướp tu giết người, để giữ bí mật, đối phương giết luôn hắn diệt khẩu thì sao?

Thế nên...

Chạy gấp!

“Bạch Lâm, chất nữ, tộc thúc ta đúng là nhận lệnh gia tộc Phụng gia đến hộ tống ngươi đến phường thị. Vì sao vừa thấy mặt đã bỏ chạy?”

Một giọng nói già nua, khàn khàn vang vọng giữa khu rừng rậm. Lý Thanh, vừa mới quay đầu đi ra ngoài, nghe thấy liền lập tức cảm thấy da đầu tê dại.

Giọng nói này, chính là của Liễu Hoành Viễn, vị trưởng lão Luyện Khí hậu kỳ mà hắn từng gặp ở Liễu Gia vài ngày trước!

Ngữ khí của đối phương dường như đang nhắm vào Liễu Bạch Lâm.

Chương 362

DTV EBOOK

Gia tộc tranh chấp? Trách đấu nội bộ?

Nói chung, mặc kệ nguyên nhân là gì, Lý Thanh cũng không muốn dính líu vào chuyện này.

Hắn lập tức rút ra tấm Liễm Tức Phù duy nhất trên người, không nói hai lời liền vỗ thẳng lên thân thể mình.

Mặc dù đây chỉ là phù chú Nhất Giai hạ phẩm, với tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ mà nói, chỉ cần đến gần là có thể cảm nhận được sự hiện diện của hắn. Nhưng cũng may khoảng cách đủ xa, sau khi kích hoạt phù chú, Lý Thanh lập tức thu hồi thùng cơm, nhét vào túi ngực thú, sau đó một mình lặng lẽ lẩn vào trong rừng.

Hiện tại không phải lúc để xem náo nhiệt, cái lão Liễu Hoàn Viễn kia chí ít đã đạt tới Luyện Khí tầng tám, dù là pháp lực hay thủ đoạn đều vượt xa Lý Thanh.

Rất nhanh, giữa khu rừng vang lên âm thanh truy đuổi kịch liệt. Một giọng nữ kiên định cũng cất lên:

“Hoàn Viễn tộc thúc, không ngờ nội ứng trong gia tộc lại là ngươi!”

“Trách nào bọn người Phi Ưng Đạo luôn có thể nhìn thấu từng hành động của Liễu Gia ta. Hóa ra người chính là kẻ phản bội!”

Lý Thanh, một bên rời xa khu vực giao chiến, một bên cảm thán trong lòng. Xem ra chuyện của Phi Ưng Đạo còn phức tạp hơn hắn tưởng rất nhiều.

Ngay cả một vị trưởng lão trong Liễu Gia cũng là nội ứng của bọn chúng sao?

“Tộc thúc ta không hiểu ngươi đang nói gì. Chuyển đi đến Thiên Hà phường thị lần này có rất nhiều nguy hiểm, gia tộc chỉ phái ta tới hộ tống ngươi một đoạn đường thôi.”

“Thôi nào, ngoan ngoãn dừng lại đi. Có ta ở đây, trên đoạn đường này người tuyệt đối an toàn.”

Trong khi hai người đối thoại, linh lực dao động trong rừng rậm càng lúc càng mãnh liệt.

Từng đợt linh lực phóng ra như lụa mỏng, xé gãy vô số cây cối, khiến cả khu rừng trở nên hỗn loạn.

“Hừ! Đã không nghe khuyên bảo, còn nhiều lần phản kháng, vậy thì đừng trách ta thi hành gia quy trừng phạt người!”

Trên không trung, Liễu Hoành Viễn đạp trên một pháp khí hình lá cây. Một tay vỗ vào túi trữ vật, một viên Ngọc Chuyên màu xanh biếc xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Ngay khi viên ngọc xuất hiện, thiên địa linh khí xung quanh liền trở nên dao động dữ dội.

Liễu Hoành Viễn thúc động pháp khí, ném mạnh nó lên trời.

Trên bề mặt Ngọc Chuyên, từng đạo linh văn sáng lên, rồi khuếch tán từng vòng gợn sóng màu xanh biếc ra bốn phía.

“Bích Ngọc Pháp Ấn! Tốt lắm, Hoành Viễn tộc thúc, người vì đối phó ta mà thậm chí ngay cả pháp khí thượng phẩm cũng mang ra sao?”

Liễu Bạch Lâm kinh hãi nhìn từng vòng gợn sóng bao phủ không trung. Nàng không hề do dự, lập tức bỏ chạy thật nhanh.

“Ta mà để người chạy trốn như vậy, chẳng phải là trò cười cho thiên hạ sao?”

Giọng nói của Liễu Hoành Viễn trở nên lạnh nhạt vô cùng, cứ như đang đối phó với một kẻ xa lạ mà hắn chưa từng gặp mặt.

Gợn sóng màu xanh biếc từ Bích Ngọc Pháp Ấn nhanh chóng lan rộng.

Liễu Bạch Lâm đương nhiên biết rõ sự lợi hại của món pháp khí này. Nếu bị gợn sóng cuốn trúng, linh lực trong cơ thể nàng sẽ lập tức suy giảm quá nửa.

Không có linh lực, nàng—một tu sĩ Luyện Khí tầng sáu—sẽ hoàn toàn mất đi khả năng chống cự trước một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ.

Ngay lúc từng vòng gợn sóng sắp chạm đến nàng, đột nhiên, một giọng nói vang dội vang lên từ một hướng khác:

“Hừ! Không ngờ lại có kẻ ỷ mạnh hiếp yếu ngay tại nơi này! Đúng là mở rộng tầm mắt ta!”

Vừa dứt lời, một thanh phi kiếm màu xanh thẳm từ xa chém tới, thẳng hướng Liễu Hoàn Viễn!

Bá!

Thanh phi kiếm này không phải vật tầm thường. Trên đường lao đến, nó chém xuyên qua hàng loạt thân cây, giống như cắt qua đậu hũ, không gì có thể ngăn cản.

Liễu Hoàn Viễn trông thấy cảnh này, sắc mặt lập tức trầm xuống. Hắn lấy ra một tấm phù lục, đánh thẳng về phía thanh phi kiếm.

“Cho ta cản!”

Phù lục lập tức bốc cháy, bùng lên ánh sáng linh quang rực rỡ. Trong nháy mắt, từ hư không xuất hiện một bức tường gỗ lớn được kết từ vô số dây mộc đằng.

Bức tường này không phải gỗ thường mà chứa đầy linh lực. Thanh phi kiếm vừa chém vào một nửa liền bị mắc kẹt bên trong.

Sắc mặt Liễu Hoàn Viễn u ám vô cùng. Hắn trừng mắt nhìn về phía nơi phát ra linh lực, trầm giọng quát:

“Kiếm tu? Đứa nhà quê nào dám chõ mũi vào chuyện của ta? Cút ra đây!”

“Haha, đi ra thì đi ra! Ta—Thi Nam Thiên—há lại là kẻ giấu đầu lòi đuôi?”

Người vừa xuất hiện để anh hùng cứu mỹ nhân, không ai khác chính là Thi Nam Thiên!

Từ một góc rừng rậm, Thi Nam Thiên xuất hiện, tay cầm một thanh trường kiếm màu xanh, uy phong凛冽.

Xem ra thanh phi kiếm bị kẹp giữa tường gỗ mộc đằng trên không trung không phải pháp khí bình thường!

Liều Hoành Viễn liếc mắt nhìn Thi Nam Thiên, cảm nhận được pháp lực của đối phương không hề yếu, lại nhìn dòng họ của hắn, cộng thêm vẻ chính nghĩa bừng bừng như một thiếu niên hiệp nghĩa, trong lòng đã đoán được phần nào thân phận.

Chương 363

DTV EBOOK

“Thi gia công tử, đây là chuyện nội bộ của Liễu gia, người ngoài tốt nhất đừng xen vào.”

Cách đó không xa, Liễu Bạch Lâm cố gắng chạy trốn nhưng vẫn không thể thoát khỏi từng vòng gợn sóng từ Bích Ngọc Pháp Ấn đang khuếch tán ra. Giờ phút này, linh lực trong cơ thể nàng đã bị tiêu hao đến mức cực kỳ yếu ớt.

Không có pháp lực, nữ tu như nàng lúc này vô cùng yếu đuối, thậm chí trên địa hình gập ghềnh của khu rừng, so với một phạm nhân cũng không hơn bao nhiêu.

Thi Nam Thiên nghe vậy, ánh mắt lướt qua người Liễu Bạch Lâm, nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối động lòng người kia, trong lòng lập tức càng thêm kiên định.

“Lão quỷ nhà ngươi, nói chuyện đúng là rành rọt đấy! Nhưng hôm nay, chuyện này ta nhất định phải quản!”

Dứt lời, Thi Nam Thiên lập tức lao tới, khí tức linh lực trên người bùng phát mạnh mẽ.

Bá!

Từng đạo kiếm khí sắc bén hiện ra, chém thẳng vào bức tường mộc đăng trên không trung.

Chỉ trong vài nhát chém, bức tường linh lực cường đại kia đã bị kiếm khí ngưng tụ phá nát. Thanh phi kiếm màu xanh đang bị kẹp trong đó liền thoát ra, quay trở lại dưới sự khống chế của Thi Nam Thiên.

Rất nhanh, hắn đập lên một thanh phi kiếm, đồng thời thao túng một thanh phi kiếm khác, bắt đầu giao chiến với Liễu Hoành Viễn.

“Đã muốn chết, vậy đừng trách ta hạ thủ vô tình!”

Sát ý trong mắt Liễu Hoành Viễn càng trở nên lạnh lẽo.

Hắn lần nữa thúc động Bích Ngọc Pháp Ấn, từng vòng gợn sóng linh lực tiếp tục khuếch tán, cuốn thẳng về phía Thi Nam Thiên.

“Cẩn thận! Pháp ấn này có thể cắt giảm pháp lực trong cơ thể tu sĩ!”

Liễu Bạch Lâm đứng ở xa vội vàng nhắc nhở.

Thi Nam Thiên hơi nhíu mày, nhưng ngay lập tức, ánh mắt hắn lóe lên một tia sáng, trong tay chợt xuất hiện một đồng phù lục!

Liễu Hoành Viễn nhìn thấy cảnh này, mí mắt không khỏi giật giật.

“Số lượng phù lục này... có phải hơi quá nhiều không?”

Không đợi thêm giây nào, Thi Nam Thiên liền kích phát toàn bộ phù lục trong tay.

Lập tức, ngũ quang thập sắc linh quang bộc phát!

Sương lạnh phù, Mưa lửa phù, Kim nhận phù, Băng tiễn phù, Gai gỗ phù—từng đạo pháp thuật từ phù lục đồng loạt bắn ra!

Chỉ trong chớp mắt, thiên địa linh khí trở nên hỗn loạn, vô số phù lục công kích đồng loạt lao về phía Liễu Hoành Viễn.

Ở cách đó không xa, Lý Thanh vốn đang lặng lẽ rời đi, nghe thấy động tĩnh bên này liền không khỏi khựng bước, tò mò ngoái đầu lại nhìn.

“Cái này... Thi Nam Thiên không phải là chơi gian lận đây chứ?”

Hắn lặng lẽ lau mồ hôi thay cho vị trưởng lão Liễu gia kia.

Đối mặt với trận mưa phù lục như thủy triều này, dù Liễu Hoành Viễn có tu vi cao hơn Thi Nam Thiên một bậc, cũng khó lòng ứng phó dễ dàng.

Đương nhiên, Thi Nam Thiên cũng không thể thoải mái được.

Thôi động nhiều loại phù lục công kích như vậy trong một lúc, hắn rõ ràng cảm nhận được áp lực khổng lồ lên thần thức, đầu óc có chút ong ong như muốn nổ tung.

Phù lục, về cơ bản, được chia thành hai loại: phòng ngự và công kích.

Loại phòng ngự tiêu hao niệm lực ít hơn, trong khi loại công kích lại tiêu hao nhiều gấp mấy lần.

Hơn nữa, phẩm giai phù lục càng cao, khi kích phát cũng đòi hỏi tiêu hao niệm lực càng lớn.

Dù phù lục là một thủ đoạn mạnh mẽ, nhưng không có nghĩa cứ cầm phù lục cao cấp là có thể xưng bá thiên hạ. Nếu không, chẳng phải tu tiên giới ai ai cũng sẽ làm phù lục sư sao?

Ví dụ, một tu sĩ Luyện Khí kỳ có cầm trong tay một tấm Tam Giai phù lục, cũng chưa chắc đã uy hiếp được một Kết Đan kỳ tu sĩ.

Bởi vì khi kích phát phù lục cao giai, Luyện Khí kỳ tu sĩ hoàn toàn không đủ niệm lực để chịu đựng, thần hồn có thể bị rút cạn ngay lập tức. Đến lúc đó, phù lục còn chưa kịp kích phát, chính hắn đã trở thành một bộ xác không hồn.

Lại nói về trận chiến giữa Thi Nam Thiên và Liễu Hoàn Viễn, vô số phù lục phát nổ, linh quang bùng lên rực rỡ, khiến cả khu rừng như chìm trong một biển ánh sáng ngũ quang thập sắc.

Linh lực ba động cường đại cuốn tới, sắc mặt Liễu Hoàn Viễn trở nên vô cùng khó coi. Nhưng hắn vẫn nhanh chóng thôi động đủ loại thủ đoạn phòng ngự.

Khí cụ phòng ngự, phù lục, pháp thuật, tất cả đều được hắn thi triển ra, cố gắng chặn đứng phần lớn đòn tấn công.

Tuy nhiên, dù đã cố gắng ngăn cản, hắn cuối cùng vẫn chịu tổn thương không nhỏ. Chiếc pháp bào màu xanh trên người rách tả tơi, trông vô cùng thảm hại.

“Khụ khụ... Tiểu tử đáng chết! Hôm nay lão phu không lột da ngươi thì không xứng làm người!”

Giọng nói của Liễu Hoàn Viễn lạnh lẽo như băng.

Lúc này, Thi Nam Thiên cũng không thể hoàn toàn tránh né được những gợn sóng linh lực màu xanh biếc từ Bích Ngọc Pháp Ấn, khiến pháp lực của hắn bị cắt giảm một phần.

Dù vậy, so với Liễu Bạch Lâm, hắ vẫn ổn hơn nhiều. Hắ vẫn có thể duy trì ngự kiếm phi hành, chưa đến mức suy yếu hoàn toàn.

Chương 364

DTV EBOOK

Rất rõ ràng, Thi Nam Thiên đã nhìn ra nhược điểm của món pháp khí này.

Bích Ngọc Pháp Ấn, dù có uy năng cường đại, nhưng cần thời gian để kích phát hoàn toàn. Một khi đang kích hoạt mà bị công kích hoặc gián đoạn, hiệu quả cắt giảm pháp lực sẽ bị suy yếu đáng kể.

Ngoài ra, nếu có thể di chuyển với tốc độ cực nhanh, tránh né có chủ ý, vẫn có thể thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng.

“Chỉ biết mạnh miệng! Có bản lĩnh thì lại đây đi!”

Nói xong, Thi Nam Thiên một lần nữa thôi động phi kiếm, chém thẳng về phía Liễu Hoành Viễn. Rõ ràng hắn cũng đang gấp rút tốc chiến tốc thắng, bởi vì pháp lực trong cơ thể hắn cũng không còn nhiều.

Keng!

Một âm thanh vang vọng đột ngột vang lên—phi kiếm của hắn bị một Nhất Diện Huyền Thiết Phi Thuần ngăn chặn.

“Tiểu tử, đến đây đi!”

Liễu Hoành Viễn dữ tợn quát lớn, vừa nói vừa nhanh chóng lao về phía Thi Nam Thiên, chuẩn bị tung ra đòn chí mạng.

Ngay lúc này, giữa khu rừng núi rộng lớn, bỗng nhiên vang lên một tiếng thở dài:

“Ai... Hai vị đạo hữu của Liễu gia, còn muốn tiếp tục màn kịch này đến bao giờ? Chẳng lẽ thật sự muốn để lão phu đích thân ra tay giúp Liễu gia thanh lý môn hộ sao?”

Sau câu nói đó, lại có thêm vài giọng cười cợt mở vang lên:

“Ha ha ha ha, không cần đâu!”

“Chuyện của Liễu gia, hãy để Liễu gia tự mình giải quyết!”

“Bất quá, vẫn phải cảm tạ Thi gia công tử vì đã ra tay tương trợ. Phần ân tình này, Liễu gia chúng ta nhất định sẽ ghi nhớ!”

Cùng lúc đó, lại có thêm ba giọng nói xa lạ vang lên.

Liễu Hoàn Viễn nghe thấy những âm thanh này, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Ở một góc xa, Lý Thanh tròn mắt, âm thầm kinh hô:

“Không ngờ lại có cả đám già nhúng tay vào nữa!”

Trong rừng rậm xanh tốt, ba tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ lần lượt xuất hiện.

Hai trong số đó là tộc lão của Liễu gia, người còn lại là hộ đạo giả mà Thi gia âm thầm phái tới để bảo vệ Thi Nam Thiên.

Liễu Bạch Lâm trông thấy cảnh này, lập tức hai mắt đỏ hoe, bật thốt lên:

“Cha!”

Nhưng so với bộ dạng thê thảm của nàng, Thi Nam Thiên lại chỉ nhếch môi, thản nhiên nói:

“Tam thúc, sao người lại ở đây? Không phải ta đã nói lần này muốn tự mình đi lịch luyện hay sao?”

“Hừ! Tiểu tử thói nhà người lúc nào cũng hành động không suy nghĩ hậu quả, cha người làm sao có thể yên tâm để người một mình ra ngoài lịch luyện được?”

“Nếu lần này ta không kịp thời có mặt, chỉ e hôm nay người đã chết ở đây rồi, ngay cả thi thể cũng không ai hay biết!”

Thi Chấn lập tức nghiêm mặt răn dạy, vẻ mặt đầy thất vọng, cứ như thể đang tiếc nuối vì “sắt không rèn thành thép” vậy.

Thi Nam Thiên bị mắng, chỉ đành gãi đầu, cúi xuống, không dám cãi lại.

Trái lại, phía Liễu gia, không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Hai vị tộc lão của Liễu gia nhanh chóng bao vây lấy đối phương, ánh mắt của Liễu Tam Thông - phụ thân Liễu Bạch Lâm - càng ngập tràn lửa giận.

“Hoàn Viễn! Gia tộc không hề bạc đãi người, tại sao lại phản bội?”

Liễu Chiến trầm giọng chất vấn.

Liễu Hoành Viễn siết chặt nắm tay, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh, giọng đầy khinh thường:

“Không bạc đãi ta ư? Nếu thật sự không bạc đãi, vậy thì hai mươi hai năm trước, người đột phá Trúc Cơ đáng lẽ phải là ta!”

“Nhưng chỉ vì xuất thân của ta, viên Trúc Cơ Đan năm đó mới rơi vào tay Liễu Hải Đức.”

Thì ra, Liễu Hoành Viễn vốn không phải dòng chính của Liễu gia. Phụ thân hắn là một tu sĩ ngoại lai, sau đó ở rể vào gia tộc.

Dù trên người hắn cũng có một nửa huyết mạch Liễu gia, nhưng xét về tư cách phục dụng Trúc Cơ Đan, hắn dĩ nhiên không thể so sánh với Liễu Hải Đức - người thuộc dòng chính.

Hai tộc lão của Liễu gia chỉ im lặng, không hề phản bác, xem như mặc nhận sự thật này.

Năm đó, tổng cộng có ba người đủ tư cách phục dụng Trúc Cơ Đan, trong đó có Liễu Hải Đức và Liễu Hoành Viễn.

Thậm chí, nếu chỉ xét về tu vi, Liễu Hoành Viễn tiến vào Luyện Khí hậu kỳ còn sớm hơn, căn cơ cũng vững chắc hơn.

Nhưng người nắm quyền quyết định lại là gia chủ đời trước – cũng chính là đại bá của Liễu Hải Đức. Hắn ta tất nhiên lựa chọn thân thích gần gũi hơn.

Thấy hai tộc lão im lặng, Liễu Hoành Viễn càng cười lạnh, tiếp tục nói:

“Lúc đó, ta đã nhận nhịn! Nhưng sau này, khi chiến tranh với tu tiên giới Lương Quốc nổ ra, ta nhiều lần lập đại công, ngay cả đứa con duy nhất có linh căn của ta cũng bỏ mạng nơi chiến trường!”

“Lúc đó, Liễu Hải Đức - kẻ đã cướp đi cơ hội Trúc Cơ của ta - còn nhiều lần hứa hẹn rằng gia tộc nhất định sẽ gom góp cho ta viên Trúc Cơ Đan thứ hai.”

“Thế nhưng, rốt cuộc thì sao? Hai mươi năm trôi qua, ngay cả cái bóng của Trúc Cơ Đan ta cũng chưa từng thấy!”

Chương 365

DTV EBOOK

“Bây giờ, khi ta vất vả lắm mới thu thập được một viên Dung Nguyên Quả, gia tộc lại âm thầm giấu giếm, còn để chất nữ của ta - Bạch Lâm - mang nó đến Thiên Hà Phường Thị! Ta thật sự rất tò mò, các người rốt cuộc có ý đồ gì?”

Nói đến đây, nắm đấm của Liễu Hoàn Viên run lên vì tức giận.

Ba chữ Dung Nguyên Quả vừa thốt ra, ngay cả hai người Thi gia cũng khẽ giật mình.

Trong tu tiên giới ngày nay, phần lớn các đan sư đều dùng yêu hạch cấp hai để luyện chế Trúc Cơ Đan. Nhưng ban đầu, chủ được chính của Trúc Cơ Đan lại là Dung Nguyên Quả!

Thi Chấn thoáng kinh ngạc nhìn về phía đám người Liễu gia, hiển nhiên cũng không ngờ bọn họ vẫn còn giữ được loại linh dược quý giá tưởng như đã tuyệt tích này.

Tuy nhiên, chuyện tiếp theo là chuyện nội bộ của Liễu gia, hẳn cũng không tiện ở lại quá lâu.

“Nam Thiên, đi thôi.” Thi Chấn lên tiếng gọi, ra hiệu cho cháu mình rời đi.

Thi Nam Thiên vốn còn muốn nghe tiếp, hẳn rất có hứng thú với những bí ẩn trong gia tộc người khác.

Nhưng Tam thúc đã mở lời, hẳn đành ngoan ngoãn rời đi theo.

“Mấy vị đạo hữu, chuyện nhà của các người ta không tiện xen vào. Nếu có cơ hội, ta sẽ đến Liễu gia thăm hỏi, cáo từ!”

Nói xong, Thi Chấn ôm quyền hướng về phía đám người Liễu gia, sau đó kéo theo Thi Nam Thiên, nhanh chóng rời đi.

Dù rằng hẳn không mấy hứng thú với chuyện tài liệu luyện chế Trúc Cơ Đan, nhưng cũng khó mà đảm bảo hai tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ của Liễu gia không vì muốn giữ bí mật mà nảy sinh ý đồ xấu.

Nhìn bóng lưng Thi Chấn rời đi, Liễu Chiến cùng Liễu Tam Thông khẽ gật đầu, ánh mắt lộ vẻ cảm kích.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ lập tức quay lại nhìn chằm chằm vào Liễu Hoành Viễn, sát ý trong mắt càng lúc càng rõ ràng.

“Hoành Viễn, ngươi phải hiểu rằng, mỗi quyết định của gia tộc đều vì lợi ích chung!”

Liễu Hoành Viễn nghe vậy liền bật cười ha hả, giọng điệu tràn đầy khinh miệt:

“Ha ha ha ha! Vì gia tộc sao? Lợi ích của gia tộc thì liên quan gì đến ta?”

“Đừng tưởng ta không biết! Chắt nữ của ta, Hàn Nguyệt, khi đôi lấy Trúc Cơ Đan ở Thiên Hà Phường Thị đã gặp không ít trở ngại! Đến lúc viên Trúc Cơ Đan được luyện chế từ Dung Nguyên Quả hoàn thành, e rằng nó cũng không đến lượt ta dùng đâu nhỉ?”

“Buồn cười! Thật sự quá buồn cười!”

“Hơn hai mươi năm qua, ta vì gia tộc bán mạng, lập không biết bao nhiêu chiến công hiển hách! Vậy mà bây giờ, đôi lại chỉ là sự thất vọng cùng nỗi nhục nhã này!”

Lời vừa dứt, đôi mắt Liễu Hoành Viễn đỏ rực, tràn đầy lửa giận và sát ý.

Hắn đột nhiên giơ tay, toàn lực kích phát Bích Ngọc Pháp Ấn – một món thượng phẩm pháp khí!

Ầm!

Những gợn sóng màu xanh biếc, có khả năng hao tổn pháp lực của tu sĩ, lập tức khuếch tán ra xung quanh. So với đòn đánh lúc trước nhắm vào Thi Nam Thiên và Liễu Bạch Lâm, uy lực lần này còn mạnh mẽ hơn gấp bội!

Liễu Chiến cùng Liễu Tam Thông thấy vậy, sắc mặt hơi biến đổi, nhưng không hề hoảng loạn.

Rõ ràng, bọn họ đã sớm có sự chuẩn bị đối phó với kẻ phản bội này.

Chỉ trong nháy mắt, cả hai đồng loạt kích hoạt pháp khí hộ thân.

Nhưng ngoài dự đoán của bọn họ, Liễu Hoàn Viễn – người vừa hùng hổ như muốn đồng quy vu tận – lại bất ngờ thu lại pháp khí!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, thân ảnh hắn đột nhiên biến mất khỏi chỗ cũ!

“Mộc Ảnh Độn?!”

Liễu Chiến thấy vậy, sắc mặt trầm xuống. Hóa ra tất cả chỉ là đòn nghi binh nhằm che giấu hành động đào thoát!

“Hừ! Ngươi tưởng chỉ có mình ngươi biết dùng Mộc Ảnh Độn sao?”

“Lâm Nhi, mau giao túi trữ vật cho Chiến bá, sau đó lập tức khôi phục linh lực rồi trở về gia tộc.”

Ánh mắt Liễu Tam Thông lạnh lẽo, hắn tuyệt đối không để kẻ suýt nữa giết chết con gái mình có cơ hội trốn thoát!

Dứt lời, thân ảnh hắn cũng lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Giữa rừng cây, từng gốc đại thụ khẽ lay động, phát ra những dao động kỳ dị.

Nếu có người quan sát kỹ, sẽ nhận ra những cái bóng kia mơ hồ mang dáng hình con người, lại vừa giống như cây cối.

Mộc Ảnh Độn – một tuyệt học của Liễu gia!

Trong địa hình như thế này, nó chẳng khác nào giúp tu sĩ như cá gặp nước!

Liễu Chiến, vì tuổi tác đã cao, không học thuật độn pháp này. Nhưng sau khi nhận lấy túi trữ vật từ Liễu Bạch Lâm, ông cũng lập tức đuổi theo.

Gia tộc xuất hiện phản đồ – chuyện như thế này nhất định phải diệt trừ tận gốc!

Nếu để một kẻ phản bội có thể nhờn nhơ ngoài kia, mặt mũi Liễu gia e rằng không còn chỗ để dung thân trong giới tu tiên!

Liễu Bạch Lâm chứng kiến mọi chuyện, tinh thần căng thẳng suốt thời gian qua cuối cùng cũng thả lỏng.

Ở một bên, Lý Thanh - kẻ vốn hứng thú với chuyện thiên hạ - lúc này cũng chẳng còn tâm tư đứng xem náo nhiệt nữa.

Chương 366

DTV EBOOK

Hắn cẩn thận giữ khoảng cách với chiến trường của Liễu gia, sau đó lập tức triệu hồi linh thú từ trong túi trữ vật.

Ngay sau đó, hắn cười hồ, hướng thẳng về phía Thiên Hà Phường Thị, bỏ chạy một mạch không dám quay đầu!

Sau mấy ngày rong ruổi trên đường, một người một hồ cuối cùng cũng thoát khỏi khu rừng rộng lớn.

Trước mắt hắn, một tòa Tiên Thành lơ lửng giữa không trung hiện ra!

Lý Thanh đứng trên vách đá cheo leo, ánh mắt kinh ngạc nhìn khu kiến trúc ẩn hiện giữa tầng mây.

“Cái này mà gọi là phường thị ư? Hoàn toàn là một tòa Tiên Thành!”

Trên không, từng tầng mây mù lượn lờ, linh khí từ địa mạch bên dưới bị một đại trận Tự Linh tản ra ánh sáng mờ ảo kéo lên, hội tụ thành dòng như thác nước chảy ngược, vô cùng tráng lệ.

So với tưởng tượng của hắn, Thiên Hà Phường Thị còn hùng vĩ và nguy nga hơn gấp bội!

“Nơi này chính là trung tâm của tu tiên giới Phong Quốc sao?” Lý Thanh nhìn tòa cung điện huy hoàng đứng sừng sững giữa biển mây, trong lòng tràn đầy khát vọng.

Nói không ngoa, ở một nơi như thế này, ngay cả tu sĩ Kết Đan kỳ cũng không phải là hiếm gặp.

Lý Thanh cảm khái vô hạn, bèn lấy ra pháp khí tự mình luyện chế—Vô Song Chùy.

Sau khi thu hồi con hồ vào túi ngự thú, hắn đứng lên Vô Song Chùy, rót pháp lực vào, điều khiển đại chùy lẳng không bay lên.

Hầu hết các pháp khí cấp thấp đều có thể dùng để phi hành, chỉ cần khắc họa một số linh văn nhẹ nhàng là đủ.

Dù phần lớn người đều ngự kiếm phi hành, nhưng việc hất ngự chùy bay trên trời cũng không quá kỳ lạ. Trong một Tiên Thành phồn hoa như thế này, tu sĩ nào cũng có, không ai để ý chuyện đó.

Với tu vi Luyện Khí trung kỳ, pháp lực của hắn cũng khá dồi dào, nhưng duy trì phi hành lâu dài thì không thực tế. Tuy nhiên, bay quãng ngắn như thế này vẫn khá thoải mái.

Vượt qua vách đá cheo leo, cảm nhận cơn gió mạnh quét qua người, ống tay áo bị thổi bay phát phới, mái tóc hắn tung bay theo gió.

“Ha ha ha ha!”

Lòng hắn tràn đầy kích động, không kiềm chế được mà bật cười sảng khoái.

Mở rộng hai tay, hắn như muốn ôm lấy tòa Tiên Cung sừng sững giữa tầng mây kia.

“Đây mới là tu tiên chân chính!”

Bỗng nhiên—

“Lệ!”

Một con hạc tiên khí tức mờ ảo từ phía xa bay tới, trên lưng có một vị lão giả tóc trắng, tiên phong đạo cốt.

Chưa dừng lại ở đó, Lý Thanh còn thấy trên Thiên Hà Phường Thị có người cười mây bay ra, rồi biến mất giữa tầng trời.

—Tu sĩ Trúc Cơ kỳ!

Trong lòng hắn không khỏi chần chừ, vội vàng cúi đầu tỏ vẻ cung kính, không dám nhìn thẳng.

Không sai, hai người vừa rồi, khí tức trên thân vô cùng cường đại, mạnh hơn xa so với những tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ mà hắn từng gặp.

Loại uy áp từ đại cảnh giới này quá rõ ràng!

Quả nhiên không hổ danh Thiên Hà Phường Thị, chỉ vừa đặt chân đến đã mở mang tầm mắt.

Hắn nhập đạo tu hành lâu như vậy, đây là lần đầu tiên tận mắt thấy phong thái của tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Những nơi họ đi qua, ai nấy đều dùng ánh mắt kính sợ nhìn theo.

“Đây mới là cao nhân đắc đạo!” Lý Thanh cảm khái, sau đó yên lặng đi theo dòng người tiến về lối vào Thiên Hà Phường Thị.

Đột nhiên, từ sau lưng hắn vang lên tiếng xé gió, kèm theo giọng nói của một thiếu niên có chút không cam lòng:

“Ai da! Đến tận Thiên Hà Phường Thị rồi, Tam thúc đừng theo ta nữa! Để ta tự mình lịch luyện đi mà!”

Lý Thanh nghe vậy, quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Thi Nam Thiên cùng Tam thúc của hắn đang cười linh chu bay tới.

—Linh chu, pháp khí chuyên dụng cho tu sĩ phi hành!

Loại pháp khí này được khắc đại lượng linh văn giúp giảm trọng lượng và tăng tốc độ. Chỉ cần rót linh lực hoặc đặt linh thạch vào là có thể kích hoạt.

Nhờ có thứ này, ngay cả tu sĩ Luyện Khí kỳ cũng có thể thực hiện hành trình dài trên không.

Lý Thanh không khỏi hâm mộ, bởi vì phần luyện khí truyền thừa hắn nhận được lại không có phương pháp chế tạo linh chu.

Không phải là truyền thừa không hoàn chỉnh, mà vì nội dung chủ yếu chỉ tập trung vào căn bản, hầu hết linh văn ghi chép đều thuộc loại Ngũ Hành cơ sở.

Trong tương lai, hắn nhất định phải tìm cách thu thập thêm các loại truyền thừa luyện khí khác, đặc biệt là những linh văn chưa biết—đó chính là yếu tố cốt lõi trong việc luyện khí.

Xuyên qua tầng mây lượn lờ, cuối cùng hắn cũng đặt chân đến lối vào Thiên Hà Phường Thị.

Nơi này là một đảo nhỏ lơ lửng trên trời, phía trước được bố trí một tầng cấm chế, phía sau có mấy đệ tử Thiên Hà Tông trấn giữ.

Chẳng bao lâu sau, Thi Nam Thiên và Tam thúc hấn cũng hạ xuống.

“A, Lý đạo hữu!”

Thi Nam Thiên trông thấy Lý Thanh, ánh mắt sáng lên.

Lý Thanh có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn nở nụ cười, quay người ôm quyền chào:

“Đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ! Thi đạo hữu, vị này là...?”

Chương 367

DTV EBOOK

“Đây là Tam thúc của ta. Trên đường ta tình cờ gặp nên bị trì hoãn một chút.”

Dù đã đoán được, nhưng Lý Thanh vẫn giả vờ giật mình, chấp tay hướng Thi Chấn nói:

“Bái kiến Thi tiên bối.”

Trong tu tiên giới, bối phận là thứ vô cùng mơ hồ, từ trước đến nay đều phải dựa vào thực lực để nói chuyện.

Thi Chấn là một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, nên việc Lý Thanh gọi hắn là “tiền bối” hoàn toàn không có gì sai.

Nếu về sau Thi Nam Thiên cũng đạt đến Luyện Khí hậu kỳ, Lý Thanh cũng sẽ phải đổi cách xưng hô từ “đạo hữu” thành “tiền bối” mới hợp lẽ.

Tuy nhiên, Thi Nam Thiên vốn chân thành, hiển nhiên không suy nghĩ nhiều đến vậy. Hắn mở miệng nói:

“Tam thúc, đây là đạo hữu mà ta kết giao trên đường. Giờ có thể yên tâm để ta tự mình lịch luyện ở Thiên Hà Phường Thị rồi chứ?”

Thi Chấn chỉ thản nhiên liếc nhìn Lý Thanh một cái, sau đó gật đầu lạnh nhạt:

“Ừm.”

Trong mắt hắn, một tán tu chỉ mới Luyện Khí tầng bốn chẳng có gì đáng quan tâm. Nếu không phải vì Thi Nam Thiên, thì trước cửa Thiên Hà Phường Thị này, hắn thậm chí còn chẳng buồn liếc nhìn thêm một lần.

Lý Thanh cũng không muốn trì hoãn lâu, càng không có ý tự chuốc nhục nhã. Hắn liền hướng Thi Nam Thiên ôm quyền nói:

“Thi đạo hữu, ta không làm phiền ngươi nữa. Ta đi trước đây.”

Nói xong, hắn xoay người rảo bước tiến về phía cấm chế lối vào Thiên Hà Phường Thị.

Thi Nam Thiên nhìn theo bóng lưng hắn, há miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ thở dài, chẳng nói thêm lời nào.

Ngược lại, Thi Chấn sau khi thấy Lý Thanh đi xa, giọng điệu lạnh lùng cất lên:

“Tu vi thấp, căn cốt tầm thường, kết giao với loại tán tu như vậy chỉ thêm phiền phức. Sau này nên hạn chế lui tới.”

Nghe vậy, Thi Nam Thiên lập tức tỏ vẻ không vui, phản bác:

“Tam thúc, tiên tổ Thi gia chúng ta chẳng phải cũng xuất thân từ tán tu hay sao? Sao thúc lại nói như vậy?”

“Ai, ta cũng chỉ vì muốn tốt cho ngươi thôi.”

“Ngươi nghĩ xem, nếu sau này ngươi tiến vào Luyện Khí hậu kỳ, trở thành đệ tử Thiên Hà Tông, mà đám tán tu này gặp khó khăn, muốn nhờ ngươi giúp đỡ, vậy ngươi giúp hay không?”

“Một hai người thì còn được, nhưng nếu có quá nhiều người tìm đến, ngươi liệu có lo liệu xuể?”

Nghe những lời này, Thi Nam Thiên rơi vào trầm mặc, không biết nên đáp lại thế nào.

Trong khi đó, ở phía trước, Lý Thanh dù không ngoái đầu lại nhưng với thính lực nhạy bén, hắn vẫn nghe rõ mồn một những gì Thi Chấn nói.

Hắn khẽ cười khỏ, nhưng cũng không để trong lòng.

Rất rõ ràng, những lời đó không chỉ dành cho Thi Nam Thiên, mà còn là một lời cảnh tỉnh gián tiếp gửi đến hắn.

Hàm ý ẩn trong đó, hắn hiểu quá rõ.

Nhưng Lý Thanh vốn không quan tâm, kết giao với tu sĩ của đại tộc chưa bao giờ là mục tiêu của hắn. Hắn cũng chưa từng có ý định từ bối cảnh của những kẻ này mà kiếm lợi lộc gì.

Tạm gác lại những suy nghĩ này, hắn tiến về lối vào Thiên Hà Phường Thị.

Nơi đây linh khí nồng đậm hơn hẳn, thậm chí không thua kém so với sân trong của Liễu gia.

Thiên Hà Phường Thị tọa lạc trên một quần đảo lơ lửng giữa trời, phía trên là đủ loại kiến trúc nguy nga.

Bên dưới những đảo này, là một vùng linh mạch dồi dào linh khí.

Ở khoảng không kết nối giữa đảo huyền không và linh mạch bên dưới, có một đại trận Tụ Linh được bố trí, hút lấy linh khí từ linh mạch và hội tụ vào tầng mây mù phía trên.

Tất nhiên, muốn hấp thụ linh khí dồi dào thế này, người vào phường thị đều phải nộp linh thạch.

Lần đầu tiên tiến vào, phí vào cửa là một khối linh thạch. Nếu muốn lưu lại lâu hơn, có hai lựa chọn:

Một là thuê động phủ hoặc sân nhỏ để ở lâu dài.

Hai là tạm trú trong các sản nghiệp tương tự khách điểm.

Một đệ tử Thiên Hà Tông có vẻ mặt kiêu căng nhận linh thạch của Lý Thanh, sau đó hờ hững ném cho hắn một lệnh bài bằng gỗ:

“Cầm cẩn thận. Lệnh bài này cho phép ngươi ở đây một ngày. Nếu hết thời gian mà không tiếp tục đăng ký, ngươi sẽ bị đại trận đuổi ra ngoài. Tự lo lấy thân.”

Lý Thanh nhận lấy lệnh bài, vội chấp tay nói:

“Đa tạ.”

Sau đó, một tu sĩ khác đứng gần đó giải thích cho hắn một số quy củ của phường thị.

Quy tắc chủ yếu rất đơn giản—chỉ cần không tự tìm đường chết, thì sẽ không phạm phải luật lệ nơi đây.

Ví dụ như:

Nghiêm cấm đánh nhau trong phường thị.

Cấm xông vào động phủ của người khác.

Cấm ép mua ép bán.

Ngoài ra, trong phường thị còn có đệ tử Thiên Hà Tông tuần tra. Nếu bị bắt quả tang vi phạm quy định, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Lý Thanh ghi nhớ kỹ những điều này, sau đó cầm lệnh bài tiếp tục tiến về phía trước.

Chẳng bao lâu, hắn đã đến một trận pháp truyền tống nhỏ dẫn vào đảo chính.

“Ong!”

Linh quang lóe lên, Lý Thanh chỉ cảm thấy trời đất xung quanh như xoay chuyển.

Chương 368

DTV EBOOK

Khi mở mắt ra lần nữa, cảnh tượng trước mặt đã hoàn toàn thay đổi.

Tầng mây mù lượn lờ khi nãy đã tan biến, thay vào đó, hắc đang đứng giữa biển mây.

Trước mắt, từng tòa kiến trúc nguy nga hiện lên, bên cạnh đó là vô số quầy hàng bày biện la liệt trên quảng trường.

Cảnh tượng vô cùng náo nhiệt!

Người qua lại đông đúc, tất cả đều là tu sĩ!

Hắc đảo mắt nhìn quanh, lập tức thấy những tấm biển ghi tên các cửa hàng:

“Trà Ngộ Đạo Lâu”, “Đan Đinh Các”, “Bách Luyện Lâu”...

Từng quần thể kiến trúc này bao trùm hầu hết các lĩnh vực trong tu tiên giới—đan dược, khí cụ, trận pháp, phù lục, tất cả đều có đủ!

“Đây mới thực sự là thánh địa của tu tiên giả a!”

Thiên Hà Phường Thị đại thể có thể chia thành ba khu vực chính.

Thứ nhất là khu quầy hàng, nơi này chủ yếu do tán tu buôn bán, có chút tương tự hội giao dịch mà Liễu Gia tổ chức nửa năm một lần. Tuy nhiên, khu vực này dù xét về quy mô hay phẩm chất hàng hóa đều vượt xa hội giao dịch tự phát của tán tu Liễu Gia.

Ở đây, ai cũng có thể bày quầy hàng mà không cần điều kiện quá cao. Chỉ cần mỗi ngày giao nộp năm khối linh thạch, liền có thể chiếm một vị trí để kinh doanh.

Khu vực thứ hai là khu kiến trúc, tập hợp các loại cửa hàng, quán trà, tửu lâu, khách sạn... Nơi này không chỉ có các tiệm

buôn bán đan dược, pháp khí, trận phù, mà còn đủ loại hình dịch vụ phục vụ tu sĩ.

Tuy nhiên, muốn sở hữu một cửa hàng ở đây là chuyện xa vời đối với tán tu bình thường. Giá thuê mặt bằng cực kỳ đắt đỏ, thường do các tu tiên gia tộc nắm giữ. Chỉ ít cũng phải là tu sĩ Trúc Cơ kỳ mới có đủ tài lực và thực lực để sở hữu một cửa hàng tại đây.

Thậm chí, một số cửa hàng nằm trong khu vực trung tâm còn có thể do Kết Đan Chân Nhân đứng sau chống lưng.

Khu vực thứ ba chính là khu động phủ nằm ở trung tâm phường thị.

Thiên Hà Tông đã biến nơi có linh khí dày đặc nhất trong thành thành một khu động phủ, sử dụng đại trận Tụ Linh để dẫn dắt linh mạch, khiến mức độ linh khí ở đây thậm chí vượt qua cả linh mạch cấp hai.

Dù vậy, động phủ nơi này chỉ cho phép thuê dài hạn, mỗi lần ký kết khế ước đều phải thuê ít nhất một năm. Giá thuê tất nhiên cũng vô cùng đắt đỏ.

Tóm lại, muốn sống tại Thiên Hà Phường Thị, linh thạch là điều kiện tiên quyết.

“Thật khiến người ta mở rộng tầm mắt! Chỉ trên một đoạn đường mà đã thấy đến ba, bốn cửa hàng chuyên bán đan dược.”

Lý Thanh vừa bước vào Thiên Hà Phường Thị, đi dạo một vòng đã không nhận được mà cảm thán.

Hắn nhanh chóng suy tính trong đầu những vật phẩm cần mua, sắp xếp theo mức độ ưu tiên.

Đầu tiên chính là đan dược có thể tăng cao tu vi, tinh tiến pháp lực. Với tư chất kém cỏi như hắn, đan dược hỗ trợ tu luyện là vô cùng quan trọng.

Thứ hai là linh mộc trăm năm. Đương nhiên, nếu có thể tìm được hạt giống linh mộc thì càng tốt. Bởi vì trong tu tiên giới, bất cứ thứ gì có liên quan đến linh vật trăm năm đều có giá trị không hề thấp.

Dù trên người mang theo hơn hai ngàn khối linh thạch, nhưng nếu đặt vào Thiên Hà Phường Thị, số tiền này e rằng chẳng đủ mua nổi một món hàng cao cấp.

Ngoài ra, hắn còn muốn tìm kiếm vật phẩm liên quan đến luyện khí.

Luyện khí thuật chính là gốc rễ lập thân của hắn. Hiện tại, hắn chỉ mới có thể luyện chế pháp khí hạ phẩm. Nếu có thể nâng cao kỹ thuật luyện khí, sau này hắn chưa chắc phải phụ thuộc vào Liễu Gia mà có thể tự lập tại Thiên Hà Phường Thị.

“Hô... Ngàn dặm hành trình bắt đầu từ bước chân đầu tiên, từng bước mà tiến!”

Lý Thanh siết chặt nắm tay, ánh mắt kiên định, rồi đi thẳng đến một tòa kiến trúc vô cùng khí phái trước mặt.

Đan Đỉnh Các!

Ba chữ thiếp vàng lấp lánh trên biển hiệu khiến hắn lập tức nhớ đến lai lịch của cửa hàng này.

“Nghe nói đây là một trong những cửa hàng đan dược lớn nhất của Thiên Hà Tông trong phường thị, chủng loại phong phú, chất lượng đảm bảo hơn hẳn những cửa hàng do tu tiên gia tộc điều hành.”

“Bất quá, giá đan dược ở đây cũng cao hơn so với các cửa hàng khác.”

Nhưng ít ra, khi mua sắm ở đây hắn không cần dè dặt như lúc còn ở Liễu Gia.

Hắn hoàn toàn có thể bước vào từng cửa hàng đan dược, kiểm tra giá cả, mỗi nơi tiêu tốn một hai trăm khối linh thạch mà không sợ bị ai chú ý.

Dù chỉ là một tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, nhưng việc tiêu xài vài trăm linh thạch trong phường thị này cũng không quá mức nổi bật.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh cất bước đi vào Đan Đỉnh Các.

Vừa bước qua bậc cửa bằng gỗ, một trận pháp cấm chế xung quanh liền phát sáng nhẹ nhàng.

“A?”

Lý Thanh thoát sững sờ, ánh mắt tò mò nhìn về phía cấm chế kỳ lạ này...

Chương 369

DTV EBOOK

“Đạo huynh không cần lo lắng, tầng cấm chế này chỉ có tác dụng ngăn cách âm thanh huyền não từ bên ngoài, đồng thời cũng giữ cho hương thơm của đan dược không bị tiết ra ngoài, chứ không phải loại cấm chế dò xét gì đâu!”

Một giọng nói trong trẻo vang lên, nghe vô cùng thanh thoát, dễ khiến lòng người rung động.

Rất nhanh, một nữ tu sĩ bước tới. Khuôn mặt nàng hơi ửng đỏ, dáng vẻ tươi tắn đáng yêu.

Đôi mắt nàng trong veo, dáng người không cao, nhưng lại toát lên vẻ ngoan hiền và nhu mì.

“A! Thì ra là vậy, đa tạ đạo hữu đã giải thích!” Lý Thanh cảm kích nhìn nàng một cái, nhưng trong lòng không khỏi thâm kinh hãi.

Luyện Khí hậu kỳ!

Không hổ là Thiên Hà Tông! Dù là ai trong phường thị này cũng có tu vi cao hơn hẳn!

Sau khi Lý Thanh hoàn toàn bước vào trong Đan Đỉnh Các, hắn lập tức phát hiện lời thiếu nữ nói quả thật không sai.

Vừa nãy bên ngoài còn ồn ào náo nhiệt, nhưng vào trong này, không gian lập tức trở nên yên tĩnh lạ thường.

Ngoài ra, bên trong còn tràn ngập một mùi hương đan dược nồng đậm, chỉ cần hít vào cũng cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Bài trí xung quanh mang phong cách cổ điển, tao nhã, không có gì quá xa hoa nhưng lại vô cùng tinh tế.

Dọc theo các kệ tủ sát tường, những bình sứ bằng bạch ngọc rực rỡ muôn màu được trưng bày ngay ngắn, bên trong chứa đủ loại đan dược.

Thiếu nữ mỉm cười, giọng nói dịu dàng:

“Đạo hữu định mua loại đan dược nào?”

Nụ cười thanh thuần ấy khiến người ta có cảm giác như gió xuân ấm áp.

Lý Thanh không nghĩ nhiều, lập tức mở miệng:

“Ta muốn mua một ít đan dược có thể tăng cao tu vi, tinh tiến pháp lực. Không biết cửa hàng có loại nào?”

Thiếu nữ khẽ gật đầu, nhanh chóng dẫn Lý Thanh đến một kệ trưng bày đan dược.

“Đan dược giúp tăng tu vi Luyện Khí kỳ, ở Đan Đình Các chúng ta có tổng cộng ba loại.”

“Nếu đạo hữu đang ở Luyện Khí trung kỳ, ta đề nghị người chọn Bồi Nguyên Đan và Quảng Lăng Đan.”

Nàng vừa nói vừa lấy một bình sứ ra giới thiệu:

“Bồi Nguyên Đan chắc hẳn không cần ta nói nhiều, loại đan dược này có hiệu quả rõ rệt với cả tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ.”

Cầm lên một bình khác, nàng tiếp tục giải thích:

“Còn loại Quảng Lăng Đan này là một loại đan dược đặc biệt, do một vị Thái Thượng Trưởng Lão của Thiên Hà Tông – Rộng Lăng Chân Nhân – tình cờ nghiên cứu ra trong lúc nhàn hạ.

Điểm nổi bật của nó là rất ít đan độc, có hiệu quả rõ rệt đối với tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ và trung kỳ, nhưng khi đến Luyện Khí hậu kỳ thì tác dụng sẽ giảm đi khá nhiều.”

Nghe xong lời giới thiệu, Lý Thanh không khỏi thầm cảm thán.

Những loại đan dược mà hắn gần như chưa từng thấy trong hội giao dịch tán tu của Liễu Gia, vậy mà ở đây lại có sẵn đến ba loại!

Hắn lập tức hỏi:

“Xin hỏi giá cả thế nào?”

Thiếu nữ khẽ cười, ngọt ngào nói:

“Bồi Nguyên Đan, một viên giá 55 khối linh thạch.”

“Còn Quảng Lăng Đan, một viên chỉ 35 khối linh thạch.”

Không hề rẻ!

Nhưng may mắn là vẫn nằm trong khả năng chi trả!

Lý Thanh mím môi, lộ ra vẻ mặt do dự, cuối cùng cắn răng nói:

“Được rồi, ta muốn năm viên Quảng Lăng Đan, hai viên Bồi Nguyên Đan.”

Lời vừa dứt, nụ cười của thiếu nữ càng thêm rạng rỡ. Nàng nhanh chóng sắp xếp đan dược vào hộp gỗ, rồi đưa đến trước mặt hắn.

“Tổng cộng là 285 khối linh thạch.”

Nụ cười của thiếu nữ dù ngọt ngào đến đâu cũng không thể xoa dịu nỗi đau ví tiền trong lòng Lý Thanh.

Hai trăm tám mươi lăm khối linh thạch!

Số tiền này gần bằng thu nhập cả năm của một công nhân đào linh khoáng bình thường!

Sau khi thanh toán xong, Lý Thanh cầm lấy đan dược, rời khỏi cửa hàng của Thiên Hà Tông.

Vừa bước ra khỏi Đan Đình Các, tiếng ồn ào náo nhiệt của phường thị lại lập tức tràn vào tai hắn.

Hắn khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng không khỏi cảm thán.

“Phải tranh thủ thời gian! Lần này ta xin nghỉ một tháng, trừ thời gian đi đường, nhiều lắm cũng chỉ có thể ở Thiên Hà Phường Thị khoảng bảy ngày.”

Nhóm đan dược đầu tiên đã đến tay, Lý Thanh không hề dừng lại, mà tiếp tục dạo quanh khu kiến trúc của phường thị.

Đi qua một tòa kiến trúc trông giống như gác đầu trường, hắn lập tức cảm nhận được từng đợt ba động linh lực mạnh mẽ cùng tiếng reo hò vang dội từ bên trong vọng ra...

“Vị đạo hữu, tại hạ lần đầu đến Thiên Hà Phường Thị, không biết nơi này là đâu?”

Lý Thanh kéo một tu sĩ vừa từ trong bước ra, tò mò hỏi.

“Hắc, đây là Đấu Thú Trường do Thiên Hà Tông mở ra. Một số tu sĩ nuôi dưỡng yêu thú có thể mang đến đây tham gia đấu thú. Mỗi khi thắng một trận, đều có thể kiếm được không ít linh thạch đây.”

“Nếu không có yêu thú, vẫn có thể tham gia đặt cược. Nếu cược thắng, cũng có thể kiếm lời kha khá!”

“Hahaha, không nói nữa! Vừa rồi ta mới thắng một khoản nhỏ, giờ phải đi dạo một chuyến Linh Phượng Lâu thư giãn thôi.”

Chương 370

DTV EBOOK

Tu sĩ kia hiển nhiên tâm trạng rất tốt, vừa nói xong liền bước đi nhẹ nhàng, hướng về một tòa kiến trúc huyền phù giữa không trung.

Đấu Thú Trường?

Lý Thanh ngạc nhiên. Hóa ra phường thị này còn có loại nơi này!

Tu sĩ ở Thiên Hà Phường Thị quả nhiên biết cách hưởng thụ, đủ loại trò tiêu khiển phong phú hơn hẳn những nơi khác.

Nhìn một lúc, hắn không khỏi liên tưởng đến Thùng Cơm. Nhưng rất nhanh, ý nghĩ này liền bị hắn đè xuống.

Thùng Cơm huyết mạch tạp nham, dù thuộc hồ tộc yêu thú, nhưng thực lực thật sự chưa chắc đã mạnh hơn những yêu thú khác.

Hai người nương tựa lẫn nhau bao năm qua, hắn cũng không muốn để nó mạo hiểm chỉ để kiếm chút linh thạch này.

Lý Thanh lắc đầu, tùy tiện hỏi thăm về điều kiện tham gia.

Hóa ra, Đấu Thú Trường không phải lúc nào cũng mở. Yêu thú trong tu tiên giới hiện tại rất hiếm thấy, chỉ khi số lượng yêu thú báo danh đạt đủ thì trận đấu mới có thể diễn ra.

Yêu thú đối chiến cũng khá công bằng, đều sẽ phân theo cấp bậc ngang nhau, rất hiếm khi có chuyện một yêu thú Nhất Giai sơ kỳ đấu với Nhất Giai trung kỳ.

Cũng vì vậy, mỗi khi Đấu Thú Trường mở cửa, đều thu hút vô số tu sĩ đến tham dự.

Lý Thanh thầm cảm thán:

“Xem ra tu tiên giả không chỉ có tu luyện khô khan, mà trong sinh hoạt cũng cần những yếu tố khác để giải trí.”

Dù vậy, hắn không có ý định vào xem.

Bởi vì vé vào cửa cũng không hề rẻ – mười khối linh thạch một vé!

Chỉ số linh thạch đó thôi đã đủ để hắn thuê quầy hàng trong khu giao dịch suốt hai ngày!

Huống hồ, trận đấu hôm nay đã gần kết thúc, mua vé vào xem lúc này thật sự không đáng.

“Chờ sau này thoát ly khỏi Liễu Gia rồi quay lại xem vài trận cũng chưa muộn. Hiện tại, thời gian và linh thạch đều không dư dả!”

Nhận thức rõ hiện trạng của bản thân, Lý Thanh lập tức lắc đầu, tiếp tục đi đến các cửa hàng đan dược của những gia tộc khác, dự định mua thêm một ít đan dược tu luyện.

Hắn hiểu rất rõ tư chất của bản thân – tứ linh căn vốn đã kém cỏi. Trong tu tiên giới, tứ linh căn còn được gọi là tạp linh căn, chỉ khá hơn ngũ linh căn – vốn bị coi là ngụy linh căn – một chút mà thôi.

Ban đầu, Lý Thanh còn tưởng rằng có bốn loại linh căn là tư chất không tệ. Nhưng sau khi biết được sự thật, hắn bị đả kích không nói nên lời.

Hắn Ngũ Hành thiếu Thủy, nhưng lại tu luyện công pháp Hỏa hệ.

Đối với một tán tu bình thường, nếu không có tài nguyên, thì Luyện Khí hậu kỳ gần như đã là cực hạn.

Dựa theo dự tính của hắn, nếu không có đan dược hỗ trợ, thì ít nhất phải mất hơn hai mươi năm hắn mới có thể chạm đến Luyện Khí tầng sáu, sau đó lại phải kẹt rất lâu ở bình cảnh, dựa vào thời gian để tích lũy.

Nếu vận khí tốt, có lẽ đến 60-70 tuổi, hắn mới có thể đạt Luyện Khí tầng bảy. Nhưng đến giai đoạn này, đột phá sẽ càng thêm khó khăn.

Điều đáng nói là, tu sĩ Luyện Khí kỳ không có tuổi thọ quá dài.

Ngay cả Luyện Khí hậu kỳ, nếu có thể sống đến 120 tuổi cũng đã được xem là hiếm thấy.

Chỉ có những người cả đời không giao đấu, tập trung tu luyện mới có thể duy trì tuổi thọ như vậy.

Ngược lại, nếu từng bị thương nặng, nguyên khí tổn hại, tuổi thọ sẽ suy giảm đáng kể.

Dù sao, trong tu tiên giới này, tranh đấu gần như là điều không thể tránh khỏi.

Có thể là vì cơ duyên.

Cũng có thể là vì thù hận.

Lý Thanh siết chặt nắm tay, trầm giọng nói:

“An ôn phát triển, giữ mình khiêm tốn.

Sau khi dạo một vòng quanh khu kiến trúc trên không của phường thị, Lý Thanh mới chân chính hiểu được thế nào là tiêu tiền như nước.

Trên đường đi, hắn ghé vào ba cửa hàng bán đan dược. Số linh thạch ban đầu trong tay có hai ngàn khối, vậy mà chỉ sau một vòng tham quan, đã vơi đi chỉ còn một ngàn bốn trăm khối.

Tiền xài mạnh tay như vậy, khiến nội tâm hắn như đang nhỏ máu.

Đây chính là số linh thạch mà hắn vất vả khổ cực hơn một năm đào quặng mới tích góp được a!

“Cũng may đồng đan dược này nếu dùng tiết kiệm một chút thì cũng đủ xài trong nhiều năm.”

“Linh thạch cũng không phải thật sự mất đi, chỉ là chuyển đổi thành một hình thức khác để ở bên cạnh ta mà thôi.”

Lý Thanh tự an ủi bản thân như thế, đồng thời nhắc nhở chính mình: nếu quá keo kiệt giữ của, cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì. Linh thạch chỉ là vật ngoài thân, thực lực của chính mình mới là quan trọng nhất.

Hôm nay đi dạo cả ngày, so sánh giá cả ba nhà, hắn phát hiện cửa hàng đan dược của Sử gia Dược Vương Lĩnh có giá thấp nhất.

Trong khi đó, Đan Đình Các của Thiên Hà Tông lại là nơi có giá cao nhất. Một viên Bồi Nguyên Đan ở đây có giá tận năm

mười lăm khối linh thạch, trong khi tại Dược Vương Lĩnh chỉ cần bốn mươi lăm khối.

Chương 371

DTV EBOOK

Mỗi viên đan dược rẻ hơn hẳn mười khối linh thạch. Nếu tính lâu dài, con số chênh lệch này cũng không hề nhỏ.

Dĩ nhiên, Đan Đỉnh Các có danh tiếng tốt, được đại tông môn bảo đảm, nên giá cả đắt đỏ cũng là điều dễ hiểu.

Dù vậy, sinh ý của Đan Đỉnh Các vẫn không hề tệ.

Hơn nữa, đối với Thiên Hà Tông mà nói, khoản thu nhập từ Đan Đỉnh Các có lẽ chẳng đáng là bao. Xét cho cùng, toàn bộ Thiên Hà Phường Thị đều thuộc về bọn họ. Chỉ tính riêng số linh thạch thu được từ phí trích lợi nhuận hàng năm, con số đã cực kỳ kinh người.

“Nếu sau khi dùng thử mà chất lượng đan dược không có quá nhiều khác biệt, vậy sau này những lần mua sắm lớn có lẽ nên ưu tiên Dược Vương Lĩnh.”

Lý Thanh âm thầm tính toán trong lòng, đối với mỗi khối linh thạch tiêu xài đều cân nhắc kỹ lưỡng. Hắn hận không thể bẻ một khối linh thạch thành hai mà dùng.

Khi sắc trời dần ngả tối, Lý Thanh cũng chưa vội dừng bước.

Lệnh bài của hắn chỉ cho phép ở lại Thiên Hà Tông trong một ngày. Khi thời gian kết thúc, đại trận bảo vệ phường thị sẽ trực tiếp đẩy hắn ra ngoài.

Nếu muốn tiếp tục lưu lại, hắn nhất định phải tìm một khách điểm để nghỉ chân.

Bằng không, muốn quay lại đây, hắn phải chờ ít nhất ba ngày.

Đây là quy tắc được đặt ra nhằm ngăn chặn những kẻ lợi dụng sơ hở. Vì phí vào cổng Thiên Hà Phường Thị chỉ cần một khối linh thạch, trong khi thuê phòng ở lại ít nhất tốn ba khối.

Đã từng có kẻ khôn lỏi, sau khi vào phường thị, để tiết kiệm chi phí trọ lại, họ rời đi ngay khi hết thời gian, sau đó quay lại cổng, trả một khối linh thạch để vào lần nữa.

Những kẻ làm vậy ngày càng nhiều, dẫn đến lượng công việc của đệ tử Thiên Hà Tông phụ trách quản lý phường thị tăng vọt. Số lệnh bài đăng ký mỗi ngày đạt đến mức khoa trương, khiến họ không thể chịu nổi.

Chưa kể vì điều này, các khách điểm trong phường thị cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng, doanh thu giảm mạnh đến mức suýt đóng cửa.

Cuối cùng, Thiên Hà Tông phải thiết lập quy định: sau khi trả lệnh bài rời đi, nhất định phải chờ ba ngày mới có thể quay lại.

Nếu không, đại trận sẽ ghi nhớ khí tức của người đó, cấm họ tiến vào. Chỉ khi đủ ba ngày, lệnh cấm mới được gỡ bỏ.

“Ai, thật sự là đi đâu cũng phải tiêu linh thạch!”

Sau khi tiến vào Thiên Hà Phường Thị, Lý Thanh càng thâm thía một trong bốn yếu tố quan trọng của tu tiên: tài.

Ở nơi này, không có linh thạch, quả thực là nửa bước khó đi!

Cuối cùng, hắn chọn một khách điểm có giá rẻ nhất, mỗi ngày chỉ ba khối linh thạch.

Hắn thanh toán luôn phí ba ngày, nhờ chương quỹ khách điểm ghi lại khí tức của mình vào lệnh bài, kéo dài thời gian lưu lại phường thị.

Xong xuôi mọi việc, Lý Thanh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Khách quan, lệnh bài của ngài, xin cầm lấy!”

Nhận lấy lệnh bài, hắn quay người đi thẳng về phòng.

So với tưởng tượng, căn phòng đơn sơ hơn rất nhiều. Ba khối linh thạch một ngày, nhưng bên trong chỉ có một chiếc giường, một cái bàn và một bồ đoàn.

May mà linh khí nơi này vô cùng nồng đậm, so với sân nhỏ của hắn ở Liễu gia thì mạnh hơn rất nhiều.

“Đan dược đã mua xong, thời gian còn lại phải đi tìm hiểu tin tức về linh mộc, còn cả những vấn đề liên quan đến thuật luyện khí. Nghe nói, các Luyện Khí Sư khi luyện chế pháp khí đều phải chuẩn bị đao khắc và lò rèn chuyên dụng.”

“Trừ chuyện đó ra, khu quảng trường bày quầy hàng cũng phải tìm thời gian đi dạo một vòng.”

Lý Thanh lập tức cảm thấy thời gian của mình trở nên gấp gáp, sợ không đủ để làm hết mọi việc.

“Tiền thuê trọ mỗi ngày tốn ba khối linh thạch, nếu muốn bày quầy buôn bán thì phải chi thêm năm khối nữa. Tính ra, mỗi chủ quán ở đây mỗi ngày mất ít nhất tám khối linh thạch!”

“Xem ra, giá cả ở các quầy hàng chắc chắn sẽ không rẻ, số linh thạch này e là đều bị Thiên Hà Tông bỏ túi cả. Trách không được ai ai cũng muốn trở thành đệ tử Thiên Hà Tông.”

Không cần nghĩ nhiều, chỉ riêng thu nhập từ phường thị này đã giúp Thiên Hà Tông sung túc vô cùng. Chưa kể, ngoài phường thị ra, bọn họ còn sở hữu mỏ linh thạch và vô số sản nghiệp khác. Như vậy, chế độ đãi ngộ dành cho đệ tử nội môn và trưởng lão chắc chắn phải vô cùng hậu hĩnh!

Nghĩ đến đây, Lý Thanh càng mong đợi hơn về tám lệnh bài khắc hai chữ Lăng Vân của mình.

Một lát sau, hắn ném những suy nghĩ vẩn vơ này sang một bên, lấy từ túi trữ vật ra một viên đan dược tròn trịa, ánh sáng nhàn nhạt lưu chuyển trên bề mặt.

Chính là Quảng Lăng Đan, đan dược hắn vừa mua từ Đan Đỉnh Các!

Viên đan này có giá ba mươi lăm khối linh thạch, đặc điểm là dược độc thấp, thích hợp nhất cho tu sĩ Luyện Khí trung kỳ sử dụng.

“Thời gian gấp gáp, trước tiên thử một viên xem hiệu quả thế nào.”

Vừa dứt lời, Lý Thanh trực tiếp đưa viên đan dược vào miệng.

Chương 372

DTV EBOOK

Mùi thuốc tỏa ra nồng đậm. Hắc không nỡ nhai, sợ lãng phí dược lực, nên nuốt xuống luôn một ngụm.

Rất nhanh, dược lực tràn ra bốn phía, linh lực tinh thuần lập tức hòa tan, chảy dọc theo kinh mạch.

Lý Thanh không nói hai lời, lập tức nhắm mắt, vận chuyển Hỏa Nguyên Công, tập trung toàn bộ tinh thần vào việc luyện hóa đan dược.

Ong!

Linh khí nồng đậm từ thiên địa cũng theo đó mà chảy vào cơ thể hắc, chuyển hóa thành tinh thuần linh lực. Theo từng vòng chu thiên vận chuyển, pháp lực của hắc lại bắt đầu tăng trưởng.

Ban đầu, sau khi đạt đến Luyện Khí trung kỳ, tốc độ tu luyện của hắc đã chậm lại rất nhiều. Nhưng giờ phút này, hắc rất cuộc lại cảm nhận được niềm vui sướng khi tu vi tăng lên!

Một đêm trôi qua, Lý Thanh mở mắt, trong đáy mắt hiện lên sự vui mừng khôn xiết.

“Không tệ, viên Quảng Lăng Đan này quả nhiên thích hợp cho tu sĩ Luyện Khí trung kỳ. Một viên có thể giúp ta khổ tu trong nhiều ngày.”

Nếm được lợi ích từ đan dược, Lý Thanh hận không thể lập tức ăn thêm một viên nữa.

Thậm chí, hắc còn ước gì có thể dùng loại đan dược này như kẹo đậu mà nhấm nháp!

Đáng tiếc, tài lực có hạn, hắc không có khả năng xa xỉ như vậy. Dù sao, không phải ai cũng mang họ Hàn*.

Áp chế cảm xúc kích động trong lòng, Lý Thanh đứng dậy, rời khỏi khách điểm nhỏ bé tồi tàn này.

Dưới ánh nắng ấm áp buổi sớm, bước đi trên con phố nhộn nhịp của phường thị trên không, hân mang theo hy vọng và khát vọng với con đường tu hành của mình, chậm rãi tiến về phía khu quảng trường.

Dù trời còn sớm, nhưng rất nhiều tu sĩ đã tranh thủ đến sớm để giành lấy vị trí tốt cho quầy hàng của mình.

Lần này đến đây, mục tiêu của Lý Thanh là tìm hiểu về thuật luyện khí, hoặc tìm kiếm một số hạt giống linh mộc hiếm có.

Chưa đi được bao xa, hân đã bị một quầy hàng phía trước thu hút.

Một đám đông đang tụ tập, vây quanh một chủ quán đang lớn tiếng rao hàng, giống hệt như khung cảnh náo nhiệt trong các khu phố phàm nhân.

“Mau tới xem! Mau tới xem! Động phủ của Linh Diệu Đạo Nhân vừa được khai quật, bên trong có vô số bảo vật, có thể ẩn chứa kỳ bảo khó lường!”

“Linh Diệu Đạo Nhân? Chẳng phải vị Trúc Cơ hậu kỳ danh chấn tám trăm năm trước đó sao? Nghe đồn người này pháp lực thâm hậu, chiến lực mạnh mẽ vô song, thậm chí từng giết không ít giả đan tu sĩ!”

“Tê... Vậy tin đồn trong tửu lâu gần đây hóa ra là thật? Động phủ của Linh Diệu Đạo Nhân đã xuất thế?”

“Nhưng chẳng phải người này đã rời khỏi Thanh Lĩnh Vực từ lâu rồi sao?”

“Có lẽ đây chỉ là một động phủ mà hân từng lưu lại, không hẳn là nơi chôn giấu truyền thừa. Có gì đáng kinh ngạc chứ?”

Trong tu tiên giới, nếu thiên phú kém cỏi, không có bối cảnh vững chắc, vẫn còn một con đường để leo lên đỉnh cao.

Đó chính là phúc duyên!

Không thể không thừa nhận, có những kẻ may mắn đến mức khiến người khác phải ganh tị.

Đi trên đường có thể gặp được cao nhân đắc đạo thưởng thức, ra ngoài du sơn ngoạn thủy vô tình hái được tuyệt thế linh dược. Thậm chí, có kẻ còn bị truy sát rơi xuống vách núi,

tưởng như cử tử nhất sinh, nhưng lại vô tình lọt vào động phủ của một đại năng tuyệt thế, từ đó đạt được bất thể truyền thừa, nhân họa đắc phúc!

Tuyệt đại bộ phận tu sĩ đều hy vọng có thể sở hữu loại khí vận nghịch thiên như thế. Đáng tiếc, số người thực sự có được lại chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng dù biết hy vọng mong manh, điều đó cũng không thể ngăn cản đám đông cuồng nhiệt lao vào săn lùng bảo vật.

Chẳng hạn như vị chủ quán này, sau khi đào được động phủ của Linh Diệu Đạo Nhân, hắn liền gom nhặt đủ loại vật phẩm mang ra bày bán. Biết đâu trong số đó, có món đồ nào liên quan đến truyền thừa của vị Trúc Cơ hậu kỳ cường giả kia?

Xác suất cực nhỏ, nhưng ngay cả Lý Thanh cũng không nhìn được tò mò, tiến lên xem nào nhiệt.

Trên quầy hàng bày la liệt những món đồ cũ kỹ, thậm chí còn dính cả bùn đất tươi mới.

“Xem ra đúng là đồ từ nhiều năm trước, nhưng mấy thứ này trông chẳng có chút linh khí nào cả!” – Một tu sĩ trong đám đông lên tiếng hoài nghi.

Thế nhưng, chủ quán vẫn rất bình tĩnh, cười đầy ẩn ý, đáp lại:

“Ha! Người quá đề cao ta rồi. Bây giờ trong động phủ của Linh Diệu Đạo Nhân, thậm chí còn có cả Trúc Cơ kỳ tu sĩ đang thăm dò.”

“Những món đồ có linh khí mạnh, ta cũng chẳng có bản lĩnh mang ra ngoài.”

“Nhưng đừng vội xem thường, có khi bảo vật lại ẩn giấu trong những món đồ trông bình thường này!”

“Tất cả tùy vào phúc duyên của các vị!”

Chỉ vài câu nói đơn giản, nhưng đã khiến lòng tham của tất cả tu sĩ ở đây trỗi dậy.

Chương 373

DTV EBOOK

Dù sao, đây là cơ hội liên quan đến một vị Trúc Cơ hậu kỳ cường giả. Nếu thực sự có thể vớt được đại vận, ai dám chắc người kế thừa Linh Diệu Đạo Nhân sẽ không phải là chính mình?

Ngay lập tức, không ít người bắt đầu đưa tay sờ vào đồng đồ vật trên quầy, tìm kiếm điều kỳ diệu.

Trong đó, một cái tiểu đỉnh rách nát thu hút sự chú ý nhất. Đỉnh có ba chân hai tai, tuy cũ kỹ nhưng lại toát ra một vẻ thần bí khó tả, phẳng phất như chứa đựng chân ý đại đạo.

Đáng tiếc, ngoại trừ dính đầy bùn đất, không ai thu hoạch được gì thêm.

Có kẻ thậm chí vận dụng linh lực thăm dò, nhưng kết quả vẫn là không có phản ứng.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên giữa đám đông:

“Thanh đao gỉ sét này bao nhiêu linh thạch? Ta muốn mua.”

Ngay lập tức, vô số tu sĩ liền quay đầu nhìn về phía người vừa lên tiếng, muốn xem rốt cuộc ai là kẻ may mắn ra tay nhanh như vậy.

Chỉ thấy một thiếu niên tuấn tú, ánh mắt chân thành, môi khẽ nở nụ cười nhàn nhạt.

Thi Nam Thiên!

Giấu mình trong đám đông, Lý Thanh cũng nhận ra người này, trong lòng thầm ngạc nhiên.

Không ngờ lại gặp hắn ở đây!

Chỉ trong chớp mắt, vài tu sĩ hiếu kỳ liền tiến lên kiểm tra thanh đao cũ nát kia, muốn biết rốt cuộc có gì đặc biệt.

Thế nhưng, nhìn tới nhìn lui, vẫn chẳng phát hiện được điểm gì kỳ lạ.

Chủ quán mắt sáng lên, lập tức mở miệng nói:

“Tám mươi khối linh thạch! Đừng chê đắt, đây chính là vật mà ta liều mạng mang ra từ trong động phủ kia đấy!”

Nghe xong cái giá này, đám tán tu đang vây quanh xem xét thanh tân nhận mục nát kia lập tức chùn bước.

Tám mươi khối linh thạch! Chừng đó đủ để mua trước hai viên Bồi Nguyên đan, việc gì phải bỏ ra một đồng linh thạch chỉ để rước về một thanh sắt vụn rách nát?

Phần lớn tán tu gia cảnh khó khăn cuối cùng vẫn giữ được lý trí.

Bọn hần muốn nhặt nhanh chút lợi ích thì đúng, nhưng ai cũng không muốn trở thành kẻ ngu bị lừa!

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Thi Nam Thiên chỉ hơi trầm ngâm một chút rồi thoải mái móc linh thạch ra.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Chẳng lẽ thanh tân nhận này thật sự có huyền cơ gì mà bọn hần không nhìn ra được?

Sau khi tiền trao cháo múc, mọi người trơ mắt nhìn Thi Nam Thiên thu thanh tân nhận vào túi trữ vật, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ nghi hoặc.

“Tiểu tử, đừng bị lừa đấy!”

“Đúng vậy, những thứ bị đem ra bán, chắc chắn đã qua kiểm tra kỹ càng. Nếu có gì đặc biệt, ai lại ngu dại mà bày ra chợ chứ?”

Một đám tán tu cười nhạo.

Chủ quán cười híp mắt, nhưng khi nghe những lời kia thì lập tức biến sắc, quát lớn:

“Này này! Chớ có ngậm máu phun người! Ta thề với trời, những món đồ này đều lấy từ động phủ của Linh Diệu Đạo Nhân! Sau khi lấy được, ta liền mang ngay đến Thiên Hà Phường Thị bày bán!”

Hần hùng hồn nói tiếp:

“Hơn nữa, động phủ kia mới xuất hiện được mấy ngày, ta nào có thời gian kiểm tra cận kề? Nói không chừng vị tiểu ca này thật sự có duyên với món đồ đó, cảm ứng được điều huyền bí gì cũng nên!”

Có người lập tức cười chế nhạo:

“Hắc hắc, nếu ngươi dám phát tâm ma thệ trước đại đạo, chúng ta sẽ tin.”

Lời vừa dứt, sắc mặt chủ quán liền biến đổi xanh trắng thất thường. Hắn lập tức lảng tránh chủ đề, chỉ cười gượng gạo mà lặp đi lặp lại câu:

“Thành tín kinh doanh, già trẻ không gạt...”

Lời vừa dứt, đám đông xung quanh liền cười ầm lên.

Thi Nam Thiên sau khi cầm được thanh tàn nhận thì cũng không dừng lại lâu, chỉ khẽ cười rồi rời khỏi quầy hàng.

Động thái này tự nhiên lọt vào mắt không ít người.

Bọn họ nhìn theo bóng lưng hắn, ánh mắt lóe lên những suy nghĩ khó đoán, âm thầm ghi nhớ gương mặt Thi Nam Thiên vào trong đầu. Không biết họ đang suy tính điều gì.

Ở một góc khác, Lý Thanh cũng lặng lẽ quan sát, nhưng hắn không hiện thân chào hỏi.

“Tên tiểu tử này thật sự phát hiện ra gì đó sao?”

“Có nên nhắc nhở hắn cẩn thận một chút không nhỉ?”

Hắn suy nghĩ một lúc, nhưng rồi lại lắc đầu:

“Thôi bỏ đi, dù sao hắn cũng là người của Thi gia. Thi gia Tam thúc chắc chắn sẽ âm thầm theo dõi hắn.”

Không muốn xen vào chuyện người khác, Lý Thanh chuyển sự chú ý sang các món hàng khác trên quầy.

Những món đồ cũ còn dính bùn đất kia thoạt nhìn có vẻ cổ xưa, nhưng với con mắt của hắn, chúng chẳng có gì đặc biệt ngoài giá trị của đồ cổ.

Trong tu tiên giới, thứ không đáng giá nhất chính là đồ cổ!

Lý Thanh không muốn lãng phí linh thạch mình vất vả kiếm được vào những thứ vô dụng.

Sau khi rời khỏi quầy hàng, hấn lại bắt đầu dạo quanh Thiên Hà Phường Thị, tìm kiếm những nơi chuyên thu thập tin tức. Hấn luôn cho rằng: “Tiếp nhận nhiều tin tức mới trong tu tiên giới không bao giờ là sai lầm.”

Chương 374

DTV EBOOK

Những đại sự trong thiên hạ trước khi xảy ra thường để lộ dấu hiệu nhỏ nhất. Nếu có thể sớm thu thập những dấu hiệu này, từ đó chiếm lợi thế, thì đúng là không có gì bất lợi cả.

“Cũng may bây giờ tu tiên giới khá yên ổn, không có đại chiến nào giữa các Tiên đạo đại tông. Điều này phù hợp với mong muốn phát triển ổn định của ta.”

Lý Thanh vừa nghĩ đến đây, chợt ánh mắt hắn dừng lại trước một quầy hàng đặc biệt.

Nơi này bán chủ yếu là sách và điển tịch.

Điều khiến hắn chú ý chính là một quyển sách cũ kỹ có tựa đề ‘Luyện Khí Tàn Giải’!

Một bộ luyện khí truyền thừa không hoàn chỉnh?

Hắn cảm thấy có chút hứng thú, định đưa tay lật xem thì bị chủ quán ngăn lại.

Người chủ quán thoạt nhìn có vẻ tinh thần sa sút, nhưng đôi mắt lại lộ ra vẻ cương nghị và chính trực.

Hắn bình thản nói:

“Trong sách này ghi lại một số linh văn thuộc tính tốc độ, nhẹ nhàng, và một ít cơ sở linh văn hệ Hỏa.”

Lý Thanh nghe vậy liền hiểu ngay lý do tại sao nó bị xem là “tàn giải”.

Hắn trầm nghĩ:

“Không trách được, thì ra là mấy loại linh văn kém thực dụng. Nếu muốn học luyện khí đẳng hoàng, tốt nhất phải bắt đầu từ Ngũ Hành cơ sở linh văn.”

Những loại linh văn nhẹ nhàng và tốc độ này tuy cũng có giá trị nhất định, nhưng lại không thực sự hữu ích đối với những ai muốn trở thành Luyện Khí Sư chân chính.

Sau một lát suy nghĩ, hắn lại hỏi một câu chuyên sâu hơn:

“Vậy trong này có ghi lại phương pháp luyện chế linh chu không?”

Trong luyện chế linh chu, tốc độ và độ nhẹ nhàng là hai yếu tố quan trọng nhất.

Nhưng có những linh văn này không có nghĩa là có thể dễ dàng chế tạo ra linh chu!

Trong đó cần tài liệu gì? Linh văn phối hợp ra sao?

Tất cả đều là nhân tố mấu chốt!

Lý Thanh đặt câu hỏi này, thực chất cũng là để chuẩn bị trước cho kế hoạch luyện chế một chiếc linh chu cho riêng mình.

Nhưng chủ quán lại lắc đầu, thản nhiên đáp:

“Đạo hữu nghĩ quá đơn giản rồi. Phương pháp luyện chế linh chu là bí mật bất truyền của không ít đại tộc!”

Hắn dừng một chút, rồi tiếp tục nói:

“Ta nói thẳng cho ngươi biết, bộ truyền thừa này ghi chép về linh văn tốc độ và linh văn nhẹ nhàng cũng không nhiều. Nếu muốn dùng nó để luyện chế linh chu thì là chuyện không thể nào.”

Quả nhiên là vậy!

Lý Thanh có hơi thất vọng, nhưng vẫn muốn mua bộ điển tịch này, miễn là giá cả không quá đắt.

Hắn mở miệng hỏi:

“Bộ Luyện Khí Tàn Giải này giá bao nhiêu linh thạch?”

“Mười lăm khối linh thạch.”

Vẫn được, không quá đắt!

Lý Thanh lập tức móc linh thạch ra, chuẩn bị mua lại.

Thế nhưng, khi thấy động tác này của hắn, chủ quán bỗng chần chừ, ánh mắt lóe lên tia nghi hoặc, rồi hỏi:

“Đạo hữu là Luyện Khí Sư?”

Lý Thanh suy nghĩ một chút, cảm thấy không cần thiết phải giấu giếm, liền坦然 đáp:

“Biết sơ sơ.”

Lần này, đến lượt chủ quán trầm mặc.

Sau một hồi lâu, trong mắt hắn dường như có ánh lửa âm ỉ cháy.

Cuối cùng, chủ quán thấp giọng nói:

“Đạo hữu, bộ Luyện Khí Tàn Giải này, ta chỉ lấy của ngươi mười khối linh thạch. Đồng thời, tất cả điển tịch trên quầy hàng này, bất kể là công pháp hay bí thuật, ngươi có thể chọn thêm một quyển, chỉ cần năm khối linh thạch.”

“Chỉ có điều, ta cần ngươi đáp ứng ta một việc!”

Lý Thanh lập tức cảnh giác!

Hắn không muốn vì tiết kiệm một ít linh thạch mà tự chuốc vào mình một món nhân quả không rõ ràng.

Hắn thẳng thắn nói:

“Các hạ đừng đùa. Ta chẳng qua chỉ là một kẻ tán tu, tu vi còn thấp kém, e rằng chẳng giúp gì được cho ngươi.”

Thế nhưng chủ quán vẫn không cam lòng, trầm giọng nói:

“Việc ta nhờ ngươi làm không hề khó khăn. Chỉ cần sau này khi thuật luyện khí của ngươi có thành tựu, giúp ta sửa chữa một kiện pháp khí là được.”

“Hơn nữa, ta sẽ trả thù lao đầy đủ! Đây cũng không phải là ép buộc, chỉ cần ngươi hứa miệng một câu. Ngày sau dù có quên cũng không sao.”

Lý Thanh do dự, ánh mắt lướt qua đồng điển tịch trên quầy.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn, quả thực hắn phát hiện một thứ khiến mình có chút hứng thú.

Một bộ bí thuật về linh thực!

Không phải truyền thừa của một vị Linh Thực Phu, mà là một bí thuật liên quan đến cách chuyển dời linh dược hoặc linh mộc mà vẫn giữ nguyên sinh cơ.

Tên gọi: “Phong Mộc Bí Thuật”

Thông thường, sau khi linh dược hoặc linh mộc đã được trồng xuống, nếu bị nhổ lên rồi đặt vào túi trữ vật, chúng sẽ mất đi sinh cơ.

Dù sau đó có trồng lại, chúng cũng không thể tiếp tục sinh trưởng, chỉ duy trì trạng thái hiện tại và giữ lại dược lực.

Thế nhưng, nếu sử dụng “Phong Mộc Bí Thuật”, linh mộc và linh dược không những có thể bảo toàn sinh cơ, mà còn có thể tiếp tục sinh trưởng sau khi được di dời!

Đối với đa số người, bí thuật này có vẻ không quá hữu dụng.

Nhưng với Lý Thanh, nó lại vô cùng hấp dẫn!

Chương 375

DTV EBOOK

Hắn nhẹ nhàng đặt quyền Phong Mộc Bí Thuật xuống bàn, rồi chậm rãi hỏi:

“Các hạ có thể nói rõ hơn được không? Người muốn ta chữa trị pháp khí cấp bậc nào?”

“Cực phẩm pháp khí!”

Chủ quán thẳng thắn trả lời.

Lý Thanh hơi giật mình, sau đó bật cười khỏ:

“Việc này không dễ đâu. Cực phẩm pháp khí là thứ mà ngay cả Trúc Cơ Kỳ tu sĩ cũng phải thêm thường!”

“Muốn sửa chữa vật bậc này, ít nhất cũng phải có năng lực luyện chế thượng phẩm pháp khí trở lên. Ta chẳng qua chỉ là một luyện khí học đồ, làm sao có bản lĩnh đó?”

Chủ quán không hề nao núng, vẫn nghiêm túc nói:

“Không sao, ta chỉ cần đạo hữu hứa miệng một câu là đủ!”

Lý Thanh im lặng suy nghĩ thật lâu.

Cuối cùng, hắn gật đầu nhẹ:

“Được, ta có thể đáp ứng người.”

“Nhưng ta nói trước, ta tuyệt đối không làm việc gì có thể khiến bản thân gặp nguy hiểm. Người có hiểu ý ta không?”

Hàm ý chính là: nếu việc này có nguy hiểm, cho dù hắn có đủ khả năng sửa chữa, hắn cũng sẽ không làm!

Về phần “nguy hiểm” được định nghĩa thế nào, điều này hoàn toàn phụ thuộc vào chính hắn!

“Đương nhiên!”

Chủ quán thấy Lý Thanh gật đầu, trên mặt liền hiện lên vẻ nhẹ nhõm.

Giao dịch thành lập.

Lý Thanh lấy ra mười lăm khối linh thạch, thu cả “Luyện Khí Tàn Giải” lẫn “Phong Mộc Bí Thuật” vào túi trữ vật.

Sau đó, không dừng lại thêm, hắn xoay người rời khỏi quầy hàng.

Hôm nay thu hoạch cũng không tệ!

Lý Thanh không khỏi suy nghĩ:

“Chủ quán này rốt cuộc có lai lịch gì?”

Hắn không vội hỏi thăm ngay, mà tiếp tục dạo quanh quảng trường rộng lớn.

Nơi này có rất nhiều quầy hàng, đủ loại bảo vật kỳ lạ khiến người ta hoa mắt.

Sau khi có được “Phong Mộc Bí Thuật”, mục tiêu tiếp theo của hắn đương nhiên là tìm kiếm linh mộc.

Cho dù chỉ là hạt giống linh mộc, hắn cũng có thể tiếp nhận!

“Cùng lắm thì sau này ở Liễu gia, lặng lẽ trồng vài cây linh mộc. Đến lúc rời đi, ta sẽ dùng bí thuật phong tồn lại, rồi chuyển sang nơi khác tiếp tục trồng.”

Nếu linh mộc trưởng thành đủ năm năm, hắn có thể dùng nó để tu luyện “Bảo Mộc Luyện Thân Quyết”!

Dù sao, việc này cũng không tốn quá nhiều công sức, ngược lại lại vô cùng có lợi.

Ở Thiên Hà phường thị, nếu không có linh thạch, nửa bước cũng khó mà đi. Nhưng ngược lại, chỉ cần có đủ linh thạch, gần như có thể mua được mọi thứ!

Ví dụ như... tình báo!

Lý Thanh đi khắp nơi dò hỏi, cuối cùng cũng tìm được một lão tu sĩ quanh năm ở lại Thiên Hà phường thị, từ miệng hắn nghe được một chút tin tức liên quan đến vị chủ quán ử rữ ngày hôm qua.

Dĩ nhiên, tin tức này không phải miễn phí.

Lý Thanh đưa ra hai khối linh thạch, chỉ thấy lão tu sĩ trước mặt, một người già cả đến mức rụng mất mấy chiếc răng, lập

tức cầm lấy linh thạch rồi chà chà lên quần áo.

“Hắc hắc, tiểu ca, ngươi muốn hỏi người kia, chắc là di tử* của Mạnh gia phải không?”

(*) Di tử: Con cháu còn sót lại của một gia tộc đã suy tàn.

“Người đó tên là Mạnh Phàm, trước đây vốn là con cháu tu tiên thế gia. Nhưng hơn mười năm trước, vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ của Mạnh gia tử vong trong một trận đại chiến.”

“Một gia tộc nếu không có tu sĩ Trúc Cơ kỳ tọa trấn, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.”

“Trùng hợp thay, Mạnh gia và Sử gia của Dược Vương Lĩnh vốn có thù oán từ trước, sau này gia tộc bị diệt, Mạnh gia chỉ còn lại duy nhất một dòng độc đinh.”

“Tiểu tử Mạnh Phàm đó cả ngày lẫn đêm ở Thiên Hà phường thị, bán diễm tịch hoặc bí thuật còn sót lại của gia tộc để kiếm sống.”

“Tất nhiên, một đại thù như vậy, hắn sao có thể dễ dàng buông bỏ? Những năm qua, ai cũng thấy hắn vẫn không ngừng tìm kiếm Luyện Khí sư để sửa chữa món cực phẩm pháp khí bị hủy hoại của gia tộc. Chuyện này ở phường thị cũng chẳng phải bí mật gì to tát.”

Thì ra là vậy!

Nghe xong những lời này, Lý Thanh cuối cùng cũng giải tỏa được phần nào nghi hoặc trong lòng.

Không trách hắn hôm qua lại cảm thấy lạ lùng. Những diễm tịch và bí thuật mà vị chủ quán kia mang ra bán, chẳng giống thứ mà một tán tu có thể có được. Thì ra phía sau còn có một câu chuyện như vậy.

“Đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn chưa tìm được Luyện Khí sư nào chịu giúp hắn sửa chữa pháp khí sao?” Lý Thanh thuận miệng hỏi.

Lão già thiếu răng lắc đầu liên tục: “Những Luyện Khí sư có chút danh tiếng ở phường thị, đều đã bị Sử gia của Dược Vương Lĩnh tìm đến tận cửa, dùng đủ loại thủ đoạn ngăn cản.”

“Còn những Luyện Khí sư mà hắn đã tìm được trước đó...
đoán chừng chẳng có ai đủ bản lĩnh cả.”

Lý Thanh im lặng một lúc, rồi quyết định tạm gác chuyện này
sang một bên.

Chương 376

DTV EBOOK

Muốn sửa chữa cực phẩm pháp khí, ít nhất cũng phải có trình độ luyện chế thượng phẩm pháp khí trở lên. Hiện tại hắn chỉ mới là một tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, hơn nữa chưa bao giờ công khai bộc lộ tài nghệ luyện khí trước mặt người ngoài, chắc chắn Sử gia sẽ không để ý đến hắn.

Vả lại, đã nhiều năm trôi qua, có lẽ Sử gia cũng chẳng còn nhớ rõ cái tên Mạnh Phàm nữa.

Sau đó, Lý Thanh lại muốn dò hỏi thêm về linh mộc.

“Lão trưởng, ta muốn mua chút linh mộc hoặc hạt giống linh mộc, người có biết nơi nào ở Thiên Hà phường thì có bán không?”

Lão già thiếu răng cười ha hả, đưa ra một ngón tay, ra hiệu muốn thêm linh thạch.

Lý Thanh bất đắc dĩ, đành lấy ra thêm một khối linh thạch nữa đưa cho hắn.

Nhận linh thạch xong, khuôn mặt già nua liền lộ vẻ vui sướng, lão nói:

“Loại vật như linh mộc đúng là không dễ tìm. Những cây có tuổi thọ cao hầu hết đều bị các thế lực lớn trồng trên linh mạch gia tộc.”

“Nhưng cũng không phải hoàn toàn biến mất. Cứ mỗi ba năm, Thiên Hà phường lại tổ chức một đại hội đấu giá long trọng, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng tham gia.”

“Tại hội đấu giá, có đủ loại vật phẩm, ngay cả Trúc Cơ Đan cũng có thể tìm được. Nếu người muốn linh mộc, chắc chắn cũng sẽ có.”

“Ngoài ra, người cũng có thể thử vận may ở một số cửa hàng gia tộc hoặc Vạn Bảo Lâu. Bên cạnh đó, trong tộc địa của Liễu

gia và Sử gia cũng có trồng linh mộc, đôi khi bọn họ sẽ bán ra một số nhánh cây hoặc hạt giống.”

Thiên Hà phường thị hội đấu giá?

Hắn là do Thiên Hà Tông tổ chức. Một phường thị phồn hoa và giàu có như vậy, nếu không có hội đấu giá mới là điều kỳ lạ.

Lý Thanh khẽ gật đầu, rồi hỏi tiếp: “Lão trượng, bao lâu nữa hội đấu giá sẽ diễn ra?”

Lão già thiếu răng cười híp mắt, hào phóng trả lời: “Vấn đề này miễn phí cho ngươi, lần trước hội đấu giá mới kết thúc cách đây hơn nửa năm.”

Nghe đến đây, trong lòng Lý Thanh đã không còn nghi hoặc gì nữa.

Lần này đến Thiên Hà phường thị, thu hoạch đã quá phong phú. Hắn dự định ở lại thêm hai, ba ngày nữa rồi lập tức trở về Liễu gia, tiếp tục tích lũy linh thạch.

Vạn Bảo Lâu!

Khi nhìn thấy ba chữ mạ vàng lấp lánh trên tòa kiến trúc trước mặt, trong lòng Lý Thanh không khỏi thâm kinh ngạc.

Phải biết rằng, trong tu tiên giới, cái tên của một cửa hàng không chỉ đơn thuần là quảng cáo, mà còn phản ánh sức mạnh của thế lực đứng sau nó.

Nơi này chính là địa bàn của Vạn Bảo Thương Hội.

Lý Thanh khẽ lẩm bẩm, cái tên Vạn Bảo Thương Hội này, ngay cả hắn – một tu sĩ vừa thoát khỏi thân phận “Tiểu Bạch” – cũng từng nghe qua, đủ thấy được thực lực của thương hội này mạnh mẽ đến mức nào.

“Nghe nói Vạn Bảo Thương Hội có chi nhánh khắp toàn bộ Thanh Linh Vực, ngay cả Thiên Hà Tông – một đại tông môn Tiên Đạo – cũng không muốn dễ dàng đắc tội. Quả nhiên là lợi hại!”

Lý Thanh thầm cảm thán trong lòng, sau đó sải bước tiến vào.

Hắn cũng không có ý định mua thứ gì, lần này đến đây chủ yếu là để mở mang kiến thức, nhìn xem sự phồn hoa của thế

giới tu tiên.

Dĩ nhiên, nếu như bắt gặp thứ gì giá cả hợp lý mà lại hữu dụng, hẳn cũng không ngại xuống tay mua về.

Vừa bước vào, thứ đầu tiên đập vào mắt hẳn chính là một khung cảnh lộng lẫy, xa hoa đến chói mắt.

Bốn bức tường xung quanh dường như được dát bằng kim loại quý, phản chiếu ánh sáng vàng rực, khiến không gian càng thêm phần hoa mỹ.

Ngay phía trước là một chiếc bàn dài bằng thủy tinh trong suốt, phía sau bàn là một nữ tu sĩ dung mạo xinh đẹp, dáng người yếu điệu, đứng đó với thần thái ung dung, chuyên nghiệp.

Hai bên đại sảnh là hai cầu thang dẫn lên tầng hai, thậm chí đến cả bậc thang cũng trông như được xếp từ gạch vàng, càng toát lên vẻ xa hoa không gì sánh được.

Bước vào nơi tráng lệ như vậy, dù bản thân từng là một Võ Đạo Tông Sư từng đơn độc xông pha hoàng cung thế tục, Lý Thanh vẫn khó tránh khỏi có chút không tự nhiên.

Chỉ bởi vì, từ tầng hai – nơi hẳn không thể nhìn rõ – truyền đến một luồng khí tức mơ hồ nhưng cực kỳ cường đại.

Trúc Cơ kỳ!

Vạn Bảo Thương Hội vậy mà lại phái một tu sĩ Trúc Cơ kỳ đến tọa trấn nơi này. Thật sự có thực lực!

Sau khi đi dạo một vòng, Lý Thanh rốt cuộc cũng hiểu được lý do vì sao bọn họ lại cần một Trúc Cơ kỳ tọa trấn.

Trên vách tường phía trước treo ba viên tinh thể hình dạng bất quy tắc, phát ra ánh sáng kỳ dị, trông vừa huyền bí vừa uy nghiêm.

Đó chính là tinh hạch của yêu thú cấp hai, một trong những nguyên liệu quan trọng để luyện chế Trúc Cơ Đan!

“Tê!”

Lý Thanh không khỏi hít vào một hơi khí lạnh. Loại bảo vật ở tầng thứ này vậy mà lại chỉ được bày ở tầng một?

Vậy thì tầng hai... chẳng lẽ còn có nội đan của yêu thú cấp ba?

Chương 377

DTV EBOOK

Ý nghĩ này khiến hắn không dám tiếp tục suy đoán nữa, trong lòng đã bị thực lực của Vạn Bảo Thương Hội hoàn toàn chấn nhiếp.

Sau một hồi đi dạo, xem xét các loại hàng hóa khác, tâm trạng của Lý Thanh dần bình ổn trở lại.

Cũng may không phải món nào cũng quý giá như tinh hạch yêu thú cấp hai, vẫn có không ít thứ nằm trong tầm tài lực của hắn.

Lúc này, một nữ tu sĩ từ Vạn Bảo Lâu tiến tới tiếp đón.

“Vị đạo hữu này, xin hỏi ngài có cần giúp đỡ gì không?”

Lúc đó, Lý Thanh đang đánh giá vài chiếc lò luyện đan kiểu dáng cổ xưa. Hắn bình thần gặt đầu, làm ra vẻ trấn định rồi nói:

“Ta muốn xem thử lò luyện khí trong lâu.”

Lò dùng để luyện dược gọi là đỉnh, lò dùng để luyện khí gọi là lò, đây là kiến thức cơ bản trong tu tiên giới.

Thế nhưng, đáng thương thay, dù Lý Thanh làm thợ rèn bao nhiêu năm, dù hiện tại đã là một tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, thì bình thường hắn vẫn chỉ dùng một cái lò rèn thô sơ.

Phải biết, trong tu tiên giới, không ít linh tài khi muốn nung chảy đều cần một số loại hỏa diễm đặc biệt.

Ví dụ như phổ biến nhất là địa hỏa, hoặc cao cấp hơn là Tiên Thiên Chân Hỏa do tu sĩ Trúc Cơ kỳ thi triển, thậm chí là yêu hỏa do yêu thú Hỏa hệ phun ra, hoặc những thần dị chi hỏa tự nhiên sinh ra giữa thiên địa.

Mà những loại hỏa diễm này có một đặc điểm chung – nhiệt độ cực cao, lò rèn bình thường căn bản không chịu nổi.

Chỉ có những lô thể có phẩm chất tương đương pháp khí mới có thể chịu được sức nóng khủng khiếp này.

Cùng với sự gia tăng thực lực, thuật luyện khí của Lý Thanh cũng ngày càng tinh xảo hơn. Pháp khí hắn luyện chế về sau sẽ có cấp bậc càng cao, tự nhiên cũng cần một lò luyện tương xứng.

Hắn nghĩ đến cái lò đã theo mình từ thế tục đến tu tiên giới, hiện tại đã rạn nứt đầy vết, nếu còn cố gắng sử dụng thêm vài lần nữa, e rằng sẽ có nguy cơ nổ lò!

Nữ tu tiếp đón không chút chậm trễ, lập tức dẫn Lý Thanh đi đến khu vực cất giữ lò luyện khí trong Vạn Bảo Lâu.

“Đây là Tử Tâm Lô, một kiệt tác của vị đại sư luyện khí trong lâu chúng ta. Nó được luyện chế từ tinh quáng tử văn mỗ đồng và tử tâm đồng vô cùng quý hiếm!”

Lý Thanh đưa tay sờ lên hỏa lô, kiểu dáng mang đậm nét cổ xưa. Trên thân lò mơ hồ hiện lên những đạo linh văn bí truyền, trông vô cùng thần bí.

“Cái này bao nhiêu linh thạch?” Hắn thử hỏi.

Nữ tu dáng người cao gầy khẽ mỉm cười, sau đó báo ra một con số khiến Lý Thanh ghen hòng nhìn trần trời.

“860 khối linh thạch!”

“Cái gì?!”

Lý Thanh thầm giật mình, con số này còn cao hơn không ít trung phẩm pháp khí trên thị trường.

Nữ tu vẫn điềm tĩnh tiếp tục giới thiệu: “Tôn Tử Tâm Lô này không chỉ có thể dùng để luyện chế pháp khí, bản thân nó cũng là một kiện trung phẩm pháp khí có thể dùng để đối địch!”

“Hơn nữa, lò còn có thể tự vận hành bằng linh lực, giải phóng hỏa diễm, giúp Luyện Khí sư dễ dàng khống chế hỏa hầu.”

“Thế nào đạo hữu? Cái giá này đã là vô cùng hợp lý rồi!”

Rất đắt!

Dù rằng Lý Thanh không phải không chi nổi từng đó linh thạch, nhưng một chiếc lò rèn với giá này đúng là quá xa xỉ đối với hắn.

Hắn ho khan hai tiếng, cố làm ra vẻ xấu hổ, lắc đầu nói: “Khụ khụ... Ta xem thêm mấy cái khác đã.”

Nữ tu không hề tỏ vẻ mất kiên nhẫn, vẫn giữ nụ cười dịu dàng, sau đó tiếp tục dẫn hắn đi xem những hỏa lô khác.

“Trần Sơn Lô, 620 khối linh thạch.”

“Ly Hỏa Lô, ...”

Chưa kể đến những cái khác, chỉ riêng số lượng hỏa lô được trưng bày trong Vạn Bảo Lâu đã khiến Lý Thanh phải thán cảm thán.

Không hổ là đệ nhất thương hội Thanh Lĩnh Vực, ngay cả lò luyện khí cũng có nhiều chủng loại như vậy, mà cái nào cũng đắt đỏ không thôi!

Cuối cùng, có lẽ nhìn ra tình trạng héo hon của túi tiền Lý Thanh, nữ tu cao gầy khẽ lắc eo, dẫn hắn đến một góc khuất, nơi đặt một chiếc lò rèn có phần khác biệt so với những cái trước.

“Hắc Lô.”

Nữ tu nhẹ nhàng giới thiệu:

“Chiếc lò này từng được một vị Luyện Khí sư trong lâu sử dụng, có thể chịu được đại bộ phận Tiên Thiên Chân Hỏa cùng các loại hỏa diễm mạnh mẽ khác, nhưng không có năng lực công kích hay phòng ngự, chỉ đơn thuần là một lò luyện khí bình thường.”

“Tuy nhiên, diễm mạnh của nó là vô cùng rắn chắc, dù không có đạo văn gia cố, nhưng vẫn có thể chịu được công kích từ trung phẩm pháp khí.”

“Về phần chất liệu, có lẽ là kết hợp từ nhiều loại linh tài dung luyện với nhau mà thành.”

“Đạo hữu nếu chọn nó, giá cả sẽ dễ chịu hơn nhiều – chỉ 370 khối linh thạch.”

Nữ tu khẽ mỉm cười, ánh mắt sáng rõ nhìn về phía Lý Thanh, như thể đang chờ đợi quyết định của hắn.

Lúc này, ánh mắt Lý Thanh đã dán chặt vào chiếc lò rèn đen như mực trước mặt.

Chương 378

DTV EBOOK

Bề mặt của nó phủ đầy bụi bặm, một cái vồ nhẹ cũng khiến bụi bay tứ tán.

Hàng secondhand à!

Không trách giá lại rẻ đến vậy!

Đoán chừng cũng chính vì chiếc lò này không có bất kỳ năng lực đặc thù nào, nên mới bị bỏ lại ở đây suốt nhiều năm, vẫn chưa có ai chịu mua.

Nhưng đối với Lý Thanh mà nói, nó lại có sức hút đặc biệt.

Tốt! Chính nó!

Nghĩ đoạn, hắn không do dự nữa, vồ mạnh lên thân lò một cái, ngay lập tức một mảng bụi lớn rơi xuống, bay mịt mù xung quanh.

“Khụ khụ...”

Nữ tu: “...”

Lý Thanh: “...”

Mặc dù nhìn hơi có chút thảm hại, nhưng hắn vẫn kiên định nói:

“Ta lấy cái này!”

Một tay linh thạch, một tay lò luyện khí, tiền trao cháo múc, giao dịch hoàn tất. Cuối cùng, Lý Thanh cũng sở hữu chiếc lò luyện khí đầu tiên đúng nghĩa trong cuộc đời tu hành của mình!

Mặc dù bề ngoài lò luyện khí này xấu tệ, đen sì như bị người ta bôi than đá lên, nhưng hắn vẫn cảm thấy vô cùng hài lòng.

Quan trọng nhất là giá rẻ, hơn nữa độ bền thì đúng là kinh người.

Vừa rồi hấn thử dùng hai bàn tay đập lên thân lò, thậm chí còn vận dụng một chút khí huyết trong cơ thể. Cảm giác chấn động phản hồi từ lòng bàn tay khiến hấn có một nhận thức mới về độ cứng rắn của món pháp khí này.

“Vị đạo hữu này, xin hỏi ngài còn cần gì nữa không? Ngoài pháp khí, bốn lâu còn cung cấp nhiều loại linh tài luyện khí, thậm chí có thể nhận ủy thác thu thập tài liệu theo yêu cầu của ngài.”

Nữ tu phụ trách tiếp đón Lý Thanh thấy hấn vừa hoàn thành một giao dịch, ánh mắt càng trở nên dịu dàng, nụ cười trên môi càng thêm phần quyến rũ.

Nàng mặc một chiếc sườn xám ôm sát người, tôn lên vóc dáng uyển chuyển mềm mại, trông chẳng khác gì một trái mận đào chín mọng căng tràn sức sống.

Ánh mắt Lý Thanh thoáng lướt qua đôi môi đỏ mọng mê người của nàng, nhưng vẫn giữ giọng điệu bình thản:

“Trong lâu có linh mộc không? Tốt nhất là loại từ 50 đến 100 năm tuổi.”

Nữ tu nghe vậy thì trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu đáp:

“Thật xin lỗi, trong lâu hiện tại chỉ có một cành Kim Ngọc Nam Mộc bảy trăm năm tuổi, không có loại nào phù hợp với yêu cầu của ngài.”

Bảy trăm năm tuổi Kim Ngọc Nam Mộc!

Nghe đến đây, trong lòng Lý Thanh không khỏi dậy lên sóng lớn. Hấn biết giá trị của loại linh mộc này, bởi trong điển tịch từng có ghi chép. Kim Ngọc Nam Mộc không chỉ cứng rắn như kim loại mà còn chứa linh khí nồng đậm. Nếu tuổi thọ vượt quá 500 năm, có thể dùng làm tài liệu chủ yếu để luyện chế cực phẩm pháp khí thuộc hệ Kim hoặc Mộc!

Nếu đạt tới ngàn năm tuổi, ngay cả tu sĩ Kết Đan kỳ cũng sẽ động lòng, bởi chỉ cần dùng pháp môn đặc thù uẩn dưỡng, nó hoàn toàn có thể trở thành hạch tâm pháp bảo bản mệnh!

“Không biết cành Kim Ngọc Nam Mộc này giá bao nhiêu linh thạch?” Lý Thanh thử hỏi.

Nữ tu nghe vậy liền bật cười duyên dáng, cơ thể khẽ lay động, nụ cười quyến rũ tựa như hoa đào rơi trong gió xuân.

“Đạo hữu, loại bảo vật này, bốn lâu chỉ chấp nhận vật đổi vật.”

“Dù chỉ là một cành mà không phải thân cây, nhưng giá trị của nó cũng tương đương hơn phân nửa một viên Trúc Cơ Đan. Đối với những tu sĩ Trúc Cơ kỳ chủ tu công pháp hệ Kim hoặc Mộc, thậm chí có thể đổi lấy một viên Trúc Cơ Đan hoàn chỉnh.”

Nghe vậy, Lý Thanh cười gượng, bữu môi nói:

“Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, nếu phải dùng linh thạch mua thì ta cũng không có nhiều như vậy.”

Quả thật, hắn chỉ tò mò mà hỏi thử. Nếu lấy thứ quý giá như vậy chỉ để luyện một môn Nhất Giai luyện thể bí thuật, thì đúng là quá xa xỉ.

Bảo Mộc Luyện Thân Quyết của hắn tổng cộng có ba tầng, cao nhất cũng chỉ cần một thân cây linh mộc khoảng 300 năm tuổi là đủ. Nếu dùng đến loại bảy trăm năm tuổi, chẳng khác gì lấy đao mổ trâu để cắt rau!

“Vậy xin hỏi đạo hữu còn cần gì khác không?” Nữ tu cười đầy quyến rũ, đôi mắt lấp lánh ánh nước, từng cử chỉ đều mang theo nét mê hoặc lòng người.

Lý Thanh trầm tư trong giây lát, nghĩ rằng đã đến đây rồi thì tiện thể tìm thêm tài liệu luyện khí.

“Hỏi xem quý lâu có định linh thạch và bích thủy tơ tằm không?”

Hai thứ này chính là tài liệu còn thiếu để luyện chế Nước Quán Lưới, món pháp khí trung phẩm mà hắn từng thu được bản đồ luyện chế.

Trước đây, khi tham gia hội giao dịch của Liễu gia, hắn từng gặp một chủ quán bán Ngưng Thủy Cát, thế là liền mua ngay sáu cân với giá 102 khối linh thạch, đủ để chế tạo hai bộ Nước Quán Lưới. Hiện tại, chỉ cần tìm đủ Bích Thủy Tơ Tằm và Định Linh Thạch, hắn có thể bắt tay vào luyện chế pháp khí này.

Có bản đồ luyện chế trong tay, chỉ cần làm đúng quy trình, tỷ lệ thành công sẽ khá cao!

Chương 379

DTV EBOOK

“Đạo hữu chờ một chút, để ta đi tìm thử.” Nữ tu khẽ khom người, rồi uyển chuyển rời đi, vòng eo mềm mại tựa như rắn nước khiến người khác khó lòng rời mắt.

Bên ngoài Vạn Bảo Lâu.

Một nam nhân trẻ tuổi với thân hình thẳng tắp bước ra khỏi lâu, tay vỗ vỗ túi trữ vật, ánh mắt mang theo vẻ đau lòng khó che giấu.

“Cũng chỉ có Vạn Bảo Lâu, đổi lại cửa hàng khác, thậm chí là thương hội của Thiên Hà Tông, ta cũng không dám vung tay tiêu nhiều linh thạch như vậy.”

Hắn thở dài một hơi, sau đó dứt khoát cất bước rời đi.

Vạn Bảo Thương Hội, thương hội lớn nhất Xanh Lĩnh, cũng là thế lực có uy tín cao nhất. Trước bất kỳ thế lực nào, họ luôn giữ thái độ trung lập tuyệt đối, cam kết không tiết lộ bất kỳ thông tin nào của khách hàng.

Trong thương hội này thậm chí có không chỉ một tu sĩ Kết Đan kỳ tọa trấn. Ngay cả Thiên Hà Tông cũng phải nể mặt vài phần.

Thậm chí, mỗi khi Thiên Hà Phường tổ chức đại hội đấu giá ba năm một lần, Thiên Hà Tông đều phải hợp tác với Vạn Bảo Thương Hội, có thể thấy thế lực của họ mạnh mẽ đến mức nào.

Chính vì sự uy tín đó mà dù lần này Lý Thanh tiêu một hơi 630 khối linh thạch, mua một tôn lò luyện khí cùng hai phần tài liệu luyện chế Nước Quán Lưới, cũng không gây ra bất kỳ gợn sóng nào.

Trên người linh thạch đã không còn đủ một ngàn viên, Lý Thanh cảm thấy đau lòng, liền trực tiếp quay về khách sạn.

Hắn quyết định cho mình nghỉ thêm một ngày. Sau khi hết ngày mai, hắn sẽ rời khỏi Thiên Hà Phường để trở về Liễu Gia, tiếp tục tu luyện, tích lũy thực lực.

Ngày hôm sau, Lý Thanh không đi dạo ở khu quảng trường, cũng không tiếp tục tìm kiếm linh mộc ở các cửa hàng khác. Thay vào đó, hắn đến Tụ Phong Lâu, một tử lâu lớn nhất Thiên Hà Phường, nơi tiêu phí vô cùng xa xỉ.

Nghe đồn, chỉ để uống một bầu linh tửu ở đây, ít nhất cũng phải tốn mười khối linh thạch.

Tuy nhiên, hắn đến đây không phải vì hưởng thụ, mà là để nghe ngóng tin tức mới nhất của tu tiên giới.

Giống như phàm nhân thích tụ tập trong quán rượu để bàn chuyện thiên hạ, rất nhiều tu sĩ cũng có thói quen đến đây vừa uống rượu vừa thảo luận về thế sự tu tiên.

Mà Tụ Phong Lâu, chính là một nơi như vậy.

Vừa bước đến cửa tử lâu, Lý Thanh liền ngửi thấy một mùi hương thanh khiết của linh tửu tỏa ra, chỉ riêng ngửi thôi mà tâm tình cũng thoải mái không ít.

Còn thêm rượu nổi lên, hắn liền sai bước đi vào tử lâu, chọn một bàn trong góc khuất rồi ngồi xuống.

“Nha, khách quan, ngài muốn dùng gì?”

Một tiểu nhị có tu vi Luyện Khí sơ kỳ nhanh chóng bước tới, trên mặt nở nụ cười nịnh nọt.

Lý Thanh quét qua tu vi của đối phương, trong lòng không khỏi cảm thán:

Cuối cùng cũng gặp được một người có tu vi còn thấp hơn mình!

Quả là không dễ dàng gì!

Hắn tiện tay cầm thực đơn lên xem, nhưng vừa nhìn qua, hàng lông mày lập tức nhíu chặt—một số món ăn trên thực đơn khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Có cả thịt yêu thú?!

Phải biết rằng, trong tu tiên giới hiện nay, yêu thú cực kỳ hiếm thấy. Vậy mà tửu lâu này lại có thể đem thịt yêu thú làm món ăn, điều này tuyệt đối không đơn giản!

Cả đời hần mới chỉ ăn qua thịt yêu thú một lần, đó là khi cùng đám đồng môn đánh chết một con Thổ Nham Hùng, chia nhau nướng lên ăn thử.

Giờ nghĩ lại, thịt yêu thú xác thực có hương vị không tệ.

Lý Thanh đảo mắt nhìn danh sách những món ăn làm từ yêu thú:

Món đặc sản tửu lâu

☐ Hàm chậm thịt Mặc Huyền Quy

☐ Thịt thái mỏng Tuyết Vân Điều

☐ Canh xương Kim Giáp Hồ

☐ Xào cay Thanh Lâm Giao

Mặc Huyền Quy là một loại yêu thú sinh sống ở Cực Tây Xanh Lĩnh, sống trong Biển Vô Bờ.

Tuyết Vân Điều thì lại sinh trưởng trong dãy núi tuyết Cực Nam Thanh Lĩnh, hiếm thấy vô cùng.

Xem qua một lượt, Lý Thanh phát hiện đại đa số yêu thú trong thực đơn đều thuộc loài có tập tính quần cư, sức mạnh cá nhân không quá mạnh.

Dù vậy, hần cũng chỉ đành cắn răng gọi một phần hàm chậm thịt Mặc Huyền Quy, coi như nếm thử mùi vị.

“Cho ta một phần hàm chậm Mặc Huyền Quy, thêm một bầu Trầm Hoa Linh Nhưỡng.”

Loại linh tửu này được ủ từ nhiều loại linh hoa, dù không có tác dụng thần kỳ, nhưng hương vị lại vô cùng tuyệt vời, danh tiếng vang xa.

Chỉ chốc lát sau, món thịt yêu thú nóng hôi cùng một bầu linh tửu thơm nồng được bung lên bàn.

Lý Thanh không chờ nổi, lập tức gấp một miếng thịt rùa lên thử.

Lớp da dai giòn, thịt bên trong lại mềm mịn, hương vị đậm đà thấm vào từng kẽ răng. Đặc biệt, thịt yêu thú sau khi được linh trù của Tụ Phong Lôu chế biến, càng dậy mùi hương thơm ngon đến cực điểm.

Ăn ngon! Tuyệt kỹ nấu nướng quả nhiên lợi hại!

Đắm chìm trong mỹ vị, hắn lại tự rót thêm một chén Trăm Hoa Linh Nhuỡng.

Chương 380

DTV EBOOK

Chỉ mới nhấp một ngụm, vị thanh ngọt dịu dàng đã lan tỏa khắp đầu lưỡi, khiến cả người như thả lỏng ra.

Trong khoảnh khắc, hắn hoàn toàn đắm chìm vào hương vị mỹ tửu và mỹ thực.

Nếu không phải vì bên kia có mấy tu sĩ trò chuyện quá lớn, hắn cũng chẳng muốn tỉnh táo lại.

“Có chuyện lớn! Động phủ Linh Diệu Đạo Nhân vừa phát sinh biến cố, có một tu sĩ Trúc Cơ kỳ bị trọng thương, dường như đã kích phát một cấm chế nào đó!”

Lời nói vừa dứt, cả tửu lâu lập tức trở nên im lặng.

Tất cả ánh mắt đều đồng loạt nhìn về phía người vừa tiết lộ tin tức.

Bá!

Tu sĩ nọ bị mọi người đồng loạt nhìn chăm chăm, bèn lắc đầu than thở:

“Haizz... Ngay cả Trúc Cơ kỳ còn bị trọng thương, động phủ này sợ là không đơn giản đâu!”

Lý Thanh lập tức dựng tai lên, âm thầm lắng nghe.

Linh Diệu Đạo Nhân động phủ hiện thế!

Đây chắc chắn là tin tức quan trọng nhất của tu tiên giới trong thời gian gần đây!

Linh Diệu Đạo Nhân – một tán tu Trúc Cơ hậu kỳ danh chấn một thời, từng lừng lẫy khắp nơi mấy trăm năm trước!

Hắn tinh thông vô số thủ đoạn, thậm chí từng chém giết tu sĩ Giả Đan, chiến tích huy hoàng, đủ để thấy đạo hạnh thâm sâu đến mức nào.

Phải biết rằng, tu sĩ Giả Đan có thể xem là nửa bước tiến vào Kết Đan kỳ, chính là người đã tu luyện Trúc Cơ kỳ đến cảnh giới đại viên mãn. Chỉ cần tiến thêm một bước, liền có thể thực sự trở thành Kết Đan chân nhân!

Vậy mà ngay cả tồn tại cường đại như vậy, Linh Diệu Đạo Nhân vẫn có thể giết chết, hơn nữa còn không chỉ một người.

Vượt cấp chiến đấu đã khó, mà giết chết đối thủ lại càng khó hơn gấp bội!

Không chỉ cần áp chế đối phương, phong tỏa mọi con đường đào tẩu, mà còn phải đề phòng kẻ đó liều mạng đồng quy vu tận.

Đây cũng là lý do động phủ của hắc thu hút vô số tu sĩ tranh giành. Nếu thực sự có thể tìm ra một chút manh mối về đạo pháp mà hắc tu luyện, thì đối với những người đang ở Trúc Cơ kỳ mà nói, đây chính là một cơ duyên khó cưỡng!

“Đừng nghĩ đó chỉ là động phủ bỏ hoang của Linh Diệu Đạo Nhân, nghe nói đã có người tìm thấy một vài bảo vật giá trị bên trong!”

“Giống như có một tu sĩ Trúc Cơ tìm được một quyển bản chép tay, đáng tiếc lại không ai biết nội dung bên trong ghi lại điều gì.”

“Ta còn nghe nói, năm đó Linh Diệu Đạo Nhân từng bị Kết Đan kỳ truy sát, sau cùng mất tích bí ẩn. Nhìn theo hướng này mà nói, rất có khả năng trong động phủ của hắc vẫn còn rất nhiều đồ vật hắc chưa kịp mang đi!”

Tại Tụ Phong Lâu, đám tu sĩ râm ran bàn tán, mỗi người đều chia sẻ những tin tức mà bản thân nắm được.

Lập tức, không ít kẻ nổi lên lòng tham, thậm chí có người đã bắt đầu dao động.

Chỉ là hiện tại, động phủ kia vẫn còn nhiều cấm chế chưa bị phá giải. Dù có tu vi Trúc Cơ kỳ cũng khó lòng tiến vào, huống chi những kẻ có thực lực yếu hơn.

Nhất là khu vực trồng linh dược trong động phủ!

Mấy trăm năm trôi qua, dù chỉ là một gốc linh thảo phổ thông, chỉ cần vẫn còn sinh trưởng, giá trị của nó cũng đã cực kỳ kinh

người!

Lý Thanh vừa nghe những tin tức này, vừa chậm rãi nhấm nháp phần thịt rùa Mặc Huyền mà mình vừa gọi, ăn sạch không chừa một miếng, còn suýt nữa liếm sạch đĩa.

Nói thật, khi nghe đám người này tán dương động phủ của Linh Diệu Đạo Nhân hấp dẫn như vậy, ngay cả hắc cũng có chút dao động, muốn đi thăm dò một phen.

Nhưng suy nghĩ này rất nhanh bị hắc loại bỏ.

Ngay cả tu sĩ Trúc Cơ cũng không dễ dàng đạt được lợi ích, hắc lấy gì để chen chân vào?!

Luyện Khí tầng bốn nhỏ nhỏ như hắc, e rằng chỉ vừa bước vào đã bị người ta dùng làm bia đỡ đạn.

Cho dù vận may bùng nổ, nhặt được chút lợi ích, thì tám chín phần mười cũng không giữ nổi, còn có thể mang họa vào thân, chết không toàn thây!

Nghĩ đến đây, Lý Thanh liền tự rót cho mình một chén Trăm Hoa Linh Nhưỡng, sau đó dốc cạn một hơi.

Hương rượu ngọt dịu, uống vào như có dòng suối mát chảy qua cổ họng, dư vị còn đọng mãi không tan, cảm giác khoan khoái thấu tận tâm can.

Thịt rùa Mặc Huyền cũng cực kỳ ngon miệng, không chỉ có vị đậm đà béo ngậy, mà còn có tác dụng bổ dưỡng rất tốt. Lý Thanh cảm nhận rõ ràng khí huyết trong cơ thể lưu chuyển thuận lợi hơn nhiều, toàn thân thư thái thoải mái.

“Chỉ tiếc, giá hơi đắt!”

Một bầu rượu cùng một món ăn, mà đã tiêu tốn của hắc tận mười sáu khối linh thạch! Không thể không thừa nhận, thịt yêu thú bây giờ đúng là quá mức xa xỉ!

“Nếu sau này không có linh thạch, chẳng lẽ phải cắt thịt trên người con rùa kia bán dần sao?” Lý Thanh vừa nghĩ vừa cười khỏ.

Sau khi tính toán lại chi tiêu, đúng lúc Lý Thanh chuẩn bị rời khỏi Tụ Phong Lâu, đột nhiên một tin tức khác lọt vào tai khiến hắc bất giác dừng bước.

Chương 381

DTV EBOOK

Hơn nữa, chuyện này còn liên quan trực tiếp đến hắn, khiến hắn không thể không lắng nghe.

“Ha ha, nghe nói gần đây Liễu gia bị làm cho rối ren toi tả, trong tộc xuất hiện một tên phản đồ đầu nhập vào Phi Ứng Tặc!”

“À, ta cũng nghe chuyện này! Đúng là mất hết mặt mũi!”

“Nói vậy chẳng phải Phi Ứng Tặc đã có tới ba kẻ tu vi Luyện Khí hậu kỳ? Tình hình càng lúc càng nguy hiểm!”

“Tê!”

Ai cũng không ngờ rằng, đám Phi Ứng Tặc vốn chỉ là lũ cường đạo nhỏ lẻ quanh phường thị Thiên Giang, lại đột nhiên mạnh lên nhanh chóng như vậy!

Trước đây, bọn chúng chỉ có Ma Ứng Khách – một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ làm chỗ dựa, chỉ có thể đe dọa những tu sĩ cô đơn, thế đơn lực bạc. Chỉ cần đi ra ngoài phường thị có người đồng hành là có thể an toàn.

Nhưng bây giờ... tình thế đã hoàn toàn thay đổi!

Vào những ngày bình thường, chỉ cần đội chấp pháp của Thiên Hà Phường tuần tra một vòng, nơi này có thể yên bình trong một thời gian dài.

Nhưng hiện tại thì hoàn toàn khác! Ba tên tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, lại thêm một đám Phi Ứng Tặc đông đảo, thực lực như vậy đã không còn là thứ mà đám tán tu bình thường có thể đối phó.

“Chẳng phải vẫn còn Liễu Gia sao? Dù Phi Ứng Tặc có ba kẻ Luyện Khí hậu kỳ, chỉ cần gia chủ Trúc Cơ kỳ của Liễu Gia xuất quan, thu thập bọn chúng chẳng phải dễ như trở bàn tay?”

“Trúc Cơ kỳ ra tay, đương nhiên sẽ dễ dàng thắng lợi. Nhưng nghe nói gia chủ Liễu Gia đang ở vào thời điểm máu chót của

một môn bí pháp, trong thời gian ngắn khó mà xuất quan, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc.”

“Chắc, sao lại trùng hợp như vậy chứ?”

“Hy vọng Liễu Gia có thể diệt trừ được lũ tai họa này đi!”

Rất nhanh, đám người lại bắt đầu bàn tán về sự kiện cách đây vài ngày.

Để dụ phản đồ trong gia tộc xuất đầu lộ diện, Liễu Gia thậm chí đã lấy ra một phần dược liệu chủ chốt để luyện chế Trúc Cơ Đan.

Cuối cùng, bọn họ còn phái hai vị Luyện Khí hậu kỳ truy sát phản đồ kia. Nhưng không ngờ kết quả lại vô cùng tệ hại – Phi Ứng Tặc phản công mạnh mẽ, dẫn đến một người bị giết, một người trọng thương.

Hiện tại, phần dược liệu chủ chốt kia đã mất tích, cũng không rõ có rơi vào tay Phi Ứng Tặc hay không.

Nghe đến đây, không ít tu sĩ cảm thấy đầu óc quay cuồng, choáng váng trước tình thế rối ren.

Ngay cả Lý Thanh cũng không khỏi trầm tư. So với những người ở đây, hẳn là càng hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện, thậm chí còn tận mắt chứng kiến một số tình cảnh quan trọng.

“Không đúng! Lúc ta rời khỏi Liễu Gia, Phi Ứng Tặc vẫn đang giao chiến với đám tu sĩ trong tộc, sao lại còn dư sức để thiết lập bẫy giết người?”

“Liễu Hoành Viễn chưa chết thì thôi đi, nhưng làm sao có chuyện hai vị tộc lão đuổi giết hẳn lại một người chết, một người trọng thương?”

“Tình thế thay đổi quá nhanh! Liễu Gia liệu có thể chống đỡ nổi không đây?”

Trong lòng Lý Thanh xoắn xuýt không thôi. Ban đầu hẳn định ở lại Thiên Hà Phường nghỉ ngơi thêm một ngày, sau đó sẽ lên đường rời đi.

Nào ngờ tình hình tại Trường Sinh Cốc lại rối loạn đến mức này!

Hắn suy nghĩ một lúc, sau đó cẩn thận phân tích lại toàn bộ cục diện.

“Dù sao thì Liễu Gia cũng là một gia tộc tu tiên có Trúc Cơ kỳ tọa trấn, không thể nào nhỏ yếu đến mức này được.”

“Liễu Gia đã kinh doanh nhiều năm tại vùng này, chắc chắn đã cắm rễ sâu, nội tình cũng không phải tầm thường.”

“Trước đó họ truy quét Phi Ứng Tặc thất bại, một phần là do trong tộc có phản đồ, khiến mọi hành động đều bị lộ trước, nhiều lần gặp khó.”

“Giờ thì phản đồ đã bị diệt trừ, hành động sau này sẽ bí mật hơn. Nếu ta là Phi Ứng Tặc, lúc này ta chắc chắn sẽ hành động kín đáo, tránh đối đầu trực diện với một Liễu Gia đang phần nộ đến cực điểm.”

Ánh mắt Lý Thanh lóe lên một tia sáng. Càng nghĩ, hắn càng cảm thấy phân tích của mình hợp lý.

Chỉ là hiện tại, điều duy nhất khiến hắn bận tâm chính là phần dược liệu Trúc Cơ Đan chủ chốt kia.

Nó có rơi vào tay Phi Ứng Tặc hay không?

Đây là dược liệu quan trọng nhất để luyện chế Trúc Cơ Đan! Nếu nó thực sự bị Phi Ứng Tặc đoạt lấy, thì về sau thế lực này chắc chắn sẽ trở thành một tai họa lớn.

Khoảng cách giữa Trúc Cơ kỳ và Luyện Khí kỳ khác nhau một trời một vực!

Liễu Gia thà đối mặt với mười tên Luyện Khí hậu kỳ, cũng tuyệt đối không muốn chọc vào một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, huống chi nếu kẻ đó là Ma Ứng Khách, kẻ có linh căn thuộc tính Phong, tốc độ nhanh đến đáng sợ!

Suy nghĩ xong, Lý Thanh rời khỏi Tụ Phong Lâu, đến khu chợ trong phường thị mua thêm vài tấm Liễm Túc Phù và một số Phù Lục bảo mệnh.

Mỗi lần mua sắm là một lần tổn thất linh thạch! Lần này lại tiêu mất hơn mười khối.

Nhưng hắn không hề cảm thấy tiếc rẻ.

Chương 382

DTV EBOOK

Trên phương diện bảo mệnh, hắn luôn hào phóng, vì dù sao có giữ được mạng thì mới tính đến chuyện sau này!

Sau khi lo xong mọi chuyện, hắn lại đi dạo quanh những cửa hàng bán linh mộc hoặc quầy hàng rong, hy vọng tìm được thứ mình cần.

Đáng tiếc, không có thu hoạch gì cả!

Ngay cả một hạt giống linh mộc cũng không thấy bóng dáng!

Cứ thế, sau vài ngày chờ đợi trong Thiên Hà Phường, Lý Thanh cuối cùng cũng hạ quyết tâm rời đi, quay về Liễu Gia.

Dù sao hiện tại kỹ thuật luyện khí của hắn vẫn chưa đủ tinh xảo, miễn cưỡng chỉ có thể luyện chế hạ phẩm pháp khí. Với trình độ này, thu nhập từ nghề luyện khí còn không bằng xuống mỏ đào linh thạch!

Nhưng hắn tin rằng, chỉ cần tiếp tục kiên trì, một ngày nào đó hắn có thể rời khỏi Liễu Gia, dựa vào thuật luyện khí của bản thân để tự mưu sinh!

Tại cổng phường thị Thiên Hà, hắn giao lại lệnh bài cho đệ tử Thiên Hà Tông phụ trách thủ vệ, sau đó nhảy lên Vô Song Chùy, điều khiển pháp khí bay rời khỏi vùng trời này.

Nhìn lại những tòa phù đảo lơ lửng giữa tầng mây, nơi phường thị phồn hoa tọa lạc, trong lòng Lý Thanh dâng lên một cảm giác khó tả.

Hắn siết chặt nắm đấm, thầm nghĩ:

“Một ngày nào đó, nơi đây chắc chắn sẽ có chỗ đứng của ta!”

Trên đường trở về Liễu gia, hành trình diễn ra yên bình ngoài dự đoán, không hề gặp phải bất kỳ tên Kiếp Tu nào.

Đương nhiên, điều này phần lớn nhờ vào việc từ đầu đến cuối, Lý Thanh vẫn luôn duy trì dáng vẻ nghèo túng, rách nát đến

mức chẳng ai buồn để mắt tới. Đám Kiếp Tu vốn chỉ thích săn bắt kẻ có giá trị, nhìn hấn chẳng có chút gì béo bở để vơ vét, tự nhiên cũng chẳng ai thèm ra tay.

Hơn nữa, con đường mà hấn chọn cũng vô cùng kín đáo. Ngay khi rời khỏi phường thị, hấn lập tức chui thẳng vào rừng sâu núi thẳm, cả hành trình gần như không chạm mặt một bóng người nào.

Sau khi xác nhận không có kẻ bám theo, Lý Thanh mới lấy thùng cơm từ túi ngực thú ra.

“Ngao!”

Thùng cơm bắt mắt gầm lên hai tiếng. Hiển nhiên, bị nhốt trong túi ngực thú quá lâu khiến nó cực kỳ khó chịu.

Thấy vậy, Lý Thanh chỉ mỉm cười, tiện tay ném cho nó một viên nuôi thú đan có được lực dư thừa.

Ăn xong đan dược, thùng cơm lập tức tinh thần phấn chấn, sức sống bùng bùng như rồng như hổ, quên sạch bực bội khi nãy.

“Đi thôi, trở về Liễu gia!”

Lý Thanh cuời lên lưng thùng cơm, nhẹ vỗ đầu nó, rồi lập tức lao nhanh vào rừng rậm.

Thời gian chín ngày trôi qua trong chớp mắt.

Trải qua chặng đường dài Cửu Thiên, phong trần mệt mỏi, cuối cùng hấn cũng đứng trước biên giới Trường Sinh Cốc.

Nhìn vào trong cốc, nơi những cây đại thụ cao chọc trời mọc san sát, hấn không nhận được mà thở phào nhẹ nhõm.

“Rốt cuộc cũng trở về rồi!”

Nói rồi, hấn thu thùng cơm vào túi ngực thú, chuẩn bị đi bộ về Liễu gia.

Lần này vào rừng, thùng cơm được chơi đùa thỏa thích, triệt để tận hưởng cảm giác làm bá chủ sơn lâm. Lộ trình bảy ngày đáng lẽ phải hoàn thành sớm, nhưng vì hấn liên tục bị con hổ này kéo lê đi khắp nơi, nên cuối cùng lại mất đến tận chín ngày mới quay về.

Những con dã thú trong rừng quả thực vô cùng thâm hiểm. Đừng nói là hổ báo hay gấu chó, đến cả lợn rừng cũng không thoát khỏi móng vuốt của nó. Chỉ cần đi ngang qua mà thấy con nào ngửa mắt, thùng cơm đều lập tức xông lên đập cho hai bạt tai.

Lý Thanh lắc đầu cười khở, vút mấy suy nghĩ linh tinh ra khỏi đầu, cất bước tiến về phía sơn cốc phía trước.

Không bao lâu sau, trong sơn cốc dâng lên từng đợt sương trắng. Ban đầu, hắn còn tưởng đây là dấu hiệu có người ra đón, nhưng rất nhanh, hắn đã thấy rõ bên trong màn sương có vài chiếc xe ngựa do linh mã kéo chậm rãi tiến ra.

Trên xe ngựa là một nhóm tán tu làm thuê cho Liễu gia, trên xe còn chở đầy các vạc nước chứa linh ngư.

Trong đó, hắn còn nhận ra một người – Trần Tân, kẻ lắm lời mà trước đây hắn từng giao thiệp.

Xem ra thế cục Liễu gia đã ổn định trở lại rồi.

Lý Thanh trầm nghĩ trong lòng.

“Ồ? Người phía trước là ai?”

Đội ngũ vừa từ trong trận pháp ra ngoài liền lập tức phát hiện ra sự hiện diện của hắn. Một tiếng quát chói tai vang lên, mang theo sự đề phòng rõ rệt.

Thấy vậy, Lý Thanh vội vàng hạ thấp tư thái, nhanh chóng lấy ra lệnh bài thân phận:

“Tiền bối chớ hiểu lầm, tại hạ là công nhân khai thác linh khoáng ở khu chữ Bính, sân số 49!”

Người dẫn đầu đội ngũ này là một vị tộc lão của Liễu gia, tu vi đạt đến Luyện Khí hậu kỳ, tên gọi Liễu Phong. Bình thường, lão là người phụ trách vận chuyển hàng hóa từ Thiên Hà phường thị về hai cửa hàng của Liễu gia.

Liễu Phong nhìn lệnh bài của hắn, ánh mắt vẫn mang theo vài phần hoài nghi:

“Công nhân linh khoáng? Ngoài lệnh bài này, ngươi có gì để chứng minh thân phận không?”

Chương 383

DTV EBOOK

Đạo gần đây tình hình của Liễu gia không được tốt lắm, hẳn có thể hiểu được sự cảnh giác của đối phương.

“Có, lúc trước, người dẫn ta vào Trường Sinh Cốc là Liễu Sinh. Ngoài ra, tại khu tán tu, ta cũng có vài hảo hữu. Hơn nữa, vị đạo hữu Trần Tân phụ trách vận chuyển linh ngư này, cũng là người quen cũ của ta!”

Nghe vậy, lông mày Liễu Phong mới giãn ra đôi chút. Lão quay đầu nhìn về phía sau hỏi:

“Trần Tân, có đúng vậy không?”

Kẻ lắm lời Trần Tân lúc này cũng vội gật đầu như gà mổ thóc:

“Đúng đúng! Lý đạo hữu này quả thực là công nhân linh khoáng, đã từng đến tìm ta mấy lần!”

Nghe vậy, Liễu Phong mới trả lệnh bài lại cho Lý Thanh, thuận miệng hỏi thêm lý do vì sao hẳn rời cốc.

Lý Thanh liền đem lý do đã chuẩn bị trước kể lại một lần nữa, cuối cùng cũng được thông qua.

Trở lại tiểu viện của mình, hẳn rốt cuộc cũng có thể hoàn toàn thả lỏng.

Lúc này, hẳn nồi lửa nấu một nồi linh mễ, đồng thời chất lên một đồng củi lớn, tiện tay xiên hai con linh ngư rồi đặt lên lửa nướng.

Ánh mắt Lý Thanh lấp lóe, phản chiếu ánh lửa bập bùng, hẳn một lần nữa phân tích tình thế trước mắt.

“Xem ra ta đoán không sai. Ngay khi tìm ra nội gián trong gia tộc, cục diện của Liễu gia lập tức xoay chuyển theo hướng tích cực. Bây giờ, thậm chí bọn họ còn có thể phái tán tu đi vận chuyển hàng hóa đến Thiên Hà phường thị.”

“Phi Ứng Đạo mặc dù lại có thêm một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, nhưng cách hành sự đã cần trọng hơn nhiều.”

“Nhìn tình hình này, quyết định quay về Liễu gia của ta là hoàn toàn chính xác.”

Nhưng hiện tại, trong lòng Lý Thanh vẫn còn hai nghi vấn chưa thể giải đáp.

Thứ nhất, Phi Ứng Đạo rốt cuộc đã dùng cách nào để phối hợp với tên phản đồ Liễu Hoàn Viễn, lập nên một sát cục hoàn hảo, khiến Liễu gia lâm vào thế hạ phong?

Thứ hai, vị Trúc Cơ Đan chủ được kia liệu có thật sự rơi vào tay Phi Ứng Đạo hay không?

Lý Thanh theo thói quen vuốt cằm, trầm ngâm suy nghĩ:

“Chẳng lẽ Phi Ứng Đạo đã chia quân? Một nhóm đánh nghi binh để thu hút sự chú ý của Liễu gia, trong khi một nhóm khác âm thầm phối hợp với Liễu Hoàn Viễn?”

“Nhưng như vậy cũng có điểm không hợp lý. Chỉ dựa vào việc chia quân mà có thể đồng thời kiềm chế được Liễu gia, lại còn đảm bảo sức chiến đấu đủ để đối phó với hai tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ của Liễu gia sao? Chuyện này với Phi Ứng Đạo mà nói, e rằng quá sức. Trừ phi... Ma Ứng Khách có thể phân thân!”

Hắn lẩm bẩm một câu, lông mày nhíu chặt. Nhưng đáng tiếc, tin tức tình báo quá ít, hắn căn bản không thể tìm ra đáp án.

Mặt khác, về vị Trúc Cơ Đan chủ được kia, không chỉ riêng gì hắn, mà đại bộ phận tu sĩ trong khu vực này hắn cũng đang dõi theo sát sao.

Nếu như thật sự để Phi Ứng Đạo đoạt được vị chủ dược này, đồng thời luyện chế thành công một lò Trúc Cơ Đan, vậy thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Một lò Trúc Cơ Đan, nếu vận khí tốt, có thể luyện ra hai ba viên!

Mà Ma Ứng Khách vốn đã có tư chất không tệ, còn sở hữu phong thuộc tính dị linh căn. Đặt vào trong tiên môn, cũng là một thiên kiêu đáng chú ý.

Nếu hắn thành công bước vào cảnh giới Trúc Cơ, vậy thì cả khu vực này sẽ phải đối mặt với một Kiếp Tu Trúc Cơ kỳ!

Mà điều đáng sợ hơn chính là, Kiếp Tu này lại có tốc độ cực nhanh, chuyên đào mệnh và truy sát kẻ khác, không khác gì một con chim ưng săn mồi!

Nếu như hai tên tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ còn lại của Phi Ứng Đạo may mắn, cũng có một kẻ Trúc Cơ thành công...

Vậy thì đại họa thực sự đã giáng xuống! Hai Kiếp Tu Trúc Cơ kỳ liên thủ, những gia tộc tu tiên có nội tình yếu kém căn bản không thể chống đỡ nổi!

Chỉ nghĩ đến khả năng này thôi, đừng nói Lý Thanh, ngay cả các gia chủ tu tiên trong khu vực cũng không khỏi cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh.

“Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, e rằng ngay cả Thiên Hà Tông cũng sẽ không ngồi yên.”

Lý Thanh lẩm bẩm, nhưng ngay lúc đó, hương thơm của linh ngư nướng chín bay tới, lập tức kéo suy nghĩ của hắn trở lại thực tại.

“Thôi, trời sắp xuống đã có người cao lớn đỡ, ta quan tâm nhiều làm gì.”

Nói rồi, hắn trực tiếp xé một miếng cá nướng, đồng thời bóc lên một nắm cơm linh mễ nóng hổi, ăn một cách ngon lành.

Đúng như những gì Lý Thanh suy nghĩ, không chỉ riêng hắn, mà rất nhiều tu sĩ trong khu vực này đều quan tâm đến tung tích của vị Trúc Cơ Đan chủ được của Liễu gia.

Trong khoảng thời gian gần đây, Liễu gia liên tục nhận được rất nhiều phong thư truyền tin, mà nội dung chủ yếu đều xoay quanh việc liệu dung Nguyên Quả có thật sự rơi vào tay Phi Ứng Đạo hay không.

Chương 384

DTV EBOOK

Dĩ nhiên, trong số những người này, có kẻ thật sự lo lắng cho Liễu gia, nhưng cũng không ít kẻ ôm tâm tư khác, có ý đồ riêng.

Dù sao thì, Trúc Cơ Đan chủ được không phải thứ tầm thường. Đối với chuyện này, Liễu gia trước sau vẫn giữ im lặng, không hề đưa ra câu trả lời chính thức.

Những tháng tiếp theo, thế cục dần dần trở nên bình lặng. Phi Ưng Đạo hoàn toàn biến mất không thấy bóng dáng.

Mọi sản nghiệp của Liễu gia vẫn vận hành như cũ, người xuống mỏ thì tiếp tục xuống mỏ, đội hộ tống hàng hóa vẫn đều đặn làm việc. Mọi thứ dường như trở lại trạng thái bình thường, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hơn nữa, gần đây, một sự kiện khác lại khiến giới tu tiên xôn xao—động phủ của Linh Diệu Đạo Nhân xuất thế, hoàn toàn thu hút sự chú ý của vô số tu sĩ.

“Thật không ngờ, trận cấm chế ở vườn thuốc trong động phủ rốt cuộc đã bị mấy vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ liên thủ phá vỡ! Một lượng lớn linh dược ngàn năm tuổi thọ đã xuất thế!”

“Nghe nói có một nhánh huyết tủy thảo tám trăm năm tuổi! Đây chính là chủ dược luyện chế Tăng Nguyên Đan, có thể giúp tu sĩ Trúc Cơ kỳ tăng tiến pháp lực đạo hạnh!”

“Bọn họ vì một gốc huyết tủy thảo đỏ như máu mà tranh đấu kịch liệt, gần như đánh nhau sống chết!”

“Triệt để điên cuồng! Ngay cả Hư Thần cũng xuất thế! Một đóa Hư Thần hoa gần bảy trăm năm tuổi, đối với những ai muốn tăng cường thần thức, đây chính là chí bảo vô giá!”

Những tin tức này không ngừng lan truyền, khiến vô số tu sĩ nóng lòng sốt ruột. Ai nấy đều muốn nhanh chóng tiến vào

động phủ của Linh Diệu Đạo Nhân, mong có thể chia phần lợi ích từ bảo tàng này.

Dù sao thì, linh dược cao niên trong thời buổi hiện tại thực sự vô cùng trân quý.

Không ai ngờ rằng, sau khi Linh Diệu Đạo Nhân biến mất hàng trăm năm, trong động phủ của hắn vẫn còn lưu giữ nhiều linh dược hiếm thấy đến vậy...

Kho báu trong động phủ này đã được xưng tụng là một tiêu mỡ tàng, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng không thể thờ ơ, sẵn sàng vì nó mà ra tay tranh đoạt.

Kỳ thực, đừng nói là Trúc Cơ kỳ, nếu gốc Hư Thần hoa kia có thể sinh trưởng thêm vài trăm năm, đạt tới cấp bậc linh dược ngàn năm, e rằng ngay cả tu sĩ Kết Đan kỳ cũng không tiếc buông xuống mỡ mũi để tranh giành.

Nâng cao thần thức, đối với một tu sĩ mà nói, là một loại năng lực vô cùng quan trọng. Một khi thần thức viển siêu những kẻ cùng cảnh giới, thì bất kể là trong giao chiến hay trong quá trình đột phá cảnh giới, đều sẽ chiếm ưu thế cực lớn.

Liên quan đến sự kiện động phủ Linh Diệu Đạo Nhân xuất thế, ngay cả tán tu trực thuộc Liễu gia cũng nghe nói không ít.

Tỷ như một đám công nhân khai thác linh khoáng vừa đào xong linh thạch, ai nấy đều có chút ngứa ngáy muốn chen chân vào.

“Ngay cả ta cũng không nhịn được muốn đi thử vận may, động phủ Linh Diệu Đạo Nhân thực sự có quá nhiều bảo vật!”

“Haha, ngươi có soi gương nhìn lại bản thân chưa? Một tên Luyện Khí trung kỳ chạy đến đó chẳng khác nào tự biến mình thành thức ăn cho kẻ khác.”

“Nói đúng lắm! Nghe đồn, khi phá trận cấm chế, mấy tu sĩ Trúc Cơ kỳ đã bắt không ít Luyện Khí kỳ làm bia đỡ đạn để dò đường.”

“Ai... không có thực lực, thì chỉ có thể đứng ngoài mà thờ dài.”

Lý Thanh cười linh thú trên đường trở về Liễu gia, bên ngoài thì nghe đám người tạp vụ nói chuyện phiếm, nhưng trong

lòng lại đang suy nghĩ những chuyện khác.

Mặc dù những bảo vật trong động phủ thần diệu kia có hấp dẫn đến đâu, hắn cũng không có chút hứng thú nào. Đơn giản là vì tất cả những thứ đó chẳng liên quan gì đến hắn.

Đừng nói là linh dược mấy trăm năm tuổi, cho dù có một viên Cửu Chuyển Tiên Đan có thể giúp người ta phi thăng trong trăm ngày, hắn cũng chẳng thèm để mắt tới.

Thứ duy nhất mà hắn quan tâm lúc này vẫn là động tĩnh của Phi Ứng Đạo.

Từ sau khi đám người đó mai danh ẩn tích, vùng đất thuộc Liễu gia lại quá mức bình lặng, đến nỗi có phần bất thường!

Dĩ nhiên, Lý Thanh chẳng ngại việc thế cục cứ mãi yên ổn như vậy. Điều này hoàn toàn phù hợp với con đường tu hành an toàn mà hắn theo đuổi.

Chỉ có điều, dưới lớp bình yên này, e rằng đang che giấu những đợt sóng ngầm cuộn cuộn.

Hắn tuy không thể nắm rõ tình hình cụ thể, nhưng trong lòng vẫn có một loại cảm giác kỳ quái—sự yên tĩnh trước cơn bão.

Chính sự mơ hồ đó mới là thứ đáng sợ nhất!

Lý Thanh lúc này đã mười phần hoài nghi rằng, Phi Ứng Đạo thực sự đã cướp được cây dung Nguyên quả kia.

Suốt khoảng thời gian này, bọn chúng hoàn toàn biến mất, không có chút tung tích nào. Rất có thể, bọn chúng đang tìm cách tiêu hóa tài nguyên trong tay, chuyển hóa nó thành thực lực bản thân.

Chương 385

DTV EBOOK

Mặt khác, Liễu gia vẫn tiếp tục hoạt động như bình thường. Họ không hề có động thái gì đặc biệt, tiếp tục sắp xếp linh khoáng công xuống mỏ, tổ chức thương đội vận chuyển hàng hóa đến Thiên Hà phường thị. Nhìn bề ngoài, tất cả dường như diễn ra theo quy trình vốn có.

Nhưng sâu trong đó, hành động này chẳng khác gì đang thả mồi, cố ý dẫn dụ Phi Ứng Đạo xuất hiện.

Chỉ đáng tiếc, Phi Ứng Đạo vẫn chưa mắc câu, ngược lại hành sự ngày càng cẩn trọng hơn.

Rốt cuộc, một tin tức liên quan đến Liễu gia cũng lan truyền ra bên ngoài.

Liễu Hàn Nguyệt—viên minh châu của Thiên Hà Tông, đồng thời là thiên tài của Liễu gia—đã rời khỏi tông môn, trở về gia tộc.

Thông tin này lập tức dấy lên vô số suy đoán.

“Liễu Hàn Nguyệt không phải đã đạt đến Luyện Khí kỳ tầng chín rồi sao? Nàng đang ở giai đoạn máu chốt chuẩn bị Trúc Cơ, sao lại đột ngột trở về gia tộc?”

“Chẳng lẽ Liễu gia đã không thể ngồi yên? Phải chăng dung Nguyên quả thật sự đã rơi vào tay Phi Ứng Đạo, khiến họ gấp rút cần bổ sung chiến lực?”

“Nếu là như vậy, e rằng những ngày tháng bình yên sắp kết thúc.”

“Cũng chưa chắc! Có thể là dung Nguyên quả vẫn còn trong tay Liễu gia, hơn nữa đã luyện chế thành Trúc Cơ Đan. Lần này gọi Liễu Hàn Nguyệt trở về, biết đâu chính là để nàng đột phá Trúc Cơ?”

Điều đáng nói là, chỉ cần đạt đến Luyện Khí hậu kỳ, bất kể là tầng bảy hay tầng mười, đều có thể phục dụng Trúc Cơ Đan để

Trung kích Trúc Cơ chi cảnh, chứ không nhất thiết phải đợi đến tầng mười mới dùng.

Tuy nhiên, phần lớn tu sĩ vẫn lựa chọn đột phá ở tầng chín hoặc tầng mười để đảm bảo an toàn.

Làm như vậy, tỉ lệ thành công sẽ cao hơn một chút. Dù chỉ là một tia chênh lệch nhỏ, nhưng với một sự kiện trọng đại như Trúc Cơ, dù là xác suất tăng lên chỉ một phần trăm, cũng vô cùng đáng giá.

Tóm lại, lúc này nhất cử nhất động của Liễu Hàn Nguyệt đều nằm trong sự quan sát chặt chẽ của vô số người.

Đừng nói đến tu sĩ bên ngoài, ngay cả đệ tử dòng chính của Liễu gia cũng có chút bàng hoàng.

Không có cách nào khác, hiện tại Liễu gia không phải đang cử hành tế tổ, cũng không có đại sự gì xảy ra.

Vậy mà đúng lúc này, nàng lại đột nhiên trở về gia tộc, thật khiến người khác không khỏi suy nghĩ sâu xa.

Đáng tiếc, kể từ khi Liễu Hàn Nguyệt trở về, nàng rất ít khi xuất hiện bên ngoài, mà trực tiếp bế quan tại Hồ Tâm Đảo – nơi có linh khí nồng đậm nhất, không hề ra ngoài.

Thế nên, những lời đồn đoán của ngoại giới cuối cùng cũng chỉ có thể dừng lại ở mức tin đồn vô căn cứ.

Mà Lý Thanh, tuy cũng luôn theo dõi động tĩnh của Liễu gia và tình hình thế cục xung quanh, nhưng việc tu luyện chưa từng trì hoãn.

So với việc lo lắng rằng thế cục có thể biến động bất an, hẳn thà cố gắng nâng cao thực lực của bản thân, như vậy trong cục diện rối loạn cũng có thêm một phần năng lực tự vệ.

Từ khi trở về từ trận mở linh thạch của Thiên Hà Tông, Lý Thanh lấy ra một viên đan dược có màu sắc trầm tối, hình dạng tròn trịa.

Đây là Hóa Khí Đan, một loại đan dược được mua tại phường thị của dòng họ Sử ở Dược Vương Lĩnh. Loại đan dược này cũng là thứ hắn đang có với số lượng tương đối nhiều.

Hóa Khí Đan có thể giúp tăng trưởng tu vi Luyện Khí trung kỳ một cách rõ rệt, nhưng so với Quảng Lăng Đan được bày bán tại các lò đan danh tiếng, thì đan độc của Hóa Khí Đan lại dày đặc hơn nhiều.

Tuy nhiên, ưu điểm của nó là giá rẻ, mà dược lực thậm chí còn mạnh hơn Quảng Lăng Đan một hai phần, thế nên nó trở thành loại đan được được tán tu Luyện Khí kỳ ưa chuộng nhất trong tu tiên giới.

Sau khi từ phường thị trở về, Lý Thanh chưa từng ngừng việc phục dụng đan dược. Chỉ cần không phải xuống mỏ, hắn sẽ ở yên trong sơn, một lòng chuyên tâm tu luyện.

Cứ ba bốn ngày, hắn lại nuốt một viên đan dược giúp tinh tiến pháp lực.

Hiện tại, số Quảng Lăng Đan trong tay đã sắp hết, chỉ còn lại Hóa Khí Đan cùng một số ít Bồi Nguyên Đan trân quý hơn.

Bồi Nguyên Đan là loại đan dược vô cùng hữu dụng đối với tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, nên Lý Thanh không nỡ dùng vội. Vậy nên, trước mắt hắn chỉ có thể tiếp tục phục dụng Hóa Khí Đan.

“Hừm, tư chất linh căn có kém cỏi thì cũng có thể dựa vào căn thuốc mà tăng tu vi nhanh chóng.”

“Nhược điểm duy nhất chính là quá đắt! Bình thường tán tu làm sao có thể xa xỉ như ta, cách vài ngày liền ăn một viên đan dược tinh tiến pháp lực?”

Đây cũng chính là lý do vì sao tán tu trong tu tiên giới luôn sống khổ sở. Tư chất kém, linh thạch thu nhập ít, muốn tăng cao tu vi thì chỉ có thể dựa vào thời gian mà chậm rãi mài giũa.

Lý Thanh thở dài, sau đó nuốt trọn Hóa Khí Đan vào bụng.

Chương 386

DTV EBOOK

Rất nhanh, được lực hùng hậu bắt đầu bộc phát. Hắn lập tức vận chuyển công pháp, tập trung tinh thần để luyện hóa được lực trong cơ thể.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tu vi của Lý Thanh cũng từng chút một tiến bộ, dần dần chạm đến ngưỡng cửa Luyện Khí tầng năm.

Cuối cùng, sau một thời gian dài luyện hóa, được lực của Hóa Khí Đan đã hoàn toàn tan biến, pháp lực trong cơ thể hắn trở nên hùng hậu hơn mấy phần.

Hoàn thành tất cả, Lý Thanh vẫn chưa vội mở mắt, mà dùng thần thức nội thị bản thân.

“Hóa Khí Đan này quả thực có đan độc dày đặc hơn Quảng Lăng Đan rất nhiều.”

Hắn khẽ nhíu mày, bởi vì có thể rõ ràng cảm nhận được một lượng lớn tạp chất không thể luyện hóa đã trầm tích vào ngũ tạng lục phủ.

Trước kia khi dùng Quảng Lăng Đan, loại đan độc này cực kỳ ít, gần như có thể bỏ qua.

Nhưng Hóa Khí Đan thì hoàn toàn khác, nếu cứ kéo dài tình trạng này, lượng đan độc tích tụ chắc chắn sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng.

Lý Thanh nhíu mày, sau đó vận dụng tu vi Võ Đạo Tông Sư của mình, cô đọng khí huyết dâng trào như tràng giang đại hải, hóa thành từng đợt sóng lớn càn quét toàn bộ ngũ tạng lục phủ.

Đây chính là lợi thế của Võ Đạo Tông Sư, có thể hoàn mỹ không chế khí huyết bản thân, mà khí huyết lại liên kết chặt chẽ với tinh nguyên.

Nhờ vậy, dù tuổi thọ kéo dài, khí huyết của hắn vẫn luôn tràn đầy. Dù hiện tại đã gần ba mươi tuổi, nhưng so với lúc hai mươi lăm, hắn thậm chí còn mạnh hơn!

“Nghe nói trong tu tiên giới, một số thể tu khi luyện nhục thân đến cảnh giới cao thâm có thể hoàn mỹ khóa lại khí huyết, giữ vững trạng thái đỉnh phong dù đã đến tuổi xế chiều. Nhục thân và khí huyết vẫn mạnh mẽ như thời trai tráng.”

“Trạng thái như vậy, thật khiến người ta ngưỡng mộ!”

Tuy nhiên, Lý Thanh cũng không quá nóng vội. Giờ đây, ưu thế của trường sinh chủng đã bộc lộ rõ ràng, thọ nguyên kéo dài khiến hắn như mãi dừng lại ở giai đoạn trưởng thành.

Kể từ khi hắn luyện chế Vô Song Chùy thành hạ phẩm pháp khí, thọ nguyên đã tăng lên đến khoảng 230 năm.

Sau khi đột phá Luyện Khí trung kỳ, tuổi thọ của hắn lại nhích lên một chút.

Dù đã trải qua vô số biến cố ở Liễu gia, nhưng đến nay, hắn vẫn còn thừa đến 230 năm tuổi thọ!

Nếu so sánh, dù đã gần ba mươi tuổi, nhưng thực chất, hắn chỉ vừa mới bước vào giai đoạn tuổi dậy thì. Tiềm lực vẫn còn vô cùng lớn!

Nương theo khí huyết tràn đầy sinh cơ, từng đợt sóng lớn không ngừng cọ rửa ngũ tạng lục phủ, những tạp chất và đan độc tích tụ cuối cùng cũng bị đẩy ra ngoài.

Những cơ quan nội tạng vốn có phần ảm đạm, lúc này dần dần khôi phục trạng thái tràn đầy sức sống.

Sau khi xác nhận phần lớn đan độc trong cơ thể đã được đào thải, Lý Thanh rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra.

“Xem ra việc phụ tu luyện thể đạo là một lựa chọn đúng đắn. Với tư chất tu đạo của ta, về sau chắc chắn không thể thiếu đan dược hỗ trợ.”

“Có thân thể cường hãn và khí huyết dồi dào, ít nhất ta không cần lo lắng quá nhiều về đan độc tích tụ trong nội thể.”

Hoàn thành tất cả, Lý Thanh hài lòng mở mắt, sau đó lấy ra một chiếc gương đồng sáng bóng để soi xét diện mạo của

mình lúc này.

Tinh thần hăng hái, sinh khí tràn đầy!

Mặc dù ngũ quan không có gì đặc biệt, nhưng trạng thái tinh thần hiện tại khiến hấn cảm thấy vô cùng hài lòng.

“Không tệ! Chỉ là sau này phải chú ý đến sự thay đổi của dung mạo theo tuổi tác. Nếu quá lâu mà không già đi, e rằng sẽ bị người khác phát hiện sơ hở!”

“Nhưng cũng không cần quá lo lắng, dù sao tu sĩ tu tiên già đi chậm là chuyện bình thường. Trong mắt người khác, ta nhiều nhất cũng chỉ trạc ba mươi tuổi, duy trì trạng thái này cũng không có vấn đề gì.”

Nghĩ đến đây, hấn bỗng nhớ đến một loại đan dược có tên Trú Nhan Đan.

Chỉ cần phục dụng một viên, dung mạo sẽ mãi mãi dừng lại ở độ thanh xuân, thời gian trôi qua cũng không lưu lại dấu vết.

Loại đan dược này được nữ tu sĩ vô cùng ưa chuộng, thậm chí có thể bán với giá trên trời!

Ngoài Trú Nhan Đan, còn có một số công pháp đặc thù có tác dụng duy trì dung nhan, điển hình như những công pháp Mộc hệ cao cấp có thể dễ dàng giữ được nhan sắc trẻ trung.

Tuy nhiên, Lý Thanh chưa từng dùng qua Trú Nhan Đan, mà công pháp hấn tu luyện lại thuộc Hỏa hệ.

Vậy nên, năm năm hay tám năm nữa, nếu dung mạo hấn không thay đổi, rất có thể sẽ khiến người khác sinh nghi.

Đến lúc đó, nếu có ai cố tình dò xét thì thực sự sẽ rất phiền phức.

“Biện pháp tốt nhất là tìm cách mua một viên Trú Nhan Đan, như vậy sẽ không khiến ai hoài nghi!”

Chương 387

DTV EBOOK

Sau khi sử dụng Trú Nhan Đan, cơ thể sẽ sinh ra một trạng thái thanh xuân bất lão. Mà tu sĩ tu tiên có thể dễ dàng nhận ra trạng thái này, nhờ vậy hắn cũng không cần phải giải thích về vấn đề ngoại hình của mình với người khác.

Nhân lúc rảnh rỗi, Lý Thanh không tiếp tục tu luyện, mà lấy ra sổ linh tài hiện có trong tay.

Đối với hắn lúc này, nâng cao thuật luyện khí cũng quan trọng không kém việc tăng tu vi.

Nghĩa là, dù sau này Liễu gia có xảy ra đại biến, hắn bị mất công việc khai thác linh quáng, thì vẫn có thể đến Thiên Hà phường thị, dựa vào thân phận Luyện Khí Sư để kiếm sống.

Dù là giúp người luyện chế pháp khí hay tự mình buôn bán pháp khí, thì đó đều là con đường kiếm linh thạch không tồi!

Nói cho cùng, mặc dù việc đào linh thạch hiện tại mang lại lợi ích không tệ, mỗi năm ít nhất cũng kiếm được hơn hai ngàn khối linh thạch.

Nhưng cuối cùng, đào mỏ không phải kế lâu dài.

Giống như lời lão Chu từng khuyên bảo hắn, ở trong khu mỏ quá lâu sẽ bào mòn tâm trí một người.

Nói ngắn gọn, nếu nâng cao thuật luyện khí, sau này hắn có thể dựa vào chính tay nghề của mình để mưu sinh, đi đến đâu cũng không sợ đói!

Hắn chưa bao giờ có ý định gấn bó cả đời với công việc khai thác linh quáng tại Liễu gia. Giờ đây đã bước vào con đường tu tiên, đương nhiên hắn phải nhìn ngắm thế giới rộng lớn bên ngoài.

Vẫn là câu nói đó: Tu tiên giới rộng lớn như vậy, Lý Thanh muốn đi xem một lần!

“Nếu một người không có mộng tưởng, thì khác gì cá ướp muối đâu chứ!”

Nói xong, Lý Thanh kiểm tra lại toàn bộ số vật liệu hiện có trong tay.

Trước đó, vì dùng để luyện chế Vô Song Chùy, hắn đã tiêu hao gần như toàn bộ Mặc Kim.

Hiện tại, trong tay hắn chỉ còn:

Nửa khối Tuyết Ngân Thiết lớn bằng đầu người.

Ba chiếc đinh thép rèn từ thể tục.

Răng nanh và móng vuốt của Thổ Nham Hùng, thu được sau một trận chiến trước đó.

Hai phần linh tài từ Lưới Nước Quán, mới thu thập gần đây.

Một thanh Du Long Chủy, trung phẩm pháp khí chưa hoàn chỉnh.

Nhìn đồng vật liệu bày trên mặt đất, Lý Thanh không khỏi trầm ngâm.

“Ừm... Du Long Chủy và Lưới Nước Quán tạm thời chưa vội. Hiện tại ta chỉ vừa mới có thể luyện chế hạ phẩm pháp khí, bây giờ thử luyện chế trung phẩm pháp khí e rằng hơi nóng vội.”

“Nhưng có thể bắt đầu từ răng nanh và móng vuốt của Thổ Nham Hùng trước. Dù sao trước đây ta chỉ dùng thiên nhiên linh tài để luyện khí, chưa từng thử dùng vật liệu từ yêu thú.”

“Không thể để tình trạng này kéo dài, làm một Luyện Khí Sư, nếu không biết cách tận dụng yêu thú làm vật liệu, thì sớm muộn gì cũng bị đào thải!”

Thuật luyện khí rộng lớn và sâu xa, đã phát triển suốt hàng vạn năm. Nếu không biết cách dùng vật liệu từ yêu thú để luyện chế pháp khí, thì đúng là quá lạc hậu!

Sau một hồi suy tư, Lý Thanh rốt cuộc cũng có quyết định.

Bạo Vũ Lê Hoa Châm!

Không sai, Lý Thanh dự định luyện chế móng vuốt sắc bén và răng nanh cứng rắn nhất trên thân Thổ Nham Hùng thành một

loại pháp khí tiêu hao!

“Dù sao, số lượng tài liệu này cũng quá ít, nếu muốn luyện chế pháp khí có thể tái sử dụng, thì lang nha bổng có lẽ là lựa chọn thích hợp.”

“Nhưng ta đã có Vô Song Chùy, nếu lại thêm một loại pháp khí nặng nề nữa thì chiến lực cũng không tăng bao nhiêu.”

Lý Thanh suy nghĩ rất rõ ràng. Lần này luyện chế chỉ là thử nghiệm, xem như tích lũy kinh nghiệm.

Nếu phương pháp này khả thi, thì mấy viên c.hết đỉnh trong tay hắn cũng có thể thử nghiệm tôi linh và khắc minh văn, hướng tới việc luyện chế thành Bạo Vũ Lê Hoa Đỉnh.

Vừa vặn hắn còn nửa khối Tuyết Ngân Thiết lớn bằng đầu người, hoàn toàn có thể tiếp tục gia tăng số lượng c.hết đỉnh. Đến lúc đó, khi số lượng đủ nhiều, pháp khí tiêu hao này chắc chắn sẽ trở thành đại sát khí!

“Thất bại cũng không sao, coi như là tích lũy kinh nghiệm. Dù sao ta cũng chưa từng khắc minh văn lên pháp khí cỡ nhỏ, luyện tập nhiều một chút. Sau này muốn luyện chế Du Long Đao thành pháp khí thì cũng sẽ thuận lợi hơn.”

Nói xong, Lý Thanh lấy từ túi trữ vật ra một cái lò rèn màu đen.

Hắc Lô!

Ngay cả người của Vạn Bảo Lôu cũng không xác định được chất liệu của lò rèn này là gì, nhưng có thể chắc chắn rằng nó không phải linh tài.

Không ít Luyện Khí Sư đã thử tôi linh và khắc minh văn lên nó, nhưng kết quả lại khiến người ta thất vọng. Cái lò rèn đen như mực này ngoan cố giống như một tảng đá dưới đáy hầm cầu, không hề thay đổi!

Dù dùng bất kỳ phương pháp nào, cũng không thể tôi linh thành công. Linh lực do Luyện Khí Sư truyền vào chẳng thể nào thấm thấu vào trong.

Mà không thể tôi linh thì cũng đồng nghĩa với việc không thể khắc minh văn.

Chương 388

DTV EBOOK

Từng có người thử khắc linh văn lên Hắc Lô mà không qua bước tôi linh, nhưng kết quả lại ngoài dự đoán. Linh văn vừa chạm vào bề mặt lò rèn thì lập tức tan rã như tuyết đầu xuân.

Sau đó, một vị luyện khí đại sư phán đoán rằng, rất có thể ngục Hắc Lô này được nung luyện từ vô số phế liệu linh tài trộn lẫn với nhau, nên không thể luyện chế thành bất kỳ pháp khí nào, chỉ có thể xem như một cái lò rèn đặc biệt cứng rắn mà thôi.

Đối với Luyện Khí Sư mà nói, không phải tất cả vật chất trên đời đều có thể tôi linh. Ví dụ như những tảng đá ven đường, dù có là Luyện Khí Sư lợi hại đến đâu cũng không thể truyền linh tính vào trong đó.

Vì vậy, theo thời gian, Hắc Lô dần bị xem ngang hàng với một tảng đá vô dụng, cuối cùng bị ném vào đáy kho của Vạn Bảo Lâu, phủ đầy bụi bặm.

Nếu không phải Lý Thanh - một Luyện Khí Sư đang túng thiếu - vô tình nhìn trúng nó, có lẽ Hắc Lô vẫn sẽ tiếp tục nằm yên một góc ở Vạn Bảo Lâu. Biết đâu, vài năm nữa, khi Vạn Bảo Lâu cảm thấy nó chiếm chỗ, thậm chí có thể sẽ ném bỏ.

Keng keng!

Lý Thanh vỗ nhẹ lên bề mặt Hắc Lô, lập tức phát ra hai âm thanh trầm đục.

“Bỏ ba trăm khối linh thạch để mua một đồng phế liệu linh tài luyện chế thành lò rèn? Cảm giác lỗ lớn a!” Lý Thanh âm thầm tặc lưỡi.

Với Luyện Khí Sư mà nói, vật liệu không thể tôi linh hay khắc minh văn thì hoàn toàn vô dụng.

Nhưng Lý Thanh lại để mắt đến đặc điểm rắn chắc và chịu lửa của Hắc Lô. Nó có thể chịu được Tiên Thiên Chân Hỏa của tu

sĩ Trúc Cơ kỳ nung khô, đây chính là giá trị của nó.

Nếu đổi lại là lò rèn bằng chất liệu phổ thông, chỉ cần nhiệt độ hỏa diễm hơi cao một chút là đã nứt vỡ thậm chí phát nổ. Điều này đối với luyện khí mà nói chẳng khác gì công cốc.

“Hãy, nhưng nếu chỉ dùng làm lò rèn thì cũng không tệ, hơn nữa phòng ngự cũng không thấp.” Lý Thanh tự an ủi, rồi bắt đầu luyện khí.

Oanh!

Hắn vung tay một cái, lập tức một ngọn lửa mạnh mẽ bùng lên trong Hắc Lô.

Ngọn lửa này giống như vầng minh nguyệt sáng tỏ giữa đêm đen, vô cùng chói mắt.

Rất nhanh, Lý Thanh phát hiện ra một đặc tính khác của Hắc Lô – khả năng cách nhiệt cực mạnh! Nó có thể giữ toàn bộ nhiệt lượng bên trong, khiến ngoại giới khó mà cảm nhận được độ nóng.

Sau đó, hắn thả vào lò rèn hai mươi móng vuốt sắc bén và hai chiếc răng nanh nhọn hoắt của Thổ Nham Hùng.

Bước này không phải để nung chảy hay tạo hình, mà là để loại trừ sắt khí!

Sau khi yêu thú chết đi, trên cơ thể chúng vẫn còn tồn tại sắt khí. Nếu không loại bỏ, quá trình tôi luyện sẽ vô cùng khó khăn.

Khi luyện chế pháp khí từ yêu thú, nhất định phải trải qua bước này.

Cách tốt nhất để loại bỏ sắt khí chính là thiên lôi và địa hỏa, bởi đây là khắc tinh của âm sắt chi khí.

Đương nhiên, hiện tại ngọn lửa mà Lý Thanh đang dùng chỉ là hỏa diễm bình thường, nhưng may mắn thay, sắt khí trên thân Nhất Giai Sơ Kỳ Thổ Nham Hùng không quá dày đặc. Chỉ cần dùng phàm hỏa cũng có thể tiêu trừ triệt để.

Thời gian trôi qua, móng vuốt và răng nanh của Thổ Nham Hùng dần dần nóng rực, sắt khí bên trong cũng đã hoàn toàn bị thiêu rụi.

Lý Thanh lấy chúng ra khỏi Hắc Lô, xác nhận sát khí đã được loại trừ sạch sẽ, sau đó lại ném toàn bộ vào lò rèn lần nữa.

Lúc này, ngọn lửa bên trong Hắc Lô đã tắt, nhiệt độ cũng dần giảm xuống. Móng vuốt và răng nanh của Thổ Nham Hùng cũng đang dần nguội lạnh.

Bước này gọi là giảm nhiệt, mục đích là để tăng độ dẻo của vật liệu, giúp quá trình rèn luyện sau này dễ dàng hơn, đồng thời điều chỉnh kích thước và hình dạng sao cho phù hợp với quy tắc luyện khí.

Sau một khoảng thời gian dài, quá trình giảm nhiệt của yêu thú vật liệu hoàn tất. Lý Thanh, với vẻ mặt chuyên chú tột cùng, bắt đầu rèn luyện móng vuốt sắc bén và răng nanh của Thổ Nham Hùng.

Thổ Nham Hùng là yêu thú mang thuộc tính Thổ, trong đó, phần chân trước chứa đựng lượng nguyên khí Thổ thuộc tính vô cùng đậm đặc, khiến việc rèn luyện trở nên khó khăn hơn rất nhiều.

Suốt hai ngày liên tiếp, Lý Thanh kiên trì rèn luyện, cuối cùng cũng hoàn thành quá trình tinh luyện vật liệu.

Chỉ thấy trước mặt hần xuất hiện hai mươi hai mũi đinh, có hình dáng tương tự ám khí châm nhỏ.

Trong đó, hai cây có màu trắng, được rèn luyện từ răng nanh của Thổ Nham Hùng, còn lại hai mươi cây có màu vàng đất, được tạo ra từ móng vuốt của nó.

Lý Thanh nhẹ nhàng lướt tay trên bề mặt từng mũi đinh, nhưng hần không vội tiến hành tôi luyện, mà tiếp tục nung chúng lần nữa.

Oanh!

Một ngọn lửa bùng lên trong Hắc Lô, ánh sáng hùng hực phản chiếu trên gương mặt tràn đầy tập trung của Lý Thanh. Hần lập tức thả hai mươi hai mũi đinh mới rèn luyện vào trong Hắc Lô.

Chương 389

DTV EBOOK

Lần nung này không phải để tái rèn luyện, mà là để tôi lửa, nhằm nâng cao cường độ của ám khí đến cực hạn.

Dù sao thì hắn đang luyện chế pháp khí, không đơn thuần chỉ là ám khí giang hồ, nên xử lý tài liệu phải đạt đến mức hoàn hảo nhất.

Suy cho cùng, những mũi Bạo Vũ Lê Hoa Đinh này về sau sẽ dùng để đối phó với tu sĩ, những kẻ có thể đe dọa đến tính mạng hắn. Vì vậy, không thể có bất kỳ sai sót nào!

Thời gian trôi qua, hai mươi hai mũi Bạo Vũ Lê Hoa Đinh một lần nữa trở nên nóng rực.

Lý Thanh nhanh chóng lấy từng mũi đinh ra, sau đó nhúng vào thùng dầu lạnh đã chuẩn bị sẵn.

Oanh!

Vừa chạm vào dầu lạnh, từng luồng lửa bốc lên, tạo nên một cảnh tượng rực rỡ.

Nhưng Lý Thanh không hề để tâm đến cảnh tượng hoa mỹ đó, ánh mắt hắn chăm chú theo dõi từng mũi Bạo Vũ Lê Hoa Đinh đang ngâm trong dầu. Chỉ thấy bên trong, từng bọt khí nhỏ dần dần nổi lên.

Lặp đi lặp lại quá trình này, hắn cẩn thận đưa từng mũi đinh qua dầu để rèn luyện, không để xảy ra bất kỳ sai lầm nào.

Cho đến khi tất cả hai mươi hai mũi ám khí đều hoàn thành quá trình tôi luyện trong dầu, bước đầu tiên của luyện khí - rèn hình, cuối cùng đã hoàn mỹ kết thúc!

Làm được đến mức này, tất cả đều nhờ vào kinh nghiệm thợ rèn mà Lý Thanh tích lũy khi còn ở thế tục.

Giờ đây, hai mươi hai mũi ám khí đã hiện lên sắc óng ánh mượt mà. Nhưng chỉ cần dùng tay khẽ chạm vào, có thể cảm

nhận rõ một luồng sát khí sắc bén, tựa như có thể lấy mạng bất cứ lúc nào!

Không cần bàn cãi, ngay cả giáp trụ sắt thép bình thường cũng không thể chống đỡ được những mũi ám khí này. Một khi bị đánh trúng, lớp phòng ngự sẽ bị xuyên thủng ngay lập tức!

Nhưng đến đây vẫn chưa phải là kết thúc!

Lý Thanh không chỉ muốn một loại ám khí lợi hại trong giang hồ, mà hắn cần một pháp khí chân chính. Nếu chỉ dừng lại ở mức này, làm sao có thể thỏa mãn được tham vọng của hắn?

Luyện khí bước thứ hai - Tội linh!

Những vật liệu lấy từ thân thể Thổ Nham Hùng vốn đã mang theo lượng linh tính dồi dào, vì vậy việc tội linh không gặp nhiều khó khăn.

Với trình độ của Lý Thanh, việc tội linh sắt thường đã không còn là thử thách nữa, nên bước này hắn thực hiện một cách dễ dàng.

Không mất quá nhiều thời gian hay tiêu hao quá nhiều linh lực, hai mươi hai mũi ám khí nhanh chóng được tội linh thành công.

Giờ đây, chúng đã là bán thành phẩm pháp khí, bước tiếp theo chính là mẫu chốt nhất – Minh Văn!

Uy lực của một pháp khí mạnh hay yếu, phần lớn phụ thuộc vào mức độ hoàn thiện của bước khắc minh văn này.

Nhưng có một vấn đề, đây là lần đầu tiên Lý Thanh thực hiện khắc minh văn trên những vật thể nhỏ như vậy. Điều này chính là một thử thách vô cùng lớn đối với hắn.

Phải biết rằng, hai mươi hai mũi ám khí này, nếu muốn khắc lên khiên linh minh văn, thì chẳng khác gì luyện chế hai mươi hai kiện pháp khí cùng một lúc!

Bước này yêu cầu cực kỳ tinh tế và chính xác, bởi chỉ cần một sai lầm nhỏ, thậm chí chỉ cần tay run nhẹ một chút, cũng có thể dẫn đến thất bại hoàn toàn!

Nghĩ đến khối lượng công việc khổng lồ này, ngay cả Lý Thanh cũng cảm thấy nhức đầu.

Hắn trầm nghĩ: Lượng công việc này... có phải hơi quá sức rồi không?

Nhưng bỏ ra bao nhiêu công sức, thì thành quả thu được cũng sẽ xứng đáng. Nếu thành công, Bạo Vũ Lê Hoa Đình này sẽ trở thành một món sát khí vô cùng đáng sợ!

“Không đúng! Ta đã mắc sai lầm!”

Lý Thanh bỗng nhiên bừng tỉnh, ánh mắt chợt lóe lên, bình tĩnh nhìn về phía hai mươi hai mũi ám khí trước mặt.

“Ta không phải đang luyện chế hai mươi hai kiện pháp khí riêng lẻ! Mấy cây cốt đinh này thực chất chỉ là đạn dược tiêu hao, nếu tính tổng thể, bọn chúng phải được xem là một chỉnh thể!”

“Không sai! Ta đang luyện chế Bạo Vũ Lê Hoa Đình, chứ không phải hai mươi hai cái c.hết đinh pháp khí đơn lẻ!”

Nhận ra điều này, trong đầu Lý Thanh lập tức hiện lên những ký ức năm xưa khi còn hành tẩu giang hồ, từng chứng kiến rất nhiều ám khí lợi hại.

“Phần lớn ám khí đều là loại dùng tay phóng ra, nhưng cũng có một số ít – chẳng hạn như Tụ Tiền hoặc Bạo Vũ Lê Hoa Châm – phải dựa vào cơ quan phát động!”

“Không sai! Cốt đinh này phải được xem như đạn dược! Ta cần tạo thêm một cơ quan phóng xạ để kích hoạt chúng!”

“Chính xác! Đây mới là cách đúng đắn!”

Càng nghĩ, trong đầu Lý Thanh càng bừng sáng. Ý tưởng chồng chất lên nhau, từng tầng từng tầng hiện ra rõ ràng.

“Vừa hay, ta từng đôi được một phần truyền thừa luyện khí không trọn vẹn trong Thiên Hà Phường Thị, nội dung liên quan đến cơ quan tốc độ nhẹ nhàng!”

Chương 390

DTV EBOOK

“Dù phần truyền thừa đó không thể dùng để chế tạo phi thuyền, nhưng nếu áp dụng vào cơ quan phóng xạ của Bạo Vũ Lê Hoa Đình, thì lại cực kỳ phù hợp!”

“Nếu vậy, sau này ta chỉ cần luyện thêm cốt đĩnh để bổ sung là được!”

Trong khoảnh khắc, một phương án luyện khí hoàn chỉnh đã hình thành trong đầu Lý Thanh.

Giờ khắc này, hắn thực sự cảm thấy mình như một thiên tài luyện khí! Nếu có thể chế tạo thành công, thậm chí hắn còn có thể ghi chép lại, biến nó thành một bản đồ phổ luyện khí hoàn chỉnh!

Bởi vì... tính khả thi quá cao!

“Hô... Bình tĩnh lại! Không thể nóng vội!”

Mặc dù trong đầu đã có phương án, nhưng nó vẫn chưa qua thực tiễn. Chỉ khi thực sự luyện chế thành công Bạo Vũ Lê Hoa Đình, lúc đó mới đáng để vui mừng!

Nghĩ vậy, Lý Thanh cố gắng điều chỉnh cảm xúc, dần lấy lại trạng thái bình tĩnh, sau đó bắt đầu suy tính về cấu tạo của cơ quan phóng xạ.

Theo như những gì hắn biết, Bạo Vũ Lê Hoa Đình có một cơ chế khá phức tạp. Muốn làm cho cơ quan kích hoạt và cơ chế phóng xạ hoạt động trơn tru, cần phải tinh chỉnh nhiều chi tiết nhỏ.

Nhưng cũng may, hắn đã nắm vững đạo luyện khí! Một số bộ phận phức tạp, khó chế tạo bằng tay, có thể dùng linh văn để thay thế.

Ví dụ, hắn chỉ cần khắc linh văn tốc độ lên phần đĩnh ống, sau đó chỉ cần một chút linh lực kích thích, là có thể hoàn toàn tái hiện hiệu quả bắn ra.

Rất nhanh, với kinh nghiệm rèn đúc phong phú, trong đầu Lý Thanh đã hình dung ra một thiết kế sơ bộ phù hợp nhất.

“Không cần quá tinh vi! Nếu quá mức phức tạp, dễ xuất hiện lỗi!”

“Với trình độ của một Luyện Khí Sư, cơ quan này chỉ cần chia thành ba bộ phận là đủ!”

Thứ nhất – Chuôi nắm kích hoạt.

Thứ hai – Ổng chứa đỉnh.

Thứ ba – Khung phóng xạ.

Nói xong, Lý Thanh lập tức lấy ra vật liệu, chuẩn bị bắt đầu một vòng rèn đúc mới!

Ầm!

Tiếng kim loại va chạm vang lên trong sân, một cơ quan trông giống đóa hoa sen bằng hắc thiết xoay tròn trên tay Lý Thanh một cách thuần thục.

Để rèn đúc được một vật tinh xảo như vậy, hắn đã hao tổn trọn vẹn năm ngày!

Trong suốt năm ngày này, Lý Thanh không ăn không ngủ, tiêu hao trí lực và thể lực khổng lồ, gần như túc trực bên lò rèn không rời.

Lúc này, hắn trông vô cùng nhếch nhác, khuôn mặt lấm lem bụi than, dưới mắt còn hằn sâu hai quầng thâm. Cũng may thân thể hắn là thể phách cấp tông sư, cơ thể cường tráng, khí huyết dồi dào, nếu không, dù có là tu tiên giả, e rằng cũng sẽ rụng cả năm tóc.

“Cuối cùng cũng hoàn thành!”

Nhìn cơ quan Bạo Vũ Lê Hoa Đỉnh trong tay, Lý Thanh hít sâu một hơi rồi thở dài nhẹ nhõm.

Cơn buồn ngủ dày đặc lập tức ập tới, hắn gần như không chống đỡ nổi. Tính cả thời gian rèn hai mươi hai chiếc cốt đỉnh trước đó, hắn đã suốt gần mười ngày chưa từng chớp mắt.

Chỉ còn vài ngày nữa là phải xuống mỏ, hắn không thể tiếp tục dồn sức vào luyện chế thêm nữa.

Lý Thanh bắt buộc phải đi nghỉ ngơi, nếu không, hẳn có khi sẽ trở thành tu sĩ đầu tiên chết vì kiệt sức, mà còn là một đại tông sư vô địch giang hồ!

Để tránh bị thiên hạ lấy ra làm trò chuyện lúc trà dư tửu hậu, hẳn lập tức thu dọn tất cả vào túi trữ vật, thậm chí còn không kịp rửa mặt, chỉ lảo đảo bước vào phòng rồi ngã xuống giường ngủ say.

Giấc ngủ này kéo dài suốt ba ngày ba đêm.

Ngoài sân, Thùng Cơm vẫn kiên nhẫn đứng giữ cửa. Nếu không phải nhờ Huyết Khê Chi Ấn kết nối với tâm thần Lý Thanh, có lẽ nó đã hoài nghi chủ nhân mình có phải đã ngủ luôn không tỉnh dậy nữa rồi.

Cuối cùng, hẳn cũng tỉnh lại.

Vừa mở mắt, việc đầu tiên hẳn làm không phải rửa mặt, cũng chẳng phải ăn cơm, mà là lấy Hắc Lô ra.

Keng!

Lò rèn đen tuyền sừng sững trước mặt, ánh mắt Lý Thanh tràn đầy nghi hoặc, hẳn không ngừng đi vòng quanh nó, vẻ mặt vô cùng trầm trọng.

“Mẹ nó, thật sự là quái lạ! Tại sao mấy ngày nay ta cứ liên tục mơ thấy ngục lò này?”

“Chẳng lẽ vì ta rèn sắt quá lâu nên sinh ảo giác?”

Lý Thanh vuốt cằm, cố gắng nhớ lại những giấc mộng kỳ quái trong những ngày qua.

Không hẳn là ác mộng, nhưng trong mộng chỉ có một cảnh duy nhất—một chiếc lò rèn màu đen lơ lửng giữa hỗn độn hư vô.

Lý Thanh kiểm tra kỹ lại Hắc Lô, xác nhận không có gì bất thường, hẳn mới thu hồi nó vào túi trữ vật.

“Có lẽ do ta dùng nó quá nhiều, hết luyện cốt đĩnh lại luyện cơ quan Bạo Vũ Lê Hoa Đĩnh.”

Hắn lẩm bẩm, sau đó mới đi rửa mặt, tiện tay ném một viên Nuôi Thú Đan cho Thùng Cơm, rồi lại nấu một nồi lớn Linh Mễ để ăn.

Sau khi ăn uống xong, Lý Thanh không tiếp tục luyện chế mà lấy ra một viên Hóa Khí Đan, nuốt vào rồi bắt đầu tu luyện.

Chương 391

DTV EBOOK

Đạo gần đây, nhờ vào việc không ngừng hấp thu đan dược, tiến cảnh tu vi của hắn tăng lên nhanh chóng, đã gần đạt đến Luyện Khí tầng năm.

Nếu không có những viên đan dược này hỗ trợ, chỉ dựa vào khổ tu, với tư chất của hắn, e rằng ít nhất cũng mất ba bốn năm mới đạt được cảnh giới này.

Vận chuyển công pháp luyện hóa dược lực xong, hắn lại dùng khí huyết hùng hậu cạo rửa nội tạng, đẩy đi một ít đan độc tích tụ trong cơ thể, tránh để về sau gặp rắc rối. Dù sao trong tay hắn vẫn còn khá nhiều Hóa Khí Đan, không cần phải lo lắng quá mức.

Sau khi hoàn tất mọi thứ, đúng lúc tín hiệu tập hợp của đội khai thác vang lên trong khu mỏ.

Những ngày tháng trôi qua đều đều như vậy, nhưng trong lòng Lý Thanh lại luôn có một cảm giác bất an nhàn nhạt.

Từ khi Liễu Hàn Nguyệt trở về Liễu gia, nàng hoàn toàn mất tung tích, như thể đang bế quan tuyệt đối tại Hồ Tâm Đảo. Không ai biết nàng đang làm gì.

Mà bọn Phi Ưng Tặc cũng hoàn toàn mai danh ẩn tích, giống như chưa từng tồn tại.

Tu tiên giới an bình, thái bình thịnh thế, đáng ra phải là chuyện tốt với hắn.

Nhưng với kinh nghiệm lăn lộn từ phạm trần đến tu tiên giới của Lý Thanh, hắn cảm thấy càng yên ắng thì càng nguy hiểm. Nhưng vấn đề là, hắn không tìm ra được nguồn gốc của cảm giác bất an này.

Bước vào hầm mỏ tối đen, Lý Thanh bất giác thở dài.

“Ai! Nếu lão Chu còn sống thì tốt quá, ông ta từng trải qua trận đại chiến tu tiên hơn mười năm trước, hắn sẽ nhận ra vài

điều bất thường.”

Lắc đầu bỏ qua suy nghĩ vẩn vơ, hắn bắt tay vào công việc.

Hắn giờ cao thanh cuộc chim Sao Ban Đêm, bắt đầu khai thác quặng.

Răng rắc!

Nham thạch cứng rắn vỡ vụn dưới từng nhát cuốc phát sáng linh quang, từng mảnh vụn rơi xuống, trong đó thỉnh thoảng có thể thấy một hai viên linh thạch phát ra ánh sáng mờ ảo.

Tay phải hắn đào quặng, tay trái kiểm tra linh thạch thu hoạch.

Gần hai năm làm công nhân quặng mỏ, hắn đã quá quen thuộc với công việc này.

Lòng bàn tay vốn đã chai sạn, hai cánh tay đầy vết chai dày do ngày ngày cầm cuốc. Nhờ thể lực cường đại, hắn mỗi lần đào đều dốc toàn lực, thậm chí có thể đào liên tục bảy tám ngày không ngủ, chuyện này đối với hắn cũng chẳng phải điều gì lạ lẫm.

Chỉ là từ sau khi xảy ra chuyện Phi Ứng Tặc, Lý Thanh không còn dám liều mạng đào quặng như trước. Mỗi lần đào bốn ngày, hắn lại dành ra một ngày để nghỉ ngơi, khôi phục linh lực và thể lực.

Làm vậy tuy khiến số lượng linh thạch hắn khai thác bị giảm sút, nhưng xét về mặt an toàn, hắn thà giữ mình trong trạng thái tốt nhất còn hơn. Tránh cho đến lúc trở về Liễu Gia mà bị tập kích bất ngờ, khi đó muốn sống cũng khó.

Đốt ~

Một tiếng “keng” thanh thúy vang lên trong hầm mỏ tăm tối. Ngay sau đó, ánh sáng rực rỡ chói mắt bùng lên, xua tan bóng tối xung quanh.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Thanh không kìm được mà nhướng mày, ngay sau đó trên mặt hiện lên nụ cười vui vẻ.

Linh thạch trung phẩm!

Đây là lần thứ hai hắn đào được linh thạch trung phẩm!

Suốt hơn một năm đào quặng tại Liễu Gia, hắn mới chỉ tìm thấy hai khối. Đủ để thấy vật này hiếm có đến mức nào!

Không chút chần chừ, hắn lập tức thu linh thạch vào túi trữ vật.

Có khối linh thạch này trong tay, lần đào quặng này có thể coi là thu hoạch khá dồi dào.

Loại bỏ phần phải nộp lên cho Thiên Hà Tông, số linh thạch hắn tự giữ được lần này chỉ ít cũng lên đến ba trăm khối!

Cảm thấy đã đủ, Lý Thanh dừng tay, dựa vào vách đá lạnh lẽo trong hầm mỏ ngồi xuống điều tức, nhanh chóng khôi phục linh lực và thể lực.

Hai ngày trôi qua nhanh như chớp.

Lý Thanh trà trộn vào đám công nhân khai thác khác, nộp đủ số linh thạch phải giao, sau đó nhận phần chia của mình—mười một khối linh thạch. Xong xuôi, hắn lập tức rời khỏi hầm mỏ.

Không bao lâu sau, phía bên kia quặng mỏ vang lên tiếng bước chân dồn dập.

“Người Sử gia? Đến sớm vậy sao?”

Lý Thanh liếc qua, sau đó nhanh chóng thu ánh mắt lại.

Dẫn đội vẫn là Liễu Hải Thiên. Vốn dĩ hắn và Sử gia ở Dược Vương Lĩnh đã không đội trời chung, tất nhiên sắc mặt cũng chẳng dễ coi gì cho cam.

Chờ đội ngũ công nhân mỏ của Liễu Gia tập hợp đầy đủ, Liễu Hải Thiên vung tay ra hiệu, dẫn đoàn người trở về gia tộc.

Đoàn người cuời linh ngựa, vừa rời đi được chừng một khắc đồng hồ—

ẦM!

Một luồng khí tức mạnh mẽ đột nhiên bùng phát từ sâu trong quặng mỏ. Ngay sau đó, năng lượng dao động kinh hoàng lan rộng như sóng gợn, cuốn phăng mọi thứ xung quanh.

Ngay cả đám người Liễu Gia đã đi xa cũng có thể cảm nhận rõ luồng khí tức khủng bố từ phía sau.

Dẫn đầu đoàn người, Liễu Hải Thiên lập tức ghì chặt dây cương, con người co rút lại, quay phắt đầu nhìn về hướng quặng mỏ.

“Chuyện quái gì đang xảy ra?!”

Dưới luồng dao động năng lượng cuồng bạo ấy, dù có là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, hắn cũng cảm nhận được nhịp tim mình tăng tốc không kiểm soát.

Chí ít cũng phải là tu sĩ Trúc Cơ kỳ mới có thể tạo ra loại khí tức khủng bố này!

Nhưng đây là quặng mỏ của Thiên Hà Tông! Làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy? Chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Lý Thanh thì khác, hắn cảm thấy da đầu tê dại!

Dưới cỗ áp lực kinh khủng này, hắn bỗng nhận ra bản thân chẳng khác gì một con sâu kiến.

Cái gì mà Võ Đạo tông sư, cái gì mà Luyện Khí trung kỳ—nếu hắn còn ở trong hầm mỏ ngay lúc này, chỉ e rằng chỉ cần một tia dư ba cũng đủ nghiền nát hắn thành tro bụi!

“Có biến lớn rồi.”

Giữa đám đông, một công nhân khai thác nhìn về phía quặng mỏ, thấp giọng lầm bầm.

Đúng vậy, đây chắc chắn là biến cố lớn.

Thiên Hà Tông tuyệt đối sẽ không để yên chuyện này. Bất kể là tập kích hay tai nạn, tông môn chắc chắn sẽ điều tra đến cùng.

Ngay sau đó, một tín hiệu cầu viện được phát đi, nhưng lại bị bóp tắt chỉ trong nháy mắt.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người đều hiểu—có người đang tấn công trận pháp bảo vệ mỏ linh thạch của Thiên Hà Tông!

“Đi! Lập tức về gia tộc!”

Liễu Hải Thiên quyết định thật nhanh, lập tức quát lớn.

Chuyện này quá nguy hiểm!

Mặc dù dẫn theo không ít công nhân, nhưng nếu kéo cả đám quay lại, chẳng khác nào tự chui đầu vào chỗ chết!

Hắn rất lý trí. Điều quan trọng nhất bây giờ là thông báo cho gia tộc.

Càng sớm biết tin, gia tộc càng có thể chuẩn bị đối phó.

ẦM!

Đám linh ngựa bị quất mạnh, lao như điên trên con đường trở về Liễu Gia, tốc độ chưa từng nhanh đến thế.

Không ai dám quay đầu nhìn lại.

Ở đây toàn là công nhân mỏ, ai nấy đều tiếc mạng, chẳng ai muốn mạo hiểm.

Dù trong lòng vô cùng tò mò, nhưng ai cũng hiểu rõ—tò mò giết chết con mèo!

Lúc này, trốn đi mới là lựa chọn khôn ngoan nhất!

Chương 392

DTV EBOOK

Một viên đá gây ra ngàn đợt sóng!

Mỏ linh thạch của Thiên Hà Tông bất ngờ bị một nhóm tu sĩ không rõ danh tính tập kích!

Tin tức này lan truyền với tốc độ chóng mặt, tựa như mọc cánh mà bay đi khắp tu tiên giới, không gì có thể che giấu nổi.

Bất kể là tán tu hay những người thuộc các đại tộc tu tiên, khi nghe được tin tức này đều không khỏi kinh ngạc đến mức suýt đánh rơi cằm xuống đất.

“Không thể tưởng tượng nổi! Là ai mà gan lớn đến mức dám làm chuyện này?”

“Động thủ ngay trên đầu Thái Tuế, chẳng phải chán sống rồi sao?!”

“Bao nhiêu năm nay chưa từng xảy ra chuyện như thế, chẳng lẽ đây là điềm báo cho một trận đại chiến mới của tu tiên giới?”

“Nghe nói lần này, nhóm tập kích đã sử dụng mấy tấm Nhị Giai Phá Cẩm Phù vô cùng trân quý, khiến trận pháp phòng thủ của mỏ linh thạch chưa kịp khởi động đã bị đánh sập quá nửa!”

“Tôn thất lần này không nhỏ đâu! Không chỉ các đệ tử đóng quân ở đó gặp họa, ngay cả người của Sử gia cũng tử thương thảm trọng.”

“Rốt cuộc là ai ra tay chứ?”

“Vẫn chưa rõ, nhưng Thiên Hà Tông đã phái mấy vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ đến điều tra. Chắc không lâu nữa sẽ tìm ra manh mối!”

Chỉ trong chớp mắt, cả tu tiên giới đều dồn sự chú ý về sự kiện này, theo dõi từng biến động xung quanh mỏ linh thạch của Thiên Hà Tông.

Không bao lâu sau, lại có tin tức mới truyền ra—

Toàn bộ linh thạch được tích lũy suốt nửa năm đã bị cướp sạch!

Hóa ra, theo quy định của Thiên Hà Tông, mỗi nửa năm, họ sẽ thay đổi nhóm đệ tử canh giữ mỏ linh thạch. Nhóm đệ tử mới đến sẽ mang toàn bộ linh thạch tích lũy trong sáu tháng qua về tông môn để hoàn thành nhiệm vụ.

Nhiều năm qua, chưa từng có sai sót nào xảy ra.

Không ai ngờ tới, vậy mà lại có kẻ dám cả gan lớn đến mức này—trực tiếp nhắm vào linh thạch của Thiên Hà Tông!

Chuyện này không còn đơn giản là “nhỏ râu hổ” nữa, mà phải gọi là “giật râu rồng” mới đúng!

Là một trong những thế lực đứng đầu Tiên Đạo của Thanh Lĩnh Vực, Thiên Hà Tông làm sao có thể nhịn được chuyện này?

Tại Liễu Gia.

Là một thế lực từng có quan hệ với mỏ linh thạch, Liễu Gia nghiễm nhiên trở thành đối tượng bị điều tra.

Tất cả công nhân từng làm việc tại mỏ linh thạch hôm đó đều bị triệu tập để thẩm vấn. Thiên Hà Tông muốn tra hỏi từng người một, không bỏ sót ai.

Ngay cả Liễu Hải Thiên cũng bị gọi tới. Tình hình nghiêm trọng như vậy, sao có thể dễ dàng bỏ qua bất cứ ai?

Lý Thanh đứng giữa đám đông, ánh mắt bình thản quan sát nhóm đệ tử Thiên Hà Tông đang nghiêm túc tiến hành thẩm vấn.

Đáng chú ý nhất là một nữ trưởng lão được nhóm đệ tử vây quanh như các vì sao vây quanh mặt trăng. Nàng khoác một lớp lụa mỏng mềm mại, từng cử chỉ đều toát lên vẻ thanh tao, dịu dàng như nước.

Dù không thể nhìn rõ khuôn mặt, nhưng chỉ cần nhìn phong thái cùng khí chất của nàng, cũng có thể khẳng định đây là một mỹ phụ phong vận đầy đủ.

Bất quá, đám công nhân trong mỏ không ai dám nhìn nàng quá lâu. Chỉ vì luồng khí tức tỏa ra từ nàng khiến người ta cảm thấy tim đập nhanh hơn bình thường.

Trúc Cơ kỳ!

Không còn nghi ngờ gì nữa, có thể khiến những đệ tử trẻ tuổi của Thiên Hà Tông tôn kính đến vậy, tất nhiên chỉ có thể là một vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ của tông môn!

“Ngươi, bước ra!”

Một nam đệ tử Thiên Hà Tông với thái độ cao ngạo chỉ vào một công nhân, ra hiệu cho hắn bước ra khỏi hàng.

Người này trông trẻ tuổi, ngang tầm với Lý Thanh, nhưng thần thái lại có chút hèn mọn, có lẽ do quanh năm làm việc trong bóng tối của hầm mỏ mà thành.

“Đại nhân, không biết ngài có gì muốn hỏi?”

“Bớt lời thừa! Cầm lấy miếng ngọc này, ta hỏi gì, ngươi trả lời đó!” Đệ tử Thiên Hà Tông lạnh giọng quát, rồi đưa một miếng ngọc tròn màu xanh cho hắn.

Trên bề mặt ngọc thạch ẩn hiện những đường hoa văn thần bí.

Tên công nhân hèn mọn nhận lấy ngọc bàn mà không khỏi lộ ra vẻ lúng túng.

“Đại nhân, ngài cứ hỏi, ta biết gì sẽ nói đó!” Hắn nuốt nước bọt, có chút căng thẳng.

Nam đệ tử Thiên Hà Tông hồ hững nhìn hắn, lạnh giọng hỏi:

“Ngươi có từng động tay động chân với trận pháp bảo vệ mỏ linh thạch không?”

Tên công nhân lập tức lắc đầu như trống bỏi, lo lắng đáp:

“Không có! Tuyệt đối không có chuyện đó!”

“Vậy ngươi có từng liên hệ với kẻ tập kích mỏ linh thạch không?”

“Không có! Ta nào có gan lớn đến thế?!”

Những câu hỏi tiếp theo đều vô cùng sắc bén, như muốn moi ra từng chi tiết nhỏ nhất liên quan đến cuộc tập kích.

Trong suốt quá trình thẩm vấn, những hoa văn trên miếng ngọc bàn thỉnh thoảng lại lóe lên ánh sáng mờ ảo.

Cuối cùng, nam đệ tử Thiên Hà Tông bất ngờ đổi chủ đề, hỏi một câu mà không ai ngờ tới—

“Người tên gì?”

Tên công nhân ngớ người trong chốc lát, sau đó vội đáp:

“Ta... Ta gọi là Hoàng Khang!”

Chương 393

DTV EBOOK

Vừa dứt lời, thái độ của nam đệ tử Thiên Hà Tông bỗng thay đổi hoàn toàn. Hắn lập tức xoay người, cung kính cúi đầu:

“Tổ Tâm trưởng lão?”

Mỹ phụ mang khí chất dịu dàng, thành thực chỉ khẽ lắc đầu, nhưng không biểu lộ thêm điều gì.

Sau đó, từng người một tiếp tục bị thẩm vấn kỹ lưỡng. Mặc dù câu hỏi không hoàn toàn giống nhau, nhưng vẫn xoay quanh cùng một nội dung.

Mãi đến khi thẩm vấn đến người công nhân thứ mười ba, lúc người này báo danh tính của mình, mỹ phụ tên Tổ Tâm—hay chính xác hơn là Liễu Mi—bỗng nhú mảy, cuối cùng lên tiếng:

“Không đúng, ngươi không phải tên Đường Hằng!”

Thanh âm của nàng rất dễ nghe, như dòng suối trong vắt róc rách chảy qua rừng tùng, mang theo một loại ôn nhu đặc biệt.

Nhưng khi những đệ tử khác của Thiên Hà Tông nghe vậy, lập tức trở nên cảnh giác, giọng điệu trở nên nghiêm khắc:

“Nói! Ngươi tên là gì?!”

Người công nhân vừa mới báo tên giả lập tức cứng đờ, ánh mắt lộ ra chút bối rối, ngập ngừng nói:

“Cha mẹ ta đặt cho ta cái tên Đường Tiên Đế. Nhưng sau này, ta cảm thấy cái tên này quá mức khoa trương, không hợp với ta, nên đổi thành Đường Hằng.”

Lời này vừa thốt ra, không khí vốn nghiêm túc bỗng chốc trở nên nhẹ nhõm. Đám công nhân đứng xung quanh nhin không được, có người thậm chí cười phá lên.

Ngay cả khốe miệng Lý Thanh cũng hơi nhếch lên. Thật là một cái tên đầy khí phách!

Rất nhanh sau đó, sau khi xác nhận Đường Tiên Đế không nói dối, nhóm đệ tử Thiên Hà Tông cũng không nhịn được mà cười khẽ, rõ ràng bọn họ chưa được huấn luyện để giữ thái độ lạnh lùng trong những tình huống như thế này.

“Khụ khụ, người trở về đi.”

Như vậy, Đường Tiên Đế—một tiểu tu sĩ Luyện Khí kỳ—lại trở về đội ngũ, mà Lý Thanh cũng đã nhận ra vài điều.

Chiếc ngọc bàn màu xanh này có lẽ là một loại pháp khí phát hiện nói dối. Vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ kia của Thiên Hà Tông hẳn là có thể thông qua nó để cảm nhận được ai đó có đang nói dối hay không.

Còn về cách nó hoạt động, Lý Thanh không biết. Tu tiên giới rộng lớn như vậy, còn rất nhiều điều hắn chưa hiểu. Có lẽ nó liên quan đến một loại công pháp thần kỳ nào đó, kết hợp với một loại pháp khí đặc biệt mới có thể đạt được hiệu quả này.

Sau đó, thêm vài người nữa lần lượt bị gọi lên thẩm vấn, cuối cùng đến lượt Lý Thanh.

Hắn bước lên phía trước, nhận lấy ngọc bàn, đè nén ham muốn nghiên cứu pháp khí này mà chỉ đứng yên tại chỗ.

Trong lúc đó, ánh mắt hắn vô tình lướt qua nữ trưởng lão Trúc Cơ kia, trong lòng thầm cảm thán về khí chất dịu dàng, ôn nhu như nước của nàng.

Câu hỏi không có gì đặc biệt, nhưng trong lúc trả lời, hắn mơ hồ cảm giác như có một loại tồn tại thần bí nào đó đang thăm dò hắn.

Cuối cùng, khi hắn báo danh tính xong, không có bất kỳ vấn đề nào xảy ra. Hắn quay người, trở lại đám đông.

Thời gian trôi qua, cuộc thẩm vấn kết thúc mà không có bất kỳ manh mối thực chất nào được tìm ra. Có thể xác định rằng những công nhân này, dù có liên quan đến Liễu Gia, cũng chỉ là những tán tu bình thường.

Ngay cả vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ kia cũng lộ ra một chút mệt mỏi giữa chân mày, rõ ràng việc sử dụng thần thức để cảm nhận tâm cảnh của người khác cũng là một gánh nặng đối với nàng.

Khi đoàn người của Thiên Hà Tông định rời đi, một giọng nói thanh lãnh vang lên:

“Tổ Tâm trưởng lão, chư vị sư huynh chấp pháp đường, chuyến đi này vất vả rồi. Không ngại ghé lại đảo giữa hồ của Liễu Gia ta để nghỉ ngơi một chút chứ?”

Một nữ tử mặc trường bào trắng noãn, dáng người thanh mảnh, từ trên không trung ngự kiếm mà đến.

Người này chính là Liễu Hàn Nguyệt—người đã quay về Liễu Gia nhiều ngày nay nhưng vẫn không lộ diện. Đến thời điểm mấu chốt này, nàng cuối cùng cũng xuất hiện.

“Gặp qua Hàn Nguyệt sư tỷ!”

“Hàn Nguyệt sư muội!”

Tổ Tâm trưởng lão liếc nhìn Liễu Hàn Nguyệt, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó giọng điệu mềm mại nhưng dứt khoát:

“Không cần đâu, Hàn Nguyệt. Chúng ta vẫn còn việc phải điều tra, không thể trì hoãn quá lâu.”

“Huống hồ, gần đây ngươi cũng bận rộn, không cần phải để tâm đến chúng ta.”

Như vậy, sau một vài lời xã giao, đoàn người Thiên Hà Tông vẫn quyết định rời đi.

Những công nhân bị gọi lên thăm vấn cũng lần lượt quay về nơi ở của mình.

Trở lại sân nhỏ, Lý Thanh lập tức suy nghĩ về tình cảnh hiện tại của bản thân.

“Nhìn tình hình này, có vẻ như trong ngắn hạn sẽ không tra ra manh mối gì cả. Vậy chẳng phải là không thể xuống mỏ đào linh thạch sao?”

Ngay lúc đó, hắn đột nhiên nhận ra một vấn đề—

Hắn hình như là... thất nghiệp rồi?!

Không có thu nhập từ linh thạch, nhưng hắn cũng không quá gấp gáp. Hiện tại số linh thạch trên người hắn vẫn còn khá khá, nếu tiết kiệm một chút thì vẫn có thể cầm cự được trong một khoảng thời gian dài.

Chương 394

DTV EBOOK

Hơn nữa, đây cũng là một cơ hội tốt để hẩn dành thời gian nghiên cứu thuật luyện khí mà bản thân luôn muốn tìm hiểu.

Tuy nhiên, tất cả những công nhân bị “thất nghiệp tạm thời” như hẩn đều đang đối mặt với một vấn đề chung—

Trong khoảng thời gian này, Liễu Gia sẽ an bài bọn họ như thế nào?

Trận pháp của mỏ linh thạch đã bị tổn hại nghiêm trọng, muốn bố trí lại chắc chắn sẽ cần một khoảng thời gian nhất định.

Hơn nữa, Thiên Hà Tông dường như có ý định chờ điều tra ra kẻ cầm đầu vụ tập kích trước khi khôi phục hoạt động khai thác.

Điều đó có nghĩa là trong thời gian này, những công nhân mỏ như bọn hẩn chẳng khác nào đang thất nghiệp, trở thành những kẻ “ăn không ngồi rồi” tại Liễu Gia.

Nhưng “ăn không ngồi rồi” cũng đồng nghĩa với việc được miễn phí hưởng thụ linh mạch của Liễu Gia.

Liễu Gia liệu có dễ dàng chấp nhận chuyện này không? Nhìn một đám linh quán công nhân rồi, không sinh ra bất kỳ giá trị nào cho gia tộc, mà lại không tìm cách tận dụng để tiếp tục bóc lột bọn họ sao?

Lý Thanh cảm thấy điều đó gần như là không thể. Hiện tại, Phi Ứng Tặc vừa mới mai danh ẩn tích, rất nhiều sản nghiệp của Liễu Gia đang thiếu nhân lực.

Đặc biệt là Trường Sinh Cốc!

Linh điền ở đó vẫn còn nhiều khoảng trống cần người canh tác, không chừng sẽ điều động đám linh quán công này sang đó để làm việc.

“Đào quặng còn có thể chấp nhận được. Nhưng nếu bắt ta đi làm linh nông, suốt ngày vui đầu chăm sóc linh điền, thì còn

đâu thời gian tu luyện và nghiên cứu thuật luyện khí nữa?”

Lý Thanh thở dài một hơi.

“Thôi kệ, cứ đi một bước tính một bước. Nếu tình hình không ổn, ta sẽ rời khỏi Liễu Gia.”

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn bỗng dâng lên một chút không nở. Dù sao, làm một linh quang công cũng không tệ, lợi ích thu được cũng không hề ít.

Hắn thậm chí còn suy nghĩ đến việc tạm thời làm linh nông, đợi đến khi Thiên Hà Tông điều tra ra kẻ chủ mưu đứng sau vụ tập kích, hắn lại quay về nghề cũ.

Nhưng suy nghĩ này vừa xuất hiện, hắn lập tức bóp nát nó!

“Không được! Sao ta lại có suy nghĩ như vậy?”

“Ta là một cá thể độc lập, chẳng lẽ rời khỏi Liễu Gia là không thể sống sao?”

“Lúc trước ta lựa chọn làm linh quang công chẳng qua chỉ để hòa nhập vào tu tiên giới, tìm hiểu thêm thông tin. Tiếp tục công việc này cũng chỉ vì nó có thời gian tương đối tự do và mang lại lợi ích tốt mà thôi.”

Lý Thanh chợt cảnh giác, nhận ra tâm trạng của mình đã thay đổi.

Từ lúc nào hắn bắt đầu trở nên tùy ngộ nhi an (thuận theo hoàn cảnh mà an phận)?!

Khi bước chân vào con đường tu tiên, hắn đã lập chí bước lên cảnh giới cao hơn, nhìn ngắm khắp thế gian hùng vĩ.

Nhưng hiện tại, chí hướng đó lại vô thức bị bào mòn.

Thậm chí, hắn còn có chút ý lại vào công việc linh quang công mà Liễu Gia cung cấp.

“Đúng là có thể kiếm được linh thạch một cách ổn định, nhưng nếu sau này không thể tiếp tục khai thác thì sao?”

“Nếu kẻ tập kích mở không bị bắt, ta có còn an toàn khi xuống mỏ nữa không?”

“Nếu linh thạch trong mỏ bị khai thác cạn kiệt, thì ta tính thế nào?”

Hắn liên tục tự đặt câu hỏi, từng câu từng câu đánh thức chính mình.

Cuối cùng, hắn hít sâu một hơi, ánh mắt chợt trở nên kiên nghị.

Giờ khắc này, vị Võ Đạo tông sư từng tung hoành nhân gian, người từng lập chí đạp lên tiên đồ—Lý Thanh—đã trở lại!

“Hô... Không thể tin được, hóa ra lòng dạ một người lại có thể bị bào mòn dần dần, từng giờ từng phút như thế này!”

“Chu lão tiên bối, đây chính là điều người đã từng khuyên bảo ta sao?!”

Bất chợt, hắn nhớ đến Chu Đồng—người từng quyết đoán uống Ngưng Linh Đan, rồi dứt khoát giúp Liễu Gia tiêu diệt Phi Ứng Tặc.

Trước đây, Lý Thanh vẫn không thể hiểu được quyết định đó. Nhưng giờ phút này, hắn đã minh bạch.

Chu lão đầu đã lẫn lộn trong tu tiên giới nhiều năm, làm sao không nhận ra việc đối đầu với Phi Ứng Tặc nguy hiểm thế nào?

Nhưng sau nhiều năm đào quặng, tâm khí của ông ấy đã bị bào mòn sạch sẽ.

Hắn lựa chọn tham gia cuộc chiến đó, có lẽ cũng bởi vì không cam lòng với số phận của chính mình!

Mới bước chân vào tu tiên giới, ai lại muốn làm một linh quáng công vô danh cả đời?

Ai mà không muốn ngự kiếm phi hành, sống một cuộc đời khoái ý?

“May mắn là ta còn kịp tỉnh ngộ!”

Lý Thanh nắm chặt nắm đấm, khóe miệng lộ ra nụ cười tự tin.

Hầm mỏ âm u lạnh lẽo, mỗi nhát cước bổ xuống không chỉ đập tan khoáng thạch, mà còn đập nát cả ý chí của con người.

Không thể an phận! Muốn yên ổn thì phải chuẩn bị cho ngày gian nguy!

Suy nghĩ đã thông suốt, hắn lập tức đưa ra quyết định:

Trước tiên, luyện chế hoàn chỉnh “Bạo Vũ Lê Hoa Đỉnh”, sau đó thu dọn hành trang, rời khỏi nơi này!

Tu tiên giới rộng lớn như vậy, sao có thể không đi xem một chút?

Bước tiếp theo, chính là Thiên Hà Phường Thị!

Chương 395

DTV EBOOK

“Nếu không phải mở linh thạch bị tập kích, ta không biết còn bao lâu nữa mới có thể minh ngộ điều này.”

Dứt lời, hắn lấy ra từng bộ phận của Bạo Vũ Lê Hoa Đình, ánh mắt bừng lên chiến ý mãnh liệt!

Bạo Vũ Lê Hoa Đình, được rèn đúc từ tinh thiết, sau khi tôi linh hoàn tất, Lý Thanh nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt băng lãnh của cơ quan, rõ ràng cảm nhận được linh tính dồi dào ẩn chứa bên trong.

Cùng lúc đó, trong đầu hắn hiện lên những ghi chép về linh văn trong phần truyền thừa luyện khí không trọn vẹn mà hắn đã mua tại thiên sông phường thị trước đó.

Cơ quan này có chút tương tự hoa sen, tác dụng chủ yếu là bắn ra cốt đỉnh. Vì vậy, việc khắc lên nó loại linh văn gia tăng tốc độ và sự nhẹ nhàng là lựa chọn thích hợp nhất.

Hắn điều tức một hồi lâu, sau đó đặt ngón tay giữa lên một góc của cơ quan, vận chuyển pháp lực tinh thuần trong cơ thể.

Ong!

Theo từng động tác của đầu ngón tay, một sợi linh văn ánh lên hào quang long lanh, sau đó từ từ hòa vào chất liệu cơ quan chứa đầy linh tính.

Suy nghĩ của hắn rất đơn giản: khắc linh văn lên phần chuôi, để nó có thể dẫn truyền linh lực từ bản thân hắn, liên kết với ống bắn của cơ quan cốt đỉnh, sau đó chuyển hóa thành tốc độ và sự nhẹ nhàng, giúp cốt đỉnh bắn ra với tốc độ cao nhất.

Trong đầu hiện lên hình dáng linh văn tương ứng, Lý Thanh bắt đầu khắc họa.

Nhưng rất nhanh, chỉ vừa khắc đến một nửa, linh văn liền tan rã.

Lần thử đầu tiên, thất bại!

Đối với chuyện này, hắn vốn đã đoán trước. Đây là lần đầu hắn thử luyện chế loại minh văn khác ngoài linh văn thuộc tính Ngũ Hành cơ bản, thất bại là chuyện bình thường.

“Hơi có chút không trơn tru, hơn nữa còn đòi hỏi sự khống chế linh lực vô cùng tinh tế. Loại linh văn này càng chú trọng đến một loại cảm giác phiêu dật.”

Lý Thanh khẽ nhíu mày, nhưng không nản chí mà tiếp tục khắc minh văn.

Lần này qua lần khác, linh văn liên tục tan rã, linh tính bên trong cơ quan dần dần tiêu hao.

Tuy vậy, hắn không sốt ruột. Đối với món pháp khí bán thành phẩm này, hắn đòi hỏi như một món trân bảo, kiên nhẫn đến cùng.

Thời gian thấm thoát trôi qua một ngày một đêm, linh lực trong cơ thể hắn hao hụt hơn phân nửa, tinh thần cũng có chút mỏi mệt.

Xuy ~~

Khi linh văn cuối cùng lại lần nữa tiêu tán, cơ quan tinh xảo trong tay hắn triệt để đánh mất toàn bộ linh tính.

May mắn thay, nhờ quá trình rèn hình vô cùng hoàn mỹ, dù linh tính tiêu tán, kết cấu của cơ quan vẫn không hề thay đổi. Tinh thiết trải qua thiên chùy bách luyện vẫn có thể chịu được tổn thất này.

Chỉ cần tôi linh lại một lần, là có thể tiếp tục khắc linh văn.

Dĩ nhiên, nếu số lần linh tính tiêu tán quá nhiều, loại cơ quan rèn từ tinh thiết này chắc chắn sẽ xuất hiện hiện tượng kết cấu lỏng lẻo, thậm chí chất liệu sẽ nứt vỡ, dù sao nó cũng không phải chân chính linh tài.

Một lần nữa tôi linh xong, Lý Thanh khép hờ hai mắt, không vội vã khắc tiếp linh văn mà tập trung khôi phục linh lực, đồng thời tổng kết kinh nghiệm vừa rồi.

Rất lâu sau, khi linh lực trong cơ thể đã khôi phục sung mãn, hắn lại tiếp tục thử nghiệm minh văn.

Mấy ngày trôi qua trong chớp mắt.

Trong sân nhỏ của hắc, linh khí bỗng nhiên chấn động!

Oanh!

Thiên địa linh khí giống như bị một lực lượng nào đó dẫn dắt, nhanh chóng hội tụ về phía cơ quan tinh xảo trong tay Lý Thanh.

Từng sợi hoa văn khắc trên cơ quan bắt đầu tỏa ra linh quang lấp lánh, nhìn qua vô cùng hoa mỹ.

Một hồi lâu sau, khi linh khí dần ổn định lại, Bạo Vũ Lê Hoa Đỉnh cuối cùng cũng được hoàn thành!

“Bước kế tiếp, chính là minh văn cốt đỉnh!”

Hiện tại, toàn bộ cốt đỉnh đều đã được tôi luyện hoàn tất. Những cây cốt đỉnh này được chế tác từ tài liệu của yêu thú, bản thân đã chứa đựng linh tính dư thừa.

Lý Thanh sớm đã suy nghĩ về loại minh văn sẽ khắc lên cốt đỉnh.

Đối với ám khí dạng tiêu hao này, mục tiêu lớn nhất chính là gây ra sát thương tối đa khi bắn trúng địch nhân.

Yếu tố quan trọng nhất là tính xuyên thấu, và linh văn thuộc tính Kim chính là lựa chọn hoàn mỹ để đáp ứng nhu cầu này.

Cốt đỉnh bay nhanh, lực xuyên thấu mạnh, đòn đánh chắc chắn sẽ vô cùng kinh người.

Ngoài linh văn thuộc tính Kim, hắc còn dự tính khắc thêm một phần linh văn thuộc tính Thổ. Bởi vì một số linh văn Thổ hệ không chỉ giúp tăng trọng lượng, mà còn có thể mang đến hiệu ứng bắn tung tóe khi chạm vào mục tiêu.

Vừa hay, nguyên liệu chế tác cốt đỉnh lấy từ Thổ Nham Hùng, phối hợp với linh văn Thổ hệ chắc chắn sẽ phát huy toàn bộ đặc tính của nó.

Thử nghĩ xem, hơn hai mươi cây cốt đỉnh sắc bén, với tốc độ cực nhanh bắn ra, dễ dàng xuyên thủng thân thể tu sĩ, thậm chí còn mang theo lực lượng khuếch tán vào nhục thể đối phương, gây ra tổn thương lớn hơn.

Chương 396

DTV EBOOK

“Không còn cách nào khác, ai bảo tu tiên giả có quá nhiều thủ đoạn chứ? Cần thận một chút cũng là vì sự an toàn của bản thân, đảm bảo có thể giết chết kẻ địch.”

“Dù sao, nếu đến mức ta phải sử dụng Bạo Vũ Lê Hoa Đình, thì chắc chắn đối phương có tu vi cao hơn ta. Loại đại sát khí này, tốt nhất nên giữ lại làm át chủ bài.”

Nói xong, hắn bắt đầu khắc linh văn lên từng cây cột đình.

Linh văn Ngũ Hành, đối với hắn mà nói, đã là loại hình vô cùng quen thuộc.

Dù thể tích của cột đình cực kỳ nhỏ, nhưng hắn vẫn khắc họa vô cùng thuần thực, không hề có cảm giác xa lạ.

Mà tài liệu lấy từ Thổ Nham Hùng, bản thân đã di thừa Thổ thuộc tính nguyên khí, khắc lên linh văn thuộc tính Thổ quả thực dễ như trở bàn tay. Vì vậy, thứ duy nhất làm khó Lý Thanh chính là khắc linh văn thuộc tính Kim lên cột đình.

Nhưng đối với một người có tính nhẫn nại cao như hắn, việc này cũng không phải vấn đề gì lớn.

Rất nhanh, cây cột đình đầu tiên hoàn thành, những cây còn lại cũng được chế tác một cách thuận lợi.

Cứ như vậy, hai mươi hai cây cột đình, tất cả đều khắc linh văn thành công!

Ngay khoảnh khắc cuối cùng, trong đầu hắn đột nhiên vang lên một luồng tin tức:

【 Luyện chế thành công hạ phẩm pháp khí: Bạo Vũ Lê Hoa Đình, thọ nguyên tăng thêm mười ba năm! 】

Thọ nguyên của hắn nháy mắt tăng lên hai trăm bốn mươi ba năm!

Nhưng điều khiến Lý Thanh vui mừng nhất vẫn là phẩm chất của pháp khí— quả nhiên là hạ phẩm pháp khí!

“Đây là kiện hạ phẩm pháp khí thứ hai mà ta tự tay luyện chế, hơn nữa còn là một món đại sát khí!”

Lý Thanh khoe miệng khê nhếch, cẩn thận đặt hai mươi hai cây cốt đỉnh vào ống chứa trong cơ quan.

Răng rắc!

Cơ quan tinh xảo vang lên một tiếng giòn tan. Hắn nắm chặt chuỗi Bạo Vũ Lê Hoa Đỉnh, đồng thời ngón tay cái giữ chặt phát xạ cơ quan.

Ngay sau đó, ống chứa cốt đỉnh bắt đầu xoay chậm chậm, những cánh cơ quan hình hoa sen cũng theo đó xoay tròn theo hướng ngược lại.

Lớp vỏ ngoài của cơ quan phản xạ ánh sáng băng lãnh, từng đạo hoa văn khắc trên bề mặt tỏa ra linh quang u ám. Toàn bộ cơ quan nhìn qua vừa tinh mỹ, vừa ẩn chứa sát khí trí mạng.

Lý Thanh thử rót một tia linh lực vào. Ngay lập tức, linh văn trên chuỗi nổi sáng lên, kết nối với linh văn trên ống chứa cốt đỉnh, khiến hai mươi hai cây cốt đỉnh bắt đầu rung động nhẹ.

Chỉ cần hắn thả lỏng ngón tay cái, những cây cốt đỉnh này sẽ hóa thành một trận mưa chết chóc!

Nhẹ nhàng thu hồi linh lực, hắn cẩn thận đặt lại cơ quan, trân trọng cất nó vào túi trữ vật.

“Hô! Cuối cùng cũng hoàn thành!”

Từ đầu đến cuối, hắn đã bỏ ra gần nửa tháng để rèn đúc món ám khí trí mạng này. Không biết bao nhiêu tế bào não đã bị hắn hành hạ, thể lực và linh lực đều hao tổn không ít.

Nhưng đến giờ phút này, tất cả đều đáng giá.

Hiện tại, tu tiên giới sương mù dày đặc, mỗi một phân thủ đoạn phòng thân đều quan trọng vô cùng.

Dù nhìn bề ngoài có vẻ an toàn, nhưng ai có thể đoán được ngày mai và bất trắc cái nào đến trước?

Nếu một ngày nào đó, đám điên từng tập kích mỏ linh thạch Thiên Hà Tông lại đề mắt đến Liễu Gia thì sao?

Đến lúc đó, thế cục hỗn loạn, chỉ cần không phải một tên Luyện Khí hậu kỳ tu sĩ ra tay, hẳn tự tin rằng mình có thể ứng phó với tu sĩ Luyện Khí trung kỳ bằng những thủ đoạn đang có.

Nghĩ vậy, Lý Thanh liền kiểm kê lại toàn bộ thủ đoạn đối địch của bản thân.

Về phù lục, mấy tấm hắc mua từ giao dịch hội trước đó, trong đó Mưa Lửa Phù và Lôi Thiểm Phù có uy lực khá lớn, đủ sức uy hiếp tu sĩ Luyện Khí trung kỳ.

Về pháp khí, thứ có phẩm cấp cao nhất vẫn là cây Xích Ảnh Dù thu được từ Cực Dạ Thế Giới, thuộc loại trung phẩm pháp khí!

Đáng tiếc, linh văn khắc trên đó đã bị mã hóa, hẳn không thể nào nghiên cứu được. Nếu cưỡng ép phá giải, có thể khiến linh văn tiêu tán và pháp khí bị hủy.

Rất nhiều Luyện Khí Sư khi luyện chế pháp khí đều sẽ áp dụng biện pháp này để tránh bị người khác học trộm. Dù sao, mỗi loại linh văn đều vô cùng trân quý.

“Mặt khác còn có Vô Song Chùy và Bạo Vũ Lê Hoa Đỉnh, ngoài ra còn vài món pháp khí phẩm cấp thấp mà ta đã luyện tập trước đó. Những món này tác dụng không lớn, có lẽ có thể đem đi bán phá giá ở Thiên Sông Phường Thị.”

Về phần thanh Du Long Đoản Kiếm, vì vẫn chưa nắm chắc khả năng luyện chế trung phẩm pháp khí, nên hẳn vẫn chưa động vào. Hẳn muốn đợi đến khi thời cơ chín muồi mới thử luyện chế.

Dù sao, thanh Du Long Đoản Kiếm này được chế tác hoàn toàn từ linh tài, tuy thể tích nhỏ nhưng giá trị lại cực kỳ trân quý.

Nếu thất bại quá nhiều lần, khiến linh tính trong linh tài tiêu tán, hẳn chắc chắn sẽ đau lòng muốn chết.

Chương 397

DTV EBOOK

“A đúng rồi, còn có tên thùng cơm này nữa!”

Lý Thanh nở nụ cười, ánh mắt chuyển về phía con thú nằm nhòai trong sân, khí thế vô cùng uy mãnh.

Dù huyết mạch hỗn tạp, thực lực chỉ ở Nhất Giai Sơ Kỳ, nhưng nếu phối hợp với hắc, tuyệt đối có thể dễ dàng chém giết một tu sĩ Luyện Khí trung kỳ.

Dĩ nhiên, tu vi võ đạo của bản thân hắc cũng không thể xem nhẹ.

Với thân thể đạt đến Phó Tông Sư Cấp, khí huyết tràn trề như tràng giang đại hải, thứ mà một tu sĩ tu tiên bình thường khó lòng có được.

Bất tri bất giác, thực lực của hắc đã trở nên khá mạnh.

“Ừm, tạm thời cũng không tệ, nhưng vẫn không thể chủ quan!”

“Tu tiên giới rộng lớn như vậy, kỳ nhân dị sĩ tầng tầng lớp lớp, ai mà biết sẽ gặp phải thứ quái vật gì?”

Nghĩ đến đây, trong đầu hắc bỗng hiện lên cái tên gần đây đang gây chấn động—Thần Diệu Đạo Nhân.

Vị này lấy Trúc Cơ Hậu Kỳ tu vi, vậy mà có thể chém giết tu sĩ Giả Đan Cấp, thần thông như vậy, tuyệt đối không phải người thường có thể có được!

Nhưng ngay cả một nhân vật cường đại như thế, cuối cùng vẫn bị vây giết trong một động phủ, bị người ta chia cắt như một bảo tàng!

Chuyện này đủ để thấy rằng, tu tiên giới sâu không lường được!

Núi cao còn có núi cao hơn!

Đối mặt với bất cứ sự vật gì cũng phải giữ lòng kính sợ, không thể tự mãn, không thể bành trướng!

“Cái gì? Đi làm linh nông trồng trọt Linh Điền ư? Nhưng ta đâu có biết linh thực chi thuật!”

“Ai, chẳng lẽ mở linh thạch của Thiên Hà Tông trong thời gian ngắn vẫn chưa thể mở cửa sao?”

“Cũng không tệ lắm, chí ít vẫn có cơm ăn. Chỉ là chúng ta chẳng biết gì về việc trồng trọt, chẳng phải lại phải bắt đầu lại từ đầu sao!”

“Muốn trồng Linh Điền, ít nhất phải học được một pháp thuật cơ bản, đó chính là Hành Vân Bố Vũ Thuật. Nhưng trừ bỏ đại và sâu bọ thì phải tốn không ít công sức đấy!”

“Không được! Ta nhất quyết không đi làm linh nông! Nếu Liễu gia không giữ ta lại thì thôi vậy!”

Mười ngày trôi qua, những linh quang công phụ thuộc vào Liễu gia cuối cùng cũng phải đối mặt với nỗi lo lắng lớn nhất.

Liễu gia không nuôi kẻ rảnh rỗi. Nếu muốn tiếp tục ở lại khu vực có linh khí nồng đậm này, những linh quang công không còn việc làm phải tự tìm đường sinh tồn.

Tỷ như làm ruộng, hoặc tìm những công việc khác.

Có điều, có thể khẳng định rằng, trong ngắn hạn mở linh thạch của Thiên Hà Tông sẽ không mở cửa trở lại. Ít nhất cũng phải đợi đại trận được chữa trị xong, đồng thời bắt được kẻ chủ mưu tập kích mở quảng thì mới có thể tiếp tục khai thác.

Trên địa bàn của Liễu gia vẫn còn không ít Linh Điền bị bỏ hoang chưa được sử dụng.

Vì thế, Liễu gia muốn những linh quang công rảnh rỗi này khai khẩn lại đất hoang, bắt đầu trồng linh mễ.

Thật ra, trồng Linh Điền cũng có lợi ích không nhỏ. Nếu có kinh nghiệm và biết cách chăm sóc nhiều ruộng Linh Điền, hàng năm thu nhập linh thạch có khi còn nhiều hơn cả đào linh thạch.

Có điều, phần lớn những người ở đây đều đã quen làm quang công gần nửa đời, giờ bắt họ đi cày cấy, làm quen với Linh

Điền thì e rằng không dễ dàng gì.

Điền Liễu gia mong muốn chỉ là khai khẩn lại đất hoang. Còn có thể thu về bao nhiêu lợi ích từ đám linh quang công này thì chỉ có thể nói: dù ít dù nhiều, muối nhỏ cũng có thịt.

“Trong vòng một tháng, nếu không nhận một khu Linh Điền để khai khẩn, sẽ bị trục xuất!”

“Cái gì?! Thật sự quá vô tình!”

Giữa đám đông, Lý Thanh ngược nhìn tám bố cáo vừa được dán lên khu vực dành cho tán tu, trong lòng không khỏi thở dài.

Trồng Linh Điền tốn thời gian và công sức. Vì linh khí quá dồi dào nên thường mọc ra một số loại quần gân thảo cùng cỏ dại hấp thụ linh khí. Hơn nữa, còn có đủ loại côn trùng linh tính chuyên gặm ăn linh mẽ.

Những thứ này không giống như cỏ dại hay côn trùng phạm tục, mà đều là sinh vật đã tắm linh khí, cực kỳ khó diệt trừ.

Nhưng đối với Lý Thanh, chuyện này không hề khiến hắn dao động.

Hắn sớm đã quyết định dựa vào thuật luyện khí để mưu sinh. Nếu không thể tiếp tục làm linh quang công, hắn thà rời đi còn hơn lãng phí thời gian ở đây để làm linh nông.

Sau khi đọc xong bố cáo, Lý Thanh quay người rời đi, vẻ mặt không chút do dự.

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Đối với tu sĩ mà nói, một tháng chỉ như chớp mắt.

Cuối cùng, đại đa số linh quang công vẫn chấp nhận số phận.

Bởi vì linh khí dư dả trong linh mạch là thứ vô cùng quan trọng đối với người tu hành.

Trừ phi có kẻ nguyện từ bỏ con đường tu luyện, bằng không ai lại muốn rời khỏi nơi này để đi đến những vùng đất nghèo nàn linh khí?

Dù sao, đối với những tán tu này mà nói, dựa vào Liễu gia che chở để tồn tại cũng không phải là lựa chọn quá tệ.

Nhưng vẫn có một số ít người lựa chọn rời đi.

Chương 398

DTV EBOOK

Tỷ như Lý Thanh.

Hắn đã thu dọn xong tất cả, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Có điều, ngay trước khi xuất phát, hắn bỗng cảm nhận được một tia cơ hội đột phá!

“Ồ? Hình như sắp đột phá!”

Hai mắt Lý Thanh sáng lên, lập tức khoanh chân ngồi xuống, lấy ra một viên Hóa Khí Đan, vội vàng nuốt vào.

Oanh!

Ngay lập tức, khí tức trên người hắn bùng lên, từng đợt không ngừng gia tăng.

Linh khí trong thiên địa nhanh chóng hội tụ về phía hắn. Cùng lúc đó, dược lực từ viên Hóa Khí Đan cũng lan tỏa, chạy dọc theo kinh mạch tiến vào đan điền, hóa thành từng luồng pháp lực tinh thuần.

Cuối cùng, khí tức của hắn dần bình ổn lại.

Sau khi luyện hóa toàn bộ dược lực, hắn đã chính thức bước vào Luyện Khí tầng thứ năm!

Lý Thanh vẫn nhắm chặt hai mắt, khóe miệng lộ ra một nụ cười đầy tự đắc.

Đây quả thực là một niềm vui bất ngờ!

Ban đầu, hắn còn tưởng rằng dù có đan dược hỗ trợ, hắn cũng phải tốn thêm vài tháng khổ tu mới có thể đột phá. Không ngờ hôm nay lại thuận lợi như nước chảy thành sông!

Luyện Khí tầng năm!

Ở trong đám tán tu của Liễu gia, tu vi này cũng có thể xem là không tệ.

Nếu có thể tu luyện lên tầng sáu, chạm đến bình cảnh Luyện Khí hậu kỳ, vậy thì trong số những tán tu ở đây, hẳn cũng đã thuộc hàng cao thủ.

Những tu sĩ có thể đạt tới cảnh giới đó đa phần đều đã có tuổi, đã ở lại Liễu gia mấy chục năm trời.

Khi Lý Thanh đang chuẩn bị dùng khí huyết để thanh lọc đan độc còn sót lại, bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

Đông đông đông!

Lý Thanh, kỳ hạn cuối cùng đã đến rồi! Nếu người không nhận một mảnh Linh Điện để khai khẩn, vậy thì hãy trả lại lệnh bài thân phận và rời khỏi Liễu gia đi!”

Người đến chính là người của Liễu gia, mục đích không ngoài việc thúc giục những tán tu còn do dự nhanh chóng nhận Linh Điện.

Nghe thấy giọng nói ấy, Lý Thanh đứng dậy, mang theo hai túi trữ vật cùng với ngự thú túi, sau đó đi ra khỏi cửa.

“Không cần, hôm nay ta sẽ rời đi. Đoạn thời gian vừa qua đa tạ Liễu gia đã thu lưu.”

Hắn bước ra khỏi sân viện, đưa lệnh bài thân phận cho vị đệ tử Liễu gia đang đứng trước cửa.

Người thanh niên trẻ tuổi của Liễu gia khẽ ngẩn người, sau đó lộ ra vẻ mặt đầy kinh ngạc.

“Lý Thanh, người chắc chắn muốn rời đi? Hiện giờ các tu tiên gia tộc bên ngoài đều phải nể mặt Liễu gia ta ba phần! Người tốt nhất nên suy nghĩ lại cho kỹ.”

Lý Thanh sớm đã suy nghĩ thông suốt, không chút do dự đưa lệnh bài cho đối phương.

“Đa tạ đạo hữu đã quan tâm, nhưng ta đã quyết định ra ngoài du lịch một phen, mở rộng tầm mắt, chiêm ngưỡng phong thái tu tiên giới.”

“Về sau nếu có duyên, có lẽ ta sẽ quay lại.”

Lời nói của hắn khéo léo, khiến đối phương không thể tìm ra điểm gì để bắt bẻ.

Cuối cùng, vị đệ tử Liễu gia kia cũng không nói thêm gì nữa, cầm lấy lệnh bài rồi rời đi, tiếp tục thúc giục những tán tu khác.

Dù sao thì Liễu gia cũng là một tu tiên gia tộc có Trúc Cơ kỳ trấn giữ, chỉ mất đi vài tên tán tu cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Trước khi rời đi, Lý Thanh quay đầu nhìn lại tiểu biệt uyển mà mình đã ở suốt hơn một năm qua, trong ánh mắt lóe lên một tia cảm khái.

Lúc mới đến đây, hắn chỉ là một tu sĩ Luyện Khí tầng hai, vậy mà giờ đã đạt tới Luyện Khí tầng năm.

Với tốc độ tu luyện như vậy, khó ai có thể tin được rằng hắn chỉ sở hữu một cái tạp linh căn!

May mắn là Lý Thanh vẫn luôn khiêm tốn, không gây chú ý, nên số người để ý đến hắn càng ít.

Thậm chí, có rất ít người biết rõ hắn đã đến Liễu gia bao lâu, càng không ai rõ ràng cảnh giới của hắn lúc nhập môn.

Ngoại trừ một số người từng có giao tình, như Kim Xuyên, Trần Tân, thì hầu như không ai chú ý đến hắn.

Mà ngay cả Kim Xuyên và Trần Tân, giờ đây cũng chẳng hề hay biết rằng Lý Thanh đã đột phá đến Luyện Khí tầng năm.

Chọn thời điểm này để rời đi, vừa hay thích hợp!

Không lâu sau, hắn đi đến trước trận pháp bảo vệ Trường Sinh Cốc, chấp tay nói với vị đệ tử canh giữ:

“Tại hạ là linh quang công Lý Thanh, hôm nay chuẩn bị rời khỏi Liễu gia. Phiền đạo hữu mở trận pháp giúp ta.”

Rất nhanh, một nam nhân mập mạp với khuôn mặt tròn trĩnh bước ra. Mỡ trên mặt hắn dày đến mức ép đôi mắt chỉ còn một đường nhỏ.

Người này chính là Liễu Thiêm Bảo.

Trùng hợp thay, khi Lý Thanh mới đến Liễu gia, chính tên này cũng là người canh giữ trận pháp.

Chỉ là khi đó, người tiếp đón hấn lại là Liễu Sinh, còn Liễu Thiêm Bảo thì bận tu luyện, không có thời gian tiếp chuyện.

Vậy nên, đến tận bây giờ Lý Thanh cũng không có ấn tượng gì về vị đệ tử mập mạp này.

“Ồ? Ngự thú túi?”

Nhìn thấy túi ngự thú trên người Lý Thanh, Liễu Thiêm Bảo lập tức lộ ra vẻ hứng thú, tò mò hỏi:

Chương 399

DTV EBOOK

“Đạo hữu là Ngự Thú sư sao? Không biết yêu thú mà người nuôi có phẩm giai gì?”

Lý Thanh thoáng sững người, sau đó thản nhiên đáp:

“Đạo hữu hiểu lầm rồi, ta không phải Ngự Thú sư. Chỉ là tình cờ nhặt được một con hồ thú còn nhỏ, huyết mạch lại pha tạp, phẩm giai cũng không cao, chỉ mới Nhất giai sơ kỳ mà thôi.”

“Ồ? Là hồ loại yêu thú sao?”

Ánh mắt Liễu Thiêm Bảo càng thêm hưng phấn, vội vàng nói:

“Có thể cho ta xem một chút được không?”

Lý Thanh lập tức cảnh giác.

Mặc dù yêu thú rất hiếm, nhưng cũng không đến mức khiến người ta hứng thú đến vậy chứ?

Hắn nhàn nhạt nói:

“Yêu thú của ta rất sợ người lạ.”

Nghe thấy vậy, Liễu Thiêm Bảo khẽ thở dài, sau đó mở miệng nói:

“Ai, thực ra ta không dám giấu giếm. Cha mẹ ta kỳ vọng rất cao, mong ta có thể đạt tới Luyện Khí tầng sáu trước 20 tuổi, sau đó thông qua gia tộc tiến cử để tham gia thí luyện của Thiên Hà Tông.”

“Đáng tiếc, năm nay ta đã 21 tuổi, chỉ mới đột phá Luyện Khí tầng sáu cách đây không lâu, đã bỏ lỡ cơ hội được gia tộc tiến cử.”

“Vì không muốn phụ lòng cha mẹ, ta dự định sang năm sẽ tham gia Thăng Tiên Đại Hội tổ chức năm năm một lần!”

Lý Thanh không có chút hứng thú nào với câu chuyện của tên mập này, ánh mắt vẫn lạnh nhạt không dao động.

Hắn không hiểu Liễu Thiêm Bảo nói mấy chuyện này với mình làm gì.

“Cho nên?” Hắn tùy tiện hỏi.

“Cho nên... đạo hữu có thể bán con yêu thú kia cho ta không? Ta sẽ trả ngươi một cái giá rất hậu hĩnh!”

“Hoặc là... ngươi có thể cho ta thuê nó trong một khoảng thời gian cũng được! Chỉ cần để ta sử dụng nó trong kỳ Thăng Tiên Đại Hội năm sau, đến lúc đó nếu ta thành công tiến vào Thiên Hà Tông, nhất định sẽ có hậu báo!”

Khi nói đến đây, Liễu Thiêm Bảo còn xoa xoa tay, trên mặt lộ rõ vẻ mong đợi.

Nhưng trong lòng Lý Thanh lại cười lạnh.

Tên mập này cũng tự tin quá mức rồi đây!

“Đạo hữu, con yêu thú này đã cùng ta nương tựa nhau từ nhỏ, trải qua không ít sóng gió. Hơn nữa, ta đã gieo huyết khế chi ấn lên nó, muốn để nó nhận chủ khác e rằng không phải chuyện dễ dàng.”

“Huống hồ, ta cũng không cho rằng chỉ dựa vào một con yêu thú Nhất giai sơ kỳ là có thể tạo nên tác dụng quyết định trong Thăng Tiên Đại Hội. Vì vậy, đạo hữu vẫn nên từ bỏ ý định này đi.”

Lý Thanh nhẹ nhàng nói một câu, nhưng trong lòng lại cười thầm.

Thùng cơm thì cũng là mạng người!

Hắn từng nghe nói về Thăng Tiên Đại Hội, sự kiện này thu hút vô số tu sĩ tham gia tranh đấu.

Nhưng mỗi một lần đại hội kết thúc, những kẻ có thể trở thành tiên chủng đều là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ.

Hắn không muốn để thùng cơm của mình đi vào chỗ hiểm nguy, càng không muốn nó phải đối đầu với đám tu sĩ dày dạn kinh nghiệm kia.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Liễu Thiêm Bảo có chút ảm đạm.

Cuối cùng, hắn không nói thêm gì nữa, dường như đã tiếp nhận lời khuyên của Lý Thanh.

“Ai... Được rồi, nếu đạo hữu không có ý định giao dịch, vậy ta cũng không miễn cưỡng.”

Hắn quay đầu, sau đó mở một góc trận pháp, để cho Lý Thanh rời đi.

Lý Thanh thoáng có chút do dự.

Hắn trầm nghĩ: “Tên mập này liệu có giở trò gì không? Nhỡ đâu hắn đóng trận pháp lại rồi vây giết ta thì sao?”

Nhưng ngay khi quay đầu lại, hắn nhìn thấy một vị đệ tử khác của Liễu gia cũng đang canh giữ trận pháp, lúc này mới yên tâm phần nào.

Dù sao, Liễu gia cũng tự xưng là chính đạo gia tộc, nếu để chuyện này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng.

Hơn nữa, hắn cũng đã nói rõ huyết khế chi ấn giữa hắn và thùng cơm.

Nếu thực sự xảy ra chuyện gì, chỉ cần hắn khê động ý niệm, yêu thú sẽ tự diệt, vậy thì Liễu Thiêm Bảo cũng chỉ tốn công vô ích mà thôi.

Nói chung, tên mập này dù có ngậy thơ cũng không đến mức dám làm bậy ngay trước mặt người khác.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh quyết định cẩn thận một chút, không vội rời đi ngay mà nói:

“À đúng rồi, trước khi đi, ta còn phải ghé qua gặp một người đã dẫn ta vào Liễu gia.”

Nói xong, hắn xoay người, rời đi tìm Liễu Sinh.

Lúc này hắn mới chợt nhớ ra, chính Liễu Sinh là người đã dẫn hắn đến đây.

Nếu không có hắn, e rằng Lý Thanh cũng chưa chắc đã dễ dàng hòa nhập vào thế giới tu tiên.

Nửa ngày sau, tại trận pháp ngoài Trường Sinh Cốc.

“Ai, Lý huynh đệ, không ngờ ngươi lại quyết định rời đi! Chuyện này thật sự ngoài dự đoán của ta.”

“Không nghĩ tới vì cố gắng tu luyện môn luyện thể bí thuật kia, ngươi lại gặp phải vấn đề nghiêm trọng đến vậy.”

“Nhưng lấy tu vi Luyện Khí kỳ mà du lịch thiên hạ, e rằng rất nguy hiểm. Ngươi nhất định phải cẩn thận!”

Lý Thanh gật đầu, chân thành nói:

“Liễu Sinh huynh, hôm nay từ biệt, hy vọng sau này có cơ hội tái ngộ.”

Chương 400

DTV EBOOK

“Nhất định sẽ có! Lý huynh đệ, chúc ngươi sớm ngày tìm được phương pháp bù đắp tổn hại khí huyết!”

“Mượn lời tốt lành của huynh! Vậy, xin cáo biệt!”

Nói xong, Lý Thanh ôm quyền hành lễ.

Từ góc nhìn của những người không biết rõ tình hình, có lẽ sẽ tưởng rằng hai người này là hảo hữu sinh tử chi giao vậy!

Cuối cùng, dưới ánh mắt tiễn biệt của Liễu Sinh, Lý Thanh chính thức rời khỏi Trường Sinh Cốc.

Nhìn theo bóng lưng của hắn, nội tâm Liễu Sinh chợt dấy lên một tia nghi ngờ.

“Gia hỏa này... sao lại đột nhiên đến nhờ ta tiễn hắn một đoạn? Ta nhớ rõ quan hệ giữa ta và hắn đâu có tốt đến mức này?”

“Bất quá cũng là tên xui xẻo, chọn bí thuật gì không chọn, lại cố chấp tu luyện 《Bảo Mộc Luyện Thân Quyết》. Hắn nghĩ bí thuật luyện thể dễ luyện lắm sao?”

“Nếu thật sự như vậy, thể tu đã không ít như vậy lạc hậu rồi!”

Nghĩ đến đây, Liễu Sinh lắc đầu, rồi cũng rời đi.

Ở một nơi khác trong Trường Sinh Cốc, Liễu Thiêm Bảo vẫn đứng nhìn về hướng mà Lý Thanh vừa rời đi.

Lông mày hắn nhíu chặt, trông có vẻ rất xoắn xuýt, dường như đang suy tính điều gì.

Quay trở lại với núi rừng quen thuộc, tâm trạng của Lý Thanh lập tức trở nên thư thái không gì sánh được.

Không nói hai lời, hắn trực tiếp tung thùng cơm ra ngoài, chuẩn bị cưỡi lên nó để chạy đến Thiên Hà phường thị.

“Ngao rống!”

Thùng cơm hùng vĩ ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, tùy ý phóng thích dã tính của bản thân.

Dù sao nó cũng là yêu thú, dù linh khí trong rừng núi không thể sánh bằng sự dư dả của Trường Sinh Cốc, nhưng vẫn khiến nó cảm thấy dễ chịu vô cùng.

“Đi nào! Đến Thiên Hà phường thị!” Lý Thanh cười lớn, thúc giục.

Lời vừa dứt, thùng cơm lập tức bộc phát tốc độ kinh người. Địa thế rừng núi phức tạp chẳng những không cản trở nó, mà còn khiến nó như cá gặp nước, di chuyển linh hoạt như gió.

Ngay khi một người một hồ rời đi, từ trong rừng rậm một thân ảnh mập mạp lặng lẽ hiện ra. Chính là kẻ trước đó đã muốn mua lại thùng cơm—Liễu Thiêm Bảo!

Khuôn mặt hắc căng thẳng, nhưng trong mắt lại tràn ngập khát vọng thêm thường.

“Con yêu hồ này quả thực uy mãnh, nếu ta có được nó trợ giúp, sang năm ở Thăng Tiên đại hội chắc chắn sẽ có lợi thế không nhỏ!”

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắc chợt trở nên kiên quyết.

“Mặc kệ! Lần này ta trốn ra ngoài lừa gạt được tất cả mọi người, cho dù giết hắc cũng không ai biết ta làm!”

“Chỉ cần trở thành đệ tử Thiên Hà Tông, đến lúc đó ai còn dám động đến ta?”

Nói xong, Liễu Thiêm Bảo lấy ra một cây quạt hương bồ lớn từ trong túi trữ vật, đặt thân thể mập mạp của mình lên trên, ngự khí đuổi theo.

Chạy trên lưng thùng cơm suốt gần nửa ngày, sắc mặt Lý Thanh không còn thư thái như lúc xuất phát, mà trở nên trầm trọng vô cùng.

Hắn hơi nheo mắt lại, dù nhìn về phía trước nhưng toàn bộ tâm thần đều tập trung vào phía sau.

Võ Đạo Tông Sư mang đến cho hắn thính giác nhạy bén, dù chỉ là một tiếng xé gió thoáng qua, hắn cũng có thể cảm nhận được.

Có kẻ bám theo phía sau!

Xác định được sự thật này, trong đầu Lý Thanh lập tức hiện lên hình ảnh của một tên mập mạp, sát cơ trong mắt lóe lên rồi nhanh chóng biến mất.

Hắn khẽ nghiêng người về phía trước, một tay đặt trong ngực, tay còn lại lặng lẽ đặt lên túi trữ vật.

Thùng cơm vốn được hắn gieo xuống huyết khế chi ấn, lúc này cũng cảm nhận được tâm thần ba động của chủ nhân.

“Rống!”

Thùng cơm gầm nhẹ một tiếng, lập tức gia tốc!

Rót cuộc, Liễu Thiêm Bảo cũng nhận ra không thể ản nấp nữa, hắn lập tức thôi động pháp khí dưới chân, tốc độ tăng vọt.

“Liễu đạo hữu, tiền quân ngàn dặm rồi cũng có lúc chia tay, ngươi không cần nhiệt tình đến vậy chứ?”

Ngồi trên lưng thùng cơm, Lý Thanh cười lớn, giọng điệu đầy trào phúng.

“Hừ! Lý đạo hữu, ngươi đừng bước đi!”

Sắc mặt Liễu Thiêm Bảo âm trầm, lạnh lùng nói: “Gia tộc ta bị mất một món bảo vật trân quý, phụng mệnh gia tộc, ta phải đưa ngươi trở về điều tra!”

Sau khi hành tung bị bại lộ, hắn không thể che giấu được sự căng thẳng. Dù gì đây cũng là lần đầu tiên hắn làm chuyện giết người đoạt bảo.

Nhưng hắn lại nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Đối phương chẳng qua chỉ là một tán tu đào khoáng, tu vi còn thấp hơn hắn một tầng, làm sao có thể đấu lại?

Nghĩ vậy, hắn yên tâm thúc động pháp khí, chuẩn bị một chiêu bắt lấy Lý Thanh.

Lý Thanh nghe xong, khước miệng nhếch lên cười gằn.

Thì ra chỉ là một thằng nhãi miệng còn hôi sữa, lại dám không tiếc hao tổn pháp lực để truy sát hắn? Thật sự nghĩ hắn là bunn nhão dễ nặn sao?

Nhưng hắ lại không vội ứng chiến, chỉ khẽ ra hiệu cho thùng cơm tiếp tục chạy, nhưng không cần gia tốc nữa.

Hắ muốn kéo dài thời gian, tiêu hao pháp lực của đối phương.

Chương 401

DTV EBOOK

Dù sao, không phải tu sĩ Trúc Cơ kỳ thì không thể ngự khí phi hành quá lâu. Nếu không cẩn thận, hắn ta tự chơi chết mình cũng nên!

Lý Thanh cười lớn:

“Ha ha ha! Ta, Lý mỗ, xưa nay đường đường chính chính, tuyệt đối không làm chuyện trộm gà bắt chó!”

“Quý gia tộc nếu đánh mất bảo vật, thì cũng đừng đến làm phiền ta vô ích!”

Liễu Thiêm Bảo không buông tha, vẫn tiếp tục truy đuổi, giọng điệu nham hiểm:

“Phải hay không, đạo hữu cứ theo ta về gia tộc một chuyến là biết! Ta cam đoan trả lại người sự trong sạch!”

Nghe thấy lời nguy biện lộ liễu của đôi phương, nội tâm Lý Thanh bùng lên lửa giận.

Hắn không ngờ, lần đầu tiên trong đời bị tu sĩ cướp đoạt, kẻ ra tay lại chính là người của Liễu gia!

Nhưng hắn không nóng vội đối chiến, mà quyết định tiếp tục câu kéo.

Một người một hồ chạy phía trước, tên mập truy đuổi phía sau, duy trì khoảng cách thích hợp.

Tình thế này khiến Liễu Thiêm Bảo lầm tưởng rằng chỉ cần cố gắng thêm một chút là có thể đuổi kịp.

Qua một hồi lâu, cảm nhận được pháp lực trong cơ thể đã dần thâm hụt, lúc này hắn mới giật mình nhận ra bản thân đã mắc bẫy.

Nhưng chính vì vậy, hắn lại càng tin rằng đôi phương chỉ là quả hồng mềm, đến cả dừng lại đánh cũng không dám, chỉ biết chạy trốn!

Lúc này, bay lơ lửng giữa không trung, Liễu Thiêm Bảo bấm pháp ấn, trực tiếp thúc giục một đạo pháp thuật!

Oanh!

Mấy đạo gai gỗ bất ngờ xuất hiện, xé gió lao thẳng về phía Lý Thanh.

Huu huu huu!

Rõ ràng cảm nhận được linh lực ba động phía sau, Lý Thanh không hề do dự, lập tức phát lực, một tay chống lên lưng hổ của thùng cơm, thân hình xoay tròn bật thẳng lên không trung.

Ngay khoảnh khắc đó, khí huyết trong cơ thể hắn như sôi trào, toàn thân bộc phát sức mạnh, giống như một con đại bàng giương cánh bay lên giữa trời.

Giữa không trung, hắn nhanh chóng lấy ra từ túi trữ vật một cái lò đen, sau đó vận lực, mạnh mẽ quăng nó ra phía trước.

Đình đình đình đình!

Mấy đạo gai gỗ đang bay tới liền bị cản lại toàn bộ, mà chiếc lò đen kia vẫn nguyên vẹn, không chút tổn hại.

Mượn lực phản chấn từ chiếc lò, Lý Thanh mượn đà bay ngược ra ngoài.

Trên đường lui, hắn vươn tay tóm lấy một thân cây to lớn, ổn định thân hình giữa không trung.

Ở phía dưới, thùng cơm lập tức nhận được chỉ thị của hắn, nhanh chóng ẩn vào rừng, hóa thành một con hổ săn mồi lặng lẽ chờ đợi.

Tất cả diễn ra trong chớp mắt, nhanh đến mức khiến Liễu Thiêm Bảo hoàn toàn không kịp phản ứng.

Nhưng khi giao đấu với người khác, điều quan trọng nhất chính là tốc độ!

Lý Thanh hiểu rõ điều này hơn ai hết.

Ngay khi vừa ổn định thân hình, hắn không hề lãng phí dù chỉ một hơi thở, lập tức rút ra mấy tấm phù lục công kích từ trong ngực, nhanh chóng kích phát!

Mưa lửa phù! Lôi thiêm phù!

Oanh!

Lập tức, giữa khu rừng bùng nổ những cột lửa đỏ rực, kèm theo từng tia sét tím loé lên, tạo thành một sát trận đáng sợ!

Trước kẻ địch, Lý Thanh không hề tiếc linh thạch, ánh mắt lạnh lẽo, tay vẫn nắm chặt một tấm băng tiễn phù, chuẩn bị ra đòn tiếp theo.

Về phần Liễu Thiêm Bảo, lúc này hắn hoàn toàn hoảng loạn!

Hắn không ngờ Lý Thanh lại phản kích nhanh như vậy, hơn nữa còn tàn nhẫn, không cho đối phương cơ hội thở dốc!

Dù kinh nghiệm đấu pháp của hắn không nhiều, nhưng hắn cũng biết rõ những đòn tấn công này không thể cứng rắn đón đỡ, nếu không tránh kịp thì chỉ có thể tìm cách chống lại.

“Huyền Liễu Thuần!”

Hắn vội vàng lấy ra một tấm thuẫn gỗ từ trong túi trữ vật, cuống quýt rót linh lực vào.

Vù!

Rất nhanh, một tầng hào quang bích lục bao phủ tấm chắn, chặn đứng toàn bộ mưa lửa và lôi điện đang ập tới!

Lý Thanh vẫn giữ vẻ kiên nhẫn, hắn không vội kích phát băng tiễn phù, mà quan sát động tác kế tiếp của đối phương.

Vận hành đồng thời hai kiện pháp khí chắc chắn sẽ tiêu hao linh lực không nhỏ.

Hắn chẳng ngại đợi đến khi Liễu Thiêm Bảo kiệt sức, rồi tung đòn quyết định!

Liễu Thiêm Bảo cũng hiểu rõ tình thế không ổn, tiếp tục duy trì thế cục này chỉ có đường chết.

Hắn quyết định dừng ngự khí phi hành, bởi vì vừa tiêu hao linh lực, vừa biến hắn thành cái bia sống giữa không trung!

Nhưng ngay khi chân vừa chạm đất, sắc mặt hắn lập tức tái mét!

Bởi vì Lý Thanh đã đổi phù lục, thu hồi băng tiễn phù, mà lấy ra một thanh cự chùy khắc đầy linh văn!

Oanh!

Hắn nhảy vọt xuống, khí huyết cùng pháp lực đồng thời bùng phát.

Vô Song Chùy trên tay tỏa ra hào quang rực rỡ, linh văn khắc trên thân chùy lập tức sáng lên, đồng thời kích hoạt hai loại thuộc tính linh văn.

Cùng lúc đó, Lý Thanh cất cao giọng quát:

“Thùng com!”

Lời vừa dứt, một tiếng hử gầm rung trời đáp lại!

“Ngao rống!”

Bỗng nhiên, một con cự hổ uy mãnh không lồ lao ra từ trong rừng!

Nó chưa từng rời đi!

Từ lúc ẩn thân trong núi rừng, thùng com vẫn âm thầm tiếp cận mục tiêu.

Chương 402

DTV EBOOK

Thì ra, ngay khi Lý Thanh rời khỏi lưng hổ, hắn đã đập một tấm liềm tức phù lên thân nó.

Nhờ có phù lục ẩn giấu khí tức, cộng thêm việc Liễu Thiêm Bảo chỉ chăm chăm dồn sự chú ý vào Lý Thanh, hắn hoàn toàn không nhận ra thùng cơm đã đến rất gần!

Mãnh hổ sẵn môi!

Thùng cơm với thân hình khổng lồ lao xuống như một ngọn núi sập, tạo ra cảm giác như muốn che kín cả bầu trời!

Trên thân nó, hổ sát nồng đậm, tạo áp lực kinh khủng lên đôi thủ.

Phanh!

Móng vuốt không hề vung xuống, mạnh mẽ bổ lên người Liễu Thiêm Bảo!

Chỉ trong nháy mắt, pháp bào rộng lớn trên người hắn lập tức rách toạc, máu thịt be bét, từng dòng máu tươi bắn ra tung tóe!

Nhưng thùng cơm không dừng lại lâu, sau khi tung đòn chí mạng, nó lập tức lùi lại.

Ngay sau đó, cự chùy trong tay Lý Thanh giáng xuống!

Phanh!

Một âm thanh trầm đục vang lên!

Vốn dĩ Vô Song Chùy đã cực kỳ nặng nề, nay còn khắc thêm linh văn thuộc tính Thổ, dưới một cú giáng trời giáng này, lực lượng bùng nổ đến mức kinh hoàng!

Dù có Huyền Liễu Thuần chắn phía trước, nhưng lực chấn động khủng khiếp vẫn truyền vào cơ thể Liễu Thiêm Bảo, khiến hắn run rẩy dữ dội, nội tạng gần như vỡ nát!

Sau một khắc, Lý Thanh và thùng cơm đồng thời lao lên, thế công cuồng mãnh như cuồng phong bạo vũ, khiến cho Liễu Thiêm Bảo căn bản không kịp ứng phó.

Thêm vào đó, vết thương trên cơ thể không ngừng chảy máu, cơn đau liên tiếp ập đến, khiến ý chí của hắn triệt để sụp đổ.

Cuối cùng, dưới một kích linh lực bộc phát của Lý Thanh, Vô Song Chùy với Thổ thuộc tính linh văn cuồng mãnh chấn động, oanh kích xuống!

Phanh!

Liễu Thiêm Bảo căn răng chống đỡ bằng Huyền Liễu Thuần, nhưng rốt cuộc cũng không chịu nổi!

Lực lượng bá đạo không thể cản phá, chỉ trong nháy mắt đã đánh bay pháp thuẫn trong tay hắn!

Lúc này, không có pháp khí hộ thân, Liễu Thiêm Bảo lập tức trở thành cá trên thớt, mặc người chém giết!

Nhưng Lý Thanh không vội ra tay kết liễu, mà chỉ khẽ chỉ vào một huyết vị trên cổ đối phương, vận dụng võ học tự sáng tạo —— 《Vô Cực Công》 !

Một chỉ này đánh ra, toàn bộ thân thể Liễu Thiêm Bảo lập tức tê liệt, huyết dịch lưu thông chậm chạp, thậm chí tứ chi cứng ngắc!

Làm xong tất cả, Lý Thanh mới thở dài một hơi, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm vào kẻ dưới chân.

Giết hay không giết?

Hắn có chút do dự.

Không phải vì động lòng trắc ẩn, mà vì Liễu Thiêm Bảo dù sao cũng xuất thân từ Liễu Gia, không phải một tán tu vô danh tiểu tốt.

Nếu giết hắn, sẽ rước lấy phiền phức không nhỏ.

“Ai... Người nói xem, người làm vậy có đáng không?”

“Ngay cả ta còn không đánh lại, lại còn si tâm vọng tưởng rằng có thể tỏa sáng ở Thăng Tiên Đại Hội, trở thành đệ tử Thiên Hà Tông?”

“Người nghĩ chỉ cần có một con yêu thú trợ giúp là có thể san bằng khoảng cách với những tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ?”

Lý Thanh thở dài, hẳn vốn chỉ muốn bình yên tu luyện, vậy mà lại không chịu nổi những kẻ ngu xuẩn tự tìm đường chết như thế này.

Lúc này, Liễu Thiêm Bảo nhận ra rằng Lý Thanh không lập tức giết mình, trong lòng hẳn bỗng lóe lên một tia hy vọng!

Hắn nghĩ đến điều gì đó, trực tiếp lên tiếng uy hiếp:

“Người không dám giết ta! Ta là người của Liễu Gia!”

“Nếu người giết ta, gia tộc ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho người!”

“Hơn nữa, cha ta đã gieo cấm chế lên người ta!”

“Chỉ cần ta chết, mọi hình ảnh vừa xảy ra ở đây sẽ lập tức truyền về gia tộc!”

“Người tốt nhất nên thả ta đi!”

Lời vừa dứt, sắc mặt Lý Thanh hơi thay đổi, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì chưa vội động thủ.

Nếu thật sự ra tay giết hắn, chuyện này chắc chắn đã bị gia tộc hắn phát giác ngay lập tức.

Nhưng...

Khi nhìn thấy ánh mắt oán độc của đối phương, Lý Thanh lập tức hiểu ra.

Hôm nay dù có tha cho hắn, ngày sau chắc chắn sẽ gặp tai họa!

Trong lòng hắn dâng lên một cỗ lửa giận.

Dựa vào cái gì chỉ có người được phép giết ta, còn ta lại không thể phản sát?!

Chẳng lẽ chỉ vì người mang họ Liễu thì muốn làm gì cũng được sao?!

Nhưng cơn giận đó rất nhanh bị sự tàn nhẫn và quyết đoán thay thế.

“Hắc hắc, ta nói mà, người đúng là một tên ngu ngốc.”

“Nếu ngươi không nói ra điều này, có khi thật sự Liễu Gia sẽ phát hiện chuyện hôm nay.”

“Nhưng bây giờ, ta lại muốn xem thử xem——Liễu Gia cấm chế có thể truyền tin xuyên qua một thế giới hay không?!”

“Ngươi nói xem, có thể không?”

Sắc mặt Liễu Thiêm Bảo trắng bệch, hấn run giọng hỏi:

“Một... một thế giới? Ý ngươi là gì?”

Nhưng Lý Thanh không trả lời.

Hắn lạnh lùng vỗ mạnh một chưởng vào đan điền của đối phương!

Ầm!

Một chưởng này giáng xuống, tu vi của Liễu Thiêm Bảo lập tức bị phế sạch!

Ngay sau đó, ngón tay hắn khẽ động, từng sợi nội lực hóa thành độc xà chui vào cơ thể đối phương, xoắn nát toàn bộ kinh mạch!

Trong chớp mắt, hai mắt Liễu Thiêm Bảo đỏ rực!

Chương 403

DTV EBOOK

Hắn cảm nhận được tu vi bị phế, kinh mạch đứt đoạn, đau đớn đến mức muốn phát điên!

Nhưng đáng tiếc...

Lý Thanh lại khẽ búng ngón tay, phong bế cổ họng hắn!

Lúc này, hắn muốn gào thét cũng không thể phát ra tiếng!

Cầm phần đến cực hạn, nhưng hắn chỉ có thể trợn trừng mắt mà không thể kêu lên nổi một tiếng nào!

Sau một khắc, thân thể phế nhân của Liễu Thiêm Bảo đột nhiên cảm nhận được điều gì đó không đúng.

Không gian xung quanh bắt đầu vặn vẹo, giống như gợn sóng lan tỏa!

Chỉ trong nháy mắt, khu rừng xanh mướt biến mất không dấu vết.

Thay vào đó, một không gian đen kịt, lạnh lẽo thấu xương hiện ra trước mắt hắn!

Tựa như... Địa Ngục!

Bầu trời đêm đen kịt, chỉ còn lại một vầng huyết nguyệt treo cao giữa không trung.

Lý Thanh đứng thẳng, khoanh tay quan sát hồi lâu, nhưng vẫn không nhận ra điểm gì đặc biệt.

“Thời đại mạt pháp... Một thế giới không có linh khí, chẳng trách âm u đến vậy, tràn ngập tử khí.”

Hắn đã bước chân vào con đường tu tiên, nay lại đưa thân vào cực dạt thế giới, khó tránh khỏi cảm giác khó chịu.

Thiên địa linh khí triệt để khô kiệt, đại đạo tự nhiên cũng theo đó mà đoạn tuyệt. Dù tu sĩ có cường đại đến đâu, nếu ở lại đây quá lâu, e rằng cũng sẽ sinh ra tuyệt vọng.

Nhưng hiện tại không phải lúc để thăm dò nơi này. Sau khi giải quyết xong chuyện của Liễu Thiêm Bảo, hắn nhất định phải nhanh chóng trở về thế giới cũ. Hắn không muốn vừa ra ngoài liền đụng ngay đám người Liễu gia tới điều tra.

Về phần những món đồ vơ vét được trên người Liễu Thiêm Bảo, Lý Thanh cũng chẳng có ý định mang theo. Dù sao lai lịch không sạch sẽ, hơn nữa trời mới biết bên trong có chứa tín vật truy tung hay không.

Vậy nên, hắn quyết định giấu toàn bộ chiến lợi phẩm lại trong cực dạ thế giới, thậm chí còn chưa kịp kiểm kê. Đợi đến khi tới Thiên Hà phường thị, hắn sẽ tìm cơ hội thủ tiêu toàn bộ tang vật.

Lần nữa trở về Thanh Lĩnh Vực, Lý Thanh ngồi trên lưng thùng com, quét dọn qua loa nơi vừa diễn ra trận chiến, nhặt lấy lô đen, rồi như một làn khói hương về phía Thiên Hà phường thị mà đi.

Vài ngày sau, hắn lại một lần nữa đứng bên bờ vực trước Thiên Hà phường thị.

Nhìn qua lớp mây mù bao phủ mảnh kiến trúc như Tiên Cung trên trời, nội tâm Lý Thanh không khỏi dậy sóng.

Nơi này chính là điểm xuất phát thứ hai trên con đường tu tiên của hắn. Tại vùng đất phong vân hội tụ này, hắn muốn tiếp tục truy tìm Tiên Đạo của mình.

Chân đạp Vô Song Chùy, Lý Thanh ngửa không mà bay lên.

Lần thứ hai tới đây, mọi thứ đều đã quen thuộc.

Giao nộp linh thạch, nhận lấy lệnh bài, tất cả đều không còn cảm giác xa lạ như lần đầu.

“Trước tiên phải tìm một chỗ đặt chân. Hiện tại số lượng linh thạch trong tay ta không tính là nhiều, đành tạm thời ở khách sạn.”

“Sau đó là kiếm thêm linh thạch bằng cách buôn bán pháp khí. Mặc dù hiện tại ta chỉ có thể luyện chế hạ phẩm pháp khí, nhưng tu tiên giới gần đây hỗn loạn, giá pháp khí có vẻ đang cao hơn bình thường.”

Hắn âm thầm tính toán rồi đi thẳng đến quán trọ lần trước, nơi có giá thuê khá rẻ.

Ở Thiên Hà phường thị cũng có động phủ và sân nhỏ cho thuê dài hạn, nhưng thời gian thuê tối thiểu là một năm. Rẻ nhất cũng phải tốn đến 1500 khối linh thạch.

Dù hắn có thể lấy ra số linh thạch này, nhưng tình hình chưa ổn định, nếu vung tay quá trán ngay lúc này thì chẳng khác nào hành động ngu xuẩn.

Không có linh thạch, đồng nghĩa với việc khả năng chống rủi ro của hắn sẽ giảm đáng kể.

Vào quán trọ, Lý Thanh lấy ra ba mươi khối linh thạch, thuê một gian phòng trong mười ngày.

“Ngày mai bắt đầu bày quầy bán hàng. Không biết hạ phẩm pháp khí có bán được không nữa...”

Chạy suốt nhiều ngày, lại vừa trải qua một trận chiến sinh tử, hắn đã có chút mệt mỏi. Đêm nay, phải nghỉ ngơi cho thật tốt.

Trong khi đó, tin tức Liễu Thiêm Bảo mất tích đã khiến Liễu gia dậy sóng.

Dù gì hắn cũng là đệ tử dòng chính của Liễu gia, đột nhiên mất tích mấy ngày liền, tất nhiên sẽ có người điều tra.

Người đầu tiên phát hiện chuyện này là một đệ tử Liễu gia từng cùng hắn canh giữ trận pháp. Ban đầu, một hai ngày không thấy bóng dáng của Liễu Thiêm Bảo, hắn cũng không để tâm, chỉ nghĩ rằng đối phương như thường lệ, mãi mê tu luyện mà lười ra mặt.

Nhưng đến ngày thứ sáu, thứ bảy vẫn không thấy người, hắn mới giật mình cảm thấy có điều bất thường, vội vã bẩm báo lên gia tộc.

“Người thấy Liễu Thiêm Bảo lần cuối khi nào?”

Một vị tộc lão của Liễu gia nghiêm mặt hỏi, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

“Khoảng bảy ngày trước, đúng ca trực đêm của hắn. Sau đó ta liền đi nghỉ ngơi.”

Nghe vậy, sắc mặt vị tộc lão lập tức trầm xuống. Hắn quát mắng:

“Đồng bạn canh giữ trận pháp mất tích sáu bảy ngày, vậy mà giờ người mới báo?! Sao trì hoãn lâu như vậy?!”

Chương 404

DTV EBOOK

“Không phải đâu trưởng lão! Vì trước kia Liễu Thiêm Bảo cũng thường xuyên vắng mặt một hai ngày do tu luyện, lần này ta cứ nghĩ là tình huống giống như vậy, chỉ là hơi lâu hơn một chút...”

“Nào ngờ tận bảy ngày vẫn không thấy bóng dáng!”

Lời vừa dứt, sắc mặt tộc lão càng thêm âm trầm.

Nếu truy cứu đến cùng, Liễu Thiêm Bảo chắc chắn sẽ bị buộc tội bỏ bê nhiệm vụ.

Trận pháp bảo vệ gia tộc vô cùng quan trọng. Nếu kẻ địch nhân cơ hội tập kích, một đệ tử Luyện Khí trung kỳ như hắn làm sao có thể trấn giữ nổi một tòa Nhị Giai đại trận? Chỉ sợ còn chưa kịp phản ứng đã bị đánh gục.

Ngay khi vị tộc lão đang định trách phạt, một người hầu vội vàng chạy đến.

“Trưởng lão! Phụ thân của Liễu Thiêm Bảo vừa truyền tin. Ông ấy nói đã gieo một đạo thần thức cấm chế lên người hắn. Nếu hắn ngã xuống, ông ấy sẽ lập tức có cảm ứng!”

Phụ trách điều tra vụ việc, Liễu gia tộc lão vội vàng hỏi:

“Tình huống thế nào? Cha của Liễu Thiêm Bảo có cảm ứng được gì không?”

“Hoàn toàn không có chút cảm ứng nào. Tình huống này hoặc là hắn còn sống, hoặc là đã chết thảm trong tay một tu sĩ Trúc Cơ kỳ.”

Nghe vậy, trưởng lão phụ trách điều tra cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng hắn tin rằng Liễu Thiêm Bảo không đến mức đắc tội với tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Nếu vậy, rất có thể hắn vẫn còn sống.

Sinh Liễu Thuật là một bí thuật của Liễu gia. Hắn tất nhiên hiểu rõ tác dụng của nó. Một khi người bị gieo bí thuật này chết, cấm chế tiềm ẩn trong thần thức sẽ tự động kích phát, truyền tin tức về.

Bình thường, nếu không có chuyện gì xảy ra, cấm chế này sẽ ẩn tàng, giống như không hề tồn tại.

Tất nhiên, nếu có tu sĩ Trúc Cơ kỳ ra tay, cũng có thể xóa bỏ hạt giống thần thức này.

“Hừ, chỉ cần người chưa chết là tốt. Lập tức phái người của Cháp Pháp Đường đi điều tra kỹ càng.”

Cứ như vậy, chuyện Liễu Thiêm Bảo mất tích dần lắng xuống.

Ngoài một số ít người thân cận, hầu hết đều không còn chú ý đến hắn nữa.

Dù sao hiện tại, tu tiên giới cũng chẳng mấy yên bình. Phần lớn sự quan tâm đều đổ dồn vào trận chiến tranh đoạt mỏ linh thạch của Thiên Hà Tông.

Mặc dù chưa rõ kẻ tập kích là ai, nhưng rất có thể đây sẽ trở thành mối lửa dẫn đến một trận đại chiến trong tu tiên giới.

Sáng sớm hôm sau, Lý Thanh rốt cuộc cũng trải nghiệm lần đầu tiên trong đời... bày quầy bán hàng!

Hàng hóa hắn mang bán chính là những pháp khí phẩm chất thấp mà trước đây hắn luyện chế trong thời gian ở Liễu gia.

Vì để bán được giá tốt, hắn đã cất công tìm hiểu kỹ càng về thị trường.

Hiện tại, giá của kém phẩm pháp khí dao động từ 60 đến 80 khối linh thạch, trong khi hạ phẩm pháp khí có giá từ 100 đến 200 khối linh thạch.

Trước mắt, hắn chỉ có vài món kém phẩm pháp khí có thể mang ra bán. Những món còn lại, như Vô Song Chùy hay Bạo Vũ Lê Hoa Đỉnh, đều là pháp khí bảo mệnh, hắn tuyệt đối không thể tùy tiện bán đi.

Dù sao, kiếm linh thạch là để sinh tồn, nhưng giữ lại pháp khí để bảo vệ mạng sống vẫn quan trọng hơn!

“Chỉ là, chiến lợi phẩm trong chiếc túi trữ vật kia... có lẽ nên tìm cơ hội bán đi trong những giao dịch hội kín. Nếu bày bán công khai mà bị người của Liễu gia phát hiện thì phiền toái to.”

Lý Thanh âm thầm tự nhủ, sau đó xếp gọn từng kiện pháp khí kém phẩm mà hắn tự tay luyện chế lên quầy hàng.

Hắn không lo chúng khó bán, dù sao tu sĩ tinh thông thuật luyện khí vẫn là số ít.

Trước đó, hắn đã lướt một vòng quanh khu chợ. Cả khu quảng trường rộng lớn này, ngoài quầy của hắn, chỉ có hai quầy hàng khác cũng bày bán pháp khí, mà toàn bộ đều là kém phẩm pháp khí.

Trái lại, quầy hàng bán phù lục lại nhiều hơn, có đến bốn, năm gian, mức độ cạnh tranh khá cao.

Trong tứ đại kỹ nghệ tu tiên: Đan, Khí, Trận, Phù, thì Luyện Đan Sư và Trận Pháp Sư có yêu cầu cao nhất.

Luyện đan tiêu hao tài nguyên lớn, còn trận pháp lại đòi hỏi thiên phú và ngộ tính cực cao.

Ít nhất, hắn chỉ mới thấy một tán tu bày bán đan dược. Còn Trận Pháp Sư? Hoàn toàn không có lấy một người. Có thể nói, cực kỳ hiếm gặp!

Khoảng nửa ngày trôi qua, rốt cục hắn cũng đón vị khách đầu tiên của mình!

Mà người này... hắn lại quen biết!

“Người vậy mà cũng là một Luyện Khí Sư? Đúng là không ngờ tới a!”

Một giọng nói vang lên, Lý Thanh ngẩng đầu nhìn lên.

Trước mặt hắn là một thanh niên mặc pháp bào màu tím, trên mặt mang theo vẻ kiêu ngạo.

Không phải ai xa lạ, chính là vị phù lục sư trẻ tuổi mà hắn từng gặp ở Liễu gia!

“Haha, vị đạo hữu này thật là có duyên! Nhân sinh nơi nào không gặp lại!” Lý Thanh cười khẽ, ôm quyền đáp lại.

“Người cũng đã rời khỏi Liễu gia?” Thanh niên phù lục sư tò mò hỏi.

Lý Thanh làm ra vẻ bất đắc dĩ, gật đầu:

Chương 405

DTV EBOOK

“Ai, công việc đào linh khoáng làm không nổi, chỉ có thể đến phường thị kiếm sống qua ngày thôi.”

Nhưng rất nhanh, hắn chú ý tới một điểm... Đối phương dùng chữ “cũng”.

“Hử? Chẳng lẽ đạo hữu cũng đã rời khỏi Liễu gia?”

Thanh niên phù lục sư cười thần bí, hạ giọng nói:

“Không sai. Mấy tháng trước ta đã trốn khỏi đó rồi. Chính xác hơn, từ sau khi ‘hòn ngọc quý’ của Liễu gia trở về, ta liền dứt khoát không làm thuê cho bọn họ nữa.”

Lý Thanh chớp mắt, hiểu kỳ hỏi lý do.

Nhưng câu nói tiếp theo của đối phương lại khiến hắn kinh ngạc tột độ!

“Theo tin tức đáng tin cậy, viên Nguyên Quả mà vị Trúc Cơ Đan Chủ của Liễu gia định luyện dược, đã rơi vào tay bọn Phi Ứng Trộm! Ta có dự cảm... Liễu gia sắp gặp đại họa rồi, nên ta đã trốn đi trước.”

“Nhưng lời này ngươi nhất định không được nói lung tung! Nếu muốn sống yên ổn, tốt nhất giữ bí mật!”

Lý Thanh hít sâu một hơi, mất một lúc lâu mới tiêu hóa hết tin tức này.

“Hô... Khó tin quá...”

Nhưng ngay khi hắn còn đang ngẫm nghĩ, thanh niên phù lục sư lại lộ ra vẻ mặt cười gian xảo, chỉ vào một thanh Thủy thuộc tính pháp kiếm trên quầy:

“Hắc hắc, đạo hữu à, ta vừa tiết lộ cho ngươi một bí mật trọng đại như vậy, có phải ngươi nên đưa ta một món pháp khí để cảm ơn không? Ta thấy thanh kiếm này miễn cưỡng cũng tạm

được, dù sao nó cũng chỉ là kém phẩm pháp khí, vậy ta liền miễn cưỡng nhận lấy nha?”

Nghe đến đây, khoe miệng Lý Thanh co giật, lập tức đưa tay ấn chặt thanh Khúc Thủy Kiếm trên quây, không để đối phương cướp đi.

Tên này cũng quá mặt dày rồi!

Đùa gì chứ! Chỉ vì một tin tức không rõ thực hư mà muốn hấn Lý Thanh miễn phí đưa pháp khí ra ư? Hấn chưa bao giờ chịu thiệt thòi như thế!

Huống hồ, dù tin tức kia có thật, cũng chẳng liên quan gì đến hấn. Dù sao hấn cũng đã thoát ly khỏi Liễu gia.

Cho dù trong đám đạo tặc Phi Ưng kia thực sự có kẻ thành công đột phá Trúc Cơ Kỳ thì đã sao? Đây là Thiên Hà phường thị, có cho mười lá gan, đám cướp tu kia cũng không dám đánh chủ ý lên nơi này.

“Đạo hữu, hôm nay là ngày đầu tiên ta mở hàng, ngươi vừa tới đã muốn lấy không pháp khí của ta, vậy chẳng phải quá đáng lắm sao?”

Lý Thanh khẽ mỉm cười, để lộ hàm răng trắng sáng, ôn hòa nói: “Không bằng thế này, ta cũng nói cho ngươi một tin tức, coi như trao đổi, thế nào?”

Lời này khiến vị chế phù sư trẻ tuổi kia thoáng ngẩn người, sau đó tò mò hỏi: “Nói thử xem, là tin tức gì?”

“Tin tức này liên quan đến Thiên Hà Tông, hơn nữa không chỉ Thiên Hà Tông, rất nhiều tán tu cũng đang chú ý đến chuyện này.” Lý Thanh ra vẻ thần bí nói.

Chế phù sư kiêu ngạo kia lập tức bị khơi dậy sự hứng thú, hạ giọng hỏi: “Chẳng lẽ là chuyện có liên quan đến vụ tập kích mỏ linh thạch? Ngươi biết nội tình gì sao?”

Lý Thanh lại lắc đầu, cười cười: “Không phải! Ngay cả Thiên Hà Tông cũng không bắt được hung thủ tập kích mỏ linh thạch, ta làm sao có thể biết được nội tình? Đạo hữu, ngươi quá coi trọng ta rồi.”

“Tin tức ta nói là một đại sự khác!”

Câu này càng khiến đối phương thêm phần hiếu kỳ. Gần đây còn có chuyện gì đủ để khiến Thiên Hà Tông cùng các tán tu quan tâm đến vậy?

Lý Thanh cũng không để đối phương chờ đợi quá lâu. Khi thấy ánh mắt mong chờ kia, hắn bật cười, chậm rãi nói: “Khụ khụ, đó chính là—sang năm, Thiên Hà Tông sẽ tổ chức Thăng Tiên Đại Hội!”

“Thế nào, tin tức này có trọng đại không?!”

Lời vừa dứt, chế phù sư trẻ tuổi ngẩn ra hồi lâu, sau đó mới ý thức được bản thân bị trêu chọc, tức giận đến mức suýt nữa chửi thành tiếng.

Đây con mẹ nó chẳng phải là chuyện ai cũng biết sao?!

“Cái này mà cũng gọi là tin tức bí mật? Tùy tiện kéo một tán tu trong phường thị ra hỏi cũng biết được chuyện này!”

“Hơn nữa, muốn tham gia Thăng Tiên Đại Hội của Thiên Hà Tông, nếu không có tu vi Luyện Khí hậu kỳ thì nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Lý Thanh vẫn cười híp mắt nói: “Ày, ta cũng đâu có nói đó là tin tức bí mật! Mà hơn nữa, tin tình báo mà người cung cấp cũng chẳng giúp ích gì cho ta!”

“Hiện tại coi như chúng ta hòa nhau. Nếu người muốn mua Khúc Thủy Kiếm, nể tình quen biết, ta có thể bán cho người với giá rẻ hơn một chút.”

Cuối cùng, sau một hồi cò kè mặc cả, Lý Thanh cũng bán được pháp khí đầu tiên của mình.

Khúc Thủy Kiếm được bán với giá 65 khối linh thạch. Hai người như vậy cũng coi như quen biết.

Mấy ngày sau, hai người thường xuyên cùng nhau bày quầy bán hàng. Nhờ vậy, họ thu hút được nhiều tu sĩ hơn.

Tỷ như những người cần mua phù lục cũng sẽ tiện thể ghé xem pháp khí của Lý Thanh, còn kẻ mua pháp khí cũng không ngại mua thêm vài tấm phù lục mang theo bên người.

Dưới sự hỗ trợ lẫn nhau này, việc buôn bán của hai người cũng không tệ.

Chương 406

DTV EBOOK

Chỉ trong tám ngày ngắn ngủi, Lý Thanh đã bán được bốn món pháp khí hạ phẩm. Tính cả Khúc Thủy Kiếm, tổng cộng hắn thu về 380 khối linh thạch.

Dĩ nhiên, việc buôn bán suôn sẻ như vậy cũng nhờ vào tình hình bất ổn của giới tu tiên. Không ít tán tu có nhu cầu mua sắm pháp khí và phù lục để phòng thân.

Có thể nói, hắn đã tận dụng rất tốt thời thế loạn lạc để kiếm lợi.

Trong những ngày này, giao tình giữa hai người cũng trở nên thân thiết hơn. Lý Thanh cũng biết được tên đối phương.

Hắn ta tên là Diệp Phong, vốn xuất thân phạm nhân. Trong một lần tình cờ, hắn tìm thấy công pháp tu tiên tổ tiên để lại, nhờ vậy bước chân vào con đường tu đạo.

Còn về truyền thừa chế phù, cũng là nhờ một viên ngọc giản mà tổ tiên hắn lưu lại.

Sau này, trong quá trình du lịch khắp nơi, hắn tình cờ gặp gỡ một vị đệ tử trẻ tuổi của Liễu Gia và được tiến cử gia nhập vào đó.

Giống như Lý Thanh, hắn từng đứng giữa hai lựa chọn: trở thành con rể ở rể hoặc làm khách khanh.

Cuối cùng, hắn chọn con đường thứ hai.

Những chuyện xảy ra sau đó cũng không có gì đặc biệt, đơn giản là hắn dựa vào Liễu Gia để sinh tồn, một bên chế phù kiếm linh thạch, một bên nâng cao tu vi và kỹ nghệ chế phù của mình.

Bất ngờ lớn nhất đối với Lý Thanh chính là, Diệp Phong vậy mà đã có thể vẽ Nhất giai trung phẩm phù lục! Tuy nhiên, xác suất thành công lại khá thấp, mỗi lần vẽ đều lãng phí rất nhiều tài nguyên, đôi khi lợi nhuận không đủ bù chi phí.

Sang ngày thứ chín kể từ khi đặt chân vào Thiên Hà phường thị, số lượng pháp khí hạ phẩm trên quầy hàng của Lý Thanh đã bán gần hết. Hắn quyết định tiếp tục luyện chế thêm một đợt nữa, tranh thủ khi tình hình tu tiên giới vẫn còn hỗn loạn để kiếm thêm linh thạch.

Dù số lượng pháp khí trên quầy không còn nhiều, lần này Lý Thanh lại dựng lên một tấm bảng thông báo. Điều này ngay lập tức thu hút sự chú ý của không ít tán tu qua lại.

“Người còn biết luyện chế hạ phẩm pháp khí sao?!”

Nhìn thấy tấm bảng, Diệp Phong—người trước nay vẫn luôn tự cao tự đại—cũng không khỏi kinh ngạc, ánh mắt có chút ngưng trọng.

Biết luyện chế kém phẩm pháp khí và biết luyện chế hạ phẩm pháp khí là hai khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Dù chênh lệch không lớn, nhưng kém phẩm pháp khí chỉ cần dùng sắt thường để luyện chế, chi phí thấp, đến Luyện Khí học đồ cũng có thể luyện được.

Còn hạ phẩm pháp khí lại cần phải sử dụng một số linh tài nhất định.

Mà một khi có dính dáng đến linh tài, điều này đồng nghĩa với việc yêu cầu rất cao về kỹ thuật của Luyện Khí sư. Bởi vì đại đa số linh tài đều có giá trị không nhỏ, chỉ cần một sơ suất nhỏ làm hỏng linh tài, tổn thất sẽ vô cùng đáng kể.

Chính vì vậy, trong giới tu tiên, rất ít người tùy tiện tìm Luyện Khí sư không có danh tiếng để luyện chế pháp khí. Ngay cả khi phải bỏ ra chi phí cao hơn, họ vẫn sẵn sàng đến nhờ những Luyện Khí sư có danh tiếng đảm nhiệm.

“Ừm, chỉ cần không liên quan đến những linh văn biến hóa quá phức tạp, ta vẫn có thể luyện chế ổn định các loại hạ phẩm pháp khí thuộc Ngũ Hành.” Lý Thanh khẽ gật đầu.

Không sai, lần này hắn dựng tấm bảng chính là để nhận yêu cầu luyện chế kém phẩm pháp khí và hạ phẩm pháp khí cho người khác.

Nghe vậy, ánh mắt Diệp Phong nhìn Lý Thanh cũng trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều.

Một Luyện Khí sư có thể luyện chế hạ phẩm pháp khí, ở Thiên Hà phường thị này có thể coi là rất “ăn nên làm ra”. Hoàn toàn có thể gia nhập một thế lực trung đẳng nào đó, đảm nhận vị trí Luyện Khí sư chính thức.

Không nói đâu xa, ngay cả Diệp Phong bản thân hắn cũng có nhu cầu về hạ phẩm pháp khí.

Chẳng mấy chốc, Diệp Phong liền mở miệng: “Ta cần luyện chế một cây roi pháp khí thuộc tính Thủy, ta đã chuẩn bị không ít tài liệu. Người có bao nhiêu phần trăm chắc chắn có thể luyện chế thành công?”

Nghe vậy, Lý Thanh trầm tư trong chốc lát rồi đáp: “Người cần nói rõ hơn về yêu cầu của mình. Cây roi này chủ yếu dùng để tấn công, trói địch, hay có công dụng nào khác?”

“Chỉ cần để tấn công! Lực sát thương càng lớn càng tốt!” Diệp Phong suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Ta đã chuẩn bị được Ngưng Thủy Sa, một tấm da rắn Huyền Âm, cùng một cây Khát Huyết Đằng!”

Nghe đến đây, Lý Thanh không khỏi ngạc nhiên. Những tài liệu này đều là linh tài quý giá, nếu đưa cho một Luyện Khí sư có tay nghề cao, hoàn toàn có thể luyện chế ra một kiện trung phẩm pháp khí!

“Diệp huynh, nếu chỉ dùng những tài liệu này để luyện chế hạ phẩm pháp khí, ta có chín phần chắc chắn thành công.”

“Nhưng ta phải nhắc nhở người, số tài liệu này đủ để luyện chế một kiện trung phẩm pháp khí. Người nên suy nghĩ kỹ.”

Là một Luyện Khí sư có lương tâm, Lý Thanh cảm thấy cần phải nói rõ ràng lợi và hại, tránh để đối phương sau này hối hận.

Dù sao, bỏ ra nhiều linh tài như vậy mà chỉ thu lại một món hạ phẩm pháp khí, trong lòng ai mà chẳng có chút tiếc nuối?

Thế nhưng, Diệp Phong lại bật cười, thản nhiên nói: “Không sao, ta chỉ cần pháp khí có lực sát thương mạnh, những thứ khác không quan trọng.”

“Hiện tại, những Luyện Khí sư có tiếng trong phường thị đều đã kín lịch. Một số thậm chí phải đến sang năm mới có thể

nhận đơn luyện chế. Hơn nữa, giá cả của họ cũng vô cùng đắt đỏ.”

Nhìn thấy Diệp Phong quyết tâm như vậy, Lý Thanh gật đầu: “Năm mươi khối linh thạch, thời gian khoảng một tháng.”

Với việc luyện chế một kiện hạ phẩm pháp khí đơn thuần, giá này xem như hợp lý. Không quá cao, cũng không quá thấp, vừa vặn phù hợp.

Điều Lý Thanh quan tâm nhất không phải số linh thạch kiếm được mà chính là cơ hội nâng cao tay nghề luyện khí.

Sau này hắn còn muốn luyện chế Thủy Trối Lưới, mà tài liệu quan trọng trong đó cũng là Ngưng Thủy Sa. Nếu có thể sớm làm quen với cách xử lý loại tài liệu này, thì khi luyện chế pháp khí trung phẩm sẽ càng thêm thuận lợi.

Ngoài ra, vì Diệp Phong tu luyện công pháp thuộc tính Thủy, phần lớn pháp khí hắn sử dụng cũng có khuynh hướng Thủy thuộc tính. Lý Thanh thậm chí đã nghĩ đến chuyện sau này, nếu chế tạo được Thủy Trối Lưới thành công, có thể trực tiếp bán cho hắn một kiện.

“Tốt! Thành giao!” Diệp Phong thấy Lý Thanh đồng ý, liền vui vẻ cười lớn.

“Ngày mai vẫn ở đây, ta sẽ mang linh thạch và tài liệu đến giao cho ngươi.”

“Hơn nữa, nếu ngươi luyện chế thành công, ta còn có một cơ hội tốt khác dành cho ngươi!” Diệp Phong nói với vẻ thần bí.

Một cơ hội tốt khác?

Lý Thanh sờ cằm, ánh mắt lóe lên chút tò mò.

Chương 407

DTV EBOOK

Chương 203: Kiểm kê Chiến Lợi Phẩm

Sau khi đạt được thỏa thuận với Diệp Phong, ngày hôm sau, Lý Thanh đi đến quầy hàng, lấy đi linh tài luyện khí cùng linh thạch đã giao ước từ trước.

Trong lúc đó, Diệp Phong có chút lo lắng, lên tiếng nhắc nhở:

“Lý đạo hữu, toàn bộ số linh tài này ta đều giao cho ngươi, ta thật sự vô cùng tín nhiệm ngươi!”

Lời này có hai tầng ý nghĩa. Một là lo sợ Lý Thanh không đủ trình độ luyện khí, làm hỏng hết đồng linh tài quý giá này. Hai là có chút không yên tâm, sợ rằng Lý Thanh sẽ cầm linh tài rồi bỏ trốn.

Nhưng Lý Thanh đương nhiên không phải hạng người thiên cận như vậy. Hắn dự định sẽ ở lại phường thị Trời Sông thêm một khoảng thời gian dài, nếu làm mất uy tín, sau này còn ai dám nhờ hắn luyện khí nữa?

Với một Luyện Khí Sư, ngoài tay nghề luyện khí, danh tiếng cũng vô cùng quan trọng. Một khi thanh danh bị tổn hại, dù trình độ có cao đến đâu cũng chẳng ai muốn hợp tác.

Hơn nữa, dù số linh tài của Diệp Phong có giá trị không nhỏ, nhưng trong mắt Lý Thanh, chưa chắc đã đáng để hắn mạo hiểm danh dự của mình.

“Diệp đạo hữu cứ yên tâm, ta Lý mỗ không phải kẻ thiên cận!”

“Ngươi chỉ cần chờ tin tốt là được. Một tháng sau, ta chắc chắn sẽ giao pháp khí tận tay ngươi!”

Nói xong, Lý Thanh ôm quyền rời đi, trở về khách sạn nơi hắn đang trú ngụ.

Tìm nơi luyện khí

Việc chọn địa điểm luyện khí, thực ra Lý Thanh đã có tính toán từ trước.

Lần này, hắn không chỉ giúp Diệp Phong luyện chế một kiện hạ phẩm pháp khí, mà còn định chế tạo thêm một số pháp khí để đem đi bán. Một tháng cũng không phải quá dài.

Nhưng nếu ở lại phường thị Trời Sông, chi phí thuê trọ mỗi ngày lên đến ba khối linh thạch, số linh thạch này tiêu hao lâu ngày cũng là một khoản đáng kể.

Để tiết kiệm linh thạch, Lý Thanh quyết định rời khỏi Thiên Hà phường thị, tìm một khu rừng vắng vẻ, sau đó đến Cực Dạ Thế Giới luyện khí.

Vừa đúng lúc thời gian thuê trọ kết thúc, hắn trả lại lệnh bài khách điếm, sau đó rời khỏi phường thị.

Tuy nhiên, hắn không đi quá xa mà liên tục đổi hướng vài lần để xác nhận không có ai theo dõi. Cuối cùng, hắn tìm được một thung lũng tự nhiên khá gần phường thị.

Nơi này phong cảnh hữu tình, mỗi sáng sớm sương mù bao phủ rừng cây, thỉnh thoảng còn có tiếng chim hót, là một nơi lý tưởng để ẩn cư.

Chỉ có điều, linh khí ở đây không đủ dày đặc để hắn tu luyện hàng ngày, nhưng cũng chính vì vậy mà ít ai lui tới, vô cùng bí ẩn!

“Nếu có thể bố trí thêm một lớp cấm chế ở cửa hang, thì sẽ càng an toàn hơn. Xem ra sau này cần phải học thêm trận pháp phòng hộ mới được.”

Lý Thanh nhìn cửa hang cao khoảng hai người, tự nhủ một câu, sau đó bước thẳng vào trong động phủ tự nhiên này.

Chuẩn bị luyện khí

Vào trong động phủ tối đen, Lý Thanh suy nghĩ một chút rồi quyết định dành chút thời gian để đào một căn phòng bí mật.

Làm vậy là để phòng bất trắc. Nếu chẳng may có người phát hiện hắn từ Cực Dạ Thế Giới quay về, thì phiền phức sẽ rất lớn.

Lấy ra Cuốc Đêm Sao, chỉ trong chốc lát, hắn đã đào ra một động thất nhỏ đủ để một người trú ngụ.

Sau đó, hắn chui vào trong, dịch một tảng đá lớn chặn trước cửa, che giấu hoàn toàn thân hình.

Làm xong mọi việc, Lý Thanh nhắm mắt lại, trực tiếp xuyên vào Cực Dạ Thế Giới.

Không gian xung quanh chợt gọn sóng, nhiệt độ tức khắc trở nên lạnh lẽo thấu xương, tựa như cả thế giới vừa rơi vào tĩnh lặng.

Lý Thanh mở mắt ra lần nữa, ánh mắt lướt qua vầng huyết nguyệt bất biến trên bầu trời Cực Dạ Thế Giới.

Nhanh chóng xoay người, hắn tìm đến một đồng đất, lấy ra túi trữ vật của Liễu Thiêm Bảo.

“Lần trước đi quá vội vàng, còn chưa kịp kiểm kê chiến lợi phẩm. Lần này có thời gian rồi, nên xem xét kỹ càng một chút.”

Quả không hổ là túi trữ vật của đệ tử đại tộc, không gian bên trong vô cùng rộng rãi, gấp mấy lần tổng thể hai túi trữ vật mà hắn đang sở hữu.

Rót linh lực vào túi, ngay lập tức, tất cả vật phẩm bên trong hiện rõ trước mắt hắn.

“Linh thạch... chỉ có hơn 200 khối? Nghèo vậy sao?!”

Vừa nhìn thấy số lượng linh thạch, khóe miệng Lý Thanh co giật.

Do bị đề quá lâu trong Cực Dạ Thế Giới, hơn 200 khối linh thạch này đã tiêu hao khá nhiều linh khí. Nếu không nhanh chóng mang về Thanh Lĩnh Giới, e rằng toàn bộ linh khí trong đó sẽ tiêu tan, khiến chúng trở nên vô dụng.

“Lỗi nặng rồi! Sớm biết vậy đã lấy linh thạch ra ngay từ đầu. Lúc đó vội vàng quá nên quên mất chuyện này.”

Lý Thanh lắc đầu tiếc nuối, sau đó tiếp tục kiểm kê các vật phẩm khác.

Cũng may, ngoài linh thạch, trong túi vẫn còn không ít vật có giá trị.

Có tổng cộng ba kiện pháp khí, trong đó hai kiện chính là những món mà Liễu Thiêm Bảo từng sử dụng.

Chương 408

DTV EBOOK

Huyền Liễu Thuần cùng một cây quạt hương bồ lớn được chế tạo từ tro xám và lông vũ là hai món pháp khí nổi bật nhất.

Huyền Liễu Thuần là một kiện pháp khí phòng ngự hạ phẩm, nhưng cây quạt hương bồ có vẻ ngoài cũ kỹ kia lại đạt đến trung phẩm pháp khí!

Món pháp khí thứ ba thì có phần tầm thường hơn—một cây chùy thuộc loại hạ phẩm pháp khí, tương tự Kim Cương Xử. Linh văn trên bề mặt đã mờ nhạt, ngay cả trong số pháp khí hạ phẩm cũng chỉ thuộc loại kém cỏi nhất, uy năng không đáng nhắc tới.

Nhìn lướt qua ba kiện pháp khí, Lý Thanh tiếp tục kiểm tra những thứ khác.

“Không tệ, lại còn có một bình Hóa Khí Đan và một bình Quảng Lăng Đan. Hơn nữa, dược lực vẫn còn rất dồi dào, chưa bị hao tổn quá nhiều.”

Nhìn hai bình ngọc đựng đan dược, trên mặt Lý Thanh hiện lên nụ cười hài lòng. Vừa hay trong tay hắn không còn nhiều đan dược lắm.

“Chẳng trách linh thạch trong túi gã này ít như vậy. Xem ra hắn đã dùng phần lớn số linh thạch để mua đan dược. Rõ ràng là đang chuẩn bị kỹ càng cho Thăng Tiên Đại Hội sang năm đây mà!”

Không cần nghĩ ngợi, đan dược này hắn đương nhiên sẽ giữ lại cho mình.

Ngoài linh thạch, pháp khí và đan dược, trong túi trữ vật còn có không ít tạp vật. Thậm chí, Lý Thanh còn lục ra một số y phục khá rộng rãi, chắc là trang phục hàng ngày của Liễu Thiêm Bảo.

Hắn kiên nhẫn kiểm tra từng món một, xác định không bỏ sót thứ gì đáng giá, rồi thẳng tay vứt đi những thứ không cần thiết.

“Hừm? Lệnh bài?”

Một khối lệnh bài chọt lọt vào tầm mắt Lý Thanh.

Hắn cầm lên xem, lập tức hiểu ra vấn đề.

“Thì ra là lệnh bài thân phận của hắn. Thứ này không thể mang ra ngoài được. Nếu người của Liễu gia có cảm ứng, vậy thì phiền phức to rồi!”

Hắn nhanh chóng ném lệnh bài qua một bên, tránh gây rắc rối không cần thiết.

Ngay lúc đó, hai quyển sách trong túi trữ vật thu hút sự chú ý của hắn.

Lật qua một chút, sắc mặt Lý Thanh dần dần lộ ra vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng.

Hai quyển sách này không phải vật tầm thường—một quyển là công pháp trấn tộc của Liễu gia: “Thúy Mộc Thần Quyết”, một quyển khác lại là “Tăng Nguyên Bí Thuật”, thứ mà hắn từng thèm muốn bấy lâu!

“Thúy Mộc Thần Quyết” không cần bàn cãi, chính là công pháp trấn tộc của Liễu gia. Đáng tiếc, bản này chỉ có phần dành cho Luyện Khí Kỳ, nên hắn không quá hứng thú.

Nhưng “Tăng Nguyên Bí Thuật” thì lại khác!

Hắn từng do dự rất lâu giữa “Bảo Mộc Luyện Thân Quyết” và “Tăng Nguyên Bí Thuật”, cuối cùng đã chọn cái trước. Không ngờ bây giờ lại vô tình có được phần bí thuật mà hắn từng tiếc nuối!

“Xem ra vị trưởng bối của tên này trong Liễu gia địa vị cũng không tầm thường. Nếu không, hắn đã có thể vào Tàng Kinh Các ghi chép bí thuật trực tiếp lên ngọc giản, không cần viết tay như thế này.”

“Haha, lần này ta lời to rồi!”

Lý Thanh cười sảng khoái.

Dù chỉ là bản không trọn vẹn, nhưng “Tăng Nguyên Bí Thuật” vẫn có thể giúp tu sĩ Luyện Khí Kỳ gia tăng pháp lực đáng kể. Với hần lúc này, vậy đã là quá đủ!

Dù sao Trúc Cơ Kỳ vẫn còn là chuyện xa vời, hần không cần nghĩ quá nhiều.

Tiếp tục lục soát trong túi trữ vật, ánh mắt Lý Thanh chợt dừng lại trên một quyển sách cũ kỹ.

“Tê! Đây là... một phần không trọn vẹn của Đan Đạo Truyền Thừa sao?! Gia hỏa này đúng là không đơn giản!”

Càng xem xét, hần càng cảm thấy bất ngờ.

Tên này đúng là một con cá lớn!

Thế nhưng sau khi lật qua vài trang, Lý Thanh liền thất vọng.

Phần Đan Đạo Truyền Thừa này bị thiếu sót quá nghiêm trọng, giá trị không cao.

Hơn nữa, hần vốn chỉ tập trung vào con đường luyện khí, hiện tại cũng không có thời gian dư thừa để học thuật luyện đan.

Một phần truyền thừa như thế này đối với hần mà nói, chẳng khác nào gân gà—ăn thì vô vị, bỏ đi lại tiếc.

“Sau này có thể tìm cơ hội bán đi đổi lấy linh thạch, không cần lãng phí tâm tư nghiên cứu mấy thứ này.”

Rất nhanh, hần đưa ra quyết định.

Luyện khí nhất đạo đã đủ bác đại tinh thâm, không cần thiết phải tốn công học thêm luyện đan để phân tán tinh lực.

Hiểu thấu đáo một con đường đã đủ để hần hưởng thụ trọn đời.

Sau một phen vơ vét, ngoài mấy món tạp vật không đáng quan tâm, phần chiến lợi phẩm lần này cũng không tệ.

Ban đầu, hần còn hy vọng có thể tìm thấy một hai loại linh tài luyện khí hoặc linh mộc quý hiếm, nhưng đáng tiếc lại không có.

Dẫu vậy, lần này thu hoạch đã quá đủ—một quyển bí thuật hần từng thèm khát, mấy kiện pháp khí hữu dụng, cùng đủ loại đan dược giúp hần duy trì tu luyện một khoảng thời gian dài.

“Không lạ gì khi có nhiều người thích làm cướp tu. Đúng là con đường vừa nhanh vừa béo bở!”

Lý Thanh cảm thán.

Thế nhưng, dù trong lòng hưng phấn, hắn vẫn duy trì lý trí, không để những chiến lợi phẩm trước mắt làm dao động tâm thần.

Chương 409

DTV EBOOK

Hắn tuyệt đối không có ý định đi làm cướp tu. Nếu một ngày nào đó xui xẻo gặp phải kẻ mạnh hơn, vậy thì chỉ có con đường chết!

Trong tu tiên giới, cao thủ ẩn mình khắp nơi, không ai có thể bảo đảm mình mãi mãi là kẻ đi săn.

An tâm phát triển con đường luyện khí, kinh doanh đàn tràng trong phường thị mới là chính đạo!

“Tốt! Thu dọn một chút rồi bắt đầu luyện khí thôi!”

Nói đoạn, Lý Thanh gom hết số linh thạch và đan dược vào một túi trữ vật, sau đó cất kỹ trong động phủ bí mật, tránh để chúng bị hao tổn linh lực khi ở Cực Dạ Thế Giới quá lâu.

Sau đó, Lý Thanh dự định lưu lại Cực Dạ Thế Giới trong ba tháng.

Khoảng thời gian này, hắn sẽ tập trung luyện chế pháp khí cho Diệp Phong, đồng thời chế tạo thêm một số pháp khí phẩm chất kém để mang ra bán.

Trong thời gian đó, nếu linh lực trong cơ thể tiêu hao, hắn sẽ quay về động phủ để khôi phục.

“Tốt nhất là hoàn thành việc luyện chế trong vòng một tháng, thời gian còn lại có thể tranh thủ thăm dò những khu vực khác của Cực Dạ Thế Giới.”

“Ngoài ra, trước đó đã giao phó một số việc cho Thanh Bang, cũng nên đi một chuyến đến Cự Nham Thành xem tiến độ thế nào.”

Vừa dứt lời, Lý Thanh lập tức bắt tay vào công việc.

Một lúc sau, hắn lấy ra những linh tài dùng để luyện chế pháp khí cho Diệp Phong.

Trong số đó, Ngưng Thủy Sa là tài liệu mà hắn rất quen thuộc, hiện tại hắn có tận sáu cân, dự định sau này sẽ dùng để luyện chế Thủy Quán Lưới.

Tiếp theo là Huyền Âm Da Rắn và Khát Máu Dây Leo—một là vật liệu từ yêu thú, một là linh thảo có chút tà tính.

Huyền Âm Da Rắn thực chất chỉ là một mảnh da rắn đơn lẻ, ngay cả một viên vảy cũng không có!

Lý Thanh quan sát rồi lắc đầu:

“Chắc chắn, nhìn khí tức thì con Huyền Âm Xà này chỉ mới đạt Nhất Giai sơ kỳ, còn đang trong giai đoạn ấu xà. Nếu trưởng thành hoàn toàn, ít nhất cũng có thể đạt đến Nhất Giai hậu kỳ.”

“Nhưng với một kiện hạ phẩm pháp khí, loại tài liệu này đã là dư xài rồi.”

Nói xong, hắn thu Huyền Âm Da Rắn lại, rồi lấy ra Khát Máu Dây Leo.

Cọng dây leo này có độ dày khoảng hai ngón tay, toàn thân có màu đỏ sẫm, thoạt nhìn đã toát ra chút tà khí.

Trên bề mặt dây leo còn mọc đầy những gai ngược sắc nhọn, chỉ cần sơ ý để bị móc trúng, ít nhất cũng phải mất một mảng thịt!

“Nghe nói, một khi Khát Máu Dây Leo mọc dày đặc, dù là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ nếu không cẩn thận rơi vào cũng sẽ vô cùng nguy hiểm!”

Tên gọi “Khát Máu Dây Leo” hoàn toàn không phải hư danh.

Một khi quấn chặt lấy con mồi, nó sẽ từ từ hút cạn huyết dịch, khiến đối phương dần dần mất đi sức sống.

Nghĩ đến điều này, Lý Thanh thậm chí còn mơ hồ ngửi thấy mùi máu tanh nhàn nhạt bốc lên từ thân dây leo!

Hắn trầm ngâm suy nghĩ.

“Những chiếc gai này có thể tận dụng được. Nếu chế tạo một thanh trường tiên (roi dài), ngoài việc khắc linh văn hệ Thủy, có thể thêm cả linh văn hệ Mộc để gia tăng hiệu quả.”

Lý Thanh vừa nghĩ vừa hình dung phương án luyện chế trong đầu.

Một bước trừ sát này không thể tránh khỏi. Dù là khát máu dây leo hay Huyền Âm da rắn, đều ẩn chứa một tia sát khí.

Đừng thấy sát khí mỏng manh mà coi thường, chỉ cần một chút thôi cũng sẽ ảnh hưởng đến xác suất thành công của quá trình Thối Linh và khắc minh văn.

Lý Thanh lấy ra một chiếc lò đen, động tác tự nhiên như đang nấu ăn, đem toàn bộ linh tài dùng để luyện chế trường tiên lần lượt bỏ vào trong.

Oanh!

Một ngọn lửa mạnh mẽ bùng lên từ lò rèn, nhưng Lý Thanh, người đang đứng sát bên, lại không hề cảm nhận được chút nhiệt độ nào.

Chất liệu của lò rèn này vô cùng kỳ lạ, có thể giữ chặt toàn bộ nhiệt lượng bên trong, không để lọt ra dù chỉ một chút.

Linh tài bên trong không ngừng bị ngọn lửa nung đốt, từng tia sát khí nhỏ bé, mắt thường khó mà thấy, từ trong nguyên liệu luyện khí dần dần bốc hơi thoát ra ngoài.

Lý Thanh tập trung cao độ, cẩn thận quan sát từng thay đổi dù là nhỏ nhất của linh tài trong lò, chỉ sợ xuất hiện bất kỳ sai sót nào.

Ước chừng nửa canh giờ trôi qua, hắn mới vùng tay thu lại hỏa thế, lần lượt lấy ra khát máu dây leo cùng Huyền Âm da rắn.

Hai loại nguyên liệu sau khi bị thiêu đốt đều có sự biến đổi nhất định.

Khát máu dây leo từ sắc đỏ sậm trở nên tươi hơn, ướt át hơn một chút, trong khi Huyền Âm da rắn dù vẫn giữ nguyên cảm giác lạnh buốt, nhưng linh tính dường như càng thêm dồi dào, còn sát khí thì đã bị loại trừ hoàn toàn.

Lý Thanh lấy ra Du Long Chủy, một thanh chủy thủ sắc bén vô song, đặt trong tay hắn lúc này chẳng khác nào một con dao điêu khắc tinh xảo.

Chương 410

DTV EBOOK

Luyện chế roi pháp khí không giống như chế tạo những pháp khí khác có thể làm một cách mạnh bạo, mà đòi hỏi sự tinh tế trong từng chi tiết.

Hắn cẩn thận cắt mở lớp da rắn lạnh buốt, dùng Du Long Chủy chia nhỏ thành từng dải mỏng.

Động tác của hắn rất táo bạo, nhưng mỗi bước đều cực kỳ tinh vi, không hề xảy ra bất kỳ sai lầm nào.

“Luyện chế roi pháp khí, nói là rèn đúc, chẳng bằng nói là làm thủ công mỹ nghệ.”

Nhìn từng sợi da rắn cứng cỏi đã được cắt gọn gàng, Lý Thanh không khỏi thở dài một tiếng.

Nói rồi, hắn bắt đầu xử lý khát máu dây leo.

Gai ngược trên dây leo vô cùng phiền phức, nhất định phải cẩn thận từng chút một mà tách bỏ, nếu không sẽ rất khó tiến hành các bước tiếp theo.

Nhờ vào sự sắc bén của Du Long Chủy, công đoạn này cũng không gặp quá nhiều khó khăn, chỉ cần tỉ mỉ một chút thì có thể hoàn thành mà không gặp trở ngại nào.

Lý Thanh có đôi tay cực kỳ ổn định, không chỉ bởi vì thân thể hắn mạnh mẽ, mà còn vì nhiều năm làm nghề rèn đã khiến hắn trở nên thành thạo đến mức khó tin.

Mọi thứ đều được xử lý gọn gàng, không để xảy ra bất cứ sai sót nào, từng chiếc gai ngược trên khát máu dây leo đều bị loại bỏ sạch sẽ.

Sau khi hoàn tất, hắn lấy ra một chút cát ngưng thủy, phủ lên toàn bộ bề mặt khát máu dây leo.

“Những nguyên liệu có linh tính thuần Thủy như thế này, dùng hỏa diễm để luyện hóa là không phù hợp, phải dựa vào linh lực bản thân để dung hợp mới đạt được hiệu quả tốt nhất.”

Đây là một quá trình cực kỳ hao phí linh lực.

Nói xong, hắn đặt tay lên khát máu dây leo đã được phủ đầy cát ngưng thủy, vận dụng linh lực tinh thuần của mình để dung hợp hai thứ lại với nhau.

Sau khi hoàn thành bước này, xác định không còn bất kỳ tí vết nào, hắn liền siết chặt dây leo trong tay, đồng thời cầm lấy từng sợi da rắn đã được chuẩn bị sẵn.

Lý Thanh bắt đầu bện từng sợi da rắn lạnh buốt cứng cỏi lên bề mặt dây leo.

Công việc này trông có vẻ giống như dệt một tấm áo lông, nhưng đừng nghĩ rằng một người đánh sắt nhiều năm như hắn là người thô kệch. Thực tế, đôi tay hắn vô cùng khéo léo, chỉ có một người có kỹ thuật tinh xảo như vậy mới có thể hoàn thành một tác phẩm thủ công tinh vi như thế.

Rất lâu sau đó, từng sợi da rắn cứng cỏi đã được quấn chặt lên bề mặt khát máu dây leo. Kết hợp thêm lớp cát ngưng thủy, nhìn từ ngoài vào thật khó mà nhận ra cây roi này được chế tạo từ dây leo.

Đợi đến khi hoàn tất quá trình bện, cây roi đã có hình dáng sơ bộ.

Cầm trong tay, hắn cảm nhận được cảm giác lạnh buốt nơi lòng bàn tay, cùng với sức nặng rõ rệt của cây roi, không khỏi khẽ mỉm cười.

Ánh mắt hắn rơi xuống những chiếc gai ngược được gỡ ra từ khát máu dây leo ban nãy.

Không sai, hắn cũng có kế hoạch tận dụng những chiếc gai này.

Lý Thanh cẩn thận lấy từng chiếc gai ra, rồi khảm chúng vào các lỗ nhỏ đã được chuẩn bị sẵn trên bề mặt roi.

Nhìn động tác của hắn chẳng khác nào một nông dân đang gieo hạt, chỉ khác là hạt giống lần này lại là những chiếc gai sắc bén mang theo kịch độc.

Lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng, dưới bàn tay khéo léo của hắn, một cây roi hoàn chỉnh đã ra đời.

Cây roi này rất dài, do Huyền Âm da rắn bện thành, bề mặt đen sẫm u ám, điểm xuyết bởi từng chiếc gai đỏ sậm nguy hiểm, trông chẳng khác nào răng nanh của một con mãnh xà đang há miệng sẵn mồi.

Nếu ai không có phòng bị mà bị cây roi này quất trúng, kết cục chắc chắn sẽ vô cùng thảm, gai ngược trên bề mặt roi sẽ róc từng mảng thịt sống ra khỏi cơ thể, đau đớn tột cùng!

Vén vén chỉ cần ngẫm lại thôi cũng khiến người ta không rét mà run.

Đến đây, bước đầu tiên trong quá trình luyện khí – rèn hình – rót cuộc cũng hoàn mỹ hoàn thành.

Toàn bộ cây trường tiên không có lấy một tí vết, xét về mặt kỹ thuật, dù là người khó tính nhất cũng tuyệt đối không thể tìm ra dù chỉ một lỗi nhỏ.

Tiếp theo chính là Thối Linh. Đừng nhìn Lý Thanh làm bước này có vẻ rất thuần thực, nhưng trên thực tế, hắn vẫn phải tập trung toàn bộ tinh thần.

Dù trường tiên này sử dụng linh tài có linh tính dồi dào, nhưng số lượng nguyên liệu cũng vô cùng phong phú, đa dạng về chủng loại.

Tính chất linh tài khác biệt, quá trình Thối Linh hiển nhiên cũng sẽ có sai lệch nhất định.

Nói cách khác, đây là lần đầu tiên Lý Thanh phải tiến hành Thối Linh cho một pháp khí được cấu tạo từ nhiều loại linh tài như vậy. Điều này không chỉ yêu cầu hắn phải có sự hiểu biết sâu sắc về từng nguyên liệu, mà còn đòi hỏi khả năng khống chế linh lực đến mức tinh vi nhất.

Chương 411

DTV EBOOK

Lý Thanh cuốn tròn trường tiên thành một vòng tròn, sau đó hơi nhắm mắt lại, vận chuyển dòng linh lực tinh thuần từ trong cơ thể, chậm rãi truyền vào trong cây roi.

Từng tia linh lực tinh thuần thẩm thấu vào thân trường tiên qua lòng bàn tay hắn.

Theo thời gian trôi qua, linh tính của toàn bộ pháp khí cũng dần trở nên mạnh mẽ hơn.

Giờ khắc này, toàn bộ cấu trúc của cây roi hiện lên rõ ràng trong đầu Lý Thanh.

Khoảng hai ngày sau, hắn thở dài một hơi, chậm rãi mở mắt, khoe miệng khẽ nhếch lên.

Thôi Linh thành công!

Lúc này, cây roi đã coi như là một bán thành phẩm pháp khí. Tiếp theo chính là bước quan trọng nhất – khắc minh văn.

Thế nhưng, Lý Thanh cũng không vội vàng tiến hành ngay. Một quá trình luyện chế dài như vậy khiến linh lực trong cơ thể hắn hao hụt không ít, cần phải khôi phục lại trước.

Dù sao, ở thế giới cực dạn này, muốn nhanh chóng hồi phục linh lực chỉ có thể tiêu hao linh thạch – một phương pháp tốn kém mà hắn không thể tùy tiện sử dụng.

Ngay sau đó, hắn lập tức trở về động quật, đi đến căn phòng tối mà mình đào ra trước đó. Sau khi xác nhận túi trữ vật giấu ở nơi này vẫn còn nguyên vẹn, hắn lại cẩn thận kiểm tra bốn phía một lần nữa.

Xác định xung quanh vẫn là một vùng hoang vắng, không có dấu vết con người, hắn mới an tâm ngồi xuống, bắt đầu khôi phục linh lực.

Dù sao nơi này chỉ là sơn dã, tốc độ hấp thu linh khí từ thiên địa hiển nhiên kém xa những nơi có linh mạch dồi dào.

Thêm hai ngày nữa trôi qua, khi linh lực đã hoàn toàn hồi phục, Lý Thanh lần nữa tiến vào thế giới cực dạ, quyết tâm một hơi luyện chế hoàn tất pháp khí hạ phẩm này.

“Ưu tiên khắc linh văn thuộc tính Thủy – đây là yêu cầu quan trọng nhất của Diệp Phong. Nhưng trên cơ sở đó, ta có thể cân nhắc khắc thêm một chút linh văn thuộc tính Mộc, vừa hay có thể kích phát đặc tính của khát máu dây leo.”

Trong đầu Lý Thanh nhanh chóng hiện ra ý tưởng về kiểu dáng và tổ hợp minh văn.

Trường tiên có linh tính rất dồi dào, lần này hắn quyết định thử thách giới hạn của bản thân, cố gắng ngay trong một lần Thối Linh mà hoàn tất toàn bộ quá trình luyện chế.

Nghĩ là làm, hắn lập tức tập trung tinh thần.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bề mặt trường tiên, cẩn thận né tránh những chiếc gai sắc nhọn.

Nước có thể nuôi dưỡng vạn vật mà không tranh giành, để một pháp khí có thuộc tính Thủy trở thành vũ khí sát khí, đối với Luyện Khí Sư mà nói cũng là một thử thách không hề dễ dàng.

May mắn thay, Lý Thanh được truyền thừa một bộ luyện khí hoàn chỉnh, trong đó bao gồm cả phương pháp khắc linh văn phù hợp.

Theo chuyển động của ngón tay hắn, từng tia hoa văn màu lam nhạt dần dần hiện lên trên bề mặt trường tiên, tựa như những dấu ấn đang được khắc vào thân roi.

Ngay khi bắt đầu, mọi thứ diễn ra rất thuận lợi. Nhưng khi đến giai đoạn chuyển đổi giữa hai loại hoa văn, hắn lại không thể kích hoạt được linh tính của nguyên liệu, khiến toàn bộ minh văn nhanh chóng tiêu tán.

“Xì!”

Như Ý Xuân Tuyết tan biến, linh văn chưa hoàn thành còn mang theo cả một phần linh tính của pháp khí bị xói mòn.

Tuy nhiên, Lý Thanh không hề nản chí. Ngược lại, hắn còn gặt gù, âm thầm tổng kết lại kinh nghiệm từ lần thất bại này.

“Ngưng nước cát và Huyền Âm da rấn bao trùm hoàn toàn khát máu dây leo, điều này vô tình khiến việc khắc linh văn thuộc tính Mộc trở nên khó khăn hơn.”

“Có lẽ ta không nên né tránh những chiếc gai ngược trên dây leo, mà ngược lại, phải tận dụng chúng. Hoặc có thể coi chúng như những điểm kết nối chính giữa linh tài khát máu dây leo.”

Lâm bầm tự nhủ, rất nhanh hắn đã nghĩ ra phương án giải quyết.

Lần khắc mình vẫn tiếp theo tiếp tục!

Trong quá trình thực hiện, Lý Thanh lại liên tục thất bại ba lần, mỗi lần là một nguyên nhân khác nhau.

Nhưng cuối cùng, sau bốn lần thất bại, khi tiến hành lần thứ năm, động tác của hắn đã trở nên vô cùng thuần thục. Đến lúc này, hắn đã hoàn toàn nắm bắt được đặc tính của cây trường tiên.

Khi nét vẽ cuối cùng của linh văn thuộc tính Mộc hoàn tất, những chiếc gai ngược trên bề mặt roi dường như kết nối với nhau theo bố cục trận pháp, tạo thành những mắt trận tinh vi.

Lấy linh văn Thủy làm chủ, linh văn Mộc làm phụ, cây pháp khí hạ phẩm này cuối cùng cũng hoàn thành!

Oanh!

Ngay khoảnh khắc đó, cây roi bỗng rung lên bần bật!

Lý Thanh giật mình, nhưng ngay lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi pháp khí hoàn tất luyện chế, nó sẽ tự động thu nạp thiên địa linh khí để củng cố linh văn, đồng thời bù đắp lại linh tính đã hao tổn trong những lần mình văn thất bại trước đó.

Nhưng hiện tại nơi này là cực dạ thế giới, giữa thiên địa không hề có linh khí tồn tại!

Chương 412

DTV EBOOK

Ngay khi Lý Thanh cho rằng linh văn sắp tán loạn hoàn toàn, dao động dị thường rồi cuộc cũng chậm rãi lắng xuống.

“Hừm... linh văn không bị tiêu tán mà vẫn duy trì nguyên vẹn, xem ra không có vấn đề gì lớn.”

Lý Thanh thở phào một hơi. Nếu pháp khí này bị hủy, tổn thất đúng là không nhỏ!

Không chần chừ thêm, hắn cầm lấy trường tiên đã luyện chế hoàn tất, lập tức rời khỏi cực dạ thế giới, trở về thế giới có linh khí.

Oanh!

Ngay khoảnh khắc đó, thiên địa linh khí lập tức xao động, nhanh chóng tụ hội về phía trường tiên trong tay hắn.

Khi linh tính dần dần tràn đầy, nỗi lo trong lòng Lý Thanh mới hoàn toàn buông xuống.

“Gọi người là Nhu Thủy roi đi!”

Hài lòng gật đầu, hắn nắm chặt Nhu Thủy roi, tùy ý vung lên hai lần.

Vút!

Bóng roi vút qua không trung, mặt vách đá kiên cố trong động quật lập tức bị rách ra từng vết sâu hoắm!

Ngay sau đó, một tin tức tăng trưởng thọ nguyên hiện lên trong đầu hắn.

【Luyện chế thành công hạ phẩm pháp khí: Nhu Thủy roi, ban thưởng thọ nguyên mười lăm năm!】

Dù bị xếp vào hàng hạ phẩm pháp khí, nhưng nguyên liệu sử dụng lại vô cùng trân quý, hoàn toàn có thể so sánh với trung phẩm pháp khí!

Về phần uy lực, lại càng không cần bàn. Chỉ vừa rồi, hắn còn chưa vận dụng linh lực, chỉ đơn thuần vung tay thử nghiệm mà đã tạo ra lực sát thương không hề tầm thường.

Rất nhanh, Lý Thanh thử rót một luồng linh lực vào Nhu Thủy roi.

Ông!

Trên thân roi, từng chiếc gai sắc bén lóe lên quang mang, linh văn khắc bên trong bắt đầu lưu chuyển. Hắn thử lắc nhẹ cổ tay.

Đùng!

Một luồng linh lực thuộc tính Thủy nồng đậm lập tức lan tỏa ra bốn phương tám hướng!

“Không tệ, uy lực này hắn là đủ để Diệp Phong hài lòng.”

Không nói đâu xa, nếu so với các pháp khí hạ phẩm, Nhu Thủy roi này chắc chắn thuộc hàng thượng thừa.

Tại cực dạ thế giới, Lý Thanh đã mất gần mười sáu ngày để luyện chế thành công một kiện pháp khí thuộc tính Thủy hoàn mỹ.

Đối với kết quả này, ngay cả hắn cũng vô cùng hài lòng.

Dù vậy, thời gian vẫn còn rất nhiều, hắn quyết định thu Nhu Thủy roi lại, không tiếp tục kiểm tra uy lực, mà quay trở lại cực dạ thế giới.

Bởi vì, hắn cần luyện chế một số pháp khí kém phẩm hơn để bán lấy linh thạch.

“Để xem nào, sau khi hoàn thành Nhu Thủy roi, vật liệu của Diệp Phong vẫn còn dư lại một ít.”

Cụ thể, ngưng nước cát vẫn còn khoảng nửa cân, Huyền Âm da rắn cũng dư lại một chút, riêng khát máu dây leo thì đã sử dụng hết, chỉ còn sót lại vài chiếc gai ngược.

Những nguyên liệu này, đương nhiên hắn sẽ giữ lại cho bản thân.

Đây cũng là một trong những lợi ích ngầm mà Luyện Khí Sư có thể hưởng—chỉ cần pháp khí luyện chế thành công, phần vật liệu dư thừa có thể giữ lại mà không ai có thể trách cứ.

Tuy nhiên, nếu vì muốn “ăn bớt” nguyên liệu mà giảm chất lượng pháp khí trong lúc luyện chế, thì tuyệt đối không thể chấp nhận được!

Một khi pháp khí thất bại, danh tiếng của Luyện Khí Sư cũng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Lý Thanh rất rõ ràng điều này.

Cũng chính vì vậy mà những Luyện Khí Sư danh tiếng cao đều rất giàu có—đây cũng là một trong những lý do.

“Mấy thứ này trước tiên cứ giữ lại đã. Nếu sau này thu thập thêm nguyên liệu, có thể tận dụng chúng để luyện chế một số pháp khí cấp thấp.”

“Còn bây giờ, trước tiên luyện chế vài món để bán đi, sau đó sẽ dành thời gian thăm dò cực đại thế giới.”

Lý Thanh vẫn chưa quên nhiệm vụ mà hắn đã giao cho Thanh Bang—tìm kiếm linh tài trong thế giới này, đồng thời truy lùng dấu vết của các tu tiên giả khác.

Tốc độ thời gian tại đây nhanh gấp ba lần so với thế giới bên ngoài, với khoảng thời gian dài như vậy, chắc chắn đã có một số kết quả!

Lúc này, hắn không khỏi nghĩ đến những người đang nắm quyền trong Thanh Bang.

Nghĩ kỹ thì... bọn họ có thể xem như nhân vật thuộc thế hệ trước rồi nhỉ?

Ý nghĩ này khiến Lý Thanh có chút trầm mặc.

Nhưng rất nhanh, hắn gạt bỏ những suy tư đó ra khỏi đầu, tập trung toàn bộ tâm trí vào luyện khí.

Không bao lâu sau, tiếng kim thiết va chạm lại vang vọng khắp động quật.

Đinh! Đinh! Đang! Đang!

Sau khi luyện chế xong Nhu Thủy Roi, Lý Thanh lại tiếp tục rèn thêm sáu món pháp khí phẩm chất kém, bao gồm đao, thương, kiếm, kích – những binh khí thường dùng, đảm bảo đầy đủ các loại vũ khí cần thiết.

Tổng cộng, hấn đã dành chín ngày để chế tạo. Mỗi món binh khí đều được rèn luyện một cách tinh tế, gần như hoàn mỹ, nhưng vì giới hạn của nguyên liệu, chúng chỉ có thể được xếp vào hàng pháp khí phẩm chất kém.

Sau khi hoàn thành tất cả, sắt vụn mà hấn thu thập từ thể tục cũng đã bị tiêu hao sạch sẽ, vì vậy nhất định phải tìm kiếm thêm.

Chương 413

DTV EBOOK

Dĩ nhiên, thu hoạch lần này cũng không hề nhỏ. Hiện tại, thọ nguyên của hắn đã kéo dài đến gần 300 năm – một con số vượt xa phần lớn tu sĩ Trúc Cơ kỳ có thể đạt được!

Có điều, đáng chú ý nhất là từ khi luyện đến món pháp khí thứ năm, hiệu quả kéo dài thọ nguyên bắt đầu suy giảm. Nếu như ban đầu, mỗi món binh khí giúp hắn tăng sáu năm tuổi thọ, thì sau đó giảm còn năm năm.

Thu lại một thanh Phương Thiên Họa Kích vừa mới chế tạo xong, Lý Thanh khẽ thở dài:

“Nhanh như vậy đã chạm đến giới hạn hiệu ứng... Cũng may, ta đã có thể luyện chế được pháp khí hạ phẩm.”

Bởi vậy, thuật luyện khí chính là căn cơ. Hắn nhất định phải không ngừng tiến bộ, để trình độ luyện khí của bản thân càng lúc càng tinh xảo hơn.

Vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới đến ngày giao pháp khí cho Diệp Phong, vì thế Lý Thanh không vội quay lại Thiên Hà phường thị, mà quyết định dồn tâm tư vào việc khác.

“Có lẽ nên ghé qua Cự Nham Thành xem tình hình của Thanh Bang.”

Vừa dứt lời, thân ảnh hắn đã lướt đi, nhanh chóng biến mất khỏi chỗ cũ.

Cự Dạ Thế Giới – Hắc Phong Vực – Cự Nham Thành.

Tòa hùng thành này vẫn sừng sững như trước, mang theo nét kiên cố và hùng tráng. Dưới ánh sáng của vầng Hồng Nguyệt yêu dị trên bầu trời, toàn thành lại càng toát lên một vẻ quý dị đặc trưng.

Trên vùng đại địa mênh mông bát ngát, một thân ảnh cao lớn, rắn rỏi đang từng bước tiến tới. Hắn nhìn như đi bộ chậm rãi, nhưng trên thực tế tốc độ lại không hề chậm chút nào.

Không ai khác, đó chính là Lý Thanh.

Tại thế giới không có thiên địa linh khí này, nếu có thể không sử dụng linh lực thì tốt nhất vẫn nên tiết kiệm. Tuy nhiên, để phòng ngừa bất trắc, hắn vẫn để lại hơn mười viên linh thạch trong túi trữ vật, chuẩn bị cho mọi tình huống có thể xảy ra.

Hiện tại, bộ pháp mà hắn đang vận dụng chính là Vô Cực Công – một loại thân pháp Võ Đạo.

Trong ký ức của Lý Thanh, hắn rời khỏi thành này chưa đến vài năm. Nhưng xét theo tốc độ thời gian trôi qua ở Cực Dạ Thế Giới, thực tế đã hơn mười năm hắn chưa quay lại nơi này.

“Đã nhiều năm như vậy, không biết Thanh Bang hiện tại thế nào rồi?”

Mang theo suy nghĩ đó, Lý Thanh khẽ động thân, nhẹ nhàng đáp xuống một góc của tường thành mà không ai phát hiện.

Từ trên cao nhìn xuống, cảnh vật trong thành đã có nhiều thay đổi. Khắp nơi đều treo đầy dạ quang nấm, tỏa ra ánh sáng mờ ảo, tạo nên một khung cảnh mang theo chút phồn hoa đặc biệt.

Có thể đoán được, sau khi hắn rời đi, Thanh Bang đã phát triển mạnh mẽ, giờ đây sở hữu hai tòa thành trì khổng lồ.

Nhớ lại trước đó, với tài quản lý của An Tuyên, việc Cực Nham Thành trở nên thịnh vượng như hiện tại cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

“Ồ?”

Lý Thanh khẽ nhướng mày, ánh mắt sắc bén như chim ưng khóa chặt vào một bóng dáng dị thường trên đường phố trong thành.

Đó là một con dị thú trâu rừng, nhưng đặc biệt hơn ở chỗ nó có hai cái đầu mọc trên cổ, mỗi đầu lại có ba chiếc sừng, hình thể to lớn gấp đôi trâu rừng bình thường.

Điều khiến hắn kinh ngạc không phải là sự tồn tại của con vật kỳ quái này, mà là thái độ của những người xung quanh. Dường như tất cả đều đã quá quen với sự hiện diện của nó, không một ai tỏ ra ngạc nhiên hay đề tâm.

Là một người đã từng bước chân vào tiên đạo, Lý Thanh đương nhiên không cảm thấy quá bất ngờ. Trong tu tiên giới, có vô số yêu thú kỳ dị.

“Chỉ là một con Trâu Hai Đầu Tam Giác mà thôi, cũng không có gì đặc biệt.”

Ánh mắt hắn trở nên thâm trầm, trong lòng chợt nghĩ:

“Hồng Nguyệt treo trên cao, thế giới này vốn dĩ đã kỳ lạ. Có thêm một ít dị thú hình thù quái dị cũng chẳng phải chuyện hiếm lạ.”

Điều đáng quan tâm hơn là trong suốt hơn mười năm hắn vắng mặt, liệu Cực Dạ Thế Giới đã có thêm những biến hóa gì?

Lý Thanh trầm ngâm một lúc, sau đó quyết định vào thành tìm hiểu thêm.

Ngay sau đó, thân ảnh hắn lại lần nữa biến mất trên tường thành, tựa như chưa từng xuất hiện.

Bên trong Cự Nham Thành – Một Tòa Thiện Đường

Một giọng nói yếu ớt vang lên trong một tòa kiến trúc trông giống như thiện đường:

“Nhị Nha, giúp ta lấy một ít máu đi!”

Một nam tử trung niên có vẻ ngoài tiêu tụy, dáng điệu lão đảo bước vào trong.

Bên trong thiện đường, một thiếu nữ mảnh khảnh từ trong đi ra, gương mặt đầy lo lắng, vội vàng nói:

“Nham thúc, hôm trước ngươi vừa mới hiến máu, sao có thể tiếp tục? Nếu cứ thế này, ngươi sẽ mất mạng đó!”

Nam tử trung niên nghe vậy liền bồn chồn, giọng đầy lo lắng:

“Không kịp nữa rồi! Vợ ta sắp sinh, ta phải nhanh chóng mang đến chỗ quan tiên sư để đảm bảo mẫu tử bình an!”

Thiếu nữ tên Nhị Nha sững người, không biết phải nói gì.

Nàng cắn môi, cố gắng thuyết phục:

“Không được! Nếu tiếp tục như vậy, ngươi thật sự sẽ chết!”

Chương 414

DTV EBOOK

Nam tử trung niên cau mày, mắt kiên nhẫn:

“Nhanh lên! Nếu không, ta sẽ nói với sư phụ của ngươi!”

Nhị Nha nhanh chóng đi vào trong đường, lấy ra hai vật kỳ lạ: một cây ngân châm và một chiếc bát ngọc.

Nàng dùng ngân châm đặc chế nhẹ nhàng châm vào cánh tay nam tử trung niên, để dòng máu đỏ tươi chảy xuống bát ngọc.

Nhưng còn chưa đầy nửa bát, sắc mặt nam tử trung niên đã trở nên tái nhợt, hơi thở yếu ớt, đồng tử mờ đi, ánh sáng trong mắt dần lụi tàn. Cơ thể hắn run rẩy một chút, rồi phịch một tiếng, ngã quy xuống đất.

“Nham Thúc! Nham Thúc!” Nhị Nha kinh hãi, vội vàng lao tới.

Ngay lúc này, một thân ảnh cao lớn bước tới. Người trẻ tuổi không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng vươn ngón tay, điểm nhẹ vào huyệt mạch bên dưới mũi của nam tử trung niên.

“Khí huyết hao tổn nghiêm trọng, ngũ tạng suy kiệt, không thể cứu được.” Giọng nói của hắn trầm ổn nhưng không hề mang theo cảm xúc dư thừa.

Nhị Nha nghe vậy, giật mình hô lên: “Ngươi là võ giả? Đợi chút, giúp ta kéo lại một hơi, ta đi lấy Huyết Khí Hoàn!”

Người trẻ tuổi lắc đầu: “Vô dụng. Thể trạng hắn đã quá suy yếu, tạng khí cạn kiệt, cơ thể không thể hấp thu quá nhiều bổ dưỡng. Dù có dùng đan hoàn cũng không thể khôi phục khí huyết.”

Nhị Nha siết chặt nắm tay, trên mặt lộ rõ vẻ không đành lòng: “Nhưng... Nham Thúc còn có gia đình...”

Người trẻ tuổi im lặng một chút, sau đó chậm rãi nói: “Ta có thể kéo lại một tia sinh cơ cho hắn, nhưng chỉ có thể giúp hắn tỉnh lại trong chốc lát, để nói lời trần trối cuối cùng.”

“Vậy người mau làm đi! Đến lúc đó ta sẽ thay hẳn truyền lời cho người nhà.” Nhị Nha gật đầu liên tục, giọng nói run rẩy.

Người trẻ tuổi không nói gì thêm, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, một luồng nội lực hùng hậu tràn vào cơ thể nam tử trung niên, kích phát tia sinh cơ cuối cùng còn sót lại trong hắn.

Chỉ trong khoảnh khắc, nam tử trung niên khẽ run lên, từ từ mở mắt. Khuôn mặt trắng bệch của hắn thoáng hiện một chút sắc hồng nhàn nhạt, trông có vẻ như đã khỏe hơn rất nhiều.

Nhưng ai cũng hiểu rõ—đây chẳng qua chỉ là hồi quang phản chiếu.

Nam tử trung niên mở miệng, giọng nói yếu ớt: “Nhị... Nhị Nha... máu của ta đã đủ chưa? Ta... ta còn phải đến trong quan để cầu...”

Nhưng hắn còn chưa kịp nói hết câu, Nhị Nha đã bật khóc, nghẹn ngào nói: “Nham Thúc... nếu có gì muốn nhắn nhủ, hãy nói ngay đi... Ta sẽ truyền lại cho gia đình của thúc...”

Nam tử trung niên sững sờ, mãi mới nhận ra bản thân mình đã không còn bao nhiêu thời gian.

Hắn cố nén đau đớn, gắng gượng nói:

“Hãy mang hết máu của ta đến trong quan... Cầu Quan Nội tiên sư phù hộ cho vợ ta sinh ra một đứa con bình an... Tiền còn lại... tất cả đều giữ lại cho các nàng...”

Nói đến đây, hắn ngược mắt lên, khó khăn nhìn về phía người trẻ tuổi đã giúp mình duy trì một hơi thở cuối cùng, khẽ lắm bẩm: “Cảm ơn... tiểu huynh đệ...”

Lời vừa dứt, đầu hắn khẽ nghiêng sang một bên. Ánh mắt dần dần mất đi tiêu cự, sinh cơ hoàn toàn tắt lịm.

Ngay cả nội lực cũng không thể giữ hẳn lại.

Người trẻ tuổi lặng lẽ thu tay, không nói một lời, nhưng trong đáy mắt lại lóe lên tia giận dữ.

Cự Nham Thành... rốt cuộc đã biến thành cái dạng gì rồi?

Không sai. Người này chính là Lý Thanh.

Hắn lặng lẽ siết chặt hai tay sau lưng, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Nhị Nha, giọng nói trầm thấp nhưng bình tĩnh:

“Tiểu cô nương, ta là người từ bên ngoài đến. Có thể nói cho ta biết, vì sao hắn lại phải lấy máu? Cái gọi là ‘Quan Nội tiên sư giữ thai’... là chuyện gì?”

Nhị Nha giật mình nhìn hắn, sau đó dường như mới ý thức được điều gì. Nàng hơi kinh ngạc, cẩn thận đánh giá Lý Thanh, như thể không tin nổi hắn lại là người đến từ nơi khác.

“Ngươi... ngươi không biết chuyện này sao? Chẳng lẽ... nơi các ngươi không bị ‘Hồng Nguyệt Ảnh’ ảnh hưởng sao?”

Hồng Nguyệt?

Ánh mắt Lý Thanh hơi lóe lên. Cực Dạ Thế Giới... rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì?

Hắn trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói: “Ta ẩn cư nơi thâm sơn luyện võ đã lâu, rất ít tiếp xúc với thế nhân. Nếu có thể, hãy nói rõ mọi chuyện cho ta nghe.”

Nhị Nha đứng trong con hẻm nhỏ, đơn giản kể lại với Lý Thanh những chuyện đã xảy ra trong những năm qua.

Thì ra, từ chín năm trước, thế giới Cực Dạ bắt đầu xuất hiện hiện tượng dị biến. Trẻ sơ sinh được sinh ra mang theo những dị dạng quái lạ, không thể nào lý giải.

Có đứa sinh ra đã có sáu cánh tay, sở hữu sức mạnh quái dị.

Có đứa thì không có đầu, đôi mắt lại mọc trên ngực, nhưng vẫn sống bình thường.

Có đứa phía sau lưng mọc hai cánh, trên đầu có một đôi sừng, trông hoàn toàn không giống loài người.

Dĩ nhiên, cũng có một số ít trẻ sơ sinh may mắn không bị dị biến mà sinh ra bình thường.

Chương 415

DTV EBOOK

Ban đầu, những biến đổi này đã khiến cả thế giới chấn động. Nhưng về sau, một số tu tiên giả xuất hiện trong thế tục, tuyên bố đây là ảnh hưởng do “Hồng Nguyệt” mang tới.

Giờ đây, bên trong Cự Nham Thành đã có một tòa đạo quán mang tên Thiên Lượng Quan.

Trong đạo quán này, các tiên sư thu nhận máu tươi của con người, giúp phạm nhân giữ thai, đảm bảo con cái họ sinh ra không bị dị dạng.

Nghe đến đây, Lý Thanh trầm mặc. Hắn không ngờ thế giới này lại có thể thay đổi nhanh chóng như vậy chỉ trong hơn mười năm.

Hắn nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy lúc trước trên tường thành – hai con trâu tam giác quái dị. Có lẽ chúng cũng bị ảnh hưởng bởi vàng trắng đỏ kia.

Nghĩ tới khả năng bản thân cũng có thể bị tác động nếu ở đây quá lâu, Lý Thanh bất giác rung mình.

Sau khi nắm được tình hình thế giới hiện tại, Lý Thanh liền rời khỏi nơi thu máu kia.

Nhị Nha vẫn muốn giữ hắn lại, thuê làm y sư trong nội đường, nhưng tất nhiên Lý Thanh từ chối.

Sau khi rời đi, hắn vừa đi vừa trầm ngâm.

“Thu thập máu phạm nhân... càng nghe càng giống hành vi của người trong Ma Đạo!”

Trong tu tiên giới, ma tu vốn tồn tại, công pháp của chúng đều âm độc tà ác, thường luyện hóa huyết tinh, rút hồn luyện thân.

Một khi rơi vào tay bọn chúng, ngay cả sau khi chết cũng không được yên nghỉ, thi thể còn có thể bị luyện thành cương thi!

Lý Thanh tiếp tục suy nghĩ. Đạo quán Thiên Lượng Quan trong thành này... sao nghe giống như có liên hệ với Thiên Lượng Sơn trong ký ức của hắn?

Một thế lực có thể đặt chân trong Cự Nham Thành, chắc chắn Thanh Bang phải biết rõ nội tình.

Nghĩ vậy, Lý Thanh quyết định tìm gặp lại những nhân vật cấp cao mà hắn từng quen thuộc trong Thanh Bang, như Miêu Cửu, Ngụy Thiên, Triệu Khấu.

Tuy nhiên, sau khi đi quanh thành một vòng, hắn mới nhận ra Cự Nham Thành đã thay đổi quá lớn. Sau hơn mười năm, thậm chí hắn còn không tìm được tổng đàn của Thanh Bang.

Sau một hồi dò hỏi trong bóng tối, hắn mới biết tổng đàn đã dời đến khu vực phủ Thành chủ cũ.

Một điều khiến Lý Thanh bất ngờ là Hồng Ngự Thương Hội vẫn còn tồn tại, nhưng giờ đây đã do Thanh Bang tiếp quản.

Hai người chấp chương thương hội bây giờ lại chính là Miêu Cửu và Ngụy Thiên – những người quen cũ của hắn. So với trước đây, thương hội này đã mở rộng đáng kể.

Miêu Gia Phủ Đệ – Hồng Ngự Thương Hội

Nhìn tòa phủ đệ khang trang trước mặt, Lý Thanh không khỏi bật cười.

Không ngờ người từng giúp hắn chạy chân năm xưa – Miêu Cửu, giờ đây đã có thể xây dựng cả một gia tộc.

“Thời gian đúng là một thứ kỳ diệu. Dưới sự vận hành của nó, mọi thứ đều không ngừng biến đổi.”

Từ trong phủ, tiếng ho khan dữ dội vọng ra.

“Khụ khụ khụ... Miêu Tây! Người cái tên tiểu tử không ra gì! Hôm nay cứ quỳ ở đây, ai nói giúp cũng vô dụng!”

Phanh!

Một âm thanh trầm đục vang lên. Hắn là Miêu Tây đã quỳ xuống đất.

“Hừ! Người vẫn không phục sao?”

Lập tức, một giọng nói trẻ tuổi nhưng đầy kiên quyết vang lên:

“Ta không sai! Tên Mã Nguyên kia cưỡng ép nữ nhân trong thành, đã phạm vào bang quy! Ta chỉ trừ gian diệt ác mà thôi!”

Lời vừa dứt, tiếng ho khan càng thêm dữ dội.

“Ngươi... Ngươi cũng không nên ra tay nặng như vậy! Phụ thân của Mã Nguyên là Thanh Bang Nguyên Lão, từng là Chân Võ Bang chủ trong Cự Nham Thành!”

“Bây giờ ngươi phé bỏ mệnh căn của hần, có biết rằng đó là lạm dụng tư hình, cũng là vi phạm bang quy không?!”

“Ta đáng lẽ không nên đưa ngươi đến chỗ lão Triệu Bá học võ! Bây giờ ngươi thành cái dạng gì rồi hả?!”

Bên ngoài cửa, nghe vài câu là Lý Thanh đã hiểu rõ tình hình.

Đơn giản là Miêu Tây – con trai của Miêu Cửu – quá mức chính trực, không chịu nổi kẻ ác lộng hành. Gặp phải con cháu quyền thế làm loạn, hần liền ra tay trừng trị.

Điều này không khiến Lý Thanh bất ngờ. Một thế lực khi phát triển lớn mạnh, tất nhiên sẽ sinh ra đủ loại người.

Bất luận là Mã Nguyên hay Miêu Tây, cả hai cũng chỉ là một phần thu nhỏ của bang phái này mà thôi.

Chỉ có một điều khiến hần cảm thấy kỳ lạ – Miêu Cửu khi xưa là một kẻ giỏi luôn lách, đối nhân xử thế cực khéo. Vậy mà con trai hần lại cương trực đến mức cứng đầu, hoàn toàn không giống cha ruột.

Suy nghĩ một lát, Lý Thanh chợt thấy có chút hứng thú muốn vào xem tình hình. Dù sao đi nữa, hiện tại hần cũng được coi là bậc trưởng bối.

Lúc này, hần bước đến gần cửa, bật cười lớn:

“Ha ha! Miêu Cửu huynh! Đã lâu không gặp, không ngờ ngươi giờ đã làm cha rồi! Chúc mừng, chúc mừng!”

Lời vừa dứt, trong phòng lập tức rơi vào tĩnh lặng.

Chỉ một lát sau, một loạt tiếng bước chân gấp gáp vang lên.

“Cha, ngươi mau lui lại! Người tới có võ công cao cường, ta vậy mà không hề phát giác được!”

Vừa dứt lời, cửa lớn lập tức bật mở, một thiếu niên tầm mười một, mười hai tuổi lao ra.

Chương 416

DTV EBOOK

Chỉ có điều, thân thể thiếu niên này vô cùng rắn chắc, hai cánh tay dị thường tráng kiện, vượt xa người bình thường.

Ngoài ra, trên đầu hắn còn có hai cục u nhô ra trông giống như bánh bao nhân thịt, trông có chút đặc biệt.

Lý Thanh nhìn kỹ thiếu niên trước mặt, trong lòng thầm suy đoán, có lẽ đây cũng là một dạng dị biến do ảnh hưởng của Hồng Nguyệt.

Ánh mắt hắn nhanh chóng lướt qua thiếu niên khôi ngô, rơi vào người đàn ông trung niên đang đứng trong phòng.

So với trước kia, gương mặt Miêu Cửu đã hằn sâu vài nếp nhăn tang thương. Từ một con buôn khôn khéo năm xưa, hắn nay đã mang dáng vẻ trung niên trầm ổn, phúc hậu.

Hơn mười năm trôi qua, ngôi lên vị trí cao trong Thanh Bang, hắn cũng thay đổi không ít.

Tính ra, tuổi tác của Miêu Cửu cũng đã gần năm mươi.

Hắn từng bước đi ra, ánh mắt chăm chăm nhìn Lý Thanh, như sợ bản thân đang nhìn nhầm.

Còn Miêu Tây lại căng thẳng quát lớn:

“Cha! Mau lui lại! Người này rất nguy hiểm, ngay cả võ công cảnh giới của hắn ta cũng nhìn không thấu!”

Nhưng Miêu Cửu hoàn toàn phớt lờ lời cảnh báo. Cả thân hình cao lớn của hắn khẽ run lên, rồi thốt ra một câu khiến Miêu Tây chết lặng.

“Lý đại ca, thật sự là ngươi sao?!”

Lý Thanh bật cười, chậm rãi lên tiếng:

“Đã lâu không gặp, Miêu Cửu huynh, ngươi vẫn khỏe chứ?”

Nghe giọng nói quen thuộc này, Miêu Cửu rốt cuộc xác nhận được thân phận người trước mặt.

Dù tuế nguyệt trôi qua, nhưng trên người Lý Thanh lại chẳng để lại một vết tích nào. Khuôn mặt hắc vẫn trẻ trung như trước, phong thái chẳng khác gì năm xưa!

“Lý đại ca!”

Ngay khoảnh khắc đó, Miêu Cửu liền quay sang quát Miêu Tây:

“Đồ hỗn trướng! Còn không mau quỳ xuống bái kiến Lý Đại Bá đi?!”

Miêu Tây trợn tròn mắt, khó có thể chấp nhận sự thật. Người trước mặt hắc trông trẻ như vậy, làm sao có thể cùng thế hệ với phụ thân hắc được chứ?

Dù vậy, Miêu Cửu đã bước tới, kéo Miêu Tây định quỳ xuống bái kiến.

Nhưng Lý Thanh lập tức đưa tay đỡ cả hai cha con, không để bọn họ hành lễ.

“Tốt rồi, giữa ta và ngươi cần gì nhiều nghi thức phiền phức như vậy.”

Miêu Tây cảm nhận được lực lượng từ cánh tay Lý Thanh truyền đến – vững chãi, mạnh mẽ đến mức hắc không thể chống cự.

Giờ khắc này, hắc mới hiểu ra, võ công của người này... chỉ sợ đã đạt đến cảnh giới khó lường!

Miêu Cửu run giọng hỏi:

“Lý đại ca, nhiều năm như vậy, ngươi đã đi đâu?”

Về vấn đề này, Lý Thanh đành phải tùy tiện tìm một cái cớ:

“Ài, nói ra thì dài. Ta những năm qua chỉ du lịch bốn phương, không có chỗ ở cố định.”

Miêu Cửu không giấu nổi kích động:

“Mau vào trong ngồi đi! Những năm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện!”

Đuổi Miêu Tây ra ngoài, Miêu Cửu kéo Lý Thanh vào phòng khách, cẩn thận quan sát hắn ở khoảng cách gần.

Trong lòng hắn không khỏi cảm thán – chẳng lẽ đây chính là lợi ích khi tu luyện Võ Đạo tông sư cảnh sao? Có thể giữ gìn dung nhan trẻ mãi không già? Thật khiến người ta hâm mộ!

Lý Thanh cũng có rất nhiều điều muốn hỏi, liền đi thẳng vào vấn đề:

“Ta rời đi nhiều năm, Cự Nham Thành sao lại có biến hóa lớn như vậy?

Đạo quán Thiên Lượng Quan cùng chuyện thu máu người rốt cuộc là sao?”

Miêu Cửu hít sâu một hơi, sắp xếp lại suy nghĩ, sau đó bắt đầu kể lại.

Sau khi Lý Thanh rời đi, dưới sự chủ trì của An Tuyền, Thanh Bang vẫn luôn thực hiện những gì năm xưa Lý Thanh từng căn dặn – tìm kiếm tu tiên giả còn sót lại và các loại vật liệu đặc biệt.

Với một thế lực lớn thống trị Hắc Phong Vực, hành động này đương nhiên tiến hành rất nhanh chóng. Chẳng bao lâu, bọn họ đã lần ra được vị trí của Thiên Lượng Sơn.

Mà đạo quán Thiên Lượng Quan trong thành, chính là do tu sĩ trong Thiên Lượng Sơn thành lập.

Chỉ có điều, những tu tiên giả hiện tại đã không còn đi theo Tiên Đạo nữa, mà đã chuyển sang một con đường quỷ dị khác.

Có một vị cao nhân đã nghiên cứu nhiều năm, cuối cùng phát hiện ra bí mật của Hồng Nguyệt.

Vàng trắng máu kia không chỉ tỏa xuống huyết sắc ánh trăng, mà còn mang theo một loại bí lực đặc thù.

Chính loại bí lực này đã gây ra hàng loạt hiện tượng dị biến – không chỉ con người, mà cả động thực vật cũng không ngừng biến đổi.

Kể từ khi Hồng Nguyệt xuất hiện, nó vẫn luôn ảnh hưởng lên vạn vật trong thiên địa.

Năm tháng tích lũy, từng thế hệ nối tiếp nhau sinh ra những hài nhi có hình thái kỳ dị.

Dù là người hay thú, thậm chí cả thực vật như nấm, nếu bị Hồng Nguyệt ảnh hưởng đều sẽ biến đổi trở nên đáng sợ.

Ví dụ điển hình chính là Miêu Tây – cánh tay hắc dị thường cường tráng, sức mạnh vượt xa thường nhân. Đó chính là ảnh hưởng từ Hồng Nguyệt, khiến hắn trở thành một hạt giống tập võ thiên bẩm!

Trong Thiên Lượng Sơn, có một vị cao nhân từng cảm thán rằng:

Chương 417

DTV EBOOK

“Tiên Đạo đã từ bỏ chúng ta! Chúng ta chỉ có thể thu lấy lực lượng từ ánh trăng của Hồng Nguyệt mà sống sót!”

Vậy nên, những tu tiên giả nơi đây đều từ bỏ Tiên Đạo, chuyển sang tu luyện Hồng Nguyệt Bí Lực.

Họ bỏ đi tất cả bí điển Tiên Đạo, từ nay chỉ dùng huyết sắc ánh trăng để hấp thu lực lượng.

Lý Thanh nghe vậy, trong lòng dấy lên cảm giác quái dị.

Nghe được lời này, trong lòng Lý Thanh không khỏi chấn động.

Không tu tiên, ngược lại lại tu luyện từ Hồng Nguyệt, hấp thu bí lực ẩn chứa bên trong sao?

Nếu như vậy, chẳng phải những điển tịch Tiên Đạo vô giá kia đều trở nên vô dụng?

Những công pháp đỉnh cấp, các bí truyền thuật pháp, thậm chí cả truyền thừa kỹ nghệ tu tiên lẽ nào đều sẽ bị vứt xó, trở thành đồng giấy lộn đầy bụi?

Dù rằng từ thời đại mạt pháp, những thứ này cũng đã dần mất đi giá trị, nhưng trước khi xuất hiện một hệ thống tu luyện mới hoàn chỉnh, vẫn có người coi chúng như báu vật.

Giờ đây, một con đường tu luyện hoàn toàn mới đã xuất hiện, vậy những điển tịch thuật pháp từng huy hoàng kia, cuối cùng vẫn bị đào thải triệt để.

Đè nén cảm xúc đang cuộn trào trong lòng, Lý Thanh tiếp tục hỏi về điều khiến hắn băn khoăn:

“Nếu có thể hấp thu bí lực từ ánh trăng Hồng Nguyệt để tu luyện, vậy tại sao vẫn cần đến máu của phạm nhân?”

Lời này khiến Miêu Cửu sững lại, hắn dù sao cũng chỉ là một kẻ phạm nhân, chưa từng bước vào con đường tu luyện này

nên cũng không thể hiểu rõ.

“Lý đại ca, chuyện này ta cũng không rõ lắm. Nhưng nếu người muốn biết, có thể đi hỏi bang chủ. Nàng chắc chắn sẽ hiểu hơn ta nhiều.” Miêu Cửu cười khổ đáp.

Nghe vậy, Lý Thanh không khỏi nhớ đến nữ tử lãnh diễm mà mình từng sát cánh bên nhau – Vân Vũ.

“Hai năm nay, An Tuyên thế nào rồi?”

“Bang chủ sau khi tiếp xúc với tiên sư, đã lấy được điển tịch tu luyện Hồng Nguyệt bí lục từ một ngọn núi trên trời. Hiện tại, một bộ phận cao tầng trong bang đã từ bỏ Võ Đạo, chuyển sang tu luyện theo con đường này.”

“Về phần ta...” Miêu Cửu lắc đầu, giọng nói có chút tự giễu. “Thiên phú của ta không tốt, dù tu luyện con đường này có thể trường sinh, nhưng ta không muốn sống nhờ vào máu người khác.”

Lời hắc còn chưa dứt, Lý Thanh đã hiểu được ẩn ý trong đó.

Hắn đang ám chỉ rằng, An Tuyên của hiện tại có lẽ đã không còn giống với nữ tử trong trí nhớ của hắn.

Lý Thanh chỉ khẽ thở dài trong lòng.

Con người sẽ thay đổi, hắn hiểu rõ điều đó hơn ai hết. Ngàn ấy năm trôi qua, nếu như nàng vẫn giữ nguyên như trước, đó mới là chuyện kỳ quái.

Hắn không muốn can thiệp quá nhiều, tôn trọng vận mệnh của người khác, chỉ lặng lẽ quan sát, chờ xem kết cục sẽ ra sao.

Cuối cùng, hắn đưa ra yêu cầu muốn gặp An Tuyên. Trước khi rời đi, hắn đã từng nhờ nàng thu thập một số linh tài.

Không biết sau từng ấy năm, kết quả thế nào rồi?

Là một Luyện Khí Sư, hắn đã sớm hiểu rõ tình hình hiện tại.

Trong thời đại mạt pháp không có linh khí, linh dược và linh mộc sẽ mất đi sinh cơ, triệt để khô héo.

Nhưng đối với một số linh tài luyện khí thì lại khác.

Dù thiên địa không còn linh khí, chúng vẫn giữ được linh tính nhất định, chỉ là theo thời gian có thể bị bào mòn phần nào.

Nhưng chỉ cần chưa trở thành phế liệu hoàn toàn, vẫn có thể sử dụng được.

Chỉ cần hấn dùng thủ pháp của Luyện Khí Sư, tôi luyện chúng một lần nữa rồi rèn thành pháp khí, sau đó mang đến thế giới có linh khí, thì linh tính sẽ lại tỏa sáng.

Tại tổng đàn của Nghĩa Giúp, Lý Thanh cuối cùng cũng gặp lại An Tuyền – bang chủ của Thanh Bang.

Tuy nhiên, giữa hai người lại bị ngăn cách bởi một tấm lụa mỏng màu đen, khiến hấn không thể nhìn rõ dung nhan nàng.

Căn phòng vô cùng tĩnh lặng, chỉ có một cây nến phát quang leo lét tỏa sáng, khiến không gian mờ ảo lạnh lẽo.

Cuối cùng, An Tuyền là người mở lời trước:

“Lý đại ca, bao nhiêu năm qua, ngươi vẫn không thay đổi. Điều này thực khiến người khác vừa sợ hãi, vừa thán phục.”

“Nhưng ta thì đã già rồi.”

Giọng nói của nàng mang theo sự trầm lắng của tháng năm, khiến lòng Lý Thanh dâng lên một tia xúc động.

Hấn thấp giọng hỏi: “Nghe nói, ngươi cũng tu luyện Hồng Nguyệt bí lực?”

“Ừm, bí lực trong Hồng Nguyệt có thể giúp người trường sinh. Ta muốn sống lâu thêm một chút, có lẽ sẽ lại gặp được ngươi.”

“Những năm qua, ta đã phái người của Thanh Bang đi khắp Hắc Phong Vực để tìm kiếm tung tích của ngươi, nhưng chưa từng có kết quả.”

“Vậy mà hôm nay, ngươi lại bất ngờ xuất hiện lần nữa. Ta rất vui.”

Giọng nói của nàng có chút run rẩy, ẩn chứa tình cảm sâu sắc dành cho Lý Thanh.

Ngay cả hấn – người luôn có đạo tâm kiên định – cũng không khỏi dao động đôi chút.

“Khó lòng khước từ ân tình mỹ nhân.”

Hấn bước lên hai bước, nhưng rất nhanh đã bị An Tuyền ngăn lại.

Chương 418

DTV EBOOK

“Đừng tới đây... Ta không muốn để người nhìn thấy bộ dạng hiện tại của ta.”

“Ta đã sai người thu thập được một số linh tài, lát nữa sẽ đưa cho người.”

“Nhưng sau đó... người hãy rời đi đi.”

Tu hành Hồng Nguyệt bí lực, dù có thể giúp người trường sinh, nhưng lại không cách nào khiến dung nhan vĩnh trú, tuế nguyệt vẫn để lại dấu vết trên thân thể.

Hơn nữa, loại lực lượng quỷ dị này rất có tà tính, thậm chí có thể khiến cơ thể sinh ra những biến đổi khó lường.

Với cảnh giới luyện khí trung kỳ, Lý Thanh vẫn chưa thể thực hiện thần thức ly thể.

Cho dù thị lực của hắc sắc bén như mắt ưng, nhưng trong căn phòng tối tăm, thanh lãnh này, xuyên qua tấm lụa mỏng màu đen, hắc cũng không thể nhìn rõ bộ dáng hiện tại của An Tuyền.

Tuy vậy, hắc có thể cảm nhận được một luồng khí tức kỳ lạ từ phía sau tấm lụa đen kia truyền đến.

Đó không phải là khí tức của võ giả, cũng không phải của tu tiên giả, mà là một loại khí tức yêu dị, thậm chí còn mang theo một chút âm tà.

Lý Thanh siết chặt nắm đấm, rất lâu sau mới chậm rãi buông ra.

Một hồi lâu, hắc chỉ thốt ra một chữ:

“Tốt!”

Rồi không nói gì thêm.

Hắc vốn là một người vụng về, thô ráp trong chuyện tình cảm, gặp phải tình huống này, nhất thời cũng không biết phải làm

sao.

Rất nhanh sau đó, có người đến dẫn hắn rời đi, đưa hắn đến kho chứa linh tài mà Thanh Bang đã thu thập suốt những năm qua.

Khi quay người rời đi, Lý Thanh có thể nghe rõ ràng phía sau tấm lụa đen, một tiếng khóc nghẹn ngào vang lên.

Nhưng đối với chuyện này, hắn bất lực. Hắn không biết nên làm thế nào.

Bước vào kho hàng, trên đường đi tâm trí hắn rối loạn như ma, tu đạo đến nay, đây là lần hiếm hoi hắn để lộ dao động trong đạo tâm.

Keng!

Cánh cửa kho hàng cũ kỹ mở ra, một luồng hơi ẩm mốc tràn vào trong mũi hắn.

Chưa kịp xem xét linh tài, một giọng nói mạnh mẽ bỗng vang lên phía sau:

“Mặc dù những thứ này giờ đây đã chẳng còn mấy giá trị, nhưng để thu thập được, Thanh Bang cũng đã tốn không ít công sức. Bao năm qua, chúng ta đã dốc hết mọi thủ đoạn mới có thể gom góp được chừng này.”

Giọng nói này nghe có chút quen thuộc.

Lý Thanh xoay người, ánh mắt hơi kinh ngạc:

“Triệu Khấu!”

Triệu Khấu đã thay đổi rất nhiều, thậm chí còn khác xa với những gì Lý Thanh tưởng tượng.

Lần cuối hắn nhìn thấy Triệu Khấu, y vẫn là một thanh niên nhiệt huyết, lúc rời khỏi Hắc Diệu Thành, còn từng khiêu chiến với chính hắn.

Thoáng chớp mắt, theo thời gian của thế giới Cực Dạ, nơi này đã trôi qua gần hai mươi năm.

Giờ đây, Triệu Khấu mái tóc đã điểm sương, khuôn mặt có chút già nua, nhưng lại không còn vẻ âm trầm của ngày trước, mà thay vào đó là một khí chất Vô Đạo mạnh mẽ.

“Lý đại ca!”

Triệu Khấu hít sâu một hơi, nhìn rõ khuôn mặt Lý Thanh, rốt cuộc không thể kiềm chế được cảm xúc trong lòng.

Nhiều năm qua, hắn vẫn luôn coi Lý Thanh là cột mốc của con đường võ đạo mà mình theo đuổi.

Dù Thanh Bang đã chuyển sang tu hành Hồng Nguyệt bí lực, hắn vẫn không động tâm, kiên trì theo đuổi sở thích của mình.

Là một kẻ si mê võ đạo, khi biết Lý Thanh đã đạt đến cảnh giới Võ Đạo tông sư, hắn liền xem đối phương như một ngọn hải đăng soi sáng con đường của bản thân.

Oanh!

Võ giả gặp mặt, đâu cần nhiều lời khách sáo?

Quyền cước chính là cách trò chuyện tốt nhất!

Khoảnh khắc đó, thân ảnh Triệu Khấu chợt lóe lên, khí huyết mạnh mẽ trong cơ thể hắn bùng nổ như núi lửa phun trào.

“Ha ha ha ha! Đến hay lắm!”

Nhìn ánh mắt sáng rực của Triệu Khấu, Lý Thanh bật cười lớn.

Chỉ cần liếc mắt, hắn đã thấy rõ thực lực hiện tại của đối phương.

Sau bao năm, Triệu Khấu đã tiến bộ không ít, thậm chí đã đạt đến nội kinh đỉnh phong, chỉ cách cảnh giới tông sư một bước ngắn.

Dù tuổi tác đã cao, khí huyết suy giảm, nhưng nhìn qua cũng đủ biết hắn đã rèn luyện bản thân vô cùng khắc nghiệt, khiến cơ thể vẫn duy trì trạng thái sung mãn.

Bốp!

Một quyền thẳng tắp lao về phía Lý Thanh, mang theo kinh phong gào thét, cực kỳ uy hiếp!

Nhưng Lý Thanh vẫn đứng yên, chỉ nhẹ nhàng dựng lên một ngón tay.

Giống hệt như năm đó, khi Triệu Khấu từng khiêu chiến với hắn.

Tông sư chi cảnh, thân thể Lý Thanh đã cứng cỏi như thiết giáp, khí huyết cuộn cuộn không gì sánh được, lại thêm tuyệt học tự sáng tạo – Vô Cực Công.

Dùng một đầu ngón tay để đỡ lấy một quyền toàn lực của nội kinh cường giả?

Hoàn toàn dư sức!

Phanh!

Quyền chỉ va chạm!

Sắc mặt Triệu Khấu lập tức đại biến!

Nội kinh cuồng bạo của hắn hoàn toàn không thể xuyên qua đầu ngón tay của Lý Thanh dù chỉ một chút!

Phảng phất như đầu ngón tay ấy được đúc từ kim thiết, vững chắc không thể lay chuyển!

Khoảnh khắc đó, Triệu Khấu bị chấn động đến mức phải lùi lại mấy bước, năm đám co giật như bị điện giật!

Chương 419

DTV EBOOK

Hắn cắn chặt răng, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi xen lẫn thán phục:

“Đây chính là... cảnh giới tông sư sao?”

Bên trong kho hàng, Lý Thanh và Triệu Khấu sau khi giao thủ đơn giản, cả hai liền ăn ý dừng lại, rồi cùng nhau bật cười.

“Ha ha ha ha!”

Tiếng cười sảng khoái vang vọng trong không gian, tình cảm lâu năm không gặp vào lúc này như được hun đúc đến cực hạn.

“Lý đại ca, ta đã khổ sở tìm kiếm yếu lĩnh của cảnh giới Tông Sư nhiều năm, nhưng vẫn không thể nắm bắt được. Có thể chỉ điểm cho ta một hai điều được không?” Ánh mắt Triệu Khấu sáng rực, nhìn chăm chăm Lý Thanh.

Nghe vậy, Lý Thanh mỉm cười. Là một võ sĩ, Triệu Khấu đưa ra vấn đề này cũng không nằm ngoài dự đoán của hắn.

Dù sao, ở trong thế giới cực đại, chỉ dựa vào bản thân mò mẫm thì rất khó có thể chạm tới huyền bí của cảnh giới Tông Sư.

Nếu như lúc trước hắn không lấy được một phần cảm ngộ của Võ Đạo Tông Sư từ tay Vệ gia, e rằng cũng phải tiêu tốn vô số năm tháng mới có thể bước vào cánh cửa này.

“Võ Đạo Tông Sư, ngoài việc có nhục thân cường đại, còn có hai yếu tố mấu chốt nhất.”

“Đầu tiên là Hóa Kinh. Từ kinh lực trong cơ thể diễn hóa thành Chí Hóa Kinh, yêu cầu tinh, khí, thần hoàn toàn dung hợp thành một, khiến kinh lực trong thể nội đạt tới trạng thái hòa hợp hoàn mỹ.”

Vừa nói, Lý Thanh vừa biểu diễn ngay tại chỗ.

Mỗi cử động của hắn đều mang theo khí độ của một Tông Sư.

Lập tức, Triệu Khấu chăm chú quan sát, hẩn tự nhiên từ những động tác đơn giản ấy cảm nhận được thành tựu của Lý Thanh trên con đường Võ Đạo.

Chỉ vài lần diễn luyện, đã khiến hẩn trầm mê trong đó.

“Trừ Hóa Kinh ra, yếu tố quan trọng tiếp theo chính là Chân Lý Võ Đạo.”

“Võ Đạo Tông Sư, thực chất còn được gọi là cảnh giới Thần Ý. Cảnh giới này cần không ngừng được rèn luyện, nấu luyện qua chiến đấu, phải liên tục đánh bại đối thủ, chém giết trong sinh tử để đưa ý chí võ đạo bản thân lên tới cấp độ đỉnh phong.”

Dứt lời, Lý Thanh nhẹ nhắm mắt lại, trong chốc lát mở bừng ra.

Oanh!

Một cỗ Võ Đạo ý chí mãnh liệt nhưng vô hình từ trong cơ thể hẩn bùng phát ra. Giờ khắc này, khí thế của hẩn không chút che giấu, mạnh mẽ đến mức khiến lòng người run rẩy.

Triệu Khấu đứng đối diện, hoàn toàn bị trấn áp. Đối mặt với Chân Lý Võ Đạo mạnh mẽ như vậy, tâm thần hẩn dao động kịch liệt, cảm giác bị áp bách đến cực hạn.

Mãi một lúc lâu sau, đến khi Lý Thanh thu hồi Võ Đạo ý chí, Triệu Khấu vẫn chưa thể lấy lại tinh thần.

“Hóa Kinh... Võ Đạo ý chí...”

Hẩn lảo lảo không ngừng, khuôn mặt từng trải phong sương lúc này dường như trẻ lại mấy phần, phảng phất trở về khoảng thời gian năm đó khi hẩn vẫn còn là thiếu niên si mê võ đạo.

Thật lâu sau, Triệu Khấu mới hồi phục lại tinh thần, ôm quyền nói: “Đa tạ Lý đại ca chỉ điểm!”

Những điều này đối với hẩn quá mức quan trọng. Nếu không có chỉ điểm của Lý Thanh, e rằng cả đời hẩn cũng khó mà lĩnh ngộ được con đường tiến vào cảnh giới Võ Đạo Tông Sư.

Ngộ tính của Triệu Khấu không tệ, sau khi nghe chỉ dạy một cách sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu từ Lý Thanh, hẩn đã dần dần nhận ra nguyên nhân khiến mình mãi không thể đột phá.

Rất nhanh, hắn liền không chân chừ thêm, vội vàng cáo từ, chỉ hận không thể ngay lập tức bế quan, toàn lực xung kích cảnh giới Võ Đạo Tông Sư.

“Gia hỏa này, tuổi cũng không còn trẻ nữa, vậy mà vẫn còn vội vàng nôn nóng như thế.” Lý Thanh không nhịn được bật cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Không chỉ vì được gặp lại cố nhân, mà còn bởi vì sắp thu về một số tài liệu luyện khí quý giá.

Chẳng mấy chốc, ánh mắt Lý Thanh liền chuyển sang số hàng hóa được cất giữ trong kho.

Đập vào mắt trước tiên chính là một đồng sắt thường – nguyên liệu để luyện chế các loại pháp khí cấp thấp. Số sắt thường hắn mang theo bên người cũng gần như cạn kiệt.

Không chân chừ, hắn vung tay lên, trực tiếp quán toàn bộ số thỏi sắt vào túi trữ vật, đề phòng cho những trường hợp cần thiết về sau.

Tuy nhiên, thứ làm hắn mong đợi nhất chính là những tài liệu linh khí trân quý.

Trên một cái kệ trong kho, một khối khoáng thạch màu lam xám, lớn cỡ hai nắm tay người trưởng thành, ngay ngắn nằm đó, ánh lên tia sáng mờ nhạt.

“Đây chẳng lẽ là Hải Tâm Thiết? Một loại linh tài có thể dùng để luyện chế pháp khí trung phẩm?”

Nguyên bản, Hải Tâm Thiết có màu lam băng tinh khiết, mười phần huyền ảo, thế nhưng do bị linh khí khô kiệt qua năm tháng, linh tính trong nó đã hao tổn không ít, khiến sắc thái trở nên ảm đạm.

Tuy nhiên, với nhãn lực của mình, Lý Thanh có thể cảm nhận rõ ràng rằng, trong khối Hải Tâm Thiết này vẫn còn lưu giữ một phần linh tính. Dùng để luyện khí, tuyệt đối không tệ!

Không sai!

Chương 420

DTV EBOOK

Lý Thanh hài lòng thu khối Hải Tâm Thiết vào túi trữ vật.

Rất nhanh sau đó, hàng loạt vật liệu luyện chế pháp khí cấp thấp cũng lần lượt hiện ra trước mắt hắn.

“Mấy khối này là Hỏa Vân Thạch? Không tệ!”

“Tử Văn Đồng, Ngọc Tủy...”

Ánh mắt hắn sáng rực, vẻ mặt đầy hài lòng. Tất cả những vật liệu này đều được thu vào túi trữ vật.

Nhìn vào số lượng và chủng loại, có thể thấy chúng là những linh tài mà Thanh Bang đã đổi được từ các tu sĩ khác.

Bỏ tiên đạo, chuyển sang tu luyện Hồng Nguyệt Bí Lực, những linh tài này đối với bọn họ tự nhiên trở thành phế vật.

Bất quá, dù là như vậy, muốn hỏi đoái những linh tài này từ tay các tu sĩ từng tu hành Tiên Đạo cũng không phải chuyện đơn giản.

Hiện tại, Hồng Nguyệt Đạo vừa mới cất bước, mọi thứ đều phát triển với tốc độ chóng mặt. Nhiều tu sĩ tuy đã bỏ Tiên Đạo nhưng vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ những linh tài này.

Vạn nhất, tương lai thực sự có người nghĩ ra phương pháp dùng Hồng Nguyệt Bí Lực để luyện khí thì sao? Khi đó, những linh tài này chẳng phải sẽ một lần nữa tỏa sáng, tái hiện quang mang hay sao?

Chính vì thế, dù là một thể lực lớn như Thanh Bang, tốc độ thu thập linh tài cũng không thể quá nhanh.

“Coi như không tệ. Nếu có thể phối hợp hợp lý, số linh tài này đủ để luyện chế ba kiện hạ phẩm pháp khí cùng một kiện trung phẩm pháp khí.”

Lý Thanh không hề tỏ ra bất mãn. Đối với hắn mà nói, những thứ này có thể xem như nắm giữ được mà không phải bỏ ra bất

kỳ cái giá nào đáng kể.

Hơn nữa, thời gian thu thập cũng không tốn bao nhiêu.

Sau khi thu hết đồng linh tài luyện khí vào túi trữ vật, Lý Thanh liền rời khỏi kho hàng.

Mấy ngày còn lại, hắn đi dạo quanh thành.

“Hừm, có lẽ nên đến Thiên Lượng Quan dò xét một phen. Muốn xem thử cái gọi là Hồng Nguyệt Bí Lực, rốt cuộc là thứ quý quái gì.”

Dù không có ý định tu luyện loại lực lượng tà dị này, nhưng Lý Thanh cảm thấy vẫn nên tìm hiểu một chút.

Tự tiện xông lên Thiên Lượng Sơn thì đương nhiên không thể. Nhưng nơi này có một đạo quán xây dựng ngay trong Cự Nham Thành, hắn đến đó xem xét một chút cũng không phải vấn đề gì quá lớn.

Trước khi đến, Lý Thanh đã cẩn thận thu thập thông tin.

Thiên Lượng Sơn từng là một môn phái tu tiên sở hữu mấy vị Trúc Cơ kỳ tu sĩ, có thể xem như một thế lực khá cường thịnh trong toàn bộ Hắc Phong Vực.

Đáng tiếc, từ khi mặt trời dập tắt, linh khí khô kiệt, bước vào thời đại mạt pháp, chỉ qua trăm năm ngắn ngủi, con đường tu tiên đã bị cắt đứt.

Môn phái suy tàn, đệ tử lần lượt tứ tán. Thời gian dài trôi qua, ngay cả những Trúc Cơ kỳ đạo nhân còn sót lại cũng không tránh khỏi hết dầu cạn đèn, tuổi thọ cạn kiệt.

Chỉ duy nhất một người kiên trì tới hiện tại, đồng thời thành công chuyển tu sang Hồng Nguyệt Bí Lực, khiến thọ nguyên một lần nữa được kéo dài.

Dù thế nào đi nữa, người lão tổ này từng là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Nếu hắn tự tiện dò xét, một khi bị phát hiện trong cơ thể còn sót lại Tiên Đạo Pháp Lực, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Cho nên, hắn chỉ định thăm dò đạo quán xây dựng trong Cự Nham Thành. Những kẻ được phái đến nơi này chắc chắn không thể gây uy hiếp quá lớn đối với hắn.

Bằng vào Võ Đạo Đăng Phong Tạo Cực cùng Tiên Đạo tu vi, Lý Thanh tự tin có thể dễ dàng xử lý đám môn đồ nơi đây.

Rất nhanh, hắn đã đến khu vực đạo quán.

Nơi này không hề hoang vắng, ngược lại còn có không ít người lui tới. Trên bậc thang dẫn lên đạo quán, thỉnh thoảng có thể thấy bóng dáng những người dân tiểu tụy qua lại.

Lác đác, cũng có một vài nữ nhân mang thai, được người nhà dìu đến đạo quán. Trên mặt bọn họ tràn đầy lo lắng, có lẽ là đến để cầu phúc, mong tiên sư giúp giữ thai, tránh để đứa trẻ sắp sinh ra bị dị biến.

Lý Thanh đứng dưới chân bậc thang quan sát một lúc, sau đó nép mình tránh xa những đốm sáng yếu ớt phát ra từ những cây dạ quang nấm, rồi tiến thẳng về phía đạo quán.

Đạo quán này không quá đơn sơ, thậm chí còn có một tòa chính điện, bên trong thờ phụng mấy cái lô đỉnh cùng bài vị.

Tiến đến gần, Lý Thanh không hề chần chừ, dán ngay một tấm Liễm Tức Phù lên người, thu liễm hoàn toàn khí tức, đảm bảo không bị phát hiện.

Hắn bước đi nhẹ nhàng như gió thoảng, gần như không tạo ra chút âm thanh nào. Thêm vào đó, khí tức bị thu liễm triệt để, dù có đi ngang qua phạm nhân cũng không khiến ai chú ý.

Xuyên qua đám người vài lần, hắn lặng lẽ tiến vào Thiên Lượng Quan.

Bên trong đạo quán, có một nữ nhân mang thai đang được trợ tá dìu vào thiên điện.

Nam nhân kia rút từ tay một ít máu tươi, trao cho một kẻ đứng phía trong, sau đó dỡ thê tử của mình ngồi xuống trước một tấm rèm vải.

Ẩn mình trong bóng tối, Lý Thanh nheo mắt quan sát.

Chương 421

DTV EBOOK

“Thỉnh tiên sư ra tay!”

Dứt lời, nam tử quỳ rạp xuống đất, đập đầu thật mạnh.

Ngay lúc đó, từ phía sau tấm rèm, một bàn tay dị dạng từ từ vươn ra.

Bàn tay kia gầy guộc, dặt dẹo, mềm nhũn đến quỷ dị, tựa như không có xương cốt chèo chống. Nó uốn lượn, co duỗi tự nhiên như một loại động vật nhuyễn thể.

Đáng sợ hơn, bàn tay ấy không ngừng vươn dài ra, chậm rãi lan tràn về phía thai phụ mang lục giáp.

“Cái quỷ gì đây...?”

Lý Thanh trầm mặc.

Tiên sư?

Cái thứ quái quỷ này... rõ ràng chẳng khác gì yêu ma!

Hắn lập tức liên tưởng đến những đứa trẻ bị Hồng Nguyệt lây nhiễm, khi vừa sinh ra đã bị dị biến.

Mà những kẻ tu luyện Hồng Nguyệt Bí Lực, lẽ nào... bản thân bọn chúng cũng đã phát sinh dị biến?!

Dù vậy, Lý Thanh đương nhiên không có ý định trảm yêu trừ ma. Mục đích của hắn rất rõ ràng, lần này tới đây chỉ để quan sát mà thôi.

Đối với con đường tà dị này, hắn hoàn toàn không có chút hứng thú nào. Điều hắn muốn chỉ là chuyên tâm tu tiên, đồng thời tìm kiếm những bí điển Tiên Đạo còn sót lại trong thế giới này.

Ngoài ra, còn có những công pháp, bí thuật từng bị vứt bỏ trong đồng giấy vụn – thứ mà bây giờ chẳng ai coi trọng.

Giá trị của những thứ đó hiện tại có thể đã sụt giảm nhiều, nhưng trong mắt Lý Thanh, chúng vẫn là bảo vật quý giá nhất.

Rất nhanh, cánh tay dặt dẹo kia thu hồi lại từ thân thể nữ nhân mang thai, tựa hồ còn lưu lại một chút màu đỏ của Nguyệt Hoa.

“Tốt.”

Từ phía sau rèm vải, một giọng nói êm ái vang lên.

Nam tử lập tức lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng cung kính cảm tạ thêm một lần nữa, sau đó liền đỡ thê tử rời đi.

Ẩn trong bóng tối, Lý Thanh chứng kiến tất cả, đáy mắt lóe lên tia suy tư.

Ngay khi đôi vợ chồng kia vừa rời khỏi, ánh sáng từ những cây dạ quang nằm phía sau tấm rèm đột nhiên trở nên dữ tợn, hỗn loạn như bị thứ gì đó tác động, thoạt nhìn có chút mất kiểm soát.

Lý Thanh giật mình, còn tưởng rằng mình đã bị phát hiện.

Nhưng ngay sau đó, có người khác tiến vào.

“Nhanh! Lấy máu đến! Hồng Nguyệt Bí Lực lại bắt đầu tiêu tán rồi!”

Không bao lâu sau, cả thiên điện tràn ngập mùi máu tanh nồng đậm.

Khứu giác nhạy bén của Lý Thanh tự nhiên cũng ngửi thấy tất cả.

Hắn khẽ chau mày, trong lòng đã dần hiểu rõ chân tướng.

Những kẻ tu luyện Hồng Nguyệt Bí Lực này, vì sao cần người trong thành hiến máu?

Rất đơn giản.

Hấp thu quá nhiều Hồng Nguyệt Bí Lực, cơ thể bọn chúng sẽ bắt đầu biến dạng, mà huyết dịch chính là thứ có thể tạm thời áp chế quá trình dị biến.

Sau một hồi quan sát, Lý Thanh đột nhiên nảy ra ý muốn tận mắt nhìn thấy bộ dạng thực sự của những kẻ tu luyện Hồng Nguyệt Bí Lực.

Chúng... rớt cuộc trông như thế nào?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, hắn liền rón rén tiến gần về phía tấm rèm.

Ánh sáng từ những cây dạ quang nắm trên vách tường chiếu lên, phản chiếu một phần bóng dáng của hắn.

Sau một khắc, Lý Thanh lập tức dịch người qua một bên, rồi bất ngờ bật nhảy lên xà nhà.

Thân pháp nhẹ như yến, không tạo ra bất kỳ tiếng động nào, cũng không để lại chút dấu vết.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã ẩn thân trên xà nhà thiên điện, lặng lẽ cúi đầu quan sát phía dưới.

Nhưng ngay giây phút tiếp theo, đôi mắt hắn tròn tròn, nội tâm chấn động mãnh liệt.

Cảnh tượng sau tấm rèm... thật sự không thể nào dùng từ “tiên sư” để hình dung được nữa!

Chúng... rõ ràng là quái vật!

Hai tên gọi là tiên sư, căn bản không còn giữ được bao nhiêu hình dáng con người.

Một tên trông chẳng khác gì một đồng thịt nát, nhầy nhụa giống như *Sử Lai Mỡ* (Slime)**.

Tên còn lại thì bị cốt chất bao trùm toàn thân, lớp bạch cốt bên ngoài mọc ra vô số lỗ thủng, bên trong lỗ thủng lại có những con mắt nhỏ đang không ngừng chớp động.

Hồng Nguyệt bí lực này quả thực quý dị, vậy mà có thể khiến con người hoàn toàn biến thành quái vật, làm người ta không rét mà run.

Trên xà nhà, Lý Thanh có thể rõ ràng cảm nhận được hai kẻ bên dưới trước kia vốn không phải tu tiên giả, mà chỉ là phạm nhân chuyển tu Hồng Nguyệt bí lực, rồi biến thành bộ dạng như hiện tại.

Hắn quan sát hồi lâu, vừa rồi con quái vật mắt không chế kia sau khi hấp thu xong một bát huyết dịch lớn thì hình thể rớt cuộc cũng dần dần ổn định, thoát khỏi trạng thái điên cuồng.

Chứng kiến toàn bộ quá trình, Lý Thanh lặng lẽ rời đi. Hắn đi chuyển nhẹ nhàng tựa như một cánh lông vũ, không phát ra chút động tĩnh nào.

Sau khi rời khỏi thiên điện, hắn tiếp tục thăm dò khắp nơi trong thành.

“Trước mắt xem ra, những yêu ma này hóa thành người cũng không gây ra nguy hại quá lớn. Chuyện trăm yêu trừ ma, e là không cần thiết.”

Vừa dò xét, hắn vừa thầm suy nghĩ.

Chương 422

DTV EBOOK

Đám người này vì tu luyện Hồng Nguyệt bí lực mà không thể rời bỏ huyết dịch, trong khi dân chúng trong thành lại cần bọn chúng để giữ thai nhi sinh ra được bình thường.

Lý Thanh dù có tâm đạo nghĩa, nhưng không phải là kẻ ngu ngốc.

Nếu chỉ vì đối phương hút máu người, hình thể quái dị mà liền quyết định giết sạch bọn chúng, vậy thì quả thật có chút bá đạo, chẳng khác gì hành động không nói lý lẽ.

Dù sao, nếu không có những tu sĩ Hồng Nguyệt này, ai sẽ giúp dân chúng trong thành bảo đảm con cháu sinh ra bình thường?

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi lần nữa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm vô tận, nơi có vầng huyết nguyệt vẫn treo cao, yêu dị mà nguy hiểm.

Kỳ thực, tất cả mọi thứ đều bắt nguồn từ vầng huyết nguyệt này.

“Chỉ là... nếu tu tập Hồng Nguyệt bí lực có thể giúp người ta trường sinh, vậy thì sức hấp dẫn của nó cũng quá lớn. Lâu dài, số người tu luyện chắc chắn sẽ ngày một nhiều hơn.”

Một khi như vậy, nhu cầu về huyết dịch cũng sẽ tăng lên. Khi đó, ắt sẽ có những kẻ điên cuồng coi phạm nhân như heo dê để giết hại.

Huống hồ, hắn vừa chứng kiến kẻ mất khống chế kia. Nếu không kịp thời cung cấp huyết dịch, e rằng đối phương sẽ hoàn toàn đánh mất lý trí, hóa thành một con quái vật thực sự.

“Sau này, thế giới cực dục này e là càng thêm khó sinh tồn.”

Lý Thanh khẽ thở dài, tạm thời bỏ qua những suy nghĩ đó.

Phía trước, một tòa kiến trúc trông như thư phòng xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng hắn chợt lóe lên suy nghĩ, liền tiến tới gần.

Sau khi xác định bên trong không có ai, hắn trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Bên trong, quả nhiên có bày biện vài bức mộc giản, trông như loại tài liệu tu luyện mà các đệ tử trong thành thường sử dụng.

Hứng thú dâng lên, Lý Thanh cầm một chiếc mộc giản lên xem.

“Không ngoài dự đoán, quả nhiên là pháp môn hấp thu Hồng Nguyệt bí lực.”

Hắn đọc lướt qua, không cảm thấy hứng thú quá lớn, chỉ xem để hiểu rõ thêm mà thôi.

Thế nhưng, những nội dung bên trên lại khiến hắn có chút lạnh gáy.

Tu hành Hồng Nguyệt bí lực hiện nay đã diễn sinh ra rất nhiều phương pháp trường sinh kỳ quái.

Hai loại phổ biến nhất được ghi chép trên đó.

Một là cách giống như hai tên đệ tử kia, trực tiếp dùng thân thể hấp thu bí lực để đổi lấy sức mạnh. Tuy nhiên, làm vậy sẽ khiến cơ thể họ phát sinh biến dị.

Cách thứ hai còn khiến người ta cảm thấy ghê rợn hơn – bắt giữ một số hung thú dã dị biến, sau đó cấy ghép bộ phận thân thể của chúng vào chính mình, rồi lợi dụng chúng làm trung gian để hấp thu bí lực.

Người sử dụng phương pháp này có chiến lực mạnh mẽ hơn nhiều, nhưng cũng dễ dàng bị mê hoặc, đánh mất tâm trí của mình.

Mộc giản còn ghi chép thêm rằng, hiện tại thế giới cực đại đã sản sinh ra vô số dị thú, hơn nữa tốc độ dị biến của chúng vô cùng nhanh. Dưới ánh sáng của huyết nguyệt, gần như mỗi khoảng thời gian đều xuất hiện những dị thú chưa từng thấy.

Tất cả những sinh vật này đều có một điểm chung – đó là thực lực mạnh mẽ, mà hình thái lại cực kỳ yêu tà, quỷ dị.

“Sau khi từ bỏ Tiên Đạo, thế giới này càng lúc càng điên cuồng, xuất hiện quá nhiều thứ khó có thể lý giải.”

Đọc xong những mộc giản này, Lý Thanh chỉ cảm thấy mình không còn thuộc về thế giới quỷ dị này nữa.

Nhưng hắn cũng hiểu, với khát vọng trường sinh, đại đa số tu tiên giả còn sống sót e rằng khó lòng cưỡng lại sự cám dỗ của Hồng Nguyệt bí lục.

Hắn đặt quyển mộc giản cuối cùng xuống, thả về chỗ cũ.

Không tìm thấy bất cứ bí điển nào liên quan đến Tiên Đạo, nhưng hắn cũng không quá thất vọng. Những thứ như vậy, chắc hắn đã bị cất giữ kỹ lưỡng, làm sao có thể dễ dàng xuất hiện trong một nơi như Cự Nham Thành?

“Xem ra, nếu muốn tìm được những truyền thừa Tiên Đạo từ xưa, ta phải tiến về Thiên Lượng Sơn, nơi từng là môn phái tu tiên.”

Hiện tại, hắn chẳng khác nào một kẻ nhặt rác, lang thang giữa thế giới quỷ dị này, tìm kiếm những truyền thừa bị người đời vứt bỏ.

“Việc này không thể gấp gáp. Nếu ngay cả những đệ tử bình thường đã quỷ dị đáng sợ thế này, vậy thì quan chủ Thiên Lượng Quan chắc chắn không phải kẻ đơn giản.”

“Ít nhất phải đợi đến khi ta đạt luyện khí hậu kỳ, thậm chí Trúc Cơ kỳ, mới có thể tiến vào thăm dò.”

“Bây giờ ta cũng không còn khao khát những bí điển kia nữa, trước mắt trong tay ta đã có đủ thứ cần dùng.”

Nghĩ vậy, cuối cùng hắn rời khỏi Thiên Lượng Quan mà không gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Lý Thanh tìm đến Miêu Cửu, muốn có một phần địa đồ của Hắc Phong Vực, sau đó liền định rời đi.

Trước khi rời đi, hắn đích thân động thủ, dùng Phàm Thiết Đoán rèn ra ba thanh thần binh sắc bén tuyệt thế.

Chương 423

DTV EBOOK

Tất nhiên, ba thanh thần binh này hắn không có tôi luyện linh tính hay khắc họa linh văn, chỉ dừng lại ở dạng pháp khí sơ cấp. Dù sao, dù có luyện chế thành hoàn chỉnh, nếu bản thân không có tu vi, cũng chẳng thể nào sử dụng được.

Cuối cùng, trước khi rời đi, Lý Thanh đem ba thanh thần binh phân chia: một thanh cho Triệu Khẩu đang bế quan, một thanh giao cho con trai trưởng của Miêu Cửu – Mầm Tây, còn một thanh cuối cùng để lại cho Thanh Bang, coi như thù lao cho những linh tài mà hắn gom góp giúp hắn.

Nghĩ một lúc, hắn vẫn quyết định lấy ra một phần võ học Vô Cực Công, truyền thừa lại cho họ.

Trong thế giới quỷ dị này, đối với những phàm nhân không cách nào tu hành, luyện võ có lẽ là phương thức duy nhất để tự vệ.

Hắn muốn quan sát xem, một môn võ học bình thường liệu có thể tỏa sáng trong thế giới này hay không.

Nhất là những hài nhi không được giữ thai hoàn chỉnh, sau khi ra đời sẽ chịu ảnh hưởng của Hồng Nguyệt mà phát sinh dị biến. Một số người trời sinh đã có sức mạnh vượt trội, thích hợp bước vào con đường võ đạo.

Tỷ như Mầm Tây mà hắn từng thấy trước đó. Khi hắn sinh ra, phương pháp giữ thai còn chưa hoàn thiện, không thể hoàn toàn hấp thu Hồng Nguyệt bí lực.

Hiện tại, thoát nhìn Mầm Tây có vẻ giống người bình thường, nhưng hai tay lại dị thường tráng kiện, trên đỉnh đầu còn có hai khối u thịt nhô lên, sức mạnh so với phàm nhân bình thường thì khoa trương hơn rất nhiều.

“Coi như chỉ là một bước thử nghiệm, dù có hữu dụng hay không cũng chẳng quan trọng, dù sao điểm tựa lớn nhất của ta vẫn là tu vi Tiên Đạo.”

Cuối cùng, Lý Thanh rời khỏi Cự Nham Thành.

Hắn đi vô thanh vô tức, không thông báo trước với bất kỳ ai, hết như lúc hắn đến.

Sau khi rời khỏi Cự Nham Thành, Lý Thanh cuối cùng cũng bắt đầu chân chính thăm dò thế giới này.

Hắn bước chân đo lường đại địa, mang theo địa đồ, tự mình tiến vào những vùng đất hiểm có dấu chân người, muốn tận mắt trải nghiệm sự khác biệt của thế giới cực dạ.

Đi về phía nam Cự Nham Thành, hắn đến Ma Cô Lâm – một khu rừng từng xanh tốt trong thời đại ánh sáng. Nhưng hiện tại, không có ánh mặt trời, không có linh khí, cây cối hoàn toàn héo úa, bị những dị chủng nắm không lồ thay thế.

Có những cây nắm cao đến mức khó tin, quanh năm nhận ảnh hưởng của Hồng Nguyệt, thậm chí còn cao hơn một số đại thụ che trời mà hắn từng thấy.

Bất quá, hắn tuyệt nhiên không dám động đến bất kỳ cây nắm nào, sợ rằng nếu ăn nhầm loại giống như hồng tán dù, sẽ ngay lập tức nằm xuống không gượng dậy nổi.

Đứng trên một cây nắm không lồ, hắn phóng tầm mắt quan sát cảnh vật xung quanh.

Bỗng nhiên, từ sâu trong Ma Cô Lâm vang lên những tiếng gào thét chói tai, hoàn toàn không giống với bất kỳ loài dã thú nào mà hắn từng biết.

Khí tức kia không yếu, thậm chí mơ hồ có thể sánh ngang với yêu thú nhất giai sơ kỳ.

“Gào—!!”

Lý Thanh hai chân chấn động, giẫm mạnh lên cây nắm để mượn lực, làm vô số bào tử nắm rung động rơi xuống, lơ lửng trong không trung như bầy công anh bay tán loạn.

Thân ảnh hắn nhanh chóng nhảy lên, lần lượt đáp xuống từng cây nắm, linh hoạt như một con báo săn trong rừng.

Không lâu sau, hắn đã thấy rõ hình dạng của sinh vật đang gào thét.

Đó là một dị thú loài rắn, toàn thân mọc đầy những mụn nhọt, trên bề mặt không ngừng chảy ra dịch thể nhầy nhụa đáng sợ.

Không—chính xác hơn, không thể gọi nó là rắn, bởi trên người nó hoàn toàn không có vảy, mỗi khối u nhọt liên tục chảy ra chất dịch xanh đen, khiến người ta ghê tởm.

Quan trọng nhất, nó có ba cái đầu, nhưng không phải đầu rắn bình thường, mà trông giống như đầu của những con lươn bị thối rữa, bốc mùi hôi tanh nồng nặc.

Con quái vật rất nhanh phát hiện ra sự tồn tại của Lý Thanh, lập tức dâng lên khát vọng săn mồi. Nó cảm nhận được khí huyết nồng đậm trên người hắn, như thể bị hấp dẫn đến phát cuồng.

Nhưng Lý Thanh lại không có ý định giao thủ với loại sinh vật ghê tởm này. Hắn sợ rằng nếu dính phải dịch nhầy trên người nó, ngay cả nhục thân cũng có thể bị ăn mòn thành hư thối.

Lý Thanh lập tức nhảy vọt ra xa.

Thế nhưng, con rắn quái dị lại truy đuổi không buông, thân thể khổng lồ của nó nghiền nát cả một mảng rừng nấm phía dưới.

Thấy vậy, Lý Thanh rút cuộc cũng không nhịn được nữa.

Nhưng hắn không trực tiếp dùng nhục thân chiến đấu, mà là giơ tay, liên tục vẽ ra từng pháp ấn, đánh ra những quả hỏa cầu cực nóng.

Ầm!

Hắn điều khiển hỏa cầu vô cùng thành thạo, mấy quả cầu lửa bắn trúng ngay thân thể con dị thú.

Trong khoảnh khắc, âm thanh xèo xèo vang lên như nước lạnh đổ vào sắt nung.

Xèo—!!!

Hơi khói bốc lên dữ dội, con quái vật đau đớn đến mức cuộn tròn thân thể lại, nhìn giống hết một con đĩa thối rữa bị nung cháy, trông vô cùng buồn nôn.

Chương 424

DTV EBOOK

“Xem ra vẫn sợ pháp thuật.”

Thấy có hiệu quả, hắn lập tức kết ấn, chuẩn bị thi triển một pháp thuật khác thuộc Ngũ Hành.

“Gai Gỗ Thuật!”

Bá!

Linh lực bùng phát, mấy đạo gai gỗ từ mặt đất bất ngờ mọc lên, nhắm thẳng vào con dị thú loài rắn.

Nhưng ngoài dự đoán của Lý Thanh, dù những gai gỗ sắc bén này đã đâm xuyên vào thân thể con quái vật, nó lại chẳng hề tỏ ra quá đau đớn, dường như không chịu tổn thương quá lớn.

“Chẳng lẽ chỉ có lực lượng chí cương chí dương mới có thể gây thương tổn cho loài dị thú này?”

Suy nghĩ lóe lên, hắn lập tức lấy ra một tấm phù lục màu đỏ, trên đó khắc đầy phù văn phức tạp. Đây là một tấm hạ phẩm Mưa Lửa Phù, uy lực không hề nhỏ.

Không chần chừ, hắn kích phát phù lục trong tay, ném thẳng về phía con rắn dị thú.

Nhưng kết quả lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu!

Mưa Lửa Phù đáng lẽ sẽ bùng nổ thành một trận mưa lửa thiêu rụi kẻ địch, vậy mà lúc này chỉ ngưng kết thành một quả cầu lửa nhỏ, yếu ớt đến đáng thương.

Khóe miệng Lý Thanh giật giật, sắc mặt hơi co rúm.

Lúc này hắn mới nhận ra chính mình có chút ngu ngốc.

“Phù lục được kích hoạt nhờ phù văn khắc trên đó hấp thu linh khí từ thiên địa. Nhưng nơi này căn bản không có chút linh khí nào, vậy thì phù lục đương nhiên vô dụng.”

Nghĩ tới đây, hắn dứt khoát đổi phương pháp.

Hắn lấy ra một thanh kiếm phẩm pháp khí mà mình từng luyện chế trước đây – Liệt Diễm Thương!

Lý Thanh rót linh lực vào cây trường thương, sau đó mạnh mẽ huy động.

Trên thân thương, những linh văn thuộc tính Hỏa sáng rực lên, lập tức bùng nổ!

Ầm!

Một cột hỏa diễm khổng lồ phun trào, từ đầu thương phóng thẳng về phía con dị thú loài rắn đang cuộn mình lại, thiêu đốt nó trong ngọn lửa cuồng bạo!

Trường thương quét ngang, pháp lực trong cơ thể Lý Thanh không ngừng tràn vào thân thương, linh văn hệ Hỏa tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Lửa bùng lên dữ dội, như từng đợt sóng lớn nuốt trọn bày rắn dị thú phía trước. Nhiệt độ nóng bỏng lan rộng, khiến cả khu rừng Ma Cô Lâm cũng phải rực sáng giữa màn đêm.

Xùy ~

Từng làn khói đen bốc lên từ cơ thể con quái xà, làn da sủi bọt, thịt cháy khét, thân thể nó gãy giữa điên cuồng giữa ngọn lửa.

“Gào thét!”

Theo từng tiếng rít thảm thiết, sinh mệnh lực của nó dần bị thiêu rụi.

Lý Thanh đứng một bên quan sát, thỉnh thoảng lại ném thêm một hai quả Hỏa Cầu Thuật. Con quái xà càng lúc càng yếu, động tác gãy dựa dần chậm lại, cuối cùng hoàn toàn bất động.

Hắn không yên tâm, đứng cách đó không xa tiếp tục quan sát. Một lát sau, để đảm bảo không còn chút sinh mệnh khí tức nào, hắn lại tiêu hao linh lực, liên tiếp tung ra thêm mấy quả Hỏa Cầu Thuật.

Sau khi xác nhận hoàn toàn an toàn, Lý Thanh mới tiến về phía con dị thú có hình dạng ghê rợn kia.

“Đây là quái vật bị ảnh hưởng bởi Hồng Nguyệt mà dị biến sao? Đúng là tà dị... Cũng may, hỏa diễm có thể khắc chế nó.”

Vừa nói, hắn vừa lấy ra một con dao sắc bén, bắt đầu cắt xẻ thi thể con quái xà.

Vì đã bị thiêu đốt ở nhiệt độ cao, lớp mỡ nhầy nhụa trên thân con dị thú gần như khô cạn, không còn những dòng dịch nhầy ghê tởm chảy ra.

Nhưng khi lưỡi dao cắt xuống, từ những vết thương vẫn trào ra một thứ dung dịch màu trắng vàng, vừa nhìn đã khiến người ta buồn nôn.

Lý Thanh nhíu mày, lập tức dừng động tác. Hắn có cảm giác bất thường, bèn dùng dao bỏ nát ba cái đầu của con quái xà.

Trong hộp sọ không còn thứ dịch nhầy đáng ghét, ngược lại khá sạch sẽ.

Chẳng mấy chốc, ở giữa một cái đầu, một viên tinh hạch nhỏ màu đỏ sậm, chỉ bằng hạt lạc, lọt vào tầm mắt hắn.

“Đây là gì?”

Nếu không nhờ thị lực cực tốt, có lẽ hắn đã bỏ lỡ viên tinh hạch nhỏ bé này.

Viên tinh hạch đỏ sậm này nhìn qua rất sạch sẽ, không dính chút tạp chất nào, giống như một viên hồng ngọc trong suốt.

Nhưng khi cầm trên tay, hắn phát hiện nó không cứng rắn như đá quý mà có cảm giác mềm mại, tựa như kẹo dẻo.

Hắn nhẹ nhàng bóp một cái, cẩn thận cảm nhận, lập tức phát hiện trong đó ẩn chứa một luồng tà khí nặng nề, suýt nữa khiến tâm trí hắn chao đảo.

“Tê... Chẳng lẽ thứ này cũng giống như tinh hạch của yêu thú?”

“Chỉ khác là trong nó ẩn chứa Hồng Nguyệt bí lực, có thể khiến tâm trí con người phát điên...”

Thông thường, yêu thú phải đạt đến Nhị giai mới có thể kết tinh hạch, còn Tam giai thì sẽ ngưng tụ nội đan. Còn yêu thú Nhất giai thông thường, rất hiếm khi có tinh hạch hình thành.

Không rõ viên tinh hạch này có công dụng gì, nhưng Lý Thanh vẫn quyết định thu vào túi trữ vật.

Những ngày tiếp theo, hấn tiếp tục thăm dò trong khu rừng Ma Cô Lâm rộng lớn.

Ngày thứ bảy

Lý Thanh phát hiện một đầm lầy bốc lên từng luồng khí độc, chúng khí dày đặc bao phủ.

Chương 425

DTV EBOOK

Quanh vùng đầm lầy, ngay cả những loài thực vật sinh mệnh lực ngoan cường nhất cũng không thể tồn tại. Bào tử từ những cây nấm bay vào đó đều lập tức bị nuốt chửng.

Nhưng điều kỳ lạ là, nơi đây lại khiến hấn cảm nhận được một loại nguy cơ vô hình, như có một uy hiếp nào đó đang ẩn nấp.

Xuất phát từ nhiều nguyên nhân, Lý Thanh không dám mạo hiểm, lập tức rút lui, đi đường vòng để tránh xa khu vực đó.

Ngày thứ mười chín

Hấn phát hiện một cây nấm khổng lồ, hoặc có thể nói là một loài dị chủng có khả năng nuốt chửng sinh mệnh!

Cây nấm này to đến mức hai ba người ôm mới xuể. Trên đỉnh không có phân tán dù như nấm bình thường, mà lại là một vết nứt hình chữ thập.

Từ vết nứt đó, một bên hấp thụ ánh trăng đỏ từ bầu trời, một bên hút lấy thân thể một con Viên Hầu toàn thân mọc đầy lông đỏ.

Khi Lý Thanh nhìn thấy, con Viên Hầu kia đã hoàn toàn mất đi sinh cơ, chỉ còn một nửa thân thể chưa bị hút vào, bàn tay buông thõng, lộ ra bộ vuốt đen sắc bén.

Hấn không dám manh động, lập tức đập một tấm Liễn Túc Phù lên người, cẩn thận rời đi.

Ngày thứ hai mươi sáu

Một bóng đen vô hình lướt qua bầu trời Ma Cô Lâm với tốc độ cực nhanh, đến mức mắt thường khó có thể bắt kịp.

Nếu không phải cảm giác của Lý Thanh nhạy bén, hấn chắc chắn đã bỏ lỡ.

Ngày thứ ba mươi một

Hắn tiến gần đến biên giới Ma Cô Lâm, dùng nhục thân lực lượng trấn sát một con dị thú có bộ giáp xương cốt bao phủ. Một lần nữa, hắn thu được một viên tinh hạch nhỏ màu đỏ giống hệt viên trước đó.

Rời khỏi Ma Cô Lâm, tiếp tục tiến về phương nam, phía trước chính là Hắc Phong Vực, nơi tập trung đông đảo tu tiên giả, và điểm đến của hắn—Thiên Lượng Sơn.

Lý Thanh đứng ở rìa vùng đất, ngẩng đầu nhìn tòa sơn lĩnh đang chìm trong ánh trắng đỏ, trầm tư thật lâu.

“Có nên đi qua không?”

Lên núi, tìm kiếm những bí điển, công pháp bị vứt bỏ... Có lẽ, trong đồng giấy lộn kia, hắn có thể tìm được thứ gì đó hữu dụng.

Hắn tính toán thực lực bản thân: Luyện Khí tầng năm, nhục thân mạnh mẽ, mấy món pháp khí tiện tay.

“Nếu đệ tử bình thường, ta chưa chắc cần dùng đến phù lục. Nhưng nếu là tu sĩ Trúc Cơ...”

“Quan trọng nhất là... những kẻ tu luyện Hồng Nguyệt bí lực đều sẽ biến dạng. Ta là một người bình thường, nếu xuất hiện trong đó, chắc chắn sẽ bị phát hiện.”

Tựa như Lý Thanh xem đám tu sĩ tu luyện Hồng Nguyệt bí lực là dị đoan, thì những kẻ đó, xác suất rất lớn cũng sẽ coi hắn là dị đoan mà bài xích.

Sau một hồi trầm ngâm, Lý Thanh cuối cùng quyết định dừng bước, không tiếp tục tiến lên nữa mà quay trở về thế giới cũ.

Hắn không có ý định đặt bản thân vào hiểm cảnh. Dù gì cũng đã ở trong Ma Cô Lâm một thời gian dài, hiện tại không phải trạng thái tốt nhất.

Linh lực và thể lực tiêu hao không ít, nếu lỡ như bị vây khốn, vậy hậu quả thực sự khó lường!

“Thôi, cứ trở về trước đi. Đợi thực lực mạnh hơn một chút rồi lại đến Thiên Lượng Sơn cũng chưa muộn.”

“Chuyến đi lần này thu hoạch cũng không tệ, trước tiên về Thiên Hà phường thị nâng cao thực lực đã.”

Dứt lời, Lý Thanh tìm một nơi vắng vẻ, một lần nữa thi triển bí thuật xuyên qua, trở về Thanh Lĩnh tu tiên giới.

“Hô!”

Bầu trời vẫn một màu u ám, nhưng so với thế giới cực dạ, thiên địa tràn ngập linh khí vẫn khiến hắn cảm thấy thư thái, khoan khoái hơn rất nhiều.

Dù linh khí nơi đây có mỏng manh, nhưng ít ra còn hơn cái thế giới không có chút linh khí nào kia. Sống trong một thế giới mặt pháp, thực sự vô cùng áp lực!

Tìm một hang động kín đáo, Lý Thanh ngồi ngay ngắn, bắt đầu điều tức, khôi phục lại linh lực đã tiêu hao.

Gần nửa ngày sau, linh lực trong cơ thể rốt cuộc đã khôi phục hoàn toàn.

Hắn đẩy tảng đá lớn che miệng hang ra, ánh nắng chói mắt lập tức chiếu rọi vào bên trong.

Đón nhận ánh sáng ấm áp chiếu lên người, Lý Thanh không khỏi thở phào một hơi, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Tính toán thời gian, có lẽ cũng đã đến lúc nên trở về giao nộp nhiệm vụ.”

Cầm lấy túi trữ vật giấu trong hang động, hắn nhanh chóng lên đường, hướng thẳng đến Thiên Hà phường thị.

Chẳng mấy chốc, vài ngày lộ trình trôi qua, Lý Thanh lần nữa tiến vào Thiên Hà phường thị – nơi phồn hoa bậc nhất trong khu vực này.

Hắn không vội tìm Diệp Phong để trả lại Nhu Thủy Roi, mà trước tiên ghé vào Tụ Gió Lâu, gọi một bầu linh nhượng và vài món ăn, vừa thưởng thức vừa lắng nghe tin tức trong giới tu tiên suốt một tháng qua.

Quả nhiên, tu tiên giới chưa bao giờ là một vùng nước lặng!

“Ngươi nghe chưa? Liễu gia bị mất một viên Trúc Cơ Đan, rơi vào tay Phi Ưng Trộm rồi!”

“Gì? Tin tức này là thật sao?”

Chương 426

DTV EBOOK

“Lần này thì to chuyện rồi, nếu đề bọn hắc có tu sĩ Trúc Cơ, e là sẽ trở thành một thế lực cướp tu chân chính.”

“Chắc, Phi Ứng Trộm hoạt động bao nhiêu năm như vậy, nội tình chắc chắn không tầm thường. Chỉ cần gom đủ dược liệu, sớm muộn cũng có thể luyện thành Trúc Cơ Đan.”

“Luyện đan sư gần đây tốt nhất đừng nhận luyện chế Trúc Cơ Đan cho người lạ, bằng không Phi Ứng Trộm có khi lại lợi dụng điểm này để đột phá cảnh giới.”

Trong tử lâu, các tán tu không khỏi lo lắng.

Nếu thật sự có một Trúc Cơ tu sĩ đứng sau Phi Ứng Trộm, thì đây không còn đơn giản là một nhóm tặc cướp nữa, mà sẽ trở thành một thế lực giết người cướp của có tổ chức!

Không chỉ tán tu, ngay cả các gia tộc tu tiên có nội tình yếu kém cũng cảm nhận được nguy cơ tiềm tàng.

Nhưng Phi Ứng Trộm, cũng chỉ là một phần trong những chuyện gây xôn xao gần đây.

Trước đây từng náo động một thời gian dài, vụ việc liên quan đến Thần Diệu Động Phủ rốt cuộc cũng đã có hồi kết.

“Sau khi bị tranh đoạt kịch liệt, động phủ giờ đã hoàn toàn sụp đổ.”

“Nghe nói mấy Trúc Cơ tu sĩ tranh giành bên trong, kích hoạt cấm chế khiến toàn bộ động phủ vỡ nát, không ai có thể chiếm toàn bộ lợi ích.”

“Có hai vị Trúc Cơ tu sĩ bỏ mạng trong đó, còn các tu sĩ Luyện Khí thì chết không biết bao nhiêu mà kể.”

“Tục truyền trong động phủ có một loại linh tài có thể luyện chế cực phẩm pháp khí, nhưng cuối cùng lại bị một tán tu Trúc Cơ nào đó giành lấy.”

Ngồi một góc, Lý Thanh yên lặng thưởng thức linh tửu, vừa uống rượu vừa lắng nghe tin tức.

“Nếu Phi Ứng Trộm có Trúc Cơ tu sĩ, giá cả trận pháp, phù lục và pháp khí chắc chắn sẽ tăng mạnh.”

“Những gia tộc tu tiên có trận pháp yếu kém, kiểu gì cũng phải tăng cường phòng thủ ngay từ bây giờ.”

“Đặc biệt là các loại pháp khí bảo mệnh, dự đoán sẽ được săn lùng ráo riết.”

Ánh mắt hắn lóe lên.

“Ta có thể luyện chế pháp khí hỗ trợ tốc độ, dựa vào điểm này kiếm một món linh thạch cũng không tồi.”

Những suy tính nhanh chóng hiện lên trong đầu. Nếu biết nắm bắt thời cơ, đây sẽ là một cơ hội kiếm lời không nhỏ!

Ngoài chuyện Phi Ứng Trộm và Thần Diệu Động Phủ, thì một vụ việc khác cũng đang gây chấn động giới tu tiên:

Thiên Hà Tông bị tập kích mở linh thạch!

Sự việc này khiến Thiên Hà Tông chịu áp lực không nhỏ, thế nhưng điều kỳ lạ là vẫn chưa ai điều tra ra được lai lịch của nhóm hung đồ đã gây ra chuyện này.

Ngay cả Lý Thanh cũng cảm thấy khó tin.

“Có thể ẩn nấp lâu như vậy mà không để lộ dấu vết... Chỉ e đám hung đồ này không phải hạng tầm thường.”

Sau khi uống cạn bầu linh tửu, Lý Thanh thanh toán linh thạch, rồi tìm một khách điểm bình dân, trả trước tiền thuê mười ngày.

Làm xong mọi việc, hắn liền đi đến quảng trường phường thị, tìm quầy hàng của Diệp Phong.

Vừa thấy hắn, Diệp Phong đã kinh hỉ reo lên:

“Lý đạo hữu! Người rút cuộc cũng trở về rồi!”

Lý Thanh mỉm cười, khẽ gật đầu:

“May mắn không làm nhục mệnh.”

“Ta đã mang Nhu Thủy Roi về.”

Nghe vậy, gương mặt Diệp Phong tràn đầy vẻ vui mừng, không giấu được sự kích động.

Nhu thủy roi được tạo thành từ dây leo khát máu, bện chặt với từng lớp da rắn Huyền Âm. Bề mặt cây roi còn được phủ bởi những chiếc gai sắc bén mọc ngược, càng làm tăng thêm vẻ uy hiếp.

Diệp Phong nắm lấy cây roi trong tay, trong mắt tràn đầy sự hài lòng.

Cảm giác khi cầm trên tay vô cùng tuyệt hảo, từng đường nét đều tinh tế, có thể thấy đây là một tác phẩm độc đáo.

Đặc biệt, trên bề mặt roi còn được khắc từng sợi linh văn, các đường nét tự nhiên mà hài hòa, hoàn toàn phù hợp với chất liệu của trường tiên này.

Diệp Phong yêu thích không buông, cầm trường tiên lên rồi hỏi:

“Cây roi này tên gì?”

“Ta gọi nó là Nhu Thủy Roi, nếu ngươi không thích thì cứ việc tự đặt tên khác.”

Lý Thanh thuận miệng đáp, dù sao cũng chỉ là một kiện pháp khí hạ phẩm, hắn cũng không quá dụng tâm khi đặt tên.

Ông!

Diệp Phong gật đầu nhẹ, sau đó truyền một tia linh lực vào cây roi. Linh văn trên bề mặt liền phát sáng nhàn nhạt. Dù chưa thử nghiệm, hắn vẫn có thể cảm nhận được luồng sát khí ẩn chứa trong đó.

“Không tệ! Trường tiên này ta rất hài lòng!”

Nghe Diệp Phong nói vậy, Lý Thanh mới cười híp mắt:

“Vậy thì thanh toán nốt số dư đi!”

Không chút do dự, Diệp Phong dứt khoát lấy toàn bộ linh thạch còn lại giao hết, hoàn toàn sẵn sàng khoái.

Sau khi nghịch roi một hồi lâu, hắn mới như chợt nhớ ra điều gì đó, liền ngẩng đầu nói:

“Đúng rồi, ba ngày nữa ngươi có rảnh không? Ta dẫn ngươi đến một nơi!”

Thấy dáng vẻ thần thần bí bí của Diệp Phong, Lý Thanh khẽ động trong lòng. Hắn nhanh chóng liên tưởng đến lời Diệp Phong từng nói khi giao ủy thác—rằng sau khi hoàn thành sẽ có một lợi ích khác dành cho hắn.

Chương 427

DTV EBOOK

“Ba ngày nữa ta cũng không có việc gì. Nhưng có thể nói rõ ràng một chút đó là nơi nào không?”

Lý Thanh cảnh giác hỏi.

“Tạm thời chưa tiện nói rõ, dù sao cũng ở ngay Thiên Hà Phường Thị. Người có thể yên tâm về mặt an toàn, ba ngày nữa ta dẫn người đi thì người sẽ biết.”

“Còn nữa, nhớ thay đổi cách ăn mặc một chút để che giấu thân phận. Đương nhiên, có che hay không thì cũng không quan trọng.”

Sự bí ẩn này càng làm Lý Thanh tò mò.

Rốt cuộc là nơi nào mà lại phải thận trọng như vậy, hơn nữa còn nằm trong Thiên Hà Phường Thị?

Nghĩ ngợi một lúc, Lý Thanh cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Dù sao nơi này cũng là Thiên Hà Phường Thị, chắc chắn có đảm bảo về mặt an toàn, mà Diệp Phong cũng chẳng có lý do gì để hãm hại hắn.

“Được!”

Ba ngày trôi qua trong chớp mắt.

Lý Thanh khoác lên người một bộ áo choàng trùm kín, hoàn toàn che giấu thân hình và khuôn mặt. Ngoài ra, hắn còn đặc biệt thu liễm khí tức, khiến bản thân trông như một kẻ khí huyết suy yếu.

Bất cứ ai cũng không thể ngờ rằng, ẩn sau chiếc áo trùm kia lại là một thanh niên phong nhã hào hoa, thân thể cường tráng như man thú.

Sau khi cải trang xong, hắn lập tức tìm đến Diệp Phong.

Diệp Phong cũng không khác gì, hắn mặc áo xanh đơn giản, nhưng lại đội thêm một chiếc mũ rộng vành che kín khuôn

mặt.

Tuy cách ăn mặc này có phần kỳ lạ, nhưng ở một nơi đông đúc như Thiên Hà Phường Thị, nó cũng chẳng phải điều hiếm gặp, chẳng ai để ý nhiều.

“Đi thôi!”

Vừa dứt lời, Diệp Phong lập tức dẫn Lý Thanh lướt qua các con phố, thẳng hướng trung tâm khu động phủ.

Chỉ đến khi tới gần chân núi của một hòn đảo lơ lửng, hắn mới dừng bước.

Nơi này là một đảo huyền không độc lập, bên trên có một ngọn núi nhỏ, trong núi rải rác vô số động phủ.

Thế nhưng, Diệp Phong không dẫn Lý Thanh vào những động phủ đó, mà lại tiến thẳng đến chân núi, nơi có một túp lều tranh đơn sơ dựng lên.

Khu vực này vô cùng kín đáo, không ai để ý. Nhưng khi đến gần, Lý Thanh chợt phát hiện có một cửa hang ẩn giấu bên dưới lớp cỏ khô.

“Đây là nơi nào?”

Lý Thanh không nhận được mà lên tiếng.

Diệp Phong cười bí hiểm:

“Đây là một khu giao dịch bí mật. Ở đây, không ai quan tâm người là ai, cũng chẳng ai dò hỏi lai lịch của người. Người có thể buôn bán những thứ mà trên thị trường thông thường khó mà tìm thấy.”

Nói xong, hắn liền dẫn Lý Thanh tiến vào.

Lối vào ban đầu khá nhỏ hẹp, nhưng càng đi vào trong, không gian càng mở rộng. Chỉ trong chốc lát, một quảng trường rộng lớn hiện ra trước mắt.

Bên trong, những cột đá tự nhiên đứng sừng sững, bầu không khí tĩnh lặng đến lạ thường, hoàn toàn khác với sự huyên náo của quảng trường bên ngoài.

Người trong này không nhiều, nhưng ai cũng thần bí.

Vừa bước vào, Lý Thanh đã cảm thấy có một luồng khí tức mơ hồ quét qua mình. Một lão giả tóc trắng nhìn thoáng qua bọn họ, nhưng khi thấy chỉ là hai tên tiểu tử luyện khí trung kỳ, ông ta liền nhanh chóng thu hồi ánh mắt, không còn hứng thú nữa.

Chỉ một ánh nhìn vô tình ấy cũng khiến Lý Thanh dựng tóc gáy, cảm giác như một con chuột đang bị mèo theo dõi.

Trúc Cơ kỳ!

Hắn không ngờ rằng, người tùy tiện bắt gặp trong này lại là một cao thủ Trúc Cơ kỳ! Đây chính là tồn tại mà hắn phải ngược nhìn.

Càng đi sâu vào bên trong, Lý Thanh càng bị hấp dẫn bởi những món hàng bày bán.

“Thanh Ngọc Chi, Nguyên Thiên Thảo, Tinh Thần Thạch...”

Toàn là những bảo vật cực kỳ trân quý, khó mà tìm thấy trên thị trường, vậy mà ở đây lại bày bán công khai.

Diệp Phong khẽ nhắc nhở:

“Ở đây giao dịch, không bị Thiên Hà Tông thu thuế linh thạch, giá cả cũng công bằng hơn.”

Lý Thanh khẽ gật đầu, ánh mắt sáng rực, tiếp tục đi sâu vào trong.

Chẳng mấy chốc, hắn đã bị những bảo vật trước mắt làm cho hoa mắt...

“Đều là đồ tốt a!”

Trong lúc đó, Lý Thanh tận mắt chứng kiến một tu sĩ Trúc Cơ kỳ lấy ra bảy, tám khối linh thạch trung phẩm, chỉ để mua một khối linh dược có hình dáng giống thân rễ của Vàng Khương.

Nhìn kỹ một chút, hắn suýt nữa trợn lớn mắt.

Địa Hoàng Tinh!

Đây chính là bảo dược có thể kéo dài mạng sống! Hơn nữa, tuổi thọ người sử dụng càng cao thì hiệu quả càng lớn!

Cứ mỗi mười năm dược niên, người nuốt vào có thể tăng thêm một năm thọ nguyên. Nếu được luyện chế thành đan dược,

được hiệu sẽ còn mạnh hơn gấp bội.

Khối Địa Hoàng Tinh vừa rồi chỉ ít đã có 200 năm tuổi, nghĩa là có thể giúp người sử dụng gia tăng tận hai mươi năm thọ nguyên!

Đương nhiên, đối với Lý Thanh mà nói, vật này không quá quan trọng. Nhưng với những tu sĩ cấp cao, nhất là những kẻ đang cạn kiệt thọ nguyên, nó chẳng khác nào tiên dược!

Trong tu tiên giới, còn có gì trân quý hơn việc kéo dài tuổi thọ bản thân?

Diệp Phong khẽ cười, ghé sát nói nhỏ:

Chương 428

DTV EBOOK

“Đừng kinh ngạc, ta đưa ngươi đến một hội giao dịch do tu sĩ Trúc Cơ kỳ chủ trì.”

Nghe vậy, nội tâm Lý Thanh không khỏi giật mình. Hóa ra nơi này vẫn chưa phải là điểm đến cuối cùng, mà còn có một hội giao dịch bí mật hơn nữa?!

Nhìn vẻ mặt của Diệp Phong, dường như hắn đã tham gia không ít lần rồi.

“Ta nhắc trước, trong hội giao dịch này, tuyệt đối không được tìm cách điều tra thân phận người khác. Tốt nhất cũng đừng tiết lộ lai lịch của mình.”

“Bên trong, không ai biết ai. Nếu không phải do người khác dẫn vào, cơ bản sẽ không có chuyện nhận ra nhau.”

“Ngoài ra, việc tiết lộ hội giao dịch này với người ngoài là điều cấm kỵ. Nếu muốn dẫn người khác tham dự, nhất định phải báo trước để được hơn một nửa số người đồng ý, hoặc có sự cho phép của vị Trúc Cơ kỳ chủ trì, mới có thể đưa người vào.”

Nghe xong, Lý Thanh càng kinh ngạc, hắn liền hỏi:

“Vậy ngươi đã nói với bọn họ về ta chưa?”

Diệp Phong gật đầu, cười nhạt:

“Ân, mấy tháng trước, trong hội giao dịch có một Luyện Khí sư chết trong động phủ của Thần Diệu đạo nhân. Ngươi vừa hay có thể lấp vào chỗ trống đó.”

“Đương nhiên, nếu ngươi không có trình độ luyện chế pháp khí hạ phẩm, ta cũng chẳng đưa ngươi đến đây.”

“Còn nữa, trong này mọi người chỉ gọi nhau bằng danh hiệu. Ngươi cũng nên chọn cho mình một cái tên đi.”

Diệp Phong vừa nói vừa thoải mái dẫn Lý Thanh xuyên qua quảng trường dưới lòng đất, đi qua nhiều ngã rẽ quanh co, cuối cùng đến trước một gian thạch thất ẩn nấp.

Hắn lấy ra một khối thạch lệnh từ trong tay áo, kích hoạt cấm chế, sau đó mới dẫn Lý Thanh bước vào.

Bên trong thạch thất không gian không nhỏ, nhưng lại rất u ám.

Chỉ có một chiếc đèn trường minh leo lét giữa phòng, ánh sáng yếu ớt tỏa ra khắp nơi.

Xung quanh là những chiếc bồ đoàn xếp thành vòng tròn. Một số bồ đoàn đã có chủ nhân, những tu sĩ kia đều đang ngồi yên lặng, nhắm mắt dưỡng thần.

Điều kỳ lạ là, dù ngồi gần nhau như vậy, nhưng Lý Thanh hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của bọn họ.

Họ đã thu liễm hoàn toàn tu vi?!

Bỗng một giọng khàn khàn vang lên từ trong bóng tối, làm cho người nghe khó mà phân biệt phương hướng:

“Ha ha, Thanh Phong đạo hữu, đây chính là Luyện Khí sư mà ngươi nhắc đến?”

Diệp Phong ung dung ngồi xuống một bồ đoàn, gật đầu đáp:

“Ân, hắn có thể luyện chế pháp khí hạ phẩm, hơn nữa phẩm chất không tệ.”

Lý Thanh thấy vậy cũng tìm một chỗ ngồi xuống theo.

Lập tức, hắn cảm nhận được từng luồng ánh mắt quét qua mình. Nhưng ngay khi chạm vào bồ đoàn dưới thân, tất cả những ánh mắt dò xét ấy đều bị ngăn cách.

Hắn chấn động:

“Bồ đoàn này có cấm chế, có thể cắt đứt thần thức và mọi thủ đoạn dò xét!”

Quả thật quá bí ẩn!

Lý Thanh cảm thán, hôm nay đúng là mở rộng tầm mắt!

Một lát sau, giọng nói kia lại vang lên:

“Vị đạo hữu này, ngươi hãy tự chọn một danh hiệu. Khi hội giao dịch bắt đầu, ta sẽ công bố sự gia nhập của ngươi.”

Lý Thanh trầm ngâm giây lát, sau đó thản nhiên nói:

“Gọi ta là Nhị Ngưu.”

Nhị Ngưu?!

Cái tên mộc mạc này lập tức làm không ít người ghi nhớ. Một số người trong lòng còn suy đoán, có khi nào vị Luyện Khí sư này xuất thân từ một thôn trang nghèo khó?

Qua một lúc, thêm vài người khác bước vào thạch thất.

Tổng cộng có khoảng hơn mười người, hội giao dịch rốt cuộc cũng chính thức bắt đầu.

Lão giả Trúc Cơ kỳ chậm rãi nói:

“Ha ha, số người đến cũng khá đầy đủ rồi. Những ai chưa có mặt hẳn là không tham gia lần này.”

“Vây, ta xin tuyên bố hội giao dịch bắt đầu!”

“Trước đó, có một chuyện cần thông báo. Hội giao dịch của chúng ta vừa có một vị Luyện Khí sư mới gia nhập. Hắn lấy danh hiệu Nhị Ngưu, hiện tại có thể luyện chế pháp khí hạ phẩm. Nếu chư vị có nhu cầu liên quan đến luyện khí, có thể tìm hắn trao đổi.”

Nghe vậy, lập tức có người làm bầm:

“Hạ phẩm Luyện Khí sư? Có thể làm được trò trống gì chứ?”

Lập tức, một giọng nói trêu chọc vang lên:

“Lông Vàng đạo hữu, ta nhớ khi ngươi mới đến đây, chẳng phải cũng chỉ là một tên học đồ chế tạo khôi lỗi sao?”

Những lời này không mang theo ác ý, Lý Thanh cũng không để trong lòng.

Dù hắn hiện tại chỉ là một Luyện Khí sư cấp thấp, nhưng chẳng lẽ cả đời sẽ mãi dừng ở cấp độ này?

Hắn sẽ còn tiến xa!

Sau vài câu bông đùa, lão giả Trúc Cơ kỳ rốt cuộc tuyên bố:

“Giao dịch bắt đầu!”

Đông!

Nương theo một tiếng mõ chày trầm muện vang lên, hội giao dịch chính thức diễn ra.

Lý Thanh lập tức tập trung tinh thần.

Đây là lần đầu tiên hắn tham gia một hội giao dịch bí mật thế này, hắn quyết định “nói ít, quan sát nhiều”, trước tiên tìm hiểu xem nơi này có những thứ gì đáng giá.

Chương 429

DTV EBOOK

Rất nhanh, Lý Thanh cảm thấy khung cảnh này không khác gì một buổi hội thảo của một tổ chức bán hàng đa cấp. Hắn vẫn giữ im lặng, lẳng lặng quan sát mọi chuyện đang diễn ra.

Đèn trường minh chập chờn sáng tối, trong không gian mờ tối, từ một góc phòng vang lên giọng nói của ai đó.

“Minh Quang đạo hữu, tháng trước ta đã nhờ người thu thập Thiên Tinh Thảo, tình hình thế nào rồi?”

Giọng nói phát ra nghe như của một nữ tu, nhưng Lý Thanh cũng không dám khẳng định. Cuộc giao dịch này hiển nhiên vô cùng chú trọng đến sự bí ẩn, chưa kể bộ đoàn trên đó còn có cấm chế, khiến hắn khó mà đoán được giới tính của người đối diện.

Lý Thanh âm thầm suy nghĩ trong lòng, xem ra hội giao dịch này có cấp độ cao hơn so với tưởng tượng của hắn rất nhiều!

Thiên Tinh Thảo là một loại linh thảo có giá trị không hề nhỏ, điều kiện sinh trưởng cực kỳ khắc nghiệt. Ngoài việc cần linh khí nồng đậm, nó còn phải hấp thụ tinh quang mỗi đêm mới có thể phát triển.

Loại linh thảo này có tác dụng bồi dưỡng thần hồn không hề tầm thường. Nếu có thể kiên trì sử dụng quanh năm, thần hồn sẽ cường đại hơn hẳn so với tu sĩ cùng giai.

Ngoài ra, Thiên Tinh Thảo còn có một số công dụng khác. Nếu được luyện chế thành đan dược, nó có thể giúp tu sĩ nhanh chóng khôi phục lực lượng thần thức trong thời gian ngắn.

Những tu sĩ chuyên tu thần hồn, nếu trong chiến đấu rơi vào tình trạng thần thức cạn kiệt, chỉ cần nuốt một viên đan dược luyện từ Thiên Tinh Thảo là có thể nhanh chóng hồi phục, tiếp tục chiến đấu!

Vị tu sĩ tên Minh Quang kia đáp:

“Nơi đó rất khó xâm nhập, trước mắt ta chỉ thu thập được ba cây Thiên Tinh Thảo. Nếu người gấp, ta có thể giao dịch ngay.”

Không chút do dự, nữ tu kia lập tức nói:

“Không thành vấn đề!”

Ngoài hai người họ, những tu sĩ khác cũng bắt đầu giao dịch.

“Phạm Long đạo hữu, lần trước tình báo người cung cấp cho ta rất hữu ích, ta hy vọng người có thể tiếp tục thu thập.”

“Ta nhớ có người từng hỏi về đan dược kéo dài thọ nguyên. Hiện tại ta có một chút tin tức về loại đan dược này, có khả năng lấy được một viên thọ đan luyện từ Địa Hoàng 200 năm tuổi!”

...

Lý Thanh im lặng lắng nghe, càng nghe càng cảm thấy kinh hãi. Những vật phẩm được giao dịch ở đây đều có giá trị cực cao, không phải Thiên Tinh Thảo thì cũng là đan dược kéo dài thọ nguyên. Nếu tin tức này lan truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ra một trận phong ba dữ dội!

Không chỉ vậy, hắn còn chú ý đến một điều: ngay cả tình báo cũng có thể được mang ra giao dịch. Điều này chứng tỏ những người có mặt ở đây đều rất xem trọng việc thu thập tin tức. Biết trước một số bí mật có thể giúp họ nắm được tiên cơ trong những đại sự sắp diễn ra.

Sau một hồi lắng nghe, Lý Thanh nhận ra phần mở đầu của hội giao dịch chủ yếu là bàn bạc về những giao dịch đã diễn ra ở lần trước.

Hắn không biết hội giao dịch này được tổ chức với tần suất bao lâu, nhưng cảm giác của hắn mách bảo rằng không quá lâu. Điều này khiến hắn cảm thấy có chút đáng sợ.

Phải biết rằng, những vật phẩm được đem ra giao dịch đều là linh vật hiếm có. Nếu chỉ trong vòng một tháng mà đã có thể hoàn thành ủy thác, thì tốc độ này quả thực quá kinh khủng!

Lắng nghe những cuộc trao đổi, Lý Thanh bỗng sinh ra ý tưởng. Có lẽ hẳn có thể tìm thấy loại linh mộc phù hợp, hoặc ít nhất là hạt giống của chúng tại đây.

Tuy nhiên, hẳn không nóng vội. Hẳn vẫn kiên nhẫn tiếp tục theo dõi nội dung giao dịch.

Ngoài ra, hẳn còn một điều hiếu kỳ: vị tu sĩ Trúc Cơ đang chủ trì hội giao dịch này rốt cuộc có mục đích gì? Vì sao lại lập ra một tổ chức bí ẩn như vậy? Liệu nơi này có mang lại lợi ích gì đặc biệt cho hẳn không?

Suy nghĩ một lúc, ánh mắt hẳn vô thức lướt về phía sau ánh đèn trường minh, nơi một thân ảnh mờ ảo đang ẩn trong bóng tối. Hẳn không dám lơ là, trong lòng vẫn duy trì cảnh giác cao độ.

Sau một lúc, phần thứ nhất của hội giao dịch kết thúc. Những tu sĩ đã đạt được mục đích của mình đều tỏ ra rất hài lòng, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Giai đoạn tiếp theo của hội giao dịch chính là đưa ra yêu cầu của bản thân.

Nữ tu thu thập Thiên Tinh Thảo lần nữa lên tiếng, giọng nói ôn nhu:

“Giống như lần trước, ta vẫn cần Thiên Tinh Thảo, càng nhiều càng tốt. Ta có thể trả bằng linh thạch, hoặc cũng có thể giao dịch vật đổi vật.”

Nghe vậy, Lý Thanh không khỏi nhú mày. Người này không chỉ giàu có mà còn muốn thu mua Thiên Tinh Thảo trong thời gian dài. Sau này có thể cân nhắc làm ăn lâu dài với nàng!

Lúc này, một giọng nói khàn khàn vang lên:

“Ta cần Dung Nguyên Quả hoặc tinh hạch yêu thú cấp hai. Nếu có Trúc Cơ Đan thì càng tốt.”

Chương 430

DTV EBOOK

Giọng nói này nghe có chút yếu ớt, đầy vẻ mệt mỏi. Rõ ràng người này chẳng hứng thú với thứ gì ngoài Trúc Cơ Đan.

Những tu sĩ khác rơi vào im lặng.

Rõ ràng, ngay cả ở đây, Trúc Cơ Đan vẫn là một vật phẩm vô cùng quý giá. Loại đan dược mang tính chiến lược như vậy, dù ở bất kỳ đâu cũng không thể dễ dàng tìm thấy.

Sau một lúc trầm mặc, những người khác cũng bắt đầu lần lượt đưa ra yêu cầu của mình.

“Ta cần một kiện pháp khí Kim thuộc tính, phẩm giai tối thiểu phải là thượng phẩm.”

“Ta muốn mua các loại đan dược giúp Luyện Khí kỳ tinh tiến pháp lực.”

...

Giữa những lời trao đổi sôi nổi, cuối cùng Lý Thanh cũng mở miệng.

Hắn cố ý chỉnh giọng, nói rõ ràng:

“Khụ khụ... Chư vị, ta cần linh mộc từ 50 đến 100 năm tuổi. Chúng loại không hạn chế, chỉ cần là linh mộc là được. Ta có thể thanh toán bằng linh thạch.”

Ngay khi lời vừa dứt, hắn có thể cảm nhận rõ ràng những ánh mắt soi xét đang đổ dồn về phía mình.

Tuy nhiên, nhờ bờ đoán cách trở, hắn vẫn cảm thấy đủ an toàn.

Dù vậy, không có ai lập tức lên tiếng hỏi đáp.

Dù sao thì, linh mộc không phải thứ dễ tìm. Hoặc là nó mọc trong những vùng tuyệt địa hiểm ác, hoặc là đã bị các thế lực tu tiên thu gom và trồng riêng.

Vô luận dùng phương pháp nào, muốn thu được linh mộc cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lý Thanh bồi thêm một câu:

“Đương nhiên, nếu có hạt giống linh mộc thì cũng được.”

Cuối cùng, có người đáp lại hắn:

“Người cần bất kỳ loại hạt giống linh mộc nào sao?”

“Không sai, chỉ cần còn giữ được hoạt tính, có thể sinh trưởng, chủng loại không quan trọng.” Lý Thanh nội tâm có chút vui mừng, mong đợi đáp.

Người kia trầm ngâm một lát, rồi mới nói:

“Lần sau hội giao dịch ta có thể mang tới.”

Nghe vậy, Lý Thanh cảm thấy vui sướng vô cùng. Hắn đã tìm kiếm linh mộc suốt một thời gian dài, giờ cuối cùng cũng có manh mối!

“Vậy ta sẽ chờ tin tốt từ đạo hữu.”

Dù chỉ là hạt giống, nhưng hắn không để tâm. Nếu cần, hắn có thể tự mình trồng, cùng lắm thì kiên nhẫn đợi nó lớn mạnh.

Dù sao hắn cũng tinh thông phong mộc pháp, không cần lo lắng việc linh mộc phát triển giữa chừng lại bị gián đoạn do hắn phải rời đi. Bởi vậy, khả năng bỏ lỡ bảo vật là rất thấp.

Sau đó, Diệp Phong cũng mở lời, muốn thu mua một số nguyên liệu để chế tác phù lục, trong đó trọng điểm là da thuộc của yêu thú. Hiển nhiên, hắn vô cùng khao khát nâng cao trình độ phù thuật của mình.

Tiếp theo, hắn lại đem một số phù lục nhất giai trung phẩm ra bán. Nhưng nghe giọng điệu của hắn, có vẻ như hắn vẫn còn tiếc nuối, như thể mỗi tấm phù lục bán đi đều là một phần tâm huyết.

Dễ thấy rằng, với trình độ hiện tại của hắn, việc chế tác phù lục phẩm giai này vẫn gây hao tổn không nhỏ.

Bán đi thì có linh thạch, nhưng số linh thạch này có khi còn chưa đủ bù lại chi phí chế tác!

Cuối cùng, phần giao dịch cũng đi đến hồi kết.

Ngay khi Lý Thanh nghĩ rằng hội giao dịch đã kết thúc, lão giả Trúc Cơ kỳ chủ trì hội bỗng cười khẽ, nói:

“Ha ha, bây giờ mọi người có thể chia sẻ một ít tin tức hoặc tình báo mà mình biết.”

Đây là muốn mở tiệc trà sao?!

Lý Thanh lập tức trở nên tinh thần, từ đầu đến giờ hắn chỉ im lặng quan sát, nhưng bây giờ nếu mọi người cùng thảo luận công khai, thì hắn có thể lắng nghe thêm nhiều tin tức hữu ích!

Nhưng... liệu có ai thực sự dám tiết lộ những tin tình báo quan trọng ở đây sao?

Rất nhanh, có người mở lời:

“Thiên Hà Tông bị tập kích, hung thủ vẫn chưa bị bắt. Hiện tại, cao tầng của Thiên Hà Tông vô cùng tức giận, có dấu hiệu tái khởi động việc khai thác linh thạch, đồng thời cũng đang gia tăng mức độ phòng vệ cho đại trận bảo vệ quảng mỏ.”

Nghe vậy, Lý Thanh không khỏi rung mình. Người này chẳng lẽ là đệ tử Thiên Hà Tông?!

Nếu không, sao hắn lại biết được tin tức nội bộ như vậy? Đây tuyệt đối không phải điều mà người ngoài dễ dàng biết được.

Xem ra, những người tham gia hội giao dịch này có lai lịch không đơn giản, không chừng còn có cả nội gián của các thế lực lớn.

Một người khác tiếp lời:

“Có tin đồn rằng động phủ của Thần Diệu Đạo Nhân đã mở ra. Nhưng kỳ lạ là, có vẻ như có người cố ý tung tin này ra ngoài.”

Lời này là có ý gì?

Chẳng lẽ có kẻ cố tình lợi dụng động phủ của Thần Diệu Đạo Nhân để bày ra một cái bẫy? Dẫn dụ kẻ khác tới để tiêu diệt sao?

Trong đầu Lý Thanh lập tức hiện ra vô số giả thiết. Nếu tin tức này là thật, thì đằng sau chuyện này chắc chắn có kẻ đứng trong bóng tối thao túng.

Quả nhiên, không chỉ mình hấn nghi ngờ, mà rất nhanh đã có người đặt câu hỏi:

“Không đúng sao? Động phủ của Thần Diệu Đạo Nhân không phải là bị tình cờ phát hiện sao? Nghe nói có một tu sĩ đi ngang qua, phát hiện linh khí trong núi có dấu hiệu bất thường.”

“Hắc hắc... Thật hay giả thì ta không biết, ta chỉ nói là có khả năng thôi.”

“Nhưng đúng là có điểm đáng ngờ, ví dụ như tại sao cấm chế ở cửa động phủ lại bị hư hỏng, trong khi những khu vực khác vẫn nguyên vẹn? Chuyện này không quá trùng hợp sao?”

Nghe đến đây, cả gian phòng lập tức chìm vào trầm mặc. Rõ ràng không ít người cũng cảm thấy chuyện này có điểm khả nghi.

“Cũng có thể là trùng hợp thôi? Dù sao động phủ đã bị phong bế quá lâu, cấm chế xuất hiện tổn hại cũng không phải là chuyện hiếm.”

“Ừm... cũng có lý, nhưng dù sao cũng không thể phủ nhận rằng lần này động phủ của Thần Diệu Đạo Nhân xuất thế đã khiến nhiều tu sĩ Trúc Cơ bị thương vong.”

“Nếu thật có người bày mưu thì cái giá phải trả cũng quá lớn đi! Trong động phủ có mấy gốc linh dược cực kỳ trân quý, như Huyết Tủy Nhánh và Hư Thân Hoa, giá trị có thể nói là liên thành!”

“Ai biết được chứ...”

Chủ đề về động phủ của Thần Diệu Đạo Nhân vẫn là tiêu điểm bàn luận, bởi vì bảo vật bên trong động phủ quá mức hấp dẫn.

Không lâu sau, một người khác lại nhắc đến chuyện Phi Ứng Tặc cấp trong thời gian gần đây.

Lý Thanh không khỏi cảm thấy hứng thú, đồng thời hấn cũng liếc nhìn Diệp Phong bên cạnh một chút. Khó trách tên tiểu tử này lại có tin tức chuẩn xác như vậy! Hóa ra hấn lấy được thông tin từ đây!

Tên này còn dám dùng tin tức miễn phí này để ép mình bán pháp khí với giá rẻ nữa chứ... Thật là cáo già!

“Phi Ung Tặc đã có ít nhất một kẻ bước vào Trúc Cơ kỳ. Vấn đề duy nhất là không biết có bao nhiêu tên trong đám chúng đã dùng Dung Nguyên Quả luyện chế Trúc Cơ Đan để đột phá.”

“Đúng là đại họa của tán tu! Nếu bọn chúng thành lập một nhóm cường đạo có Trúc Cơ kỳ trấn giữ, thì khu vực xung quanh sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.”

“Không, người sai rồi. Nếu Phi Ung Tặc có từ hai Trúc Cơ kỳ trở lên, thì mục tiêu của bọn chúng chưa chắc là tán tu bình thường, mà có thể nhắm vào những gia tộc tu tiên có nội tình yếu kém.”

“...”

Nghe mọi người tranh luận sôi nổi, Lý Thanh vẫn lựa chọn giữ im lặng.

Dù sao hắn cũng không có tin tức nào đáng giá để chia sẻ. Hơn nữa, cũng chẳng ai mong đợi hắn và Diệp Phong – hai tên tiểu tu sĩ mới gia nhập – có thể đóng góp điều gì hữu ích.

Chương 431

DTV EBOOK

Hội giao dịch kết thúc, mọi người lần lượt rời đi. Dưới sự giám sát của một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, từng người cách nhau khoảng ba phút để rời khỏi khu vực.

Điều này nhằm đảm bảo tính bảo mật, để trong khoảng thời gian đó, mỗi người đều có thể rời đi một cách an toàn mà không bị người khác theo dõi.

Tuy nhiên, cũng có kẻ không quá để tâm đến việc giữ bí mật thân phận. Động tác của bọn họ chậm chạp, thậm chí sau khi rời khỏi hội giao dịch, còn đứng nán lại bên ngoài một lúc lâu.

Lý Thanh rời khỏi động quật với sự mong chờ trong lòng. Hắn chờ đợi đến hội giao dịch tiếp theo, hy vọng lần đó sẽ có thể thu hoạch được mầm móng linh mộc!

Nếu có được linh mộc, hắn sẽ bắt đầu trồng thực linh mộc, sau đó sử dụng chính linh mộc này để tu luyện “Bảo Mộc Luyện Thân Quyết”, đạt đến Đại Thành.

Đến khi đó, nhục thân của hắn sẽ tiếp tục tăng cường. Trong số những tu sĩ Luyện Khí kỳ, hắn có thể trở thành một đòn sát thủ đáng sợ!

Lý Thanh và Diệp Phong lần lượt rời khỏi khu giao dịch.

Sắc mặt của Lý Thanh không thay đổi, tựa như đang suy tư về điều gì đó.

Ngược lại, Diệp Phong lại vô cùng phấn khích, cười nói:

“Thế nào? Giao dịch lần này chẳng phải thắng lớn sao?”

Lý Thanh trầm ngâm một chút, rồi hỏi:

“Àn, ta chỉ thắc mắc một điều... Lão tiên bối Trúc Cơ kỳ kia vì sao lại tổ chức hội giao dịch này? Từ đầu đến cuối, ta không thấy hắn mở miệng nói một câu nào, chỉ đơn thuần chủ trì giao dịch. Chẳng lẽ hắn làm việc này mà không có mục đích gì sao?”

Hắn chắc chắn rằng, nếu không có lợi ích gì thúc đẩy, thì chẳng ai lại đi làm những việc này.

Diệp Phong nhún vai:

“Ta cũng không rõ lắm. Thật ra ta gia nhập hội giao dịch này chưa lâu, mới chỉ khoảng nửa năm thôi.”

“Nhưng ta biết một điều, trong hội giao dịch này có rất nhiều loại người. Có Thiên Hà Tông đệ tử, có người đến từ các tu tiên thế gia, còn chúng ta – những kẻ không có bối cảnh, thì phải có ít nhất một môn tu tiên kỹ nghệ mới có thể tham gia.”

Nghe vậy, Lý Thanh không hỏi thêm nữa. Chỉ cần có thể tham gia vào hội giao dịch quy mô lớn như vậy, đối với hắn mà nói đã là một cơ hội tuyệt vời.

Quan trọng hơn, hắn còn phát hiện có người đến tìm tài liệu Trúc Cơ Đan. Điều này chứng tỏ hội giao dịch này thực sự có khả năng giúp hắn thu thập đủ tài liệu, tiến bước trên con đường Trúc Cơ!

Sau khi trở lại khu vực sâm uất của Thiên Hà phường thị, Lý Thanh từ biệt Diệp Phong, rồi quay về khách điểm nghỉ ngơi.

Những ngày tiếp theo, mọi thứ dần trở nên bình yên.

Lý Thanh tranh thủ thời gian tu luyện trong môi trường linh khí dồi dào của phường thị. Hắn không để lãng phí dù chỉ một khắc.

Ban ngày, hắn ra ngoài bán những pháp khí phẩm cấp thấp.

Ban đêm, hắn quay về khách điểm, chuyên tâm tu luyện.

Những ngày như vậy trôi qua một cách yên bình mà phong phú.

Trong những lúc nhàn rỗi, hắn lặng lẽ lấy ra “Tăng Nguyên Bí Thuật”, bộ bí pháp mà hắn đã thu được trước đó, để nghiên cứu.

Mặc dù bí thuật này không hoàn chỉnh, chỉ có phần dành cho Luyện Khí kỳ, nhưng đối với hắn mà nói, chừng đó đã là đủ.

“Khác hẳn với “Bảo Mộc Luyện Thân Quyết”, môn bí thuật này không cần linh dược làm nền tảng. Linh dược chỉ có tác dụng hỗ trợ tăng tốc tu luyện mà thôi.”

So với “Bảo Mộc Luyện Thân Quyết”, phải rèn luyện thân thể một cách khắc nghiệt mà không có linh dược hỗ trợ, điều này dễ dẫn đến tổn thương khí huyết, khiến quá trình tu luyện trở nên gian nan.

Nhưng “Tăng Nguyên Bí Thuật” thì khác. Dù không có linh dược, vẫn có thể tu luyện dần dần theo thời gian. Chỉ là... tốc độ tu luyện sẽ chậm hơn rất nhiều.

Sau bốn năm ngày nghiên cứu, cuối cùng Lý Thanh cũng lĩnh hội được bí thuật này.

Hắn nhắm mắt, điều chỉnh hơi thở, rồi bắt đầu tu luyện.

Bí thuật này có bốn cấp độ: Nhập môn, Tiểu Thành, Đại Thành, Viên Mãn.

Nếu có thể đạt đến Viên Mãn, hắn sẽ sở hữu pháp lực gấp đôi so với những tu sĩ Luyện Khí kỳ thông thường.

Với pháp lực cường đại như vậy, trong các trận chiến giữa tu tiên giả, hắn sẽ có ưu thế áp đảo!

Thời gian cứ thế trôi qua, từng ngày từng ngày lặng lẽ.

Ngoài việc luyện chế pháp khí, hắn dành phần lớn thời gian để tu luyện “Tăng Nguyên Bí Thuật”.

Nhưng không có linh dược, tốc độ tu luyện chậm đến mức đáng sợ.

Mười ngày trôi qua, hắn vẫn chưa thể nhập môn.

Tất nhiên, điều này cũng có liên quan đến phương pháp tu luyện của hắn.

Hiện tại, hắn dành phần lớn tinh lực để tu luyện “Hỏa Nguyên Công”, muốn tăng cường tu vi trước, rồi mới tính đến những việc khác.

Chương 432

DTV EBOOK

Dù sao đi nữa, cảnh giới mới là nền tảng quan trọng nhất đối với một tu tiên giả. Nếu cảnh giới quá thấp, thì mọi thứ khác cũng chỉ là lời nói suông mà thôi.

Trong khoảng thời gian này, Lý Thanh không ngừng nuốt đan dược để tăng cường pháp lực. Tuy vẫn còn kẹt lại ở tầng thứ năm của Luyện Khí kỳ, nhưng cuối cùng, tu vi của hắn cũng bắt đầu có dấu hiệu tăng trưởng, dù chậm rãi.

Mặc dù khoảng cách đến tầng thứ sáu vẫn còn xa vời vợi, nhưng ít nhất bây giờ, hắn không còn cảm thấy như đang nhìn một ngọn núi cao không thể với tới nữa.

Có hy vọng, hắn càng thêm quyết tâm khổ luyện, gần như dốc toàn bộ tâm trí vào việc tu luyện luyện khí.

Dù vậy, công việc buôn bán pháp khí của hắn cũng không hề bị ảnh hưởng, mà ngược lại, nhờ tình hình bất ổn gần đây trong tu tiên giới, nhu cầu mua pháp khí tăng mạnh, giúp việc kinh doanh ngày càng phát đạt.

Trong vòng mười ngày qua, hắn đã bán ra ba thanh hạ phẩm pháp khí. Đồng thời, tay nghề luyện khí của hắn cũng dần được nhiều người công nhận.

Cuối cùng, cũng có người tìm đến nhờ hắn sửa chữa một kiện pháp khí. Nhưng lần này, đối phương không phải muốn luyện chế hạ phẩm pháp khí, mà là nhờ hắn chữa trị một kiện trung phẩm pháp khí!

“Ta muốn sửa chữa một thanh Hắc Phong Kỳ, trung phẩm pháp khí. Cột cờ của nó đã bị đứt một đoạn, hơn nữa trên mặt cờ cũng có một phần linh văn bị mất đi.”

Người đàn ông khôi ngô, làn da đen sạm đứng trước gian hàng của Lý Thanh, trầm giọng nói.

“Chữa trị trung phẩm pháp khí?” Lý Thanh khẽ nhú mào.
Trên thực tế, hần chưa từng thử sửa chữa pháp khí bao giờ.

Tuy vậy, nếu đã có thể luyện chế hạ phẩm pháp khí, thì cũng có cơ hội thành công khi chữa trị trung phẩm pháp khí!

Quan trọng nhất vẫn là linh văn. Nếu không thể khắc lại linh văn một cách hoàn hảo và kết hợp với linh văn nguyên bản, thì không thể coi là sửa chữa thành công.

“Ân, thù lao thì dễ bàn bạc. Ta không có linh thạch, nhưng có thể dùng Quảng Lăng Đan hoặc một số đan dược khác giúp tăng cường tu vi và pháp lực để giao dịch với người.” Người đàn ông khôi ngô tiếp tục nói.

Lý Thanh suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

“Có thể thử một chút. Thành công hay không thì ta không dám cam đoan, nhưng ít nhất ta có thể bảo đảm sẽ không làm tổn hại pháp khí thêm trong quá trình chữa trị.”

Nghe vậy, người đàn ông khôi ngô không nói thêm lời nào, lập tức lấy Hắc Phong Kỳ ra.

Cột cờ đã bị đứt, nhưng vết cắt lại rất phẳng và bóng loáng, trông như bị một thứ gì đó vô cùng sắc bén cắt qua.

Lý Thanh nhìn kỹ chất liệu của cột cờ, lập tức cảm thấy có gì đó bất thường.

“Không đúng, đây không phải là thép tinh bình thường!”

Với kinh nghiệm nhiều năm rèn sắt, hần chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể nhận ra rằng cột cờ này được chế tạo từ một loại vật liệu đặc biệt.

Người đàn ông khôi ngô thấy hần nhanh chóng phát hiện ra điểm khác lạ, liền gật đầu hài lòng. Ít nhất thì, hần cũng có thể yên tâm về tay nghề của người luyện khí sư này.

“Đúng vậy, cột cờ của Hắc Phong Kỳ tuy được làm từ thép tinh, nhưng bên trong còn được pha trộn một phần Mặc Diệp Thạch!”

Mặc Diệp Thạch!

Lý Thanh không khỏi giật mình. Đây không phải là một loại tài liệu phổ thông, mà là một loại linh thạch có linh tính rất

mạnh, được xem như một trong những phụ tài liệu quan trọng trong luyện khí.

Mặc Diệp Thạch có khả năng liên kết với linh tài, giúp tăng cường độ bền chắc của vật liệu rèn. Kể cả khi chỉ là thép tinh bình thường, nếu trộn Mặc Diệp Thạch vào, nó sẽ mang một phần linh tính và cứng rắn hơn gấp bội.

Khi nghiền thành bột, Mặc Diệp Thạch là vật liệu mà bất kỳ luyện khí sư nào cũng thèm khát. Hầu như bất kỳ kiện pháp khí nào khi được gia công bằng Mặc Diệp Thạch, độ bền và sức mạnh đều được gia tăng rõ rệt.

Một số kiếm tu, đặc biệt là những kẻ yêu thích kiếm thuật, rất ưa chuộng loại tài liệu này.

“Đạo hữu, nếu muốn chữa trị, thì Mặc Diệp Thạch là thứ không thể thiếu.” Lý Thanh nhắc nhở.

Người đàn ông khôi ngô nhẹ gật đầu rồi nói:

“Ngươi yên tâm, ta có thể cung cấp một ít bột Mặc Diệp Thạch!”

Nghe vậy, Lý Thanh không khỏi vui mừng. Chỉ riêng việc đôi phương chịu cung cấp Mặc Diệp Thạch đã đủ để khiến hắn cảm thấy đây là một vụ giao dịch đáng để thử một lần.

“Tốt!”

Hắn lập tức đồng ý, sau đó hai người tiếp tục thảo luận chi tiết về phương pháp chữa trị.

Cuối cùng, sau khi bàn bạc kỹ lưỡng, cả hai thống nhất:

Thù lao cho việc chữa trị trung phẩm pháp khí này là ba viên Quảng Lăng Đan, thời gian hoàn thành trong vòng hai mươi ngày!

Nhận lấy Hắc Phong Kỳ bị hư hại, Lý Thanh bắt đầu cẩn thận nghiên cứu...

Chương 433

DTV EBOOK

Cột cờ bị đứt gãy không phải vấn đề phức tạp, chỉ cần đúc nóng rồi rèn lại là xong. Đối với Lý Thanh mà nói, việc này không hề khó khăn. Hắn có thể dễ dàng chế tạo lại một cột cờ hoàn chỉnh cho Hắc Phong Kỳ này.

Tuy nhiên, chỉ chữa trị cột cờ thôi thì sẽ không khiến cho người đàn ông khôi ngô kia phải lo lắng. Điều quan trọng nhất là phải khắc lại các linh văn trên mặt cờ.

“Nhìn có vẻ vết thương không nhẹ, nhưng may mắn là linh văn hạch tâm không bị tổn hại, việc chữa trị cũng không quá khó.”

Lý Thanh quan sát kỹ lưỡng các linh văn bị thiếu hụt trên mặt cờ, trong đầu hắn liền nhớ lại từng loại linh văn mà mình đã học.

“Đầu tiên là linh văn truyền linh lực, nơi đây có rất nhiều chỗ không trọn vẹn. Cùng với chỗ nối giữa mặt cờ và cột cờ, cũng có thiếu sót về linh văn.”

Ngón tay của Lý Thanh nhẹ nhàng lướt qua các dấu vết đen trên mặt cờ, hắn rất nhanh chóng nhận diện được hầu hết các loại linh văn có trong đó.

Tất nhiên, linh văn hạch tâm của toàn bộ Hắc Phong Kỳ, hắn hoàn toàn không thể tự mình lãnh hội hay tìm hiểu.

Vì vậy, việc luyện chế thanh Hắc Phong Kỳ này không chỉ là việc đơn giản, mà còn chứa đựng bí ẩn từ một loại cấm chế do tu sĩ chế tạo. Nếu hắn cố gắng dò xét quá mức, rất có thể sẽ làm tổn hại nghiêm trọng đến linh văn hạch tâm.

May mắn là linh văn hạch tâm vẫn giữ nguyên vẹn, không bị tổn hại. Nếu không, Lý Thanh thật sự sẽ không còn cách nào khác để cứu chữa.

“Vậy cũng không khó lắm.”

Lý Thanh lẩm bẩm trong miệng, sau đó hoàn toàn đắm chìm vào công việc chữa trị pháp khí.

Để chữa trị cây Hắc Phong Kỳ, bước đầu tiên tự nhiên là phải cột cờ để dung luyện nó cho hoàn chỉnh.

Vừa rồi, tên đại hán khôi ngô kia đưa cho Lý Thanh một ít bột Mặc Diệp Thạch, số lượng rất ít, gần như chỉ một bình sứ nhỏ mà thôi. Nhưng chỉ chừng ấy, nếu đem đi bán ở phường thị, giá trị ít nhất cũng phải hai ba trăm khối linh thạch!

Thậm chí còn có loại này, dù có tiền cũng không mua được. Mỗi lần nó xuất hiện, sẽ ngay lập tức bị người ta quét sạch.

Oanh!

Đen lò dấy lên nhiệt độ cực cao, ngọn lửa bốc cháy. Lý Thanh đem thỏi sắt ném vào trong đó để nung cho khô.

Chẳng bao lâu, thỏi sắt đã trở nên đỏ rực, hắn liền đem Hắc Phong Kỳ cột cờ cùng với Mặc Diệp Thạch bột phấn cho vào hỏa lò.

Trong lúc nung, Lý Thanh lấy ra thỏi sắt đã được nung khô, sau đó bắt đầu dùng búa gỗ từng nhát một.

Toàn bộ quá trình diễn ra khá dễ dàng, một cây cột cờ gần giống Hắc Phong Kỳ đã được rèn ra.

Đương nhiên, bên trong cần phải trộn lẫn thêm Mặc Diệp Thạch bột phấn. Nếu chỉ dùng sắt thường, thì không đủ để tạo ra một bộ phận trung phẩm cho pháp khí!

“Đây chính là Mặc Diệp Thạch bột phấn, linh tính dư thừa.” Lý Thanh nói, mắt ánh lên sự hứng thú khi nhìn vào bình sứ nhỏ đựng bột phấn Mặc Diệp Thạch.

Một bình nhỏ như vậy có thể khiến sắt thường trở nên linh tính dồi dào, thậm chí còn tăng cường độ kiên cường rõ rệt.

Nếu người luyện khí có linh tính tài năng, khi trộn bột phấn Mặc Diệp Thạch vào, phẩm chất của nó sẽ được nâng cao rất nhiều.

“Trước tiên trộn vào cột cờ thử xem, hy vọng có thể lưu lại chút ít.” Lý Thanh mỉm cười tự nói, rồi cẩn thận rắc bột phấn từ trong bình ra.

Những hạt phấn màu đen như mực đổ dường như hấp thụ hết tất cả ánh sáng chiếu vào, giống như nuốt chửng mọi thứ.

Mặc Diệp Thạch bột phấn đều đặn rơi xuống, làm cột cờ ngoài kia trở nên đỏ rực, rồi tự động hòa nhập vào, không hề có chút cản trở nào, thật là kỳ diệu.

Nhìn cảnh tượng này, Lý Thanh dừng tay lại, trong bình Mặc Diệp Thạch bột phấn chỉ còn lại một ít, không quá nhiều, chỉ đủ bằng một móng tay.

“Ngược lại, là ta lòng tham, loại bột phấn này có thể ngộ nhưng không thể cầu, có thể lưu lại được nhiều như vậy, đã là không tệ rồi.”

Lý Thanh tự nhủ rồi không chút do dự thu lại phần bột phấn còn lại, coi như của riêng mình.

Dù không nhiều, chỉ là chút ít phế liệu, nhưng đủ để hẩn trộn vào khi luyện chế các pháp khí sau này, tăng thêm chút uy lực.

Khi trộn Mặc Diệp Thạch vào sắt thường, quả nhiên nó không còn là thứ tầm thường.

Rất nhanh, Lý Thanh hoàn tất việc dung luyện cây cột cờ Hắc Phong Kỳ, rồi tiến hành tu bổ nó cho hoàn chỉnh.

Keng! Keng! Keng!

Từng tiếng vang lớn phát ra, cột cờ Hắc Phong Kỳ đã hoàn tất tu bổ.

Dưới tay Lý Thanh, cột cờ đã hoàn toàn không còn dấu vết của sự đứt gãy, mà trông giờ đây vô cùng rực rỡ.

Tuy nhiên, việc tu bổ pháp khí không chỉ đơn giản là rèn đúc lại. Quan trọng nhất vẫn là phải chữa trị linh văn trên pháp khí.

Lý Thanh mở tấm cờ Hắc Phong Kỳ ra, vươn tay phất qua bề mặt cờ lạnh buốt, cẩn thận cảm nhận linh văn đã khắc lên đó.

Chương 434

DTV EBOOK

“Linh văn hạch tâm không cần ta quan tâm, chỉ cần vẽ lại những linh văn còn lại là được.”

“Nếu linh văn hạch tâm bị hư hại, thì ta sẽ không làm gì được, chỉ có thể để người luyện chế pháp khí này chữa trị lại.”

Linh văn chính là phần quan trọng trong việc luyện khí. Một số linh văn đặc biệt còn có sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ.

Những pháp khí này một khi bị hư hại, việc tu bổ sẽ phải liên quan đến những linh văn bí ẩn ấy. Khi đó, chỉ có thể tìm người luyện khí trước đây để sửa chữa.

Vì vậy, việc luyện khí cũng giống như Trần Pháp Sư, đôi khi không chỉ đơn giản là tạo ra một pháp khí, mà còn có thể kiếm được không ít linh thạch từ việc tu bổ.

Tại sao Lý Thanh lại không đi tìm người luyện khí đã chế tạo Hắc Phong Kỳ này để sửa chữa? Có thể là vì cờ xí này có lai lịch không rõ, hoặc có thể là do người luyện khí ban đầu đã gặp phải vấn đề gì đó.

Lý Thanh cũng không muốn đi tìm hiểu rõ ràng nguyên nhân, chỉ tiếp tục công việc của mình.

Từng sợi linh văn huyền bí dần dần khắc lên cột cờ, những linh văn chưa hoàn chỉnh trên Hắc Phong Kỳ nhanh chóng được phục hồi, tạo thành một thể thống nhất.

Lý Thanh rất cẩn thận, bởi vì việc chữa trị không giống như luyện chế, tỷ lệ thất bại thực ra khá thấp, nhưng một khi thất bại, linh tính sẽ bị tán loạn, và việc khôi phục linh văn hạch tâm là điều không thể làm được.

Ông!

Khi những linh văn cuối cùng được vẽ xong, ánh sáng từ các linh văn trên Hắc Phong Kỳ bắt đầu tỏa sáng và lưu chuyển.

Linh khí trong thiên địa bắt đầu xao động trong nháy mắt, hướng về phía Hắc Phong Kỳ không ngừng hội tụ, tràn vào mà đi.

Đến lúc này, công việc chữa trị cây Hắc Phong Kỳ đã hoàn tất hoàn toàn!

Lý Thanh một tay cầm cây cờ xí màu đen huyền bí, nhìn lại, trong lòng cảm thấy có chút uy phong.

“Để ta thử một chút uy lực của nó, linh văn thần bí như vậy, không biết sẽ có tác dụng gì.”

Nói xong, Lý Thanh liền rót tinh thuần pháp lực của mình vào trong Hắc Phong Kỳ.

Trong khoảnh khắc, linh văn trên Hắc Phong Kỳ bỗng phát sáng mờ mờ, Lý Thanh khẽ vung tay, một luồng âm phong trông rồng liên hình thành, bốn phía nhiệt độ cũng vì vậy mà trở nên lạnh giá không ít.

“Ô, trách không được linh văn lại thần bí như vậy, hóa ra là một kiện Ma Đạo pháp khí!”

“Ta nhìn cái đồ này, gọi là âm phong cờ có lẽ tạm được, Hắc Phong Kỳ có lẽ chỉ là một cái tên che mắt người khác mà thôi.”

Lý Thanh thầm cảm thán, loại âm tà pháp khí này chắc chắn không tầm thường, rất có thể là do một Ma Đạo Luyện Khí Sư nào đó chế tạo ra.

Ở khu vực này, ma tu rất ít gặp, hầu hết đều là những tán tu không thể lộ diện, chủ yếu ẩn nấp trong bóng tối.

Chỉ vì ba tông môn Tiên Đạo trong khu vực này đều là danh môn chính phái, ma tu hầu như không có chỗ đứng.

Tất nhiên, trong những khu vực khác của tu tiên giới thì không như vậy, các tình huống ở các vực rất khác nhau. Có những nơi còn bị Ma Đạo tông môn chỉ huy, nơi đó có thể gọi là một mảnh Ma Vực!

Tại đây, Lý Thanh không muốn nói nhiều nữa.

Việc chữa trị Hắc Phong Kỳ không mất quá nhiều thời gian, chỉ trong vài ngày, Lý Thanh đã hoàn thành nhiệm vụ.

“Ha ha ha, không tệ không tệ, đạo hữu quả thật là một hảo thủ!” Đại hán khôi ngô cười lớn, ánh mắt đầy tinh quang, rõ ràng rất hài lòng với công việc của Lý Thanh.

Nói xong, người này liền muốn cầm Hắc Phong Kỳ đi.

Thấy cảnh này, đôi mắt Lý Thanh khẽ nhíu lại, giọng nói bỗng trở nên lạnh lẽo:

“Đạo hữu, ngươi có phải quên gì đó không?”

Trước khi bắt đầu chữa trị, Lý Thanh chỉ lấy từ đối phương hai viên Quảng Lăng Đan, một viên còn lại hất để lại trong tay đối phương, nói là đợi hoàn tất công việc mới có thể lấy đi.

Nhưng Lý Thanh không ngờ rằng, sau khi đối phương xác nhận pháp khí đã được chữa trị xong, lại định cầm pháp khí đi mà không có ý định trả lại viên Quảng Lăng Đan cuối cùng!

“Hắc, mỗi gia quên cái gì. Ta nhớ rồi, trước khi chữa trị, ta đã đưa Quảng Lăng Đan cho ngươi hết rồi.” Hán tử này không hề sợ hãi, dù sao trước đây chưa từng ký kết khế ước gì, chỉ là hứa miệng mà thôi. Coi như là báo cáo cho đệ tử Thiên Hà Tông vậy, Lý Thanh cũng chẳng có cách nào quản.

Vừa nói xong, Lý Thanh sắc mặt trở nên âm trầm hoàn toàn.

Không ngờ đối phương lại chơi trò này, muốn rút lui cả viên Quảng Lăng Đan mà không trả!

Chữa trị pháp khí cũng không phải là không tốn công sức, mặc dù không quá khó khăn, nhưng Lý Thanh đã dành ra mấy ngày công phu để hoàn thành nhiệm vụ này.

Điều này khiến Lý Thanh rất tức giận, hoàn toàn không nghĩ sẽ có một màn như thế!

Chương 435

DTV EBOOK

Lý Thanh lạnh lùng nói: “Đạo hữu, điều này không ổn đâu. Trước khi chữa trị, ta chỉ lấy hai viên Quảng Lăng Đan, nhưng trước đây chúng ta đã ước định ba viên làm phí chữa trị.”

Thế nhưng, hán tử khôi ngô, với làn da đen kịt và thân hình to lớn, vẫn tỏ ra tự tin. Hắn nhú mào nhìn Lý Thanh rồi cười khinh thường nói: “Làm sao? Ngươi còn muốn động thủ với ta à?”

Ở Thiên Hà phường thị, việc đánh nhau là điều cấm kỵ. Một khi xảy ra, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Lý Thanh bình tĩnh đáp: “Ngươi chắc chắn muốn đi thẳng như vậy sao? Cái pháp khí này có vẻ là Ma Đạo pháp khí. Ta đang nghĩ liệu có nên thông báo cho đệ tử Thiên Hà Tông chấp pháp, để họ giám định một chút?”

Đại hán khôi ngô vẫn tỏ ra lơ đãng. Hắn cười lớn rồi nói: “Ha ha ha, đây là đồ vật mà mỗi gia tộc đoạt được từ một Ma Đạo tu sĩ. Ngươi cứ báo lên đi, ta cũng không sợ!”

Nói xong, hắn không thèm nhìn Lý Thanh nữa, chuẩn bị rời đi.

Nhìn bóng lưng đối phương, ánh mắt Lý Thanh trở nên đầy phần nộ. Hắn cảm thấy như không thể làm gì được.

Dám đối xử với hắn như vậy, đây đúng là lần đầu tiên hắn gặp phải một người như thế!

Rất nhanh, trong đầu Lý Thanh lóe lên một ý tưởng. Hắn lập tức cao giọng gọi theo:

“Ha ha, tại hạ bất tài. Trong lúc tu bổ pháp khí này, ta đã điều chỉnh một vài linh văn, đồng thời còn khắc thêm vài hoa văn đặc biệt.”

“Về phần sẽ có tác dụng gì, ha ha, hy vọng đạo hữu sẽ yên tâm dùng thử!”

Vừa nói xong, hán tử khôi ngô lập tức dừng bước, xoay người lại, lấy ra Hắc Phong Kỳ và dò xét nó.

Đáng tiếc, hán tử không hiểu gì về luyện khí, căn bản không thể nhận ra bất kỳ sự thay đổi nào trong các linh văn của Hắc Phong Kỳ.

Lần này, sắc mặt của hán tử hoàn toàn thay đổi, trở nên âm trầm.

“Người dám làm trò này? Muốn chết phải không?!”

Lý Thanh chỉ cười, ánh sáng trong mắt bỗng trở nên rạng rỡ:

“Ha ha ha ha!”

Kỳ thật, Lý Thanh căn bản không làm bất kỳ hành động nào. Lời nói của hán tử chỉ là để lừa gạt đối phương mà thôi.

Tuy nhiên, hán tử khôi ngô lại không dám mạo hiểm. Một món trung phẩm pháp khí, đối với tu sĩ Luyện Khí kỳ mà nói, tuyệt đối không phải là thứ có thể coi nhẹ.

Vạn nhất khi sử dụng pháp khí ấy để đấu pháp mà xảy ra sự cố gì thì có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

Lý Thanh cười vui vẻ, tự đắc. Tâm tình của hán tử lập tức thư thái, dù không lấy được viên thứ ba của Quảng Lăng Đan, hán tử cũng không muốn đối phương có được lợi thế hơn mình.

Hán tử khôi ngô sắc mặt biến đổi liên tục, cuối cùng hoàn toàn bất đắc dĩ, trầm giọng nói: “Đây là ba mươi khối linh thạch, mong Đạo hữu đem linh văn trên pháp khí lấy về.”

Nói xong, hán tử từ trong túi trữ vật lấy ra ba mươi khối linh thạch, trực tiếp ném vào tay Lý Thanh.

Lý Thanh ước lượng một chút, xác nhận số lượng không sai, dáng vẻ tươi cười của hán tử càng thêm sáng lạn.

“Ta thấy ngươi cũng không thiếu linh thạch, sao lại phải khổ sở như vậy?”

“Hắc Phong cờ linh văn không có vấn đề gì, ngươi cứ yên tâm mang về đi.”

Nghe vậy, đáy mắt hán tử khôi ngô hiện lên một tia tức giận, giờ hán tử mới nhận ra mình đã bị lừa.

“Tốt, tốt, tốt! Ngươi dám lừa gạt Tiêu mỗ!”

“Tiêu mỡ nhận thua, sau này còn gặp lại!”

Nói xong, hán tử khôi ngô sắc mặt hung dữ, xoay người bỏ đi, có thể thấy được hắn đang vô cùng phần nộ.

Lý Thanh thu lại linh thạch vào trong túi trữ vật, nụ cười trên mặt dần dần thu lại.

“Tên này thật sự không chịu lý lẽ, xem ra đây là mầm tai họa rồi.”

Nhìn bóng lưng đối phương rời đi, Lý Thanh khẽ nhíu mày.

Đánh nhau một mình trên trời hoặc trong phường thị chắc chắn không ổn, vì vậy cả Lý Thanh và hán tử khôi ngô đều không thể dễ dàng động thủ.

Tuy nhiên, nếu sau này gặp lại tại Thiên Hà Phường thị, chắc chắn sẽ không thiếu những cuộc tranh đấu.

“Hừ, cùng lắm thì ta không rời Thiên Hà Phường thị, xem ngươi có thể làm gì ta!” Lý Thanh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lóe lên một tia sát ý.

Tượng đất còn có ba phần hỏa khí, hướng chỉ là Lý Thanh.

Với các thành tựu trong tu vi, hắn vẫn có thể tìm cách nắm được tên hán tử họ Tiêu kia.

Sau lần này, Lý Thanh đã rút ra được kinh nghiệm. Hắn quyết định từ nay về sau, bất luận có luyện chế pháp khí hay chữa trị pháp khí cho ai, chỉ cần không nhận linh thạch, hắn sẽ ký kết khế ước.

Chỉ cần có khế ước, hắn sẽ không phải lo đối phương sẽ trốn nợ, vì dù gì cũng có thể mang chứng cứ này đến Thiên Hà Tông để nhờ đệ tử chấp pháp can thiệp.

“Xem ra, tu tiên giả với phạm nhân trong thế tục, thực sự cũng chẳng có gì khác biệt. Vì mấy chục linh thạch mà cũng có thể dùng đủ mọi thủ đoạn.”

Chương 436

DTV EBOOK

“Ai, hay là phải nhanh chóng tăng cường tu vi và thực lực tự vệ, luyện khí trung kỳ ở đây vẫn còn quá yếu.”

Lý Thanh bắt đầu dĩ tự nhủ, suy nghĩ lập tức bay bổng.

Còn hơn mười ngày nữa, chính là thời gian tu luyện khô khan. Thời gian trôi qua mà không có chút động tĩnh nào.

Hội giao dịch bí ẩn mỗi tháng tổ chức một lần, đối với Lý Thanh, đây quả thực là một dịp rất đáng mong chờ.

Thông thường, muốn kết giao với những người có thân phận cao, con đường này khó như lên trời. Nhưng tại hội giao dịch này, hẳn có thể giao dịch với họ ở tư thế tương đối bình đẳng, có thể nói là một cơ hội vô cùng quý giá.

Mười ngày trôi qua, thời gian bày quầy bán hàng của Lý Thanh cũng đã nhanh chóng qua đi. Những pháp khí phẩm chất kém mà hắn tự luyện chế, thực ra lại được không ít tán tu đón nhận.

Không nói những cái khác, với xuất thân là thợ rèn, Lý Thanh trong lĩnh vực luyện đúc luôn theo đuổi sự hoàn hảo. Ngoài vẻ ngoài mỹ quan, chất lượng của các pháp khí hắn chế tạo cũng là tuyệt hảo.

So với những pháp khí kém phẩm chất do người khác làm ẩu, thì đây là sự khác biệt rõ ràng.

Hiện tại, sau khi thu thêm hai khối linh thạch trung phẩm, số linh thạch trong tay Lý Thanh đã vượt qua 2,800 khối, gia sản của hắn cũng đã khá phong phú.

Ngay sau đó, sẽ là lần hội giao dịch tiếp theo. Lý Thanh không vội vã luyện chế thêm pháp khí để bày bán, mà thông thả đi dạo trong phường thị.

“Hiện tại, nguồn thu chính của ta là từ luyện khí. Bởi vì có thể thu thập linh tài qua Cực Dạ Thế Giới, cho nên chi phí luyện

khí đối với ta không cao, lợi nhuận cũng khá ổn.”

“Nhưng mà, vẫn nên đi thêm vài vòng, thử tìm kiếm thêm những con đường kiếm linh thạch khác.”

Vừa đi, Lý Thanh vừa nghĩ ngợi, rồi dừng lại trước một tòa kiến trúc lớn, uy nghi trong phường thị.

Đấu thú trường!

Lần đầu tiên đến Thiên Hà Phường thị, Lý Thanh đã tìm người để nghe ngóng. Hắn phát hiện, không ít tu sĩ nuôi dưỡng yêu thú đều thường xuyên mang những yêu thú của mình đến đấu thú trường, thả chúng ra chiến đấu với yêu thú của những tu sĩ khác.

Một nơi như vậy, đương nhiên sẽ thu hút rất nhiều tu sĩ bỏ linh thạch đến xem trận đấu, thư giãn và thưởng thức cảnh yêu thú giao chiến.

Ngoài ra, đấu thú trường này còn thường xuyên tổ chức các cuộc cá cược, tạo thêm phần hấp dẫn cho người tham gia. Các tu sĩ sẽ đặt cược vào yêu thú chiến thắng, càng làm tăng cảm giác tham gia của họ.

Hơn nữa, trước mỗi trận đấu, đấu thú trường đều không thiếu những chiêu trò quảng bá. Họ thường xuyên công bố những chiến tích huy hoàng của yêu thú tham gia, thậm chí liệt kê ra thành tích chiến đấu và huyết mạch đặc biệt của từng con yêu thú.

Chính nhờ những màn quảng bá này, mà đấu thú trường đã trở thành một trong những địa điểm sôi động nhất trong thành phố Thiên Hà. Mỗi năm, chỉ riêng số linh thạch thu được từ vé vào cửa cũng là một con số khổng lồ.

Còn không cần nhắc đến các bàn cá cược của quan phương trong đấu thú trường. Những linh thạch này được gom góp lại, tạo thành một nguồn thu ổn định không nhỏ.

Và hôm nay, đấu thú trường lại tổ chức ba trận đấu, khiến không khí trong trường sôi động hơn bao giờ hết. Người dân xung quanh cũng đã bắt đầu tụ tập, tiếng la hét, cổ vũ vang lên khắp nơi.

Lý Thanh đứng bên ngoài, suy nghĩ một chút rồi đưa ra mười khối linh thạch mua vé vào sân. Hắn định vào xem thử đấu thú trường này rốt cuộc là nơi như thế nào.

Đấu thú trường rộng lớn, được phân chia thành hai khu vực. Trung tâm là khu vực yêu thú giao đấu, còn xung quanh là các khu vực dành cho các tu sĩ quan chiến, với tầm nhìn rộng rãi hơn.

Bên trong có một không gian rộng lớn, có thể chứa hàng ngàn tu sĩ, điều này tuyệt đối không thành vấn đề.

Sau khi bước vào, Lý Thanh tìm một chỗ ngồi trên một tảng đá treo lơ lửng giữa không trung. Hắn quan sát bốn phía và không khỏi cảm thán:

“Thật là làm rất cẩn thận, không ngờ yêu thú chiến đấu lại còn phân ra hai môi trường thủy và lục.”

Lời vừa dứt, một lão đạo tu sĩ ngồi bên cạnh cười đáp:

“Ha ha, Đạo hữu chưa biết điều này phải không? Bây giờ yêu thú không còn nhiều như trước nữa, hiện tại nhiều người đều ra Vô Nhai Hải bắt yêu thú biển, chuyện này cũng không có gì lạ đâu.”

Lý Thanh ngẩng đầu nhìn, rồi cười ôm quyền nói:

“Thì ra là vậy, đa tạ Đạo hữu đã giải thích!”

Không lâu sau, trận đấu yêu thú đầu tiên bắt đầu. Không khí trong đấu thú trường càng thêm sôi động. Rất nhiều tu sĩ cũng không kìm được, đứng dậy hô hào cổ vũ.

“Võ Hoành, con Cự Viêm Tích này huyết mạch không tầm thường, đánh với Sương Ngọc Sí Đường chắc chắn không thành vấn đề. Ta sẽ cược ngay năm mươi khối linh thạch vào Cự Viêm Tích thắng!”

Chương 437

DTV EBOOK

“Ha ha, đừng có nói đùa. Sương Ngọc Sí Đường cũng có một chút huyết mạch Thượng Cổ dị thú đấy, đó là chín cánh băng đường. Loại Thượng Cổ dị thú này một khi trưởng thành, ngay cả Nguyên Anh kỳ tu sĩ cũng không dám coi thường.”

“Dù sao nó chỉ có một chút huyết mạch, so với một con chín cánh băng đường thực thụ vẫn là kém xa. Đây chỉ là một con trùng thú trung kỳ mà thôi.”

Tiếng thảo luận xung quanh sôi nổi, bởi trước khi trận đấu bắt đầu, hai con yêu thú đã được đưa lên bàn cược.

Tỉ lệ cược khá ngang nhau, nhưng Sương Ngọc Sí Đường được đặt cược nhiều hơn một chút, có vẻ như những người cược vào Cự Viêm Tích không quá tự tin.

Lý Thanh nhận thấy một điểm thú vị, hắn thấy những người vừa rồi không ngừng ca ngợi Sương Ngọc Sí Đường dường như lại đặt cược vào Cự Viêm Tích. Hơn nữa, số lượng linh thạch mà họ đặt cược không ít, có người thậm chí lên đến trên trăm khối.

Thấy cảnh này, Lý Thanh không khỏi bật cười. Hắn không ngờ lại có trò mánh khéo này.

Mới đầu, những người này liên tục thổi phồng Sương Ngọc Sí Đường, khiến người khác cho rằng nó mạnh, từ đó dụ dỗ mọi người đặt cược vào Cự Viêm Tích, qua đó nâng cao tỷ lệ đặt cược của mình. Rõ ràng là một chiêu trò để kiếm lời.

Dù vậy, ở đây không ít người đều là những tay giao hoạt, họ chắc chắn có khả năng phân biệt, và sẽ không dễ dàng bị lừa.

Lý Thanh không tham gia cá cược, vì hắn vào đấu thú trường này không phải vì muốn quan sát yêu thú chiến đấu để kiếm linh thạch. Một là vì hắn không quá hiểu về việc này, hai là loại hình cá cược này luôn tiềm ẩn nguy hiểm, rất dễ dàng dẫn đến thua cả chì lẫn chài.

“Không biết những dị thú trong Cực Dạ Thế Giới liệu có thể đem đến đây tham gia chiến đấu hay không.” Lý Thanh tự nhủ, lòng không khỏi bỗng nhiên rộn ràng.

Không sai, hấn vào đấu thú trường này không phải vì muốn đặt cược kiếm linh thạch mà là có một mục đích khác.

Lý Thanh nghĩ rằng, thông qua việc đưa yêu thú đến đấu thú trường tham gia chiến đấu, hấn có thể kiếm được một khoản tiền từ vé vào cửa.

Chỉ cần yêu thú tham chiến, bất kể kết quả là thắng hay thua, đấu thú trường đều sẽ chia cho chủ nhân của yêu thú một phần linh thạch từ lợi nhuận thu được.

Chính vì điểm này mà mỗi năm, có rất nhiều tu sĩ nuôi dưỡng yêu thú đem chúng đến tham gia các trận đấu.

Dù sao, thắng thua đều có thể kiếm được linh thạch, vậy sao lại không làm?

Đặc biệt đối với những yêu thú có huyết mạch quý hiếm, thực lực mạnh mẽ, đấu thú trường càng rất hoan nghênh. Bởi vì những yêu thú này có thể hấp dẫn rất nhiều tu sĩ đến xem, và chắc chắn sẽ tạo ra một trận đấu kịch tính, từ đó thu hút được sự quan tâm lớn.

Không lâu sau, trận đấu bắt đầu.

Cự Viêm Tích và Sương Ngọc Sí Đường lao vào nhau như những tia chớp, cuộc chiến trở nên vô cùng kịch liệt. Khung cảnh nóng bỏng và đẫm máu, từ tên gọi của chúng đã có thể đoán ra: Cự Viêm Tích là yêu thú thuộc Hỏa hệ, còn Sương Ngọc Sí Đường là yêu thú Băng hệ.

Khi hai loại yêu thú thuộc tính đối lập này gặp nhau, chắc chắn sẽ có một cuộc chiến không khoan nhượng, phân cao thấp ngay lập tức.

Chỉ trong chốc lát, một lượng lớn hỏa diễm và Băng Vụ trộn lẫn vào nhau, linh lực thuộc tính trở nên vô cùng hỗn loạn, trận đấu trở nên cực kỳ kịch tính.

Những tu sĩ đặt cược cũng không thể ngồi yên, họ nắm chặt tay, đứng dậy và hét lớn, không giấu được sự phấn khích, như

thể họ đang muốn nhảy vào thay thế yêu thú của mình mà tham chiến.

“Cự Viêm Tích sao lại yếu đuối thế này, hôm nay làm sao như vậy, hỏa diễm có thể thiêu cháy mọi thứ sao lại không thể dùng được?!”

“Ha ha, thật sự tưởng Sương Ngọc Sí Đường là không đáng ngại sao? Dù huyết mạch kia có nhát thế nào, nó vẫn là hậu duệ của chín cánh băng đường, làm sao hỏa diễm có thể làm gì được nó!”

“Đúng vậy, đối với yêu thú mà nói, nếu xét cùng một phẩm giai, thì huyết mạch chủng loại thường xuyên có thể quyết định thực lực của chúng.”

“Đáng chết, Cự Viêm Tích, nuốt sống nó đi! Ta cược 200 khối linh thạch vào chiến thắng của nó đấy!”

“Cố lên, cố lên, mục nó cố lên!”

Những lời la hét, cổ vũ vang lên không ngừng. Thấy cảnh này, Lý Thanh vẫn giữ thái độ bình tĩnh. Hắn không có hứng thú với việc cá cược, mà thay vào đó, hắn vẫn suy nghĩ về ý tưởng mà mình đã có trước đó.

“Những dị thú bị ảnh hưởng bởi Hồng Nguyệt bí lực, trông thật sự có chút quái lạ, không thể chỉ đơn giản giải thích được lai lịch của chúng.”

Lý Thanh ánh mắt sáng lên, trong đầu hắn suy nghĩ nhanh chóng, phân tích từng chi tiết.

“Những dị thú với hình dạng kỳ quái kia, có lẽ ngay cả những người mở đầu thú trường cũng không phân biệt được chúng thuộc chủng loại gì.”

“Lai lịch không rõ ràng, có thể gây ra nghi ngờ.”

Chương 438

DTV EBOOK

Mặc dù tu tiên giới rộng lớn, và có những dị thú mà không ai biết đến là chuyện rất bình thường, nhưng nếu số lượng những dị thú này ngày càng nhiều, chắc chắn sẽ khiến không ít người nghi ngờ.

Hơn nữa, những yêu thú hấp thu Hồng Nguyệt bí lực, liệu có thể sống sót trong thế giới này? Đây là một vấn đề rất quan trọng mà Lý Thanh đang suy nghĩ.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh từ trong túi trữ vật lấy ra một viên hạt to bằng hạt lạc, tinh thể màu đỏ sẫm, xích hồng sắc tinh hạt.

Trong đấu thú trường, chiến đấu diễn ra vô cùng kịch liệt. Giữa tiếng hò hét vang dội của vạn chúng chú mục, Sương Ngọc Sí Đường cuối cùng đã giành được ưu thế, tuy chỉ là yếu ớt, nhưng vẫn đủ để dùng hai thanh băng đao sắc bén đâm mạnh vào thân thể Cự Viêm Tích.

Răng rắc!

Hỏa thuộc tính của Cự Viêm Tích không thể ngăn cản thể công mãnh liệt đó, máu tươi lập tức phun ra, bắn tung tóe khắp đấu thú đài.

Cùng với sự suy yếu nhanh chóng của khí tức Cự Viêm Tích, trận đấu chính thức kết thúc.

Những người đã đặt cược linh thạch cho Cự Viêm Tích, giờ phút này đều không ngừng chửi rủa, họ cảm thấy thực sự thất vọng với màn thể hiện của Cự Viêm Tích.

“Đánh xấu xí quá, sao mà Cự Viêm Tích lại yếu ớt thế này.”

“Dù Sương Ngọc Sí Đường có huyết mạch đặc biệt, cũng không thể để Cự Viêm Tích thành ra thế này. Nó không có sức phản kháng chút nào.”

“Ai, 150 khối linh thạch đã đổ sông đổ biển rồi!”

“Không áp dụng gì hết, lại thua rồi, sợ là ngay cả pháp khí cũng mất luôn.”

“...”

Trong khi những người tức giận vì mất linh thạch, Lý Thanh lại có vẻ trầm tư, ánh mắt có chút ngưng đọng. Hắn nhìn về phía hậu trường đấu thú.

Cự Viêm Tích bị kéo xuống ngay sau trận đấu, trong khi Sương Ngọc Sí Đường, chủ nhân của nó, bước ra với nụ cười mãn nguyện, thu hồi sủng thú vào trong túi ngự thú.

Keng!

Khoảng nửa khắc sau, đấu thú đài đã được thanh tẩy sạch sẽ vết máu, và trận đấu thứ hai bắt đầu.

Lần này, trận đấu diễn ra trong thủy vực, giữa hai yêu thú từ Vô Nhai Hải, đều là loài yêu thú cấp một, giai đoạn trung kỳ.

Tuy nhiên, Lý Thanh không còn tâm trạng theo dõi. Nội tâm hắn hơi động, có chút tò mò về tình hình trong hậu trường đấu thú.

Nghĩ vậy, Lý Thanh đứng dậy, bay về phía hậu trường đấu thú.

“Không được phép vào đây, khách quan, hậu trường đấu thú không mở cửa cho người ngoài.” Một người đàn ông trung niên, mắt hí cười, ngăn đường Lý Thanh.

Ở nơi này, không khí có thể dễ dàng nhận ra mùi máu tươi và yêu khí nồng đậm từ phía sau đài, nơi nuôi dưỡng các yêu thú chuẩn bị tham gia đấu thú.

Với Lý Thanh, chuyện này hắn đã đoán trước, nên chỉ cười, vỗ túi ngự thú bên hông, nói:

“Ta chỉ muốn hỏi một chút, nếu đem yêu thú tới đây tham gia đấu thú, thì có thể đổi được bao nhiêu linh thạch.”

Nghe vậy, người phụ trách đấu thú trường có chút sửng sốt. Nhưng khi nhìn thấy túi ngự thú của Lý Thanh, hắn ngay lập tức tỏ ra nịnh nọt:

“Ha ha ha, tiểu hữu, mời vào bên trong, ta sẽ giải thích cho người về quy củ của đấu thú trường chúng ta.”

Vậy là, Lý Thanh được mời vào hậu trường.

Vừa vào, hắn đã nhìn thấy Cự Viêm Tích, con yêu thú đã chiến đấu vừa rồi, lúc này đang bị phơi xác, xung quanh là vài tu sĩ đang tụ tập.

“Võ Hoành Đạo Hữu, nếu ngươi muốn bán vật liệu từ Cự Viêm Tích, chúng ta Ngàn Phù Lâu tuyệt đối là nơi tốt nhất, không có nơi nào thứ hai.”

“Ta, đại diện cho Tụ Gió Lâu, muốn mua huyết nhục của Cự Viêm Tích, giá cả có thể thương lượng!”

“...”

Trong số những tu sĩ ấy, Võ Hoành có vẻ mặt không vui, biểu hiện rất bi thương, tay không ngừng vuốt ve thi thể của Cự Viêm Tích.

“Chư vị, Cự Viêm Tích này từ nhỏ đã là bạn của ta. Ta và nó đã sống bên nhau bao năm, tình trạng hôm nay của nó thật sự khiến ta vô cùng đau lòng. Nó đã tiêu tốn rất nhiều tài nguyên của ta.”

Ban đầu, Võ Hoành nói lời rất cảm động, nhưng về sau, lời lẽ bắt đầu có chút gượng gạo.

Ý hắn muốn nói là: vật liệu từ Cự Viêm Tích có thể bán được, nhưng phải trả thêm tiền!

Mọi người xung quanh có chút co rúm miệng, rõ ràng cảm thấy bị Võ Hoành diễn kịch lừa gạt.

Lý Thanh lắc đầu, đi về phía người phụ trách đấu thú, trò chuyện một chút về công việc liên quan đến đấu thú.

“Chúng ta đấu thú trường có mức giá rất công bằng. Yêu thú cấp một, giai đoạn sơ kỳ, một trận đấu giá 200 khối linh thạch. Yêu thú cấp một, giai đoạn trung kỳ thì là 300 khối. Yêu thú cấp một, giai đoạn hậu kỳ thì là 400 khối linh thạch!”

“Dĩ nhiên, nếu là yêu thú có huyết mạch đặc biệt, hoặc là dị chủng hiếm có, thì giá linh thạch sẽ cao hơn một chút.”

“Không biết khách quan, yêu thú của ngươi là phẩm giai gì?”

Chương 439

DTV EBOOK

Lý Thanh ho khan một tiếng, thành thật trả lời:

“Là một con hắc sát hổ, huyết mạch khá phổ thông, thực lực chỉ ở cấp một, giai đoạn sơ kỳ.”

Nghe xong, người phụ trách đấu thú trường không thể giấu nổi vẻ thất vọng. Hắc sát hổ không phải là huyết mạch đặc biệt hay dị chủng gì, lại còn không phải thuần chủng, thực lực lại chỉ có cấp một sơ kỳ, giá trị thực sự không cao.

“Ha ha, đạo hữu, nếu ngươi muốn đem yêu thú tham gia đấu thú, có thể đến đăng ký tại đấu thú trường chúng ta. Nếu yêu thú của ngươi được chọn, chúng ta sẽ thông báo cho ngươi.”

Người phụ trách này rõ ràng không có chút hứng thú nào. Hiện tại, yêu thú trong tu tiên giới quả thực rất hiếm, nhưng bọn họ đã kinh doanh đấu thú trường này suốt nhiều năm, mà yêu thú cấp một sơ kỳ thì chẳng có gì đặc biệt.

Tựa như hôm nay, ba trận đấu thú đã được an bài, trong đó ít nhất hai trận là yêu thú cấp một trung kỳ. Một trận cuối cùng thậm chí còn có hai con yêu thú cấp một hậu kỳ vật lộn với nhau.

Thỉnh thoảng, lại có Trúc Cơ kỳ tu sĩ, đầy tâm huyết mang theo sủng thú cấp hai của mình đến để ma luyện một phen.

Sau đó, Lý Thanh lại tiếp tục giải thích một vài chuyện khác, giúp người phụ trách hiểu rõ hơn về quy tắc vận hành của đấu thú trường này.

Nếu muốn đăng ký yêu thú tham gia, trước tiên phải để Ngự Thú sư của đấu thú trường kiểm tra thực lực của chúng. Sau đó, mới tiến hành an bài đối thủ.

Khi yêu thú được chọn, cần phải ký kết linh khế. Linh khế này bao gồm rất nhiều điều khoản, từ việc sinh tử đến các quy định loại hình yêu thú.

Sau khi ký kết linh khế, Thiên Hà Đấu Thú Tràng sẽ bắt đầu quảng bá rầm rộ, chế tạo đủ các loại mảnh khốe để thu hút các tu sĩ trong thành phố Thiên Hà Phường đến quan sát.

Nếu tu sĩ không thể mang yêu thú đến đúng ngày đấu thú, sẽ phải chịu phạt nặng, bồi thường một khoản linh thạch khổng lồ. Nghiêm trọng hơn là, có thể bị cấm vĩnh viễn vào Thiên Hà Phường, chuyện này rất thường xảy ra.

Sau khi hiểu rõ những quy tắc này, Lý Thanh quay lại khu quan chiến.

“Hiện tại vấn đề chính là làm sao giải thích lai lịch của những dị thú từ Cực Dạ Thế Giới.”

Những dị thú đó đều là do Hồng Nguyệt bí lực ảnh hưởng, sinh ra biến dị dị chủng. Một số có thực lực rất mạnh mẽ, lại còn có những thủ đoạn quái dị.

Nhưng dù sao đây vẫn là những dị thú chưa từng xuất hiện, nếu mang chúng vào thế giới này, chắc chắn sẽ gây ra vô số phiền phức.

Lúc đó, nếu có tu sĩ cấp cao đặt ra nghi vấn về lai lịch của chúng, Lý Thanh sẽ không dễ dàng ứng phó.

Trong tu tiên giới, không thiếu những tu sĩ cường đại dùng thủ đoạn như sừ hồn, luyện phách để biết rõ chân tướng sự việc. Điều này chẳng có gì kỳ lạ.

Lý Thanh mặc dù rất muốn kiếm linh thạch từ những dị thú này, nhưng hẳn tuyệt đối không muốn vì số linh thạch này mà rước lấy nguy hiểm.

Nhất là khi lưỡng giới giao thoa, hẳn càng không thể để ai biết về chuyện này!

Một bên suy nghĩ cách giải quyết ôn hòa, Lý Thanh vừa nhìn xuống trận đấu dưới thủy vực, nơi hai con hải thú đang chiến đấu.

Chỉ thấy trong một lớp thủy tinh trong suốt, một con rắn biển với những hoa văn kỳ dị quấn chặt lấy một con cá mập độc giác có vảy sắc bén.

Cả hai chiến đấu rất kịch liệt, có vẻ như sẽ phân thắng bại ngay trong một chốc lát.

Tuy vậy, rõ ràng con rắn biển chiếm ưu thế. Nó đã phát ra hai chiếc răng độc sắc bén, xuyên qua lớp vảy của con cá mập độc giác, tiêm vào cơ thể nó một lượng lớn độc tố chí mạng.

“Ai, thật là không có gì thú vị. Con cá mập độc giác này quá yếu, chỉ là hàng mẫu thôi.”

“Con rắn biển kia quả thật lợi hại, vừa đối mặt đã quán chặt lấy cá mập độc giác. Nhìn là biết nó là chiến binh kỳ cựu.”

“Chưa là gì đâu, ba năm trước, có một trưởng lão Thiên Hà Tông mang theo U Minh măng đi đấu thú. Đó mới là thật sự đáng sợ! Chỉ cần gặp một chút Trúc Cơ kỳ tu sĩ, cũng chưa chắc đã thắng được.”

“Đúng vậy, đó là yêu thú cấp hai, mà U Minh măng còn mang huyết mạch dị chủng. Thực lực của nó thực sự rất khủng khiếp.”

Lý Thanh lặng lẽ lắng nghe những lời bàn tán xung quanh. Dưới thủy vực, con rắn biển đã phát động độc tố mạnh mẽ, khiến con cá mập độc giác ngã quỵ. Kết quả này không ngoài dự đoán.

Đột nhiên, trong đầu Lý Thanh lóe lên một ý nghĩ.

“Chờ chút!”

Tại sao hắn phải mất công giải thích lai lịch của những dị thú từ Cực Dạ Thế Giới?

“Không cần thiết. Ta đâu nhất thiết phải vất óc đi giải thích những thứ này, cứ để cho tu tiên giới tự mình đoán thử đi!” Lý Thanh nghĩ thầm trong lòng, đồng thời cảm thấy hưng phấn.

Ý nghĩ của hắn thực ra rất đơn giản. Trước tiên, từ Cực Dạ Thế Giới bắt vài con dị thú biến dị, mang chúng vào thế giới này.

Chương 440

DTV EBOOK

Khi các tu sĩ khác phát hiện sự xuất hiện của những dị thú này, họ sẽ biết rằng trong thiên địa bỗng nhiên xuất hiện một loại yêu thú kỳ lạ. Chắc chắn thông tin này sẽ nhanh chóng lan rộng, và hẳn sẽ không cần phải giải thích gì về lai lịch của chúng!

Đến lúc đó, Lý Thanh chỉ cần nói rằng mình tình cờ gặp được những dị thú này trong sơn dã, hoàn toàn không có gì phải lo.

“May mà kịp thời nghĩ ra, việc này hoàn toàn khả thi, nếu không kìm chế lại, sẽ gặp phải phiền phức.”

Lý Thanh trầm ngâm một chút, sau đó khước miệng khẽ nở một nụ cười.

Hắn cảm thấy rằng, sau này, tu tiên giới sẽ vì những dị thú này mà trở nên náo nhiệt. Các tu sĩ sẽ không ngừng tìm tòi lai lịch của chúng vì sự xuất hiện đột ngột của chúng.

Nhưng dù thế nào, họ cũng sẽ không thể đoán ra được nguồn gốc của những dị thú này, bởi trong thế giới này không hề có lực lượng nào giống như Hồng Nguyệt bí lực có thể làm biến dị dã thú!

“Không biết nếu những dị thú này bị Hồng Nguyệt ảnh hưởng, khi vào thế giới này với linh khí, liệu chúng có xảy ra những biến hóa khác không?”

Lý Thanh mỉm cười, ánh mắt sáng ngời. Nụ cười trên mặt hắn càng trở nên thâm sâu.

Nếu người ngoài nhìn thấy, có lẽ họ sẽ nghĩ rằng Lý Thanh đang chuẩn bị cược một số linh thạch lớn vào trận đấu này.

Chỉ như vậy, Lý Thanh đã tự mình lên kế hoạch mới. Một kế hoạch có tên gọi: Bắt dị thú!

“Để bắt những dị thú này, tốt nhất phải dùng một số pháp khí trói buộc. Xem ra phải nhanh chóng luyện chế Thủy Triều La

Võng rồi!”

Dù sao, bỏ ra mười khối linh thạch mua vé vào cửa, Lý Thanh vẫn ngồi tại khu quan chiến của đấu thú trường, quan sát trận đấu cuối cùng một cách đầy chú ý.

Hai con yêu thú tham chiến đều là nhất giai hậu kỳ, khí thế hung ác, điên cuồng. Chiến đấu giữa chúng tràn ngập khí thế mạnh mẽ, quét sạch cả khu quan chiến.

Hai con dị thú tàn bạo, một là hùng sư với bộ lông vàng rực rỡ, một là con báo toàn thân bao phủ trong ngọn lửa đỏ thắm.

Cuộc chiến giữa chúng kịch liệt đến mức mỗi đòn đánh đều khiến máu thịt văng ra, không khí đầy vẻ huyết tinh.

Cuối cùng, Hỏa Văn Báo vượt trội hơn một bậc, nhờ vào ngọn lửa hủy diệt khủng khiếp, áp đảo Kim Mao Sư, khiến nó phải liên tục lùi bước.

Nếu không có người trong đấu thú trường kịp thời can thiệp, chỉ e rằng Kim Mao Sư khó mà thoát khỏi cái chết.

Đương nhiên, Hỏa Văn Báo cũng không thoát khỏi thương tích. Trên người nó xuất hiện những vết thương do Kim Mao Sư cắn xé, da thịt rỉ ra, khí kim loại sắc bén cuộn trào xung quanh.

“Rống!”

Ngự Thú sư của đấu thú trường nhanh chóng tách hai con yêu thú ra, ngăn không cho chúng tiếp tục chiến đấu đến mức sinh tử.

“Ai, chỉ là đánh nhau mà thôi, ta đã đoán trước là đấu thú trường sẽ không để cho hai con yêu thú nhất giai hậu kỳ này chết ở đây.”

“Đúng vậy, nghe nói hai con yêu thú này là của đệ tử Thiên Hà Tông, đấu thú trường chắc chắn không dám để chúng chết ở đây đâu.”

“Thật là vô nghĩa, nếu đấu thú không phân thắng bại thì còn gì là hấp dẫn nữa?”

“...”

Sau khi ba trận đấu thú đặc sắc kết thúc, Lý Thanh đứng dậy, vỗ vỗ tay áo rồi rời khỏi đấu thú trường.

“Không biết thắng ngốc này bao giờ mới có uy thế, ăn bao nhiêu Đan Dược mà vẫn không tấn cấp, thật là một tên bại gia tử!”

Lý Thanh thầm nghĩ trong lòng, một chút ghen tị dâng lên khi nhìn thấy yêu thú của người khác chiến lược cường hoành, có thể dễ dàng đảm đương một phía ngay cả khi chỉ ở Luyện Khí kỳ.

Xem hết ba trận đấu thú đặc sắc, Lý Thanh quay lại chỗ ở của mình.

Lần hội giao dịch tiếp theo chỉ còn vài ngày nữa. Trong những ngày đó, hẳn chẳng làm gì ngoài việc tu luyện bí thuật, ngồi luyện khí trong khách sạn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ một chốc đã đến ngày giao dịch.

Lần này, Lý Thanh đi một mình đến khu vực bí ẩn của hội giao dịch. Diệp Phong có việc bận đột xuất, phải rời đi Thiên Hà Phường thị, không thể tham gia.

Mặc dù vậy, lần này Lý Thanh một mình cũng chẳng có gì phải lo.

Trong mật thất, không khí vẫn mờ mịt như lần trước, ánh sáng từ ngọn đèn trường minh yếu ớt, tựa như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Xung quanh đèn trường minh, bồ đoàn được đặt thành vòng tròn. Khi Lý Thanh bước vào, đã có rất nhiều bóng người ngồi trên các bồ đoàn.

Nhìn cảnh tượng này, giống như một tổ chức tà giáo bí mật không thể lộ diện, Lý Thanh không nói gì, chỉ lặng lẽ tìm một bồ đoàn không có ai ngồi bên cạnh rồi ngồi xuống.

Chờ một lúc lâu, trong mật thất lại có vài tu sĩ bước vào.

Lần này, số người tham gia hội giao dịch có phần ít hơn lần trước, chắc hẳn là vì một số người có việc đột xuất không thể tham gia. Nhưng đây cũng là chuyện bình thường trong những hội giao dịch kiểu lỏng lẻo như vậy.

“Tốt, bắt đầu đi.”

Chương 441

DTV EBOOK

Một lão tu sĩ Trúc Cơ kỳ chủ trì hội giao dịch, ho nhẹ một tiếng, ra hiệu bắt đầu.

Vừa dứt lời, sau một hồi im lặng, mọi người bắt đầu trao đổi, tiến hành các giao dịch đã định từ trước.

“Nhị Ngưu Đạo Hữu lần này không đến, người muốn linh mộc và linh mộc hạt giống, ta đều mang đến!”

Lý Thanh nghe được giọng nói này, không khỏi ngạc nhiên, đáp lại: “Vậy sao? Không biết là loại linh mộc gì, tuổi thọ bao nhiêu?”

Hắn quả thật rất vui mừng, vì đề tu luyện « Bảo Mộc Luyện Thân Quyết », hắn đã tìm kiếm rất lâu nhưng vẫn không thể tìm ra linh mộc hạt giống và linh mộc.

Ai ngờ, trong hội giao dịch này lại có thông tin, chỉ trong một tháng, hắn đã có cơ hội!

Quả đúng là một hội giao dịch bí ẩn, cấp độ cao như vậy, gia nhập vào quả thật mang lại rất nhiều lợi ích.

“Ngọc Hòe!”

Hai chữ đơn giản, nhưng lại khiến lòng mọi người xao động.

“Sách, lại là Ngọc Hòe! Loại linh mộc này khi trưởng thành, mỗi ba năm sẽ kết Ngọc Hòe Tử, một loại thánh dược chữa thương cực kỳ quý giá!”

“Đúng vậy, Ngọc Hòe Tử có tác dụng rất tốt đối với những vết thương trong cơ thể, tiếc là phải mất ít nhất 50 năm tuổi thọ mới có thể bắt đầu kết trái.”

“Vị đạo hữu này có thể trồng Ngọc Hòe linh mộc và linh mộc, chắc hẳn cũng có thể thu hoạch Ngọc Hòe Tử. Ta muốn mua một ít!”

Nghe thấy mọi người xôn xao, Lý Thanh ngậm cười khổ trong lòng, xem ra lần này sợ là phải chi một ít tiền rồi.

Ngọc Hòe chính là thánh dược chữa thương mà mọi người vừa nói, rất nhiều gia tộc tu tiên có linh mạch đều muốn trồng một cây trong sân.

Dù phải mất ít nhất 50 năm mới có thể trưởng thành, nhưng đối với những gia tộc tu tiên đã truyền thừa hàng trăm, thậm chí nghìn năm như Liễu Gia, 50 năm lại chẳng là gì.

Liễu Gia, gia tộc có hơn một ngàn năm lịch sử, trong tộc vẫn trồng những cây linh liễu quý giá, có thể nói là cực kỳ trân quý!

“Đạo hữu muốn dùng ngọc này hòng đổi lấy thứ gì, linh thạch hay thứ gì khác?” Lý Thanh thử hỏi.

Ngọc Hòe, danh hiệu của tu sĩ Cửu Tiêu, vừa nghe qua đã có thể đoán được chí hướng tu đạo của hắn rất cao, khẳng định là một người có chí hướng kiên định.

Cửu Tiêu mở miệng nói: “Người có thể luyện chế hạ phẩm pháp khí không? Người có thể chữa trị linh chu này không?”

Linh chu?!

Loại linh chu này chuyên dùng để thay thế cho pháp khí, phẩm giai của nó thường không quá thấp, dù chỉ một chút cũng là trung phẩm pháp khí.

Với linh chu, dù là Luyện Khí kỳ tu sĩ cũng có thể phi hành trong thời gian dài.

Lý Thanh có hiểu biết nhất định về linh chu này, thậm chí trong tay hắn có một phần truyền thừa luyện chế linh chu, nhưng tiếc rằng nó không hoàn chỉnh, chỉ là một bộ phận.

Hắn trầm ngâm một hồi, rồi mới mở miệng: “Ta muốn biết linh chu này là phẩm giai gì?”

“Thượng phẩm pháp khí cấp độ.” Cửu Tiêu nhẹ nhàng thốt lên một câu, nhưng lại khiến Lý Thanh cảm thấy một cơn kinh ngạc dâng lên trong lòng.

Xem ra lai lịch của người này quả thực không tầm thường, thượng phẩm pháp khí như vậy, không phải là tu sĩ Luyện Khí

kỳ nào cũng có thể sở hữu.

Lý Thanh khẽ cười, rồi nói: “Cửu Tiêu đạo hữu, người quá coi trọng tại hạ rồi. Chữa trị loại phẩm giai này linh chu, ta quả thực không có bản sự này.”

Cửu Tiêu trầm mặc một hồi, rồi lại lên tiếng: “Vậy thì, linh chủng và linh mộc này, người có thể lấy với giá 500 khối linh thạch. Nếu người có thể giúp ta chữa trị linh chu, ta chỉ lấy 300 khối linh thạch.”

“Thế nào? Người có muốn thử một lần không? Thực ra linh chu của ta chỉ là một bộ phận không hoàn chỉnh mà thôi.”

Lý Thanh nghe vậy, trong lòng không khỏi nhú mào. 500 khối linh thạch không phải là một số lượng nhỏ đối với hắn.

Nếu có thể chữa trị linh chu thành công, hắn sẽ tiết kiệm được 200 khối linh thạch.

Thật ra, giá trị linh mộc và linh chủng mà hắn muốn mua cũng chỉ tầm 300 khối linh thạch, vậy thử một lần cũng không sao.

Dù sao hắn cũng có kế hoạch luyện chế trung phẩm pháp khí, xác suất thành công khi chữa trị thượng phẩm pháp khí linh chu vẫn có chút hy vọng.

“Ân, ta có thể thử một chút, nhưng không dám bảo đảm thành công.” Lý Thanh cuối cùng cũng quyết định.

Cửu Tiêu lúc này mới mỉm cười: “Không sao đâu, nếu thất bại, người chỉ cần bổ sung thêm 200 khối linh thạch là được.”

Hai người nói chuyện cũng không giấu diếm những người xung quanh, và không ít người bắt đầu chú ý đến Lý Thanh.

Nếu Lý Thanh thực sự có thể chữa trị thượng phẩm pháp khí linh chu, giá trị của hắn chắc chắn phải được cân nhắc lại một lần nữa!

Chương 442

DTV EBOOK

Dù sao đi nữa, tất cả những người có mặt ở đây đều không phải là hạng người tầm thường. Những người chỉ có thể luyện chế hạ phẩm pháp khí tự nhiên sẽ không được coi trọng. Tuy nhiên, nếu có thể luyện chế trung phẩm pháp khí hoặc chữa trị thượng phẩm pháp khí, thì dù là trong một đại tộc tu tiên, họ cũng có thể được xem là khách quý.

Như vậy, Lý Thanh và Cửu Tiêu đã đạt được một thỏa thuận sơ bộ. Hai người lần lượt trao đổi linh thạch, linh mộc và linh chủng. Còn về việc chữa trị linh chu, hai người đã thống nhất rằng sẽ đợi đến khi hội giao dịch kết thúc rồi tiếp tục liên lạc.

Rất nhanh, hội giao dịch lại tiếp tục. Lần trước, nữ tu thu mua Thiên Tinh Thảo, lần này lại từ tay Minh Quang tu sĩ mua năm cây Thiên Tinh Thảo.

Điều này đã thu hút không ít sự chú ý. Mọi người đều đoán rằng Minh Quang đạo hữu này hẳn đã phát hiện ra một mảnh bí địa, nơi đó có trồng rất nhiều Thiên Tinh Thảo.

Loại thảo dược này có thể ôn dưỡng thần hồn và tăng trưởng lực lượng thần thức, khiến không ít người động lòng. Nhiều người bắt đầu tính toán, có lẽ nên mua một ít.

“Hắc, Minh Quang đạo hữu, nếu mảnh bí địa đó khó mà thăm dò, sao không mời mấy vị đạo hữu cùng tham gia, rồi đến lúc thu hoạch sẽ chia sẻ một phần, như vậy chẳng phải rất đẹp sao?”

Người đề xuất là một vị Khôi Lỗi Sư, danh hiệu Kim Mao. Lần trước, hắn còn nhẹ nhàng chế giễu Lý Thanh vì tiêu chuẩn luyện khí của hắn không đạt yêu cầu.

Ngoài sự dự đoán, Minh Quang đối với đề nghị này lại không sinh ra quá nhiều phản ứng mâu thuẫn. Hắn thực sự rơi vào trầm tư, như thể đang cân nhắc xem phương án này có khả thi hay không.

Đúng như vậy, tất cả mọi người đều bắt đầu xôn xao, tâm trí đều bị khuấy động. Đi thăm dò một mảnh bí địa chưa từng được ai phát hiện, đó chính là một cơ duyên cực lớn!

Kết quả là, tất cả mọi người đều nhao nhao rèn sắt khi còn nóng, nói:

“Không sai đâu, Minh Quang đạo hữu, sao không mời ta đi cùng với ngươi vào bí địa đó? Ta là Ngự Thú Sư, đến lúc đó có thể dễ dàng thú dò đường.”

“Hắc, nếu cần dò đường, ta có khôi lỏi đây, đó là một bảo bối tốt, không sợ chết, có thể trung thực thi hành mệnh lệnh.”

“Trong bí địa đó ngoài Thiên Tinh Thảo, còn có linh dược khác không?”

“...”

Nghe đám người đề nghị, cuối cùng Minh Quang vẫn không đáp ứng. Hắn mở miệng nói:

“Chư vị hảo ý ta xin tâm lĩnh, chỉ là trước mắt thăm dò coi như thuận lợi, không cần sự trợ giúp. Có thể sau này, khi nào cần, ta sẽ xin mời các vị đạo hữu xuất thủ.”

Lời vừa ra, những người vừa rồi còn đầy hào hứng, giờ đây có chút thất vọng, không cần phải nói thêm gì nữa.

Về việc thăm dò bí địa, Lý Thanh lại không có hứng thú lắm.

Lúc này, Ngọc Hòe, cây linh mộc và linh chủng đều đã vào tay hắn, sau đó hắn cũng không muốn đi tới đâu nữa, mạo hiểm làm gì. Chỉ cần tìm một nơi yên tĩnh, tăng cường thực lực của mình là đủ rồi.

Thế nhưng, Minh Quang lại hướng về phía Lý Thanh mở miệng:

“Nhị Ngưu đạo hữu, ta muốn hỏi ngươi, liệu ngươi có bán một kiện hạ phẩm phòng ngự pháp khí không? Không biết ngươi có sẵn không?”

Lý Thanh vội vàng ngẩng đầu lên, suy nghĩ một chút rồi nhanh chóng nói: “Có, ta vừa vận có một cái hạ phẩm khiên phòng vệ, là Linh thuần thuộc tính Mộc, chất lượng cũng không tệ lắm.”

Lời vừa ra, Minh Quang lập tức muốn giao dịch với Lý Thanh.

Về phần này, Lý Thanh tự nhiên không có lý do từ chối. Hắn liền móc ra chiếc huyền liệu thuần mà trước đó từ Liễu Thiêm Bảo đã thu được, và bán nó cho Minh Quang với giá 180 khối linh thạch.

Sau đó, Minh Quang lại tiêu tốn hơn 200 khối linh thạch, từ tay Kim Mao mua một khối lõi cơ quan phẩm chất tốt.

Xem ra, hắn có ý định mượn lực lượng từ khối lõi và pháp khí để thăm dò mảnh bí địa mà hắn đã phát hiện.

Hội giao dịch bên trong, liên quan tới việc hỗ trợ thăm dò bí địa, sự tình tạm thời cáo một giai đoạn.

Ngay sau đó, đám người liền lần nữa đưa ra những vật mình cần, mua sắm Thiên Tinh Thảo. Nữ tử vẫn như cũ đại lượng cầu mua Thiên Tinh Thảo, cầu mua Trúc Cơ Đan. Chán chường, tu sĩ trung niên cũng như thường ngày, bình thường mặt ủ mày chau.

Những giao dịch này, Lý Thanh không cảm thấy rất hứng thú, trên cơ bản đều là lỗ tai trái tiến lỗ tai phải ra, căn bản không có quá nhiều sự quan tâm.

Nhưng rất nhanh, đằng sau một người tu sĩ nói ra một câu, lại làm cho Lý Thanh lập tức tinh thần.

“Có ai muốn thuê Thiên Hà Phường Thị động phủ không? Động phủ của ta còn có một năm rưỡi, có thể tiện nghi một chút chuyển cho chư vị.”

Thiên Hà Phường Thị động phủ, đây chính là nơi có linh khí nồng đậm nhất trong toàn bộ phường thị, thậm chí còn có thể mơ hồ vượt qua linh mạch cấp hai một bậc.

Chương 443

DTV EBOOK

Huyền Không Đảo tự quần lạc dưới Tụ Linh Trận, phần lớn linh khí đều được cung cấp để nuôi dưỡng Động Phủ Khu. Linh khí nồng đậm như vậy, đối với Trúc Cơ kỳ tu sĩ mà nói, quả thực là thừa thãi.

Nếu là Luyện Khí kỳ tu sĩ, có thể ở trong động phủ này lâu dài, thì những lợi ích đó tuyệt đối không cần phải bàn.

Tu tiên bốn yếu tố: tài, lữ, pháp, địa!

Đừng nhìn Địa Chỉ xếp ở cuối cùng, nhưng mức độ quan trọng của nó lại không kém gì ba yếu tố còn lại. Linh khí nồng đậm hay không, đối với tu tiên giả mà nói, là cực kỳ quan trọng.

“A? Đạo hữu vì sao đột nhiên không thuê, chẳng lẽ có chuyện gì gấp?”

“Thiên Hà Phường Thị động phủ, linh khí còn dồi dào hơn cả linh mạch cấp hai, đạo hữu đây là vì sao lại không thuê?”

Ở đây không ít người đều không vội vàng muốn thuê, ngược lại lại tò mò hỏi về nguyên nhân.

Tuy nhiên, người cho thuê động phủ chỉ lắc đầu, hần mở miệng nói: “Chỉ là cá nhân ta có một ít chuyện cần đi xa một chuyến thôi, không có gì quan trọng cả.”

Nhìn thấy người cho thuê không muốn trò chuyện thêm, đám người cũng lười hỏi tiếp.

Cả phòng lại chìm vào im lặng một hồi lâu, vậy mà không ai lên tiếng muốn thuê động phủ này.

Điều này khiến Lý Thanh có chút ngẩn ngơ, nhưng sau khi nghĩ lại, Lý Thanh nhanh chóng cảm thấy thoải mái.

“Là, mọi người ở đây đại đa số đều có lai lịch không tầm thường, hoặc là đệ tử của Thiên Hà Tông, hoặc là tu tiên giả từ các gia tộc. Đối với loại động phủ này, tự nhiên sẽ không có quá nhiều lực hấp dẫn.”

“Một số người có khả năng là tán tu, nhưng chắc hẳn đã thuê động phủ của mình từ lâu, ai còn cần phải thuê của người khác?”

Lý Thanh thầm nghĩ trong lòng, rồi âm thầm tính toán xem có nên mướn hay không.

Một tòa động phủ, ý nghĩa của nó tuyệt đối là bí ẩn. Không có sự cho phép của chủ nhân, những người khác tuyệt đối không được phép xâm nhập.

Một khi có người dám lén lút xông vào, Thiên Hà Tông sẽ ra tay, công chính chính nghĩa sẽ được bảo vệ.

Hơn nữa, hẳn vừa mới mua một viên linh chủng, tiền kỳ mọc rễ nảy mầm. Nếu có thể trồng ở nơi linh khí dư thừa, nó sẽ sinh trưởng nhanh hơn một chút.

Sau khi tính toán xong, Lý Thanh thử mở miệng hỏi: “Xin hỏi, đạo hữu dự định lấy bao nhiêu linh thạch giá cả cho thuê động phủ này?”

Vừa nghe câu này, người cho thuê động phủ lập tức vui mừng đứng lên:

“Giá cả tuyệt đối hợp lý, động phủ còn thời gian một năm rưỡi, ta chỉ lấy 1500 khối linh thạch!”

1500 khối linh thạch, quả thực là một mức giá hợp lý.

Nếu thuê động phủ từ Thiên Hà Tông, 1500 khối linh thạch chỉ đủ để thuê một năm, hơn nữa còn phải ở những khu vực xa xôi.

Tuy nhiên, Lý Thanh vẫn muốn thương lượng giá cả một chút. Hắn mở miệng nói: “1500 khối có hơi đắt, ta không thể bỏ ra nhiều linh thạch như vậy. Ta có thể xuất ra 800 khối linh thạch, cộng thêm một kiện trung phẩm pháp khí và một kiện hạ phẩm pháp khí, người xem sao?”

Nói xong, Lý Thanh có chút khấn trương, lo lắng rằng mình sẽ tỏ ra quá giàu có.

Nhưng rất nhanh hắn phát hiện, lo lắng này có phần dư thừa. 800 khối linh thạch tuy nhiều, nhưng trong mắt những người này thì vẫn chưa đủ gây ngạc nhiên.

Thân là một Luyện Khí sư có thể chế tác hạ phẩm pháp khí, gia sản của hắn vẫn còn khá hợp lý.

“Ân, món hạ phẩm pháp khí ta không cần, 900 khối linh thạch cộng thêm một kiện trung phẩm pháp khí, ta có thể đáp ứng giao dịch này.”

Một kiện trung phẩm pháp khí, căn cứ vào phẩm chất và công dụng, có thể bán được khoảng 300 đến 400 khối linh thạch.

Tuy nhiên, Lý Thanh lấy ra kiện pháp khí này từ Liễu Thiêm Bảo, chiến lợi phẩm tịch thu được từ tay. Chỉ có thể từ loại bí ẩn hội giao dịch này mới có thể đem ra. Mặt khác, quang minh chính đại có thể sẽ bị người của Liễu gia chú ý đến.

Sau khi sơ bộ đạt thành giao dịch, Lý Thanh trong lòng khẽ thở dài. Nếu không phải vì hạt giống linh mộc, hắn làm sao cũng sẽ không thuê động phủ đất như thế.

Khoảng một ngàn khối linh thạch là đủ để hắn mua linh mộc và đem “Bảo Mộc Luyện Thân Quyết” tu luyện lên tầng thứ hai. Tuy nhiên, xét về lâu dài, Lý Thanh cảm thấy quyết định này của mình không phải là sai.

“Một chỗ linh khí nồng đậm động phủ, đối với ta tu luyện mà nói sẽ rất có ích, lại kết hợp với đan dược, một năm rưỡi này hắn là đủ để ta đột phá lên Luyện Khí kỳ tầng thứ sáu, thậm chí còn có thể cao hơn.”

“Mặt khác, Ngọc Hòe Linh chủng sơ kỳ cũng cần linh khí nồng đậm để trồng trọt. Đợi đến khi mộc rễ nảy mầm, sau đó lại gieo xuống, điều kiện sẽ không cần khắt khe như vậy.”

Lý Thanh trong lòng tính toán nhiều lần, lúc này mới cảm thấy giao dịch này không hề thua thiệt, thậm chí còn có chút lời.

Chương 444

DTV EBOOK

Nhất là bây giờ, tu tiên giới đang trong tình cảnh hỗn loạn, sóng ngầm cuộn cuộn. Trong hoàn cảnh này, việc tăng cường thực lực của mình luôn luôn là lựa chọn không sai.

Nếu Thiên Hà Tông thực sự xảy ra đại loạn, hẳn có thể dựa vào tu vi của mình rời khỏi nơi này, tiến về Thanh Lĩnh Vực Cực Nam, đến Mục Quốc, tìm kiếm sự tị nạn tại Lăng Vân Tông.

Khi mỗi một giao dịch tiếp tục diễn ra, rất nhanh, hội giao dịch hôm nay cũng đến hồi kết.

Trúc Cơ kỳ lão giả thấy mọi người đã ngừng giao dịch, rất cuộc ung dung lên tiếng: “Ha ha, gần đây tu tiên giới có thể không tính là thái bình, ta nghĩ chư vị khảng định cũng có không ít bí vấn, không ngại chia sẻ ra.”

Thoại âm vừa dứt, rất nhanh liền có người lên tiếng:

“Trước đó vài ngày ta nghe được một chút tin đồn, Dược Vương Lĩnh Sử gia, hư hư thực thực đang chuẩn bị luyện chế Trúc Cơ Đan.”

Lời này vừa ra, vị tu sĩ trung niên đang suy sụp tinh thần trong hội giao dịch, cuối cùng cũng lấy lại được tỉnh táo.

“Chuyện này là thật sao?!”

“Hắc, chỉ là một chút tin đồn, có vài lời đồn thổi thôi, không biết thực hư ra sao, ta không dám chắc.”

Dược Vương Lĩnh Sử gia, đúng như tên gọi, là một gia tộc tu tiên sống nhờ vào trồng trọt linh dược và luyện đan. Loại gia tộc này có khả năng luyện chế Trúc Cơ Đan, cũng không phải là điều quá kỳ quái.

Vị tu sĩ trung niên lúc này ngồi ngay ngắn, không ngừng lẩm bẩm: “Sử gia...”

Thực ra, đừng nói chỉ mình hấn, ở đây còn có vài tu sĩ Luyện Khí kỳ hậu kỳ, nghe đến đây, tất cả đều không khỏi động lòng, đều mong muốn có thể sở hữu một viên Trúc Cơ Đan cho riêng mình.

Đáng tiếc, Sử gia thực lực rất mạnh, đã có một tòa Trúc Cơ kỳ tu tiên gia tộc trấn giữ, đối với bọn họ mà nói, thì điều này chẳng khác nào là một giấc mộng xa vời.

“Một lò Trúc Cơ Đan, có thể thành đan hai ba viên, nếu thực sự là như vậy, Sử gia sợ rằng sẽ lại có thêm một tu sĩ Trúc Cơ kỳ tọa trấn nữa.”

Giữ yên lặng, Lý Thanh không khỏi nghĩ đến Liễu Gia, từ trước đến nay luôn có mối thâm thù với Sử gia. Hấn cảm thấy, sau này cuộc sống của họ chắc chắn sẽ không dễ dàng gì.

“Ha ha, Linh Oanh Đạo Hữu, ta nghe nói Thiên Hà Tông có một vị Thái Thượng trưởng lão thu một vị quan môn đệ tử, không biết việc này có thật không?”

Danh hiệu Linh Oanh, chính là người nữ tu luôn tìm kiếm Thiên Tinh Thảo trong hội giao dịch.

Lập tức, không ít người đều chú ý đến việc này, có thể khiến một vị Thái Thượng trưởng lão của Thiên Hà Tông thu làm quan môn đệ tử, chuyện này quả thật không nhỏ!

Thiên Hà Tông Thái Thượng trưởng lão, chính là một tu sĩ Kết Đan kỳ, người như vậy thường ở chốn cao xa, khó mà gặp gỡ.

Có thể trở thành đệ tử của người này, chắc chắn là một tu đạo thiên tài có tư chất vượt trội.

“Việc này ta cũng không biết, nhưng ta thật sự rất hiếu kỳ, bạn người nghe tin tức này từ đâu vậy?” Linh Oanh cười hỏi lại.

“Ha ha ha, chỉ là tình cờ nghe được một chút thôi, chỉ là hỏi thử mà thôi.”

Trong bóng tối, Lý Thanh thông qua cuộc đối thoại này đã hiểu ra, Linh Oanh nữ tu là đệ tử của Thiên Hà Tông, mặc dù không phải đoán mò, nhưng có thể khẳng định cô ta chắc chắn có mối quan hệ rất sâu sắc với nơi này. Chuyện này có lẽ không phải bí mật gì lớn lao.

Cũng dễ hiểu, với tiền tài như vậy, có thể mua được nhiều Thiên Tinh Thảo như thế, thậm chí còn hào phóng cho đi. Chỉ có Thiên Hà Tông với sức mạnh tài chính như vậy mới có thể sở hữu được những tài sản này.

“Ai, sao ta không thể trở thành đệ tử của một tiên bối Kết Đan kỳ như vậy nhỉ?”

“Ha ha ha, cao nhân thu đệ tử, chắc chắn tiêu chuẩn khắt khe lắm.”

“Chẳng lẽ người đó có Thiên linh căn?”

Ba từ “Thiên linh căn” vừa được nhắc đến, cả sân lập tức chìm vào tĩnh lặng, không khí trở nên nặng nề. Cảm giác thèm khát, ngưỡng mộ từ trong lòng mọi người càng thêm mãnh liệt.

Lưng tựa vào một tiên bối Kết Đan kỳ, lại có Thiên linh căn tư chất nghịch thiên, người này sau này chắc chắn sẽ có thành tựu không thể đoán trước được.

Khi những bí mật dần dần được hé lộ, hội giao dịch lần này cuối cùng cũng tiến gần đến hồi kết.

Ánh sáng mờ nhạt từ những ngọn đèn trường minh chập chờn, không ổn định. Trúc Cơ kỳ lão giả đã an bài cho đám người rút lui.

Thời gian trôi qua, Lý Thanh rời khỏi phòng tối, tìm đến động phủ cho thuê của tu sĩ kia.

“Đi theo ta!”

Con đường không xa lắm, vì khu giao dịch này nằm trong một tòa Linh Sơn động phủ dưới đất. Chỉ chưa đầy nửa khắc đồng hồ, Lý Thanh đã bay theo chỉ dẫn đến một tòa huyền không đảo trên đỉnh gò núi.

Ngọn núi này không lớn, nhưng lại có ba tòa động phủ. Lý Thanh thuê tòa động phủ nằm ở phía bên trái.

Chỉ thấy một cái hồ lớn, do lợi khí đào bới, lộ ra cửa động trên sườn núi. Cảnh động khẩu trồng một vài cây xanh phổ thông, nhưng dưới vẻ đẹp duyên dáng của cảnh vật xung quanh, bốn phía lại được bố trí rất nhiều cấm chế.

“Nhị Ngưu Đạo Hữu, những ngăn cản thần thức dò xét, cấm chế che đậy khí tức phía sau, ta sẽ để lại cho ngươi. Ngươi không cần phải lo lắng sẽ bị người khác quấy rầy trong quá trình tu luyện.”

“Nhưng ngươi cũng phải nhớ, dù hai tòa động phủ chủ nhân rất ít khi ra ngoài, nhưng tuyệt đối không thể tùy tiện trêu chọc. Một trong số đó là Trúc Cơ kỳ tiền bối!”

Nghe vậy, Lý Thanh không khỏi run lên trong lòng, sau đó nhìn theo hướng đối phương chỉ.

Chỉ thấy tòa động phủ xây dựng ở đỉnh núi, khí phái tràn ngập, cấm chế đầy cửa động, mang dáng vẻ tránh xa người ngàn dặm.

Vừa nhìn là biết, đó là kiểu người có tính cách quái gở, chắc chắn không ưa thích kết giao với ai.

Lý Thanh tự nhiên cảm thấy hài lòng với sự thanh tịnh này.

“Tòa động phủ kia là của một tán tu có lai lịch bí ẩn. Người này thường xuyên ở trong động phủ chơi đùa với những vật kỳ quái, có khi mấy tháng không ra khỏi động phủ. Đôi khi cũng có sự việc xảy ra.”

“Nói tóm lại, ta ở đây ba năm rồi, số lần gặp hai người này còn không đủ đếm trên một bàn tay.”

Nghe xong giới thiệu, Lý Thanh khép mắt lại, cảm nhận bốn phía tràn đầy thiên địa linh khí, đúng là không thể hài lòng hơn

với nơi này.

“Không sai, ta rất hài lòng!”

Lời vừa dứt, bọn họ nhanh chóng tìm đến Thiên Hà Tông để tử phụ trách cho thuê động phủ. Sau khi chứng kiến và ký kết linh khế cho thuê, Lý Thanh kiểm tra cẩn thận, xác nhận không có vấn đề gì, rồi để lại khí tức của mình trên linh khế.

Sau khi hoàn thành mọi việc, trên mặt Lý Thanh vẫn nở nụ cười, nhưng trong lòng hắn lại không ngừng “rỉ máu”.

900 khối linh thạch và một kiện trung phẩm pháp khí, cứ thế bay mất khỏi tay hắn. Đồng thời, đối phương cũng sẽ giao cho Lý Thanh lệnh bài vào động phủ.

Vậy là, Lý Thanh đã có một chỗ đứng tại thị trấn trên trời này.

“Ha ha, vậy tại hạ cáo từ, Nhị Ngu Đạo Hữu, ngày sau hữu duyên tái ngộ!”

Lý Thanh cầm lệnh bài trong tay, nhìn bóng lưng đối phương rời đi, rồi hài lòng bước vào động phủ.

“Những cấm chế này đúng là đủ dùng, có thể cản trở thần thức dò xét. Sau này ta có thể xuyên qua cực dạ trong thế giới mà người khác cũng không phát hiện!”

Tiến vào bên trong, nơi đây đã hoàn toàn vắng vẻ, chỉ còn lại vài cái bàn đá và ghế đá, ngoài ra không còn gì nữa.

“Không tệ, không tệ, coi như dọn nhà mới vậy!”

Lý Thanh vừa tự nói, vừa đi lại khắp nơi.

Trong động phủ thiết kế rất đơn giản, gồm một đại sảnh và ba phòng tối. Dĩ nhiên, nếu cần, Lý Thanh có thể tự mở thêm vài phòng tối nữa.

Trong ánh sáng mờ nhạt, Lý Thanh lấy ra từ túi trữ vật vài viên dạ minh châu mang từ thế tục, khảm lên tường.

Ánh sáng từ dạ minh châu chiếu rọi ra, lập tức làm cho không gian trở nên sáng sủa.

“Không tệ, lại còn có vườn thuốc có sẵn, coi như bớt công cho ta. Ta có thể trực tiếp trồng ngọc cây hộc linh chủng xuống.”

Phòng tối khác được bao quanh bởi một hàng rào gỗ, giữa là một đồng bùn đất, chứng tỏ việc đào bới còn rất sâu.

Lý Thanh tiện tay thi triển tịnh thủy thuật, làm cho thổ nhưỡng thấm xuống. Sau đó, hắn lấy ra ngọc cây hộc linh chủng từ hội giao dịch.

Hạt giống này có màu nâu đen, kích cỡ tương đương với một hạt đào, nhưng bên ngoài rất bóng mượt và tràn đầy sinh khí, là một viên linh chủng đầy năng lượng.

“Mau mau trưởng thành đi, thần công của ta Đại Thành, liền dựa vào ngươi!” Lý Thanh lầm bầm một tiếng, trong tay cầm xẻng nhỏ đào một cái hố sâu trên thổ nhưỡng, sau đó cẩn thận chôn Ngọc Hộc Linh chủng xuống dưới.

Cẩn thận từng li từng tí điền xong đất, Lý Thanh lại thi triển một cái tịnh thủy thuật, để linh chủng cùng thổ nhưỡng triệt để hòa hợp vào nhau.

Mặc dù hắn không phải là chuyên gia trong lĩnh vực chi thuật, nhưng những kiến thức cơ bản nhất vẫn hiểu rõ.

Sau khi làm xong hết thấy mọi việc, hắn mới phất tay, bước sang phòng tối khác.

“Rống!”

Một tiếng gầm rống vang lên, âm thanh giống như tiếng sấm vỡ đất, vang dội trong không gian, là tiếng của yêu thú trong ngục thú túi đã chờ đợi từ lâu, cuối cùng cũng có thể thoát ra ngoài ánh sáng.

Mặc dù ngục thú túi được chế tạo chuyên biệt để chứa yêu thú, nhưng không gian bên trong dù sao cũng có hạn. Ở lâu trong đó, con thú nào cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Lý Thanh hơi áy náy vỗ vỗ lên nắp thùng com, rồi mở miệng nói: “Được rồi, được rồi, trong khoảng thời gian này, ngươi chịu khổ rồi. Đằng sau này, căn phòng này sẽ là của ngươi.”

“Ngao rống!”

Chương 446

DTV EBOOK

Cái gọi là thùng cơm, vừa nghe tới, dường như không khí xung quanh lập tức tràn đầy thiên địa linh khí. Lập tức, nó gào lên mấy tiếng, thoát nhìn vô cùng hài lòng.

Trước đó, tại sân nhỏ của Liễu Gia, bọn họ – những tán tu này – chỉ có thể hưởng thụ linh khí của linh mạch cấp hai khu vực biên giới. Linh khí ở đó chẳng qua chỉ tương đương với linh mạch cấp một.

Còn bây giờ, nơi này là Thiên Hà phường thị Động Phủ Khu, chịu ảnh hưởng của Tụ Linh trận. Bốn phía tụ hội lượng lớn thiên địa linh khí từ dưới địa mạch.

Với linh khí nồng đậm như vậy, nơi đây vượt trội hơn linh mạch cấp hai khu vực trung tâm một bậc.

Đừng nói là thùng cơm, chính Lý Thanh cũng không khỏi hài lòng với hoàn cảnh này.

Trong không khí linh khí tràn đầy ấy, hắn cảm thấy mỗi tế bào trong cơ thể như đang vui đùa trong đại dương linh khí, vô cùng thoải mái và thỏa mãn.

“Ở đây tu luyện, chẳng khác gì làm ít công to!” Lý Thanh thở dài, rốt cuộc cũng hiểu được vì sao Thiên Hà Tông lại cho thuê những động phủ này với mức giá đắt đỏ như vậy.

Quả thật không đơn giản!

Cái giá cao này có lý do của nó, không chỉ vì tu luyện, mà còn vô cùng có ích đối với nghiên cứu luyện khí của hắn.

Khi hắn tiến hành tôi linh pháp khí, khắc linh văn, đều phải sử dụng linh lực của bản thân. Nếu như đang ở một nơi có linh khí dồi dào thế này, linh lực của hắn sẽ phục hồi nhanh chóng hơn, giúp việc luyện chế pháp khí trở nên hiệu quả hơn.

Vậy là, hắn sẽ có thể luyện chế được nhiều pháp khí hơn nữa.

“Ở nơi bảo địa này, ta không thể lãng phí thời gian!”

Ngay sau đó, Lý Thanh dành ra một năm rưỡi để bế quan khổ tu, nhằm nâng cao tu vi và luyện khí thuật của mình.

“Trên giao dịch hội đã tiêu hết 1200 khối linh thạch, hiện giờ trong tay chỉ còn hơn 1600 khối. Cũng đủ dùng cho ta một thời gian.”

“Phía trước còn có việc Cửu Tiêu đạo hữu chữa trị linh chu, dù có thành công hay không, ta cũng phải cố gắng hoàn thành trong nửa tháng này.”

Lý Thanh vừa tự nói với mình, vừa tính toán kế hoạch sắp tới.

“Thuê một động phủ tốt như vậy, chuyện bán hàng tạm thời phải gác lại. Từ giờ ta sẽ bế quan trong động phủ này một năm rưỡi, để tập trung vào việc tu vi và luyện khí.”

Rất nhanh, Lý Thanh đã có một ý tưởng tổng quát về cách sắp xếp thời gian.

Đầu tiên, hắn sẽ đột phá lên tầng thứ sáu của luyện khí. Khi đạt được cảnh giới này, pháp lực của hắn sẽ càng thêm hùng mạnh. Lúc đó, hắn sẽ tập trung vào luyện khí thuật, tiến độ sẽ nhanh hơn.

Sau đó, hắn sẽ chú trọng vào việc nâng cao cấp độ của pháp khí lên trung phẩm. Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng việc nắm giữ Thủy Triều La Vồng luyện khí đồ phổ, hắn nhất định phải luyện chế thành công.

Tiếp theo, hắn sẽ kết hợp với kinh nghiệm luyện chế Thủy Triều La Vồng, hoàn thành việc tôi luyện và khắc minh văn cho Du Long dao găm, biến nó thành một thanh trung phẩm pháp khí thực sự.

“Chỉ cần Du Long dao găm và Thủy Triều La Vồng luyện chế thành công, ta sẽ không còn quá xa vời trong việc trở thành một Luyện Khí Sư có khả năng chế tạo trung phẩm pháp khí!”

Khi đạt đến cấp độ này, khả năng kiếm linh thạch của hắn sẽ tăng lên rất nhiều. Hơn nữa, hắn cũng đã có kế hoạch tiến vào cực dạ thể giới, tìm dị thú để phóng tới đấu thú trường, chiến đấu kiếm linh thạch.

Với khả năng đó, hắn chắc chắn có thể kiếm linh thạch nhanh hơn nữa.

Sau khi hoàn tất kế hoạch, Lý Thanh rời khỏi động phủ, chỉ để thùng cơm lại làm “người giữ nhà”.

“Nhị Ngưu Đạo Hữu, đây là linh chu của ta. Trước kia, vì thần diệu đạo nhân động phủ, nó đã phải trải qua một trận truy sát. Vì vậy, trên chiếc chu này, không ít linh văn đã bị hỏng.”

Cửu Tiêu vừa nói, vừa lấy ra chiếc linh chu của mình.

Đây là chiếc linh chu màu băng lam, có kích thước gần bằng một chiếc thuyền đánh cá, có thể chứa ba bốn người mà không gặp vấn đề gì.

Có thể nhận thấy, khi luyện chế chiếc linh chu này, người ta đã dùng rất nhiều linh tài quý giá, cộng thêm các loại linh văn được khắc trên đó. Chiếc linh chu này mang trong mình uy năng của một thượng phẩm pháp khí.

Lý Thanh hai mắt sáng rực, một tay vuốt ve chiếc linh chu, tay còn lại dò xét những linh văn vết tích trên đó.

Quả thật không tầm thường, chắc chắn xuất phát từ tay danh gia chi thủ.

Việc đôi phương có thể tìm được một Luyện Khí Sư đẳng cấp như vậy để chế tạo linh chu cho thấy lai lịch của chiếc linh chu này tuyệt đối không phải loại tầm thường.

Tuy nhiên, Lý Thanh lại có chút do dự và chần chờ.

Chương 447

DTV EBOOK

“Cửu Tiêu đạo hữu, chiếc linh chu này của ngươi quả thực không tầm thường. Nếu muốn sửa chữa hoàn toàn, nói thật với ngươi, ta không dám cam đoan sẽ thành công. Hơn nữa, việc này còn cần tiêu tốn không ít thời gian.”

“Nếu ngươi lo lắng chuyện lãng phí thời gian, tốt nhất hãy tìm Luyện Khí sư từng chế tạo chiếc linh chu này để sửa chữa.”

Lý Thanh thành thật bày tỏ suy nghĩ của mình. Hắn cảm thấy nếu tự ra tay chữa trị, rất có thể sẽ mất nhiều thời gian vô ích. Hơn nữa, nếu không phải chuyện cấp bách, hắn vẫn muốn dành toàn bộ thời gian để bế quan tu luyện.

Cửu Tiêu nghe vậy, khẽ lắc đầu, hỏi: “Đạo hữu, ngươi cần bao lâu?”

Lý Thanh nhíu mày, vốn định nói nửa tháng, nhưng nhìn sắc mặt bình tĩnh, không mấy quan tâm đến thời gian của đối phương, hắn lập tức thay đổi suy nghĩ, thu lại ý định thoái thác ban đầu. Sau một thoáng trầm ngâm, hắn mở miệng: “Ít nhất nửa năm, có thể lâu hơn một chút. Nếu đạo hữu không hài lòng, ta có thể trả lại ngươi 200 khối linh thạch.”

Cửu Tiêu im lặng một lúc rồi đáp: “Một năm, ta cho ngươi một năm. Trùng hợp ta cũng muốn bế quan một thời gian. Một năm sau, ta sẽ đến tìm ngươi lấy linh chu. Nếu đến lúc đó mà vẫn chưa sửa xong, ngươi sẽ trả lại ta 200 khối linh thạch. Như vậy có được không?”

Nghe vậy, trong lòng Lý Thanh lập tức hiểu ra. Xem ra gia hỏa này đã thu hoạch không ít lợi ích trong Thần Diệu Động Phủ, định ở lại đây tiêu hóa trong một năm. Nếu đối phương đã nói vậy, hắn cũng không còn lý do từ chối.

“Tốt, một lời đã định!”

“Một năm sau, ngươi đến Động Phủ Khu, tìm ta ở động phủ bên trái Tiểu Tây Sơn là được!”

Cứ thế, hai người lập linh khế. Sau đó, Lý Thanh mang chiếc linh chu của Cửu Tiêu về động phủ.

“Nếu đã có một năm, ta lại càng tự tin có thể sửa chữa linh chu này thành công.”

Lý Thanh trầm ngâm, rồi thu chiếc linh chu lại, trực tiếp ngồi xuống xếp bằng.

Lần này, hắn lấy ra một cành ngọc cây hòe lớn bằng cánh tay – chính là thứ mà trước đó hắn đã mua được từ tay Cửu Tiêu.

“Ngọc cây hòe này chỉ ít đã có tuổi thọ tám mươi năm. Đáng tiếc đây chỉ là một cành cây, nếu là thân cây, có lẽ ta có thể lập tức tu luyện Bảo Mộc Luyện Thân Quyết đến đại thành.”

Nói xong, Lý Thanh bật cười lắc đầu, cảm thấy mình có chút tham lam.

Việc chặt đứt thân cây linh mộc mà không tận dụng toàn bộ, quả thực chẳng khác nào mổ gà lấy trứng, người thường sẽ không làm vậy.

Nhưng thực tế, hắn đã có được một cành ngọc cây hòe lớn bằng cánh tay, có thể nói là rất tốt rồi. Nếu thật sự muốn có thân cây, hắn sợ rằng sẽ phải bỏ ra số lượng linh thạch khổng lồ để thu mua.

Lý Thanh nhanh chóng ném những suy nghĩ này ra khỏi đầu, rồi tập trung điều chỉnh trạng thái bản thân.

Ngay sau đó, hắn bắt đầu vận chuyển Bảo Mộc Luyện Thân Quyết.

Thông qua bí pháp này, hắn có thể cảm nhận được trong cành ngọc cây hòe ẩn chứa sinh khí vô cùng nồng đậm, tinh túy linh mộc dồi dào hơn hẳn những cành liễu mà trước đó hắn từng sử dụng trong Liễu Gia.

“Không tệ, số linh thạch bỏ ra cũng không hề lãng phí!”

Lý Thanh vừa nói vừa bắt đầu hấp thu tinh túy linh mộc trong cành ngọc cây hòe để cường hóa thể phách bản thân.

Chỉ thấy từng sợi sinh khí vô hình vô sắc từ cành ngọc cây hòe tràn ra, rồi nhanh chóng bị hắn hấp thu vào cơ thể.

Ngay khi tinh túy linh mộc nhập thể, Lý Thanh cảm nhận rõ ràng nhục thân cùng huyết khí của mình lại mạnh lên một cách rõ rệt.

Sau khi đạt đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, nhục thể của hắn đã gần như chạm đến cực hạn mà con người có thể tu luyện.

Nhưng bây giờ, nhục thể hắn lại tiếp tục tinh tiến!

Xuỵ!

Lý Thanh nhìn chằm chằm vào đoạn nhánh ngọc cây hờ trước mặt. Ở phần cành cuối cùng, một sợi tinh túy linh mộc giống như khói xanh mờ ảo bay ra, nhanh chóng dung nhập vào cơ thể hắn.

Chỉ trong chốc lát, cả đoạn nhánh cây tựa như trải qua ngàn năm, triệt để phong hóa.

Không có một chút tinh túy nào bị lãng phí, tất cả linh mộc sinh cơ trong cành ngọc cây hờ đều bị Lý Thanh hấp thu hoàn toàn!

Thùng thùng! Thùng thùng!

Tiếng tim đập mạnh mẽ vang vọng trong không gian tĩnh lặng của động phủ, tựa như có trống trận chấn động không ngừng, âm thanh nghe vô cùng khoa trương.

Dù là ai cũng khó mà tin được, chấn động này chỉ là tiếng tim đập của Lý Thanh!

Bảo Mộc Luyện Thân Quyết tầng thứ nhất – hoàn toàn tu thành!

Lý Thanh mở mắt, trong đôi con ngươi lóe lên một tia sáng xanh biếc, rồi lập tức biến mất.

Chương 448

DTV EBOOK

Giờ khắc này, hắn không còn đè nén khí huyết nữa mà để mặc cho nó tuôn trào ra ngoài.

Oanh!

Khí huyết hùng mạnh bùng phát trong cơ thể Lý Thanh, tựa như sóng dữ cuộn trào giữa đại dương mêh mông, mạnh mẽ đến mức khó tin.

“Hô!”

Lý Thanh thở dài một hơi, chậm rãi mở rộng hai tay, ánh mắt dừng lại trên cánh tay mình, cảm nhận từng nhịp đập của mạch máu.

“Không sai! Hiện tại, chỉ dựa vào cường độ nhục thân, ta hắn có thể giao đấu một hai chiêu với tu sĩ Luyện Khí trung kỳ.”

Sau khi tu thành tầng thứ nhất Bảo Mộc Luyện Thân Quyết, thân thể hắn lại cường hóa thêm một bậc. Nếu trước kia hắn chỉ là một Võ Đạo Tông Sư, thì giờ đây, nhục thân của hắn đã đủ sức sánh ngang tu sĩ Luyện Khí trung kỳ.

Giờ phút này, hắn cảm thấy lực lượng trong cơ thể tựa như vô tận, cứ như có thể nhắc cả một ngọn núi lên vậy.

Răng rắc!

Lý Thanh chỉ nhẹ nhàng vận ngón tay, không hề vận kinh, chỉ đơn thuần sử dụng sức mạnh cơ thể, vậy mà đã có thể bóp nát một khối nham thạch cứng rắn thành bột mịn.

“Không tệ! Đây mới chỉ là tầng thứ nhất. Nếu tu thành tầng thứ hai, tầng thứ ba, nhục thân của ta sẽ mạnh mẽ đến mức nào?”

Ý nghĩ này vừa lóe lên, hắn liền lập tức ép xuống.

Không được vọng tưởng quá xa!

“Nghe nói tu sĩ Trúc Cơ kỳ, đan điền khí hải trong cơ thể sẽ ngưng kết, pháp lực hóa lỏng. Chất lượng và số lượng pháp lực của họ vượt xa tu sĩ Luyện Khí kỳ.”

“Nếu thực sự giao chiến với tu sĩ Trúc Cơ kỳ, chỉ cần đối phương không ngu ngốc, không cận chiến mà sử dụng pháp lực mệnh môn, ta căn bản không có khả năng chiến thắng.”

Lý Thanh thâm nhủ, dập tắt những suy nghĩ tự mãn, trong lòng vẫn giữ nguyên sự kính sợ đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Bước ra khỏi động phủ, hắn hít sâu một hơi, ngắm nhìn cảnh sắc tươi đẹp bên ngoài sơn mạch, chậm rãi đuổi người.

Nhục thân lại mạnh hơn một phần, trạng thái tinh thần của hắn cũng cực kỳ sung mãn, khí huyết tràn đầy, tựa như vừa được thoát thai hoán cốt một lần nữa.

Nhưng hắn không vội vã rời đi mà nhanh chóng quay lại động phủ, tiếp tục tu luyện.

Tu vi mới là nền tảng quan trọng!

Lý Thanh ngồi xuống xếp bằng, lấy ra một viên Quảng Lăng Đan, không chút do dự nuốt vào.

“Hỏa Nguyên Công!”

Hắn bắt đầu vận chuyển công pháp, luyện hóa dược lực trong đan dược.

Lần bế quan này dự kiến kéo dài một năm, vì vậy hắn đã chuẩn bị đầy đủ. Trước đó, hắn còn đặc biệt đến phường thị, thu thập thêm một số đan dược để đảm bảo nguồn cung tu luyện.

Về phần hội giao dịch bí ẩn sắp diễn ra, hắn không có hứng thú tham gia. Giờ đây, điều quan trọng nhất chính là toàn tâm toàn ý khổ tu, gia tăng thực lực!

Một năm trôi qua như cát mịn trôi qua kẽ tay, càng cố nắm chặt lại càng nhanh chóng biến mất.

Trong khoảng thời gian này, giới tu tiên tuyệt đối không yên ả. Rất nhiều thế lực lớn ngầm ngầm hành động, sóng ngầm bắt đầu cuộn trào.

Nhưng tất cả những chuyện đó chẳng hề liên quan đến Lý Thanh, kẻ vẫn đang lặng lẽ bế quan trong động phủ.

Mãi đến một ngày nọ, hắn mới mở mắt.

“Hô...”

Lý Thanh thở dài một hơi, đôi mắt lóe lên thần quang.

Mái tóc dài của hắn đã rối bù, râu ria lún phún, thoát nhìn chẳng khác gì một dã nhân.

Nhưng hắn không hề để tâm đến diện mạo của mình, ngược lại trong mắt hiện lên sự vui mừng khôn xiết.

“Rốt cuộc cũng đột phá!”

Không sai, sau một năm khổ tu, tiêu hao vô số đan dược, lại tu luyện trong động phủ linh khí dồi dào, cuối cùng hắn đã bước vào Luyện Khí tầng sáu!

Toàn bộ quá trình, kỳ thực không có gì quá đặc biệt.

Trong cảm nhận của hắn, đột phá lần này tựa như nước chảy thành sông, vô cùng tự nhiên. Cứ như thể hắn vốn dĩ đã nên tiến vào cảnh giới này từ lâu rồi vậy.

“Trách không được người ta luôn nói tu hành không có tuế nguyệt. Một năm bế quan, vậy mà ta lại cảm thấy chỉ như vài tháng mà thôi.”

Lý Thanh lẩm bẩm, nếu không nhìn thấy tuổi thọ của mình giảm đi từng chút một, hắn thậm chí sẽ không nhận ra thời gian đã trôi qua lâu như vậy.

Bước ra khỏi động phủ, cảm giác như cách một thế hệ lại dâng lên trong lòng, khiến hắn có chút ngẩn ngơ.

Rất nhanh, hắn liền lấy ra Du Long Chủy, cắt tỉa mái tóc rối bù, sau đó vận dụng Tịnh Thủy Thuật để tẩy rửa cơ thể, trở về dáng vẻ sạch sẽ khoan khoái.

Chỉ trong chốc lát, bộ dạng dã nhân biến mất, thay vào đó là một tu sĩ trẻ tuổi phong thần tuấn lãng.

“Tê! Phải nhanh chóng đi giúp Cửu Tiêu đạo hữu sửa chữa linh chu!”

Nhớ tới chuyện này, Lý Thanh không chần chừ nữa mà lập tức rời khỏi động phủ, thân ảnh như tia chớp lao đi.

Chương 449

DTV EBOOK

Vì tiết kiệm thời gian, hắn trực tiếp lựa chọn xuyên qua Cực Dạ Thế Giới, bắt đầu chữa trị linh chu.

Cực Dạ Thế Giới – một nơi thần bí ẩn tàng.

Lý Thanh lấy ra chiếc linh chu màu băng lam mà Cửu Tiêu đã giao cho, cẩn thận quan sát từng chi tiết.

“Thân tàu thật ra không hư hại quá nghiêm trọng, vấn đề chủ yếu nằm ở linh văn. Xem ra kẻ này đã gặp phải một đối thủ hung ác, vậy mà có kẻ dùng thủ đoạn Huyết Đạo ô uế một phần linh văn.”

Vừa nói, Lý Thanh vừa đặt tay lên linh chu, cẩn thận kiểm tra từng đường nét.

Giờ phút này, hắn chẳng khác nào một vị đại phu lành nghề, cẩn trọng chẩn đoán tình trạng hư hỏng của linh chu.

“Tuy ta đã học qua một số linh văn tăng tốc và giảm trọng, nhưng việc chữa trị linh chu chắc chắn không đơn giản như vậy.”

Hắn nhíu mày, duỗi tay chạm vào những linh văn bị tổn hại, bắt đầu truyền linh lực vào.

Từng tia linh lực nhanh chóng lan truyền khắp thân tàu, khắc họa lại các linh văn đã bị hư hại, giúp chúng dần khôi phục sự lưu chuyển linh lực.

Nhờ vậy, Lý Thanh có thể xác định chính xác từng phần linh văn bị phá hủy, rồi suy ngẫm về công dụng của chúng.

“Bộ phận này là linh văn truyền dẫn linh lực, ta có thể dùng linh văn của mình để thay thế, hiệu quả không chênh lệch bao nhiêu.”

“Ừm, đây là linh văn thuộc hệ nhẹ nhàng, sửa chữa cũng không khó.”

“Nhưng những chỗ này... vượt quá khả năng của ta.”

Chiếc linh chu màu băng lam, giờ đã được hấn kiểm tra hơn bảy tám phần, không bỏ sót chi tiết nào.

Một số tổn hại đúng như hấn dự đoán – nằm ngoài kiến thức của hấn. Những linh văn đó, hấn thậm chí không rõ chúng có tác dụng gì.

Điều này khiến hấn không khỏi nhúu chặt chân mày.

Lý Thanh trầm tư suy nghĩ, nhưng vẫn không tìm ra được công dụng thực sự của những linh văn này.

Hấn gạt bỏ suy tư, sau đó trong đầu bắt đầu phác họa lại toàn bộ chiếc linh chu.

“Nếu là ta luyện chế linh chu, vậy chiếc linh chu này hấn phải có những chức năng gì?”

Đây là một kiện pháp khí thượng phẩm, vậy nên tác dụng của nó chắc chắn không đơn giản.

Đầu tiên là tốc độ – nếu tốc độ không đủ, thì dù có nhiều công năng khác cũng vô nghĩa.

Những linh văn cơ bản liên quan đến tốc độ trên chiếc linh chu này đều khá đầy đủ. Đây chính là phần lõi của nó.

Tiếp theo là năng lực phòng ngự!

“Những linh văn thuộc Mộc và Thổ hấn là để tăng cường phòng ngự. Phần này sửa chữa cũng không quá khó.”

Vậy còn công kích thì sao?

Lý Thanh cẩn thận đánh giá. Với một linh chu có cấp bậc cao như vậy, hấn không tin rằng nó lại không có khả năng công kích. Dù gì, nó cũng là pháp khí thượng phẩm!

Nghĩ đến đây, ánh mắt hấn bỗng lóe sáng, rồi nhìn về một linh văn bị hỏng gần mép linh chu.

“Lại là linh văn công kích hệ Băng... không sai, quả thật nơi này được chế tạo từ tuyết ngân thiết cùng một số linh tài hàn băng.”

Sau khi xác nhận, sắc mặt Lý Thanh trầm xuống, nhưng hấn không quá lo lắng, chỉ là lông mày khẽ nhúu chặt.

Mặc dù sở hữu truyền thừa luyện khí, nhưng hắn cũng không thể nắm vững toàn bộ các loại linh văn kỳ dị. Những gì hắn tinh thông phần lớn đều là linh văn thuộc hệ Ngũ Hành.

Vậy nên, dù đã biết loại linh văn này, hắn vẫn không có cách nào khôi phục nó hoàn toàn.

Đến lúc này, Lý Thanh cuối cùng cũng hiểu vì sao có người nói rằng, một luyện khí sư cường đại không chỉ cần có kỹ thuật luyện khí tinh xảo, mà còn phải có kiến thức uyên bác.

Nắm giữ càng nhiều linh văn, giới hạn một luyện khí sư có thể đạt được sẽ càng cao!

“Haizz, luyện khí quả nhiên là một đạo bác đại tinh thâm a!”

Lý Thanh cười khổ. Nghề luyện khí không chỉ yêu cầu thiên phú xuất sắc, mà còn đòi hỏi một kho tàng kiến thức đồ sộ!

Tuy vậy, hắn không hề nản chí, trái lại càng thêm tập trung suy nghĩ xem liệu có thể dùng linh văn của bản thân để thay thế những linh văn bị tổn hại hay không.

“Linh văn công kích thuộc hệ Băng... nhưng chiếc linh chu này chủ yếu dùng để di chuyển. Ta không tin rằng vị luyện khí sư tạo ra nó lại đặt quá nhiều tâm huyết vào phần công kích.”

“Có lẽ...”

Hắn chưa nói hết câu, ánh mắt bỗng sáng lên, một suy nghĩ lóe lên trong đầu.

“Có khi ta có thể dùng linh văn trói buộc thuộc tính Thủy để thay thế loại linh văn này. Vừa vặn ta cũng đang muốn luyện chế Thủy Triều La Vĩng, nhân cơ hội này thử nghiệm một phen, hắn không sai.”

Ý tưởng vừa xuất hiện, lòng Lý Thanh lập tức có quyết định.

Một chiếc linh chu, với tác dụng chính là gia tăng tốc độ, thì hắn không tin rằng những linh văn công kích trên đó lại có thể sánh ngang với một pháp khí chiến đấu thượng phẩm!

Chương 450

DTV EBOOK

Lúc này, đầu ngón tay hắn tỏa ra một luồng linh lực tinh thuần, nhẹ nhàng xóa bỏ hết những linh văn thuộc tính Băng còn sót lại trên linh chu.

Thủy Triều La Vững – một pháp khí có khả năng trói buộc đối phương, không chế kẻ địch.

Mặc dù Lý Thanh chưa chính thức bắt tay vào luyện chế, nhưng trong âm thầm, hắn đã nghiên cứu rất nhiều lần, đối với những linh văn cần khắc họa đã sớm quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn.

Xùy ~

Sau khi những linh văn thuộc tính Băng bị tiêu trừ, đầu ngón tay Lý Thanh lại sáng lên, bắt đầu khắc linh văn mới, từng bước hoàn thiện toàn bộ mạch linh văn trên linh chu.

Hắn vui mừng phát hiện, linh văn thuộc tính Thủy hoàn toàn tương thích với những tài liệu này, điều đó khiến hắn cảm thấy, nếu tổ hợp như vậy, có lẽ sẽ đạt được hiệu quả không tệ.

Lần đầu tiên khắc linh văn tiếp nối – thất bại!

Nhưng điều này không nằm ngoài dự liệu. Dù sao, đây là lần đầu tiên hắn khắc họa linh văn Thủy Triều La Vững, thất bại cũng là chuyện bình thường.

“May mà linh chu này được chế tạo từ tài liệu đặc biệt, linh tính dư thừa đến mức khó tin, thất bại vài lần cũng không ảnh hưởng gì.”

Nói rồi, Lý Thanh tiếp tục kiên nhẫn khắc lại linh văn của Thủy Triều La Vững.

Linh quang chớp động nơi đầu ngón tay hắn, quá trình này cứ thế tiếp tục, đồng thời sự lĩnh ngộ của Lý Thanh đối với linh văn cũng ngày càng sâu sắc hơn.

Bất giác, thuật luyện khí của hắn cũng trở nên tinh xảo hơn từng chút một.

Mấy ngày trôi qua, theo từng nét vẽ của Lý Thanh, vòng hoa văn màu lam nhạt cuối cùng cũng được hoàn thành, hắn cuối cùng đã thành công!

Linh văn của Thủy Triều La Vĩng đã được khắc họa hoàn chỉnh, giờ đây chúng hòa nhập hoàn mỹ với toàn bộ linh văn trên linh chu, tạo thành một chỉnh thể, đến mức không ai có thể nhận ra sự thay đổi!

Ông ~

Nhìn thấy kết quả, Lý Thanh rút cuộc thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Những tài liệu này vốn có tính bằng giá, không biết sau khi khắc linh văn Thủy Triều La Vĩng vào, sẽ phát huy hiệu quả ra sao?”

Nói xong, hắn lập tức ngồi vào trong linh chu, rót linh lực tinh thuần vào đó để thử nghiệm.

Bá ~

Một quả cầu thủy khí tỏa ra từng đợt hàn ý băng giá, sau đó nhanh chóng mở rộng trong không trung, hình thành một tấm thủy vĩng màu lam nhạt!

Nhìn cảnh tượng này, trong lòng Lý Thanh vừa vui mừng, vừa có chút kinh hãi. Hắn bước ra khỏi linh chu, kiểm tra xem uy lực của thủy vĩng này ra sao.

Ngồi xổm xuống, hắn đưa tay chạm nhẹ vào vĩng nước đọng.

“Tê! Lạnh thật!”

Lý Thanh lảo bẫm, nhưng ngay sau đó hắn phát hiện điều gì đó kỳ lạ hơn.

“Những giọt nước đọng này có thể xâm nhập vào cơ thể, khiến khí huyết lưu thông chậm lại!”

Vừa nói, hắn lập tức vận chuyển khí huyết, tổng xuất toàn bộ hàn khí ra ngoài.

“Quả thực đáng sợ! Dù sao cũng không phải tu sĩ nào cũng có thể chất mạnh mẽ, khí huyết hùng hậu như ta. Nếu ai đó bất cẩn trúng chiêu, e rằng khí huyết sẽ bị đông cứng mất.”

Không biết Cửu Tiêu có hài lòng với sự thay đổi này hay không, nhưng ít ra, bản thân hắn đã cảm thấy kết quả đạt được không tệ.

Nếu đối phương không hài lòng, hắn chỉ có thể đưa cho Cửu Tiêu hai trăm linh thạch, rồi xóa bỏ linh văn này, bắt đầu lại từ đầu.

Coi như đã chuẩn bị sẵn cho việc luyện chế Thủy Triều La Vồng.

Nghĩ vậy, Lý Thanh tiếp tục vui đầu vào việc chữa trị linh chu.

Khi linh văn ở một số vị trí được chữa trị xong, những phần còn lại cũng không quá khó khăn.

Các linh văn chữa trị nhẹ nhàng, truyền thông, đối với Lý Thanh lúc này mà nói, việc khắc họa chúng đã trở nên dễ dàng vô cùng.

Chưa đầy hai ngày, toàn bộ linh văn chữa trị đã được hoàn tất.

Khi hoàn thành nét khắc cuối cùng, Lý Thanh đứng trước linh chu, ngắm nhìn chiếc linh chu màu lam băng trước mặt, trong lòng tràn đầy cảm giác thành tựu.

Linh chu này đã đạt đến cấp độ thượng phẩm pháp khí, hắn rất cuộc đã hoàn thành việc chữa trị!

Giờ khắc này, Lý Thanh cảm thấy thuật luyện khí của bản thân dường như đã có bước tiến vượt bậc. Ngay cả khi thử luyện chế một món trung phẩm pháp khí, hắn cũng cảm thấy có một sự tự tin nhất định.

Lý Thanh nhắm mắt, cẩn thận lĩnh hội những gì vừa đạt được, không ngừng tổng kết kinh nghiệm, biến chúng thành tư liệu giúp hắn trưởng thành hơn.

Một lúc lâu sau, những linh ngộ từ việc chữa trị linh chu dần lắng đọng trong lòng hắn.

“Chỉ cần thêm một thời gian nữa, ta có thể thử luyện chế Thủy Triều La Vồng rồi.”

Ngũ khí của hắn đầy tự tin, đó là sự nhận thức rõ ràng về năng lực bản thân, chứ không phải sự tự mãn mù quáng.

Nói xong, Lý Thanh lại ngồi vào trong linh chu, khước môi khẽ nhếch lên, dự định tận dụng chiếc linh chu quý giá này, thả mình du ngoạn trên không một phen.

Chương 451

DTV EBOOK

“Không biết Cửu Tiêu rốt cuộc là người thế nào, nhưng chỉ riêng chiếc linh chu này thôi, phí tổn chắc chắn không hề nhỏ.”

Lý Thanh vừa nói, vừa đặt tay lên linh chu, linh lực từ lòng bàn tay dần dần truyền vào. Sau đó, hắn lại tiếp tục rót vào một lượng linh lực hùng hậu.

Oanh!

Chỉ thấy linh chu dưới chân hắn đột nhiên chấn động, rồi nhẹ nhàng bay lên. Trong màn đêm thăm thẳm, chiếc linh chu vẽ nên một đường sáng băng lam, tựa như một dải lụa thần bí, trông vô cùng huyền ảo.

Bên trong linh chu, Lý Thanh đưa mắt nhìn quanh, ánh mắt tràn đầy sự tán thưởng.

Xung quanh linh chu, một tầng băng mỏng như bình chương dâng lên, bao bọc toàn bộ con thuyền. Chiếc linh chu cứ thế lướt đi giữa không trung, mà không hề tạo ra bất kỳ sự xao động nào của không khí.

Hắn vừa điều khiển linh chu, vừa không ngừng quan sát, nghiên cứu từng chi tiết tinh xảo trên nó.

“Thì ra là vậy... Chiếc linh chu này sử dụng cơ cấu luyện chế vô cùng tinh vi, mỗi một linh văn đều có tác dụng riêng, mỗi bộ phận đảm nhiệm một chức năng khác biệt.”

Hắn chăm chú quan sát những đường linh văn khắc trên vách thuyền. Chúng giống như huyết mạch trong cơ thể linh chu, chỉ khi tất cả liên kết thành một thể, nó mới có thể phát huy toàn bộ uy năng.

Lý Thanh cẩn thận ghi nhớ kết cấu của linh chu, từng đường nét đều khắc sâu vào đầu hắn.

Dù rằng phần linh văn hạch tâm bị bao phủ bởi cấm chế huyền bí, hắn không thể dò xét, nhưng chỉ riêng cơ cấu cơ bản đã đủ để hắn học hỏi được rất nhiều.

Về sau, nếu có thể lĩnh ngộ thêm về trận pháp và linh văn, có lẽ hắn cũng có thể thử luyện chế một chiếc linh chu cho riêng mình, để tự do bay lượn giữa trời cao.

Thời gian dần trôi, khi linh lực trong cơ thể hao tổn hơn phân nửa, Lý Thanh mới ngừng lại, điều khiển linh chu quay về điểm xuất phát.

“Hàng tốt! Có thứ này trong tay, sau này bất kể là di chuyển đường dài hay thoát hiểm, đều sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

Đáng tiếc, dù có tốt đến đâu, cuối cùng cũng không phải của hắn.

Lý Thanh khẽ thở dài, trong lòng có chút lưu luyến, nhưng hắn cũng âm thầm hạ quyết tâm: sớm muộn gì cũng phải tự luyện chế một chiếc linh chu thuộc về mình.

Động Phủ Khu - Tiểu Tây Sơn.

Sau khi trở về, Lý Thanh lập tức ngồi xếp bằng, vận chuyển công pháp, khôi phục linh lực đã tiêu hao, đồng thời củng cố tu vi bản thân.

Ở một nơi có linh khí nồng đậm như thế này, pháp lực trong cơ thể hắn khôi phục cực nhanh. Đồng thời, cảnh giới luyện khí tầng sáu của hắn cũng ngày càng thêm vững chắc.

Khi kết thúc điều tức, Lý Thanh đột nhiên cảm nhận được cấm chế trước cửa động phủ có dấu hiệu dao động, dường như có người tới thăm.

Một năm kỳ hạn đã đến, hắn lập tức đoán được người đến là ai.

“Ha ha ha, Cửu Tiêu đạo hữu, đã lâu không gặp, dạo này thế nào rồi?”

Lý Thanh đứng dậy, bước ra ngoài, đồng thời ôm quyền thi lễ với nam tử đứng trước cửa động phủ. Người này chính là Cửu Tiêu, dáng vẻ ôn hòa mà không mất đi vẻ uy nghiêm.

“Nhị Ngưu đạo hữu có vẻ rất vui vẻ, hắn là đã có chuyện tốt?”

Cửu Tiêu chưa kịp trả lời, khoe miệng Lý Thanh đã nhếch lên một nụ cười đầy hàm ý.

“May mắn không làm nhục mệnh!”

Bốn chữ này vừa thốt ra, ánh mắt Cửu Tiêu lập tức lóe lên một tia sáng khác thường, đáy mắt thoáng hiện ý vui mừng, nhưng vẻ mặt hắn lại trở nên nghiêm túc hơn vài phần.

Trước mặt hắn lúc này không chỉ là một thanh niên bình thường, mà là một vị luyện khí sư chân chính - người có thể sửa chữa linh chu thượng phẩm!

Chỉ riêng điều này thôi, Lý Thanh đã đủ để được xem trọng trong giới tu luyện, dù là ở đại thành hay các phường thị lớn.

“Chúc mừng đạo hữu, thuật luyện khí của ngươi lại tiến thêm một bước. Về sau chúng ta sẽ có thêm nhiều cơ hội hợp tác!” Cửu Tiêu mỉm cười, trong giọng nói lộ rõ ý muốn kết giao.

“Được, được! Cửu Tiêu đạo hữu, đây là linh chu của ngươi. Ta đã có một số cải biến nhỏ...”

Lý Thanh lấy linh chu ra, vừa đưa vừa giới thiệu về những thay đổi mà mình đã thực hiện.

“Lưới nước đá? Hiệu quả thực sự tốt như vậy sao?” Cửu Tiêu nghe xong, ánh mắt hiện lên vẻ hoài nghi.

“Đạo hữu không ngại thử một lần chứ?” Lý Thanh mỉm cười đầy tự tin.

Cửu Tiêu gật đầu, thử kích hoạt linh chu, rót một chút linh lực vào mảnh linh văn vốn có tác dụng công kích.

Bá!

Chỉ thấy linh chu khẽ rung động, một luồng khí lạnh tỏa ra. Giữa không trung, một quả cầu thủy khí nhanh chóng mở rộng, hình thành một tấm lưới băng màu lam nhạt.

Bằng mắt thường không thể nhận ra sự thay đổi, nhưng khi Cửu Tiêu đưa tay chạm vào thủy võng, đầu ngón tay hắn lập tức bị bao phủ bởi một lớp băng mỏng!

“Hiệu quả đông kết thật đáng sợ!”

Cửu Tiêu hít một hơi lạnh, ánh mắt sáng lên như sao.

“Tốt! Tốt! So với Băng Tiến Thuật trước đây, hiệu quả mạnh hơn rất nhiều!”

Trước kia, linh chu này chỉ có thể phát ra băng tiến, nhưng giờ đây... nó đã được cải tiến vượt bậc!

Chương 452

DTV EBOOK

Linh văn trên linh chu giờ đây đã được thay đổi, từ băng tiền thành lưới nước đá có phạm vi rộng lớn hơn. Mặc dù lực sát thương không mạnh bằng trước, nhưng ưu thế lớn nhất lại nằm ở diện tích bao phủ rộng và hiệu quả đặc biệt đối với tu sĩ.

Chỉ cần bị nhiễm một chút hàn khí, pháp lực sẽ dần bị đóng băng, khiến đối thủ khó lòng vận chuyển linh lực như bình thường.

Cải biến này có thể nói là đã phát huy tối đa công dụng của linh chu. Bất kể là truy sát hay đào mệnh, đều tăng thêm một tầng bảo đảm chắc chắn!

Về phần lực sát thương giảm sút, Cửu Tiêu hoàn toàn không để tâm. Dù sao, linh chu này vốn không phải pháp khí chuyên dụng để chiến đấu.

“Nhị Ngưu đạo hữu, lần này xem như ta nợ ngươi một ân tình! Cải biến này thật sự quá tinh diệu, tuyệt vời!” Cửu Tiêu ôm quyền, tỏ rõ sự cảm kích.

Thấy đối phương hài lòng, Lý Thanh cũng nhẹ nhàng thở ra, trong lòng thầm nghĩ: xem ra suy nghĩ của ta về luyện khí vẫn rất chính xác.

Linh chu vốn dĩ được dùng để di chuyển. Dù là chạy trốn hay truy kích, nếu có thể phóng ra lưới nước đá, hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều so với linh văn công kích trước kia.

“Cửu Tiêu đạo hữu không cần khách sáo, đây chỉ là chức trách của ta mà thôi.” Lý Thanh ra vẻ khiêm tốn đáp.

Tuy nhiên, Cửu Tiêu vẫn kiên trì cho rằng Lý Thanh đã giúp hắn rất nhiều. Sau này nếu có việc gì cần hỗ trợ, hắn nhất định sẽ không từ chối.

Thấy đối phương thành tâm như vậy, Lý Thanh cũng không từ chối nữa, chỉ mỉm cười gật đầu.

Sau khi Cửu Tiêu điều khiển linh chu rời đi, Lý Thanh nhìn theo bóng lưng hắn, không khỏi thầm tắc lưỡi.

“Cửu Tiêu quả thực không đơn giản... Nếu sau này ta thực sự cần giúp đỡ, ít nhất cũng đã có một chút giao tình. Nếu hắn tìm đến ta để nhờ luyện khí, e rằng cũng khó mà từ chối.”

“Nhân tình qua lại chính là như vậy, tạo dựng mối quan hệ cũng là một dạng đầu tư.”

Nghĩ thông suốt điểm này, Lý Thanh bỗng cảm thấy kính trọng khả năng giao thiệp của đối phương.

Thoạt nhìn, Cửu Tiêu như đang chịu thiệt khi giúp hắn, nhưng thực chất không phải vậy. Chỉ cần giữ vững mối quan hệ này, tương lai chắc chắn sẽ mang lại lợi ích không nhỏ.

Trong tu tiên giới, muốn đi xa, ngoài thực lực ra, nhân mạch cũng vô cùng quan trọng.

Cửu Tiêu, bất luận về nhân phẩm hay tài năng, hiện tại đều đáng để kết giao. Nếu có cơ hội, Lý Thanh cũng muốn thử hợp tác lâu dài.

Sau khi việc giao phó đã hoàn thành, tâm trạng hắn nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Hắn đuổi người, cảm thấy cơ thể như được giải tỏa, áp lực trong lòng cũng dần buông lỏng.

“Đi xem thử cây hòe linh chủng thế nào rồi, chắc cũng sắp nảy mầm.”

Thời gian trôi qua đã một năm, Ngọc Hòe Thụ linh chủng cuối cùng cũng phá đất vươn lên.

Nhờ vào linh khí dồi dào trong động phủ, Lý Thanh có thể cảm nhận rõ ràng sinh khí mạnh mẽ ẩn chứa bên trong chồi non. Sự sống bùng bùng trong từng phiến lá nhỏ bé.

“Nếu muốn đợi nó trưởng thành hoàn toàn, e rằng phải mất đến bốn mươi chín năm... Quả thực quá lâu.” Lý Thanh lắc đầu thở dài.

Hắn vận chuyển pháp quyết, nhẹ nhàng thi triển một đạo Tịnh Thủy Thuật, dùng nước tinh khiết tưới lên cây, giúp chồi non phát triển nhanh hơn.

Thực tế, trong môi trường linh khí dày đặc thế này, linh mộc sinh trưởng cực kỳ thuận lợi, không cần tốn quá nhiều công sức hay pháp quyết đặc biệt.

Phòng tối này vốn đã được hấn khai phá thành linh điền, sạch sẽ gọn gàng, không có cỏ dại hay linh trùng quấy nhiễu. Chỉ cần để cây tự nhiên sinh trưởng là được.

Chỉ là, thời gian để nó hoàn toàn trưởng thành quá lâu. Phải mất năm mươi năm nữa, nó mới có thể trở thành một gốc linh mộc thực sự có giá trị.

Đến khi đó, Lý Thanh cũng không chắc bản thân có còn cần dùng đến Bảo Mộc Luyện Thân Quyết hay không.

“Nhưng dù sao cũng không tệ, ta đã lĩnh ngộ Phong Mộc pháp, nếu sau này không còn dùng đến linh mộc này, thì đợi nó trưởng thành rồi, cứ mỗi ba năm thu hoạch một lần Ngọc Hộc Mộc cũng không phải ý kiến tồi.”

Dược liệu này có tác dụng chữa thương, hơn nữa còn là mặt hàng cực kỳ được hoan nghênh trên thị trường. Bán ra ngoài cũng là một khoản thu nhập không nhỏ.

Lý Thanh đứng dậy, rời khỏi linh điền, chấp tay sau lưng, bắt đầu suy tính kế hoạch tiếp theo.

“Hợp đồng thuê động phủ còn nửa năm nữa... Khoảng thời gian này không thể lãng phí, phải tìm một chút việc làm.”

Luyện khí cần tài nguyên, tu hành cũng cần tài nguyên, mà tài nguyên thì cần linh thạch.

Hiện tại, tu vi của hấn đã đạt đến Luyện Khí kỳ tầng sáu. Nếu tiếp tục bế quan trong nửa năm tới, cũng khó có thể có tiến triển rõ rệt.

Quan trọng hơn, muốn đột phá lên Luyện Khí hậu kỳ, chắc chắn sẽ gặp một đợt tiểu bình cảnh. Chỉ dựa vào khổ tu, sẽ mất rất nhiều thời gian để từ từ vượt qua, không thể có đột phá lớn.

“Xem ra, phải ra ngoài tìm chút cơ duyên mới được...”

Lý Thanh khẽ híп mắt, trong lòng đã có tính toán.

Chương 453

DTV EBOOK

Lý Thanh không có ý định tiếp tục bế quan khổ tu. Vừa mới chữa trị xong linh chu, hắn lại có thêm những lĩnh ngộ mới về thuật luyện khí.

“Có thể trực tiếp dùng tay luyện chế Thủy Triều La Vồng. Tuy rằng vừa mới đột phá, nhưng ngay cả bình cảnh Luyện Khí hậu kỳ còn chưa cảm nhận được rõ ràng, vậy thì nửa năm khổ tu cũng chẳng có ý nghĩa gì lớn. Không bằng luyện chế xong Thủy Triều La Vồng trước, sau đó tiến vào Cực Dạ Thế Giới săn dị thú, kiếm chút linh thạch.”

Suy nghĩ đã thông, Lý Thanh lập tức lên kế hoạch hành động.

Trước đó, hắn định rời động phủ một chuyến, xem trong một năm qua giới tu tiên có xảy ra sự kiện trọng đại nào không.

Tại Tụ Gió Lâu

Sau một năm khổ tu, Lý Thanh tự thưởng cho mình một bình Bách Hoa Tửu để thư giãn tinh thần.

Vừa uống rượu vừa lắng nghe tin tức từ các tu sĩ khác, đây cũng coi như một thú vui nhỏ của hắn.

Không lâu sau, một tin tức chấn động truyền đến tai hắn— Phi Ứng Đạo lại xuất hiện!

Kẻ này có dị linh căn thuộc Phong hệ, từng tu luyện theo Ma Ứng Khách, nay đã thành công đột phá Trúc Cơ kỳ. Việc này quả thực khiến người ta chấn động!

“Ai dà! Không biết là tên luyện đan sư nào bất cẩn, lại giúp Phi Ứng Đạo luyện chế được Trúc Cơ Đan.”

“Cũng may là trong đám cướp tu Phi Ứng Đạo, chỉ có Ma Ứng Khách đột phá thành công, còn tên phản đồ Liễu Gia thì thất bại.”

“Đừng nói nữa, hiện tại Thiên Hà Tông đã phái một nhóm trưởng lão Trúc Cơ kỳ xuống núi để diệt trừ ma đạo, mong

rằng có thể nhanh chóng khống chế cục diện.”

Sự xuất hiện của một tu sĩ Trúc Cơ kỳ cướp tu, đối với bất kỳ ai cũng là một tin xấu. Bởi vì một khi bị Phi Ứng Đạo nhắm đến, gần như không còn đường sống.

Lý Thanh chậm rãi nhấp một ngụm rượu, bàn tay cầm chén không khỏi siết chặt.

Phi Ứng Đạo thành công Trúc Cơ, đây thực sự không phải tin tức tốt lành.

Hắn tiếp tục lắng nghe.

“Nghe nói Vương Gia kia thật đáng thương. Mười năm trước, gia tộc vất vả lắm mới xuất hiện một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, không ngờ ngay khi Phi Ứng Đạo xuất quan lại bị hắn tập kích, suýt nữa thì mất mạng.”

“Chắc chắn! Chiến lược này thực sự quá kinh khủng. Dị linh căn này không biết có phải là trời sinh đã mang theo thiên phú đáng sợ hay không?”

“Ha ha, không phải đâu. Người thử nghĩ mà xem, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ mười năm tu hành mà còn không phải đối thủ của hắn, tất cả đều là do dị linh căn quái vật kia.”

“Huống hồ đây chỉ là Phong thuộc tính dị linh căn. Nếu đổi lại là Lôi thuộc tính, chuyên tu lôi pháp, chiến lược còn đáng sợ gấp bội.”

Lý Thanh trầm mặc, trong lòng dâng lên những suy nghĩ phức tạp.

“Phi Ứng Đạo này thật quá kiêu ngạo. Vừa xuất quan đã ra tay với một gia tộc có tu sĩ Trúc Cơ kỳ.”

Hắn hí hóp mắt, cảm thấy sự việc có điểm bất thường.

Trước đây, Phi Ứng Đạo chỉ thu hút sự chú ý của Thiên Hà Tông. Nhưng lần này, tông môn lại lập tức phái trưởng lão xuống núi truy sát. Động thái này có vẻ quá quyết liệt, dường như trong đó có điều gì đó mờ ám.

Nhưng hiện tại, thông tin còn quá ít, hắn cũng không thể phán đoán được ý đồ thực sự của Phi Ứng Đạo.

Lý Thanh tạm thời gác chuyện này sang một bên, nhưng ngay lúc đó, một tin tức khác lập tức thu hút sự chú ý của hắn.

Nửa năm sau, Thiên Hà Tông sẽ tổ chức Thăng Tiên Đại Hội!

“Thăng Tiên Đại Hội? Nửa năm nữa sao?!” Lý Thanh giật mình, nhíu mày suy nghĩ: “Sao thời gian lại không khớp vậy? Lẽ ra phải tổ chức sớm hơn chứ?”

Hắn lập tức tìm người hỏi thăm, và nhanh chóng biết được nguyên nhân thực sự.

Thì ra, do mỏ linh thạch của Thiên Hà Tông bị tập kích, hung thủ vẫn chưa tìm ra, nên đại hội đành phải trì hoãn một thời gian.

Lý Thanh vốn tưởng rằng đại hội đã kết thúc trong lúc hắn bế quan, không ngờ lại trùng hợp như vậy, hắn vẫn còn cơ hội tham gia.

“Thôi được rồi. Dù sao vẫn còn nửa năm, ta có thể luyện chế một số pháp khí đem bán.”

Về việc có tham gia đại hội hay không, Lý Thanh chỉ suy nghĩ thoáng qua rồi lập tức loại bỏ ý định.

Bởi vì thi đấu trong đại hội này quá nguy hiểm, chẳng ai có thể đoán trước chuyện gì sẽ xảy ra. Hơn nữa, đến lúc đó chắc chắn sẽ có không ít tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ tham dự. Nếu chẳng may gặp phải kẻ nào quá mạnh, chẳng phải sẽ rước họa vào thân hay sao?

Dù chỉ bị mất một tay hay một chân cũng sẽ là đại họa khó lường.

Chương 454

DTV EBOOK

Một khi bị gãy tay chân, dù tu sĩ Luyện Khí kỳ có tu vi cao đến đâu cũng sẽ gặp không ít rắc rối. Chưa kể, đến lúc đó pháp khí còn phải sửa chữa, thực sự là một chuyện vô cùng phiền toái.

Lý Thanh quyết định luyện chế một số pháp khí, sau đó mang đi bán cho các tu sĩ tham gia đại hội để kiếm linh thạch. Đây chính là cách sinh tồn hợp lý nhất trong hoàn cảnh của hắn lúc này.

Nghĩ đến đây, hắn nâng chén Bách Hoa Linh Nhưỡng, uống cạn phần rượu còn lại. Hương vị ngọt ngào lan tỏa trong miệng khiến hắn thỏa mãn, nhưng đồng thời cũng có chút tiếc nuối.

Rời khỏi Tụ Gió Lâu, Lý Thanh tiếp tục dạo quanh phường thị, mua sắm những vật dụng cần thiết cho cuộc sống hàng ngày rồi quay về động phủ. Hắn dự định sẽ nghiên cứu thuật luyện khí và thử chế tạo Thủy Triều La Vồng.

Thế nhưng, khi vừa bước vào động phủ, hắn lập tức nhận ra linh khí ở đây có chút bất thường.

“Ồ? Linh khí trong thùng cơm có gì đó là lạ?”

Cảm giác bất an dâng lên trong lòng, Lý Thanh vội vàng bước nhanh vào mật thất, nơi hắn vẫn thường đặt thùng cơm nghỉ ngơi.

Chỉ thấy thùng cơm nằm trên mặt đất, dùng vuốt hổ cào mạnh xuống sàn, bộ dạng như đang trải qua một trận chiến gian nan.

“Chẳng lẽ là muốn đột phá?”

Ban đầu, hắn còn tưởng thùng cơm gặp vấn đề nghiêm trọng nào đó, nhưng sau khi quan sát kỹ, hắn xác định tình trạng của nó không có gì đáng ngại, liền nhẹ nhõm hơn một chút.

Cũng may!

“Con vật này, ăn của ta biết bao nhiêu đan dược, linh thạch, bây giờ rốt cuộc cũng sắp đột phá rồi!”

Trong lòng hắn không khỏi dâng lên chút vui sướng, cảm giác giống như một người cha nhìn thấy con cái trưởng thành.

Thùng cơm đã theo hắn một thời gian dài, hắn chưa bao giờ bạc đãi nó. Yêu thú cần đan dược, hắn liền hào phóng cho ăn. Chỉ cần có thể giúp nó tiến bộ, hắn chẳng tiếc bất cứ thứ gì.

Và giờ đây, nó rốt cuộc cũng sắp đạt đến Nhất Giai Trung Kỳ!

Àm!

Một lượng lớn linh lực cuộn cuộn tràn vào cơ thể thùng cơm. Nhưng khác với tu sĩ, linh lực này không nhập vào đan điền mà hòa vào huyết mạch của nó. Dựa vào Huyết Khế Chi Ấn, Lý Thanh có thể cảm nhận rõ ràng trạng thái hiện tại của thùng cơm.

Quả nhiên, nó đang đột phá. Hơn nữa, quá trình này diễn ra khá suôn sẻ, chỉ là hơi kéo dài một chút.

Hắn tò mò quan sát, trong lòng thầm suy nghĩ: Yêu thú và Nhân tộc, khi đột phá rốt cuộc khác nhau ở điểm nào?

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Hai canh giờ sau, khí tức của thùng cơm càng lúc càng mạnh mẽ. Quá trình đột phá rốt cuộc cũng sắp hoàn tất.

Nhất Giai Trung Kỳ!

“Ngao rống!”

Khi đột phá thành công, toàn thân thùng cơm như nhẹ bẫng đi. Bộ lông tơ vốn đã mềm mượt giờ lại càng sáng bóng, thoát nhìn vô cùng linh động, như thể nó đang chìm đắm trong sự thỏa mãn tột cùng.

Không những vậy, thân hình của nó cũng to lớn hơn trước không ít. Vai rộng, thân dài, bộ dạng có phần khoa trương hơn nhiều so với trước đây.

Vô cùng phấn khích, thùng cơm lập tức lao về phía Lý Thanh, muốn thể hiện sự vui sướng của mình.

Lý Thanh thấy thể chỉ khẽ cười, nhưng ngay lập tức xoay người, vung tay thi triển Vô Cực Công Tán Thủ, trực tiếp đẩy thân hình khổng lồ của thùng cơm ngã lăn ra đất.

“Hắc, ngươi cũng thật ngốc! Bây giờ thân thể ta đã gần tương đương với tu sĩ Luyện Khí Trung Kỳ, sao ngươi có thể tùy tiện lao tới như vậy được?”

“Ngao ngao!”

Tuy vậy, Lý Thanh biết rõ, vừa rồi thùng cơm chưa dốc hết toàn lực. Hắc có thể cảm nhận được trong cơ thể nó ẩn chứa một cỗ lực lượng mạnh mẽ, không hề thua kém chính hắn.

Không sai, đây chính là yêu thú! Thể phách trời sinh mạnh mẽ!

“Haha, thật không dễ dàng gì!”

Hắn đã sớm biết lai lịch của thùng cơm. Nó mang trong mình huyết mạch Hắc Sát Hồ, một chủng loài hoang dã vô cùng cường hãn. Có thể đột phá lên Nhất Giai Trung Kỳ, quả thực không phải chuyện dễ dàng.

Phải biết rằng, ngay cả Hắc Sát Hồ thuần chủng, thông thường cũng chỉ có thể đạt đến Nhất Giai Hậu Kỳ. Số lượng có thể tiến lên Nhị Giai quả thực ít đến đáng thương.

Có thể thấy, yêu thú muốn đột phá còn khó hơn cả Nhân tộc rất nhiều!

“Yên tâm, sau này chỉ cần ta có một miếng thịt ăn, tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu đói.”

Lý Thanh mỉm cười, vừa đùa giỡn với thùng cơm vừa cảm thấy cực kỳ hài lòng với sự trưởng thành của nó.

Một con yêu thú Nhất Giai Trung Kỳ, lại còn có mối liên kết sâu sắc với hắn, trong tương lai nhất định sẽ trở thành một trợ thủ đắc lực!

“Nghe nói, trong đấu thú trường có không ít Ngự Thú Sư chuyên điều phối yêu thú. Hơn nữa, bọn họ còn có thể luyện chế bảo dược đặc biệt cho yêu thú tu luyện. Sau này ta sẽ tìm cách kết giao với bọn họ, tìm kiếm dược liệu tốt nhất cho ngươi.”

“Ngao rông!”

Thùng cơm gầm lên một tiếng, đáp lại Lý Thanh.

Chương 455

DTV EBOOK

Sau khi đột phá lên Nhất Giai Trung Kỳ, linh tính của thùng cơm đã tăng lên đáng kể. Nhờ vào sự kết nối thông qua Huyết Khế Chi Ấn, giờ đây nó có thể hiểu được phần lớn những gì Lý Thanh nói.

“Đi thôi, nghỉ ngơi thật tốt đi. Khi ta luyện chế xong Thủy Triều La Vĩng, chúng ta sẽ cùng nhau tiến vào Cực Dạ Thế Giới săn dị thú!”

Lý Thanh cười, đưa tay vuốt nhẹ bộ lông dày mềm mại trên cổ thùng cơm.

Vừa nghe đến việc đi Cực Dạ Thế Giới, tâm trạng của thùng cơm sau khi đột phá càng thêm hưng khởi. Nó lập tức sục sôi chiến ý, muốn nhanh chóng tìm yêu thú để chiến đấu, thỏa mãn bản năng săn mồi của mình.

Thủy Triều La Vĩng, nguyên liệu chính là Bích Thủy Tơ Tầm và Ngưng Nước Cát, cả hai đều đã được Lý Thanh chuẩn bị đầy đủ. Hơn nữa, số nguyên liệu hẳn có còn dư ra để luyện thêm hai tấm nữa.

Phụ tài cần có một viên Định Linh Thạch. Dù có hay không cũng không quá quan trọng, nhưng theo sách Luyện Khí Đồ Phổ, nếu thêm một viên Định Linh Thạch làm hạch tâm, thì Thủy Triều La Vĩng khi luyện chế xong sẽ có uy năng gia tăng đáng kể.

“Đây là một món pháp khí trời buộc trung phẩm, chỉ cần hai loại vật liệu chính là có thể luyện chế được, nếu thêm Định Linh Thạch thì cũng chỉ cần ba loại. Nguyên liệu đơn giản như vậy mà lại có thể tạo ra một món pháp khí lợi hại đến thế!”

Trong động phủ, Lý Thanh nhìn toàn bộ linh tài trước mặt mà không khỏi thán phục.

Loại Luyện Khí Đồ Phổ này chắc chắn là kiệt tác của một vị Luyện Khí Sư đã dốc hết tâm huyết để nghiên cứu. Phải qua

vô số lần thử nghiệm luyện chế, ông ta mới có thể tinh giản nguyên liệu đến mức tối ưu như vậy.

“Trước tiên bện Bích Thủy Tơ Tằm thành lưới, sau đó dùng linh lực dung luyện Ngưng Nước Cát vào.”

Lý Thanh vừa lằm bằm vừa cẩn thận làm theo trình tự trong Luyện Khí Đồ Phổ, bắt đầu luyện chế.

Món pháp khí này vô cùng đặc biệt, cả quá trình luyện chế không cần dùng đến hỏa diễm, mà chỉ cần phát huy hết linh tính của Thủy thuộc tính trong linh tài.

Hắn tỉ mỉ nhất từng sợi Bích Thủy Tơ Tằm, loại yêu thú này rất ôn hòa, tơ của nó mềm dẻo, vô cùng thích hợp để luyện chế pháp y và pháp bào.

Với kinh nghiệm là một thợ rèn, Lý Thanh có đôi tay khéo léo, chính xác, không hề phạm bất kỳ sai sót nào khi bện từng sợi tơ mảnh mai.

Chẳng mấy chốc, những sợi Bích Thủy Tơ Tằm xanh nhạt dần dần đan kết vào nhau, tạo thành một tấm lưới tròn.

“Bước thứ hai, dùng linh lực tan chảy từng viên Ngưng Nước Cát, dung luyện vào lưới tấm ti.”

Ánh mắt Lý Thanh lóe lên một tia sắc bén, hắn nhất lấy một viên Ngưng Nước Cát, linh lực trong cơ thể bùng phát, làm theo phương pháp ghi trong Luyện Khí Đồ Phổ để hòa tan viên cát này, dung nhập vào trong lưới tấm ti.

Không nghi ngờ gì, đây chính là bước tốn nhiều thời gian nhất. Để hoàn thành một tấm Thủy Triều La Vĩng, cần sử dụng đến ba cân Ngưng Nước Cát. Mà mỗi viên cát đều phải được luyện hóa một cách tỉ mỉ.

Lý Thanh tận dụng linh lực tinh thuần trong cơ thể để bao bọc viên Ngưng Nước Cát, từ từ hòa tan từng chút một, giúp chúng dung hợp vào tấm lưới tấm ti.

Hai loại vật liệu này tương thích một cách tự nhiên, dần dần hòa hợp thành một thể.

Rõ ràng, đây là một phát hiện tình cờ của vị tiên bối Trương Vệ Phong trong quá trình luyện khí.

Trong động phủ yên tĩnh, tiếng lách tách vang lên liên tục, nghe như âm thanh của trứng trùng vỡ, nhưng thực chất đó là những viên Ngưng Nước Cát đang tan rã dưới tác động của linh lực.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mười ngày sau, cuối cùng Thủy Triều La Vững cũng đã hoàn thành giai đoạn đầu.

Ba cân Ngưng Nước Cát đã hoàn toàn dung nhập vào trong lưới tầm ti, khiến tầm lưới này trở nên khác biệt hẳn. Mỗi sợi tơ phát ra ánh sáng băng nhuận, lớp ngoài óng ánh, đây chính là hiệu quả mà Ngưng Nước Cát mang lại.

Toàn bộ quá trình này không hề sử dụng một chút hỏa diễm nào!

Dành trọn vẹn mười ngày để hoàn thành bước đầu tiên, có thể thấy quá trình luyện chế này phức tạp đến nhường nào. Vào những ngày cuối cùng, Lý Thanh thậm chí đã có thể luyện hóa cùng lúc hai đến ba viên Ngưng Nước Cát trong một lần, nếu không, thời gian có lẽ còn kéo dài hơn rất nhiều.

“Bước thứ ba, khảm Định Linh Thạch vào hạch tâm của Thủy Triều La Vững.”

Lý Thanh lấy ra một viên tinh thạch màu xanh đen. Đây chính là Định Linh Thạch, một loại tài liệu thường được sử dụng trong luyện khí và trận pháp.

Tác dụng của nó là làm chậm quá trình vận hành linh lực trong cơ thể tu sĩ. Dù viên đá này trông nhỏ bé, nhưng khi cầm trong tay, Lý Thanh có thể cảm nhận rõ ràng linh lực trong cơ thể trở nên chậm chạp hơn.

Nếu phối hợp với linh văn, viên đá này có thể kích phát đặc tính của mình, khiến linh lực của đối thủ bị khóa chặt.

“Bước thứ tư, Tội Linh!”

Ánh sáng long lanh chợt bùng lên từ trung tâm tầm lưới. Lý Thanh hít sâu, đặt viên Định Linh Thạch vào đúng vị trí hạch tâm, chuẩn bị bước vào giai đoạn cuối cùng của quá trình luyện chế.

Chương 456

DTV EBOOK

Khi hoàn thành, Lý Thanh đặt tay lên tấm lưới, truyền linh lực vào.

Từng tia linh lực được rót vào, khiến lưới tầm ti dần trở nên linh động hơn, linh tính bùng phát rực rỡ, mạnh mẽ và đầy đủ hơn bao giờ hết.

Hắn cảm giác như có hơi nước phả vào mặt, giống như đang đứng giữa một khu rừng vào sáng sớm, không khí xung quanh tràn ngập sương mù.

“Bước cuối cùng, Minh Văn!”

Đây là bước khó nhất và cũng là bước quan trọng nhất.

Trước đó, Lý Thanh đã khắc họa linh văn cho Thủy Triều La Vồng lên linh chu, nhưng lúc này, tình huống lại hoàn toàn khác biệt.

Không chỉ cần khắc hoàn chỉnh linh văn, mà còn phải tỉ mỉ vẽ từng đường nét nhỏ nhất, từng tia linh văn tinh vi nhất vào trong tấm lưới.

“Lưới tầm này có thể trở thành pháp khí, đúng là một kiệt tác của vị tiên bối kia.”

Lý Thanh từ tận đáy lòng bội phục, trong lòng càng thêm kính trọng đạo lý Luyện Khí.

May mà hắn đã từng luyện chế qua Bạo Vũ Lê Hoa Đình, dù với diện tích hẹp mà vẫn có thể khắc linh văn, cho nên lúc này, việc khắc họa lên Thủy Triều La Vồng đối với hắn cũng không quá khó khăn.

Có kinh nghiệm, cộng thêm hướng dẫn chi tiết trong Luyện Khí Đồ Phổ, lần này, hắn vô cùng tự tin.

Không do dự nữa, Lý Thanh hít sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái tinh thần, rồi lập tức đắm chìm vào quá trình khắc linh văn.

Từng đạo linh văn thần bí xuất hiện trên Thủy Triều La Vồng, mỗi lần ngón tay hần lướt qua, một sợi tơ lại hiện lên dấu vết hào quang.

Thời gian trôi qua trong chớp mắt, sau vài lần thất bại, cuối cùng, linh văn của món pháp khí trung phẩm này đã được khắc hoàn toàn.

Từ viên Định Linh Thạch ở trung tâm, linh văn kéo dài ra, lan tỏa khắp toàn bộ lưới tầm ti!

Ông!

Trong động phủ, khí linh xung quanh dày đặc lập tức dao động, rồi như bị dẫn dắt, không ngừng hội tụ về phía Thủy Triều La Vồng.

Lúc đầu linh văn còn ảm đạm, nhưng sau khi hoàn toàn hấp thu linh khí, từng đường nét bỗng sáng lên rực rỡ, tỏa ra ánh sáng thủy lam óng ánh, đẹp không sao tả xiết!

Một lúc lâu sau, khi linh khí dần dần ổn định, trước mắt Lý Thanh hiện ra một dòng thông báo:

【Luyện chế thành công trung phẩm pháp khí: Thủy Triều La Vồng! Ban thưởng thọ nguyên hai mươi lăm năm!】

Nhìn thấy dòng chữ này, số thọ nguyên của Lý Thanh lại tăng thêm, lần này hần đã đạt tới ba trăm mười tám năm thọ nguyên!

“Hô!”

“Rốt cuộc cũng hoàn thành rồi!”

Lý Thanh thở phào nhẹ nhõm, cả người căng thẳng suốt những ngày qua cuối cùng cũng có thể thả lỏng.

Cảm giác mệt mỏi như sóng lớn đè nặng lên cơ thể hần, những ngày qua tinh thần hần đều dồn hết vào việc luyện chế, giờ phút này khi mọi thứ đã kết thúc, hần chỉ cảm thấy mí mắt nặng trĩu, cơ thể rã rời.

Quá mệt mỏi!

Hần nhắm mắt lại, khóe môi bất giác nở một nụ cười nhẹ.

Trung phẩm pháp khí!

Không sai! Hiện tại, hắn đã có thể luyện chế được trung phẩm pháp khí, điều đó có nghĩa là hắn thực sự đã trở thành một Luyện Khí Sư chân chính.

Dù công lao lớn nhất thuộc về Luyện Khí Đồ Phổ, nhưng tận tay chế tạo ra một món trung phẩm pháp khí, thành tựu này đủ khiến hắn cảm thấy thỏa mãn!

Với trình độ này, tại các phường thị trên trời sông, hắn chắc chắn có thể sống như cá gặp nước.

Cảm giác thành tựu tràn ngập trong lòng, Lý Thanh chìm vào giấc ngủ sâu. Những ngày qua quá mức căng thẳng, giờ phút này, hắn chẳng muốn suy nghĩ gì thêm nữa.

Giấc ngủ này kéo dài hắn hai ngày hai đêm.

Mãi đến khi tỉnh lại, cảm giác mệt mỏi trong cơ thể đã hoàn toàn biến mất.

Sau khi rửa mặt và ăn một viên Tích Cốc Đan, Lý Thanh liền lấy Thủy Triều La Vồng ra nghiên cứu.

“Thừa linh tính Thủy thuộc tính, lại còn có thể ảnh hưởng đến dòng chảy của linh lực. Một khi bị quán vào, linh lực Thủy thuộc tính âm nhu trong lưới sẽ không ngừng xâm nhập vào nhục thân.”

Ngoài ra, tấm lưới này còn vô cùng cứng rắn, dùng sức của một người bình thường tuyệt đối không thể thoát ra được.

Vừa rồi Lý Thanh đã thử kéo mạnh, nhưng tấm lưới vẫn không hề lay động.

Không sai! Đây chính là trung phẩm pháp khí chân chính! Chất lượng đúng là không thể tầm thường!

Lý Thanh liên tục gật đầu hài lòng. Có được Thủy Triều La Vồng, cộng thêm thân thể ngang ngược của hắn, cùng với những món pháp khí khác, ngay cả khi gặp phải Luyện Khí Hậu Kỳ, hắn cũng có đủ tự tin để đấu một trận!

“Hơn nữa, còn có con ngọc này...”

Hắn liếc mắt nhìn thùng cơm, lúc này nó đã trở thành yêu thú cấp trung kỳ, đây chắc chắn cũng là một trợ thủ đắc lực.

Với tất cả những gì đang sở hữu, thực lực của Lý Thanh lúc này đã vô cùng mạnh mẽ.

Không nói đến những kẻ trong Luyện Khí Kỳ, chỉ ít ở cảnh giới hiện tại, hẳn không cần phải e ngại quá nhiều đối thủ.

“Nhưng vẫn phải giữ khiêm tốn! Tu tiên giới người tài như mây, nếu vô tình đụng trúng một kẻ có cực phẩm pháp khí, e rằng sẽ lành ít dữ nhiều.”

Cực phẩm pháp khí, dù là một Trúc Cơ Kỳ tán tu có nội tình yếu kém cũng chưa chắc sở hữu được. Mỗi một kiện cực phẩm pháp khí, đều có thể là trấn tộc chi bảo!

Chương 457

DTV EBOOK

“Nghe nói tu tiên giới còn có một loại phù lục có thể kết hợp với pháp bảo, gọi là phù bảo. Loại này sử dụng phù lục để mượn uy lực của pháp bảo, chỉ cần đạt được một hai phần năng lực của nó, thậm chí tu sĩ Luyện Khí kỳ cũng có thể thúc đẩy.”

Lý Thanh lâm bầm một mình, trong lòng dấy lên một tia kiêng kị.

Pháp bảo, thứ này chỉ có tu sĩ Kết Đan kỳ trở lên mới có thể điều khiển. Uy lực của chúng vượt xa cực phẩm pháp khí.

Đặc biệt, nếu là bản mệnh pháp bảo của Kết Đan kỳ chân nhân, uy lực còn khoa trương đến mức có thể dễ dàng đốt núi nấu biển, chẳng khác nào thần thông.

Mặc dù Lý Thanh chưa tận mắt chứng kiến uy năng của pháp bảo, nhưng chỉ cần tưởng tượng thôi, hẳn cũng có thể mừng tượng ra phần nào sự đáng sợ của nó.

“Không chừng trong thăng tiên đại hội lần này, ta có thể tận mắt chứng kiến cái gọi là phù bảo.”

Thăng tiên đại hội lần này của Thiên Hà Tông sẽ được tổ chức tại Thiên Hà phường thị, nơi có một Tam giai pháp trận trấn giữ. Dù cho gần đây tu tiên giới xảy ra không ít biến động, nhưng tuyệt đối không ai dám xâm phạm khu vực này.

Một sự kiện lớn như vậy, Lý Thanh dĩ nhiên không muốn bỏ lỡ. Huống hồ hiện tại hắn đang ở ngay trong Thiên Hà phường thị, đương nhiên phải tham gia náo nhiệt một chút.

Hắn vốn không có ý định tranh đấu, nhưng khi nhu cầu về pháp khí gia tăng, đây lại là cơ hội kiếm linh thạch không tệ. Tại sao không nhân dịp này mà làm ăn một chút?

Giờ phút này, vì thăng tiên đại hội sắp diễn ra, số lượng người đổ về Thiên Hà phường thị ngày càng đông. Đa số đều là tán

tu đến từ khắp nơi, ai cũng muốn thử vận may, xem có thể tìm được thứ gì cần thiết hay không.

Nếu may mắn, có thể mua được một kiện pháp khí hoặc một bộ phù lục, từ đó nâng cao chiến lực của bản thân.

Mà đối với những kẻ thực sự muốn tham gia thăng tiên đại hội, bọn họ sẽ không tiếc bất cứ giá nào để gia tăng thực lực.

Nếu có thể trở tài xuất sắc, cơ hội gia nhập Thiên Hà Tông sẽ rất lớn. Đặc biệt, mười người đứng đầu còn có thể nhận được một viên Trúc Cơ Đan!

Ba chữ Trúc Cơ Đan này, đối với bất kỳ Luyện Khí kỳ tu sĩ nào mà nói, cũng đủ khiến bọn họ điên cuồng.

Bởi vì nó không chỉ nâng cao tỷ lệ thành công khi Trúc Cơ, mà còn đảm bảo nếu thất bại, tu sĩ cũng sẽ không mất mạng!

Ngay cả Lý Thanh, người vốn luôn thờ ơ với thể sự, khi nghe đến Trúc Cơ Đan, trong lòng cũng không khỏi dao động.

Đối với một tán tu Luyện Khí kỳ, Trúc Cơ Đan chính là thánh dược vô cùng quý giá!

“Đây chính là con đường tắt tốt nhất để một tán tu gia nhập Tiên Đạo tông môn. Thăng tiên đại hội có điều kiện khá rộng rãi, chỉ cần cốt linh dưới ba mươi lăm tuổi đều có thể tham gia.”

“Hơn nữa, năm mươi người đứng đầu sẽ có tư cách gia nhập Thiên Hà Tông, trở thành đệ tử ngoại môn. Mười người đứng đầu lại có thể nhận được một viên Trúc Cơ Đan!”

Lý Thanh lẩm bẩm một mình, trong lòng không khỏi có chút kích động.

Nếu có thể Trúc Cơ thành công, chẳng phải hẳn có thể một bước lên trời sao?

Nghĩ đến đây, hắn bất giác sờ lên cốt linh của mình.

Chưa đầy hai mươi sáu tuổi!

Đúng vậy, hắn vẫn còn rất trẻ! Tuổi thật của hắn thậm chí còn thấp hơn.

Tuy nhiên, vì thọ nguyên của hắn quá dài, cơ thể hiện tại đã sớm không còn giữ lại dấu vết của tuổi tác.

Với hơn ba trăm năm thọ nguyên, có thể nói hắn vẫn còn rất trẻ trung, thậm chí có thể sống thêm vài trăm năm nữa.

So sánh ra, ngay cả một tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng chưa chắc có thể sống lâu hơn hắn!

Đúng vậy, trường sinh chủng, chính là như vậy, có thể sống thoải mái tự do!

Nghĩ đến đây, tâm trạng Lý Thanh liền thả lỏng hơn nhiều.

“Nếu trong năm năm tới, ta có thể tiến vào Luyện Khí hậu kỳ, đồng thời gia tăng thêm một số thủ đoạn phòng thân, vậy thì có thể cân nhắc tham gia thăng tiên đại hội một lần.”

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết vẫn là phải nâng cao thực lực của bản thân. Nếu không, không chỉ mất mạng, mà ngay cả tư cách bước lên đài cũng không có.

Nếu đến lúc đó, cảm thấy mình vẫn chưa đủ mạnh, hắn có thể chọn một con đường khác — đi về cực nam chi địa, đến Mục Quốc để xác minh tấm lệnh bài trong tay mình.

Nếu tấm lệnh bài này thực sự là thăng tiên lệnh, hắn có thể dùng nó để gia nhập tông môn! Chỉ cần có thăng tiên lệnh, gần như có thể trực tiếp nhập môn, đồng thời còn nhận được một viên Trúc Cơ Đan!

Về chuyện này, Lý Thanh đã điều tra kỹ càng từ trước.

Ba đại tông môn Tiên Đạo của khu vực Xanh Lĩnh đều có thăng tiên lệnh, chỉ cần cầm lệnh bài này, không cần qua thăng tiên đại hội, cũng có thể gia nhập bất kỳ tông môn nào trong đó.

Chỉ cần trong tay có lệnh bài, lập tức có thể nhập môn!

Chương 458

DTV EBOOK

Nghĩ đến đây, Lý Thanh cảm thấy trong lòng bùng lên một ngọn lửa tham vọng.

【Luyện chế thành công hạ phẩm pháp khí: Kim Đài Ân, ban thưởng thọ nguyên mười lăm năm!】

【Luyện chế thành công kém phẩm pháp khí: Lâm Ảnh Kiếm, ban thưởng thọ nguyên năm năm!】

【...】

Sau hơn mười ngày luyện chế, Lý Thanh đã hoàn thành xong Thủy Triền La Vồng. Tiếp theo, hắn bắt tay vào chế tạo một nhóm pháp khí khác để bán.

Trong số đó, có một món tương tự như Kim Đài Ân, được chế tác từ linh tài thu thập từ Cực Dạ Giới của Thanh Bang.

Hiện tại, hắn đã có thể chế tạo hạ phẩm pháp khí một cách dễ dàng, chỉ cần bỏ ra chút tâm sức là có thể hoàn thành. Thậm chí, dù thất bại vài lần trong việc khắc minh văn, cuối cùng vẫn có thể thành công.

“Lập tức sẽ là Thăng Tiên Đại Hội, nếu có thể nhân cơ hội này kiếm thêm linh thạch thì cũng không tệ.” Lý Thanh thầm nghĩ, sau đó thu thập tất cả pháp khí đã luyện chế, chuẩn bị rời khỏi động phủ.

Không cần phải nói, giá trị của pháp khí trong thời gian tới chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể. Hắn cũng đã sẵn sàng thử sức với việc luyện chế trung phẩm pháp khí.

Tuy nhiên, hắn không vội mở quầy bán hàng ngay, bởi vì sắp tới sẽ có một sự kiện giao dịch bí ẩn diễn ra trong khu hội. Đây là một hội giao dịch mà hắn chưa tham gia suốt một năm qua, nhưng lần này vừa vặn xuất quan đúng lúc. Cho dù không thu được vật phẩm giá trị, thì cũng có thể tham gia miễn phí, xem như cơ hội thu thập tin tức.

Khoác lên mình một chiếc áo choàng rộng, đội mũ trùm che khuất dung mạo, Lý Thanh cố ý thu liễm khí tức, giảm bớt sự hiện diện của bản thân. Sau đó, hắn bước vào khu hội.

Nơi này vẫn giữ nguyên vẻ tĩnh lặng như trước, hoàn toàn không có dấu hiệu nào cho thấy đây là một khu vực giao dịch.

Hắn đã sớm quen với sự yên bình này.

“A?”

Vừa bước vào, Lý Thanh chợt nhìn thấy một bóng hình thanh lệ đang đứng trước một gian hàng, dường như đang trò chuyện với ai đó.

Lại là Liễu Hàn Nguyệt!

Hắn không ngờ lại gặp nàng ở đây, điều này khiến hắn có phần kinh ngạc.

Dường như cảm nhận được ánh mắt đang hướng về mình, Liễu Hàn Nguyệt hơi cau mày. Tuy nhiên, nàng không quay đầu lại, chỉ lặng lẽ tỏa ra khí tức của một tu sĩ Luyện Khí kỳ đại viên mãn.

Luyện Khí kỳ tăng mười!

Với tu vi như vậy, Lý Thanh không khỏi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, cúi đầu bước vào sâu trong phòng giao dịch.

“Đóa Tam Dương Hoa này ta muốn, ngoài ra, ta còn muốn gặp vị luyện đan sư đứng sau người.”

Liễu Hàn Nguyệt vẫn giữ giọng điệu lạnh lùng, tạo cảm giác như đang cố ý giữ khoảng cách với đối phương.

Chủ quán linh dược chẳng hề để tâm đến thái độ đó, ngược lại còn thân nhiên mỉm cười, ánh mắt không chút kiêng dè đánh giá nàng.

Hôm nay, Liễu Hàn Nguyệt mặc một bộ quần lụa trắng mỏng, mái tóc đen được búi lên bằng một cây trâm ngọc, càng tôn lên khí chất thanh lệ của nàng. Dáng người mảnh mai tinh tế, tựa như băng cơ ngọc cốt, toát lên vẻ lạnh lùng nhưng lại vô cùng cuốn hút, khiến dung mạo vốn đã tuyệt mỹ nay càng thêm phần quyến rũ.

Bị ánh mắt đánh giá đó quét qua, đôi mày thanh tú của nàng hơi nhíu lại, có phần không thoải mái.

“Ha ha, vị tiên tử này, sư phụ ta từ trước đến nay không gặp người ngoài. Nếu người có yêu cầu gì, có thể trực tiếp nói với ta.” Chủ quán linh được cười nhạt, từ chối thẳng thừng.

Liễu Hàn Nguyệt khẽ siết chặt ngón tay ngọc, thanh âm vẫn lạnh như băng:

“Ta muốn nhờ sư phụ người luyện chế một lò Quy Nguyên Đan. Linh dược đã đủ cả.”

“Ta có thể chuyển đạt ý của người, nhưng sư phụ ta gần đây rất bận, chưa chắc có thời gian luyện đan cho người.”

Ngay khi lời hắt hủi vừa dứt, Liễu Hàn Nguyệt đã lấy ra một túi linh thạch.

Đùng!

“Liệu có thể giúp ta năn nỉ một chút không? Ta hy vọng trong vòng một tháng sẽ có được đan dược.” Giọng nàng vẫn lãnh đạm như trước.

Chủ quán nhìn vào số linh thạch trong túi, lượng tài phú này vượt xa giá trị của Tam Dương Hoa, khiến nụ cười trên mặt hắt hủi càng thêm rạn rỡ.

“Ha ha ha, chuyện nhỏ thôi!”

【...】

Trong lúc bước vào phòng giao dịch, Lý Thanh đã vô tình nghe thấy toàn bộ cuộc trao đổi vừa rồi, trong lòng không khỏi dậy lên nghi hoặc.

“Liễu Hàn Nguyệt đến đây tìm người luyện đan sao? Quy Nguyên Đan rốt cuộc có tác dụng gì?”

“Nếu cần đan dược, vì sao không trực tiếp nhờ luyện đan sư của Thiên Hà Tông?”

Mang theo vô số thắc mắc trong đầu, hắn tiến vào bên trong. Trong phòng đã có không ít người ngồi, ánh đèn Trường Minh vẫn tỏa ra thứ ánh sáng mờ nhạt quen thuộc.

Đối với tu sĩ, việc bế quan suốt một năm hay nửa năm vốn chẳng có gì lạ. Do đó, những người khác chỉ thoáng liếc nhìn Lý Thanh, chứ không ai đặt câu hỏi về sự vắng mặt của hắn.

Chương 459

DTV EBOOK

Chờ đợi thêm một lúc lâu, thời gian chênh lệch không đáng kể, cuối cùng lão giả Trúc Cơ kỳ lên tiếng:

“Tốt, có thể bắt đầu.”

Rất nhanh, từng thanh âm giao dịch lần lượt vang lên.

Lý Thanh ngồi yên lặng một góc, lắng nghe, chẳng mấy chốc đã nhận ra rằng người từng mua Thiên Tinh Thảo từ nữ tu Linh Oanh trước đây đã không còn tiếp tục thu mua nữa.

Hắn trầm ngâm một lát. Suốt một năm qua, hắn đã thu thập đủ Thiên Tinh Thảo, hiện tại không còn cần đến nữa.

Quả nhiên, ngay sau đó, một tu sĩ vừa từ trong một bí cảnh đi ra liền lên tiếng rao bán:

“Bán Thiên Tinh Thảo! Giá cả có thể thương lượng!”

Thế nhưng, số người quan tâm lại không nhiều. Dù loại linh dược này có tác dụng dưỡng thần hồn, tăng cường độ mạnh mẽ của thần thức, nhưng lại cần sử dụng liên tục trong một thời gian dài mới có hiệu quả rõ rệt.

Đối với đại bộ phận tu sĩ, việc tiêu tốn quá nhiều linh thạch chỉ để đổi lấy một chút thần thức cường hóa thực sự không đáng.

Huống hồ, phần lớn tu sĩ có mặt tại đây đều thuộc Luyện Khí kỳ, mà với cảnh giới này, khả năng sử dụng thần thức của họ vốn đã không quá cao.

Lý Thanh dĩ nhiên cũng không định tham gia vào cuộc mua bán này. Với thân phận tán tu, mỗi viên linh thạch trong tay hắn đều được sử dụng một cách cẩn trọng, phần lớn đều dành cho việc luyện chế pháp khí.

Sau khi một đợt giao dịch kết thúc, thời gian chuyển sang mục trao đổi tình báo.

Lý Thanh ngồi trên bồ đoàn, khoe môi khê nhếch lên, thầm cảm thán về chuyện “du hành miễn phí” này – một cơ hội tốt để thu thập tin tức.

Lúc này, đối diện hắn, Cửu Tiêu bỗng mở lời:

“Nhị Ngưu đạo hữu, không biết hiện tại ngươi có thể luyện chế trung phẩm pháp khí hay chưa? Nếu được, ta có thể giới thiệu cho ngươi một cơ hội làm ăn tốt, cũng coi như trả lại phần nhân tình ta thiếu ngươi trước đây.”

Lời này vừa thốt ra, tất cả ánh mắt trong phòng hội lập tức đổ dồn về phía Lý Thanh.

Hắn hơi sững sờ, sau đó do dự đáp:

“Luyện chế trung phẩm pháp khí... ta cũng không chắc lắm, chỉ có thể thử một chút, nhưng không dám cam đoan xác suất thành công.”

Hắn không dám nói quá chắc chắn, bởi vì đến hiện tại, hắn chỉ mới luyện chế thành công một lần Thủy Triền La Vồng, hơn nữa còn nhờ vào luyện khí đồ phổ.

Thế nhưng, điều mà các tu sĩ khác quan tâm không phải chuyện luyện chế trung phẩm pháp khí, mà là một chi tiết khác trong lời nói của Cửu Tiêu—Lý Thanh từng giúp hắn chữa trị linh chu.

Rất nhanh, một người trong đám đông lên tiếng hỏi:

“Cửu Tiêu đạo hữu, ngươi nói là thiếu Nhị Ngưu đạo hữu một nhân tình... lẽ nào hắn đã thực sự chữa trị thành công linh chu của ngươi?”

Cửu Tiêu do dự trong chốc lát, sau đó nhẹ gật đầu,坦然 nhiên đáp:

“Không sai, may mắn nhờ có Nhị Ngưu đạo hữu giúp đỡ.”

Bá!

Một khi lời này xác nhận, ánh mắt của không ít người nhìn về phía Lý Thanh lập tức trở nên trịnh trọng hơn.

Linh chu không phải là pháp khí bình thường, mà có thể so sánh với một kiện thượng phẩm pháp khí. Nếu có thể chữa trị

được linh chu, vậy chứng tỏ khả năng luyện chế pháp khí của Lý Thanh đã đạt đến một trình độ không tầm thường!

Hai điều này cộng lại, lập tức khiến địa vị của hắn trong mắt đám người tăng cao không ít.

Đối với tu sĩ ở cảnh giới này, trung phẩm và thượng phẩm pháp khí là vật phẩm vô cùng cần thiết.

Một luyện khí sư có khả năng như vậy, dù đặt vào trong một gia tộc tu tiên lớn, cũng đủ để được đối đãi như khách quý.

Bởi vì, việc thuê một luyện khí sư cho gia tộc không chỉ đơn giản là để luyện chế pháp khí, mà còn có thể mang đến lợi ích lâu dài.

Ngay khi tin tức này lộ ra, Lý Thanh liền cảm nhận được sự thay đổi trong ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Trước đây, những kẻ từng xem nhẹ thuật luyện khí của hắn, giờ đây ánh mắt lại đầy vẻ kính nể, thậm chí mang theo ý lấy lòng.

“Chúc mừng Nhị Ngưu đạo hữu! Thuật luyện khí quả thực có tiến bộ vượt bậc!”

Những người khác cũng nhanh chóng phụ họa theo:

“Ha ha, Nhị Ngưu đạo hữu luyện khí có tiến bộ, đối với chúng ta mà nói, đây là chuyện tốt!”

“Không sai, về sau nếu có việc gì cần, mong đạo hữu không từ chối!”

Lý Thanh nghe những lời tăng bốc này, tuy không thực sự cảm thấy vui vẻ, nhưng vẫn chỉ có thể cười khổ một tiếng, đáp:

“Chư vị quá khen rồi, luyện chế trung phẩm pháp khí gì đó, ta còn chưa thực sự thử qua.”

“Về phần chữa trị linh chu của Cửu Tiêu đạo hữu, thực ra cũng chỉ là một chút may mắn mà thôi, các người không cần phải tăng bốc ta quá mức.”

“Dù vậy, nếu sau này có ai cần giúp đỡ, chỉ cần ta có thể, tất nhiên sẽ dốc sức hỗ trợ.”

Những lời này của hắn không kiêu ngạo, không tự mãn, nhưng cũng không hạ thấp bản thân. Một cách tự nhiên, hắn giữ được sự khiêm tốn cần thiết mà vẫn khiến người khác cảm thấy hắn đáng tin cậy.

Không ít tu sĩ âm thầm gật đầu, ấn tượng về hắn lại càng tốt hơn.

Chẳng mấy chốc, câu chuyện chuyển hướng sang những sự kiện gần đây trong tu tiên giới.

“Thiên Hà Tông lần này rất xem trọng Thăng Tiên Đại Hội sắp tới.”

Lời này vừa thốt ra, không ít người có mặt khẽ nhướng mày.

Thiên Hà Tông xem trọng Thăng Tiên Đại Hội, chuyện này chẳng có gì lạ, thậm chí có thể coi như một câu nói dư thừa.

Thế nhưng, đối với những người tinh ý, lại có thể nghe ra hàm ý ẩn giấu bên trong...

Chương 460

DTV EBOOK

Lý Thanh khẽ nheo mắt, trong ánh nhìn lóe lên một tia sắc bén, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển.

“Chẳng lẽ lần này Thăng Tiên Đại Hội sẽ xảy ra biến cố? Hay Thiên Hà Tông đang có âm mưu gì đó, muốn nhân dịp này dẫn dắt một kế hoạch nào chăng?”

Gần đây, giới tu tiên chẳng được yên bình, từ bọn Phi Ứng Trộm Cướp hoành hành đến việc mở linh thạch của Thiên Hà Tông bị tập kích.

Đến tận bây giờ, kẻ đứng sau vụ này vẫn chưa bị tra ra, không ai biết rốt cuộc là ai ra tay.

Nhưng có một điều chắc chắn: trong bóng tối, một thế lực thần bí nào đó đang ngấm ngầm nhắm vào Thiên Hà Tông.

Lý Thanh nhanh chóng nhớ lại một tin đồn từng nghe được trong một hội giao dịch trước đó.

Nghe nói, một vị Kết Đan kỳ lão tổ của Thiên Hà Tông đã thu nhận một đệ tử sở hữu Thiên Linh Căn!

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, trong lòng đột nhiên nảy sinh một suy đoán kỳ lạ.

Chẳng lẽ Thiên Hà Tông định lấy đệ tử Thiên Linh Căn kia làm mồi nhử? Để hắn tham gia Thăng Tiên Đại Hội, tỏa sáng chói lọi, từ đó dẫn dụ thế lực trong bóng tối xuất hiện?

Nghĩ kỹ lại, khả năng này không hề nhỏ!

Ngay lập tức, trong lòng hắn không khỏi sinh ra một tia hâm mộ đối với kẻ kia.

“Xem ra gia nhập tông môn cũng không hẳn là chuyện tốt. Mặc dù được bảo hộ, nhưng có những chuyện lại chẳng thể tự mình quyết định.”

Tán tu tuy vất vả mưu sinh, nhưng lại có được sự tự do hiếm ai có thể hưởng thụ.

Tất nhiên, nếu xét về phương diện ổn định, thì gia nhập tông môn Tiên Đạo vẫn tốt hơn. Vừa có linh thạch bổng lộc, vừa được đại tông môn bảo hộ, còn có thể tu hành tại linh mạch thánh địa.

Chẳng mấy chốc, Lý Thanh vứt bỏ những suy nghĩ vẩn vơ, tiếp tục lắng nghe tin tức mà những người xung quanh đang bàn tán.

“Nghe nói gia chủ Liễu Gia bị trọng thương, thân thể suy kiệt, gần như không thể tiếp tục tu luyện. Có người nghi ngờ rằng Phi Ứng Tặc đã ra tay.”

Ngoài ra, còn có một tin tức vô cùng bí ẩn, khiến không ít người xung quanh giật mình kinh ngạc.

Lý Thanh lập tức liên tưởng đến lần trước gặp Liễu Hàn Nguyệt. Khi đó, nàng ta đang mua linh dược, dường như muốn tìm người luyện chế một loại đan dược có tên Quy Nguyên Đan.

Chi tiết này lập tức khiến hắn khẳng định tin tức vừa nghe không phải là giả.

Viên Quy Nguyên Đan này, e rằng chính là để chữa thương cho vị gia chủ Trúc Cơ kỳ của Liễu Gia.

“Phi Ứng Tặc thực sự quá ngông cuồng, dám trực tiếp ra tay với một gia tộc tu tiên?”

“Liễu Gia dù sao cũng nổi danh về trận pháp, chẳng lẽ lại dễ dàng bị đánh bại như vậy?”

“Hừ, các người quên rồi sao? Trước đây, có một vị trưởng lão cao tăng của Liễu Gia phản bội, chạy theo Phi Ứng Tặc. Hắn hẳn là nắm được một số sơ hở trong trận pháp gia tộc.”

Lý Thanh lặng lẽ nghe, trong lòng không khỏi cảm thán. Mới chỉ bế quan một năm, không ngờ thế giới bên ngoài đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện.

Nếu là những vị đại năng bế quan mười mấy, hai mươi năm, khi xuất quan, chỉ e cảnh còn người mất, biển xanh hóa ruộng dâu!

Tin tức liên tiếp được tiết lộ, phần lớn xoay quanh các sự kiện gần đây trong giới tu tiên, đặc biệt là những diễn biến liên quan đến Thăng Tiên Đại Hội.

Điều khiến Lý Thanh bất ngờ nhất chính là, dường như có không ít người đang có ý định tham gia sự kiện này.

Ví dụ như Cửu Tiêu, một tu sĩ có chí hướng rộng lớn, trực tiếp nói:

“Hãy giúp ta chú ý xem có ai thực lực không tầm thường muốn tham gia Thăng Tiên Đại Hội. Nếu có tin tức chính xác, ta sẽ dùng linh thạch để trả công.”

Cửu Tiêu rõ ràng đang nhắm đến việc gia nhập Thiên Hà Tông, thậm chí còn đặt mục tiêu tiến vào top 10, tranh đoạt Trúc Cơ Đan cho mình.

Ngoài ra, còn có một người đàn ông trung niên yếu ớt, lần hiếm hoi chủ động mở lời, hy vọng mọi người có thể giúp hắn dò xét động tĩnh của Sử gia tại Dược Vương Lĩnh, sẵn sàng trả thù lao bằng linh thạch.

“Khổ Trúc đạo hữu, người đang có ý đồ với Trúc Cơ Đan của Sử gia sao? Sao lại chú ý đến bọn họ như vậy?” – Có kẻ trêu ghẹo, nhắc đến những xung đột trước đây giữa hắn và Sử gia.

Thế nhưng, Khổ Trúc chỉ lắc đầu: “Sử gia có gì đó không đúng, nhưng ta không thể nói rõ là ở chỗ nào. Nói chung, mọi người nên lưu ý gia tộc này.”

Lời vừa dứt, những người xung quanh dù không nói gì, nhưng trong lòng ai nấy đều có suy tính riêng.

Cứ như vậy, hội giao dịch cuối tháng cũng dần đến gần. Dưới sự chủ trì của một vị lão giả Trúc Cơ kỳ, đám người lần lượt rời đi, mỗi người mang theo tâm sự của riêng mình.

Chương 461

DTV EBOOK

Lý Thanh rời khỏi phòng giao dịch khi trời đã tối. Sau khi vượt qua hai vòng kiểm tra bí ẩn, hắn không thấy bóng dáng Liễu Hàn Nguyệt đâu, liền chuẩn bị quay về động phủ.

Không ngờ rằng, ngay lúc này, từ phía sau bỗng vang lên một giọng cười quen thuộc.

“Hắc hắc, người tiểu tử này, một năm không gặp, thuật luyện khí tiến bộ không ít đấy. Ngay cả thượng phẩm pháp khí cũng có thể sửa chữa rồi cơ à!”

Lý Thanh hơi bất ngờ, nhưng giọng điệu vẫn bình thản: “Chỉ là may mắn mà thôi. Còn người thì sao? Vừa rồi đi lâu như vậy, chẳng lẽ là bế quan?”

Nghe vậy, Diệp Phong nhìn quanh bốn phía, giọng nói dè dặt, mang theo chút thần bí.

“Thực không dám giấu, trong hội giao dịch lần này, ta phát hiện một bí địa. Có một vị đạo hữu mời ta cùng đi thăm dò, suốt nửa năm qua ta đều ở trong đó.”

Sắc mặt Lý Thanh hơi biến đổi, sau đó hắn hờ hững hỏi: “Hắn chỉ mời riêng người thôi sao? Trong hội giao dịch hắn không thiếu cường giả luyện khí hậu kỳ mà?”

Diệp Phong cười hắc hắc, giọng điệu có chút trêu chọc: “Ban đầu là hắn kéo ta vào hội giao dịch, ta với hắn cũng có chút giao tình. Đoán chừng là thấy thực lực ta yếu hơn hắn nên mới yên tâm mang theo.”

Nhắc đến bí địa kia, trong lòng Lý Thanh liền dâng lên hứng thú: “Vậy người có phát hiện gì đáng giá trong đó không?”

Diệp Phong không tiện tiết lộ quá nhiều, chỉ cười thần bí: “Cái này ta không thể nói rõ, chỉ có thể tiết lộ một chút—nơi đó vừa nguy hiểm, vừa có kỳ ngộ. Trừ khi người muốn gia nhập cùng bọn ta.”

Nghe vậy, Lý Thanh hơi nhú mày, rồi chậm rãi hỏi: “Chẳng lẽ vị đạo hữu kia muốn người mời ta cùng đi?”

“Không sai. Hẳn nhìn trúng thuật luyện khí của người. Muốn thăm dò bí địa kia, tất nhiên phải có pháp khí phòng ngự phẩm giai cao, mà ai am hiểu luyện khí hơn người đây?”

Diệp Phong cười một cách đầy ẩn ý, rồi vỗ vai Lý Thanh: “Thế nào? Người có muốn gia nhập không?”

Lý Thanh không vội trả lời, mà im lặng suy nghĩ một lúc lâu.

Thực ra, hẳn quả thật có chút động lòng.

Bí địa kia có thể sản xuất Thiên Tinh Thảo—một cơ hội kiếm lời khó có thể bỏ qua. Dù nơi đó nguy hiểm, nhưng nếu ngay cả Diệp Phong cũng có thể toàn mạng trở về, thì hẳn tự tin bản thân cũng không kém hơn.

Nhưng sau khi suy xét cẩn thận, hẳn vẫn quyết định từ chối.

“Ha ha ha, thôi bỏ đi. Ta vốn thích sự yên tĩnh, không thích đi mạo hiểm cùng các người.”

Không phải hẳn không muốn đi, mà là cảm thấy không đáng để mạo hiểm.

Thăm dò bí địa có nghĩa là phải rời khỏi Thiên Hà Phường, mà trên đường đi, ai biết được sẽ gặp phải những biến số gì? Hơn nữa, nếu thực sự thu được bảo vật vô giá, liệu có chắc rằng đồng bạn sẽ không trở mặt? Đến lúc đó, nếu đôi phương muốn giết người diệt khẩu thì sao?

Lý Thanh không đại mà đặt cược tính mạng vào lòng tin mong manh.

“Ta nói rồi, cơ hội thì vẫn còn, ba trăm năm nữa cũng chẳng muộn. Chỉ cần ngồi yên quan sát sóng gió nổi lên là được.”
Hắn thầm nhủ trong lòng.

Diệp Phong thấy hắn từ chối, cũng không tỏ vẻ bất ngờ, dường như đã đoán trước điều này.

“Được thôi. Nhưng sau này ta có thể sẽ tìm người thuê hoặc mua một vài kiện pháp khí. Đến lúc đó, chắc chắn phải chiết khẩu cho ta một chút đấy!”

“Haha, dễ nói thôi!” Lý Thanh cười đáp.

Rời khỏi khu vực bí ẩn, hai người chia tay.

Lý Thanh quay về động phủ mình thuê, sắc mặt hần dần trở nên trầm tĩnh.

“Thời gian tới có thể tiếp tục mở quầy bán pháp khí. Ngoài ra, kế hoạch đến Cực Dạ Giới săn bắt dị thú cũng cần phải tiến hành đồng bộ.”

“Hừm, kiếm linh thạch có rất nhiều cách, không nhất thiết phải dựa vào thăm dò bí địa.”

Nghĩ đến đây, hần nhanh chóng gạt bỏ những suy nghĩ vẩn vơ, chẳng hề có chút tiếc nuối nào.

Chỉ cần có đủ linh thạch, trong Thiên Hà Phường này, hần vẫn có thể mua được vô số thứ.

Vừa nghĩ đến đó, tâm tình hần chợt nhẹ nhõm hần. Không còn bận tâm đến bí địa có Thiên Tinh Thảo kia nữa.

“Đến nước này, cứ ngồi yên quan sát là được.”

Lý Thanh khẽ lắc đầu, tâm trạng thư thái, mọi suy nghĩ trong đầu cũng trở nên thông suốt.

Lúc này, trên bầu trời đêm tĩnh lặng.

Một vùng rừng núi xanh mướt ẩn hiện trong màn trăng mờ lung. Nhìn qua tưởng chừng bình thường, nhưng thực chất nơi này lại giấu kín một lối vào bí ẩn của một cảnh giới.

Hai bóng người như tiên nhân hạ phàm, đang phi hành đến gần.

Ánh trăng treo cao, sáng rực như một chiếc đĩa sứ hoàn mỹ, tỏa ra thứ ánh sáng trong trẻo mà huyền bí.

“Mỗi lần đến đây, ta đều cảm thấy có gì đó không đúng.” Diệp Phong đứng trên phi kiếm, hai tay chấp sau lưng, mắt nhìn về phía sườn núi bị ánh trăng chiếu rọi, không khỏi thờ dãi.

“Rõ ràng trông chẳng có gì đặc biệt, vậy mà ai có thể ngờ được, nơi đây lại là cửa vào của một bí cảnh!”

Chương 462

DTV EBOOK

Bên cạnh hắn, chính là một tu sĩ từ hội giao dịch bí ẩn—người đã phát hiện ra địa phương này. Hắn có danh hiệu là Cô Mệnh.

“Không sai, nếu không có cơ duyên bất ngờ bên trong, e rằng ta cũng chẳng thể nào thăm dò được nơi này.” Cô Mệnh vừa nói, vừa nắm chặt một viên Cổ Ngọc trong tay.

Cả hai đáp xuống sườn núi. Chỉ thấy Cô Mệnh lấy viên Cổ Ngọc ra, ngay lập tức, trong bầu trời đêm, ánh trắng tựa như dòng nước chảy lan tỏa, tạo thành từng gợn sóng nhấp nhô.

Điều kiện đầu tiên để tiến vào bí cảnh này chính là ánh trắng sáng rõ vào ban đêm. Nếu không có ánh trắng chiếu rọi, cánh cửa dẫn vào bí cảnh sẽ mãi ẩn tàng, không bao giờ lộ diện.

Điều kiện thứ hai là phải cầm trong tay viên Cổ Ngọc đặc chế.

Ánh trắng tiếp tục hội tụ, trên ngọn đồi nhỏ tựa như có ai đó đang muốn đắc đạo phi thăng, khung cảnh mờ ảo mà thần bí.

Chỉ trong chớp mắt, ánh trắng theo hướng viên Cổ Ngọc mà tụ lại, dần dần ngưng kết thành một cánh cửa ngay giữa không trung. Đó là một cánh cửa màu xanh nhạt, tựa như một phiến ngọc thượng phẩm được chạm khắc tinh xảo, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Không chần chừ, hai người lập tức bước vào.

Ngay khoảnh khắc đó, thân ảnh cả hai liền biến mất, hoàn toàn không còn dấu vết.

Bên ngoài, cánh cửa Nguyệt Hoa dần dần tiêu tán, ánh trắng trắng bạc cũng theo đó mà mờ nhạt đi, tất cả lại trở về trạng thái yên tĩnh như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Qua cánh cửa Nguyệt Hoa, cả hai bước vào một không gian hoàn toàn khác.

Cô Mệnh quan sát bốn phía, ánh mắt hắn trở nên nghiêm trọng.

Nơi đây cấm chế dày đặc, sát khí ẩn tàng khắp nơi.

“Từ khi phát hiện ra nơi này, ta đã tìm kiếm khắp các cổ tịch. Mãi đến khi tìm được một sổ tài liệu từ mấy vạn năm trước, ta mới hiểu được nguồn gốc thực sự của bí cảnh này.”

Nghe vậy, Diệp Phong không khỏi kinh ngạc, hấn vội vàng hỏi:

“Vậy nơi này có lai lịch gì?”

Mấy vạn năm trước, khi Liên Thiên Hà Tông còn chưa được khai lập, lĩnh vực xanh muốt này vẫn còn khác xa so với hiện tại.

Có thể tra cứu sâu đến vậy, đủ thấy năng lực của Cô Mệnh không hề tầm thường.

“Đây là một Địa Phương Dưỡng Hồn Xem! Nơi này từng là một đạo quán bí ẩn từ thời kỳ Thượng Cổ.” Cô Mệnh chậm rãi giải thích.

Diệp Phong nghe xong, trong lòng đầy mơ hồ. Hấn chưa từng nghe qua cái tên này.

Cô Mệnh hiểu ý, liền nói tiếp:

“Người chưa từng nghe cũng là lẽ thường. Đạo quán này dù vào thời Thượng Cổ cũng cực kỳ bí ẩn, luôn ở ẩn tại vùng đất này.”

“Đây là một đạo quán chuyên tu luyện thần thức, tu hành Dưỡng Hồn. Những cây Thiên Tinh Thảo trong truyền thuyết cũng được trồng tại nơi này.”

Nói đoạn, hấn chỉ tay về phía những ngọn núi trong bí cảnh.

Lạ lùng thay, không gian nơi đây không hề có ánh trăng, mà thay vào đó là một luồng sáng kỳ lạ từ bên ngoài chiếu rọi, tạo ra một bầu trời đầy ánh sao lấp lánh.

Cảnh vật quanh năm luôn sáng tỏ, là điều kiện lý tưởng cho sự sinh trưởng của Thiên Tinh Thảo.

Những ngọn núi này được cấm chế bao phủ, tinh quang từ bầu trời đêm liên tục vận hành, duy trì trạng thái ổn định suốt hàng vạn năm. Cấm chế này không hề hư hao theo thời gian, bảo vệ

tuyệt đối, không cho bất cứ kẻ ngoại lai nào dễ dàng xâm nhập.

Thiên Tinh Thảo không phải là loại linh dược có thể sống sót quá lâu. Chúng chỉ có tuổi thọ tối đa khoảng năm ngàn năm, vượt qua giới hạn này, chúng sẽ thu liễm sinh cơ, hóa thành tinh quang, cuối cùng chuyển hóa vào đất.

Trải qua mấy vạn năm, Thiên Tinh Thảo tại nơi đây đã trải qua vô số chu kỳ sinh trưởng, không ít linh chủng đã rơi xuống dưới chân núi, thoát khỏi cấm chế.

Trong khi đó, những cây Thiên Tinh Thảo tuổi trẻ hơn, chính là mục tiêu thu hoạch của Cô Mệnh.

Diệp Phong nhìn chăm chăm vào những ngọn núi trông đầy Thiên Tinh Thảo, không khỏi cảm thán.

Những cây này đã có tuổi đời ngàn năm!

Thiên Tinh Thảo ở cấp bậc ngàn năm có dược lực vô cùng mạnh mẽ, thậm chí không thua kém gì các linh dược chuyên tu thần thức như Hư Thần Hoa, có khi còn mạnh mẽ hơn nhiều.

“Đáng tiếc là cấm chế trên những ngọn núi này quá mạnh mẽ, không dễ gì phá vỡ. Ít nhất phải có một cao nhân Trúc Cơ kỳ mới có thể cưỡng ép xông vào.” Cô Mệnh thở dài.

Cả hai đều là tu sĩ Luyện Khí kỳ, dĩ nhiên chỉ có thể đứng nhìn những ngọn núi kia mà không thể tiếp cận, trong lòng không khỏi dâng lên tiếc nuối.

Nhưng ngay lúc này, khóe miệng Cô Mệnh bỗng nở nụ cười.

Hắn chậm rãi nói:

“Thật ra, ngoài Thiên Tinh Thảo, ta còn tìm được một thứ khác được ghi chép trong cổ tịch—một món bảo vật thần bí, chưa rõ phẩm cấp, gọi là Dưỡng Hồn Linh!”

“Huyền diệu của nó nằm ở chỗ, chỉ cần treo bên người, thần hồn sẽ được ôn dưỡng, ngày qua ngày, sức mạnh thần thức tự nhiên vượt xa tu sĩ cùng cấp!”

Diệp Phong nghe vậy, không khỏi thất kinh, vội vàng hỏi:

“Thật có loại bảo vật thần kỳ như vậy sao?! Dưỡng Hồn Linh hiện đang ở đâu? Làm sao tìm được?”

Chương 463

DTV EBOOK

Cô Mệnh mỉm cười, nhẹ giọng nói:

“Cái này không vội. Diệp Phong đạo hữu, người đã mượn được pháp khí phòng ngự từ Nhị Ngưu đạo hữu chưa?”

“Đã mượn rồi, nhưng chỉ có cây dù Xích Ảnh này thôi, lại phải tốn đến năm mươi khối linh thạch!” Diệp Phong thở dài than thở, rồi lấy ra một cây dù sắt. Trên bề mặt dù, những hoa văn như mây lửa chập chờn ánh lên sắc đỏ kỳ dị.

“Rất tốt, đưa nó cho ta.”

Trong mắt Cô Mệnh lóe lên một tia sáng quái dị, liền đưa tay hướng về phía Diệp Phong, yêu cầu lấy pháp khí.

Thiên Hà phường thị, Động Phủ Khu.

Bên trái Tiểu Tây Sơn, nơi sâu nhất trong một động phủ.

Bên trong động phủ yên tĩnh, Lý Thanh đang tĩnh tọa khổ tu “Tăng Nguyên Bí Thuật”. Hắn bất ngờ mở mắt, dừng lại việc tu luyện.

Trước mặt hắn, một chiếc hồn đăng đang tỏa ra ánh sáng huỳnh quang kỳ lạ. Ánh sáng của nó lúc mạnh lúc yếu, lấp lánh bất định, tạo nên một cảnh tượng đầy quỷ dị.

Lý Thanh chấn động trong lòng.

Hắn biết rõ, trong động phủ này không hề có gió, nhưng ngọn lửa trên hồn đăng lại lay động bất an—đây chính là dấu hiệu điềm xấu.

“Tê! Quả nhiên đã có chuyện xảy ra rồi...”

Lý Thanh nhíu chặt mày, ánh mắt chăm chú nhìn vào chiếc hồn đăng.

Hồn đăng này chính là biểu tượng sinh mệnh của Diệp Phong. Ánh sáng càng mờ nhạt, sinh mệnh của hắn càng mong manh. Một khi đèn tắt, cũng có nghĩa là Diệp Phong đã bỏ mạng!

Nhìn thấy tình trạng này, Lý Thanh bỗng nhớ lại những lời Diệp Phong từng nói với mình trước khi rời đi.

“Lý huynh, nếu hồn đăng của ta bị đập tắt, chắc chắn là Cô Mệnh đạo hữu đã ra tay.”

“Ta không mong người lập tức báo thù cho ta. Chỉ hy vọng một ngày nào đó, khi người có đủ tu vi, hãy vì ta mà đòi lại công đạo.”

“Đương nhiên, nếu người cảm thấy đời này không thể báo thù, vậy thì hãy tiết lộ bí cảnh này ra ngoài. Nó chỉ có thể được mở vào đêm trăng sáng...”

Từng lời từng chữ vang vọng trong tâm trí hắn, như một di ngôn được bàn giao trước khi đi vào tử địa.

Lý Thanh siết chặt nắm tay, ánh mắt trầm tư suy tính.

“Mẹ nó! Gã này biết rõ có thể gặp nguy hiểm mà vẫn liều lĩnh đi vào!”

Hắn nghiêng răng, trong lòng không khỏi lo lắng.

“Hy vọng tiểu tử Diệp Phong đã có chuẩn bị, có thể phản công lại đối thủ. Nếu không, ta e rằng Cô Mệnh sẽ vì diệt khẩu mà ra tay, đến lúc đó, có khi ngay cả ta cũng bị liên lụy.”

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Lý Thanh càng thêm nghiêm trọng, như thể đang đưa ra một quyết định vô cùng quan trọng.

Sau một hồi do dự, rốt cuộc ánh mắt hắn lóe lên một tia kiên quyết.

“Mẹ nó! Đúng là một cái phiền phức lớn!”

Lý Thanh thở dài, sau đó giơ tay huýt sáo một tiếng, gọi thức dậy con thú đang cuộn tròn trong thùng cơm.

“Người suốt ngày chỉ biết ngủ, mau dậy, ra ngoài bàn chuyện quan trọng với ta!”

Hắn quát một tiếng, rồi trực tiếp vung tay, kéo con thú ra khỏi thùng. Đồng thời, hắn cũng cầm lấy chiếc hồn đăng, không chút chần chừ lao ra khỏi động phủ.

Ban đầu, hắn chỉ cho rằng Diệp Phong quá lo xa.

Nhưng lúc này, khi tận mắt chứng kiến hồn đấng biến đổi bất thường, hẳn chỉ cảm thấy bản thân trước đây đã quá xem nhẹ lòng người hiểm ác.

Mỗi lần nghĩ đến điều đó, trong lòng hẳn lại dâng lên một cơn lạnh buốt tận xương.

“Ai, thế giới tu tiên này... rốt cuộc vẫn không tránh khỏi cái gọi là lợi ích.”

Lý Thanh lắc đầu, khẽ thở dài.

Ngay sau đó, thân hình hẳn như viên hầu, bật lên lao vút ra ngoài Thiên Hà phường thị. Huyết khí trong cơ thể sôi trào, thân ảnh nhanh như chớp xuyên qua từng dãy kiến trúc.

Vừa rời khỏi phường thị, hẳn không chút do dự, lập tức chạy thẳng về phía địa điểm mà Diệp Phong đã chỉ dẫn trước đó.

Cùng lúc đó, trong mắt hẳn lóe lên một tia hàn quang lạnh lẽo.

“Hy vọng tiểu tử Diệp Phong có thể phản công... Nếu không, trận này mà hẳn thua, ta cũng gặp phiền phức lớn!”

Lý Thanh không muốn đối đầu với những kẻ có cảnh giới cao hơn mình.

Nhưng nếu Diệp Phong chết, mục tiêu tiếp theo của Cô Mệnh có thể chính là hẳn!

Bởi vì—Diệp Phong đã mượn trung phẩm phòng ngự pháp khí, mà người chỉ điểm hẳn đi mượn chính là Cô Mệnh.

Không sợ trộm, chỉ sợ bị trộm nhớ thương.

Lý Thanh tuyệt đối không muốn trở thành mục tiêu tiếp theo của kẻ nham hiểm như rắn độc.

Mối nguy này, phải giải quyết sớm!

Hắn nghiêng rặng, lao thẳng về phía ngọn núi nhỏ nơi bí cảnh tọa lạc, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao.

“Khi hẳn từ trong bí cảnh đi ra, ta sẽ ra tay bất ngờ...”

“Mượn nhờ đặc tính của Thủy Triền La Vồng, phần thắng này rất lớn.”

Mặc dù vẫn còn chút do dự, nhưng dựa theo hành vi của Cô Mệnh, hẳn có thể phán đoán được thực lực của mình so với

đối phương trong cảnh giới Luyện Khí kỳ e rằng không kém.
Nếu không, Cô Mệnh cũng sẽ không chọn Diệp Phong—một
quả hồng mềm—để xuống tay trước, mà đã trực tiếp tìm tới
hắn từ lâu rồi.

Chương 464

DTV EBOOK

Với những thủ đoạn trong tay, Lý Thanh tin chắc rằng mình có thể đối phó với một tu sĩ Luyện Khí kỳ yếu kém, vừa trải qua một trận chiến. Hắn nắm giữ phần thắng rất lớn.

Minh Nguyệt treo cao, ánh sáng lạnh lẽo chiếu xuống sườn núi.

Lý Thanh nâng trên tay một chiếc hồn đăng, ánh mắt sắc bén quét qua tòa núi trước mặt. Bề ngoài, nơi này trông có vẻ bình thường, không có gì dị thường.

Gió đêm thổi qua khu rừng rậm rạp, lá cây xào xạc rơi xuống, tạo nên một bầu không khí yên lặng nhưng lại đầy sát khí tiềm tàng.

“Rống!”

Thùng Cơm gầm nhẹ một tiếng, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm xuống đất. Nó đã ngửi thấy một tia khí tức của tu sĩ từng đi qua nơi này.

Ánh lửa trong hồn đăng dần trở nên yếu ớt, gần như không còn, tựa như vàng trắng cô tịch giữa bầu trời đêm, mờ mịt và âm đạm.

Điều này chứng tỏ Diệp Phong lúc này đã rơi vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

“Dấu chân ở đây... Xem ra, mảnh bí cảnh kia thật sự nằm ở nơi này.”

Lý Thanh cầm chắc hồn đăng, từng bước tiến lên sườn núi. Ánh mắt lạnh lẽo dừng lại ở vết chân còn hằn trên bùn đất—một dấu vết mà Diệp Phong đã cố tình lưu lại.

Ăn núp! Chờ đợi!

Dưới ánh trăng, Lý Thanh không nói một lời, chỉ lặng lẽ lấy từ trong ngực ra hai tấm trung phẩm Liễm Tức Phù, một tấm cho bản thân, một tấm dán lên Thùng Cơm.

Lá bùa lập tức tiêu tán, khí tức của cả hai hoàn toàn biến mất. Dù là một tu sĩ có cảnh giới cao hơn một bậc cũng khó có thể phát hiện ra sự hiện diện của bọn họ.

Mọi sự chuẩn bị đã hoàn tất, một người một hồ lặng lẽ mai phục trên sườn núi, kiên nhẫn chờ đợi cánh cửa bí cảnh mở ra.

Bốn phía vô cùng tĩnh lặng.

Chỉ có tiếng côn trùng thì thoảng rả rích vang lên trong bóng tối.

Thế nhưng, trong lòng Lý Thanh lại dậy lên một cơn sóng ngầm bất an.

Hồn đăng trong tay hắn lúc này đã gần như trở nên hoàn toàn âm đạm, chỉ còn sót lại một tia hỏa tinh mong manh.

Trước đó, dù ánh lửa có yếu ớt, nhưng chí ít vẫn còn lập lòe. Còn lúc này, nó đã gần như trở thành tro tàn, tựa như một ngọn lửa đã tắt.

“Chết... rồi sao?” Lý Thanh nhíu chặt mày.

Hắn nhớ lại những lời mà Diệp Phong từng dặn dò trước khi đi.

“Lý huynh đệ, ngươi phải nhớ kỹ! Chỉ cần hồn đăng còn một tia sáng, dù yếu ớt đến đâu, cũng có nghĩa là ta vẫn còn có thể cứu giúp một chút!”

Hắn cúi đầu nhìn chiếc hồn đăng đã lắng xuống hoàn toàn, không còn dao động nữa.

Ánh mắt Lý Thanh từ từ dời đi, dừng lại ở phía ngọn núi trước mặt.

Cuối cùng, khi bầu trời dần sáng, ánh trăng tàn dư tụ lại, hóa thành một cánh cửa nguyệt môn mờ ảo.

Thấy cảnh tượng này, Lý Thanh siết chặt nắm đấm, toàn thân căng thẳng. Ánh mắt hắn không rời khỏi cánh nguyệt môn dù chỉ một khắc.

Chỉ thấy một bóng người thon gầy bước ra từ trong nguyệt môn.

Đó là một nam tử vận pháp bào rách nát, thân thể chao đảo, rõ ràng đã bị trọng thương. Khí tức hần yếu ớt, nhưng trên khuôn mặt lại hiện lên vẻ hài lòng khó tả.

“Hô...”

Hắn thở ra một hơi dài, vẻ mặt đầy vẻ đắc ý.

“Trở về chữa thương, tham gia Thăng Tiên Đại Hội. Nếu có thể đoạt được Trúc Cơ Đan, ta sẽ có thể tiến xa hơn...”

Cô Mệnh lúc này trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Hắn nghĩ đến việc đã cướp sạch tạo hóa của Diệp Phong, gom hết phù lục, pháp khí vào tay mình. Với những thứ này, trong Thăng Tiên Đại Hội sắp tới, hắn chắc chắn sẽ tỏa sáng, đạt được một vị trí cao.

Một khi thành công Trúc Cơ, những cấm chế và trận pháp trong bí cảnh này sẽ không còn là trở ngại nữa.

Linh thảo ngàn năm? Có thể tùy ý hái lấy.

Thượng cổ dưỡng hồn? Trở thành một phần truyền thừa của hắn.

Với những tài nguyên này, quá trình tu luyện ở Trúc Cơ kỳ của hắn sẽ vô cùng thuận lợi, thậm chí còn có thể mơ tưởng đến Kết Đan kỳ trong tương lai.

“Hắc, quả nhiên là tạo hóa...”

Cô Mệnh bật cười, trong mắt lộ rõ vẻ tham lam.

Thế nhưng—

Ngay khoảnh khắc hắn đang đắm chìm trong mộng tưởng, đôi con ngươi bỗng co rụt lại.

Một tấm lưới thủy lam óng ánh từ trên trời giáng xuống, như một con sóng dữ bao phủ lấy hắn.

Nó chặn hết mọi đường lui, không thể nào tránh né!

Cô Mệnh hoảng hốt.

Tấm lưới này vô cùng kỳ lạ—ở trung tâm là một khối tinh thạch xanh đen, bao quanh bởi những sợi linh văn huyền bí, phát ra những tia sáng lập lòe đầy thần bí.

“Àm!”

Trong chớp mắt, tấm lưới đã vây chặt lấy hắn, càng lúc càng thu nhỏ lại, khiến hắn không thể cử động.

“Ai!” Cô Mệnh hét lên kinh hãi.

Rất nhanh, hắn phát hiện ra rằng trên từng sợi tơ óng ánh của tấm lưới này đều ẩn chứa một luồng bí lực âm nhu thuộc Thủy tính, liên tục thẩm thấu vào cơ thể hắn.

Hắn lập tức vận chuyển linh lực để chống cự.

Nhưng—

Sắc mặt Cô Mệnh đại biến!

Hắn phát hiện, dòng linh lực trong đan điền như bị đóng băng, vận chuyển vô cùng khó khăn!

“Định... Định Linh Thạch?!”

Oanh!

Một luồng khí tức cường đại bộc phát!

Lý Thanh đã ra tay!

Chương 465

DTV EBOOK

rên bầu trời, một cơn kinh phong đột ngột bùng nổ. Chỉ thấy một thân ảnh khôi ngô, mạnh mẽ nhảy vọt lên, tay cầm một chiếc búa lớn, vung xuống như núi Thái Sơn đổ sập, nhằm thẳng vào Cô Mệnh.

Cô Mệnh trong lòng chấn động, lập tức phản ứng. Một đòn này hắn không thể đỡ được, nếu không chắc chắn sẽ bỏ mạng ngay tại chỗ.

Ngay khoảnh khắc búa bổ xuống, hắn nghiêng người tránh né, lão đảo thoát khỏi cú vung búa đầy uy mãnh kia.

Phanh!

Cú đập như trời giáng nện mạnh vào núi, khiến cả sườn núi nứt toác. Cô Mệnh nhận thấy tình thế không ổn, thân hình lao xuống theo độ dốc, lăn liên tục để thoát khỏi đòn sát thủ.

Đáng tiếc, ngay khi hắn tưởng chừng đã thoát nạn, một tiếng gầm rú vang lên như sấm động:

“Ngao rống!”

Dưới sườn núi, một con hổ khổng lồ đã ẩn nấp từ lâu, bất ngờ lao lên. Khí thế của nó dữ dội, không gì ngăn cản nổi.

“Thùng Cơm” há miệng rộng như chậu máu, nhắm thẳng Cô Mệnh cắn xuống.

Nhưng Cô Mệnh nào dễ bị giết như vậy! Đôi mắt hắn lóe lên tia sáng kỳ dị.

Thần thức công kích!

Miệng của Thùng Cơm đã mở ra toang hoác, nhưng vẫn không thể cắn trúng. Cả thân thể uy vũ của nó chấn động kịch liệt, đầu óc đau nhức như bị hàng ngàn cây kim đâm xuyên. Nỗi đau khiến Thùng Cơm không khỏi lùi lại một bước.

Lý Thanh, người có mối liên kết tâm thần với Thùng Com, cũng giật mình. Hắn không ngờ đối phương lại có thể sử dụng thần thức công kích khi còn ở Luyện Khí kỳ. Điều này quả thực rất quái dị. Xem ra, từ trong bí cảnh lấy được Thiên Tinh Thảo, đối phương đã không ít lần bồi dưỡng thần hồn, nhờ đó mới đạt đến trình độ này.

Lý Thanh không chần chừ, tay nhanh như chớp vỗ vào túi trữ vật, lấy ra một tấm lôi thiểm phù.

Bá!

Một tia lôi quang tím lóe lên, đánh thẳng vào thân thể Cô Mệnh. Tuy nhiên, hiệu quả lại không như mong đợi—bởi trên người hắn có một kiện bảo vật phòng lôi. Khi lôi điện giáng xuống, không những không gây tổn thương mà còn bị hấp thu, biến thành từng tia điện tràn vào trong cơ thể hắn.

Hiển nhiên, Cô Mệnh đã có chuẩn bị từ trước để đối phó với Diệp Phong và những phù lục mạnh mẽ trong tay hắn. Lôi thiểm phù này vốn là một trong những lá bài tẩy của Diệp Phong.

Không ngờ, nhờ dòng điện truyền vào cơ thể, linh lực của Cô Mệnh lại khôi phục một cách đáng kể.

“Ngươi muốn chết!” Cô Mệnh gầm lên, tóc tai bù xù, đôi mắt đỏ rực. Khí tức của hắn bỗng trở nên cường đại, tỏa ra áp lực khủng khiếp, như muốn nuốt chửng tất cả.

Nguy rồi!

Lý Thanh thấy vậy, trong lòng thoáng lạnh, nhưng hắn không hề hoảng loạn mà lập tức ra tay. Hắn nhanh chóng lấy ra một cơ quan hình hoa sen, một món bảo vật tinh xảo nhỏ gọn. Linh lực trong cơ quan lập tức vận chuyển, truyền vào trong.

Bốn cánh sen xoay tròn nhanh chóng, từng đợt khí tức sát phạt mạnh mẽ bùng lên. Cùng lúc đó, từ những ống cơ quan chứa đầy cốt đỉnh phóng ra, lao thẳng đến Cô Mệnh.

Cô Mệnh cảm nhận được sát khí trí mạng từ cơ quan này, da đầu tê dại. Hắn không kịp nhìn rõ thứ gì bắn tới, nhưng ngay sau đó đã cảm nhận từng đợt đau đớn thấu xương khi cốt đỉnh xuyên qua cơ thể.

Oanh!

Linh lực cuồng bạo từ những cốt đĩnh phát nổ, phá vỡ nhục thân Cô Mệnh. Hắn không phải thể tu, loại thương tổn này đối với hắn mà nói chẳng khác nào cầm chắc cái chết.

Máu tươi tuôn trào, khí tức cường đại của hắn dần dần suy yếu.

Khi máu tiếp tục thấm ra ngoài, ngũ tạng lục phủ của hắn nhanh chóng kiệt quệ, tim cũng dần ngừng đập.

Lý Thanh không chần chừ, nhanh chóng rút ra Du Long Chủ, một thanh chủ thủ tinh xảo, mạnh mẽ ném về phía đầu Cô Mệnh.

Bá!

Chủ thủ xuyên qua cổ hắn như cắt vào đậu hũ, lập tức chém đứt đầu.

“Ngao rống!”

Thùng Cơm hoàn hồn lại, lập tức lao tới thi thể Cô Mệnh, điên cuồng cắn xé.

Một lúc lâu sau, khi thi thể đã bị nghiền nát không còn nguyên vẹn, Lý Thanh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Hắn là... chết rồi.”

Ánh sáng thiên quang dần dần lan tỏa. Lý Thanh nhanh chóng dọn dẹp chiến trường, thu toàn bộ vật phẩm vào trong túi trữ vật. Hắn cũng không quên thu luôn hai túi trữ vật trên người Cô Mệnh.

“Đi thôi! Trước tiên xuyên qua Cực Dạ Giới, kiểm kê chiến lợi phẩm, sau đó tìm kiếm Ngọc Cổ để mở ra bí cảnh. Đến tối, quay lại xem tình hình của tiểu tử Diệp Phong.”

Chương 466

DTV EBOOK

Lý Thanh vừa dứt lời liền nhanh chóng cưỡi lên Thùng Com, lao thẳng vào rừng núi. Chỉ trong chớp mắt, bóng dáng của một người một hồ đã hoàn toàn biến mất khỏi nơi đó.

Sau khi tiến vào Cực Dạ Thế Giới, Lý Thanh ngồi xuống, thở dài một hơi.

“Nếu không nhân lúc hắn chưa ở trạng thái toàn thịnh mà đánh lên, thì kết cục trận chiến này thật khó nói trước.”

Nói xong, hắn đưa tay lau mồ hôi trên trán, trong lòng không khỏi dâng lên một trận sợ hãi.

Bảo vật phòng lời của đối phương, cộng thêm thần thức công kích quỷ dị khó lường, quả thật là vô cùng đáng sợ. Nếu trong một trận đấu công bằng, chính diện đối đầu, e rằng hắn khó có thể thắng dễ dàng như vậy.

“May mà Bạo Vũ Lê Hoa Đình có hiệu quả mạnh mẽ!”

Vừa nói, hắn vừa đưa tay vào túi trữ vật, lấy ra tất cả chiến lợi phẩm thu được. Nhìn xuống, hắn phát hiện trên người mình lúc này có tới năm cái túi trữ vật, không khỏi cười khò.

“Haizz, ta lúc nào cũng nhìn về phía trắng sáng, mà Minh Nguyệt lại chỉ chiếu rọi dòng sông...”

Trong năm túi trữ vật này, chỉ có một cái là hắn tự mình mua, bốn cái còn lại đều là chiến lợi phẩm.

Cái thứ nhất, hắn lấy được từ một tu sĩ ở Cực Nham Thành.

Cái thứ hai, thuộc về Liễu Thiêm Bảo – kẻ vì sinh ra ác niệm mà bị hắn phản sát.

Cái thứ ba là của Cô Mệnh, còn cái cuối cùng, không cần đoán cũng biết, chắc chắn là của Diệp Phong.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh lấy ra hòn đăng, liếc nhìn một chút. Trong đó vẫn còn một hạt hỏa tinh như tro tàn chưa tắt hẳn.

“Tên này... vẫn còn sống? Mệnh thật là lớn, sao vẫn chưa chết chứ?”

Nhất thời, hắn cũng không rõ tình trạng của Diệp Phong ra sao, chỉ có thể tạm thời gác lại. Dù sao bây giờ có muốn cứu hắn cũng chẳng thể. Để mở được bí cảnh Nguyệt Môn, cần phải chờ đến tối. Hiện tại trời đã sáng, có Cổ Ngọc cũng không thể tụ lại Nguyệt Hoa.

Sau đó, Lý Thanh bắt đầu kiểm kê di vật của Cô Mệnh.

Không thể không nói, sau khi sơ bộ khai phá một phần bí cảnh phía sau, tài sản trong túi trữ vật của Cô Mệnh quả thực không hề nhỏ.

Đầu tiên phải kể đến một đồng linh thạch, ước chừng hơn 1.800 khối, tất cả được chất đồng trong một góc túi trữ vật, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, nhìn qua cũng thấy vô cùng khả quan.

Tiếp theo là Thiên Tinh Thảo, số lượng còn lại không ít. Nếu mang đi bán, chắc chắn thu được một khoản linh thạch không nhỏ.

Ngoài Thiên Tinh Thảo, trong túi trữ vật còn có một số linh dược khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

“Huyền Băng Lá, Bát Giác Cỏ... cái này trông giống Huyền Tâm Quả. Đây chẳng phải đều là phụ dược luyện chế Trúc Cơ Đan sao?!”

Lý Thanh trợn mắt, không ngờ Cô Mệnh lại dám lớn gan như vậy, lạng lẹ thu thập vật liệu luyện chế Trúc Cơ Đan, hơn nữa số lượng còn không hề ít. Trong đó còn có một số linh dược mà hắn không nhận ra.

Dù phụ dược của Trúc Cơ Đan không hiếm bằng chủ dược, nhưng mỗi loại đều vô cùng trân quý. Chỉ nhìn qua số lượng này cũng đủ thấy Cô Mệnh đã hao tổn không ít tâm huyết.

Lý Thanh nhìn đồng dược liệu quý giá trước mặt, trong lòng không khỏi đập thình thịch, tâm trạng căng thẳng mãi vẫn chưa thể bình ổn.

Hồi lâu sau, hắn mới thu hồi ánh mắt khỏi đồng linh dược, nhìn về những vật khác trong túi trữ vật.

Ngay lập tức, mấy chiếc bình sứ trắng liền thu hút sự chú ý của hắn. Vừa cầm lên, hắn liền nhận ra đây đều là đan dược giúp tăng tiến pháp lực cho tu sĩ Luyện Khí Kỳ.

Trong đó có một bình Bồi Nguyên Đan, một bình Quảng Lăng Đan.

Hai bình sứ khác chứa đan dược, một loại là Hồi Khí Đan, còn một loại thì hắn không nhận ra. Nhưng dựa vào mùi hương nhàn nhạt tỏa ra, có vẻ là đan dược chữa thương.

Hồi Khí Đan, đúng như tên gọi, sau khi ăn vào có thể nhanh chóng phục hồi linh lực cho tu sĩ. Trong chiến đấu, nếu có thể kịp thời uống một viên, chắc chắn sẽ tạo ra hiệu quả rất lớn.

“May mà trước đó ta dùng Thủy Triền La Vồng trói buộc hành động của hắn. Nếu để hắn uống được hai viên Hồi Khí Đan, e rằng trận chiến này đã trở nên phiền phức hơn nhiều.”

Thở dài một hơi, Lý Thanh nhanh chóng thu tất cả những bình đan dược vào túi trữ vật của mình.

Ngoài đan dược và linh dược, trong túi trữ vật còn có mấy kiện pháp khí.

Đầu tiên là một chiếc Dù Xích Ảnh. Cái này không cần nhiều lời, hắn liền thu vào. Dù có trong tay đã lâu nhưng vẫn chưa từng sử dụng qua.

Có thể khẳng định, đây là một kiện pháp khí công thủ hợp nhất, rất hữu dụng.

Ngoài Dù Xích Ảnh, hắn còn phát hiện một chiếc tấm chắn gỗ đã có vết rách. Nhìn kỹ lại, không sai, đây chính là Huyền Liễu Thuần!

Chương 467

DTV EBOOK

Điều này khiến Lý Thanh không khỏi bật cười. Năm ngoái, hắn đã bán chiếc Huyền Liễu Thuần này cho đối phương, không ngờ giờ đây lại bằng cách nào đó quay về tay hắn. Đúng là số phận trêu ngươi.

Hắn cẩn thận quan sát một lần nữa, xác định rằng chiếc Huyền Liễu Thuần chỉ bị tổn hại nhẹ. Vì vậy, hắn liền thu vào, dự định sau này tìm thời gian sửa chữa rồi tiếp tục mang bán ra ngoài.

“Đây đúng là một thanh phi kiếm trung phẩm pháp khí! Quả nhiên không tầm thường!”

Vừa nói, Lý Thanh vừa rút ra thanh phi kiếm được chế tác tinh xảo, ánh mắt ngập tràn sự tán thưởng.

Không cần nhiều lời, chỉ cần tìm cơ hội thích hợp thì bán hết là được!

Số lượng pháp khí không nhiều, chỉ có ba kiện, trong đó hai kiện là do chính tay hắn đoạt được.

Tuy nhiên, Lý Thanh cũng không mấy để tâm đến chúng. Từ số lượng đan dược và linh dược trong túi trữ vật, có thể thấy vị này là người rất chú trọng nâng cao tu vi. Hầu hết linh thạch đều dồn vào mua đan dược cùng linh dược.

Đặc biệt, những phụ dược dùng để luyện chế Trúc Cơ Đan đối với Lý Thanh mà nói, có thể xem như bảo vật vô giá.

“Nghe nói một lò Trúc Cơ Đan có thể luyện được hai đến ba viên. Trong tu tiên giới, rất nhiều tán tu thường gom góp linh dược rồi tìm Luyện Đan Sư luyện chế.”

“Bây giờ có những phụ dược này, ta có thể tìm hiểu tin tức về Trúc Cơ Đan nhiều hơn rồi.”

Ánh mắt Lý Thanh sáng lên, giọng điệu không giấu được vẻ vui mừng.

Nếu may mắn, hắn có thể thông qua những linh dược này đổi lấy một viên Trúc Cơ Đan dành riêng cho mình.

Nhanh chóng, hắn thu lại túi trữ vật của đối phương, vì những vật còn lại hầu hết không có giá trị cao. Ngoài một bản công pháp tu luyện cơ bản, không còn gì là bí thuật quý hiếm.

Lý Thanh cũng không quá tiếc nuối. Dù sao hắn chỉ là một tán tu, tài sản của hắn sao có thể sánh bằng đệ tử tông môn?

Thực sự, hắn không nghĩ rằng trong túi trữ vật này lại có nhiều thứ như vậy. Công pháp, bí thuật, pháp khí... Nếu thực sự đầy đủ như thế, thì tiện nghi này đâu thể rơi vào tay hắn.

“Ta nhớ tên này từng mua một cơ quan khô lồi, có lẽ đã bị hư hỏng trong bí cảnh.”

Nhắc đến bí cảnh, ánh mắt Lý Thanh lập tức sáng lên. Hắn bắt đầu lục soát quần áo của đối phương.

Bộ pháp bào trên người hắn từ lâu đã rách tả tơi, trước tiên là giao chiến kịch liệt với Diệp Phong, sau đó lại bị Lý Thanh mai phục, cuối cùng còn bị “thùng cơm bỏ đũa” dùng roi đánh tới tả tơi, khiến thân thể hắn đau đớn không thôi.

Lý Thanh ra tay cực nhanh, chẳng mấy chốc đã mò ra từ trong ngực đối phương một viên Ngọc Trụ có hình dạng trắng lười lười.

“Thứ này hẳn là vật chứng minh đã tiến vào bí cảnh.”

Hắn giơ viên Ngọc Trụ lên, hướng về phía vầng huyết nguyệt giữa bầu trời đêm, nơi thuộc về thế giới Cực Dạ.

Ngay sau đó, một biến cố kinh hoàng xảy ra!

Lý Thanh phát hiện linh lực trong cơ thể mình bất ngờ co rút lại một chút. Tiếp theo, vầng huyết nguyệt kia lại như bị hút vào trong cơ thể hắn!

Nhìn thấy cảnh tượng này, hắn lập tức giật mình, rất nhanh liền tưởng đến hiện tượng dị biến từng xảy ra trong thế giới Cực Dạ khi bị ảnh hưởng bởi Hồng Nguyệt bí lực.

Không dám chần chừ, hắn lập tức ngừng đưa linh lực vào Ngọc Trụ, nhanh chóng ném nó vào túi trữ vật, không dám tiếp tục để nó tiếp xúc với ánh sáng mặt trời.

“Thứ này thật kỳ lạ! Không chỉ có thể hấp thu ánh sáng từ lĩnh vực xanh, mà ngay cả huyết sắc Nguyệt Hoa trong thế giới Cực Dạ cũng có thể tiếp dẫn... Quả nhiên là một bảo vật kỳ diệu!”

Lý Thanh cảm thán, nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm giác bất an.

Nếu có một ngày nào đó bất cẩn để Nguyệt Hoa đỏ này xâm nhập vào cơ thể, rất có thể hắn cũng sẽ xảy ra biến dạng như những gì đã thấy trước đây.

“Suýt chút nữa ta đã từ tu tiên giả biến thành dị chủng rồi!”

Thế giới Cực Dạ với vàng huyết nguyệt kia quả thực quá mức thần bí. Hiện tại, hắn vẫn chưa thể thăm dò hết những bí ẩn bên trong. Cũng không dám chắc liệu Ngọc Trụ này có thể hoàn toàn tiếp dẫn Hồng Nguyệt bí lực hay không.

Tóm lại, không muốn rơi vào kết cục bi thảm, Lý Thanh quyết định từ nay không thử tiếp dẫn huyết sắc Nguyệt Hoa nữa.

Sau khi cất Ngọc Trụ đi, hắn tiếp tục thu thập những vật phẩm còn sót lại.

“Ta nhớ tên này còn có một món bảo vật kỳ diệu, có thể ngăn cản sức mạnh của chí cương chí dương lôi điện. Lôi Thiểm Phù đối với hắn hoàn toàn vô dụng.”

“Chắc chắn không phải là một tấm phù lục bình thường, mà là một bí bảo.”

Chương 468

DTV EBOOK

Đối với món bảo vật này, Lý Thanh cực kỳ chú ý. Nếu thật sự có thể thần kỳ đến mức ngăn chặn được sức mạnh của lôi điện mang thuộc tính cương dương, vậy chẳng phải có nghĩa là về sau, nếu gặp phải tu sĩ lôi linh căn, hắn sẽ vô địch sao?

Lý Thanh không ngừng tìm kiếm, cuối cùng từ bên hông của cô mệnh lấy ra một chiếc trống da nhỏ. Đây là món đồ cuối cùng còn sót lại trên người đối phương.

Chiếc trống da này có chất liệu đặc biệt, Lý Thanh không nhận ra được đó là gì, nhưng hắn có thể xác định rằng đây là một món bí khí có tác dụng giúp cô mệnh ngăn cản công kích từ lôi thiểm phù.

“Linh văn trên bề mặt lại mờ nhạt đến mức này, xem ra món đồ này đúng là có thể cản trở lôi điện công kích, nhưng hắn chỉ có thể sử dụng vài lần, thuộc loại bí khí tiêu hao.”

Với con mắt của một Luyện Khí Sư, Lý Thanh dễ dàng phán đoán ra tác dụng cũng như giới hạn của chiếc trống da nhỏ.

Quả thật, nó có thể ngăn cản lôi điện công kích, nhưng không thể sử dụng mãi mãi. Khi đến giới hạn, linh văn sẽ tàn lụi, chiếc trống da cũng theo đó mà bị hủy hoại hoàn toàn.

Không như tưởng tượng ban đầu của hắn, bảo vật này không phải là vô địch.

Dù sao, nếu bảo vật này thực sự bất khả chiến bại, thì những tu sĩ lôi linh căn trên thiên hạ chẳng cần tu luyện nữa, vì bất kỳ ai sở hữu bảo vật này đều sẽ bị khắc chế.

“Có thể nói Thiên Đạo công bằng. Dựa vào độ hư hại của trống da này, chắc chắn nó chỉ có thể cản được ba lần công kích từ lôi thiểm phù, hoặc một lần từ phù lục Lôi hệ Nhị Giai. Sau đó, nó sẽ trở thành phế liệu.”

Lý Thanh cũng không cảm thấy tiếc nuối về điều này, hắn chỉ tế luyện chiếc trống da một lần rồi bỏ vào bên hông.

Đến đây, tất cả di vật của cô mệnh đã bị Lý Thanh thu thập sạch sẽ. Những món có giá trị linh thạch đều đã bị hắn gom vào túi trữ vật.

Tuy nhiên, hiện tại trên người hắn có đến năm túi trữ vật, số lượng này quả thật hơi nhiều. Sau một hồi cân nhắc, Lý Thanh quyết định sắp xếp lại, chỉ giữ ba túi trữ vật.

Một túi trữ vật chứa những vật không thể để lộ, hắn giấu vào cực dạ trong thế giới.

Hai túi trữ vật còn lại thì chứa những vật dụng cần thiết cho tu luyện hàng ngày, những món đồ mà hắn phải mang theo bên người.

Cuối cùng, trong hai túi trữ vật đó, Lý Thanh dự định sẽ tìm cơ hội bán bớt một cái. Nếu bán không được, hắn sẽ nghiên cứu cách luyện chế túi trữ vật, xem cần dùng loại linh văn nào để chế tạo.

Nói chung, hiện tại hắn cũng không thiếu linh thạch đến mức phải bận tâm chuyện này. Nếu không bán được thì cũng chẳng sao.

Chỉ là hắn muốn thỏa mãn chút hiếu kỳ của bản thân về túi trữ vật. Nếu có thể thu hoạch được gì thì tốt, còn nếu không cũng không thành vấn đề, dù sao nó cũng chẳng đáng giá là bao.

Sau khi sắp xếp xong xuôi, Lý Thanh cẩn thận giấu đi túi trữ vật chứa tang vật.

“Tạm thời không động đến túi trữ vật này. Nếu như Diệp Phong còn có thể sống sót, ta sẽ giữ lại số linh thạch cho hắn.”

Nói rồi, Lý Thanh không khỏi hồi tưởng lại quá trình tiếp xúc với Diệp Phong.

Lần đầu gặp gỡ, gia hỏa này có vẻ hơi kiêu ngạo, nhưng sau một thời gian quen biết, hắn lại là người rất hòa nhã, không hề tự cao.

Tóm lại, Lý Thanh cảm thấy kết giao với Diệp Phong cũng không tệ, nhân phẩm của đối phương khá đáng tin. Nếu gã có

thể sống sót, hắn cũng không ngại nhân cơ hội này mà bồi đắp thêm tình cảm, coi như một lần trả ân cứu mạng.

Một phù lục sư, dù sao cũng có giá trị không nhỏ.

Lý Thanh kìm nén sự tò mò muốn xem xét túi trữ vật của Diệp Phong, chỉ đơn giản đeo nó bên hông, dự định khi đêm xuống, trước khi tiến về ngọn núi nhỏ kia, sẽ thử mượn Ngọc Trụ tiến vào bí cảnh, kiểm tra xem Diệp Phong còn đường sống hay không.

“Gia hỏa này, hồn đăng vẫn chưa tắt, bên trong còn sót lại một chút tro tàn như hỏa tinh. Đúng là mạng lớn thật.”

Lý Thanh không khỏi tâm tắc khen ngợi, rồi thu hồn đăng cẩn thận, sau đó lại không nhìn được suy đoán xem đối phương đã làm cách nào để sống sót.

Rõ ràng là chiến bại, vậy mà vẫn còn giữ được một hơi thở, hiện tại hắn rốt cuộc đang trong tình trạng nào?

Đang lúc Lý Thanh suy nghĩ, bỗng nhiên từ phía xa truyền đến một tiếng gầm vang dội, như tiếng hổ rống!

“Ngao rống!”

Lý Thanh bừng tỉnh, ánh mắt lập tức hướng về nơi phát ra âm thanh.

Đó là tiếng rống giận dữ của Thùng Cơm! Thông qua Huyết Khê Chi Ấn, hắn có thể cảm nhận được ý nghĩa của tiếng rống này—tín hiệu cảnh báo gặp địch!

“Không phải là con người... mà là dị thú? Chẳng lẽ do Phương Tài Ngọc dẫn dắt Nguyệt Hoa, khiến dị thú kéo đến?”

Nghĩ đến đây, đầu óc Lý Thanh không khỏi choáng váng. Hắn lập tức lấy ra một bình sứ đựng Hối Khí Đan, nhanh chóng nuốt một viên, rồi vội vã lao về phía Thùng Cơm.

“Nãi nãi nó chứ! Đừng nói là hấp dẫn cả một bầy dị thú đến đây đấy nhé?!”

Chương 469

DTV EBOOK

Lý Thanh trầm nghĩ, không dám tiếp tục suy diễn nữa. Dù hắn đã có phương án đối phó với dị thú trong cực dạ thế giới, nhưng tuyệt đối không muốn đối diện với một đàn thú triều.

Nếu vậy, dù là tu tiên giả cũng khó mà chống đỡ nổi, dù sao linh lực của hắn cũng không phải là vô tận.

Rất nhanh, Lý Thanh đã đến gần Thùng Cơm, chỉ thấy cách đó không xa có ba đầu dị thú với hình thù kỳ dị đang phủ phục, động tác quái dị vô cùng.

“Cũng may, chỉ có ba con, không phải thú triều.” Hắn thở phào nhẹ nhõm.

Ba đầu dị thú này từ xa chậm rãi tiến về phía Thùng Cơm, từng cử động của chúng đều khiến người khác cảm thấy bất an.

Đặc biệt là một con trong số đó, toàn thân mọc đầy lông đỏ sậm, trên đỉnh đầu còn vươn ra hai chiếc sừng tựa như lõi điện ngưng tụ.

“Gào thét!”

Con Rắn Mối Đỏ dẫn đầu, khoảng cách giữa nó và Thùng Cơm chỉ còn vài trăm mét. Dường như ngửi thấy mùi huyết khí nồng đậm từ đối phương, nó lập tức tăng tốc lao đến.

Bá!

Hai con dị thú còn lại cũng lao theo như bóng với hình, hình dạng của chúng cực kỳ quái dị. Trên thân mọc ra vô số xúc tu dài ngắn bất đồng, ngoài ra còn được bao phủ bởi một lớp lân giáp dày cộp.

Tuy nhiên, điểm chung của chúng chính là sự điên cuồng, dường như đã mất hoàn toàn lý trí.

Thùng Cơm nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức cảnh giác, thân hình hồ khu căng cứng tạo thế chiến đấu, sẵn sàng ứng phó với

bất kỳ địch nhân nào.

Nó có thể cảm nhận được khí tức mạnh mẽ từ ba con dị thú này, thực lực của chúng chắc chắn tương đương với tu sĩ nhất giai trung kỳ. Đặc biệt là con Rắn Mối Đỏ, trên người nó tỏa ra một loại tà khí kỳ lạ, thậm chí trong khoảnh khắc, Thùng Cơm còn mơ hồ cảm nhận được chiến lực của nó đã đạt đến nhất giai hậu kỳ.

Phanh!

Thùng Cơm đột ngột lao về phía con dị thú có vô số xúc tu, khí thế hung hãn vô cùng.

Hai con dị thú còn lại cũng đồng thời lao tới, chuẩn bị giáp công. Nhưng đúng lúc này, một tấm lưới ánh sáng màu lam rộng lớn bất chợt giáng xuống, linh văn trên bề mặt tỏa ra quang mang rực rỡ.

Bá!

Rắn Mối Đỏ cực kỳ nhanh nhẹn, vừa thấy nguy hiểm liền lách mình né tránh, suýt chút nữa bị vướng vào lưới thủy triền la.

Tuy nhiên, con dị thú thứ ba thì không may mắn như vậy. Nó có một cái cổ trông rỗng, không hề có đầu!

Lưới thủy triền la siết chặt, linh lực thuộc tính Thủy lập tức xâm nhập vào cơ thể con dị thú, khiến nó không thể động đậy. Lưới này quấn chặt lấy toàn bộ thân thể nó, khiến mọi giây giữa đều trở nên vô nghĩa.

Ở phía sau, Lý Thanh lao lên như một mũi tên.

Rắn Mối Đỏ lập tức phản ứng, há miệng phun ra một dòng dịch nhờn quái dị, nhắm thẳng vào hắn.

Lý Thanh nhanh chóng bay vọt lên không trung, một tay vỗ vào túi trữ vật, ngay lập tức một cây dù sắt xuất hiện trong tay hắn.

Âm vang!

Tiếng kim loại chấn động vang lên, theo đó là từng tia lửa bắn ra, xích ảnh dù trong tay hắn đột nhiên mở rộng, xoay tròn dữ dội.

Những chiếc gai sắt từ cây dù quét ngang không trung, tạo ra từng bóng đỏ lấp loáng.

Chỉ trong nháy mắt, dòng dịch nhờn vừa phun ra đã bị cắt thành hai đoạn.

“Gào thét ~!”

Rắn Mối Đỏ nhanh chóng thu lại đầu lưỡi, nhưng đầu lưỡi đã bị cắt đứt, cơn đau dữ dội khiến nó rống lên một tiếng kinh thiên động địa, sóng âm quét sạch phạm vi rộng hơn mười dặm.

Đoạn đầu lưỡi bị cắt lìa vẫn còn co giật trên mặt đất, cực kỳ quái dị.

Lý Thanh thấy vậy liền thu lại xích ảnh dù, rút ra một thanh phi kiếm.

Linh lực trong cơ thể hắn bùng phát, kiếm quang ngưng tụ thành từng đạo sáng lóa chém xuống.

Rắn Mối Đỏ không kịp né tránh, thân thể nó trong nháy mắt bị bỏ thành từng vết thương sâu hoắm, mặt đất dưới chân cũng bị kiếm khí xé rách.

Sau khi đánh trọng thương con dị thú này, Lý Thanh liền thu lại phi kiếm, đổi sang vô song chùy.

Tuy nhiên, lần này hắn không sử dụng linh lực mà dựa hoàn toàn vào sức mạnh cơ thể.

Dù sao đây là cực dạ thể giới, linh lực nếu tiêu hao hết thì chỉ có thể dựa vào Hồi Khí Đan để khôi phục, hoàn toàn không thể hấp thu linh khí từ thiên địa.

Vì vậy, hắn phải tiết kiệm linh lực, đặc biệt là khi còn chưa biết sẽ phải đối mặt với loại dị thú nào tiếp theo.

Ít nhất, hắn cần giữ đủ linh lực để phòng ngự và sử dụng ngự khí phi hành nếu cần.

“Giết!”

Lý Thanh gầm lên, khí huyết trong cơ thể bộc phát mãnh liệt, cuộn cuộn như sông lớn.

Dù chỉ sử dụng sức mạnh cơ thể, nhưng cũng không thể xem thường. Nhờ vào tầng một của Bảo Mộc Luyện Thân Quyết, thân thể hắn đã trở nên cường tráng hơn bao giờ hết, khí lực trong người không ngừng dâng trào.

Với vô song chùy trong tay, kết hợp với linh văn thuộc tính Thổ, chùy trở nên nặng nề hơn gấp bội. Nhưng với sức mạnh hiện tại, Lý Thanh cảm nó dễ dàng như không.

Phanh!

Một chùy nện xuống, lực lượng cuồng bạo va chạm trực tiếp vào sừng của Rắn Mối Đỏ, khiến chiếc sừng vỡ vụn ngay lập tức. Không dừng lại ở đó, vô song chùy tiếp tục giáng xuống mặt đất, tạo thành một vết nứt sâu hoắm.

Chương 470

DTV EBOOK

Một tiếng nổ vang trời! Mặt đất vỡ tung, tạo thành một khe sâu hải hùng. Xung quanh cũng bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Không có bất kỳ kỹ xảo hoa lệ nào, chỉ đơn thuần là sức mạnh tuyệt đối, thô bạo nhưng đầy tự nhiên.

“Gào thét!”

Rắn Mối Đỏ điên cuồng lao về phía Lý Thanh, hoàn toàn mất đi thần trí.

Nhưng Lý Thanh chỉ khẽ nhún chân, bộ pháp khinh công Vô Cực Công vận chuyển, thân hình hần nhẹ nhàng như chim yến, tốc độ nhanh đến kinh người.

Dù tay đang nắm chặt một cây cự chùy nặng nề, thân ảnh hần vẫn linh hoạt lạ thường, tựa như bóng ma lướt đi giữa những đòn tấn công như bão táp của Rắn Mối Đỏ.

Chỉ đợi một khoảnh khắc khi nó khựng lại, ánh mắt Lý Thanh lạnh lẽo bùng sáng, lập tức vận dụng kinh lực đặc hữu của Võ Đạo tông sư!

Một cú nện mạnh giáng xuống, nhưng lần này, hần đổi hướng từ đuôi lên đầu, tận dụng sơ hở của đối phương để hất bay nó lên không trung.

Thu lại cự chùy, Lý Thanh bật nhảy, toàn thân bộc phát sức mạnh cuồng bạo. Quyền cước liên tiếp tung ra như bão tố, dội thẳng lên thân thể Rắn Mối Đỏ.

Sau một hồi bị tàn sát, khi rơi xuống đất, con dị thú này đã hấp hối, gần như không còn khả năng phản kháng.

“Hô...”

Lý Thanh trầm mặc một lúc rồi lẩm bẩm:

“Chẳng lẽ đây còn chưa phải dị thú nhất giai hậu kỳ? Nếu thật vậy, thì loại này đúng là khó đối phó, so với nhiều yêu thú

cùng giai còn đáng sợ hơn.”

Hắn lật tay lấy ra chiếc túi ngự thú treo bên hông, thu con Rắn Mối Đỏ trọng thương vào trong.

“Thử phóng sinh một con dị thú từ thế giới linh khí xem sao, biết đâu có thể sinh ra biến hóa gì đó. Sau này, nếu nghiên cứu sâu, có khi còn khai thác được lợi ích bất ngờ. Nếu như tu tiên giả phát hiện ra sự tồn tại của những dị thú này, có lẽ có thể tổ chức đấu thú, kiếm lời bằng linh thạch.”

Lý Thanh không lo lắng về việc những dị thú này sẽ làm lộ bí mật của hắn. Hắn đã kiểm tra nhiều lần và khẳng định—chúng không có thần trí.

Chúng chỉ biết giết chóc và ăn thịt, hoàn toàn không có khả năng tư duy hay giao tiếp, khác hẳn với yêu thú trong tu tiên giới.

Lầy Thùng Com làm ví dụ—mặc dù huyết mạch nó tạp nham, không phải loại yêu thú cao cấp, nhưng vẫn có linh tính, có thể nhận biết và học hỏi.

Ngược lại, những con dị thú này chẳng khác nào hung thú cuồng loạn, không hề có lý trí.

Lý Thanh thu hồi Rắn Mối Đỏ, tiện thể thu luôn con vượn đen không đầu bị Thủy Triều La Vỡng trói buộc.

Mặt khác, Thùng Com cũng đã gần kết thúc trận chiến của nó. Sau khi thăng cấp lên nhất giai trung kỳ, thực lực của nó tăng lên đáng kể. Vượt hỗ trở nên sắc bén hơn, uy lực cũng kinh khủng hơn nhiều.

Sau một hồi giao chiến kịch liệt, lớp xúc tu quái trên thân thể phủ đầy lân phiến của dị thú đã rơi rụng từng mảng, lộ ra bên trong là huyết nhục đỏ tươi, trông đến rợn người.

Lý Thanh cau mày.

Con dị thú này... hắn không thể nhận ra nó thuộc chủng loại gì. Tựa như một sinh vật biến dị từ nhiều loài dị thú hợp lại với nhau, mức độ biến dạng vô cùng cao.

“Rống!”

Thùng Cơm gầm lên giận dữ, tung ra một cú vồ trời giáng, trực tiếp đập nát cái đầu đầy xúc tu của đối phương. Đáng vẻ nó lúc này giống như một con Hồ Vương đang thị uy sức mạnh vô địch.

Oành!

Ngay lúc đó, một tia sáng đỏ lóe lên từ trong huyết nhục của con dị thú rồi nhanh chóng biến mất. Một viên tinh thể màu đỏ lớn bằng hạt nhân từ trong cơ thể quái vật rơi ra.

Lý Thanh bước tới, nhặt viên tinh thể lên. Năng lượng Hồng Nguyệt bí lực ẩn chứa bên trong vô cùng mãnh liệt.

“Lại là một viên tinh hạch loại này. Nhưng lần này, kích thước của nó lớn hơn hẳn viên lần trước.”

Hắn trầm ngâm:

“Thứ này rốt cuộc có công dụng gì? Nó không phải yêu thú tinh hạch, tuyệt đối không thể dùng làm chủ dược để luyện chế Trúc Cơ Đan.”

Lý Thanh nhanh chóng phát hiện Thùng Cơm đang chăm chú nhìn viên tinh hạch đỏ rực trong tay mình. Ánh mắt nó đầy khát vọng.

“Ngươi... muốn ăn thứ này?”

Hắn hơi ngạc nhiên hỏi.

Thùng Cơm gào lên một tiếng, không kiềm chế được, há miệng ra.

“Ngao ngao!”

Lý Thanh cau mày, do dự hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn không đưa viên tinh hạch cho nó.

Hắn lo ngại—nếu để nó ăn, có thể sẽ phát sinh biến dị ngoài ý muốn, nhục thân thay đổi theo hướng quái dị, thậm chí còn có khả năng ảnh hưởng đến thần trí của nó.

“Không được. Ta không thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy.”

Hắn kiên quyết lắc đầu.

“Trở lại tu tiên giới, ta sẽ tìm vài con yêu thú hoang dã làm thí nghiệm trước. Để xem rốt cuộc viên tinh hạch Hồng Nguyệt

này sẽ tạo ra biến hóa gì.”

Hắn không muốn mạo hiểm với Thùng Cơm, nếu có bất trắc xảy ra thì hậu quả sẽ rất khó lường. Cách tốt nhất là trước tiên thí nghiệm trên những yêu thú hoang dã.

Nghe vậy, Thùng Cơm thoáng lộ vẻ thất vọng, khẽ rên lên một tiếng. Nhưng rất nhanh, nó lại điều chỉnh tâm trạng, xem ra vẫn ham chiến, không có ý định dừng lại.

Lý Thanh bật cười:

“Trước đây ngươi ghét nơi này, giờ lại thích rồi sao?”

Hắn hiểu—đó là bản năng chiến đấu của Thùng Cơm.

Dù là yêu thú, nó vẫn có khát khao chinh chiến, vẫn tôn trọng sức mạnh và không ngừng rèn luyện bản thân trong chiến đấu sinh tử.

Tuy nhiên, Lý Thanh vẫn từ chối lời đề nghị của nó, chuẩn bị dẫn Thùng Cơm rời khỏi cực dạ thế giới.

Hắn cần trở về để khôi phục linh lực đã hao tổn, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng đón đêm xuống.

Nếu như quá trễ, Diệp Phong có thể sẽ gặp nguy hiểm, đó sẽ là một điều vô cùng tai hại.

Chương 471

DTV EBOOK

Chương 230: Đoạt Xá

Trời đêm tĩnh mịch, trăng sao hòa lẫn, bao phủ cả khu rừng bằng một tầng sương trắng mờ ảo.

Lý Thanh từ thế giới Cực Dạ xoay người bước ra, lúc này hóa thành một con viên hầu linh hoạt, nhanh chóng lướt đi giữa rừng núi. Những thân cây, cành lá rậm rạp trở thành điểm tựa hoàn hảo, giúp hắn mượn lực lao vút đi xa.

Bên cạnh hắn, một con lão hổ to lớn, khí thế uy mãnh, theo sát không rời.

Một người một hổ xuyên qua rừng rậm rạp. Phía trước, một ngọn đồi nhỏ trụi lủi bất ngờ hiện ra dưới ánh trăng. Tại nơi này, ánh trăng dường như càng sáng trong hơn.

“Hừm, hy vọng ngươi vẫn còn sống, bằng không, toàn bộ đồ vật trong túi trữ vật của ngươi coi như thuộc về ta.”

Vừa nói, Lý Thanh đáp xuống đỉnh ngọn đồi, từ trong ngực lấy ra một món trang sức ngọc nhỏ hình trăng lưỡi liềm.

Hắn khẽ rót linh lực vào đó, lập tức trang sức ngọc phát sinh phản ứng, tỏa ra từng đợt ba động kỳ lạ.

Trong chốc lát, ánh trăng sáng rực trên bầu trời đêm tụ tập lại, hàng loạt Nguyệt Hoa từ trên cao giáng xuống.

Những tia Nguyệt Hoa hội tụ về phía trang sức ngọc, rồi bất ngờ ngưng tụ thành một cánh cửa ngay giữa không trung – một cánh cửa nguyệt quang huyền ảo!

Nhìn cảnh tượng thần kỳ này, Lý Thanh không khỏi cảm thán.

Mặc dù trước đó đã nghe Diệp Phong tận miệng kể về sự huyền diệu của nơi này, nhưng tận mắt chứng kiến vẫn khiến hắn có phần khó tin.

Một địa phương tưởng chừng bình thường không có gì lạ, lại chính là lối vào của một bí cảnh. Hơn nữa, phương thức mở ra lại cực kỳ hà khắc, nhất định phải đồng thời thỏa mãn hai điều kiện.

“Không biết khuyên tai ngọc này được làm từ chất liệu gì, cũng chẳng rõ đã dùng phương pháp nào để luyện chế, vậy mà có thể dẫn dắt Nguyệt Hoa thể này.” Lý Thanh khẽ thở dài cảm thán.

Cùng lúc đó, Nguyệt Hoa ngày càng dày đặc, khiến cánh cửa nguyệt quang trong hư không cũng dần ổn định, cuối cùng triệt để thành hình!

Lý Thanh đạp lên một thanh cự chùy, ngự khí bay lên, lao về phía cánh cửa nguyệt môn.

Ong!

Khoảnh khắc xuyên qua nguyệt môn, Lý Thanh lập tức cảm nhận toàn thân như bị nước lạnh dội thẳng vào người, cảm giác lạnh lẽo thấu xương.

Thái âm chi tinh!

Lực lượng Nguyệt Hoa này chính là một nguồn năng lượng quý giá đối với những ai tu luyện công pháp thuộc tính thái âm.

Đáng tiếc, khi thân ảnh Lý Thanh vừa xuyên qua, mảnh Nguyệt Hoa đậm đặc kia cũng theo đó tiêu tán sạch sẽ, như thể chưa từng tồn tại.

Phanh!

Bên trong bí cảnh, Lý Thanh từ trên không rơi mạnh xuống, thân thể tiếp đất một cách thô bạo.

“Đây chính là bí cảnh ẩn giấu trong truyền thuyết sao?”

Hắn chống tay ngồi dậy, xoa xoa đầu, không phải vì đau, mà là do cảm giác choáng váng khi vừa xuyên qua không gian, khiến ngay cả khả năng ngự khí cũng trở nên bất ổn.

Xung quanh yên tĩnh đến lạ thường. Không một tiếng động, không có cả tiếng chim hót hay côn trùng kêu, tĩnh lặng đến mức đáng sợ.

Trên bầu trời, vô số tinh tú lấp lánh, ánh sáng tinh thuần của chúng được một loại cấm chế thần bí tiếp dẫn, phản chiếu xuống từng ngọn núi nơi đây.

Lý Thanh men theo quỹ tích của tinh quang nhìn về phía xa, ánh mắt dần dần ngưng đọng.

Ngay giữa bí cảnh, sau một vài ngọn núi, hẳn thấy rõ từng cánh đồng thảo dược mọc thành từng cụm.

Cả người hẳn lập tức chết lặng.

“Trời ạ...”

Cảnh tượng trước mắt thực sự quá mức kinh người.

Bởi vì, trên những dãy Dược Điền, từng gốc từng gốc Thiên Tinh Thảo mọc lên, kích thước khổng lồ đến mức khó tin.

“Đây cũng là Thiên Tinh Thảo sao? Lại còn có tuổi thọ mấy ngàn năm?”

Lý Thanh cảm thấy hoa mắt chóng mặt, bị cảnh tượng trước mắt chấn động đến mức không biết nói gì cho phải.

Mấy ngàn năm linh dược, đây là vật quý giá bậc nhất mà hẳn từng tận mắt nhìn thấy kể từ khi đặt chân vào tu tiên giới.

“Đáng tiếc...”

Ánh mắt hẳn quét qua ngọn núi, phát hiện nơi đây được bao phủ bởi từng tầng cấm chế dày đặc, khiến hẳn bất giác thở dài.

Luyện Khí kỳ như hẳn, tốt nhất là đừng nghĩ đến chuyện vượt qua.

Đây là cấm chế do Trúc Cơ kỳ tu sĩ bày ra, uy lực mạnh mẽ đến mức khó lường. Nếu chưa đạt tới cảnh giới đó mà cố tình xông lên, kết cục chỉ có một: Chết.

“Bí cảnh này quá ổn định, ngay cả một cơn gió cũng không thể đẩy lên, đủ thấy những cấm chế này vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu.”

“Xem ra, những gốc Thiên Tinh Thảo xuất hiện trên thị trường, tám chín phần là được hái từ chân núi – chỉ là phế phẩm mà thôi.”

Lý Thanh khó khăn dời ánh mắt khỏi dãy Dục Điền, sau đó bắt đầu đánh giá xung quanh.

Bỗng nhiên, hắn phát hiện những dấu vết chiến đấu kéo dài từ lối vào bí cảnh.

“Có dấu vết đánh nhau, xem ra ngay từ lúc tiến vào, hai người kia đã giao chiến.”

Lần theo dấu vết đó, Lý Thanh bắt đầu tìm kiếm tung tích của Diệp Phong.

Chương 472

DTV EBOOK

“Linh khí nơi này cực kỳ mỏng manh, thậm chí còn không đạt đến cấp độ linh mạch cấp một. Xem ra, tất cả linh khí đều đã bị các cấm chế trên núi hút sạch.”

Hắn vừa nói, vừa bước đi, ánh mắt lóe lên vẻ thâm trầm.

Lý Thanh vừa nói, vừa sải bước tiến về phía trước. Nơi hắn đứng tuy là một vùng đất trống, nhưng dấu vết chiến đấu lại kéo dài theo con đường dẫn vào trong núi. Cỏ dại hai bên vẫn rất tươi tốt, vì vậy muốn di chuyển cũng phải cẩn thận phân biệt từng dấu vết.

Cuối cùng, sau khi băng qua một khoảng cỏ dại, một ngọn núi cao, tương tự như chủ phong, hiện ra trong tầm mắt hắn.

“Phía trên còn có cả kiến trúc! Nhìn giống như một đạo quán?!”

Lý Thanh kinh ngạc thốt lên, ánh mắt nhanh chóng quét xuống chân núi. Ở đó, dấu vết chiến đấu cũng kết thúc, xung quanh còn có vô số vết máu khô bắn tung tóe.

Ngay tại trung tâm, một bóng người lặng yên nằm trên mặt đất, không hề nhúc nhích. Hai mắt hắn tròng lớn, sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn không khác gì một thi thể.

Người này chính là Diệp Phong.

Lý Thanh cúi xuống, đưa tay thăm dò hơi thở của hắn. Kết quả là—không còn thở!

“Đã ngừng thở, vậy tại sao hồn đăng vẫn còn sáng?!”

Vừa nói, Lý Thanh vội vàng lấy ra một chiếc hồn đăng mà trước đây Diệp Phong từng đưa cho hắn. Trên bắc đèn, một tia hỏa tinh vẫn đang lập lòe ánh sáng yếu ớt.

Điều này chứng tỏ chỉ ít Diệp Phong vẫn còn một tia sinh cơ, chưa hoàn toàn tử vong.

Lông mày Lý Thanh nhíu chặt, hắn không thể hiểu nổi tình huống trước mắt.

Lúc đầu, hắn còn cho rằng Diệp Phong chỉ bị trọng thương chưa kịp ra đòn kết liễu, vì vậy mới kéo dài được chút hơi tàn.

Nhưng bây giờ nhìn lại, trên thân Diệp Phong chẳng chít những vết thương chí mạng, bất kể thế nào cũng không thể còn sống.

Lý Thanh trầm mặc một chút, sau đó theo bản năng vươn tay lục soát trên người hắn.

Ngay lúc này, một chiếc bình nhỏ lục sắc từ trong ngực Diệp Phong lặn ra, trên bề mặt vẫn còn lưu lại một tia sáng mỏng manh màu xanh biếc.

Ánh sáng nhàn nhạt đó có màu sắc tương đồng với hồn đăng, thậm chí còn tỏa ra từng đợt ba động thần thức cực kỳ yếu ớt.

Bỗng nhiên, một giọng nói yếu ớt vang lên bên tai Lý Thanh.

“Lý huynh... Là người sao?”

Cảm nhận được thần thức truyền đến, Lý Thanh giật mình, sau đó vội vàng đáp:

“Là ta! Người... hiện tại đây là tình huống gì? Vì sao lại ký túc vào trong chiếc bình này?”

Bình nhỏ lục sắc trầm mặc hồi lâu, rồi lại truyền đến một tia ba động thần thức yếu ớt.

“Một lời khó nói hết... Hiện tại ta chỉ còn lại một tia thần hồn, ký túc trong bình này. Nếu muốn sống tiếp, ta chỉ có một cách duy nhất...”

“Đoạt xá!”

Nghe thấy hai chữ này, sắc mặt Lý Thanh lập tức đại biến! Hắn suýt nữa ném thẳng chiếc bình ra xa, sợ bị Diệp Phong đoạt xá.

Hắn đâu phải kẻ mới nhập đạo tu tiên, làm sao lại không biết hai chữ đoạt xá đại diện cho điều gì?

Mượn thân thể người khác để trọng sinh!

Khi một kẻ đoạt xá thành công, không chỉ chiếm giữ thân xác của kẻ khác, mà ngay cả ký ức, thân phận của người đó cũng trở thành của hắn.

Nhất là trong tu tiên giới, những truyền thuyết liên quan đến đoạt xá không hề ít!

Có vô số lời đồn rằng, một số tu sĩ Kết Đan kỳ khi đột phá Nguyên Anh kỳ thất bại, thần hồn bị tổn thương nhưng vẫn may mắn giữ lại một tia. Sau đó, chúng liền đoạt xá những kẻ có tư chất kém hơn, từ đó một lần nữa bước lên con đường tu luyện, thậm chí còn mạnh mẽ hơn trước!

Và những truyền thuyết như vậy, Lý Thanh đã nghe qua không ít!

Dường như nhận ra sự đề phòng của Lý Thanh, Diệp Phong cười khỏ nói:

“Lý huynh, ngươi có thể yên tâm... Với mức độ suy yếu hiện tại của thần hồn ta, làm sao có thể đoạt xá người?”

Những lời này không hề sai. Trong tu tiên giới, có một số quy tắc bất thành văn liên quan đến đoạt xá:

Tu vi thấp không thể đoạt xá tu vi cao!

Một đời chỉ có thể đoạt xá một lần!

Không thể đoạt xá phạm nhân không có linh căn!

Thần hồn suy yếu không thể đoạt xá thần hồn mạnh mẽ hơn mình!

Diệp Phong lúc này chỉ là một tia thần hồn yếu ớt, căn bản không thể uy hiếp đến Lý Thanh.

“Vậy ngươi muốn ta làm gì?” Lý Thanh nhíu mày hỏi.

“Ta cần ngươi giúp ta tìm một thân thể sắp chết, hoặc một thi thể mới chết trong vòng một canh giờ. Nếu có thể đoạt xá, ta mới có thể sống tiếp.”

Giọng nói của Diệp Phong càng lúc càng yếu, rõ ràng nếu không nhờ vào chiếc bình này, thần hồn của hắn đã sớm tiêu tán.

Lý Thanh trầm mặc hồi lâu, bắt đầu cân nhắc lợi và hại.

Cuối cùng, hắn chậm rãi gật đầu.

“Được! Nhưng ta nói trước, ta tuyệt đối sẽ không vì ngươi mà giết người để đoạt xá. Loại chuyện này dù thế nào cũng trái thiên đạo!”

“Nếu tình cờ gặp người sắp chết, hoặc một thi thể chưa qua một canh giờ, ta sẽ giúp ngươi đoạt xá chuyển sinh.”

Chương 473

DTV EBOOK

Lời vừa dứt, thần thức của Diệp Phong lập tức tản ra ý vui mừng.

“Đương nhiên! Ta cũng không hy vọng người vì ta mà phạm vào sát nghiệt. Chỉ là, ta không còn nhiều thời gian... Nếu trong vòng nửa năm không tìm được thân xác phù hợp, thần hồn ta sẽ triệt để tiêu tán, hồn phi phách tán...”

Lý Thanh thở dài.

Không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Dẫu sao, hắn cũng không lo lắng việc Diệp Phong sẽ chó cùng rứt giậu mà đoạt xá mình. Hiện tại, hắn có trong tay không ít Thiên Tinh Thảo, sau này có thể dùng chúng để tẩm bổ thần hồn của bản thân.

Mà nếu cứ tiếp tục duy trì tình trạng này, Diệp Phong yếu ớt thế kia, dù muốn cũng không có khả năng uy hiếp hắn.

Lý Thanh ôm chặt bình nhỏ chứa một tia thần hồn của Diệp Phong trong lòng, rồi cất bước tiến vào bí cảnh trước mắt.

Không gian bên trong không quá rộng lớn. Ngoại trừ vài ngọn núi bên ngoài, phần còn lại chỉ là một đạo tràng bình thường không có gì nổi bật, cùng với một vài bãi cỏ hoang dại.

Lúc này, bên trong bình nhỏ, thần thức của Diệp Phong lại một lần nữa truyền ra một chút dao động.

“Ta từng nghe Cô Mệnh nói, nơi này là một đạo quán tu tiên từ thời thượng cổ, tồn tại cách đây đã vài vạn năm, tên là Dưỡng Hồn Quán.”

“Hắn đã lật tung không ít cổ tịch, cuối cùng tìm được một vài dấu vết còn sót lại. Phát hiện rằng, bên trong Dưỡng Hồn Quán, ngoài những loại linh thảo bồi dưỡng thần hồn, còn có một kiện bí bảo truyền thừa, tên là Dưỡng Hồn Linh!”

Diệp Phong không hề giấu giếm, mà đem toàn bộ những gì mình biết nói hết cho Lý Thanh.

Nguyên nhân rất đơn giản—hiện tại hắn chỉ còn lại một tia thần thức, căn bản không có năng lực tự mình thăm dò bí cảnh này.

Thay vì giấu diếm, chẳng bằng đem tất cả nói ra một cách thành thật, hy vọng Lý Thanh có thể dụng tâm tìm kiếm cho hắn một thân thể thích hợp để đoạt xá.

Đợi đến khi hắn có được nhục thân mới, một lần nữa bước lên con đường tu tiên, có lẽ vẫn cần nhờ đến Lý Thanh giúp đỡ. Bởi vậy, hắn đương nhiên hy vọng Lý Thanh càng mạnh mẽ càng tốt.

“A? Dưỡng Hồn Linh?” Nghe đến cái tên này, nội tâm Lý Thanh khẽ động, không kìm được mà lên tiếng hỏi: “Đây là bí bảo dạng gì?”

Diệp Phong kiên nhẫn giải thích:

“Dưỡng Hồn Linh cực kỳ thần diệu. Chỉ cần mang theo bên người, mỗi ngày bỏ ra chút thời gian tế luyện một hai lần, liền có thể dưỡng thần, bồi bổ thần hồn, từ đó giúp thần thức ngày một mạnh hơn.”

“Mặc dù mỗi ngày tăng trưởng không nhiều, nhưng tích lũy theo thời gian, tuyệt đối có thể vượt xa tu sĩ cùng giai!”

“Tất nhiên, những điều này ta chỉ nghe từ miệng Cô Mệnh. Còn thực hư thế nào, chính ngươi phải tự phân biệt.”

Những lời này rơi vào tai Lý Thanh, khiến hắn có chút động tâm.

“Vậy mà lại thần diệu như thế! Có thể dưỡng thần hồn, lại còn gia tăng thần thức... quả thật xứng danh bí bảo!”

Vừa nghĩ đến đây, hắn chợt lóe lên một ý niệm—nếu thực sự có thể sở hữu Dưỡng Hồn Linh, lại kết hợp với thọ nguyên dài dằng dặc của bản thân, chẳng phải hắn có thể liên tục bồi dưỡng thần thức đến một trình độ đáng sợ hay sao?

Không cần tốn linh dược, cũng không cần hao phí tinh lực tu luyện thần thức, chỉ cần mỗi ngày tế luyện một chút, thần thức

liền không ngừng lớn mạnh. Bí bảo như vậy, quả thực rất phù hợp với hắn!

Quan trọng nhất chính là, ưu thế lớn nhất của hắn chính là tuổi thọ dài lâu, có thể hoàn toàn phát huy công hiệu của bí bảo này đến mức tận cùng.

Giờ phút này, Lý Thanh cảm thấy, hắn nhất định phải dốc sức thăm dò bí cảnh này một phen!

“Nếu không ngoài dự đoán, Dưỡng Hồn Linh thật sự tồn tại, thì hắn là được đặt trong đạo quán trên chủ phong.”

Nói rồi, ánh mắt hắn rơi xuống tòa chủ phong nguy nga cách đó không xa. Trên đỉnh núi, những kiến trúc đạo quán san sát, tầng tầng lớp lớp xếp chồng lên nhau.

Đáng tiếc, không chỉ Dược Điền Sơn Phong có cấm chế, mà ngay cả chủ phong của Dưỡng Hồn Quán cũng được trận pháp bảo vệ. Với năng lực hiện tại của hắn, căn bản không thể nào xông vào được.

Nhưng Lý Thanh đã quyết tâm đoạt bằng được Dưỡng Hồn Linh, dù phải trả cái giá lớn cũng không tiếc! Đối với hắn mà nói, thứ này vô cùng trọng yếu!

Hiện tại, hắn có thân thể cường hoành, lại tu luyện Tăng Nguyên Bí Thuật, khiến pháp lực dần dần vượt xa tu sĩ cùng cảnh giới.

Thế nhưng, thần thức lại là điểm yếu chí mạng của hắn. Một khi đối đầu với những tu sĩ có thần thức mạnh, lại còn nắm giữ thần thông công kích bằng thần thức, hắn sẽ rơi vào thế bất lợi rất lớn.

Trận chiến trước với Cô Mệnh đã cho thấy rõ điểm này—mặc dù Cô Mệnh bị trói chặt bởi Thủy Triền La Vồng, nhưng chỉ bằng vào thần thức cường đại của mình, hắn vẫn có thể làm tổn thương đến Thùng Com.

Chương 474

DTV EBOOK

Trong một trận chiến giữa hai tu sĩ thực lực tương đương, nếu một người đột nhiên phát động tập kích bằng thần thức, dù không gây thương tổn chí mạng, nhưng chỉ cần khiến đối thủ ngẩn ra trong khoảnh khắc, kết quả cũng có thể được định đoạt.

Một cái chớp mắt lơ là trong chiến đấu cũng có thể trở thành mấu chốt phân định thắng bại!

Sau khi nói xong toàn bộ thông tin về Dưỡng Hồn Quán, Diệp Phong liền im lặng, không còn tiếp tục hao phí thần thức để trao đổi với Lý Thanh nữa.

Dù hiện tại hắn đang ký thác vào một chiếc bình nhỏ thần kỳ, nhưng lực lượng thần hồn vẫn không ngừng tiêu hao theo thời gian.

Hắn cũng không dám duy trì trạng thái thanh tỉnh mọi lúc, chỉ có thể để thần hồn chìm vào giấc ngủ sâu trong bình, lặng lẽ chờ đợi Lý Thanh tìm kiếm một thân thể thích hợp để đoạt xá.

Lý Thanh cảm nhận tình trạng của Diệp Phong trong bình nhỏ, phát hiện hắn đã hoàn toàn rơi vào trạng thái ngủ say, không còn bất kỳ cảm giác nào đối với thế giới bên ngoài.

Xác nhận điểm này, hắn có chút yên lòng, nhưng vẫn không dám khinh suất.

“Trong vòng nửa năm tới, tuyệt đối không được xuất nhập Cực Dạ Thế Giới, tránh để Diệp Phong bất ngờ tỉnh lại phát hiện điều bất thường, vậy thì coi như xong đời.” Lý Thanh thầm nhủ trong lòng.

Tuy nhiên, chuyện thả dị thú từ Cực Dạ Thế Giới ra cũng không cần lo lắng, có thể đồng thời tiến hành.

Hiện tại, trong túi ngự thú của hắn có hai con dị thú, định bụng sau khi rời khỏi bí cảnh này liền thả chúng ra, mặc cho chúng

tàn sát bừa bãi trong tu tiên giới.

Chờ đến khi mọi người dần quen với sự xuất hiện đột ngột của những con dị thú này, Lý Thanh sẽ bắt thêm nhiều dị thú hơn nữa, sau đó đưa chúng vào đấu thú trường tham gia chiến đấu, từ đó kiếm lời linh thạch.

Lý Thanh đạp không bay lên, phóng mắt nhìn xa.

Hắn cất bước đi về phía một ngọn núi thuộc Dược Điền Sơn Phong, trên tay trái là một chiếc Huyền Liễu Thuần đã hư tổn, tay phải cầm một chiếc Xích Ảnh Dù.

Linh lực trong cơ thể hắn vẫn luôn duy trì trạng thái lưu chuyển, bảo đảm có thể ngăn chặn phần lớn nguy hiểm.

Trên Dược Điền Sơn Phong, tinh quang nồng đậm, tỏa sáng rực rỡ. Khi Lý Thanh leo lên, toàn thân phảng phất như khoác lên một tầng pháp bào ngưng tụ từ tinh quang, trông thần thánh mà xuất trần.

Thế nhưng, khi hắn vừa đến giữa sườn núi, rốt cuộc kích phát một đạo cấm chế ẩn giấu.

Ầm!

Từ đỉnh núi, một luồng linh quang bắn thẳng xuống, nhắm chuẩn vào vị trí của hắn mà công kích mãnh liệt.

Lý Thanh phản ứng cực nhanh, lập tức thôi động hai kiện pháp khí, vừa phòng ngự vừa né tránh.

Mặc dù Huyền Liễu Thuần đã bị tổn hại, nhưng vẫn dập dờn một vòng linh quang xanh biếc, bao bọc lấy hắn.

Đồng thời, Xích Ảnh Dù xoay tròn cấp tốc, khi các nan dù mở ra khép lại, còn bắn ra từng tia hỏa tinh lóe sáng.

Chỉ trong vài nhịp thở, luồng chùm sáng linh lực do cấm chế thôi động đã đánh trúng Xích Ảnh Dù trong tay Lý Thanh.

Phanh!

Cả người hắn bị chấn bay ngang, suýt chút nữa lặn ngược xuống chân núi.

May mắn rời khỏi phạm vi cấm chế, công kích liền dừng lại, không còn bất kỳ ba động nào.

“Cấm chế này, nếu không có pháp khí phòng hộ, mà để nó đánh trúng trực tiếp... chỉ e dù không mất mạng cũng sẽ bị thương nặng!”

Xác nhận vị trí hiện tại đã an toàn, Lý Thanh khẽ nhú mày, sau đó ném Xích Ảnh Dù vừa ngạnh kháng một đòn xuống đất.

Loại công kích này có lẽ không làm gì được tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, nhưng đối với hắn—một tu sĩ Luyện Khí Kỳ, lại là phiền phức vô cùng.

“Chẳng lẽ thực sự phải đột phá đến Trúc Cơ mới có thể vượt qua toàn bộ cấm chế trong bí cảnh này?”

Nếu vậy, e là thời gian chờ đợi quá lâu. Với tốc độ tu luyện hiện tại của hắn, muốn bước vào Trúc Cơ Kỳ, có khi bốn năm mươi năm nữa vẫn chưa chắc thành công.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh không khỏi rơi vào trầm tư.

Tin tốt duy nhất là bí cảnh này có vẻ cực kỳ ổn định, hơn nữa việc tiến vào cũng vô cùng khó khăn, không có trang sức ngọc đặc biệt, rất khó phát hiện ra lối vào.

Do đó, cho dù có đợi thêm vài chục năm, ngoại trừ hắn ra, có lẽ chỉ có Diệp Phong—sau khi đoạt xá thành công—mới có khả năng tìm đến nơi đây.

Không cam lòng, Lý Thanh tiếp tục thử leo lên những ngọn núi khác.

Nhưng dù có thử bao nhiêu lần, vẫn không thoát khỏi cấm chế công kích. Đặc biệt là trên chủ phong, thủ đoạn công kích ở đây biến hóa khó lường, khi thì là cột sáng linh lực uy lực khủng bố, khi thì là gợn sóng vô hình tấn công thẳng vào thần thức.

Nếu không phải hắn phản ứng nhanh, kịp thời lui xuống, e rằng thần hồn của hắn đã bị trọng thương.

Chương 475

DTV EBOOK

Cuối cùng, Lý Thanh từ bỏ ý định leo lên đỉnh Dưỡng Hồn Quán, mà lựa chọn dùng Xích Ảnh Dù làm lá chắn, mượn nhờ năng lực phòng ngự của trung phẩm pháp khí, tiến hành hái một số Thiên Tinh Thảo trưởng thành tại những ngọn núi thuộc Dược Điền Sơn Phong.

Sau khi hoàn thành tất cả, hắn tiếp tục đi quanh bí cảnh một vòng, nhưng không phát hiện thêm bất kỳ điểm gì khác thường.

Lúc này, Lý Thanh đã chuẩn bị rời đi.

Hắn dự định trở về Thiên Hà Phường Thị, sau đó từ từ suy nghĩ đối sách. Nếu cần thiết, có lẽ hắn sẽ phải dành thêm thời gian nghiên cứu trận pháp cấm chế, tìm cách đột phá bí cảnh này.

Sau khi rời khỏi Dưỡng Hồn Cảnh và xem xét bí ẩn trong đó, Lý Thanh không nán lại ngoại giới lâu mà lập tức lên đường, ngựa không dừng vó, hướng thẳng Thiên Hà Phường Thị.

Hợp đồng thuê động phủ vẫn còn hiệu lực trong vài tháng nữa, nhưng khi thời gian đến hạn, hắn cũng phải rời khỏi nơi này.

Dù có chút tiếc nuối, nhưng Lý Thanh cũng không định tiếp tục thuê nữa.

Trước kia, hắn thuê động phủ này chủ yếu để giúp linh chủng ngọc cây hộc có môi trường thích hợp để nảy mầm. Giờ đây, linh chủng đã sinh trưởng thành công, chỉ cần dùng Phong Mộc Pháp Tướng - Thụ Nha là có thể thu hồi mang đi.

Khoảng thời gian còn lại, từng ngày đối với hắn đều vô cùng quý giá, tuyệt đối không thể lãng phí. Vì vậy, vừa trở về động phủ, hắn lập tức ngồi xuống tĩnh tu.

Chuyến này ra ngoài thu hoạch không nhỏ, hắn cần thời gian để tiêu hóa tất cả những gì đạt được.

Sau khi ổn định tinh thần, Lý Thanh liền lấy ra một gốc Thiên Tinh Thảo đã trưởng thành trên 50 năm.

Dù mang danh là “thảo” (cỏ), nhưng thứ này không hề có màu xanh như các loại cỏ bình thường. Toàn thân nó có màu lam nhạt, bề mặt lá cỏ lại lấp lánh những tia sáng lóng lánh như tinh quang.

Hắn nhìn chăm chăm vào linh thảo trong tay, lẩm bẫm:

“Nghe nói chỉ khi luyện chế thành đan dược mới có thể phát huy toàn bộ hiệu quả của nó. Đáng tiếc, ta không biết luyện đan, chỉ đành ăn sống, đúng là trâu gặm mẩu đờn... Nhưng may mà số lượng Thiên Tinh Thảo cũng không ít, không sợ lãng phí!”

Dứt lời, hắn trực tiếp nhét cả gốc Thiên Tinh Thảo vào miệng, nhai nuốt từng ngụm.

Vị của nó có chút chát, nhưng chất lỏng chảy ra lại mang theo hương vị ngọt thanh ngoài ý muốn, không quá khó ăn.

Chỉ trong chốc lát, cả gốc Thiên Tinh Thảo đã trôi xuống bụng.

Lý Thanh nhắm chặt hai mắt, bắt đầu luyện hóa dược lực.

Ngay khoảnh khắc Thiên Tinh Thảo tan ra trong cơ thể, từng luồng thanh khí bỗng bùng lên, nhanh chóng dung nhập vào toàn thân hắn.

Ngay lập tức, hắn cảm thấy một cảm giác mát lạnh sảng khoái lan tràn khắp cơ thể, giống hệt như được tắm nước mát vào ngày hè nóng bức.

Thế nhưng, ngay sau đó, luồng khí lạnh này lại bắt đầu tụ hội về mi tâm, khiến tinh thần hắn cũng trở nên khoan khoái nhẹ nhàng hơn.

Thần thức hắn... đã tăng lên một chút!

Dù mức độ không lớn, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự biến hóa này.

Quả nhiên hữu hiệu!

Cảm nhận được hiệu quả rõ rệt của Thiên Tinh Thảo, khoe miệng Lý Thanh bất giác nhếch lên, mang theo một tia vui

mừng.

“Không hổ danh là linh dược có tiền cũng khó mua! Chỉ một gốc Thiên Tinh Thảo 50 năm đã có hiệu quả như vậy, nếu ta có thể nuốt vào những cây ngàn năm tuổi, vậy thì... sẽ là cảnh tượng như thế nào?”

Trong lòng hắn không khỏi rạo rực.

Thần thức tăng trưởng, đối với tu sĩ mà nói, chính là chuyện cực kỳ khó khăn.

Loại lực lượng này chỉ khi đột phá cảnh giới mới có thể tăng lên một chút. Nếu một người có thần hồn yếu kém ngay từ đầu, thì sau này gần như không còn cách nào cải thiện ngoài việc gặp được đại cơ duyên.

Bởi vậy, Thiên Tinh Thảo đúng là một kỳ bảo vô giá!

Dù vậy, sau khi nuốt xong một gốc linh thảo, Lý Thanh cũng không vội phục dụng gốc thứ hai.

Những loại linh dược tăng cường thần thức, tốt nhất nên ăn từ từ, tránh nóng vội.

Một là để cơ thể có đủ thời gian hấp thụ dược lực.

Hai là nếu thần thức tăng trưởng quá nhanh trong thời gian ngắn, có thể sẽ dẫn đến những tác dụng phụ không mong muốn.

Thức hải của tu tiên giả là nơi thần bí nhất, tuyệt đối không thể qua loa.

Vì thế, cách tốt nhất chính là mỗi hai ngày phục dụng một gốc, từ từ thích nghi với sự tăng trưởng của thần thức. Lâu dần, thần hồn sẽ như nước chảy thành sông, tự nhiên cường đại hơn.

“Chậm mà chắc, ta không nóng vội.”

Nói rồi, Lý Thanh lấy ra một viên Rộng Lãng Đan, tiếp tục ngồi xuống tu luyện.

Trong khoảng thời gian này, hắn chia thời gian tu luyện thành ba phần:

Thứ nhất, phục dụng Thiên Tinh Thảo để tăng trưởng thần thức.

Thứ hai, phục dụng đan dược để ngồi xuống tu luyện.

Thứ ba, tu luyện Tăng Nguyên Bí Thuật.

Hắn tin rằng, chỉ cần kiên trì rèn luyện không ngừng, thực lực của hắn nhất định sẽ nhanh chóng đột phá.

Chương 476

DTV EBOOK

Dĩ nhiên, thân ở Thiên Hà Phường Thị, nếu chỉ biết vui đầu vào tu luyện mà không tranh thủ cơ hội khác, thì lại quá mức lãng phí.

Lúc này, đại hội Thăng Tiên đang đến gần.

Phường thị ngày một náo nhiệt hơn, lượng người tụ hội càng lúc càng đông. Tu sĩ từ khắp Thanh Lĩnh Vực, thậm chí từ trời Nam, biển Bắc cũng lần lượt kéo tới.

Số lượng tu sĩ tăng đột biến, khiến cả phường thị vốn rộng lớn cũng trở nên chật chội hơn bao giờ hết!

Lý Thanh đương nhiên sẽ không bỏ lỡ một đại hội náo nhiệt như vậy. Càng nhiều người tụ tập, điều đó đồng nghĩa với việc kiếm linh thạch lại càng dễ dàng hơn.

Tuy rằng từ sau khi thu được túi trữ vật của Cô Mệnh, số lượng linh thạch trong tay hắn lần đầu tiên tăng vọt lên hơn ba ngàn khối, nhưng ai lại chê linh thạch quá nhiều bao giờ?

Sau khi trở về động phủ, thời gian hơn một tháng thoáng chốc đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, tu vi của Lý Thanh lại thêm phần hùng hậu, lực lượng thần thức cũng tăng lên không ít.

Đặc biệt là phương diện thần thức, sau khi tăng cường, hắn có thể cảm nhận rõ ràng giác quan của mình trở nên nhạy bén hơn rất nhiều.

Việc thường xuyên phục dụng Thiên Tinh Thảo cuối cùng cũng bắt đầu phát huy tác dụng rõ rệt.

“Đạo hữu, người định bán món hạ phẩm pháp khí này thế nào?”

Tại khu chợ trên quảng trường, trước quầy hàng của Lý Thanh, một thiếu niên có khuôn mặt hơi non nớt tiến lại gần.

Hắn ăn mặc giản dị, thậm chí ngay cả pháp y cơ bản nhất của tu tiên giả cũng không có, trông chẳng giống một người tu tiên chút nào, mà ngược lại, giống như một đứa trẻ chăn trâu chất phác.

Nhìn thấy hình tượng này, trong lòng Lý Thanh hơi động một chút. Hắn bất giác nhớ lại khoảng thời gian còn ở thôn làng ngày trước.

“Đây là Kim Đài Ân, ta đã tỉ mỉ luyện chế. Toàn bộ được rèn từ linh tài, đặc biệt là phần chất liệu màu vàng này. Nó không phải là hoàng kim thông thường của phàm tục, mà được tinh luyện từ một loại linh tài hiếm có tên là Kim Tủy Thạch, uy lực vô cùng bất phàm!”

“Không quá đắt, chỉ cần hai trăm hai mươi khối linh thạch tốt.”

Dù bề ngoài có vẻ ôn hòa, nhưng giá cả đã định thì một viên linh thạch cũng không thể thiếu.

Nhất là gần đây, giá cả trong Thiên Hà phường thị tăng vọt. Bất kể là đan dược, phù lục hay pháp khí, tất cả đều tăng thêm một hai thành. Lý Thanh đương nhiên cũng thuận theo xu thế, điều chỉnh giá pháp khí của mình lên một chút.

Thiếu niên chất phác kia nuốt nước bọt một cái, nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ lúng túng.

“Ừc... Thật đắt.”

Thấy vậy, Lý Thanh không hề tỏ ra động lòng. Hắn nhớ lại khi bản thân còn yếu thế, cũng từng tỏ ra hiền lành chất phác để khiến người khác mất cảnh giác.

Trời mới biết thiếu niên này có phải đang giả vờ ngây ngô hay không? Ai mà biết được trong túi hắn có bao nhiêu linh thạch?

“Xin hỏi, ngươi có chấp nhận đổi hàng không? Ta cũng có một kiện hạ phẩm pháp khí, muốn đổi lấy miếng ấn vàng này.”

Thiếu niên nghèo túng nọ lên tiếng hỏi.

Nghe vậy, Lý Thanh nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi đáp:

“Được thôi, nhưng trước tiên phải để ta xem qua pháp khí của ngươi đã. Nếu là loại khó bán, ta còn biết đường mà cân nhắc.”

“Dễ thôi!”

Rất nhanh, thiếu niên ấy liền lấy từ túi trữ vật ra một khối ngọc như ý có phong cách cổ xưa. Kích cỡ của nó cũng không lớn, chỉ bằng một cánh tay trẻ con.

Vừa nhìn thấy ngọc như ý này, Lý Thanh lập tức nhú mày, bởi hắn không thể ngay lập tức nhận ra những linh văn khắc trên đó.

“Hử? Đưa ta xem nào.”

Nói xong, Lý Thanh đưa tay muốn cầm lấy.

Nhưng thiếu niên kia lại vô cùng cảnh giác, nắm chặt một góc ngọc như ý, rõ ràng sợ rằng Lý Thanh cầm đi rồi quỵt nợ.

Nhận ra điều này, Lý Thanh không nhin được bật cười.

“Này, người cũng cầm lấy Kim Đài Ấn mà xem thử đi.”

Nghe vậy, thiếu niên kia mới vui vẻ buông tay, sau đó nâng Kim Đài Ấn lên, vẻ mặt đầy thích thú.

Lý Thanh tiếp nhận ngọc như ý, lòng mày lại một lần nữa nhú chặt. Những linh văn trên đó vô cùng mờ nhạt, nhưng lại được khắc sâu vào bên trong.

“Thú vị đấy! Đây là loại minh văn thủ pháp gì vậy?!”

Thậm chí hắn còn chưa kịp tra xét tác dụng của ngọc như ý, đã bị thủ pháp khắc minh văn này hấp dẫn, không kìm được mà muốn nghiên cứu kỹ càng.

Chẳng mấy chốc, Lý Thanh đắm chìm vào đó.

Nhưng đáng tiếc, dù hắn nhìn thế nào cũng không thể tìm ra được rốt cuộc minh văn trên ngọc như ý này được khắc bằng thủ pháp gì. Phương pháp này hoàn toàn xa lạ, hắn chưa từng nghe nói hay tận mắt chứng kiến bao giờ.

Chẳng lẽ đây là bí pháp luyện khí của một lưu phái bí truyền nào đó?

Là một Luyện Khí Sư, Lý Thanh tất nhiên biết rằng tu tiên giới đã phát triển đến mức độ nào. Có một số môn phái, luyện khí độc môn đã đạt đến trình độ vô cùng kinh người.

Chương 477

DTV EBOOK

Đối diện với thủ đoạn minh văn kỳ dị, không gì sánh được của viên ngọc Như Ý, Lý Thanh trong phút chốc cảm thấy nóng lòng không thể chờ đợi, nhìn không được mà tiếp tục thưởng thức.

Hiện tại, hắn tạm thời chưa thể tìm ra cách khắc ghi linh văn bên trong viên ngọc Như Ý, nhưng vẫn muốn thử nghiệm tác dụng của những linh văn đó.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh khẽ vận một tia linh lực từ đầu ngón tay, chậm rãi truyền vào trong viên ngọc.

Ong!

Theo dòng linh lực rót vào, viên ngọc Như Ý khẽ run rẩy, sau đó một luồng lực lượng vô hình liền bao trùm lấy toàn thân Lý Thanh, khiến khí tức của hắn trong nháy mắt hoàn toàn tiêu thất.

Cảm giác này làm hắn nhớ ngay đến liễm tức phù, nhưng hiển nhiên, khả năng ẩn giấu khí tức của viên ngọc Như Ý mạnh hơn rất nhiều.

Chỉ mới thử vận chuyển một chút, Lý Thanh đã có cảm giác như bản thân tách biệt hoàn toàn với thế giới này, thậm chí không thể cảm nhận được linh khí thiên địa nữa.

“Không tệ, giao dịch này xem như đáng giá.”

Lý Thanh nở nụ cười hài lòng, chuẩn bị gật đầu chấp thuận, nhưng ngay khi hắn định lên tiếng, liền phát hiện ra tên thiếu niên chất phác, đôn hậu vừa rồi đã biến mất không thấy tăm hơi!

Nhìn về phía trước, quầy hàng vốn có người đứng giờ trống trơn, Lý Thanh không khỏi giật mình. Sau đó, khóe miệng hắn khẽ co giật.

Tên thiếu niên này thừa dịp hấn mãi nghiên cứu viên ngọc Như Ý mà lén lút bỏ trốn, vậy mà hấn lại không hề phát giác!

Cùng với đối phương, món Kim Đài Ân - hạ phẩm pháp khí mà Lý Thanh vừa đưa ra để trao đổi cũng theo đó mà mất tích.

Trong chốc lát, hấn không biết nên cười khổ hay tức giận. Hấn vốn đã chuẩn bị đồng ý giao dịch này, không ngờ đối phương lại chọn cách bỏ chạy.

Dù xét theo giá trị trên thị trường, một kiện pháp khí Kim Đài Ân chuyên dùng để công kích hiển nhiên cao hơn viên ngọc Như Ý chỉ có thể thu liễm khí tức, nhưng Lý Thanh lại rất hứng thú với thủ pháp luyện chế đặc biệt của viên ngọc này.

“Ta đã biết mà, tu tiên giới làm gì có ai thật sự chất phác trung thực, chẳng qua là giả vờ để lừa người thôi!”

Lý Thanh thở dài một tiếng, sắc mặt có chút khó coi, cảm thấy thiếu niên kia thật sự không phúc hậu chút nào.

Nhưng nhìn lại trên quầy hàng, những món pháp khí khác vẫn còn nguyên, hấn cũng không tiện phát tác, đành coi như một giao dịch bình thường.

Sau khi tự an ủi mình, hấn liền trầm tư suy nghĩ.

“Tên thiếu niên này chỉ mới ở Luyện Khí sơ kỳ, vậy mà có thể biến mất trước mắt ta mà ta lại không hề phát giác?”

Phải biết rằng hiện tại thần thức của hấn đã được tăng cường không ít, cảm giác cũng nhạy bén hơn rất nhiều. Ngay cả trong tình huống như vậy vẫn không phát hiện được đối phương bỏ trốn, điều này có ý nghĩa gì?

Chẳng mấy chốc, Lý Thanh lẩm bẩm:

“Hấn nhất định còn một món pháp khí khác có hiệu quả tương tự, cũng dùng để thu liễm khí tức, nếu không thì sao có thể thoát khỏi tầm mắt của ta?”

Điều này cũng gián tiếp chứng minh viên ngọc Như Ý mạnh hơn những gì hấn tưởng tượng.

“Có viên ngọc Như Ý này, lại thêm liễm tức phù, chỉ sợ ngay cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng chưa chắc có thể phát giác ra sự tồn tại của ta.”

Dù sao thì, lần giao dịch này cũng không đến nỗi thiệt thòi, chỉ là cách hành xử của đối phương khiến Lý Thanh có chút khó chịu.

Chuyện này khiến hắn lập tức cảnh giác hơn, tuyệt đối không thể chỉ vì đây là Thiên Hà phường thị mà thả lỏng cảnh giác. Ai mà biết sau này có thể gặp phải tình huống gì chứ?

“Thế đạo bây giờ, lòng người đâu còn đơn thuần như xưa...”

Những tháng tiếp theo, Lý Thanh thu dọn lại toàn bộ đồ đạc trong động phủ, tất cả đều được cất vào túi trữ vật.

Ngay cả mầm cây ngọc hộc được trồng trong được điền ở phòng tối, hắn cũng dùng Phong Mộc pháp để thu thập cẩn thận, tránh bất cứ sai sót nào.

Trong thời gian này, hắn có một lần trao đổi với Diệp Phong. Cả hai đều nhất trí rằng Thăng Tiên Đại Hội sắp tới chính là cơ hội tốt nhất để tìm kiếm một thân thể thích hợp cho Diệp Phong đoạt xá.

Sau cuộc thương nghị, một tia thần hồn của Diệp Phong lại lần nữa chìm vào trạng thái ngủ say. Hiển nhiên, mỗi lần nói chuyện đều là một gánh nặng đối với hắn.

Với trạng thái hiện tại, hắn chỉ có thể duy trì thần hồn bằng cách ngủ đông, nếu không sẽ ngày càng suy yếu.

Dù vậy, ngay cả khi đã duy trì trạng thái đó, thần hồn của hắn vẫn trở nên cực kỳ mong manh.

Lý Thanh thậm chí còn bắt đầu hoài nghi, ngay cả khi có tìm được một thân thể thích hợp, xác suất đoạt xá thành công của Diệp Phong e rằng cũng vô cùng nhỏ bé...

“Ai, xem ra đoạt xá cũng không phải là chuyện dễ dàng gì a.”

Chương 478

DTV EBOOK

Nếu không nhờ chiếc bình nhỏ lục sắc óng ánh, với tu vi Luyện Khí kỳ của Diệp Phong, hắn căn bản không thể giữ lại thần hồn, chỉ có một con đường duy nhất—chết đi.

Sau khi thu dọn tất cả mọi thứ, Lý Thanh cất bước rời khỏi động phủ mà hắn đã cư ngụ suốt một năm rưỡi.

Nơi này có linh khí nồng đậm như vậy, nói đi là đi, trong lòng ít nhiều vẫn có chút không nỡ.

“Nhưng thôi, với tu vi hiện tại của ta, ở lại một động phủ tốt như vậy cũng hơi xa xỉ.”

Hắn không có ý định thuê tiếp. Dù rằng linh thạch trong tay vẫn còn dư dả, nhưng dùng để tiếp tục thuê động phủ thì quả thực không đáng.

Dao bén phải dùng vào lưỡi dao, thân là thợ rèn xuất thân, hắn hiểu rõ đạo lý này hơn ai hết.

Sau khi rời khỏi động phủ không bao lâu, giá thuê khách sạn trong Thiên Hà phường thị nhanh chóng leo thang. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, từ ba khối linh thạch tăng lên thành năm khối linh thạch.

Vì sao?

Thăng Tiên Đại Hội!

Sự kiện này cuối cùng cũng sắp diễn ra!

Trong bảy ngày đại hội, số lượng tu sĩ đổ về Thiên Hà phường thị đạt mức đỉnh phong.

Những tán tu thường ngày vẫn bày quầy trong khu quảng trường, chỉ cần hơi đi trễ một chút, quầy hàng liền bị người khác cướp mất, không còn chỗ để đặt chân.

Những ngày này, ngay cả Lý Thanh cũng từ bỏ việc bày quầy bán pháp khí. Không phải vì hắn không muốn kiếm thêm linh

thạch, mà bởi vì muốn giành được một vị trí đặt quầy hàng quá mức khó khăn.

“Thôi, khoảng thời gian này làm chuyện khác đi.”

Thở dài một tiếng, Lý Thanh bắt đầu chú ý đến những kinh văn truyền thừa.

Hắn dự định thu thập một chút về cấm chế cùng một số tài liệu truyền thừa luyện khí không trọn vẹn.

Không nói gì khác, chỉ riêng bảo vật trong bí cảnh, hắn cũng cần phải đầu tư nghiên cứu thêm. Đây là khoản đầu tư tuyệt đối không lỗ vốn.

Những loại sách vở này thực chất không trân quý như đan, khí, trận, phù—bốn loại kỹ nghệ quan trọng trong tu tiên giới. Vì vậy, mua được chúng không phải là chuyện quá khó khăn.

Cuối cùng, hắn tìm được một quầy hàng của một vị trận pháp sư và mua về một cuốn 《Cấm Chế Chân Giải》.

Vừa lật qua lật lại quyển sách trong tay, Lý Thanh vừa lẩm bẩm:

“Thì ra là thế, trận pháp nhất đạo chính là phát triển từ cấm chế. Chỉ là trận pháp phức tạp hơn, cần đến thiên thời, địa lợi và các loại kỳ trân dị liệu để bố trí mới có thể đạt đến mức tối thượng.”

Ánh mắt hắn dần trở nên sắc bén, trong mắt lóe lên tinh quang.

Ngay khi đang vừa đi vừa đọc sách, đột nhiên một giọng nói non nớt vang lên:

“Vị tiền bối này, có muốn mua một phần tình báo về Thăng Tiên Đại Hội không? Hiểu rõ đối thủ trước thời hạn, chẳng phải sẽ có lợi hơn sao?”

Lý Thanh ngược mắt nhìn, thấy một thiếu nữ nhỏ nhắn cầm theo một đồng sổ tay tình báo, len lỏi giữa đám đông, ánh mắt sáng ngời chờ mong nhìn hắn.

Thế nhưng, Lý Thanh chỉ khẽ lắc đầu:

“Không cần, ta không có ý định tham gia Thăng Tiên Đại Hội.”

Thiếu nữ tròn mắt, nhanh chóng bước lên giữ lại hắn:

“Áy! Tiền bối, tiền bối, xin đừng bước!”

“Dù không tham gia Thăng Tiên Đại Hội, ta vẫn khuyên ngài nên mua một phần tình báo.”

“Phía sau có sòng bạc mở bàn cược, hiểu rõ thông tin trước rồi sau đó đặt cược ai có thể thắng tiên thành công, chẳng phải cũng rất thú vị sao?”

Nghe nàng nói vậy, Lý Thanh khẽ nhú mày. Hắn thực sự có chút hứng thú, nhưng không phải là vì cá cược.

Mà là muốn biết trong lần Thăng Tiên Đại Hội này có bao nhiêu nhân vật thiên kiều tham dự.

Thấy hắn có vẻ dao động, thiếu nữ liền nhanh chóng chào hàng:

“Tình báo của ta vô cùng đầy đủ! Tất cả những thắng tiên chủng tử đều được ghi chép cẩn thận!”

“Ví dụ như Thi gia, bọn họ có một nhân vật kiệt xuất tên là Thi Nam Thiên.”

Nghe đến đây, Lý Thanh cũng không chần chừ nữa, lấy ra ba khối linh thạch, mua một phần tình báo.

Không thể không nói, thông tin trong sổ tay vô cùng chi tiết.

Thậm chí... chi tiết đến mức có phần hơi thái quá!

Trong đó ghi chép đầy đủ thông tin của mấy trăm tu sĩ Luyện Khí kỳ tham gia đại hội lần này.

Từ cảnh giới, sở trường, cho đến loại pháp khí thường sử dụng, tất cả đều được ghi rõ ràng không sót một chữ!

“Xem ra, đại hội lần này không đơn giản chút nào.”

Lý Thanh nheo mắt, khóe môi khẽ nhếch lên.

“Thi Nam Thiên, Luyện Khí kỳ tầng tám, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá tầng chín. Tu vi của hắn mạnh mẽ đến mức nhiều đệ tử nội môn các đại tông môn cũng khó bì kịp. Hắn am hiểu sử dụng hai thanh phi kiếm, là một trong những ứng cử viên nặng ký cho Top 10 Thăng Tiên Đại Hội!”

“Tiêu Vô Nhai, Luyện Khí kỳ tầng tám, thân pháp linh hoạt, sở hữu một đôi vàng bạc ổ quay, tuy chỉ là trung phẩm pháp khí, nhưng khi kết hợp với nhau có thể bộc phát uy lực không kém gì thượng phẩm pháp khí!”

Chương 479

DTV EBOOK

“Hoắc Linh Ngọc, Luyện Khí kỳ tăng bảy, giỏi về huyền thuật.”

...

Lật xem từng trang tình báo chi tiết như vậy, ngay cả Lý Thanh cũng không khỏi ghen hòng trên trời.

“Rốt cuộc là thần thánh phương nào lại có thể điều tra kỹ càng đến mức này? Thật sự quá khoa trương!”

Nhìn qua cách miêu tả về Thi Nam Thiên, Lý Thanh lại càng tin rằng tình báo này không phải là hư cấu.

Chí ít, theo những gì hắn biết về Thi Nam Thiên, hắn đích thực là kẻ am hiểu dùng song kiếm. Lần trước tận mắt chứng kiến, hắn đã thấy Thi Nam Thiên thi triển song kiếm phi hành, thủ pháp tinh diệu vô cùng.

Sau khi nghiên cứu một lúc lâu, Lý Thanh thu lại quyển sổ tay tình báo rồi đi đến Tự Gió Lâu.

Hắn thuần thục gọi một bầu linh nhuyển, vừa nhâm nhi rượu vừa tiếp tục nghiên cứu phần thông tin trong tay.

Uống một ngụm rượu, hắn không khỏi cảm thán:

“Tu tiên giới quả thật nhân tài xuất hiện lớp lớp. Một kỳ Thăng Tiên Đại Hội, vậy mà có thể tụ hội nhiều thiên tài như vậy.”

Bên cạnh, một tu sĩ khác cũng bật cười đáp lại:

“Ha ha ha, ai nói không phải đâu! Nhưng dám được liệt kê trong danh sách này vẫn chỉ là những người có danh tiếng.”

“Trước nay mỗi kỳ Thăng Tiên Đại Hội đều có một hai hắc mã xuất hiện! Không ai chú ý đến bọn họ, nhưng cuối cùng lại quét ngang tất cả đối thủ, lọt vào Top 10 hạt giống thăng tiên!”

Ngay khi lời này vừa thốt ra, không ít tu sĩ trong tửu lâu cũng bắt đầu bàn luận sôi nổi về Thăng Tiên Đại Hội.

“Không sai! Ta còn nghe nói, lần này có khả năng sẽ xuất hiện một tu sĩ Thiên Linh Căn!”

“Hả?! Thiên Linh Căn? Người đang nói đùa sao? Người có loại tư chất này thì cần gì phải tham gia Thăng Tiên Đại Hội? Chỉ cần đưa thẳng vào Thiên Hà Tông cũng không thành vấn đề!”

Một người khác hạ giọng, cười khẩy:

“Hắc hắc, chuyện này ta cũng có nghe qua. Nghe nói tu sĩ Thiên Linh Căn này đã sớm nhập Thiên Hà Tông, trở thành quan môn đệ tử của một vị Thái Thượng Trưởng Lão. Lần này tham gia Thăng Tiên Đại Hội, chẳng qua chỉ để lịch luyện mà thôi.”

“Thì ra là thế! Quả nhiên, một đại hội quan trọng như thế này, đối với hắn mà nói cũng chỉ là một lần lịch luyện.”

Xung quanh vẫn còn nhiều người bàn tán không ngớt, nhưng Lý Thanh đã đọc đến trang cuối cùng của bản tình báo.

Ở cuối cùng, một dòng chữ nhỏ hiện ra:

“Tu tiên giới luôn luôn biến hóa, tình báo này chỉ mang tính tham khảo. Không nên dùng nó để phán đoán hoàn toàn thực lực của một người.”

Gấp lại quyển sách nhỏ, trong lòng Lý Thanh không khỏi hồi tưởng lại lần giao dịch trước đó.

Khi đó, hắn đã từng nghe người ta bàn tán về một tu sĩ Thiên Linh Căn. Lúc đó hắn còn chưa quá để tâm, nhưng bây giờ, tin tức này đã lan truyền khắp nơi. Điều này chứng tỏ nó không phải lời đồn vô căn cứ.

Lý Thanh khẽ nhíu mày, suy nghĩ một cách nghiêm túc:

“Một tông môn lớn như Thiên Hà Tông, tại sao lại để lộ tin tức quan trọng như vậy ra ngoài? Bí mật kém như vậy sao?”

Một cỗ nghi hoặc bất giác nảy sinh trong lòng hắn...

Thời điểm Thăng Tiên Đại Hội sắp sửa diễn ra, trong lòng Lý Thanh lại dâng lên một cảm giác bất an khó tả.

Dựa vào kinh nghiệm hai kiếp của hắn, lần Thăng Tiên Đại Hội này rất có khả năng sẽ không yên bình như vẻ bề ngoài.

Lý Thanh khẽ nhắm mắt, trong đầu nhanh chóng lướt qua những sự kiện lớn xảy ra trong giới tu tiên những năm gần đây, cố gắng xâu chuỗi mọi thứ lại với nhau.

Ma Ứng Khách thành tựu Trúc Cơ, một động phủ thần diệu xuất thế, Thiên Hà Tông khoáng tràng gặp đại nạn, Thăng Tiên Đại Hội bị trì hoãn, Thiên Linh Căn bại lộ...

Những sự kiện này thoạt nhìn rất hỗn loạn, rời rạc, dường như chẳng có chút liên quan gì đến nhau. Dù tạo ra sóng gió không nhỏ, nhưng nếu chỉ xét riêng lẻ từng sự kiện thì cũng không có gì quá bất thường.

Suy nghĩ một hồi, trán Lý Thanh lấm tấm mồ hôi lạnh.

Hắn cố gắng nghiền ngẫm thêm một lúc lâu nhưng vẫn không tìm được quá nhiều manh mối. Cuối cùng, Lý Thanh ra quyết định.

— Chuồn thôi!

“Hừm, dù lần này Thăng Tiên Đại Hội long trọng thật đấy, nhưng có liên quan gì đến ta đâu.”

“Quan sát đám tán tu kia tranh giành một suất vào Thiên Hà Tông, lại còn phải hao tổn linh thạch, chẳng bằng tìm một chỗ ẩn tu còn hơn.”

“Bí cảnh tuy linh khí không quá nồng đậm, nhưng lại kín đáo, là nơi thích hợp để bế quan tu luyện.”

Nghĩ vậy, Lý Thanh quyết định hành động ngay lập tức.

Trước tiên, hắn cố nén cơn đau lòng khi thấy giá cả tăng vọt, bỏ ra tận 800 khối linh thạch mua một lượng lớn Bồi Nguyên Đan cùng Quảng Lăng Đan.

Ngoài ra, hắn còn lang thang khắp phường thị, cuối cùng thu thập được một phần truyền thừa luyện khí không hoàn chỉnh, giúp gia tăng lượng linh văn dự trữ của mình.

Chương 480

DTV EBOOK

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Lý Thanh lập tức rời khỏi Thiên Hà phường thị, thậm chí mấy ngày thuê khách sạn còn thừa cũng không buồn lấy lại linh thạch.

Trước khi rời khỏi phường thị, một bóng người quen thuộc bỗng lọt vào tầm mắt của hắn.

Đó là một thiếu niên cao ráo, khuôn mặt tuấn tú, bên hông treo một thanh phi kiếm tinh xảo thoạt nhìn đã biết không phải vật phàm.

Thi Nam Thiên!

“Sao tiểu tử này đến muộn vậy?”

“Ngày mai là thời điểm Thăng Tiên Đại Hội diễn ra, theo lý mà nói, hắn phải tới sớm để thăm dò đối thủ mới đúng chứ?”

Lý Thanh vừa lẩm bẩm trong lòng vừa định tiến lên chào hỏi. Dù gì hai người cũng từng quen biết, nếu lúc này gặp nhau mà giả vờ không quen thì cũng không hay lắm.

“Haha, Thi—”

Câu nói còn chưa kịp thốt ra, thân thể Lý Thanh bỗng khựng lại tại chỗ.

Bởi vì Thi Nam Thiên chẳng hề để ý tới hắn, cứ như chưa từng quen biết, thẳng thừng lướt qua với thái độ lạnh lùng đến khó tin.

Bàn tay vừa giơ lên của Lý Thanh đành phải lúng túng hạ xuống, hắn ngẩn người sờ cằm, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Tiểu tử này làm sao thế? Sao tự nhiên lại lạnh lùng như vậy?”

Hắn hồi tưởng lại những lần giao tiếp trước đây với đối phương. Dù Thi Nam Thiên xuất thân từ một đại tộc tu tiên danh vọng, nhưng hắn chưa bao giờ có thái độ cao ngạo hay

hồng hách, trái lại còn khá hòa nhã, là một thiếu niên chân thành hiếm có.

“Hay là bị người trong tộc gây áp lực?”

Suy nghĩ một lúc, Lý Thanh cũng không muốn đoán già đoán non nữa, chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

Thế nhưng, màn đối xử lạnh nhạt vừa rồi của Thi Nam Thiên đã bị một số tu sĩ xung quanh chứng kiến, họ lập tức cười nhạo.

“Haha, nhìn tiểu tử kia kìa, còn muốn bám víu làm quen với thiếu gia Thi gia, kết quả bị phốt lờ trắng mặt.”

“Cũng đúng thôi, Thi Nam Thiên là một trong những ứng cử viên sáng giá tại Thăng Tiên Đại Hội, với thực lực của hắn, lọt vào Top 10 là chuyện gần như chắc chắn. Sau khi thành tựu Trúc Cơ, đương nhiên hắn không cần bận tâm đến một người qua đường như vậy.”

Có kẻ nhanh mồm nhanh miệng còn ra vẻ tận tình khuyên nhủ:

“Vị đạo hữu này, trên con đường tu hành cần phải thủ vững bản tâm, đừng có lo nịnh nọt kẻ khác.”

“Đúng thế! Chỉ muốn bám víu vào đại gia tộc thì chẳng có tiền đồ gì đâu. Trong giới tu tiên, mọi thứ đều phải dựa vào thực lực bản thân.”

Nghe mấy lời châm chọc này, Lý Thanh chẳng buồn để ý, chỉ giả vờ làm ra vẻ mặt thụ giáo, ôm quyền với mọi người xung quanh.

“Thụ giáo!”

Vừa dứt lời, Lý Thanh bỗng giật mình, bởi vì trong đám người, hắn lại nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Liễu Hàn Nguyệt!

Rõ ràng, màn chào hỏi hụt giữa Lý Thanh và Thi Nam Thiên vừa rồi đã lọt vào mắt Liễu Hàn Nguyệt.

Nàng mặc một bộ trắng tinh khiết, ánh mắt khẽ dao động, nhìn thoáng qua Lý Thanh. Hiển nhiên, nàng cũng nhận ra hắn – một tán tu từng đến Liễu Gia Đường làm việc. Hai người trước đây từng gặp mặt một lần.

Thế nhưng, ánh mắt ấy chỉ dừng lại trong chốc lát, rồi rất nhanh Liễu Hàn Nguyệt liền thu hồi lại vẻ lạnh nhạt, nhẹ nhàng bước vào Thiên Hà phường thị, không có ý định chào hỏi hân.

Thân ảnh nàng uyển chuyển, tao nhã, lại càng khiến không ít người chú ý.

Lý Thanh trông thấy cảnh này, chỉ có thể cười khỏ một tiếng, không nói thêm lời nào, lặng lẽ rời khỏi Thiên Hà phường thị.

Ngày đầu tiên sau khi rời khỏi phường thị, Thăng Tiên Đại Hội chính thức khai mạc đúng hẹn.

Không ngoài dự đoán của bất kỳ ai, ngay trong vòng đầu tiên, Thi Nam Thiên đã dùng thủ đoạn lôi đình quét ngang đối thủ, giành chiến thắng gọn gàng, dứt khoát.

Danh bất hư truyền, bốn chữ này không có gì phù hợp hơn để miêu tả hân!

Không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ trong vài ngày tới, phần lớn đối thủ khi chạm trán Thi Nam Thiên sẽ chọn cách đầu hàng ngay lập tức, không dám đối đầu.

Ngoài ra, một số tán tu có danh tiếng xa gần cũng đã thi đấu và để lại ấn tượng mạnh mẽ, lọt vào mắt xanh của Thiên Hà Tông.

Ví dụ như:

Tiêu Vô Nhai – một tán tu xuất thân vô danh, ngay trận đầu tiên đã đối mặt một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ. Hân thắng tay giết chết đối phương ngay trên đài, lạnh lùng mà tàn nhẫn.

Hoắc Linh Ngọc – một nữ tu sĩ am hiểu huyền thuật. Đối thủ của nàng thậm chí không hề nhận ra mình đã trúng chiêu, lên đài thì hành động kỳ quái, cuối cùng đạo tâm suýt nữa tan vỡ.

Cửu Tiêu – một kẻ vốn dĩ vô danh, nhưng đến Thăng Tiên Đại Hội lại đột nhiên tỏa sáng, trở thành hắc mã khiến cả đại hội chấn động.

Thế nhưng, tất cả những chuyện này đều không liên quan đến Lý Thanh.

Sau khi rời khỏi Thiên Hà phường thị, Lý Thanh không hề dừng lại mà trực tiếp tiến sâu vào vùng núi hoang dã.

“Hừm... Có lẽ bây giờ là thời điểm thích hợp để thả dị thú từ Cực Dạ Thế Giới ra ngoài.”

Chương 481

DTV EBOOK

“Hơn nữa, đúng lúc Thăng Tiên Đại Hội đang diễn ra, số lượng tu sĩ trong khu vực này chắc chắn rất đông...”

Ý niệm vừa nảy ra trong đầu, Lý Thanh lập tức dò xét trạng thái của Diệp Phong. Xác nhận rằng tàn hồn của hắn vẫn còn đang ngủ say, Lý Thanh liền bắt đầu hành động.

Hắn mở túi ngực thú, nơi đang phong ấn hai đầu dị thú từ Cực Dạ Thế Giới.

Sau một thời gian dài nuôi dưỡng, giờ phút này Lý Thanh rốt cuộc cũng thả hai con dị thú này ra, để chúng được thấy ánh mặt trời lần nữa.

Hắn khẽ vỗ nhẹ lên túi ngực thú, ngay lập tức một luồng ánh sáng lóe lên.

Chỉ thấy giữa rừng cây rậm rạp, hai con dị thú dị hình quái dị, mang theo sát khí ngập trời đột ngột xuất hiện!

“Gào thét!!!”

Một trong hai con dị thú là Song Giác Cự Tích, toàn thân mọc đầy lông đỏ rực. Ngay khi được tự do, nó lập tức gầm rú vang dội, chấn động cả khu rừng.

Con còn lại là Vượn Đen Không Đầu, trên ngực mọc đầy xúc tu giống như con rết, mỗi khi nó đập tay lên ngực, các xúc tu kia lại cử động, trông vô cùng dữ tợn.

Hai con dị thú này bản tính hung tàn, dường như trời sinh đã là để giết chóc.

Thả chúng ra xong, Lý Thanh không dám dừng lại lâu, lập tức định rời đi.

Nhưng đúng vào lúc đó, dị biến đột nhiên xảy ra!

Oanh!!!

Linh khí trong thiên địa đột nhiên xao động, lấy một tốc độ kinh người tụ hội về phía hai con dị thú!

“Chúng nó... muốn tiến hóa sao?”

Nhìn thấy dị biến, Lý Thanh lập tức kinh hãi, buộc phải dừng bước, quan sát kỹ tình huống.

“Không được! Nếu chúng nó hấp thụ linh khí xong, chắc chắn sẽ trở nên càng khó đối phó. Lúc này mà xông vào, không chừng lại gặp nguy hiểm.”

“Hơn nữa, động tĩnh này quá lớn, chắc chắn sẽ thu hút các tu sĩ khác!”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh nảy ra một ý tưởng, hắn lập tức lấy từ trong túi trữ vật ra một khối ngọc như ý.

Ông!

Ngay khoảnh khắc ngọc như ý được kích hoạt, khí tức của Lý Thanh lập tức biến mất, cả người hoàn toàn ẩn nấp trong bóng rùng, chuẩn bị quan sát sự tiến hóa của hai con dị thú.

Linh khí hội tụ vẫn không ngừng tiếp tục, khiến thân thể của hai con dị thú ngày càng phình to, khí thế cũng trở nên hung ác điên cuồng hơn trước.

Đặc biệt là Song Giác Cự Tích, chiếc sừng vốn bị Lý Thanh đánh gãy trước đây, giờ phút này lại mọc ra lần nữa, thậm chí còn dữ tợn hơn trước.

Lớp lông đỏ trên người nó dày đặc đến mức trông như một tấm thảm nhuộm máu, khiến người ta rợn tóc gáy khi nhìn vào.

Không bao lâu sau, từ phía bầu trời bỗng truyền đến vài đạo tiếng xé gió!

“Có tu sĩ tới rồi!”

Cảm giác nguy hiểm trở dậy, Lý Thanh lập tức giật mình, vì đề đảm bảo an toàn, hắn lại lấy ra một tấm Liễm Tức Phù, vỗ mạnh lên người mình.

Tất cả khí tức hoàn toàn biến mất!

Giữa khu rừng rậm rạp, thần kinh Lý Thanh căng như dây đàn, ngay cả hô hấp cũng trở nên yếu ớt đến cực hạn.

Kẻ nào dám tự do phi hành giữa ngoại giới mà không chút kiêng nể, chắc chắn phải có chỗ dựa, hoặc mang theo bảo vật hộ thân, hoặc tu vi đã đạt đến cảnh giới cường đại.

Lúc này, nhờ vào Liễm Tức Phù cùng Ngọc Như Ý, Lý Thanh hoàn toàn thu liễm khí tức đến mức thấp nhất, không để lộ chút dao động nào ra bên ngoài.

Hắn tin tưởng dù là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ đi ngang qua, chỉ cần không cố ý tìm kiếm, cũng khó mà phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

“Không ngờ dị thú biến dị lại tạo ra động tĩnh lớn như vậy, hơn nữa tốc độ lan truyền tin tức cũng nhanh đến đáng sợ.”

Lý Thanh trầm nghĩ trong lòng, thân hình ẩn trong bụi cây rậm rạp, tựa như một pho tượng đá bất động.

Rất nhanh sau đó, vài bóng người hiện thân từ trên không trung. Người cầm đầu tỏa ra khí tức cường đại, không chút nào che giấu thực lực Trúc Cơ kỳ của mình.

Mà những kẻ này, Lý Thanh chẳng hề xa lạ, thậm chí có thể nói là hận thấu xương!

Phi Ưng Tặc!

Thùng! Thùng!

Vừa nhìn rõ đám người đến, tim Lý Thanh đập nhanh hơn mấy nhịp, nhưng rất nhanh hắn đã bình tĩnh trở lại.

Đúng như lời đồn bên ngoài, thủ lĩnh của Phi Ưng Tặc – Ma Ưng Khách – đã bước vào Trúc Cơ kỳ!

Lòng Lý Thanh không khỏi đặng chát. Không ngờ lần đầu tiên hắn phóng sinh dị thú, lại đụng ngay phải đám người tàn nhẫn này. Nếu để bọn chúng phát hiện, thì chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn!

May mắn thay, lực chú ý của đám người kia đều tập trung vào hai con dị thú đang biến dị.

Lúc này, con vượn đen không đầu và con rắn mối lông đỏ hai sừng đã gần như hoàn tất quá trình thuế biến. Khí tức của cả

hai đều mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Đặc biệt là con rắn mới lông đỏ, không chỉ có thân thể to lớn hơn trước, mà ngay cả lớp lông đỏ bao phủ cơ thể cũng như đang bốc cháy, tựa hỏa diễm nhảy múa. Chỉ sợ nó đã đạt đến thực lực Yêu thú cấp hai!

Chương 482

DTV EBOOK

“Đây là loại Yêu thú gì? Sao trước nay chưa từng thấy qua?”

Ma Ứng Khách – kẻ từ trước đến nay vốn kiêu ngạo và lạnh lùng – cũng không khỏi lộ ra vẻ tò mò khi nhìn xuống hai con dị thú đã hoàn thành thuế biên.

Bên cạnh hẳn là một lão giả – chính là Liễu Hoàn Viễn, kẻ phản bội Liễu gia. Lão chậm rãi bước tới, ánh mắt mang theo chút kinh ngạc khi quan sát hình thái hai con dị thú.

“Thật hiếm thấy! Con vượn đen này không những mọc đầy xúc tu trên người, mà ngay cả đầu cũng không có! Nó rút cuộc sống bằng cách nào?”

“Nói đúng lắm! Xét theo khí tức, con vượn đen này chỉ là một yêu thú cấp một hậu kỳ. Với thực lực như vậy mà không có đầu, lẽ ra phải chết từ lâu rồi, vậy mà nó vẫn còn sống!”

“Chẳng lẽ nó thuộc một huyết mạch yêu thú kỳ dị nào đó?”

Lời vừa dứt, không ít thành viên Phi Ứng Tặc lộ ra vẻ hưng phấn, ánh mắt nóng rực. Hiển nhiên, bọn chúng muốn bắt hai con dị thú này lại.

Nhưng không chỉ có chúng đề mắt đến hai con dị thú, mà hai con dị thú cũng đề mắt đến chúng!

“GÀO!”

Con rắn môi lông đỏ đột ngột gầm lên một tiếng!

Sóng âm cuồng bạo ầm chứa sát ý mạnh mẽ quét ngang không trung. Những tên Phi Ứng Tặc cấp thấp vì tham lam mà tiến gần, không kịp phòng bị liền bị chấn động đến mức thất khiếu chảy máu!

“Không xong! Mau lui lại!”

Một tên hoảng sợ hét lớn, tham vọng lập tức bị nỗi sợ thay thế.

Dù sao cũng là Yêu thú cấp hai! Cho dù chỉ vừa mới hoàn thành thuật biến, nhưng cũng không phải đám tiểu tốt như bọn chúng có thể trêu chọc!

Những kẻ bị sóng âm đánh bay, còn chưa kịp kêu rên, đã bị rấn mỗi lông đỏ nuốt chửng.

ẦM!

Sau khi thôn phệ huyết nhục, khí tức của nó càng thêm ngưng tụ, sát khí càng thêm đáng sợ!

Lý Thanh nấp trong bụi cây, chứng kiến cảnh tượng này liền lập tức nghĩ đến một chuyện.

Tại thế giới Cực Dạ, những kẻ tu luyện Hồng Nguyệt bí lực đều vô cùng khát máu. Bọn chúng cần huyết khí dồi dào để duy trì trạng thái ổn định. Nếu không, khi hấp thụ quá nhiều Hồng Nguyệt bí lực, chúng sẽ mất kiểm soát mà phát điên!

Chẳng lẽ những dị thú này sau khi thôn phệ huyết nhục cũng sẽ thoát khỏi trạng thái bạo ngược, điên cuồng sao?

Nhưng chỉ quan sát một lát, Lý Thanh liền phát hiện mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Rấn mỗi lông đỏ vẫn giữ nguyên bản tính hung tàn, sát khí ngập trời, hận không thể hủy diệt tất cả sinh vật trước mắt!

“Rống!”

Nó nổi giận gầm lên một tiếng, cùng với vượn đen không đầu lao thẳng về phía đám Phi Ưng Tặc, như thể muốn phát tiết bản năng giết chóc điên cuồng trong huyết mạch.

“Có chút thú vị.” Ma Ưng Khách cười lạnh, hoàn toàn không để tâm đến việc thủ hạ của mình ngã xuống.

Ngay sau đó, hắc khê huýt sáo một tiếng, âm thanh kéo dài vang vọng trong không trung.

Chỉ thấy từ trên trời giáng xuống một con Liệt Không Ưng hùng vĩ, khí thế bề ngỗ, đôi cánh vỗ mạnh khiến không khí xung quanh run rẩy.

So với hai năm trước, nó đã cường đại hơn rất nhiều, chỉ còn một bước nữa là đạt tới hậu kỳ Nhất Giai yêu thú.

“Bá!”

Những lưỡi phong nhận sắc bén như ảo ảnh nhanh chóng lao về phía vượn đen không đầu, đường đi xảo trá, nhắm thẳng vào lồng ngực bên trái của nó.

Cùng lúc đó, Ma Ứng Khách cũng lạnh lùng ra lệnh:

“Lên! Bắt lấy hai con yêu thú này! Ta muốn xem rốt cuộc chúng có lai lịch gì.”

Ngay lập tức, toàn bộ đám Phi Ưng Tặc đồng loạt xông lên, vây lấy hai con dị thú đang cuồng bạo, trận chiến khốc liệt chính thức bùng nổ!

Vượn đen không đầu lao vào chém giết điên cuồng, gần như chỉ trong chớp mắt, trên thân thể nó đã xuất hiện vô số vết thương.

Hồng Xà (rắn môi lông đỏ) cũng chẳng khá hơn bao nhiêu. Lốp da lông kiên cố của nó bị Ma Ứng Khách dùng Ảo Phong Vũ Lưỡi Dao xé rách, máu tươi trào ra như suối.

Dù vậy, hai con dị thú vẫn không hề lùi bước!

Chúng điên cuồng lao vào chiến đấu, chẳng hề tỏ ra sợ hãi trước thương thế hay cái chết, tựa như hai cỗ máy giết chóc bất diệt.

Chính sự hung hãn này đã khiến Phi Ưng Tặc chịu tổn thất thảm trọng. Không ít kẻ đã bị giết đến mức hồn phi phách tán, số còn lại cũng sợ đến vỡ mật, chỉ còn biết cắn răng cầm cự.

Đặc biệt là con vượn đen không đầu, sự quý dị của nó khiến người ta kinh hãi.

Không có đầu mà vẫn sống, vậy thì những vết thương trên cơ thể nó liệu có còn ý nghĩa gì không?

Nó càng đánh càng hăng, sức mạnh bùng nổ đến mức điên cuồng. Mỗi cú vung tay đều có thể quét ngang cả một mảnh rừng rậm, cây cối đổ rạp, ngay cả những tu sĩ không kịp tránh cũng bị vùi lấp.

Ngay lúc này, nó vung tay chụp lấy một tên tu sĩ Luyện Khí trung kỳ, siết mạnh!

“Bóp!”

Tên xấu số kia trong chớp mắt hóa thành một đồng thịt nát,
máu tươi nhuộm đỏ cánh tay vượn.

Chương 483

DTV EBOOK

Những giọt máu văng tung tóe, thấm vào cổ của nó, nơi vốn đã bị chặt đứt.

“Đây rốt cuộc là loại yêu ma gì?!”

“Quá mức tà môn! Chẳng lẽ là một con yêu ma do Ma Đạo tu sĩ tế luyện mà thành?”

“Giết nó! Có Liệt Không Ứng ở đây, con ma vượn này không thể thắng được!”

Bên kia, Ma Ứng Khách đơn độc giao đấu với Hồng Xà, lúc này cũng không khỏi nhú mày.

“Lẽ nào đây thực sự là Thượng Cổ dị chủng? Sao lại cứng cỏi như vậy?!”

Phải biết rằng, mặc dù yêu thú thường rất hung hãn, nhưng khi cảm nhận được nguy hiểm trí mạng, chúng sẽ bản năng tìm đường trốn chạy chứ hiếm khi liều chết đến cùng.

Thế nhưng, hai con dị thú này lại hoàn toàn không biết sợ hãi, dường như ngay cả khái niệm sinh tử cũng không tồn tại trong nhận thức của chúng!

Ma Ứng Khách nhếch mép cười lạnh, ánh mắt lóe lên tia tham lam:

“Không tệ! Đây là hai con chiến thú đáng giá! Bắt sống chúng lại! Nếu cần thiết, ta sẽ mang chúng đến Thượng Tông để đổi lấy khen thưởng!”

“Giết!”

Tiếng hô vang lên, toàn bộ Phi Ứng Tặc điên cuồng tấn công!

Cuối cùng, dù đã chiến đấu đến giây phút cuối cùng, nhưng hai con dị thú vẫn không thể nghịch thiên.

Chúng ngã xuống trong vũng máu, bị Phi Ứng Tặc trả giá bằng vô số mạng sống để bắt sống.

Dù trong trận chiến, chúng đã liên tục thôn phệ linh khí, thực lực phát sinh thuế biến, nhưng đối mặt với kẻ địch quá đông lại sở hữu pháp khí mạnh mẽ, cuối cùng vẫn không thể chiến thắng.

Lý Thanh nấp trong bóng tối, chứng kiến tất cả, nhưng hắn không hề ngạc nhiên về kết quả này.

Điều khiến hắn chú ý hơn cả, chính là một câu nói của Ma Ứng Khách...

Thượng Tông?!

Vừa rồi, Ma Ứng Khách đã nhắc đến hai chữ “Thượng Tông”.

Có thể khiến một tu sĩ Trúc Cơ kỳ như hắn dùng cách xưng hô như vậy, chẳng lẽ là một trong những Tiên Đạo tông môn của Thanh Lĩnh Vực?

Nghĩ đến đây, lòng Lý Thanh chấn động!

Bọn cướp tu hành này lại có quan hệ với một tông môn Tiên Đạo?

Ân mình trong bụi rậm, ánh mắt Lý Thanh lóe lên tia sáng sắc bén.

Hắn có cảm giác mình vừa nắm được một thông tin cực kỳ quan trọng, có khả năng ảnh hưởng đến cả cục diện tu tiên giới tại Thanh Lĩnh Vực!

“Không trách được đám Phi Ứng Tặc này sau khi lấy được Dung Nguyên Quả liền lần tròn suốt một thời gian dài. Xem ra bọn chúng đã tìm được một tông môn hậu thuẫn, thậm chí còn có Luyện Đan Sư giúp chúng luyện chế Trúc Cơ Đan!”

“Nhưng tông môn đứng sau Phi Ứng Tặc rốt cuộc là ai?”

“Thiên Hà Tông? Thượng Thanh Tông? Hay là Lăng Vân Tông?”

Trong lòng Lý Thanh không ngừng suy đoán, nhưng vẫn khó có thể đưa ra kết luận chắc chắn.

Bởi vì... cả ba tông môn này đều có khả năng là kẻ đứng sau Phi Ứng Tặc!

Lý Thanh không vội vọng đoán kết luận, chỉ có thể tiếp tục quan sát tình hình.

Chỉ thấy đám Phi Ứng Tặc sau khi bắt được hai con dị thú đã hoàn tất thuốc biến, liền lập tức dùng dây xích đặc chế để trói chặt chúng lại.

“Hử?!”

Ma Ứng Khách cau mày, ánh mắt lóe lên tia nghi hoặc.

“Vậy mà không thể nhận chủ?! Thức hải của hai con dị thú này chỉ toàn là hỗn loạn và điên cuồng...”

Hắn nuôi dưỡng một con Liệt Không Ứng, nên cũng hiểu biết đôi chút về Ngự Thú Chi Đạo. Sau một hồi kiểm tra cẩn thận, hắn xác nhận sự thật rằng hai con dị thú này hoàn toàn không thể nhận chủ.

Điều này có nghĩa là chúng không thể bị thu phục làm chiến thú, bởi vì nếu thả ra chiến đấu, khả năng cao sẽ giết chóc bừa bãi, không phân biệt địch ta.

Ma Ứng Khách thu tay lại khỏi đầu Hồng Xà, trầm ngâm suy tính một hồi, sau đó lên tiếng:

“Đem con yêu thú cấp hai này giao nộp cho Thượng Tông đi! Ta vừa đột phá Trúc Cơ kỳ, đang cần một thanh cực phẩm pháp khí thuận tay.”

“Còn con vượn đen kỳ quái kia... giết đi!”

Lời vừa dứt, đám Phi Ứng Tặc lập tức hành động. Không chút do dự, bọn chúng vung đao chém xuống, xử lý con vượn đen không đầu.

Nhưng ngay khi thân thể nó bị chặt ra thành từng khúc, cả bọn đều không khỏi rùng mình.

Sinh mệnh lực của nó ngoan cường đến mức đáng sợ!

Dù đã mất đầu, dù thân thể bị cắt lìa, nhưng các phần cơ thể vẫn liên tục co giật, tựa như vẫn còn sinh mệnh. Cảnh tượng này khiến ai nấy đều dựng tóc gáy.

Trong lúc không khí trở nên ngột ngạt, có kẻ miễn cưỡng cười cợt để làm dịu bầu không khí:

“Lão đại, nếu nhiệm vụ sau sáu ngày nữa thành công, chẳng phải chúng ta sẽ không còn phải sống những ngày liêm máu trên lưỡi đao như thế này sao?”

Ma Ứng Khách cười nhạt, khoanh tay đứng thẳng, giọng nói tràn đầy tự tin:

“Đương nhiên! Để tiêu diệt Thiên Hà Tông, chúng ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng. Lần hành động này, chắc chắn không có bất cứ sai sót nào!”

Hắn dừng lại một chút, sau đó lắc đầu tiếc nuối:

“Đáng tiếc, trước đó đám ngu xuẩn Chung gia không kiềm chế được hận thù, lại tùy tiện tập kích mỏ linh thạch của Thiên Hà Tông. Việc này khiến bọn chúng đề cao cảnh giác. Nếu không, kế hoạch lần này đã hoàn hảo hơn nhiều.”

Ở bên cạnh, Liễu Hoành Viễn hơi nhíu mày, ánh mắt tràn đầy nghi ngờ:

“Ta nghe nói trong Thăng Tiên Đại Hội lần này có kẻ mang Thiên Linh Căn tham gia... Sao ta có cảm giác đây giống như một cái bẫy do Thiên Hà Tông cố tình giăng ra?”

Ma Ứng Khách nghe vậy liền cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên vẻ khinh thường:

“Hắc! Dù có là bẫy đi nữa, thì ta e là chính bọn chúng mới không chịu nổi mà mắc câu!”

Chương 484

DTV EBOOK

Trong rừng rậm, do trận chiến kịch liệt vừa rồi, hàng loạt đại thụ đổ sập, tạo thành một khoảng đất trống rộng lớn ở trung tâm.

Giữa lúc đó, một tên trong nhóm Phi Ứng tặc bất ngờ xé toang lồng ngực con vượn đen không đầu, moi ra một viên tinh hạch màu đỏ rực. Viên tinh hạch chỉ to cỡ hạt đào, nhưng bề mặt sáng bóng, quang trạch trong suốt, so với mấy viên tinh hạch đỏ trong tay Lý Thanh còn tinh khiết hơn rất nhiều.

“Hả? Đây là yêu thú tinh hạch? Nhất giai yêu thú cũng có thể sinh ra tinh hạch sao?!”

Hắn cầm chặt viên tinh hạch, không kìm được thốt lên kinh ngạc.

Lời này vừa vang lên, ngay lập tức thu hút sự chú ý của những tên Phi Ứng tặc xung quanh. Cả đám nhanh chóng xúm lại, xôn xao bàn tán.

“Thật sự là tinh hạch sao? Vì sao một con yêu thú nhất giai lại có thể ngưng tụ ra viên tinh hạch lớn như vậy?”

“Ta từng nghe nói, một số yêu thú có huyết mạch bất phàm, khi đạt đến hậu kỳ nhất giai mới có khả năng ngưng tụ tinh hạch. Nhưng cũng không nên lớn đến mức này chứ?”

“Nhìn con vượn này, chẳng có dáng vẻ gì giống Thượng Cổ dị chủng cả. Tại sao tinh hạch của nó lại to ngang ngửa yêu thú cấp hai?”

“Thật quái lạ!”

Cuối cùng, viên tinh hạch đỏ rực được chuyển tới tay thủ lĩnh của bọn chúng.

Ma Ứng Khách cầm viên tinh hạch trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve rồi tập trung cảm nhận.

“Không giống yêu thú tinh hạch bình thường... Dù bên trong có linh lực dao động, nhưng lại cực kỳ hỗn loạn. Hơn nữa, còn tràn ngập một luồng khí tức bạo ngược, dường như có thể ảnh hưởng đến tâm trí con người.”

Hắn vừa nói, vừa nâng viên tinh hạch lên quan sát một hồi, nhưng vẫn không nhìn ra công dụng thực sự của nó.

Chưa kịp thu lại, Liệt Không Ứng, yêu thú mà hắn nuôi dưỡng, bất ngờ từ trên cao sà xuống, đậu lên vai hắn.

Đôi mắt chim ưng sắc bén nhìn chằm chằm vào viên tinh hạch đỏ rực.

“Người muốn ăn cái này sao?” Ma Ứng Khách nhíu mày, đưa tinh hạch tới trước mặt Liệt Không Ứng.

Thông qua sợi dây liên kết tâm thần, hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự khát vọng của Liệt Không Ứng đối với viên tinh hạch.

Nhưng sau một hồi cân nhắc, hắn vẫn không dám mạo hiểm để yêu thú của mình nuốt thứ này.

Dù gì đi nữa, huyết mạch của Liệt Không Ứng cũng không tầm thường. Tổ tiên của nó là Phong Dực Đại Bàng, mang trong mình một tia huyết mạch Chân Linh Côn Bàng.

Hắn tuyệt đối không thể để yêu thú của mình tùy tiện nuốt vào một viên tinh hạch không rõ nguồn gốc. Nếu chẳng may ảnh hưởng đến thần trí của nó, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Cuối cùng, Ma Ứng Khách quyết định thu viên tinh hạch lại, vung tay ra hiệu rời đi.

“Đi thôi! Nghỉ ngơi vài ngày, sau đó xuất phát đến Thiên Hà phường thị!”

Hắn vừa ra lệnh, đám Phi Ứng tắc lập tức nổi gót theo sau.

Không bao lâu sau, nơi đây đã trở nên vắng lặng, không còn một bóng người.

Trong bụi cây rậm rạp, Lý Thanh vốn đang định bước ra, nhưng linh giác bỗng chấn động, khiến hắn lập tức dừng lại, tiếp tục ẩn nấp, không nhúc nhích.

Mãi đến gần nửa canh giờ sau, Liệt Không Ứng trên bầu trời vẫn còn lượn vòng quan sát. Chỉ khi chắc chắn không còn ai

ẩn nấp xung quanh, nó mới vỗ cánh, nhanh chóng bay về phía đám Phi Ưng tặc.

“Hộc! Quá nguy hiểm! Suýt nữa bị con chim chết tiệt kia phát hiện!”

Lý Thanh thở phào nhẹ nhõm, không ngờ Ma Ưng Khách lại thận trọng đến mức này. Rồi đi rồi vẫn để Liệt Không Ưng lượn quanh dò xét.

Nếu không phải nhờ thần thức của hắn được nâng cao một đoạn, khiến linh giác nhạy bén hơn, thì có lẽ hắn đã bị phát hiện.

“May mà có Ngọc Như Ý, bằng không, hôm nay ta đã rơi vào tay Phi Ưng tặc rồi!”

Tim hắn dần ổn định lại, sau đó lặng lẽ rời khỏi bụi cây.

Khu vực chiến đấu vừa rồi giờ đây bừa bộn vô cùng. Đám Phi Ưng tặc không có thói quen chôn cất đồng bọn, mấy bộ thi thể vương vãi khắp nơi.

Đương nhiên, tất cả vật phẩm giá trị trên xác chết đã bị cướp sạch.

“Những người này đều bị Hồng đánh chết... Có lẽ, ta có thể đoạt xá thân thể bọn họ...”

Lý Thanh tự lẩm bẩm, sau đó lật ra vài cỗ thi thể còn chưa chết quá lâu, trên người vẫn còn chút hơi ấm.

Nhanh chóng, hắn lấy ra một bình nhỏ màu lục, nhẹ nhàng mở nắp, đánh thức Diệp Phong.

Thời hạn nửa năm sắp hết, nếu không tìm được thân thể để đoạt xá, e rằng thần hồn còn sót lại của Diệp Phong sẽ hoàn toàn tiêu tán.

“Diệp huynh, tỉnh lại đi! Ở đây có vài cỗ thi thể chưa quá một canh giờ, ngươi xem có thể đoạt xá được không?”

Hắn truyền một luồng thần niệm vào bình ngọc.

Một lúc lâu sau, một tia thần thức yếu ớt đáp lại:

“Nếu không đoạt xá ngay bây giờ, ta không cầm cự nổi nữa...”

Nghe vậy, Lý Thanh hơi do dự. Tia thần thức của Diệp Phong quá yếu, không chắc có thể đoạt xá thành công hay không.

Hắn nhắc nhở:

Chương 485

DTV EBOOK

“Những thi thể này có thể là người của Phi Ứng tặc, nếu đoạt xá, thân phận có thể gây phiền phức.”

Nhưng Diệp Phong đã chẳng còn lựa chọn nào khác. Nếu không tìm ngay một thân thể để ôn dưỡng thần hồn, hắn sẽ hoàn toàn tan biến.

“Không còn thời gian nữa... Lý huynh, hãy giúp ta tìm một thân thể thích hợp và hộ pháp trong quá trình đoạt xá!”

Nghe vậy, Lý Thanh lập tức kiểm tra kỹ từng thi thể, tìm một bộ hoàn hảo, không bị tổn hại.

Ngoài dự liệu, hắn thật sự tìm được một thân thể có căn cốt không tồi, hơn nữa còn là tam linh căn, tư chất tu tiên không tệ. Đáng chú ý hơn, bộ thi thể này dường như chỉ khoảng mười bảy tuổi.

Xem ra, kẻ này bước vào con đường tu tiên khá muộn, có lẽ do Phi Ứng tặc tình cờ phát hiện ra một mầm tiên tài trong lúc cướp bóc.

“Chính là thân thể này đi! Linh căn tư chất còn tốt hơn cả ta nữa!”

Dứt lời, Lý Thanh đặt tiểu lục bình lên trán thi thể, sau đó vận chuyển pháp lực, nhẹ nhàng dẫn dắt tàn hồn Diệp Phong rời khỏi bình, từ từ đưa vào mi tâm của thân thể mới.

Chỉ thấy luồng tàn hồn kia vừa chui vào trong đầu, lập tức biến mất, không có bất kỳ động tĩnh gì, tựa như đá chìm đáy biển.

Nội tâm Lý Thanh trầm xuống, lẩm bẩm:

“Sẽ không phải thất bại rồi chứ?”

Vừa dứt lời, bỗng nhiên, ngón tay của thi thể khẽ động một chút, biên độ cực kỳ nhỏ bé.

Thấy vậy, Lý Thanh lập tức áp tay lên lưng hắn, đồng thời nhét vào miệng một viên đan dược tăng cường khí huyết.

Theo đan dược nhập thể, hắn vận chuyển Võ Đạo nội lực hùng hậu tiến vào tâm mạch của Diệp Phong, vừa giúp hắn hóa giải dược lực, vừa kích thích sinh cơ.

Thời gian dần trôi, khi Lý Thanh đã tiêu hao hơn phân nửa nội lực, thân thể vốn đã chết kia rốt cuộc cũng khôi phục một tia sinh cơ.

Nương theo luồng sáng đỏ nhàn nhạt hiện lên trên gương mặt tái nhợt, Diệp Phong chậm rãi mở mắt. Lúc này, ánh mắt hắn vẫn còn mờ mịt, thậm chí thỉnh thoảng còn ngẩn ngơ thất thần.

“Diệp huynh? Người vẫn ổn chứ?!” Lý Thanh đưa tay lắc lắc trước mặt hắn, cố gắng gọi hắn tỉnh lại.

Qua một hồi lâu, Diệp Phong cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, hoàn toàn thanh tỉnh.

“Ta không sao... Nhưng vừa rồi, trong quá trình dung hợp ký ức của nguyên thân, ta phát hiện ra một chuyện kinh thiên động địa!”

Giọng nói Diệp Phong vẫn còn yếu ớt, nhưng có thể thấy rõ trong ánh mắt hắn tràn đầy khiếp sợ. Hiển nhiên, hắn đã nhìn thấy thứ gì đó khác thường trong mảnh vỡ ký ức.

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Lý Thanh lập tức biến đổi, trầm giọng hỏi:

“Chẳng lẽ... thế lực đứng sau Phi Ưng tặc đang âm mưu tấn công Thiên Hà Tông sao? Kẻ chủ mưu rốt cuộc là ai?”

Diệp Phong thở hắt ra vài hơi, rồi chậm rãi đáp:

“Không sai! Bọn chúng có liên hệ với Thượng Thanh Tông! Không thể tưởng tượng nổi!”

Nghe ba chữ Thượng Thanh Tông, trong đầu Lý Thanh lập tức hiện lên những ký ức về một trận đại chiến năm xưa trong tu tiên giới.

Khi đó, Thượng Thanh Tông vì thu nhận một mầm tiên có Thiên Linh Căn và Linh Lung Bảo Thể, đã khiến cả Thảo Nguyên Thánh Điện cùng Thiên Hà Tông kiêng kỵ. Hai thế

lực này liên liên thủ, phát động cuộc tấn công nhắm thẳng vào Thượng Thanh Tông.

Trận chiến ấy gần như quét sạch toàn bộ tu tiên giới Thanh Lĩnh Vực, nhưng mười mấy năm trước lại đột ngột kết thúc. Đối với những tán tu như Lý Thanh, bọn họ đương nhiên không thể biết rõ tình hình cụ thể của cuộc chiến.

Về nguyên nhân trận chiến kết thúc, mỗi người lại có một lời đồn khác nhau.

Có kẻ nói Linh Lung Bảo Thể đã bị phế đi.

Có kẻ lại bảo Thượng Thanh Tông và Lăng Vân Tông đã đạt được liên minh.

Cũng có người nói, Linh Lung Bảo Thể vẫn còn sống sót.

Nhưng sự thật thế nào, không ai biết được.

Lý Thanh hít sâu một hơi, sau đó nghiêm túc hỏi:

“Diệp huynh, người còn nhớ được gì nữa không? Mau nói cho ta biết!”

Diệp Phong cười khổ, lắc đầu:

“Lý huynh đánh giá quá cao thân phận nguyên chủ của ta rồi. Ngay cả hắn cũng không biết được nhiều điều. Hơn nữa, ta chỉ hấp thu một chút mảnh vỡ ký ức, tin tức có hạn lắm.”

Lý Thanh khẽ thở dài, có chút tiếc nuối.

Nếu có thể tìm ra thêm tin tức từ những ký ức này, hắn có thể chuẩn bị kỹ hơn cho biến động sắp tới của tu tiên giới.

“Nhưng có một chuyện ta có thể chắc chắn...” Diệp Phong ngừng một lát, rồi nói tiếp, “Đám Phi Ưng tộc có được Trúc Cơ Đan, hẳn là nhờ một gia tộc tu tiên nào đó ở vùng này giúp bọn chúng luyện chế. Tiếc rằng ký ức của nguyên thân không hoàn chỉnh, ta không thể xác định rốt cuộc là gia tộc nào...”

Nghe vậy, Lý Thanh giật mình, con ngươi co rút mạnh.

Một gia tộc tu tiên ở gần đây đang giúp đám Phi Ưng tộc luyện chế Trúc Cơ Đan?!

Chuyện này... quả thực khó tin!

Chương 486

DTV EBOOK

Phải biết rằng, những gia tộc tu tiên xung quanh khu vực này, trên cơ bản đều xem Thiên Hà Tông như thiên lôi sai đâu đánh đó, tuyệt đối trung thành. Vậy mà giờ lại xuất hiện nội gián!

Xem ra, Thượng Thanh Tông đã chuẩn bị kế hoạch này từ rất lâu, thậm chí còn âm thầm thâm thấu vào đến tận tầng sâu như vậy.

Thiên Hà Tông, lần này e rằng nguy rồi!

Hít sâu một hơi, Lý Thanh lấy ra túi trữ vật của Diệp Phong, đặt vào tay hắn.

“Diệp huynh, đây là túi trữ vật của ngươi. Ta chưa từng mở ra, giờ trả lại ngươi toàn bộ.”

“Ngươi vừa mới đoạt xá thành công, chắc hẳn thần hồn vẫn còn bất ổn. Ta có một ít Thiên Tinh Thảo, ngươi cứ giữ lấy mà tĩnh dưỡng.”

“Cuối cùng... chúc mừng ngươi đã thành công phục sinh! Sống lại một đời, đây là điều mà biết bao người tha thiết ước mơ.”

Diệp Phong sững người, một tay cầm lấy túi trữ vật quen thuộc, tay kia siết chặt mấy cọng Thiên Tinh Thảo.

Hắn ngược nhìn Lý Thanh, khuôn mặt ôn hòa, nụ cười sáng rực.

Nước mắt bất giác tràn đầy hốc mắt.

“Lý huynh, cảm tạ ngươi... Đại ân này, ngày sau dù phải xông pha khói lửa, ta cũng không bao giờ chối từ!”

Lý Thanh cười ha hả, vỗ vai hắn:

“Huynh đệ với nhau, nói mấy lời khách sáo đó làm gì! Trước tiên cứ tĩnh dưỡng cho tốt đã. Ngươi có kế hoạch gì chưa? Hay là theo ta đến một vùng bí cảnh tránh thế một thời gian?”

Diệp Phong nghe vậy, trong lòng thoáng dao động, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, cự tuyệt đề nghị này:

“Lý huynh, bí cảnh ta sẽ không đi. Dù sao, trong thời gian ngắn, cấm chế cũng khó có thể phá giải. Ta dự định nhân lúc tình thế hỗn loạn mà tranh đoạt một phần tạo hóa cho bản thân!”

“Về phần những bảo tàng trong bí cảnh, ta không dám mơ tưởng xa vời. Ngày sau, nếu người có thể phá giải cấm chế, nhớ chia cho ta vài cọng Thiên Tinh Thảo ngàn năm là được.”

Giờ khắc này, ánh mắt Diệp Phong trở nên vô cùng kiên định.

Nhìn thấy hắc quả quyết như vậy, Lý Thanh há miệng, nhưng không biết nên nói gì.

Cuối cùng, hắc chỉ đành vỗ nhẹ lên vai Diệp Phong, trầm giọng nói:

“Nếu đã quyết định, ta cũng không khuyên nữa. Thế cục sắp rối loạn, tất cả đều phải đặt sự an toàn của bản thân lên hàng đầu.”

Diệp Phong ôm quyền, dứt khoát xoay người rời đi, từng bước tiến về hướng Thiên Hà phường thị.

Lý Thanh lặng lẽ dõi theo bóng lưng hắc, trong lòng âm thầm cầu chúc.

Sau chuyện này, quan hệ giữa hai người đã đạt đến mức có thể giao phó tính mạng cho nhau.

Mà Diệp Phong, vừa bước đi, vừa âm thầm lau đi những giọt nước mắt lăn dài trên khóe mắt.

Chỉ mới không lâu trước đây, hắc vừa bị kẻ thân tín đâm sau lưng một vết đau đớn.

Vậy mà hôm nay, Lý Thanh lại một lần nữa kéo hắc lên từ bờ vực diệt vong.

Không chỉ trả lại nguyên vẹn túi trữ vật, hắc còn đưa cho Thiên Tinh Thảo để ôn dưỡng thần hồn, lại còn tín nhiệm hắc đến mức này.

Tu tiên giới đầy rẫy hiểm ác, nhưng cũng không thiếu những con người ôn nhu và nghĩa tình.

Hắn âm thầm thề, nhất định phải tìm cách báo đáp ân tình này.

“Lý huynh, người đã tín nhiệm ta như vậy, ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng người.”

Về chuyện bí cảnh, hắn sẽ chôn sâu trong đáy lòng.

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng tuyệt đối không để lộ ra bất kỳ tin tức nào có thể gây nguy hiểm cho Lý Thanh.

Chỉ có khi từng nếm trải sự phản bội, mới hiểu được một đạo hữu đáng tin cậy quý giá đến nhường nào.

Trong bốn yếu tố Tài - Lữ - Pháp - Địa, chữ Lữ không chỉ ám chỉ đạo lữ, mà còn mang ý nghĩa về những bằng hữu cùng chung chí hướng trên con đường tu luyện.

Thiên Hà phường thị, Thăng Tiên Đại Hội đã diễn ra tung bừng suốt mấy ngày qua. Trong khoảng thời gian này, vô số thiên kiêu xuất hiện, khiến không ít tán tu đến quan chiến cảm thấy vô cùng mãn nhãn.

Trong số những người tham dự, hai cái tên được chú ý nhất chính là Thi Nam Thiên và Cửu Tiêu. Một người là thiên kiêu tử đệ xuất thân từ tu tiên thế gia danh vọng, kẻ còn lại là một tán tu vô danh nhưng lại quật khởi mạnh mẽ.

Dù xuất thân khác biệt, nhưng hai người lại có không ít điểm chung—thực lực phi phàm, dung mạo bất phàm, khí chất xuất chúng.

Mỗi lần đến lượt hai người bước lên lôi đài, đám nữ tu dưới đài đều lộ ra ánh mắt sáng rực. Dù không đến mức hét lên phấn khích, nhưng rõ ràng trong lòng ai nấy đều thầm ngưỡng mộ.

“Thi Nam Thiên ra tay có phần quá tàn nhẫn! Kẻ nào không đầu hàng, hầu như đều bị hắn đánh gãy xương cốt!”

“Ai, dù nói rằng trên lôi đài đao kiếm không có mắt, sinh tử theo mệnh trời, nhưng ra tay lạnh lùng như vậy cũng có phần khiến người ta khiếp sợ.”

“Nói cũng đúng, nhưng dù thế vẫn có vô số nữ tu ngưỡng mộ hắn. Ngay cả Hà Nguyệt tiên tử của Linh Phượng Lâu cũng đối đãi với hắn đặc biệt.”

Chương 487

DTV EBOOK

“Thật vậy sao? Hà Nguyệt tiên tử chẳng lẽ muốn mời Thi Nam Thiên làm khách quý?”

Bên dưới lời đài, đám tán tu bàn luận xôn xao, ánh mắt vô thức hướng về một khán đài độc lập cách đó không xa.

Chỉ thấy nơi đó có một nữ tử với mái tóc búi gọn, khí chất dịu dàng thanh nhã. Nàng mặc váy dài màu xanh biếc, tư thế đoan trang mà tao nhã, tựa như một bức họa mỹ nhân hoàn mỹ.

Trên mặt nàng che một tấm lụa mỏng, chỉ lộ ra cặp mắt như thơ như họa. Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đủ khiến người ta sinh ra cảm giác muốn quỳ bái.

Nữ tử này chính là hoa khôi đứng đầu Linh Phượng Lâu—Hà Nguyệt tiên tử.

Từng có một tu sĩ Trúc Cơ kỳ lớn tiếng muốn cưỡng ép nàng chuộc thân, định cưới nàng làm đạo lữ. Nhưng sau đó sự việc này nhanh chóng rơi vào quên lãng, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Những kẻ có suy nghĩ muốn biến nàng thành “xe công cộng” e rằng đều đã gặp kết cục chẳng mấy tốt đẹp.

Từ đây có thể thấy, Hà Nguyệt có thể vững vàng giữ vị trí đầu bài của Linh Phượng Lâu không chỉ nhờ dung mạo tuyệt sắc, mà còn bởi thể lực sau lưng nàng cũng không hề tầm thường.

“Mặc dù xuất thân danh môn, nhưng vị công tử Thi gia này không hề có dáng vẻ kiêu căng hay mềm yếu. Hiển nhiên hắn đã trải qua nhiều lần ma luyện, kinh nghiệm chiến đấu không hề ít.” Hà Nguyệt nhẹ nhàng lên tiếng, ánh mắt lấp lánh khi nhìn về phía Thi Nam Thiên, kẻ vừa dễ dàng đánh bại đối thủ và rời khỏi lời đài.

Thăng Tiên Đại Hội đã bước vào giai đoạn cuối, với thực lực của Thi Nam Thiên, việc lọt vào top mười đã là chuyện chắc

như đinh đóng cột.

Ai cũng nhìn ra, với thiên phú xuất chúng như vậy, một khi hấn đoạt được Trúc Cơ Đan, thành tựu Trúc Cơ gần như chắc chắn.

Khi đó, Thi gia sẽ có tới ba tu sĩ Trúc Cơ, đặt trong toàn bộ tu tiên giới cũng không hề tầm thường.

Nhiều người lờ mờ nhận ra, trong tương lai không xa, Thi gia tại Tinh Nam Sơn sẽ trở thành một thế lực cường thịnh, khiến các tu tiên thế gia khác khó lòng đuổi kịp.

Ngay khi mọi người đều nghĩ rằng Thăng Tiên Đại Hội sắp kết thúc, bất ngờ một trận xôn xao truyền đến từ phía lôi đài.

Một thiếu niên có chút non nớt đột nhiên từ dưới đài nhảy lên, khí thế bùng nổ, ánh mắt sắc bén quét qua toàn trường.

“Tại hạ Lưu Hoài An, có ai dám chiến một trận với ta?”

Giọng nói mạnh mẽ, tràn đầy tự tin.

Hắn đứng sừng sững trên lôi đài, ánh mắt quét qua những kẻ xuất sắc nhất trong đại hội, bao gồm cả Thi Nam Thiên, Cửu Tiêu và vài người khác.

Cả đám người không khỏi nhú mày. Không ai biết thiếu niên này từ đâu xuất hiện, càng không hiểu tại sao hắn dám ngang nhiên thách thức bọn họ.

“Cái tên không hiểu quy củ này, mau cút xuống đi! Gây rối Thăng Tiên Đại Hội, cẩn thận chọc giận Thiên Hà Tông trưởng lão!” Một tán tu đứng đầu bảng xếp hạng lạnh giọng quát.

Lưu Hoài An nhướng mày, nhìn thẳng vào kẻ vừa lên tiếng, cười nhạt: “Người sợ thua ta sao? Yên tâm, dù có thắng, ta cũng không cướp danh ngạch Trúc Cơ Đan của người.”

Lời nói ngông cuồng khiến bên dưới lôi đài lập tức xôn xao. Không ít người bắt đầu dò xét thiếu niên này, ánh mắt dần trở nên ngưng trọng.

Hắn rốt cuộc là ai?

Mọi người vô thức nhìn về phía các trưởng lão Thiên Hà Tông. Nhưng kỳ lạ thay, những vị Trúc Cơ trưởng lão kia lại

không hề ra tay ngăn cản, mà chỉ nhìn nhau đầy ẩn ý.

Hắn là thiếu niên này có lai lịch không nhỏ!

Tên tán tu vừa lên tiếng giận dữ, hừ lạnh nói: “Tốt, để ta dạy cho người một bài học!”

Nhưng khi hắn bước lên lôi đài, lại phát hiện Thi Nam Thiên, Cửu Tiêu cùng những thiên kiêu khác đều đang chăm chú quan sát Lưu Hoài An.

Nghe vậy, Lưu Hoài An khẽ cười, ánh mắt khinh thường quét qua nhóm tán tu đang đứng trong top 10 của Thăng Tiên Đại Hội.

Ngay sau đó, thiếu niên ngông cuồng này không tiếp tục che giấu khí tức của mình nữa, mà trực tiếp bộc phát triệt để.

Oanh!

Một luồng khí tức cường đại bùng phát, khiến sắc mặt của vô số người dưới đài cứng lại, trong mắt hiện rõ vẻ kinh hãi.

Luyện Khí tầng thứ mười!

Một thiếu niên trẻ tuổi như vậy, vậy mà đã tu luyện đến cảnh giới viên mãn của Luyện Khí kỳ. Điều này quả thực khó tin đến mức khiến người ta phải há hốc miệng!

Lẽ nào hắn bắt đầu tu luyện từ khi còn trong bụng mẹ?!

Cửu Tiêu khẽ híp mắt, giọng nói chậm rãi nhưng ẩn chứa sự chấn động:

“Thiên linh căn!”

Ba chữ này vừa thốt ra, cả trường lập tức chìm trong một khoảng lặng. Sau đó, tiếng hít khí lạnh vang lên khắp nơi.

Không trách được hắn còn trẻ mà tu vi đã kinh người đến thế, hóa ra là nhờ Thiên linh căn, một loại tư chất nghịch thiên hiếm có. Điều này so với việc bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ còn kinh khủng hơn nhiều lần!

Chương 488

DTV EBOOK

Vị tán tu vừa bước ra lúc trước nhất thời rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, sắc mặt âm trầm. Trong đầu hấn nhanh chóng hiện lên những tin đồn gần đây về một thiếu niên mang Thiên linh căn.

Suốt những ngày đầu của Thăng Tiên Đại Hội, chẳng hề có bóng dáng của vị thiên kiêu này, khiến người ta tưởng rằng đó chỉ là lời đồn thất thiệt. Không ngờ đến tận ngày cuối cùng, hấn lại bất ngờ xuất hiện.

Cũng chẳng trách được vì sao các trưởng lão Thiên Hà Tông vẫn im lặng không ra tay ngăn cản. Không chỉ có tư chất tu đạo nghịch thiên, thân phận của thiếu niên này cũng không hề tầm thường—hấn chính là quan môn đệ tử của một vị Kết Đan chân nhân!

Lưu Hoài An nhếch môi cười lạnh:

“Ha ha, thế nào? Không dám lên đài nữa sao?”

Tán tu vừa bị khiêu khích lập tức siết chặt nắm đấm, nhưng vẫn chưa hành động lỗ mãng. Hấn không bị cơn giận làm lu mờ lý trí, mà chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn về phía các trưởng lão của Thiên Hà Tông.

Cuối cùng, một vị trưởng lão mở miệng. Người lên tiếng chính là Tổ Tâm trưởng lão, người từng được Lý Thanh gặp mặt một lần.

Nàng mang vẻ đẹp thành thực, giọng nói mềm mại như nước, nhưng ẩn chứa một loại uy nghiêm khiến người ta không dám xem nhẹ.

“Hoài An tiểu sư đệ, là Vạn sư bá phái ngươi tới đây sao?”

Chỉ một câu đơn giản này đã chứng minh thân phận kinh thiên động địa của thiếu niên này. Sau lưng hấn, quả thực có một cao nhân Kết Đan kỳ!

Lưu Hoài An lần này không dám quá ngông cuồng, lập tức cung kính ôm quyền:

“Bẩm Tổ Tâm trưởng lão, sư phụ sai ta đến đây lịch luyện một phen. Bất luận thắng hay bại, ta cũng sẽ không tranh đoạt danh ngạch Trúc Cơ Đan của mười vị trí đầu.”

Một lát sau, một vị trưởng lão khác đã có tuổi hơn, bất chợt bật cười ha hả:

“Thì ra là thế! Nếu vậy, mấy vị tiên chủng vừa được tuyển chọn cũng có thể cùng người luận bàn một phen. Dù thua cũng sẽ không ảnh hưởng đến xếp hạng của bọn họ.”

Có trưởng lão lên tiếng bảo đảm, vị tán tu bị khiêu khích lúc trước cuối cùng cũng bình tĩnh lại, sắc mặt hòa hoãn hơn một chút.

“Tốt! Ta sẽ để người hiểu rằng, tư chất nghịch thiên không có nghĩa là tất cả. Lôi mỗ ta từng giết không ít tu sĩ có tu vi cao hơn mình đấy!” Lôi Tính tán tu nở nụ cười lạnh.

Lưu Hoài An cười nhạt, ánh mắt khinh miệt:

“Bớt nói nhảm, ra tay đi!”

Ngay khi lời vừa dứt, cả hai liền thi triển thần thông, lao vào một trận chiến kịch liệt.

Ở một góc khác, mấy vị Trúc Cơ trưởng lão của Thiên Hà Tông cũng hơi ngồi thẳng người, bộ dạng sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào, đề phòng có chuyện ngoài ý muốn khiến ai đó trọng thương.

Ngay khi tất cả mọi ánh mắt đều dồn vào cuộc chiến trên lôi đài, một đệ tử chấp pháp bỗng tiến đến bên cạnh các trưởng lão, cúi đầu bẩm báo.

“Mấy vị trưởng lão, bên ngoài có một tán tu khản cầu diện kiến. Hắn nói mình có 100.000 chuyện khản cấp cần báo cáo!”

Một nữ trưởng lão trung niên sắc mặt bình tĩnh hỏi:

“Cái gì mà 100.000 chuyện khản cấp? Hắn không nói rõ với người sao?”

Đệ tử chấp pháp cười khỏ, chấp tay bẩm báo:

“Vừa rồi ta đã hỏi qua, nhưng hần nhất quyết nói rằng phải tự mình trình bày chuyện này với các trưởng lão. Hơn nữa, hần còn tiết lộ rằng vấn đề này liên quan trực tiếp đến sự an nguy của Thiên Hà phường thị.”

Lời này vừa dứt, sắc mặt mấy vị trưởng lão lập tức trầm xuống.

“Nếu chỉ là một tán tu bình thường, chắc hần hần không dám lừa gạt chúng ta bằng chuyện hệ trọng như vậy. Người đâu, dẫn hần đến đây.” Đạo cô trung niên trầm giọng ra lệnh.

Rất nhanh, một thanh niên trẻ tuổi với bộ quần áo rách rưới, sắc mặt tái nhợt, trông có vẻ vô cùng suy yếu, bị đệ tử chấp pháp dẫn đến.

Vừa nhìn thấy hần, ánh mắt Tổ Tâm trưởng lão khẽ nheo lại, giọng nói dịu dàng nhưng đầy uy nghi:

“A? Đây không phải là thân thể nguyên bản của ngươi... Người đã đoạt xá để chiếm lấy thân xác này!”

Mấy vị trưởng lão còn lại nghe vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống. Một số người thậm chí đã khẽ vận linh lực, chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào.

Dù ở đâu, đoạt xá cũng là một chuyện tà môn, bị cả tu tiên giới khinh bỉ và bài trừ.

Một vị trưởng lão già nua, sắc mặt âm trầm, hừ lạnh:

“Nói đi! Lão phu cũng muốn nghe xem ngươi có chuyện gì khẩn cấp đến mức phải vội vàng tìm đến chúng ta. Nếu chỉ là chuyện vớ vẩn, hừ, ta không ngại để ngươi ném trái thêm một lần cái chết nữa đâu.”

Người thanh niên kia, không ai khác chính là Diệp Phong. Sau khi thành công đoạt xá, hần đã lập tức lên đường đến Thiên Hà phường thị.

Diệp Phong ôm quyền, giọng điệu trầm ổn:

Chương 489

DTV EBOOK

“Chư vị tiên bối xin chớ trách. Trước đó, ta đã táng thân dưới tay Phi Ứng Tặc. May mắn có được một kiện bí bảo, nên mới có thể bảo toàn một tia thần hồn. Trong một cơ duyên ngẫu nhiên, ta đã đoạt xá và chiếm lấy thân thể của một tên Phi Ứng Tặc đã chết, nhờ vậy mà có thể sống lại.”

“Chuyện ta muốn bẩm báo vô cùng trọng yếu. Trong quá trình đoạt xá, ta đã dung hợp một phần ký ức của thân thể này và phát hiện một bí mật kinh thiên!”

“Phi Ứng Tặc thực chất là một cánh tay của Thượng Thanh Tông! Hơn nữa, bọn chúng dự định sau khi Thăng Tiên Đại Hội kết thúc, sẽ phát động thế công nhắm thẳng vào Thiên Hà phường thị!”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt mấy vị trưởng lão lập tức đại biến.

Một trưởng lão Trúc Cơ giận dữ vỗ bàn, “Ngươi nói cái gì?! Thượng Thanh Tông?!”

Phanh!

Mặt bàn bằng gỗ linh mộc nứt ra một vết nhỏ dưới lực vỗ của trưởng lão nọ.

“Chuyện quan trọng như vậy, sao ngươi không báo sớm hơn?!”

Tổ Tâm trưởng lão dù ôn nhu như nước, nhưng thân thể nàng cũng khẽ run lên. Ánh mắt nàng lóe lên sự nghi ngờ, thậm chí còn muốn trực tiếp dùng sưu hồn thuật để kiểm chứng xem lời của Diệp Phong có thật hay không.

Tuy nhiên, nàng chưa kịp ra tay thì ngay khoảnh khắc đó—

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên từ lối vào của Thiên Hà phường thị!

Oanh oanh oanh!

Vô số đạo phá cấm phù cấp cao lóe lên ánh sáng chói lòa, tựa như những tia chớp giáng xuống từ trời cao!

Chỉ trong chớp mắt, một tòa huyền không đảo bảo hộ bên ngoài phường thị đã bị san bằng trong một trận oanh kích kinh hoàng!

Ầm ầm!

Tiếng nổ vang vọng như bạo lôi giáng xuống, tựa như Tiên Vương hàng thế diệt trừ muôn loài!

Lối vào Thiên Hà phường thị, một tòa huyền không đảo giữa trời cao, trong khoảnh khắc bị một luồng linh lực khủng khiếp dễ như trở bàn tay đánh nát thành năm bảy mảnh. Sau đó, từng khối đá vụn rơi xuống như mưa, tạo thành cảnh tượng tàn phá khốc liệt.

Sóng xung kích cuồng bạo bùng phát thành một vòng chấn động kinh thiên, mang theo khí thể hủy diệt hết thảy, quét ngang qua các huyền không đảo trong phạm vi phường thị, khiến mọi thứ chìm vào cảnh hoang tàn.

Tại hiện trường Thăng Tiên Đại Hội, tất cả tu sĩ đều trần trối nhìn một màn này, gần như trong khoảnh khắc đánh mất khả năng suy nghĩ.

“Cái này...”

“Là ta hoa mắt sao? Có kẻ dám tấn công Thiên Hà phường thị?”

“Mở ngàn năm chưa từng có tiền lệ! Một tòa huyền không đảo bị đánh chìm ngay trước mắt chúng ta!”

“Tê...! Đến cùng là kẻ nào mà gan to bằng trời, dám động thủ ngay trên đầu Thái Tuế?”

Giờ khắc này, cái gì mà thiên linh căn, cái gì mà Thăng Tiên Đại Hội, tất cả đều trở nên vô nghĩa. Chuyện lớn hơn đã xảy ra, hoàn toàn áp đảo tất thảy!

Chẳng bao lâu, một số tán tu cũng bừng tỉnh khỏi cơn chấn động, không chút do dự, lập tức bỏ chạy khỏi khu vực Thiên Hà phường thị, sợ bị trận đại loạn cuốn vào.

“Chạy mau! Mau rời khỏi đây!”

“Thủ hộ đại trận đã bị oanh thủng một lỗ hổng! Có người muốn xông vào!”

“Đây chính là tam giai đại trận! Kẻ dám tấn công, tất nhiên là tu sĩ Kết Đan kỳ trở lên! Mau lui!”

So với tán tu, phản ứng của các trưởng lão Thiên Hà Tông càng nhanh hơn. Những Trúc Cơ trưởng lão bảo vệ nơi này vừa phát giác dị biến liền lập tức ngự không lao thẳng lên trời, chia nhau trấn giữ từng hướng của phường thị.

Bá!

Mấy đạo lưu quang đồng thời bùng lên, vài vị trưởng lão Thiên Hà Tông phóng đi với tốc độ cực nhanh. Hiển nhiên bọn họ đã từng diễn luyện trước các tình huống khẩn cấp thế này, cho nên phối hợp vô cùng ăn ý.

Mục tiêu của họ là trận nhãn của phường thị đại trận. Chỉ cần chiếm lĩnh và chủ trì tam giai đại trận, bọn họ có thể chống lại ngay cả Kết Đan kỳ tu sĩ trong một khoảng thời gian, đủ để chờ Thái Thượng trưởng lão từ tông môn đến tiếp viện.

“Không xong rồi! Địch nhân đã sử dụng số lượng lớn tam giai phá cấm phù! Đây chắc chắn là thủ bút của Thượng Thanh Tông!”

Một vị trưởng lão trung niên vận đạo bào, sắc mặt căng thẳng, ánh mắt nghiêm trọng nhìn về phía lối vào phường thị, nơi xuất hiện từng bóng người mờ ảo.

Muốn phát động một đợt tiến công quy mô thế này, Thượng Thanh Tông tất nhiên đã chuẩn bị kỹ càng hơn bất cứ ai tưởng tượng.

Tam giai phá cấm phù!

Loại phù lục này, ngay cả tam giai phù lục sư cũng phải hao tổn đại lượng thần thức, mất cả tháng trời mới khắc họa được một tấm. Vậy mà hôm nay, chỉ trong chớp mắt, tận sáu tấm phá cấm phù đồng loạt nổ tung, đánh thẳng vào những mấu chốt trọng yếu của Ngũ Hành Hóa Long Trận!

Đối diện với nguy cơ này, các trưởng lão Trúc Cơ kỳ của Thiên Hà Tông lập tức bay đến trận nhãn, vận dụng hết thảy

linh lực điều động đại trận, ngăn cản địch nhân.

Chương 490

DTV EBOOK

“Đáng chết! Địch nhân vậy mà đã thăm dò trước trận pháp của chúng ta! Những chỗ yếu điểm biến động nhất cũng bị phá hủy, khiến đại trận không thể phát huy toàn bộ uy lực!”

Sau khi tiếp nhận quyền điều khiển trận pháp, các trưởng lão liền phát hiện một tin tức vô cùng tồi tệ—thủ hộ đại trận đã bị oanh thủng vô số lỗ hổng, mà những tiết điểm trọng yếu nhất đều bị tổn hại!

Điều này có nghĩa là Ngũ Hành Hóa Long Trận không còn đủ sức cầm cự lâu dài như dự tính, mà kẻ địch thì dường như nắm rất rõ điểm yếu của đại trận này!

Một vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ tóc hoa râm trầm giọng hô lớn:

“Chư vị! Tín hiệu cầu viện đã phát ra, chỉ cần cố thủ cho đến khi tông môn tiếp viện, chúng ta nhất định sẽ không thua!”

“Dẫn thiên địa ngũ hành chi lực! Đại trận hóa rồng!”

Oanh!

Toàn bộ phường thị liên miên những huyền không đảo bỗng nhiên rung động dữ dội, linh quang trận pháp bùng sáng như một vàng thái dương rực rỡ treo giữa trời.

Thiên địa linh khí điên cuồng hội tụ, hóa thành một đầu cự long ngũ sắc, lượn lờ giữa không trung, tỏa ra uy áp kinh khủng!

“Rống!!!”

Tiếng long ngâm rung động càn khôn!

Nhưng ngay lúc này, một tiếng cười cuồng vọng truyền đến từ phía lối vào phường thị.

“Ha ha ha! Đại trận này đã xuất hiện lỗ hổng! Theo ta, dùng nhị giai phá cấm phù mở rộng lỗ thủng!”

Từng bóng người không ngừng xuất hiện, theo sau là những tấm nhĩ giai phá cấm phù phát nổ liên tiếp, đánh thẳng vào những lỗ hồng sẵn có, mở rộng thêm thương tổn của trận pháp.

Loại đấu pháp liều mạng tiêu hao tài nguyên này rõ ràng là điên cuồng, nhưng kẻ địch dường như không hề quan tâm!

Chỉ cần đánh hạ được Thiên Hà phường thị, bao nhiêu tài nguyên hao tổn cũng đều có thể bù đắp lại gấp bội!

Bởi vì nơi này...

Chính là huyết mạch quan trọng nhất của Thiên Hà Tông, là phường thị phồn hoa bậc nhất toàn bộ Thanh Lĩnh Vực!

“Theo ta, giết sạch bọn chúng!”

Cự Long ngưng tụ Ngũ Hành chi lực, bay vọt lên trời nhưng không lao thẳng tới. Dưới sự điều khiển của các trưởng lão Thiên Hà Tông, nó lập tức phun ra một đạo Ngũ Hành sát khí về phía lối vào của địch.

Oanh!

“Xin mời tổ rùa!”

Người Thượng Thanh Tông dường như đã có chuẩn bị trước, lập tức triệu hoán ra một yêu thú khổng lồ, trông như một ngọn núi cao sừng sững—một con Công Sơn Quy.

Đây là một yêu thú cấp ba mang huyết mạch chân linh, trong cơ thể có một tia huyết mạch Huyền Vũ, yêu lực ngút trời, vượt xa vô số yêu thú cùng cấp.

Vừa xuất hiện, Công Sơn Quy lập tức tận dụng mai rùa kiên cố của mình để ngăn chặn hoàn toàn đạo sát khí Ngũ Hành kia.

Không ít người tròn mắt khi chứng kiến cảnh tượng kinh hãi này, khó có thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt.

Phải biết, đây là một đòn công kích đủ sức giết chết Kết Đan kỳ chân nhân, vậy mà lại bị ngăn cản dễ dàng như thế!

Có người run giọng nói:

“Đây chính là một trong những hộ tông chi thú của Thượng Thanh Tông! Nghe nói nó đến từ Vô Nhai Hải, tên là Công

Sơn Quy, mang trong mình một tia huyết mạch Huyền Vũ chân linh.”

Liên tiếp những thánh thú cấp cao được triệu hoán, khiến lòng người trầm xuống. Ai nấy đều hiểu, lần này Thượng Thanh Tông đã quyết định lật mặt, không còn ý định che giấu thân phận nữa.

Với sự xuất hiện của Công Sơn Quy không hề, sĩ khí của phe Thiên Hà phùng thị lập tức rơi xuống mức thấp nhất, tinh thần sa sút thấy rõ.

Ngược lại, tu sĩ Thượng Thanh Tông sát khí ngập trời, khí thế hung hãn lao thẳng về phía Thăng Tiên Đại Hội, mang theo ý đồ sát không chút che giấu.

“Đi! Trận pháp công kích đã bị tổ thú cản lại, giờ chúng ta đi xử lý tên Thiên linh căn của Thiên Hà Tông!”

Một số người có mục tiêu rõ ràng, lập tức nhắm thẳng đến khu vực tổ chức đại hội.

Thiên linh căn xuất thế, tin tức này đương nhiên ai ai cũng biết.

Nhưng ngay lúc đó, một tiếng hừ lạnh vang lên trong lòng tất cả mọi người.

“Hừ! Đạo hữu Thượng Thanh Tông, các ngươi khí thế hung hăng như vậy, lẽ nào thực sự muốn khơi mào đại chiến giữa hai tông môn? Đến lúc đó, chỉ e thiên hạ sinh linh đồ tể, loạn cục khó lòng thu dọn!”

Từ trong phùng thị, một bóng người vĩ ngạn đạp không bay lên. Ngay khi hần xuất hiện, toàn bộ phe Thiên Hà Tông lập tức trấn định tinh thần.

“Là Vạn Sơn Tổ Sư! Thái Thượng trưởng lão đã tới!”

“Haha! Có Vạn Sư Thúc, hôm nay loạn cục chắc chắn có thể dẹp yên!”

“Ta đã bảo mà, Hoài An sư đệ đột nhiên xuất hiện như vậy, chắc chắn là có Vạn Sư Thúc ở đây!”

“Sư phụ!”

Từng giọng nói vang lên, tất cả ánh mắt của Thiên Hà Tông đều tập trung lên bóng người giữa không trung.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của mọi người, Thượng Thanh Tông dường như cũng đã có sự chuẩn bị.

Chương 491

DTV EBOOK

Một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lẽo vang vọng từ phía sau, mang theo sát ý và hận ý vô tận, khiến ai nghe thấy cũng không khỏi rùng mình.

“Vạn Sơn lão quỷ! Ngươi vẫn ra vẻ đạo mạo như vậy sao? Hơn hai mươi năm trước, khi các người Thiên Hà Tông xâm chiếm Thượng Thanh Tông ta, sao không thấy ngươi nói câu này?”

“Hôm nay, ta đến để đòi nợ!”

Oanh!

Từ lối vào hậu phương, một luồng khí tức vô cùng cường đại bùng phát. Một bóng người lập tức phóng lên trời. Ngay khi thân thể nàng xuất hiện, từng tiếng Linh Lung Tiên Âm ngân vang như có như không.

Một nữ tử khí chất thanh lệ, toàn thân vận bạch y, đạp không mà đến. Dáng người nàng cao gầy, nhưng khuôn mặt lại bị che giấu sau lớp khăn lụa. Tuy vậy, ai cũng có thể đoán được, đây chắc chắn là một nữ tử tuyệt sắc kinh diễm.

Xung quanh nàng, những giai điệu tiên âm lan tỏa, một tay bóp đạo quyết, tay còn lại nắm chặt một thanh trường kiếm tú khí, sát khí sâm nhiên lao thẳng về phía Thăng Tiên Đại Hội.

Vạn Sơn Chân Nhân vừa nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hơi biến đổi. Hắn ngưng mắt nhìn chằm chằm vào thân ảnh nữ tử kia, chậm rãi thốt ra bốn chữ:

“Linh Lung Bảo Thể!”

Nữ tử kia lạnh lùng đáp lại:

“Chính là ta! Hai mươi năm trước ta chưa chết, hôm nay đã khôi phục nguyên khí, đến để đòi lại món nợ năm xưa!”

“Nghe nói ngươi cũng thu nhận một Thiên linh căn làm quan môn đệ tử? Lần này, ta sẽ để ngươi nếm trải cảm giác mà hơn

hai mươi năm trước Thượng Thanh Tông đã phải chịu!”

Linh Lung Bảo Thể của Thượng Thanh Tông khí thế ngập trời, sát ý bùng bùng, như thể muốn quét sạch toàn bộ đệ tử Thiên Hà Tông.

Sát khí dâng trào, tình thế căng thẳng đến cực điểm!

“Giết!”

Vạn Sơn Chân Nhân nghiêm giọng ra lệnh, ánh mắt lạnh lùng quét qua trận địa.

Ngay lúc đó, hắn nhìn về phía đệ tử của mình, giọng trầm ổn: “Hoài An, người đi trước!”

Vừa dứt lời, hai bóng người lập tức lao vào nhau, giao chiến kịch liệt!

“Hóa ra chỉ là Giả Đan cảnh, chưa đột phá Kết Đan mà cũng dám đến xâm phạm Thiên Hà Tông ta?”

Vạn Sơn Chân Nhân cười lạnh, ánh mắt lộ ra sát ý:

“Xem ra chuyện chưa hoàn thành hơn hai mươi năm trước, hôm nay có thể kết thúc trọn vẹn rồi!”

Vừa dứt lời, hai tay hắn thôi động một đạo ấn quyết hùng mạnh—Vạn Sơn Ấn, một môn thần thông do chính hắn sáng tạo!

Nhưng đối diện với sát chiêu kia, nữ tử Linh Lung Bảo Thể chẳng những không lùi bước mà còn cười nhạt, giọng nói đầy kiêu ngạo:

“Vạn lão quỷ, đừng nói bây giờ ngươi chỉ là một đạo hóa thân, dù cho chân thân có xuất hiện ngay tại đây, ta cũng không sợ ngươi!”

Sự tự tin tuyệt đối của nàng khiến không ít người phải hãi hùng khiếp vía!

Giả Đan cảnh lại dám tuyên bố muốn giết một Kết Đan kỳ cường giả đã tu luyện nhiều năm? Nghe qua thật khó tin!

Nhưng những ai hiểu rõ nàng đều biết—nữ tử này không phải kẻ ngông cuồng, mà là thực sự có thực lực để làm điều đó!

Hiện tại, dù Linh Lung Bảo Thể chỉ mới sơ thành, cảnh giới vẫn dừng ở Giả Đan, nhưng nàng đã có thực lực chiến đấu ngang với Kết Đan cảnh!

Sát chiêu bản mệnh của nàng—Linh Lung Tiên Âm, có thể xuyên thấu hết thủy phòng ngự, trực tiếp đánh thẳng vào thần thức của đối thủ!

“Hừ! Quá cuồng vọng!”

Vạn Sơn Chân Nhân sắc mặt trầm xuống, lửa giận bùng lên trong mắt. Đây là lần đầu tiên hắn bị người khác xem thường đến vậy!

Trường Sinh Cốc, nơi Liễu gia chiếm cứ linh mạch địa phương.

Một bức thư lơ lửng giữa không trung, xoay tròn theo gió trước khi nhanh chóng rơi xuống bên ngoài đại trận hộ tộc của Liễu gia.

Chẳng bao lâu, phong thư này đã lọt vào tầm mắt của tử đệ Liễu gia đang canh giữ đại trận. Hắn lập tức mở ra một thông đạo nhỏ trong trận pháp, cảnh giác bước tới, nhặt bức thư lên.

Người gác cổng vừa mở thư ra xem, sắc mặt lập tức đại biến, thất kinh chạy thẳng vào trong gia tộc.

“Việc lớn không hay! Gia chủ, có biến!”

Chẳng mấy chốc, trong phủ gia chủ Liễu gia, một thanh âm kinh hãi vang lên chấn động cả nội viện.

“Nhanh! Phái người tới Thiên Hà phường thị, lập tức đưa Nguyệt Nhi về!”

“Mặt khác, từ giờ trở đi, tăng cường nhân lực phòng thủ đại trận. Mỗi ngày nhất định phải có một vị trưởng lão luyện khí hậu kỳ túc trực tại trận pháp!”

Hai mệnh lệnh vừa ban xuống, toàn bộ Liễu gia lập tức dậy sóng. Rất nhiều người không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ biết rằng gia chủ bỗng nhiên hạ lệnh thắt chặt phòng thủ.

Lúc này, bên ngoài Trường Sinh Cốc, Lý Thanh lặng lẽ quan sát động thái của Liễu gia, nhẹ nhàng thở ra.

“Liều gia dù sao cũng có ơn cứu mạng ta, thêm vào đó là ân tình của Chu lão đầu, bức thư này là điều ta phải làm.”

“Chỉ tiếc tu vi của ta vẫn còn thấp, có thể giúp cũng chỉ đến đây mà thôi. Từ nay núi cao sông dài, xin cáo biệt!”

Nói xong, hắn xoay người rời đi, không quay đầu lại, tiến về một phương khác.

Chương 492

DTV EBOOK

Bức thư mà hấn gửi đi không chỉ tiết lộ về biến cố sắp xảy ra tại Thiên Hà phường thị, mà còn bao hàm cả thân phận thực sự của Phi Ưng tặc. Ngoài ra, thư còn có những suy đoán của Lý Thanh về cục diện tu tiên giới trong tương lai.

Đối với một tu tiên gia tộc sinh tồn dưới sự bảo hộ của Thiên Hà Tông, bức thư này chẳng khác nào nửa viên Trúc Cơ Đan, mang ý nghĩa quan trọng vô cùng.

Nếu nắm bắt trước tiên cơ, sớm có sự chuẩn bị, thì dù biến cố có ập đến bất ngờ, cũng có thể ứng phó dễ dàng hơn.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là Liễu gia phải tin tưởng nội dung bức thư.

Nhưng với Lý Thanh, dù Liễu gia hành động thế nào, hấn cũng xem như đã tận tâm tận lực, không thẹn với lòng.

Sau khi hoàn thành việc này, hấn dự định quay trở lại bí cảnh ẩn thế, an tâm tu luyện một thời gian. Chỉ mong trận đại chiến sắp tới không lan đến nơi hấn ở.

Sau khi Lý Thanh rời đi một lúc lâu, Liễu gia cuối cùng cũng có động thái. Bọn họ lập tức phái người đi tìm kiếm người gửi thư.

Đáng tiếc, lúc này Lý Thanh đã cười trên thùng com, phi hành một quãng đường rất xa. Ít nhất, người của Liễu gia không còn cách nào truy tìm được tung tích hấn.

Một vài tử đệ của Liễu gia tức giận thở dài.

“Xem ra người này đã đi xa, gia chủ còn căn dặn nhất định phải mời cao nhân này về gia tộc nữa chứ!”

“Nghe nói hấn để lại một phong thư quan trọng liên quan đến đại loạn của tu tiên giới sắp tới. Không biết rốt cuộc là nhân vật phương nào!”

“Thật đáng tiếc, nếu vị này chịu ở lại tọa trấn cho Liễu gia thì tốt biết mấy.”

Bọn họ làm sao ngờ được rằng người viết thư này từng chỉ là một tán tu làm thuê trong Liễu gia, một kẻ mà ngày thường bọn họ chẳng thèm để mắt tới.

Mấy ngày sau, tin tức về Thiên Hà phường thị bị tập kích lan truyền nhanh chóng, chấn động toàn bộ Thanh Lĩnh Vực.

Một hồi đại loạn cứ thế bộc phát, phá vỡ sự bình yên kéo dài chưa đến hai mươi năm của tu tiên giới.

Khi càng nhiều người biết chuyện, các chi tiết bên trong cũng dần được tiết lộ.

“Cái gì?! Linh Lung Bảo Thể của Thượng Thanh Tông vậy mà chưa chết? Chỉ là nguyên khí đại thương thôi sao?”

“Tê... Không chỉ vậy! Hiện giờ nàng ta đã khôi phục nguyên khí, hơn nữa tu vi còn tăng vọt, đạt đến giả đan chi cảnh, chỉ cách Kết Đan kỳ nửa bước!”

Rất nhiều tu sĩ nghe tin đều không khỏi chấn động. Linh Lung Bảo Thể—người từng khiến cả tu tiên giới bùng nổ chiến loạn, nay lại một lần nữa quật khởi.

“Thiên Hà phường thị bị công phá, Thượng Thanh Tông đã có sự chuẩn bị từ trước, thậm chí còn mang theo một yêu thú có chân linh huyết mạch để đối kháng Tam Giai đại trận!”

“Trừ Vạn Bảo Lô ra, toàn bộ Thiên Hà phường thị gần như bị quét sạch! Tồn thất nặng nề vô cùng!”

“Vạn Bảo Lô quả nhiên lợi hại, ngay cả Thượng Thanh Tông cũng không dám động tới!”

“Đương nhiên rồi, đây là thương hội thần bí bậc nhất. Dù là Tiên Đạo Đại Tông cũng không muốn dễ dàng đắc tội!”

Ở một nơi khác, Lý Thanh đã tới gần bí cảnh.

Hắn cười trên thùng cơm, không vội lấy ngọc trụ mở ra Nguyệt Hoa chi môn, mà lại đổi hướng, chạy về một phía khác.

Sau khi đi khoảng ba dặm, hắn phát hiện trên một thân cây có một phong thư treo lơ lửng.

Lý Thanh đột nhiên tung người bay vọt lên, nhẹ nhàng tiếp cận tán cây trên đỉnh, lấy phong thư treo lơ lửng xuống.

“Hửm? Xem ra tên Diệp Phong này đã ổn định rồi, hơn nữa còn nhanh đến mức để linh điều đưa thư về ngay lập tức.”

Hắn hơi kinh ngạc lắm lắm, sau đó mở thư ra đọc.

Mặc dù hắn quyết định ẩn thế khổ tu, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn hoàn toàn phớt lờ động tĩnh của thế giới bên ngoài.

Trước đây, hắn đã cùng Diệp Phong ước định rõ ràng, sau khi mọi chuyện ổn thỏa, cứ cách một khoảng thời gian, Diệp Phong sẽ dùng linh điều truyền thư đến, giúp hắn nắm bắt một chút tình hình tu tiên giới.

“Vạn Sơn Chân Nhân hóa thân bị Cách Sát... Cái tên Lưu Hoài An, thiên linh căn đệ tử kia sống chết không rõ... Chắc, chuyện này sắp chọc thủng trời rồi đây.”

Lý Thanh chắc lưỡi cảm thán, chỉ từ mấy dòng ngắn ngủi trong thư cũng có thể nhìn ra quyết tâm báo thù của Thượng Thanh Tông.

“Thiên Hà phường thị bị công phá, đại lượng cửa hàng tài nguyên bị cướp sạch, ngoại trừ Vạn Bảo Lâu, hầu như không một ai thoát khỏi tai kiếp.”

Chuyện này cũng không nằm ngoài dự liệu của hắn. Vạn Bảo Thương Hội có lai lịch thâm sâu, đương nhiên sẽ là một trong số ít những nơi có thể đứng vững trong cơn loạn thế.

“Linh Lung Bảo Thể quả nhiên không phải hư danh! Tự mang thiên phú thần thông Linh Lung Tiên Âm, ngay cả hóa thân của Đan lão tổ cũng không ngăn cản nổi, bị diệt ngay tại chỗ.”

Chương 493

DTV EBOOK

“Mới chỉ là giả đan chi cảnh đã có uy thế như vậy, chẳng trách hơn hai mươi năm trước Thiên Hà Tông và Thánh Điện bộ tộc lại không tiếc đại động can qua để vây giết nàng. Nếu để nàng bước vào Kết Đan kỳ, chỉ sợ cả Thanh Lĩnh Vực cũng không có mấy ai có thể ngăn cản.”

Bảo thể sơ thành, lại mang theo đại thù huyết hận tái xuất thế gian, nhất định sẽ khuấy động phong vân, khiến cục diện tu tiên giới càng thêm rối loạn.

Xem xong toàn bộ nội dung phong thư, Lý Thanh im lặng hồi lâu, sau đó dứt khoát vận linh hỏa, đốt bức thư thành tro.

“Mặc kệ bên ngoài nước sôi lửa bỏng thế nào, ta chỉ cần yên lặng ẩn thế tu hành là đủ.”

Dứt lời, nhân lúc ánh trăng trong treo soi rọi, hắn lập tức tiến lên đỉnh ngọn đồi cao nhất, lấy ra ngọc trụ từ trong ngực.

Ông!

Dưới ánh trăng, nguyệt hoa tụ hội, trong hư không nhanh chóng ngưng tụ ra một cánh cửa—Nguyệt Hoa Chi Môn.

Mang theo thùng cơm, Lý Thanh không chút do dự nhảy vào, xuyên qua cánh cửa ấy, tiến vào một mảnh bí cảnh độc lập.

“Ngao rống!”

Vừa bước chân vào bí cảnh, thùng cơm lập tức ngửa đầu gầm lên, tỏ vẻ bất mãn.

Ý tứ của nó rất rõ ràng—linh khí nơi này không đậm đặc bằng động phủ tại Thiên Hà phường thị.

Thấy vậy, Lý Thanh liếc nó một cái, bực bội nói:

“Ồ được là tốt rồi, còn kén cá chọn canh! Đây là một không gian bí cảnh độc lập, linh khí dĩ nhiên không thể so với linh địa của Thiên Hà phường thị!”

Dù linh khí nơi đây kém hơn động phủ kia, nhưng cũng không quá tệ, chỉ ít có thể so sánh với linh mạch cấp một. Đối với nhu cầu tu hành thông thường của hắn và thùng cơm, thế là đủ.

Nói thẳng ra, so với lúc trước ở tiểu viện Liễu gia, thì nơi này đã tốt hơn rất nhiều.

Huống hồ, nơi đây vô cùng bí ẩn, không lo bị người khác phát hiện, hơn nữa diện tích cũng không nhỏ, đủ để thùng cơm có thể thỏa sức chạy nhảy, chơi trò “đại vương núi rừng”.

“Nhớ kỹ, đừng có chạy loạn lên mấy ngọn núi kia, ngoài ra muốn làm gì cũng được.”

Lý Thanh nghiêm túc căn dặn, nhắc nhở thùng cơm không được chạm vào những cấm chế trên các đỉnh núi, tránh xảy ra sự cố không mong muốn.

“Ngao ngao!”

Thùng cơm nghe hiểu lời hắn, lập tức sung sướng phóng đi, tung tăng chạy khắp bí cảnh, hoàn toàn bộc lộ bản tính hoang dã trong huyết mạch.

Nhìn theo nó chạy loạn, Lý Thanh lắc đầu, không quan tâm nữa.

Hắn lấy ra từ túi trữ vật một cây Ngọc Hòe Thụ Miêu, kích cỡ chỉ bằng cánh tay trẻ con.

“Muốn giàu thì trước tiên phải trồng cây. Cùng lắm thì đợi vài chục năm nữa, lúc đó chắc ta cũng gần viên mãn Luyện Khí kỳ rồi.”

Trong không gian bí ẩn này, ngoại nhân không thể phát hiện ra, đối với hắn mà nói, đây chính là nơi ẩn cư lý tưởng.

“Rốt cuộc cũng tìm được một chỗ tốt để trồng lại Ngọc Hòe Thụ!”

Hắn khẽ cười, ánh mắt thoáng hiện vẻ hài lòng, bắt đầu chuẩn bị gieo trồng linh thụ.

Lý Thanh cẩn thận đào một cái hố, từng chút một đảm bảo đất không bị xáo trộn quá mức. Sau đó, hắn thi triển Tịnh Thủy Thuật, khiến thổ nhưỡng trở nên ướt át, đủ điều kiện để trồng linh thụ.

Xong xuôi, hắn liền đặt Ngọc Hòe Thụ Miêu xuống, nhẹ nhàng chôn gốc rễ vào trong đất.

Cây non đã từng mọc rễ nảy mầm, sinh mệnh lực vẫn vô cùng mạnh mẽ. Vì thế, dù bị dời đi, nó vẫn có thể dễ dàng thích nghi và cắm rễ trở lại.

Tất cả điều này đều nhờ vào công lao của hắn khi trước đã đổi được Phong Mộc Pháp. Nhờ pháp môn này, dù có di chuyển cây linh thụ, hắn vẫn có thể hoàn toàn khóa chặt sinh cơ của nó, đảm bảo cây ghép lại mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Nhìn mầm cây nhỏ ngạo nghễ đứng thẳng, tỏa ra sinh cơ bùng bùng, Lý Thanh khẽ gật đầu, tỏ vẻ hài lòng.

Mấy ngày sau, bên cạnh Ngọc Hòe Thụ, hắn dựng lên một căn nhà gỗ đơn sơ.

Dù trong tiểu bí cảnh này không có sự phân biệt rõ ràng giữa ngày và đêm, bốn mùa cũng không thay đổi, nhưng nếu cứ ăn gió nằm sương mãi thì cũng không dễ chịu chút nào. Ở trong nhà gỗ ít ra vẫn thoải mái hơn.

Sau khi hoàn tất mọi thứ, Lý Thanh đứng trước cửa, chấp tay sau lưng, lặng lẽ quan sát khắp bốn phía.

Những ngọn núi bao quanh tụ lại thành một khu vực nhỏ, phía trên có năm cây Thiên Tinh Thảo cao vút, trông vô cùng hấp dẫn.

Đáng tiếc, do tồn tại cấm chế, hắn không cách nào tiến vào hái lấy chúng.

Ngoài những dược điền trên vài tòa ngọn núi, nơi chủ phong còn có những kiến trúc cổ xưa, khiến hắn không khỏi nóng mắt thêm thường.

Đặc biệt, trong một tòa kiến trúc giống như đạo quán, còn có một món gọi là Dưỡng Hồn Linh Bí Bảo, thậm chí rất có thể bên trong còn lưu giữ Dưỡng Hồn xem truyền thừa.

Muốn chiếm được tất cả những thứ này, hắn chỉ có một cách— tìm cách nghiên cứu và phá giải cấm chế.

Hắn hí hóp mắt, thầm nói:

Chương 494

DTV EBOOK

“Một ngày nào đó, tất cả những vật này đều sẽ thuộc về ta!”

Rời mắt khỏi những ngọn núi đầy cấm chế, ánh mắt hắn rơi xuống thùng cơm—kẻ đã chạy nhảy chơi đùa mấy ngày nay.

Giờ phút này, nó dường như đã chơi chán, nằm ườn ra một chỗ, đáng vẻ vô cùng nhàn nhã.

Nhìn cảnh này, Lý Thanh không khỏi bật cười, thầm nghĩ:

“Tên gốc này còn rảnh rỗi hơn cả ta!”

Hắn lại nhớ đến truyền thuyết về những không gian bí cảnh độc lập.

Nghe nói, nếu tu vi đủ cao, người ta có thể luyện hóa một tiểu bí cảnh thành động thiên chi bảo.

Không giống như túi trữ vật, một khi đạt tới cảnh giới đó, hắn sẽ có trong tay một thế giới nhỏ hoàn chỉnh, có thể tùy thân mang theo!

Hơn nữa, trong động thiên chi bảo, không chỉ có thể lưu trữ vật phẩm, mà ngay cả sinh vật sống cũng có thể tồn tại bên trong—bất kể là linh dược hay yêu thú!

Nghĩ đến viễn cảnh đó, Lý Thanh không khỏi chấn động tâm thần, khát vọng trong lòng lại càng mãnh liệt hơn.

Nhưng hắn biết rõ, hành trình vạn dặm luôn bắt đầu từ những bước đi đầu tiên.

Hít sâu một hơi, hắn kiên định thầm nhủ:

“Được rồi, bắt đầu khổ tu!”

Trong động phủ, thời gian trôi qua như nước chảy, bên ngoài đã là ngàn năm.

Câu nói này dùng để hình dung thời gian tu hành quả thực không thể thích hợp hơn. Một khi chìm đắm vào bế quan khổ

tu, người ta sẽ luôn cảm thấy thời gian không bao giờ đủ.

Bên trong bí cảnh thần bí, Lý Thanh một mình ẩn cư tu luyện. Bởi nơi này không có sự luân chuyển của ngày và đêm, khái niệm về thời gian dần trở nên mơ hồ đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Thêm vào đó, tuổi thọ kéo dài cũng khiến thời gian ở trong bí cảnh như chậm lại.

“Phần này Cẩm Chế Chân Giải, trước mắt ta đã lĩnh ngộ không ít, nhưng nếu muốn phá giải trận cấm thì vẫn còn chút khó khăn.”

Lý Thanh thở dài, nhìn về phía những ngọn núi trước mặt, nơi cấm chế vẫn bao phủ dày đặc, trong lòng sinh ra một cảm giác bất lực.

Những cấm chế này ít nhất cũng do tu sĩ Trúc Cơ kỳ bố trí. Nếu muốn phá giải, tốt nhất cũng phải có tu vi Trúc Cơ kỳ.

Nhưng hiện tại, hắn vẫn chỉ ở Luyện Khí tầng sáu. Dù vậy, so với thời điểm mới bước vào bí cảnh, thực lực của hắn đã mạnh lên không chỉ một hai phần.

Trước tiên, pháp lực đã trở nên hùng hậu hơn nhiều. Sau một thời gian dài rèn luyện ở cảnh giới này, lượng pháp lực trong cơ thể hắn đã gia tăng đáng kể.

Hơn nữa, nhờ vào việc tu luyện đến tầng hai của Tăng Nguyên Bí Thuật, hiện tại pháp lực của hắn đã hơn hẳn những tu sĩ cùng cấp gần một nửa.

Chớ coi thường sự chênh lệch này, trong những cuộc giao đấu, chính sự hơn kém về pháp lực có thể quyết định thắng bại.

“Ai, bình cảnh của Luyện Khí hậu kỳ quả thật không dễ vượt qua.”

“Vẫn là tư chất quá kém một chút... Dù có dùng nhiều đan dược đến vậy, vẫn chưa thể đột phá.”

Lúc này, hắn cũng giống như bao tán tu tư chất kém khác, bị chặn lại ở bình cảnh.

Nếu không có Ngưng Linh Đan, cách duy nhất chỉ có thể là tiếp tục tu luyện, dùng thời gian để tích lũy, chờ đợi cơ hội phá

vỡ bình cảnh.

Tất nhiên, những năm tháng khổ tu này không phải vô ích. Trong khoảng thời gian ở bí cảnh, Lý Thanh chưa từng gián đoạn việc thu hoạch Thiên Tinh Thảo. Vài ngọn núi có được điền bên ngoài cấm chế đã bị hấn thu sạch được liệu.

Ăn nhiều Thiên Tinh Thảo trong suốt thời gian dài, thần thức của hấn đã mạnh mẽ hơn hấn, đến mức ngay cả tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ cũng khó mà theo kịp.

Thần hồn được bồi dưỡng, mang đến lợi ích không hề nhỏ. Cảm giác và linh giác của hấn trở nên vô cùng nhạy bén, tinh thần lúc nào cũng tràn đầy sinh lực.

Nếu hấn tận dụng hết sức mạnh của thần thức, đôi mắt sẽ lóe lên ánh kim quang—một dấu hiệu của thần thức cường đại.

Nhờ vào việc thần thức mạnh mẽ hơn, hấn mới có thể dễ dàng lĩnh hội Cấm Chế Chân Giải, khiến quá trình tìm hiểu bí thuật này trở nên suôn sẻ hơn bao giờ hết.

Lý Thanh đứng dậy, cầm trên tay một cuốn điển tịch truyền thừa về luyện khí, lật xem vài trang, sau đó bước ra khỏi căn nhà gỗ.

Trước cửa, một cây non cao khoảng nửa người sừng sững đứng đó, xung quanh nó, thiên địa linh khí ngưng tụ, trở nên nồng đậm hơn hấn.

Cây non này chính là Ngọc Hòe Thụ, hiện tại đã có năm năm linh thụ. Ban đầu, nó chỉ mọc rễ trên một khu phùng thị ngoài trời suốt một năm rưỡi, sau đó, trong ba năm rưỡi ở bí cảnh, nó vẫn sinh trưởng bình an vô sự.

Hiện tại, so với lúc trước, Ngọc Hòe Thụ đã tràn đầy sức sống hơn nhiều. Từng tán lá non nót vươn ra, sinh cơ dồi dào, tràn trề sinh lực.

Những năm qua, việc hấn yêu thích nhất chính là tưới nước cho cây này, nhìn thấy nó từng ngày lớn lên. Cảm giác thành tựu ấy không gì có thể sánh bằng.

Chương 495

DTV EBOOK

“Mau chóng trưởng thành đi... Ngày sau, ta có lẽ có thể dùng thân cây của ngươi để tu luyện Luyện Thể Bí Thuật. Đến lúc đó, ta sẽ để ngươi tự nhiên sinh trưởng trong bí cảnh này.”

Lý Thanh mỉm cười, nhẹ tay chạm vào thân cây Ngọc Hòe, tựa như một lão nông chờ đợi mùa vụ thu hoạch.

Sau đó, hắn tiếp tục bước đi, quan sát khắp nơi trong bí cảnh.

Dọc theo từng ngọn núi bị phong ấn bởi cấm chế, hắn chậm rãi tiến về phía trước, mỗi lần đi qua đều dừng lại quan sát thật kỹ.

Trong quá trình này, hắn vận dụng thần thức, cẩn thận kiểm tra từng kết cấu của cấm chế, mong tìm ra sơ hở, hi vọng có thể lợi dụng điểm yếu nào đó để phá giải.

Nhưng đáng tiếc, kết quả vẫn như cũ.

Những cấm chế này quá mức hoàn hảo, không để lại bất kỳ kẽ hở nào. Dù hắn có kiểm tra bao nhiêu lần đi nữa, kết quả cũng chẳng thay đổi.

Lý Thanh tiếp tục tiến bước, cuối cùng dừng lại trước chủ phong. Hắn ngửa đầu quan sát những đạo quán trên đỉnh núi, đôi mắt một lần nữa ánh lên vàng sáng vàng kim.

Sau một hồi trầm ngâm, hắn chấp tay sau lưng, khẽ cau mày nói:

“Mặc dù cấm chế tại chủ phong nguy hiểm nhất, nhưng nếu muốn công phá, có lẽ vẫn phải bắt đầu từ ngọn núi này.”

Nguy hiểm, đồng nghĩa với việc cấm chế nơi đây càng phức tạp hơn.

Chủ phong đã được bố trí một tầng cấm chế mạnh mẽ, bao gồm cả công kích linh lực dạng chùm sáng lẫn thần niệm sát thương. Hai loại cấm chế này kết hợp lại, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ muốn xông vào cũng sẽ phải chật vật vô cùng.

Thế nhưng, chính bởi vì cấu trúc cấm chế quá phức tạp, cho nên nó không thể hoàn mỹ tuyệt đối.

“Nếu ta có thể oanh phá một lỗ hổng trên tảng đá lớn ở sườn phải ngọn núi, vậy thì có thể dựa vào đó mà dần dần xâm nhập. Thông qua việc kích động cấm chế một cách từ từ, uy lực của nó sẽ dần bị tiêu hao đến mức thấp nhất.”

Nói xong, Lý Thanh khẽ nhắm hai mắt, thần thức vận chuyển, bắt đầu diễn thử phương pháp công phá cấm chế trong đầu.

Thần thức của hắn vô cùng cường đại, chỉ cần quét một lượt liền có thể khắc sâu toàn bộ bố cục chủ phong cùng các trận pháp cấm chế phức tạp lên tâm trí.

Hắn liên tục diễn thử nhiều lần, rốt cuộc cũng thành công mô phỏng hoàn chỉnh quá trình công phá trong suy nghĩ.

Sau một hồi lâu, Lý Thanh mở mắt, vàng sáng vàng kim nhàn nhạt trong mắt dần thu liễm lại.

“Hắn là cần một lượng lớn pháo hôi dò đường. Chỉ cần số lượng đủ nhiều, thậm chí có thể làm suy yếu hoàn toàn uy lực của cấm chế nơi này.”

Trong tu tiên giới, cách tốt nhất để tiêu hao cấm chế chính là dùng tu sĩ cấp thấp làm bia đỡ đạn.

Mỗi khi có thần tàng bí cảnh xuất thế, các cao thủ đều sử dụng đám tu sĩ cấp thấp làm vật hy sinh, để họ đi trước dò đường, giúp tiêu hao lực lượng cấm chế, đồng thời thăm dò lối đi an toàn.

Thế nhưng... Lý Thanh hiện tại chính là một tu sĩ cấp thấp!

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi cười khỏ.

“Chẳng lẽ phải tìm một vị Khôi Lỗi Sư để mua một ít khôi lỗi?”

Hắn đưa tay vuốt cằm, suy nghĩ về tính khả thi của kế hoạch.

Nhưng rất nhanh, hắn liền bác bỏ ý tưởng này.

Bên ngoài hiện tại đang trong thời kỳ đại loạn, muốn tìm một Khôi Lỗi Sư chịu hợp tác với hắn, e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Lý Thanh lại một lần nữa nhắm mắt, tiếp tục suy nghĩ xem có phương pháp nào khác thay thế hay không.

Chỉ chốc lát sau, một tia linh quang chợt lóe lên trong đầu hắn.

“Đúng rồi! Nếu cần pháo hôi, chẳng phải Cực Dạ Thế Giới có rất nhiều sao?”

“Mượn đám dị thú đó để tiêu hao cấm chế, dù sao bọn chúng cũng hung hãn, không biết sợ chết, hoàn toàn phù hợp với kế hoạch này.”

Ý tưởng vừa xuất hiện, ánh mắt Lý Thanh liền sáng lên, suy nghĩ trở nên thông suốt.

Vấn đề đã làm khó hắn bấy lâu, rốt cuộc cũng có lời giải.

Nhìn chủ phong gần ngay trước mắt, khóe miệng hắn không khỏi nhếch lên, lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

“Cuối cùng cũng có thể thử công phá cấm chế!”

Giờ đây, vấn đề duy nhất còn lại chính là làm sao để dụ đám dị thú lao vào trùng kích trận pháp. Nhưng với bảo vật Ngọc Như Ý trong tay, thứ có thể giúp hắn ẩn giấu khí tức, chuyện này cũng không quá khó khăn.

Dị thú tại Cực Dạ Thế Giới có một đặc điểm chung, đó là khát vọng máu tươi. Do bị ảnh hưởng bởi Hồng Nguyệt Bí Lực, bọn chúng có một sự thèm khát mãnh liệt đối với máu thịt sinh linh.

Ngoài ra, trong tay hắn còn vài khối tinh thể đỏ kỳ lạ, không rõ công dụng. Nhưng rất có thể, chúng cũng sẽ trở thành môi nhử hữu hiệu.

“Haha! Trước đây vì tu tiên giới đại loạn mà ta đã hủy bỏ kế hoạch bắt dị thú. Không ngờ hôm nay, chính đám cấm chế này lại khiến ta phải khởi động lại kế hoạch đó.”

Chương 496

DTV EBOOK

“Thật đúng là thế sự vô thường! Kế hoạch dù có chu toàn đến đâu, cũng không thể nhanh bằng sự biến hóa của thời cuộc.”

Lý Thanh vốn là kẻ quyết đoán, một khi đã có ý tưởng, liền lập tức bắt tay vào hành động.

Không chút do dự, hấn rời khỏi Bí Ân Chi Cảnh, xuyên thẳng đến Cực Dạ Thế Giới, chuẩn bị giăng lưới bắt lấy đám dị thú điên cuồng nơi đó.

Hắc ám và băng lãnh cùng tồn tại trong thế giới này, một người một hồ len lỏi giữa màn đêm, không ngừng băng qua từng cánh rừng u tối. Mỗi khi gặp phải dị thú cấp thấp, Lý Thanh liền lập tức xuất thủ bắt lấy, sau đó thu vào Ngự Thú Túi.

Hắn vô cùng thận trọng trong việc lựa chọn con mồi, chỉ bắt những dị thú ở Nhất Giai sơ kỳ.

Dù sao, khi những dị thú này tiến vào thế giới tràn ngập linh khí, chúng sẽ phát sinh dị biến, thực lực ít nhất cũng sẽ tiến bộ thêm một cấp bậc.

Nếu chẳng may bắt phải dị thú quá mạnh, một khi hấp thu linh khí mà sinh ra dị biến, thì pháo hôi e rằng sẽ biến thành mối họa, thậm chí trở thành tai họa ngược lại cho chính hắn.

Rốt cục, dưới sự nỗ lực không ngừng của Lý Thanh và Thùng Com, tổng cộng có bảy con dị thú cấp Nhất Giai sơ kỳ bị bắt giữ.

Ngay sau đó, bọn họ còn chạm trán một con dị thú vô cùng cường đại, sức mạnh có thể sánh ngang với tu sĩ Trúc Cơ Kỳ —một con dị thú cấp Nhị Giai, thực lực khủng bố đến cực điểm.

Đôi mắt với quái vật kinh khủng này, Lý Thanh ngay cả liếc nhìn lần thứ hai cũng không dám, lập tức kéo theo Thùng Com

điên cuồng tháo chạy, suýt chút nữa đã trở thành huyết thực trong miệng đối phương.

Cũng may nhờ vào Ngọc Như Ý và Liễm Túc Phù, một người một hồ cuối cùng cũng thoát khỏi sự truy sát điên cuồng của con dị thú đó.

Bên trong một góc rừng rậm, Lý Thanh dựa lưng vào Thùng Cơm, đột nhiên lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Thật sự là quá nguy hiểm! Cực Dạ Thế Giới biến đổi còn kinh khủng hơn ta tưởng tượng rất nhiều. Hiện tại chắc chắn đã sản sinh ra không ít dị thú đáng sợ.”

Hắn thở dài, trong lòng vẫn còn dư âm sợ hãi.

“Ngao...”

Thùng Cơm khe khẽ gầm nhẹ, tán đồng với suy nghĩ của chủ nhân, nhưng không dám phát ra âm thanh quá lớn, sợ lại thu hút những kẻ săn mồi đáng sợ.

Giờ phút này, thân hồ cao lớn của nó co lại thành một khối, vẻ ngoài chẳng khác gì một con mèo nhỏ bị kinh hãi.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Thanh bật cười, đưa tay xoa đầu nó để trấn an.

Quả thực, tình huống vừa rồi quá mức nguy hiểm. Con dị thú cấp Nhị Giai kia giống như hóa điên, tràn đầy khát vọng đối với huyết nhục.

Rất lâu sau, tiếng động trong rừng dần dần yên tĩnh trở lại. Dị thú cấp Nhị Giai kia cũng gầm lên một tiếng đầy không cam lòng, sau đó nhanh chóng rời xa.

“Đi thôi, phải trở về. Với bảy con dị thú này, chắc chắn đã đủ dùng.”

Lý Thanh nói xong, liền vươn tay bắt lấy sau gáy Thùng Cơm, dẫn nó rời khỏi Cực Dạ Thế Giới, xuyên thẳng trở về bí cảnh.

Sau khi đơn giản điều chỉnh trạng thái, hắn lập tức bắt tay vào chuẩn bị kế hoạch tại chủ phong, ngay dưới đạo quán.

Muốn khiến đám dị thú trùng kích cấm chế mà không công kích chính mình, điều này tự nhiên cần có cách xử lý hợp lý.

Về chuyện này, trong lòng hắn sớm đã có phương án.

Bước đầu tiên chính là ẩn giấu khí tức, không thể để dị thú cảm nhận được sự hiện diện của hắn.

Tiếp theo là môi nhử. Mà thứ thích hợp nhất để làm môi nhử, không gì khác ngoài máu tươi. Ngoài ra, còn một lựa chọn khác cũng vô cùng hữu dụng—những viên Xích Tinh ẩn chứa Hồng Nguyệt Bí Lực.

Hai thứ này đều có lực hấp dẫn cực mạnh đối với dị thú.

Kế hoạch của hắn rất đơn giản—đặt máu tươi của bản thân cùng với những viên Xích Tinh tại một vị trí cố định, sau đó dùng pháp khí truyền tống chúng lên tảng đá lớn có cấm chế cần phá hủy.

Sau khi hoàn tất, chỉ cần thả dị thú ra, để chúng bắt đầu thuế biến. Trong quá trình thuế biến, Lý Thanh sẽ ẩn nấp, để đảm bảo dị thú chỉ có thể cảm nhận được máu tươi và Xích Tinh trên đỉnh núi.

Cứ như vậy, hắn liền có thể thu hoạch một con dị thú tự động phá hủy cấm chế.

Chương 497

DTV EBOOK

Chương 241: Phá Cẩm, Leo Núi!

Oanh! Âm âm!

Trong bí cảnh, từng tiếng nổ vang vọng liên hồi, kèm theo đó là những tiếng gào thét đầy hung tợn của dị thú.

“Rống!”

Cả tòa chủ phong trong bí cảnh run rẩy dữ dội dưới sự trùng kích mãnh liệt của nó. Khí tức kinh khủng tỏa ra bốn phía, từng luồng linh quang phản kích từ các cấm chế trên ngọn núi.

Ông!

Đó là một con bạch xà không có vảy, nhưng trên đầu lại mọc hai chiếc sừng giống như trâu nước, ẩn chứa lực lượng khổng lồ.

Hai con mắt đỏ ngầu của nó chăm chăm nhìn vào khối cự thạch trên chủ phong. Trên tảng đá lớn ấy có một bát máu tươi đỏ sẫm, còn vương vãi những giọt huyết dịch ướt át, cùng với vài viên Xích Tinh được moi ra từ thân thể dị thú.

Những vật này có sức hấp dẫn cực lớn đối với bạch xà sừng trâu. Dù biết rõ cấm chế trên ngọn núi nguy hiểm vô cùng, nhưng nó lại không hề do dự hay e ngại cái chết, điên cuồng phát động trùng kích.

Lúc này, trên thân bạch xà đã phủ đầy những vết thương dữ tợn, máu tươi nhỏ giọt. Vừa rồi, một luồng linh lực suýt chút nữa đã chém nó thành hai khúc.

“Tê tê!”

Con đau thấu xương càng khiến bạch xà trở nên điên cuồng. Nó dốc toàn bộ sức lực, lao đầu vào tảng cự thạch.

Phanh!

Khối đá bày ra cấm chế ngay lập tức vỡ vụn thành từng mảnh. Một lượng lớn linh quang phóng ra dữ dội, tựa như một cơn quang vũ rực rỡ.

Dưới chân núi, Lý Thanh này giờ vẫn lặng lẽ ẩn nấp, lúc này không giấu được vẻ mặt kích động, bước ra.

“Rốt cuộc cũng phá được một lỗ hồng trí mạng trên cấm chế này, phải mất đến tính mạng của năm đầu dị thú mới làm được!”

Vừa dứt lời, hắn lập tức cất thi thể bạch xà vào trong nhẫn trữ vật.

Những dị thú này sau khi hấp thu linh khí sẽ có biến đổi kỳ lạ, thân thể chúng trở thành nguyên liệu luyện khí cực kỳ hiếm có, bên trong tràn đầy linh tính.

Tuy nhiên, sát khí ẩn chứa trong đó vô cùng nồng đậm, cao hơn rất nhiều so với yêu thú thông thường. Nếu muốn sử dụng làm linh tài luyện khí, nhất định phải dùng chí dương chi lực để tẩy rửa hoàn toàn sát khí.

Sau khi thu thập bạch xà, Lý Thanh nhìn quanh. Trước đó, một tảng đá lớn chặn ngang sườn núi, nhưng giờ đây nó đã tan thành bụi, chỉ còn lại vài mảnh vụn rải rác.

Chiếc bát máu tươi vừa rồi cũng đổ tung tóe, văng lên mấy viên Xích Tinh.

Khi Lý Thanh định thu những viên Xích Tinh đó vào túi trữ vật, hắn chợt khựng lại.

“Hả?”

Hắn phát hiện những viên Xích Tinh bị dính máu tươi có vẻ giảm bớt sát khí bên trong. Ảnh hưởng lên thần trí dường như cũng suy yếu đáng kể.

“Chẳng lẽ huyết dịch có thể áp chế Hồng Nguyệt bí lực bên trong Xích Tinh? Đây cũng là lý do vì sao bọn dị thú lại khát máu đến thế sao?”

Lý Thanh lập tức liên tưởng đến nhiều chuyện. Ví dụ như ở Cực Dạ Thế Giới, những kẻ tu luyện Hồng Nguyệt bí lực đều cần huyết dịch phạm nhân để duy trì trạng thái, tránh khỏi mất kiểm soát.

“Khí huyết vốn là sinh mệnh tinh hoa của con người, ẩn chứa tinh khí bản nguyên. Nếu có thể triệt tiêu sát khí của Hồng Nguyệt bí lực, cũng không có gì quá khó hiểu.”

Nghĩ đến đây, hắn lại nhớ đến con thùng cơm trước kia, nó cũng từng có ham muốn thôn phệ mạnh mẽ đối với Xích Tinh.

Nhưng vì lo lắng thần trí của thùng cơm sẽ bị ảnh hưởng, Lý Thanh đã không để nó ăn những viên Xích Tinh này.

Trước đây, ở Phi Ứng Đạo, Ma Ứng Khách từng thu được loại Xích Tinh này. Dị thú mà hắn nuôi – liệt không ưng – cũng có phản ứng thèm khát cực độ đối với Xích Tinh.

“Xem ra thứ này có sức hấp dẫn không nhỏ với yêu thú. Có lẽ ta nên thử dùng máu tươi rửa sạch Xích Tinh, loại bỏ sát khí rồi mới cho chúng nuốt vào.”

Trong mắt Lý Thanh lóe lên tia sáng, nội tâm dậy lên ý định nghiên cứu kỹ lưỡng hơn về Xích Tinh.

Hiện tại, hắn có không ít viên Xích Tinh trong tay, cộng thêm vừa rồi thu được từ bạch xà sừng trâu, tổng cộng có sáu viên.

“Trước tiên phải phá giải cấm chế trên ngọn núi này đã. Sau đó quay lại nghiên cứu Xích Tinh cũng chưa muộn!”

Nói xong, hắn tiếp tục leo lên, hướng về phía điểm cấm chế quan trọng trên sườn núi.

Nơi này từng có trận pháp phong ấn cực kỳ kiên cố, là một mấu chốt quan trọng của cấm chế toàn ngọn núi.

Giờ đây, khi lớp phong ấn bị phá hủy, Lý Thanh hoàn toàn có thể dựa vào sở học của mình để từng bước hóa giải cấm chế, mở ra con đường an toàn tiến thẳng vào chủ phong trong đạo quán!

“Quả nhiên, cả một vùng cấm chế xung quanh cũng đều ảm đạm đi, uy lực đã suy giảm đáng kể. Có thể thử leo núi rồi!”

Dứt lời, Lý Thanh lập tức lấy ra một món pháp khí phòng ngự để phòng ngừa bất trắc. Hắn không dám chủ quan, vì nơi này có thể còn ẩn giấu nguy hiểm.

Chương 498

DTV EBOOK

Có pháp khí hộ thân, hắn liền bắt đầu phá giải cấm chế trong núi. Dựa vào Cấm Chế Chân Giải, bộ điển tịch hắn đã dày công nghiên cứu suốt mấy năm bế quan trong bí cảnh, việc này đối với hắn không phải là vấn đề khó khăn.

Ngay khi phá giải thành công cấm chế đầu tiên, mọi thứ sau đó liền trở nên suôn sẻ hơn nhiều. Lý Thanh kiên nhẫn xử lý từng tầng một, không vội vàng cũng không xao động.

Dù sao, đây cũng là cấm chế thủ sơn do tu sĩ Trúc Cơ kỳ bày ra. Nếu chủ quan, hắn rất có thể sẽ phạm sai lầm nghiêm trọng. Vì vậy, mỗi bước đi, hắn đều cẩn trọng quan sát, không để sót bất kỳ dấu hiệu khả nghi nào.

Thời gian dần trôi, từng lớp cấm chế chủ phong bị hắn dùng các thủ đoạn khác nhau từng bước hóa giải. Hình bóng của hắn cũng ngày một tiến gần đến đỉnh núi, nơi tọa lạc của đạo quán thần bí.

Càng đến gần, tốc độ của hắn lại càng chậm hơn. Hắn muốn đảm bảo không phạm phải sai sót, phòng trường hợp có cấm chế ẩn giấu chưa bị kích hoạt.

Cứ như vậy, gần hai tháng lặng lẽ trôi qua...

Cuối cùng, khi cấm chế cuối cùng bị tiêu trừ, một con đường an toàn từ chân núi thẳng đến đỉnh hoàn toàn được mở ra!

Hoàn thành tất cả, cơ thể Lý Thanh gần như kiệt sức, hơi thở gấp gáp. Tinh thần căng thẳng suốt hai tháng ròng, đến giờ phút này mới có thể thả lỏng.

“Làm được rồi! Xem ra phỏng đoán của ta không sai, khối cự thạch chắn giữa sườn núi chính là điểm mấu chốt của cấm chế này.”

“Không uổng công năm đầu dị thú cường đại hi sinh, cuối cùng cũng giúp ta hoàn thành!”

Dứt lời, hấn bước lên, chính thức đặt chân vào đạo quán cổ kính, nơi đã bị bỏ hoang suốt vạn năm.

Bên trong kiến trúc không quá phức tạp, ngược lại rất đơn sơ.

Ngay phía trước chính điện, một tôn lư hương sừng sững, hai cột trụ lớn chống đỡ biển cửa trên cao.

Ba chữ “Dưỡng Hồn Quán” được khắc sâu trên biển cửa, cổ ý nồng đậm, toát lên phong thái thượng cổ. Khi ánh mắt chạm đến ba chữ này, tâm thần của Lý Thanh bỗng trở nên bình tĩnh lạ thường.

“Không hổ danh là một đạo quán chuyên tu thần thức! Ngay cả chữ khắc cũng có thể trấn an tâm thần.”

Mặc dù bên trong không có thêm cấm chế, nhưng Lý Thanh vẫn cẩn trọng từng bước.

“Một nơi như thế này, vì sao đột nhiên lại trở thành chốn không người?”

Bước vào chính điện, hấn phát hiện nơi đây vô cùng trống trải.

Ngoài vài chiếc bồ đoàn cũ kỹ dùng để tọa thiền, chỉ còn lại một vài tiểu đỉnh đốt hương.

Trải qua vô số năm tháng, những đỉnh hương này đã sớm dập tắt, chỉ còn lại tro tàn trong lư hương lớn.

Điều khiến Lý Thanh kinh ngạc nhất, chính là trong tòa chính điện này không hề có bài vị hay tượng thờ.

Ở chính giữa điện, duy nhất có một chiếc chuông đá khổng lồ sừng sững đứng đó.

Tất cả các lư hương đều hướng về phía chiếc thạch chung, dường như Dưỡng Hồn Quán thực chất đang cúng phụng nó.

Lý Thanh không dám tùy tiện chạm vào, hấn cẩn thận ngồi xổm xuống, chạm nhẹ vào một bồ đoàn tọa thiền.

Bá!

Chỉ thấy một góc bồ đoàn lập tức tan thành tro, tựa như đã hoàn toàn phong hóa qua hàng vạn năm.

“Nhìn qua có vẻ như được bện từ một loại linh mộc nào đó, đáng tiếc đã thất lạc linh tính, chỉ còn lại tàn dư.”

Lý Thanh đứng dậy, hướng về phía hậu phương chính điện bước đi.

Hắn không mấy hứng thú với Dưỡng Hồn Quán, cũng không muốn điều tra lý do tại sao nơi này đột nhiên hoang phế, thậm chí ngay cả Dược Điền cũng không kịp mang theo Thiên Tinh Thảo.

Mục tiêu của hắn rất đơn giản — tìm kiếm bí bảo truyền thuyết có thể tắm bổ thần hồn: Dưỡng Hồn Linh!

Dĩ nhiên, nếu có thể tìm được truyền thừa gì đó, thì càng không còn gì tốt hơn.

Xuyên qua chính điện, Lý Thanh tiến vào hậu viện của Dưỡng Hồn Quán.

Nơi đây trông rất nhiều thương từng khô héo, phiến lá đã hoàn toàn hóa thành tro bụi theo thời gian.

Bên trái là dãy nhà gỗ được xếp ngay ngắn, có lẽ là khu vực sinh hoạt của tu sĩ đạo quán khi xưa.

Bên phải là một giếng cạn và một tòa lầu các, tất cả đều đã hoang tàn đổ nát.

Nhưng sâu trong hậu viện, ngay nơi cuối cùng, có một tòa bát giác thạch tháp cao vút sừng sững đứng đó.

Khí tức cổ xưa tỏa ra từ thạch tháp, làm cho nơi đây có vẻ bất phàm, tựa như đang che giấu một bí mật nào đó...

Tòa bát giác thạch tháp trước mặt tổng cộng có sáu tầng, mỗi một góc đều bị xiềng xích linh kim quấn chặt. Những sợi xích vàng này vốn được luyện chế bằng linh kim hiếm có, nhưng sau hàng vạn năm, linh tính của chúng đã hoàn toàn thất tán, chỉ còn lại lớp kim loại vô hồn.

Lý Thanh nhìn chằm chằm tòa tháp cổ trước mắt, đáy lòng không khỏi sinh ra nghi vấn:

“Dưỡng Hồn Linh, bảo vật truyền thừa này, rốt cuộc nằm ở đâu?”

Mang theo lòng hiếu kỳ, hắn bắt đầu lục soát khắp nơi.

Chương 499

DTV EBOOK

Trước tiên, hắn đi về phía dãy nhà gỗ ở hậu viện, đi vòng quanh kiểm tra từng gian một.

Những căn nhà gỗ mục nát, trải qua vạn năm phong hóa, đã không thể chịu nổi bất kỳ va chạm nào. Chỉ cần hơi động vào, cả gian liền sụp đổ trong tiếng ầm vang, bụi bặm bay mù trời.

Hắn cẩn thận lục tìm giữa đống phế tích, hy vọng có thể tìm thấy vật dụng hữu ích.

Nhưng đáng tiếc, mọi thứ bên trong đều đã hóa thành tro bụi, Dưỡng Hồn Linh cũng không thấy tung tích.

Thậm chí, trong lòng hắn còn bắt đầu hoài nghi:

“Qua từng ấy năm, liệu Dưỡng Hồn Linh có còn tồn tại không? Hay là đã sớm phế đi?”

Nếu thật sự là như vậy, thì cả tòa đạo quán này chẳng phải trở nên vô dụng hay sao?

Sau một hồi tìm kiếm vô ích, Lý Thanh từ bỏ việc lục soát nhà gỗ, chuyển hướng sang bên phải hậu viện.

Ở nơi này, có một giếng cạn hoang phế, kế bên là một tòa lầu các đã bị bỏ hoang từ lâu.

Điều đáng mừng là, dù đã trải qua hàng vạn năm, lầu các vẫn còn đứng vững.

Lầu các có hai tầng, tầng dưới được sử dụng để lưu trữ sách và kinh văn.

Tuy nhiên, tất cả sách vở đều đã hóa thành bụi, khiến nội dung bên trong không thể tra cứu được nữa.

Hắn liền bước lên tầng hai.

Tại đây, một khung sắt lớn treo từng mai Ngọc Giản, từng viên tủa ra hào quang nhàn nhạt, chứng tỏ chúng vẫn còn nguyên vẹn sau hàng vạn năm!

Trong lòng Lý Thanh chấn động mạnh:

“Thứ gì có thể tồn tại qua hàng vạn năm mà không hư hại? Đó dĩ nhiên phải là thiên sinh địa dưỡng ngọc thạch!”

Hắn lập tức bước nhanh tới, cầm lên một viên Ngọc Giản, rút pháp lực vào bên trong, chuẩn bị đọc nội dung khắc lục.

Nhưng rất nhanh, sự hưng phấn trong lòng hắn liền tiêu tan không ít.

Bên trong Ngọc Giản ghi chép về một loại thần thức bí thuật, có thể giúp ngưng tụ thần thức để công kích đối thủ.

Bí thuật này tuy rất mạnh mẽ, nhưng đáng tiếc nội dung lại không hoàn chỉnh, chỉ ghi lại vài câu cơ bản, hoàn toàn không có cách tu luyện cụ thể.

Lý Thanh khẽ nhíu mày, cảm thấy có chút tiếc nuối.

“Trước đây, Cô Mệnh cũng từng thi triển một loại thần thức bí thuật tương tự. Nếu ta có thể thu được một bộ pháp môn hoàn chỉnh, thì thần thức sẽ trở thành một đòn sát thủ lợi hại trong tương lai!”

Hắn buông viên Ngọc Giản xuống, trong lòng tràn đầy tiếc hận.

Ngọc thạch có thể tồn tại vạn năm, nhưng truyền thừa bên trong lại không thể chống lại thử thách của thời gian.

Nhưng Lý Thanh không cam lòng từ bỏ dễ dàng như vậy!

Hắn tiếp tục cầm lấy một viên Ngọc Giản khác, kiểm tra từng cái một, hy vọng tìm được một ngoại lệ.

Bỗng nhiên, ánh mắt hắn sáng lên khi phát hiện một dòng chữ khắc trong một viên Ngọc Giản:

“Tinh Hồn Đan - Đan phương.”

Nội dung bên trong ghi rõ:

“Chủ dược: Thiên Tinh Thảo, huyết thanh của...”

Nhìn qua, có thể khẳng định đây là một loại đan dược có tác dụng tăng cường thần thức.

Đáng tiếc, đan phương này cũng bị khuyết thiếu, nội dung chỉ còn một phần.

Khoảnh khắc đó, Lý Thanh chỉ cảm thấy trái tim mình như rỉ máu.

“Bao nhiêu truyền thừa trân quý như vậy, cuối cùng lại bị vùi lấp trong bụi bặm của lịch sử hay sao...”

“Dưỡng Hồn Tâm Kinh”, một bộ tâm pháp luyện hồn, đáng tiếc lại không trọn vẹn. Đúng là đáng tiếc thật!”

Lý Thanh lật xem ngọc giản trong Tàng Kinh Các, trong lòng tiếc nuối vô cùng, lại đặt xuống một viên ngọc giản, trên mặt hắn hiện rõ vẻ đau lòng.

Trước mắt, trong lầu các này cất giữ vô số ngọc giản, hắn đã xem qua hơn phân nửa, phần lớn đều liên quan đến truyền thừa thần hồn, đáng tiếc phần lớn đều không đầy đủ.

Chỉ từ điểm này cũng có thể thấy được, Dưỡng Hồn Quan đã nghiên cứu thần hồn đến mức cực hạn. Nếu có thể thu được một bộ truyền thừa hoàn chỉnh, chắc chắn thần thức của hắn sẽ được nâng lên đến một trình độ kinh người.

Nhưng đáng tiếc thay, thời gian mấy vạn năm trôi qua, những truyền thừa ấy cũng dần bị chôn vùi dưới lớp bụi lịch sử. Không chỉ Lý Thanh chịu tổn thất, mà ngay cả toàn bộ tu tiên giới cũng mất đi cơ hội quý giá.

Dù vậy, chuyến tìm kiếm này của hắn cũng không phải hoàn toàn vô ích.

Ít nhất, hắn đã tìm được một số truyền thừa liên quan đến kỹ nghệ tu tiên. Dù không hoàn chỉnh, nhưng vẫn có giá trị nhất định.

Trên đường tìm kiếm, hắn thu thập được một phần truyền thừa liên quan đến luyện đan thuật. Dù không đầy đủ, nhưng nếu mang ra ngoài bán, chắc chắn sẽ có không ít tu sĩ cảm thấy hứng thú.

Trong đó có ghi lại những thủ pháp luyện đan cùng kinh nghiệm quý báu, có giá trị tham khảo rất cao.

Cuối cùng, khi đã xem xét hết những ngọc giản phủ đầy bụi bặm trên khung sắt, hắn lại ngoài dự đoán thu được ba viên ngọc giản ghi chép truyền thừa kỹ nghệ, dù không trọn vẹn nhưng vẫn vô cùng quý giá.

Chương 500

DTV EBOOK

Một viên liên quan đến cấm chế, ghi lại những thủ đoạn cấm chế độc môn của Dưỡng Hồn Quan từ mấy vạn năm trước, chưa từng để lộ ra ngoài.

Chẳng hạn như loại cấm chế công kích thần thức xuất hiện trên chủ phong trước đó, khiến Lý Thanh thêm thường không thôi.

Viên thứ hai chính là thứ hấn khát vọng nhất – truyền thừa luyện khí.

Dưỡng Hồn Quan, với tư cách là một thể lực có vài tu sĩ Trúc Cơ tọa trấn, đương nhiên không thể thiếu truyền thừa luyện khí.

Dù vẫn là truyền thừa không trọn vẹn, nhưng bên trong lại có một số loại linh văn vô cùng kỳ lạ, khiến Lý Thanh vừa mừng vừa sợ. Đây cũng là một trong những điểm đặc biệt của Dưỡng Hồn Quan.

Viên ngọc giản cuối cùng lại là một bộ bí pháp truyền thừa hoàn chỉnh, không hề khiếm khuyết!

“Bảo Khí Uẩn Linh Pháp” – bí pháp bắt giữ yêu linh, giúp pháp khí có linh tính dư thừa thai nghén ra khí linh u mê. Tối thiểu cũng phải là Cực Phẩm Pháp Khí!”

Vừa nhìn thấy nội dung ghi chép trên ngọc giản, Lý Thanh giật mình kinh ngạc, thậm chí than rằng Dưỡng Hồn Quan đã nghiên cứu linh thể đến trình độ đáng sợ thế nào!

Nhưng khi xem tiếp phần sau, hấn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Bí pháp này có xác suất thành công cực kỳ thấp, thậm chí thấp đến mức đáng sợ. Hơn chục yêu linh cũng chưa chắc đã có một lần thành công.

Hơn nữa, nếu thất bại, linh văn trong pháp khí sẽ bị tổn hại, linh tính tiêu tán, mà yêu linh cũng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Trừ phi pháp khí có phẩm giai cực cao, ẩn chứa linh tính dư thừa, xác suất thành công mới có thể được cải thiện.

“Cái giá phải trả cho một lần thất bại đúng là lớn không tưởng tượng nổi! Không biết người sáng tạo ra bí pháp này đã nghĩ gì nữa.”

Lý Thanh khẽ cười khỏ, nhưng vẫn ghi nhớ toàn bộ bí pháp vào trong đầu.

Dù rằng nó khó mà thực hiện ngay lúc này, nhưng bỏ đi thì quá phí phạm.

Ít nhất, coi như là để mở rộng tầm mắt và kiến thức của bản thân.

Không phải hẳn không muốn thử, mà là cái giá phải trả quá đắt đỏ. Hiện tại, hẳn còn chưa có khả năng luyện chế Cực Phẩm Pháp Khí.

Chưa kể đến độ trân quý của Cực Phẩm Pháp Khí, ngay cả yêu linh cũng là thứ vô cùng hiếm thấy. Yêu thú muốn sinh ra yêu linh, ít nhất phải đạt cấp hai, tương đương với Trúc Cơ Kỳ!

“Nhưng nếu thành công... đây sẽ là một thử đoạn vô cùng đáng sợ. Một khi Cực Phẩm Pháp Khí thai nghén ra khí linh, nó có thể tự chủ hành động theo mệnh lệnh, mà không cần tiêu hao pháp lực của chủ nhân.”

Lý Thanh lẩm bẩm, sau đó cẩn thận cất viên ngọc giản vào ngực áo.

Mặc dù hiện tại chưa thể dùng đến, nhưng hẳn luôn có cảm giác thứ này sẽ vô cùng hữu dụng khi thực lực của hắn mạnh hơn.

“Nghe nói, phẩm giai của pháp khí càng cao, khi thôi động sẽ càng hao tổn pháp lực.”

“Nếu có một ngày ta đạt đến Kết Đan Kỳ, có khả năng luyện chế pháp bảo của riêng mình, vậy có thể thử chế tạo một kiện pháp bảo có khí linh.”

Nếu thật sự có thể làm được điều đó, thì chẳng phải có thể phát huy chiến lược vượt xa cấp bậc Kết Đan sao?

“Hô... thiên hạ rộng lớn, quả nhiên là không thiếu điều kỳ lạ. Tu tiên giới đúng là bao la vô tận, càng hiểu biết nhiều lại càng cảm thấy bản thân nhỏ bé.”

Lý Thanh cảm thán một tiếng. Hắn thầm nghĩ, tu tiên giới qua hàng vạn năm vẫn không ngừng phát triển, chắc chắn sẽ có thêm nhiều bí pháp thần kỳ xuất hiện.

Dù sao, thiên hạ xưa nay không thiếu những thiên tài kinh diễm. Hết thế hệ này đến thế hệ khác xuất hiện, mới tạo nên một thế giới tu tiên rực rỡ như hôm nay.

Chẳng hạn như người nghiên cứu ra Trúc Cơ Đan năm xưa, nếu không có hắn, không biết bao nhiêu tu sĩ sẽ bị chặn đứng con đường tu luyện ngay từ giai đoạn Trúc Cơ!

Sau khi lật xem toàn bộ sổ ngọc giản, Lý Thanh lại đi một vòng quanh Tàng Kinh Các, không bỏ sót dù chỉ một góc khuất, cẩn thận tìm kiếm từng nơi.

Cuối cùng, hắn thật sự tìm thấy một phần bản chép tay. Không ngờ bên trong lại ghi chép về Đại Sự Ký của Dưỡng Hồn Quan.

“Hóa ra, lai lịch của Dưỡng Hồn Quan còn thần bí hơn ta tưởng, vậy mà có nguồn gốc từ một tông môn Tiên Đạo cổ xưa! Giờ sợ rằng đã không còn ai có thể kiểm chứng được nữa rồi.”

Vừa lẩm bẩm, Lý Thanh vừa lật xem từng trang.

Theo những gì được ghi lại, năm đó Dưỡng Hồn Quan đã quyết định dốc toàn bộ lực lượng để kiến tạo một tòa tháp bát giác bằng đá.

Nguyên nhân cụ thể vì sao xây tháp không được nhắc đến, nhưng theo ghi chép, có thể xác định tòa tháp đó chính là công trình sừng sững trong hậu viện.

“Tới đây thì hết rồi... Xem ra sau khi xây xong tòa thạch tháp này, Dưỡng Hồn Quan đã gặp phải một biến cố kinh hoàng nào đó, dẫn đến toàn bộ môn nhân biến mất không dấu vết.”

Chương 501

DTV EBOOK

Lý Thanh khẽ cau mày, cảm thấy mình đã tìm được một manh mối quan trọng. Mọi thứ dường như đều chỉ về tòa thạch tháp kia trong hậu viện.

“Có lẽ ta nên đích thân đi xem thử... Một tòa tháp khổng lồ không rõ công dụng, lại tốn công sức xây dựng như vậy, rốt cuộc là vì mục đích gì?”

Nghĩ vậy, hắn rời khỏi Tầng Kinh Các, ánh mắt nhìn thẳng về phía tòa tháp bát giác đứng sừng sững nơi hậu viện.

Tòa tháp này không phải được xây dựng hoàn toàn bằng đá, mà bộ khung chính được đúc từ linh kim, khiến cho kết cấu vô cùng vững chắc.

Thế nhưng, sau mấy vạn năm, linh tính bên trong linh kim đã hoàn toàn tiêu tán, biến nó thành phế liệu không còn giá trị.

Lý Thanh đi đến chân tháp, đưa tay chạm vào bề mặt tháp kiên cố, cảm nhận lớp đá đã bị thời gian mài mòn.

“Tháp này tổng cộng có chín tầng. Mỗi tầng đều có những đạo văn cổ xưa khắc lên... Chẳng lẽ, ban đầu họ định luyện chế cả tòa tháp này thành một kiện pháp khí?”

Hắn không khỏi thốt lên kinh ngạc. Nếu thật sự biến cả tòa tháp khổng lồ này thành pháp khí, vậy thì uy lực sẽ mạnh đến mức nào?!

Thu tay về, hắn nhìn về phía cánh cửa đá khổng lồ trước mặt.

Cửa đá đóng chặt, không có dấu hiệu có thể mở ra bằng cách thông thường.

Sau một hồi quan sát, xác định tòa tháp không tỏa ra bất kỳ uy năng nào, Lý Thanh quyết định cưỡng ép xông vào.

Hắn vỗ nhẹ túi trữ vật, một cự chùy đúc từ Mặc Kim xuất hiện trong tay.

Cầm chặt Vô Song Chùy, hấn vận chuyển linh lực toàn thân, đồng thời kích phát huyết khí bên trong cơ thể.

“Oanh!”

Hấn vung chùy giáng mạnh xuống cánh cửa đá.

Chỉ một chùy, cả phiến cửa đá vỡ vụn thành từng mảnh, lộ ra không gian tầng một của thạch tháp.

Bụi bặm tan đi, khung cảnh bên trong dần hiện rõ trước mắt.

Nhưng cảnh tượng này lại hoàn toàn khác xa so với tưởng tượng.

Không phải một nơi trang nghiêm thần bí, mà là một cảnh tượng khiến người ta phát lạnh toàn thân.

Ngay cả Lý Thanh cũng sửng người, đứng yên tại chỗ hồi lâu, không thể nói nên lời.

Bên trong, có tám bộ bạch cốt sừng sững, tỏa ra khí tức tử vong lạnh lẽo!

Cảnh tượng trước mắt thực sự kinh hãi. Nếu là người yếu bóng vía, chỉ e đã bị dọa đến toàn thân cứng đờ.

Tám bộ bạch cốt này mỗi bộ đều ngồi ngay ngắn trong một góc tháp, trên cổ bị trói bằng những sợi xích chế từ linh kim, kéo dài từ tám góc nhọn trên thạch tháp.

“Chẳng lẽ, Dưỡng Hồn Quan xây dựng tòa tháp này chỉ để giam giữ tù nhân?”

Lý Thanh suy nghĩ một chút, nhưng nhanh chóng phát hiện có điều bất thường.

Những người bị giam ở đây không phải tù nhân!

Hấn cúi xuống nhặt một vật trên bộ hài cốt gần nhất. Đó là một khối lệnh bài của Dưỡng Hồn Quan!

“Tất cả bọn họ... đều là đệ tử của Dưỡng Hồn Quan!”

Nhận ra điều này, trái tim Lý Thanh không khỏi đập mạnh.

“Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy?! Xây dựng một tòa tháp khổng lồ chỉ để tự trói mình bên trong, chờ chết sao?”

Hấn nhìn lên, ánh mắt lạnh lẽo.

“Không lẽ, mỗi tầng đều có tám bộ bạch cốt như thế?”

Lý Thanh cười khỏ, nhưng vẫn kiên quyết leo lên tầng thứ hai.

Vừa bước vào, cảnh tượng trước mắt khiến hấn rùng mình.

Quả nhiên, nơi đây cũng có tám bộ bạch cốt, cổ bị trói bởi xiềng xích linh kim, không sai biệt gì so với tầng dưới.

Cảnh tượng quỷ dị như vậy thật sự khiến người ta không rét mà run.

Lý Thanh không ngừng leo lên, từng tầng từng tầng khám phá bí ẩn của thạch tháp. Khi lên đến tầng thứ tám, hấn cuối cùng cũng nhận ra một điểm dị thường.

Ở tầng này, chỉ có bảy bộ bạch cốt, trong khi đó một sợi xiềng xích linh kim lại lơ lửng trên tường tháp, không trói buộc bất cứ ai.

“Thiếu mất một người... Lẽ nào người này đã mang theo bí cảnh chi bảo rời đi?”

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, ngay cả chính Lý Thanh cũng cảm thấy suy đoán của mình có lẽ không sai chút nào.

Nếu toàn bộ người trong tháp đều hóa thành bạch cốt, vậy mai bí cảnh chi bảo không thể nào lưu lạc ra ngoài giới được.

“Không biết năm đó, những tu sĩ Thượng Cổ của Dưỡng Hồn Quan rốt cuộc đã suy tính điều gì... Vậy mà tất cả đều tự trói mình trong tháp, hóa thành bạch cốt mà không hề rời đi.”

Thăm dò liên tục suốt tám tầng tháp, Lý Thanh thở dài một hơi, đưa mắt nhìn về phía bậc thang dẫn lên tầng thứ chín.

Có thể đoán trước được rằng, cả tòa bát giác thạch tháp này chính là nơi chôn vùi toàn bộ đệ tử của Dưỡng Hồn Quan. Nếu đến tầng cuối cùng mà vẫn không tìm thấy Dưỡng Hồn Linh, vậy thì truyền thừa bí bảo này sẽ rất khó có cơ hội xuất thế một lần nữa.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh cất bước tiếp tục tiến lên.

Chỉ trong vài nhịp hô hấp, cảnh tượng của tầng cuối cùng hiện ra trước mắt hấn.

Chương 502

DTV EBOOK

Khác với các tầng dưới, diện tích của tầng chín nhỏ hơn rất nhiều. Tám bộ hài cốt nơi đây gần như dán chặt vào nhau, không gian vô cùng chật hẹp.

Điều đáng sợ nhất chính là— tám sợi xiềng xích linh kim vốn nối với thân tháp giờ đây lại hội tụ về đỉnh tháp.

Ở nơi cao nhất, treo lơ lửng giữa trung tâm của những sợi xiềng xích, chính là một viên cổ đồng linh đăng, ánh sáng âm u mờ nhạt.

Dưỡng Hồn Linh!

Linh đăng này trông vô cùng giản dị, không hề hoa lệ, nhưng khi ánh mắt Lý Thanh chạm vào nó, trong lòng bỗng dâng lên từng cơn sóng lớn!

Nếu không ngoài dự đoán, thì chính nó mới là bảo vật có giá trị cao nhất trong toàn bộ bí cảnh này—Dưỡng Hồn Linh!

“Đây chẳng khác nào một nghi thức hiến tế quý dị... tám bộ hài cốt này, rõ ràng đều là cao tăng của Dưỡng Hồn Quan.”

“Rốt cuộc bọn họ đang làm gì? Lấy chính sinh mạng của mình để hiến tế cho linh đăng sao? Cuối cùng, họ thành công hay thất bại? Đã đạt được điều gì?”

Đáng tiếc, không còn ai có thể trả lời hần câu hỏi này nữa.

Lý Thanh bước tới, vô thức chạm nhẹ vào những bộ xương khô. Nhưng chỉ vừa đụng vào, tất cả lập tức tan thành tro bụi, tiêu tán trong không khí.

Dưỡng Hồn Linh gần trong gang tấc, Lý Thanh tự nhiên không để tâm đến những chuyện khác, hần chậm rãi đưa tay, cẩn thận nắm lấy linh đăng.

“Linh—Linh—Linh—”

Một tiếng chuông thanh thúy vang lên, âm thanh tựa như tiếng vọng từ hư không, quanh quẩn khắp toàn bộ thạch tháp.

Chỉ một tiếng rung động nhẹ nhàng, nhưng lại khiến tâm thần Lý Thanh thư thái, tựa như linh hồn vừa được gột rửa một lần.

Hắn siết chặt linh đăng trong tay, trong lòng không khỏi cảm thán—

“Không cần nghi ngờ gì nữa, đây chính là Dưỡng Hồn Linh!”

Không do dự thêm nữa, Lý Thanh xuất ra Du Long Chủy, nhanh chóng cắt đứt tám sợi xiềng xích linh kim đang giam cầm linh đăng.

“Keng keng keng—”

Sợi xiềng xích bị chặt đứt, va chạm vào nhau phát ra tiếng ngân vang.

Cuối cùng, Dưỡng Hồn Linh chính thức rơi vào tay Lý Thanh!

Linh... linh... linh...

Một âm thanh thanh thúy từ viên linh đan vang lên, lan tỏa khắp căn nhà gỗ nhỏ. Lý Thanh, đang xếp bằng trên sàn, chìm vào tu luyện, cảm nhận rõ ràng linh hồn mình như vừa trải qua một lần tẩy lễ.

Ba năm trước, hắn đã có được viên Dưỡng Hồn Đan này. Trong suốt ba năm qua, mỗi ngày hắn đều không quên tế luyện nó một lần.

Tẩy luyện thần thức, tắm bổ thần hồn.

Bí bảo này, dù có trải qua vạn năm, vẫn không bị chôn vùi trong dòng chảy lịch sử. Nó vẫn có thể phát huy tác dụng mạnh mẽ như ngày đầu.

“Không hổ là bí bảo của Đạo Vận Thiên Thành. Không biết làm thế nào người ta có thể luyện chế ra thứ này?”

Lý Thanh nhẹ nhàng vuốt ve viên linh đan, trong mắt ánh lên sự suy tư. Bên trong viên đan, từng đạo thiên địa đạo văn ẩn hiện, đan xen pháp tắc huyền diệu. Dù là tu sĩ nghịch thiên cũng khó có thể sao chép hay phỏng theo.

Rất nhanh, hắn thu hồi viên Dưỡng Hồn Đan, rồi đeo nó trên người.

Chỉ cần mỗi ngày tế luyện một lần, viên đan này sẽ không ngừng bồi dưỡng thần hồn, giúp hắn chậm rãi gia tăng lực lượng thần thức.

Tuy tốc độ tăng trưởng không lớn, nhưng tích tiểu thành đại, qua năm tháng dài đằng đẳng, thần hồn tất sẽ phát sinh biến hóa.

Hiện tại, Lý Thanh đã tế luyện nó được ba năm, lại thêm việc thường xuyên uống Thiên Tinh Thảo, khiến cường độ thần hồn của hắn đạt đến mức khó tin.

Lý Thanh nhắm mắt, chậm rãi tản phát thần thức ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, mọi cảnh vật xung quanh lập tức hiện ra rõ ràng trong đầu hắn.

Từ căn nhà gỗ đơn sơ, đến những vật nhỏ nhất trong phòng, tất cả đều hiển hiện sinh động.

Ngoài cửa, một gốc Ngọc Hòe phát ra linh quang lấp lánh, thân cây đã cắm rễ sâu vào lòng đất sau tám năm trưởng thành.

Ngay cả hình ảnh bản thân hắn đang ngồi xếp bằng tu luyện cũng xuất hiện trong đầu, phẳng phất như một vị thần nhìn xuống chính mình.

Đây chính là thần thức ngoại phóng!

Thông thường, chỉ khi bước vào Trúc Cơ Cảnh, tu sĩ mới có thể làm được điều này.

Nhưng lúc này, Lý Thanh chỉ mới đạt Luyện Khí tầng sáu, vậy mà thần thức đã mạnh mẽ đến mức này.

Điều này đủ để chứng minh hắn vượt xa người thường!

Thu lại thần thức, Lý Thanh mở mắt, trong đáy mắt lóe lên một tia kim quang, rồi nhanh chóng biến mất.

“Không tệ! Giờ ta cần tìm một môn bí thuật công kích bằng thần thức. Với thần thức cường đại như vậy, đây sẽ là át chủ bài của ta!”

Hắn trầm nghĩ.

Chỉ cần sử dụng đúng thời điểm, hắc hoàn toàn có thể quét ngang những tu sĩ cùng cảnh giới bằng một đòn trí mạng từ thần thức.

Lý Thanh đứng dậy, nhìn về phía dãy núi nơi có những ruộng thuốc quý trong bí cảnh.

Linh dược Thiên Tinh Thảo ở khu vực ngoại vi đã bị hắc hái gần hết.

Hiện tại, nếu muốn tiếp tục tăng cường thần thức, hắc chỉ có thể dựa vào Dưỡng Hồn Đan.

Chương 503

DTV EBOOK

Dĩ nhiên, nếu cần gấp, hắn cũng có thể mạo hiểm tiến vào Cực Dạ Thế Giới, sẵn bắt dị thú để phá giải trận pháp bảo vệ được đền, nhưng...

Hắn không vội.

Dù sao, thần hồn hắn lúc này đã đạt đến mức khá thỏa mãn. Nếu bây giờ hắn cưỡng ép hấp thu một gốc Thiên Tinh Thảo hàng ngàn năm tuổi, thần thức có thể tăng vọt, nhưng cũng sẽ gây tổn thương nghiêm trọng đến thân thể.

Nhân thể có giới hạn, thần hồn quá mạnh khi tu vi còn thấp, chưa chắc đã là điều tốt.

Hắn hiểu rõ đạo lý hăng quá hóa dở.

Dù là cường giả, cũng không ai dám tuyên bố mình có thể nắm trọn huyền bí của thần hồn đạo.

Nhìn về phía những ngọn núi, Lý Thanh chợt nhận ra mình đã ở nơi này suốt sáu năm trời.

Những ruộng thuốc trên núi vẫn không ngừng hấp thu tinh quang, cũng chính vì vậy hắn không muốn phá vỡ trận pháp bảo hộ quá sớm.

Một khi trận pháp bị hủy, tinh quang không còn tiếp dẫn xuống, thì Thiên Tinh Thảo cũng mất đi môi trường thích hợp để sinh trưởng.

Hắn không muốn làm chuyện tận diệt như vậy.

Chỉ cần chờ tu vi cao hơn, hắn sẽ có cách hóa giải trận pháp mà không làm mất đi tinh quang.

“Nói đi cũng phải nói lại, có lẽ... đã đến lúc đột phá rồi.”

Vừa dứt lời, khí tức trong cơ thể Lý Thanh lập tức phun trào!

Ong...!

Trong sáu năm qua, hắn đã tiêu thụ vô số đan dược giúp tăng tu vi.

Bình cảnh ngăn cản hắn tiến vào Luyện Khí hậu kỳ đã trở nên vô cùng mỏng manh.

Lúc này, đột phá chỉ là chuyện nước chảy thành sông.

Linh khí trong thiên địa điên cuồng hội tụ về phía hắn, từng đợt từng đợt ủa vào thân thể.

Cảm nhận được sự chuyển biến trong cơ thể, Lý Thanh bình thản ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển Hỏa Nguyên Công, hấp thu và luyện hóa linh khí xung quanh.

Hết vòng tuần hoàn này đến vòng tuần hoàn khác, linh khí liên tục được hấp thu vào kinh mạch, rồi hóa thành tinh thuần linh lực, chảy vào đan điền.

Thời gian trôi qua, khí tức của hắn dần dần tăng lên từng bậc, từng bậc.

Cuối cùng—

Khi linh lực tích tụ đến cực hạn, khí tức trên người hắn cũng bùng phát mạnh mẽ chưa từng có!

Oanh!

Bình cảnh yếu kém kia rốt cuộc cũng bị phá vỡ, không chút chần chừ mà tan biến.

Đến đây, Lý Thanh chính thức bước vào Luyện Khí tầng bảy, trở thành Luyện Khí hậu kỳ tu sĩ!

Đạt đến cảnh giới này, hắn đã sơ bộ có tư cách phục dụng Trúc Cơ Đan, bắt đầu có thể suy tính đến chuyện Trúc Cơ, mở ra con đường bước vào giai đoạn cao hơn của tu tiên.

Sau khi đột phá, hắn vẫn tiếp tục xếp bằng tại chỗ, điều tức một hồi lâu, đợi đến khi cảnh giới vững chắc, khí tức cũng dần trở nên bình ổn. Lúc này, hắn mới chậm rãi mở mắt.

“Hô—”

Một ngụm trọc khí được phun ra.

Lý Thanh chỉ cảm thấy trạng thái của bản thân chưa từng tốt đến vậy.

Pháp lực hùng hậu, tinh thần dồi dào, khí huyết thịnh vượng.

Tinh - khí - thần của hắn đều đạt đến trạng thái đỉnh phong của một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ!

Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ như nước chảy thành sông, tự nhiên hòa hợp.

Thậm chí, hắn cũng không quá vui mừng, bởi lẽ kết quả này vốn đã nằm trong dự liệu của hắn.

“Không cần dùng đến Ngưng Linh Đan mà vẫn đột phá đến Luyện Khí hậu kỳ, xem ra không tệ. Con đường tu hành sau này có lẽ cũng vì vậy mà rộng rãi hơn một chút.”

“Bây giờ, ta nên suy tính đến chuyện Trúc Cơ rồi!”

Dù là Luyện Khí tầng bảy, hay thậm chí là Luyện Khí tầng mười đại viên mãn, đều có thể thử nghiệm Trúc Cơ.

Tuy nhiên, để đảm bảo thành công, đa số tu sĩ sẽ chờ tu vi đạt Luyện Khí tầng chín hoặc mười rồi mới tiến hành đột phá, bởi khi đó tỷ lệ thành công sẽ cao hơn nhiều.

Dĩ nhiên, Lý Thanh trong tay vẫn còn không ít Bồi Nguyên Đan, có thể hỗ trợ hắn tiếp tục nâng cao tu vi, tinh tiến pháp lực bản thân.

Trước mắt, hắn quyết định vừa tu luyện, vừa tìm kiếm cơ duyên Trúc Cơ.

“Từ túi trữ vật của Cô Mệnh, ta có được không ít linh dược phụ trợ Trúc Cơ Đan.”

“Những linh dược này không thể để lãng phí. Ta có thể thử kết giao với một Luyện Đan Sư, tìm người có chủ dược Trúc Cơ, rồi cùng hợp luyện một lò đan.”

“Nếu lò đan thành công, luyện ra hai ba viên, ta ít nhất cũng có cơ hội chia được một viên.”

Ánh mắt hắn lóe lên, trong lòng thầm tính toán.

Đương nhiên, hắn cũng không quên tâm lệnh bài thần bí mà mình đang nắm giữ.

“Rất có thể đó là Thăng Tiên Lệnh!”

“Dựa vào lệnh bài này, ta có thể tiến vào Lăng Vân Tông và nhận một viên Trúc Cơ Đan.”

Thế nhưng, chuyện này không thể gấp gáp.

Lý Thanh không dám đặt toàn bộ hy vọng vào một tấm lệnh bài chưa rõ thực hư.

Nếu lệnh bài này thật sự là Thăng Tiên Lệnh, vậy thì tốt. Nhưng nếu không phải, hẳn chẳng khác gì ném hết cơ hội Trúc Cơ vào một canh bạc mù quáng.

Chương 504

DTV EBOOK

“Hơn nữa, dù thật sự là Thăng Tiên Lệnh, muốn có được một viên Trúc Cơ Đan cũng không phải chuyện dễ dàng!”

“Lăng Vân Tông là một tông môn Tiên Đạo lớn như vậy, bên trong chắc chắn có vô số đệ tử Luyện Khí Kỳ đang khao khát một viên Trúc Cơ Đan.”

“Bọn họ phải làm vô số nhiệm vụ, tích lũy vô số công hiến, còn ta chỉ dựa vào một tấm lệnh bài mà đòi hỏi một viên Trúc Cơ Đan ư? Chắc chắn sẽ khiến không ít người đỏ mắt!”

“Nếu Trúc Cơ thành công thì không sao. Nhưng nếu thất bại...”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh không khỏi bật cười khỏ.

Hắn chỉ có Tứ Linh Căn, tư chất tu tiên không quá cao.

Hắn không tin chỉ với một viên Trúc Cơ Đan, mình có thể đột phá Trúc Cơ thành công.

Đừng nhìn hắn hiện tại đã là Luyện Khí hậu kỳ tu sĩ—

Nếu không có những đan dược tăng cường pháp lực kia, chỉ e rằng hắn còn phải tu luyện ít nhất mười năm nữa mới có thể đạt đến cảnh giới này.

Hơn nữa, cũng chưa chắc đã thành công.

“Nếu thất bại, dù có gia nhập Lăng Vân Tông, ta cũng khó lòng sống yên ổn!”

Lý Thanh lắc đầu cười khỏ, tạm thời gác chuyện này qua một bên.

“Vậy nên, chí ít ta cần phải tự mình tìm thêm một viên Trúc Cơ Đan nữa. Có hai viên trong tay, xác suất thành công mới đảm bảo hơn!”

Nhưng hắn không biết rằng...

Trong tu tiên giới, một tán tu Luyện Khí hậu kỳ, có thể có được một viên Trúc Cơ Đan đã là chuyện cực kỳ may mắn.

Rất nhiều tán tu, cả đời cũng không gom góp đủ linh dược để luyện chế Trúc Cơ Đan.

Những người không có đan dược, thường sẽ liều mạng cưỡng ép đột phá, hy vọng một lần thành công.

Nhưng kết cục của họ lại thường vô cùng bi thảm—

Tuổi già, sức yếu, khí huyết suy tàn, pháp lực không đủ, miễn cưỡng đột phá chỉ khiến kinh mạch đứt đoạn mà chết.

Những kẻ thành công, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay!

“Dù sao đi nữa, ta cũng nên ra ngoài một chuyến.”

Lý Thanh đứng dậy, vươn vai một cái, sau khi đột phá, hẳn cảm thấy tự tin hơn rất nhiều.

Nhưng tự tin là một chuyện, bành trướng lại là chuyện khác.

Dù thực lực đã tăng lên đáng kể, nhưng với tu vi hiện tại, hẳn vẫn chỉ là một con kiến nhỏ trong thế giới tu tiên.

Hai đại tông môn đánh nhau, hẳn chỉ sợ còn chưa đủ tư cách nhét kẽ răng bọn họ.

“Trước tiên, ta nên đi xem thư của Diệp Phong gửi tới, tìm hiểu tình hình hiện tại của tu tiên giới.”

“Không biết nhiều năm như vậy, tên kia còn sống hay không?”

Thế đạo đại loạn, nguy cơ trùng trùng, nhưng cũng chính là cơ hội cho kẻ mạnh vươn lên!

Đây chính là đạo lý: nguy hiểm luôn song hành cùng cơ duyên.

Những thiên tài chân chính sẽ dựa vào loạn thế mà một bước lên trời.

Tuy nhiên, Lý Thanh vẫn hy vọng thế đạo có thể yên bình một chút.

“Ta vẫn thích an ổn phát triển hơn...”

Suốt sáu năm không rời khỏi ngọn núi, đến khi bước ra khỏi bí cảnh lần nữa, Lý Thanh không khỏi cảm thấy như đã cách biệt

cả một thế hệ.

Lúc này bên ngoài đang vào mùa đông, từng cơn gió lạnh từ sâu trong rừng thổi tới, khiến hấn cảm nhận được rõ ràng cái rét cắt da như dao.

“Tu hành vô niên vô nguyệt, khó khăn lắm tu vì mới có tiến triển, giờ cũng là lúc nên rời đi rồi.”

Vừa vịn eo bẻ cổ, hấn vừa hướng theo phương hướng trong trí nhớ mà đi.

Sáu năm trôi qua, rừng rậm xung quanh đã có nhiều biến hóa rõ rệt. Những gò đất nhỏ trước kia giờ đã phủ kín những tán cây cao lớn mọc lên bất ngờ từ lòng đất.

Có điều nơi này vẫn hẻo lánh như trước, rất ít người lai vãng, hầu như không thấy bóng dáng nhân loại.

Không bao lâu sau, Lý Thanh đi thêm ba dặm, cuối cùng cũng tới nơi hấn và Diệp Phong từng ước định để gửi thư.

Sáu năm trôi qua, trên gốc cây kia treo lủng lẳng bảy tám con linh điều đưa tin.

Thấy cảnh này, hấn lập tức tung người nhảy lên, đưa tay thu hết toàn bộ thư tín vào tay.

“Cũng xem như tên kia có lòng, mỗi phong thư đều dùng phù lục làm chất liệu, nếu không thì sau sáu năm phơi nắng dầm mưa, giấy viết thông thường đã sớm mục nát rồi.”

Lầm bầm một câu, Lý Thanh tùy tiện mở một phong thư ra đọc.

“Ba năm không gặp, Diệp huynh, ta hiện tại đã gia nhập Thiên Hà Tông, trở thành đệ tử ngoại môn.”

Nhìn dòng chữ này, Lý Thanh không khỏi chớp mắt, có chút kinh ngạc. Không ngờ sau khi đoạt xá, vẹn vẹn ba năm, Diệp Phong đã có thể gia nhập Thiên Hà Tông.

Bất quá sau khi đọc hết nội dung, hấn mới thấy yên lòng.

Hóa ra nhờ vào việc trước đây mật báo tin tình báo cho trưởng lão Thiên Hà Tông, Diệp Phong đã lọt vào tầm mắt tông môn này. Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, dựa vào tài nguyên mà hấn

tùng có, tu vi của y cũng đột nhiên tăng mạnh, một mạch vọt lên Luyện Khí tầng sáu.

Vừa vặn kịp thời điểm 20 tuổi, nhờ vậy mà thuận lợi trở thành đệ tử Thiên Hà Tông.

Chương 505

DTV EBOOK

“Đáng chết, đoạt xá đúng là có lợi quá đi!” Lý Thanh hâm mộ thở dài một tiếng.

Phải biết rằng, trước đây Diệp Phong cũng giống hắn, chỉ có tư chất tứ linh căn, thuộc loại kém cỏi chẳng ai để mắt tới.

Không ngờ sau khi đoạt xá, tư chất tu đạo lại được cải thiện đáng kể, đến năm 20 tuổi đã có thể đạt tới Luyện Khí tầng sáu.

Bây giờ y đã gia nhập Thiên Hà Tông ba năm, có khi tu vi đã đuổi kịp hắn cũng nên.

Dù sao lúc này tu tiên giới đang xảy ra đại chiến, với tay nghề phù lục xuất sắc của Diệp Phong, chắc chắn có thể kiếm được không ít linh thạch.

Đọc xong phong thư kể về tình hình gần đây của Diệp Phong, Lý Thanh không khỏi có chút động tâm, muốn đi tìm một kẻ có tư chất tu đạo tốt để đoạt xá một phen.

Tất nhiên, ý nghĩ này chỉ thoáng qua mà thôi.

“Nhục thân này vẫn là do chính mình tu luyện mới quen thuộc, dù có đoạt xá một thân thể có tư chất tốt hơn đi nữa, cảm giác chắc chắn vẫn không thể nào bằng được.”

Thực tế mà nói, bảo hắn từ bỏ thân thể hiện tại – một nhục thân ngang tàng do chính hắn khổ tu bao năm, cùng với pháp lực tích lũy suốt thời gian dài – thì hắn thật sự không nỡ.

Xem hết bức thư của Diệp Phong, hắn tiếp tục mở các phong thư khác.

Trong đó, phần lớn đều nói về biến động của tu tiên giới trong sáu năm qua, đặc biệt là cuộc đại chiến giữa hai đại tông môn Tiên Đạo. Những trận chiến này ảnh hưởng nghiêm trọng đến toàn bộ Thanh Lĩnh vực.

[Trích thư báo chiến sự:]

Năm thứ nhất của cuộc chiến, sau khi đánh chiếm Thiên Hà Phường Thị, Thượng Thanh Tông lập tức bộc lộ chiến lược rõ ràng: liên tục công kích những điểm tài nguyên trọng yếu xung quanh Thiên Hà Tông.

Với thể như chẻ tre, bọn chúng đã đoạt lấy không ít linh mạch, trong đó có vài mỏ linh thạch vẫn chưa được chữa trị xong.

Năm thứ hai, Thiên Hà Tông bắt đầu phản kích, giương cao chiến kỳ, kêu gọi các tu tiên gia tộc trong vùng tham gia trận doanh.

Tuy nhiên, trong năm này, Linh Lung Bảo Thể bất ngờ bộc lộ thực lực kinh người. Trong một trận chiến chính diện, nàng đã giết chết một vị Kết Đan kỳ lão tổ của Thiên Hà Tông, ép đối phương phải tự bạo kim đan mà chết.

Đọc đến đây, Lý Thanh không khỏi trầm mặc, trong lòng dâng lên một tia khiếp sợ.

Những kẻ sở hữu thể chất đặc thù đúng là đáng sợ đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Dù cho lão tổ Kết Đan kia đã tuổi già sức yếu, nhưng việc Linh Lung Bảo Thể có thể lấy cảnh giới Giả Đan để chém giết Kết Đan kỳ, ép hấn bạo đan, thực sự quá mức kinh khủng!

“Thật sự là cùng giai vô địch, về sau nếu có gặp, ta nhất định phải tránh càng xa càng tốt.”

Lý Thanh rút đầu lại, đối với loại người có mệnh cách nhân vật chính như vậy, bất kể là bạn hay thù cũng đều cảm thấy nguy hiểm.

Nói xong, hắn tiếp tục đọc bức thư cuối cùng.

Năm thứ ba, chiến cuộc đạt tới đỉnh điểm.

Linh Lung Bảo Thể sau trận đại chiến đã lập tức bế quan, chỉ nửa năm sau đã thành công kết đan, danh xưng Linh Lung Chân Nhân, trở thành thiên kiêu danh chấn bốn phương.

Điều này cũng không ngoài dự đoán của Lý Thanh. Người sở hữu Thiên Linh Căn và Linh Lung Bảo Thể như nàng, kết đan gần như là chuyện tất yếu.

Cùng năm đó, Diệp Phong chính thức gia nhập Thiên Hà Tông, đồng thời tiết lộ một tin tức quan trọng: một tu tiên gia tộc chính là nội ứng của Thượng Thanh Tông!

Nhờ vào tin tức mấu chốt này, Thiên Hà Tông hao tổn nửa năm, dùng đủ mọi thủ đoạn, cuối cùng cũng tìm ra nội ứng – không ngờ lại chính là Sử gia!

Năm thứ tư, Thiên Hà Tông quyết định tương kế tựu kế, dựng lên một kế hoạch giả nhằm đánh lừa Sử gia. Hai vị Kết Đan lão tổ đồng thời ra tay, phục kích Linh Lung Chân Nhân một phen, khiến nàng trọng thương phải bỏ chạy.

Năm thứ năm, Thiên Hà Tông dần dần lấy lại thế trận. Dù phải trả giá không nhỏ, nhưng thế cục đã bắt đầu chuyển biến theo chiều hướng có lợi cho họ.

Năm thứ sáu, cũng chính là năm ngoái, Linh Lung Bảo Thể sau thời gian dưỡng thương đã quay trở lại, khiến chiến cuộc một lần nữa rơi vào trạng thái giằng co.

Lần này, Linh Lung Chân Nhân không còn sát khí ngập trời như trước, mà đã trở nên cẩn trọng và lão luyện hơn rất nhiều, không để lại bất kỳ sơ hở nào cho Thiên Hà Tông lợi dụng.

Cho đến hiện tại, cả hai tông môn dường như đều đã bước vào giai đoạn so đấu nội tình. Nếu muốn phân thắng bại triệt để, chỉ sợ đôi bên sẽ phải dốc hết toàn bộ căn cơ. Nhưng cho dù có một bên chiến thắng, cái giá phải trả e rằng cũng chẳng hề nhỏ!

Đọc hết những phong thư ghi lại tình hình sáu năm qua, Lý Thanh thở dài một hơi, đưa tay xoa nhẹ mi tâm, cố gắng tiêu hóa hết đồng tin tức này.

Oanh!

Chương 506

DTV EBOOK

Một ngọn lửa nóng rực bùng lên trong tay hắn, nhanh chóng thiêu rụi toàn bộ thư tín, hóa thành tro bụi bay theo gió.

“Hừm, xem ra Diệp Phong ở Thiên Hà Tông cũng lẫn lộn không tê, tin tức nắm được nhiều như vậy, lại còn có công lao vạch trần nội ứng. Chỉ e sau khi chiến tranh kết thúc, một viên Trúc Cơ Đan ban thưởng chắc chắn không thể thiếu.”

Nhìn những tàn tro bay lả tả, khóe miệng Lý Thanh khẽ nhếch lên, bật cười.

“Loạn thế xuất anh hùng, trong nguy hiểm tất có cơ hội...”

Bất quá, hắn cũng không hề hâm mộ. Để có được địa vị ngày hôm nay, Diệp Phong nhất định đã trải qua không ít chuyện, chỉ là không tiện kể rõ trong thư mà thôi.

“Chiến tranh chung quy vẫn xoay quanh lợi ích. Nếu kết cục chỉ dẫn đến lưỡng bại câu thương, ta nghĩ hai bên cao tăng chắc chắn sẽ không liều mạng đến cùng.”

“Có lẽ... cuộc chiến này sẽ còn kéo dài thêm một, hai năm nữa. Đại chiến quy mô lớn e rằng sẽ không xảy ra thêm, nhưng những trận chiến nhỏ lẻ thì khó mà tránh khỏi. Đến khi đôi bên đều đã kiệt quệ, đoán chừng sẽ chọn cách kết thúc qua loa.”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh khẽ gật đầu, sau đó quyết định viết một phong thư gửi cho Diệp Phong.

Nội dung thư:

Diệp huynh,

Gặp chữ như gặp mặt. Sáu năm không liên lạc, không ngờ người đã trở thành đệ tử Thiên Hà Tông, quả thực khiến ta không khỏi tán thán.

Những phong thư người gửi đến, ta đã đọc kỹ từng chữ. Thế cuộc biến hóa khôn lường, khiến ta chỉ có thể thở dài cảm

thán: thế gian này quả thực vô thường.

“Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi mà đến, thiên hạ nhón nháo cũng vì lợi mà đi.” Theo nhận định của ta, cuộc chiến quét qua toàn bộ tu tiên giới này có lẽ sẽ kết thúc trong vòng hai năm tới.

Đây là may mắn cho toàn bộ tu sĩ Thanh Lĩnh vực, bởi lẽ chẳng ai mong muốn cảnh sinh linh đồ thán diễn ra thêm nữa.

Tuy nhiên, dù chiến tranh có kết thúc, thì mâu thuẫn cũng không thể triệt để chấm dứt. Trước khi ngày đó đến, nâng cao thực lực của bản thân vẫn là điều quan trọng nhất!

Gần đây, ta tình cờ thu được một số dược liệu phụ cho Trúc Cơ Đan, đồng thời cũng vừa đột phá đến Luyện Khí tầng bảy. Ý niệm Trúc Cơ đã bắt đầu nảy sinh trong ta.

Mặc dù tư chất ta tầm thường, nhưng tâm hướng đạo vẫn vững vàng, mong rằng người đừng cười chê.

Lần này viết thư, ta chỉ có một chuyện muốn nhờ: Nếu người biết được một vị Luyện Đan Sư có danh tiếng đáng tin, lại có trong tay chủ dược của Trúc Cơ Đan, hãy giúp ta liên hệ. Ta muốn hợp luyện một lò Trúc Cơ Đan.

Nếu Trúc Cơ thành công, cấm chế trong bí cảnh ngọn núi kia cũng có thể dễ dàng phá bỏ. Đến lúc đó, chúng ta có thể tiến vào hái lấy Thiên Tinh Thảo, cùng nhau chia sẻ cơ duyên.

Tới đây xin dừng bút. Chúc Diệp huynh tiên lộ rộng mở, tu đạo trường tồn!

Lý Thanh.

Viết xong phong thư, Lý Thanh cẩn thận cất vào tay áo, chuẩn bị tìm một nơi thích hợp để gửi đi.

Nội dung thư này hẳn đã suy nghĩ rất kỹ, tự nhận rằng không có chỗ nào sơ hở.

“Muốn mưu đồ Trúc Cơ, không thể thiếu sự giúp đỡ của một Luyện Đan Sư. Diệp Phong giao thiệp rộng, quả thực có thể lợi dụng một phen.”

“Còn về phần những cây Thiên Tinh Thảo ngàn năm trong bí cảnh... dù thế nào cũng nên chia cho hắn một phần. Dù sao

thì, bây giờ y cũng là đệ tử Thiên Hà Tông, không thể tiếp tục thân thiết như trước.”

Bây giờ có trong tay Dưỡng Hồn Linh, lại thêm bản thân đã có tuổi thọ dài lâu, Lý Thanh hoàn toàn có thể chỉ dựa vào bí bảo này để tắm bổ thần hồn của mình.

Vậy nên, đối với hắn mà nói, Thiên Tinh Thảo trong bí cảnh có tác dụng giảm đi đôi chút.

Dù vậy, một gốc linh thảo mấy ngàn năm tuổi thọ, giá trị chắc chắn vẫn rất cao. Hơn nữa, cuộc đại chiến tu tiên giới kéo dài bao nhiêu năm nay, chắc chắn có không ít tu sĩ bị tổn thương thần hồn.

Đặc biệt là Linh Lung Bảo Thể, thiên phú thần thông của nàng chính là chuyên nhằm vào thần hồn tu sĩ. Một khi Linh Lung Tiên Âm vang lên, thần hồn bị chấn động tổn thương là chuyện khó tránh khỏi.

“Mặc dù trước đây Diệp Phong đã thề son sắt cam đoan, nhưng lòng người luôn thay đổi. Thay vì giữ toàn bộ linh thảo, chi bằng chia ra một phần, đổi lấy giao tình hiện tại của hắn. Đây chắc chắn là một khoản đầu tư không lỗ.”

Dù sao, thứ quan trọng nhất trong bí cảnh – Dưỡng Hồn Linh – đã nằm trong tay hắn. Lý Thanh cũng không có ý định độc chiếm toàn bộ tạo hóa.

“Làm người, vẫn phải biết chừng mực. Biết lúc nào nên lấy, lúc nào nên bỏ, mới có thể duy trì quan hệ lâu dài.”

“Được một tác lại muốn tiến một thước, từ trước đến nay đều không có kết cục tốt đẹp gì.”

Nói rồi, ánh mắt hắn xa xăm nhìn về phương trời xa, nơi chân trời, mặt trời đỏ rực đang dần dần nhô lên.

Chương 507

DTV EBOOK

Lý Thanh từ trước đến nay không phải kẻ thiên cận, suy nghĩ luôn hướng về lâu dài.

Có thể đoán trước được rằng, sau khi giúp Thiên Hà Tông bắt được nội ứng, địa vị của Diệp Phong trong tông môn chắc chắn sẽ không tầm thường.

Dù chỉ có tư chất tam linh căn, nhưng với công lao này, việc Trúc Cơ của hắn trong tương lai gần gần như là chuyện chắc chắn.

Chưa kể, bản thân Diệp Phong vốn là một Phù Lục Sư. Xét trên mọi phương diện, kết giao với hắn tuyệt đối là một chuyện có trăm lợi mà không có một hại.

Hắc Sa Hà là một con sông rộng lớn, được đặt tên như vậy bởi hai bên lòng sông chất đầy cát đen.

Trước kia, nơi đây từng là một vùng đất màu mỡ, linh khí nồng đậm, sản sinh nhiều linh tài thuộc tính Thủy, thường được sử dụng để luyện chế pháp khí.

Dĩ nhiên, một vùng đất giàu có như vậy không thể thoát khỏi sự kiểm soát của Thiên Hà Tông.

Chính vì thế, Hắc Sa Hà cũng trở thành một mục tiêu chiến lược quan trọng của Thượng Thanh Tông.

Bốn năm trước, Linh Lung Chân Nhân, khi đó chưa Kết Đan, đã ép một lão tổ Kết Đan của Thiên Hà Tông đến đường cùng ngay tại nơi này. Cuối cùng, đối phương không còn lựa chọn nào khác ngoài việc Bạo Đan tự sát.

Một thân ảnh đập trên cự chùy bay vút qua không trung từ hướng Tây tiến đến.

“Kết Đan chân nhân Bạo Đan... Uy lực quả thật kinh khủng. Dù đã bốn năm trôi qua, thiên địa linh khí nơi đây vẫn còn bị ảnh hưởng.”

Người cuối cự chùy chính là Lý Thanh. Hắn dừng lại tại biên giới lưu vực Hắc Sa Hà, ánh mắt xa xăm nhìn về phía con sông vẫn cuộn cuộn chảy trước mặt.

Linh khí bốn phía vô cùng hỗn loạn, rõ ràng là di chứng từ trận đại chiến bốn năm trước.

Sau trận chiến đó, nơi này trở thành phế tích, nhưng đồng thời cũng thu hút không ít tán tu đến tìm kiếm di vật còn sót lại.

Đáng tiếc, một viên Kim Đan phát nổ không chỉ xóa sạch mọi dấu vết của chủ nhân nó mà còn khiến các túi trữ vật cùng pháp khí bên trong cũng hóa thành tro bụi.

Có lẽ vẫn còn vài món bảo vật may mắn rơi rớt đâu đó, nhưng trong bốn năm qua, e rằng đã bị những kẻ tâm bảo can quét sạch.

“Nên thả tín hiệu thôi... Không biết Diệp Phong tìm cho ta Luyện Đan Sư kiểu gì đây.” Lý Thanh lâm bảm, rồi đốt lên một sợi khói xanh trên mặt đất.

Lý Thanh vừa xuất quan từ bí cảnh, không phải để tìm bảo vật, mà là đến gặp Diệp Phong.

Trước đó, hắn đã gửi tin cho Diệp Phong nhờ tìm giúp một vị Luyện Đan Sư. Chẳng bao lâu sau, thư hồi đáp đã đến.

Cũng giống hết sáu năm trước, Diệp Phong vui vẻ nhận lời, cam kết sẽ tìm người thích hợp nhanh nhất có thể.

Hiển nhiên, sau khi đoạt xá thành công, Diệp Phong đã có sáu năm gây dựng thế lực trong tu tiên giới. Cộng thêm thân phận đệ tử Thiên Hà Tông, hắn lại càng có mạng lưới quan hệ rộng lớn hơn.

Không lâu sau, nương theo làn khói xanh đặc biệt, một thân ảnh đạp trên phi kiếm lao vút tới như gió lốc.

Vút!

“Ha ha ha! Lý huynh! Đã sáu năm không gặp, phong thái của huynh ngày càng xuất chúng đấy!”

Thấy Lý Thanh, Diệp Phong phấn khởi nhảy xuống từ phi kiếm, giọng nói đầy hào hứng.

Gặp lại cố nhân sau nhiều năm xa cách, khó tránh khỏi sự vui mừng khôn xiết.

“Diệp huynh, bộ y phục này quả thật rất hợp với ngươi.”

Nhìn bộ trang phục đệ tử Thiên Hà Tông trên người Diệp Phong, Lý Thanh không khỏi nói với giọng có chút hâm mộ.

“Ta chỉ là may mắn thôi. Nếu không có huynh giúp đỡ khi xưa, e rằng ta đã sớm hóa thành một vong hồn phiêu bạt giữa thiên địa rồi.”

“Thôi nào, theo ta về cứ điểm đóng quân đã. Nơi này không tiện nói chuyện.”

Nói xong, Diệp Phong lập tức dẫn đường, đưa Lý Thanh vào sâu trong lưu vực Hắc Sa Hà, đến một cứ điểm đóng quân của Thiên Hà Tông.

Hiện tại, cuộc đại chiến giữa hai tông môn đã kết thúc, chỉ còn lại những xung đột quy mô nhỏ.

Nếu không có gì bất ngờ, sau một thời gian tranh chấp nhỏ lẻ, các cấp cao của hai bên sẽ ngồi lại bàn bạc để tiến tới đình chiến.

Mất thấy chiến sự dần lắng xuống, Thiên Hà Tông cũng không nhàn rỗi, lập tức điều động đệ tử quay trở lại những điểm tài nguyên cũ để tái thiết và khai thác.

Sau nhiều năm chiến tranh hao tổn nguyên khí, Thiên Hà Tông dĩ nhiên muốn nhanh chóng khôi phục thực lực.

Trên đường đến cứ điểm, Lý Thanh quan sát dòng sông chảy xiết, phát hiện có không ít đệ tử Thiên Hà Tông bay qua bay lại, dường như đang dò xét điều gì đó.

“Chiến sự giờ đã yên ổn hơn, nhân lực của tông môn cũng rảnh rỗi hơn. Những người này đang tìm kiếm di vật của vị Kết Đan lão tổ khi xưa.”

“Đồng thời, họ cũng khảo sát để xác định các vị trí có thể bố trí trận pháp. Một khi chiến sự chấm dứt, nơi này sẽ phải đóng quân trở lại.”

Diệp Phong vừa giải thích vừa đưa Lý Thanh vào một dãy lều vải đơn giản.

Chương 508

DTV EBOOK

“Thì ra là vậy. Xem ra trận đại chiến quét sạch toàn bộ tu tiên giới sắp sửa chấm dứt rồi.”

Lý Thanh cười, thâm cảm thán.

Diệp Phong lắc đầu nói:

“Chuyện này cũng khó mà nói. Hiện tại, mỗ linh thạch quan trọng nhất của tông môn đang bị Thượng Thanh Tông chiếm giữ. Nếu thật sự muốn đình chiến, e rằng bọn họ sẽ ra điều kiện cắt cổ.”

Lý Thanh nghe vậy cũng không hề ngạc nhiên. Thượng Thanh Tông đã chiếm được quyền chủ động, đương nhiên sẽ nhân cơ hội này mà vơ vét từ Thiên Hà Tông càng nhiều càng tốt.

“Hà phường thị bây giờ thế nào rồi?” Lý Thanh quan tâm hỏi.

Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Diệp Phong lập tức sa sầm:

“Đã hoang phế sáu năm rồi! Trừ phi chiến tranh hoàn toàn kết thúc, nếu không phường thị đừng mong khôi phục.”

Cũng chính vì thế mà Thượng Thanh Tông càng nắm quyền chủ động trong tay. Hà phường thị cùng với mỗ linh thạch đều là huyết mạch của Thiên Hà Tông. Chỉ mới bị gián đoạn khai thác trong sáu năm đã khiến Thiên Hà Tông tổn hại nghiêm trọng.

Dĩ nhiên, dù Thượng Thanh Tông muốn áp chế đối phương, bọn họ cũng không dám làm quá mức. Nếu thực sự ép Thiên Hà Tông đến đường cùng, khiến đối phương liều mạng cá chết lưới rách, thì chẳng ai được lợi cả.

Tóm lại, kết cục tương lai của hai đại Tiên Đạo tông môn vẫn phụ thuộc vào ý chí của các cấp cao.

“Thôi, đừng nói chuyện phiền não này nữa. Ta còn chưa chúc mừng người tấn thăng Luyện Khí hậu kỳ đấy!”

Dứt lời, Diệp Phong lấy ra một vò linh tửu – chính là loại trăm hoa linh nhưỡng mà Lý Thanh yêu thích nhất.

Sáu năm bế quan chưa từng uống một giọt rượu, con sâu rượu trong người Lý Thanh lập tức trỗi dậy.

“Sao dám so với người chứ? Sáu năm không gặp, không chỉ khôi phục toàn bộ tu vi, lại còn gia nhập Thiên Hà Tông, cuộc sống của người bây giờ quả thật như cá gặp nước!”

Nói không ham mộ là giả. Trước kia, có một bộ trang phục đệ tử Thiên Hà Tông để khoác lên người từng là giấc mơ của Lý Thanh.

Hai người vừa uống rượu vừa ôn chuyện, nhắc lại những chuyện lớn nhỏ đã xảy ra trong sáu năm qua.

Rượu ngà ngà, Diệp Phong cảm thán, đơn giản kể lại hành trình của mình trong những năm tháng đó.

Chỉ có thể nói, quả thực là cử tử nhất sinh, mỗi bước đi đều như bước trên lưỡi dao.

Bây giờ có thể khoác lên mình bộ trang phục này, ngồi tại đây uống rượu, Diệp Phong không khỏi cảm thán: mạng hắc đúng là đã từng kẹp giữa lần ranh sinh tử.

Cuối cùng, câu chuyện dần chuyển sang chủ đề mà Lý Thanh quan tâm nhất.

“Hắc hắc, ta muốn giới thiệu cho người vị Luyện Đan Sư này, nhưng thực ra... người cũng quen biết hắc!”

Diệp Phong cười thần bí, uống cạn chén linh tửu.

Câu này làm Lý Thanh sửng người, khó hiểu nói:

“A? Ta biết một Luyện Đan Sư sao?”

Không để Lý Thanh đoán mò, Diệp Phong thân nhiên đáp:

“Thanh Dương Đạo Nhân!”

Lý Thanh lập tức tìm kiếm trong ký ức, nhưng càng nghĩ càng mơ hồ, dường như hắc chưa từng nghe qua cái tên này.

“Ha ha ha! Nhớ lại xem, trước kia tại hội giao dịch bí ẩn, ai là người chủ trì?”

Nghe đến đây, Lý Thanh bỗng vỡ lẽ, bừng tỉnh đại ngộ. Nếu nói vậy, thì đây chính là Trúc Cơ kỳ tu sĩ mà hắn đã có duyên gặp mặt trước đây.

“Là vị tiền bối đó sao? Khi Thiên Hà phường thị bị tập kích, hắn cũng may mắn trốn thoát à?”

“Vậy hội giao dịch đó còn tồn tại không?”

Diệp Phong lắc đầu:

“Không còn nữa. Sau trận chiến ấy, không ít thành viên trong hội đã mất liên lạc. Kẻ chết thì chết, kẻ tan tác thì tản mác. Giờ chỉ còn ta, Cửu Tiêu, Linh Oanh cùng Thanh Dương tiền bối còn giữ liên hệ với nhau.”

Cái tên Cửu Tiêu và Linh Oanh, Lý Thanh đương nhiên không lạ gì.

Cửu Tiêu từng được hắn giúp sửa chữa linh chu, còn Linh Oanh thì đã mua không ít Thiên Tinh Thảo tại hội giao dịch. Vì vậy, ấn tượng của hắn với hai người này khá sâu sắc.

“Vậy bây giờ Thanh Dương tiền bối đang ở đâu? Ta muốn đến bái phỏng một chuyến.”

Lý Thanh đầy háo hức hỏi.

Tìm được một vị Luyện Đan Sư có khả năng luyện chế Trúc Cơ Đan, nghĩa là hắn đã tiến thêm một bước trên con đường Trúc Cơ.

Dù sao, cứ xây dựng quan hệ trước, sau này tự khắc sẽ có cơ hội.

Lý Thanh cũng không nóng vội, hắn vừa mới đột phá Luyện Khí hậu kỳ, vẫn còn thời gian chờ đợi.

Huống hồ, tuổi thọ của hắn rất dài, khác với người thường. Đối với người khác, Trúc Cơ càng sớm càng tốt, nhưng với hắn, điều đó không phải vấn đề cấp bách.

Dù có phải đợi thêm mười, hai mươi năm hay lâu hơn nữa, cũng chẳng sao cả. Đến lúc đó, cuộc đời hắn vẫn còn đang ở giai đoạn đỉnh cao, chẳng cần lo chuyện tuổi tác ảnh hưởng đến tỷ lệ thành công của Trúc Cơ.

Tóm lại, một khi con đường đã mở ra, dù dài đến đâu, hẳn cũng có đủ kiên nhẫn để bước tiếp.

Đây chính là ưu thế của những kẻ mang trong mình thiên phú trường sinh!

Chương 509

DTV EBOOK

Xa cách đã lâu, khó khăn lắm mới gặp lại, Lý Thanh và Diệp Phong hai người cùng ngồi uống linh tửu suốt ba ngày trong doanh địa. Hậu quả là toàn bộ linh tửu trong túi trữ vật của Diệp Phong bị quét sạch không còn một giọt.

Lý Thanh dù tửu lượng không tệ, lúc này cũng có chút say khướt, nâng ly rượu, cười lớn:

“Đến! Hôm nay có rượu thì hôm nay cứ say! Cạn nốt ly này xong, ta liền đi tìm tung tích của Thanh Dương tiên bối.”

Diệp Phong cũng cười ha ha, giơ chén đáp lời:

“Hôm nay chia tay, không biết bao giờ mới có thể gặp lại, vậy thì càng phải uống!”

Phanh!

Làm cạn ly rượu cuối cùng trong tay, Lý Thanh đứng phắt dậy, vận chuyển khí huyết trong cơ thể, đẩy bớt hơi rượu ra ngoài, đầu óc nhất thời tỉnh táo hơn nhiều.

“Diệp huynh, cáo từ!”

Nói xong, hắn xoay người, rào bước rời khỏi doanh địa.

Lúc này, trời đã khuya, trăng sáng sao thưa, thời điểm thích hợp để lên đường.

Nhưng ngay khi Lý Thanh chuẩn bị nhanh chóng rời khỏi cứ điểm của Thiên Hà Tông, đột nhiên—

Oanh!

Một tiếng nổ vang trời truyền đến từ lưu vực Hắc Sa Hà!

Một cột nước khổng lồ bắn tung lên trời, như muốn chọc thủng màn đêm, chấn động cả một vùng đất rộng lớn.

Lý Thanh dù còn vương chút men say, nhưng khi cảm nhận được mặt đất dưới chân khẽ rung động, hắn lập tức tỉnh rượu

hoàn toàn.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Lời còn chưa dứt, trên bầu trời đêm, từng giọt nước từ trên cao rơi xuống, như một cơn mưa nhỏ. Hóa ra, đó chính là bọt nước bắn ra từ Hắc Sa Hà.

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, Lý Thanh lập tức đạp lên Vô Song Chùy, ngự không bay lên.

Thị lực của hắn cực kỳ lợi hại, vừa nhìn xuống liền thấy rõ tình huống bên dưới. Ở một đoạn lưu vực của Hắc Sa Hà, xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ đang không ngừng xoay tròn!

Ông!

Trong chốc lát, thiên địa linh khí thuộc tính Thủy trở nên vô cùng nồng đậm, tỏa ra từ chính trung tâm vòng xoáy.

Bao quanh vòng xoáy là một nhóm đệ tử Thiên Hà Tông, tất cả đều là tu sĩ tinh thông trận pháp.

Rõ ràng, một biến cố lớn như vậy chắc chắn có liên quan đến bọn họ!

Quả nhiên, Lý Thanh khẽ động tai, lập tức nghe được tiếng nói chuyện xen lẫn trong làn gió đêm.

“Đây là một động phủ dưới nước sao? Không ngờ lại ẩn giấu sâu đến thế!”

“Ta nhớ trong điển tịch của tông môn có đề cập sơ qua, trước đây Hắc Sa Hà từng là nơi trú ngụ của một nhánh Yêu tộc dưới đáy nước. Nhưng sau khi pháp môn luyện chế Trúc Cơ Đan bằng tinh hạch yêu thú được truyền ra, yêu thú nơi này đã bị săn giết gần như tuyệt diệt.”

“Đây đúng là một bất ngờ lớn! Không tìm thấy di tàng của Thái Thượng Trưởng Lão, lại phát hiện ra một động phủ dưới nước đã ẩn nấp suốt bao nhiêu năm!”

“Mau bẩm báo việc này lên trưởng lão trong tông môn!”

Động phủ dưới nước?

Nghe đến đây, Lý Thanh bất giác nhú mày, trong lòng dâng lên cảm giác bất an.

Kỳ ngộ thường đi kèm nguy hiểm, hắn không giống những đệ tử Thiên Hà Tông đang mừng rỡ như điên kia. Trái lại, lúc này hắn chỉ muốn tránh càng xa càng tốt, miễn cho bị cuốn vào rắc rối không đáng có.

Lui! Lui! Lui!

Ngay khi hắn xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên—

Vù!

Một đạo linh quang từ doanh địa của Thiên Hà Tông bắn thẳng lên trời, chặn ngay trước mặt hắn!

“Quả nhiên! Do dư chấn của Bạo Đan mà cấm chế trong động phủ dưới Hắc Sa Hà đã bị phá giải.”

Linh quang tán đi, hiện ra một đạo cô trung niên với khí chất uy nghiêm. Bà ta đứng nhìn Hắc Sa Hà dưới màn đêm, lầm bầm một câu rồi quay sang Lý Thanh, giọng điệu bình thản nhưng đầy áp lực:

“Tiểu hữu, nếu ta nhớ không nhầm, ngươi là bằng hữu của Diệp sư diệt đủng không? Không ngại lưu lại đây thêm vài ngày chứ?”

Trúc Cơ Kỳ!

Lý Thanh lập tức nhận ra tu vi của đạo cô trước mặt.

Đối phương giữ hắn lại, đương nhiên không phải vì nhiệt tình hiếu khách.

Rất rõ ràng, động phủ dưới nước vừa xuất hiện, bọn họ muốn hạn chế tin tức bị lộ ra quá sớm. Vì thế, hắn cũng bị ép ở lại làm “khách bất đắc dĩ”.

Trước tình thế này, hắn nào dám phản kháng?

Trong lòng khẽ cười khở, nhưng trên mặt lại cung kính ôm quyền nói:

“Tiền bối đã có nhã ý mời, tại hạ xin tuân mệnh.”

Nhìn thấy Lý Thanh thức thời như vậy, đạo cô gật đầu hài lòng, đầu ngón tay khẽ bắn ra một đạo linh quang rơi lên bả vai hắn.

“Đây là linh ấn cảm ứng, ba ngày sau nó sẽ tự động tiêu tán. Khi đó, người có thể tự do rời đi.”

Nói xong, đạo cô đạp lên phát trần, hóa thành một luồng linh quang bay thẳng về phía vòng xoáy dưới Hắc Sa Hà.

Không lâu sau, từ trong doanh địa lại có thêm vài đạo thân ảnh bay lên, trong đó có cả Diệp Phong.

Vừa thấy Lý Thanh, Diệp Phong liền ngạc nhiên hỏi:

“Lý huynh, sao ngươi vẫn còn ở đây?”

Chương 510

DTV EBOOK

Diệp Phong vừa thấy Lý Thanh vẫn còn ở doanh địa, không khỏi có chút kinh ngạc, vội vàng tiến lên hỏi thăm tình huống.

Lý Thanh cười khở một tiếng, đem sự việc vừa xảy ra kể lại cho hắn.

“Chỉ có thể nói là quá xui xẻo, trước khi rời đi lại đụng trúng chuyện này.”

Nghe xong, Diệp Phong há hốc miệng, lắc đầu dở khóc dở cười:

“Thật đúng là trùng hợp! Lý huynh, nếu ngươi sốt ruột muốn đi, nếu không ta thử đến nhờ trưởng lão cầu xin giúp ngươi?”

Nhưng Lý Thanh lập tức lắc đầu từ chối. Chỉ ba ngày mà thôi, không đáng để khiến Diệp Phong vì hắn mà gặp phiền phức. Nếu chẳng may khiến vị đạo cô trung niên kia có ấn tượng xấu với Diệp Phong, e rằng sau này hắn cũng khó có chỗ đứng trong Thiên Hà Tông.

“Nếu đã vậy, ta ở đây tĩnh tu ba ngày cũng không sao. Dù sao ta cũng tò mò về động phủ dưới nước này, xem như mở mang tầm mắt.”

Nghe vậy, Diệp Phong cũng yên tâm phần nào, lập tức sắp xếp cho Lý Thanh quay lại nghỉ ngơi trong doanh trưởng của mình.

Xong xuôi mọi chuyện, hắn giẫm lên phi kiếm, nhanh chóng bay về hướng vòng xoáy trên mặt nước.

Lý Thanh nhìn theo bóng lưng Diệp Phong, không quên dặn dò:

“Diệp huynh, nhớ cẩn thận, bảo toàn bản thân quan trọng nhất!”

“Tất nhiên!”

Lời nói còn vang vọng trong không trung, bóng dáng Diệp Phong đã khuất hẳn trong màn đêm.

Lúc này, chỉ còn lại một mình ở trong cứ điểm Thiên Hà Tông, Lý Thanh không nhịn được ngáp một cái, lẩm bẩm:

“Động phủ dưới nước này là do yêu thú trước kia để lại sao? Không biết có bảo vật gì không nhỉ?”

Nói đến đây, trong mắt hắn thoáng hiện lên một tia âm trầm.

Bị Thiên Hà Tông ép ở lại thế này, dù ngoài mặt hắn tỏ ra không quan tâm, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút không vui.

Ai, đây chính là số phận của tán tu...

Dù đã đạt đến Luyện Khí hậu kỳ, nhưng trong mắt người khác, hắn vẫn chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, không đáng để để tâm.

Nghĩ đến đây, hắn cúi đầu nhìn vết tích linh lực mờ mờ trên bả vai, lại không khỏi thở dài.

Nói đi cũng phải nói lại, vị trưởng lão kia cũng xem như đã hành xử không quá hà khắc, có lẽ là nể mặt Diệp Phong nên mới không làm khó hắn.

Nhưng dù vậy, cảm giác thực lực yếu kém vẫn là nguyên nhân khiến hắn khó chịu nhất.

“Trên đời này, mọi bất lợi đều bắt nguồn từ việc bản thân không đủ mạnh...”

“Haizz, chỉ có thể tiếp tục cố gắng tu luyện.”

Trên bầu trời đêm, vòng xoáy trên Hắc Sa Hà vẫn không ngừng khuấy động mặt nước, như thể một cái hố không đáy, nuốt trọn tất cả.

Quan sát một hồi lâu, vị đạo cô trung niên cau mày, trầm giọng nói:

“Tô Uy, ngươi mang người về tông môn báo tin ngay lập tức.”

“Những người còn lại lập tức bố trí trận pháp đơn giản, canh giữ bên bờ sông. Ta sẽ tự mình xuống dưới dò xét.”

Dứt lời, đạo cô không chần chừ nữa, trực tiếp lao thẳng vào trung tâm vòng xoáy.

“Trưởng lão, xin hãy cẩn thận!”

Tiếng gọi của các đệ tử vang lên sau lưng, nhưng bà đã không còn để ý nữa.

Dưới nước, một cái hố sâu bất ngờ lộ ra, không ngừng hút nước sông vào bên trong, tạo thành một vòi rồng khổng lồ.

Quả nhiên, đây từng là nơi ở của một nhánh Yêu tộc dưới đáy nước!

Đạo cô trung niên khẽ nheo mắt, hóa thành một luồng độn quang lao thẳng về phía hố sâu. Dù đang ở dưới nước, tốc độ của bà vẫn không giảm chút nào.

Tới gần miệng hố, bà vung phát trần trong tay, quét mạnh một cái!

Ầm ầm!

Một trận chấn động dữ dội truyền đến từ dưới đáy nước.

Ngay lập tức, vô số bọt khí từ trong hố sâu tuôn ra, dòng nước chảy siết hơn gấp bội.

Đạo cô chậm rãi áp sát, vận dụng linh lực chống lại hấp lực của hố sâu, đồng thời tập trung nhìn vào bóng tối bên trong.

Chỉ thấy một màu đen kịt, không nhìn rõ bất cứ thứ gì!

Bà nhíu mày, lập tức đánh ra một đạo pháp thuật chiếu sáng.

Dù đã đạt Trúc Cơ kỳ, bà vẫn không dám dùng thần thức dò xét một cách mạo hiểm. Ai biết bên dưới có thứ gì nguy hiểm hay không?

Thăm dò bí cảnh chưa biết, cẩn thận vẫn là quan trọng nhất.

Ánh sáng lập lòe chiếu rọi vào hố sâu, giúp bà thấy rõ khung cảnh bên trong—

Một động thiên rộng lớn vô cùng!

Bên trong không gian khổng lồ ấy, một bộ bạch cốt măng xà khổng lồ đang nằm vắt ngang ngay lối vào.

Bộ xương khổng lồ này khiến người ta lạnh gáy, chỉ riêng một đoạn xương cũng đã lớn ngang một người trưởng thành!

Nhìn thấy cảnh này, tim đạo cô không khỏi đập thình thịch.

“Yêu thú cấp ba trở lên!”

Thông thường, chỉ cần nhìn vào kích thước cũng có thể đoán được thực lực của yêu thú.

Hình thể càng lớn, thực lực càng mạnh. Đây là chân lý không cần bàn cãi!

Tuy nhiên, cũng không thể chỉ dựa vào kích thước mà xem nhẹ tất cả yêu thú có thể tích nhỏ. Có một số loài mang dị chủng huyết mạch, bẩm sinh thể hình không lớn, nhưng thực lực lại cực kỳ kinh người.

Chương 511

DTV EBOOK

“Một đầu Tam giai yêu mãng... gần hóa thành Giao Long rồi!
Trên thân nó, từng bộ phận đều là tài liệu vô cùng trân quý!”

Mang theo suy nghĩ này, đạo cô không chút do dự lao thẳng vào hố sâu, quyết tâm thăm dò một phen.

Là người đầu tiên tiến vào bí ẩn trong động phủ, nàng muốn thu lấy càng nhiều chỗ tốt càng tốt!

Vù!

Đạo cô di chuyển cực nhanh, không còn chống lại dòng chảy, mà lợi dụng lực đẩy của nước, thuận thế lướt thẳng đến bộ xương yêu mãng khổng lồ.

Ngay khi nàng chuẩn bị thu hồi bộ bạch cốt yêu mãng này vào trong nhẫn trữ vật, nàng bỗng phát hiện ra một điều đáng tiếc

—

Tất cả tài liệu trên thân nó... đều đã mất đi linh tính!

Những xương cốt này, ngoài hình thể khổng lồ ra, chẳng khác gì xương thú bình thường.

Nghĩ lại thì cũng hợp lý, nhiều năm như vậy trôi qua, linh khí bên trong đã sớm tiêu tán không còn gì.

Mang theo một chút tiếc nuối, lần này đạo cô cẩn thận vận dụng thần thức, từ từ mở rộng phạm vi thăm dò.

Ừng ừng!

Trong nước, một luồng dị động bỗng nhiên xuất hiện!

Một dòng Thủy thuộc tính linh khí cực kỳ tinh thuần đang không ngừng trào ra từ trong hố sâu, tan vào dòng nước xung quanh!

“Linh khí tinh thuần này đến từ đâu?”

Nàng nhanh chóng men theo hướng linh khí tỏa ra, đột ngột phát hiện—

Trong bóng tối phía trước, một động quật khổng lồ lặng lẽ hiện ra trước mắt!

“Đây là... Âm Dương Ngưng Dịch?”

Đạo cô chỉ cảm thấy nhịp tim mình đột nhiên tăng nhanh, đến mức lồng ngực cũng phập phồng không yên!

Kết Đan linh vật!

Đây chính là chí bảo có thể trợ giúp tu sĩ Trúc Cơ kỳ đột phá Kết Đan kỳ!

Một khi sử dụng, nó có thể gia tăng ít nhất một thành tỷ lệ Kết Đan thành công, giá trị không cách nào đo lường!

Đối với nàng, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà nói, đây chính là bảo vật quý giá nhất!

Nếu vật này xuất hiện trong đấu giá hội, chắc chắn sẽ khiến vô số cường giả đập vỡ nắp quan tài, tranh mua đến sứt đầu mẻ trán!

Liều mạng!

Cơ duyên đã ở ngay trước mắt, sao có thể bỏ lỡ!

Nàng siết chặt nắm tay, đang chuẩn bị tiến đến thu lấy Âm Dương Ngưng Dịch, hoàn toàn không nhận ra—

Trong chỗ sâu nhất của động quật, một quả trứng yêu thú khổng lồ đang an tĩnh nằm trên một bệ đá, tựa như đã hóa đá qua vô số năm tháng...

Sáng sớm hôm sau, khi vầng trăng cuối cùng thu lại ánh sáng yếu ớt của mình, thái dương chợt ló rạng, tỏa ra hào quang rực rỡ.

Tại một góc trong doanh địa, Lý Thanh dần dần tỉnh lại từ trạng thái tu luyện sâu.

Hắn khẽ thở ra một hơi trọc khí, theo bản năng đưa tay sờ lên đầu vai. Nhưng ngay khi chạm vào, hắn lập tức phát hiện—dấu ấn linh lực mà nữ đạo cô trung niên kia lưu lại trên người hắn đêm qua... đã hoàn toàn biến mất!

“A? Sao lại không còn?! Chẳng lẽ bà ta đột nhiên phát thiện tâm, tự ý xóa đi?”

Dĩ nhiên, Lý Thanh không ngây thơ đến mức tin rằng đối phương chủ động xóa bỏ ấn ký. Dấu ấn linh lực này, vốn sẽ tự động tiêu tan sau ba ngày, bây giờ lại biến mất trước thời hạn, vậy thì chỉ có một khả năng duy nhất.

Nữ đạo cô trung niên kia, có lẽ đã gặp bất trắc!

“Thăm dò động thiên trong lòng sông, quả nhiên là một công việc nguy hiểm. Mới qua một đêm đã đi đòi rồi!”

Lý Thanh lẫm bẫm, trong lòng không khỏi dâng lên ý định rời đi ngay lập tức.

“Ấn ký đã biến mất, ta bây giờ rời đi hẳn cũng không có vấn đề gì.”

Nói đoạn, hắn đứng lên.

Đêm qua, trong lòng Hắc Sa Hà xảy ra một trận chấn động không hề nhỏ, phạm vi xung quanh cũng có thể cảm nhận được sự rung chuyển. Hắn không tin Thiên Hà Tông có thể giấu giếm chuyện này mãi mãi.

Hơn nữa, hiện tại lại đúng vào thời kỳ chiến loạn, Thượng Thanh Tông chắc chắn đang giám sát nhất cử nhất động của Thiên Hà Tông. Chỉ e trong thời gian tới, nơi này sẽ trở thành chiến trường tranh chấp khốc liệt, thậm chí có thể dẫn đến cuộc đại chiến giữa các tu sĩ Kết Đan kỳ.

Lúc đó, hắn—một kẻ chỉ mới ở Luyện Khí kỳ—sợ rằng ngay cả làm pháo hôi cũng không đủ tư cách!

Nghĩ đến viễn cảnh này, lòng hắn chợt run lên. Không chút do dự, hắn lập tức chạy vội ra khỏi doanh địa, chuẩn bị rời đi ngay.

Thế nhưng, mới đi được vài bước, hắn lại chững lại, do dự trong chốc lát rồi cuối cùng quyết định quay đầu tìm Diệp Phong.

“Cũng được, chuyện này liên quan đến sinh tử của một trưởng lão Thiên Hà Tông, nói cho Diệp Phong biết, ít nhất cũng giúp hắn có sự chuẩn bị trước.”

Nghĩ vậy, Lý Thanh liền hướng về phía Hắc Sa Hà mà bay đến.

Nước sông cuộn trào dữ dội, bùn cát đen sì chồng chất hai bên bờ, tựa hồ hoàn toàn khác biệt với những dòng sông bình thường.

Tại khu vực có dòng chảy mãnh liệt nhất trên Hắc Sa Hà, mấy đệ tử Thiên Hà Tông đã bố trí một trận pháp cấp Nhất Giai đơn giản để phong tỏa khu vực này.

Chương 512

DTV EBOOK

Quả nhiên, nữ đạo cô trung niên kia không có mặt, có lẽ đã xuống nước từ trước.

Lý Thanh thoáng suy nghĩ, sau đó trực tiếp bay đến gần trận pháp.

“Dừng lại! Đây là trọng địa của Thiên Hà Tông, kẻ không phận sự mau rời đi!” Một tên đệ tử Thiên Hà Tông lớn tiếng quát, thái độ ngạo nghễ, ánh mắt tràn đầy cảnh giác nhìn chăm chăm vào hắn.

Lý Thanh chẳng thèm để ý đến gã, chỉ chấp tay nói: “Ta có một người bạn chí giao trong quý tông, muốn gặp Diệp Phong.”

Không lâu sau, trận pháp hé mở một lối đi, Diệp Phong từ bên trong bước nhanh ra, sắc mặt mang theo vài phần ngoài ý muốn.

“Lý huynh? Sao ngươi lại đến đây, có chuyện gì vậy?”

Lý Thanh hạ giọng, chỉ vào đầu vai mình rồi trầm giọng nói: “Diệp huynh, đêm qua vị trưởng lão của tông môn các ngươi đã lưu lại trên người ta một dấu ấn linh lực. Nhưng sáng nay... nó đã biến mất.”

Nghe vậy, Diệp Phong thoáng ngẩn người, sau đó sắc mặt biến đổi.

Cùng người thông minh nói chuyện đúng là nhẹ nhõm, chỉ cần nhìn phản ứng của Diệp Phong, Lý Thanh biết hắn đã lập tức đoán ra vấn đề.

Diệp Phong trầm ngâm một lúc, ánh mắt dao động không yên, hiển nhiên là vẫn chưa thể đưa ra quyết định ngay.

“Nếu động phủ dưới đáy sông thực sự hung hiểm đến mức này... Lý huynh, nếu ngươi đã thoát khỏi liên quan, vậy bước tiếp theo định làm gì?”

Lý Thanh thành thật đáp: “Rời khỏi Hắc Sa Hà, bái phỏng Thanh Dương tiên bối, sau đó tiếp tục tu luyện, tìm kiếm linh dược luyện chế Trúc Cơ Đan.”

Ngay cả một tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng có thể bỏ mạng dưới đáy sông thần bí kia, hắc diên mới dám chui đầu vào đó!

Hắn còn trẻ, còn nhiều thời gian, chỉ cần ngồi nhìn sóng gió nổi lên là đủ rồi.

“Tốt.” Diệp Phong gật đầu, không giữ hắn lại, mà nghiêm nghị nói: “Việc này hệ trọng, ta cần lập tức bàn bạc với các sư huynh sư tỷ.”

“Sau này gặp lại.”

Hai người đơn giản cáo biệt, Lý Thanh liền đạp lên Vô Song Chùy, hóa thành một luồng sáng bay về phía chân trời.

Nhìn bóng dáng hắc khuất xa, Diệp Phong lập tức quay đầu lại, cao giọng nói:

“Chư vị sư huynh, sư tỷ, ta có lý do để tin rằng... Yên Lặng trưởng lão khả năng đã gặp bất trắc!”

Lời này vừa thốt ra, đệ tử Thiên Hà Tông trong trận pháp lập tức sững sờ, sắc mặt đại biến.

“Cái gì?! Diệp sư đệ, chuyện này không thể nói bừa!”

“Đúng vậy! Yên Lặng trưởng lão là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, mới xuống nước có một đêm, sao có thể gặp chuyện được?”

Nghe đám đệ tử bàn tán, Diệp Phong liền thuật lại nguyên vẹn những gì Lý Thanh đã nói.

Sau khi nghe xong, tất cả đệ tử Thiên Hà Tông đều cảm thấy đầu óc quay cuồng, khó lòng tin nổi.

Linh lực ẩn ký không thể tự dung biến mất, đặc biệt là với tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Theo lý, phải ba ngày sau nó mới tiêu tán, nhưng bây giờ lại đột nhiên biến mất trước thời hạn... Điều này chỉ có một khả năng—Yên Lặng trưởng lão đã thực sự gặp nạn!

Giờ phút này, không ai còn tâm trí để ý đến Lý Thanh đã đi xa. Bởi lẽ, dù hắn có là ai, cũng không quan trọng bằng một vị

trưởng lão Trúc Cơ kỳ có thể đã bỏ mạng ngay trong lòng Hắc Sa Hà!

Giờ khắc này, đệ tử Thiên Hà Tông lặng lẽ nhìn về mặt sông Hắc Sa Hà. Trong mắt bọn họ không còn chút kỳ vọng hay chờ mong nào nữa, mà thay vào đó là một ánh nhìn đầy e ngại, tựa như đang đối diện với một vực sâu ma quái không đáy.

Một tồn tại có thể lặng yên không một tiếng động mà thôn phệ mạng sống của một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, đáng sợ đến mức nào? Sự thật này khiến các đệ tử không khỏi rung mình, từng cơn sợ hãi lan tràn trong lòng.

“Bây giờ phải làm sao? Có nên lập tức phái người truyền tin về tông môn không?”

“Không được! Chuyện này vô cùng quan trọng, nhất định phải có đủ nhân thủ đóng giữ nơi này.”

“Nói đúng! Tô Uy sư huynh đã cử người về báo tin cho tông môn, chắc chắn chẳng bao lâu nữa, trưởng lão các tông khác cũng sẽ có mặt tại đây.”

“VẬY... chúng ta có nên phái người xuống dưới điều tra thử không?”

Bầu không khí bỗng chốc trở nên im lặng nặng nề.

Dù trong lòng các đệ tử Thiên Hà Tông đang bàn tính thế nào, thì kẻ đã sớm rời đi như Lý Thanh hoàn toàn không quan tâm. Giờ phút này, hắn chỉ muốn chạy càng xa nơi này càng tốt, tránh xa cơn phong bạo sắp sửa bùng nổ.

Dưới lòng sông, trong một hang động tối đen như mực, từng đợt sóng ngầm vẫn âm thầm cuộn trào. Bên trong động khẩu, vài sợi linh thảo mỏng manh lặng lẽ đứng đưa theo dòng nước.

Giữa làn nước đục ngầu, đột nhiên, một bóng người mặc đạo bào khô quắt từ trong động khẩu chậm rãi trôi ra.

Nếu có đệ tử Thiên Hà Tông chứng kiến cảnh tượng này, chắc chắn bọn họ sẽ kinh hoàng đến mức mất hết hồn vía—bởi vì bộ thi thể khô quắt kia, chính là Yên Lặng trưởng lão của bọn họ!

Chương 513

DTV EBOOK

Một vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ, đêm qua vẫn còn sống sờ sờ, giờ phút này lại chỉ còn là một cái xác khô bị hút sạch tinh huyết!

Gương mặt bà ta vẫn còn giữ nguyên vẻ sợ hãi tột cùng, không cam lòng cùng cực, tựa hồ trước khi chết đã phải trải qua thứ gì đó kinh khủng đến mức khó có thể tưởng tượng.

Mà lúc này, tại tầng sâu nhất của thâm quật, trong làn nước đen đặc, một vũng linh dịch trộn lẫn Âm Dương chi khí vẫn lặng lẽ dao động.

Ở chính giữa nơi sâu thẳm ấy, một viên trứng đá khổng lồ an tĩnh nằm trên đài cao. Bề mặt viên trứng, lúc này đã bị nhuộm một lớp máu đỏ sẫm.

Điều kỳ lạ là, theo thời gian trôi qua, những vệt máu đỏ không hề bị nước sông cuốn đi, mà ngược lại, từng chút, từng chút một bị viên trứng này hấp thu! Cứ như thế, nó đang “ăn” lấy những giọt máu ấy để tự nuôi dưỡng bản thân.

Mấy ngày sau, hai vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ của Thiên Hà Tông đích thân dẫn theo một nhóm đệ tử giáng lâm Hắc Sa Hà.

Khi biết tin nữ đạo cô trung niên có khả năng đã bỏ mạng, hai người bọn họ đều vô cùng chấn kinh.

Ngay lập tức, hai vị trưởng lão liên thủ, suất lĩnh đệ tử bố trí một đạo Nhị Giai trận pháp, phong tỏa toàn bộ khu vực lưu vực Hắc Sa Hà.

Sau khi cân trọng suy tính, hai vị trưởng lão quyết định tiếp tục cử người hồi báo tin tức về tông môn, xác nhận cái chết của Yên Lặng trưởng lão.

Thêm vài ngày nữa trôi qua, dị động từ Thiên Hà Tông cuối cùng cũng thu hút sự chú ý của Thượng Thanh Tông.

Một lần nữa, trận đại loạn nơi Hắc Sa Hà lại bùng nổ. Bốn năm trước, hai tông môn từng giao chiến một trận kinh thiên động địa tại đây, nay một lần nữa, cuộc tranh đấu lại khơi mào.

Tu sĩ từ hai tông môn lũ lượt kéo đến, trong đó không thiếu những cao nhân Kết Đan kỳ.

Giữa bầu trời, một giọng nói trầm hùng vang vọng, tựa như đại hồng chung rung động cả thiên địa:

“Hừ! Hiện tại, hai tông ta đang trong thời gian đàm phán giảng hòa, vậy mà các ngươi dám xâm phạm lãnh địa của Thiên Hà Tông? Thật sự nghĩ rằng chúng ta có thể dễ dàng bị chèn ép sao?!”

Âm thanh này chấn động đến mức không ít tu sĩ cấp thấp cảm thấy choáng váng, đầu óc quay cuồng.

Rất nhanh, phía Thượng Thanh Tông cũng có người đáp trả:

“Lời ấy sai rồi! Bốn năm trước, khu vực Hắc Sa Hà này vốn đã thuộc quyền kiểm soát của Thượng Thanh Tông, làm sao lại biến thành lãnh địa của Thiên Hà Tông các ngươi?”

Ngay lập tức, một cao nhân Kết Đan kỳ xuất hiện, trực tiếp đối mặt với vị lão tổ Kết Đan của Thiên Hà Tông.

Ầm!

Bầu trời vốn đang quang đãng bỗng chốc trở nên u ám, mây đen cuộn cuộn kéo đến, từng tia lôi điện nhấp nháy trong tầng không.

Giữa không trung, một bóng người đột ngột xuất hiện từ đám mây đen, mỗi bước chân của hắn đều khiến sấm sét nổ vang. Hắn đứng đó, tựa như một vị thần chấp chương Lôi Phạt Thần Chủ, xung quanh sấm chớp cuộn cuộn không dứt.

“Hừ! Linh Lung Chân Nhân đâu? Để nàng ra đây! Ta muốn xem thử, Linh Lung Bảo Thể kia có thật sự đáng sợ như lời đồn hay không!”

Lời vừa dứt, trong hàng ngũ Thiên Hà Tông lập tức có đệ tử thất thanh kêu lên:

“Là Không Sur Tổ! Người vậy mà đã xuất quan?!”

“Quá tốt rồi! Không Sur Tổ cuối cùng cũng rời núi!”

“Khổng Sư Tổ sở hữu dị linh căn Lôi thuộc tính, thần thông Lôi Đạo của người đã đạt đến cảnh giới hóa thần!”

Đúng vậy! Người vừa xuất hiện chính là một trong những Thái Thượng trưởng lão của Thiên Hà Tông—Khổng Minh!

“Hahaha!” Một tràng cười dài từ phía Thượng Thanh Tông vang lên. Một lão giả chậm rãi bước ra, khí thế không hề yếu kém, trực tiếp ngăn cản uy áp mà Khổng Minh tỏa ra.

“Khổng lão quý, nghe nói mấy năm trước ngươi có được một khối Lôi Linh Tinh. Sao? Không kịp chờ đợi muốn lập uy sao? Hay là đã luyện thành bản mệnh pháp bảo rồi?”

Khổng Minh híp mắt, không đáp lời.

Lão giả Thượng Thanh Tông khẽ cười lạnh, từng bước tiến lên, sát khí bùng phát:

“Bốn năm trước, sư huynh của ta bỏ mạng tại đây. Hôm nay, nếu Linh Lung Chân Nhân không chịu ra mặt, vậy thì chính ngươi—Khổng Minh, ta sẽ tiễn ngươi xuống suối vàng, xem như lấy lại công bằng cho sư huynh ta!”

Thoại âm vừa dứt, Khổng Minh giơ một tay lên, bầu trời lập tức nổi lên cuồng phong, mây đen cuộn cuộn kéo đến dày đặc. Ngay sau đó, từng đạo lôi điện dài ngàn trượng như những con rồng bạc giận dữ bỏ xuống, trực tiếp oanh kích về phía phe Thượng Thanh Tông!

Ầm ầm!

Sát phạt chi lực của Lôi hệ dị linh căn quả thực đáng sợ! Khi bước vào Kết Đan kỳ, mỗi một chiêu, mỗi một thức đều mang theo thiên uy cuộn cuộn, chẳng khác nào sấm sét trùng phạt thế gian.

Khổng Minh được xưng tụng là Thiên Lôi Chân Nhân, danh hiệu này không phải hư danh!

Bá!

Chương 514

DTV EBOOK

Lão tổ Kết Đan của Thượng Thanh Tông hai tay hợp lại, nhanh chóng kết xuất một pháp ấn. Giữa thiên địa, thanh khí dâng lên cuộn cuộn, hóa thành một màn chắn vô hình, chặn đứng một kích kinh thiên động địa kia!

Lôi đình ngàn trượng trút xuống như muốn chôn vùi tất cả. Nhưng sau khi oanh kích kết thúc, màn chắn kia vẫn vững vàng đứng đó, linh khí khắp thiên địa cũng trở nên hỗn loạn vô cùng.

Đây chính là sự khủng bố của cường giả Kết Đan kỳ!

Chỉ mới một lần thăm dò đơn giản, nhưng đã khiến những tu sĩ đứng xem bên dưới không khỏi khiếp sợ, tim đập dồn dập.

Chỉ cần dư chấn của trận chiến này lan đến, e rằng những tu sĩ yếu hơn sẽ bị nghiền nát trong nháy mắt, thậm chí ngay cả hài cốt cũng chẳng còn!

Lúc này, không ít tán tu kéo đến xem náo nhiệt đều tái mặt, trong lòng sợ hãi đến cực điểm. Không chút do dự, bọn họ lập tức quay người tháo chạy, sợ bị cuốn vào trận đại chiến mà mất mạng oan uổng.

Chỉ có một số ít kẻ liều mạng, tự tin vào thủ đoạn bảo vệ tính mạng của mình, mới dám tiếp tục nán lại. Trong lòng bọn họ không ngừng tính toán, hy vọng nhân lúc hỗn loạn có thể vót được một chút lợi ích.

Vì Hắc Sa Hà đột nhiên xuất hiện trong động thiên, hai đại tông môn Tiên Đạo cuối cùng cũng không tránh khỏi một hồi tranh chấp lớn.

Tuy trận chiến lần này bùng nổ ở lưu vực Hắc Sa Hà, nhưng may mắn không có chân nhân Kết Đan nào vẫn lạc.

Dù vậy, dù không có cao tăng của tông môn tử vong, nhưng mức độ chấn động của trận chiến này vẫn không hề kém. Trúc

Cơ kỳ trường lão của cả hai phe đều chịu thương vong thảm trọng.

Đặc biệt, trận chiến giữa hai vị chân nhân Kết Đan cực kỳ ác liệt, nhất là Khổng Minh, chân nhân Thiên Lô. Hắn ra tay vô cùng tàn nhẫn, thần thông Lô Đạo bá đạo vô song, trực tiếp nhắm vào mệnh căn của Kết Đan lão tổ bên phía Thượng Thanh Tông.

Cuối cùng, nhờ vào bản mệnh pháp bảo của mình, Khổng Minh chân nhân đại thắng.

Trong trận chiến này, hắn vận dụng vạn lôi la bàn vừa được luyện chế từ Lô Linh Tinh, thể hiện uy lực kinh khủng, áp chế đối thủ đến mức nguyên khí đại thương.

Cảnh tượng vạn lôi giáng thế khiến người ta không khỏi kinh hãi.

“Lôi Đạo pháp bảo của Khổng Minh lão tổ quá mức cường đại! Nhìn khắp toàn bộ tu tiên giới, chỉ sợ chẳng mấy ai có thể địch lại!”

“Không sai! Nếu không phải Kết Đan chân nhân của Thượng Thanh Tông có thủ đoạn trốn chạy biến ảo khó lường, e rằng hôm nay đã phải bỏ mạng tại chỗ.”

“Khó nói lắm! Ngươi có thấy không? Khổng Minh lão tổ rõ ràng còn chưa dùng hết toàn lực, dường như đang đề phòng điều gì đó.”

“Có lẽ hắn đang cảnh giác Linh Lung chân nhân của Thượng Thanh Tông. Bây giờ, vị kia đã thành đại thế, sau này chắc chắn sẽ tung hoành vô địch thiên hạ.”

Bốn chữ “Linh Lung Bảo Thể” tựa như một ngọn núi lớn đè nặng lên tất cả tu sĩ của Thiên Hà Tông.

Nàng không phải hạng người chỉ có danh mà không có thực, mà là kẻ tự tay dùng chiến tích đầm máu để xây dựng danh tiếng.

Khi còn ở Giả Đan kỳ, nàng đã có thể bức một vị Kết Đan cao thủ đến mức phải tự bạo đan mà chết. Bây giờ, sau khi thực sự đột phá Kết Đan, chiến lực của nàng chắc chắn đủ để khiến vô số tu sĩ cùng cảnh giới phải kiêng dè.

Ở một nơi khác, Lý Thanh – người đã sớm rời khỏi chiến trường, vẫn thường xuyên nghe được tin tức từ Hắc Sa Hà truyền đến.

“Tạm thời đình chiến, hai bên quyết định chỉ để Trúc Cơ kỳ trưởng lão tiến vào động thiên dưới nước để thăm dò.”

“Số người tiến vào cũng bị hạn chế. Hai bên sẽ tổ chức một trận đấu giữa đệ tử Luyện Khí kỳ trên lôi đài, bên thắng sẽ được phép đưa nhiều người hơn vào động thiên.”

Nhìn những tin tức này, Lý Thanh không khỏi ngẩn người.

Chân trước các lão tổ Kết Đan còn đánh đến sinh tử, chân sau lại bắt đệ tử Luyện Khí kỳ lên võ đài giao đấu.

“Đúng là trò cười mà! Xem ra cả hai phe đều tổn thất không nhỏ, hẳn là đã bị đánh đau đến mức không dám làm lớn hơn nữa.”

Hắn bật cười, tiện tay thiêu hủy bản tin tình báo vừa nhận được.

Dù nghe có vẻ như trò đùa, nhưng nhìn vào thực tế, đây lại là phương thức giải quyết tốt nhất vào lúc này.

Rõ ràng cả hai bên đều không muốn chứng kiến Kết Đan lão tổ của mình tiếp tục bỏ mạng. Nếu cứ để Thái Thượng trưởng lão của hai tông môn ra tay, cục diện rất có thể sẽ phát triển theo hướng không thể cứu vãn.

Cuối cùng, cả hai quyết định mỗi bên cử ra mười đệ tử Luyện Khí kỳ lên lôi đài, lấy kết quả thắng bại để quyết định số lượng Trúc Cơ kỳ trưởng lão được vào động thiên tìm bảo.

Cách làm này không tệ chút nào. Một mặt, nó giúp giảm thiểu thương vong xuống mức thấp nhất, mặt khác, cũng tạo cơ hội cho những thiên tài trẻ tuổi được thể hiện bản thân.

Chương 515

DTV EBOOK

“Không biết Diệp Phong có thể tận dụng cơ hội này không? Nếu có thể tỏa sáng, chắc chắn tông môn sẽ không tiếc phần thưởng cho hấn.”

“Bất quá, những chuyện này chẳng liên quan gì đến ta.”

Nói rồi, Lý Thanh đưa mắt nhìn về phía tây nam. Từ lâu hấn đã rời khỏi lưu vực Hắc Sa Hà hơn mấy ngàn dặm.

Nếu tiếp tục giữ tốc độ này thêm bảy tám ngày nữa, hấn sẽ đến được đích đến của chuyến đi—Thanh Hoa Đàm!

Thanh Hoa Đàm, là một linh mạch cấp hai dưới trướng Thiên Hà Tông.

Nơi đây linh khí dồi dào, cảnh sắc hữu tình, lấy một hồ nước sâu thẳm màu xanh làm đặc trưng mà thành tên.

Tuy nhiên, vì địa thế hẻo lánh, xung quanh ngàn dặm toàn là vùng hoang vu, Thiên Hà Tông cũng không bỏ nhiều công sức để khai thác, mà chỉ đơn giản cho thuê để kiếm linh thạch.

Những tán tu có điều kiện, nếu muốn tìm một nơi yên tĩnh có linh mạch để ẩn tu, thì Thanh Hoa Đàm chính là lựa chọn hoàn hảo.

Người mà Lý Thanh muốn tìm—Thanh Dương Đạo Nhân, hiện đang cư ngụ tại nơi này.

Bảy tám ngày trôi qua rất nhanh.

Có lẽ vì khu vực xung quanh quá hoang vắng, trên đường đi hấn không gặp phải sự việc gì đáng nhắc đến.

Cuối cùng, khi Thùng Cơm nhảy lên một sườn đất nhỏ, Lý Thanh—ngồi trên lưng hổ, rốt cuộc cũng nhìn thấy hồ nước xanh biếc tĩnh lặng phía trước.

Phong cảnh ở đây quả thật đẹp đến kinh ngạc.

Sương trắng lượn lờ trên những dãy núi trập trùng, một hồ nước xanh sâu thẳm như một tấm gương khổng lồ phản chiếu thiên địa.

Thanh Hoa Đàm được chia thành hai khu vực: nội tạng và ngoại tạng.

Nội tạng có linh khí đậm đặc nhất, đủ để ba đến năm Trúc Cơ kỳ tu sĩ thường xuyên tu luyện.

Ngoại tạng thì có linh khí yếu hơn, tương đương với linh mạch cấp một, nên có không ít tán tu Luyện Khí kỳ đến thuê để bế quan.

“Nếu không có Dưỡng Hồn Bí Cảnh, thì nơi này đúng là một địa điểm lý tưởng để tị thế tu hành.”

“Không biết thuê một sân nhỏ ở khu ngoại vi thì cần bao nhiêu linh thạch một năm. Với một nơi vắng vẻ thế này, giá hẳn là sẽ không quá đắt.”

Lý Thanh vừa quan sát Thanh Hoa Đàm vừa lẩm bẩm. Nơi này cách xa phường thị, phía trước không có thôn xóm, phía sau cũng chẳng có cửa hàng, dù là linh mạch cấp hai nhưng rất ít thế lực chịu bỏ công phát triển nơi đây.

Hầu hết tu tiên gia tộc đều muốn đặt địa bàn của mình càng gần Thiên Hà Phường Thị càng tốt, như vậy sẽ thuận tiện hơn rất nhiều trong giao thương, buôn bán.

Tuy nhiên, cũng chính vì địa thế hẻo lánh này mà nơi đây hiếm khi bị chiến tranh của tu tiên giới quấy nhiễu, xem như một điều may mắn ngoài ý muốn.

Sau khi đến phía sau Thanh Hoa Đàm, Lý Thanh không vội vàng tiến vào ngay mà kiên nhẫn chờ đợi suốt một đêm.

Đến khi trời vừa hửng sáng, hắn mới tiến thẳng đến Thanh Hoa Đàm.

Lý Thanh lấy ra bức thư do Diệp Phong chuẩn bị sẵn cho mình, rồi băng qua từng sân nhỏ độc lập ở khu ngoại vi, tiến thẳng đến khu vực linh khí nồng đậm nhất—nơi có động phủ của các cao nhân ẩn cư.

Hắn dò hỏi một phen, tìm hiểu xem động phủ của Thanh Dương Đạo Nhân nằm ở đâu.

“Hắn là ở đây.”

Sau khi vòng quanh Thanh Đàm một nửa vòng, đến gần đỉnh núi, Lý Thanh cuối cùng cũng tìm được động phủ của Thanh Dương Đạo Nhân.

Nơi này tràn ngập cấm chế. Nếu tự tiện xông vào, chắc chắn sẽ lập tức bị công kích.

Lý Thanh không làm liều mà đưa bức thư đến trước động phủ, sau đó ôm quyền, cao giọng nói:

“Thanh Dương tiên bối, Nhị Ngưu cầu kiến!”

Tiếng nói vừa dứt, cấm chế bên ngoài động phủ lóe sáng.

Một lát sau, từ bên trong, một con Khổng Tước với bộ lông rực rỡ đủ màu sắc bước ra với dáng vẻ kiêu ngạo. Nó nhặt lấy bức thư rồi lập tức quay vào trong.

Lại qua một lúc lâu, từ trong động phủ vang lên một giọng nói già nua nhưng trầm ổn:

“Vào đi.”

Ngay lập tức, cấm chế trước động phủ thu lại, để lộ ra một lối vào thông thẳng vào bên trong.

Thấy vậy, Lý Thanh không chần chừ, giẫm lên Vô Song Chùy, ngự không mà tiến vào động phủ.

Đây là lần đầu tiên hắn bước vào động phủ của một người khác, trong lòng không khỏi có chút căng thẳng.

Đi thêm một đoạn đường, phía trước dần trở nên sáng sủa. Một đại sảnh tiếp khách rộng rãi hiện ra trước mắt.

Ngay chính giữa đại sảnh, Thanh Dương Đạo Nhân khoác trên mình một bộ pháp bào giản dị, ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa.

“Từ biệt đã nhiều năm, không ngờ còn có ngày gặp lại. Nhị Ngưu tiểu hữu, tu vi của ngươi tiến bộ không nhỏ a!” Thanh Dương Đạo Nhân cười ha hả nói.

Lý Thanh ôm quyền cung kính: “Không ngờ tiên bối vẫn còn nhớ tại hạ, thật sự khiến ta thụ sủng nhược kinh.”

“Ha ha ha, ta còn chưa già đến mức hồ đồ! Nhớ mang máng lần đầu ngươi đến hội giao dịch, lúc đó mới chỉ là Luyện Khí tầng năm, vậy mà bây giờ đã đến hậu kỳ rồi.”

Chương 516

DTV EBOOK

“Nào, ngồi xuống trò chuyện đi!”

Nói rồi, Thanh Dương Đạo Nhân vung tay, ném một chiếc bồ đoàn về phía Lý Thanh, hoàn toàn không hề có dáng vẻ cao nhân xa cách.

Nhìn chiếc bồ đoàn bên cạnh, trong lòng Lý Thanh không khỏi dâng lên một chút cảm giác hoài niệm. Đây chính là loại bồ đoàn từng được dùng tại hội giao dịch sáu năm trước, chẳng khác gì.

Sau khi ngồi xuống, Thanh Dương Đạo Nhân thở dài nói:

“Hầy... thế đạo này thật sự không yên ổn. Thành viên hội giao dịch năm đó, phần lớn đều đã mất liên lạc. Theo ta được biết, rất nhiều người đã bỏ mạng trong trận đại chiến ở Thiên Hà Phường Thị.”

Lý Thanh im lặng hồi lâu rồi mới khẽ than:

“Đúng vậy... thế sự vô thường, có thể sống sót đã là một điều may mắn.”

“Hội giao dịch mà tiền bối tổ chức năm đó, thực sự là một đại thiện duyên. Nhờ nó mà tại hạ thu được không ít lợi ích, vì thế ta cũng nợ tiền bối một cái nhân tình.”

Lý Thanh cố tình nhắc đến ân tình trước. Nếu Thanh Dương Đạo Nhân thật sự có việc cần đến hắn, thì sau này hắn cũng sẽ dễ dàng mở lời nhờ vả hơn.

Có vẻ như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Lý Thanh, Thanh Dương Đạo Nhân khẽ cười rồi chậm rãi nói:

“Theo ta được biết, Nhị Ngưu đạo hữu là một Luyện Khí Sư, từng giúp Cửu Tiêu đạo hữu thành công sửa chữa một chiếc linh chu, đúng không?”

Lý Thanh khẽ gật đầu, trong lòng có chút phấn chấn. Biết có hy vọng, hắn vội vàng đáp:

“Đúng vậy, nhưng ta cũng chỉ mới sửa chữa qua một chiếc linh chu, chưa từng có kinh nghiệm với thượng phẩm pháp khí.”

“Ha ha ha ha, với tuổi này mà đã có tiêu chuẩn luyện khí như vậy, đã là rất không dễ dàng rồi.”

“Trùng hợp thay, ta có một luyện dược đỉnh bị hư hỏng, trên đó có một số vết nứt, cùng một phần khổng hỏa đạo văn bị tổn hại.”

Nói rồi, Thanh Dương Đạo Nhân không chút khách khí, lấy ra một lò luyện dược bằng đồng thau.

Keng!

Ánh mắt Lý Thanh lập tức trở nên nghiêm túc. Hắn đứng dậy, tiến tới dò xét cẩn thận tình trạng tổn thương của luyện dược đỉnh.

Có thể khiến một tu sĩ Trúc Cơ kỳ sử dụng một lò luyện dược đỉnh, vậy dĩ nhiên không phải vật tầm thường.

Thanh Dương Đạo Nhân vừa lấy ra, Lý Thanh liền xác nhận phẩm cấp của lò luyện dược này tương đương với thượng phẩm pháp khí.

Đừng nhìn bề ngoài của nó có vẻ giống đồng thau phổ thông, nhưng thực chất không phải như vậy. Khi Lý Thanh vừa mới chạm tay vào, hắn lập tức cảm nhận được linh tính dồi dào ẩn chứa bên trong.

Trong đầu Lý Thanh lập tức bùng lên hàng loạt suy nghĩ, không bao lâu liền nhận ra chất liệu chế tạo của lò luyện dược này.

“Đây là lò luyện dược được chế tác từ bí đồng tinh? Hơn nữa, phương pháp tôi luyện linh tính cực kỳ phi phàm, chỉ sợ còn dùng đến những thủ đoạn đặc biệt khác để tăng cường linh tính nữa.”

Nghe được giọng điệu đầy kinh ngạc của Lý Thanh, Thanh Dương Đạo Nhân liền cười hài lòng:

“Ha ha ha, Nhị Ngưu đạo hữu quả nhiên có nhãn lực hơn người, liếc mắt đã nhìn ra lai lịch của bảo đỉnh này.”

“Không sai, lúc trước khi luyện chế, ta đã sử dụng bí đồng tinh. Sau khi tôi luyện linh tính, ta còn đặc biệt dùng Hồi Quang Bụi để tăng cường linh tính cho lò luyện được một lần nữa.”

Hồi Quang Bụi!

Chỉ bốn chữ này thôi cũng đủ khiến trong lòng Lý Thanh dâng lên sự kinh ngạc.

Nhược Quang - nghe danh có lẽ không mấy phổ biến, nhưng nếu hiểu rõ tác dụng của nó, tuyệt đối sẽ khiến nhiều người động tâm, đặc biệt là những Luyện Khí Sư như hắn.

Công dụng của Hồi Quang Bụi rất đơn giản: có thể khiến linh tài phát huy linh tính mạnh mẽ hơn!

Phẩm cấp của một pháp khí chủ yếu được quyết định bởi linh văn và loại linh tài dùng khi luyện chế. Hai yếu tố này bổ trợ lẫn nhau, thậm chí thiếu một thứ cũng không được.

Nhưng Hồi Quang Bụi có thể trực tiếp gia tăng linh tính của linh tài, từ đó gián tiếp nâng cao phẩm chất pháp khí!

“Thanh Dương tiên bối, lò luyện được này, dù đặt trong hàng thượng phẩm pháp khí, cũng thuộc loại hiếm có khó tìm.” – Lý Thanh cảm thán.

Thanh Dương Đạo Nhân khẽ cười, nói:

“Lúc trước, khi ở Thiên Hà phường thị đấu giá, ta đã bị một tu sĩ Trúc Cơ kỳ theo dõi. Nếu không phải vì trận chiến khi đó, lò luyện được này cũng không đến mức bị tổn hại.”

Lý Thanh rất thức thời, không hỏi về kết cục của tu sĩ Trúc Cơ kia. Dù sao, nếu Thanh Dương Đạo Nhân vẫn bình an vô sự ngồi ở đây, vậy thì kết cục của đối phương cũng chẳng cần bàn nhiều.

“Nhị Ngưu đạo hữu, người xem có thể chữa trị được không?”

Đứng trước lò luyện được đồng thau, Lý Thanh trầm ngâm một lát, rồi gật đầu:

“Thanh Dương tiên bối, nếu ngài vẫn còn bí đồng tinh, ta có thể thử một chút.”

Mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng Lý Thanh cũng khá chắc chắn.

Chương 517

DTV EBOOK

Lò luyện dược này tuy phẩm chất bất phàm, nhưng tổn hại thực tế lại không quá nghiêm trọng. Hơn nữa, những tổn hại chủ yếu nằm ở các linh văn không hóa. Nếu chỉ cần khắc họa lại linh văn, vậy thì việc sửa chữa sẽ không có gì quá khó khăn.

Nói trắng ra, dù có không sửa chữa, lò luyện dược này vẫn có thể dùng để luyện đan hay chiến đấu, không ảnh hưởng quá lớn.

Nhất là đối với Thanh Dương Đạo Nhân - một tu sĩ Trúc Cơ kỳ có thể sử dụng Tiên Thiên Chân Hỏa, việc khắc phục các linh văn không hóa có cũng được, mà không có cũng chẳng ảnh hưởng gì nhiều.

Nhưng Thanh Dương Đạo Nhân lại cười, lấy ra ba khối bí đồng tinh lớn bằng nắm tay, đưa cho Lý Thanh:

“Vậy thì phiền tiểu hữu rồi!”

Lý Thanh cẩn thận thu lại ba khối bí đồng tinh, sau đó ôm quyền nói:

“Thanh Dương tiên bối, việc chữa trị có thể sẽ tốn chút thời gian, ít nhất cũng cần một tháng...”

“Ha ha ha, không sao! Lão phu trong thời gian ngắn không có ý định luyện đan, người cứ yên tâm mà chữa trị.”

Có câu này, Lý Thanh cũng yên tâm. Hắn lập tức mang theo lò luyện dược, chuẩn bị đến khu vực ngoài Thanh Hoa Đàm thuê một tiểu viện để ở trong một năm.

“280 khối linh thạch? Lại rẻ như vậy?”

Lý Thanh hơi kinh ngạc. Không ngờ chỉ cần dưới 300 khối linh thạch đã có thể thuê một nơi gần linh mạch trong một năm.

Không chỉ là rẻ, mà phải nói là cực kỳ có lời!

Thiên Hà Tông đệ tử phụ trách việc thuê viện mỉm cười giải thích:

“Đạo hữu cầm trong tay tín vật của Thiên Hà Tông, lại còn là môn khách của Thanh Dương tiền bối, nên mới được giảm ba thành linh thạch.”

“Thì ra là vậy.”

Tu tiên giới quả nhiên rất coi trọng nhân tình. Ngay cả việc thuê một nơi gần linh mạch cũng phụ thuộc vào mối quan hệ.

Cuối cùng, Lý Thanh không do dự lấy ra đủ 300 khối linh thạch. Hắn còn đưa thêm 20 khối linh thạch vào tay vị đệ tử Thiên Hà Tông.

Hai người trao đổi ánh mắt ngầm hiểu, sau đó đối phương rất nhanh chóng ký kết linh khế và đưa bằng chứng cho hắn, cả quá trình diễn ra cực kỳ lưu loát.

“Đạo hữu, đây là linh khế và bằng chứng của ngươi, nhớ giữ kỹ. Trong vòng một năm, ngươi có thể cư trú tại đây. Nếu sau đó muốn gia hạn, có thể mang khế ước này đến để làm thủ tục kéo dài.”

Lý Thanh vội vàng ôm quyền:

“Đa tạ đạo hữu!”

Sau khi hoàn thành thủ tục, đệ tử Thiên Hà Tông rời đi.

Lý Thanh trầm nghĩ:

“Ở đây một năm, vừa tu luyện vừa tranh thủ xây dựng mối quan hệ tốt hơn với Thanh Dương Đạo Nhân. Sau này có thể nhờ hắn hỗ trợ tìm người luyện chế Trúc Cơ Đan!”

Lý Thanh tự nhủ một tiếng. Hiện tại, số lượng linh thạch trong tay hắn khá dồi dào, hơn nữa nếu sau này thật sự thiếu linh thạch, hắn hoàn toàn có thể bán ra một ít Thiên Tinh Thảo để đầu cơ trục lợi.

Thuê một tiểu viện trong vòng một năm chỉ tốn 300 khối linh thạch, đối với hắn mà nói chẳng khác nào một sợi lông gà – hoàn toàn không đáng kể.

Quan trọng nhất là Trúc Cơ Đan, chỉ cần có cơ hội lấy được nó, mọi thứ khác đều trở thành phù vân.

Sống nhiều năm như vậy, Lý Thanh tuyệt đối không phải kẻ hà tiện tích trữ tài bảo. Hắn hiểu rất rõ rằng linh thạch chỉ có giá trị khi chuyển hóa thành thực lực, đây mới là điều cốt lõi.

Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, thực lực tăng lên mới là điều quan trọng nhất!

Tiền Thiên Hà Tông đệ tử xong, Lý Thanh hài lòng mở cửa viện, đưa mắt quan sát nơi ở mới của mình trong vòng một năm tới.

“Không tệ, nơi này khá gần nội tạng, linh khí rất nồng đậm. Hơn nữa phong cảnh cũng rất đẹp, dựa núi gần sông, nếu ở ẩn cư tại đây thì cũng không tệ!”

Ngoài viện không xa là một hồ nước trong xanh, từng cơn gió lạnh từ dãy núi thổi tới, khiến hắn cảm thấy vô cùng thư thái.

Sân nhỏ này diện tích không hề nhỏ, Lý Thanh liền thả Thùng Cơm ra, để nó tự tìm một góc nằm ngủ.

Làm xong tất cả, hắn vươn vai thoải mái, tự nhủ:

“Đến lúc chữa trị được đỉnh rồi!”

Keng!

Chiếc lò luyện dược đồng thau với vài vết rạn nứt xuất hiện ngay giữa sân nhỏ. Lý Thanh lấy ra những khối đồng thau, trực tiếp bỏ vào lò để tiến hành dung luyện.

Oanh!

Hắn khẽ vung tay, một quả Hỏa Cầu Thuật bùng lên, ngọn lửa nóng rực nhanh chóng bốc cháy bên trong lò.

Vì chỉ sử dụng phạm hỏa, quá trình nung chảy linh tài sẽ tốn khá nhiều thời gian và công sức. Nếu có một địa hỏa mạch ở gần đây, mọi chuyện chắc chắn sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

“Sau này khi thực lực đủ mạnh, nhất định phải thu phục một loại linh hỏa thuộc về mình. Như vậy dù ở bất cứ đâu cũng có thể luyện khí tùy ý!”

“Nếu không được, bắt vài con yêu thú có thể phun yêu hỏa cũng là một lựa chọn tốt!”

“Dùng phàm hỏa để nung chảy linh tài, quả thực quá tốn thời gian.”

Chương 518

DTV EBOOK

Vừa cảm thán, Lý Thanh vừa tiếp tục nung nóng ba khối bí đồng tinh mà Thanh Dương Đạo Nhân đã đưa cho hắn.

Loại linh tài này cực kỳ chịu lửa, nếu không thì đã chẳng được chọn làm chất liệu luyện dược đỉnh. Dù sao thì, một chiếc lò luyện đan của Trúc Cơ kỳ tu sĩ bắt buộc phải chịu được sức nóng khủng khiếp từ Tiên Thiên Chân Hỏa.

Lý Thanh không lo lắng về việc ngọn lửa có thể làm tổn hại dược đỉnh. Sau khi trải qua quá trình tôi luyện và khắc mình văn, bản thân chiếc đỉnh này đã tương đương với một kiện thượng phẩm pháp khí, vô cùng rắn chắc.

Nhiệt lượng có thể làm tan chảy bí đồng tinh, nhưng lại không thể gây ảnh hưởng tới dược đỉnh.

Cứ như vậy, quá trình nung chảy kéo dài suốt hai mươi ngày, vô cùng lâu!

Cuối cùng, ba khối bí đồng tinh lớn bằng nắm tay cũng đã hoàn toàn dung luyện xong.

Lý Thanh cẩn thận từng chút một, dùng lượng kim loại nóng chảy này để lấp đầy những vết rạn trên bề mặt dược đỉnh. Sau đó, hắn tiếp tục tôi luyện, giúp vật liệu mới dung hợp tốt nhất với đỉnh cũ.

“Đáng tiếc, nếu Thanh Dương tiên bối còn Hồi Quang Bội, quá trình chữa trị sẽ càng hoàn mỹ hơn.”

“Chất liệu chữa trị dù có tốt đến đâu cũng không thể hoàn toàn đồng nhất với chất liệu ban đầu của dược đỉnh.”

Hồi Quang Bội không chỉ đơn thuần gia tăng linh tính của linh tài, mà còn là loại tài liệu hiếm hoi có thể hợp nhất linh tính của các loại vật liệu khác nhau. Bình thường, dù Lý Thanh có dụng tâm tôi luyện thế nào đi nữa, linh tính của bí đồng tinh

sau khi dung luyện vẫn không thể sánh ngang với chất liệu nguyên bản của dược đỉnh.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trong lúc vô thức, lại thêm bảy ngày nữa qua đi.

Vào một buổi sáng, Lý Thanh cuối cùng cũng chạm khắc xong nét khắc cuối cùng của không hỏa linh văn. Đến đây, toàn bộ hệ thống linh văn của dược đỉnh đã hoàn thành!

Nhìn chiếc đỉnh mới tinh như lúc ban đầu, hắn không nhận được mà thử thúc giục một chút.

Oanh!

Chiếc lò luyện dược bằng đồng thau ban đầu chỉ cao nửa người, đột nhiên bùng lên, kích thước lập tức mở rộng rất nhiều.

Linh văn lóe sáng, từng sợi hỏa diễm nóng rực từ miệng đỉnh bùng phát ra ngoài, khí tức vô cùng khủng bố!

“Lợi hại thật! Nếu ta có một chiếc đỉnh như vậy, chỉ sợ có thể dễ dàng trấn áp tu sĩ Luyện Khí kỳ bình thường!”

Chỉ cần cảm nhận qua một chút, Lý Thanh đã có thể nhận ra sức mạnh khủng khiếp ẩn chứa trong chiếc đỉnh này.

Một món pháp bảo như thế, tuyệt đối không chỉ dùng để luyện dược. Nếu có ai vô tình rơi vào trong đỉnh, lại bị thúc giục hỏa diễm, thậm chí là Tiên Thiên Chân Hỏa, chỉ sợ đại đa số tu sĩ đều sẽ bị luyện hóa thành tro bụi!

Tuy nhiên, quá trình thôi động chiếc đỉnh này tiêu hao một lượng pháp lực khổng lồ. Vì vậy, Lý Thanh nhanh chóng dừng lại, không tiếp tục rót pháp lực vào nữa.

Dược đỉnh nhanh chóng thu nhỏ lại như hình dáng ban đầu, Lý Thanh liền thu nó lại vào túi trữ vật, sau đó lập tức đi tới động phủ của Thanh Dương Đạo Nhân.

“Thanh Dương tiên bối, may mắn không làm nhục mệnh!”

Trong động phủ, Thanh Dương Đạo Nhân hài lòng nhìn chiếc đỉnh đồng vừa được sửa chữa hoàn tất.

“Không tệ, không tệ! Nhị Ngưu đạo hữu, trình độ luyện khí của ngươi cũng có thể xem là đã bước vào ngưỡng cửa rồi

đây!”

Trước lời tán thưởng của Thanh Dương Đạo Nhân, Lý Thanh Khả không hề tỏ ra tự mãn. Hắn hiểu rõ con đường mình phải đi vẫn còn rất dài.

“Tiền bối quá khen, chiếc đỉnh này vốn dĩ cũng chưa hư hại quá nặng, chỉ cần tìm một Luyện Khí Sư, ai cũng có thể sửa chữa được mà thôi.” Lý Thanh ôm quyền khiêm tốn đáp.

“Haha, Nhị Ngưu đạo hữu không cần quá khiêm nhường. Trong bốn loại tu tiên kỹ nghệ—đan, khí, trận, phù—luyện khí chính là lĩnh vực yêu cầu thiên phú cao nhất. Trong giới tán tu, Luyện Khí Sư hiếm thấy vô cùng!”

Lời này không hề sai, chí ít thì từ trước đến nay, Lý Thanh chưa từng gặp tán tu nào có thân phận là Luyện Khí Sư.

Ngược lại, hắn từng gặp không ít Luyện Đan Sư và Phù Lục Sư, nhưng riêng luyện khí lại là một con đường khác. Không chỉ đòi hỏi thiên phú, nó còn tiêu hao tài nguyên khổng lồ.

Trận Pháp Sư tuy cũng cần thiên tư cao, nhưng vật liệu để bày trận có thể tái sử dụng. Dù có thất bại, tổn thất linh tài cũng không quá lớn.

“Tại hạ chẳng qua là may mắn mà thôi.” Lý Thanh cười cười, gãi đầu đầy chất phác.

“Nhị Ngưu đạo hữu, lần này người đến tìm ta, hẳn là vì Trúc Cơ Đan?” Thanh Dương Đạo Nhân mỉm cười hỏi.

Thấy đối phương đoán trúng mục đích của mình, Lý Thanh cũng không vòng vo, hắn gật đầu nói: “Không sai! Thanh Dương tiền bối, ta đến đây chính là vì chuyện Trúc Cơ.”

“Mặc dù ta mới tiến vào Luyện Khí hậu kỳ chưa lâu, nhưng cũng đã có một viên Hưởng Đạo Chi Tâm. Mong rằng tiền bối đừng chê cười ta vọng tưởng.”

Chương 519

DTV EBOOK

Giọng nói của Lý Thanh chân thành mà kiên định, không hề che giấu khát vọng theo đuổi đại đạo của mình.

“Chuyện này chẳng có gì đáng cười cả! Đã bước vào con đường tu tiên, ai mà không tranh đấu vì đạo của chính mình?”

“Ta đây tư chất có lẽ còn kém hơn ngươi. Năm xưa, vì một viên Trúc Cơ Đan mà suýt nữa mất mạng!”

Ánh mắt Thanh Dương Đạo Nhân thoáng hiện vẻ hồi tưởng. Hắn cũng chỉ có tư chất tứ linh căn, với linh căn pha tạp như vậy mà có thể thành công Trúc Cơ, trong tu tiên giới quả thực hiếm thấy vô cùng.

Quá trình Trúc Cơ của hắn, đúng là cử tử nhất sinh!

“Tiền bối thật là tấm gương sáng cho tán tu chúng ta noi theo!” Lời nói tốt đẹp chẳng bao giờ thừa, nịnh nọt một chút cũng không có gì sai.

Thanh Dương Đạo Nhân bật cười: “Haha, nói hơi xa rồi! Ngươi đã có đủ linh dược để luyện chế Trúc Cơ Đan chưa?”

Trong tu tiên giới, đan phương Trúc Cơ Đan vốn không phải bí mật. Hầu hết Luyện Đan Sư đều biết công thức.

Ngay cả nhiều tán tu cũng biết hơn phân nửa số phụ dược cần thiết nhờ nghe ngóng lâu ngày.

Điều thực sự hạn chế số lượng Trúc Cơ Đan từ trước đến nay không phải là đan phương, cũng không phải Luyện Đan Sư, mà chính là chủ dược!

Dù là Dung Nguyên Quả hay Yêu Thú Nhị Giai tinh hạch, cả hai đều là tài liệu cực kỳ hiếm có. Chúng chỉ có thể tìm thấy trong những tuyệt địa hung hiểm hoặc bí cảnh đặc biệt.

“Ta đã thu thập được một số phụ dược như Huyền Băng Diệp, Bát Giác Thảo, Huyền Tâm Quả...”

Lý Thanh không giấu diếm, liệt kê đầy đủ những linh dược mình có.

Những tài liệu này tuy cũng trân quý, nhưng vẫn dễ tìm hơn chủ dược. Việc Lý Thanh thu thập được những thứ này không phải là điều quá bất ngờ.

“Không tệ! Một mình ngươi mà có thể gom góp nhiều linh dược như vậy, đã vượt xa phần lớn tán tu rồi!”

“Còn một số phụ dược thiếu hụt, cũng không khó tìm. Chỉ cần tốn chút thời gian và công sức là có thể gom đủ.”

Nghe vậy, Lý Thanh âm thầm cảm ơn “món quà” từ Cô Mệnh Đạo Nhân.

Dĩ nhiên, chuyện này hẳn tuyệt đối không thể để lộ ra. Dù sao thì giết người đoạt bảo luôn là chuyện nhạy cảm, dù hẳn làm vậy chỉ để cứu Diệp Phong.

Hơn nữa, Cô Mệnh Đạo Nhân cũng từng là thành viên của bí ẩn hội giao dịch mà Thanh Dương Đạo Nhân tổ chức, với đạo hiệu Minh Quang.

Sau này, khi Thiên Hà Phường Thị bị Thanh Tông công phá, hội giao dịch cũng tan rã. Rất nhiều thành viên thất tán, thậm chí bỏ mạng trong loạn chiến.

Chắc hẳn sẽ không ai chú ý đến một tán tu nhỏ bé như Cô Mệnh đã sống hay chết.

“Nhị Ngưu tiểu hữu, luyện chế Trúc Cơ Đan quan trọng nhất chính là chủ dược! Ngươi có Dung Nguyên Quả hoặc Nhị Giai Yêu Hạch chứ?”

Nghe Thanh Dương Đạo Nhân hỏi vậy, Lý Thanh chỉ biết cười khổ, lắc đầu đáp:

“Tiền bối, ngài đánh giá ta quá cao rồi! Ta chỉ là một kẻ tán tu nho nhỏ, loại bảo vật trân quý như vậy, đừng nói sở hữu, ta còn chưa được nhìn thấy bao nhiêu lần!”

Thanh Dương Đạo Nhân nhẹ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Hắn hỏi:

“Vậy ngươi dự định thế nào?”

Lý Thanh vội đáp:

“Ta muốn nhờ tiền bối giúp đỡ! Nếu có người đến tìm ngài để luyện chế Trúc Cơ Đan, ta nguyện xuất ra toàn bộ số phụ dược mình có, đồng thời cùng hợp luyện một lò! Ngoài ra, ta cũng sẽ bồi thường cho đối phương một ít linh thạch hoặc pháp khí.”

Hợp luyện Trúc Cơ Đan không phải chuyện hiểm trong tu tiên giới. Thanh Dương Đạo Nhân đương nhiên hiểu rõ.

“Dạng này à, giúp người lưu ý một phen cũng không thành vấn đề. Chỉ là ta phải nói trước, những năm gần đây, số người tìm ta luyện chế Trúc Cơ Đan vốn không nhiều. Dù có một hai kẻ tới nhờ vả, bọn họ thường là tu sĩ có thể lực chống lưng, rất hiếm khi chịu hợp luyện cùng người khác.”

“Cho nên, có lẽ người phải chờ đợi rất lâu. Không chừng hơn mười năm cũng chưa chắc gặp được một ai.”

Lý Thanh đã sớm chuẩn bị tâm lý cho việc này, hắn bình tĩnh đáp: “Việc này ta hiểu rõ. Sau này, ta cũng sẽ tự tìm cách thu thập chủ dược, trước mắt vẫn phải làm phiền tiền bối hao tâm tổn trí!”

“Chẳng đáng là việc gì to tát, chỉ là tiện tay giúp đỡ thôi.”
Thanh Dương Đạo Nhân lắc đầu.

Cứ thế, Lý Thanh rời khỏi động phủ của Thanh Dương Đạo Nhân.

Đến lúc này, hắn đã mở ra được một con đường để có thể thu hoạch Trúc Cơ Đan.

Bóng đêm càng lúc càng sâu. Trở về sơn nhỏ, lòng hắn cũng dần bình ổn lại.

“Từ giờ phải chú ý thu thập tin tức về chủ dược của Trúc Cơ Đan... chỉ là hiện tại đang thời kỳ hỗn loạn, đi lại tìm kiếm khắp nơi cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Dưới ánh trăng, nhìn mặt nước trong đầm phản chiếu bóng hoa xanh, Lý Thanh khẽ thở dài. Cảnh đêm tuy đẹp, nhưng suy nghĩ của hắn vẫn đặt trọn vào chuyện Trúc Cơ.

Chương 520

DTV EBOOK

“Thôi, trước tiên cứ ẩn tu ở đây một năm. Đợi đến khi chiến loạn giữa hai tông chấm dứt, lúc đó thu thập cũng chưa muộn.”

Nói đoạn, hắn xoay người, liếc mắt liền trông thấy Thùng Cơm đang nằm trong sân ngủ say, phát ra từng tràng ngáy o o.

“Ngóc tử này quả thực sống rất thoải mái. Suốt ngày chỉ có ăn với ngủ.”

“Không biết nó có chịu cố gắng tu luyện hay không. Nếu sớm ngày đột phá lên yêu thú cấp hai, ta cũng chẳng phải nhọc lòng vì chuyện chủ dợc của Trúc Cơ Đan nữa!”

Lý Thanh bật cười, lời này rõ ràng chỉ là nói đùa. Dù cho Thùng Cơm có thật sự tấn cấp yêu thú cấp hai, hắn cũng không thể nào xuống tay lấy yêu hạch của nó để luyện chế Trúc Cơ Đan.

Huống hồ, yêu thú tu luyện còn phụ thuộc rất nhiều vào tư chất huyết mạch. Hầu như ngay từ khi sinh ra, huyết mạch của chúng đã quyết định giới hạn tối đa mà chúng có thể đạt được.

Thùng Cơm có thể dựa vào huyết mạch hỗn tạp của mình để tu luyện đến Nhất giai trung kỳ đã là nhờ vào lượng lớn Nuôi Thú Đan mà Lý Thanh dốc sức bồi dưỡng. Nếu không có thêm cơ duyên đặc biệt, e rằng cả đời này nó cũng chẳng thể vượt qua Nhất giai hậu kỳ.

Dù là một con hắc sát hồ có huyết mạch thuần khiết, phần lớn cũng chỉ có thể tu luyện đến Nhất giai hậu kỳ là cùng. Chỉ có số ít thiên phú dị bẩm hoặc có kỳ ngộ lớn, mới có thể tiến vào hàng ngũ yêu thú cấp hai.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh khẽ vỗ vào túi trữ vật bên hông.

Một đạo ánh sáng đỏ lóe lên, rất nhanh, trong tay hắn xuất hiện mấy khối Xích Tinh – những viên tinh thể lấy từ trong cơ

thể dị thú ở dị giới.

Những viên Xích Tinh này đều chứa đựng bí lực của trắng máu, một loại năng lượng có khả năng thúc đẩy dị biến, nhưng cái giá phải trả chính là sự điên cuồng và bạo ngược.

Chỉ cần nắm những viên Xích Tinh này trong tay, thần thức của hắn đã có thể cảm nhận được sự hỗn loạn và điên cuồng ẩn chứa bên trong. Đây cũng chính là lý do hắn không dám để Thùng Cơm nuốt vào.

Bất quá, Lý Thanh lại lần nữa vỗ nhẹ túi trữ vật. Lần này, trong tay hắn xuất hiện hai viên Xích Tinh có màu sắc trong suốt hơn.

Hai viên này có mức độ điên cuồng và bạo ngược mờ nhạt hơn hắn, mà nguyên nhân chính là do chúng đã nhiễm huyết dịch của hắn.

Trước đây, trong một bí cảnh, để dụ dỗ dị thú phá giải cấm chế, Lý Thanh đã từng dùng máu của mình làm mồi nhử cùng với Xích Tinh.

Sau khi cấm chế bị phá vỡ, có hai viên Xích Tinh đã vô tình bị nhiễm huyết dịch của hắn. Cũng từ đó, hắn phát hiện hai viên này không còn khiến người ta rơi vào trạng thái điên cuồng như những viên Xích Tinh thông thường.

“Xem ra, huyết dịch của ta có thể áp chế tác dụng phụ của Xích Tinh... không biết thú huyết có hiệu quả tương tự không?”

Lý Thanh lẩm bẩm, sau đó ánh mắt hắn rơi xuống thân thể Thùng Cơm.

Đang ngủ say, Thùng Cơm bỗng nhiên cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Nó giật mình tỉnh dậy, đôi mắt hồ trồn xoe nhìn chăm chăm vào chủ nhân của mình.

“Ngao ngao?” (Người định làm gì ta đây?)

“Hắc hắc, tới đây, để ta lấy chút huyết xem nào.” Lý Thanh cười gian, truyền đạt suy nghĩ.

Thùng Cơm rên rỉ một tiếng, nhưng cũng không phản kháng, ngoan ngoãn để hắn rút ra một chén nhỏ hồ huyết đỏ tươi, nồng đậm.

“Ngao rống!” (Chủ nhân, đau quá!)

“Được rồi, đừng có kêu la! Đây chẳng phải là vì ngươi sao? Nếu thú huyết cũng có thể áp chế tác dụng phụ của Xích Tinh, vậy thì...”

Lời còn chưa nói hết, ánh mắt Lý Thanh chợt ngưng trọng, hần lập tức ngậm miệng, híp mắt lại, thậm chí còn phóng xuất thần thức quan sát thật kỹ.

Hần đã thả một viên Xích Tinh vào chén hồ huyết.

Ngay lập tức, bề mặt chén huyết nổi lên vô số bọt khí, tựa hồ như đang sôi trào.

Chỉ trong chốc lát, năng lượng điên cuồng và bạo ngược bên trong Xích Tinh nhanh chóng tiêu tán, mức độ còn lại đã yếu đến mức không đáng kể.

“Quả nhiên có tác dụng!”

Lý Thanh nhắc viên Xích Tinh lên, đưa về phía ánh trăng lạnh lẽo trên cao. Viên Xích Tinh đã nhiễm hồ huyết này trông có vẻ càng thêm trong suốt, tựa hồ đã trở nên thanh tịnh hơn một chút.

“Mặc dù sau khi phục dụng Xích Tinh, ngươi sẽ không còn mất đi lý trí nữa... nhưng một khi hấp thu bí lực trắng máu, rất có thể cơ thể ngươi sẽ phát sinh dị biến.”

“Loại dị biến này có thể là tốt, cũng có thể là xấu. Có lẽ ngươi sẽ trở thành một tồn tại mạnh mẽ hơn... nhưng cũng có thể biến thành một thứ gì đó không còn là chính mình.”

“Ngươi tốt nhất nên suy nghĩ thật kỹ... có muốn thử hay không?”

Lý Thanh cầm viên Xích Tinh đã được Tịnh Hóa qua một lần bằng huyết dịch, đưa đến trước mặt Thùng Cơm, đồng thời nói rõ ràng về cả lợi lẫn hại.

Thông qua ấn ký huyết khế giữa cả hai, Thùng Cơm có thể cảm nhận được suy nghĩ mà Lý Thanh truyền tới.

Giờ khắc này, đầu nó cụp xuống, tựa hồ đang do dự, giống như thực sự nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Lý Thanh không nói thêm gì nữa. Đây là lựa chọn của Thùng Cơm, hắn sẽ không can thiệp. Lợi và hại đều đã được nói rõ ràng.

Dù Thùng Cơm đã ở bên cạnh hắn nhiều năm, nhưng giữa hai người không hề có mối quan hệ chủ tớ hay sủng vật. Nếu nói trắng ra, thì mối quan hệ giữa họ giống như những người đồng hành hơn.

Một người một hồ, cùng nhau nương tựa, từ thế tục bước chân vào tu tiên giới. Trải qua bao nhiêu hiểm cảnh, họ đã sớm hiểu rõ lòng nhau, trở nên vô cùng ăn ý.

Bất kể Thùng Cơm lựa chọn ra sao, Lý Thanh cũng sẽ không can thiệp.

Cho dù nó không chọn ăn Xích Tinh, hắn vẫn sẽ tìm cách khác để hỗ trợ nó tấn thăng, hoặc nghĩ biện pháp cường hóa huyết mạch của nó bằng những linh vật khác.

Nhận ra sự do dự trong mắt Thùng Cơm, Lý Thanh mỉm cười ôn hòa, nhẹ giọng nói:

“Không sao cả, thời gian còn nhiều, ngươi cứ từ từ suy nghĩ.”

Nói rồi, hắn xoay người định trở về ngồi xuống tu luyện. Nhưng ngay lúc đó, Thùng Cơm bất ngờ dùng móng vuốt kéo lấy pháp bào của hắn.

“Ngao!” (Ta quyết định rồi!)

Lý Thanh khựng lại, ánh mắt nghiêm nghị nhìn xuống.

“Ngươi đã nghĩ kỹ chưa? Phải biết rằng, cho đến nay, chưa từng có một yêu thú nào dùng qua Xích Tinh, ngay cả khi đã được Tinh Hóa.”

Hắn vẫn cố gắng thuyết phục thêm một lần cuối.

“Ngao ngao!” (Ta đã quyết!)

Thùng Cơm gầm nhẹ, ý tứ kiên định đến mức không thể nào rõ ràng hơn. Nó lắc mạnh thân thể cường tráng của mình, đôi mắt hồ to lớn lóe lên ánh sáng không chút do dự.

Nhiều năm đi theo Lý Thanh, nó biết bản thân đã dần tụt lại phía sau. Có lẽ trong tương lai không xa, nó sẽ không còn đủ sức để giúp đỡ chủ nhân.

Cho nên, nó muốn mạnh lên.

Nó khát vọng trở nên cường đại, khát vọng đến cực hạn. Viên Xích Tinh này chính là cơ hội duy nhất.

Dù có thể sẽ phát sinh dị biến sau khi ăn vào, nhưng nó cũng không bận tâm. Trong lòng nó đã suy nghĩ rất rõ ràng.

“Ngươi đúng là một con hổ ngốc nghếch... Được rồi, ăn đi.”

Lý Thanh đưa viên Xích Tinh đến miệng Thùng Cơm, rồi xoa nhẹ lên cái đầu tròn vo của nó.

Àm!

Ngay khoảnh khắc Xích Tinh trượt vào cổ họng, huyết dịch trong cơ thể Thùng Cơm đột nhiên sôi trào. Một luồng khí tức kỳ dị bộc phát, cơ thể nó bắt đầu phản ứng mãnh liệt.

Không biết đây là dị biến tốt hay xấu... nhưng nó đã bắt đầu rồi!

Chương 521

DTV EBOOK

Oanh!

Ngay khoảnh khắc nuốt xuống Xích Tinh, huyết dịch trong cơ thể Thùng Cơm sôi trào mãnh liệt, cuộn trào như đại giang vỡ đê.

Chỉ trong nháy mắt, linh khí khắp thiên địa cũng bắt đầu dao động dữ dội.

Cảnh tượng này đối với Lý Thanh mà nói hoàn toàn không xa lạ. Khi hắn từng đưa dị thú từ Cực Dạ thế giới đến đây, chúng cũng từng xuất hiện hiện tượng điên cuồng hấp thu linh khí tương tự.

“Rống!”

Ánh trắng sáng ngời chiếu rọi lên thân thể Thùng Cơm. Toàn bộ đầu hồ của nó vặn vẹo kịch liệt, tựa như xương cốt bên trong đang xảy ra biến hóa kỳ dị.

Nghe tiếng gầm gừ đau đớn của Thùng Cơm, Lý Thanh không khỏi siết chặt nắm đấm, mắt không rời lấy một giây, chỉ sợ nó gặp phải biến cố bất ngờ.

“Không ngờ dị biến lại mãnh liệt đến mức này! Cứ như đang tái tạo căn cốt, thậm chí còn không thể dùng từ ‘thoát thai hoán cốt’ để hình dung!”

Thông thường, quá trình thuế biến của yêu thú không diễn ra quá đột ngột và dữ dội như vậy. Nó giống như rắn lột da, sâu hóa bướm, thường tiến hành một cách chậm rãi và ôn hòa.

Nhưng thuế biến của Thùng Cơm lại khác biệt hoàn toàn, khiến Lý Thanh không khỏi kinh hãi.

Răng rắc!

Đột nhiên, một âm thanh giòn giã vang lên. Xương cốt trong cơ thể Thùng Cơm như bị bẻ gãy, phát ra tiếng vang chấn động.

Ngay sau đó, từng đợt âm thanh rào rạt vang vọng, tựa như huyết dịch trong cơ thể nó đang cuộn trào dữ dội, dồi dào lấp biển.

Ầm ầm!

“Ngao! Ngao rống!”

Tiếng gầm đau đớn của Thùng Cơm càng lúc càng lớn, vang dội khắp bốn phương. May mắn là Lý Thanh đã sớm bố trí một tầng cấm chế cách âm trong sân, nếu không chắc chắn sẽ kinh động đến không ít tu sĩ xung quanh.

Phanh!

Thùng Cơm giáng mạnh một móng xuống mặt đất, khiến cả nền đất khẽ rung chuyển.

Ngay sau đó, trên khuôn mặt hổ của nó bỗng chốc co giật dữ dội. Toàn thân lông tóc dựng đứng, từng tia máu đen sẫm rỉ ra từ lỗ chân lông, như một cơn mưa máu nhỏ giọt xuống đất.

Những huyết dịch này chính là thứ ô uế bị bài xuất ra khỏi cơ thể, mang theo vô số tạp chất ẩn sâu trong xương cốt của nó.

“Ta nhớ khi còn ở cấp độ nội kinh, bản thân cũng từng trải qua quá trình phát mao tẩy tủy. Không ngờ sau khi ăn Xích Tinh, Thùng Cơm lại tiến thêm một bước, thậm chí còn bắt đầu thay máu!”

Lý Thanh ánh mắt ngưng tụ, cẩn thận quan sát kỹ huyết dịch tràn ra từ cơ thể Thùng Cơm.

Sau một hồi quan sát, hắn phát hiện không chỉ có huyết dịch mà trong đó còn lẫn vô số bột xương vụn. Đó chính là những tạp chất dư thừa bị bào mòn từ trong xương cốt hổ.

Thoát thai hoán cốt!

Đây mới thực sự là quá trình thoát thai hoán cốt đúng nghĩa!

Không nghi ngờ gì nữa, sau khi hấp thu Xích Tinh, thực lực của Thùng Cơm chắc chắn sẽ bạo tăng mạnh mẽ. Hơn thế nữa, rất có thể huyết mạch Hắc Sát Hổ trong cơ thể nó cũng sẽ trở nên tinh thuần hơn!

Nhưng ngay khi vừa đưa ra kết luận này, Lý Thanh liền ý thức được bản thân có thể đã sai.

Bởi vì...

Quá trình thuế biến vẫn còn tiếp tục!

Hơn nữa, đây mới chỉ là một nửa chặng đường!

“Ngao!”

Thùng Cơm đột nhiên gầm lên một tiếng dữ dội. Sóng âm khủng khiếp chấn động cấm chế mà Lý Thanh bố trí, suýt chút nữa đã phá tan toàn bộ phong ấn!

Thấy vậy, hắc vôi vàng khắc họa thêm đạo văn, vận dụng địa thế để gia cố cấm chế, ngăn chặn động tĩnh lan ra ngoài.

Những năm tháng tu luyện trong bí cảnh đã giúp hắc hoàn toàn lĩnh ngộ 《Cấm Chế Chân Giải》. Dù cảnh giới chưa cao, nhưng chỉ cần là cấm chế ngăn cách khí tức và âm thanh, hắc vẫn có thể bố trí vững chắc.

Àm!

Sau một tiếng rống giận dữ, tác dụng phụ của Trăng Máu Bí Lực bắt đầu phát tác!

Tu luyện bí lực này sẽ sinh ra hai loại tác dụng phụ đáng sợ:

Thứ nhất, thần trí trở nên cuồng bạo, đánh mất lý trí, biến thành một con hung thú chỉ biết giết chóc.

Thứ hai, thân thể dị biến, bị biến dạng không thể kiểm soát!

May mắn thay, Xích Tinh đã được thanh tẩy bằng huyết dịch, xóa bỏ sát khí và lệ khí bên trong, vì vậy Thùng Cơm không bị rơi vào trạng thái điên loạn.

Nhưng tác dụng phụ thứ hai... lại không thể tránh khỏi!

Biến dạng bắt đầu!

Đầu tiên, từng mảnh lân phiến tái nhợt từ trong cơ thể Thùng Cơm đột ngột trôi ra. Những lân phiến này vô cùng nhỏ bé, tựa như vảy rắn.

Điều kỳ lạ là, chúng không hoàn toàn bao phủ cơ thể mà lại mọc xen lẫn trong lớp lông vốn mềm mại như tơ lụa của nó. Giữa bộ lông hổ óng mượt, lại chen vào vô số mảng vảy rắn dày đặc, tạo nên một hình ảnh vô cùng quái dị.

Lý Thanh dù không mắc chứng sợ tập hợp dày đặc, nhưng nhìn cảnh tượng này cũng không khỏi rùng mình, cảm thấy khó chịu vô cùng.

Chương 522

DTV EBOOK

“Lớp lân giáp này có lẽ có thể gia tăng sức phòng ngự nhất định, nhưng loại dị biến này... luôn khiến ta có cảm giác không phải chuyện tốt.” Hắc cau mày lâm bầm.

Hiển nhiên, Thùng Cơm cũng cảm thấy vậy!

Nó không ngừng lắc mạnh thân thể, những mảnh lân phiến dần dần rơi xuống từng mảng.

“Ồ? Hóa ra loại dị biến này có thể tự kháng cự sao?”

Lý Thanh kinh ngạc quan sát.

Dù sao hắc cũng chưa từng trải qua loại biến đổi này, nên lúc này cũng không thể xác định trạng thái của Thùng Cơm là tốt hay xấu.

Theo những gì hắc biết, dị thú của Cực Dạ thế giới đều đã đánh mất thần trí, vì thế chúng không có khả năng cự tuyệt dị biến.

Nhưng Thùng Cơm thì khác!

Lúc này, khi toàn thân nó phủ đầy một lớp vảy trắng tinh, khí tức bỗng trở nên vô cùng mạnh mẽ, thậm chí đã tiếp cận Nhất Giai hậu kỳ!

Có thể tưởng tượng, nếu nó chấp nhận dị biến này, chờ đến khi hoàn toàn tiêu hóa Xích Tinh, thực lực chắc chắn sẽ bạo tăng, tiến thẳng lên Nhất Giai hậu kỳ!

Một bước đột phá cả một tiểu cảnh giới, nhanh hơn nhiều so với việc từng tầng từng tầng đột phá của nhân loại!

Nhưng—

Ngay khi mảnh lân phiến cuối cùng bong ra khỏi cơ thể, một cảnh tượng kinh người lại diễn ra.

Hai bên xương sườn Thùng Cơm đột nhiên rách toạc!

Lý Thanh giật mình, lập tức chuẩn bị ra tay cứu chữa.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, từ hai bên hỏ khu bị xé rách, một đôi cánh thịt non nớt bất ngờ mọc ra!

“Đây là muốn như hỏ thêm cánh sao?!”

Lý Thanh kinh ngạc thốt lên.

Nếu đôi cánh này phát triển hoàn chỉnh, có thể nào... Thùng Cơm sẽ trở thành một yêu thú biết bay?!

Nhưng đáng tiếc, Thùng Cơm vẫn kiên quyết cự tuyệt loại dị biến này!

Nó găm lên dữ dội, dùng sức mạnh khủng khiếp xé toạc đôi cánh thịt vừa mới mọc ra, trực tiếp loại bỏ khỏi cơ thể!

“Lạch cạch!”

Hai chiếc cánh non yếu rơi xuống mặt đất.

Khí tức của Thùng Cơm lập tức suy yếu rõ rệt, toàn thân lão đảo, tiếng găm cũng dần nhỏ đi, gần như không còn sức lực.

Rốt cuộc, quá trình thuật biến đầy đau đớn cũng kết thúc.

Một tầng hào quang đỏ thẫm nhàn nhạt lan tỏa từ cơ thể Thùng Cơm, nhẹ nhàng chữa trị những vết thương của nó. Chỉ trong chốc lát, ánh sáng đỏ dần dần thu liễm, biến mất không dấu vết.

Đến khi hồng quang hoàn toàn tiêu tán, Thùng Cơm cũng mất hết sức lực, mềm nhũn ngã xuống nền đất.

“Kết thúc rồi sao?”

Lý Thanh tiến lại gần, nhìn xuống Thùng Cơm.

Hắn phát hiện bộ lông hỏ trên người nó lúc này đã nhuốm một lớp sắc đỏ nhàn nhạt.

“Từ chối tất cả biến dạng, thế nên thực lực không bạo tăng như dự kiến. Nhưng bù lại, nó đã trải qua một lần thoát thai hoá cốt thực sự!”

Nhìn vết máu đen và vụn xương vương vãi khắp đất, Lý Thanh trầm nghĩ:

Tư chất của Thùng Cơm có lẽ đã mạnh hơn, huyết mạch của nó cũng tinh thuần hơn rất nhiều.

Ngay lúc này, Thùng Cơm khẽ động, đôi mắt hồ chậm rãi mở ra.

Dị đồng!

Không sai!

Lúc này, đôi mắt Thùng Cơm lại hiện ra hai màu sắc kỳ dị—một bên đỏ, một bên đen!

Nó đã trở thành một con hồ dị đồng!

“Dị đồng trời sinh... Người đứng là muốn nghịch thiên rồi!”

Lý Thanh bật cười, lấy ra mấy viên Dưỡng Thú Đan từ túi trữ vật, trực tiếp nuốt cho Thùng Cơm để giúp nó hồi phục nguyên khí.

Mặc dù hẳn không rõ đôi mắt dị đồng này đại diện cho điều gì, nhưng nếu là biến hóa tốt, thì không có gì phải lo lắng.

Sau khi nuốt Dưỡng Thú Đan, khí tức của Thùng Cơm dần ổn định lại, nguyên khí cũng từ từ khôi phục.

Trải qua một đêm tĩnh lặng, sáng sớm hôm sau, Lý Thanh dọn sạch toàn bộ những vết máu đen và lân phiến còn sót lại trong sân.

Ngoại trừ một chút mùi máu tanh nhàn nhạt, mọi dấu vết về trận thuế biến kinh thiên đêm qua đều đã biến mất.

Dưới ánh mặt trời ban mai, Lý Thanh một lần nữa kiểm tra biến hóa của Thùng Cơm.

“Không thể nói là không có tiến bộ. Dù không đạt được đột phá quá lớn, nhưng thực lực của nó đã mạnh lên không ít, gần như có thể sánh ngang với Nhất Giai hậu kỳ yêu thú!”

Tuy nhiên, điều quan trọng nhất vẫn là—

Căn cốt của Thùng Cơm đã hoàn toàn thay đổi!

Không chỉ có huyết mạch trở nên tinh thuần, mà nó còn sở hữu một đôi dị đồng hiếm thấy trên thế gian.

Sau khi hoàn thành biến đổi, Thùng Cơm tiến bộ nhanh hơn trước rất nhiều.

Trước kia, thực lực của nó gần như đình trệ tại Nhất giai trung kỳ, dù có phục dụng Dưỡng Thụ Đan, hiệu quả tăng cường cũng vô cùng nhỏ bé.

Nhưng hiện tại, Dưỡng Thụ Đan lại phát huy tác dụng một lần nữa. Mỗi khi ăn một viên, có thể cảm nhận rõ ràng thực lực của nó tăng lên một bậc.

“Nếu cứ tiếp tục thế này, không quá ba đến năm năm, Thùng Cơm có lẽ có thể đột phá lên Nhất giai hậu kỳ.”

Chương 523

DTV EBOOK

Từ chối sự biến đổi do Xích Tinh mang lại khiến thực lực của nó không bạo tăng ngay lập tức, nhưng tiềm lực thì lại được cải thiện không ít.

Lý Thanh nhìn Thùng Cơm, trầm ngâm suy nghĩ, sau đó thu hồi ánh mắt.

Trong thời gian ngắn, hắn không cần phải lo lắng về thực lực của Thùng Cơm, vì nó sẽ tự động dần dần mạnh lên.

Hắn cũng không biết tiềm lực do viên Xích Tinh này mang lại có đủ để Thùng Cơm đột phá lên yêu thú cấp hai hay không, nhưng điều này không quá quan trọng. Chỉ cần hắn vẫn có thể xuyên qua Cực Dạ thế giới, thì Xích Tinh sẽ không thiếu.

“Giờ thì nên lo chuyện của chính mình rồi.”

Nói đoạn, Lý Thanh lấy từ trong túi trữ vật ra một viên đan dược màu nâu đậm, sáng bóng.

Bồi Nguyên Đan!

Đây là loại đan dược đặc biệt dành cho tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, dược lực vô cùng mạnh mẽ, gần như gấp nhiều lần so với Hóa Khí Đan.

Hiện tại, tu vi của Lý Thanh đã đạt đến tầng thứ bảy Luyện Khí kỳ. Quảng Lăng Đan hay Hóa Khí Đan đối với hắn mà nói hiệu quả đều đã cực kỳ nhỏ bé, thậm chí do đã dùng quá nhiều, hắn còn sinh ra một chút kháng dược tính.

Chỉ có dùng Bồi Nguyên Đan, hắn mới có thể tiếp tục tinh luyện pháp lực, nâng cao tu vi của bản thân.

“Giá đắt như vậy, mong rằng đừng khiến ta thất vọng.”

Vừa dứt lời, Lý Thanh liền nuốt thẳng viên Bồi Nguyên Đan.

Oanh!

Đan được vừa vào miệng, lập tức được lực cuộn cuộn bộc phát, tựa như một quả bom nổ tung trong cơ thể hắn.

Trong khoảnh khắc, hắn cảm giác bụng mình như bị một ngọn lửa thiêu đốt, vừa nóng rực vừa cuồng bạo.

Đây chính là được lực mạnh mẽ của Bồi Nguyên Đan đang phát huy tác dụng. Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, hắn đã cảm nhận rõ kinh mạch toàn thân căng tức, đau nhói.

Không chút do dự, hắn lập tức vận chuyển Hỏa Nguyên Công, bắt đầu luyện hóa lượng được lực khổng lồ đang cuộn cuộn trong cơ thể.

Được lực tràn ngập trong kinh mạch nhanh chóng bị luyện hóa, từng dòng pháp lực tinh thuần tích tụ lại, lắng đọng trong đan điền khí hải.

Cùng lúc đó, khí tức của hắn cũng từng chút từng chút ổn định, tu vi đang dần tăng lên với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường.

Luyện Khí tầng bảy tuyệt đối không phải điểm cuối của hắn!

Cứ như vậy, từ chiều đến tận khuya, hắn mất gần ba canh giờ mới hoàn toàn luyện hóa sạch sẽ được lực của một viên Bồi Nguyên Đan.

“Hô!”

Lý Thanh thở ra một hơi trọc khí, chậm rãi mở mắt. Một tia tinh quang chợt lóe lên rồi nhanh chóng thu liễm vào trong.

“Không hổ là Bồi Nguyên Đan, chỉ một viên mà đã giúp ta tăng lên rõ rệt. Nếu có đủ số lượng, có lẽ chỉ cần hai ba năm nữa, ta có thể đột phá lên tầng tám Luyện Khí kỳ.”

Đừng nghĩ rằng hai ba năm là quá lâu, bởi lẽ Lý Thanh chỉ có tứ linh căn. Với loại linh căn tạp nham này, nếu không dùng đan dược trợ giúp, muốn tiến bộ ở giai đoạn Luyện Khí hậu kỳ ít nhất cũng phải mất bảy tám năm.

Càng về sau, tốc độ tu luyện càng chậm lại, đây là quy luật bất di bất dịch.

May mắn là thời gian đứng về phía hắn, hơn nữa số lượng Bồi Nguyên Đan trong tay hắn cũng khá dồi dào, đủ để hắn sử

dụng trong một thời gian dài.

Tối hôm đó, hắn không nghỉ ngơi mà tiếp tục dùng khí huyết thanh tẩy tạp chất, loại bỏ độc tố đan dược còn sót lại trong lục phủ ngũ tạng.

Dược lực càng mạnh, độc tố đan dược càng cao. So với Hóa Khí Đan, Bồi Nguyên Đan chứa đan độc đậm đặc hơn rất nhiều.

Hắn không thể để mặc cho những đan độc này tích tụ trong cơ thể. Nếu để lâu dài, chắc chắn sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng.

Vậy nên, sau mỗi lần phục dụng đan dược, thanh tẩy đan độc đã trở thành việc bắt buộc đối với hắn.

Oanh!

Dưới sự vận hành của khí huyết, hắn kiểm tra nội thể, phát hiện đan độc tích tụ trong lục phủ ngũ tạng đã được thanh trừ sạch sẽ, lúc này mới yên tâm.

Thời gian cứ thế trôi qua, hơn hai tháng đã lặng lẽ vụt qua.

Mọi thứ vô cùng yên bình. Bên ngoài tuy hỗn loạn, nhưng những biến cố ấy dường như chẳng thể ảnh hưởng đến Thanh Hoa Đàm.

Lý Thanh cũng nhân cơ hội này an tâm bế quan khổ tu. Đôi khi, hắn mang một vài món quà nhỏ đến bái phỏng Thanh Dương Đạo Nhân, nhằm thắt chặt mối quan hệ.

Đúng như dự đoán, dù Thanh Dương Đạo Nhân là một Nhị giai Luyện Đan Sư, nhưng vài tháng qua hắn vẫn sống rất bình thản, không có ai đến tìm luyện chế đan dược. Còn về Trúc Cơ Đan, đến cả chút manh mối cũng không có.

Mãi đến thời gian gần đây, những tin tức liên quan đến Hắc Sa Hà lưu vực mới từ từ truyền đến Thanh Hoa Đàm.

“Ha ha ha ha, nếu nói về thiên tài, thì vẫn phải là Thiên Hà Tông chúng ta lợi hại hơn cả!”

“Ngươi nghĩ sao, Lý đạo hữu?”

Chương 524

DTV EBOOK

Một đệ tử Thiên Hà Tông canh giữ tại Thanh Hoa Đàm cười lớn, cầm trong tay một xấp tình báo, hào hứng chia sẻ với hắn.

“Đương nhiên rồi. Cửa ải của Thiên Hà Tông cao như vậy, ai mà không biết những người có thể gia nhập đều là thiên kiêu tuần kiệt. Ai, ta thì chẳng có hy vọng gì.”

Lý Thanh mỉm cười hòa nhã, nhưng lời nói lại khiến vị đệ tử Thiên Hà Tông kia vô cùng đắc ý.

“Haha, cũng không thể nói vậy được. Thượng Thanh Tông cũng rất mạnh a! Chẳng qua vì đây là địa bàn của Thiên Hà Tông, đối phương chưa chắc đã cử ra toàn bộ tinh anh lên võ đài thôi.”

Người này nói liên tục, trên mặt tràn đầy vẻ kiêu ngạo, gần như khắc hai chữ tự hào lên trán.

Quả thực, trong xấp tình báo dày đặc kia, chính là ghi chép về những gì đã xảy ra tại Hắc Sa Hà lưu vực suốt vài tháng qua.

Sau trận đại chiến giữa hai vị Kết Đan lão tổ, không lâu sau đó, cuộc tỷ thí giữa các Luyện Khí kỳ thiên kiêu cũng diễn ra.

Cả hai phe đều cử ra mười đệ tử Luyện Khí kỳ lên võ đài quyết đấu từng trận một.

Và kết quả là... Thiên Hà Tông giành chiến thắng áp đảo với bảy trận thắng!

Việc trực tiếp giúp Thiên Hà Tông chiếm giữ bảy phần mười hạn ngạch tiến vào động thiên Hắc Sa Hà khiến Không Lão Tổ của Thiên Hà Tông vô cùng cao hứng.

Không Minh Chân Nhân phát tay, ban thưởng cho bảy vị đệ tử Luyện Khí kỳ đã giành được thắng lợi, đồng thời ghi lại một bút tông môn cống hiến lớn.

Trong số bảy người này, có không ít người Lý Thanh quen biết.

“Cửu Tiêu! Hơn sáu năm không gặp, vậy mà hắn đã bước vào cảnh giới Luyện Khí đại viên mãn!” Lý Thanh nheo mắt, nhìn những cái tên trong danh sách tình báo, lập tức trầm tư.

Bên cạnh hắn, một đệ tử Thiên Hà Tông đang chia sẻ tình báo cũng nở nụ cười đầy tự hào: “Cửu Tiêu sư huynh của chúng ta, sáu năm trước thông qua Thăng Tiên Đại Hội mà gia nhập tông môn. Hiện tại đã đạt đến đại viên mãn của Luyện Khí kỳ, thực lực có thể nói là cực kỳ cường hãn.”

“Lần này hắn lập được công lao lớn như vậy, e rằng chuyện nhận được một viên Trúc Cơ Đan là chắc chắn rồi! Thật đáng hâm mộ!”

Tuy nhiên, Lý Thanh không hề lộ ra bất kỳ biểu cảm nào cho thấy mình có quen biết Cửu Tiêu. Hắn vốn không phải loại người vì quen danh nhân mà cảm thấy tự hào.

Ngược lại, hắn luôn coi những nhân vật như vậy là mục tiêu để vượt qua. Một ngày nào đó, khi hắn đánh bại từng người trong số họ, chắc chắn đó sẽ là một phong cảnh đáng giá.

“Còn có Lưu Hoài An sư huynh, người sở hữu Thiên linh căn hiếm có! Nếu không phải sáu năm trước bị trọng thương tại Hà Phường Thị, những năm qua phải tĩnh dưỡng khôi phục nguyên khí, thì e rằng hiện giờ đã sớm Trúc Cơ, đâu còn tham gia lời đãi của đệ tử Luyện Khí kỳ!”

“Và còn Diệp sư huynh mà Lý đạo hữu quen biết! Hắn chỉ với tu vi Luyện Khí tầng bảy lại có thể giành được một trận thắng lợi! Dù dựa vào phù lục khắc địch chế thắng, nhưng cũng đủ chứng minh thực lực không tầm thường!”

Lý Thanh chỉ khẽ cười, không nói gì, mà chuyển ánh mắt sang một cái tên khác trong danh sách.

Thi Nam Thiên!

Giờ đây, Thi Nam Thiên cũng đã đạt đến Luyện Khí kỳ đại viên mãn. Chỉ cần một viên Trúc Cơ Đan là có thể thử nghiệm trùng kích lên cảnh giới cao hơn.

Đối với cái tên này, ấn tượng của Lý Thanh luôn vô cùng sâu sắc.

Lần đầu tiên gặp Thi Nam Thiên, hắn vẫn còn là một công nhân linh quang của Liễu gia. Khi đó, Thi Nam Thiên vẫn là một thiếu niên thuần khiết, ngay thẳng, gặp chuyện bất bình còn rút đao tương trợ.

Nhưng về sau, hắn lại thay đổi hoàn toàn, từ một thiếu niên nhiệt huyết biến thành kẻ lãnh khốc và tàn nhẫn, như thể trở thành một con người khác.

Ngay cả khi Lý Thanh chủ động chào hỏi, Thi Nam Thiên cũng làm như không thấy.

Việc này khiến Lý Thanh vô cùng thắc mắc, không hiểu rốt cuộc Thi Nam Thiên đã trải qua điều gì để biến đổi đến mức này.

Tuy nhiên, hắn không có thời gian suy nghĩ quá nhiều, bởi vì phần tình báo này không chỉ ghi lại tin tức về đệ tử tham gia lôi đài Luyện Khí kỳ, mà còn có cả thông tin về những gì xảy ra trong động thiên.

Vị đệ tử Thiên Hà Tông bên cạnh lật qua lật lại từng trang tình báo, Lý Thanh cũng chăm chú theo dõi.

Nhưng vừa mới lật trang kế tiếp, cả hai người đồng loạt sững sờ.

“Âm Dương Ngưng Linh Dịch!”

“Đây chính là linh vật phụ trợ Kết Đan a! Không ngờ dưới đáy động thiên lại có bảo vật kinh thế như vậy!” Đệ tử Thiên Hà Tông tròn tròn mắt, miệng há hốc.

Lý Thanh cũng vô cùng chấn kinh. Không ngờ tại động thiên Hắc Sa Hà lại xuất hiện một vật chí bảo như thế này.

Âm Dương Ngưng Linh Dịch là linh vật trợ giúp Trúc Cơ kỳ tu sĩ Kết Đan, có thể tăng thêm một phần mười tỷ lệ kết đan thành công!

Chương 525

DTV EBOOK

Không có bất kỳ công dụng dư thừa nào khác, nhưng chỉ riêng khả năng đó cũng đủ để khiến vô số tu sĩ Trúc Cơ kỳ coi như chí bảo.

Hiển nhiên, với sự xuất hiện của một linh vật như vậy, những trưởng lão Trúc Cơ kỳ của hai tông môn tiến vào thám hiểm trong động thiên tuyết đối không thể tránh khỏi giao tranh.

Tình báo không mô tả chi tiết về trận chiến, chỉ đơn giản miêu tả ngắn gọn sự khốc liệt của nó.

Số lượng trưởng lão Trúc Cơ kỳ tiến vào động thiên tìm kiếm bảo vật, khi trở về chưa đến một nửa!

Thấy con số đáng sợ này, Lý Thanh không nhịn được mà hít vào một hơi lạnh.

“Tê...”

“Chết nhiều người như vậy, cũng quá khoa trương rồi đi!”

Đây chính là những tu sĩ Trúc Cơ kỳ, hơn nữa còn là trưởng lão của các tông môn, đâu phải đám rau cải ven đường muốn vứt bỏ lúc nào cũng được!

“Lộc cộc ~!”

Một đệ tử khác cũng vô thức nuốt nước bọt, sắc mặt tái nhợt.

Phải biết rằng, số lượng trưởng lão Trúc Cơ kỳ tiến vào động thiên lần này, nhiều nhất chính là thuộc về Thiên Hà Tông. Nay thương vong nặng nề như vậy, tổn thất e rằng cũng cực kỳ nghiêm trọng!

“Trong động thiên này, còn tồn tại những nguy hiểm khác! Ở sâu bên trong có một viên Thạch Đản thần bí, vậy mà có thể thôn phệ tinh huyết của tu sĩ!”

“Không những vậy, đám trưởng lão Trúc Cơ kỳ còn sống sót cũng không thể giữ lại viên Thạch Đản này! Nó tự mình bỏ

chạy, trước khi đi còn hút hơn phân nửa Âm Dương Ngưng Linh Dịch!”

Hai người trở mắt nhìn nhau, rõ ràng bị nội dung trong tình báo này làm cho chấn động.

Một viên Thạch Đản từ hư không xuất hiện, không chỉ thôn phệ tinh huyết tu sĩ Trúc Cơ kỳ, mà còn cướp đi số lượng lớn Âm Dương Ngưng Linh Dịch. Chuyện này thực sự quá khó tin!

“Nghe đồn đây động thiên Hắc Sa Hà, vào thời đại Thượng Cổ từng là lãnh địa của một số yêu thú. Không lẽ viên Thạch Đản này chính là trứng của một con Thượng Cổ yêu thú? Bị phong ấn đến tận thời đại này mới xuất thế?”

Thời đại Thượng Cổ của tu tiên giới, tuyệt đối là một thời kỳ huyền thoại với sắc thái thần bí vô cùng nồng đậm.

Tương truyền vào niên đại đó, ngay cả những tu sĩ phi thăng thượng giới cũng không phải hiếm thấy, chứ chưa đến mức tuyệt tích như bây giờ.

Có thể tưởng tượng được, vào thời đại thần thông giả xuất hiện lớp lớp như vậy, yêu thú thời bấy giờ chắc chắn cũng có thực lực kinh người!

Mà viên Thạch Đản thần bí này lại mang theo sắc thái thần thoại dày đặc, khiến vô số người điên cuồng vì nó.

Hai người không ngừng rà soát lại tình báo, mong muốn biết kết cục của sự kiện này.

Đáng tiếc, bản tình báo dù sao cũng có giới hạn. Chỉ rải rác nhắc đến một số bảo vật trân quý khác trong động thiên Hắc Sa Hà, nhưng hoàn toàn không nhắc thêm về Âm Dương Ngưng Linh Dịch hay Thạch Đản thần bí kia.

Không còn nghi ngờ gì nữa, lần thám hiểm này, Thiên Hà Tông chịu tổn thất nặng nề nhất, số lượng trưởng lão tử trận nhiều nhất.

Điều duy nhất có thể khiến họ cảm thấy chút an ủi chính là gần một nửa lượng Âm Dương Ngưng Linh Dịch còn lại đã rơi vào tay các trưởng lão Thiên Hà Tông.

Có lẽ trong vài năm tới, với số lượng linh dịch tuy không nhiều này, Thiên Hà Tông có thể bồi dưỡng ra thêm một vị Thái Thượng Trưởng Lão Kết Đan kỳ!

Nhưng đó là chuyện của tương lai. Hiện tại, tình hình khu vực Hắc Sa Hà lưu vực chắc chắn sẽ trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết!

Lý Thanh suy tư một lát, chậm rãi đứng dậy.

Hắn cảm thấy mình cần phải chia sẻ những thông tin này với Thanh Dương Đạo Nhân.

Không nói đến chuyện khác, chí ít thì thái độ phải rõ ràng.

“Sở đạo hữu, đa tạ người đã chia sẻ tình báo này với ta! Tại hạ xin cáo từ trước!”

Lý Thanh ôm quyền nói xong, rồi trực tiếp hướng về phía động phủ của Thanh Dương Đạo Nhân mà Ngự Không bay đi.

Dưới lòng sông Hắc Sa Hà, một động thiên bí ẩn tồn tại, cuối cùng cũng khiến các lão tổ Kết Đan của hai đại tông môn không thể ngồi yên. Hai phái đã đạt thành thỏa thuận liên thủ, quyết định cùng nhau mở ra bí cảnh này.

Chuyện hệ trọng như vậy, khó trách hai tông nhất thời gác lại hiềm khích mà tạm thời hợp tác.

Nếu thực sự đó là một quả trứng yêu thú mang huyết mạch thượng cổ bị phong ấn từ xa xưa, đến nay mới xuất thế, tương lai có khả năng dẫn đến đại họa.

Bởi vì Trúc Cơ Đan quá quan trọng, hiện tại yêu thú trong Nhân giới đã trở nên vô cùng hiếm hoi. Ngoại trừ một số tuyệt địa vẫn còn yêu thú tụ tập, hầu hết những vùng núi sâu rừng thẳm, yêu thú đều đã bị săn bắt gần như tuyệt diệt.

Một khi quả trứng này nở ra, yêu thú bên trong có tiềm lực vô tận, sau này phát triển đến cảnh giới đáng sợ, khó mà đảm bảo nó sẽ không ôm lòng thù hận với Nhân tộc.

Chương 526

DTV EBOOK

Dù sao đi nữa, cả Thiên Hà Tông và Thượng Thanh Tông đều là thế lực đứng đầu trong Thanh Lĩnh Vực, nếu một Yêu Vương mạnh mẽ xuất thế, những kẻ đầu tiên phải đối mặt với cơn thịnh nộ của nó rất có thể chính là bọn họ.

Sau khi đạt thành nhận thức chung, các Thái Thượng trưởng lão của hai tông đồng loạt tụ tập tại lưu vực Hắc Sa Hà!

Lúc này, bầu không khí nơi đây trở nên vô cùng căng thẳng. Tất cả những ai không liên quan đều bị quét sạch, ngay cả Trúc Cơ kỳ trưởng lão của hai tông cũng không có tư cách ở lại quan sát.

Mây đen dày đặc che phủ bầu trời, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể đổ xuống một cơn mưa lớn.

Giữa bầu không khí áp lực này, từng bóng người lần lượt xuất hiện trên không trung, nhẹ nhàng ngự không mà đến.

“Ha ha ha ha! Đã nhiều năm như vậy, Vạn Lão Quái, người vẫn không thay đổi chút nào!”

Một giọng nói cười mở vang vọng giữa không trung. Người vừa đến là một lão ầu tóc bạc trắng, lướt nhẹ trên không trung, y phục đơn giản đến mức khó tin: chỉ là một bộ Thô Bố Ma Y cùng đôi giày cỏ mộc mạc.

Không ai có thể ngờ rằng một người trông như lão phụ quê mùa này lại là một Kết Đan kỳ đại năng!

Thiên Hà Tông lão tổ - Vạn Sơn Chân Nhân mặt không biểu cảm, nhưng trong ánh mắt lóe lên một tia kiêng kỵ.

Không chỉ có hắn, ngay cả lô linh căn cường giả - Không Minh Chân Nhân cũng trở nên nghiêm túc.

Hiển nhiên, thực lực của lão ầu này không hề đơn giản, khiến cho cả nhóm Kết Đan kỳ của Thiên Hà Tông đều cảm thấy áp lực.

Vạn Sơn Chân Nhân thản nhiên đáp: “Ôn Hà, bao nhiêu năm không gặp, ta còn tưởng ngươi đã tọa hóa rồi chứ.”

Lão ầu cười hắc hắc, ánh mắt u ám: “Vạn Lão Quái, ngươi còn chưa chết, ta sao dám đi trước một bước?”

Giọng điệu của bà ta vừa cười cợt vừa tràn ngập sát khí.

“Hừ! Mấy ngày trước, người của tông môn ngươi giết mất một bộ đạo thân của ta. Hiện giờ nàng ta đâu? Sao không dám xuất hiện? Sợ rồi sao?”

Vạn Sơn Chân Nhân hừ lạnh. Hắn đang nhắc đến chuyện sáu năm trước tại Thiên Hà Phường Thị, khi đạo thân của hắn bị Linh Lung Chân Nhân - lúc đó vẫn còn ở cảnh giới Giả Đan - ra tay chém giết.

Nhắc đến chuyện này, rõ ràng là muốn khơi lại ân oán cũ.

Tuy nhiên, hôm nay các Kết Đan lão tổ hai tông tụ tập ở đây không phải để tranh cãi những chuyện nhỏ nhặt.

Lão giả Kết Đan bị Khổng Minh Chân Nhân đánh trọng thương trước đó liền bước ra, cười ha hả giảng hòa:

“Thôi thôi, hôm nay chúng ta đến đây để làm gì, ta tin chư vị đều hiểu rõ. Đừng vì chút chuyện cũ mà tranh cãi vô nghĩa.”

Lời này vừa nói ra, bầu không khí vốn căng thẳng cũng dần hòa hoãn lại.

“Vậy thì động thủ đi! Ta cũng muốn xem thử, rốt cuộc bên trong động thiên này ẩn chứa bảo vật gì.”

Vừa nhắc đến Thạch Đản (trứng đá), thần sắc của năm vị Kết Đan kỳ lão tổ lập tức trở nên nghiêm túc.

Có khả năng đây là một yêu thú thượng cổ bị phong ấn từ thời xa xưa, khiến ai nấy đều vô cùng lo lắng.

Mặc dù có thể nó sẽ là một tai họa, nhưng tất cả bọn họ đều hiểu rõ: nếu có thể thu phục nó, thì đây sẽ là một trợ lực cực lớn!

Dù sao đi nữa, đó cũng chỉ là một yêu thú ấu niên. Dù tiềm lực có lớn đến đâu, chỉ cần cưỡng chế tiến hành huyết khế hoặc hôn khế nhận chủ, thì cũng không thể phản kháng.

“Ra tay đi!”

Ngay khi câu nói này vang lên, trên bầu trời Hắc Sa Hà, năm vị Kết Đan kỳ tu sĩ đồng loạt triển khai thần thông!

Năm người này gồm ba vị đến từ Thiên Hà Tông và hai vị từ Thượng Thanh Tông.

Dĩ nhiên, đó chỉ là những nhân vật xuất hiện trên bề mặt. Không ai ngây thơ tin rằng đối phương chỉ có chừng này người, chắc chắn trong bóng tối còn có những Kết Đan lão tổ đang ẩn nấp.

Hai đại tông môn đã giao chiến nhiều năm, dù không biết rõ toàn bộ thực lực của nhau, nhưng chí ít cũng có đánh giá sơ bộ về chiến lực Kết Đan của đối phương.

Ví dụ như Linh Lung Chân Nhân, dù chưa từng xuất hiện, nhưng Thiên Hà Tông vẫn phải âm thầm đề phòng.

Oanh!

Khi năm vị Kết Đan kỳ tu sĩ đồng loạt xuất thủ, thiên địa lập tức biến sắc! Mây đen dày đặc trên trời bị cuốn sạch trong nháy mắt.

Toàn bộ linh khí trong phạm vi Hắc Sa Hà trở nên cực kỳ hỗn loạn. Năm vị Kết Đan lão tổ đứng ở năm phương, chỉ riêng khí tức tỏa ra cũng đủ ảnh hưởng đến thiên địa.

Pháp lực mệnh môn trào dâng, một đạo thần thông cường hãn từ trên cao oanh kích xuống lòng sông, mang theo uy thế có thể san bằng cả một ngọn núi!

Phanh!

Một chương giáng xuống, dòng Hắc Sa Hà rộng lớn lập tức bị chém đứt. Một đoạn sông đột ngột trống rỗng, nước sông tựa như bốc hơi hoàn toàn.

“Thay đổi dòng chảy của đoạn sông này!”

Chương 527

DTV EBOOK

Khổng Minh Chân Nhân nghiêm nghị quát lớn, lập tức ra tay trước làm gương. Một luồng lôi đình mạnh mẽ giáng xuống lòng sông đã khô cạn.

Bốn người còn lại dĩ nhiên không thể nhàn rồi, lập tức thi triển thần thông, cưỡng ép mở ra một dòng chảy mới!

Đây chính là sức mạnh của cao thủ Kết Đan kỳ, liên thủ cải biến cả địa thế sông núi cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Khi dòng sông mới dần hình thành, toàn bộ đáy nước động thiên cuối cùng cũng hiện rõ trước mắt bọn họ.

Bốn phía chất đầy cát bùn đen sì, nơi đây từng là đáy sông khô cạn. Ngay giữa lòng sông cạn ấy, một lối vào động thiên lộ ra, tựa như một cánh cửa cổ xưa vừa được mở.

“Tiếp tục ra tay, phá vỡ động thiên này! Ta muốn xem thử trong đó liệu có Thượng Cổ yêu thú nào còn tồn tại hay không.”

Vạn Sơn lão tổ trầm giọng quát, ánh mắt lóe lên sự nghiêm túc.

Năm người lại một lần nữa đồng loạt xuất thủ, thậm chí có người còn trực tiếp tế ra bản mệnh pháp bảo, từng vòng sóng năng lượng vô hình tỏa ra, cưỡng ép phá mở động thiên dưới đáy sông.

Bốn người còn lại cũng không hề kém cạnh, thần thông bộc phát, thuộc tính linh lực cuộn cuộn hòa vào nhau, bao phủ cả vùng Hắc Sa Hà, áp chế toàn bộ linh khí Thủy thuộc tính nơi đây.

Ầm ầm!

Lôi quang chớp lóe, thanh khí dâng tràn tận trời!

Trải qua một đợt công kích kịch liệt, động thiên hoàn toàn hiển lộ trước mắt mọi người.

Ngay đầu tiên, một bộ xương yêu mãng khổng lồ nằm chắn ngang lối vào. Đây chính là di thể của một đầu Tam Giai yêu mãng, nhưng đáng tiếc, đã qua quá nhiều năm tháng, linh tính cũng sớm tiêu tán.

“A? Đây là Thượng Cổ yêu văn?”

Họ Ôn lão ầu khề kinh ngạc, rồi vung tay kéo một phiến đá không trọn vẹn từ đáy động thiên lên, ánh mắt chăm chú quan sát.

Nhìn một lúc lâu, lão ầu mới đưa phiến đá cho những người khác xem.

Chỉ tiếc, niên đại đã quá xa xưa, hơn nữa còn là văn tự của Yêu tộc, khiến bốn người còn lại hoàn toàn không thể nhận ra nội dung khắc trên phiến đá này.

Dù vậy, với tư cách là những Kết Đan lão tổ, bọn họ vẫn nhanh chóng ghi nhớ từng nét chữ, dự tính sau này tìm cách phiên dịch.

“Ta nhớ Thượng Thanh Tông có một đầu linh thú thủ hộ sơn môn, con công sơn quy kia chính là Thượng Cổ dị chủng. Có khi nào nó có thể đọc được loại văn tự này?”

Khổng Minh Chân Nhân cười nhạt hỏi, giọng điệu như đang trêu chọc.

Lão ầu hừ lạnh:

“Hừ! Công sơn quy dù là Thượng Cổ dị chủng, nhưng cũng không phải sinh vật sống từ thời Thượng Cổ đến nay. Các người đừng hòng tính toán với nó!”

Không ai nói thêm gì nữa.

Một vị chân nhân từ Thiên Hà Tông, kể từ đầu đến giờ vẫn luôn giữ im lặng, lúc này lại lên tiếng:

“Bớt lảm nhảm đi, tiếp tục đánh sâu vào! Biết đâu trong động thiên này còn bí mật khác.”

Những lời này lập tức được bốn người kia đồng tình. Tất cả liền thi triển thần thông, bắt đầu công kích tầng sâu hơn của động thiên.

Oanh!

Chẳng mấy chốc, đáy động thiên bị phá vỡ một lỗ hồng lớn.

Cùng lúc đó, một luồng yêu khí cực kỳ nồng đậm phóng lên tận trời!

“Yêu khí mạnh đến mức này... Chẳng lẽ nơi đây từng là chỗ ẩn thân của một đại yêu tiên sử?”

Năm người đồng loạt biến sắc, lập tức tản ra thần thức, dò xét hư thực.

Ngay khoảnh khắc đó, một viên Thạch Đản (trứng đá) bỗng từ trong khe hở bay vọt lên, mang theo yêu khí dày đặc, tốc độ cực nhanh!

Đến cả mấy lão tổ Kết Đan cũng không khỏi giật mình!

“Ngăn nó lại!”

Có người hét lớn, chính là Không Minh Chân Nhân.

Hắn vung tay, thiên lôi tụ hội, hóa thành một dải sấm sét khổng lồ, đánh thẳng về phía quả trứng đá.

Nhìn động tác này, rõ ràng không phải muốn ngăn cản, mà là trực tiếp muốn hủy diệt!

“Ra tay!”

Những người khác cũng không chậm trễ, từng luồng ánh sáng pháp bảo tỏa rực, khí tức kinh thiên động địa bùng phát.

Nhưng... tất cả đòn công kích đều bị lớp yêu khí dày đặc trên bề mặt Thạch Đản hóa giải sạch sẽ!

Trong nháy mắt, quả trứng đá bay vọt lên trời, lao thẳng ra ngoài động thiên, biến mất hoàn toàn khỏi tầm mắt.

Càng đáng ngại hơn, vì hành động quá vội vàng, nên khi bọn họ ra tay, một số lực lượng lại vô tình triệt tiêu lẫn nhau!

Ví dụ như tia Lôi Hà của Không Minh Chân Nhân bị thanh hồng lăng của lão ẩu cản lại một phần, khiến cho chỉ có một tia lôi đình yếu ớt đánh vào quả trứng.

“Ngươi!”

Không Minh Chân Nhân lập tức tức giận, quay sang lão ẩu trừng mắt.

“Hừ, ngươi cái gì mà ngươi? Lão thân còn chưa tính chuyện Lôi Hà của ngươi làm phiền Thanh Hồng Lăng của ta đâu!”

Họ Ôn lão ầu lạnh lùng đáp trả.

“Thôi nào, Không sư đệ.”

Vạn Sơn lão tổ đứng ra hòa giải, lắc đầu nói:

“Thứ này do một Tứ Giai đại yêu lưu lại, dù ngươi có đánh trúng cũng chưa chắc phá hủy được.”

Không Minh Chân Nhân nghe vậy đành hậm hực không nói gì thêm.

Năm người tiếp tục tìm kiếm trong động thiên, nhưng ngoài một vài linh dược giá trị tầm thường thì không còn phát hiện gì đáng giá.

Cuối cùng, bọn họ chỉ có thể cay đắng chấp nhận rằng, ngay cả khi năm Kết Đan lão tổ đồng loạt ra tay, bọn họ vẫn không thể giữ được quả trứng đá thần bí kia!

Hành động lần này coi như đã kết thúc.

Thế nhưng, năm người vẫn chưa có ý định rời đi ngay.

Bọn họ liếc nhìn nhau, bầu không khí trầm mặc trong chốc lát. Rồi chính lão trượng từng bị Không Minh Chân Nhân đả thương trước đó lại là người lên tiếng đầu tiên.

“Ha ha ha, vừa hay mọi người đều ở đây, chi bằng nhân cơ hội này bàn bạc một chút chuyện giữa hai tông?”

Ba vị Thái Thượng trưởng lão của Thiên Hà Tông nghe vậy, trong lòng cũng thoáng động, định mượn cơ hội này tiến hành đàm phán.

Trong khi đó, cách Hắc Sa Hà lưu vực hơn trăm dặm, có một nữ tử khoác y phục đỏ nhạt đứng chấp tay.

Dáng người nàng kiêu hãnh, khí chất lại thoát tục vô song. Nếu dùng bốn chữ “tiên cơ ngọc cốt” để hình dung, tuyệt đối không hề quá lời.

Đặc biệt nhất vẫn là đôi mắt sáng tựa thu thủy của nàng, như chứa đựng linh khí trời đất, tựa hồ có thể cất lời nói.

Nếu lúc này có cao tăng của Thiên Hà Tông xuất hiện ở đây, chắc chắn bọn họ sẽ lập tức nổi giận đùng đùng, sát khí bùng bùng.

Bởi vì nàng chính là kẻ từng làm tu tiên giới dậy sóng, Linh Lung Chân Nhân—người sở hữu Linh Lung Bảo Thể vô cùng hiếm có!

“Mười mấy năm vất vả bỏ cục, cuối cùng cũng gieo được hạt giống. Giờ chỉ cần chờ nó lặng lẽ nảy mầm...”

Giọng nói của nàng trong trẻo như tiên nhạc, tựa như minh châu rơi xuống ngọc bàn, thanh thúy động lòng người.

Nhưng giữa vẻ thanh nhã bình thản ấy, trong đôi mắt long lanh kia lại lóe lên một tia sát ý âm hàn!

Hai mươi năm trước, Thiên Hà Tông đã bức tử sư phụ nàng...

Chuyện này, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Chương 528

DTV EBOOK

Thiên Hà Tông và Thượng Thanh Tông liên thủ thăm dò động thiên dưới đáy Hắc Sa Hà, kết quả cuối cùng cũng được truyền ra. Toàn bộ tu tiên giới vì thế mà chấn động, vừa kinh hãi vừa thán phục.

“Năm vị lão tổ Kết Đan kỳ cũng không thể ngăn cản được quả trứng đá kia, rốt cuộc đó là yêu thú Thượng Cổ nào? Mới chỉ là phôi thai trong trứng mà đã cường đại đến mức này sao?”

“Không đúng, nghe nói trong động thiên có một cự yêu Thượng Cổ đã bày trận từ trước. Khi đó yêu khí ngập trời bộc phát, quả trứng đá kia cuốn theo yêu khí nồng đậm mà phá không bay đi!”

“Nếu có thể khiến các tu sĩ Kết Đan kỳ liên thủ mà vẫn không thể giữ lại, vậy thì chắc hẳn đó là một yêu thú Tứ giai mới có thể bố trí được đại trận này, đúng không?”

“Ở cấp độ đó, phải gọi là yêu tu mới đúng.”

Yêu thú đạt đến Tứ giai có thể hóa hình thành người, tương đương với tu sĩ Nhân tộc Nguyên Anh kỳ. Khi yêu thú từ Tam giai hậu kỳ đột phá lên Tứ giai, nó phải độ qua một đợt lột kiếp. Nếu vượt qua được, nó có thể hóa hình thành nhân dạng.

Vì vậy, giai đoạn này, yêu thú thường được gọi là yêu tu.

Sau khi sự việc kết thúc, rất nhiều tán tu đã kéo đến Hắc Sa Hà dò xét tình hình.

“Hắc Sa Hà đổi hướng dòng chảy, toàn bộ lưu vực bị tàn phá đến mức không còn nhận ra!”

“Động thiên dưới nước gần như đã hóa thành phế tích!”

“Có người nhặt được một vài đoạn xương khô của yêu mãng Tam giai. Mặc dù linh tính đã mất, nhưng vẫn gây ra một trận tranh đoạt.”

“Linh tính mất hết thì tranh đoạt làm gì? Nếu thực sự có giá trị, sợ rằng đã bị cao nhân Kết Đan kỳ lấy đi từ trước rồi.”

“Một vị tu sĩ tinh thông đạo dưỡng sinh cho rằng, dù đã mất linh tính, nhưng nếu nghiền xương cốt yêu mạng Tam giai thành bột thì có lẽ vẫn giúp kéo dài tuổi thọ!”

Nói tóm lại, sau khi năm vị tu sĩ Kết Đan kỳ liên thủ công kích, Hắc Sa Hà lại bị một đám tán tu khuấy đảo thêm một trận.

Đến khi mọi chuyện bình ổn trở lại, Hắc Sa Hà đã trở thành một vùng đất chết đúng nghĩa, không còn chút liên quan gì đến hai chữ “bảo địa”.

Trước đây, nơi này vẫn có những tu sĩ tu luyện công pháp Thủy hệ ghé qua để hấp thu linh khí. Nhưng giờ đây, linh khí trở nên hỗn loạn và cực kỳ mỏng manh. E rằng phải mất mấy trăm năm mới có thể khôi phục.

Chuyện ở Hắc Sa Hà kết thúc, thoáng cái đã mấy tháng trôi qua.

Rồi một tin tức bất ngờ lan truyền với tốc độ chóng mặt khắp tu tiên giới—

“Thiên Hà Tông chủ động cầu hòa với Thượng Thanh Tông!”

Tại Thanh Hoa Đàm, khi nghe tin cuộc đại chiến cuối cùng đã kết thúc, Lý Thanh không khỏi cảm thấy khó tin. Hắn không ngờ hòa bình lại đến nhanh như vậy.

“Đánh suốt bảy năm, rốt cuộc cũng muốn dừng tay rồi sao!”

Dù chưa từng thực sự trải qua chiến loạn, nhưng khi nghe tin tu tiên giới rốt cuộc cũng trở lại thái bình, Lý Thanh vẫn cảm thấy nhẹ nhõm.

“Hòa bình là chuyện tốt mà. Dù gì đi nữa, thế đạo yên ổn chính là tin mừng cho những tu sĩ tầng dưới chót như ta.”

Ngay lúc hắn định mang tin này báo cho Thanh Dương Đạo Nhân, thì đột nhiên phát hiện ra Sở Đạo Hữu—người vẫn luôn có quan hệ không tệ với hắn—đang phần nộ đến mức mặt đỏ bừng, hoàn toàn không có chút nào là vui mừng vì hòa bình.

Phanh!

Sở Đạo Hữu, vốn là đệ tử Thiên Hà Tông đóng tại Thanh Hoa Đàm, bỗng nhiên đập bàn một cái, phẫn nộ lắm lắm:

“Thật sự là sỉ nhục mà!”

Lý Thanh thoáng sửng người, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Sở Đạo Hữu, ngươi sao vậy?”

Hắn vừa lên tiếng hỏi, Sở Đạo Hữu đã ném thẳng một phần tình báo vừa lấy được lên bàn trước mặt hắn.

“Trong vòng mười lăm năm tới, ba phần thu nhập từ mỏ linh thạch của Thiên Hà Tông sẽ phải giao cho Thượng Thanh Tông.”

“Trong vòng mười năm tới, bốn phần lợi ích từ Linh Thạch phường thị cũng thuộc về Thượng Thanh Tông.”

“Các mỏ linh thạch, mỏ khoáng nơi nơi đều bị chia chác...”

Xem hết những điều khoản bất công này, Lý Thanh không khỏi há hốc miệng, cảm thán:

“Thì ra đây chính là cái giá của hòa bình—những điều khoản khuất nhục và mất mặt đến như vậy sao.”

Sở Thiên Khoát, hai mắt đỏ ngầu, giọng nói đầy cay đắng:

“Lý Đạo Hữu, phần tình báo này vốn thuộc diện cơ mật, hôm nay cho ngươi xem, ngươi nhất định không được tiết lộ ra ngoài. Việc này liên quan đến danh dự của Thiên Hà Tông.”

Lý Thanh nghiêm túc gật đầu, trình trọng cam đoan:

“Sở Đạo Hữu yên tâm, ta hiểu rõ họa từ miệng mà ra. Lý môn tuyệt đối không phải kẻ lảm lời.”

Nhưng trên thực tế, dù không cần hắn nói ra, những điều khoản hòa bình này e rằng cũng chẳng thể giấu được lâu. Thế gian này, nào có bức tường nào không lọt gió?

“Ai...” Sở Thiên Khoát thở dài, đầy đắng chát. “Đúng như ngươi nói, những điều khoản này thực sự là một nỗi nhục!”

Chương 529

DTV EBOOK

Lý Thanh lại không bày tỏ ý kiến gì thêm. Dù sao hẳn cũng là người ngoài cuộc, nhìn nhận vấn đề ở một góc độ khách quan hơn.

Nhưng có một điều chắc chắn—Thượng Thanh Tông đại thế đã thành.

Thêm vào đó, với sự tồn tại của Linh Lung Chân Nhân, e rằng trong vòng vài trăm năm tới, Thiên Hà Tông sẽ mãi mãi sống dưới cái bóng của đối phương...

Một người trẻ tuổi như vậy đã đạt đến cảnh giới Kết Đan, lại còn sở hữu Linh Lung Bảo Thể, chỉ cần thêm vài năm nữa, e rằng toàn bộ Thiên Hà Tông sẽ không ai là đối thủ của nàng.

Thậm chí, chưa cần đợi đến lúc nàng đột phá Nguyên Anh kỳ, chỉ cần đạt đến Kết Đan hậu kỳ, dựa vào ưu thế của Linh Lung Bảo Thể, một mình nàng cũng có thể quét ngang chư địch!

“Ta cảm thấy nguyên nhân cốt lõi vẫn là ở chuyện Hắc Sa Hà. Hai tông phái riêng biệt cử trưởng lão Trúc Cơ kỳ đến thăm dò động thiên của Yêu tộc, kết quả là hơn phân nửa trưởng lão bỏ mạng, tổn thất thảm trọng đến mức khó tin.”

Lý Thanh bình tĩnh phân tích, nêu ra nguyên nhân then chốt của vấn đề.

Dưới tình huống các lão tổ Kết Đan kỳ không tiện ra tay, thì các trưởng lão Trúc Cơ kỳ chính là lực lượng trung kiên quan trọng nhất.

Thiên Hà Tông, sau tổn thất nặng nề tại động thiên Yêu tộc, trước những điều khoản khuất nhục này, chỉ có thể cắn răng mà ký.

Sau khi bái biệt Sở Thiên Khoát, Lý Thanh liền tiến về động phủ của Thanh Dương Đạo Nhân để bái phỏng.

Cứ như vậy, lại gần hai tháng trôi qua, những điều khoản trong bản hiệp ước cũng dần bị tiết lộ, không thể nào giấu diếm được nữa.

“Cái gì?! Thiên Hà Tông lại đồng ý những điều kiện vô lý này sao?”

“Còn có thể làm gì khác? Người cũng biết Linh Lung Chân Nhân của Thượng Thanh Tông cường đại thế nào mà! Không chấp nhận thì có thể làm gì?!”

“Xem ra trận chiến này thực sự đã đánh cho Thiên Hà Tông đau đến tận xương tủy.”

“Trong vài chục năm tới, những tu tiên gia tộc phụ thuộc vào Thiên Hà Tông e rằng sẽ phải cắn chặt răng, thắt lưng buộc bụng mà sống qua ngày.”

Lý Thanh, từng làm công nhân khai thác linh quáng, đương nhiên hiểu rõ hơn ai hết—một khi những điều khoản này thực sự đi vào thực hiện, người chịu khổ nhất cuối cùng vẫn là những tán tu.

Không chỉ có vậy, ngay cả các tu tiên đại tộc xung quanh cũng bắt đầu xuất hiện không ít bất mãn.

Lý Thanh phân tích một hồi, không khỏi cảm thán:

“Thật là một kế sách hay. Không chỉ xúi giục Sử gia, mà còn muốn khiến toàn bộ các tu tiên gia tộc xung quanh quay lưng với Thiên Hà Tông.”

Những chuyện này, chắc chắn Thiên Hà Tông cũng đã lường trước.

Nhưng đối với bọn họ, suy nghĩ lại rất đơn giản—rèn sắt thì phải cứng, chỉ cần bản thân đủ mạnh, có thể trấn áp các gia tộc tu tiên này, thì sẽ không cần lo lắng bị cô lập.

Quả nhiên, chỉ vài tháng sau, Thiên Hà Tông bắt đầu phô bày sức mạnh của mình!

Thiên tài mang thiên linh căn—Lưu Hoài An, chính thức Trúc Cơ thành công!

Dù gì cũng là thiên linh căn, thương thế vừa khỏi hẳn, hấn lập tức đột phá Trúc Cơ kỳ một cách thuận lợi.

Hơn nữa, theo lời các đệ tử trong tông môn, Lưu Hoài An đột phá hoàn toàn không cần dùng đến Trúc Cơ Đan!

Tin tức này vừa truyền ra, cả giới tán tu đều tràn đầy hâm mộ, ghen tị lẫn oán than—tư chất cao chính là tùy hứng như vậy!

Không có cách nào khác, đây chính là thiên linh căn—một đường thông suốt, không gặp bất kỳ bình cảnh nào, cứ thế mà bước lên Kết Đan kỳ.

Nhưng chưa dừng lại ở đó, không bao lâu sau, tin tức Thi Nam Thiên cũng Trúc Cơ thành công truyền ra!

Khác với Lưu Hoài An, Thi Nam Thiên có dùng Trúc Cơ Đan, nhưng dù sao hắn cũng là đệ tử lập công trong chiến tranh, tích lũy công hiến tông môn, đổi lấy một viên Trúc Cơ Đan là chuyện hợp lý.

Điều này không ảnh hưởng đến sự chấn kinh của tu tiên giới. Các tu sĩ, đặc biệt là những gia tộc tu tiên xung quanh, càng cảm nhận được áp lực đè nặng trên vai.

Thi Nam Thiên thuộc Thi gia. Trước đây, Thi gia vốn đã có hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ, bây giờ lại có thêm một người—một môn ba Trúc Cơ!

Năm xưa, có người đã từng tiên đoán điều này tại đại hội Thăng Tiên, nay lời tiên đoán thành sự thật.

Một môn ba Trúc Cơ—một tu tiên gia tộc cường đại như vậy, tất nhiên trở thành đối tượng khiến vô số người ngưỡng vọng.

Trong cuộc chiến trước đó, rất nhiều trưởng lão Trúc Cơ kỳ đã ngã xuống. Nay, một thế hệ trẻ mới lại đang quật khởi!

Lý Thanh hiểu rất rõ—một thời đại mới sắp đến!

Chưa đầy vài ngày sau, lại thêm một tin tức chấn động—Thiên Hà Tông lại có thêm một đệ tử trẻ tuổi Trúc Cơ thành công!

Người này không ai khác—Cửu Tiêu!

Một tin tức lại nối tiếp một tin tức, liên tục truyền ra. Cả giới tán tu đều chết lặng. Giờ khắc này, họ mới thực sự hiểu được—thế nào là nội tình của một tiên đạo tông môn.

Chương 530

DTV EBOOK

Bọn họ chật vật cả đời cũng chưa chắc Trúc Cơ thành công, còn ở Thiên Hà Tông, chuyện đó lại chẳng đáng để nhắc đến.

Cửu Tiêu thành công Trúc Cơ, tất nhiên cần tổ chức Trúc Cơ khánh điển.

Tuy nhiên, hắn không phải là người khoa trương, chỉ mời những hảo hữu thân quen đến Thiên Hà Tông tụ tập.

Trong danh sách khách mời, có Thanh Dương Đạo Nhân và cả Lý Thanh.

Không sai, trong khoảng thời gian này, Lý Thanh ẩn tu tại Thanh Hoa Đàm Kết Lư, Cửu Tiêu cũng biết chuyện.

Dù đã qua nhiều năm, nhưng Cửu Tiêu vẫn ghi nhớ ân tình năm đó của Lý Thanh khi giúp hắn chữa trị linh chu, vì vậy, trong buổi lễ Trúc Cơ, hắn đích thân gửi thiệp mời cho Lý Thanh.

Nhìn phần thiệp vàng trong tay, Lý Thanh chỉ biết cười khỏ.

“Ai... Người người đều Trúc Cơ thành công, vậy đến bao giờ mới đến lượt ta đây?”

Lời vừa dứt, hắn thu lại thiệp mời, rồi tự mình nuốt xuống một viên Bồi Nguyên Đan.

Tiến về Thiên Hà Tông để tham gia Cửu Tiêu Trúc Cơ khánh điển, Lý Thanh đương nhiên cùng xuất phát với Thanh Dương Đạo Nhân, tiện thể “cọ ké” linh chu của vị tiền bối này.

Thanh Hoa Đàm vốn là nơi hẻo lánh, nếu muốn đi đến Thiên Hà Tông thì đoạn đường kia quả thực xa xôi vô cùng. Cả đi lẫn về cũng phải mất gần một tháng.

Nếu có thể đi nhờ linh chu, ít nhất có thể tiết kiệm được hơn phân nửa thời gian. Hơn nữa, trên đường lại có một cao nhân Trúc Cơ kỳ đồng hành, phương diện an toàn đương nhiên có sự bảo đảm nhất định.

Vậy nên, Lý Thanh mặt dày mày dạn trèo lên linh chu của Thanh Dương Đạo Nhân, hai người cùng nhau rời khỏi Thanh Hoa Đàm.

Với tu vi Trúc Cơ kỳ không chế linh chu, tốc độ đó hiển nhiên nhanh hơn rất nhiều so với việc tự mình phi hành.

Lúc này, trên không trung Thanh Hoa Đàm, một chiếc linh chu màu vàng óng được khảm nạm từng đóa hoa sen, đang bay vun vút với tốc độ cực nhanh.

Ngồi trên chiếc bảo liên thuyền này, Lý Thanh không khỏi hiếu kỳ quan sát kết cấu và tay nghề luyện chế linh chu.

Dĩ nhiên, hắn cũng có chừng mực, không dò xét linh văn ẩn giấu trong vách tường linh chu mà chỉ xem xét cấu tạo tổng thể.

Rất rõ ràng, chiếc linh chu màu vàng dưới chân hắn cũng là một kiện pháp khí thượng phẩm.

Quả nhiên, thân gia của một Luyện Đan Sư không hề tầm thường, đặc biệt là một Luyện Đan Sư Trúc Cơ kỳ như Thanh Dương Đạo Nhân. Tài lực trên người hắn có lẽ không thể tưởng tượng nổi.

Những cánh hoa sen bằng vàng được khảm ở rìa linh chu khép mở theo từng đợt di chuyển. Lý Thanh có thể cảm nhận rõ ràng sát cơ ẩn chứa bên trong.

Đây chính là một trong những cơ chế công kích của linh chu. Chỉ cần nhìn sơ qua cũng có thể thấy rằng, nếu toàn lực kích hoạt, uy lực sẽ không hề tầm thường, thậm chí có thể dễ dàng giết chết một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ.

“Ha ha, Nhị Ngưu tiểu hữu đã chuẩn bị lễ vật gì để tặng Cửu Tiêu đạo hữu chưa?” Thanh Dương Đạo Nhân vừa không chế linh chu, vừa cười hỏi.

Lý Thanh giật mình, lúc này mới sực nhớ ra—đúng rồi, tham dự khánh điển của người khác thì phải tặng lễ. Hắn hoàn toàn quên mất chuyện này!

Sắc mặt có chút ngưng ngững, hắn gãi đầu rồi đáp:

“Thanh Dương tiên bối, ta chỉ chuẩn bị chút linh thạch, vậy chắc cũng không thành vấn đề chứ?”

“Hahaha, linh thạch chính là vật tu tiên giả ai cũng cần, đương nhiên không có gì không ổn.” Thanh Dương Đạo Nhân cười trêu.

Nghe vậy, Lý Thanh hơi xấu hổ, đưa tay gãi mũi.

Theo lý mà nói, tham gia khánh điển nên chuẩn bị một lễ vật phù hợp với thân phận của mình. Vừa thể hiện tấm lòng, vừa tránh trở nên quá mức phô trương.

Như hắn là một Luyện Khí Sư, tốt nhất nên tặng một kiện pháp khí do chính mình luyện chế. Không cần phải quá cao cấp, chỉ cần một món có tác dụng phụ trợ, ví dụ như một vật giúp tĩnh tâm, cũng đã đủ ý nghĩa.

Chỉ là, đây là lần đầu tiên hắn tham gia Trúc Cơ khánh điển của người khác, thế nên không hề nghĩ đến chuyện này.

Tuy nhiên, đó chỉ là một chuyện nhỏ trên đường đi.

Sáu ngày sau, dưới sự điều khiển của Thanh Dương Đạo Nhân, linh chu cuối cùng cũng đến gần khu vực của Thiên Hà Tông.

Trên đường đi, họ ngang qua Thiên Hà Phường Thị—tòa phường thị từng bị chiến loạn tàn phá thành phế tích, giờ đây đã bắt đầu được xây dựng lại.

Những hòn đảo lớn nhỏ, dưới sự gia trì của trận pháp, lơ lửng giữa trời, biến thành từng hòn đảo huyền không trôi nổi giữa tầng mây. Cảnh tượng này quả thực vô cùng kỳ vĩ.

Sau đó, linh chu tiếp tục phi hành thêm khoảng hai ngày thì cuối cùng cũng đến được trước sơn môn Thiên Hà Tông.

Thiên Hà Tông, như tên gọi của nó, không chỉ là một tông môn lấy Thiên Hà làm chủ tu công pháp, mà ngay cả địa thế cũng được đặt theo danh xưng này.

Chương 531

DTV EBOOK

Trước mắt là một tòa núi không lồ cao chót vót giữa trời đất, hùng vĩ tráng lệ đến cực điểm. Nó tựa như một tấm chắn thiên nhiên khổng lồ, chặn đứng toàn bộ những kẻ muốn tìm đường tắt để tiến vào.

Mà ngay bên sườn núi, một thác nước không lồ tựa như Ngân Hà đang ào ào đổ xuống, dòng chảy mạnh mẽ không ngừng, hoàn toàn không có chút nào khoa trương.

Ầm ầm!

Dù còn cách rất xa, Lý Thanh vẫn có thể nghe thấy tiếng nước đổ ầm ầm cùng hơi nước bốc lên như tràn ngập cả không gian.

Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, hắn hoàn toàn bị chấn động. Đây tuyệt đối là địa thế kỳ vĩ nhất mà hắn từng thấy trong thế giới này.

Trước đây, hắn từng kinh ngạc khi chứng kiến Thiên Hà Phường Thị, nhưng so với sơn môn Thiên Hà Tông, quả thực chẳng đáng nhắc tới.

“Thật sự là một kỳ quan hùng vĩ!” Lý Thanh lẩm bẩm cảm thán.

Thanh Dương Đạo Nhân không chế linh chu chậm rãi tiến vào, mỉm cười nói:

“Lần đầu tiên ta đến Thiên Hà Tông, cũng bị cảnh tượng này làm rung động. Nhưng cái này vẫn chưa là gì đâu, chờ người tiến vào trong sơn môn, người sẽ hiểu thế nào mới là chân chính ‘Thiên Hà’.”

Nghe vậy, Lý Thanh ngạc nhiên:

“Chẳng lẽ cái này còn chưa phải toàn bộ sao?”

Thanh Dương Đạo Nhân chỉ cười, không nói gì, tiếp tục điều khiển linh chu tiến vào trước sơn môn Thiên Hà Tông.

Rất nhanh, một nhóm đệ tử Thiên Hà Tông bay ra, chuẩn bị hỏi rõ mục đích của hai người.

Lý Thanh và Thanh Dương Đạo Nhân thấy vậy liền lập tức xuất trình thiệp mời của Cửu Tiêu.

“Nguyên lai là khách mời của trưởng lão Cửu Tiêu, xin chờ một lát, để ta vào trong thông báo.”

Tên đệ tử kia ôn tồn trả lại thư mời cho hai người, sau đó lập tức bay nhanh vào sơn môn để bẩm báo.

Thái độ của hắn rất tốt, không hề kiêu căng. Bất quá, điều này cũng dễ hiểu. Dù hắn là đệ tử của Thiên Hà Tông, nhưng tu vi vẫn chỉ dừng ở Luyện Khí kỳ, trước mặt Thanh Dương Đạo Nhân tất nhiên không dám tỏ ra ngạo mạn.

Dọc đường đi, mượn uy danh của Thanh Dương Đạo Nhân - một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, Lý Thanh cũng có dịp được “hồ giả hồ uy” một lần.

Ngày thường, hắn chỉ dám phi hành thấp trên không trong một đoạn ngắn, phần lớn thời gian vẫn lựa chọn đi bộ hoặc cưỡi trên lưng Thùng Com, sợ rước lấy sự chú ý của cường giả nào đó.

Nhưng lần này lại khác biệt hoàn toàn. Chiếc linh chu của Thanh Dương Đạo Nhân một đường hoành hành không trở ngại. Những tu sĩ Luyện Khí kỳ ngự kiếm phi hành gặp trên đường sau khi cảm nhận được uy áp trên người Thanh Dương Đạo Nhân thì đều như thỏ thấy sói, chạy được bao xa thì chạy.

Chẳng mấy chốc, từ bên trong sơn môn vang lên một tràng cười sang sảng, chính khí ngập tràn.

“Ha ha ha ha! Thanh Dương tiền bối! Nhị Ngưu đạo hữu! Đã lâu không gặp!”

Chỉ thấy từ phía hậu phương sơn môn, một bóng người cao ráo, phong thái tiêu sái bay tới, hướng về phía Thanh Dương Đạo Nhân cùng Lý Thanh liên tục ôm quyền.

“Cửu Tiêu đạo hữu, chúc mừng ngươi Trúc Cơ thành công! Đúng là đáng chúc mừng!” Thanh Dương Đạo Nhân cười nói, trực tiếp đưa ra một bình sứ bạch ngọc, bên trong là đan dược, coi như hạ lễ.

Lý Thanh cũng lập tức ôm quyền, cười nói: “Cửu Tiêu đạo hữu, bảy năm không gặp, phong thái lại càng xuất chúng hơn trước!”

Thoại âm vừa rơi xuống, hắn cũng đưa ra một trăm khối linh thạch làm hạ lễ.

Tiếp nhận lễ vật, Cửu Tiêu một lần nữa nở nụ cười: “Ha ha, bất quá là may mắn mà thôi! Hai vị, theo ta vào trong!”

Hắn vung tay lên, cấm chế trước sơn môn Thiên Hà Tông lập tức mở ra, mây mù bốn phía tan biến, cảnh sắc hiện ra rõ ràng.

Sau đó, Cửu Tiêu dẫn theo hai người hướng về sâu bên trong Thiên Hà Tông mà bay đi.

Lần này, Lý Thanh không chế lấy Vô Song Chùy, vừa bay lên liền bị cảnh tượng bên trong sơn môn một lần nữa chấn động.

Chỉ thấy một biển mây trắng xóa tràn ngập, từ những ngọn núi trước mặt liên miên lao xuống, tựa như một dải ngân hà đổ xuống nhân gian, tráng lệ đến cực điểm!

Mỗi một ngọn núi đều có thác mây đổ xuống, danh xưng “Thiên Hà” quả thực không phải là hư danh.

Dọc đường đi theo Cửu Tiêu vào trong tông môn, nơi nơi đều là kiến trúc phong phú, muôn màu muôn vẻ, khi thì có thể nhìn thấy đệ tử mặc đạo bào Thiên Hà Tông qua lại.

Ngẫu nhiên có đệ tử ngự không bay tới, khi nhìn thấy Cửu Tiêu, lập tức xoay người chào, cung kính hô: “Bái kiến Cửu Tiêu trưởng lão!”

Sau khi đột phá Trúc Cơ kỳ, địa vị của Cửu Tiêu đã khác biệt hoàn toàn, từ đệ tử tông môn thăng cấp lên hàng trưởng lão.

Là trưởng lão, hắn tự nhiên cũng có được một động phủ riêng, đồng thời nơi đây cũng chính là địa điểm tổ chức khánh điển mừng hắn Trúc Cơ thành công.

Chương 532

DTV EBOOK

Khi bước chân vào ngọn núi nơi đặt động phủ của Cửu Tiêu, Lý Thanh lập tức cảm nhận được một luồng linh khí nồng đậm đến kinh người, quả thực là một nơi tu luyện thánh địa!

Mức độ linh khí nơi đây đã tương đương với linh mạch cấp hai, thậm chí còn phong phú hơn cả động phủ của Thanh Dương Đạo Nhân.

Đây chính là lợi ích khi gia nhập tiên đạo tông môn! Mỗi ngày có thể tu hành trong một nơi như thế này, tốc độ tiến cảnh tự nhiên sẽ không chậm.

Vừa bước vào động phủ, trong chính sảnh rộng rãi đã có hơn mười tu sĩ đang tụ tập, toàn bộ đều là Trúc Cơ kỳ!

Cảnh tượng này khiến Lý Thanh nội tâm chấn động, không khỏi cảm thán: “Xem ra, sau khi đột phá Trúc Cơ kỳ, tầng lớp quan hệ cũng sẽ tự động nâng cao.”

Một tu sĩ bên trong sảnh hơi nhướng mày, hướng về phía Cửu Tiêu hỏi: “Cửu Tiêu sư đệ, hai vị này nhìn có vẻ lạ mặt, là ai vậy?”

Cửu Tiêu khẽ cười: “Vị này là Thanh Dương tiền bối, luyện đan thuật không tầm thường. Khi ta còn là tán tu, đã từng nhận được không ít trợ giúp từ người.”

“Vị này là Nhị Ngưu đạo hữu, một hảo hữu ta kết giao khi còn là tán tu.”

Nghe vậy, ánh mắt của những tu sĩ khác lập tức dồn cả vào Thanh Dương Đạo Nhân. Một vị Luyện Đan Sư Trúc Cơ kỳ, dù có là tán tu thì kỹ nghệ cũng chắc chắn không kém, ai cũng muốn kết giao.

Dù sao, ai biết được sau này liệu có khi nào cần nhờ vả luyện đan hay không?

Về phần Lý Thanh, bọn họ trực tiếp lựa chọn phốt lờ. Một tu sĩ Luyện Khí kỳ, trong Thiên Hà Tông chỉ là một trong vô số, căn bản không đáng để các trưởng lão quan tâm.

Nhưng Lý Thanh cũng không lấy đó làm thất vọng, ngược lại còn cảm thấy may mắn.

Hắn vốn không muốn bị đám tu sĩ Trúc Cơ kỳ này để mắt tới. Điều thấp mà tiến lên mới là lựa chọn tốt nhất.

Theo Thanh Dương Đạo Nhân được các trưởng lão Thiên Hà Tông dẫn vào trong, Lý Thanh không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chẳng mấy chốc, hắn phát hiện ở một góc động phủ có người đang hướng về phía hắn ngoắc tay ra hiệu.

Chính là Diệp Phong! Một thành viên từng tham gia hội giao dịch bí ẩn giống hắn. Hiên nhiên, Diệp Phong cũng nhận được lời mời tham dự khánh điển Trúc Cơ của Cửu Tiêu.

“Lý huynh! Bên này!”

Nhìn thấy Diệp Phong, Lý Thanh lập tức nở nụ cười, tiến lên vài bước, mở miệng: “May mà có người ở đây, nếu không, chỉ có một mình ta Luyện Khí kỳ trong này thì thật quá lúng túng!”

“Ha ha, ta cũng muốn nói câu đó đấy!” Diệp Phong cười đáp.

Vì buổi lễ khánh điển Trúc Cơ lần này, Cửu Tiêu đã chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng. Linh tửu đều là loại ủ suốt hàng trăm năm, hương vị thanh thuần, dư vị vẫn vương trên răng môi mỗi khi nhấp một ngụm.

Linh thực cũng không hề kém cạnh, thậm chí còn có cả những món ăn được chế biến từ thịt yêu thú hiếm gặp ngoài thế giới, được bày biện tinh mỹ.

Cửu Tiêu tuổi còn trẻ, tướng mạo lại vô cùng tuấn đạt. Giữa một đám tu sĩ Trúc Cơ kỳ, hắn có thể thông dong ứng đối, xử lý quan hệ vô cùng khéo léo.

Ngay cả những người có tu vi thấp hơn như Lý Thanh và Diệp Phong, hắn cũng không hề lạnh nhạt, mà ngược lại vẫn chăm sóc chu đáo.

Dĩ nhiên, sau khi Trúc Cơ thành công, trọng tâm giao tế của hần tự nhiên cũng phải chuyển hướng, đặt vào những người đồng đạo có thực lực cao hơn.

Lý Thanh cũng không đề tâm quá mức đến điều này. Nước chảy về chỗ trũng, người luôn hướng đến nơi cao, đây vốn là lẽ thường tình.

Rất nhanh, trong động phủ lại có thêm một vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ đến chơi.

Người này là một nữ tu, dáng người uyển chuyển, gương mặt hình trứng ngỗng, toát lên vẻ ôn nhu dịu dàng.

“Gần đây ta có chút lĩnh ngộ trong đạo pháp, bế quan hơi lâu nên chậm trễ, suýt chút nữa bỏ lỡ khánh điển Trúc Cơ của Cửu Tiêu sư huynh. Mong huynh thứ lỗi.”

Giọng nói này vừa cất lên, Lý Thanh lập tức cảm thấy có chút quen thuộc. Hần liếc nhìn Diệp Phong, chỉ thấy đối phương khẽ gật đầu.

Nhận được ánh mắt xác nhận từ Diệp Phong, Lý Thanh mới dám chắc chắn—nữ tử này chính là một thành viên của hội giao dịch bí ẩn trước đây, tên là Linh Oanh!

Nàng vậy mà cũng đã Trúc Cơ rồi!

Khoảnh khắc đó, trong lòng Lý Thanh bất giác dâng lên cảm giác bất ngờ. Hội giao dịch do Thanh Dương Đạo Nhân chủ trì này quả thật không tầm thường. Nghĩ kỹ lại, nếu hội giao dịch vẫn tiếp tục duy trì, chỉ sợ trong vài năm tới, số lượng tu sĩ Trúc Cơ kỳ sẽ còn tăng mạnh.

Cửu Tiêu và Linh Oanh không cần nhắc đến, Diệp Phong bây giờ cũng đã tích lũy đủ cống hiến trong tông môn, việc đòi lấy một viên Trúc Cơ Đan hẳn là không thành vấn đề.

Nếu hần thành công Trúc Cơ, vậy hội giao dịch sẽ có thêm ba thành viên đạt đến Trúc Cơ kỳ.

Chương 533

DTV EBOOK

Hơn nữa, những người khác cũng không thể bỏ qua, có lẽ trong tương lai số lượng tu sĩ Trúc Cơ kỳ còn nhiều hơn nữa.

Xét theo hướng này, hội giao dịch này thật sự không đơn giản. Nếu phát triển đúng cách, nó sẽ trở thành một thế lực không nhỏ.

Từ trước đến nay, Lý Thanh chưa từng hỏi Thanh Dương Đạo Nhân về mục đích thực sự của hội giao dịch này. Nhưng chỉ nhìn vào cục diện hiện tại, hẳn là có đại mưu đồ phía sau.

Chỉ là, tu tiên giới đại loạn, Thiên Hà phường thị sụp đổ, hội giao dịch có lẽ cũng không thể không giải tán.

Lúc này, Linh Oanh—người tinh thông âm luật—bắt đầu gảy đàn, dùng một khúc nhạc để bày tỏ sự áy náy vì đến muộn.

Tiếng đàn du dương trầm bổng, như suối chảy giữa núi cao, khiến lòng người trở nên thư thái kỳ ảo. Những tạp niệm trong lòng mọi người dần tiêu tán, ngay cả cảm giác nóng nảy cũng lặng lẽ tan biến.

Lý Thanh khẽ lim dim mắt, một tay cầm chén rượu ngon, một tay lặng lẽ thưởng thức khúc nhạc, lòng dần trở nên bình tĩnh hơn.

Đạo gần đây, tâm cảnh của hắn quả thật không vững vàng. Nhìn từng người cùng thế hệ lần lượt Trúc Cơ, thậm chí cả Diệp Phong—kẻ đã đoạt xá trùng tu một đời—cũng sắp vượt qua hắn.

Thế nhưng Trúc Cơ Đan mà hắn cần lại mãi không thấy được hi vọng. Dù tuổi thọ của tu sĩ dài lâu, nhưng đến một mức nào đó, tâm cảnh cũng khó tránh khỏi dao động.

“Hô...”

Khi khúc nhạc chấm dứt, Lý Thanh chậm rãi mở mắt, nỗi lòng cũng dần bình ổn lại, tựa như một chiếc giếng cổ tĩnh lặng,

không còn chút rung động nào.

Đôi mắt hắn trở nên trong suốt, sắc bén, tựa như đã tìm lại được tâm cảnh lạnh nhạt vốn có trước đây.

“Không vội, tuổi thọ ta vẫn còn dài, cần gì phải sốt ruột? Cứ đi vững từng bước, đó mới là điều quan trọng nhất!”

Lý Thanh thầm nhủ trong lòng, tâm trạng trở nên ung dung hơn, không còn để ý đến những cuộc nói cười của các tu sĩ Trúc Cơ kỳ xung quanh.

Buổi lễ khánh điển kéo dài suốt ba ngày.

Khi Diệp Phong uống cạn chén linh tửu cuối cùng, ánh mắt hắn chợt trở nên kiên định, nói:

“Lý huynh, lần này sau khi trở về, ta sẽ bế quan một thời gian, cố gắng đột phá Luyện Khí tầng chín, sau đó tìm cơ hội Trúc Cơ.”

Lý Thanh khẽ gật đầu, nâng chén đáp lại: “Ta chờ ngươi tổ chức khánh điển Trúc Cơ.”

Sau khi lễ khánh điển kết thúc, trong động phủ của Cửu Tiêu dần trở nên vắng lặng.

Lý Thanh cũng đứng dậy, chuẩn bị cùng Thanh Dương Đạo Nhân rời đi.

Nhưng bất ngờ, Cửu Tiêu lại giữ hắn lại, rồi lấy ra một loạt bình ngọc chứa đan dược.

“Nhị Ngưu đạo hữu, đây là số Bồi Nguyên Đan còn dư của ta. Hiện tại ta đã đột phá Trúc Cơ, những đan dược này không còn tác dụng với ta nữa. Ngươi hãy cầm lấy đi.”

Lý Thanh sửng sốt, không hiểu vì sao Cửu Tiêu đột nhiên lại làm vậy...

“Như vậy sao được? Vô công bất thụ lộc, ta làm sao có thể vô duyên vô cớ thu nhận đan dược của ngươi?”

“Huống hồ, những viên Bồi Nguyên Đan này nếu mang ra ngoài bán, cũng là một khoản Linh Thạch không nhỏ. Cửu Tiêu đạo hữu, ngươi làm vậy khiến ta thật sự cảm thấy bất an.”

Thế nhưng, Cửu Tiêu kiên quyết từ chối lời khước từ của Lý Thanh, hắn vẫn muốn đưa đan dược cho đối phương.

“Nhị Ngưu đạo hữu, đừng khách sáo! Coi như đây là ta hoàn trả nhân tình khi trước người giúp ta chữa trị linh chu. Những năm qua, ta đã nhiều lần nhờ linh chu ấy mà thoát khỏi hiểm cảnh.”

Lý Thanh thoáng sửng người, sau đó hiểu ra ẩn ý trong lời nói của đối phương.

Nhân tình là một thứ đặc biệt. Một khi đã trả xong, nghĩa tình cũng có thể phai nhạt theo thời gian.

Nếu hắn nhận lấy những viên Bồi Nguyên Đan này, quan hệ giữa hắn và Cửu Tiêu về sau cũng coi như không còn nợ nần gì nhau, hai bên chỉ còn là giao tình sơ giao bình thường.

Rất nhanh, Lý Thanh bật cười nhạt một tiếng, gật đầu nói:

“Tốt! Nếu đã vậy, ta cũng không khách sáo nữa, đa tạ hảo ý của Cửu Tiêu đạo hữu!”

Vừa dứt lời, Lý Thanh không hề do dự mà nhận lấy những bình Bồi Nguyên Đan kia. Tính ra, giá trị của số đan dược này ít nhất cũng phải sáu bảy trăm khối Linh Thạch, một cái giá rất đáng kể cho một mối nhân tình.

Thấy Lý Thanh đã nhận, trên mặt Cửu Tiêu hiện lên vẻ hài lòng, nhẹ gật đầu, sau đó cũng không giữ hắn lại nữa.

“Cáo từ!”

“Đi thông thả, không tiễn!”

Mang theo đan dược rời khỏi động phủ, Lý Thanh một lần nữa lên linh chu của Thanh Dương Đạo Nhân, trong lòng không khỏi bồi ngùi.

Ngồi trên linh chu đang bay về Thanh Hoa Đàm, hắn thoáng trầm tư. Thanh Dương Đạo Nhân dường như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, liền mỉm cười nói:

“Cửu Tiêu đạo hữu ở Thiên Hà Tông có thể nói là như cá gặp nước. Nghe nói hắn đang có ý định tranh đoạt vị trí trưởng lão của Cháp Pháp Đường.”

Nghe vậy, Lý Thanh mới hoàn toàn hiểu rõ, khẽ gật đầu.

Chương 534

DTV EBOOK

Trưởng lão Chấp Pháp Đường của Thiên Hà Tông, đây không phải là một chức vị mà người bình thường có thể ngồi lên. Quan trọng nhất của vị trí này chính là thiết diện vô tư.

“Trách không được...” Lý Thanh lẩm bẩm.

Cử Tiêu sốt sắng trả hết nhân tình như vậy, e rằng là lo lắng sẽ có ngày bị hấn dùng nhân tình này để cầu xin một chuyện nào đó.

Nếu có người nào đó ra giá một viên Trúc Cơ Đan để đổi lấy nhân tình của Lý Thanh, muốn nhờ Cử Tiêu giúp đỡ cứu một người nào đó, hấn liệu có thể mở ra một con đường thoát không?

Để tránh khỏi tình huống khó xử này, Cử Tiêu dứt khoát thanh toán hết nợ nần ngay từ đầu.

Lý Thanh bật cười lắc đầu, hấn vốn cũng không nghĩ đến việc sẽ lợi dụng ân tình để nhờ cậy Cử Tiêu làm gì. Trước đây, hai người vốn chỉ là giao dịch ngang giá, không ai nợ ai.

Huống hồ, lấy một nhân tình hư vô mà mong đổi phương giúp đỡ, điều đó càng không phải phong cách của hấn.

Lý Thanh cười nhẹ, sờ vào túi trữ vật của mình, cảm thấy hài lòng. Dù sao đi nữa, có thể thu về một lượng lớn Bồi Nguyên Đan cũng là một chuyện tốt.

Tám ngày sau, Lý Thanh trở về Thanh Hoa Đàm.

Cuộc sống của hấn một lần nữa trở về trạng thái yên tĩnh. Trong khoảng thời gian này, hấn tập trung tu luyện, thực lực cũng không ngừng tiến bộ từng ngày.

Tuy nhiên, ngoại tăng Thanh Hoa Đàm cũng có chút thay đổi. Những tán tu Luyện Khí kỳ ở đây dường như đã biết được thân phận Luyện Khí Sư của hấn.

Hơn nữa, việc hấn có quan hệ với không chỉ một vị cao nhân Trúc Cơ kỳ cũng đã lan truyền khắp nơi.

Vậy nên, thời gian tu luyện yên bình của hấn cũng xuất hiện vài “khúc nhạc dạo”.

Khách không mời mà đến

Đông đông đông!

Một buổi chiều sau giờ Ngọ, cửa viện của Lý Thanh bị gõ vang.

Hấn vừa mới kết thúc một phiên Luyện Khí, thần thức liền quét ra ngoài, lập tức thu hết tình huống bên ngoài vào trong đầu.

Khi nhận ra người đứng trước cửa, lông mày hấn khẽ nhíu chặt hơn một chút...

Lý Thanh cẩn thận tính toán, đây đã là lần thứ ba trong tháng này rồi.

Ngoài cửa viện, một phụ nhân đang nắm tay một tiểu nam hài chỉ khoảng bảy, tám tuổi, đồng thời trên tay còn ôm một túi Linh Mễ.

Trên khuôn mặt hai mẹ con lộ rõ vẻ lo lắng, bất an, nhưng sâu trong đáy mắt lại mang theo sự mong chờ đầy phức tạp.

“Ai...”

Lý Thanh thở dài một hơi. Hấn thật sự không quá muốn tiếp đón hai mẹ con này.

Thế nhưng, xét về ánh mắt của những người xung quanh, hấn cũng không tiện để họ đứng mãi ngoài cửa như vậy.

Người phụ nhân này đến đây tự nhiên không phải để cùng hấn hàn huyên, cũng không phải đến để đòi lại cái gì. Mục đích của nàng vô cùng rõ ràng—muốn tìm người nhận con mình làm đồ đệ.

C-K-Í-T...T..T A ~

Cửa viện mở ra, phụ nhân vội vàng buông tay con trai.

Tiểu nam hài vừa thấy vậy liền quỳ xuống ngay, chuẩn bị nói ra vài lời hay để xin báỉ sư. Nhưng đáng tiếc, động tác của hấn

nào có nhanh bằng Lý Thanh?

Chỉ thấy Lý Thanh phát nhẹ tay áo, một luồng linh lực nhẹ nhàng nâng tiểu hài tử đứng dậy, không cho hắn quỳ xuống.

“Ai, Từ Tam Nương, ngươi vẫn nên trở về đi thôi. Ta không biết dạy đồ đệ, chỉ sợ chậm trễ tiền đồ của con trai ngươi.” Lý Thanh cười khổ nói.

Từ trước đến nay, hắn chưa từng có ý định thu nhận đồ đệ. Không phải vì cái gì khác, mà là vì sợ phiền phức.

Một ngày nào đó, nếu đồ đệ gây ra đại họa, chẳng phải hắn—kẻ làm sư phụ—sẽ bị liên lụy sao?

Huống hồ, ngay cả bản thân hắn còn cảm thấy thời gian tu luyện mỗi ngày vẫn chưa đủ, lấy đâu ra tinh lực mà đi dạy người khác?

Nghèo thì chỉ lo thân mình, hắn hiểu rõ đạo lý này hơn ai hết.

Hốc mắt Từ Tam Nương đỏ hoe, giọng nói run run:

“Lý Đại Sư, cha thằng bé mất sớm, hai mẹ con ta lẻ loi hiu quạnh. Xin ngài thương xót, dạy nó đôi chút về rèn sắt, luyện khí, để sau này nó có con đường sinh tồn tốt hơn.”

Tiểu nam hài bĩu môi, mặt mày rầu rĩ, tựa như có thể treo cả bình dầu trên đó.

Lý Thanh khẽ thở dài, lắc đầu nói:

“Từ Tam Nương, ta thật sự không muốn dạy hư học sinh. Ngươi vẫn nên đưa nó đi nơi khác đi.”

Lời nói của hắn lần này mang theo sự kiên quyết.

Nhưng Từ Tam Nương vẫn chưa từ bỏ, tay nàng nắm chặt khung cửa, giọng nói đầy chờ mong:

“Lý Đại Sư, nghe nói ngài có chút giao tình với Thanh Dương tiên bối. Bố Nhi nhà ta có linh căn tam linh căn, hơn nữa còn có Ngũ Hành thuộc tính hỏa. Ngài có thể giúp ta hỏi thử xem Thanh Dương tiên bối có muốn thu nhận đồ đệ không?”

“...”

Lý Thanh suýt chút nữa trợn trắng mắt ngay tại chỗ.

Cái kiểu yêu cầu này sao càng ngày càng không hợp thói thường thế?

Chương 535

DTV EBOOK

Cầu hấn thu đồ đệ thì đã đành, giờ còn muốn hấn đi quấy rầy Thanh Dương Đạo Nhân để xin hộ? Đây là chuyện mà hấn có thể làm được sao?

Không chút do dự, Lý Thanh cười khỏ, lắc đầu từ chối:

“Từ Tam Nương, người đánh giá ta quá cao rồi. Ta nào có bản lĩnh đi quấy rầy Thanh Dương tiên bối khi người đang thanh tu?”

Dứt lời, hấn dứt khoát đóng sập cửa viện, không muốn nói thêm gì nữa.

Bên ngoài, Từ Tam Nương vẫn ôm theo túi Linh Mễ, thở dài liên tục.

Bên cạnh, đứa trẻ họ Tào khóc nức nở, giọng nghẹn ngào:

“Mẹ, con không muốn báỉ sư đâu, con có thể tự tu hành!”

Nghe vậy, Từ Tam Nương lập tức quát lớn:

“Người câm miệng cho ta! Mẹ làm vậy cũng chỉ vì tốt cho người thôi! Nếu có thể nắm vững một môn tu tiên kỹ nghệ, tương lai của người sẽ tốt hơn biết bao nhiêu!”

Vừa nói, nàng vừa kéo tay con trai trở về, vừa dạy dỗ nghiêm khắc:

“Từ ngày mai, mỗi ngày người đều phải đến quỳ trước cửa Lý Đại Sư! Người có hiểu không?”

Mỗi sáng sớm, trước cửa viện của Lý Thanh, luôn có một đứa bé khoảng bảy, tám tuổi quỳ gối. Trong mắt nó ngập nước, trông vô cùng đáng thương.

Tình cảnh này kéo dài suốt hơn hai tháng, nhưng đứa nhỏ ấy vẫn kiên trì không ngừng, có lẽ là bị mẫu thân ép buộc đến bước đường cùng.

Đêm đó, Lý Thanh nhìn qua cửa sổ, thấy ngoài trời phủ một tầng sương lạnh, không khỏi khẽ thở dài.

Hắn đã đến Thanh Hoa Đàm gần một năm, thêm một mùa đông rét buốt nữa lại sắp đến.

Lý Thanh lấy ra Dưỡng Hồn Linh, như thường lệ dùng linh lực tế luyện một lần, sau đó đeo nó lên người. Cả ngày hôm ấy, linh đan này sẽ tiếp tục tắm bổ thần thức, làm thần hồn hắn thêm mạnh mẽ.

Cứ lặp đi lặp lại như thế suốt bốn năm, thần hồn của hắn đã được ôn dưỡng đến mức vượt xa những người cùng cảnh giới. Thêm vào đó, nhờ những ngày tĩnh thảo từng phục dụng trong bí cảnh, bây giờ cường độ thần hồn của hắn đã ngang ngửa tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

“Ngày sau, nếu thần hồn ta cường đại thêm vài phần, có khi còn có thể đoạt xá một tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Đến lúc đó, Trúc Cơ Đan cũng không cần dùng đến nữa.”

Lý Thanh tự giễu cười nhẹ, sau đó lắc đầu, lấy từ túi trữ vật ra một quyển 《Luyện Khí Tàn Giải》 cùng một cây bút.

Quyển truyền thừa luyện khí không hoàn chỉnh này là vật hắn mua được ở phường thị Trời Sông vài năm trước. Khi đó, chủ quán họ Mạnh còn tặng kèm hắn một bản 《Phong Mộc Pháp》, chỉ cầu rằng sau này nếu có cơ hội, hắn sẽ giúp y chữa trị một kiện cực phẩm pháp khí.

Sau này, phường thị Thiên Hà sụp đổ, Lý Thanh cũng không biết tu sĩ họ Mạnh ấy đã lưu lạc nơi nào.

“Bây giờ Sử gia đã diệt vong, chỉ còn một số tàn dư phiêu bạt bên ngoài.”

“Nếu sau này ta có đủ khả năng chữa trị cực phẩm pháp khí, mà còn gặp lại hắn, thì giúp một lần cũng không sao. Không cần phải e ngại chuyện Sử gia trả thù nữa.”

Nói rồi, Lý Thanh nâng bút, cẩn thận ghi chú lại những điều hắn lĩnh ngộ được trong quyển 《Luyện Khí Tàn Giải》, bổ sung một số kinh nghiệm rèn khí của bản thân. Cuối cùng, hắn suy nghĩ một chút, rồi viết thêm hai trang về Ngũ Hành cơ sở linh văn, những thứ mà hắn đã vô cùng quen thuộc.

Đến đây, bộ truyền thừa luyện khí không trọn vẹn này đã được bổ sung khá hoàn thiện. Nếu có người thực sự học được toàn bộ nội dung bên trong, về sau luyện chế hạ phẩm pháp khí chắc chắn không thành vấn đề. Đây có thể xem như một phần trợ lực trên con đường tu luyện.

Nhưng nếu có kẻ ngay cả những điều cơ bản ấy cũng không thể nắm vững, thì dù Lý Thanh có thu nhận làm đồ đệ, đích thân chỉ dạy, ngày sau hắn cũng chẳng thể đạt được thành tựu cao trong luyện khí.

“Coi như là gieo thiện nhân, mong rằng gặt được thiện quả.”

Nói xong, Lý Thanh nhân lúc đêm khuya đặt quyển 《Luyện Khí Tàn Giải》 trước cửa viện, rồi lặng lẽ đóng chặt cửa.

Mùa đông năm nay, những bông tuyết đầu tiên đã rơi xuống, thời tiết càng trở nên rét buốt hơn.

Một đứa trẻ quần áo mộc mạc, thân thể run rẩy, từng bước đi về phía cửa viện nơi nó đã quỳ suốt hơn hai tháng.

Trong lòng nó, cánh cửa vẫn luôn đóng chặt ấy còn lạnh lẽo hơn cả mùa đông giá rét.

Nhưng nó không còn cách nào khác. Mệnh lệnh của cha mẹ không thể trái. Nghĩ đến sự ép buộc của mẫu thân, nó chỉ có thể cắn răng tiếp tục quỳ xuống cầu sư.

Vừa nghĩ đến đây, đôi tay nhỏ bé của nam hài siết chặt lại, đầu ngón tay đã đỏ lên vì lạnh. Trong hốc mắt, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

Trong tay nó cầm một túi Linh Mễ – món đồ mà ngay cả trong ngày thường, nó cũng khó có cơ hội được ăn. Vậy mà giờ đây, vì cầu sư học nghệ, nó lại đem đi dâng tặng mà chẳng chút do dự.

Chương 536

DTV EBOOK

Tuổi còn quá nhỏ, nhưng nó đã sớm hiểu rõ sự gian nan của tầng đáy tán tu trong tu tiên giới.

Khi đi đến trước cửa viện, trong lòng nó dâng lên chút bất an. Theo thói quen, nó quỳ xuống, chuẩn bị chờ đến bình minh.

Nhưng đúng lúc cúi đầu, nó phát hiện có một quyển sách đang nằm trước cửa viện!

Gió lạnh đêm đông thổi qua, làm từng trang sách lật lên phấp phới. Trong số đó, vài trang giấy còn hiện rõ dấu mực mới tinh.

Ngay khoảnh khắc ấy, đôi mắt nam hài đỏ hoe, nước mắt trào ra, nó vội quỳ xuống dập đầu liên tục, xúc động đến mức nghẹn ngào hô lớn:

“Đa tạ Lý đại sư! Tạ ơn Lý đại sư!”

Nói xong, nó đặt túi Linh Mễ lại trước cửa viện, sau đó ôm chặt quyển 《Luyện Khí Tàn Giải》, chạy đi như bay.

Trong sân, thần thức của Lý Thanh đã thu hết toàn bộ cảnh tượng vừa rồi vào trong đầu.

“Chung quy vẫn là không đủ sắt đá.”

Hắn tự giễu cười nhạt, sau đó lắc đầu, ra hiệu cho Thùng Com mang túi Linh Mễ kia về.

Sáng sớm hôm sau, trong khi chậm rãi đun nấu một nồi Linh Mễ, Lý Thanh vừa thưởng thức khung cảnh tuyết trắng ngoài sân nhỏ.

Mùa đông tại Thanh Hoa Đàm càng trở nên tuyệt mỹ. Thanh sơn phủ một lớp bạc, mặt đầm phẳng lặng đóng lại một tầng băng mỏng, trông như một tấm gương sáng bóng.

Hương thơm ngọt lành của Linh Mễ dần lan tỏa, nhưng ngay lúc hắn định dọn ăn, bỗng có một con linh điều chậm rãi bay

đến, nhẹ nhàng thả xuống một phong thư ngay trước sân, sau đó nhanh chóng bay đi.

Lý Thanh khẽ giật mình, bước tới nhặt phong thư lên.

Trên giấy chỉ vón vện hai chữ: “Mau tới!”

Người viết là Thanh Dương Đạo Nhân.

Lý Thanh hít sâu một hơi, sau đó lập tức búng tay, một luồng lửa nóng bùng lên, đốt phong thư thành tro bụi.

Sau một năm ròng rã khổ tâm kinh doanh, cuối cùng hắn đã có manh mối về Trúc Cơ Đan!

“Đi!”

Dứt khoát đạp lên Vô Song Chùy, hắn ngự không bay đi, tốc độ nhanh như chớp, hướng thẳng về phía động phủ của Thanh Dương Đạo Nhân.

Dường như đã có sự chuẩn bị từ trước, cấm chế trước động phủ lần này được mở rộng, không có bất kỳ trở ngại nào.

Lý Thanh cũng không khách sáo, bước thẳng vào trong, đồng thời ôm quyền nói lớn:

“Thanh Dương tiên bối, văn bối Lý Thanh đến bái kiến!”

Nhưng bước vào trong động phủ, người đầu tiên hắn nhìn thấy không phải Thanh Dương Đạo Nhân, mà lại là một nữ tử mảnh khảnh!

Giây phút thấy rõ người trước mặt, hắn lập tức sững sốt, mười phần kinh ngạc.

Nàng không phải ai khác, mà chính là Liễu Hàn Nguyệt!

Hôm nay, nàng mặc một bộ áo da màu lam nhạt, cổ áo lộ ra lớp lông chồn trắng muốt như tuyết, làm cho khí chất vốn thanh lãnh của nàng lại càng thêm vài phần quý phái.

Nhận ra có người tiến vào, Liễu Hàn Nguyệt xoay người, ánh mắt thoáng lóe lên nét ngạc nhiên khi thấy Lý Thanh.

Mặc dù chỉ gặp qua vài lần, nhưng nàng vẫn có ấn tượng nhất định về hắn.

Chỉ là... nàng không ngờ, kẻ tán tu từng làm thuê trong nhà mình ngày trước, bây giờ lại đã là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ!

Lý Thanh phản ứng rất nhanh, nhanh chóng đè xuống bất ngờ trong lòng, ôm quyền chào hỏi:

“Gặp qua Hàn Nguyệt tiên tử!”

Liễu Hàn Nguyệt khẽ gật đầu, giọng nói vẫn như cũ lạnh lùng, đáp ngắn gọn: “Ân.”

Lúc này, trong động phủ, Thanh Dương Đạo Nhân bật cười lớn:

“Ha ha, Liễu cô nương, vị này chính là người ta muốn giới thiệu với ngươi để hợp luyện Trúc Cơ Đan. Xem ra ta không cần phí lời nữa, hai người vốn đã biết nhau rồi!”

Nghe vậy, Lý Thanh lúc này mới đánh giá kỹ hơn Liễu Hàn Nguyệt.

Giữa hai đầu mày của nàng hiện rõ nét mệt mỏi, có lẽ trong những năm qua, nàng luôn bị việc vặt của gia tộc quẩn thân, không có thời gian chuyên tâm tu luyện.

Tu vi của nàng hiện tại đã đạt Luyện Khí kỳ tầng mười, chạm đến đại viên mãn.

Nhưng đối với nàng, cảnh giới này lại có chút thấp.

Ngày đó, khi Lý Thanh lần đầu gặp nàng, nàng đã là Luyện Khí kỳ tầng chín. Không ngờ bao nhiêu năm trôi qua, nàng vẫn chưa thể Trúc Cơ.

Liễu Hàn Nguyệt liếc nhìn Lý Thanh một cái, sau đó không vòng vo mà vào thẳng vấn đề:

“Ta nói trước, lần này ta mang đủ linh dược, chỉ thiếu ba vị phụ dược mà thôi.”

“Nếu lần luyện chế này chỉ ra được hai viên Trúc Cơ Đan, ta muốn lấy cả hai viên. Ba vị phụ dược ngươi cung cấp, ta sẽ trả bằng Linh Thạch theo giá thị trường.”

“Nếu một lò đan luyện ra được ba viên, ngươi có thể lấy một viên, nhưng phải trả thêm cho ta một ít Linh Thạch để bù lại.”

“Ngươi có thể suy nghĩ, nếu không đồng ý, ta sẽ tự thu thập ba vị phụ dược còn thiếu.”

Lời nói của nàng rất rõ ràng, không hề vòng vo.

Lý Thanh chỉ suy tính thoáng chốc liền lập tức gật đầu đồng ý.

Dù sao, Trúc Cơ Đan trân quý nhất ở chủ dược, còn ba vị phụ dược kia chỉ cần bỏ chút thời gian là có thể thu thập được.

Chương 537

DTV EBOOK

Nếu hấn từ chối, với năng lực của Liễu Hàn Nguyệt, nàng cũng có thể nhanh chóng thu thập được những dược liệu còn thiếu.

“Tốt, ta đồng ý!”

Thấy Lý Thanh dứt khoát đồng ý, Liễu Hàn Nguyệt cũng không nói nhiều, trực tiếp lấy từ túi trữ vật ra toàn bộ linh dược đã chuẩn bị.

Số lượng dược liệu lên đến mười mấy loại, tất cả đều là dược liệu luyện chế Trúc Cơ Đan.

Trong đó, nổi bật nhất chính là một viên trái cây màu trắng, tỏa ra ánh sáng nhu hòa, làm người ta không thể không chú ý!

Đây cũng chính là Dung Nguyên Quả! Một loại linh dược chủ yếu để luyện chế Trúc Cơ Đan. Hiện nay, thế giới tu tiên hiếm có linh dược quý hiếm, giá trị của nó không cần phải nói cũng có thể tưởng tượng được Dung Nguyên Quả trân quý đến mức nào.

“Haha, tiểu hữu chỉ cần lấy ra Huyền Băng Diệp, Bát Giác Thảo và Huyền Tâm Quả là được.” Thanh Dương Đạo Nhân mỉm cười hòa ái nói.

Lý Thanh nghe vậy, không chút do dự liền móc từ túi trữ vật ra ba loại linh dược này.

Tính đến nay đã gần đủ hai mươi loại linh dược cần thiết để luyện chế một lò Trúc Cơ Đan.

Thấy cảnh này, trong lòng Lý Thanh cũng không khỏi dậy sóng. Ánh mắt liếc nhìn về phía Liễu Hàn Nguyệt thanh lãnh cao ngạo, sắc mặt nàng dường như cũng dịu đi đôi phần.

“Sau này xin nhờ tiên bối Thanh Dương!” Liễu Hàn Nguyệt nhẹ giọng nói.

“Lão phu nhất định sẽ dốc hết sức, hai vị tiểu hữu cứ yên tâm.” Thanh Dương Đạo Nhân cười ha hả đáp lại.

“Tốt! Lão phu sắp bắt đầu luyện đan, hai vị có thể ở bên cạnh quan sát, cũng thuận tiện giúp ta hộ pháp một lần. Nhớ kỹ, không được lên tiếng quấy rầy.”

Nghe thấy lời dặn dò của Thanh Dương Đạo Nhân, Lý Thanh và Liễu Hàn Nguyệt đồng loạt gật đầu, đồng thanh đáp: “Đương nhiên là vậy.”

Nói xong, hai người cùng lùi lại một bước, lăng lẳng quan sát Thanh Dương Đạo Nhân lấy ra một chiếc đỉnh luyện đan bằng đồng thau.

Oanh!

Chỉ thấy Thanh Dương Đạo Nhân vồ nhẹ lên đỉnh luyện được, nắp đỉnh lập tức sáng lên những đường linh văn phức tạp. Một luồng Hỏa linh văn bùng lên ánh sáng rực rỡ, rất nhanh sau đó, một đoàn hỏa diễm phàn tục hừng hực cháy lên trong đỉnh.

Ngọn lửa này chỉ là phàn hỏa, đương nhiên không thể dùng để luyện chế Trúc Cơ Đan.

Dù vậy, Lý Thanh vốn là Luyện Khí Sư, cũng hiểu được bước này chính là “ấm đỉnh”, một trong những bước cơ bản nhất của quá trình luyện được.

Có thể hiểu đơn giản, quá trình này giống như khi nấu ăn, phải làm nóng nồi trước vậy. Đương nhiên, nguyên lý bên trong phức tạp hơn rất nhiều.

Luyện được tuy không hao tốn nhiều thời gian như luyện khí – có khi kéo dài đến mười ngày nửa tháng – nhưng để luyện một lò Trúc Cơ Đan, thời gian cũng không thể ngắn được.

Lý Thanh không nói gì, chỉ lặng lẽ đưa mắt quan sát dung nhan tuyệt mỹ của Liễu Hàn Nguyệt, trong lòng lại thầm suy nghĩ.

Liễu Gia dù sao cũng là một đại tộc tu tiên phụ thuộc vào Thiên Hà Tông. Mấy năm trước, gia tộc từng mất đi một viên Dung Nguyên Quả, không ngờ lần này lại có thể lấy được một viên khác.

Hắn suy đoán, viên Dung Nguyên Quả này hẳn là do Liễu Hàn Nguyệt dùng điểm công hiến trong tông môn để đổi lấy. Bằng không, với tích lũy của nàng trong tông môn, lẽ ra đã có thể đổi trực tiếp lấy một viên Trúc Cơ Đan từ lâu.

Vậy thì tại sao nàng ta lại tốn nhiều điểm công hiến như vậy để đổi lấy Dung Nguyên Quả thay vì đổi Trúc Cơ Đan?

Lý Thanh nghĩ có lẽ là vì gia tộc đã có suy tính riêng.

Nhìn khí chất của Liễu Hàn Nguyệt hiện tại, giữa hai hàng lông mày dường như có nét mệt mỏi, e rằng gần đây nàng phải xử lý không ít công việc trong gia tộc.

Điều duy nhất khiến Lý Thanh cảm thấy khó hiểu chính là tại sao nàng không tìm Luyện Đan Sư của Thiên Hà Tông để luyện chế, mà lại phải nhờ đến một tán tu bên ngoài?

Lớn như vậy một Thiên Hà Tông, chẳng lẽ lại không có Luyện Đan Trưởng Lão hay sao?

Mặc dù cảm thấy nghi hoặc, nhưng Lý Thanh cũng chỉ nghĩ thầm trong lòng mà không hỏi ra miệng.

Dù sao, Thiên Hà Tông là một đại tông môn, phe phái bên trong phức tạp, có thể có những nguyên nhân mà hắn không biết cũng nên.

Dường như nhận ra ánh mắt của Lý Thanh, hàng mi của Liễu Hàn Nguyệt khẽ nhú lại, nàng hơi nghiêng mặt đi, không muốn để hắn nhìn thấy gương mặt mình.

Lý Thanh thấy vậy thì thầm giật mình. Không ngờ linh giác của nàng lại nhạy bén đến thế, ngay cả khi hắn chỉ lặng lẽ liếc nhìn cũng có thể cảm nhận được?

Rất nhanh, Lý Thanh liền thu lại ánh mắt, tập trung quan sát Thanh Dương Đạo Nhân, chăm chú theo dõi quá trình luyện đan.

Hắn đang muốn phân tích, rốt cuộc quá trình luyện đan khác biệt thế nào so với luyện khí mà hắn vẫn làm hằng ngày.

Chương 538

DTV EBOOK

Lúc này, chỉ thấy Thanh Dương Đạo Nhân nhanh chóng kết một đạo pháp ấn. Ngay lập tức, một ngọn lửa màu xanh lam bùng lên từ dưới đỉnh luyện được, hoàn toàn khác với ngọn phàm hỏa ban nãy.

Tiên Thiên Chân Hỏa!

Loại hỏa diễm này chỉ khi đạt đến Trúc Cơ Kỳ mới có thể thúc giục, là ngọn lửa chuyên dùng để luyện đan và luyện khí, vô cùng thích hợp.

Ánh mắt Lý Thanh không giấu được một tia hâm mộ. Nếu hắn cũng có được loại hỏa diễm này, về sau luyện khí chắc chắn sẽ tiết kiệm được không ít công phu. Rất nhiều linh tài cũng có thể dễ dàng dung luyện hơn.

Ngay sau đó, Thanh Dương Đạo Nhân đưa tay chậm rãi lấy từng loại linh dược.

Luyện chế Trúc Cơ Đan, chính thức bắt đầu!

Thanh Dương Đạo Nhân có tay nghề luyện đan vô cùng lão luyện. Chỉ cần nhìn vào động tác của hắn, có thể thấy được bao năm qua, hắn đã không ít lần luyện chế Trúc Cơ Đan giúp người khác.

Chỉ thấy từng cây linh dược lần lượt được bỏ vào trong đỉnh luyện được, Tiên Thiên Chân Hỏa dưới sự thúc giục của hắn cũng càng lúc càng bùng cháy dữ dội.

Tinh hoa linh dược bị tinh luyện, sau đó ngưng tụ lại trong đỉnh luyện được, dần dần hình thành một khối cầu lớn bằng nắm tay.

Bước quan trọng nhất trong quá trình luyện đan chính là khống chế lửa. Phải nói rằng, Thanh Dương Đạo Nhân có khả năng kiểm soát hỏa hậu cực kỳ tinh chuẩn. Từ đầu đến cuối, hắn không mắc phải bất kỳ sai lầm nào.

Quá trình tinh luyện linh dược kéo dài suốt một ngày. Nhìn thấy Thanh Dương Đạo Nhân không phạm phải bất cứ sơ suất nào, Lý Thanh và Liễu Hàn Nguyệt cũng thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ dần dần tin tưởng vào khả năng thành công của mẻ Trúc Cơ Đan này.

Chỉ thấy toàn bộ tinh hoa linh dược ngưng tụ thành một khối cầu, trôi nổi trong đỉnh đồng thau, không ngừng chìm nổi dưới sức thiêu đốt của Tiên Thiên Chân Hỏa.

Tuy nhiên, luyện đan vẫn chưa kết thúc.

Thanh Dương Đạo Nhân đột nhiên thay đổi thủ pháp, tăng cường mức độ chấn động của Tiên Thiên Chân Hỏa.

Oanh!

Ngay lập tức, một đại đoàn dược dịch bên trong lò bị khuấy động. Dược lực từ các loại linh dược khác nhau bắt đầu hòa trộn lại với nhau.

Thêm gần nửa ngày trôi qua, dược lực cuối cùng cũng hoàn toàn dung hợp. Một mùi hương nồng đậm của đan dược từ trong đỉnh dược tỏa ra.

Chỉ cần hít phải mùi hương này, Lý Thanh đã cảm nhận được linh lực trong cơ thể bắt đầu dao động, khí hải như có sóng ngầm trào dâng, khó có thể bình tĩnh trở lại.

Liễu Hàn Nguyệt cũng chăm chú nhìn chằm chằm vào đỉnh luyện dược, ánh mắt sáng rực như lửa.

Ngay sau đó, thủ pháp của Thanh Dương Đạo Nhân lại biến đổi lần nữa. Hắn bấm ra một ấn quyết cổ quái, dường như đang dốc toàn bộ tinh thần vào bước quan trọng này.

Lúc này, khối cầu dược dịch dung hợp trong đỉnh bất ngờ bắt đầu phân tách, từ một khối cầu khổng lồ dần dần hóa thành năm viên tròn cỡ trái nhãn.

Đây chính là một loại phân đan độc môn mà Thanh Dương Đạo Nhân nắm giữ. Bằng cách này, hắn có thể tinh chuẩn chia tách dược dịch để tạo ra từng viên đan dược hoàn chỉnh.

Dĩ nhiên, phân tách dược năm phần dược dịch không có nghĩa là cả năm phần đều có thể thành đan.

Các bước tiếp theo như ngưng đan, thu lửa... đều vô cùng quan trọng. Chỉ cần xảy ra một sơ suất nhỏ, một viên Trúc Cơ Đan có thể lập tức hóa thành căn thuốc.

Đây là giai đoạn mấu chốt nhất!

Lý Thanh và Liễu Hàn Nguyệt đều hiểu rất rõ, không thể đơn giản cho rằng lò Trúc Cơ Đan này sẽ hoàn mỹ kết thành năm viên. Ngay cả những đại sư luyện đan hàng đầu cũng khó lòng đạt được tỷ lệ thành đan hoàn hảo như vậy.

Thông thường, một lò Trúc Cơ Đan có thể luyện ra hai hoặc ba viên đã được xem là kết quả vô cùng tốt.

Lúc này, ngay cả Lý Thanh vốn luôn trầm ổn cũng không khỏi căng thẳng. Nhịp tim của hắn tăng nhanh, khí huyết sôi trào, thậm chí trong cơ thể còn vang lên tiếng oanh minh mơ hồ.

Nhưng rất nhanh, hắn đã kìm nén được tâm trạng kích động của mình.

“Có được là do vận may của ta, mất đi là do số mệnh của ta.” Lý Thanh khẽ thì thầm, tâm tính ngay lập tức bình ổn trở lại.

Liễu Hàn Nguyệt nghe thấy câu nói này, không khỏi khẽ nhíu mày. Nàng cảm thấy vô cùng bất ngờ trước sự bình thản của Lý Thanh.

Trúc Cơ Đan sắp luyện thành, vậy mà hắn vẫn có thể điềm nhiên như vậy, không hề tỏ ra hồi hộp hay lo lắng.

Ngược lại, ngay cả nàng cũng không tự chủ được mà siết chặt nắm tay, nội tâm hoàn toàn không thể giữ được bình tĩnh.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Thanh Dương Đạo Nhân bắt đầu thu liễm hỏa thể của Tiên Thiên Chân Hỏa, động tác cực kỳ vững vàng.

Năm viên Trúc Cơ Đan đang lơ lửng trong đỉnh cũng dần dần chìm xuống đáy, sau đó được phong bế lại.

Hương thơm đan dược nồng nặc trong động phủ cũng từ từ tan đi.

Chương 539

DTV EBOOK

Một hồi lâu sau, khi Tiên Thiên Chân Hỏa đã hoàn toàn dập tắt, đỉnh luyện được bằng đồng thau khẽ rung lên một chút.

Keng!

Âm thanh trầm đục vang lên, làm cho Lý Thanh và Liễu Hàn Nguyệt đều không khỏi căng thẳng.

Luyện đan đã hoàn tất!

Nhưng liệu có thành công hay không?

Hai người dừng lại tại chỗ, muốn tiến lên kiểm tra nhưng lại kiềm chế sự kích động trong lòng.

Chỉ khi Thanh Dương Đạo Nhân khẽ gật đầu ra hiệu, bọn họ mới nhanh chóng bước đến gần.

Mở nắp đỉnh được, chỉ thấy năm viên đan được tròn trịa nằm ngay ngắn bên trong.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, hai viên trong số đó bỗng chốc vỡ vụn, hóa thành tro tàn đen kịt.

Ba viên còn lại vẫn nguyên vẹn.

Dù thể tích không lớn, nhưng trong mắt Lý Thanh và Liễu Hàn Nguyệt, chúng còn quý giá hơn bất cứ thứ gì.

Thành đan ba viên!

Nội tâm Lý Thanh chấn động mạnh, một cảm giác vui sướng tột độ dâng trào. Nhưng hắn nhanh chóng nhận ra, một trong ba viên đan được có màu sắc hơi ảm đạm, không được sáng bóng như hai viên còn lại.

“Viên này...”

Thanh Dương Đạo Nhân hơi áy náy, nói: “Hai vị đạo hữu, lão phu năng lực có hạn. Lần này tuy luyện được ba viên đan

được, nhưng chỉ có hai viên là chính phẩm Trúc Cơ Đan, viên còn lại phẩm chất hơi kém.”

“Mong rằng hai vị không trách ta.”

Nghe vậy, Lý Thanh và Liễu Hàn Nguyệt vội vàng lắc đầu, cảm kích nói:

“Tiền bối có thể luyện chế thành công đã là đại ân to lớn rồi, đâu thể trách người được!”

“Sao dám mong nhiều như vậy, có thể có ba viên đan dược đã là phúc phận lớn lao!”

Lời này vừa thốt ra, Thanh Dương Đạo Nhân mới khẽ cười, nhẹ gật đầu rồi mở miệng nói: “Hai vị, đan dược đã luyện thành, cứ lấy đi đi.”

Liễu Hàn Nguyệt khẽ gật đầu, sau đó quay sang Lý Thanh, chậm rãi nói: “Trước đó đã giao ước xong, ta lấy hai viên Trúc Cơ Đan, viên còn lại thuộc về ngươi. Nhưng nếu viên này là thứ phẩm, vậy ta không cần ngươi bồi thường số Linh Thạch còn lại.”

Thứ phẩm sao?

Bình thường, một viên Trúc Cơ Đan có thể gia tăng khoảng hai phần xác suất Trúc Cơ thành công. Nếu chẳng may thất bại, ít nhất cũng có thể bảo toàn tính mạng tu sĩ, không tổn hại gì.

Còn viên này, phẩm chất hơi kém, xác suất Trúc Cơ thành công có lẽ chỉ còn khoảng một phần rưỡi, thậm chí có khi chỉ còn một phần.

Nhưng dù vậy, do cùng nguồn gốc với Trúc Cơ Đan bình thường, dù phẩm chất có kém hơn, nó vẫn có thể bảo vệ kinh mạch của tu sĩ khỏi hủy hoại trong quá trình đột phá.

Một viên đan dược như vậy, nếu mang ra đấu giá, ít nhất cũng có thể bán được khoảng 2000 khối Linh Thạch.

Dùng ba vị phụ dược đổi lấy một viên đan dược quý giá như vậy, cuộc trao đổi này dù tính thế nào thì Lý Thanh cũng là người được lợi.

Mặc dù hấn cũng muốn thử tranh giành một viên Trúc Cơ Đan hoàn mỹ không chút tỳ vết, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng, bởi khả năng cao là Liễu Hàn Nguyệt sẽ không đồng ý.

Dứt khoát, Lý Thanh gật đầu đáp: “Không thành vấn đề!”

Như vậy, hai viên Trúc Cơ Đan bình thường thuộc về Liễu Hàn Nguyệt, còn viên phẩm chất hơi kém thì rơi vào tay Lý Thanh.

Cảm nhận độ ấm nhàn nhạt từ viên đan dược trên tay, Lý Thanh khẽ mỉm cười hài lòng.

Dù sao đi nữa, hấn cũng có một cơ hội để đột phá Trúc Cơ, hơn nữa còn có thể bảo toàn tính mạng trong trường hợp thất bại.

Dù không thể Trúc Cơ, ít nhất hấn cũng không phải đối mặt với cảnh tu vi lùi lại hay tổn thương nguyên khí.

“Đa tạ Thanh Dương tiên bối ra tay tương trợ! Sau này nếu có gì cần, cứ việc mở miệng, ta nhất định không từ chối!” Lý Thanh chân thành nói.

Liễu Hàn Nguyệt lúc này tâm tư cũng không yên tĩnh. Vì Trúc Cơ Đan, nàng đã sớm bắt đầu sắp đặt kế hoạch, thế nhưng lại liên tục gặp biến cố, thậm chí gia tộc còn phải chịu không ít tổn thất.

Đến tận bây giờ, ngay cả các đệ tử hậu bối trong tông môn cũng đã Trúc Cơ thành công, vậy mà nàng vẫn mãi quanh quẩn tại Luyện Khí kỳ.

Có thể thấy, bao nhiêu năm qua, nàng đã phải chịu áp lực lớn đến nhường nào. Sau lưng nàng, bất kể là tộc nhân hay đồng môn sư huynh đệ, chắc chắn đều có không ít lời chỉ trích.

Giờ phút này, rốt cuộc nàng cũng đạt được điều mong ước.

“Thanh Dương tiên bối, ân tình này ta sẽ mãi ghi nhớ!” Giọng nói của Liễu Hàn Nguyệt khẽ run, sau đó trịnh trọng ôm quyền hành lễ.

“Haha, hai vị đạo hữu không cần khách sáo như vậy. Lão phu cũng không có gì nhiều để nói, chỉ chúc hai vị mai sau trên con đường Tiên Đạo đạt được thành tựu rực rỡ!” Thanh Dương Đạo Nhân cười lớn.

Lần này, ngoài việc nhận thù lao hậu hĩnh, hắn còn có được hai ân tình quý giá.

Không nói đến Lý Thanh, chỉ riêng ân tình từ phía Liễu Hàn Nguyệt đã là thứ vô cùng đáng giá.

Chương 540

DTV EBOOK

Dựa vào tư chất của nàng, cộng thêm sự hỗ trợ từ Trúc Cơ Đan, có thể nói khả năng thành công Trúc Cơ của nàng là mười phần chắc chín. Hơn nữa, sau lưng nàng còn có Liễu Gia và thân phận đệ tử Thiên Hà Tông, nhân tình này càng thêm giá trị.

Đã có được Trúc Cơ Đan, Lý Thanh định rời đi. Nhưng hần nhanh chóng nhận ra rằng Liễu Hàn Nguyệt dường như không có ý định rời khỏi đây ngay lập tức, điều này khiến hần có chút khó hiểu.

Chỉ thấy nàng đứng yên tại chỗ, do dự một hồi, sau đó khẽ cắn răng, mở miệng nói: “Thanh Dương tiên bối, ta định ngay tại Thanh Hoa Đàm lập tức dùng Trúc Cơ Đan, thử đột phá Trúc Cơ. Liệu mấy ngày tới, tiên bối có thể giúp ta hộ pháp một lần không?”

Nghe vậy, Thanh Dương Đạo Nhân khẽ nhú mày, dường như đang cân nhắc điều gì đó...

Lý Thanh cũng khẽ giật mình, nhưng nghĩ lại thì thấy hợp lý. Dù sao, Thanh Hoa Đàm cách Thiên Hà Tông lẫn Liễu Gia đều một khoảng khá xa.

Cho dù nàng đã đạt tới Luyện Khí kỳ viên mãn, vẫn khó tránh khỏi lo lắng sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn. Lựa chọn đột phá ngay tại đây cũng không có gì kỳ quái.

Dù gì đi nữa, Thanh Hoa Đàm vẫn là địa bàn của Thiên Hà Tông. Với thân phận của Liễu Hàn Nguyệt, việc chọn nơi này làm động phủ tĩnh tu cũng không phải chuyện khó.

Chỉ là... hần đã ở đây ẩn cư một năm, trong suốt thời gian đó chưa từng gặp chuyện gì bất thường. Liễu Hàn Nguyệt lựa chọn đột phá tại đây, vì sao lại còn cần tìm người hộ pháp?

“Ta nói thẳng vậy. Trước đây, khi ta đi thu thập phụ dược, đã cảm nhận được một chút lực cản dị thường, nhưng cũng không

thể xác định rõ ràng.”

“Ta đoán có thể là dư nghiệt của Sử gia đang theo dõi ta, muốn cản trở ta Trúc Cơ. Vì vậy, ta mới không tiếp tục thu thập đủ toàn bộ phụ dược, mà trực tiếp tới Thanh Hoa Đàm, để khiến bọn chúng trở tay không kịp.”

“Đương nhiên, đây chỉ là một khả năng. Có lẽ ta đã suy nghĩ quá nhiều. Nhưng bất kể có người tập kích hay không, ta đều sẵn sàng trả thêm một phần thù lao!”

Liễu Hàn Nguyệt trầm giọng nói, sắc mặt ngưng trọng.

Câu chuyện này khiến cả Lý Thanh lẫn Thanh Dương Đạo Nhân bất ngờ. Không ngờ lại có một nội tình như vậy. Chẳng trách nàng lại quyết định nhờ người hợp luyện Trúc Cơ Đan, thay vì tự mình gom đủ toàn bộ phụ dược.

Thanh Dương Đạo Nhân cười ha hả: “Dược Vương Lĩnh Sử gia bây giờ đã bị diệt, chỉ còn sót lại một số dư nghiệt tàn đảng lẫn trốn trong bóng tối.”

“Đã vậy, lão phu sẽ hộ pháp cho ngươi một lần, xem như nể mặt Thiên Hà Tông một chút.”

Với tu vi Trúc Cơ kỳ của hắn, đám dư nghiệt còn sót lại của Sử gia chẳng đáng để bận tâm. Vụ làm ăn này xem ra không thiệt chút nào.

Nghe Thanh Dương Đạo Nhân đồng ý, Liễu Hàn Nguyệt khẽ vén sợi tóc bên tai, quay sang Lý Thanh, nhẹ giọng nói: “Lý đạo hữu, ta cũng muốn mời ngươi hộ pháp cho ta một lần. Đương nhiên, ta sẽ trả thù lao xứng đáng. Ngươi thấy thế nào?”

Lý Thanh lộ vẻ do dự, trong lòng nhanh chóng cân nhắc lợi và hại.

Lần này hộ pháp, rõ ràng Thanh Dương Đạo Nhân mới là chủ lực. Còn đám dư nghiệt của Sử gia, có lẽ cũng không làm được trò trống gì. Hắn chỉ cần đi theo, ôm chặt đuôi mà hành động, thuận tiện vớt chút lợi ích là được.

Sau một hồi tính toán, Lý Thanh nhẹ gật đầu, quyết định đi theo sau lưng Thanh Dương Đạo Nhân mà kiếm chút canh uống.

“Tốt! Không thành vấn đề!”

Viên Trúc Cơ Đan đầu tiên đã tới tay! Khoảnh khắc Trúc Cơ còn xa sao?

Thanh Hoa Đàm, khu vực gần với u đàm nhất chính là đỉnh núi nguy nga của Sơn Phong, nơi này dần dần lan tỏa từng trận dao động mơ hồ.

Ông!

Linh khí trong thiên địa tụ lại, xoay tròn thành một vòng xoáy vô hình, từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo đến, điên cuồng rót xuống.

Dưới chân núi, Lý Thanh cảm nhận được động tĩnh này, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Năm ngày đã trôi qua kể từ khi Liễu Hàn Nguyệt có được Trúc Cơ Đan. Suốt thời gian đó, nàng đã điều chỉnh trạng thái của mình đến mức hoàn mỹ nhất, tinh khí thần đạt đến đỉnh phong chưa từng có trong đời.

“Cuối cùng cũng bắt đầu rồi.”

Lý Thanh thì thầm, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía động phủ trên đỉnh núi.

Chỉ trong chớp mắt, luồng khí tức ba động vốn còn mờ nhạt giờ đây trở nên mãnh liệt, dù khoảng cách xa như vậy cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Có người đang đột phá Trúc Cơ kỳ!

Ngay lập tức, toàn bộ tu sĩ trong Thanh Hoa Đàm đều bị kinh động. Bất kể là nội môn hay ngoại tăng tán tu, ai nấy cũng lập tức dừng lại việc đang làm, ánh mắt đồng loạt nhìn về nơi phát ra luồng khí tức cường đại kia.

“Trúc Cơ! Có người đang Trúc Cơ!”

“Không sai, mấy năm trước ta cũng từng chứng kiến một vị tiên bối đột phá Trúc Cơ, cảm giác này không hề khác biệt!”

Chương 541

DTV EBOOK

“Tê... Không biết là vị cao nhân nào mà lại chọn Thanh Hoa Đàm để Trúc Cơ?”

Tán tu ngoại tăng đều hâm mộ cực điểm, nhao nhao nhìn về hướng động phủ của Liễu Hàn Nguyệt, ánh mắt tràn đầy khát vọng.

Trong đám đông, một tiểu nam hài được bọc trong lớp áo da dày cộm nắm chặt tay mẫu thân, cả người khẽ run rẩy.

Khí tức uy áp khi Trúc Cơ sinh ra khiến hẳn khó có thể chịu đựng.

“Mẹ, đây chính là Trúc Cơ sao?”

Từ Tam Nương gật đầu, ánh mắt nàng tràn đầy ngưỡng mộ:

“Đúng vậy, Tào Nhi. Về sau con cũng phải cố gắng tu luyện, một ngày nào đó cũng phải đột phá Trúc Cơ, có biết không?”

Tiểu nam hài cái hiểu cái không gật đầu, sau đó tiếp tục quan sát.

Bên trong động phủ của nội tăng, một vài tán tu Trúc Cơ kỳ cũng bị kinh động, có người thậm chí còn xuất quan, quan sát tình huống của người đang đột phá.

“Khí tức vô cùng ngưng thực, hiển nhiên căn cơ của người này vô cùng vững chắc, xác suất thành công rất cao!”

“Linh khí thiên địa nơi đây chủ yếu là Mộc thuộc tính, có vẻ người này tu luyện công pháp hệ Mộc, xem tình trạng này thì linh căn tư chất cũng không tệ.”

“Xem ra sắp có thêm một đạo hữu mới... Nhưng không biết là người phương nào, lại lặng lẽ đột phá ngay tại Thanh Hoa Đàm?”

Ở gần động phủ nhất, Lý Thanh cảm nhận được tình huống rõ ràng hơn bất cứ ai.

Linh khí xung quanh trở nên nồng đậm đến cực hạn, đặc biệt là trên đỉnh núi, linh khí bàng bạc tựa như một cơn đại hồng thủy điên cuồng rót xuống.

“Thì ra đây chính là Trúc Cơ!”

Lý Thanh vừa quan sát vừa tản ra thần thức, đề phòng bất trắc.

Dù sao cũng đã nhận lời làm hộ pháp cho Liễu Hàn Nguyệt, hắn đương nhiên phải tận tâm tận lực. Nếu nàng Trúc Cơ thành công, hắn chẳng những kết thêm một mối nhân mạch mà còn nhận được thù lao.

Tốt nhất là mọi chuyện có thể diễn ra suôn sẻ, dù sao có Thanh Dương Đạo Nhân tọa trấn, hắn cũng không muốn động thủ nếu không cần thiết. Chỉ cần đứng yên mà cũng có lợi ích, vậy thì quá tốt rồi!

Đáng tiếc... ý nghĩ này của hắn e rằng khó mà thành hiện thực.

Đột nhiên!

Một tiếng quát chói tai mang theo sát ý ngút trời vang vọng khắp Thanh Hoa Đàm!

“Liễu Hàn Nguyệt! Nếu hôm nay ta để ngươi thuận lợi đột phá Trúc Cơ, Sử Đồng ta thà tự sát ngay tại chỗ!”

Theo sau tiếng quát phản nộ, mây luồng khí tức cường đại từ bên ngoài Thanh Hoa Đàm âm âm lao tới.

“Hừ! Tưởng ngươi sẽ mang linh vật về gia tộc, không ngờ lại lén lút đến đây, mời người luyện chế Trúc Cơ Đan!”

“Thật là tính toán khôn ngoan! Luyện đan xong liền lập tức Trúc Cơ, nếu chúng ta chậm một ngày thôi, e rằng ngươi đã thành công rồi!”

“Hôm nay, ta nhất định phải cắt đứt con đường này của ngươi! Để ngươi sống trong hối hận suốt đời! Không biết nếu phụ thân ngươi, Liễu Hải Đức, nhìn thấy cảnh này thì sẽ đau lòng thế nào? Ha ha ha!”

Năm người xuất hiện, mỗi kẻ đều có tu vi Luyện Khí hậu kỳ, thậm chí có một kẻ đã đạt đến Luyện Khí kỳ đại viên mãn!

Những tán tu ngoại tăng vốn đang xem kịch vui lập tức biến sắc, vội vàng lùi xa, sợ bị liên lụy vào trận chiến này.

Trong lòng bọn họ thầm nghĩ: “Đây rốt cuộc là mối thù sâu đậm thế nào, mà ngay cả xâm phạm địa bàn của Thiên Hà Tông cũng không màng chỉ để ngăn cản người ta Trúc Cơ?”

Trên những ngọn núi khác, các tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng khẽ nhú mào.

“Xem ra có trò hay để xem rồi! Trúc Cơ là thời khắc mấu chốt, kiêng kỵ nhất là bị quấy nhiễu! Nếu xảy ra chút sai lầm, pháp lực có thể hóa lỏng và phản phệ lại thân thể!”

“Người này hẳn là đã phục dụng Trúc Cơ Đan. Dù đan dược có thể bảo vệ tâm mạch, nhưng nếu Trúc Cơ thất bại, đó sẽ là nỗi hối hận suốt đời!”

“Hình như người Trúc Cơ lần này là viên minh châu của Liễu gia, còn kẻ gây chuyện có vẻ là dư nghiệt của Sử gia!”

“Có ý tứ, đây là phản bội Thiên Hà Tông sao? Chính là cái gia tộc tu tiên kia à?”

Năm kẻ đến từ Sử gia đều là những kẻ liều mạng. Lần này, bọn chúng quyết không tiếc mạng sống, chỉ để ngăn cản Liễu Hàn Nguyệt Trúc Cơ.

Nhìn năm tên tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ của Sử gia với khí thế hung hăng, Lý Thanh trong lòng có chút nghiêm trọng. Hắn thầm nghĩ, nếu không phải có Thanh Dương Đạo Nhân trấn thủ, hẳn tuyệt đối sẽ không nhận lời hộ pháp lần này.

“Tới!” Lý Thanh một tay nắm chặt thiết chùy, tay kia giữ lấy Bạo Vũ Lê Hoa Đỉnh – ám khí sắc bén.

Oanh!

Còn chưa chờ Lý Thanh xuất thủ, một đạo linh lực ngưng thực như tấm lụa dài, giống như trường hồng vút qua, chém thẳng về phía năm tên tu sĩ Sử gia đang cấp tốc lao đến.

“Hừ! Các vị đạo hữu cũng thật ác độc, ngay cả chuyện âm hiểm như quấy rối Trúc Cơ cũng dám làm!”

Chương 542

DTV EBOOK

Người ra tay chính là Thanh Dương Đạo Nhân. Lúc này, hắn đang ngồi trên Bảo Liên Chu, một tay nâng đỉnh đồng thau, tay kia kết ấn pháp quyết, lạnh lùng nhìn về phía năm kẻ dư nghiệt của Sử gia.

Đạo linh lực tâm lựa kia nhanh đến mức khiến năm người phản ứng không kịp. Chỉ có hai tên kịp thời triển khai phòng ngự, còn hai kẻ khác bị đánh trọng thương ngay tức khắc.

“Khụ khụ! Ngươi là ai?! Chúng ta lần này chỉ vì tư thù mà đến, xin tiền bối chớ can thiệp!”

Kẻ dẫn đầu – Sử Đồng – ánh mắt đầy kiêng kỵ nhìn về phía Thanh Dương Đạo Nhân trên Bảo Liên Chu.

Hắn tuy là tu sĩ Luyện Khí viên mãn, nhưng đứng trước một cao nhân Trúc Cơ kỳ, lại chẳng đáng nhắc tới.

“Thanh Hoa Đàm là một nơi ẩn tu hiếm có, há có thể để các ngươi đến quấy nhiễu thanh tịnh?”

Thanh Dương Đạo Nhân khéo léo lựa lời, mặc dù thực chất hắn nhận ủy thác của Liễu Hàn Nguyệt, nhưng chỉ vài câu đã lập tức đứng vào thế chính đạo, đẩy năm kẻ này vào thế đối lập với toàn bộ tán tu ở Thanh Hoa Đàm.

“Ha ha! Xem ra chính ngươi là người giúp Liễu Hàn Nguyệt luyện chế Trúc Cơ Đan. Tiền bối có thể báo danh hiệu, để ta chết cũng được minh bạch?”

Ánh mắt Sử Đồng lóe lên vẻ quyết tuyệt. Hắn biết hôm nay khó mà sống sót, nhưng chí ít cũng phải ngăn cản Liễu Hàn Nguyệt Trúc Cơ.

“Lão phu, Thanh Dương Đạo Nhân.”

Sử Đồng nghe vậy, lập tức gầm lên: “Chia quân hai đường! Sử Kinh, Sử Bảo, hai người các ngươi lên núi, phá vỡ Trúc Cơ của Liễu Hàn Nguyệt! Ba người chúng ta ngăn hắn lại!”

Nói xong, Sử Đồng dẫn theo hai người lao thẳng về phía Thanh Dương Đạo Nhân.

“Hừ, nếu để các ngươi đạt được mục đích, vậy thì đúng là chuyện nực cười nhất thiên hạ.”

Giọng nói của Thanh Dương Đạo Nhân dần trở nên băng lãnh. Hắn vung tay, trực tiếp thúc động đỉnh đồng thau, trấn áp xuống!

Oanh!

Tôn thượng pháp khí luyện đan cấp cao này lập tức phóng đại, mang theo uy thế cường đại che khuất cả bầu trời, trấn áp thẳng xuống đám dư nghiệt Sử gia.

“Giết!”

Trong năm người của Sử gia, chỉ có một kẻ là Sử Bảo – kẻ am hiểu tốc độ nhất, thành công thoát ra. Hắn đạp lên một kiện pháp khí hình lá, thân pháp cực kỳ quỷ mị, lao nhanh về phía động phủ nơi Liễu Hàn Nguyệt đang Trúc Cơ.

Bốn kẻ còn lại không thể trốn thoát, dốc toàn lực chống cự uy áp từ đỉnh đồng thau.

Thanh Dương Đạo Nhân có chút bất ngờ khi thấy Sử Bảo trốn thoát, nhưng chỉ liếc mắt một cái rồi thu ánh nhìn về, không hề có ý định đuổi theo.

Sử Bảo trong lòng mừng rỡ, cho rằng mình đã thoát được, lập tức tăng tốc bay thẳng lên đỉnh núi.

Thế nhưng, rất nhanh sau đó, từ chân núi vọng lên một giọng nói không chút dao động:

“Đạo hữu thương thế nghiêm trọng như vậy, chi bằng ở lại dưỡng thương, đừng làm chuyện nguy hiểm như thế.”

Sắc mặt Sử Bảo cứng đờ. Hắn hung hăng nhìn về phía giọng nói phát ra, phần nộ quát:

“Ngươi là ai?!”

Người đến không ai khác chính là Lý Thanh. Nhưng hắn không ngu ngốc đến mức tự báo danh, bởi hắn không giống Thanh Dương Đạo Nhân mà chẳng hề e sợ điều gì.

“Tại hạ bất quá là một tán tu vô danh, nhận ủy thác của người mà đến hộ pháp.”

Sử Bảo trợn mắt nhìn hấn, khinh thường quát:

“Chỉ là một tán tu hèn mọn, chó săn như ngươi cũng dám cản ta?”

Lời vừa dứt, hấn liền vỗ nhẹ túi ngực thú bên hông. Một đạo bạch quang lóe lên rồi biến mất, ngay sau đó, một con Đại Bạch Mãng khổng lồ lao ra!

“Tê ——”

Lý Thanh hơi kinh hãi, không ngờ đối phương lại nuôi dưỡng một đầu yêu thú.

Bất quá, con bạch mãng có lớp vảy mịn này chỉ là yêu thú Nhất giai trung kỳ, Lý Thanh rất nhanh liền hạ quyết tâm, lập tức gọi Thùng Cơm ra ngăn cản.

“Con bạch mãng này giao cho ngươi đối phó, ta đi cản hấn.”

Nói xong, thân hình Lý Thanh âm âm lướt ra, một tay mang theo Vô Song Chùy, dưới chân giẫm lên một tấm phi thuẫn do chính mình luyện chế, lao nhanh về phía Sử Bảo.

Vô Song Chùy sau khi được trùng luyện thành pháp khí thì càng thêm nặng nề, nhưng khi rơi vào tay Lý Thanh, lại trở nên nhẹ nhàng linh hoạt đến khó tin, tựa như mấy trăm cân trọng lượng kia hoàn toàn không tồn tại.

Nhưng chỉ cần nghe tiếng xé gió từ bốn phía là có thể cảm nhận được, chùy này nặng vô cùng. Khả năng biến nặng thành nhẹ trong tay hấn khiến mí mắt Sử Bảo giật liên hồi.

Oanh!

Vô Song Chùy phá không lao đi, cuốn theo một vòng hồ quang màu vàng đất, hung hăng giáng thẳng xuống pháp khí hình lá mà Sử Bảo đang giẫm lên.

Một chùy này cực kỳ nặng, với thương thể trên người, Sử Bảo căn bản không dám đỡ cứng, chỉ có thể vội vàng tránh né.

Nhưng vừa tránh được một kích, thế công của Lý Thanh lại không hề suy giảm. Hấn tiện tay ném ra hai thanh phi kiếm kém phẩm, một đỏ một lam, chém thẳng tới đối phương.

Chương 543

DTV EBOOK

“Muốn chết!” Sử Bảo chợt giảm tốc độ, dự định dứt điểm Lý Thanh trước.

Hai thanh phi kiếm lao đến rất nhanh, nhưng dù sao cũng chỉ là kém phẩm pháp khí, đối với hắn mà nói thì uy hiếp không lớn.

Chỉ thấy hắn vận chuyển linh lực bản thân, thôi động pháp bào trên người. Đó là một kiện pháp bào có phẩm chất ngang với hạ phẩm pháp khí, được chế tác từ một loại linh tơ đặc biệt, bên trên còn có linh văn lóe sáng.

Ông!

Một vầng sáng màu xanh dâng lên, ngạnh sinh sinh chặn lại hai thanh phi kiếm.

Nhưng Lý Thanh lại không có tâm tư dây dưa với hắn trong một trận chiến công phòng nhằm chán. Hắn có rất nhiều pháp khí bên mình, dù phẩm chất không cao, nhưng đủ để dùng thế công liên miên bất tuyệt đè bẹp đối phương.

“Giết!”

Lý Thanh trầm giọng gầm lên, xích ảnh dù mở ra, những lưới nan sắc bén xoay tròn điên cuồng, dưới sự khống chế của hắn chém thẳng về phía Sử Bảo.

Âm vang!

Hộ thể linh quang từ pháp bào tơ tằm trỗi dậy, nhưng vẫn bị xích ảnh dù cắt nát.

Lý Thanh lập tức thu hồi xích ảnh dù, tay kia bỗng nhiên vung lên.

Oanh!

Chỉ thấy một tấm lưới lớn phô thiên cái địa trùm xuống, trên đó hiện ra ánh sáng thủy lam lấp lánh, từng sợi tơ trên lưới đều

có khắc linh văn.

Trung phẩm pháp khí – Thủy Tỏa Vồng!

Loại pháp khí này có thể trói buộc cả những dị thú hung tàn nhất trong Cự Dạ thế giới, hướng hồ chỉ là một kẻ bị thương như Sử Bảo.

Âm nhu Thủy linh lực liên tục thẩm thấu vào cơ thể hắn, trong khi viên Định Linh Thạch ở trung tâm Thủy Tỏa Vồng bắt đầu phát huy tác dụng, không chỉ khóa chặt hành động của Sử Bảo, mà còn làm linh lực trong cơ thể hắn đình trệ.

Nhưng vẫn chưa xong, Lý Thanh vốn không có gì khác ngoài pháp khí.

Chỉ trong chớp mắt, hắn lại lấy ra một món cơ quan màu đen như mực, ngón tay cái bóp chốt mở.

Chỉ thấy những cánh sen cơ khí xoay tròn cấp tốc, rồi nở rộ như một đóa hoa tinh xảo.

Bá!

Mỗi cánh hoa bắn ra một mũi cốt đỉnh sắc bén, phần đuôi còn kéo theo vệt lửa chói mắt, bắn thẳng về phía Sử Bảo đang bị trói chặt trong Thủy Tỏa Vồng.

Lúc này, trong mắt Sử Bảo hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Vốn dĩ với trọng thương trên người, hắn đã vô lực thoát khỏi trói buộc của Thủy Tỏa Vồng, đương nhiên càng không thể tránh khỏi những mũi Bạo Vũ Lê Hoa Đinh trí mạng kia.

Hắn dùng ánh mắt khó tin nhìn về phía Lý Thanh, như muốn nói:

“Ngươi căn bản không phải tán tu!”

Đúng vậy, đối với một tán tu bình thường, có thể mua được chút linh mẽ hay đan dược để tăng tu vi đã là điều xa xỉ.

Làm gì có chuyện sở hữu nhiều pháp khí hộ thân đến mức này, hơn nữa còn có thể phối hợp tấn công một cách chặt chẽ như vậy!

Không còn cách nào khác, bởi vì Lý Thanh là một Luyện Khí Sư, hơn nữa còn có chút tiền bạc.

Trong khoảnh khắc, toàn thân Sử Bảo truyền đến cơn đau đớn kịch liệt như bị xuyên thấu, ánh mắt hắn nhanh chóng ảm đạm.

Trên người hắn, hơn mười đóa huyết hoa bạo liệt, tựa như những bông hoa lê nở rộ giữa cơn mưa to.

Đến tận đây, Sử Bảo bỏ mạng, thân hình vô lực rơi xuống chân núi.

Chỉ chốc lát sau—

Phanh!

Một âm thanh trầm đục vang lên.

Chiến đấu kết thúc!

Lý Thanh đưa mắt nhìn về phía sườn núi bên kia, nơi Thùng Cơm chiến đấu cũng sắp đến hồi kết.

Con bạch mã trắng kia đã bị Thùng Cơm cắn xé đến không còn hình dạng, toàn thân đầy rẫy vết thương đáng sợ.

Về phần cuộc chiến của Thanh Dương Đạo Nhân bên kia, Lý Thanh căn bản không cần quan tâm.

Chỉ thấy một pho tượng đồng khổng lồ đứng sừng sững giữa không trung, đem bốn kẻ dư nghiệt của Sử gia toàn bộ trấn áp thành thịt nát.

Sau khi trận chiến kết thúc, trên ngọn núi, nơi động phủ tọa lạc, quá trình đột phá của Liễu Hàn Nguyệt cũng đã gần đến hồi kết.

Trên bầu trời, vòng xoáy linh khí dần thu nhỏ lại, trong khi khí tức đang bùng phát từ cơ thể nàng ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Rốt cuộc, khi pháp lực trong cơ thể nàng hoàn toàn chuyển hóa từ thể lỏng, khí tức của nàng liền đột phá một tầng giới hạn.

Oanh!

Cả ngọn núi chấn động nhẹ. Tinh thuần Mộc thuộc tính linh khí lan tỏa khắp nơi, khiến cây cỏ trên núi lập tức sinh trưởng mạnh mẽ, xanh tốt rực rỡ.

Đây chính là biến hóa do công pháp Thụý Mộc Thần Quyết mang lại. Đến Trúc Cơ kỳ, chất lượng linh lực trong cơ thể trở

nên vô cùng tinh thuần, chuyển hóa từ trạng thái khí thành thể lỏng. Khi đạt đến trình độ nhất định, loại linh lực này thậm chí có thể ảnh hưởng đến sự sinh trưởng của cỏ cây xung quanh.

Vừa dọn dẹp chiến trường xong, Lý Thanh ngẩng đầu nhìn về phía đông phủ, lập tức nhận ra Liễu Hàn Nguyệt đã Trúc Cơ thành công.

“Hâm mộ thật! Trúc Cơ thành công, từ đây thực lực đại tiến, có thể tự tại tiêu dao giữa trời đất thêm hai ba trăm năm.” Lý Thanh cảm thán một tiếng.

Chương 544

DTV EBOOK

Sau khi Liễu Hàn Nguyệt thu liễm khí tức, Thanh Dương Đạo Nhân cười ha hả, phi thân lên không, ôm quyền nói:

“Chúc mừng đạo hữu Trúc Cơ thành công! Tuổi tác còn trẻ như vậy đã đột phá Trúc Cơ, tương lai Kết Đan cũng không phải việc khó!”

Lý Thanh thấy thế cũng tiến lên, ôm quyền chúc mừng:

“Chúc mừng Hàn Nguyệt tiên tử tu vi tiến nhanh! Liễu gia lại có thêm một vị Trúc Cơ, từ nay càng thêm hưng thịnh!”

Không lâu sau, Liễu Hàn Nguyệt bước ra khỏi động phủ. Dù khí chất vẫn thanh lãnh như trước, nhưng trên khuôn mặt tuyệt mỹ lại thấp thoáng một nụ cười rạng rỡ.

“Nếu không có hai vị tương trợ, hôm nay Hàn Nguyệt chắc chắn không thể thuận lợi Trúc Cơ!” Nàng chân thành nói, rồi gọn gàng lấy ra thù lao đã hứa trước đó.

Nàng đưa cho Thanh Dương Đạo Nhân năm cây linh thảo màu tím nhạt, nhìn qua tinh thuần như ngọc, hoàn toàn không giống linh thảo bình thường.

Nhận lấy mấy cọng linh thảo, Thanh Dương Đạo Nhân thoáng kinh ngạc, thất thanh nói:

“Đây là Tử Ngọc Thảo? Một trong những linh dược quan trọng để luyện chế Tử Dương Đan?!”

Sự kinh ngạc của Thanh Dương Đạo Nhân không phải không có lý. Bởi vì đối với tu sĩ Trúc Cơ, loại linh thảo này cực kỳ trân quý.

Đến Trúc Cơ kỳ, ngoài việc tu luyện, tu sĩ còn có thể sử dụng một số đan dược để tăng tiến pháp lực, thúc đẩy tu vi. Mà Tử Dương Đan chính là một loại đan dược như vậy. Để luyện chế nó, cần hai loại linh dược quan trọng: Tử Ngọc Thảo và Dương Nguyên Hoa.

Hai loại linh dược này không thua kém bao nhiêu so với Dung Nguyên Quả, đều là linh vật cực kỳ hiếm thấy, ngay cả trong những khu rừng sâu hiểm địa cũng khó có thể tìm được.

Liễu Hàn Nguyệt khẽ cười, ánh mắt sáng lên:

“Không hổ là Thanh Dương tiên bối! Vừa nhìn đã nhận ra được linh dược trân quý bậc này.”

“Những cọng linh thảo này chính là thù lao cho sự tương trợ của tiên bối!”

Thanh Dương Đạo Nhân không từ chối, chỉ khẽ cảm thán:

“Linh dược trân quý như thế, lão phu thật có chút ngại khi nhận.”

Liễu Hàn Nguyệt mỉm cười, nụ cười ấy khiến cả năng động cũng trở nên ảm đạm.

“Tiên bối chớ từ chối, mấy năm trước ta từng có một lần cơ duyên, nên thu thập được một ít Tử Ngọc Thảo. Tương lai, ta còn muốn tìm kiếm Dương Nguyên Hoa, đến lúc đó có lẽ còn phải nhờ tiên bối luyện chế Tử Dương Đan cho ta nữa!”

“Ha ha, dễ thôi!” Thanh Dương Đạo Nhân cười sảng khoái, thu lấy linh thảo vào túi trữ vật, tâm tình cực kỳ vui vẻ. Dọn dẹp mấy kẻ dư nghiệt của Sử gia mà lại thu được bảo vật trân quý như vậy, đúng là vụ làm ăn quá có lời!

Sau đó, Liễu Hàn Nguyệt quay sang nhìn Lý Thanh, lấy ra một lệnh bài cùng một khối kim loại màu bạc, to bằng nắm tay.

Rõ ràng đây không phải bạc bình thường, bởi ngay cả nàng khi cầm cũng có chút phí sức.

“Lý đạo hữu, động phủ này của ta còn thời hạn năm năm nữa mới hết. Giữ lấy lệnh bài này, trong năm năm tới, ngươi chính là chủ nhân của nơi này.”

“Ta nghe Thanh Dương tiên bối nói ngươi là một Luyện Khí Sư, vì vậy ta tặng thêm cho ngươi một khối linh tài luyện khí này.”

Nhìn phần thù lao bất ngờ này, Lý Thanh có phần sửng sốt. Hắn vốn nghĩ rằng đối phương sẽ chỉ tặng một ít Linh Thạch hoặc đan dược, không ngờ thù lao lại quý giá đến vậy.

“Hộ pháp lần này chủ yếu là Thanh Dương tiên bối xuất lực, ta thật sự có chút ngại khi nhận.” Lý Thanh nói, nhưng tay thì lại rất thành thật, lập tức thu lấy lệnh bài cùng khối kim loại thần bí.

Dù hắn đã thuộc lòng các loại tài liệu luyện khí, nhưng nhìn khối kim loại này vẫn không thể nhận ra được lai lịch của nó. Chỉ có thể chắc chắn một điều: đây tuyệt đối là bảo vật hiếm có.

Bên cạnh, Thanh Dương Đạo Nhân khẽ híp mắt, nhìn kỹ một hồi rồi thử nói:

“Chẳng lẽ đây là Nguyệt Lưu Kim?!”

Lý Thanh sửng người. Hắn biết Thanh Dương Đạo Nhân kiến thức phi phàm, nhưng không ngờ ngay cả luyện khí linh tài mà đối phương cũng có thể nhận ra dễ dàng như vậy.

Chỉ thấy Liễu Hàn Nguyệt khẽ chạm lên trán, mỉm cười nói:

“Kiến thức của Thanh Dương tiên bối quả thật uyên bác, làm ta bội phục không thôi. Không sai, đây chính là Nguyệt Lưu Kim.”

Nghe ba chữ Nguyệt Lưu Kim, Lý Thanh lật lại ký ức trong đầu nhưng vẫn không tìm được thông tin liên quan.

Thế nhưng, khi cầm trên tay khối kim loại này, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được trọng lượng nặng nề của nó. Cảm giác tương tự như Ngân Nguyệt Linh Tài, hơn nữa, bên trong còn ẩn chứa linh tính vô cùng kinh người. Có lẽ đây chính là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế thượng phẩm pháp khí.

“Thật sự là ta kiến thức hạn hẹp, xin hỏi Nguyệt Lưu Kim là gì?” Lý Thanh ngượng ngùng hỏi.

Chương 545

DTV EBOOK

“Ha ha ha ha! Tiểu hữu không biết bực này linh tài cũng là điều bình thường. Bởi vì tại Thanh Lĩnh Vực, loại linh tài này không hề tồn tại. Nó là một loại luyện khí linh tài đặc biệt, chỉ xuất hiện ở một đại vực tu tiên khác.” Thanh Dương Đạo Nhân vuốt râu, cười khẽ nói.

Linh tài từ đại vực khác?!

Từ sau khi đọc qua Thanh Lĩnh Vực Dị Văn, Lý Thanh đã biết thế giới này vô cùng rộng lớn. Ngoài Thanh Lĩnh Vực, còn có nhiều đại vực tu tiên khác.

Hắn không ngờ rằng, khối Nguyệt Lưu Kim này lại đến từ một nơi xa xôi như vậy. Không trách được bản thân trước đây chưa từng nghe nói đến.

Liễu Hàn Nguyệt khẽ cười, vén nhẹ mái tóc đen óng bên tai, rồi giải thích:

“Khi lần đầu tiên ta có được khối linh tài này, ta cũng không nhận ra được lai lịch của nó. Về sau, ta đã lật tung điển tịch trong tông môn mới tìm thấy một chút manh mối.”

“Loại linh tài này, chính xác là Nguyệt Lưu Kim, chỉ sinh ra ở một nơi duy nhất—Đại Hoang Vực. Trong đó có một tuyệt địa tên Nguyệt Chiếu Lĩnh, nơi này quanh năm bị ánh trăng bao phủ, suốt một năm thì có đến bảy phần thời gian chìm trong ánh sao trăng.”

Đại Hoang Vực, Nguyệt Chiếu Lĩnh!

Trong lòng Lý Thanh không khỏi chấn động. Đây là lần đầu tiên hắn nghe đến những thông tin liên quan đến các vực ngoại tu tiên giới. Hắn lập tức ghi tạc hai cái danh tự này thật sâu vào lòng.

Sau đó, hắn thậm cảm khái một tiếng. Đệ tử các đại tông môn quả nhiên có lợi thế, muốn đọc điển tịch gì cũng dễ dàng. So

với bọn họ, một tán tu như hấn, từng bước lần mò giữa tầng dưới chót, đúng là kiến thức hạn hẹp.

“Thì ra là vậy, đa tạ hai vị giải thích!” Lý Thanh chân thành cảm tạ.

Thanh Dương Đạo Nhân cười ha hả:

“Loại linh tài này có tính chất rất kỳ dị, ta thật sự tò mò, không biết tiểu hữu sẽ luyện chế nó thành dạng pháp khí gì?”

Lý Thanh khẽ vuốt khối kim loại trên tay, trong lòng dâng lên cảm giác mong chờ. Hấn thật sự muốn dùng thần thức để thăm dò, nhưng trước mặt hai vị Trúc Cơ kỳ cao nhân, hấn không dám để lộ quá nhiều.

“Khó mà nói trước, phải đợi ta nghiên cứu thêm mới có thể quyết định.” Lý Thanh cười đáp.

Sau khi hấn cẩn thận thu khối linh tài vào túi trữ vật, chợt có tiếng xé gió vang lên từ xa.

“Chúc mừng đạo hữu trẻ tuổi Trúc Cơ thành công! Sóng sau xô sóng trước, tương lai tất có thành tựu phi phàm!”

“Không ngờ tu sĩ Trúc Cơ thần bí này lại là một vị tiên tử trẻ tuổi mỹ lệ như vậy, thật khiến ta bất ngờ!”

“Chúc mừng!”

Thì ra là những Trúc Cơ kỳ tán tu ở các động phủ lân cận cũng đã nghe tin và đến chúc mừng. Ngọn núi vốn có chút thanh lãnh, giờ phút này lại trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Liễu Hàn Nguyệt xử lý việc này vô cùng khéo léo. Nàng vui vẻ tiếp nhận thiện ý từ mọi người, đồng thời cũng trao đổi vài lời hữu ích.

Sau một hồi hàn huyên, nàng cũng chuẩn bị trở về Liễu Gia.

Trước khi đi, nàng nhìn về phía Thanh Dương Đạo Nhân cùng Lý Thanh, nhẹ giọng nói:

“Hàn Nguyệt muốn mời hai vị trở thành danh dự cung phụng của Liễu Gia. Không cần thường trú ở Trường Sinh Cốc, chỉ cần danh nghĩa treo tên trong gia tộc.”

“Nếu hai vị đồng ý, Liễu Gia chắc chắn sẽ không bạc đãi!
Không biết ý hai vị thế nào?”

Nghe vậy, Thanh Dương Đạo Nhân mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu từ chối:

“Đa tạ Liễu Đạo Hữu có hảo ý. Nhưng lão phu đã tuổi cao, không muốn vương quá nhiều liên hệ với các thế lực.”

Còn Lý Thanh, hắn vốn đã thoát ly khỏi Liễu Gia. Dù trước đây chỉ là một linh quán công địa vị thấp kém, nhưng bây giờ hắn cũng không có ý định quay về để tìm kiếm danh lợi.

Hắn cười ha hả, thoải mái đáp:

“Tại hạ đã quen tiêu dao tự tại, nếu sau này không thể Trúc Cơ, có lẽ sẽ chọn cách vân du tứ phương. Mong tiên tử lượng thứ, ta không thể nhận hảo ý này!”

“Huống hồ, tiên tử đã Trúc Cơ, từ nay Liễu Gia sẽ càng ngày càng hưng thịnh. Dù không có ta và Thanh Dương tiên bối, tương lai cũng sẽ vô cùng cường thịnh!”

Đối với lời từ chối của hai người, Liễu Hàn Nguyệt cũng không quá bất ngờ. Lần này nàng mở lời chỉ là thử xem sao, bị từ chối cũng không phải điều gì ngoài dự đoán.

“Là ta mạo muội, nhưng xin hai vị nhớ rằng Liễu Gia mãi mãi là bằng hữu của các ngươi.” Nàng ôn nhu cười, nhẹ nhàng đáp lại.

Sau đó, nàng cáo biệt Thanh Dương Đạo Nhân và Lý Thanh, rời khỏi Thanh Hoa Đàm, trực tiếp trở về Liễu Gia.

Nhìn theo bóng dáng nàng biến mất ở chân trời, Lý Thanh khẽ thở dài một hơi. Sau đó, hắn trở về sân nhỏ của mình, bắt đầu thu dọn hành lý.

Vừa hay, thời hạn một năm thuê sân nhỏ cũng đã kết thúc. Giờ đây, hắn đã có động phủ linh mạch cấp hai, tất nhiên không có lý do gì để tiếp tục lãng phí Linh Thạch ở nơi này.

Thanh Hoa Đàm, tầng trong của động phủ.

Chương 546

DTV EBOOK

Ở trong linh mạch cấp hai, tốc độ tu luyện rõ ràng nhanh hơn hẳn so với khu vực ngoại tầng.

Từ sau khi Liễu Hàn Nguyệt rời đi, Lý Thanh liền không chân chừ mà dọn đến. Động phủ trống rỗng, nhưng với hắn mà nói, những thứ cần thiết không nhiều.

Chỉ bày ra một lò luyện khí, đồng thời để lại một khoảng không gian rộng rãi cho Thùng Cơm. Còn lại, đại bộ phận gian phòng đều bỏ trống.

Đối với nơi ở, Lý Thanh vốn chẳng bận tâm quá nhiều. Hắn đã quen khổ tu, đương nhiên cũng chẳng có ý định tốn tâm tư trang trí nơi này. Đáng vẻ đúng chuẩn một kẻ chỉ biết cắm đầu tu luyện.

Dù đơn sơ thế nào đi nữa, thì đây vẫn là động phủ có linh mạch cấp hai!

Sau một ngày ngồi luyện khí, Lý Thanh chậm rãi lấy từ bên hông ra một chiếc túi trữ vật màu đen như mực.

Chiếc túi này là chiến lợi phẩm từ lần giúp Liễu Hàn Nguyệt hộ pháp, chém giết một tên dư nghiệt của Sử gia mà có được.

“Dù nói là dư nghiệt của Sử gia, nhưng xét cho cùng, Sử gia từng là một đại tộc tu tiên có danh vọng.”

“Hơn nữa, sau khi Sử gia diệt vong, đám người này hành sự như Kiếp Tu, lẽ ra tài sản tích trữ cũng không thể kém.”

Nghĩ vậy, Lý Thanh tràn đầy mong đợi mở túi trữ vật ra.

Những năm qua, hắn từng thu được không ít túi trữ vật của kẻ khác. Nhưng mỗi lần kiểm kê chiến lợi phẩm, trong lòng vẫn sẽ có cảm giác sung sướng như thu hoạch lớn.

“Chả trách Kiếp Tu dù bị cấm đoán bao lần, vẫn luôn có kẻ ngoi lên. Loại cảm giác hưởng lợi mà chẳng cần bỏ công sức này đúng là không tệ.” Lý Thanh cảm thán một tiếng, thầm

nhủ bản thân tuyệt đối không thể bị cảm giác này mê hoặc, nhất định phải giữ vững bản tâm.

Giết người cướp của tuy có lợi, nhưng những kẻ đó thường chẳng sống lâu.

Hắn tuyệt đối sẽ không chủ động làm chuyện cướp bóc, cùng lắm chỉ là bị động tiếp nhận khi có cơ hội.

Rất nhanh, hắn dễ dàng giải khai cấm chế của túi trữ vật, đưa mắt quét qua toàn bộ vật phẩm bên trong.

Đầu tiên là linh thạch. Số lượng ít hơn so với dự đoán, chỉ có hơn tám trăm khối, thậm chí còn kém cả thân gia của một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ bình thường.

Nhưng nghĩ kỹ lại, đám dư nghiệt Sử gia này do Sử Đồng cầm đầu, đoán chừng phần lớn tài vật đều nằm trong túi trữ vật của hắn ta.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh không khỏi có chút hâm mộ Thanh Dương Đạo Nhân. Xem ra trong lần hộ pháp vài ngày trước, người được lợi lớn nhất chính là hắn.

Không chỉ thu hoạch bốn chiếc túi trữ vật, mà còn nhờ đó kết giao với Liễu Hàn Nguyệt, từ đó nhận được không ít chỗ tốt.

Dù vậy, hiện tại Lý Thanh không còn quá quan tâm đến số lượng linh thạch nữa, điều hắn trông đợi hơn là những vật phẩm khác.

Đặc biệt là truyền thừa của Sử gia. Dù gì cũng là một thế gia tu tiên sừng sững nhiều năm, hắn là không đơn giản.

Nhất là danh hiệu Dược Vương Lĩnh, đủ để chứng minh Sử gia đạt đến đỉnh cao trong lĩnh vực Linh Thực và luyện đan.

“Đan dược phục vụ tu luyện vốn không bao giờ là đủ. Hai bình này là Quảng Lăng Đan, mấy bình này là đan dược chữa thương, còn bốn bình kia vậy mà đều là Bồi Nguyên Đan. Có số lượng này, cộng thêm phần ta còn dư, thì một thời gian dài sau cũng không cần phải lo lắng về đan dược nữa rồi.”

Hai mắt Lý Thanh sáng lên, nhanh chóng thu tất cả bình ngọc chứa đan dược vào túi trữ vật của mình.

Số lượng đan dược không ít, xem ra khi Sử gia diệt vong, đám dư nghiệt này đã vét sạch tồn kho trước khi chạy trốn.

Về phần pháp khí, lại không có gì đặc biệt. Đa số đều bình thường, thân là Luyện Khí Sư, Lý Thanh chẳng thèm để mắt tới.

Chỉ có một món pháp khí phi hành hình lá cây là có chút thú vị, khiến hắn cầm lên quan sát một hồi. Thứ này có thể tùy ý phóng to thu nhỏ, tương tự một chiếc linh chu đơn giản. Nếu mở rộng tới đa, có thể chịu được bảy tám người đứng trên mà phi hành.

Hơn nữa, linh lực tiêu hao khi sử dụng cũng không quá lớn, chỉ bằng khoảng một nửa so với những pháp khí phi hành thông thường. Điều này rõ ràng liên quan đến những hoa văn trận pháp khắc trên bề mặt nó.

Pháp khí này có phẩm chất tương đương với trung phẩm pháp khí, tốc độ cũng không tệ. Nhưng điểm yếu chí mạng là không có năng lực công kích hay phòng hộ. Một khi bị kẻ địch có tốc độ nhanh hơn tấn công, sẽ gặp không ít phiền toái. Không giống như linh chu, thứ này không có kết giới phòng hộ, cũng không thể phối hợp với pháp khí khác để phản kích.

Những pháp khí còn lại, Lý Thanh chỉ tùy tiện nhìn qua hai lần, nhưng chẳng có gì đặc biệt. Hắn quyết định sau này tìm thời gian bán hết đi, đổi lấy linh thạch.

Nhưng tiết mục đặc sắc nhất đã đến – trong túi trữ vật này, quả nhiên có truyền thừa!

Chương 547

DTV EBOOK

Ở một góc hẻo lánh trong túi trữ vật, có hai viên ngọc giản cùng vài cuốn sách an tĩnh nằm đó. Nhìn thấy, Lý Thanh không khỏi xoa xoa tay đầy hưng phấn.

Sử gia vốn nổi danh với luyện đan và linh thực, hẳn cũng không mong sẽ tìm được truyền thừa luyện khí trong này.

Nhưng nếu thu hoạch được đan thuật truyền thừa, giá trị vẫn không hề nhỏ. Dù không có ý định trở thành luyện đan sư, nhưng hẳn hoàn toàn có thể dùng thứ này để trao đổi lấy truyền thừa luyện khí từ kẻ khác.

Không chần chừ, Lý Thanh lập tức lấy tất cả sách ra, vội vàng mở ra xem.

《Nhu Thủy Quyết》 !

Đây là một bộ công pháp Thủy thuộc tính dành cho Luyện Khí kỳ, hoàn chỉnh từ tầng một đến tầng mười.

Nhưng hẳn không có hứng thú với thứ này, lật nhanh qua để xem quyển sách tiếp theo.

《Linh Thực Lục》 !

Chỉ nhìn tên đã biết, đây là một phần truyền thừa liên quan đến Linh Thực. Bên trong ghi chép chi tiết toàn bộ quá trình trồng trọt và bảo dưỡng linh dược, thậm chí còn nhắc đến những loại thượng cổ linh dược đã thất truyền, mô tả rõ ràng về môi trường sinh trưởng và đặc tính của chúng!

Dù không hứng thú với linh thực, Lý Thanh cũng không nhin được mà tán thưởng:

“Không hổ danh là Sử gia của Dược Vương Lĩnh!”

Dùng thần thức lật xem, hẳn nhanh chóng tìm thấy chương nói về cây ngọc hộc mà hẳn đang trồng, ghi chép về phương pháp chăm sóc và bảo dưỡng.

“Thì ra là vậy! Không ngờ trồng linh mộc lại cần để ý nhiều thứ như thế. Ngoài việc phải có linh khí dồi dào, còn cần chăm sóc và tu bổ đúng cách, có thể giúp linh mộc nhanh chóng trưởng thành hơn.”

Lý Thanh đọc qua một lượt, cảm thấy 《Linh Thực Lục》 khá hữu dụng. Học nó cũng không khó, chỉ cần ghi nhớ kỹ là được.

Tạm thời cất đi, hắn lật đến cuốn sách cuối cùng.

《Mộc Linh Khôi》 !

Đây là một bí thuật có thể luyện chế linh mộc chứa sinh cơ thành khôi lỗi!

Những khôi lỗi tạo ra từ bí pháp này không chỉ có uy lực mạnh mẽ, mà còn có thể thao túng dễ dàng như tay chân. Điều đáng sợ nhất là – khi đứng yên, chúng chẳng khác gì một gốc linh mộc bình thường, rất khó bị phát hiện!

“Thứ này mà dùng để đánh lén, quả thực là một lợi khí hại người!”

Lý Thanh trầm nghĩ, nếu không có sự chuẩn bị trước, ai mà ngờ được một gốc cây bình thường lại có thể tấn công mình?

Cẩn thận cất cuốn sách lại, hắn cảm thấy đây là một bí thuật rất đáng giá. Trong tương lai, chắc chắn sẽ có lúc cần dùng đến.

Hơn nữa, hắn vốn đã trồng một cây ngọc hộc, ban đầu định dùng để tu luyện 《Bảo Mộc Luyện Thân Quyết》, nhưng nếu cần, hắn vẫn có thể tìm những cây linh mộc khác để tu luyện môn luyện thể này, rồi mang cây ngọc hộc đi luyện chế thành Mộc Linh Khôi.

“Chuyện này sau này tính toán sau. Một bộ khôi lỗi có thể thao túng tự do, đúng là một lựa chọn không tệ.”

Dĩ nhiên, Mộc Linh Khôi cũng có hạn chế – uy lực của khôi lỗi phụ thuộc vào niên đại của linh mộc.

Ngoài ra, nhất định phải là linh mộc còn sống mới có thể bắt đầu tế luyện. Một khi tế luyện hoàn tất, cây sẽ mất đi khả năng sinh trưởng, không thể ra hoa kết trái nữa.

Ba quyển sách – trừ bộ công pháp tâm thường, thì 《Linh Thực Lục》 và 《Mộc Linh Khôi》 đều vô cùng hữu ích. Với thu hoạch này, Lý Thanh đã vô cùng hài lòng.

Cuối cùng, vẫn còn hai viên ngọc giả, thứ khiến Lý Thanh không thể kiềm chế nỗi sự mong chờ.

“Có thể được ghi chép trong ngọc giả, chắc chắn không phải thứ tâm thường!”

Hắn cầm lên một viên ngọc giả, đầu ngón tay rút vào một tia linh lực.

Ngay lập tức, một lượng lớn thông tin đổ vào trong đầu hắn!

《Ngưng Hồn Trảm》 !

Hơi thở Lý Thanh bỗng chốc trở nên dồn dập – đây là một thần thông công kích thần thức, mà lại là loại chỉ có Trúc Cơ kỳ trở lên mới có thể tu luyện!

Thần thức vốn có diệu dụng vô tận, nhưng bấy lâu nay, dù sở hữu thần thức cường đại, hắn vẫn đau đầu vì không tìm được cách vận dụng hiệu quả. Từ trước đến nay, hắn chỉ có thể dùng nó như một loại radar dò xét.

Không ngờ hôm nay lại thu được một bí thuật thần thức công kích!

Chiêu này có thể trực tiếp công kích thần hồn đối thủ, hoàn toàn không theo lẽ thường!

Nếu kẻ địch không có chuẩn bị, bị tập kích bất ngờ, nhẹ thì trở thành kẻ ngốc, nặng thì hồn phi phách tán!

Nhưng dĩ nhiên, bí thuật càng mạnh, hạn chế càng lớn.

Nhất định phải đạt đến Trúc Cơ kỳ, có thần hồn đủ mạnh mới có thể bắt đầu tu luyện. Nếu cưỡng ép tu luyện khi chưa đạt yêu cầu, chỉ có thể tự chuốc lấy trọng thương!

“Một đại sát chiêu a! Đây chắc chắn là một phần truyền thừa hạch tâm của Sử gia. Không biết bây giờ ta có thể luyện thành hay không. Nếu thật sự có thể tu luyện thành công, thì chỉ với cảnh giới Luyện Khí kỳ, ta cũng có thể đi ngang mà không sợ ai!”

Chương 548

DTV EBOOK

“Thậm chí, nếu bắt gặp một tu sĩ Trúc Cơ kỳ không kịp đề phòng, đoán chừng hắn cũng sẽ trúng chiêu!”

Tim Lý Thanh đập thành thịch, sau đó cẩn thận thu miếng ngọc giản này lại.

Phương pháp tu luyện 《Ngung Hồn Trảm》 đã khắc sâu vào trí nhớ của hắn. Chỉ cần có thời gian, hắn sẽ lập tức thử tu luyện.

Thần thức của hắn vốn đã đạt đến cấp độ Trúc Cơ kỳ, xét về mọi mặt đều đủ điều kiện để tu luyện môn bí thuật này.

“Cùng lắm thì vào bí cảnh một chuyến, phá nát một ngọn núi, ăn trước vài cọng Thiên Tinh Thảo ngàn năm rồi tính tiếp.”

Tạm thời đè nén sự hưng phấn, Lý Thanh đưa tay kiểm tra viên ngọc giản cuối cùng.

Quả nhiên, đây là một bộ truyền thừa luyện đan, hơn nữa còn vô cùng hoàn chỉnh. Từ cấp học đồ nhập môn, đến Nhị giai Luyện Đan Sư, tất cả đều có ghi chép tường tận.

Đặc biệt hơn, trong đó còn có những thủ pháp luyện đan độc môn của Sử gia, tích lũy qua hàng trăm năm, là kinh nghiệm vô cùng quý báu.

Có thể nói, chỉ cần lĩnh hội được toàn bộ nội dung trong ngọc giản, thì chỉ bằng trình độ luyện đan này thôi, hắn cũng đủ sức trở thành khách quý của các đại thế lực.

“Chỉ một tiểu lâu la mà đã có được truyền thừa trân quý như thế, vậy túi trữ vật của Sử Đồng – kẻ cầm đầu bọn chúng – còn ẩn giấu những gì?”

Lý Thanh không khỏi một lần nữa hâm mộ Thanh Dương Đạo Nhân. Hắn ta đã thu hoạch không ít trong lần này.

Bốn cái túi trữ vật rơi vào tay hắn ta, có khi một nửa truyền thừa hạch tâm của Dược Vương Lĩnh cũng đã thuộc về hắn rồi.

Nếu tương lai Thanh Dương Đạo Nhân có ý định lập môn phái riêng, những truyền thừa này chắc chắn sẽ giúp hắn có nền tảng vững chắc.

Dĩ nhiên, Lý Thanh không hề biết rằng kẻ mà hắn vừa giết tuyệt đối không phải là một tiểu lâu la tầm thường.

Nghĩ thử mà xem, Sử Đồng thân là cường giả Luyện Khí hậu kỳ, lại dẫn theo hắn tập kích Liễu Hàn Nguyệt, hơn nữa hắn còn mang họ Sử – điều đó chứng minh rằng hắn là đích hệ huyết mạch của gia tộc.

Ngay cả khi Sử gia còn chưa bị diệt vong, hắn cũng đã là một nhân vật trọng yếu.

Đó cũng chính là lý do tại sao sau khi Sử gia sụp đổ, hắn có thể mang theo những truyền thừa quan trọng chạy trốn.

Hắn chính là tâm phúc thực sự của Sử gia!

Kiểm kê xong toàn bộ chiến lợi phẩm, Lý Thanh hít sâu một hơi, trong lòng tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Sau đó, hắn bắt đầu khổ tu – muốn đem toàn bộ những thu hoạch này chuyển hóa thành thực lực của mình!

“Hô... Thời gian không còn nhiều, hiện tại không chỉ phải tiếp tục luyện khí, mà còn có cả đồng bí thuật cần tu luyện!”

“Trước hết, không thể dừng lại 《Tăng Nguyên Bí Thuật》, vì pháp lực luôn là nền tảng quan trọng nhất của một tu sĩ.”

“Còn 《Mộc Linh Khôi》, tạm thời có thể gác lại. Hiện tại vẫn chưa tìm được linh mộc thích hợp để luyện chế.”

“Cuối cùng, 《Ngưng Hồn Trảm》 – ta phải dành ra một chút thời gian để thử tu luyện nó!”

Lý Thanh tự lẩm bẩm, sau đó nhanh chóng sắp xếp kế hoạch tu luyện cho mình.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua, không hề hay biết.

Trong quá trình tu luyện, mỗi khoảnh khắc trôi qua, Lý Thanh đều có thể cảm nhận được thực lực của mình không ngừng tăng lên. Loại cảm giác từng giây từng phút mạnh mẽ hơn này giống như một cơn nghiện, khiến người ta đắm chìm không lối thoát.

Bởi vậy, trong giới tu tiên vẫn thường lưu truyền một câu:

“Tu hành vô tuế nguyệt, lạnh tận chẳng biết năm.”

Bên trong động phủ, lúc này, Lý Thanh râu tóc bù xù, y phục lấm lem, hoàn toàn chẳng còn chút nào dáng vẻ của một tu sĩ tiên phong đạo cốt.

Hắn đã ở trong động phủ này gần bốn năm, suốt khoảng thời gian đó gần như chẳng hề quan tâm đến vẻ ngoài của mình. Nếu bị ném vào rừng sâu núi thẳm, sợ rằng cũng chẳng khác gì một dã nhân chính hiệu.

Lúc này, Lý Thanh đang xếp bằng trên bồ đoàn, hai mắt nhắm nghiền, mi tâm khẽ run rẩy.

Sau một khoảng thời gian rất lâu, hắn chậm rãi mở mắt, trong ánh nhìn thoáng hiện một tia đau đớn.

“Tê...! Bốn năm rồi, vậy mà ngưng hồn trăm vẫn chưa nhập môn! Vì sao thần thức công kích lại khó tu luyện đến thế?”

Lý Thanh nghiêng răng, cau mày. Vừa rồi, hắn thử cưỡng ép ngưng tụ thần thức thành một lưỡi dao, kết quả khiến thần hồn bị tổn hao nhẹ, cảm giác đau nhói phản hồi về mi tâm, giống như từng cơn co rút liên miên không dứt.

Loại đau đớn này chẳng khác gì bị cưỡng ép nhỏ một sợi râu trên môi, chỉ khác là nó xảy ra ngay tại mi tâm, từng đợt kéo dài dai dẳng, cực kỳ khó chịu.

Dù có tâm trí kiên định đến đâu, hắn cũng khó mà chịu nổi cơn đau này. Trong bốn năm qua, không biết bao nhiêu lần hắn đã nghĩ đến chuyện từ bỏ.

Chương 549

DTV EBOOK

Tuy nhiên, dù gian nan, hắn vẫn có chút thành quả. Ban đầu, hắn thậm chí còn không biết làm sao để bắt đầu, càng không có bất cứ manh mối nào về cách ngưng tụ thần thức thành lưỡi dao.

Nhưng giờ đây, trình độ khống chế thần thức của hắn đã tăng lên đáng kể, có thể thực hiện nhiều thao tác tinh vi. Đó đã là một tiến bộ không nhỏ.

Nếu cứ tiếp tục kiên trì thêm một thời gian nữa, hắn chắc chắn có thể nhập môn môn thần thức công kích này.

Lý Thanh chậm rãi xoa nhẹ mi tâm, sau đó lấy từ trong ngực ra Dưỡng Hồn Linh, theo thói quen, vận linh lực hùng hậu để tế luyện.

Linh linh linh ~

Một tiếng vang trong trẻo lập tức lạnh lạnh vang lên trong động phủ. Chỉ nghe âm thanh này thôi, cơn đau nhức thần hồn của hắn cũng vơi đi không ít.

Rất nhanh, luồng linh lực ôn hòa tỏa ra từ Dưỡng Hồn Linh bắt đầu chậm rãi nuôi dưỡng thần hồn, từng chút một làm tăng cường độ thần thức của hắn.

Điều đáng nói là, trong suốt bốn năm qua, nhờ ngày đêm tế luyện Dưỡng Hồn Linh, thần hồn của hắn đã tăng trưởng thêm một chút.

Tuy biên độ tăng lên rất nhỏ, nhưng kể từ khi có thần thức Trúc Cơ kỳ, việc nâng cao cường độ thần hồn ngày càng trở nên gian nan hơn.

Nhưng dầu sao, muỗi dù nhỏ cũng là thịt. Chỉ cần tiếp tục kiên trì, dù là một chút tăng trưởng cũng vẫn có giá trị.

Sau khi tế luyện xong, hắn lại cẩn thận cất Dưỡng Hồn Linh vào trong ngực, giấu đi cẩn thận.

Hắn cũng không lo lắng về việc âm thanh của Dương Hồn Linh sẽ khiến người khác phát hiện. Loại bí bảo này vô cùng thần kỳ, chỉ khi dùng linh lực tế luyện mới phát ra âm thanh linh âm, còn nếu chỉ va chạm thông thường thì âm thanh chẳng khác gì linh đang bình thường, dù có dò xét thế nào cũng khó mà nhận ra sự khác biệt.

Ngay khi Lý Thanh chuẩn bị tiếp tục tu luyện, bên ngoài động phủ bỗng vang lên tiếng bước chân.

“Lý đại sư, Dương Thú Đan và Tụ Thú Hoàn mà ngài cần, Thanh Dương tiên bối bảo ta mang đến!”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Lý Thanh không cần dùng thần thức cũng có thể đoán ra là ai.

Bên ngoài động phủ, một thiếu niên thanh tú lễ phép đứng chờ, chính là Tào Tu, hài tử năm nào từng nhận được một phần truyền thừa của hắn.

Thiếu niên quật cường hay khóc lóc ngày trước, giờ đây đã sắp mười ba tuổi.

Với tư chất tam linh căn, hiện tại hắn đã gần đạt đến Luyện Khí tầng ba, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá.

Trong mấy năm qua, Tào Tu vẫn luôn giúp hắn lo liệu những nhu yếu phẩm hàng ngày, từ Dương Thú Đan cho Thùng Com, đến Linh Mễ hoặc Ích Cốc Đan mà bản thân hắn cần, đều do thiếu niên này mua giúp.

Đương nhiên, làm việc thì phải có phần thưởng. Đổi lại, Lý Thanh cho phép hắn mỗi ngày tu hành trước động phủ hai canh giờ, hưởng thụ linh khí cấp hai của linh mạch.

“Được, mang đan dược vào phòng tối đi.” Lý Thanh nhàn nhạt đáp.

“Vâng!”

Tào Tu cẩn thận bước vào phòng tối bên ngoài động phủ, gương mặt lộ rõ vẻ căng thẳng.

Cũng khó trách hắn lại khẩn trương như vậy, bởi vì Thùng Com bây giờ quá mức uy nghiêm.

Từ sau khi hấp thụ viên Xích Tinh bốn năm trước, huyết mạch của nó đã hoàn toàn lột xác. Suốt quãng thời gian này, nó không ngừng tiến hóa, rốt cuộc đột phá đến Nhất giai hậu kỳ!

Đây vốn là cảnh giới mà chỉ có huyết mạch thuần khiết của Hắc Sát Hồ mới có thể đạt tới. Nhưng Thùng Cơm – một con hồ có huyết mạch pha tạp – lại có thể tiến hóa đến trình độ này!

Hơn nữa, theo Lý Thanh quan sát, con hồ này vẫn còn tiềm năng phát triển. Nếu có cơ duyên thích hợp, không chừng có thể đột phá lên Nhị giai!

Lúc này, Thùng Cơm đang nằm cuộn tròn trong ổ, ngáy o o. Trước mặt nó, một bộ xương khô của măng xà khổng lồ được bày ra ngay ngắn.

Đây chính là chiến lợi phẩm mà nó thu được từ bạch măng mà nó giết chết bốn năm trước.

Bạch Măng nuốt chửng tất cả mọi thứ, chỉ để lại một bộ xương trắng sạch sẽ nằm đó.

Nhìn bộ hài cốt khô khốc, lại nghe trong bóng tối tiếng ngáy như sấm rền vang lên, Tào Tu - một tu sĩ Luyện Khí sơ kỳ - phải cố gắng lắm mới giữ được đôi chân không run rẩy.

Giờ phút này, sát khí trên người Thùng Cơm quá mức đậm đặc, cộng thêm uy áp từ cảnh giới mang lại, khiến hắn dù đã nhiều lần đứt Dưỡng Thụ Đan cũng không thể quen với cảm giác áp bách này.

Đặt viên đan dược xuống, Tào Tu vội vã rời khỏi động phủ, chạy một mạch ra ngoài. Chỉ khi đã đứng bên ngoài, hắn mới lau đi mồ hôi lạnh trên trán, sau đó cất giọng nói:

“Đúng rồi, Lý Đại Sư! Thanh Dương tiên bối dặn ta chuyển lời rằng, mười ngày sau, ngài ấy sẽ cùng các tiên bối Trúc Cơ kỳ khác tổ chức một buổi đấu giá ngay tại Thanh Hoa Đàm.”

Chương 550

DTV EBOOK

“Đến lúc đó, có thể sẽ có tu sĩ từ nơi khác đến tham dự. Thanh Dương tiên bối muốn hỏi người có tham gia không, hoặc có muốn gửi vật phẩm đấu giá hay không?”

Trong động phủ, Lý Thanh - người đang nhắm mắt khổ tu - nghe vậy liền chậm rãi suy tư, sau đó mới đáp: “Ân, việc này ta cần cân nhắc thêm mấy ngày.”

Nói xong, hắn lại tiếp tục nhập định.

Không bao lâu sau, khi đang ngồi xếp bằng, Lý Thanh bỗng cảm nhận được đan điền khí hải của mình có dấu hiệu dao động. Cảm giác này, hắn đã từng trải qua một lần vào hai năm trước, khi đột phá đến Luyện Khí kỳ tầng tám!

Giờ đây, sau hai năm, dấu hiệu đột phá lại xuất hiện!

Khóe miệng Lý Thanh khẽ nhếch lên, nụ cười vui mừng hiện rõ.

Không chút do dự, hắn lấy ra một viên Bồi Nguyên Đan từ trong túi trữ vật, rồi nuốt vào.

Oanh!

Khoảnh khắc đan dược hòa tan, linh khí trong động phủ cuộn cuộn trào dâng. Dưới tác dụng của Bồi Nguyên Đan, pháp lực trong đan điền hắn cũng trở nên sôi trào như thủy triều vỗ bờ.

«Hỏa Nguyên Công» lập tức vận chuyển, lượng lớn linh khí bị hắn hấp thu vào cơ thể, đồng thời dược lực của Bồi Nguyên Đan cũng nhanh chóng được luyện hóa.

Chỉ chốc lát sau, kinh mạch hắn căng lên, tràn ngập linh lực tinh thuần.

Dưới sự vận chuyển của từng vòng chu thiên, lượng linh lực ấy dần lắng đọng vào đan điền khí hải, khiến pháp lực trong cơ thể hắn ngày càng hùng hậu.

Thời gian trôi qua, khoảng hai phút sau, cảm giác dao động dần lắng xuống.

Đến khi mở mắt ra lần nữa, khí tức của Lý Thanh lại mạnh hơn trước vài phần - hẳn đã đột phá đến Luyện Khí kỳ tầng chín!

“Linh mạch cấp hai quả nhiên không tầm thường! Cộng thêm đan dược hỗ trợ, vậy mà ta có thể tiến hai tầng tu vi trong vòng bốn năm.”

Lý Thanh hài lòng gật đầu.

Khoảng cách đến Luyện Khí đại viên mãn chỉ còn một tầng nữa. Chỉ cần bước vào Luyện Khí kỳ tầng mười, hẳn có thể thử phục dụng Trúc Cơ Đan để đột phá cảnh giới lớn tiếp theo.

Tâm trạng cực kỳ sảng khoái, hẳn đứng dậy vươn vai, rồi chậm rãi đi ra khỏi động phủ.

“Chúc mừng Lý Đại Sư pháp lực tinh tiến!” Tào Tu vội vàng ôm quyền chúc mừng.

“Ân, người cũng phải nỗ lực tu luyện, đừng phụ kỳ vọng của mẫu thân người.” Lý Thanh cười nhắc nhở.

Nhận được lời động viên, Tào Tu gật đầu liên tục như gà mổ thóc: “Vâng, ta biết rồi!”

Không tiếp tục để ý đến Tào Tu, Lý Thanh dạo bước trên đỉnh núi. Hắn đi một vòng, cuối cùng đứng trên đỉnh cao nhất, phóng tầm mắt nhìn về Thanh Hoa Đàm.

Có lẽ vì vừa đột phá, nơi đây - nơi hắn đã ở suốt bốn năm qua - bỗng trở nên vô cùng thuận mắt. Hứng khởi dâng trào, hắn còn giang hai tay ra, dường như muốn ôm trọn cảnh sắc mỹ lệ này vào lòng.

Một lúc lâu sau, khi khí tức đột phá đã dần ổn định, hắn mới hài lòng lắm bả:

“Tiếp theo, nên thu thập thêm tin tức về Mục Quốc và Lăng Vân Tông.”

Hiện tại, trong tay hắn có một viên thứ phẩm Trúc Cơ Đan, chỉ giúp tăng khoảng một thành xác suất Trúc Cơ, xem như một biện pháp bảo hiểm nhỏ.

Nhưng đối với người luôn theo đuổi sự ổn định như Lý Thanh, chỉ một viên Trúc Cơ Đan như vậy là chưa đủ.

Hắn dự định xuôi nam một chuyến, vừa du ngoạn non sông tu tiên giới, vừa tìm đường đến Lăng Vân Tông để xác minh thân phận khối lệnh bài khắc hai chữ “Lăng Vân” trong tay.

Nếu đúng là Thăng Tiên Lệnh, vậy thì không còn gì tốt hơn - hắn có thể mượn cơ hội này gia nhập Lăng Vân Tông và nhận thêm một viên Trúc Cơ Đan!

Còn nếu không phải, cũng chẳng sao. Với thực lực Luyện Khí kỳ tầng chín, hắn hoàn toàn có thể cân nhắc tham gia Thăng Tiên Đại Hội của Lăng Vân Tông, tranh thủ một suất nhập môn.

Với tu vi hiện tại, dù đứng trong tầng lớp tán tu thấp kém nhất, hắn vẫn có đủ năng lực tự bảo vệ mình.

Dĩ nhiên, Thăng Tiên Đại Hội có quy định về độ tuổi.

Nếu xét số tuổi thật sự của hắn, đương nhiên đã vượt xa giới hạn ba mươi năm. Nhưng nhờ luyện khí kéo dài tuổi thọ, hiện tại cốt linh hắn vẫn còn rất trẻ, trông vẫn như một thanh niên phong nhã hào hoa.

Hơn ba trăm năm thọ nguyên dồi dào, vậy mà những năm tháng tu đạo ấy vẫn không để lại dấu vết nào trên khuôn mặt hắn.

Nhờ có thuật trú nhan, năm tháng như nước chảy, còn hắn vẫn giữ nguyên dáng vẻ thanh xuân năm nào.

Liên quan đến hội đấu giá do Thanh Dương Đạo Nhân tổ chức, Lý Thanh cuối cùng vẫn quyết định tham gia một chuyến.

Hiện tại, tu vi vừa đột phá, nếu cứ tiếp tục khổ tu thì hiệu suất cũng không cao. Chi bằng ra ngoài tham gia cuộc đấu giá này, vừa có thể mở mang tầm mắt, vừa có cơ hội thu hoạch thêm thứ gì đó hữu dụng.

Trong lúc dùng Du Long Chủy dọn dẹp râu tóc lộn xộn trên mặt, Lý Thanh khẽ lầm bầm:

Chương 551

DTV EBOOK

“Xem ra sau hơn bốn năm, Thanh Dương tiên bối đã triệt để tiêu hóa hết chiến lợi phẩm từ Sử gia dư nghiệt.”

“Bây giờ hắn đứng ra tổ chức hội đấu giá này, chắc hắn là muốn bán đi những món đồ không có giá trị với bản thân, hoặc đổi lấy những thứ mà hắn thực sự cần.”

Sau khi chỉnh trang xong xuôi, hình tượng đã nhân nơi hoang dã của Lý Thanh dần biến mất, thay vào đó là dáng vẻ một thanh niên anh tuấn.

Nhưng hắn chợt ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định động chút tay chân trên khuôn mặt mình, cố ý làm bản thân trông tiêu tụy hơn, khiến sắc mặt có phần u ám.

Dù rằng tốc độ lão hóa của tu sĩ chậm hơn phàm nhân rất nhiều, nhưng suốt bốn năm qua mà hắn không thay đổi chút nào thì cũng có phần gây chú ý. Nhất là với Thanh Dương Đạo Nhân – người đã quen biết hắn hơn mười năm. Từ lần đầu tiên Diệp Phong giới thiệu hắn tham gia hội giao dịch bí ẩn, đến nay ít nhất cũng đã hơn một thập kỷ.

Nghĩ vậy, Lý Thanh liền làm tóc tai thêm phần rối bù, đồng thời điều chỉnh khí huyết để sắc mặt trở nên tái nhợt hơn.

Chẳng mấy chốc, một hình tượng tán tu tầng dưới chót – kẻ chột vật giãy giụa sinh tồn trong tu tiên giới – đã được hắn diễn xuất vô cùng tự nhiên!

Đã tham gia hội đấu giá, Lý Thanh dĩ nhiên cũng có ý định gửi đấu giá vài món đồ.

Trước đây trong túi trữ vật của hắn có không ít pháp khí, dù bản thân hắn không coi trọng, nhưng không có nghĩa là những tán tu khác cũng vậy.

Nên nhớ, hội đấu giá lần này do nhiều thế lực liên hợp tổ chức, chắc chắn thu hút đông đảo tán tu ở khu vực ngoại vi Thanh

Hoa Đàm. Với đám tu sĩ tăng chót này, muốn mua thượng phẩm pháp khí là chuyện không tưởng, thậm chí ngay cả trung phẩm pháp khí cũng là vật xa xỉ.

Vì vậy, những món pháp khí hạ phẩm mà Lý Thanh không thèm để mắt tới, lại có thể trở thành bảo vật được bọn họ tranh giành.

Ngoài ra, hần cũng định đấu giá một số đan dược không còn cần thiết, như Quảng Lăng Đan hoặc Hóa Khí Đan.

Thanh Hoa Đàm vốn là nơi hẻo lánh, bình thường muốn mua chút đan dược cũng phải đi một quãng đường xa. Đối với những tán tu ẩn cư ở đây, đó thực sự là một phiền toái lớn.

Chỉ cần hần đặt giá đan dược thấp hơn giá thị trường một chút, thì sẽ không lo không có người mua. Dù sao, loại đan dược có thể trực tiếp gia tăng pháp lực, bất cứ nơi nào cũng đều là hàng hot.

Thời gian mười ngày thấm thoát trôi qua, hội đấu giá do Thanh Dương Đạo Nhân chủ trì cuối cùng cũng chính thức khai mạc!

Địa điểm tổ chức là bên bờ Thanh Hoa Đàm. Ở đây đã dựng sẵn một bàn đấu giá lộ thiên, bốn phía phong cảnh hữu tình, linh khí nồng đậm, có thể xem là một nơi khá thanh nhã.

Từng bóng người nối tiếp bay đến, tiếng xé gió vang vọng không ngừng, tu vi đều không kém, thậm chí có không ít tu sĩ Trúc Cơ kỳ xuất hiện.

Dĩ nhiên, những Trúc Cơ tu sĩ này đa phần là khách mời, hoặc là bằng hữu của Thanh Dương Đạo Nhân, hoặc là những nhân vật có giao tình với mấy vị Trúc Cơ kỳ tu sĩ bản địa của Thanh Hoa Đàm.

Nói ngắn gọn, hội đấu giá này có quy mô không hề thấp. Tính cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ của Thanh Hoa Đàm, vậy mà tổng cộng có đến mười một vị Trúc Cơ kỳ ở đây.

Lý Thanh lặng lẽ bay ra khỏi động phủ, cố gắng giữ phong thái khiêm tốn, chỉ liếc qua hàng ghế đầu nơi đám Trúc Cơ kỳ tu sĩ ngồi, sau đó nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Điều khiến hắn bất ngờ chính là, trong số những người đó, có vài gương mặt quen thuộc.

Bọn họ là những tu sĩ Trúc Cơ kỳ trẻ tuổi của Thiên Hà Tông mà hắn từng gặp khi tham gia Cử Tiêu Trúc Cơ Khánh Điện. Những người này đều là trụ cột vững chắc trong tông môn, lần này xuất hiện, hiển nhiên là vì nể mặt Thanh Dương Đạo Nhân.

Với nhiều tu sĩ Trúc Cơ như vậy có mặt, Lý Thanh đương nhiên không đại gì mà gây chú ý, chỉ muốn lặng lẽ ngồi xuống một góc và giữ thái độ ít nói.

Ngay khi vừa an vị, vài tán tu tầng dưới chót xung quanh hắn đã nhanh chóng nịnh nọt chào hỏi:

“Lý Đại Sư, chúc mừng a! Xem ra lần bế quan này, pháp lực của ngài lại có tinh tiến!”

“Mấy năm không gặp, phong thái của Lý Đại Sư vẫn như ngày nào!”

“Gặp qua Lý Đại Sư!”

Trước những lời tâng bốc này, Lý Thanh chỉ giữ nụ cười nhàn nhạt, lễ độ đáp lại từng người.

Không phải hắn cố ý khoa trương, mà là những năm qua, hắn đã quá nổi danh trong giới tán tu ở Thanh Hoa Đàm.

Danh tiếng một vị Luyện Khí Sư đã đủ để khiến người ta kính nể, chưa kể, không ít người còn biết hắn có giao tình với các tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Chương 552

DTV EBOOK

Tỷ như Thanh Dương Đạo Nhân, hay trước đây Lý Thanh từng tham gia đại điển chúc mừng Trúc Cơ của một vị trưởng lão Thiên Hà Tông nào đó, hoặc bốn năm trước, Liễu Hàn Nguyệt cũng đã Trúc Cơ thành công ngay tại nơi này.

Chỉ với những mối quan hệ này thôi cũng đủ khiến không ít tán tu tăng chót ngưỡng mộ, thậm chí còn không dám mơ tưởng.

Sau một hồi trò chuyện, Thanh Dương Đạo Nhân cuối cùng cũng bước lên đài cao ngoài trời. Trên gương mặt ông ta vẫn giữ nụ cười ôn hòa dễ gần—đây gần như đã trở thành dấu hiệu đặc trưng của ông ta.

“Ha ha ha, các vị đạo hữu nể mặt lão phu, không ngại đường xa mà đến tham gia hội đấu giá lần này, thậm chí có người còn lặn lội ngàn dặm mà đến, lão phu xin đa tạ trước!”

“Hội đấu giá này được tổ chức cũng chỉ vì một lý do đơn giản. Vài năm trước, lão phu thu thập được không ít bảo vật, nhưng đối với bản thân ta, những thứ ấy cũng chỉ là tích lũy mà thôi. Thế nên ta quyết định tổ chức buổi đấu giá này để cùng chư vị đạo hữu chia sẻ một hai, hy vọng có thể giúp mỗi người tiến thêm một bước trên con đường tu đạo.”

Lời vừa dứt, phía dưới lập tức vang lên những tràng cười sáng khoái.

“Lần này quả là một hành động đại thiện! Nếu người trong tu tiên giới ai cũng như Thanh Dương Tiên Bối, thì Tiên Đạo tất sẽ ngày càng rạng rỡ!”

“Ha ha ha, sớm đã nghe nói bốn năm trước Thanh Dương Tiên Bối đã tiêu diệt tàn dư của Sử gia, giúp Thiên Hà Tông trừ bỏ một mối họa, trả lại sự bình yên cho tu tiên giới!”

“Ta lại tò mò không biết trong tay những tàn dư này có bao nhiêu truyền thừa cốt lõi của Sử gia? Dù sao năm đó, Sử Phạm

lão quỷ kia cũng không phải hạng tầm thường, thần thông của hắn rất đáng gờm đấy.”

Thấy không khí sôi nổi, Thanh Dương Đạo Nhân khẽ cười, nhẹ nhàng gật đầu rồi nói: “Khụ khụ, lão phu cũng không dài dòng nữa, hội đấu giá chính thức bắt đầu!”

Dứt lời, Thanh Dương Đạo Nhân lấy ra một chiếc khay từ túi trữ vật đã chuẩn bị sẵn, trên đó có ba bình sứ bằng bạch ngọc.

“Ba bình sứ này, mỗi bình chứa mười hai viên đan dược, bao gồm Quảng Lăng Đan và Hóa Khí Đan. Hai loại đan dược này chắc hẳn không cần ta phải nói nhiều về công dụng chứ?”

“Giá khởi điểm, mỗi bình 100 khối Linh Thạch!”

Mười hai viên đan dược có thể giúp tăng tiến pháp lực Luyện Khí trung kỳ, mà giá khởi điểm chỉ vỏn vẹn 100 khối Linh Thạch—đây chắc chắn là một món hời!

Trong nháy mắt, đám tán tu có tu vi thấp ngồi bên dưới lập tức náo động, ai nấy đều tranh nhau ra giá, muốn đoạt được một bình đan dược để hỗ trợ cho quá trình tu luyện của mình.

Thấy cảnh này, Lý Thanh bất giác sờ mũi, cảm giác có chút buồn cười. Dù sao thì phần đan dược này vốn xuất từ tay hắn, hắn đã không còn cần dùng đến nữa nên mang đi đấu giá để đổi lấy linh thạch.

“Ta ra giá 310 khối Linh Thạch!”

Một giọng nói vang lên đầy khí lực. Ngay lập tức, những tán tu khác đều ngừng kêu giá, tiếc nuối nhìn bình đan dược cuối cùng bị người khác đoạt mất với giá vẫn thấp hơn nhiều so với giá thị trường.

Trong một góc của phòng đấu giá, sắc mặt Từ Tam Nương lộ rõ vẻ nôn nóng. Thế nhưng, nàng lực bất tòng tâm, chỉ có thể tro mắt nhìn ba bình đan dược lần lượt rơi vào tay người khác.

Nàng vốn không định mua cho bản thân mà muốn mua cho con trai mình, để nó có chút tư lương mà tiếp tục con đường tu hành, có thể đi xa hơn một chút.

Đáng tiếc, linh thạch trong tay nàng có hạn, dù giá của ba bình đan dược này đã quá rẻ, nàng vẫn không đủ khả năng mua nổi.

“Ai... Nếu như có thể đấu giá từng viên một thì tốt biết bao, ít nhất Tào Nhi của ta cũng có thêm chút cơ hội.” Từ Tam Nương thở dài đầy thất vọng.

Bên cạnh nàng, Tào Tu—một thiếu niên có khuôn mặt trắng trẻo, ánh mắt kiên định, liền nói: “Mẹ, không sao cả. Dù không có đan dược, con vẫn có thể tu hành.”

Những tán tu khác cũng lộ vẻ tiếc nuối:

“Ai, đáng tiếc thật! Nửa năm trước ta có dịp ghé qua Thiên Hà phường thị, sớm biết hôm nay có thể mua đan dược giá rẻ thế này, ta đã tiết kiệm linh thạch rồi.”

“Ta cũng vậy! Năm ngoái, khi Thiên Hà phường thị vừa mới mở, ta nhất thời không tìm được mà ghé qua Linh Phượng Lâu một chuyến, kết quả là tiêu sạch linh thạch.”

“Nhìn tình hình này, có thể thấy Thanh Dương Tiên Bồi lần này thành ý rất lớn. Có lẽ lát nữa còn có vật đấu giá phù hợp với chúng ta.”

Nghe đám đông xì xào bàn tán, trong lòng Lý Thanh lại cảm thấy khá thoải mái.

Ba bình đan dược mang về tổng cộng hơn tám trăm khối Linh Thạch, sau khi trừ đi khoản phí thủ tục cho Thanh Dương Đạo Nhân và các tu sĩ Trúc Cơ kỳ hỗ trợ đấu giá, hắn vẫn thu về hơn bảy trăm khối Linh Thạch.

Cũng coi như kiếm được một khoản không nhỏ.

Chương 553

DTV EBOOK

“Vật đầu giá thứ hai—một khối Địa Hoàng Tinh niên đại 400 năm! Giá khởi điểm, 600 khối Linh Thạch!”

Vừa nói, Thanh Dương Đạo Nhân lấy ra một khối linh dược có bề ngoài tựa như vàng ròng, cỡ bằng nắm tay, trông vô cùng tinh khiết.

Chỉ vừa mới xuất hiện, không ít người đã không kìm được mà hít sâu một hơi.

“Tê! Địa Hoàng Tinh bốn trăm năm tuổi, vật này không dễ thấy đâu!”

“Có thể kéo dài thọ nguyên thêm 40 năm, nếu luyện chế thành Địa Hoàng Duyên Thọ Đan thì hiệu quả càng kinh người!”

“Thanh Dương đạo trưởng, linh dược trân quý như vậy, người lại không giữ lại dùng, thật sự cam lòng đem ra bán sao?”

Đất Vàng Tinh, một loại linh dược Diên Thọ, mỗi mười năm tuổi có thể kéo dài thêm một năm tuổi thọ cho tu sĩ. Một gốc Đất Vàng Tinh 400 năm tuổi, có thể giúp người dùng trực tiếp gia tăng 40 năm thọ nguyên!

Đương nhiên, thần vật bậc này cũng có hạn chế, đó chính là trong đời mỗi người chỉ có thể dùng một gốc Đất Vàng Tinh, nếu ăn thêm cũng chẳng còn hiệu quả.

Vì vậy, không ít tu sĩ có thực lực đều dốc sức tìm kiếm những gốc Đất Vàng Tinh có niên hạn càng cao, vì gốc trăm năm tuổi căn bản không lọt nổi pháp nhãn của bọn họ.

Hiện tại, gốc cây 400 năm tuổi này đã đủ khiến tất cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ chưa từng dùng qua Đất Vàng Tinh ở đây phải động lòng.

Nghe có người trêu chọc, Thanh Dương đạo nhân cũng chỉ biết cười khỏ: “Lão phu cũng chẳng muốn đem ra đấu giá đâu, chỉ tiếc là trước đó không lâu ta đã từng ném qua một gốc Đất

Vàng Tinh 200 năm tuổi. Nếu không thì sao ta lại cam lòng mang một gốc 400 năm ra bán chứ?”

Khi nói câu này, trong giọng điệu của hắn tràn đầy tiếc nuối. Như vậy chẳng khác nào tự cắt đi hai mươi năm tuổi thọ của mình!

Đối với một tu sĩ Trúc Cơ kỳ ở độ tuổi như hắn mà nói, đây quả thực là một tổn thất khổng lồ.

Rất nhanh, đã có người không thể chờ đợi mà lên tiếng ra giá.

“Ta ra 800 khối Linh Thạch!”

“Tuổi thọ Đất Vàng Tinh bậc này đã là vật cực kỳ hiếm thấy, tuyệt đối đáng giá! 850 khối Linh Thạch!”

“1000 khối Linh Thạch!”

Người cuối cùng ra giá chính là một vị trưởng lão của Thiên Hà Tông, giọng điệu kiên định, rõ ràng mang theo khí thế bất buộc.

“Mã sư đệ, ta nhớ ngươi đã từng dùng qua một gốc Đất Vàng Tinh rồi, sao còn muốn cạnh tranh?”

Vị sư đệ họ Mã kia chỉ cười mà không nói, cũng không trả lời câu hỏi của sư huynh.

Nhưng rất nhanh, một vị trưởng lão khác của Thiên Hà Tông lập tức phản ứng lại.

“Ta nhớ không lầm thì mấy năm trước Vạn Sơn lão tổ từng nói muốn thu thập Đất Vàng Tinh. Chẳng lẽ hắn vẫn chưa từng dùng qua sao?!”

“Tê! Ta nhớ chỉ còn mấy năm nữa là đến đại thọ 500 tuổi của Vạn Sơn lão tổ!”

Lời này vừa dứt, giá của Đất Vàng Tinh liền bị đẩy lên không ngừng. Các trưởng lão Thiên Hà Tông ngay lập tức nội chiến, tranh nhau nâng giá, khiến cho đám tán tu còn lại chỉ có thể cười khổ mà lựa chọn nhượng bộ.

Cuối cùng, gốc Đất Vàng Tinh này được giao dịch thành công với giá 1800 khối Linh Thạch, rơi vào tay vị trưởng lão họ Mã của Thiên Hà Tông.

Sau hai kiện vật phẩm đấu giá đầu tiên, bầu không khí trong hội trường rất cuộc cũng trở nên sôi động.

Bất kể là tu sĩ Trúc Cơ kỳ hay Luyện Khí kỳ, tất cả đều chờ mong những món đấu giá tiếp theo.

“Một cặp hạ phẩm pháp khí, Băng Hỏa Song Dao. Khi kết hợp có thể phát huy uy lực không thua gì trung phẩm pháp khí!”

“Giá khởi điểm: 200 khối Linh Thạch!”

“Một tấm bản đồ tàng bảo thần bí, được lão phu tìm thấy trong túi trữ vật của một tàn dư Sử gia. Chỉ tiếc là nó không hoàn chỉnh.”

“Giá khởi điểm: 50 khối Linh Thạch.”

“Hoàng Tuyết Mộc – linh tài trọng yếu trong việc bố trí trận pháp.”

...

Từng kiện đấu giá đều vô cùng trân quý, khiến cho đám tán tu Luyện Khí kỳ tại đây được mở rộng tầm mắt.

Có những vật mà rất nhiều người trước đây còn chưa từng nghe qua, nhưng điều đó không ngăn cản họ mặc sức tưởng tượng.

Đặc biệt là tấm bản đồ tàng bảo giá rẻ kia, không ít tán tu Luyện Khí kỳ tham gia cạnh tranh kịch liệt, cuối cùng được một người mua lại với giá 150 khối Linh Thạch.

Dù giá cả khá rẻ, nhưng các tu sĩ Trúc Cơ kỳ ở đây đều rất ăn ý không nhúng tay, chỉ đứng ngoài quan sát. Dù sao thì bọn họ đều là cáo già thành tinh.

Trong lúc đó, những kiện pháp khí hạ phẩm do Lý Thanh gửi đấu giá cũng lần lượt được bán hết, giúp hắn thu về một trăm khối Linh Thạch.

Bầu không khí ngày càng náo nhiệt, thỉnh thoảng lại xuất hiện một vài phần dư liệu phụ trợ Trúc Cơ Đan. Nếu đúng lúc hắn cần, Lý Thanh tất nhiên sẽ không khách khí mà hạ giá mua ngay.

Chương 554

DTV EBOOK

Dù sao thì hắn cũng chẳng thiếu Linh Thạch, những món đồ mà tu sĩ Trúc Cơ kỳ nhắm đến hắn không dám tranh, nhưng mấy phần phụ được Trúc Cơ Đan này lại chẳng lọt nổi mắt bọn họ.

Thế nên Lý Thanh vô cùng thuận lợi mà mua được, trong khi những tán tu Luyện Khí kỳ khác chỉ có thể lựa chọn nhượng bộ.

Chỉ là khi đến những món đầu giá cuối cùng, một kiện linh vật bất ngờ xuất hiện khiến hắn không khỏi siết chặt nắm tay!

“Đây là một đoạn thân cây Bảo Nguyên Mộc, ta có thể nhìn ra nó đã có gần 500 năm tuổi, bên trong ẩn chứa linh mộc tinh túy vô cùng nồng đậm.”

“Linh tài bậc này, chắc hắn không cần lão phu phải nói nhiều, chư vị cũng tự hiểu rõ giá trị của nó. Đây là tài liệu tuyệt hảo để luyện khí, thậm chí có thể dùng để luyện chế cực phẩm pháp khí.”

“Giá khởi điểm: 1000 khối Linh Thạch!”

Khi giọng nói của Thanh Dương đạo nhân vừa dứt, bầu không khí vốn huyên náo chợt rơi vào yên lặng trong thoáng chốc, sau đó lại bùng lên xôn xao.

Có thể dùng để luyện chế cực phẩm pháp khí... Giá trị này tuyệt đối không nhỏ!

Ngay cả Lý Thanh, người này giờ vẫn luôn giữ vẻ lạnh nhạt, cũng không khỏi dồn dập hô hấp mấy phần.

Răng rắc!

Nghe được lời giới thiệu về đoạn thân cây linh mộc có tuổi thọ năm trăm năm, Lý Thanh vô thức siết chặt tay, lực đạo theo đó cũng tăng lên, khiến một góc băng ghế đá dưới thân vỡ nát.

Không còn cách nào khác, vật này thực sự quá trân quý! Khó trách hẳn không thể nào giữ được bình tĩnh.

Loại linh mộc này đối với hẳn mà nói, dù là dùng để luyện khí hay tu luyện Bảo Mộc Luyện Thân Quyết đều có tác dụng cực lớn.

Nhất là Bảo Mộc Luyện Thân Quyết, hẳn đã tu luyện đến tầng thứ hai, chỉ còn một bước nữa là đạt tới đại viên mãn.

Thêm vào đó, với tu vi võ đạo sẵn có, cùng thân thể cường hoành đến cực điểm của tông sư thể tu, thực lực của hẳn hiện tại đã có thể so sánh với tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, thậm chí không thua kém nhất giai hậu kỳ yêu thú.

Nếu có được đoạn linh mộc này, hẳn chắc chắn có thể tu luyện Bảo Mộc Luyện Thân Quyết đến mức viên mãn!

Đến lúc đó, thân thể hẳn sẽ đạt đến mức độ cường hoành đáng sợ cỡ nào?

Chỉ cần nghĩ đến viễn cảnh ấy, nhịp tim của Lý Thanh cũng không nhịn được mà đập nhanh hơn, trong đáy mắt hiện lên một tia nhiệt huyết sôi trào.

Căn linh mộc này, nhất định phải tranh đoạt!

“Mặc dù trong bí cảnh ta cũng có một cây Ngọc Hòe, nhưng muốn đợi nó trưởng thành ít nhất cũng mất hơn ba mươi năm.”

“Mà dù đến khi thành thực, nó cũng chỉ khoảng năm mươi năm tuổi, chưa chắc đã đủ để giúp Bảo Mộc Luyện Thân Quyết đạt đến đại viên mãn.”

“Chẳng lẽ ta thật sự phải ngồi chờ mấy trăm năm trong bí cảnh sao?”

Lý Thanh trầm ngâm, trong lòng liên tục tính toán lợi và hại.

Từ biểu hiện của những vị cao nhân Trúc Cơ kỳ ở phía trước có thể thấy, giá trị của đoạn linh mộc này không nhỏ, bọn họ rõ ràng cũng rất động tâm.

Nếu hẳn muốn tham gia tranh đoạt, chắc chắn sẽ phải đấu giá cùng những cao thủ Trúc Cơ kỳ này, mà điều đó sẽ khiến hẳn bị chú ý quá mức.

Có lẽ bọn họ vì mặt mũi mà sẽ không làm khó hấn ngay tại chỗ, nhưng sau này thì sao? Ai dám đảm bảo sẽ không có người tìm đến cửa?

Có thể là vì đoạt lại linh mộc, cũng có thể là vì nhắm vào tài sản phong phú của hấn...

Chỉ nghĩ đến đây, trong lòng Lý Thanh đã có chút trầm xuống.

“Thôi, dù ta có thể cạnh tranh về tài sản với tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nhưng giữ được mạng mới là quan trọng.”

Lý Thanh thở dài, nhanh chóng đưa ra quyết định. Hấn chọn từ bỏ.

Những suy nghĩ này thoáng qua trong đầu hấn như một tia lửa lóe sáng, chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Trên đài, sau khi Thanh Dương Đạo Nhân giới thiệu xong về linh mộc, cuối cùng cũng có người ra giá!

“1.100 khối linh thạch!”

“Ta quen một vị luyện khí sư, hấn đang tìm kiếm linh tài để luyện chế cực phẩm phi kiếm. Hôm nay dứt khoát giúp hấn một lần, 1.300 khối linh thạch!”

“1.400 khối linh thạch!”

“1.500 khối linh thạch!”

Mỗi lần ra giá, tốc độ tăng dần yếu đi, bởi vì giá cả đã gần chạm đến giới hạn. Nếu tiếp tục đẩy giá quá cao, e rằng được không bù mất.

Bởi lẽ, một kiện cực phẩm pháp khí giá rẻ cũng chỉ khoảng hơn hai nghìn khối linh thạch mà thôi.

Mặc dù trên thị trường, cực phẩm pháp khí rất hiếm, có tiền chưa chắc đã mua được, nhưng các tu sĩ tại đây cũng không đến mức ngốc đến nỗi dùng một số tiền tương đương để mua một kiện linh tài luyện khí.

Cuối cùng, đoạn bảo nguyên mộc này được một vị tán tu Trúc Cơ kỳ vô danh mua với giá 1.600 khối linh thạch.

Người này không thuộc Thanh Hoa Đàm cũng không phải trưởng lão Thiên Hà Tông, thân phận tương đối mờ nhạt,

không đáng để chú ý.

Chương 555

DTV EBOOK

Lý Thanh khẽ thở ra một hơi, trong lòng tự nhủ: thế sự vô thường, không phải mọi thứ đều có thể thuận theo ý mình.

Hắn tự an ủi bản thân, con đường tu hành còn rất dài, gặp phải điều tiếc nuối cũng là chuyện bình thường.

Ngay khi hắn vừa nghĩ như vậy, vị cao nhân Trúc Cơ kỳ mua linh mộc bỗng nhiên khẽ kêu lên:

“Hửm? Mặt cắt của đoạn linh mộc này hình như vừa mới bị cắt ra không lâu?”

“Thanh Dương Đạo Trường, các người làm ăn thật không có tâm! Rõ ràng là một thân cây hoàn chỉnh, lại bị các người chặt một nửa để đem ra bán riêng sao?”

Lời này vừa thốt ra, không ít người lập tức dồn ánh mắt về phía vết cắt trên linh mộc.

Quan sát kỹ, quả nhiên có vẻ như vậy!

Bề mặt cắt vẫn còn mới tinh, giống như vừa mới bị chặt ra không bao lâu...

Nhưng Thanh Dương Đạo Nhân lại chỉ cười khỏ, lắc đầu nói:

“Đạo hữu hiểu lầm ta rồi. Đúng là ta đã cắt bỏ một phần đoạn linh mộc này, nhưng không phải để chia nhỏ bán kiếm lời.”

“Khi ta tìm được thân cây bảo nguyên này, trên đó đã bị sâu đục rất nhiều lỗ. Đặc biệt, một phần trong đó đã bị linh trùng khoét rỗng, gần như không còn giá trị để luyện chế pháp khí.”

“Nếu không tin, ta có thể lấy ra cho mọi người xem.”

Nói xong, Thanh Dương Đạo Nhân liền lấy từ trong túi trữ vật ra một đoạn thân cây linh mộc.

Đoạn linh mộc này ngắn gần một nửa so với đoạn vừa được đấu giá, trên bề mặt quả thực có không ít lỗ nhỏ li ti. Trong

từng cái lỗ ấy, thậm chí còn sót lại một ít trứng trùng màu trắng tinh mịn cùng chút bụi gỗ mục.

“Lão phu giữ lại đoạn này đơn giản chỉ vì tò mò, muốn nghiên cứu xem đám trứng trùng này có thể ấp nở hay không mà thôi.”

“Lớn tuổi rồi, ta cũng có hứng thú với mấy thứ cổ quái như thế này.”

Thanh Dương Đạo Nhân bắt đầu lắc đầu, đồng thời thoải mái phô bày đoạn linh mộc bị đục rỗng còn lại trong tay.

“Thì ra là vậy! Là ta lòng dạ hẹp hòi mà trách oan Thanh Dương Đạo Trường, mong đạo hữu thứ lỗi!” Tu sĩ Trúc Cơ kỳ vừa rồi nghi ngờ lập tức chấp tay nhận lỗi.

Thanh Dương Đạo Nhân lại không hề so đo, chỉ cười nhạt nói:

“Nhân chi thường tình thôi, đạo hữu không cần quá bận tâm.”

Lúc này, một vị Trúc Cơ kỳ khác trầm ngâm lên tiếng:

“Nếu đây là loại linh trùng có thể khoét rỗng cả bảo nguyên linh mộc, vậy nếu có thể ấp nở, có lẽ chủng loại của nó cũng không tầm thường.”

Tuy nhiên, một tu sĩ kiến thức rộng rãi lại lắc đầu phản bác:

“Không dễ đâu! Những loài linh trùng đẻ trứng trong linh thụ đều cần hấp thụ sinh cơ mạnh mẽ từ cây để ấp nở. Bây giờ linh thụ đã bị chặt, sinh cơ đoạn tuyệt, chỉ dựa vào chút linh khí còn sót lại bên trong thân cây, e rằng không thể khiến trứng trùng nở được.”

Một người khác gật gù đồng tình:

“Đúng vậy! Trong giai đoạn trứng, loài linh trùng này là yếu ớt nhất. Nếu không có sinh cơ liên tục bồi dưỡng, khó mà ấp nở thành công.”

Những lời bàn luận không ngừng vang lên, nhưng Lý Thanh lại không hề để tâm đến những suy đoán đó.

Hắn chỉ cảm thấy ánh mắt mình sáng rực lên, thậm chí còn vô thức nuốt nước bọt.

Nếu thật sự như vậy, đoạn linh mộc trong tay Thanh Dương Đạo Nhân chẳng phải đã không còn giá trị sao?

Nghĩ đến đây, tâm tư của Lý Thanh lập tức linh hoạt.

Hắn âm thầm tính toán: đợi sau khi hội đấu giá kết thúc, sẽ đi bán phỏng Thanh Dương Đạo Nhân, xem liệu có thể lén lút mua lại đoạn linh mộc bị đục rỗng kia hay không.

Dù đoạn gỗ này không thể luyện chế pháp khí, nhưng bên trong vẫn còn chứa không ít linh mộc tinh túy. Chỉ cần có thể thôn phệ hết, vẫn có thể dùng để tu luyện Bảo Mộc Luyện Thân Quyết!

Quả nhiên là sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn! (Ngỡ rằng đường cùng, lại tìm thấy cơ hội mới!)

Khi phiên đấu giá linh mộc kết thúc, Thanh Dương Đạo Nhân tiếp tục giới thiệu đến ba kiện vật phẩm cuối cùng.

“Thượng phẩm phòng ngự pháp khí – Thanh Thép Phi Vân Thuần! Một khi kích hoạt, có thể lơ lửng quanh thân, cản phá công kích!”

“Nhị giai hạ phẩm phù lục truyền thừa! Một bộ truyền thừa hoàn chỉnh, từ nhập môn đến trình độ Nhị giai phù sư đều có đủ, thậm chí còn bao gồm ba loại phù lục Nhị giai hạ phẩm cùng phương pháp vẽ!”

“Sử gia trấn tộc truyền thừa – «Bàn Nhược Sinh Thủy Kinh»! Kèm theo một bộ bí thuật hoàn chỉnh – «Trọng Thủy Hóa Sinh»!”

Ba kiện đấu giá được công bố khiến cả đại sảnh rung động, không ít người không kìm được mà hít sâu một hơi lạnh.

Trong lòng ai nấy đều thầm than: Lần này Thanh Dương Đạo Nhân thực sự rất có thành ý!

Những vật phẩm này chính là căn cơ truyền thừa của một gia tộc tu tiên! Nếu đem tất cả bán đi, thậm chí có thể dựng lại một tu tiên thế gia quy mô nhỏ!

Thế nhưng ngay sau đó, Thanh Dương Đạo Nhân lại tuyên bố:

Chương 556

DTV EBOOK

“Ba món đấu giá này chỉ tiếp nhận hình thức vật đổi vật, không chấp nhận linh thạch.”

“Nếu đạo hữu nào muốn trao đổi, có thể ghi lại đề nghị của mình lên một tờ giấy, sau đó lặng lẽ chuyển cho ta.”

“Ta sẽ xem xét cẩn thận, rồi quyết định giao dịch với ai. Hơn nữa, ta cam đoan giao dịch này sẽ tuyệt đối giữ bí mật!”

Nghe vậy, không ít người gật đầu tán thành.

Dù sao đây đều là bảo vật giá trị liên thành, thực hiện giao dịch trong bí mật sẽ giúp đảm bảo an toàn, tránh bị kẻ khác nhòm ngó.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó, có người lên tiếng hỏi:

“Thanh Dương tiền bối, làm sao chúng ta có thể chắc chắn rằng người sẽ không lén lút bán cùng một món đấu giá cho nhiều người?”

Lời này vừa thốt ra, không ít tu sĩ đều như bưng tỉnh, liên tục gật đầu.

Đúng vậy!

Những loại truyền thừa này có giá trị vô cùng to lớn. Nếu âm thầm giao dịch, ai mà biết liệu Thanh Dương Đạo Nhân có đem một bản công pháp hay phù lục truyền thừa bán cho nhiều người khác hay không?

Nếu truyền thừa bị bán rộng rãi, giá trị của nó sẽ lập tức sụt giảm! Những kẻ ở đây tuyệt đối không phải ngu ngốc.

Đôi mắt với sự nghi ngờ của mọi người, Thanh Dương Đạo Nhân nghiêm túc mở miệng:

“Lão phu lấy tính mạng bản thân và con đường tu luyện mà thề: Bất luận là công pháp truyền thừa hay phù lục truyền thừa, ta tuyệt đối không bán cho nhiều người!”

Lời thề này vô cùng có trọng lượng, không hề có kẻ hờ nào.

Lúc này, đám người mới thực sự tin tưởng, không còn ai dị nghị nữa.

Sau khi Thanh Dương Đạo Nhân lấy danh nghĩa đạo pháp bản thân để thề trước tâm ma, ba món trân bảo quan trọng nhất trong buổi đầu giá rớt cuộc bắt đầu được đưa ra.

Người có ý định tranh đoạt quả thực không ít. Mười một tu sĩ Trúc Cơ kỳ có mặt tại đây đều viết giấy báo giá và đưa cho Thanh Dương Đạo Nhân.

Đương nhiên, với những món trân bảo hiếm có như thế, đám tán tu Luyện Khí kỳ bên ngoài chỉ có thể đứng nhìn mà thèm thuồng, chứ hoàn toàn không có tư cách tham gia cạnh tranh. Dù có kẻ thực sự sở hữu đồ vật ngang giá, cũng không ai dại dột đến mức bộc lộ ngay tại nơi này.

Dù sao, ở đây không chỉ có một Trúc Cơ kỳ tu sĩ. Ai dám chắc những tiền bối cao nhân này đều có tâm tính cao thượng như vẻ bề ngoài? Nếu chẳng may bị một kẻ nào đó để mắt đến, sau này bị truy tìm thì cũng không có gì lạ.

Lý Thanh vẫn giữ thái độ thờ ơ, chỉ đứng ngoài quan sát cuộc giao dịch bí ẩn đang diễn ra, hoàn toàn không có ý định tham gia.

Dù là pháp khí hay công pháp truyền thừa, hắn cũng không thực sự hứng thú. Lúc này, điều duy nhất trong đầu hắn là làm sao có thể đổi lấy đoạn Bảo Nguyên Thụ Linh Mộc còn sót lại trong tay Thanh Dương Đạo Nhân.

Lý Thanh khẽ cười khở. Trên người hắn hình như chẳng có bao nhiêu thứ đủ giá trị để khiến Thanh Dương Đạo Nhân động tâm.

“Dưỡng Hồn Linh? Cái này chắc chắn không được, chính ta cũng cần dùng để tắm bổ thân hồn.”

“Còn phần truyền thừa thuật luyện đan ta lấy được trước kia thì sao? Không biết Thanh Dương Đạo Nhân có hứng thú không?”

Tuy nhiên, Thanh Dương Đạo Nhân vốn là một Luyện Đan Sư. Đối với hắn, truyền thừa đan thuật có thể mang giá trị

tham khảo, nhưng chưa chắc đã đủ khiến hắn thực sự động tâm.

Với cấp độ như Thanh Dương Đạo Nhân, hắn là hắn sẽ quan tâm đến đan phương hơn, nhất là những phương thuốc cổ xưa, chứ không phải kỹ nghệ hay thủ pháp luyện đan thông thường.

Đáng tiếc, trong tay Lý Thanh lại không có một tấm đan phương hoàn chỉnh nào. Thứ duy nhất hắn từng thấy chính là một bản Thượng Cổ Đan Phương không trọn vẹn, có tên Tinh Hồn Đan, mà thậm chí ngay cả danh sách chủ dược cũng chưa được ghi đầy đủ. Như vậy thì chắc chắn không thể nào khiến Thanh Dương Đạo Nhân động tâm.

“Ai, nếu không còn cách nào khác, chỉ có thể lấy một gốc Thiên Tinh Thảo ngàn năm tuổi ra đổi vậy.”

Nghĩ đến đây, lông mày Lý Thanh cũng dần giãn ra.

Hắn và Thanh Dương Đạo Nhân quen biết đã lâu, phẩm chất của vị đạo nhân này vẫn có thể tin tưởng được. Ít nhất, hắn không cho rằng Thanh Dương Đạo Nhân sẽ vì một gốc Thiên Tinh Thảo mà sinh lòng bất chính.

Gần nửa canh giờ sau, Thanh Dương Đạo Nhân cuối cùng cũng đưa ra quyết định về chủ nhân của ba kiện bảo vật áp trực.

Toàn bộ giao dịch được tiến hành một cách bí mật. Ngoại trừ những người trong cuộc, không ai biết ba món trân bảo cuối cùng rơi vào tay ai.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, đám tán tu tầng chót vẫn còn đang bàn tán xôn xao, ai nấy đều tỏ ra vô cùng phấn khích.

Dù không thể tham gia tranh đoạt ba kiện trân phẩm cuối cùng, nhưng chỉ cần được tận mắt chứng kiến đã đủ khiến nhiều người kích động không thôi.

Chương 557

DTV EBOOK

“Nhị giai phù lục truyền thừa a! Nếu ta có thể có được, đời này chắc chắn có hy vọng đột phá Trúc Cơ!”

“Công pháp « Bàn Nhược Sinh Thủy Kinh » cũng vô cùng bất phàm, đó là một môn công pháp có thể tu luyện trực tiếp đến Trúc Cơ kỳ, lại còn từng là trấn tộc chi bảo của Dược Vương Linh Sử gia!”

“Còn có cả nguyên bộ huyền công bí thuật! Nếu người nào tu luyện công pháp thuộc tính Thủy có thể đoạt được, chưa biết chừng chiến lực sẽ tăng lên gấp đôi!”

“Đáng tiếc a...”

Lý Thanh nghe mọi người bàn luận mà chỉ khẽ cười, không hề xen vào. Hắn xoay người rời đi, trực tiếp hướng về động phủ của Thanh Dương Đạo Nhân.

Không lâu sau, Lý Thanh đã đứng trước cửa động phủ, ôm quyền cất giọng:

“Thanh Dương tiên bối, Lý Thanh cầu kiến!”

Ong ong!

Cầm chế bên ngoài động phủ mở ra, nhường một lối đi cho hắn.

Tiến vào trong, hắn thấy Thanh Dương Đạo Nhân đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, mỉm cười lên tiếng:

“Người không đến tìm ta, ta còn định đi tìm người đây. Đây là sổ Linh Thạch người nhận được từ việc gửi đấu giá pháp khí và đan dược.”

“Khấu trừ phí trung gian, còn lại bảy trăm ba mươi khối Linh Thạch. Lý tiểu hữu, người kiểm tra xem có đúng không.”

Lý Thanh cười cười, không có ý định kiểm đếm, chỉ nhận túi Linh Thạch rồi thu thẳng vào trữ vật giới.

Ở cảnh giới hiện tại của hắn, chút Linh Thạch này đã không còn quá quan trọng. Nhiều hơn hay ít hơn vài khối cũng chẳng đáng để bận tâm.

“Đa tạ tiền bối! Tuy nhiên, ta đến đây còn có chuyện muốn nhờ.”

“Ồ? Cứ nói đi. Nếu ta giúp được, tất nhiên sẽ không từ chối.”

Thanh Dương Đạo Nhân vừa kết thúc hội đấu giá, tâm tình hiển nhiên rất tốt. Có thể thấy lần này thu hoạch của hắn không hề nhỏ.

Còn ba món trân phẩm mà hắn thu về, giá trị chắc chắn không thấp.

Lý Thanh chậm rãi nói:

“Tiền bối, trong buổi đấu giá, ta nhớ ngài từng nhắc đến một đoạn Bảo Nguyên Thụ Linh Mộc đã bị linh trùng đục rỗng, có phải không?”

Thanh Dương Đạo Nhân gật đầu:

“Không sai. Bốn năm qua ta đã thử vô số biện pháp, nhưng vẫn không thể áp nỡ trứng của đám linh trùng kia. Thật sự khiến ta đau đầu không thôi.”

Nghe vậy, trong lòng Lý Thanh không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Hắn liền mở miệng hỏi:

“Tiền bối, ta muốn đổi lấy đoạn linh mộc kia. Không biết cần phải trả giá bao nhiêu?”

Thanh Dương Đạo Nhân nghe xong thì thoáng kinh ngạc, có vẻ không ngờ rằng Lý Thanh lại đến vì chuyện này.

“Người muốn đổi lấy đoạn linh mộc mục nát đó sao? Ta phải nhắc nhở trước, đoạn linh mộc kia đã bị linh trùng gặm rỗng, không còn giá trị để làm tài liệu luyện khí nữa, giá trị đã suy giảm đáng kể!”

Lý Thanh khẽ mỉm cười, ung dung đáp:

“Ta có mục đích khác, không phải để luyện khí. Ta nguyện ý dùng 1.300 khối Linh Thạch để mua lại, không biết ý tiền bối thế nào?”

Mức giá này không hề thấp. Phải biết rằng, trong buổi đấu giá, một đoạn Bảo Nguyên Thụ Linh Mộc chưa bị tổn hại cũng chỉ được bán ra với giá 1.600 Linh Thạch.

Vậy nên, 1.300 Linh Thạch cho một đoạn đã bị linh trùng gặm nhấm có thể nói là vô cùng công bằng, không thể nào hợp lý hơn.

Tuy nhiên, Thanh Dương Đạo Nhân lại lắc đầu, nói:

“Tiểu hữu, nếu ngươi đã quan tâm đến linh mộc như vậy, tại sao trong buổi đấu giá lại không tham gia tranh đoạt? Nói thật, hiện tại ta không thiếu Linh Thạch, nên cũng không có nhu cầu bán đoạn linh mộc này.”

Quả nhiên!

Lý Thanh đã lường trước được câu trả lời này, nhưng hẳn cũng không vì thế mà nhụt chí.

“Tiền bối, ta không dám tranh đoạt trong buổi đấu giá vì lúc đó tất cả đều là Trúc Cơ kỳ tu sĩ. Một kẻ như ta, nếu chen vào, e rằng chỉ rước họa vào thân.”

“Vậy không biết tiền bối muốn đổi thứ gì? Biết đâu ta có thể nghĩ cách tìm được.”

Nghe vậy, Thanh Dương Đạo Nhân cười vang:

“Ha ha ha ha! Ngươi muốn thuyết phục lão phu ư? Không dễ vậy đâu! Mặc dù khả năng áp nỏ trúng trùng trong đoạn linh mộc kia rất nhỏ, nhưng ta cũng không muốn dễ dàng từ bỏ.”

“Hiện tại, điều lão phu quan tâm nhất là Kết Đan, nếu ngươi có thể đưa ra một phần linh vật phụ trợ Kết Đan, ta sẵn sàng đem toàn bộ đồ vật trong túi trữ vật của ta giao cho ngươi, không cần phải đắn đo!”

Nghe vậy, Lý Thanh không khỏi cười khỏ.

Linh vật Kết Đan ư? Đó là thứ mà hắn làm sao có thể sở hữu!

Mấy năm trước, sự kiện Âm Dương Ngưng Linh Dịch xuất hiện tại Hắc Sa Hà đã gây chấn động đến mức nào? Nó thậm chí còn khiến vô số Kết Đan lão tổ liên thủ, mạnh mẽ phá vỡ một tòa Động Thiên để tranh đoạt.

Có thể nói, nếu hắn dám tuyên bố mình có linh vật phụ trợ Kết Đan, chưa đến vài ngày sau chắc chắn sẽ bị vô số tu sĩ Trúc Cơ truy sát đến tan thành mây khói!

“Tiền bối nói đùa rồi! Linh vật Kết Đan quý giá đến mức nào, ta làm sao có được phúc phận nắm giữ trong tay.”

Chương 558

DTV EBOOK

Thanh Dương Đạo Nhân nghe vậy cũng không bất ngờ, chỉ gật đầu rồi nói:

“Ta đoán cũng vậy. Vậy còn khối Nguyệt Lưu Kim trên tay ngươi thì sao? Ta nghĩ chắc ngươi cũng không muốn giao dịch nó cho ta đâu nhỉ?”

“Hoặc là, trên người ngươi có đan phương hiếm gặp, ta cũng rất hứng thú với loại vật này.”

“Nếu không có, vậy ngươi hãy nói thử xem ngươi có thứ gì có thể mang ra trao đổi?”

Lý Thanh hít sâu một hơi. Đến lúc này, hắn hiểu rằng nếu không chịu đưa ra một thứ có giá trị thực sự, e rằng đoạn linh mộc sẽ hoàn toàn vô duyên với hắn.

Sau khi suy nghĩ, hắn mở miệng:

“Tiền bối, năm đó ta từng giết một tên tàn dư của Sử gia, trong túi trữ vật của hắn có một phần Nhị Giai Đan Thuật Truyền Thừa. Tuy nhiên, trong đó không có đan phương. Không biết tiền bối có hứng thú không?”

Thanh Dương Đạo Nhân trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu:

“Trừ khi đó là đan phương hoặc truyền thừa cấp bậc cao hơn, nếu không thì lão phu cũng không cần.”

Hắn vốn đã là một Nhị Giai Luyện Đan Sư, nên đan thuật truyền thừa đồng cấp thực sự không quá hấp dẫn đối với hắn. Nếu không phải đan phương hoặc một số thủ pháp luyện đan đặc biệt, thì gần như chẳng có giá trị gì đáng kể.

Đây chính là điểm khác biệt giữa Luyện Đan Sư và Luyện Khí Sư.

Đối với Luyện Đan Sư, quan trọng nhất là thu thập đan phương. Còn Luyện Khí Sư thì khác, dù là phương pháp luyện khí hay hạch tâm linh văn đều vô cùng trọng yếu.

Thấy vậy, Lý Thanh đành thử một phương án khác:

“Tiền bối, không biết một gốc Thiên Tinh Thảo trên 500 năm tuổi có thể trao đổi được không?”

Hắn cố tình không nhắc đến linh thảo ngàn năm tuổi, để dò xét phản ứng của Thanh Dương Đạo Nhân trước. Nếu vị tiền bối này đồng ý, thì hắn cũng không cần phải tiết lộ lá bài tẩy của mình.

Dù là linh dược hay linh thụ, giá trị của chúng đều tăng vọt khi vượt mốc 500 năm tuổi. Mỗi 100 năm tuổi thọ sẽ khiến giá trị gia tăng gấp bội.

Quả nhiên, khi nghe đến Thiên Tinh Thảo, sắc mặt Thanh Dương Đạo Nhân khẽ động.

Hắn suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu nói:

“Nếu là linh dược như vậy, ta có thể chấp nhận giao dịch!”

“Trứng linh trùng cần một môi trường có sinh cơ mạnh mẽ để ấp nở. Nếu ta có thể dùng Thiên Tinh Thảo để bổ sung sức sống, có lẽ sẽ giúp ý thức non nớt trong trứng trùng tỉnh lại!”

Lý Thanh nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy thì phiền tiền bối chờ ta một thời gian. Linh thảo này hiện nằm trong tay một vị bằng hữu của ta, ta cần chút thời gian để liên lạc và mang nó về đây.”

Thanh Dương Đạo Nhân không chút do dự, trực tiếp đáp ứng:

“Không sao, lão phu sẽ giữ lại đoạn Bảo Nguyên Thụ Linh Mộc này cho ngươi.”

“Tốt! Vậy ta xin cáo từ trước!”

Nói xong, Lý Thanh lập tức rời khỏi động phủ, tâm tình vui vẻ khó tả.

Trở lại động phủ của mình, hắn nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình, sau đó bắt đầu sắp xếp mọi thứ.

“Tiếp theo, ta cần vào bí cảnh, tìm cách phá giải cấm chế trong một dược điền.”

“Cũng đã rời đi nhiều năm, đã đến lúc quay lại xem thử Ngọc Hoè Thụ phát triển ra sao rồi.”

Sau đó, hắn bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị lên đường.

Ba ngày sau, Lý Thanh thu hồi Thùng Cơm vào túi ngực thú, sau đó bí mật rời khỏi Thanh Hoa Đàm.

Với sự cẩn trọng của mình, hắn chọn lộ trình an toàn nhất. Cuối cùng, sau gần một tháng, Lý Thanh đã trở lại lối vào bí cảnh

Dưới ánh trăng, dòng suối trên ngọn đồi nhỏ phản chiếu ánh sáng bạc, tạo nên một khung cảnh thần thánh xuất trần.

Lý Thanh từng bước tiến lên đỉnh sườn núi, thần thức quét một vòng xung quanh, xác định không có ai theo dõi. Sau đó, hắn từ trong ngực lấy ra một miếng ngọc bội mang phong cách cổ xưa.

Hắn vừa thôi động pháp lực, chỉ thấy ánh trăng như sợi tơ nhẹ nhàng rơi xuống từ bầu trời, tụ lại thành một cánh cổng nguyệt hoa lấp lánh.

Lý Thanh bước vào nguyệt môn, trước mắt hắn lập tức biến đổi. Những ngọn núi sừng sững vươn cao, tinh quang hội tụ thành dòng sông lấp lánh, tưới nhuận cho những gốc Thiên Tinh Thảo tuổi thọ ngàn năm.

Với tu vi Luyện Khí kỳ tầng chín, Lý Thanh hiện giờ đã có đủ năng lực để bài trừ những cấm chế Nhị giai này, không còn giống như trước đây chỉ biết bó tay bất lực.

“Hừm, phương pháp đơn giản nhất là mua vài lá bùa phá cấm Nhị giai, oanh mở một lối đi.”

“Đáng tiếc, phá cấm phù là loại phù lục trân quý bậc nhất, được coi như vật tư chiến lược. Muốn mua cũng không dễ.”

Lý Thanh lẩm bẩm, cuối cùng vẫn quyết định áp dụng biện pháp ổn thỏa hơn. Hắn không muốn mạo hiểm tính mạng để cưỡng ép phá trận.

“Đi sẵn thôi!”

Hắn thổi một tiếng huýt sáo, gọi Thùng Cơm xuất hiện, sau đó tiến hành xuyên giới, trực tiếp tiến vào Cực Dạ thế giới – nơi hắn đã lâu chưa đặt chân đến.

Chương 559

DTV EBOOK

Bóng tối vô tận cùng hàn khí lạnh lẽo vẫn là chủ đề vĩnh hằng của thế giới này.

Đã mười một năm kể từ lần cuối cùng Lý Thanh đến đây, nhưng do thời gian nơi này trôi nhanh gấp ba lần thế giới bên ngoài, vậy nên Cực Dạ thế giới đã trải qua hơn ba mươi ba năm.

“Biển cả hóa ruộng dâu...”

Nhìn cảnh vật xung quanh, Lý Thanh không khỏi hoài nghi liệu mình có nhìn lầm không. Những cây nấm vốn đã to lớn, giờ lại càng khổng lồ hơn, thậm chí có thể so sánh với những đại thụ che trời!

“Ngao rồng!”

Thùng Cơm gầm lên một tiếng. Trong bầu trời đêm, những tia sáng đỏ từ trắng máu tụ lại, chảy về phía nó.

“Cái này...”

Lý Thanh giật mình, nhìn thấy Thùng Cơm đang hấp thu trắng máu bí lực, mí mắt hắn không ngừng giật giật, suýt nữa thu nó vào túi ngực thú ngay lập tức.

Nhưng Thùng Cơm truyền đạt một tia ý niệm qua tâm thần, báo rằng nó có thể bình yên vô sự tiếp nhận năng lượng này.

Trên bề mặt cơ thể Thùng Cơm dần ngưng tụ một tầng ánh sáng đỏ nhạt như lụa mỏng, trở nên cực kỳ nổi bật giữa màn đêm.

Nhìn ra được, Thùng Cơm đang lợi dụng trắng máu để lột xác. Nhưng lần này quá trình không kịch liệt như khi hấp thu Xích Tinh, mà lại diễn ra một cách từ tốn và ổn định hơn.

Ngay khi Lý Thanh còn đang yên tâm, đột nhiên, mặt đất xung quanh bắt đầu rung lên.

Ông!

Đồng tử Lý Thanh co rút lại. Hắn không thể tin nổi, nhìn về phía những cây nấm khổng lồ xung quanh – bọn chúng... đang chuyển động!

Không, nói chuyển động không hoàn toàn đúng. Vì thực tế, những cây nấm này vốn dĩ đã là sinh vật sống, nhưng giờ đây, chúng bắt đầu hành động một cách bất thường.

Bá! Bá!

Từng thân nấm run rẩy, phóng ra vô số bào tử màu đỏ sậm, rơi xuống không trung.

Lý Thanh không biết nếu bị nhiễm phải thứ này sẽ dẫn đến hậu quả gì, nhưng hắn dám chắc nó sẽ không phải chuyện tốt đẹp.

Không chút chần chừ, hắn lập tức vỗ nhẹ túi ngực thú, cắt ngang quá trình tiến hóa của Thùng Cơm, thu nó trở lại túi trữ vật. Sau đó, hắn quay đầu bỏ chạy.

Oanh!

Lý Thanh bùng phát tốc độ tối đa, khí huyết sôi trào như đại giang cuộn cuộn, tựa như sấm sét đang nổ vang trong cơ thể.

Dáng người hắn vững chãi, tốc độ nhanh đến mức quỷ dị. Mỗi bước chân rơi xuống đều để lại một dấu ấn sâu hoắm trên mặt đất.

Bây nấm như sống dậy, không ngừng truy đuổi. Từng đạo tàn ảnh lướt qua trong màn đêm, cho thấy tốc độ của hắn đã đạt đến mức nào.

Ầm ầm ầm!

Sự hiện diện của Lý Thanh giống như một giọt nước rơi vào chảo dầu, khiến cả khu rừng nấm chìm trong hỗn loạn. Hàng loạt bào tử đỏ sậm như mưa trút xuống, bao phủ không gian.

Trên đường bỏ chạy, hắn lập tức rút Xích Ảnh Dù ra, xoay tròn cực tốc để ngăn chặn những bào tử độc hại này.

Sau gần nửa khắc chạy trốn điên cuồng, cuối cùng, hắn cũng lao ra khỏi khu rừng tà dị.

Hắn đứng giữa bầu trời đêm, toàn thân đổ đầy mồ hôi. Dưới nhiệt độ rét buốt của Cực Dạ thế giới, hơi nóng từ cơ thể hắn tỏa ra thành từng làn sương trắng, bao phủ lấy hắn như một tầng khí vụ dày đặc.

“Hô! Hô!”

Lý Thanh cố lấy lại nhịp thở, nhìn về khu rừng quỷ dị đằng sau với ánh mắt sợ hãi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao... những cây nấm này lại có thể di chuyển?”

“Chẳng lẽ hơn ba mươi năm qua, thế giới này lại phát sinh dị biến?!”

Vừa lắm bầm, Lý Thanh vừa đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Chỉ trong khoảnh khắc, hắn chợt kinh hãi phát hiện trên tay mình xuất hiện những vết bào tử đỏ sẫm. Có vẻ như trong lúc chạy trốn, hắn đã vô tình nhiễm phải chúng.

Lý Thanh theo bản năng vung tay phải mạnh, nhưng ngay lập tức phát hiện những bào tử này đã bám chặt vào da thịt hắn, không thể dễ dàng lau sạch.

Sắc mặt hắn lập tức trầm xuống.

Hắn nghiêng răng dùng lực ma sát, cật lực cào xé, cuối cùng cũng xoa rớt được một phần bào tử. Nhưng chưa kịp thở phào, hắn kinh hoàng phát hiện những bào tử còn sót lại trên mu bàn tay đang nhanh chóng sinh trưởng, không ngừng sinh sôi như một loại ký sinh quỷ dị.

Ngay tại khoảnh khắc đó, Lý Thanh cảm giác được khí huyết trên mu bàn tay mình đang dần bị hút cạn!

“Cái thứ này... còn hút máu? Người muốn nghịch thiên sao?!”

Lý Thanh cắn răng, không do dự vận chuyển công pháp mà hắn đã sáng tạo – Vô Cực Công!

“Vô Cực Kim Thân!”

Môn võ công này là sự dung hợp giữa Kim Thân Thuật và chân ý võ đạo mà hắn lĩnh ngộ, dùng khí huyết gia trì thân thể, khiến cơ thể trong khoảnh khắc trở nên cứng rắn như sắt thép!

Dưới tác dụng của Vô Cực Kim Thân, sự xói mòn của khí huyết cuối cùng cũng ngừng lại, bào tử trên mu bàn tay không còn tiếp tục sinh trưởng.

Không chần chừ thêm, Lý Thanh lấy ra Du Long Chủy – một kiện Trung phẩm pháp khí mà hắn đã luyện chế từ trước.

Chương 560

DTV EBOOK

Hắn vận chuyển linh lực, nhẹ nhàng dùng chủy thủ cạo sạch từng đốm bào tử bám trên tay.

Bình thường, cơ thể hắn đã rèn luyện đến mức sắt thép cũng khó có thể làm tổn thương, nhưng Du Long Chủy hiển nhiên không nằm trong phạm trù đó.

Lưỡi chủy thủ lóe lên linh quang, mũi dao sắc bén lướt qua da thịt khiến hắn có chút đau đớn.

Chỉ đến khi cạo sạch bào tử cuối cùng, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Nếu như lúc đó ta không kịp phản ứng, để những bào tử này lan rộng toàn thân... chỉ e bây giờ đã bị hút sạch khí huyết, biến thành một cái xác khô rồi!”

Hắn cất Du Long Chủy vào túi trữ vật, ánh mắt vẫn còn ngưng trọng.

“Thế giới này càng ngày càng nguy hiểm, ngay cả năm cũng có thể chủ động giết người... suýt nữa ta đã lật thuyền rồi!”

Ngay khi Lý Thanh còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên từ bầu trời phía xa vang lên từng tiếng xé gió.

“Vút! Vút! Vút!”

Cảm nhận được động tĩnh, hắn lập tức áp chế ba động khí huyết, đồng thời lấy ra một kiện Ngọc Như Ý thu liễm khí tức, che giấu hơi thở của bản thân.

Chỉ trong chớp mắt, trên bầu trời xuất hiện một nhóm nhân ảnh mọc ra cánh đen, bay lượn giữa không trung.

Toàn thân bọn chúng đều được bao phủ bởi lớp lông vũ đen tuyền, hình dáng cực kỳ giống với điều nhân trong truyền thuyết.

“Cự Ma Lâm vì sao lại xao động bất an? Ai đã xâm nhập vào cấm địa?”

“Động tĩnh thật đáng sợ! Không lẽ có Võ Đạo cường giả nào khí huyết thịnh vượng đột nhập?”

“Rất có thể! Chỉ khi nào có sinh vật sở hữu khí huyết cực kỳ dồi dào, những khát huyết thảo mới trở nên điên cuồng như vậy!”

“Tìm kiếm ngay! Có khả năng là cường giả từ Cự Nham Thành xông vào Thiên Lượng Sơn gây sự! Phải mau chóng bắt kẻ đó lại!”

Nhóm điều nhân chia nhau ra bốn phía tìm kiếm, thân ảnh không lồ nhưng tốc độ vẫn vô cùng nhanh nhẹn, như những con chim ưng săn mồi trong màn đêm.

Hiển nhiên, bọn chúng đã quá quen thuộc với cơ thể đặc biệt của mình, đôi cánh phía sau giống như trời sinh đã hòa hợp với thân thể.

Nhưng đáng tiếc, bọn chúng đã đánh giá thấp khả năng ẩn nấp của Lý Thanh.

Sau một hồi lùng sục nhưng không có kết quả, nhóm điều nhân dần rời đi.

Chỉ đến khi chắc chắn không còn ai xung quanh, Lý Thanh mới từ từ ngoi đầu lên, nhanh chóng di chuyển theo một hướng khác.

“Hơn ba mươi năm trôi qua, xem ra Cự Dạ thế giới đã phát sinh đại biến. Rất nhiều thứ ta không còn nhận ra nữa...”

“Bọn chúng vừa nhắc đến Cự Nham Thành... không lẽ những Võ Đạo cường giả mà ta từng tiện tay lưu lại, giờ đây đã thực sự phát huy tác dụng?”

Lý Thanh nhớ rõ, Cự Dạ thế giới vốn đã có Võ Đạo tồn tại, nhưng kể từ khi mặt trời lụi tàn, thức ăn trở nên khan hiếm, những bí tịch võ đạo cũng dần bị vứt bỏ như những mảnh giấy lộn vô giá trị.

Nhưng giờ đây, với sự thức tỉnh của trắng máu, thế giới này dường như đã tìm thấy một nguồn năng lượng thay thế. Thực

phẩm không còn quá khan hiếm, các bí tịch võ đạo có thể đã được khai quật và tu luyện trở lại.

Ngay lúc hắn đang suy tư, phía trước đột nhiên xuất hiện một nhân ảnh mọc ra cánh đen, lơ lửng trên không trung, đưa lưng về phía hắn.

Khi Lý Thanh tiến lại gần, người này từ từ xoay người, đôi cánh chấn động làm rơi xuống vài mảnh lông vũ.

Ánh mắt hắn sắc bén như chim ưng, chăm chăm nhìn vào Lý Thanh, giọng điệu lạnh lùng vang lên:

“Khí huyết thật thịnh vượng... Người chính là Võ Đạo cường giả xâm nhập Cự Ma Lâm, gây ra dị biến vừa rồi?”

Ánh mắt của Hắc Vũ nhân lóe lên tia hưng phấn, tựa như đang nhìn một món ăn ngon.

“Để ta nếm thử một ngúm máu tươi của ngươi... ta sẽ tha thứ cho hành vi tự tiện xông vào cấm địa này.”

Lời vừa dứt, sau lưng hắn, đôi cánh Hắc Vũ chấn động mạnh, thân ảnh hóa thành một cơn gió lốc lao về phía Lý Thanh!

Giờ khắc này, ánh mắt Lý Thanh trở nên sắc lạnh, sát ý bốc lên cuộn cuộn.

Hắn lạnh lùng phun ra hai chữ:

“Muốn chết!”

Tượng đất còn có ba phần hỏa khí, hướng chỉ là Lý Thanh. Dù hắn có thiện chí giúp đỡ người khác đến đâu, nhưng khi bị xem như món ăn trên mâm, ai mà không tức giận?

Oanh!

Giờ khắc này, Lý Thanh không còn kiềm chế khí tức nữa, mà hoàn toàn bộc phát.

Khí huyết trong cơ thể như đại dương cuộn cuộn, tuôn trào không dứt. Tiếng oanh minh vang lên như sấm rền, mạnh mẽ đến mức khiến không gian xung quanh chấn động.

Sau khi tu thành Bảo Mộc Luyện Thể Quyết tầng thứ hai, nhục thân của hắn đã đạt tới cảnh giới không thể tưởng tượng, vượt xa mọi võ đạo tông sư trong nhân gian.

Người của Hắc Vũ vừa lao tới, lập tức cảm nhận được khí tức cường đại này, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

“Khí huyết thịnh vượng đến mức này sao có thể tồn tại!!”

Chương 561

DTV EBOOK

Hắn là kẻ chuyên hút huyết dịch võ giả, nhưng cũng hiểu rõ cường độ thể phách khủng bố của Lý Thanh, hoàn toàn không phải thứ hắn có thể trêu vào.

Dựa vào tu luyện Trăng Máu Bí Lực, hắn từng giết qua không ít cường giả võ đạo, thậm chí có cả cao thủ tông sư bỏ mạng dưới tay hắn.

Thế nhưng trước mắt hắn lại là một thanh niên trẻ tuổi, vậy mà thể phách mạnh mẽ như thần ma!

Hắc Vũ dị nhân kinh hãi đến cực điểm, lập tức muốn rút lui. Nhưng đã quá muộn, Lý Thanh nhanh như chớp giật, hai chân đạp mạnh xuống đất, cả người như tia chớp lao tới, trực tiếp chớp lấy Hắc Vũ dị nhân.

Kẻ vừa rồi còn cuồng vọng, giờ đây trong tay Lý Thanh chẳng khác nào một con gà con bị nhấc bổng lên.

“Người nói người muốn nhắm nháp máu tươi của ta?”

Giọng nói Lý Thanh lạnh lùng vô cảm, tay phải siết chặt cổ Hắc Vũ dị nhân, lực đạo như gọng kìm sắt, khóa chặt sinh mệnh đối phương.

“Tha mạng! Ta có mắt không thấy Tông Sư!”

Hắc Vũ dị nhân khàn giọng cầu xin, hắn có thể cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp từ sau cổ truyền đến. Dù có vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát khỏi lực lượng này.

“A? Vừa rồi người còn cao cao tại thượng, giờ lại sợ hãi như vậy?”

Giọng nói của Lý Thanh vẫn lạnh lùng như cũ, không hề dao động.

Phanh!

Hắn vung tay, ném mạnh Hắc Vũ dị nhân xuống đất.

Lông vũ đen bay tán loạn khắp nơi. Một tiếng rắc khe khẽ vang lên – xương đã gãy.

“Ngươi...”

Hắc Vũ dị nhân đau đớn ngẩng đầu, cảm nhận rõ ràng trong đôi cánh của mình có ít nhất một khúc xương đã nứt vỡ.

Đây là thành quả hãn khổ tu suốt hơn mười năm, vậy mà giờ lại bị hủy hoại dễ dàng như vậy, làm sao hãn không căm hận cho được?

Nhưng Lý Thanh chẳng hề bận tâm đến ánh mắt đầy oán độc kia, hãn bước lên một bước, trực tiếp dẫm mạnh xuống đầu đối phương.

“Ngươi đã biến mình thành một con chim lông lá như vậy, ngoài biết bay ra thì còn có bản lĩnh gì khác không? Mau thì triển hết đi, nếu không ngươi sẽ chẳng còn cơ hội đâu.”

Vừa nói, Lý Thanh vừa dùng mũi chân xoay xoay trên đầu đối phương, hoàn toàn xem hãn như một con kiến hôi.

Một cổ nhục nhã mãnh liệt dâng lên trong lòng Hắc Vũ dị nhân, hãn gào thét giận dữ:

“Ta liều mạng với ngươi!”

Bá!

Toàn bộ lông vũ trên cơ thể hãn lập tức dựng thẳng lên, tỏa ra ánh kim loại sắc lạnh, trở nên vô cùng cứng rắn.

Hưu! Hưu! Hưu!

Sau một khắc, từng chiếc lông vũ hóa thành mũi tên sắc bén, điên cuồng bắn về phía Lý Thanh.

Lý Thanh hơi nhíu mày, không ngờ đối phương thật sự có chút bản lĩnh.

Nhưng hãn lại lười né tránh, chỉ đơn giản giẫm mạnh hơn lên đầu đối phương, đồng thời âm thầm vận hành Vô Cực Công!

Vô Cực Kim Thân!

Đang! Đang! Đang!

Lông vũ sắc bén bắn trúng thân thể Lý Thanh, thế nhưng chẳng khác nào kiếm chém lên tấm khiên sắt, chỉ phát ra

những tiếng vang thanh thúy.

Thấy cảnh tượng này, Hắc Vũ dĩ nhân hoàn toàn tuyệt vọng.

“Đây... Đây là võ đạo gì?”

Hắn nhìn thấy sát chiêu mạnh nhất của mình – Thiết Vũ, vậy mà ngay cả một vết rách trên quần áo Lý Thanh cũng không thể tạo ra!

Chẳng lẽ, những năm qua hắn đã phí công tu luyện? Những chiếc lông vũ mà hắn ngày đêm rèn luyện, có phải thật ra chỉ là lông chim bình thường?

Thực tế, sở dĩ quần áo của Lý Thanh không bị rách, là vì trên người hắn đang mặc một kiện tu sĩ pháp bào, chỉ cần vận dụng một chút linh lực, liền có thể khiến đao thương bất nhập.

Lý Thanh nhếch miệng cười, cầm một mảnh Thiết Vũ trong tay, chậm rãi nói:

“Cái này gọi là Thiết Bồ Sam.”

Hắn quan sát cẩn thận, lẩm bẫm trong lòng:

“Cũng có chút ý tứ, hơi giống thần thông pháp thuật, nhưng lại không phải linh lực ngưng tụ, uy lực có hạn.”

Sau đó, hắn lạnh nhạt nói:

“Ta hỏi, ngươi trả lời. Thành thật một chút, biết đâu ta lại cho ngươi một con đường sống.”

Chẳng quan tâm đối phương có đồng ý hay không, Lý Thanh tiếp tục đặt câu hỏi:

“Ba mươi năm trước, khu rừng năm kia vẫn còn bình thường, tại sao giờ lại trở nên hung ác và điên cuồng như vậy?”

Hắc Vũ nhân khàn giọng nói:

“Mười hai năm trước, những cây nấm này bỗng dưng phát sinh dị biến, sinh ra bản năng khát máu, thôn phệ toàn bộ sinh vật trong rừng, ngay cả hung thú cũng không thể thoát. Giờ đây, nơi này đã hóa thành cấm địa.”

Lý Thanh khẽ gật đầu, xem ra sự dị biến này cũng không phải quá lâu, có lẽ là xảy ra trong khoảng thời gian hắn bế quan tại Thanh Hoa Đàm.

“Hoàng thành Cự Nham có cao thủ võ đạo xuất hiện, rốt cuộc là chuyện gì? Nói ngắn gọn cho ta nghe.”

Vấn đề này khiến Hắc Vũ nhân sửng sò, trong lòng thầm nghĩ: “Người chẳng phải là cường giả võ đạo sao? Sao lại còn phải hỏi chuyện này?”

Chẳng lẽ hẳn không phải người Cự Nham Thành? Hoặc là không phải người Hắc Phong Vực?

Chương 562

DTV EBOOK

Trong lòng nghi hoặc, nhưng vì đây không phải là bí ẩn của Thiên Lượng Sơn, hắn cũng thành thật trả lời.

Thì ra, kể từ sau khi Lý Thanh rời khỏi Cự Nham Thành lần trước, nhờ một phen chỉ điểm của hắn mà Triệu Khấu sau vài năm đã đột phá đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư.

Không lâu sau, trong thành liên bùng phát biến cố. Những kẻ tu luyện “trắng máu bí lực” trong đạo quán bỗng mất đi thần trí, hóa thành quái vật khát máu.

Lúc đó, thành trì tử thương vô số, cuối cùng nhờ Triệu Khấu liên hợp với võ giả Thanh Bang ra tay trấn áp, mới có thể kiểm soát tình hình.

Kể từ đó, võ đạo lại một lần nữa trở nên thịnh hành, nhưng con đường võ đạo tại Cự Dạ thế giới giờ đây đã khác xưa.

Hiện tại, võ giả mượn võ nhập đạo, trước tiên rèn luyện thân thể, củng cố tinh khí thần, sau đó luyện khí huyết thịnh vượng.

Khi khí huyết đủ mạnh, bọn họ có thể mượn trắng máu bí lực để đột phá bình cảnh, khiến quá trình tu luyện trở nên dễ dàng hơn, không còn gian nan như trước.

Hơn nữa, những ai sở hữu khí huyết cường thịnh tự thân sẽ không bị trắng máu bí lực ảnh hưởng đến thần trí, tạo thành một hệ thống lực lượng hoàn toàn mới.

Nghe xong, Lý Thanh có chút kinh ngạc, không ngờ hơn ba mươi năm qua, võ đạo tại Cự Dạ thế giới lại phát triển theo chiều hướng này.

“Mượn trắng máu bí lực để đột phá bình cảnh... Đây còn gọi là võ đạo sao?”

Lý Thanh lắc đầu, tạm thời chưa đưa ra kết luận.

Sau khi hỏi thêm một vài điều, những gì hắn muốn biết cũng đã rõ ràng. Giờ đây, hắn đang cân nhắc xem có nên dùng thần

thức cắt đứt ký ức của kẻ này rồi thả đi hay không.

Nhưng rất nhanh, từ ba phương hướng trong bầu trời đêm, ba Hắc Vũ nhân khác bay tới.

“Sư huynh! Người là ai mà dám đả thương đệ tử Thiên Lượng Sơn?”

“Võ đạo cường giả? Hắc là hắc!”

“Bắt hắc lại!”

Hắc Vũ nhân bị Lý Thanh giẫm dưới chân sắc mặt xanh mét, cố gắng mở miệng ngăn cản ba đồng môn tiến lại gần, nhưng ngay sau đó đã bị Lý Thanh đạp mạnh, không thể thốt nên lời.

Lý Thanh nhíu mày, sau đó lạnh lùng cười một tiếng.

Hai tay hắc cấp tốc vung động, sau đó bỗng nhiên giơ lên.

“Oanh!”

Mấy hỏa cầu nóng bỏng bắn ra với tốc độ kinh hoàng, nhiệt độ cao đủ để nung chảy kim loại.

Mỗi quả hỏa cầu đều to bằng đầu người.

Sau khi đạt đến tầng chín Luyện Khí kỳ, pháp thuật mà hắc nắm giữ càng mạnh hơn nhiều.

Hơn nữa, Lý Thanh chủ tu hỏa thuộc tính công pháp, nên khi thi triển Hỏa Cầu Thuật đồng loạt, uy lực càng trở nên kinh người.

Chứng kiến cảnh này, ba Hắc Vũ nhân sửng sò, đứng bất động, hoàn toàn không thể lý giải được loại năng lực này!

Chỉ đến khi hỏa cầu ập đến, thiêu cháy bộ lông đen tuyền trên người, bọn chúng mới kịp nhận ra sự kinh hoàng.

Ba thi thể rơi xuống từ trên cao, bị lửa bốc cháy đến mức đen kịt, mãi chưa tắt.

Người bị giẫm dưới chân Lý Thanh thì hoàn toàn chết lặng, trong mắt tràn ngập sự hoảng sợ không thể tin nổi.

“Sao có thể? Người làm được chuyện này bằng cách nào? Người là tu tiên giả trong truyền thuyết sao?”

Hắn xuất thân từ Thiên Lượng Sơn, tuy tuổi không lớn, nhưng từng nghe nói về một thời đại xa xưa – khi linh khí tràn đầy, con người có thể tu tiên trường sinh.

Nhưng thời đại đó đã qua hơn trăm năm, giờ chỉ còn là truyền thuyết bị chôn vùi trong dòng chảy lịch sử.

Nếu không phải trong Thiên Lượng Sơn còn sót lại một vài diễm tích cũ kỹ, hẳn thậm chí đã nghĩ rằng tất cả chỉ là huyền hoặc.

Ai có thể ngờ, hôm nay hắn lại chứng kiến tận mắt?

Như thể một huyền thoại hoang đường bỗng trở thành sự thật ngay trước mắt!

Lý Thanh không đáp, chỉ nhẹ vỗ túi trữ vật, một thanh đoản đao sắc bén xuất hiện trong tay.

Hắn vung đao, gọn gàng kết liễu sinh mệnh đối phương.

“Ngươi đã thấy quá nhiều chuyện không nên thấy. Dù ta có cắt đi ký ức của ngươi, ta vẫn cảm thấy không ổn.”

“Để chắc chắn hơn, ta đành phải kết liễu ngươi.”

Nói xong, Lý Thanh thu hồi Du Long Chủy, ánh tuyết trên lưỡi đao lóe sáng, không nhiễm một giọt máu.

Sau khi tiêu diệt bốn Hắc Vũ nhân đến từ Thiên Lượng Sơn, Lý Thanh nhìn về bốn phương xa.

“Rừng năm này chắc chắn phải đi một chuyến. Xem thử ở ngoại vi có thể bắt được dị thú nào mang về không.”

Còn về Thiên Lượng Sơn, thực lực hiện tại của hắn vẫn chưa đủ để đối phó với cả một thế lực dị biến giả.

Hắn quyết định chờ đến khi đột phá Trúc Cơ kỳ rồi sẽ quay lại thăm dò.

Khi đó, năng lực tự vệ của hắn đã đủ mạnh, cho dù đối diện với vị sơn chủ Trúc Cơ kỳ năm xưa của Thiên Lượng Sơn, Lý Thanh cũng sẽ không e ngại.

Sau đó, hắn triệu hồi Thùng Cơm ra, để nó tiếp tục mượn nhờ trăng máu thuế biến, đồng thời dặn dò kỹ lưỡng:

Chương 563

DTV EBOOK

“Không được nóng vội. Trước tiên phải đảm bảo an toàn của bản thân, rồi mới tính chuyện tăng trưởng thực lực.”

Sau đó, Lý Thanh rời đi, đến một khu vực khác, sử dụng miếng ngọc ẩn chứa bí cảnh thần bí để dẫn xuất nguyệt hoa đỏ thắm, thu hút dị thú của Cực Dạ thế giới.

Khu vực bên ngoài của Ma Cô Lâm, từng là nơi dị thú hoành hành, giờ đây đã trở nên vắng lặng đến lạ thường. Số lượng dị thú dường như thưa thớt đi rất nhiều.

Lý Thanh đi sâu vào mấy trăm dặm, hao tổn không ít công sức mới bắt được ba con dị thú có thực lực tương đương với Nhất Giai trung kỳ.

Nếu muốn phá giải hoàn toàn cấm chế, chỉ bấy nhiêu dị thú là chưa đủ, nhưng hiện tại tu vi của hắn đã tiến bộ đáng kể. Hơn nữa, tạo nghệ về cấm chế của hắn cũng không còn tầm thường.

Chỉ cần dùng ba con dị thú này để phá ra một lỗ hổng, hắn có thể men theo đó mà mở ra một con đường tiến lên đỉnh Dược Điền.

Sau khi thu ba con dị thú hung hãn vào túi ngực thú, Lý Thanh liền tìm đến Thùng Cơm, kẻ đang trong quá trình thuế biến.

Chỉ thấy Thùng Cơm nằm rạp trên mặt đất, ánh trắng đỏ trên bầu trời hội tụ trên người nó, trông chẳng khác gì một chiếc kén đang hình thành.

“Thật thần kỳ... giống như dị thú của Cực Dạ Thế Giới khi tiến vào thế giới tràn ngập linh khí vậy. Chẳng lẽ yêu thú bình thường khi đưa đến đây cũng sẽ xảy ra thuế biến sao?”

Lý Thanh suy đoán rất có thể là như vậy. Cũng giống như yêu thú nuốt Xích Tinh sẽ biến dị, khi tiến vào Cực Dạ Thế Giới, chúng cũng sẽ bị ảnh hưởng mà thay đổi.

Xét cho cùng, nguồn gốc của sự dị biến này vẫn là trắng máu bí lực. Nhưng so với việc cưỡng ép nuốt Xích Tinh, phương thức hấp thu trực tiếp từ trắng máu có vẻ ôn hòa hơn, không kịch liệt bằng.

Quan sát quá trình tiến hóa của Thùng Cơm, Lý Thanh đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Trang sức ngọc dùng để mở Bí Cảnh Chi Môn có thể tiếp dẫn Nguyệt Hoa, trước đây cũng đã từng hấp thụ ánh trắng đỏ từ Cực Dạ Thế Giới. Vậy nếu dùng nó, liệu có thể đẩy nhanh tốc độ thuế biến của Thùng Cơm không?

Nghĩ đến đây, Lý Thanh quyết định thử nghiệm.

Hắn lấy ra trang sức ngọc, rót linh lực vào, vận chuyển pháp quyết để kích hoạt.

Ong!

Ngay lập tức, ánh trắng đỏ trên bầu trời đổ xuống mạnh mẽ hơn, tập trung vào trang sức ngọc trong tay hắn. Rõ ràng, lượng Nguyệt Hoa tại khu vực này nồng đậm hơn nhiều so với những nơi khác.

“Chiếc khuyên tai ngọc này, đối với người của thế giới này mà nói, chỉ sợ cũng là một kiện bí bảo không tệ.”

“Nó có thể hội tụ Nguyệt Hoa, hẳn là rất hữu ích đối với những kẻ tu luyện trắng máu bí lực.”

Lý Thanh nảy ra một chút minh ngộ, sau đó tiếp tục điều khiển Nguyệt Hoa chảy vào Thùng Cơm, giúp nó hoàn thành quá trình thuế biến.

Ánh trắng đỏ càng lúc càng trở nên nồng đậm, phủ lên cả một khu vực rộng lớn, khiến nơi này như khoác lên một tấm màn đỏ huyền hoặc.

Ở trung tâm, nơi Thùng Cơm đang lột xác, quang mang đỏ rực tỏa ra dày đặc, gần như ngưng tụ thành thực chất.

Rõ ràng, cách làm này đã phát huy tác dụng. Lý Thanh có thể cảm nhận được tốc độ thuế biến của Thùng Cơm nhanh hơn hẳn.

Trong lúc này, hắn không rời mắt khỏi nó dù chỉ một khắc. Hắn lo rằng, sau khi tiến hóa, Thùng Cơm có thể biến thành một sinh vật hung ác, điên cuồng như dị thú Cực Dạ Thế Giới.

Nhưng chỉ sau một lát, Lý Thanh nhận ra lo lắng của mình là dư thừa.

Không biết vì sao, Thùng Cơm có vẻ có sức chống cự nhất định với trăng máu bí lực.

Thông qua việc tiếp dẫn ánh trăng đỏ để cường hóa thân thể, nó không hề bị ảnh hưởng đến thần trí, cũng không rơi vào trạng thái cuồng bạo hỗn loạn.

“Sức chống cự này... là do trước đây nó từng nuốt Xích Tinh, hay bản thân nó vốn là yêu thú nên có khả năng kháng cự?”

Lý Thanh không thể chắc chắn, nhưng theo quan sát của hắn, có lẽ cả hai nguyên nhân đều góp phần vào điều này.

Bỗng nhiên, một suy nghĩ khác lóe lên trong đầu hắn.

Cực Dạ Thế Giới từng là một thế giới có linh khí, nơi có cả tu tiên giả lẫn yêu thú.

Yêu thú vốn có tuổi thọ cực kỳ dài, vậy những con đã tắm trong ánh trăng đỏ suốt hàng ngàn năm, liệu sẽ xảy ra biến dị thể nào?

Vừa nghĩ tới đây, sống lưng Lý Thanh chợt lạnh toát, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an.

“Tứ giai yêu thú có tuổi thọ lên đến mấy ngàn năm... Nếu nói không có con nào còn sống đến tận bây giờ, ta thực sự không tin nổi.”

“Hơn nữa, tu luyện trăng máu bí lực cũng có thể khiến người trường sinh...”

Nghĩ đến đây, hắn bắt giác nuốt khan, càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ.

Trước đây, hắn cho rằng chỉ cần bản thân Trúc Cơ thành công, bằng vào tiên đạo tu vi, hắn có thể tung hoành ngang dọc tại thế giới này.

Chương 564

DTV EBOOK

Nhưng giờ suy nghĩ lại, có lẽ hắn đã quá ngây thơ.

“Ở bất cứ nơi nào, cũng không được phép xem nhẹ nguy hiểm. Tự cao tự đại là con đường dẫn đến diệt vong, điểm này nhất định phải ghi nhớ!”

Thoại âm vừa dứt, quá trình thuế biến của Thùng Cơm đã gần đến hồi kết.

Nhưng ngay lúc này, từ phương xa, tận cuối chân trời, một luồng khí tức cực kỳ bá đạo, cuồng bạo và hung ác bất ngờ quét ngang mà đến.

Oanh!

Có dị thú xuất hiện, hơn nữa thực lực của nó không hề tầm thường! Chỉ ít cũng phải là một yêu thú cấp hai, thậm chí có thể còn mạnh hơn.

“Chết tiệt! Nhất định là bị Nguyệt Hoa hấp dẫn mà đến rồi!” Lý Thanh hít sâu một hơi, cả người căng cứng. Hắn siết chặt nắm đấm, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Hắn quay sang nhìn Thùng Cơm, kẻ chỉ còn cách hoàn tất thuế biến một bước cuối cùng. Lòng hắn căng thẳng đến mức da đầu cũng muốn run lên.

“Mau lên! Ngươi, tên ngốc này! Ta cho ngươi đứng hai phút nữa, nếu không, ta sẽ trực tiếp mang ngươi đi!”

Lý Thanh thông qua tâm thần liên hệ thúc giục, đồng thời không ngừng quan sát bóng dáng khổng lồ của sinh vật đang lao đến.

Lúc này, ở tận cùng vùng đất hắc ám, một con Độc Nhãn Cự Lộc chớp nhoáng lao tới.

Trên đầu nó mọc ra vô số chiếc sừng hươu chồng chéo, quấn lấy nhau, tạo thành một hình ảnh dữ tợn đầy quái dị.

Nó chỉ có duy nhất một con mắt, trông trắng phủ đầy tơ máu, ánh nhìn điên cuồng như muốn hủy diệt tất cả sinh mệnh trong thiên địa, không chút lý trí, không chút kiểm soát!

Cự Lộc cảm nhận được nơi này tràn ngập trắng máu bí lực, giống như một con cá mập trong đại dương ngửi thấy mùi máu tươi, bản năng lập tức bộc phát.

Phanh! Phanh! Phanh!

Bốn vó khổng lồ của nó giẫm mạnh xuống đất, tiếng chấn động vang vọng tựa như từng hồi trống tử thần gõ liên tục.

Nó đã phát hiện sự tồn tại của Lý Thanh, và cũng đã nhận ra Thùng Cơm đang bao bọc trong tầng huyết sắc Quang Kiển.

Oanh!

Tốc độ của nó lại tăng vọt! Độc Nhãn Cự Lộc đã triệt để hóa điên, bốn vó hươu hủy thiên diệt địa, mỗi cú giẫm đều khiến mặt đất nứt toác, tạo ra những hố sâu cực lớn.

Nó cuốn theo hàng trăm trượng khói bụi, như một cơn lốc quỷ dị, điên cuồng lao tới!

Lý Thanh đứng tại chỗ chờ đợi Thùng Cơm hoàn thành thuật biến, nhưng lúc này, hắn chỉ cảm thấy bản thân thật nhỏ bé. Một khi con quái vật khủng khiếp này áp sát, hắn chắc chắn không còn đường sống!

Hắn thậm chí cảm thấy khó thở, trong đầu nhanh chóng tính toán tốc độ của Cự Lộc và thời gian còn lại.

Nhiều nhất là năm phút!

Chỉ cần chưa đến năm phút nữa, hắn và Thùng Cơm sẽ bị nghiền nát dưới những cú giẫm như lôi đình của con quái vật này!

Nhưng nếu tính cả thời gian để hắn xuyên thẳng qua hai giới, chỉ còn lại vồn vồn bốn phút để Thùng Cơm hoàn tất lột xác.

Mồ hôi lạnh túa ra trên trán Lý Thanh.

Từ khi xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với một tình huống sinh tử ngàn cân treo sợi tóc như vậy. Nhịp tim hắn không ngừng gia tốc.

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Tuyệt đối không được hoảng loạn!

Lý Thanh dốc hết sức để điều hòa hơi thở, cưỡng ép bản thân lấy lại tỉnh táo.

Ba phút!

Cự Lộc đã gần kề trong tầm mắt.

Hắn sơ bộ đánh giá, con quái vật này có chiều cao chừng mười lăm mét, thậm chí còn vượt quá nhiều bức tường thành.

Hai phút!

Lý Thanh siết chặt nắm đấm. Hắn bắt đầu chuẩn bị mở cánh cửa xuyên giới. Giờ này, ngay cả khoảng cách, hắn cũng có thể ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc trên cơ thể con quái vật. Đó là mùi của một sinh vật đã giết vô số sinh linh!

Một phút!

Lý Thanh vội vàng đặt tay lên Quang Kiển bao bọc Thùng Com, chuẩn bị kích hoạt xuyên giới.

Dù Thùng Com có hoàn tất thuế biến hay chưa, hắn nhất định phải đưa nó đi!

Oanh!

Nửa phút!

Mười giây!

5 giây!

Oanh!!!

Trong thế giới Cực Dạ, một bóng dáng khổng lồ mang theo khí tức cuồng bạo, tràn ngập sức mạnh hủy diệt, hung hăng giẫm mạnh xuống. Sức ép khủng khiếp như muốn nghiền nát tất cả vạn vật trên mặt đất.

Oanh!

Một cú đập ầm chứa sức mạnh vô biên, không gì có thể chống đỡ, giáng thẳng xuống Lý Thanh cùng Quang Kiển đang đứng bên cạnh hắn.

Chỉ còn năm giây trước khi gót sắt khổng lồ chạm đất.

Không gian xung quanh chợt gọn sóng, vắn vẹo kịch liệt.
Ngay khoảnh khắc đó, Lý Thanh cùng Thùng Cơm bỗng dừng
biến mất một cách kỳ lạ!

Phanh!

Gót sắt khổng lồ của Độc Nhãn Cự Lộc rớt cuộc cũng giáng
xuống, khiến mặt đất nứt toác. Những vết rạn nứt lan rộng đến
mười mấy mét, mới miễn cưỡng dừng lại.

“Xùy!”

Độc Nhãn Cự Lộc phì mạnh ra một hơi từ mũi, chậm rãi nhấc
chân lên, cúi đầu quan sát mặt đất. Khi nhận ra huyết thực mà
nó khát vọng từ lâu bỗng nhiên biến mất, tâm trạng nó lập tức
trở nên điên cuồng, táo bạo hơn trước.

Chương 565

DTV EBOOK

Bốn phía vẫn còn lưu lại rất nhiều Nguyệt Hoa đỏ rực, nhưng phần tinh thuần nhất đã bị Thùng Cơm hút đi sạch sẽ, chỉ còn lại chút tàn dư vô dụng.

Ở một hướng khác, một thân ảnh có đôi cánh khổng lồ đang từ từ bay tới. Cũng là Hắc Vũ Nhân, nhưng khí tức trên người hần mạnh hơn xa bốn tên bị Lý Thanh chém giết trước đó.

“Bốn tên phế vật đó lại chết sạch rồi sao? Rốt cuộc là kẻ nào ra tay?”

Hắc Vũ Nhân này có đôi cánh mạnh mẽ hơn hần, khí tức ngưng tụ, toàn thân phủ đầy lông vũ óng ánh như kim loại. Điều đáng sợ hơn, đây mới chỉ là trạng thái bình thường, hần còn chưa thúc giục sức mạnh thực sự của mình.

Hần bay lơ lửng giữa không trung, ánh mắt âm trầm nhìn về khu vực ngoại vi của Ma Cô Lâm.

Nơi đó, toàn bộ khu vực bị Nguyệt Hoa đỏ rực nhuộm kín.

“A? Trăng Máu bí lực sao lại nồng đậm đến vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Không lâu sau, hần liền phát hiện một đầu Độc Nhãn Cự Lộc hung lệ đến cực điểm, đang nằm sấp xuống đất, tham lam hấp thu toàn bộ Nguyệt Hoa còn sót lại.

Sắc mặt Hắc Vũ Nhân khế biến đổi. Hần tập trung quan sát Độc Nhãn Cự Lộc, trầm tư suy nghĩ rồi lẩm bẩm:

“Chẳng lẽ bốn tên phế vật kia bị con Cự Lộc này giết? Những Nguyệt Hoa này cũng do nó triệu hoán sao?”

“Nhưng tại sao thi thể bọn chúng lại bị thiêu cháy đến mức này? Thật đáng nghi...”

Hần cân nhắc một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định không trêu chọc con Độc Nhãn Cự Lộc đang điên cuồng hấp thu Nguyệt Hoa kia. Chỉ là, hần tiện tay nhặt lên thi thể của bốn

tên Hắc Vũ Nhân bị giết, sau đó lạng lẽ bay lên cao, biến mất vào màn đêm.

Trong bí cảnh Dưỡng Hồn

Hiểm lại càng hiểm, Lý Thanh vừa xuyên qua không gian trở về, sắc mặt hắc trắng bệch, hơi thở gấp gáp. Phải mất một lúc lâu, hắc mới có thể ổn định tâm trạng.

Hắn đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, lòng vẫn còn sợ hãi mà lâm bầm:

“Xem ra sau này, khi ở Cực Dạ Thế Giới, không thể tùy tiện triệu hoán Nguyệt Hoa. Nếu còn gặp phải tình huống như lần này, chưa chắc ta đã may mắn sống sót như hôm nay.”

Nói rồi, ánh mắt hắc rơi xuống cái kén đỏ rực bên cạnh.

Sau khi trở lại bí cảnh Dưỡng Hồn, không còn sự gia trì của Trăng Máu, cái kén dần dần ảm đạm đi. Nguyệt Hoa xung quanh tan biến vào hư không, hòa vào thiên địa.

Thời gian dần trôi qua, cuối cùng, Thùng Cơm phá kén mà ra!

Nó ngửa mặt lên trời, gào thét một tiếng vang vọng, sau đó lập tức điên cuồng hấp thu linh khí bốn phương tám hướng.

“Lại đột phá nữa sao? Sao có thể nhanh như vậy?!” Lý Thanh kinh ngạc thốt lên.

Phải biết rằng, Thùng Cơm vừa mới tấn cấp lên Nhất Giai hậu kỳ chưa được bao lâu. Vậy mà giờ lại có dấu hiệu mạnh lên lần nữa?!

Nhưng rất nhanh, hắc phát hiện mặc dù Thùng Cơm hấp thu linh khí khá mạnh mẽ, nhưng vẫn chưa đến mức muốn đột phá lên cấp hai. Nó chỉ đang tiến gần đến đỉnh phong của Nhất Giai hậu kỳ, tương đương với cảnh giới Đại Viên Mãn của tu sĩ Luyện Khí Kỳ.

“Ngao rống!”

Đợi đến khi khí tức hoàn toàn ổn định, Thùng Cơm mới ngừng hấp thu thiên địa linh khí, ngẩng đầu hướng thẳng lên bầu trời gầm lên một tiếng đầy uy vũ.

Khoảng cách để nó đột phá thành yêu thú cấp hai giờ đây chỉ còn cách một bước, khí thế quanh thân đã không còn tầm

thường nữa.

Lần lột xác này, dù không khiến hình thể nó tiếp tục to lớn hơn, nhưng toàn thân lại trở nên càng thêm hung hãn. Lớp lông vốn vàng đen xen kẽ nay đã mờ dần, chuyển sang một màu đỏ sậm kỳ dị.

Nhất là đôi mắt nó—một con ngươi đỏ, một con ngươi đen—đầy vẻ thần bí.

Dị đồng này rất cuộc đại biểu cho điều gì, ngay cả Lý Thanh cũng không thể xác định. Ít nhất đến lúc này, hãn vẫn chưa thấy Thùng Cơm thể hiện bất cứ năng lực đặc biệt nào từ nó.

“Có lẽ đây là một loại dị biến tốt.” Hãn thầm nghĩ. Dù trước nay chưa từng nghe nói yêu hồ nào lại có dị đồng như vậy, nhưng trạng thái Thùng Cơm vẫn rất tốt. Rất có thể về sau, nó sẽ phát huy những năng lực chưa từng có.

Xác nhận Thùng Cơm mạnh khỏe vô sự, ánh mắt Lý Thanh rơi xuống một tòa Dục Điện sơn trong bí cảnh.

Tinh quang rực rỡ tỏa ra, trên sườn núi mọc đầy Thiên Tinh Thảo cao hơn nửa người, lá cỏ tỏa ra ánh lam nhạt, toàn bộ đều là linh dược đã sinh trưởng hơn ngàn năm!

“Đến lúc phá cấm rồi.”

Lý Thanh nhẹ giọng lầm bầm, sau đó cất bước đi về phía chân núi.

Hãn thận trọng leo lên giữa sườn núi, vẫn chưa vội chạm vào khu vực có cấm chế mà trước tiên tiến hành thăm dò.

Lý Thanh đi quanh ngọn núi một vòng, thần thức khuếch tán, tìm kiếm điểm yếu trong trận pháp để có thể lợi dụng dị thú tạo ra một lỗ hổng.

“Chính là chỗ này.”

Chương 566

DTV EBOOK

Hắn ngừng lại, ánh mắt lóe lên suy tính. “Cấm chế nơi này có công kích cực mạnh, nhưng năng lực phòng ngự lại là điểm yếu nhất.”

“Hi sinh ba con dị thú, hẳn là có thể mở ra một khe hở.”

Nghĩ là làm, Lý Thanh lập tức bắt tay vào bố trí.

Hắn lấy ra một chiếc chén nhỏ, bên trong chứa huyết dịch đỏ tươi còn ấm. Sau đó, hắn lấy thêm mấy khối Xích Tinh, đặt chúng vào đúng vị trí cần phá cấm.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, bản thân hắn dùng Ngọc Như Ý cùng Liễm Tức Phù che giấu khí tức, rồi cẩn thận ẩn nấp.

Cuối cùng, hắn mới lấy từ trong Túi Ngự Thú ra một con dị thú và phóng thích nó.

Oanh!

Cũng như những lần trước, mỗi khi dị thú của Cực Dạ Thế Giới bước vào một nơi tràn ngập linh khí như bí cảnh này, thực lực của chúng lập tức nhảy vọt.

Dị thú lần này cũng không ngoại lệ. Chỉ trong nháy mắt, nó đã từ Nhất Giai trung kỳ trực tiếp đột phá đến Nhất Giai hậu kỳ.

Sau khi thuật biến hoàn tất, dị thú—một con Thái Cổ Mãng Ngưu dữ tợn—lập tức bị hấp dẫn bởi chén huyết dịch và những khối Xích Tinh trên Dục Điền.

“Bò....ò...!”

Con Mãng Ngưu có cặp sừng gãy trong mắt vẫn đỏ tía máu, điên cuồng gầm lên, lao thẳng về phía huyết dịch và Xích Tinh.

Ầm ầm!

Ngay khi sinh vật không rõ này tiến vào phạm vi Dục Điền, cấm chế của ngọn núi lập tức bạo phát!

Mấy chùm sáng linh lực phóng ra, uy lực kinh người, trực tiếp quét ngang Mãng Ngưu trong chớp mắt!

Nhưng con Mãng Ngưu giờ phút này đã bị huyết tinh dẫn dụ, trong mắt nó chỉ còn lại có Xích Tinh cùng máu tươi, hoàn toàn không để tâm đến cấm chế. Đối diện với những tia linh quang công kích, nó chẳng hề lùi bước.

Bá!

Những tia sáng linh lực sắc bén như đao chém ngang thân thể, lập tức cắt lên mình con Mãng Ngưu một vết thương sâu hoắm.

Thế nhưng nó lại không hề tỏ ra đau đớn, vẫn điên cuồng lao về phía Dược Điền, liều mạng phá cấm.

Phanh! Phanh! Phanh!

Dùng chính cặp sừng gãy của mình, nó liên tục húc mạnh vào cấm chế, ý đồ chọc thủng trận pháp để cướp đoạt Xích Tinh và huyết dịch.

Mỗi một lần linh lực bắn ra, mỗi một lần Mãng Ngưu điên cuồng xông tới, tựa như một trận hòa âm hỗn loạn nhưng lại có quy luật.

Lý Thanh ẩn mình trong bóng tối, lặng lẽ quan sát.

“Chỉ một con dị thú thì chưa đủ để phá cấm.”

Hắn thâm nghĩ, ánh mắt thâm trầm.

“Dù sao đây cũng là cấm chế Nhị Giai, nếu không có tu sĩ Trúc Cơ Kỳ hoặc một kiện Cực Phẩm pháp khí, thì chỉ có thể dùng dị thú làm hao mòn dần mà thôi.”

Nghĩ vậy, hắn nhắm mắt lại, kiên nhẫn chờ đợi.

Một khoảng thời gian trôi qua, trên sườn núi, động tĩnh cuối cùng cũng lắng xuống.

Lý Thanh mở mắt, nhìn về phía cấm chế.

Không thể không thừa nhận, con Mãng Ngưu kia có lực phá hoại rất mạnh. Vùng trận pháp nơi giữa sườn núi lúc này đã trở nên hỗn loạn, trông như bị xói tung.

“Không ngoài dự đoán.”

Hắn khẽ gạt đầu, sau đó tiếp tục thả thêm dị thú ra để công kích cấm chế.

Cứ như vậy, lần lượt từng con một, ba đầu dị thú đều mất mạng trên Dược Điền Sơn.

Lý Thanh lúc này mới từ trong bóng tối bước ra, cẩn thận kiểm tra kết quả.

Sau một lúc quan sát, hắn không khỏi lộ ra nụ cười hài lòng.

“Không sai! Dù khe hở không lớn, nhưng vậy là đủ rồi!”

Lý Thanh Tùng trầm ngâm, nếu ngay cả một con dị thú ba đầu cũng không thể tạo ra tác dụng gì, vậy thì chuyện này có chút khó giải quyết.

Muốn quay lại Cực Dạ thế giới bây giờ chắc chắn là không thể, nếu còn chui qua đó lúc này, rất có thể sẽ đụng phải con độc nhãn Cự Lộc kinh khủng kia vẫn còn lảng vảng gần đây.

Trong thời gian ngắn, hắn không có ý định tiến vào Cực Dạ thế giới, chí ít cũng phải chờ thêm một năm hoặc nửa năm.

Đợi đến khi con độc nhãn Cự Lộc kia rời đi, Lý Thanh mới có thể cân nhắc lại việc mạo hiểm qua đó.

Nhìn thấy cấm chế xuất hiện lỗ hổng, Lý Thanh leo lên vách núi, từ trong túi trữ vật lấy ra vài món pháp khí phòng ngự.

Hắn cầm linh thuẫn trong một tay, tay còn lại cầm xích ảnh dù, đề phòng bất trắc.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt hắn rơi vào một vật trong túi trữ vật—cái lò rèn đen nhánh như mực.

Lâu lắm rồi chưa cho nó cơ hội thể hiện! Lý Thanh trầm tư một lát, cảm thấy tôn hắc lô này có lẽ đủ sức chống đỡ được công kích của cấm chế.

“Hừ, ta cũng muốn xem thử xem, cái lò đen này—trông như được đúc từ linh tài phệ liệu—rốt cuộc có bao nhiêu phần phòng ngự kinh người!”

Nói đoạn, hắn lấy ra tôn hắc lô trông vô cùng thô sơ nhưng lại nặng nề dị thường, hai tay vận lực đẩy nó đến trước cấm chế còn nguyên vẹn, hoàn toàn không hư tổn.

Bùm!

Ngay khoảnh khắc đó, cấm chế phóng ra chùm sáng linh lực, trực tiếp đánh vào thân lò, phát ra một tiếng vang trầm đục.

Thế nhưng, nó vẫn hoàn hảo không chút tổn hại!

Chương 567

DTV EBOOK

“Cái thứ này... chẳng lẽ được rèn từ pháp khí cực phẩm, thậm chí là phế liệu pháp bảo? Sao lại cứng đến mức này?!”

Lý Thanh trợn mắt, lông mày giật giật, bị khả năng phòng ngự khủng bố của hắc lô làm cho sững sờ.

Cường độ công kích tương đương một kích toàn lực của Trúc Cơ kỳ tu sĩ, vậy mà hắc lô có thể chặn đứng mà không hề sụt mẻ chút nào, thậm chí ngay cả một vết nứt cũng không xuất hiện!

“Vạn Bảo Lâu rốt cuộc đã bán cho ta một cái lò luyện khí quái quỷ gì thế này?!”

Lúc trước mua hắc lô, hắn chỉ bỏ ra hơn 300 khối linh thạch mà thôi.

Thứ này không thể thôi động, cũng chẳng có chút linh tính nào, ngay cả linh văn cũng không khắc họa được, càng đừng nói đến việc dùng nó để công kích kẻ địch.

Lý Thanh mua nó cũng chỉ vì cảm thấy nó cứng cáp, chịu được lửa tốt, nhưng không ngờ rằng nó lại cứng đến mức này!

Dù sao thì, thương vụ này xem như lời to.

Chỉ riêng năng lực phòng ngự này đã đáng giá hơn số linh thạch hắn bỏ ra!

Không tiếp tục kiểm tra độ rắn chắc của hắc lô nữa, Lý Thanh liền kéo nó về, sau đó dùng nó để mở đường tiến lên.

Hắn có lực lượng cực mạnh, thôi động tôn hắc lô này không thành vấn đề. Trên đường đi, tất cả linh lực công kích đều bị nó cản lại.

Dẫu vậy, suốt chặng đường ấy, tay hắn cũng bị chấn đến tê dại.

Cuối cùng, hắn cũng đến được nơi dị thú đã xé mở cấm chế, lập tức bắt tay vào phá giải cấm chế, chuẩn bị mở ra một con

đường thông suốt, giúp bản thân có thể leo núi mà không gặp trở ngại gì.

Dưỡng Hồn Bí Cảnh, được diển trên đỉnh núi, cấm chế đã bị phá vỡ, lộ ra một con đường có thể dẫn lên đỉnh.

Lý Thanh từng bước leo lên ngọn núi, toàn thân tắm trong tinh quang nồng đậm. Trước đó, hắn vẫn luôn căng thẳng, lúc này mới có thể thả lỏng một hơi.

“Đáng tiếc, cấm chế tiếp dẫn tinh quang trên đỉnh núi vốn liên kết cùng cấm chế công kích. Giờ bị phá bỏ, nơi này về sau sẽ không còn hấp thu tinh quang nữa.”

Nhìn tinh quang trên đỉnh núi ngày càng mỏng dần, Lý Thanh không khỏi thở dài.

Hắn hồi tưởng lại phần truyền thừa mà mình nhận được từ linh thực phụ, trong 《Linh Thực Lục》 có ghi chép về Thiên Tinh Thảo.

Loại linh thảo này có thể tắm bổ thần hồn, nhưng điều kiện sinh trưởng vô cùng hà khắc. Không chỉ cần linh khí dồi dào mà còn phải hấp thu tinh quang làm dinh dưỡng.

Thiên Tinh Thảo hiếm thấy ở ngoại giới chính vì lý do này. Trong điều kiện ngày đêm giao hòa, loại linh thảo này rất khó sinh trưởng.

Chỉ có những nơi như Dưỡng Hồn Bí Cảnh, quanh năm chìm trong bóng tối, Thiên Tinh Thảo mới có thể phát triển thuận lợi.

Tất nhiên, không phải tất cả tiểu thế giới độc lập đều quanh năm trong bóng tối. Có những nơi luôn là ban ngày, có nơi lại là băng thiên tuyết địa, thậm chí có không gian toàn bộ chìm trong lòng nước.

“Bố trí cấm chế tiếp dẫn tinh quang thế này, ta cũng không biết cách. Sau này, tốc độ sinh trưởng của Thiên Tinh Thảo chắc chắn sẽ chậm lại.”

May mắn thay, dù không còn cấm chế, Thiên Tinh Thảo vẫn có thể tồn tại, nhờ vào ánh sao rải rác trong tự nhiên. Chỉ là, tốc độ sinh trưởng sẽ giảm đi đáng kể.

Những cây Thiên Tinh Thảo ở đây phần lớn đều đã hơn ngàn năm tuổi, thậm chí có vài cây sắp đạt cực hạn 5000 năm, chuẩn bị hóa thành hạt giống.

“Thôi kệ, thu hoạch trước rồi tính sau. Có lợi trước mắt thì cứ nắm lấy, nghĩ xa xôi làm gì.”

Lý Thanh lẩm bẩm, sau đó bắt đầu hái một phần Thiên Tinh Thảo.

Hắn không quên mục đích chuyến đi này. Hắn đã giao kèo với Thanh Dương Đạo Nhân, yêu cầu một gốc Thiên Tinh Thảo trên 500 năm tuổi để trao đổi.

Nơi này, hầu hết Thiên Tinh Thảo đều thỏa mãn điều kiện đó. Nhưng vấn đề là cây có tuổi thọ thấp nhất cũng đã vượt qua 800 năm!

“Thôi thì dùng cây này 800 năm vậy.”

Lý Thanh cười khổ, nhưng cũng không chần chừ, lập tức hái lấy một gốc Thiên Tinh Thảo 800 năm, bỏ vào túi trữ vật.

Sau đó, hắn tự hái thêm vài cây có niên đại dưới 2000 năm để phục dụng.

Hắn không dám chọn những cây quá lâu năm, bởi vì linh thảo quá mạnh mẽ, nếu hấp thu không tiêu hóa được thì sẽ gây tổn thương thần hồn. Đến lúc đó, chẳng những không thu hoạch được gì mà còn rước thêm phiền phức.

Xong xuôi, Lý Thanh cầm Thiên Tinh Thảo, lần nữa xuống núi.

Hắn không vội rời khỏi bí cảnh mà dự định ở lại tu luyện thêm một thời gian. Hắn muốn thử xem có thể mượn được lực của ngàn năm linh thảo để luyện thành thần hồn sát chiêu hay không.

Nếu thành công, hắn sẽ có thêm một đòn sát thủ mạnh mẽ. Nếu dùng đúng cách, thậm chí có thể uy hiếp cả tu sĩ Trúc Cơ Kỳ!

Khi đó, năng lực tự vệ của hắn sẽ tăng lên đáng kể, việc giao dịch với Thanh Dương Đạo Nhân cũng có thể yên tâm hơn.

Chương 568

DTV EBOOK

Dù Thanh Dương Đạo Nhân là một tiền bối đáng tin cậy, nhưng tâm phòng bị người không thể không có. Lý Thanh không dám đem toàn bộ nội tình của mình tiết lộ cho người khác.

Hắn ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt, bắt đầu tu luyện Ngưng Hồn Trảm.

Quá trình này chắc chắn vô cùng đau đớn. Dù là người có đạo tâm kiên định như hắn, cũng không muốn chịu khổ quá nhiều lần.

Chỉ vừa mới bắt đầu, mí mắt Lý Thanh đã giật liên tục.

Hắn đang cô đọng thần thức, nghiêm ngặt làm theo những gì trong Ngưng Hồn Trảm ghi chép. Từng bước, từng bước đều được thực hiện một cách cẩn thận và chính xác nhất.

Sức mạnh thần thức vô hình dần lan tỏa, từng chút từng chút ngưng kết lại theo ý niệm của hắn, cố gắng hóa thành một thanh đao vô hình có thể sát thương thần hồn.

Trước đây, khi bế quan tại Thanh Hoa Đàm, Lý Thanh từng thử ngưng tụ lưỡi đao thần hồn nhưng chỉ đạt được hình thái sơ khai. Hắn sớm phải dừng lại vì cơn đau thấu xương từ thần hồn, khó mà chịu đựng nổi.

Mỗi lần luyện tập, hắn đều phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian dài, dùng linh dược để khôi phục thần hồn rồi mới có thể tiếp tục.

Lần này, thái độ của Lý Thanh vô cùng kiên quyết. Dù thần hồn đau nhức dữ dội đến cực hạn, hắn vẫn cắn răng chịu đựng, cố chấp cưỡng ép bản thân luyện thành chiêu thần thông này.

“Cho ta ngưng lại!”

Lý Thanh nghiêng chặt răng, cố gắng chịu đựng cơn đau nhức kịch liệt từ mi tâm truyền đến.

Đến khi máu tươi rỉ ra từ kẽ răng, luồng thần thức vốn vô hình cuối cùng cũng bắt đầu ngưng tụ, dần chuyển hóa thành một thanh lưỡi dao hữu hình.

Trong khoảnh khắc, hắn bỗng mở bừng hai mắt!

Ngay trước mi tâm ba tấc, một tia hào quang vàng kim nhàn nhạt lóe lên rồi biến mất.

Ngưng Hồn Trảm!

Xoẹt!

Kim quang bùng phát với tốc độ kinh người, tựa như không hề bị không khí cản trở!

“Cuối cùng cũng thành công!” Lý Thanh bật cười. Lúc này, sắc mặt hắn trắng bệch, thần sắc tiêu tụy đến cực điểm, nhưng trong đáy mắt lại tràn đầy sự vui sướng.

“Có điều, chiêu này tiêu hao quá lớn đối với thần hồn, nhiều nhất ta chỉ có thể sử dụng ba lần, sau đó toàn bộ lực lượng thần thức liền cạn kiệt.”

Việc cưỡng ép luyện tập chiêu này rốt cuộc cũng để lại hậu quả, khiến thần hồn hắn chịu gánh nặng khủng khiếp.

Lúc này, trước mắt Lý Thanh tối sầm, cảm giác choáng váng ủa đến, tựa như cả trời đất đều đang rung chuyển.

Không chần chừ, hắn lập tức lấy ra một gốc Thiên Tinh Thảo ngàn năm, nhét thẳng vào miệng rồi nuốt xuống.

Thiên Tinh Thảo màu lam nhạt vừa vào bụng, được lực liên bộc phát mạnh mẽ!

Gánh nặng thần hồn do Ngưng Hồn Trảm gây ra nhanh chóng được xoa dịu. Lý Thanh cảm nhận rõ ràng thần thức của mình đang dần khôi phục, một cảm giác thư thái, sáng khoái lan tỏa khắp cơ thể.

Cảm giác này giống như có một viên kẹo bạc hà vỡ tan ngay tại mi tâm, mát lạnh, sáng khoái đến tận linh hồn.

Dược lực của Thiên Tinh Thảo không ngừng tư dưỡng thần hồn, khiến hắn không nhận được mà khẽ ngâm lên một tiếng. Đây là một sự thăng hoa từ sâu trong linh hồn, một loại thoải mái khó diễn tả bằng lời.

“Tê! Không hổ danh là linh dược ngàn năm, quả nhiên khác biệt!”

Chẳng mấy chốc, gánh nặng thần hồn hoàn toàn tiêu tán, dược lực vẫn tiếp tục âm thầm bồi dưỡng thần thức, giúp lực lượng thần thức của hắn dần tăng lên.

Nếu chuyện này bị một Luyện Đan Sư biết được, e rằng người đó sẽ đau lòng đến mức muốn thổ huyết!

Một gốc linh dược ngàn năm như vậy, nếu dùng đúng cách, kết hợp với các dược liệu khác luyện thành đan dược, có thể phát huy hiệu quả gấp mấy lần.

Ngàn năm linh dược a! Loại bảo vật này có thể ngộ nhưng không thể cầu, ngay cả một số Kết Đan chân nhân khổ công tìm kiếm cả trăm năm cũng chưa chắc có cơ duyên gặp được một gốc!

Giờ khắc này, khi cảm nhận rõ thần hồn mình đang dần thăng hoa, Lý Thanh chợt hiểu ra—những dược điền tròng đầy Thiên Tinh Thảo trong vài ngọn núi này, chính là một khối tài sản khổng lồ!

Tương lai, nếu hắn Trúc Cơ thành công, có nguồn tài nguyên này chống lưng, con đường tu tiên của hắn chắc chắn sẽ được khai mở rộng rãi, thậm chí việc chạm đến cảnh giới cao hơn cũng không phải điều viễn vông.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Lý Thanh cuối cùng cũng hấp thu hết dược lực của Thiên Tinh Thảo ngàn năm. Thần hồn hắn được tắm bổ mạnh mẽ, thậm chí còn trở nên cường đại hơn một chút.

Giờ phút này, hắn chỉ cảm thấy mi tâm cùng huyết thái dương dâng lên một cảm giác tràn đầy khó tả.

“Vừa vặn thích hợp! Trong thời gian ngắn không thể tiếp tục phục dụng Thiên Tinh Thảo ngàn năm, nếu không e rằng thân thể ta sẽ không chịu nổi.”

Nói xong, hắn chớp mắt, lập tức, lực lượng thần thức bùng nổ, hội tụ vào trong đồng tử, khiến đôi mắt đen nhánh thoáng chốc hóa thành sắc vàng rực rỡ!

Ngưng Hồn Trảm đã sẵn sàng, chỉ chờ phát động để trở thành một đòn công kích chí mạng nhắm thẳng vào thần hồn đối thủ!

Đứng dậy, Lý Thanh đưa mắt nhìn bốn phía. Trong mắt hắn, cảnh vật xung quanh dường như trở nên rõ ràng hơn, sinh động hơn rất nhiều.

“Hô! Cũng đến lúc trở về rồi.”

Vừa dứt lời, hắn xoay người, hướng về phía chân một ngọn núi xa xa, huýt lên một tiếng sáo dài.

Một thân ảnh hùng tráng, uy vũ—Thùng Com—from xa nhảy vọt lên hơn mười mét, đáp xuống nhẹ nhàng như không có chút áp lực nào.

Chương 569

DTV EBOOK

Thanh Hoa Đàm, trong động phủ của Thanh Dương Đạo Nhân.

“Tốt, tốt, tốt! Lại là Thiên Tinh Thảo đã trưởng thành tám trăm năm, tiểu hữu đúng là có lòng!”

Nhận lấy Thiên Tinh Thảo từ tay Lý Thanh, Thanh Dương Đạo Nhân không giấu nổi sự vui mừng và bất ngờ. Hắn không ngờ rằng Lý Thanh thực sự có thể mang đến một cây linh thảo có tuổi thọ cao đến vậy!

“Tiền bối hài lòng là tốt rồi. Không biết đoạn thân cây Bảo Nguyên Thụ kia...” Lý Thanh dò hỏi.

“Haha, tiểu hữu cứ yên tâm! Đoạn thân cây đó ta vẫn luôn giữ lại cho người.”

Vừa dứt lời, Thanh Dương Đạo Nhân liền lấy ra đoạn thân cây Bảo Nguyên Thụ. Trên bề mặt vốn chỉ chút trứng trùng trắng tinh giờ đây đã hoàn toàn sạch sẽ.

“Tiền bối, trứng trùng trên đó đã biến mất, chẳng lẽ chúng đã nở rồi?” Lý Thanh thoáng kinh ngạc, không nhin được mà hỏi.

Nghe vậy, Thanh Dương Đạo Nhân không trả lời ngay, chỉ vuốt nhẹ chòm râu, cười mà không nói.

Nhìn thấy phản ứng này, Lý Thanh lập tức đoán ra – e rằng Thanh Dương Đạo Nhân đã âm thầm ấp nở đám trứng trùng kia rồi. Nhưng không rõ đó là loại linh trùng gì.

Trong tu tiên giới, có một nhánh tu sĩ đặc biệt gọi là “Trùng Tu”. Không giống với Ngự Thú Sư, những người này chuyên không chế linh trùng. Khi ra tay, bọn họ có thể thả ra vô số trùng linh cắn xé đối thủ, dựa vào chiến thuật “kiến nhiều cắn chết voi” để đánh bại kẻ địch.

Ngoài ra, có một số linh trùng đơn thể cực kỳ mạnh mẽ. Nếu được nuôi dưỡng đến mức trưởng thành, thực lực của chúng

cũng không thua kém yêu thú cùng giai.

“Haha, tiểu hữu cứ mang đoạn linh mộc này đi đi. Người tặng ta Thiên Tinh Thảo, coi như đã giúp ta giải quyết vấn đề cấp bách!” Thanh Dương Đạo Nhân nhanh chóng đổi chủ đề.

Lý Thanh nghe vậy thì càng chắc chắn suy đoán của mình.

Trùng Tu cẩn thận thức mạnh mẽ để khống chế linh trùng. Xem ra trong khoảng thời gian hắc ròi đi, Thanh Dương Đạo Nhân đã thành công ấp trứng. Mà Thiên Tinh Thảo lại có tác dụng bồi dưỡng thần hồn, khó trách lão vui mừng đến thế.

Lý Thanh ôm quyền, trình trọng nói: “Đa tạ tiền bối!”

Thanh Dương Đạo Nhân khoát tay, cười nói: “Không cần khách sáo. Nếu xét về giá trị, lần giao dịch này ta mới là người được lợi. Một gốc Thiên Tinh Thảo tám trăm năm, vật này đúng là có thể gặp mà không thể cầu.”

“Thế này đi! Ta cũng vừa định đến Thiên Hà phường thị, tiện thể sẽ giúp người thu thập vài loại linh dược dùng để luyện chế Trúc Cơ Đan, coi như bù đắp phần chênh lệch giá trị.”

Lời này vừa thốt ra, trong lòng Lý Thanh không khỏi vui mừng, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ khách sáo: “Như vậy sao được! Chúng ta đã thỏa thuận từ trước, ta sao có thể nhận thêm linh dược của tiền bối?”

Thanh Dương Đạo Nhân phất tay áo, giọng kiên quyết: “Cứ quyết định vậy đi, người không cần từ chối. Với năng lực của ta, gom góp vài cọng linh dược phụ trợ luyện chế Trúc Cơ Đan cũng chỉ là chuyện nhỏ.”

Thấy lão nói vậy, Lý Thanh cũng không từ chối nữa, chỉ chấp tay cung kính nói: “Vậy Lý Thanh xin đa tạ Thanh Dương tiền bối!”

Sau đó, hai người lại trò chuyện thêm một lúc, rồi Lý Thanh mang theo đoạn thân cây Bảo Nguyên Thụ mà mình tâm niệm bấy lâu, trở về động phủ.

Sau mấy tháng ròi đi, Lý Thanh vừa bước đến trước cửa động phủ liền phát hiện nơi này vẫn sạch sẽ gọn gàng, không hề có một chiếc lá rụng. Hiển nhiên, đã có người cẩn thận quét dọn.

Chuyện này không cần đoán cũng biết, nhất định là do tiểu tử Tào Tu làm.

“Haha, cũng có lòng đây!”

Lý Thanh vốn đã vui vẻ, lúc này tâm trạng lại càng thêm thoải mái.

Khẽ gật đầu hài lòng, hắn phát tay mở cấm chế trước động phủ, sau đó bố trí lại một lượt rồi bước vào trong.

“Tính theo thời gian, động phủ này cũng sắp hết hạn. Chỉ còn chưa đầy nửa năm nữa.”

“Vậy thì, nhân dịp này tu luyện thêm một thời gian, sau đó rời đi.”

Lý Thanh trầm tư, trong mắt lộ ra chút lưu luyến. Hắn đã cư ngụ nơi đây gần năm năm, ít nhiều cũng có chút tình cảm.

Nhưng rất nhanh, hắn liền xua tan suy nghĩ ấy, tập trung vào việc quan trọng trước mắt.

Lấy ra đoạn thân cây Bảo Nguyên Thụ vừa nhận được, khoe miệng Lý Thanh không khỏi nở một nụ cười hài lòng.

Hắn cẩn thận cảm ứng, nhận ra mặc dù thân cây này đã bị linh trùng gặm nhấm, bên trong có chút mục nát, nhưng tinh hoa linh mộc vẫn còn rất dồi dào.

Vậy là đủ để hắn tu luyện Bảo Mộc Luyện Thân Quyết!

“Hiện tại, thể phách của ta đã có thể sánh ngang với thể tu hậu kỳ Luyện Khí. Không biết nếu có thể tu luyện thành công tầng cuối cùng của « Bảo Mộc Luyện Thân Quyết », liệu có thể đạt đến trình độ mạnh mẽ đến mức nào?”

Trong giọng nói của Lý Thanh tràn đầy mong đợi. Hắn thậm chí không nhìn được mà tưởng tượng, liệu có thể đạt đến cấp độ thể tu Trúc Cơ kỳ hay không?

Chương 570

DTV EBOOK

Nếu thật sự có thể làm được điều đó, thần thức và nhục thân của hắn sẽ đồng loạt tăng mạnh. Chỉ có pháp lực là yếu hơn một chút, nhưng nói hắn là “nửa bước Trúc Cơ kỳ” cũng không phải không hợp lý.

Nhưng rất nhanh, Lý Thanh liền lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ này.

Bất kể thế nào, pháp lực vẫn luôn là nền tảng căn bản nhất của một tu sĩ. Cảnh giới chính là con đường tắt yếu để tiến lên đại đạo thông thiên.

Dù thần thức hay nhục thân có cường đại đến đâu, cũng chỉ là phụ trợ trên con đường tu tiên. Hắn có thể phụ tu thể thuật, nhưng tuyệt đối không để nó chiếm quá nhiều tinh lực – nếu không, chẳng khác gì đảo lộn chính phụ, đi sai đường!

Nghĩ đến đây, tâm tư Lý Thanh dần bình tĩnh lại. Hắn đặt đoạn thân cây Bảo Nguyên Thụ trước mặt, sau đó lập tức vận chuyển « Bảo Mộc Luyện Thân Quyết ».

Dưới cảm ứng của hắn, tinh hoa linh mộc ẩn chứa trong thân cây nhanh chóng bị dẫn động.

Lý Thanh nhắm mắt, kiên nhẫn hấp thu từng luồng linh mộc chi khí, để chúng dần dần dung nhập vào nhục thân, rèn luyện và bồi dưỡng thể phách.

Linh mộc chi khí không phải vô hình, mà hiện ra sắc xanh biếc, từng sợi tơ dài mảnh như lụa, kéo dài không dứt.

Những luồng linh mộc chi khí này tràn vào qua miệng mũi, sau đó lan tỏa khắp toàn thân, bắt đầu rèn luyện nhục thân của hắn.

Đoạn thân cây Bảo Nguyên Thụ này có tuổi thọ năm trăm năm, dù không còn nguyên vẹn nhưng lượng linh mộc tinh túy

ẩn chứa bên trong vẫn vô cùng dồi dào, vượt xa bất cứ loại linh mộc nào mà Lý Thanh từng hấp thu trước đây.

Vậy nên, lần tu luyện Luyện Thể bí thuật này kéo dài khá lâu. Đặc biệt, Lý Thanh vốn không muốn lãng phí dù chỉ một tia linh mộc tinh túy, nên quá trình lại càng tốn thời gian hơn.

Hắn không hấp tấp, không nóng vội. Từng luồng tinh hoa linh mộc được hắn hấp thu một cách từ tốn, từng chút một, thấm dần vào cơ thể.

So với việc thúc đẩy tốc độ để hấp thu đại lượng linh mộc chỉ khí trong một lần, hắn thà kiên nhẫn từng bước, từng bước một.

Cứ như vậy, hắn chìm sâu vào tu luyện « Bảo Mộc Luyện Thân Quyết ».

Lúc này, trên người hắn phản phát như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng xanh biếc. Nếu thoáng nhìn qua, e rằng người ngoài sẽ nhầm lẫn, tưởng hắn không phải một tu sĩ đang ngồi tĩnh tọa, mà là một gốc cổ thụ ngàn năm bén rễ nơi này.

Ánh xanh lặng lẽ khuếch tán, theo từng phút từng giờ trôi qua, nhục thân và thể phách của hắn cũng chậm rãi mạnh lên.

Mặc dù tốc độ tăng trưởng không nhanh, nhưng lại vững chắc, từng bước một ổn định tiến lên.

Lý Thanh bình tĩnh nội thị bản thân, dùng thần thức tỉ mỉ cảm nhận từng biến hóa dù là nhỏ nhất trong cơ thể, dụng tâm lĩnh ngộ.

Làm như vậy có một lợi ích rất lớn – sau khi quá trình tu luyện hoàn tất, hắn có thể nắm rõ trạng thái của nhục thân, tránh xuất hiện cảm giác không thích ứng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một ngày một đêm lặng lẽ qua đi.

Cuối cùng, trong động phủ của Lý Thanh, đoạn thân cây Bảo Nguyên Thụ đã hoàn toàn đánh mất sinh cơ.

Khi hắn mở mắt, đoạn linh mộc kia cũng theo đó sụp đổ, hóa thành một đồng bột mịn, so với cây khô bị phong hóa hàng trăm năm còn mục nát hơn!

Điều này có nghĩa là toàn bộ sinh cơ của đoạn linh mộc đã bị hấp thu, toàn bộ tinh hoa đều đã hóa thành dinh dưỡng để rèn luyện nhục thân!

“Hô... Không tệ!”

Cảm nhận thành quả tu luyện lần này, Lý Thanh vô cùng hài lòng, khoe miệng không khỏi nở nụ cười.

Dứt lời, hắn liền buông lỏng cơ thể, không còn áp chế khí huyết và nhịp tim nữa, mà hoàn toàn thả lỏng, để mặc cho sinh cơ dồi dào trong nhục thân lan tỏa khắp toàn thân!

Phanh phanh! Phanh phanh! Phanh phanh!

Nếu như ở gần sát trước ngực Lý Thanh, thậm chí có thể nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ vang lên, phảng phất như tiếng trống trận dồn dập.

Đến tận lúc này, Bảo Mộc Luyện Thân Quyết tầng thứ ba rốt cuộc cũng đại thành, triệt để viên mãn!

Nhục thân của Lý Thanh lại một lần nữa tăng cường vượt bậc, trong cảnh giới Luyện Khí kỳ, có thể nói là cường đại đến mức hơi khoa trương.

Cảm nhận từng dòng lực lượng không ngừng trào dâng trong cơ thể, Lý Thanh thậm chí sinh ra một loại cảm giác hận trời không đủ cao, hận đất không đủ rộng.

Hắn cảm thấy chỉ cần dựa vào một đôi nắm đấm, cũng có thể dễ dàng phá hủy một kiện hạ phẩm pháp khí!

Cô nén xúc động muốn lấy pháp khí ra thử nghiệm, Lý Thanh thôi động môn võ học Vô Cực Kim Thân mà hắn đã cải tiến.

Chỉ trong chớp mắt, khi hắn nhẹ nhàng vuốt ve thân thể mình, vậy mà lại sinh ra một loại cảm giác như thể chính bản thân biến thành sắt thép thực sự!

Phanh!

Chương 571

DTV EBOOK

Ngay trong động phủ, Lý Thanh tiện tay tung ra một quyền. Dù hắn chưa dùng hết sức, thậm chí còn chủ động thu liễm lực đạo, nhưng nền đá cứng rắn vẫn bị quyền phong đánh lõm xuống, tạo thành một cái hố to!

“Chỉ bằng Luyện Thể đến trình độ này, sợ rằng ta cũng không cần dùng thuật pháp gì, chỉ dựa vào một chút võ học phạm tục cũng đủ nghiền ép tuyệt đại đa số tu sĩ Luyện Khí kỳ!”

Lý Thanh lẩm bẩm một câu, sau đó suy nghĩ về thực lực hiện tại của nhục thân mình đã đạt đến trình độ nào.

Hắn có thể khẳng định rằng, so với thể tu cùng cảnh giới, bản thân mình đã vượt xa!

Chỉ cần không phải những thể tu có Man Cổ Chiến Thể hay những thể chất nghịch thiên khác, thì chỉ bằng nắm đấm của mình, hắn cũng đủ sức nghiền ép họ đến mức không nói nổi một câu.

Vậy liệu có thể sánh ngang với thể tu Trúc Cơ kỳ không?

Lý Thanh không dám khẳng định. Bởi vì từ khi bước lên con đường tu luyện đến nay, hắn vẫn chưa từng chạm mặt thể tu thực thụ, nên cũng không có cơ sở để so sánh.

Nhưng hắn đã từng gặp Nhị giai dị thú, tỷ như con Độc Nhãn Cự Lộc mà trước đây hắn trông thấy ở Cực Dạ Giới!

Vừa nghĩ đến con hung thú đó với tính tình bạo ngược, tàn nhẫn điên cuồng, trong lòng Lý Thanh không khỏi dâng lên một tia kiêng kỵ.

“Không đúng, không đúng! Con Độc Nhãn Cự Lộc kia quá mức biến thái, thực lực ít nhất phải đạt Nhị giai trung kỳ, thậm chí hậu kỳ!”

Lý Thanh lắc đầu, sau đó tự mình đưa ra một đánh giá chính xác hơn về tình trạng hiện tại.

Nhục thân của hắn đã vượt xa thể tu Luyện Khí hậu kỳ, nhưng so với thể tu Trúc Cơ sơ kỳ thì vẫn kém một chút.

Đại khái đang bị mắc kẹt ở giữa hai cấp bậc, không cao không thấp, có phần lưng chừng.

Sở dĩ có kết quả này, là bởi vì bản thân Lý Thanh vốn đã là Võ Đạo Tông Sư, nhục thân của hắn trước đó đã có thể so sánh với thể tu Luyện Khí sơ kỳ.

Bây giờ, sau khi tu luyện Bảo Mộc Luyện Thân Quyết đến đại viên mãn, nhục thân hắn lại càng cường đại hơn, nhưng vẫn chưa thể đột phá lên một tầng thứ mới.

Dù sao, Bảo Mộc Luyện Thân Quyết cũng chỉ là một bộ Nhất giai Luyện Thể bí thuật, tuy rằng mạnh mẽ nhưng không đến mức nghịch thiên. Hắn muốn phá vỡ bình cảnh này, e rằng phải tìm một công pháp Luyện Thể cao cấp hơn.

“Chờ đến khi ta bước vào Trúc Cơ kỳ, chỉ cần tìm một bộ Nhị giai Luyện Thể bí thuật, hắn là có thể dễ dàng đột phá!”

Nói xong, Lý Thanh hài lòng gật đầu, sau đó đứng dậy, vận người một cái, giãn ra gân cốt.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Lý Thanh ẩn cư tại Thanh Hoa Đàm, chẳng mấy chốc đã được mấy tháng.

Trong khoảng thời gian này, hắn một mực khổ tu Luyện Khí, liên tục sử dụng Bồi Nguyên Đan mà không hề gián đoạn, thậm chí tần suất gần như đạt đến hai ngày một viên.

Đáng tiếc, tu vi lại chẳng tiến triển nhanh như mong đợi. Đan được dù có dùng nhiều hơn, cuối cùng vẫn sẽ sản sinh ra một loại kháng tính, khiến tác dụng suy giảm.

Hiện tại, một viên Bồi Nguyên Đan tuy vẫn giúp pháp lực tăng tiến, nhưng hiệu quả đã kém xa so với lần đầu tiên khi hắn vừa bước vào Luyện Khí tầng bảy.

Đương nhiên, điều này cũng có liên quan đến tu vi hiện tại của hắn. Giờ đây, hắn đã đạt tới Luyện Khí tầng chín, hơn nữa Tăng Nguyên Bí Thuật cũng đã tiểu thành, tu luyện đến tầng thứ ba. Pháp lực hùng hậu đến mức đã vượt qua không ít tu sĩ Luyện Khí tầng mười đại viên mãn.

Khi nội tình càng dày, việc gia tăng số lượng đan dược cũng dần trở nên không còn nhiều ý nghĩa.

Chậm rãi mở mắt, Lý Thanh khẽ thở ra một ngụm trọc khí, thần sắc bình thản như nước.

“Động phủ cũng sắp hết hạn, tính toán thời gian cũng đã đến lúc rời đi rồi.”

Vừa nói, hắn vừa theo bản năng thả ra thần thức, quét một vòng trong ngoài động phủ.

Thùng Cơm vẫn đang nằm ngủ say trong phòng tối, ngáy vang như sấm. Từ sau biến cố ở Cực Dạ Thế Giới, con hàng này lại càng thích ngủ hơn, mỗi lần nằm xuống là ngủ liền bốn năm ngày.

Nếu không phải có tiếng ngáy chứng minh nó vẫn còn sống, Lý Thanh suýt nữa đã hoài nghi liệu tên này có ngủ một giấc mà c.h.ế.t luôn hay không.

Bên ngoài động phủ, một thiếu niên thanh tú đang ngồi xếp bằng, thần thái cực kỳ chăm chú, không hề nhúc nhích, chỉ sợ lãng phí thời gian tu luyện trong linh khí dày đặc.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Thanh khẽ gật đầu hài lòng.

“Còn nửa bình Quảng Lăng Đan, trước khi đi để lại cho hắn vậy. Dù sao cũng chẳng đáng bao nhiêu Linh Thạch, coi như kết một đoạn thiện duyên.”

Dù thế nào đi nữa, Tào Tu cũng là một tu sĩ tam linh căn, nếu không gặp bất trắc gì, chỉ cần tiếp tục khổ tu, đạt đến Luyện Khí trung hậu kỳ chắc chắn không phải vấn đề.

Chương 572

DTV EBOOK

Còn có thể tiến xa hơn hay không, thì phải xem tạo hóa và cơ duyên của hắc thể nào!

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, Lý Thanh đã thu thập sạch sẽ mọi thứ trong động phủ, đóng gói hành trang vào túi trữ vật.

Đứng yên tại chỗ rất lâu, đến khi tia nắng ban mai đầu tiên lộ dạng trên chân trời, hắc mới lấy ra một bình sứ bạch ngọc từ trong túi trữ vật, bên trong còn chừng sáu bảy viên Quảng Lăng Đan, đặt nó ngay trước động phủ.

Hằng ngày, Tào Tu đều đến đây đúng giờ để thở nạp luyện khí, chắc chắn sẽ nhìn thấy.

Lý Thanh suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định để lại vài dòng chữ.

Hắc giờ ngón trỏ, khắc trực tiếp lên nham thạch cứng rắn. Đá vụn rơi lả tả nhưng không hề ảnh hưởng đến động tác của hắc.

“Ta đã rời đi. Nửa bình Quảng Lăng Đan này với ta đã không còn hữu dụng, để lại cho người coi như chút hành trang trên con đường tu tiên.”

“Động phủ còn nửa tháng nữa mới hết hạn, trong khoảng thời gian này người có thể tùy ý ở đây tu luyện.”

“Cuối cùng, ta để lại một câu khuyên nhủ: Tu hành như chèo thuyền ngược dòng, không tiến ắt sẽ lùi!”

Viết xong ba câu, Lý Thanh mới thu tay lại, hài lòng gật đầu.

Đặc biệt là câu cuối cùng, không chỉ dành cho Tào Tu mà còn là lời tự răn dạy bản thân. Trên con đường tu hành, bất luận khi nào cũng không thể chùn bước, chỉ có không ngừng tiến lên, mới có thể đạt đến đỉnh cao.

“Nếu như trước kia ta còn ở lại Liễu gia làm hộ vệ, thì có lẽ bây giờ vẫn đang quanh quẩn ở Luyện Khí tầng bảy mà thôi.”

“Tu tiên, sao có thể chỉ tu dưỡng tâm tình được chứ?”

Nói xong, hắn không còn chần chừ nữa, trực tiếp rời khỏi Thanh Hoa Đàm.

Đến giữa trưa, Tào Tu như thường lệ đi tới động phủ của Lý Thanh, chuẩn bị ngồi xuống tu luyện.

Dù tuổi còn nhỏ, hắn đã sớm hiểu rõ sự tàn khốc của tu tiên giới. Được tu hành tại một nơi có linh mạch cấp hai, đối với một tán tu như hắn mà nói, đây là cơ duyên cực kỳ quý giá.

Vậy nên, mỗi ngày có thể tu luyện trước động phủ của Lý Thanh, hắn đều vô cùng trân trọng, không dám lãng phí dù chỉ một khắc.

Nhưng ngay khi vừa ngồi xuống chuẩn bị nhập định, hắn đột nhiên phát hiện trước động phủ có một chiếc bình sứ bạch ngọc.

“Đây là... Lý Đại Sư đánh rơi?”

Tào Tu cầm lấy bình sứ, định đem trả lại cho Lý Thanh. Nhưng rất nhanh sau đó, hắn nhận ra rằng toàn bộ cầm chế của động phủ đã bị thu hồi, bên trong trống không.

“Chẳng lẽ...”

Tiến thêm hai bước, ánh mắt hắn liền rơi vào mấy hàng chữ được khắc ngay trước động phủ.

Mỗi một nét chữ đều sắc bén, lộ ra một cỗ khí thế mạnh mẽ.

Đọc xong ba câu, Tào Tu lặng người hồi lâu, sau đó chợt cắn chặt môi.

Bịch!

Hắn quỳ xuống, dập đầu thật sâu về phía động phủ.

“Đa tạ Lý Đại Sư! Đại ân này, ta nhất định khắc ghi trong lòng!”

Ba câu nói, câu nào cũng là đại ân!

Câu đầu tiên, để lại cho hắn một bình đan dược.

Câu thứ hai, lưu lại động phủ thêm nửa tháng.

Câu thứ ba, là một lời cảnh tỉnh chấn động tâm can!

Sau khi đập đầu ba cái, Tào Tu chậm rãi đứng lên, trong lòng vẫn còn dư âm của câu nói cuối cùng.

Thậm chí hắn còn không nhin được mà lảm bảm:

“Tu hành như chèo ngược dòng nước, không tiến ắt lùi.”

Tuổi còn nhỏ, nhưng lúc này nội tâm hắn bỗng nhiên bừng tỉnh, dường như lĩnh hội được một đạo lý sâu sắc. Có lẽ câu chân ngôn này mang giá trị vượt xa đan dược hay động phủ, về sau sẽ là sự trợ giúp lớn nhất đối với hắn!

Thiên Hà phường thị, sau khi đại chiến kết thúc, đã được tái thiết với tốc độ nhanh nhất. Hơn thế, nơi này còn phồn hoa hơn trước kia, khí thế hùng vĩ hơn rất nhiều.

Trên từng hòn đảo lơ lửng, cung điện quỳnh lâu nguy nga vẫn sừng sững giữa không trung, không hề để lộ một dấu vết nào của sự hủy diệt từng do trận đại chiến tu tiên gây ra.

Lần này rời khỏi Thanh Hoa Đàm, Lý Thanh không vội vã đến thẳng Mục Quốc để tìm kiếm Lăng Vân Tông. Dù sao, quốc gia này rộng lớn như vậy, muốn tra xét tung tích tu tiên giới chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Vậy nên, hắn đã nhờ Diệp Phong thu thập trước một số tin tức về phương Nam của Mục Quốc cùng với tình hình của Lăng Vân Tông. Có như vậy, đến lúc đó hắn sẽ không rơi vào cảnh mò mẫm trong bóng tối, giống như lần trước chật vật tìm kiếm tu tiên giới.

Bước vào Thiên Hà phường thị, Lý Thanh không khỏi nheo mắt khi phát hiện phí vào cổng đã tăng thêm một khối linh thạch so với trước kia.

Xem ra đây là ảnh hưởng từ hiệp ước hòa bình mà hai đại tông môn ký kết sau cuộc chiến. Trong vài năm tới, Thượng Thanh Tông chắc chắn sẽ chiếm lấy một phần lợi ích không nhỏ từ Thiên Hà phường thị.

Chương 573

DTV EBOOK

Nhưng chỉ là một chút linh thạch như thế, Lý Thanh chẳng hề để tâm. Hắn thần nhiên đưa linh thạch cho đệ tử canh giữ trận pháp của Thiên Hà Tông, sau đó lấy ra một tấm lệnh bài.

Đây là tín vật của Diệp Phong. Có nó trong tay, hắn chắc chắn có thể gặp được người.

Quả nhiên, khi thấy lệnh bài, đệ tử canh trận của Thiên Hà Tông thoáng giật mình kinh ngạc, nhưng vẫn lễ phép nói:

“Người muốn gặp sư huynh Lá?! Xin chờ một chút, ta đi thông báo.”

“Làm phiền rồi.” Lý Thanh hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu hiền hòa.

Không bao lâu sau, một bóng người khoác trên mình bộ áo bào đặc biệt của chấp pháp đệ tử Thiên Hà Tông từ xa bay đến, mang theo một tràng cười sảng khoái:

“Hahaha! Lý huynh, cuối cùng người cũng xuất quan rồi! Bình thường muốn gặp người một lần thật không dễ gì!”

Vừa đáp xuống, Diệp Phong đã hồ hởi tiến lên kéo tay Lý Thanh, thân thiết chuyện trò.

“Diệp huynh, tu vi của người đúng là tiến bộ thần tốc! Giờ người đã đạt đến Luyện Khí kỳ đại viên mãn, quả thực khiến ta cực kỳ hâm mộ!”

Những lời này của Lý Thanh không phải là nịnh nọt mà xuất phát từ đáy lòng.

Trước đây, khi Diệp Phong đoạt xá, thần hồn hắn bất ổn, nguyên khí tổn hao nặng nề, tu vi lúc đó chỉ mới ở Luyện Khí sơ kỳ.

Vậy mà thoáng chốc đã vượt qua hẳn một tầng, đạt đến cửa ải Trúc Cơ!

“Hahaha, không nhắc chuyện đó nữa! Hôm nay, chúng ta nhất định phải uống một trận thật sảng khoái!”

Nói xong, Diệp Phong liền kéo Lý Thanh đi nâng chén. Cả hai đều là tửu quý, lần này gặp lại cố nhân, tất nhiên không thể thiếu linh tửu.

“Hôm nay, ngươi chính là khách quý! Với thân phận đệ tử chấp pháp của Thiên Hà Tông, ngươi chắc hẳn kiếm được không ít chứ?”

Vừa nói, hai người vừa đi vào một viện nhỏ tĩnh lặng bên trong nội thành. Đây chính là nơi Diệp Phong thường ngày tu hành, khung cảnh quả thực thanh nhã yên bình.

Vừa bước vào sân, Diệp Phong đã lấy ra hai vò Trăm Hoa Linh Nhưõng, khí thế hào sảng:

“Đến đây! Hai vò rượu này đã được ủ suốt một trăm năm rồi, hương vị tuyệt đối vượt xa đám tục tửu mà ngươi thường uống!”

“Nếu không phải ta có thân phận đệ tử chấp pháp, thì dù có nhiều linh thạch cũng đừng mong mua được ở Tụ Phong Lâu!”

Nhanh chóng, Diệp Phong rót đầy hai bát rượu. Hắn cầm lên một bát, ngửa đầu uống cạn một hơi.

Lý Thanh thấy vậy cũng nâng chén lên, nhưng trước khi uống, hắn theo bản năng dùng thần thức quét qua một lượt.

Không có vấn đề gì.

Đáy mắt Lý Thanh lóe lên một tia sáng khó lường, rồi hắn nhấp nhẹ một hớp, đồng thời bàn tay còn lại vô thức siết chặt, đầu ngón tay trắng bệch.

Hắn đặt chén rượu xuống, sảng khoái cười lớn:

“Hahaha, quả nhiên là linh tửu thượng hạng! Hương thơm ngọt ngào thuần hậu, răng môi lưu dư hương!”

“Thời gian gần đây, ở Thiên Hà Tông ngươi sống thế nào? Ta thấy ngươi làm đệ tử chấp pháp cũng khá uy phong đó.”

Diệp Phong thoáng sững lại, nhưng nhanh chóng khoát tay cười nói:

“Đừng nhắc chuyện đó nữa! Ngược lại, người đột nhiên muốn điều tra tình hình Mục Quốc và Lăng Vân Tông là có chuyện gì sao?”

Lý Thanh khẽ lắc đầu, lại nhấp một ngụm rượu, cười nhạt:

“Chẳng có gì, chỉ là ngồi yên quá lâu sinh chán, muốn ra ngoài dạo chơi một phen, mở mang tầm mắt.”

Nghe vậy, Diệp Phong lấy từ túi trữ vật ra một xấp tài liệu:

“Đây, người xem đi. Ta vội vàng thu thập được những tin tức này, chắc sẽ giúp ích cho người.”

Lý Thanh gật đầu, nhận lấy tài liệu, vừa lật xem vừa nhấm nhấp linh tửu.

Tư liệu quả thực rất đầy đủ, ngay cả thông tin về các gia tộc tu tiên xung quanh Mục Quốc cũng được ghi chép rõ ràng, đối với hắn đúng là trợ giúp rất lớn.

“Tốt! Không nói chuyện này nữa, trước tiên, chúng ta cạn chén!”

Diệp Phong giơ chén rượu lên, muốn cùng Lý Thanh chạm cốc.

Lúc này, ánh mắt Lý Thanh lóe lên vẻ phức tạp, sâu trong con ngươi ẩn chứa một tia bi ai nặng nề.

“Ừm.”

Hắn nâng chén, dứt khoát cụng ly rồi uống cạn.

“Tách!”

Một tiếng vỡ giòn tan vang lên.

Chén rượu trong tay Lý Thanh vô lực rơi xuống đất, vỡ nát thành từng mảnh.

Cảnh tượng này khiến người ta không khỏi giật mình!

Leng keng!

Nương theo tiếng vỡ giòn tan của đồ sứ, thân hình Lý Thanh lao đảo, gần như ngã nhào. Hắn vô lực tựa lưng vào tường viện, sắc mặt tái nhợt.

“Vì sao? Vì sao lại hạ được ta?!”

Mí mắt hần trĩu nặng, hơi thở lập tức trở nên yếu ớt.

Giọng nói tràn đầy khó hiểu, xen lẫn bí thống.

Phanh!

Diệp Phong quỳ sụp xuống đất, nước mắt rơi lã chã. Hần không cam lòng nói:

“Ta đã thất bại khi Trúc Cơ! Hai năm trước, lúc còn ở tầng chín Luyện Khí, ta đã dùng điểm công hiến đổi lấy một viên Trúc Cơ Đan. Nhưng kết quả vẫn thất bại...”

“Lý huynh, ta biết ngươi có một viên Trúc Cơ Đan! Ta cần nó, ta nhất định phải Trúc Cơ thành công!”

Chương 574

DTV EBOOK

“Người có biết sư huynh đệ trong tông môn gọi ta là gì không? Bọn họ gọi ta là ‘đoạt xá ma đầu’! Vì chuyện đoạt xá, ta bị khinh thường, bị dè bủ khắp nơi trong tông môn!”

“Ta muốn trở thành Trúc Cơ trưởng lão! Ta muốn thay đổi tất cả!”

Nói đến đây, Diệp Phong đứng dậy, rút từ bên hông ra một thanh trường kiếm sắc bén. Trên lưỡi kiếm lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

“Hơn nữa, Nhược Phi Cửu Tiêu sắp trở thành trưởng lão chấp pháp. Hẳn chắc chắn sẽ điều ta đến Thiên Hà phường thị làm đệ tử chấp pháp. Khi đó, tình cảnh của ta càng bi thảm hơn!”

“Lý huynh, xin lỗi! Ta thực sự cần viên Trúc Cơ Đan đó, còn cả cơ hội tiến vào bí cảnh Dưỡng Hồn! Ta sẽ kế thừa tất cả, cho đến khi tu luyện đến Kết Đan kỳ!”

Tay Diệp Phong run run cầm kiếm, từng bước tiến đến, bước chân có chút loạng choạng. Nhưng đến khi đứng trước mặt Lý Thanh, hẳn dường như đã hạ quyết tâm, động tác dứt khoát hơn hẳn.

Lý Thanh nhìn thân ảnh trước mắt, trong lòng dâng lên cảm giác xa lạ đến khó tin.

“Hừ! Mười năm trước, ta giúp người đoạt xá thành công. Khi đó, người đã thề sẽ báo đáp ta! Người còn nhớ không?”

Lời này khiến Diệp Phong lộ ra vẻ thống khổ. Hắn giãy giụa một lúc, nhưng rồi vẫn nâng kiếm lên. Lưỡi kiếm sắc bén phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

“Người là đồ cặn bã!”

Trước khi thanh kiếm rơi xuống, Lý Thanh đã dập tắt toàn bộ đau thương và tiếc nuối trong lòng, chỉ còn lại phần nộ.

Bá!

Trên mi tâm của hắn, thần thức hội tụ thành một luồng sáng nhàn nhạt, lóe lên rồi biến mất!

Trong nháy mắt, Diệp Phong như bị sét đánh. Thân thể hắn kịch chấn, hai mắt tràn đầy hoảng hốt.

Ngưng Hồn Trảm!

Lý Thanh dùng thần thức ngưng tụ thành lưỡi dao, chém thẳng vào thần hồn của đối phương.

Một thoáng sau, trong mắt Diệp Phong chỉ còn lại vẻ ngốc trệ, mê man.

Thân thể hắn đã bị đoạt xá một lần, giờ đây, thần hồn lại bị thương nặng, cơ hồ biến thành si ngốc.

“Cạch!”

Trường kiếm trong tay hắn vô lực rơi xuống đất.

Lý Thanh lạnh lùng nhìn Diệp Phong, sau đó vươn tay cầm lấy thanh kiếm, vận chuyển Vô Cực Kim Thân. Chỉ bằng sức mạnh thuần túy, hắn trực tiếp bẻ gãy thanh phi kiếm sắc bén!

Keng!

Tiếng kiếm gãy vang vọng trong không gian.

Lý Thanh cười lạnh:

“Chỉ bằng mấy trò trẻ con này mà cũng đòi giết ta sao? Diệp Phong, ngươi có phải quá ngây thơ rồi không?”

Nói xong, hắn cúi đầu, phun ra ngụm linh tửu đã uống trước đó.

Sau khi làm sạch miệng, hắn nhếch môi cười nhạt:

“Ta từ trong thế tục một đường mò mẫm mà đi lên, mãi đến khi thành tựu Võ Đạo Tông Sư mới nhập tiên đồ. Ngươi thật sự cho rằng chút trò hèn hạ này có thể hại được ta?”

“Không bỏ độc vào rượu, mà lại bôi độc lên viên bát. Ngươi thực sự nghĩ ta không nhận ra trò vặt này sao?”

Phanh!

Diệp Phong vô lực ngã xuống đất. Giờ đây, hắn đã như ngọn đèn trước gió, ngay cả việc kiểm soát thân thể cũng bất lực,

chỉ có thể miễn cưỡng nghe giọng Lý Thanh, mà không cách nào đáp lại.

Lý Thanh bước từng bước đến trước mặt hắn, ánh mắt lạnh như băng:

“Ta vốn định đến đây bái phỏng, mang theo mấy gốc Thiên Tinh Thảo ngàn năm tặng ngươi... Nhưng ngươi đã khiến ta quá thất vọng.”

“Do dự, yếu đuối, nhu nhược!”

Lời vừa dứt, ánh mắt Lý Thanh tràn đầy sát ý.

Hắn vung mạnh hai mảnh kiếm gãy!

Một mảnh đâm xuyên ngực Diệp Phong!

Mảnh còn lại cắt đứt cổ họng hắn!

Từ đây, sinh cơ Diệp Phong hoàn toàn bị hủy diệt.

Hắn đã từng đoạt xá một lần, nhưng giờ đây, ngay cả linh thức cũng bị đánh tan, hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Lý Thanh cúi xuống, lấy đi túi trữ vật bên hông Diệp Phong.

Lần trước, vì giúp hắn đoạt xá, túi trữ vật này hắn chưa từng động đến.

Không ngờ, hôm nay lại trở về tay mình, cùng với cái mạng của Diệp Phong.

Nhất âm nhất trắc, hắn là thiên mệnh.

“Hừ! Phản bội... chẳng khác gì xát muối lên vết thương.”

Sau khi thu lại túi trữ vật và những tài liệu trên bàn, Lý Thanh lập tức rời khỏi tiểu viện, hướng thẳng ra ngoài.

Hắn đã hoàn toàn bình tĩnh, cẩn thận phân tích tình huống của mình.

Phải đi ngay!

Giết một đệ tử chấp pháp của Thiên Hà Tông ngay trên phường thị... Đây tuyệt đối là chuyện kinh thiên động địa!

Mặc kệ nguyên do thế nào, một khi rơi vào tay Thiên Hà Tông, kết cục chờ đợi hắn tuyệt đối không thể nào tốt đẹp.

Tuy rằng hắn có quen biết vài vị trưởng lão Thiên Hà Tông, nhưng chút giao tình ấy hoàn toàn không đủ để giúp hắn thoát khỏi đại họa lần này.

Dù là Thi Nam Thiên, Cửu Tiêu hay thậm chí Liễu Hàn Nguyệt, cũng chưa chắc gánh nổi hắn.

Hai người đầu quan hệ với hắn vốn chẳng khác gì người xa lạ, còn với Liễu Hàn Nguyệt, giao tình cũng chẳng sâu đậm gì cho cam.

Lý Thanh không phải kẻ sẵn sàng đem vận mệnh của mình ký thác vào tay người khác. Sinh mệnh hắn, chỉ có thể do chính hắn nắm giữ!

Chương 575

DTV EBOOK

Vừa nghĩ đến đây, hắn liền bình tĩnh điều chỉnh bước chân, nhắm thẳng cửa ra vào của Thiên Hà phường thị mà đi. Dù tốc độ nhanh nhưng hắn vẫn giữ vẻ tự nhiên, tránh để lộ bất kỳ điều gì khả nghi.

Dọc đường, trong lòng Lý Thanh dâng lên chút bi thương nhàn nhạt. Mười năm trôi qua, sự thay đổi của Diệp Phong khiến trái tim hắn lạnh lẽo.

Chỉ vì một lần Trúc Cơ thất bại, người từng là tri kỷ chí giao năm nào lại xuống tay hạ độc hắn, chỉ vì một viên Trúc Cơ Đan.

Đương nhiên, trong đó có lẽ còn liên quan đến bí cảnh Dưỡng Hồn. Những chuyện này chồng chất lên nhau, cuối cùng biến thành tai họa hôm nay.

“Con đường Tiên Đạo này... thật sự quá tàn khốc.”

Trái tim như bị đao cắt, Lý Thanh âm thầm hạ quyết tâm. Từ nay về sau, hắn sẽ không mở lòng với bất kỳ ai nữa.

Bước đến cổng phường thị, hắn thu hồi mọi suy nghĩ tạp niệm, bình tĩnh hòa vào dòng người, giả vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra, chậm rãi chen vào lối ra.

Ngay lúc đó, một đệ tử Thiên Hà Tông – kẻ trước đó từng giúp hắn truyền tin – cũng nhìn thấy hắn. Nhưng gã chỉ nhíu mày có chút kinh ngạc, không tỏ vẻ gì khác.

Lý Thanh nhẹ nhàng thở ra. Có vẻ như chuyện này vẫn chưa bị bại lộ, xem ra vận may của hắn vẫn chưa cạn.

Suốt quá trình rời đi, hắn vẫn duy trì thần thức ngoại phóng, nhưng không lo lắng bị phát hiện. Ở đây không có tu sĩ Trúc Cơ kỳ, chắc chắn không ai đủ khả năng dò xét thần thức của hắn.

Cuối cùng, khi vượt qua cấm chế nơi cổng, Lý Thanh mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng, ngay lúc đó, thần thức hắn phát hiện vài đệ tử Thiên Hà Tông đang trò chuyện.

“Người có thấy không? Vừa rồi có một tán tu hình như là hảo hữu của Diệp Lão Ma.”

“Thật sao? Không ngờ một kẻ đoạt xá ma đầu như hắn cũng có tri kỷ đến thăm viếng? Thật kỳ lạ.”

“Hừ, loại người chuyên đoạt xá thân thể kẻ khác, bằng hữu của hắn e rằng cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì!”

“Đừng bàn tán linh tinh, Diệp Lão Ma có giao tình với trưởng lão Cửu Tiêu đây, đừng để lời này lọt vào tai hắn.”

Lý Thanh nghe thấy những lời này, trong lòng chợt hiểu ra, cũng đoán được Diệp Phong những năm qua đã sống trong tình cảnh như thế nào.

Hắn biết, đoạt xá trong tu tiên giới là chuyện vô cùng nhạy cảm. Nhưng không ngờ, ngay cả những sư huynh đệ cùng làm việc trong phường thị cũng khinh bỉ, ghẻ lạnh Diệp Phong đến mức này. Chỉ vì hắn từng tiếp xúc với Diệp Phong mà cũng bị gán cho cái danh “không phải kẻ lương thiện”.

Có thể nói, việc Diệp Phong rơi vào kết cục này, không phải không có liên quan đến sự bạc bẽo của chính Thiên Hà Tông.

Nhưng Lý Thanh không hề có ý định tranh luận, chỉ lặng lẽ thu hồi thần thức, nhanh chóng rời khỏi phường thị, phóng thẳng vào sơn lâm bên dưới.

Chưa đi được bao xa, đột nhiên, hắn cảm nhận được vài luồng khí tức cường đại đang nhanh chóng áp sát cửa ra vào phường thị.

Một giọng nói uy nghiêm vang lên:

“Phong tọa Thiên Hà phường thị! Cấm chỉ bất kỳ ai xuất nhập!”

Cảm nhận được động tĩnh này, lòng Lý Thanh chấn động dữ dội. Hắn lập tức gia tăng tốc độ ngự chùy, lao nhanh về phía núi rừng.

Không hề do dự, hấn phóng xuất Thùng Com, nhảy lên lưng nó.

“Đi! Nhanh rời khỏi đây!”

Chỗn này không thể ở lâu!

Lý Thanh biết, khả năng cao chuyện đã bại lộ. Điều chờ đợi hấn sau đó rất có thể là cuộc truy sát không ngừng nghỉ của Thiên Hà Tông, thậm chí không loại trừ khả năng bọn chúng sẽ xuất động cả trưởng lão Trúc Cơ kỳ!

Bá!

Nhận được mệnh lệnh, Thùng Com lập tức hóa thành một vệt sáng, lao vút vào núi rừng với tốc độ kinh người.

Cùng lúc đó, trong đại điện Hồn Đăng của Thiên Hà Tông.

Rắc!

Trong không gian tĩnh lặng, bỗng vang lên một âm thanh giòn tan.

Trong đại điện yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ cả tiếng kim rơi, nhưng lúc này, một chiếc hồn đăng chợt vỡ vụn.

Một lão giả đang trông coi nơi này lập tức mở mắt, hai tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong đồng tử.

“Hồn đăng vỡ nát, lại có người vẫn lạc ư?”

Lão chậm rãi đứng lên, bước đến nơi phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một ngọn đèn Hồn Hỏa đã tắt ngấm, trên thân đèn xuất hiện những vết rạn nứt đáng sợ.

Lão giả cầm lấy ngọn đèn đã tắt, kiểm tra thông tin ghi chép trên đó.

“Diệp Phong, đệ tử chấp pháp đương nhiệm của Thiên Hà phường thị.”

Đọc đến đây, ánh mắt lão lóe lên hàn quang, một cỗ khí thế cường đại bùng phát từ cơ thể lão.

“Lại có một đệ tử chấp pháp tử vong trong Thiên Hà phường thị? Là kẻ to gan nào dám làm chuyện này, hay còn có nguyên nhân gì khác?”

“Chuyện này phải điều tra ngay lập tức!”

Là một trong những tiên đạo tông môn thống lĩnh khu vực này, bọn họ tuyệt đối không cho phép có kẻ dám giết đệ tử chấp pháp ngay giữa phường thị của mình!

Lão giả nghiêng răng, trầm giọng quát:

Chương 576

DTV EBOOK

“Người đâu! Truyền lệnh phong tỏa Thiên Hà phường thị!”

Có người đã ngang nhiên giết chết một đệ tử chấp pháp của Thiên Hà Tông ngay giữa phố chợ trên Trời Sông Phường Thị!

Tin tức này căn bản không thể che giấu được. Chỉ trong chớp mắt sau khi khu chợ bị phong tỏa, tin đồn đã nhanh chóng lan rộng.

Những đệ tử phụ trách trận pháp phòng thủ, sắc mặt ai nấy đều khó coi. Nhưng khi phải đối mặt với cuộc điều tra từ trưởng lão tông môn, bọn họ vẫn ngoan ngoãn kể lại tất cả những gì mình biết.

“Diệp sư huynh, người cuối cùng hấn gặp chính là gã tán tu kia, điểm này ta dám khẳng định.”

“Sau đó ta còn lấy làm kỳ quái, lúc ban đầu hai người bọn họ trông như bằng hữu lâu năm, vừa nói vừa cười. Nhưng chỉ một lát sau lại mỗi người một ngã.”

“Nghĩ kỹ lại, chuyện này quả thật không hợp lý chút nào.”

Nghe mấy đệ tử thuật lại, một vị trưởng lão Trúc Cơ Kỳ của Thiên Hà Tông, tuy tuổi không lớn nhưng sắc mặt đã âm trầm đến cực điểm.

“Đem hình ảnh người các ngươi đã thấy nhớ lại trong đầu, ta muốn dùng thần thức điều tra rồi vẽ lại để ban hành lệnh truy nã.”

Việc buông thối hải để người khác tùy ý dò xét là một điều đại kỵ trong tu tiên giới.

Thế nhưng, khi đối diện với mệnh lệnh của trưởng lão, đệ tử ký danh nào dám phản kháng? Dù bất đắc dĩ, bọn họ vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Không lâu sau, vị trưởng lão Thiên Hà Tông đã dùng thần thức tái hiện lại hình ảnh vừa thấy, cẩn thận phác họa trên mây tờ

giấy trắng.

Họa công của hắn không tệ chút nào, chỉ vài nét bút đã tái hiện hoàn cảnh sinh động như thật. Trong bức vẽ, chân dung của Lý Thanh hiện lên rõ ràng, như thể hắn đang đứng ngay trước mắt.

Cảnh tượng trong tranh chính là lối ra vào của Thiên Hà Phường Thị. Khuôn mặt Lý Thanh đơn giản và tự nhiên, chen chúc giữa đám đông. Nếu không bị chỉ điểm, e rằng chẳng ai có thể nhận ra hắn.

Khuôn mặt này thực sự quá bình thường, khí chất cũng chẳng có gì nổi bật, không hề để lại chút ấn tượng đặc biệt nào.

“Đúng, đúng, đúng! Chính là hắn, một chút cũng không sai!”

“Tên này đã giết Diệp sư huynh ngay giữa phường thị, vậy mà vẫn có thể thần nhiên rời đi. Nhìn hắn vô cùng lạnh nhạt, chắc chắn là một kẻ lòng dạ độc ác!”

“Nếu không từng làm đủ chuyện xấu xa, sao có thể có được tâm cảnh kinh khủng như vậy? Ngực mang sát tâm nhưng gương mặt lại bình thản như mặt hồ! Loại người này hoặc là thiên tài thành đại nghiệp, hoặc chính là ma đầu giết người không gớm tay!”

“Hừ, ta dám khẳng định hắn là một đại ma đầu chưa từng lộ diện. Nếu không, sao có thể đi cùng...”

Câu nói sau đó nửa chừng bị kìm lại. Nhưng dù không nghe rõ, ai cũng hiểu được hắn muốn nhắc đến điều gì.

Định kiến trong lòng người cũng như một ngọn núi lớn. Dù Diệp Phong đã chết, danh tiếng đoạt xá ma đầu của hắn vẫn không thể nào rửa sạch.

“Tốt, khắc mấy bức chân dung này thành bản sao rồi phát xuống toàn bộ tông môn. Từ nay về sau, toàn bộ tu tiên giới đều phải truy nã người này.”

“Ta sẽ về tông môn một chuyến, yêu cầu Chấp Pháp Đường định người này là nhiệm vụ công hiến của tông môn. Quy cách xử lý ngang với lệnh truy bắt cướp tu!”

Chỉ với vài câu nói, vụ việc này đã bị định đoạt.

Giết chết một đệ tử chấp pháp của Thiên Hà Tông ngay giữa chợ Trời Sông Phưởng Thị, đây là chuyện hiếm hoi chưa từng có trong toàn bộ tu tiên giới.

Ngay cả khi Phi Ứng Tặc hoành hành ngang ngược nhất, chúng cũng chỉ dám phục kích tán tu bên ngoài khu phưởng thị. Khi gặp đệ tử Thiên Hà Tông, chúng còn phải cẩn thận nghe ngóng rồi lập tức rút lui.

Sau này, sự thật chứng minh rằng ngay cả Phi Ứng Tặc cũng không phải là tán tu bình thường. Đằng sau bọn chúng còn có bóng dáng của Thượng Thanh Tông.

Bởi vậy, hành động của Lý Thanh lần này thực sự là một tiền lệ chưa từng có trong hàng trăm năm qua! Có tán tu nào dám cả gan làm loạn như hắn?

Vì giữ gìn uy nghiêm của tông môn, Thiên Hà Tông lập tức hành động. Chẳng bao lâu sau, lệnh truy nã chân dung Lý Thanh đã lan truyền khắp tu tiên giới!

Bất kể tu tiên gia tộc nào, tất cả đều nhận được cảnh báo nghiêm khắc rằng tuyệt đối không được dung túng cho kẻ cùng hung cực ác này.

Đồng thời, Thiên Hà Tông cũng phái không ít đệ tử ra ngoài truy bắt Lý Thanh, thậm chí còn phong tỏa biên giới, kiểm soát chặt chẽ mọi con đường trọng yếu dẫn đến Mục Quốc và Lương Quốc.

Rõ ràng, bọn họ đã quyết tâm cắt đứt mọi con đường chạy trốn của Lý Thanh! Chỉ cần có bất kỳ dấu hiệu khả nghi nào, lập tức sẽ bị phát hiện ngay lập tức!

Rất nhiều tán tu khác khi nghe tin này đều cảm thấy kinh ngạc, trong lòng thầm thắc mắc: Vì sao Thiên Hà Tông lại làm to chuyện chỉ vì một tán tu Luyện Khí kỳ?

Chương 577

DTV EBOOK

“Chẳng phải bọn họ chỉ muốn lập uy thôi sao? Từ sau khi ký kết điều ước hòa bình với Thượng Thanh Tông, uy tín của Thiên Hà Tông dĩ nhiên bị ảnh hưởng ít nhiều.”

“Nếu ta là cao tăng của Thiên Hà Tông, chắc chắn cũng không thể dễ dàng tha thứ cho một tên Luyện Khí kỳ tán tu dám ra tay trước mặt thiên hạ.”

“Nhưng vấn đề là, tại sao lại có một kẻ tán tu dám cả gan ra tay trong phường thị, giết chết đệ tử chấp pháp của Thiên Hà Tông chứ?”

“Nguyên nhân bên trong có thể còn chưa rõ ràng, nhưng có một điều chắc chắn: Thiên Hà Tông căn bản không quan tâm đến lý do! Bọn họ chỉ muốn lập uy mà thôi!”

“Ha ha, ta nghe nói kẻ họ Lý kia vốn là hảo hữu chí cốt của vị đệ tử chấp pháp đã chết. Còn về việc tại sao lại trở mặt, thì chẳng ai rõ.”

Đáng thương thay cho Lý Thanh! Cả đời hấn làm việc thiện tích đức, nào ngờ chỉ vì một lần phòng vệ chính đáng, lại bị Thiên Hà Tông định nghĩa là ma đầu.

Mà thành kiến này, một khi đã mọc rễ trong lòng tu sĩ khắp nơi, thì mặc kệ sự thật thế nào, ai cũng sẽ chủ quan cho rằng hấn là một kẻ trong Ma Đạo, làm nhiều chuyện ác.

Một góc khác tại Thiên Hà Tông – Trong khu động phủ.

Một bóng dáng mảnh khảnh khẽ vuốt ve tấm lệnh truy nã trên tay. Nàng nhìn chăm chăm vào chân dung và nội dung trên đó, đôi mắt đẹp thoáng hiện vẻ dao động.

“Lý Ma Đầu? Làm sao có thể như vậy? Ta nhớ rõ hấn là người tâm tính thuần lương, không thể nào là hạng người đó được.”

Thế nhưng, lệnh truy nã lại ghi chép rất rõ ràng: Lý Thanh – giết chết một đệ tử chấp pháp ngay giữa phường thị trên trời

sông!

Hiện tại hành tung không rõ, nhưng Thiên Hà Tông đã quyết tâm truy bắt hắc, phái ra vô số đệ tử lùng sục khắp nơi.

“Có lẽ có hiểu lầm gì đó... Ta phải đến Cháp Pháp Đường một chuyến.”

Liễu Hàn Nguyệt khẽ chớp mắt, thu gọn lệnh truy nã vào trong tay áo, thân ảnh phiêu nhiên bay ra khỏi động phủ.

Cháp Pháp Đường – Thiên Hà Tông.

Một nam nhân có phong thái chững chạc, đôi lông mày nhíu chặt như đang chìm vào suy tư.

“May mà ta đã sớm thanh toán xong ân tình với hắc, nếu không thì việc này thật sự phiền phức.”

Vừa lúc đó, Liễu Hàn Nguyệt chậm rãi bước vào Cháp Pháp Đường.

Nàng ôm quyền thi lễ, dịu dàng nói: “Gặp qua Cửu Tiêu sư huynh.”

Cửu Tiêu thoáng ngạc nhiên, hỏi: “Hàn Nguyệt sư muội, hôm nay sao lại có thời gian đến tìm ta?”

Kỳ thực, nếu xét về tuổi tác, Liễu Hàn Nguyệt lớn hơn Cửu Tiêu vài tuổi, chỉ là hắc Trúc Cơ sớm hơn, lại còn đảm nhiệm chức trưởng lão Cháp Pháp Đường.

Trong tu tiên giới, vài tuổi cách biệt chẳng là gì, vì vậy mới có chuyện vai vế đảo ngược như vậy.

Liễu Hàn Nguyệt khẽ mở môi đỏ, chậm rãi nói:

“Cửu Tiêu sư huynh, ta có chút nghi vấn về lệnh truy nã lần này. Theo như ta biết, Lý Thanh không phải là loại người đại gian đại ác. Có khi nào đã có nhầm lẫn gì không?”

Câu hỏi này khiến Cửu Tiêu có chút kinh ngạc. Hắc không ngờ Liễu Hàn Nguyệt cũng quen biết Lý Thanh.

“Không ngờ Hàn Nguyệt sư muội cũng có giao tình với hắc. Chẳng lẽ muội đến đây để cầu xin tha thứ cho hắc?”

Liễu Hàn Nguyệt lập tức lắc đầu, khẽ cười: “Chỉ là từng quen biết, cũng không thể nói là giao tình sâu đậm. Ta chỉ muốn tìm

hiểu sự tình một chút.”

Cửu Tiêu bật cười: “Ha ha ha, thật ra ta cũng quen biết Lý Thanh, cũng khá hiểu con người hắn. Hắn tuyệt đối không phải hạng người như vậy.”

Liễu Hàn Nguyệt thoáng ngạc nhiên, không ngờ Lý Thanh lại kết giao không ít Trúc Cơ kỳ tu sĩ, hơn nữa còn là một trong những trưởng lão của Cháp Pháp Đường.

Nàng nhú mày, hỏi: “Vậy vì sao...”

Không đợi nàng hỏi hết câu, Cửu Tiêu liền ngắt lời:

“Ta cũng muốn giúp Lý Thanh, nhưng chuyện này ảnh hưởng không nhỏ. Ngay cả Chương Môn cũng đã nhúng tay vào.”

“Hơn nữa, việc lần này còn liên quan đến một chuyện lớn hơn. Tông môn làm to chuyện không chỉ vì lập uy, mà còn có ý đồ rèn luyện đệ tử.”

“Mấy năm trước, sau đại chiến tu tiên giới, rất nhiều vấn đề nội bộ trong tông môn đã bị phơi bày, đặc biệt là chiến lược của phân lớn đệ tử...”

Sự thật rốt cuộc là thế nào?

Liễu Hàn Nguyệt nhú mày trầm tư, nàng biết, chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài!

Nghe vậy, Liễu Hàn Nguyệt lập tức hiểu rõ ẩn ý bên trong.

Tông môn muốn nhân cơ hội này để lập uy, đồng thời cũng coi như một lần rèn luyện, giúp đệ tử dưới trướng gia tăng thực lực chiến đấu.

Từ khi nàng đột phá Trúc Cơ, trở thành một trong những trưởng lão của tông môn, mơ hồ nghe được một số tin đồn bí mật.

Có lẽ chuyện này không thực sự đến mức đó, nhưng cũng không thể làm ngơ mà không để ý.

Thiên Hà Tông cùng Thượng Thanh Tông tranh chấp, chưa chắc đã có thể dễ dàng kết thúc. Cả hai bên đều đang âm thầm chuẩn bị.

Chương 578

DTV EBOOK

“Thì ra là vậy! Nếu thế, lần này Lý Thanh e rằng đỡ nhiều lành ít rồi.” Liễu Hàn Nguyệt lẩm bẩm, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối.

Tuy nhiên, mối quan hệ giữa hai người không đủ sâu, nàng hôm nay có thể đến Chấp Pháp Đường, coi như đã tận lực.

Lúc trước, Lý Thanh từng hộ pháp cho nàng, nhưng ân tình ấy cũng chưa đến mức khiến nàng có thể bất chấp tất cả.

Nhìn theo bóng lưng Liễu Hàn Nguyệt rời đi, Cửu Tiêu khẽ thở dài. Kỳ thật, hắn cũng chẳng khác gì nàng.

Với trí tuệ của mình, hắn hiển nhiên nhìn ra cái chết của Diệp Phong không hề đơn giản như bề ngoài, thậm chí bên trong có khả năng ẩn giấu âm mưu nào đó.

Chỉ tiếc, đây là quyết định của toàn bộ tông môn. Hơn nữa, Chấp Pháp Đường cũng không phải do một mình hắn định đoạt. Trong đó còn có không ít chấp pháp trưởng lão, thậm chí còn có một vị Đại trưởng lão có địa vị cao thượng.

Dựa vào sức của một hai người, dù hắn đã bước vào Trúc Cơ kỳ, cũng không thể đối đầu với ý đồ của tông môn.

Cuối cùng, Cửu Tiêu chỉ có thể thở dài, lặng lẽ thu lại lệnh truy nã khắc họa chân dung của Lý Thanh.

Ngàn vạn lời muốn nói, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài.

“Ai!”

Trong mắt hầu hết mọi người, lần này Lý Thanh khó thoát khỏi kiếp nạn.

Thậm chí ngay cả hắn cũng cảm thấy như vậy!

Phía đông Thiên Hà Tông, trong khu vực Tiểu Thụy Lĩnh kéo dài vô tận.

Giờ phút này, Lý Thanh đang ẩn thân giữa rừng núi rậm rạp. Trong quãng thời gian chạy trốn này, hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ bản thân đã phạm vào thiên điều, khiến cho Thiên Hà Tông phải kinh động lớn như vậy?

Chưa nói đến những chuyện khác, chỉ tính riêng lệnh truy nã trên đường, hắn đã nhìn thấy không dưới mười mấy tấm!

Lý Thanh toàn thân phủ đầy bụi đất, giờ phút này vừa thở dốc vừa nắm chặt tấm lệnh truy nã về lại chân dung của mình vô cùng sống động.

“Thật đáng chết! Cùng lắm ta chỉ giết một đệ tử Cháp Pháp mà thôi, sao có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy?”

“Không biết còn tưởng rằng ta đã thắng tay diệt luôn một vị Kết Đan lão tổ của Thiên Hà Tông nữa ấy chứ!”

Lý Thanh nhin không được mà oán thán một tiếng.

Từ trước đến nay, hắn luôn giữ phong cách sống khiêm tốn, vậy mà giờ lại trở nên nổi danh khắp thiên hạ!

Thậm chí danh tiếng của hắn còn vang dội hơn cả Phi Ưng Tặc trước kia. Không chỉ các đại gia tộc tu tiên, mà ngay cả những tán tu lang bạt khắp nơi cũng đều biết đến hắn.

Nói cách khác, trong mười tu sĩ thì ít nhất sáu, bảy người có thể nhận ra chân dung của hắn!

Chuyện này tuyệt đối không phải là tin tốt. Điều đó đồng nghĩa với việc con đường chạy trốn sau này của hắn sẽ càng thêm gian nan.

Dù sao, chỉ cần có người cung cấp tin tức về hắn, lập tức có thể đến Thiên Hà Tông lĩnh thưởng. Hiện tại, hắn chính là đối tượng bị người người truy đuổi!

“Khốn kiếp! Giới tu tiên này không thể ở lại lâu nữa, ta phải tìm cách sang Mục Quốc!”

Thiên Hà Tông phong tỏa còn nghiêm ngặt hơn nhiều so với dự đoán của Lý Thanh. Những ngày qua, hắn thậm chí không dám tùy tiện bay lên không trung, bởi vì làm vậy quá mức cao điệu, rất dễ bị phát hiện.

Thế nhưng, dù cẩn thận đến đâu, hắn vẫn phải đối mặt với một vấn đề nan giải—hắn nên làm thế nào để tiến vào Mục Quốc?

Vượt qua Tiểu Thúy Lĩnh là đến vùng Nam Bộ của Phong Quốc. Đi tiếp về phía Nam là một dải hoang nguyên bằng phẳng rộng lớn, nơi này lại bị đệ tử Thiên Hà Tông phong tỏa vô cùng chặt chẽ. Muốn băng qua mà không để bị phát giác, gần như là chuyện không thể.

Lý Thanh đã nhiều lần đụng phải đội tuần tra của Thiên Hà Tông. Nếu không nhờ thần thức vượt xa Luyện Khí kỳ cùng khối ngọc như ý có thể ẩn giấu khí tức, e rằng hắn đã bị phát hiện từ lâu.

Núp sau một gò đất nhỏ trên hoang nguyên, Lý Thanh với bộ dáng phong trần mệt mỏi, sắc mặt trầm ngâm nhìn về phía trước.

“Vùng hoang nguyên này thật sự khó mà vượt qua, cứ cách mỗi một khắc lại có đệ tử Thiên Hà Tông tuần tra trên không. Đám người này chẳng lẽ không biết mệt sao?”

Lý Thanh siết chặt nắm đấm, trong mắt tràn ngập tức giận.

Không phải là hắn không đánh lại. Với thực lực hiện tại, dù một mình đối đầu với một đội tuần tra Luyện Khí kỳ của Thiên Hà Tông, hắn vẫn có thể ung dung ứng phó. Thậm chí, muốn giết sạch bọn chúng cũng chẳng phải chuyện khó.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, trên người những đệ tử này đều mang theo tín hiệu truyền tin. Chỉ cần giao chiến, bọn chúng lập tức bắn pháo hiệu, báo động cho các đội tuần tra khác trong khu vực.

Một khi kẻ địch kéo đến càng lúc càng đông, dù Lý Thanh có mạnh mẽ đến đâu, có thể quét ngang toàn bộ Luyện Khí kỳ, thì cũng không thể chiến đấu liên miên không dứt.

Chương 579

DTV EBOOK

Hơn nữa, nếu số lượng Luyện Khí kỳ tử vong quá nhiều, sớm muộn gì Thiên Hà Tông cũng sẽ phá Trúc Cơ kỳ trường lão ra tay!

Nghĩ đến đây, lông mày hắn càng nhíu chặt hơn.

Lúc này, Lý Thanh lấy ra một quyển địa đồ, mở ra xem xét.

“Phong Quốc và Mục Quốc không giáp biên. Hoang nguyên này chính là nơi Thiên Hà Tông dễ dàng truy lùng nhất.”

Hắn lẩm bẩm, ngón tay chậm rãi di chuyển trên bản đồ, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở một điểm phía Đông Bắc của Phong Quốc.

Vọng Viễn Thành!

Đây là nơi hắn đã từng lập nghiệp, cũng là nơi hắn đặt bước chân đầu tiên trên con đường tu tiên.

“Khoảng cách từ Vọng Viễn Thành đến Đông Lương Quốc không xa, có lẽ ta có thể đi đường vòng, tiến vào lãnh thổ Lương Quốc, sau đó men theo khu vực do Thượng Thanh Tông quản lý mà xuôi Nam vào Mục Quốc.”

Suy tính kỹ lưỡng, Lý Thanh cảm thấy phương án này không tệ. Tuy rằng đường xá xa hơn nhiều, nhưng đổi lại, mức độ an toàn cao hơn.

Giờ đây, hắn đang bị Thiên Hà Tông truy sát, toàn bộ Thanh Sơn giới có thể che chở cho hắn chỉ còn lại hai thế lực—Thượng Thanh Tông và Lăng Vân Tông. Mà Lăng Vân Tông chính là lựa chọn tốt nhất của hắn.

“Nếu có thể tiến vào địa bàn Thượng Thanh Tông, áp lực đào thoát sẽ giảm đi đáng kể. Cuối cùng, chỉ cần gia nhập Lăng Vân Tông, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

Nghĩ vậy, hắn cất địa đồ vào tay áo, rồi bất giác cười khỏ một tiếng:

“Ha ha, không ngờ vòng vo một hồi, cuối cùng vẫn phải quay về Phong Quốc.”

Xác định được phương hướng, Lý Thanh không tiếp tục chần chừ nữa, lập tức khởi hành, phóng nhanh về phía Bắc.

Cùng lúc đó, tại hoang nguyên phía Nam Phong Quốc.

Một đội đệ tử Thiên Hà Tông đang ngự kiếm bay qua. Trong đội, vài người vây quanh bảo vệ một kẻ, thái độ hết sức cung kính, tựa như thiên lôi sai đâu đánh đó.

“Dương sư huynh, chuyện này huynh hồi tông môn, chắc hẳn thu hoạch không nhỏ?”

“Chuyện đó còn phải hỏi sao? Thúc phụ của Dương sư huynh chính là một trong những trưởng lão Trúc Cơ của tông môn, hơn nữa còn rất am hiểu việc suy diễn thiên cơ. Lần này huynh ấy tới, chắc chắn có thể lần ra tung tích của tên ma đầu Lý Thanh!”

“Nếu vậy thì chúng ta được nhờ rồi. Hiện tại, tông môn đã nâng mức ban thưởng lên một viên Dung Nguyên Quả cho nhiệm vụ này!”

“Chỉ cần bắt sống hắn, liền có thể nhận được một viên Dung Nguyên Quả! Đến lúc đó, nếu cầu được trưởng lão Đan Đường luyện chế, có khi mỗi người chúng ta đều có cơ hội nhận một viên Trúc Cơ Đan!”

Vài tên đệ tử bàn luận đầy hào hứng, trong mắt lóe lên tia tham lam.

Trên bầu trời hoang nguyên, kiếm quang xé gió, một cuộc truy sát chưa từng có đang dần được triển khai...

Đáng tiếc, Lý Thanh không có mặt ở đây. Nếu hắn nghe thấy những lời này, có lẽ sẽ nảy sinh ý nghĩ tự thú để đổi lấy Dung Nguyên Quả cũng không chừng.

Giá trị hiện tại của hắn đã tương đương một viên Dung Nguyên Quả, chuyện này ngay cả hắn cũng chưa từng dám nghĩ tới trước kia!

“Ha ha ha, mọi người cứ yên tâm! Thúc phụ ta quả thực đã suy diễn thiên cơ về tên ma đầu Lý Thanh, nhưng kết quả lại hoàn

toàn trống rỗng. Điều này chứng tỏ trên người hắn chắc chắn có bí bảo, có thể che giấu thiên cơ!”

Dương sư huynh cười khẽ nói, thế nhưng trong mắt hắn lại ánh lên vẻ hưng phấn.

Không sai!

Hắn nhận ra Lý Thanh!

Lúc nhìn thấy bức chân dung của Lý Thanh trên lệnh truy nã, hắn đã cảm thấy quen mắt. Sau khi cẩn thận lục lại ký ức, cuối cùng cũng nhớ ra được một đoạn chuyện cũ đã chôn vùi trong trí nhớ từ lâu.

Nhiều năm trước, hắn từng đến tham gia đại tế của Liễu gia, lúc đó chỉ là một kẻ tán tu làm thuê trong sân. Ở đó, hắn từng nhìn thấy một con hắc sát hồ mang huyết mạch yêu thú.

Khi ấy, hắn đã có ý định bắt con yêu thú đó, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ. Lý do là vì huyết mạch của nó quá hỗn tạp, hơn nữa lại bị khắc huyết khế chi ấn, không thể cưỡng ép thu phục.

“Chính là hắn, tuyệt đối không sai! Chỉ trong vòng hơn mười năm, từ một tên Luyện Khí sơ kỳ, hắn đã nhảy vọt lên Luyện Khí tầng chín!”

“Hơn nữa, hắn chỉ là một tán tu, vậy mà tốc độ tu luyện lại nhanh đến đáng sợ. Trên người hắn nhất định có bí mật kinh thiên động địa!”

“Có lẽ, đó chính là món bí bảo giúp hắn che giấu thiên cơ! Nếu ta có thể bắt sống hắn... Ha ha, cả đời ta sẽ không cần lo lắng nữa!”

Nghĩ đến đây, Dương sư huynh siết chặt nắm đấm trong tay áo, ánh mắt tràn đầy tham vọng.

Hắn đã sớm bước vào Luyện Khí hậu kỳ, thậm chí đã dừng lại ở Đại Viên Mãn suốt một thời gian dài.

Nhiều năm trước, khi cuộc chiến lớn kết thúc, hắn từng dùng một viên Trúc Cơ Đan phẩm chất kém để đột phá, nhưng lại thất bại. Kết quả là hắn đã rơi vào cảnh suy sụp tinh thần suốt một thời gian dài.

Chương 580

DTV EBOOK

Khó khăn lắm mới vực dậy được tâm cảnh, vậy mà ngay lúc này, lại gặp phải một cơ duyên ngoài ý muốn như thế!

Ngay khi Dương sư huynh đang chìm trong suy tính của bản thân, một đệ tử Thiên Hà Tông bên cạnh lo lắng lên tiếng:

“Một tên tán tu mà lại có thể che giấu thiên cơ? Chuyện này... chúng ta nên làm gì đây?”

“Đúng vậy, Dương sư huynh! Chẳng lẽ chúng ta cứ mò mẫm tìm kiếm như vậy sao? Cơ hội này quá xa vời rồi!”

Nghe vậy, Dương sư huynh chỉ nhếch miệng cười đầy tự tin:

“Ha ha, yên tâm đi! Ta đã rời núi, tất nhiên là đã có phương pháp khác.”

“Tên ma đầu này sau khi giết đệ tử Cháp Pháp Đường của chúng ta, chắc chắn không thể nào vứt bỏ túi trữ vật!”

“Hắc hắc... Ta đã nhờ thúc phụ suy diễn thiên cơ, truy tìm những món đồ trong túi trữ vật của kẻ bị giết. Quả nhiên, ta tìm ra được manh mối!”

“Mặc dù vẫn chịu ảnh hưởng của bí bảo, không thể xác định chính xác vị trí của hắn, nhưng đại khái phương hướng thì không thành vấn đề!”

Vừa nói, Dương sư huynh lấy ra một món pháp khí nhỏ trông giống như một chiếc la bàn thanh đồng. Kim chỉ trên đó lúc này đang xoay tròn liên tục, tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì đó!

“Đây là Ti Thiên Nghi, có thể lần theo phương vị của túi trữ vật kia. Chúng ta chỉ cần đi theo nó, sớm muộn gì cũng sẽ tìm ra ma đầu đó!”

Dứt lời, hắn vận chuyển linh lực, thúc giục Ti Thiên Nghi. Kim đồng hồ xoay tròn một hồi, cuối cùng dừng lại, chỉ thẳng về phương Bắc!

“Ồ? Hắn lại đi về phương Bắc sao?”

“Xem ra tên ma đầu kia cũng biết vùng hoang nguyên này đã bị giăng thiên la địa võng, không dám bước bừa một bước!”

“Đi thôi! Nhanh chóng truy sát, tuyệt đối không thể để kẻ khác cướp mất phần thưởng!”

Nhóm đệ tử Thiên Hà Tông lập tức theo hướng Tì Thiên Nghi chỉ dẫn, nhanh chóng đuổi theo, ánh mắt tràn ngập khát khao, tựa như một bầy cá mập ngửi thấy mùi máu trong đại dương, đói khát và hung ác đến cực điểm.

Chỉ cần bắt được hắn, đồng nghĩa với việc có trong tay một viên Dung Nguyên Quả!

Sự cám dỗ này, bất kỳ kẻ nào trong Luyện Khí kỳ cũng không thể cưỡng lại!

Giữa vùng Hoang Giao Dã Lĩnh, nơi linh khí mỏng manh, Lý Thanh đứng lặng, tâm thần bất an, khó có thể yên ổn trở lại.

Bốn phía là những ngọn núi trùng điệp, kéo dài vô tận, rừng rậm che phủ, cổ mộc cao vút, che khuất cả bầu trời. Giữa khung cảnh hoang sơ ấy, không có lấy một dấu vết của nhân loại.

“Nghe nói, khi thần hồn tu sĩ đạt đến cảnh giới cao thâm, sẽ có một loại cảm giác huyền diệu—tâm linh bất chợt có dự cảm, tựa như một sự lĩnh ngộ đối với thiên mệnh.”

“Giờ ta đang bị một đại tông Tiên Đạo truy sát, đáng lẽ phải cản trở hơn mới đúng!”

Lý Thanh lẩm bẩm, sau đó lấy ra khối ngọc Như Ý, chuẩn bị tùy thời thu liễm khí tức bản thân.

Ngoài ra, hắn còn mở túi trữ vật mà Diệp Phong để lại sau khi chết.

“Quả nhiên có Liễm Túc Phù!” Lý Thanh thở phào nhẹ nhõm. Trong khoảng thời gian chạy trốn, số phù lục trong túi trữ vật của hắn sớm đã tiêu hao sạch sẽ.

Diệp Phong khi còn sống là một phù lục sư có kỹ nghệ bất phàm, trong túi trữ vật của y, những thứ khác có thể thiếu, nhưng phù lục thì tuyệt đối không!

Không ngoài dự đoán, bên trong túi trữ vật là từng chồng phù lục dày ba ngón tay, đa dạng đủ loại, vô cùng phong phú.

Từ công kích, phòng ngự, đến các loại phù lục mang công năng đặc biệt, thứ gì cũng có. Đáng chú ý nhất là mấy tấm phù lục màu tím, chất lượng thượng phẩm, được đặt riêng một góc.

“Lôi Bao Phù? Là phiên bản nâng cấp của Lôi Thiểm Phù sao?”

Vừa mừng vừa sợ, Lý Thanh lập tức thu toàn bộ số phù lục này vào túi trữ vật của mình, đồng thời giữ lại vài tấm dùng làm dự phòng khẩn cấp.

Liễm Tức Phù có số lượng không ít, phẩm chất đạt đến Nhất Giai Trung Phẩm, hiệu quả mạnh hơn hẳn những tấm phù hắn từng mua. Không chỉ có tác dụng ẩn giấu khí tức tốt hơn, mà thời gian duy trì cũng dài hơn.

“Tạm thời giải quyết được nguy cơ trước mắt. Có những phù lục này cộng thêm ngọc Như Ý, hẳn là không cần lo lắng sẽ bị đệ tử Luyện Khí kỳ phát hiện.”

Lý Thanh thở phào nhẹ nhõm. Hắn lập tức dán một tấm Liễm Tức Phù trung phẩm lên người, không tiếc tiêu hao pháp lực để duy trì vận chuyển ngọc Như Ý.

Đồng thời, hắn còn cố ý áp chế khí huyết bản thân, làm cho sinh mệnh lực giảm xuống mức thấp nhất có thể.

Bây giờ, dù có tu sĩ Luyện Khí kỳ đứng ngay trước mặt, cũng khó lòng phát hiện ra hắn. Nếu không phải nhìn thẳng vào mặt, e rằng cũng không nhận ra tu vi của hắn.

Sau khi làm xong mọi thứ, Lý Thanh cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Hắn hài lòng tự nhủ: “Như vậy thì có thể cân nhắc trà trộn vào thành trì phạm nhân. Nhờ vào lượng người đông đúc, khí tức của ta sẽ càng thêm ẩn giấu.”

Chương 581

DTV EBOOK

Nhanh chóng thu lại túi trữ vật, hắn chuẩn bị tiến về phía Nam của Phong Quốc, tìm một thành trì để ẩn náu, sau đó mới nghĩ cách lên lên phía Bắc.

Một khi đến được Vọng Viễn Thành, hắn có thể thẳng đường đi về phía Đông, đến Lương Quốc.

Từ đây, trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá bơi!

“Đi thôi!”

Thân hình Lý Thanh chợt động, tựa như mảnh hồ hay báo săn, nhanh chóng băng qua địa hình hiểm trở giữa rừng núi.

Tốc độ của hắn cực nhanh, nếu không cố ý không chế, e rằng có thể để lại tàn ảnh.

Trên đường di chuyển, hắn luôn duy trì thần thức ngoại phóng, cảm nhận mọi biến động xung quanh. Đồng thời, hắn cũng ghi nhớ địa hình khu vực, để mỗi điểm dừng chân đều trở nên thuận lợi nhất.

Nhưng rất nhanh, một luồng dao động khí tức khác thường từ phía sau bầu trời khiến hắn cảnh giác.

Lý Thanh lập tức quay đầu nhìn lại, nhưng tán cây rậm rạp che khuất tầm mắt. Tuy nhiên, thần thức hắn đã quét ra ngoài, nhìn thấy cảnh tượng phía hậu phương.

Một chiếc linh chu có hình đầu rắn đang ngự không mà đi, khí thế ngênh ngang, vô cùng ngạo nghễ.

Trên linh chu, mấy đệ tử Thiên Hà Tông cùng nhau vận chuyển pháp lực, điều khiển linh chu có phẩm chất tương đương với một kiện pháp khí thượng phẩm.

“Bọn chúng vậy mà đuổi tới tận đây sao?!” Lý Thanh biến sắc, con ngươi co lại.

Không chút do dự, hắn lập tức lao thẳng vào trong rừng rậm rạp, triệt để thu liễm khí tức. Ngay cả hơi thở cũng trở nên yếu ớt đến cực hạn.

Hắn bất động, chuẩn bị tùy thời xuyên vào Cực Dạ Giới để tạm thời tránh né.

Thực tế, nếu không phải Cực Dạ Giới hoàn toàn không có linh khí, ở lâu có thể khiến tu vi đình trệ, thậm chí thụt lùi, thì hắn đã sớm chọn cách ẩn náu trong đó.

Oanh!

Cảm nhận được linh chu lướt ngang qua đỉnh đầu, Lý Thanh mới thở phào một hơi.

Nhưng hắn chưa kịp thả lỏng, thần thức đã phát hiện điều bất thường—chiếc linh chu kia lại đột nhiên dừng lại ở phía trước không xa!

Nội tâm Lý Thanh chấn động, nắm đấm siết chặt.

Trên linh chu, mấy đệ tử Thiên Hà Tông đồng loạt nhìn về phía Dương sư huynh, người đang cầm trong tay Ti Thiên Nghi bằng đồng xanh.

“Động rồi! Động rồi!”

“Vừa rồi vẫn luôn chỉ về phương Bắc, nhưng khi đến nơi này, Ti Thiên Nghi lại bắt đầu xoay chuyển.”

“Chẳng lẽ...”

Dưới sự dẫn đầu của Dương sư huynh, ánh mắt hắn lúc này lóe lên vẻ hưng phấn không thể che giấu. Thanh âm có chút run rẩy, kích động nói:

“Chư vị sư đệ, ma đầu kia chắc chắn đang ẩn nấp gần đây! Chuẩn bị sẵn sàng, lập tức truy tìm một phen, bắt sống hắn cho ta!”

“Hễ bắt được, trở về tông môn liền có thể đổi lấy Dung Nguyên Quả, sau đó thỉnh trưởng lão luyện đan giỏi nhất trong tông ra tay luyện chế một lò Trúc Cơ Đan.”

“Ở đây, ta, Dương Tích, xin hứa! Một lò Trúc Cơ Đan, ta chỉ lấy một viên, còn lại các người tự do phân phối! Nếu ai không

được chia, ta sẽ bù bằng điểm cống hiến tông môn hoặc linh thạch!”

Dương sư huynh chưa kịp ra tay đã vẽ ra một chiếc bánh ngon lành, nhưng hiệu quả lại cực kỳ rõ ràng. Đám đệ tử Thiên Hà Tông lập tức tinh thần phấn chấn, đồng loạt đứng dậy, nhiệt huyết sôi trào.

“Dương sư huynh thật cao thượng!”

“Mau chuẩn bị tìm kiếm, ma đầu kia chắc chắn đang trốn trong sơn lâm!”

“Đây có lẽ là lần chúng ta đến gần Trúc Cơ Đan nhất trong đời, quyết không thể bỏ lỡ!”

Khoảnh khắc sau, chiếc linh chu mang hình đầu rắn tiến sát khu rừng, vô số tia linh quang uốn lượn lao xuống, ánh sáng bùng phát mạnh mẽ.

Oanh!

Trong chớp mắt, cổ mộc che trời trong khu rừng rậm bị phá hủy hoàn toàn.

Từng tia linh lực mang hình xà màu lam lao xuống như chớp, xé nát đại thụ, gãy đổ liên tiếp, đất đá bắn tung tóe.

Lý Thanh ẩn thân giữa rừng, trán lấm tấm mồ hôi lạnh. Một trong những luồng công kích vừa rơi xuống ngay sát bên hắn, khoảng cách chưa đến một mét!

Xem ra chiếc linh chu này được thiết kế để tấn công là chủ yếu, uy lực có thể so sánh với công kích từ thượng phẩm pháp khí!

Nhưng ngược lại, tốc độ của nó có phần chậm hơn so với linh chu thông thường. Hơn nữa, nhìn đám đệ tử kia vận hành nó cũng thấy, tiêu hao pháp lực không hề nhỏ.

Lý Thanh ẩn mình sau lùm cây rậm rạp, ánh mắt thu hẹp lại, toàn bộ thần thức vẫn duy trì trạng thái ngoại phóng. Hắn nghe rõ mồn một những lời vừa rồi của đám đệ tử Thiên Hà Tông.

“Đám người này có pháp khí truy tung ta sao? Chẳng lẽ là thuật tính toán thiên cơ? Không ngờ Thiên Hà Tông lại có loại thần côn này!”

Sắc mặt hắn trở nên ngưng trọng. Nếu quả thật như vậy, tình cảnh của hắn còn nguy hiểm hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

“Không đúng, chỉ có nhóm người này là có pháp khí truy tung ta.”

“Nếu tông môn cử thêm người đến, thì số lượng đã đông hơn nhiều, e rằng ta sớm không thể ẩn nấp được nữa.”

Chương 582

DTV EBOOK

“Vậy ra bọn chúng muốn đơn độc bắt ta để nhận thưởng? Thiên Hà Tông đúng là ra tay rộng rãi thật. Bắt sống ta mà có thể đổi lấy một viên Dung Nguyên Quả... Mẹ nó, đúng là điên rồi!”

Trong lòng mắng thầm vài câu, nhưng ánh mắt hắn vẫn tập trung quan sát linh chu trên bầu trời.

Đúng như dự đoán, thôi động linh chu bốn hướng công kích cùng lúc có mức tiêu hao cực lớn. Cho dù là đám đệ tử Luyện Khí hậu kỳ cũng cảm thấy không chịu nổi.

Không lâu sau, Dương sư huynh đưa ra quyết định.

“Tất cả xuống dưới! Chia nhau ra tìm kiếm!”

Lời này vừa thốt ra, một vài đệ tử liền tỏ vẻ khó xử.

Dù sao, Lý Thanh hiện giờ mang danh “Hung Ma”, hơn nữa từng có thành tích giết chết cả tu sĩ Luyện Khí kỳ viên mãn. Ban đầu, bọn chúng còn dám truy sát hắn là vì số đông áp đảo.

Nhưng giờ đây, nếu chia ra hành động riêng lẻ, bọn chúng không khỏi e sợ, lo rằng một chọi một sẽ bị ma đầu giết chết.

Dương Tích nhìn thấy rõ sự do dự trên mặt đám sư đệ, hắn nhíu mày quát:

“Sợ cái gì? Tên ma đầu này nhát gan sợ chết, chỉ biết ẩn nấp, chiến lực tuyệt đối không mạnh!”

“Hắn chỉ là một tên tán tu mà thôi! Chỉ là một kẻ tán tu!!”

“Coi như là một lần tao ngộ thật sự, các ngươi không cần dây dưa giao chiến với hắn, chỉ cần phát tín hiệu là đủ!”

“Chỉ cần ai phát hiện ra trước, ta cam đoan khi luyện chế thành công Trúc Cơ Đan, nhất định sẽ dành cho hắn một viên.”

Nói đến mức này, đám đệ tử cũng bắt đầu dao động, cảm thấy lời của Dương sư huynh có lý.

“Không sai, nói không chừng tên ma đầu kia giết chấp pháp đường sư huynh cũng chỉ vì mưu lợi.”

“Ân, cứ nghe theo lời Dương sư huynh, chuẩn bị sẵn sàng là được.”

Kết quả, bao gồm cả Dương sư huynh, tổng cộng năm đệ tử Thiên Hà Tông tản ra, bắt đầu tìm kiếm tung tích của Lý Thanh trong khu rừng nguyên thủy.

“A? Nơi này có dấu chân!”

“Bên này cũng có! Đáng tiếc là đến gốc cây này thì lại mất dấu.”

“Không chừng hắn vẫn còn ở gần đây. Tìm kỹ một chút! Hắn chắc chắn đã dùng Liễm Tức Phù, nhưng thời gian hiệu lực của phù này có hạn, nhiều nhất cũng chỉ duy trì được mấy canh giờ.”

Nhìn đám đệ tử Thiên Hà Tông phân tán ra tìm kiếm, Lý Thanh ẩn mình giữa rừng cây, khẽ cười lạnh, trong lòng chẳng hề có chút căng thẳng nào.

“Chỉ dựa vào đám người này thì không có bao nhiêu uy hiếp, chỉ cần đề phòng tên họ Dương kia là được.”

Không lâu sau, một đệ tử của Thiên Hà Tông bắt đầu tiến gần đến vị trí của Lý Thanh. Nhìn từ xa, có thể thấy người này có phần khảnh trương, ánh mắt liên tục dò xét xung quanh, mỗi lần đi ngang qua một bụi cây có thể ẩn nấp đều lập tức điều khiển phi kiếm chém xuống.

Cuối cùng, khi hắn tiến đến gần một lùm cây, theo thói quen, hắn vẫn cảnh giác vùng kiếm chém tới.

Nhưng lần này, phi kiếm còn chưa kịp chạm vào, lùm cây bỗng nhiên rung lên dữ dội.

Chỉ trong nháy mắt, một bóng người bất ngờ lao ra từ bên trong.

Chính là Lý Thanh đã phục kích từ lâu! Toàn thân hắn căng cứng, thế như lôi đình, tốc độ nhanh đến mức khó có thể tưởng

tượng.

Oanh!

Một quyền chớp nhoáng vung ra, mạnh mẽ đến mức tạo ra tàn ảnh giữa không trung.

Tên đệ tử kia thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra, cổ họng đã bị một quyền đập nát.

Lý Thanh nhanh chóng đỡ lấy thân thể hắn, không để hắn ngã xuống gây ra tiếng động quá lớn.

Toàn bộ quá trình diễn ra tựa như một cơn gió lướt qua khu rừng xanh rậm rạp.

Sau khi xử lý xong, Lý Thanh cẩn thận đặt thi thể xuống mặt đất, chỉ lấy đi túi trữ vật bên hông của hắn.

Hắn phá túi trữ vật ra, liếc qua một lượt, lập tức mất hứng. Bên trong chẳng có gì đáng giá, chỉ có gần hai trăm khối linh thạch, đúng là một con quỷ nghèo.

Xem ra, không phải đệ tử nào của Thiên Hà Tông cũng giàu có, có lẽ không ít người chỉ có chút tài nguyên cơ bản để tu luyện, khó khăn lắm mới đủ mua đan dược dùng hàng ngày.

Không vội kiểm tra túi trữ vật, ánh mắt Lý Thanh lạnh lùng quét qua rừng núi, nhìn về phía những đệ tử khác đang tìm kiếm. Trông hắn lúc này chẳng khác nào một con rắn độc đang ẩn nấp trong bóng tối.

Cuối cùng, để tránh dẫn dụ những kẻ có tu vi cao hơn trong Thiên Hà Tông, hắn quyết định không giết sạch bọn chúng.

Dù hắn có tự tin, nhưng cũng hiểu rõ rằng một khi ra tay giết hết, người mà Thiên Hà Tông cử đến tiếp theo chắc chắn sẽ là những trưởng lão Trúc Cơ kỳ.

“Trước tiên rời khỏi nơi này đã! Chỉ cần trốn vào một thành trì phạm nhân, dù bọn chúng có pháp khí truy tung cũng chưa chắc tìm được ta.”

Lý Thanh trầm nghĩ trong lòng, sau đó bước chân nhẹ nhàng, tiếp tục che giấu khí tức rời đi. Lần này hắn đã cẩn thận hơn, tuyệt đối không để lại bất kỳ dấu vết nào trên đường đi.

Mãi đến khi hấn đã đi xa được một đoạn đường, nhóm đệ tử Thiên Hà Tông còn lại mới nhận ra chuyện bất thường.

“A a a! Lâm Nhai chết rồi!”

Nghe tiếng kêu kinh hoàng, Dương Tích Diện vội vàng lao tới. Nhìn thi thể Lâm Sư đệ, sắc mặt hấn lạnh lẽo như nước. Cùng lúc đó, kim đồng hồ trên Tì Thiên Nghi lại tiếp tục chỉ về phương Bắc.

“Ma đầu này đang đi về phía Bắc, tiếp tục đuổi theo! Phải báo thù cho Lâm sư đệ!”

Nhưng một số đệ tử đã bắt đầu do dự. Cảnh tượng thê thảm của Lâm Sư đệ vừa rồi đã khiến bọn họ sinh ra sợ hãi.

“Có khi nào chúng ta nên gọi thêm các sư huynh đệ khác đi cùng không?” Một người dè dặt đề nghị.

Sắc mặt Dương Tích Diện càng lúc càng khó coi, giọng nói lạnh lùng: “Sợ cái gì? Chẳng lẽ hấn có thể làm gì được bốn người chúng ta sao?”

“Nếu hấn thật sự có bản lĩnh đó, đã sớm ra tay giết sạch chúng ta rồi. Hấn không dám động thủ, chắc chắn là có điều kiêng kị!”

“Đi! Lần này chúng ta hành động cùng nhau, dù hấn có chạy đến chân trời góc biển cũng phải bắt cho bằng được!”

Nói rồi, một nhóm người lập tức điều động linh chu, theo hướng Tì Thiên Nghi chỉ mà bay đi.

Bóng đêm dần buông xuống, dưới sự che phủ của rừng núi và màn đêm, khả năng bị phát hiện của Lý Thanh càng thấp hơn.

Hấn giống như một con dã thú không biết mệt mỏi, lao nhanh qua khu rừng rậm, một đường phóng về phương Bắc!

Chương 583

DTV EBOOK

Tầm Giang Thành, vì nằm gần Hoàng Đô của Phong Quốc, nên nơi này cũng được xem là phần hoa bậc nhất, người qua lại đông đúc vô cùng.

Trà lâu, tửu quán san sát, bóng người chen chúc, phần hoa rực rỡ.

Trên đường phố, tiếng rao hàng không ngớt, những người buôn bán nhỏ vì mưu sinh mà len lỏi khắp nơi. Chỉ vờn vện Thập Lý Trường Nhai, nhưng đèn đuốc sáng trưng, khung cảnh nhân gian hiện ra vô cùng tinh tế.

“Nhân gian, đã lâu không gặp.”

Nhìn khu phố náo nhiệt trước mắt, Lý Thanh không khỏi lẩm bẫm.

Bước chân vào tu tiên giới đã nhiều năm, nay một lần nữa quay lại hồng trần chốn thế tục, lòng hấn không tránh khỏi có chút xúc động.

Truy cầu Tiên Đạo suốt bao năm, giờ đây đứng giữa con phố tràn ngập hơi thở nhân gian, hấn lại có cảm giác như mình đã cách một thế hệ.

Dù linh khí nơi đây thừa thớt, đích thực là vùng đất bần linh, nhưng đứng giữa nơi này, hấn lại không cảm thấy khó chịu chút nào, trái lại còn có phần thư thái, tận hưởng bầu không khí ấm áp này.

“Đến nơi này, rốt cuộc cũng có thể buông lỏng một hơi.”

Lý Thanh thở dài nhẹ nhõm, áp lực bị Thiên Hà Tông truy sát cũng vì thế mà giảm đi phần nào.

Hấn bước chân nhẹ nhàng, hòa vào dòng người tấp nập trên phố.

Dọc đường, thỉnh thoảng có vài kẻ tay chân không sạch sẽ, lén lút vươn tay về phía túi trữ vật bên hông hấn, định “thuận tay”

lấy đi hầu bao.

Đương nhiên, một người từng là Võ Đạo Tông Sư như hắn, nếu để bị trộm mất hầu bao, e rằng sẽ thành trò cười cho thiên hạ.

Lý Thanh không để lại dấu vết, nhẹ nhàng gạt tay những kẻ kia, đồng thời lưu lại một tia Hóa Kinh. Qua một hồi lâu, kinh lực bùng phát, trực tiếp khiến tên trộm đau đớn đến mức bàn tay sưng đỏ, ít nhất trăm ngày cũng đừng mong hồi phục.

“Đại ca ca, ngươi có muốn mua một đôi giày cỏ không?”

Giữa dòng người đông đúc, một tiểu nữ hài thất hai bím tóc sừng dê, đôi mắt trong trẻo như bảo thạch, ngược lên nhìn Lý Thanh.

Trên lưng nàng đeo một cái gùi nhỏ, bên trong chất đầy những đôi giày cỏ. Giờ phút này, nàng đang nâng một đôi giày cỏ được đan rất khéo, đưa ra trước mặt hắn.

Lý Thanh thoáng sửng sốt, rồi cúi đầu nhìn xuống đôi giày vải mình đang mang.

Trải qua một quãng đường dài lặn lội, đôi giày này đã hư hỏng, khó có thể chịu đựng bước chân của hắn, một đại tông sư Võ Đạo!

Đương nhiên, với nhục thân hiện tại của hắn, giày thông thường nào cũng không chịu nổi lực bước của hắn.

Sớm muộn gì hắn cũng phải luyện chế một đôi giày pháp khí, nếu không, dù có bao nhiêu giày cũng không đủ để thay đổi.

“Tốt! Ta mua!”

Lý Thanh bật cười, gạt đầu đồng ý.

Tiểu nữ hài lập tức sáng mắt lên, ánh nhìn như hai viên bảo thạch lấp lánh.

Nàng nhanh nhẹn lục lọi trong gùi, chọn ra một đôi giày cỏ vừa vặn với chân hắn rồi đưa tới.

“Đại ca ca, ngươi thử xem đôi này có vừa không, nếu không hợp, ta có thể đổi lại.”

Nàng rất hiểu chuyện, ánh mắt cũng rất tinh tường.

Lý Thanh chỉ vừa xỏ vào đã nhận ra đôi giày cỏ này rất vừa chân, hiển nhiên là nhờ vào kinh nghiệm bán giày lâu năm mà nàng rèn luyện được.

“Đôi giày này bao nhiêu tiền?”

“Chỉ cần ba đồng tiền thôi!”

Tiểu nữ hài chớp mắt, ánh nhìn mong đợi hướng về Lý Thanh.

Hắn theo thói quen đưa tay vào ngực áo tìm tiền, nhưng rất nhanh phát hiện – trên người hắn chẳng có chút tài vật nào trong thế tục cả!

Lý Thanh sững sờ, chợt nhớ lại, từ khi bước vào tu tiên giới, trừ khoảng thời gian làm thợ mỏ ở Liễu Gia Dương Linh, túi trữ vật của hắn vốn đã nghèo rỗng, dứt khoát đem toàn bộ vàng bạc thế tục ném vào Cực Dạ Giới.

Tiểu nữ hài thấy động tác của hắn, đôi môi nhỏ mím lại, ánh mắt lộ ra vẻ uất ức.

“Đại ca ca, chỉ cần ba đồng tiền thôi...”

Vừa nói, nàng vừa giơ ngón tay út lên, như đang tính toán xem phải mất bao lâu để đan một đôi giày cỏ. Nếu hôm nay không bán được, có lẽ nàng sẽ phải chịu đói.

Lý Thanh nhìn cảnh tượng này, trong lòng chợt mềm đi.

Hắn không chút do dự, đưa tay vào túi trữ vật, lấy ra một bình sứ bạch ngọc thường dùng để đựng đan dược...

Đương nhiên, hắn sẽ không trực tiếp đưa cả bình sứ bạch ngọc cho tiểu cô nương kia, nếu không sẽ khiến nàng rước lấy tai họa.

Lý Thanh chỉ búng nhẹ một mảnh nhỏ từ khối ngọc vỡ, đại khái cỡ móng tay cái, sau đó dùng linh lực của mình tẩy luyện một phen, loại bỏ những góc cạnh sắc bén.

Chẳng bao lâu sau, một khối mỹ ngọc cực phẩm, chất ngọc ôn nhuận, phẩm chất thượng giai liền xuất thế.

“Cầm lấy, coi như tiền ta mua đôi giày cỏ này!”

Lý Thanh, lúc này đã đi giày cỏ, khéo léo giấu đi động tác của mình rồi lặng lẽ nhét khối mỹ ngọc vào lòng bàn tay của tiểu

cô nương.

Chương 584

DTV EBOOK

Nhận lấy mỹ ngọc, tiểu cô nương lập tức giật mình tròn tròn mắt, cái miệng nhỏ há ra suýt nữa có thể nuốt trọn cả quả trứng gà!

“Đại ca ca, thứ này quá quý giá rồi.”

Lý Thanh chỉ cười cười, xoa nhẹ lên đầu nàng, ôn tồn nói:
“Cầm lấy đi, đừng để ai phát hiện, hiểu chưa?”

Nói xong, hắn khẽ động thần thức, lặng lẽ xóa đi ký ức của những người qua đường đã chứng kiến cảnh này.

“Ai da, ta vừa định làm gì nhỉ?”

“Tê! Sao tự nhiên lại ngủ gật thế này?”

“Chết tiệt, ta nhớ rõ ràng trước đó không phải thế mà...”

Sau khi làm xong mọi việc, xác nhận không ai chú ý đến chuyện mình vừa tặng một khối mỹ ngọc cực phẩm cho tiểu cô nương, Lý Thanh liền cất bước rời đi, tiếp tục dạo quanh tòa thành trì này.

“Mã tặc đã bị đánh lui, Phong Quốc lại một lần nữa dời đô lên phía bắc, nhưng một lượng lớn dân cư vẫn ở lại phương nam, khiến nơi này càng thêm phồn vinh.”

“Không biết cổ nhân năm đó, giờ đây còn có thể gặp lại bao nhiêu người...”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh bỗng nhớ về cha mẹ mình. Khi bọn mã tặc xâm lấn, toàn bộ thôn dân Ngọa Ngưu Cương đều cùng nhau chạy về phương nam.

Khi ấy, hắn chỉ có một mình, dẫn theo Hắc Hổ, một mình chặn đứng toàn bộ đội kỵ binh mã tặc. Cuối cùng, trước khi rời đi, hắn vẫn lặng lẽ đưa mắt nhìn theo đoàn người thêm một đoạn đường.

Giờ hắn đã nhập tiên đạo, quay trở lại nhân gian, lại không khỏi sinh ra một chút hoài niệm. Hắn rất muốn một lần nữa được gặp lại cha mẹ mình.

Thế nhưng, bây giờ hắn đã đắc tội với Thiên Hà Tông, một đại tông môn Tiên Đạo khổng lồ!

Hắn sợ bị truy tra, sợ liên lụy đến những người thân thể tục. Nếu bị phát hiện, đó sẽ là đại họa giáng xuống đầu họ.

“Thân bất do kỷ a! Dù là giang hồ hay Tiên Đạo, chung quy cũng chẳng khác gì nhau.”

Ánh mắt Lý Thanh thoáng ảm đạm. Hắn dừng bước giây lát, rồi xoay người rời đi, từ bỏ ý định tìm lại cha mẹ.

Nhưng đúng lúc này, trên đường phố chợt vang lên tiếng kinh hô:

“Mau nhìn! Có rồng kia!”

“Tê, bị mây mù che khuất, nhưng hình như thật sự có thứ gì đó đang bay!”

“Tốc độ nhanh quá! Chỉ trong chớp mắt đã biến mất rồi!”

Giữa đám đông chen chúc, Lý Thanh không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Đầu rắn linh chu!

Đám người Thiên Hà Tông vậy mà đã truy sát đến tận đây!

Lý Thanh siết chặt nắm đấm, nhưng vẫn không có bất kỳ hành động nào. Hắn bình tĩnh trà trộn vào trong đám đông, che giấu mọi dị thường.

Lúc này, trên bầu trời, con linh chu vừa lướt qua Tầm Giang Thành bỗng nhiên thay đổi hướng bay.

“Ti Thiên Nghi lại chỉ về đây!”

“Ma đầu kia đang ẩn thân trong thành trì phàm nhân này, bây giờ phải làm sao mới ổn?”

“Dương sư huynh, tông môn có quy định, cấm chúng ta hiển lộ tung tích tại phàm nhân thành trì.”

Trên đầu linh chu hình rắn, sắc mặt của Dương sư huynh trở nên vô cùng âm trầm. Hắn nhìn xuống tòa thành trì đông đúc

phạm nhân bên dưới, đôi mắt hơi híp lại.

Rất nhanh, hắn nghĩ đến con đường của chính mình, đồng thời nhớ tới món bí bảo trên người Lý Thanh – thứ có thể che giấu thiên cơ.

Cuối cùng, Dương sư huynh hạ quyết tâm:

“Xuống dưới, tìm người!”

Linh chu hạ xuống bên ngoài thành, bốn đệ tử Thiên Hà Tông cùng nhau tiến vào, dáng vẻ kiêu ngạo, hoàn toàn không xem những phạm nhân trước mắt ra gì.

Thế nhưng, thành trì rộng lớn như vậy, muốn tìm ra Lý Thanh đâu phải chuyện dễ dàng?

Huống hồ, Lý Thanh vốn có thủ đoạn ẩn nấp cực kỳ xuất chúng. Với Liễm Tức Phù cùng khối ngọc Như Ý trong tay, chỉ cần hắn chủ động che giấu, đám người Thiên Hà Tông tuyệt đối không có khả năng tìm ra được.

Ở một nơi khác, Lý Thanh – kẻ đã sớm lẩn trốn – tự nhiên cũng biết việc những tên đệ tử Thiên Hà Tông kia vào thành.

Đối với chuyện này, hắn chỉ lạnh lùng cười một tiếng:

“Các ngươi muốn tìm? Vậy cứ từ từ mà tìm đi.”

Từng bên ba trong thế tục suốt thời gian dài, Lý Thanh sớm đã biết cách ẩn mình. Hắn gần như không cần tốn nhiều sức, đã có thể hòa vào trong thành trì này mà không để lại dấu vết.

Ngay trong ngày hôm đó, hắn lấy một ít mảnh ngọc cực phẩm đổi được không ít ngân lượng, sau đó mua hai bộ y phục, tùy tiện tìm một khách điếm để trú chân.

Phong Quốc là nơi dân phong thượng võ, võ giả hành tẩu giang hồ đông như rừng. Vì thế, Lý Thanh liền hóa trang thành một thiếu hiệp trẻ tuổi mới bước vào giang hồ.

Bên hông hắn treo một thanh trường kiếm tinh xảo, toàn thân vận hắc y, khí tức thu liễm, chỉ hơi tỏa ra một chút hơi thở của ngoại kinh võ giả.

Tại quán rượu, hắn bắt đầu dò hỏi về các tin tức trong giang hồ.

Chương 585

DTV EBOOK

“Nhớ mang máng, võ đạo phương nam của Phong Quốc thiên về ám khí, ám sát, dịch dung thuật, súc cốt công và các loại tà môn ma đạo. Không giống với võ lâm phương bắc, nơi chuộng những quyền cước cương mãnh, đường đi đại khai đại hợp.”

“Cũng không có gì đáng nói, nhưng dịch dung thuật và súc cốt công lại khá thú vị, có giá trị tham khảo.”

Lý Thanh lẩm bẩm một tiếng, sau đó nâng chén, nhấp một ngụm liệt tửu thể tục. Dù vậy, thần sắc hắn vẫn không có chút biến hóa.

Hiện tại, gương mặt này của hắn đã thành “huơng mô mô” trong tu tiên giới, ai ai cũng muốn “cắn” một miếng. Vì thế, Lý Thanh tự nhiên có ý định học được súc cốt công và dịch dung thuật để thay đổi diện mạo.

Tuy hắn là một đại tông sư võ đạo, thậm chí còn tự sáng tạo ra Vô Cực Công, nhưng cũng không thể nào vô duyên vô cớ mà thông suốt hết thảy. Nếu không biết nguyên lý, sao có thể tự mình hiểu được dịch dung thuật và súc cốt công?

May thay, Tầm Giang Thành chính là thành trì lớn thứ hai của Nam Phong, cực kỳ phồn hoa. Chắc chắn các môn phái giang hồ cũng nhiều như rừng.

Quả nhiên, ngay khi đang uống rượu, hắn liền nghe thấy tiếng bàn luận xôn xao từ bàn bên cạnh:

“Quá độc ác! Hôm qua trên Võ Đạo Đại Hội lại có người chết, mà nghe nói kẻ đó là một võ giả xuất thân từ võ đạo thế gia!”

“Ha ha ha ha, chuyện này đã lan truyền khắp giang hồ! Hôm qua, nội kinh võ giả của Vệ gia bị đánh chết ngay trên võ đài!”

“Ô... Võ lâm minh chủ cũng không phải ai cũng có thể làm! Đáng thương thay cho Vệ gia, khó khăn lắm mới có một nội kinh cao thủ, vậy mà lại chết dễ dàng như vậy...”

“Hừ! Vệ gia vốn đã suy yếu, thế mà còn dám động đến đoạn ách thương, bị diệt tộc cũng là chuyện sớm muộn!”

“Đúng vậy, Võ Cực Tông Sư truyền thừa nào phải thứ dễ tranh đoạt?”

“Nói đến cũng đáng tiếc, từ khi vị lão gia của Vệ gia qua đời chín năm trước, gia tộc này đã hoàn toàn suy sụp. Giờ khó khăn lắm mới có một nội kinh cao thủ, vậy mà...”

Nghe đến đây, bàn tay đang cầm chén rượu của Lý Thanh hơi run lên, ánh mắt lóe lên một tia sắc bén.

Võ Đạo Đại Hội, võ lâm minh chủ, đoạn ách thương, Vệ gia, chỉ còn danh nghĩa...

Những từ này vang lên trong đầu hắn, khiến dòng suy nghĩ không khỏi gợn sóng.

“Vệ gia... Là Vệ gia mà ta từng biết sao?”

Lý Thanh lẩm bẩm, sau đó đứng dậy.

Bao nhiêu năm bước chân vào tu tiên giới, thế tục giang hồ tự nhiên cũng đã thay đổi rất nhiều.

Điều khiến hắn bất ngờ chính là: không ngờ ba thanh tuyệt thế thần binh mà hắn để lại trước khi rời đi, trong đó có đoạn ách thương, lại trở thành biểu tượng của võ lâm minh chủ.

Hiện tại, Võ Đạo Đại Hội chính là nhằm tranh đoạt đoạn ách thương, cùng với một phần truyền thừa của Vô Cực Công được khắc trên đó.

Mang theo một vò liệt tửu, Lý Thanh đi tới bàn của một lão giang hồ, cười nhạt hỏi:

“Có thể nói cho ta nghe chi tiết về Vệ gia và Võ Đạo Đại Hội hay không?”

Lão giang hồ nhú mày, hứng thú nhặt một bông hoa gạo, nhai sống, sau đó cười nói:

“Tuổi còn trẻ mà đã là ngoại kinh võ giả, thiên phú cũng không tệ. Nhưng ta khuyên ngươi, đừng ôm quá nhiều hy vọng với Võ Đạo đại hội. Ngay cả cao thủ nội kinh tham gia, kết cục cũng chỉ có một—chết mà thôi!”

Nói rồi, lão giang hồ cầm vò liệt tửu Lý Thanh đưa tới, vặn mở phong bìn, bật cười ha hả, tiếp tục kể chuyện.

Giống như những gì Lý Thanh suy đoán, đoạn ách thương kia xác thực đã xuất thế, hơn nữa còn gây ra một trận gió tanh mưa máu chưa từng có trong giang hồ.

Dù là thần binh lợi khí hay nội gia tâm pháp Vô Cực công, đều đủ sức khiến toàn bộ võ lâm dậy sóng.

Người chết theo đó cũng ngày càng nhiều, tình hình ngày một nghiêm trọng đến mức triều đình không thể làm ngơ, buộc Phong Vệ Môn phải xuất thủ dẹp loạn.

Cuối cùng, theo quyết nghị của Phong Vệ Môn, võ lâm bắt đầu tổ chức Võ Đạo đại hội năm năm một lần. Người chiến thắng sẽ được chương quản đoạn ách thương, trở thành minh chủ võ lâm!

Tông sư cấp võ học truyền thừa, tuyệt thế thần binh, danh vọng hiệu lệnh giang hồ!

Ba thứ này kết hợp lại, đủ khiến bất kỳ ai trong giang hồ cũng phát cuồng.

Nghe đến đây, Lý Thanh không khỏi cười khở. Không ngờ truyền thừa võ đạo của hắn lại diễn biến thành thế cục này!

Lúc này, một người giang hồ khác chen vào bổ sung:

“Hắc hắc, ta nghe nói võ học truyền thừa khắc trên đoạn ách thương không trọn vẹn, chỉ là một phần của chân chính Vô Cực công mà thôi.”

“Không sai, ta cũng từng nghe nói, vị Tông Sư sáng lập Vô Cực công khi quy ẩn giang hồ đã để lại ba thanh thần binh. Mỗi thanh binh khí đều ghi lại ý chí và võ học của hắn.”

Chương 586

DTV EBOOK

“Hai thanh từng thuộc về Phong Vệ Môn, nhưng về sau Tuyệt Mịn Chi Vũ bỗng dưng mất tích, chỉ còn lại Vô Ảnh Côn nằm trong tay triều đình.”

“Nếu một ngày nào đó có kẻ tập hợp đủ ba thanh thần binh, đạt được toàn bộ Vô Cực công, e rằng... khung cảnh lúc ấy sẽ vô cùng chấn động!”

“Ha ha ha, nếu thật sự có ngày đó, không dám nói vô địch thiên hạ, nhưng chắc chắn cũng không kém là bao!”

Lý Thanh chỉ lắng nghe những lời bàn tán như một câu chuyện thú vị. Chính hắn hiểu rõ nhất truyền thừa của mình là thế nào.

Hoàn chỉnh Vô Cực công quả thực là một tuyệt thế võ học truyền thừa bậc Tông Sư, nội ngoại kiêm tu. Nếu luyện đến đại thành, đích xác có thể thành tựu Tông Sư cấp cao thủ.

Nhưng công pháp này rất kén chọn thiên tư. Không chỉ phải tu hành nội lực, rèn luyện nhục thân khí huyết, mà còn cần thân pháp xuất chúng.

Với võ giả giang hồ bình thường, dù có cơ duyên đạt được cũng khó lòng luyện thành trọn bộ.

Ưu điểm lớn nhất của Vô Cực công chính là mỗi bộ phận đều có thể luyện riêng lẻ. Dựa vào đó mà bước vào con đường võ đạo, sở hữu thực lực phi thường.

Song, cuối cùng võ học vẫn phụ thuộc vào ngộ tính của người tu luyện. Muốn trở thành Tông Sư, không thể chỉ rập khuôn theo bước đi của người khác, mà phải tự tìm ra con đường võ đạo của chính mình.

Nếu miễn cưỡng thu thập đủ các mảnh Vô Cực công, rồi cứ thế bắt chước con đường của Lý Thanh, kết cục chỉ có thể là... rơi xuống tầm thường.

Chính vì vậy, năm xưa hắc mới cố ý chia công pháp này làm ba phần.

“Vừa rồi người nói Vệ gia hiện tại chỉ còn là hư danh, rốt cuộc là có chuyện gì?” Lý Thanh hỏi tiếp, đây là vấn đề hắc quan tâm nhất.

Lão giang hồ chậm rãi kể lại tình hình hiện tại của Vệ gia.

Năm xưa, khi mã tặc xâm lấn, Vệ gia giống như phần lớn bách tính khác, rời bỏ quê hương, vượt qua Tiểu Thúy Lĩnh, di cư xuống phía Nam, định cư tại Tầm Giang Thành.

Có câu: Cường long không ép nổi địa đầu xà. Khi đến phương Nam, Vệ gia chủ trương ẩn nhẫn, duy trì phát triển ổn định, không tùy tiện trêu chọc thế lực bên ngoài.

Nhưng chín năm trước, khi Vệ Thương lão gia tử qua đời, cục diện Vệ gia lập tức thay đổi.

“Thiếu hiệp có điều không biết, lúc Vệ Thương lão gia còn sống, ngay cả các võ giả cung phụng trong gia tộc cũng không dám lỗ mãng.”

“Nhưng khi lão gia tử qua đời, quyền chủ gia rơi vào tay Ngô Dương, hắc nắm quyền điều hành toàn bộ Vệ gia.”

“Chín năm qua, dù trong tộc khó khăn lắm mới xuất hiện một cao thủ nội kinh, nhưng kẻ này tâm cao khí ngạo, không cam chịu hiện trạng. Hắc không lo củng cố gia tộc mà lại chạy đi tham gia Võ Đạo đại hội, còn muốn trở thành minh chủ võ lâm!”

Nghe đến đây, Lý Thanh rốt cuộc đã có thể xác nhận—Vệ gia này, chính là gia tộc năm xưa hắc từng kết giao.

Hắc cũng nhớ lại năm xưa từng hứa với Vệ Thương lão gia tử rằng, nếu có đủ năng lực, hắc sẽ ra tay giúp đỡ Vệ gia vượt qua nguy cơ.

“Xin hỏi hiện tại Vệ gia đang ở đâu?” Lý Thanh ôm quyền hỏi.

Lão giang hồ hồ hững chỉ về một hướng:

“Trong thành, Trúc Bách Lộ.”

“Đa tạ!”

Nói xong, Lý Thanh liền cất bước rời đi, trong lòng lẩm bẩm:

“Dưới mắt có thể thuận tiện kết thúc một đoạn nhân quả, lần này coi như trả hết nhân tình.”

Về phần Ngô Dương, ấn tượng của Lý Thanh đối với hắn vẫn còn khắc sâu. Năm đó, khi hắn còn là một võ giả nội kinh, người này đã gây cho hắn không ít phiền toái.

Thế nhưng, nhiều năm trôi qua, một kẻ luyện ngoại gia công phu như Ngô Dương lại có thể chèn ép thế hệ trẻ của Vệ gia đến mức không ngẩng đầu lên nổi. Điều này khiến Lý Thanh không khỏi trầm tư.

“Thành nội kinh rồi mà không giải quyết vấn đề gia tộc, lại chạy đến tham gia Võ Đạo đại hội? Xem ra Song Dao Dur Hỏa đã rơi vào tay Ngô Dương rồi.”

Lý Thanh khẽ vuốt cằm, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, sau đó sải bước đi thẳng đến Trúc Bách Lộ.

Khác với phủ đệ xa hoa của Vệ gia năm xưa tại Khai Nguyên Thành, nơi này ở Tầm Giang Thành lại đơn sơ hơn rất nhiều. Quy mô thu nhỏ đáng kể, nhưng vẫn toát lên vẻ nội liễm mà tinh tế.

“Người nào? Dừng bước!”

Hai gã hộ viện trước cửa thấy Lý Thanh thân nhiên tiến vào, lập tức quát lớn.

Lý Thanh vẫn thân nhiên, chẳng buồn liếc nhìn bọn họ một cái, tiếp tục sải bước tiến vào phủ đệ.

Hai tên hộ viện tức giận, lập tức lao lên định ra tay ngăn cản.

Đáng tiếc, Lý Thanh chỉ khẽ vận chuyển Thần Biết Chi Lực, một luồng sóng ý thức vô hình quét qua.

Phanh! Phanh!

Hai người còn chưa kịp phản ứng đã trực tiếp hôn mê, ngã xuống ngay trước cửa phủ.

Cùng lúc đó, trong đại sảnh của Vệ gia.

Chương 587

DTV EBOOK

Một nam tử trung niên tầm năm mươi tuổi, dáng người rắn rỏi, đang ngồi ngay ngắn trên chủ vị. Trong tay hắn là hai thanh hắc đao sắc bén đến cực điểm, không một tí vết.

Trên lưỡi đao còn hiện lên một vết đỏ yêu dị, như ánh tà dương cuối cùng trước khi màn đêm buông xuống.

Phía dưới chủ tọa, những người thuộc dòng chính của Vệ gia sắc mặt vô cùng khó coi, thậm chí có người còn không kìm được mà run rẩy.

Một nữ tử khoảng ba mươi tuổi, dung mạo anh tú, ánh mắt sắc bén, đang nhìn chăm chăm vào hai thanh loan đao trên tay nam tử kia.

“Haha, không ngờ Vệ Thiên thật sự có thể bước vào cảnh giới nội kinh.”

“Lúc trước ta chỉ tiện tay lưu hắn một mạng, không ngờ suýt chút nữa lại nuôi thành đại họa.”

“Nhưng mà đáng tiếc... đáng tiếc thật đấy. Sau khi đạt đến nội kinh, hắn biết không thể thắng nổi ta—Dur Hỏa—liền định tham gia Võ Đạo đại hội, đoạt lấy đoạn ách thương rồi mới quay về khiêu chiến ta sao?”

“Kết quả, vẫn là chết ngay trên Võ Đạo đại hội! Mọi sự sắp đặt của Vệ lão gia tử trước lúc lâm chung, xem ra cũng theo đó mà tan biến thôi.”

Ngô Dương cười khẽ, bàn tay thô ráp vuốt ve hai thanh song đao, ánh mắt lóe lên tia si mê.

Đây chính là thần binh lợi khí hiếm thấy trong thiên hạ! Hắn thật không ngờ, Vệ gia vậy mà lại sở hữu một món bảo vật bậc này!

Năm đó, khi Vệ lão gia tử còn sống, hắn vẫn tỏ ra trung thành tận tụy, chẳng hề để lộ dã tâm.

Nhưng đến khi lão già đó chết đi, hắn không nhận được nữa mà lộ bộ mặt thật, lập tức nắm giữ Vệ gia trong tay, đồng thời chiếm đoạt toàn bộ võ học cảm ngộ của Tông Sư mà lão để lại.

Đáng tiếc, tuổi hắn đã cao, khí huyết suy kiệt, cảnh giới Tông Sư đã trở thành vọng tưởng xa vời!

Nhưng chí ít, hắn vẫn có Song Dao Dur Hỏa trong tay—món thần binh vô giá này là niềm an ủi lớn nhất của hắn.

Nữ tử có tên Vệ Thanh Thanh thu hồi lửa giận trong mắt, cố nén bi thương, hạ giọng nói:

“Ngô trưởng lão, Vệ Thiên tuy là cháu ta, nhưng hắn chưa bao giờ thực sự xem mình thuộc về Vệ gia.”

“Hắn tham gia Võ Đạo đại hội, e rằng chỉ vì muốn tranh đoạt danh hiệu minh chủ võ lâm, chứ tuyệt đối không có ý định chống đối ngài.”

Vừa nói, nàng vừa cắn chặt môi, trong ánh mắt lộ ra một tia đau thương.

“Hahaha! Vệ Thanh Thanh, lời này người nói mà cũng tin được sao?”

Ngô Dương cười vang, trong mắt lóe lên tia tàn nhẫn, quét mắt nhìn toàn bộ những người thuộc dòng chính của Vệ gia.

“Năm đó ta còn nhân từ, tha cho các người một mạng, nhưng giờ xem ra, đó là một sai lầm!”

“Các người thực sự nghĩ ta không biết những năm qua các người vẫn âm thầm giúp đỡ Vệ Thiên luyện võ sao?”

Vừa dứt lời, Ngô Dương chậm rãi đứng lên.

Thân hình hắn không hề vạm vỡ, nhưng vào lúc này lại toát ra một loại áp lực khiến người khác ghẹt thở.

Giống như một con mãnh sư nổi giận, khí thế hắn bùng phát dữ dội. Kết hợp với song đao trong tay, trông hắn chẳng khác nào một vị sát thần giáng thế!

“Người...”

Vệ Thanh Thanh sắc mặt tái nhợt, nắm chặt tay, trong lòng hiểu rõ, hôm nay dòng chính Vệ gia e rằng khó mà toàn mạng!

Nhưng đúng lúc này, một tràng cười sảng khoái bỗng nhiên vang lên:

“Haha! Ngô Dương lão huynh, ta nhớ ngươi trước kia dùng thốn quyền cơ mà, làm sao giờ lại vung vẩy song đao thế?”

Lời vừa dứt, thân hình Ngô Dương lập tức khựng lại.

Nụ cười trên mặt hắn cũng đông cứng ngay tại chỗ.

Ngô Dương cả đời tập võ, số lần chiến bại không nhiều, nhưng những trận thua ấy đều in sâu vào ký ức, đến nay vẫn khó mà quên.

Lúc này, bên ngoài thính đường, một giọng nói sang sảng lại vang lên lần nữa, khiến hắn không khỏi rùng mình.

“Ai? Giả thần giả quỷ, cút ra đây cho ta!”

Ngô Dương siết chặt song đao, bao năm qua, hắn đã sớm lĩnh ngộ tinh túy của Vệ gia song đao, một tay đao pháp xuất thần nhập hóa, phối hợp với thân binh lợi khí, hắn thậm chí tự tin rằng bản thân có thể đối đầu với Tông Sư.

Tất cả người của Vệ gia đều tỏ ra mờ mịt, không hiểu vì sao một võ giả mạnh mẽ như Ngô Dương lại lộ ra vẻ kiêng kỵ đến thế.

Chỉ có Vệ Thanh Thanh đứng ngây người tại chỗ, trong đầu không ngừng tìm kiếm một đoạn ký ức xa xưa.

Nàng cố gắng đối chiếu những ký ức trong đầu với giọng nói vừa vang lên.

Rốt cuộc, nàng xác nhận được—giọng nói ấy, dáng vẻ ấy, đều hoàn toàn trùng khớp với hình ảnh trong ký ức của nàng!

Lúc này, từng mảnh ký ức ứa về—ví dụ như năm đó, gia gia từng muốn gả nàng cho hắn, nhưng nàng đã bỏ ngoài tai lời đề nghị ấy.

Lại ví dụ như lão gia tử từng dặn dò, nếu có một ngày Vệ gia lâm vào đại nạn, có thể tìm hắn cầu viện.

Còn có năm đó, nàng đã tận mắt chứng kiến tuyệt thế thân binh, Song Đao Dư Hỏa, xuất thế từ tay hắn!

“Lý... Lý Đại Sư?”

Chương 588

DTV EBOOK

Giọng nói của Vệ Thanh Thanh có chút run rẩy, tựa như lòng nàng lúc này rồi bời, ngũ vị tạp trần.

Ba chữ “Lý Đại Sư” vừa thốt ra, bàn tay nắm song đao của Ngô Dương lại siết chặt thêm vài phần, toàn thân căng cứng đến cực điểm, mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm lưng áo.

Dường như để trấn áp sự bất an trong lòng, hắn trầm giọng quát lớn:

“Còn không mau lăn ra đây! Hay chỉ dám trốn trong bóng tối giả thân giả quỷ?!”

Ngay khoảnh khắc ấy, giọng nói kia lại vang lên, kèm theo một tiếng cười sảng khoái:

“Ha ha ha! Được rồi, đã lâu không gặp, ta cũng muốn thử xem ngươi tiến bộ đến mức nào.”

Một thân ảnh cao lớn rần rở không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở cửa đại sảnh, chậm rãi bước vào với dáng vẻ nhàn nhã, thông dong.

Lúc này, Lý Thanh—bên hông đeo một thanh bội kiếm, cả người mang theo phong thái khoan thai, tự nhiên.

Dù năm tháng đã trôi qua, nhưng trên khuôn mặt hắn vẫn không hề lưu lại bao nhiêu dấu vết của thời gian. Về ngoài vẫn như trước, trẻ trung như năm nào.

Vệ Thanh Thanh lập tức nhận ra thân ảnh này trùng khớp với bóng dáng trong trí nhớ. Đôi mắt nàng thoáng đỏ hoe, nước mắt lấp lánh nơi khóe mắt.

“Thật sự là ngươi... Lý Đại Sư!”

Ngược lại, phản ứng của Ngô Dương thì hoàn toàn khác biệt.

Toàn thân hắn đột nhiên căng cứng, sau đó lại tựa như thả lỏng, bật cười như điên:

“Ha ha ha ha! Năm đó, người kia chưa bao giờ dùng kiếm, vũ khí của hắn chỉ có chùy và nắm đấm!”

“Dù khuôn mặt có giống, nhưng đã nhiều năm trôi qua, tại sao ngươi lại không có một chút dấu vết của tuổi tác?!”

“Hơn nữa, khí tức của ngươi chỉ là ngoại kinh cấp võ giả, làm sao có thể là hắn?!”

“Ngươi nhất định chỉ là kẻ giả mạo, giả trang dòng dõi của hắn mà thôi!”

Lý Thanh khẽ nheo mắt, vuốt cằm suy tư. Hắn không ngờ Ngô Dương lại có thể tự biên tự diễn một màn kịch trong lòng phong phú đến thế.

Nhưng sự thật là, khí tức mà hắn hiện giờ tỏa ra, đúng thật chỉ ở mức ngoại kinh võ giả.

“Ngô Dương lão huynh, đã lâu không gặp, ngươi dường như... tinh thần chẳng ra sao cả?”

“Chẳng lẽ ngươi bị lão niên si ngốc, đến mức thấy cổ nhân cũng bắt đầu nói mê sảng rồi sao?”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Ngô Dương lập tức trầm xuống. Giọng hắn lạnh lẽo như băng:

“Nhóc con, ngươi lại dám mạnh miệng? Hôm nay, trừ phi cha ngươi có mặt ở đây, nếu không thì chẳng ai có thể cứu nổi ngươi!”

Giờ phút này, trong lòng Ngô Dương đã sớm mặc định rằng kẻ đang đứng trước cửa chính là hậu duệ của Lý Thanh chứ không phải bản thân hắn.

Ngược lại, Lý Thanh lại cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Cuối cùng, hắn đành nhoen miệng cười, để lộ hàm răng trắng sáng, nụ cười tựa ánh mặt trời:

“Nếu vậy, sao ngươi không thử xem?”

“Muốn chết!”

Ngô Dương bỗng dưng bộc phát!

Hắn cầm Song Dao Dư Hỏa, thân hình như tia chớp, trong khoảnh khắc đã lao tới, sát khí trùng thiên!

Tới gần trước mặt Lý Thanh, hấn vung đao bổ xuống, thế đao sắc bén, sát khí dày đặc.

Lưỡi đao rạch gió, mang theo khí kinh rít gào!

Nhưng ngay sau đó, một màn khiến tất cả mọi người có mặt ở đây phải sững sờ đến ngây người đã xảy ra!

“Đình!”

Một âm thanh trong trẻo vang lên giữa đại sảnh!

Nhát đao mà Ngô Dương dốc toàn lực bổ xuống—đã bị một ngón tay của Lý Thanh chặn lại!

Phải biết rằng, đây không phải một đòn tầm thường, mà là nhát chém tận lực của nội kinh cao thủ, kết hợp với tuyệt thế thần binh Song Đao Dư Hỏa—một loại vũ khí vang danh thiên hạ!

Thế nhưng...

Lực kinh mãnh liệt đó lại bị chặn đứng!

Thậm chí, nó không hề gây ra chút ảnh hưởng nào lên Lý Thanh!

“Không thể nào!”

Trong lòng Ngô Dương như dậy sóng, toàn bộ nhận thức về võ đạo của hắn bị đảo lộn!

Song Đao Dư Hỏa chính là thần binh lợi khí, chưa từng gặp đối thủ trong phạm tục. Nhưng tại sao... chỉ một đầu ngón tay của đối phương lại có thể cản lại?

Hắn biết rằng, Lý Thanh từng thành tựu Tông Sư, thậm chí trên giang hồ còn có lời đồn về một vị Võ Cực Tông Sư bí ẩn.

Nhưng dù có là Tông Sư nhục thân, cũng không thể nào chống lại tuyệt thế thần binh như vậy!

Không cam tâm, Ngô Dương lập tức vung nhát đao thứ hai!

Lần này, hắn không giữ lại chút nào, toàn bộ nội kinh đều tràn vào trong chiêu thức!

Nhưng...

Lý Thanh chỉ khẽ lắc đầu, khóe miệng cong lên đầy hứng thú.

Chỉ thấy hắn dùng một đầu ngón tay nhẹ nhàng gảy ra, lập tức, thân đao rung lên dữ dội rồi văng khỏi tay Ngô Dương!

Trong nháy mắt, ngón tay thứ hai của hắn đã kẹp chặt nhất đao tiếp theo của Ngô Dương!

“Đao pháp của ngươi còn kém xa so với thốn quyền năm đó.”

“Chỉ biết dựa vào thần binh lợi khí... Xem ra bao năm qua ngươi sống cũng chỉ uống phí, Võ Đạo của ngươi chẳng hề tiến bộ chút nào.”

Lý Thanh mất hết hứng thú, hai ngón tay khẽ vận lực, trực tiếp rút thanh đao ra khỏi tay Ngô Dương!

Chương 589

DTV EBOOK

Hắn cầm lấy Song Dao Dur Hỏa, lật qua lật lại đánh giá, dường như hoài niệm về quãng thời gian đã từng tự tay rèn ra cặp song đao này.

“Ngươi... ngươi rốt cuộc là ai?!”

“Tại sao ngươi không hề có dấu hiệu của tuổi tác?! Tại sao ngươi lại mạnh đến mức ngay cả tuyệt thế thần binh cũng không thể làm tổn thương ngươi?!”

Ngô Dương thất thần, ánh mắt đờ đẫn, không cam lòng mà truy vấn.

Đối diện với sự chất vấn của hắn, Lý Thanh chỉ nhàn nhạt lắc đầu, khẽ cười:

“Năm đó ta từng hứa với lão gia tử Vệ gia rằng... Nếu Vệ gia gặp nguy cơ diệt tộc, ta sẽ ra tay giúp đỡ một lần.”

Nói đến đây, giọng hắn chợt lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén như đao:

“Tự phế võ công đi.”

Lời nói vô cùng bình thản, nhưng rơi vào tai Ngô Dương lại như tiếng sấm giáng xuống đỉnh đầu!

“Làm sao? Chẳng lẽ còn muốn ta ra tay giúp ngươi?” Lý Thanh cười lạnh, ánh mắt lóe lên hàn quang, vẻ âm áp lúc trước đã hoàn toàn biến mất.

Trong chớp mắt, Ngô Dương chỉ kịp thấy trước mặt lóe lên một tia sáng sắc bén, ngay sau đó, cổ tay hắn truyền đến cơn đau nhói dữ dội.

Hắn cúi đầu nhìn, chỉ thấy gân tay của mình đã bị cắt đứt. Vết thương gọn gàng đến mức đáng sợ.

“A a a!”

Thấy hấn la hét quá ồn ào, Lý Thanh lạnh lùng thúc động thanh chủy thủ Du Long – một kiện trung phẩm pháp khí. Chỉ thấy lưỡi dao sắc bén như một con du long, tốc độ nhanh như chớp, lần nữa cắt đứt gân chân của đối phương.

Đối với một võ giả, gân tay gân chân đều bị phế, thì gần như đã mất hết khả năng chiến đấu, chẳng khác nào bị tuyên án tử hình.

Sau đó, ngay cả Lý Thanh cũng không cần ra tay, chắc hẳn người của Vệ gia sẽ dễ dàng xử lý nốt phần còn lại.

Lúc này, Lý Thanh chỉ bước đi vài bước, định rời khỏi nơi đây.

“Lý đại sư, xin hãy dừng bước!” Vệ Thanh Thanh vội đuổi theo, giọng nói vẫn còn run rẩy.

Nghe vậy, Lý Thanh không khỏi thở dài: “Ai, Vệ cô nương, tốt nhất đừng dấn dằng quá nhiều đến ta. Nếu không, Vệ gia có thể gặp phải đại họa ngập trời.”

“Chuyện hôm nay, tốt nhất ngươi nên giữ kín miệng, đừng để lộ tên ta ra ngoài.”

Vệ Thanh Thanh ánh mắt thoáng ảm đạm, nàng há miệng định nói gì đó nhưng cuối cùng lại không thốt nên lời.

Lý Thanh suy nghĩ một chút, rồi lấy từ trong ngực ra một bình đan dược dành cho tu tiên giả.

“Đây là thánh dược chữa thương, bất kể bị thương nặng thế nào, chỉ cần còn một hơi thở, liền có thể cứu lại một mạng.”

Sau khi đưa xong đan dược, Lý Thanh lập tức nhún người bay đi, chỉ trong nháy mắt đã biến mất khỏi phủ đệ của Vệ gia.

Không phải hấn không muốn nán lại ôn chuyện, mà là bản thân hấn lúc này cũng đang lâm vào tình thế vô cùng nguy hiểm, bị người truy sát.

Một khi bị phát hiện có liên quan đến Vệ gia, e rằng sẽ khiến tu tiên giả xuất thủ. Khi đó, mới thực sự là đại họa ngập trời.

Sau khi rời khỏi, Lý Thanh nhanh chóng tìm một nơi ẩn thân tại Tầm Giang Thành, một mặt chú ý động tĩnh của Võ Đạo Đại Hội, một mặt âm thầm điều tra hành tung của đám đệ tử Thiên Hà Tông.

Trong khoảng thời gian này, hắc quả thực đã bắt gặp bốn tên đệ tử Thiên Hà Tông đang lang thang tìm kiếm mình. Nhìn dáng vẻ bọn chúng đặc ý vênh vác, bộ dạng hoàn toàn xem thường tất cả.

Nhờ có thủ đoạn ẩn nấp xuất chúng, lại thêm thần thức vượt xa đối phương, Lý Thanh thậm chí không nhìn được mà bật cười.

“Ha ha ha, xem ra pháp khí truy tung của bọn chúng chỉ có thể định vị ta ở phạm vi đại khái, chứ không thể xác định chính xác vị trí cụ thể.”

Sau khi rút ra kết luận này, Lý Thanh cũng yên tâm hơn nhiều.

Những ngày tiếp theo, hắc liên tục di chuyển khắp nơi, âm thầm quan sát những võ giả tham gia Võ Đạo Đại Hội.

Cuối cùng, năm ngày sau, hắc đã tìm được một người tinh thông Súc Cốt Công và thuật dịch dung!

Không hề do dự, Lý Thanh lập tức ra tay bắt lấy người này. Ngay khi đó, hắc đã vận dụng Súc Cốt Công, thay đổi vóc dáng, hóa thân thành một kẻ lùn thấp bé.

“Đại gia tha mạng! Đại gia tha mạng! Tiền nợ ở sông bạc, ba ngày sau ta nhất định trả lại, tuyệt đối không dám quýt!”

Người lùn run rẩy, hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa đã tè ra quần vì sợ hãi.

Lý Thanh khoanh tay, nhướn mày hỏi với vẻ hứng thú: “Người thiếu nhiều tiền lắm sao?”

Nghe vậy, người lùn đang bị hắc nhắc bỗng lập tức mở to hai mắt, vội vã hỏi:

“Người không phải người của Hồng Tụ Sông Bạc đến đòi nợ sao?”

Lý Thanh lắc đầu, thản nhiên đáp: “Không phải. Ta chỉ có chút hứng thú với Súc Cốt Công và Dịch Dung Thuật của ngươi. Nếu cho ta xem, ta sẽ trả ngươi một khoản tiền.”

Người lùn chớp mắt một cái, sau đó lập tức đổi sang vẻ mặt khôn ngoan, nhanh nhẩu nói:

Chương 590

DTV EBOOK

“Một ngàn lượng bạc! Đây là bí kíp gia truyền của ta, chỉ cần một ngàn lượng bạc là người có thể học được!”

Lý Thanh không vội vàng từ chối, chỉ lạnh nhạt nói: “Trước tiên lấy ra cho ta xem thử.”

Rất nhanh, người lùn kia liền lục lọi trong áo, móc ra một quyển điển tịch ghi lại Dịch Dung Thuật, động tác khéo léo hết như đang biểu diễn ảo thuật.

“Trên người ta chỉ có bản ghi chép về Dịch Dung Thuật, còn Súc Cốt Công thì ta có thể truyền miệng cho người.”

Lý Thanh nhanh chóng lật giở quyển điển tịch, dựa vào thần thức cường đại, hắn chỉ cần nhìn lướt qua là đã ghi nhớ toàn bộ nội dung vào đầu.

“Hừm, không tệ. Giờ thì biểu diễn Súc Cốt Công đi.” Nói rồi, hắn tiện tay ném trả quyển điển tịch.

Ngay lập tức, người lùn co quắp một trận, sau đó trên người phát ra từng tiếng “rắc rắc” trầm đục, như thể xương cốt đang bị bẻ gãy rồi tái tổ hợp.

Chỉ trong tích tắc, thân hình vốn nhỏ bé của hắn bắt đầu kéo dài nhanh chóng. Từ chiều cao chỉ đến bắp đùi của Lý Thanh, hắn đã vươn lên ngang bằng vai hắn.

Dù dáng người vẫn gầy gò thấp bé, nhưng chỉ cần nhìn qua cũng đủ thấy đây không phải loại võ công tầm thường.

Trong lúc này, Lý Thanh vẫn dùng thần thức bao phủ đối phương, cẩn thận ghi nhớ từng nguyên lý bí quyết của Súc Cốt Công.

Người lùn cười hì hì, dương dương tự đắc nói:

“Thế nào, đại gia? Một ngàn lượng bạc tuyệt đối xứng đáng! Nhờ có bản lĩnh này, ta mới có thể nợ tiền khắp các sông bạc

mà vẫn bình an vô sự. Dịch dung thuật kết hợp với Súc Cốt Công, tuyệt đối không ai có thể nhận ra ta!”

Hắn nói với vẻ tự hào như thể nợ tiền sông bạc là một thành tựu vinh quang vậy.

Nhưng đáng tiếc, hắn không hề biết rằng, gặp phải Lý Thanh chính là vận rủi của mình. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, hai môn tuyệt kỹ mà hắn coi là “gia truyền”, đã bị Lý Thanh học lỏm sạch sẽ.

Lý Thanh nhếch môi cười nhạt, rồi lắc đầu:

“Thôi đi, ta chẳng còn hứng thú nữa. Cầm lấy năm mươi lượng bạc này rồi đi đi.”

Dứt lời, hắn tiện tay ném một thỏi bạc vào ngực đối phương.

Sau khi đuổi đi người lùn, Lý Thanh vốn định lập tức thay đổi ngoại hình để hành động, nhưng bỗng nhiên hắn dừng bước.

Tại khu phía Bắc của Tầm Giang Thành, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một chiếc linh chu đầu rắn đang lơ lửng. Trên linh chu, vài tên đệ tử Thiên Hà Tông đứng đó với vẻ mặt vô cùng khó coi.

Đặc biệt là gã họ Dương – vị sư huynh cầm đầu, hai mắt hắn đỏ ngầu, sát khí tràn ngập.

“Hừ, tốt lắm! Cái tên Lý Ma Đầu này nếu đã không dám xuất hiện, vậy thì đừng trách ta khiến hắn mang thêm nhiều tội nghiệt!”

Hắn nghiêng răng, giọng nói vang vọng khắp không trung.

“Lý Ma Đầu tàn sát cả thành, giết hại vô số phạm nhân, thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ vì tu luyện một môn Huyết Đạo ma công! Người như hắn, tu tiên giới quyết không dung tha, gặp đâu giết đó!”

Lời nói vừa dứt, Dương sư huynh lập tức thôi động linh chu đầu rắn, linh áp khủng bố lan tỏa ra bốn phía.

Những phạm nhân xung quanh bị luồng áp lực vô hình đè bẹp xuống mặt đất, không ai có thể chống cự nổi!

Bảy ngày trôi qua, bọn họ đã lục soát khắp thành này, vậy mà vẫn không hề tìm thấy tung tích của Lý Thanh. Hắn dường

như đã bốc hơi khỏi nhân gian, đến cả bóng dáng cũng không nhìn thấy.

Điều này khiến Dương Tích vô cùng phần nộ. Trong thời gian đó, hắn đã rời khỏi Tầm Giang Thành vài lần, thế nhưng Ti Thiên Nghi vẫn luôn chỉ về phía tòa thành này.

Vừa nghĩ đến khả năng Lý Thanh đang ẩn nấp trong bóng tối, lặng lẽ quan sát hắn như trò cưỡi, lửa giận trong lòng Dương Tích lại bùng lên.

Cuối cùng, hắn không nhịn được nữa. Dương Tích điều động linh chu, cưỡi gió mà bay lên không trung.

Oanh!

Cường đại linh áp quét ngang, khiến toàn bộ phạm nhân xung quanh đều run rẩy ngã rạp xuống đất.

Ngay cả những võ giả trong thành cũng lộ vẻ kinh hoàng. Dưới luồng linh áp này, khí huyết trong cơ thể họ như muốn đông cứng lại.

“Đó là gì vậy? Một con thuyền sao có thể bay lên trời?”

“Tiên Nhân! Bọn họ chính là Tiên Nhân cao cao tại thượng!”

“Trời ơi, Tiên Nhân giáng trần! Bọn họ đang muốn phi thăng lên tiên giới sao?!”

“Thượng Tiên, xin hãy mang ta cùng phi thăng!”

Vì Võ Đạo đại hội, trong thành có không ít võ giả giang hồ tụ tập. Lúc này, họ như phát điên, ùn ùn lao về phía đệ tử Thiên Hà Tông.

Dương Tích nhìn cảnh tượng này, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, sát ý vẫn không hề suy giảm.

Tuy nhiên, trong số các đệ tử Thiên Hà Tông cũng có người nảy sinh lòng trắc ẩn. Một kẻ lên tiếng khuyên nhủ:

“Dương sư huynh, làm vậy không tốt đâu! Ra tay với phạm nhân là vi phạm quy củ tông môn.”

Nhưng Dương Tích chỉ lạnh giọng đáp:

“Vi tiên đạo của chúng ta, tàn sát một đám phạm nhân ngu muội vô tri thì có đáng gì?”

Chương 591

DTV EBOOK

Hắn hờ hững quét mắt nhìn các sư đệ, giọng điệu trấn an:

“Chư vị sư đệ nếu cảm thấy có kiêng kị, thì chỉ cần cung cấp pháp lực cho linh chu vận hành là được. Giết chóc, cứ để ta lo liệu!”

Lời này vừa thốt ra, mấy tên đệ tử còn lại đều im bật, chỉ lặng lẽ đặt tay lên linh văn của linh chu, vận chuyển pháp lực giúp nó tiếp tục bay lượn.

“Giết!”

Dương Tích quát khê, sau đó kích hoạt công sát linh văn được khắc trên thân linh chu.

Trong khoảnh khắc, linh quang chói lòa bùng phát, từng luồng sáng ngoằn ngoèo như rắn lao xuống, tàn sát tất cả phạm nhân đang tụ tập bên dưới.

Không có bất kỳ sự phân biệt nào!

Bất kể là võ giả có võ nghệ hay chỉ là thường dân buôn bán nhỏ, tất cả đều không thể tránh khỏi. Những kẻ xấu số đứng trên đường phố bị linh lực nghiền nát thành vũng máu chỉ trong chớp mắt!

Oanh!

Một đợt linh quang khác quét xuống, khiến cả con phố biến thành phế tích. Những căn nhà sụp đổ, mái ngói vỡ vụn, thậm chí còn có vài võ giả vẫn còn thoi thóp, nhưng thương thế quá nghiêm trọng, chỉ còn chờ c.hết.

Có người bị linh quang chém ngang, chỉ còn lại nửa thân trên, đang quần quai giãy giụa trên nền đất, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

“Aaahhh!”

“Tiên Nhân giận dữ! Thượng Tiên đang giết người!”

“Chạy mau! Bọn họ phát điên rồi!”

“Cứu mạng! Ai đó làm ơn cứu ta!”

Những kẻ vừa xem Thiên Hà Tông là thần tiên trên trời, lúc này lại hoảng loạn bỏ chạy như đàn vịt. Nhưng bọn họ có thể chạy nhanh hơn pháp thuật của tu tiên giả sao? Chỉ trong vài hơi thở, con phố đã hoàn toàn bị san bằng, chỉ còn lại tro tàn và máu thịt.

Ở một góc đường, một bé gái tóc bím ôm chặt cái sọt giày cỏ, toàn thân run rẩy.

Nước mắt lấp lánh trong mắt nàng, nhìn về phía căn nhà bị phá hủy trước mặt.

“Cha... mẹ...”

“Cha, các người ở đâu...”

Tiểu nữ hài siết chặt cái sọt, lết từng chút một về phía trước, đầu óc trống rỗng.

Nàng chỉ còn một chân, vì chân còn lại đã bị linh quang chém đứt.

Dù vậy, nàng vẫn bò đi, bởi trong cái sọt kia là toàn bộ sinh kế của nàng, cũng là hy vọng sống sót duy nhất.

Cuối cùng, nàng bò đến bên cạnh đồng đồ nát. Khi thấy căn nhà giờ đã hóa thành hư không, nàng run giọng gọi:

“Mẹ... Con sợ...”

Bé gái run rẩy đẩy một cánh cửa gãy nát sang bên, rồi chứng kiến cảnh tượng cả đời không thể quên.

Một thanh xà nhà nặng nề đổ xuống, đè chặt lên thân thể mẫu thân nàng. Hơi thở bà yếu ớt, tựa hồ sắp lìa đời.

“Mẹ!”

Tiểu nữ hài òa khóc, lao đến ôm chặt lấy bàn tay lạnh giá của mẫu thân.

Trên không trung, một đệ tử Thiên Hà Tông nhìn thấy cảnh này, trong mắt lóe lên vẻ không đành lòng.

Muốn khuyên nhủ Dương sư huynh thêm một chút, thế nhưng khi nhìn vào đôi mắt lạnh như băng kia, hắn chỉ thấy một sự

điên cuồng mười phần, tựa hồ bệnh trạng.

Đúng vậy, vì Trúc Cơ, Dương Tích đã hoàn toàn mất lý trí. Hắn chẳng quan tâm đến bất cứ thứ gì, chỉ muốn bắt được Lý Thanh, đối lấy Dung Nguyên Quả để luyện chế Trúc Cơ Đan.

Nếu không thể Trúc Cơ, nhiều lắm là bốn năm mươi năm sau, hắn cũng chỉ có thể hóa thành cát bụi, tan biến giữa trời đất.

Đó không phải kết cục mà hắn mong muốn!

Hắn muốn bước lên cảnh giới cao hơn, muốn đoạt lấy tuổi thọ dài lâu hơn!

Đã đặt chân lên tiên đồ, sao có thể cam tâm dừng lại nơi này?

“Giết! Tất cả chuyện này đều do Lý Ma Đầu gây ra! Chúng ta chỉ cần ép hắn lộ diện, sau đó bắt giữ quy án, chính là một đại công lao!”

Dương Tích, như kẻ điên cuồng, lại lần nữa thôi động linh chu, hướng về những khu phố khác lao tới. Hắn đuổi theo, tàn sát những phạm nhân đang hoảng loạn chạy trốn.

Lúc này, đôi mắt hắn đỏ ngầu, tơ máu chẳng chịt, trong mắt chỉ còn lại sát ý lạnh lẽo!

Ở một nơi khác, Lý Thanh đang cấp tốc chạy tới. Khi nhìn thấy con phố bị tàn phá thành đống đổ nát, xác phạm nhân nằm la liệt khắp nơi, trái tim hắn bỗng chốc run lên dữ dội.

Cảnh tượng đó đập vào mắt khiến đầu óc hắn ong lên một tiếng, như muốn mất đi toàn bộ khả năng suy tính.

“Súc sinh!”

Trên đường, gần như không còn ai sống sót, chỉ còn lại thân người chất chồng, máu chảy thành sông.

Dù năm đó, khi mã tặc tấn công phá thành, cũng chỉ đến mức này mà thôi!

Một bé gái bị chặt mất một chân, đang ôm chặt thi thể mẫu thân, bàn tay nhỏ bé không ngừng run rẩy, tiếng khóc nghẹn ngào bi thương tận xương tủy.

Lý Thanh lập tức nhận ra nàng. Chính là cô bé mấy ngày trước đã bán cho hắn đôi giày cỏ.

Oanh!

Sát ý cùng lửa giận ngập trời bùng lên trong lòng hấn, thiếu chút nữa đã làm hấn mất đi lý trí!

Lý Thanh hít sâu vài hơi, cố gắng trấn tĩnh lại. Nhưng sát khí trong lòng hấn vẫn ngùn ngụt bùng cháy, hận không thể xé xác đám đệ tử Thiên Hà Tông ngay tại chỗ.

Chương 592

DTV EBOOK

Hắn không để cơn giận che mờ lý trí, ngược lại càng trở nên tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Ngẩng đầu lên, hắn thấy chiếc linh chu đầu rắn kia bay đến Trúc Bách Nhai, bắt đầu một đợt tấn công mới.

Lần này, hắn không do dự nữa. Chân bước nhanh, khí huyết cuộn cuộn như giang hà sôi trào, thôi động toàn bộ sức mạnh, bùng phát tốc độ đến cực hạn.

Oanh!

“Lũ tạp chủng Thiên Hà Tông! Nhìn xem các ngươi đã làm những gì đi! Có bản lĩnh thì xông lên đây, gia gia ngươi ta chờ sẵn!”

Phanh!

Chân vừa chạm đất, hắn đã lập tức bật nhảy lên không trung, lao vọt về phía linh chu với thể công như vũ bão.

Trên đầu rắn linh chu, bốn tên đệ tử Thiên Hà Tông lập tức biến sắc, quay sang nhìn nhau khi thấy Lý Thanh trùng sát đến.

“Hahaha! Dương sư huynh, biện pháp của ngươi quả nhiên hữu dụng! Cuối cùng cũng ép được tên ma đầu này hiện thân rồi!”

“Lý Ma Đầu, ngươi rút cuộc cũng dám lộ mặt ra! Sao không tiếp tục trốn đi nữa?”

Dương Tích nheo mắt nhìn chằm chằm vào Lý Thanh, ánh mắt hắn đầy vẻ chắc chắn, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười lạnh.

“Chư vị sư đệ! Cùng ta bắt lấy tên ma đầu này! Cảnh giới Trúc Cơ của chúng ta có hy vọng rồi!”

Lời hắn vừa dứt, sắc mặt Lý Thanh lập tức lạnh lẽo như băng tuyết vạn năm.

“Các ngươi cũng xứng gọi ta là ma đầu sao?” Hắn cười lạnh, ánh mắt quét qua đám người trước mặt. “Nhìn xem những gì các ngươi đã làm đi! Giết chóc bừa bãi trong thành trì phạm nhân, máu chảy thành sông, thây chất khắp nơi! Đây chính là hành động của đệ tử danh môn chính phái các ngươi sao?”

Nhưng Dương Tích chẳng hề bận tâm, chỉ cười nhạt: “Ngươi bớt giả nhân giả nghĩa đi! Nếu không phải ngươi lẩn trốn trong thành trì phạm nhân, thì bọn họ đâu phải chịu kiếp nạn này?”

Nhìn đám người ra vẻ chính nghĩa kia, Lý Thanh bỗng bật cười ha hả, tiếng cười tràn đầy giễu cợt và căm hận.

“Hahaha! Chẳng lẽ các ngươi truy sát ta, ta lại không thể bỏ chạy sao?”

“Thật sự coi mình là lão thiên gia rồi à? Lệnh truy nã vừa ban ra, bất kể ai cũng phải thúc thủ chịu trời sao?”

“Nếu các ngươi có bản lĩnh, sao không đi truy nã Linh Lung Chân Nhân? Sao không đuổi giết Thái Thượng Trưởng Lão của Thượng Thanh Tông?”

Vừa nhắc đến hai cái tên này, sắc mặt mấy tên đệ tử lập tức sa sầm, ánh mắt âm trầm như nước.

“Hừ! Lý Ma Đầu, ngươi ở Thiên Hà Phường giết hại đệ tử chấp pháp của tông môn ta, khắp thiên hạ này đã không còn nơi nào cho ngươi dung thân!”

“Hôm nay ta sẽ bắt ngươi lại, mang về tông môn chịu xử trí!”

Lời vừa dứt, Dương Tích lập tức điều khiển linh chu đầu rắn, thôi động pháp trận, tạo ra một cơn mưa màu lam hư ảo lao về phía Lý Thanh.

“Người như các ngươi mà cũng xứng Trúc Cơ sao?” Lý Thanh cười lạnh, sát ý bốc lên ngàn ngạt. “Nếu lão thiên đã mù quáng như vậy, vậy thì hôm nay ta thay trời hành đạo, giết sạch các ngươi ngay tại đây!”

Không chút do dự, hắn siết chặt dây xích ảnh dù trong tay, linh lực bạo phát, đối đầu trực diện với cơn mưa màu lam đang gầm rú lao đến.

Oanh!

Cự mãng khí thể hung mãnh, toàn lực lao tới như muốn nghiền nát tất cả. Nó va chạm kịch liệt với xích ảnh dù, tạo ra chấn động dữ dội.

Lực lượng đáng sợ xuyên qua pháp khí, truyền đến cánh tay Lý Thanh, khiến hắn cảm thấy áp lực không nhỏ.

“Đây chính là thượng phẩm pháp khí!”

Lý Thanh nhanh chóng nhận ra một điều—trong bốn tên trên linh chu, chỉ có Dương Tích đang điều khiển đầu rắn linh chu phát động công kích. Ba tên còn lại chỉ đặt tay lên linh chu, lạnh lùng quan sát mọi chuyện diễn ra.

Nếu như cả bọn cùng ra tay, hắn chưa chắc có thể chống đỡ nổi.

Bọn chúng không muốn ra tay sao?

Đương nhiên là không có khả năng!

“Haha, xem ra thôi động linh chu cấp bậc thượng phẩm pháp khí này tiêu hao linh lực không ít, cần nhiều người đồng thời truyền vận linh lực.”

“Như vậy cũng tốt!”

Lý Thanh chống xích ảnh dù, tiếp tục đỡ lấy từng đợt oanh kích từ cự mãng hư ảnh. Thế nhưng, trên bề mặt dù màu đỏ, hoa văn đã bắt đầu xuất hiện những vết rách mờ hồ.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt hắn lóe sáng, đầu ngón tay khẽ động, rút từ bên hông ra mấy cây đinh chớp bạc.

Hưu! Hưu! Hưu!

Ba đạo ngân quang xé gió lao đi với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã bay đến gần linh chu đầu rắn.

Đáng tiếc, linh chu luôn duy trì một tầng phòng hộ linh quang. Khi đinh chớp bạc chạm đến, tầng phòng hộ khẽ rung lên, tạo ra ba gợn sóng nhẹ nhẹ, sau đó đinh liền vô lực rơi xuống.

Nhìn thấy cảnh này, đám đệ tử Thiên Hà Tông thở phào nhẹ nhõm. Dương Tích cười nhạo, giọng điệu đầy châm biếm:

“Haha, ma đầu này cũng chỉ có chút thủ đoạn cở con, không làm gì được chúng ta! Hấn đã cạn kiệt biện pháp rồi, chờ ta bắt hấn lại!”

Chương 593

DTV EBOOK

Nói đoạn, hắc gia tăng thế công, tạo áp lực liên tục về phía Lý Thanh.

Nhưng Lý Thanh vẫn giữ được sự bình tĩnh. Hắc không hề dao động vì lần tấn công thất bại vừa rồi, sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

Rất nhanh, hắc bung dù ra chống đỡ, trong khi tay còn lại thò vào túi trữ vật.

Chỉ thấy trong tay hắc xuất hiện ba tấm phù lục màu tím, mỗi tấm đều ẩn hiện từng tia lôi quang lập lòe—chính là Nhất giai thượng phẩm Lôi Bạo Phù!

Sát ý trong mắt Lý Thanh bùng lên mãnh liệt. Đối với những phù lục này, hắc chẳng có lý do gì để tiếc rẻ. Dù sao thì cũng lấy được từ túi trữ vật của Diệp Phong, đã vậy thì cứ dùng một lần cho hết!

Oanh!

Tiếng sấm chớp vang rền giữa trời không!

Ba đạo lôi điện dài gần trăm trượng bùng phát, tốc độ nhanh đến mức mắt thường không thể theo kịp, trong nháy mắt đã đánh thẳng vào đầu rắn linh chu.

“Không ổn! Là Lôi Bạo Phù!”

Nhưng đã quá muộn!

Lời cảnh báo vừa thốt ra, ba đạo lôi điện đã bổ xuống như thiên phạt, trực tiếp xé rách tầng phòng hộ linh quang của linh chu, biến nó thành những mảnh vụn nhỏ tan vào hư không.

Sắc mặt đăm đẽ tử Thiên Hà Tông đại biến!

Có kẻ cuống cuống phòng ngự, có kẻ lại hoảng hốt tìm đường bỏ chạy, thế nhưng bọn chúng đã chẳng còn cách nào duy trì cự mạng màu lam hư ảnh để công kích nữa.

Mà đây chính là kết quả Lý Thanh mong muốn!

Không còn lớp phòng ngự chặn đường, hắn lập tức ngự không, lao thẳng về phía linh chu đầu rắn!

Oanh!

Lúc thân ảnh hắn rơi xuống bên trong linh chu, cục diện đã hoàn toàn thay đổi!

“Ma đầu tự tìm đường chết! Giết hắn!”

“Hắn tưởng mình là Trúc Cơ Kỳ trưởng lão chắc?! Một mình dám đối đầu với bốn người chúng ta?”

“Bắt lấy hắn!”

Những tiếng gào thét vang lên, kèm theo những lời chế giễu, khiêu khích.

Nhưng Lý Thanh không để tâm.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng vung tay một cái—một tấm lưới Thủy Quán lập tức bung ra, bao trùm lấy đám đệ tử trước mặt!

Cùng lúc đó, hắn thôi động khí huyết toàn thân, kích hoạt tuyệt học chưa từng sử dụng từ lâu—Vô Cực Công!

Vô Cực Kim Thân!

Vô Cực Kim Thân!

Giờ khắc này, lực lượng nhục thân của Lý Thanh đã đạt đến mức có thể so sánh với thể tu Trúc Cơ kỳ, mạnh mẽ đến mức kinh người.

Oanh!

Một quyền tung ra! Không khí trên linh chu dường như bị nghiền nát, tạo nên một lực ép vô hình đáng sợ.

Chiêu thức này, chỉ là một tán thủ trong Vô Cực Công, nhưng nhờ vào nhục thân cường hoành, sức mạnh bộc phát chẳng khác nào một trọng pháo.

Phanh!

Tại chỗ, một đệ tử Thiên Hà Tông bị bao phủ trong tấm lưới nước, đầu hắn nổ tung như quả dưa bị đập nát. Ngay cả hộ thể

linh quang cũng không thể chống đỡ nổi một quyền bá đạo này.

Những tên còn lại đang cố gắng phá giải lưới nước trời buộc, chứng kiến cảnh tượng kia mà kinh hãi đến mức mặt mũi tái mét. Từng người cảm thấy như bị khí thể của Lý Thanh đè ép đến nghẹt thở.

“Coi chừng! Hắn là thể tu, tạo nghệ Luyện Thể vô cùng kinh người!”

Nhưng điều đáp lại cảnh báo này, chỉ là ánh mắt lạnh lùng của Lý Thanh.

Ánh mắt hắn lóe lên hào quang màu vàng, ngay sau đó, một lưỡi dao ánh vàng nhạt lập tức ngưng tụ trong không khí, chém thẳng về phía kẻ vừa lên tiếng.

Ngưng Hôn Trảm!

Chiêu thức có thể sánh ngang thần thức sát chiêu của tu sĩ Trúc Cơ kỳ, những kẻ này làm sao có thể chống đỡ?

Phụt!

Tại chỗ, lại thêm một tên bỏ mạng!

Từ lúc Lý Thanh leo lên linh chu, chỉ trong chốc lát đã có hai tên đệ tử Thiên Hà Tông bỏ mạng. Dương Tích cùng một kẻ khác còn sống sót, nhìn cảnh tượng này mà trong lòng dâng lên sự sợ hãi tột cùng. Nhìn Lý Thanh lúc này, bọn hắn cứ như đang nhìn một Ma Đầu chân chính.

“Chết!”

Lý Thanh gầm lên một tiếng, rút ra Du Long Chủy, đâm thẳng tới, chấm dứt sinh mệnh của một đệ tử Thiên Hà Tông khác.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình Dương Tích vừa mới thoát khỏi sự trời buộc của lưới nước. Giờ phút này, hắn mặt không còn chút máu, toàn thân run rẩy như cây sậy.

Lý Thanh ra tay quá mức tàn nhẫn, quá mức mạnh mẽ. Ngay cả Dương Tích cũng không thể tưởng tượng nổi, một kẻ Luyện Khí hậu kỳ lại có thể trong thời gian ngắn như vậy mà chấm dứt sinh mệnh ba đồng môn của hắn.

“Dừng tay! Thúc phụ ta là trưởng lão tông môn, nếu ngươi giết ta, hắn nhất định sẽ truy sát ngươi đến Thiên Nhai Hải Giác!”

Dương Tích cố gắng trấn định, đưa ra một cái cớ để mong giữ được mạng sống.

Đáng tiếc, sát ý trong lòng Lý Thanh đã ngập trời, trong mắt hắn, kẻ này chính là tội đồ đã ra tay tàn sát phạm nhân. Nếu có thể, hắn còn muốn đem hắn lăng trì cho hả dạ.

“Trước đây khi ngươi tùy ý giết chóc phạm nhân, ngươi có từng nghĩ đến kết cục như hôm nay?”

Thoại âm rơi xuống, thân ảnh Lý Thanh như thiểm điện lao đến, tung một quyền trực diện đánh về phía Dương Tích.

Phanh!

Chương 594

DTV EBOOK

Trên cổ Dương Tích, một khối ngọc bội đột nhiên phát sáng, tản ra tinh quang, miễn cưỡng ngăn cản một quyền này của Lý Thanh.

“A? Tiêu hao loại phòng ngự pháp khí sao?”

“Xem ra thúc phụ ngươi cũng rất thương ngươi đấy. Đến cả thứ này cũng cho ngươi, nhưng ta muốn xem thử, ngươi có thể chống đỡ được bao nhiêu quyền!”

Nói xong, nắm đấm của Lý Thanh liên tiếp giáng xuống như mưa. Mỗi quyền đều mang theo khí kinh trầm trọng, đánh đến mức không khí xung quanh vẩn vọ, dư ba lan tỏa làm linh chu rung lắc không ngừng.

Ngắn ngủi mấy hơi thở, dưới cơn bão quyền đó, khối ngọc bội rốt cuộc cũng vỡ vụn.

Răng rắc!

Dương Tích nhìn chăm chăm vào đôi mắt đỏ ngầu của Lý Thanh, ánh mắt ấy chẳng khác nào một tuyệt thế Ma Đầu. Hắn hoảng sợ đến mức hai chân như nhũn ra, thậm chí quên cả phản kháng.

“Giết phạm nhân rất thoải mái phải không?”

Bốp!

Lý Thanh vung tay, tát mạnh một cái lên mặt hắn!

“Không phải muốn truy sát ta sao?”

Bốp!

Lại thêm một cái tát nữa, lần này lực đạo còn mạnh hơn, đánh văng cả răng của Dương Tích, khiến hắn lặn lội mấy vòng trên mặt đất.

“Nghe nói thúc phụ ngươi là trưởng lão Thiên Hà Tông?”

Đùng!

Cái tát thứ ba giáng xuống, trực tiếp khiến Dương Tích hôn mê bất tỉnh, ý thức mơ hồ, dường như sắp chìm vào hư vô.

“Nói! Người đã dùng cách nào để truy tung vị trí của ta?”

Lý Thanh dừng tay, ánh mắt trầm tĩnh nhìn xuống Dương Tích, kẻ lúc này đã hoàn toàn mất đi thần trí.

Nhưng hiển nhiên, Dương Tích làm sao còn có thể đáp lại? Ý thức hẳn lúc này như bị sóng dữ cuốn trôi, đầu óc trống rỗng, đến cả việc mở miệng cũng không thể làm được.

“Không nói? Vậy ta phế người!”

Lý Thanh điểm một ngón tay, một tia kinh đạo mãnh liệt hòa lẫn với linh lực, đồng thời ẩn chứa nội lực Võ Đạo hùng hậu của hắn, xuyên thẳng qua Đan Điền Khí Hải của Dương Tích.

“KHÔNG!!!”

Hai mắt Dương Tích trợn trừng, gào thét trong đau đớn tột cùng.

Nhưng tất cả đã quá muộn!

Đan Điền Khí Hải bị phá hủy hoàn toàn, pháp lực mà hắn khổ cực tu luyện bao nhiêu năm nay tan thành mây khói, tu vi mất sạch.

Luyện Khí kỳ viên mãn vốn sở hữu lượng linh lực hùng hậu, nhưng khi mất đi Đan Điền, linh lực trong cơ thể liền tán loạn. Hắn bị phản phệ, kinh mạch đứt đoạn, suýt nữa thì bạo thể mà chết.

Phanh!

Một tiếng nổ vang lên, đầu rắn của linh chu mất đi linh lực duy trì, dần dần rơi xuống đất.

Lý Thanh phát tiết xong lửa giận, lồng ngực hắn vẫn phập phồng dữ dội. Hít sâu một hơi, hắn khẽ lắc đầu.

“Lần này quả thật làm lớn chuyện rồi.”

Giết chết một nhóm đệ tử Thiên Hà Tông đã là chuyện không nhỏ, huống hồ trong số đó còn có Dương Tích – kẻ có thúc phụ là trưởng lão Thiên Hà Tông.

Sau vụ này, kẻ truy sát hẳn tiếp theo, chắc chắn sẽ là tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn không hề hối hận.

Ánh mắt nhìn về thành trì tan hoang, từng mảnh tường đổ nát khiến sắc mặt hắn lộ rõ vẻ bi thương.

Phàm nhân... sinh ra không biết vì ai, chết đi cũng chẳng hay tại sao.

Một khi có tu tiên giả xâm nhập, sinh tử của họ liền không còn nằm trong tay chính mình nữa.

Đây chính là lý do, dù có tuổi thọ dài lâu, hắn vẫn kiên quyết truy cầu Tiên Đạo, truy cầu cảnh giới cao hơn.

Chỉ có thực lực cường đại, mới có thể tự nắm giữ vận mệnh của bản thân!

“Thật có lỗi.”

Lý Thanh thì thầm một câu xin lỗi đầy áy náy, sau đó thu linh chu vào túi trữ vật, kéo bốn cái thi thể đệ tử Thiên Hà Tông, rời khỏi thành.

Hắn không muốn tiếp tục gây liên lụy đến bách tính nơi đây. Nếu Thiên Hà Tông tra xét, ai biết được có kẻ nào điên cuồng mà ra tay diệt sát cả thành hay không?

Trên đường đi, hắn ngang qua Vệ gia phủ đệ.

Nơi này từng nhận được sự giúp đỡ của hắn, nhưng giờ cũng bị cướp bóc tan hoang, đại viện nửa phần sụp đổ.

Nhìn cảnh tượng ấy, Lý Thanh càng thêm tự trách.

Mới vừa thoát khỏi bóng ma của Ngô Dương, vậy mà ngay lập tức lại gặp phải một tai họa khác.

Nếu không phải vì hắn né tránh sự truy sát của đệ tử Thiên Hà Tông, thì những người này đã không phải chịu thảm họa đột ngột ập đến.

Tâm trạng sa sút, Lý Thanh tiếp tục kéo theo bốn thi thể ra khỏi thành, đi thật xa rồi mới thiêu hủy hoàn toàn.

“Ai... từ đây tiên phạm lương biết.”

Hắn thở dài một hơi, cuối cùng cũng hiểu ra một điều.

Cho dù chỉ là một tu tiên giả Luyện Khí kỳ, nhưng nhất cử nhất động cũng có thể ảnh hưởng đến vận mệnh của phàm nhân.

Từ nay về sau, hần nhất định phải cẩn thận hơn.

Cùng lúc đó, tại Thiên Hà Tông – Hồn Đăng Đại Điện

Phanh phanh phanh! Phanh!

Bốn ngọn hồn đăng của đệ tử Thiên Hà Tông liên tiếp tắt ngấm, sau đó vỡ vụn.

Thủ điện trưởng lão nghe thấy động tĩnh liền giật mình, sắc mặt lập tức âm trầm.

“Lại có bốn đệ tử bỏ mạng?!”

Chương 595

DTV EBOOK

Lại có năm đệ tử Luyện Khí kỳ nữa chết dưới tay Lý Thanh. Khi tin tức này truyền về, cả Thiên Hà Tông chấn động không thôi.

Nhất là những đệ tử đang vây bắt Lý Thanh, nghe thấy chiến tích kinh người này thì không khỏi kinh hãi.

“Nghe nói người này chỉ mới Luyện Khí kỳ tầng chín, vậy mà có thể tiêu diệt trọn vẹn một tiểu đội năm người toàn Luyện Khí hậu kỳ sao?”

“Ngay cả Dương Tích sư huynh cũng bỏ mạng trong tay hắn ư? Dù Dương sư huynh thất bại khi trùng kích Trúc Cơ, nhưng hắn có một vị thúc phụ Trúc Cơ kỳ, từng ban cho hắn một kiện linh chu thượng phẩm!”

“Thực lực như vậy mà chỉ là một tán tu thôi sao?”

“Thật sự khó tin! Lý Ma Đầu này cứ như từ hư không xuất hiện vậy, trước kia chưa từng nghe danh hắn!”

...

Trong khi không ít đệ tử Luyện Khí kỳ của Thiên Hà Tông kinh hãi trước cái tên Lý Thanh, thì vài vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ đã bắt đầu hành động.

Tại một tòa động phủ cổ xưa trong Thiên Hà Tông.

Chỉ thấy một nữ tử có khí chất dịu dàng, chân đạp một dải cầu vồng, giáng lâm trước cửa động phủ.

“Phủ Bội sư huynh, người tìm ta có việc gì sao?”

Từ trong động phủ truyền ra một giọng nói khàn khàn: “Tổ Tâm tiêu sư muội, chất nhi bất thành khí của ta đã bị tên Lý Ma Đầu kia giết chết.”

“Ta đang trong thời kỳ bế quan quan trọng, nhưng xem như nể tình người từng giúp ta tìm Tuyết Mị Hồ, ta muốn nhờ người

ra tay một lần, bắt lấy tên Ma Đầu đã giết cháu ta.”

Bên ngoài động phủ, Tổ Tâm trưởng lão - người từng đoạt lấy ưu thế trước Lý Thanh - trầm ngâm một lúc rồi khẽ gật đầu.

“Có thể.”

Nợ ân tình trước kia, giờ có cơ hội trả, cũng là một chuyện tốt.

Hơn nữa, chỉ là một tán tu Luyện Khí kỳ, dù chiến lực mạnh mẽ hơn bình thường, nhưng trong mắt nàng cũng chẳng đáng là gì.

Dương Tích thúc phụ thâm trầm nói: “Đây là Ti Thiên Nghi ta mới luyện chế ra, có thể chỉ hướng đại khái phương vị của tên tán tu kia, làm phiền người ra tay.”

Vừa dứt lời, một chiếc la bàn thanh đồng tinh xảo bay ra.

Tổ Tâm trưởng lão nhẹ nhàng duỗi tay, tiếp lấy Ti Thiên Nghi, thoáng tế luyện một phen, liền thấy kim đồng hồ xoay tròn một lúc, rồi đứng yên ở một phương vị nhất định.

“Dương sư huynh, thủ đoạn tính toán thiên cơ của người quả nhiên càng ngày càng tinh xảo.”

Từ trong động phủ vang lên một tiếng cười khẽ: “Ha ha ha, cũng chẳng phải thuật toán cao siêu gì, chẳng qua là tiểu tử kia đã cầm đi đầu rắn linh chu của ta. Nhờ vào nó để suy diễn, tính toán liền đơn giản hơn nhiều.”

“Chỉ đáng tiếc trên người tiểu tử này có một kiện bí bảo có thể che đậy thiên cơ, nếu không ta còn có thể định vị hẳn chính xác hơn.”

Tổ Tâm trưởng lão nhẹ gật đầu, sau đó dáng người thướt tha lay động, dưới chân sinh ra một đạo thân hồng, bay khỏi động phủ.

Khi nàng rời đi, từ trong động phủ truyền ra một tiếng ho khan trầm thấp: “Khụ khụ khụ... thật đáng thương của ta a...”

Bên kia, sau khi chém giết xong Dương Tích và đồng bọn, Lý Thanh lập tức điều khiển linh chu, chạy thẳng về phía Bắc Bộ Phong Quốc.

Vì để tiết kiệm thời gian, hắn tự mình điều khiển đầu rắn linh chu.

“Cũng được, nếu chỉ đơn thuần dùng để phi hành, không kích phát trận pháp công kích, thì vẫn có thể tiết kiệm linh lực khá.”

Trên linh chu, Lý Thanh hiểu kỳ vuốt ve vách thuyền, quan sát những linh văn tinh xảo được khắc trên đó.

“Chiếc linh chu này hẳn là do một Luyện Khí Sư Trúc Cơ kỳ luyện chế. Nhìn những đường vân linh trận trên đây, kỹ thuật vô cùng tinh xảo, kết cấu hòa hợp như một.”

“Thiên Hà Tông quả nhiên có cao nhân!”

Lý Thanh cảm thán một tiếng, sau đó lấy vài khối linh thạch từ túi trữ vật ra, nắm chặt trong tay, bắt đầu bổ sung pháp lực.

Linh khí trong thể tục vốn mỏng manh, nếu muốn khôi phục pháp lực thì phải tốn không ít thời gian.

Vì thế, hẳn chỉ có thể sử dụng phương pháp có chi phí cao hơn, trực tiếp hấp thu linh khí từ linh thạch.

Không còn cách nào khác, thời điểm này đang chạy trốn, hẳn không thể tiếc linh thạch.

Nếu keo kiệt không dám dùng, có khi ngay cả mạng cũng chẳng giữ nổi!

Linh thạch hết có thể kiếm lại, nhưng mạng mất thì thật sự mất luôn.

Cứ như vậy, sau năm ngày phi hành không nghỉ, hẳn vượt qua Tiểu Thúy Lĩnh, từ Nam Bộ đến Bắc Bộ Phong Quốc.

Nơi đây chính là nơi hẳn lập nghiệp.

Nhìn về phương xa, nơi đó là Hoàng Đô Thịnh Thiên.

Nhưng bây giờ, hẳn không dám quay lại.

Hắn sợ sẽ dẫn tai họa đến đó, khiến nơi này gặp phải thảm kịch như Tầm Giang Thành.

“Đi! Về sau nếu có thành tựu, quay lại thăm cố nhân cũng không muộn!”

Lý Thanh dứt khoát không chế linh chu, nhanh chóng bay về phía Đông, hướng thẳng đến Vọng Viễn Thành.

Chỉ cần xuyên qua Vọng Viễn Thành, tiếp tục tiến lên một đoạn nữa, hẳn sẽ đến địa phận Lương Quốc.

Chương 596

DTV EBOOK

Ở nơi đó, dù cho Thiên Hà Tông có phái Trúc Cơ kỳ tu sĩ đuổi theo, bọn họ cũng tuyệt đối không dám làm càn.

Hưu!

Đầu rắn linh chu tốc độ không chậm, nhanh hơn rất nhiều so với pháp khí phi hành thông thường mà hắn từng dùng.

Tựa như một tia khói mờ ảo, lao thẳng vào tầng mây, mượn lớp sương mù dày đặc để che giấu tung tích.

Chỉ sau năm ngày phi hành liên tục, cuối cùng, một tòa thành trì quen thuộc nhưng lại xa lạ hiện ra trước mắt hắn.

Vọng Viễn Thành!

Tòa thành này từng trải qua vô số lần chinh chiến tàn khốc, thậm chí từng bị mã tặc công phá. Sau bao nhiêu năm, nó đã được tu sửa lại không biết bao nhiêu lần.

Cảnh sắc quen thuộc chính là địa thế xung quanh - hai dãy núi trập trùng nối liền như một khe trời vắt ngang thiên địa.

Tuy nhiên, rào cản này chỉ là đối với phàm nhân mà thôi.

Lý Thanh khổng chế linh chu lướt nhẹ qua màn mây, thậm chí không kinh động đến cả một con chim bay.

Khi đã vượt qua Vọng Viễn Thành, hắn mới nhẹ nhõm thở ra, nghĩ rằng đoạn đường sau có thể thoải mái hơn một chút.

“Hay là ghé qua ngoài thành, đến sườn đất vàng để tế bái sư phụ?”

Nhưng vừa lóe lên suy nghĩ này, sắc mặt Lý Thanh lập tức đại biến.

Hắn đột nhiên quay đầu, nhìn về phía sau, đôi mắt híp lại đầy cảnh giác.

Nhờ vào thị lực sắc bén như chim ưng, hắn có thể thấy rõ một đạo Thần Hồng đang lao nhanh tới từ phía chân trời, hơn nữa khí tức không hề yếu!

Thiên Hà Tông Trúc Cơ kỳ trưởng lão!

Cuối cùng cũng đuổi tới!

Sau gáy Lý Thanh lạnh toát, nguy cơ sinh tử bùng nổ trong lòng hắn như sấm sét!

Hắn không có chút suy nghĩ nào đến việc nghênh chiến, mà lập tức thôi động pháp lực, rót vào đầu rắn linh chu.

Trong chốc lát, tốc độ tiêu hao pháp lực của hắn gia tăng gấp bội.

Vèo!

Linh chu xé gió, trong nháy mắt bắn ra xa vài trăm trượng, hóa thành một vệt sáng màu xanh trong tầng mây.

Lý Thanh không hề do dự, lấy ra mấy trăm khối linh thạch, trong đó còn có hai khối linh thạch trung phẩm!

Hai khối linh thạch này là chiến lợi phẩm hắn từng khai thác trong một mỏ quặng, quý giá đến mức chưa từng nỡ sử dụng.

Một khối linh thạch trung phẩm tương đương với một trăm khối linh thạch hạ phẩm, tinh thuần vô cùng.

Trước nay, hắn luôn xem chúng như trân bảo.

Nhưng giờ phút này, khi sinh tử cận kề, hắn không tiếc nuôi nấng mà lập tức hấp thu để khôi phục pháp lực.

Ầm!

Dưới sự thôi động của linh thạch, tốc độ linh chu tăng lên đến mức chưa từng có, gió gào thét bên tai.

Nhưng dù vậy, sắc mặt Lý Thanh vẫn không chút thả lỏng, ngược lại càng thêm ngưng trọng.

Bởi vì... khoảng cách giữa hắn và kẻ truy sát không những không bị kéo giãn, mà còn đang dần rút ngắn!

Dù có linh chu phụ trợ, nhưng tốc độ phi hành của tu sĩ Trúc Cơ kỳ vẫn không phải thứ mà Luyện Khí kỳ có thể sánh bằng.

Điều may mắn duy nhất là khoảng cách giữa hai bên vẫn còn xa, chí ít hẳn có thể tranh thủ thời gian phi vào lãnh thổ Lương Quốc!

Tất cả những điều này đều nhờ vào thần thức cường đại của hẳn, mang lại linh giác bén nhạy, giúp hẳn phát hiện kẻ địch từ sớm.

Nếu không, đợi đến khi đối phương áp sát, dù hẳn có thức giục linh chu thể nào cũng khó thoát khỏi đại kiếp nạn.

Mà người truy sát hẳn chính là Tổ Tâm trưởng lão của Thiên Hà Tông!

Nàng lướt qua bầu trời, dáng người thướt tha uyển chuyển, dù là đang phi hành với tốc độ cao vẫn toát lên một vẻ đẹp khác thường.

Do gió mạnh thổi qua, y phục trên người nàng ôm sát vào thân thể mềm mại, làm lộ ra những đường cong yêu kiều, thấp thoáng ẩn hiện trong ánh sáng.

“Tiểu tử này linh giác thật nhạy bén, có thể phát hiện ta từ sớm như vậy, thần thức của hẳn hẳn cũng không tầm thường.”

Bên dưới lớp lụa mỏng che mặt, đôi môi đỏ hồng của Tổ Tâm khẽ mở, giọng nói dịu dàng như tiếng trời hòa vào cơn gió.

“Không thể để ngươi cứ thế chạy trốn, nếu không một khi đến được địa phận Thượng Thanh Tông, sẽ có chút phiền phức.”

Vừa dứt lời, nàng bậm ấn quyết.

Ầm!

Thần Hồng dưới chân bỗng nhiên bùng phát tốc độ, gia tăng lên gấp bội.

Dưới tác động của cơn gió mạnh, chiếc băng lụa quấn quanh eo nàng phát phối, tạo nên một khung cảnh vừa mềm mại lại vừa sắc bén như một thanh kiếm sắp chém xuống!

Lý Thanh cảm thấy da đầu như muốn nổ tung. Hẳn đang toàn lực thôi động Linh Chu Đầu Rắn, nhưng lại rõ ràng cảm nhận được tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ phía sau đột nhiên gia tốc đuổi theo.

Khoảng cách giữa hai bên rút ngắn nhanh chóng. Nếu cứ tiếp tục như thế này, tuyệt đối không thể chờ đến khi tiến vào lãnh

thổ Lương Quốc—hắn chắc chắn sẽ bị bắt kịp!

Làm sao bây giờ?!

“Hiện tại tốc độ của Linh Chu Đầu Rắn đã là cực hạn mà ta có thể thúc giục rồi...”

Chương 597

DTV EBOOK

Sắc mặt Lý Thanh vô cùng ngưng trọng. Đây có lẽ là nguy cơ lớn nhất mà hắn từng gặp phải từ khi chào đời đến nay.

Bị một vị trưởng lão Trúc Cơ Kỳ của tiên môn đuổi giết—chuyện này trước đây ngay cả trong mơ hắn cũng không dám nghĩ tới.

Hắn cưỡng ép áp chế nỗi hoảng loạn trong lòng, điều chỉnh nhịp tim, cố gắng khiến bản thân bình tĩnh lại.

“Bình tĩnh... phải thật bình tĩnh! Còn cách nào để thoát khỏi truy sát không?!”

Chạy trốn vào Cực Dạ Thế Giới?

Về lý thuyết là được. Chỉ cần áp ủ một phút, hắn có thể lập tức biến mất khỏi nơi này.

Nhưng vấn đề là... có hai nguy cơ hắn không thể bỏ qua.

Thứ nhất, hắn không muốn để lộ bí mật lớn nhất của mình. Một khi bị phát hiện, chỉ sợ toàn bộ tu tiên giới đều sẽ truy sát hắn điên cuồng.

Ngay trước mặt một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ mà bày ra cảnh tượng xuyên thẳng vào Cực Dạ Thế Giới? Quá mức nguy hiểm!

Thứ hai, nếu hắn xuyên qua đó rồi quay lại, làm sao đảm bảo đối phương sẽ không kiên nhẫn chờ sẵn?

Những kẻ ở thế giới này không giống với dị thú vô trí trong Cực Dạ Thế Giới. Nếu chẳng may đối phương thực sự kiên trì thủ ở đây vài năm, dựa theo chênh lệch thời gian giữa hai thế giới, hắn sẽ phải ở trong Cực Dạ Thế Giới ít nhất mười năm, thậm chí là hơn!

Mười năm sống ở một nơi không có linh khí, hậu quả không chỉ đơn giản là tu vi thụt lùi. Điều đáng sợ hơn là hắn có thể bị Trăng Máu cảm nhiễm, phát sinh dị biến.

“Không được! Phương án này chỉ là đường lui cuối cùng, chỉ khi không còn lựa chọn nào khác mới có thể sử dụng!”

Lý Thanh lẩm bẩm, đồng thời đầu óc vận chuyển với tốc độ cực hạn, tìm kiếm bất kỳ phương án nào có thể giúp hắn thoát thân.

Rất nhanh, hắn kiểm tra lại tất cả bảo vật trên người.

Cuối cùng, ánh mắt hắn rơi vào Linh Chu Đầu Rắn dưới chân.

“Chỉ có thể làm thế này!”

Ánh mắt hắn trở nên kiên định.

Lúc này, hắn lập tức nhét hai khối Linh Thạch Trung Phẩm vào miệng để bổ sung linh lực, chứ không nắm trong tay như bình thường. Bằng cách này, hắn có thể giữ một tay rảnh rỗi.

Một tay giơ lên, linh lực tụ hội trong lòng bàn tay, sau đó hắn áp lên vách Linh Chu, bao phủ lên Linh Văn khắc trên thân chu.

Tiếp đó, Lý Thanh bắt đầu di chuyển bàn tay, linh lực cuộn cuộn tuôn ra, xóa đi những Linh Văn trên Linh Chu!

Đúng vậy! Hắn đang xóa đi linh văn trên linh chu!

Nếu có ai tận mắt chứng kiến cảnh này, chắc chắn sẽ cho rằng hắn điên rồi.

Tình huống đã nguy cấp đến mức này, hắn lại còn xóa mất công sát linh văn trên linh chu?!

Điên thật rồi sao?!

Không!

Hắn đang tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Linh Chu Đầu Rắn vốn thiên về công kích. Phần lớn Linh Văn khắc trên đó đều phục vụ chiến đấu.

Nhưng bây giờ, hắn muốn cải tạo nó ngay tại chỗ—xóa bỏ toàn bộ công sát linh văn, thay vào đó là linh văn gia tốc và linh văn giảm trọng lực!

Hi sinh toàn bộ sức chiến đấu để đổi lấy tốc độ.

Không cần vượt qua kẻ truy sát, chỉ cần trước khi bị bắt kịp có thể tiến vào lãnh thổ Thượng Thanh Tông—để đối phương e ngại mà bỏ cuộc.

Ánh mắt Lý Thanh tràn đầy quyết tâm, động tác kiên định vô cùng. Bàn tay hắn di chuyển, Linh Văn trên vách Linh Chu dần tan rã, hóa thành từng điểm sáng rơi rụng giữa không trung như tuyết tan.

Khi vệt linh quang cuối cùng biến mất, toàn bộ công sát linh văn trên Linh Chu đã bị xóa sạch, chỉ còn lại một đạo gia tốc linh văn duy nhất để duy trì việc vận hành.

Bắt đầu thôi!

Hắn đã từng khắc loại Linh Văn này, tỷ lệ thành công cũng không thấp—ba lần là có thể hoàn thành một lần.

Nhưng lần này thì khác.

Hắn đang ở trong tình huống cực kỳ nguy hiểm.

Linh lực trong cơ thể hắn tiêu hao với tốc độ kinh khủng. Nếu không phải trong miệng còn hai khối Linh Thạch Trung Phẩm, có lẽ hắn đã cạn kiệt pháp lực từ lâu.

Hắn tập trung linh lực lên đầu ngón tay, bắt đầu khắc họa!

Chỉ có một cơ hội.

Nhất định phải thành công ngay lần đầu tiên!

Nếu thất bại, hắn sẽ chỉ còn một lựa chọn cuối cùng—tiến vào Cực Dạ Thế Giới, nơi mà hắn phải chôn chân ít nhất mười năm.

Một đạo Linh Văn nhẹ nhàng dần hiện lên trên Linh Chu, thay thế những Công Sát Linh Văn trước đó.

Luyện khí quan trọng nhất là gì?

Kiên nhẫn? Ngộ tính? Ý tưởng táo bạo?

Không!

Bình tĩnh và tỉnh táo!

Từ rèn phôi, khắc linh văn, cho đến hoàn thiện sản phẩm—tất cả đều yêu cầu một trái tim tỉnh táo.

Tay phải vững vàng!

Giờ phút này, hấn đang cận kề sinh tử. Chỉ cần run tay một chút, một nét khắc sai lầm... thất bại sẽ đến ngay lập tức!

Dưới tình thế nguy hiểm tột độ, Lý Thanh vẫn duy trì sự ổn định đến đáng sợ. Một tay thôi động Linh Chu, đảm bảo tốc độ tối đa, tay còn lại không ngừng khắc họa Linh Văn.

Chương 598

DTV EBOOK

Mức độ khó khăn của việc này đã chẳng khác nào luyện chế một kiện thượng phẩm pháp khí.

Tí tách!

Bên trong Linh Chu, một giọt mồ hôi rơi xuống từ trán Lý Thanh. Thế nhưng hắn vẫn không hề chớp mắt, hoàn toàn không dám phân tâm.

Toàn bộ thần thức của hắn đều được thôi phát, vừa để trợ giúp trong việc khắc họa Linh Văn, vừa giữ cho tâm trí luôn tỉnh táo.

Không thể không nói, thần thức cường đại đối với luyện khí quả thực có trợ giúp rất lớn!

Dưới sự tập trung tuyệt đối, trong khoảnh khắc này, Lý Thanh dường như đã đạt tới trạng thái thần nhập. Hắn quên đi nỗi nguy hiểm đang cận kề, quên cả chuyện có người phía sau truy sát.

Tâm trí trống rỗng, không suy nghĩ bất cứ điều gì khác.

Từng nét Linh Văn dần hiện ra trên vách Linh Chu, liên kết với nhau tạo thành một chỉnh thể hoàn mỹ!

Rốt cuộc, sau nửa khắc đồng hồ, khoảng cách giữa hắn và kẻ truy sát phía sau đã bị thu hẹp còn chưa đầy 2000 mét!

Tổ Tâm trưởng lão nhíu mày, ánh mắt lóe lên một tia nghi hoặc:

“Tên này đang làm gì vậy?”

Nàng khẽ hừ một tiếng, sau đó nheo mắt lại, thúc giục thần thức tập trung vào thị giác, tăng cường tầm nhìn.

Dù chưa đạt đến Thiên Nhân Thông, nhưng với khoảng cách này, nàng đã có thể miễn cưỡng nhìn rõ động tác của Lý Thanh.

Và rồi, nàng thấy một cảnh tượng hoàn toàn vượt ngoài dự liệu!

Bên trong Linh Chu, miệng Lý Thanh phồng lên, ngậm chặt hai khối Linh Thạch Trung Phẩm, tỏa ra linh quang nhàn nhạt.

Điều hấp dẫn sự chú ý của nàng nhất là đôi tay của hắn.

Một tay duy trì vận hành Linh Chu, còn tay còn lại...

Đang khắc họa Linh Văn ngay giữa lúc chạy trốn!

Trong khoảnh khắc nhận ra điều này, Tổ Tâm kinh hãi đến mức khẽ giật mình, trong đôi mắt đẹp lóe lên vẻ không thể tin được!

“Làm sao có thể?!”

Dù nàng không phải chuyên gia về luyện khí, nhưng cũng đủ kiến thức để hiểu rõ sự khó khăn của việc khắc linh văn.

Vậy mà hắn lại dám làm điều này ngay trong lúc bỏ chạy?!

Hơn nữa, khi nhìn kỹ hơn, nàng phát hiện hắn đang xóa bỏ toàn bộ Công Sát Linh Văn, thay thế bằng Linh Văn Tăng Tốc!

“Tên điên này! Hắn là một Luyện Khí Sư ư?!”

Bằng hành động điên cuồng, hắn đã hoàn toàn làm sụp đổ nhận thức của nàng về luyện khí!

Nàng biết rõ, nếu thất bại, Lý Thanh sẽ mất đi toàn bộ lực bảo hộ của Linh Chu, lúc đó chẳng khác nào tự đưa mình vào tay nàng.

“Không thể để hắn thành công được!”

Ánh mắt Tổ Tâm lóe lên một tia lạnh lẽo. Nàng lập tức rút ra một mũi tên màu đen.

Mũi tên này không phải kim loại bình thường mà được luyện chế từ Linh Kim Thuần Khiết, phần đuôi không có lông vũ, mà toàn thân tỏa ra ánh kim lạnh lẽo.

“Đi!”

Không cần gương cung, bởi vì mũi tên này chính là một kiện pháp khí!

Chỉ cần thôi động bằng linh lực, nó có thể tự động lao về phía mục tiêu!

Huu!

Một tia sáng đen vạch qua bầu trời, xuyên thẳng về phía Lý Thanh!

Thế nhưng, đúng vào khoảnh khắc mũi tên bắn ra, bên trong Linh Chu, Lý Thanh đã dẫn xuất ra nét Linh Văn cuối cùng!

Tất cả hoa văn hần vừa khắc họa xong lập tức hòa nhập vào Linh Văn gốc của Linh Chu.

Chỉ trong nháy mắt—

Toàn bộ Linh Văn trở thành một chỉnh thể hoàn mỹ!

Một luồng ánh sáng ôn hòa nhưng rực rỡ bùng lên từ Linh Chu, lan tỏa khắp bầu trời!

Oanh!

Trong một khắc, tốc độ của Linh Chu đột nhiên bùng nổ!

Hần kéo dẫn khoảng cách với Tổ Tâm trưởng lão chỉ trong chớp mắt!

Mũi tên màu đen xuyên thẳng không trung nhưng không thể bắn trúng hần!

“Cuối cùng cũng hoàn thành!”

Lý Thanh thở phào một hơi, sắc mặt tái nhợt, lập tức phun ra hai khối Linh Thạch Trung Phẩm đã cạn kiệt linh khí.

Những năm qua hần tích góp không ít Linh Thạch, dù phần lớn là phẩm cấp thấp, nhưng số lượng nhiều cũng đủ để bù đắp hao tổn!

Linh Chu vẫn không ngừng tăng tốc, kéo dài khoảng cách với đối phương!

Lý Thanh cuối cùng cũng có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Hần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng Tổ Tâm trưởng lão lơ lửng giữa không trung, trên mặt lộ vẻ khó cam lòng!

Chợt—

Hần nhận ra nàng!

“Là nàng sao? Chính là nữ trưởng lão từng xuất hiện ở Liễu Gia hôm đó!”

Hắn nhớ rất rõ! Người từng vạch trần lời nói dối của hắn tại Liễu Gia chính là nữ nhân này!

Khó trách lại đuổi sát không tha!

Ngay lập tức, khóe môi hắn nhếch lên, cười một tiếng tiêu sái:

“Tiền bối của Thiên Hà Tông, tổng quân thiên lý, chung tu nhất biệt. Lương Quốc cảnh nội đã ở ngay trước mắt, vậy xin tạm biệt ở đây!”

Phía sau, Tổ Tâm trưởng lão cắn môi, trong mắt tràn đầy không cam tâm!

Nhìn theo Lý Thanh đang cấp tốc lao về phía Lương Quốc, nàng biết rằng chỉ cần hắn vào Thượng Thanh Tông, nàng không thể tiếp tục truy đuổi.

Mũi tên màu đen lặng lẽ quay trở về tay nàng.

Chương 599

DTV EBOOK

“Người này có thể bình tĩnh khắc linh văn ngay giữa tuyệt cảnh, biến cục diện sinh tử thành cơ hội thoát thân... Đây chính là thủ đoạn luyện khí kinh thể hải tặc!”

Không chỉ vậy, tâm tính của hắn cũng đáng sợ đến cực điểm.

“Nếu đổi lại là ta, tuyệt đối không thể nghĩ ra được cách thoát thân này!”

Ánh mắt nàng trở nên kiên quyết.

Dù có thể nào, nàng cũng sẽ không từ bỏ!

Một trước một sau, hai người lao thẳng vào Lương Quốc!

Lương Quốc, Vũ Châu, Giang Vân Thành.

Nơi này đã thuộc vào nội địa Lương Quốc, hầu như gần đến khu vực Nam Bộ, chính thức bước vào địa bàn của Thượng Thanh Tông.

Lúc xế trưa, trong một khu rừng hoang ngoài ô Giang Vân Thành, bỗng vang lên một tiếng nổ trầm đục.

Phanh!

“Cuối cùng cũng tạm thời thoát khỏi sự truy sát của nữ nhân này! Tu sĩ Trúc Cơ kỳ quả nhiên đáng sợ, pháp lực hùng hậu, căn bản không phải tu sĩ Luyện Khí kỳ có thể sánh bằng.”

Giữa rừng rậm, một bóng người lấm lem bụi đất xuất hiện. Bên cạnh hắn, vài thân cây trảng kiện bị đánh gãy, đổ rạp trên mặt đất.

Người này chính là Lý Thanh, kẻ đã bỏ mạng chạy trốn suốt mấy ngàn dặm. Giờ phút này, pháp lực trong cơ thể hắn gần như cạn kiệt, dù đã tiêu hao hàng trăm khối linh thạch và thêm hai khối linh thạch trung phẩm để duy trì.

Nhờ vào việc cải tạo linh chu đầu rắn và bất chấp mọi giá thúc giục nó đến cực hạn, Lý Thanh mới có thể thoát khỏi sự truy

sát của Tổ Tâm.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết chính là đối phương không dám quá liều lĩnh. Dù nàng là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nhưng ở trong lãnh thổ Lương Quốc, cũng không thể tùy tiện đuổi giết với tốc độ tối đa.

Cuộc đại chiến giữa hai tông môn kết thúc chưa bao lâu, Lý Thanh tin chắc trên tay Tổ Tâm tuyệt đối đã từng nhuộm máu tu sĩ Trúc Cơ kỳ của Thượng Thanh Tông. Nếu thân phận bị lộ, Tổ Tâm chắc chắn sẽ rơi vào tình cảnh nguy hiểm hơn cả hắn.

“Xem ra việc chạy đến Lương Quốc là quyết định chính xác!”

Lý Thanh thở ra một hơi dài, nhưng không hề buông lỏng cảnh giác. Hắn hiểu rất rõ hiện tại chỉ là tạm thời an toàn, khả năng đối phương tiếp tục truy sát là tám chín phần mười.

“Việc cấp bách bây giờ là khôi phục pháp lực, sau đó tìm ra Thiên Hà Tông rốt cuộc đã dùng phương pháp gì để truy tung ta!”

Vừa nói, hắn vừa lấy ra túi trữ vật mang theo bên người.

Tổng cộng có sáu cái!

Một cái thuộc về Diệp Phong, năm cái còn lại đều là chiến lợi phẩm thu được từ đệ tử Thiên Hà Tông trong lúc bỏ chạy.

Lý Thanh nhanh chóng kiểm kê bên trong sáu túi trữ vật, muốn tìm ra nguyên nhân vì sao Thiên Hà Tông có thể khóa chặt vị trí của hắn.

Trước hết là số lượng lớn linh thạch, sáu túi cộng lại đủ để bù đắp hoàn toàn số linh thạch đã tiêu hao trong chuyến chạy trốn này, thậm chí còn dư dả.

Những món đồ quý giá lại không có bao nhiêu. Thiên Hà Tông vốn kiểm soát công pháp truyền thừa vô cùng nghiêm ngặt, những đệ tử Luyện Khí kỳ thông thường sẽ không mang công pháp quan trọng bên người.

Dĩ nhiên, Lý Thanh cũng không trông mong giết vài đệ tử Luyện Khí kỳ liền có thể lấy được công pháp của Thiên Hà Tông. Nếu thực sự đơn giản như vậy, thì Thiên Hà Tông đã không thể đứng vững suốt bao năm trong tu tiên giới.

Pháp khí thì có một ít, nhưng đa phần chỉ là hạ phẩm, chỉ có vài món trung phẩm xem như tạm được, phần lớn đều không lọt nổi pháp nhãn của Lý Thanh.

Tuy nhiên, thu hoạch cũng không phải là không có. Hắn phát hiện trong những túi trữ vật này chứa không ít phụ dược luyện chế Trúc Cơ Đan.

Dù có vài loại trùng với những thứ hắn đã thu thập trước đó, nhưng cũng có những loại dược liệu hiếm mà hắn chưa từng kiếm được. Nhờ đó, công thức Trúc Cơ Đan mà hắn đang cố gắng hoàn thiện giờ chỉ còn thiếu hai vị phụ dược và một vị chủ dược!

Đối với tán tu, có thể gom góp linh dược luyện chế Trúc Cơ Đan đến mức này đã là vô cùng khó khăn.

“Nếu có thể tìm được chủ dược, ta liền có thể nhờ người khai lò luyện đan.”

Lý Thanh thở dài một hơi, sau đó tiếp tục lục lọi.

Không lâu sau, trong túi trữ vật của Dương Tích, hắn phát hiện một món đồ quen thuộc – một chiếc la bàn thanh đồng.

Lý Thanh lập tức nhớ lại, trước đó, mấy đệ tử Thiên Hà Tông khi tìm kiếm hắn đều chăm chú nhìn vào món đồ này.

Híp mắt quan sát kỹ lưỡng, hắn cầm lấy la bàn, thử rót vào một ít linh lực tế luyện.

Chỉ thấy kim đồng hồ trên la bàn bắt đầu xoay tròn, sau đó dần dừng lại, vậy mà lại chỉ thẳng về phía hắn!

“Quả nhiên là vậy! Đám tiên đạo đại tông này quả thật không thể xem thường. Chỉ cần một món pháp khí nhỏ như thế này cũng có thể truy tung vị trí của ta.”

“Nhưng rốt cuộc nó hoạt động như thế nào?”

Chương 600

DTV EBOOK

Lý Thanh cảm thấy tò mò, trong lòng dâng lên ý nghĩ muốn tháo tung la bàn ra nghiên cứu.

Đáng tiếc, linh văn khắc trên đó liên quan đến thuật thôi diễn thiên cơ, mà hắn thì không quá am hiểu về lĩnh vực này. Dù có tháo ra, chưa chắc hắn đã hiểu được nguyên lý bên trong.

Để kiểm tra, hắn thử đặt la bàn xuống đất rồi bắt đầu di chuyển.

Quả nhiên, kim đồng hồ trên la bàn cũng từ từ xoay theo, dù có một chút độ trễ, nhưng vẫn chính xác chỉ về phương hướng của hắn.

Chứng kiến cảnh này, trong lòng Lý Thanh không khỏi trầm xuống.

Chỉ với chức năng này, dù hắn có trốn ở chân trời góc biển, Thiên Hà Tông vẫn có thể tìm ra hắn!

“Chẳng lẽ thật sự phải trốn đến Cực Dạ thế giới sao?”

Lý Thanh nhíu mày thật sâu. Nếu sự tình đúng như suy đoán, hắn e rằng phải cân nhắc giấu túi trữ vật ở bên ngoài.

Bởi lẽ, hắn đang mang theo một lượng lớn linh thạch và linh dược, một khi ở lại Cực Dạ thế giới quá lâu, bất luận là linh thạch hay linh dược, linh tính bên trong đều sẽ tiêu tán.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

“Giấu túi trữ vật ở đâu đó cũng là một phương án... Nhưng ta không quá am hiểu địa hình khu vực này, nếu chẳng may bị người khác nhặt được, vậy chẳng phải lỗ nặng sao?”

Lý Thanh thở dài một hơi, tạm thời vẫn chưa nghĩ ra biện pháp nào tối ưu.

“Thôi kệ, trước tiên cứ khôi phục pháp lực đã!”

Nghĩ vậy, hắn tìm một chỗ ẩn nấp khá kín đáo trong khu rừng, cầm hai khối linh thạch, bắt đầu hấp thu linh khí để khôi phục linh lực.

Đợi đến khi hai khối linh thạch cạn kiệt linh khí, hắn lại lấy thêm hai khối từ túi trữ vật, tiếp tục hấp thu.

Dùng linh thạch để khôi phục pháp lực vốn là một hành động cực kỳ xa xỉ. Tuyệt đại đa số tán tu không ai dám làm như vậy.

Nhưng bây giờ, hắn chẳng thể nghĩ nhiều. Linh khí trong thiên địa nơi này không đủ nồng đậm, chỉ có thể dùng cách này để nhanh chóng khôi phục.

Tới lần thứ bảy thay linh thạch, bỗng nhiên thần thức của hắn bắt được một chút động tĩnh phát ra từ trong rừng.

Vừa cảm giác được âm thanh lạ, tim Lý Thanh khẽ run lên, trong đầu ngay lập tức nghĩ đến khả năng Tổ Tâm đã đuổi tới. Hắn suýt chút nữa quyết định trực tiếp xuyên qua không gian trốn vào Cực Dạ thế giới.

Nhưng rất nhanh, hắn nhận ra không phải.

Kẻ tiến vào khu rừng này chỉ là một nhóm phạm nhân, hoàn toàn không có tu vi, số lượng chừng bảy tám người. Nhìn qua tuổi tác, bọn họ còn rất trẻ, tụ thành nhóm đi sâu vào núi rừng.

“Mau nhìn chỗ này! Cây cối bị đập gãy hết, chẳng lẽ chính là nơi đó?”

“Không được! Nếu cứ tiếp tục đi vào sâu hơn, chắc chắn chỉ có đường chết, ta phải rời đi!”

“Rời đi? Nhưng đi đâu được chứ? Tiên trưởng Lã gia thần thông quảng đại, cha mẹ ta vẫn còn trong tay bọn họ!”

“Đừng sợ, cứ tiếp tục tiến vào xem sao! Nghe nói con quái viên kia đang trốn trong khe núi, chắc không ở quanh đây đâu.”

“Chỉ cần phát hiện ra tung tích của nó, lập tức phát tín hiệu cho Lã gia tiên trưởng đến thu phục. Đến lúc đó, chúng ta sẽ được tự do!”

Lý Thanh nấp trong bóng tối, thần thức khẽ quét qua, nghe rõ mồn một cuộc trò chuyện.

Hắn không khỏi vuốt cằm, khóe miệng nhếch lên đầy hứng thú.

Lã gia tiên trưởng? Một con vượn yêu thú cổ quái? Còn dùng phạm nhân làm mồi nhử?

“Hừ, kẻ bên đây lại có tu tiên gia tộc, còn bày ra trò dùng người thường để dụ yêu thú sao?”

“Con yêu thú này rốt cuộc có gì đặc biệt, đến mức cần dùng phạm nhân để dẫn dụ?”

Hắn chú ý quan sát, phát hiện nhóm phạm nhân này tuổi tác không lớn, người nhiều tuổi nhất cũng chỉ vừa cập quan chi niên (khoảng 20 tuổi), nhỏ nhất là một nữ tử vừa cập kê (16 tuổi).

“Ngay cả phạm nhân cũng biết rõ có tu tiên giả tồn tại, xem ra tu tiên giới ở khu vực này cũng chẳng phải loại tị thế ẩn cư.”

Lý Thanh khẽ nhíu mày, đôi mắt xoay chuyển, thầm cân nhắc xem có thể lợi dụng thể lực tu tiên này để đối phó với Tổ Tâm hay không.

“Tạm thời cứ quan sát thêm đã. Nếu có cơ hội, thông qua Lã gia, ta có thể truyền tin về việc trưởng lão Thiên Hà Tông xâm nhập Lương Quốc cho Thượng Thanh Tông.”

“Đến lúc đó, hai bên chó cắn chó, còn ta thì ung dung chuồn mất!”

Nghĩ tới đây, khóe môi hắn không khỏi lộ ra một nụ cười hài lòng.

Sau đó, Lý Thanh không vội hiện thân, mà lặng lẽ quan sát trong bóng tối. Hắn thay một bộ y phục sạch sẽ, gọn gàng, vừa tiếp tục hấp thu linh thạch, vừa âm thầm bám theo nhóm phạm nhân ở khoảng cách đủ xa.

Nói cho cùng, hắn cũng tò mò muốn biết con yêu thú này rốt cuộc có gì đặc biệt.

Nếu phải dùng phạm nhân làm mồi nhử, rất có thể là vì sợ tu sĩ xuất hiện sẽ đánh động nó.

Từ điểm này, Lý Thanh có thể suy đoán rằng con yêu thú này có linh giác cực nhạy.

Chương 601

DTV EBOOK

“Không chừng nó là một con yêu thú cấp hai!”

Nếu đúng như vậy, thì chuyện Lã gia dốc sức bày bố trận pháp lớn như vậy cũng là điều hợp lý.

Cùng lúc đó, phía bên ngoài khe núi

Nơi này đã xuất hiện không ít tu tiên giả.

Trong số đó, có một nhóm người với thái độ vô cùng kiêu ngạo, trực tiếp tiến vào khu vực rừng núi, vây quanh một khu vực, sau đó bắt đầu bố trí trận pháp!

“Cút hết đi! Lã gia bắt yêu, há để người ngoài chen chân?”

“Đã phải đi hơn ba mươi phạm nhân, cuối cùng cũng xác định được vị trí con khoái Lạc Viên, nó đang ở sâu trong khe núi.”

“Con vượn này rất gian xảo, trước tiên cứ bố trí xong trận pháp, như vậy sẽ không lo nó chạy thoát!”

Trong khe núi, Lý Thanh vận dụng thần thức định vị, lặng lẽ đi theo phía sau đám phạm nhân, không ngừng tiến sâu vào trong rừng.

Chẳng bao lâu sau, tại lối vào khe núi, từng trận kỳ được dựng thẳng lên, cố định những vị trí trọng yếu trong khu vực này.

Huu! Huu! Huu!

Ngay sau đó, từng khối linh tài trân quý lần lượt bị ném ra, rơi đúng vào những vị trí của trận pháp sắp hoàn thành, tạo thành các trận nhãn.

Lý Thanh đang ở trong khe núi lập tức cảm nhận được sự biến đổi xung quanh.

“Có người đang khởi trận?” Sắc mặt hắn khẽ biến đổi, thần sắc âm trầm bất định.

Linh khí thiên địa bị phong tỏa triệt để, địa thế cũng bị cố định, đây rõ ràng là một trận pháp vây giết.

“Hắn là tu sĩ Lã gia đang chuẩn bị đối phó với con yêu thú trong khe núi này. Nhìn vào quy mô trận pháp, mục tiêu có lẽ là một con yêu thú Nhị giai.”

Lý Thanh đứng yên quan sát thêm một lúc, nhưng không phát hiện có tu tiên giả nào xuất hiện, khu rừng vẫn mường mẫm phân tnh mịch, chỉ có đám phàm nhân phía trước là đang di chuyển.

“Dùng phàm nhân để dẫn dụ yêu thú sao? Trận pháp đã bày xong nhưng bọn họ ngay cả một chút nguy hiểm cũng không dám đối mặt. Lã gia quả thật rất cẩn trọng.”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh quyết định án binh bất động.

Hắn thu liễm khí tức đến mức tối đa, dù đang ở trong trận pháp cũng khó bị phát hiện.

Dù vậy, để đảm bảo an toàn, hắn vẫn từ trong túi trữ vật lấy ra một cái lò đen.

Lò rèn này cực kỳ rắn chắc, trong bí cảnh Dưỡng Hồn hắn đã xác nhận, dù là cấm chế Nhị giai cũng có thể chịu đựng được.

Chỉ cần ẩn mình trong chiếc lò này, Lý Thanh tin rằng dù có bị trận pháp công kích, hắn cũng có thể bình yên vô sự.

Vừa tiến vào bên trong lò, ánh mắt hắn lập tức bị những hoa văn kỳ dị trên thành lò thu hút.

Những hoa văn này có hình dạng tương tự nòng nọc, lại có chút giống ngọn lửa, trông cổ quái mà thần bí.

“Ồ? Trước kia ta không hề để ý, hóa ra bên trong lò lại có loại hoa văn kỳ lạ này?”

Lý Thanh tò mò vuốt ve những hoa văn trên thành lò, nhưng không thể nhận ra chúng mang ý nghĩa gì. Chưa từng nghe ai đề cập đến những ký hiệu này.

Vì lò có màu đen tuyền, nên nếu chỉ quan sát từ bên ngoài bằng mắt thường, rất khó nhận ra sự tồn tại của những phù văn kỳ dị này.

Chỉ khi tiến vào bên trong mới có thể nhìn rõ.

Dĩ nhiên, người bình thường chẳng ai lại chui vào trong lò rèn như hần.

Đáng tiếc, sau một hồi quan sát, Lý Thanh vẫn không tìm ra điểm gì đặc biệt.

Những phù văn này dường như chỉ là hoa văn trang trí thông thường của chiếc lò, không hề có linh tính, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung—âm u đầy tử khí!

Xác nhận không có gì đặc biệt, Lý Thanh yên tâm trốn trong lò, hai tay nắm lấy hai khối linh thạch, bắt đầu khôi phục linh lực.

Khi Lý Thanh ẩn nấp trong lò, bên ngoài khe núi, một thân ảnh thướt tha bay đến trên Thần Hồng, trong tay cầm một chiếc la bàn tinh xảo.

“Hửm? Tì Thiên Nghi lại mất hiệu lực?”

Người vừa đến chính là Tổ Tâm, nữ tu sĩ đã truy đuổi Lý Thanh từ Phong Quốc đến đây. Nàng khẽ nhíu mày, nhìn chăm chăm vào chiếc la bàn thanh đồng trong tay.

Chỉ thấy kim la bàn bắt đầu xoay tròn hỗn loạn, lúc thì quay thuận, khi lại đảo ngược, không hề có quy luật.

“Chẳng lẽ là do trận pháp ở đây gây nhiễu loạn địa thế, ảnh hưởng đến việc thôi diễn thiên cơ?” Tổ Tâm lẩm bẩm, thu hồi Tì Thiên Nghi vào trong tay áo.

“Hướng đi cuối cùng mà la bàn chỉ ra chính là khe núi này. Nếu Tì Thiên Nghi mất hiệu lực ngay lúc này, rất có khả năng hần đang ẩn thân trong khu vực bị trận pháp bao phủ.”

“Nhị giai trận pháp, thủ đoạn thật không nhỏ. Nhìn bố cục trận này, có vào mà không có ra, hần là muốn vây khốn thứ gì đó.”

“Nếu lỡ rơi vào trong, e là sẽ rất phiền phức.”

Với tư cách là trưởng lão Trúc Cơ kỳ của Thiên Hà Tông, kiến thức của Tổ Tâm không hề tầm thường. Chỉ cần vài câu đã có thể nhận ra công dụng và sự tinh diệu của trận pháp này.

Chương 602

DTV EBOOK

Nàng khẽ vuốt cằm, cân nhắc cách ứng đối.

Tuy nhiên, ngay lúc đó, lông mày nàng chợt nhíu lại, bởi từ một hướng khác vang lên một giọng nói trong trẻo:

“Ha ha ha, vị tiên tử này quả thật kiến thức bất phàm!”

Chỉ thấy một nam nhân trung niên mặc đạo bào xám chậm rãi bay đến, giọng nói hiền hòa nhưng ánh mắt lại mang theo vẻ cảnh giác khi nhìn về phía Tổ Tâm.

Trước sự xuất hiện bất ngờ của đối phương, sắc mặt Tổ Tâm vẫn bình tĩnh như nước, nhẹ nhàng mở miệng:

“Đạo hữu thứ lỗi, ta chỉ vô tình đi ngang qua, thấy nơi này bày trận pháp nên tò mò quan sát, tuyệt đối không có ác ý.”

Trung niên nhân kia bật cười ha hả: “Ha ha ha, lòng hiếu kỳ vốn là bản tính con người thôi. Lã gia ta không phải hạng bá đạo, làm sao có thể trách tội một vị tiên tử chỉ vì chút chuyện nhỏ nhặt này?”

Hắn hơi dừng lại, rồi ánh mắt chợt lóe lên vẻ thăm dò:

“Chỉ có điều, tiên tử đây trông rất lạ mặt. Lã Phi Ngư ta giao du rộng rãi, tu sĩ Trúc Cơ quanh vùng này đều có chút quen biết. Không biết từ khi nào lại xuất hiện một vị tiên tử tuyệt sắc như vậy?”

Đối mặt với sự dò xét của Lã Phi Ngư, Tổ Tâm vẫn thông dong nở nụ cười, chậm rãi đáp:

“Ta vừa mới đột phá Trúc Cơ không lâu, xuất quan chưa được bao lâu, Lã đạo hữu chưa từng nghe danh cũng là chuyện bình thường.”

Lã Phi Ngư tuy không thể bắt bẻ được lời nào từ Tổ Tâm, nhưng thân là người cầm quyền của Lã gia, hắn đương nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng.

Hắn không nhìn ra được lai lịch cũng như thực lực sâu cạn của nữ tu Trúc Cơ kỳ xinh đẹp trước mặt, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút kiêng kỵ. Hắn thầm than, lần hành động bắt yêu này quả nhiên không thể suôn sẻ một cách đơn giản, cuối cùng vẫn xuất hiện những nhân tố ngoài tầm kiểm soát.

“Lã đạo hữu không cần lo lắng. Nếu biết là người của Lã gia bày trận pháp, ta sẽ không tiếp tục tìm hiểu nữa, lập tức rời đi.” Tổ Tâm lễ độ nói.

Dứt lời, nàng nhẹ nhàng xoay người, thân ảnh uyển chuyển lướt đi trên Thần Hồng.

Lã Phi Ngư nhíu mày, nhìn theo bóng lưng nàng biến mất sau rừng cây, đến khi không còn trông thấy nữa, hắn mới khẽ thở phào.

Rất nhanh, hắn bay đến chỗ mấy đệ tử Lã gia đang chủ trì trận pháp, trầm giọng căn dặn: “Tất cả tập trung tinh thần, lần này bắt yêu có thể sẽ xuất hiện biến cố.”

Một tên đệ tử không hiểu, liền hỏi: “Gia chủ, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lã Phi Ngư thấp giọng đáp: “Vừa rồi có một nữ tu Trúc Cơ kỳ xa lạ xuất hiện. Dù nàng đã rời đi, nhưng không ai dám chắc khi yêu thú lộ diện, nàng có quay lại hay không.”

Nghe vậy, một tên đệ tử tỏ vẻ khó tin: “Làm sao có thể như vậy? Trong phạm vi khu vực này, ai dám không nể mặt Lã gia? Hành động của chúng ta, lẽ nào lại có kẻ dám chen chân vào?”

“Dù thế nào đi nữa, tất cả đều phải cảnh giác!” Lã Phi Ngư lắc đầu. Hắn chưa từng nghĩ rằng chỉ dựa vào danh tiếng gia tộc mình là có thể uy hiếp được một tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Việc này có liên quan đến tinh hạch cấp hai của yêu thú—chủ được để luyện chế Trúc Cơ Đan.

Lợi ích lớn có thể khiến lòng người thay đổi. Đừng nói đến nữ tu xa lạ vừa rời đi, ngay cả những người có chút giao tình với hắn, khi đối diện với cơ hội này cũng có thể trở mặt bất cứ lúc nào.

“Duy trì trận pháp vận hành. Khi đám phàm nhân kia phát ra tín hiệu, tất cả nghe lệnh ta hành động!”

Ở một nơi khác trong rừng, Tổ Tâm tuy giả vờ rời đi nhưng thực chất vẫn chưa đi xa. Nàng ẩn mình ở một hướng khác trong khu rừng, như đang chờ đợi điều gì đó.

Rất nhanh sau đó, một con Tuyết Mị Hồ trắng như tuyết, bộ lông mềm mại mượt mà xuất hiện trong rừng, phi nhanh về phía nàng.

Tổ Tâm cúi người, nhẹ nhàng bế nó lên, hai mắt khẽ nhắm lại, lặng lẽ lắng nghe.

“Thì ra là để bắt một con yêu thú cấp hai. Chẳng trách lại bày ra một trận pháp Nhị giai quy mô lớn như vậy.”

Nói đến đây, đôi mắt đẹp của nàng khẽ chớp động, tựa hồ đang cân nhắc điều gì.

“Nếu đợi đến khi bắt yêu kết thúc, đoán chừng lúc đó Lý Thanh cũng đã khôi phục linh lực hoàn toàn. Nếu hấn thôi động con linh chu hình đầu rắn kia, ta e là khó có thể đuổi kịp.”

“Hiện tại trận pháp này tuy là một phiền phức đối với ta, nhưng đồng thời cũng hoàn toàn phong tỏa đường lui của hắn. Thay vì chờ đợi, chi bằng mượn cơ hội này...”

Nghĩ vậy, Tổ Tâm lấy ra một mảnh vải rách từ trong túi trữ vật. Đây chính là một phần y phục của Lý Thanh, bị xé rách trong một lần giao đấu trước đó, trên đó thậm chí còn lưu lại dấu vết của một mũi tên.

“Tì Thiên Nghi không còn tác dụng, chỉ có thể dựa vào phương pháp đơn giản này để xác định vị trí của hắn.”

Chương 603

DTV EBOOK

Nàng đưa mảnh vải rách lên trước mũi Tuyết Mị Hồ để nó ngửi.

Rất nhanh sau đó, con Tuyết Mị Hồ ngẩng đầu lên, sau một lúc liền nhẹ gật đầu với nàng.

“Quả nhiên là ở bên trong. Xem ra không thể không vào một chuyến.”

Tổ Tâm thở dài, rồi thu hồi Tuyết Mị Hồ, sau đó lặng lẽ tiến về một hướng khác của khe núi.

Nơi này vẫn bị trận pháp bao phủ, trận thế có vào mà không có ra, nếu muốn đột nhập, chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Nhưng nếu nàng đã quyết định, tất nhiên là có biện pháp.

Chỉ thấy nàng lấy ra một món pháp khí kỳ lạ—một chiếc thang trời nhỏ bằng gỗ, trên bề mặt khắc đầy hoa văn huyền diệu.

Nàng khẽ thôi động, khiến hoa văn trên chiếc thang sáng lên từng đợt ánh sáng nhàn nhạt.

Chỉ trong chốc lát, chiếc thang đột nhiên phát ra một đạo quang mang, xuyên thẳng qua trận pháp, trực tiếp xuất hiện bên trong khe núi!

“May mắn là trận pháp này được dựng lên gấp rút, vẫn còn nhiều chỗ sơ hở. Nếu để họ có thêm thời gian gia cố, dù có Độ Vân Thê, ta cũng không thể dễ dàng len vào như vậy.”

Vừa dứt lời, Tổ Tâm nhanh chóng di chuyển dọc theo quang thê, lặng lẽ xuyên qua trận pháp mà không kinh động đến bất kỳ ai.

Sau khi vào trong, nàng thu hồi Độ Vân Thê, rồi nhẹ nhàng thả Tuyết Mị Hồ xuống, để nó lần nữa tìm kiếm tung tích của Lý Thanh.

Trong trận pháp, Lý Thanh lúc này đã khôi phục gần như hoàn toàn linh lực trong cơ thể.

Hắn mở mắt, thò đầu ra khỏi lò rèn, sau đó tản thần thức ra để tìm kiếm tung tích đám phạm nhân vừa rồi.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, một tiếng rống kinh thiên động địa chấn động vang vọng khắp khe núi!

“Rống!”

Ngay sau đó, một luồng hồng quang chói mắt bùng lên, soi sáng cả vùng trời!

Rất rõ ràng, đám phạm nhân đã phát hiện ra tung tích yêu thú và ngay lập tức phát ra tín hiệu!

Sâu trong khe núi, hơi nước bốc lên giữa khu rừng rậm rạp, một dòng thác nước ào ào đổ xuống từ trên cao, tung bọt trắng xóa, không ngừng đập mạnh xuống mặt đất.

Ầm ầm!

Mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, mức độ chấn động còn mạnh hơn cả dòng thác đang đổ xuống.

Bỗng nhiên, một con cự viên khổng lồ lao vọt ra từ sau màn nước, làm cả mặt đất chấn động kịch liệt.

Toàn thân con vượn này phủ đầy bộ lông trắng dày đặc, thân hình to lớn đến mức kinh người. Đặc biệt, trên lưng nó, từng chiếc gai xương sắc nhọn lồi ra, trông dữ tợn vô cùng.

“Ngao rống!”

Nó ngửa đầu gầm thét, rồi há miệng lớn, đôi mắt lóe lên ánh sáng hung tàn, mũi khê run rẩy như đang đánh hơi thứ gì đó trong khu rừng.

Chỉ trong chốc lát, đôi mắt con cự viên sáng rực, dường như đã ngửi thấy một mùi hương mỹ vị, nước dãi theo khóe miệng chảy ròng ròng.

Phanh! Phanh! Phanh!

Cự viên màu trắng lao nhanh về phía trước, tốc độ kinh hoàng. Mỗi bước chân của nó đều làm mặt đất rung chuyển dữ dội.

Ngay lúc đó, phía trước có một nhóm phạm nhân tuổi tác không lớn đang tụ tập thành đoàn, vừa trông thấy cảnh tượng này, bọn họ lập tức hoảng loạn, sắc mặt trắng bệch vì sợ hãi.

Những người này chính là nhóm phạm nhân mà Lý Thanh vừa đi theo khi nãy.

“Tới rồi! Con quái viên kia tới rồi!”

“Mau phát tín hiệu báo tin cho tiên trưởng của Lã gia!”

Vèo!

Một luồng tín hiệu sáng rực lập tức bắn thẳng lên bầu trời, đồng thời nhóm phạm nhân hoảng loạn bỏ chạy tán loạn, khuôn mặt tràn đầy kinh hoàng.

Đáng tiếc, tốc độ của bọn họ sao có thể so sánh với một con yêu thú cấp hai chứ?

Chỉ trong nháy mắt, cự viên trắng đã lao đến, vung một cánh tay to lớn, tóm lấy một phạm nhân không kịp chạy xa, rồi thẳng tay nhét vào miệng. Máu tươi bắn tung tóe, cảnh tượng trở nên cực kỳ thê thảm.

Không lâu sau, từ phương xa, một giọng quát lạnh vang lên:

“Tốt một cái Lã gia! Lại dám lấy phạm nhân làm mồi nhử để dụ yêu thú ra!”

“Nghịch súc, muốn chết!”

Lời vừa dứt, một mũi tên màu đen sắc bén bắn thẳng tới với tốc độ kinh người, xuyên thủng không khí, lao về phía con cự viên.

Lúc này, bên ngoài khe núi, một nhóm tu sĩ của Lã gia đã bố trí trận pháp, cẩn thận canh chừng động tĩnh bên trong.

Một vị đệ tử Lã gia vội vã hỏi:

“Gia chủ, con yêu thú kia đã xuất hiện, có phải nên bắt đầu hành động không?”

Người lên tiếng chính là Lã Phi Ngự, vị gia chủ đang khoác áo bào xám, khuôn mặt trầm ổn. Nghe vậy, hắn chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt điềm nhiên:

“Không vội! Một khi xác nhận con vượn trắng kia đã bị nhốt trong trận pháp, thì chúng ta không cần lo nó chạy thoát.”

“Điều đáng lo lúc này... là một số kẻ khác!”

Nói đến đây, Lã Phi Ngư bất chợt nhìn về phía cánh rừng bên ngoài, cao giọng cười nhạt:

“Chung huynh, đã đến rồi thì sao không ra mặt gặp nhau một lần? Giấu đầu lòi đuôi, chẳng phải phong cách của ngươi đâu!”

Chương 604

DTV EBOOK

“Ha ha ha! Không ngờ nơi này thật sự xuất hiện một con yêu thú cấp hai! Ta còn tưởng tin đồn là giả chứ!”

Một nam tử trung niên có chiếc mũi đỏ, liên tục vuốt râu, chậm rãi bước ra. Trên mặt hắn treo một nụ cười đầy gian xảo.

Lã Phi Ngư chấp tay sau lưng, trầm giọng nói:

“Chung huynh, chúng ta quen biết nhau đã lâu, chẳng lẽ chỉ vì một con yêu thú cấp hai mà trở mặt hay sao? Không đáng đâu!”

Chung Nhai, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nghe vậy liền gật đầu cười khẩy:

“Người nói không sai! Nhưng ta có một chuyện đau đầu... Tiểu tử nhà ta tư chất quá kém, mãi vẫn chưa thể Trúc Cơ, khiến ta vô cùng lo lắng.”

Lã Phi Ngư trầm ngâm một lúc, rồi chậm rãi lên tiếng:

“Nếu vậy, ta có một đề nghị... Chúng ta liên thủ loại bỏ những kẻ còn ẩn nấp quanh đây. Sau đó, tinh hạch của yêu thú này sẽ được ta luyện thành Trúc Cơ Đan, chia cho người một viên xem như thù lao, thế nào?”

Lời này vừa dứt, sắc mặt một số tán tu đang ẩn nấp liền trở nên khó coi.

Thì ra ngoài bọn họ, còn có thêm những tu sĩ Trúc Cơ khác cũng đang theo dõi trận chiến này!

Vài đệ tử Lã gia phụ trách duy trì trận pháp sắc mặt thoáng biến đổi. Một con yêu thú cấp hai, lại có thể kéo theo bao nhiêu người dòm ngó đến vậy!

Trong khi đó, Chung Nhai vuốt cằm, đưa mắt quan sát trận pháp bao phủ khe núi, lại liếc nhìn xung quanh như đang tính toán điều gì.

Cuối cùng, sau một hồi suy xét, hấn bật cười gật đầu:

“Tốt! Nhân phẩm Lã huynh ta tin tưởng được. Chuyện này, ta đồng ý!”

Lời vừa dứt, những tán tu đang ẩn nấp lập tức trở nên bất an.

“Hai lão hồ ly này lại liên thủ với nhau sao?”

“Chung gia có đến hai Trúc Cơ kỳ, hơn nữa còn một tên Trúc Cơ trẻ tuổi chưa xuất hiện... Chuyện này e là phiền phức rồi!”

Bọn họ vẫn cố gắng che giấu hơi thở, không muốn bị phát hiện.

Dù sao, đối đầu trực diện với hai thế gia tu tiên cũng không phải chuyện nhỏ.

Vì một con yêu thú cấp hai, có đáng để mạo hiểm hay không?

Câu hỏi này, vẫn còn cần cân nhắc kỹ lưỡng...

Ở một góc khác trong khe núi, trận chiến sắp sửa bùng nổ!

Vì muốn cứu đám phạm nhân sắp bị yêu viên nuốt sống, Tổ Tâm không chút do dự ra tay, thậm chí tạm gác lại việc tìm kiếm Lý Thanh, trực tiếp giao chiến với con yêu viên Nhị giai này.

Giữa khu rừng hoang vu, một mũi tên đen tuyền lướt qua không trung, trên đầu tên còn dính vài sợi máu đỏ tươi, rõ ràng là vết thương do Bạch Viên để lại.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên là trên thân mũi tên này cũng xuất hiện vài vết nứt.

Tổ Tâm sắc mặt trầm xuống, con Bạch Viên này so với tưởng tượng của nàng còn khó đối phó hơn rất nhiều.

“Ngao ngao!”

Trên thân Bạch Viên cũng xuất hiện mấy vết thương sâu hoắm, máu tươi không ngừng chảy xuống. Đôi mắt nó đỏ ngầu, ánh lên vẻ hung tàn, bị ép đến mức nổi giận thực sự. Nó gầm lên một tiếng đầy phẫn nộ, hung hăng nhìn nữ tử trước mặt đang không chế Thần Hồng.

“Rống!”

Nó điên cuồng lao tới, muốn xé nát đối phương trong một đòn.

Thế nhưng, Tổ Tâm đâu phải kẻ ngốc. Cộn chiến với yêu thú? Đó là chuyện mà chỉ thể tu mới làm!

Tu sĩ Trúc Cơ kỳ sở hữu pháp lực hùng hậu, đây mới là lợi thế lớn nhất của nàng.

Vèo!

Chỉ thấy thân ảnh nàng chớp động, chân giẫm lên Thần Hồng, tay bấm pháp quyết, hét khẽ:

“Thanh tâm chú!”

Ong ong ong!

Đây là một loại thần thông chuyên đánh vào thần thức. Chú ngữ vừa niệm, liền giống như ma âm xuyên thẳng vào não hải của Bạch Viên.

Phanh!

Con đầu đầu như muốn nứt toác khiến Bạch Viên lập tức quỳ rạp xuống đất, cố gắng giãy giụa để giảm bớt thống khổ.

Cùng lúc đó, một mũi tên đen tuyền sắc bén lao thẳng tới, nhắm ngay đầu Bạch Viên!

Nhận ra nguy hiểm, Bạch Viên bất ngờ xoay đầu, vung mạnh một chương đập thẳng vào mũi tên đang bay tới.

Răng rắc!

Mũi tên pháp khí bị nó dùng cự lực khủng khiếp trực tiếp bẻ gãy!

Nhục thân của yêu thú, chính là đáng sợ như vậy!

Tuy nhiên, Tổ Tâm không có chút thương hại nào, nàng bình tĩnh tiếp tục thi triển Thanh Tâm Chú, không ngừng mài mòn yêu linh của Bạch Viên.

Ở một góc khác trong rừng, Lý Thanh cũng đã nhận ra ba động kịch liệt của trận chiến.

Hắn chặn lại một phạm nhân đang hoảng hốt chạy tới, người này sắc mặt trắng bệch, thất thần như mất hồn.

“Con yêu thú kia đâu? Hiện tại tình hình thế nào?”

Người phàm nhân thở hắt hắt, ánh mắt dò xét Lý Thanh từ trên xuống dưới, dường như đang muốn xác định thân phận của hắn.

Lý Thanh sắc mặt bình tĩnh, giọng nói không chút cảm xúc:

“Ta là người của Lã gia, tên là Lã Động Tân. Nói cho ta biết, con yêu thú kia thế nào?”

Nghe thấy ba chữ “Lã gia”, nam tử kia mới thở phào nhẹ nhõm, giọng lắp bắp:

Chương 605

DTV EBOOK

“Tiên trưởng! Vừa rồi con yêu viên đó suýt nữa ăn thịt bọn ta! Nhưng đột nhiên có một vị thần tiên tỷ tỷ xuất hiện ngăn cản nó, cứu bọn ta thoát nạn. Hiện tại nàng ấy vẫn đang giao chiến với yêu viên, đánh đến trời long đất lở rồi!”

Thần tiên tỷ tỷ?

Nghe đến đây, ánh mắt Lý Thanh lóe lên một tia suy tư. Hắn khẽ gật đầu, sau đó lạnh nhạt nói:

“Ta đã biết. Người mau chạy ra ngoài rừng, nơi này rất nguy hiểm.”

Phàm nhân kia ngẩn ra, rõ ràng bị thái độ ôn hòa của Lý Thanh làm cho kinh ngạc.

Phải biết, trước đây tiên nhân của Lã gia đều cao cao tại thượng, căn bản không hề quan tâm đến sống chết của bọn họ.

Thế nhưng, lúc này có sinh lộ, hắn cũng chẳng còn tâm tư suy nghĩ nhiều, lập tức cầm đầu chạy như điên về phía rừng hoang.

Lý Thanh đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt trầm ngâm.

“Yêu thú cấp hai sao... Để ta xem thử.”

Hiện tại linh lực của hắn đã khôi phục hoàn toàn, với nhục thân mạnh mẽ cùng thần thức không tầm thường, đương nhiên không thể bỏ qua trận chiến này.

Dù sao, nếu có thể đoạt được tinh hạch của con yêu thú này, nguyên liệu luyện chế Trúc Cơ Đan coi như đã đủ.

“Mặc dù không biết nữ tu sĩ kia là ai, nhưng nếu chịu ra tay cứu phàm nhân, chí ít nhân phẩm cũng không tệ.”

Mang theo suy nghĩ này, Lý Thanh cẩn trọng tiến vào khe núi, từng bước từng bước tiếp cận khu vực có chiến đấu kịch liệt nhất.

Còn chưa đến nơi, hắn đã nghe thấy một tiếng gầm rú thể lương, khàn đặc, tràn đầy đau đớn.

Ngay sau đó, một tiếng nổ vang vọng khắp khe núi.

Phanh!

Cả mặt đất rung chuyển dữ dội, giống như xảy ra một trận động đất. Lý Thanh suýt nữa đứng không vững.

“Chẳng lẽ trận chiến sắp kết thúc?”

Hắn lập tức tăng tốc, nhưng vẫn duy trì khí tức ẩn nấp.

Không lâu sau, hắn lần theo dòng suối tiến về phía trước, đồng thời cẩn thận che giấu thân hình, không để bản thân bị phát hiện.

Và rồi, hắn nhìn thấy một màn khiến bản thân không khỏi sửng sốt—

Một con Bạch Viên khổng lồ vọt lên không trung, điên cuồng lao về phía sâu trong khe núi, dường như đang tìm đường bỏ chạy.

“Hừ! Nghiệt súc, muốn chạy đi đâu? Lưu lại yêu hạch cho ta!”

Tổ Tâm hừ lạnh một tiếng, lập tức giẫm lên một luồng Thần Hồng, truy đuổi theo sát nút.

Lý Thanh khẽ há miệng, ánh mắt ngưng trọng.

Hắn đứng yên tại chỗ, không dám tùy tiện tiến lên thêm nữa...

“Đi con mẹ nó thần tiên tử tử! Truy sát ta mấy ngàn dặm, gọi là yêu ma tử tử thì còn tạm chấp nhận được!”

Lý Thanh không nhịn được chửi thề một tiếng, trong lòng tràn đầy oán khí.

Hiện tại, hắn đã hoàn toàn mất đi hứng thú với viên tinh hạch yêu thú cấp hai kia, thậm chí còn nảy sinh ý định rút lui ngay lập tức.

“Nữ nhân này đúng là đáng sợ! Một con yêu thú cường đại như vậy mà cũng bị nàng đánh cho trọng thương. Thủ đoạn đúng là làm người ta khiếp sợ.”

Nghĩ vậy, Lý Thanh quyết định quay đầu rời đi, thậm chí còn chuẩn bị trực tiếp xuyên qua không gian để trốn đến Cực Dạ

thế giới, tránh né nàng càng xa càng tốt.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc hấn sắp bước đi, phía sau thác nước trong khe núi bỗng truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Phanh!

Nguyên cả ngọn núi dường như rung chuyển, mặt đất nứt toác.

Thì ra, con Bạch Viên vì muốn thoát thân đã điên cuồng đập phá ngọn núi, trực tiếp đánh sập một mảng lớn, tạo ra một khe nứt khổng lồ rồi lao thẳng vào trong đó.

Tổ Tâm thấy thế, lông mày nhú chặt, giẫm lên Thần Hồng, tiếp tục truy sát.

Không lâu sau, khi Lý Thanh đang chuẩn bị rời đi, một âm thanh quái dị bỗng vang lên từ phía sau khe núi:

“Tốt nòng muốn chương! Không... Thiên dục hoa khai... làm sao có thể?”

“Ách?”

Lý Thanh chớp mắt, hoàn toàn không hiểu gì cả.

“Quái lạ, là ta nghe nhầm hay có người bị ám toán vậy?”

Tâm trí hấn lập tức bị lòng hiếu kỳ quấy nhiễu, cảm giác như có con mèo nhỏ đang cào cào trong lòng, khiến hấn khó mà rời đi ngay được.

“Nghe giọng điệu này... giống như bị đánh lén? Nếu thật sự là vậy, ta chẳng phải có cơ hội nhặt nhạnh chỗ tốt một phen sao?”

“Một con yêu thú cấp hai bị trọng thương...”

Ngay lập tức, trái tim Lý Thanh đập thành thịch, ánh mắt sáng rực lên.

“Đi trước xem tình hình, nếu thấy không ổn thì lập tức chuồn!”

Nghĩ là làm, hấn lập tức hành động.

Ánh mắt Lý Thanh lóe lên tia sắc bén, thân hình nhanh nhẹn lướt đi, men theo đường nứt do vụ nổ gây ra mà lao về phía sau ngọn núi.

Ngọn núi phía sau đột nhiên nổ tung, để lộ một vết nứt sâu hoắm chạy dài trên mặt đất.

Lý Thanh lần theo dấu vết của tảng đá vỡ vụn, tiến về phía trước dò xét. Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt khiến hắn không khỏi giật mình.

Chương 606

DTV EBOOK

Chỉ thấy trong vết nứt sâu thẳm kia, từng đợt địa khí cuộn cuộn phun trào, nhưng kỳ lạ thay, những luồng khí này lại mang sắc hồng phấn quý dị, giống hệt loại chướng khí độc hại trong các đầm lầy chết chóc.

Chướng khí dày đặc, cuộn cuộn lan tràn, khiến lòng người run sợ.

“Lẽ nào đây chính là ‘Dục Chướng’?” Lý Thanh cảnh giác lắm lắm, lập tức bịt kín miệng mũi, đồng thời nín thở.

Hắn không rõ thứ được gọi là ‘Dục Chướng’ kia rốt cuộc là gì, nhưng qua tiếng kêu thê thảm của Tổ Tâm vừa rồi, hắn có thể chắc chắn rằng thứ này tuyệt đối không phải là vật lành.

Sau một thoáng suy nghĩ, Lý Thanh quyết định lấy ra một kiện pháp khí hình lá cây từ túi trữ vật, đập lên nó rồi dùng thần thức phát tán ra ngoài, thăm dò tình hình trong khe nứt.

Rất nhanh, thần thức của hắn xuyên qua lớp chướng khí màu hồng dày đặc, cuối cùng cũng nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Trong lòng khe, hai đóa hoa đỏ thắm yêu dị đang nở rộ. Một đóa dường như đã khô héo, mất hết sinh cơ, trong khi đóa còn lại vẫn rực rỡ kiêu diễm, liên tục phóng ra từng hạt phấn màu hồng nhạt, lấp lánh như ánh máu.

Những hạt phấn này không rơi xuống đất mà hòa vào trong làn chướng khí, tạo thành một tầng khí độc đặc biệt, ẩn chứa sắc huyết hồng quý dị.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, mí mắt Lý Thanh giật giật liên hồi, bởi vì hắn thấy bóng dáng của Tổ Tâm đang bị chướng khí bao phủ hoàn toàn!

Lúc này, làn da trắng nõn của nàng dần chuyển sang sắc đỏ bừng quỳnh rũ, đôi mắt vốn trong trẻo giờ đây lại phủ đầy sự

mê ly, giống như đã mất đi lý trí. Hai má nàng ửng đỏ tựa như say rượu, cả người toát ra một vẻ yêu mị mê người.

Dáng người nàng vốn nảy nở đầy đặn, vòng eo lại nhỏ nhắn đáng kinh ngạc. Đặc biệt, bộ y phục có phần xộc xệch kia càng khiến nàng thêm vài phần kiều diễm, làm người ta không khỏi hoảng hốt.

Dù vậy, Lý Thanh không hề dao động. Hắn đã trải qua nhiều sóng gió trên con đường tu luyện, những cảnh tượng như thế này sớm đã thấy qua không ít.

Điều khiến hắn kinh ngạc chính là—con Bạch Viên bị Tổ Tâm đánh trọng thương vậy mà không hề bỏ chạy mà vẫn cố chấp ở lại nơi này!

Khóe miệng Lý Thanh giật giật, bởi vì hắn tận mắt thấy con Bạch Viên kia đang há miệng hút lấy từng luồng chưởng khí, đồng thời chậm rãi tiến về phía Tổ Tâm!

“Cái loại tình tiết tiêu thuyết cầu huyết gì thế này...”

Lý Thanh hít sâu một hơi, thông qua thần thức, hắn cuối cùng cũng miễn cưỡng nhận ra lai lịch của con yêu thú này.

“Thì ra là khoái Lạc Viên... Còn được gọi là Đoàn Tụ Vượn, chẳng trách hành vi lại kỳ lạ đến vậy.”

Loại yêu thú này có thể giao phối với bất kỳ giống loài nào, hơn nữa trong quá trình đó còn có thể hấp thu lợi ích lớn, số lần giao hợp càng nhiều thì thực lực càng tăng nhanh!

“Khó trách ở nơi linh khí mỏng manh như thế này mà lại có thể sản sinh ra một con khoái Lạc Viên cấp hai. Xem ra công lao đều nhờ vào đám chưởng khí này.”

Nhận ra bản chất của con yêu vượn, sắc mặt Lý Thanh trầm xuống.

Nếu để Bạch Viên đạt được mục đích, vậy chẳng những thương thế của nó có thể khôi phục mà thực lực thậm chí còn mạnh lên!

Chuyến đi này của hắn rất đơn giản—chính là để đoạt lấy yêu hạch Nhị Giai trên người con vượn kia!

Nếu để nó hồi phục hoàn toàn, vậy thì đối mặt với một con yêu thú Nhị Giai ở thời kỳ toàn thịnh, Lý Thanh hoàn toàn không có khả năng thắng nổi!

“Vậy nên... ta phải làm gì bây giờ?”

Hắn nhíu chặt mày. Hắn không muốn xông vào trong khe nứt để bản thân cũng bị loại chương khí quái dị này ảnh hưởng.

Dục Chương có tác dụng mê hoặc trí óc, một khi trúng phải, dù là hắn cũng có thể mất đi lý trí. Khi đó... mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ.

“Có rồi! Không biết thứ này có thể dụ nó ra ngoài hay không...”

Lý Thanh lẩm bẩm, tay lấy ra một viên tinh thể đỏ thẫm, trong suốt như máu—

Xích Tinh!

Đây là báu vật do dị thú của thế giới Cực Dạ sản sinh, có thể thúc đẩy yêu thú tiến hóa!

Lý Thanh tin chắc rằng sức hấp dẫn của viên Xích Tinh này đối với yêu thú sẽ vượt qua hết thảy, bao gồm cả bản năng sinh sản!

Quả nhiên, con Bạch Viên đang chịu trọng thương dưới đáy khe lúc này lập tức thu nạp toàn bộ chương khí vào cơ thể, ánh mắt cháy rực dục vọng!

Nhưng ngay khi Xích Tinh xuất hiện trên vết nứt phía trên, bước chân của nó chợt khựng lại.

Chỉ thấy Bạch Viên ngẩng đầu, hai mắt đỏ rực nhìn chăm chăm viên Xích Tinh phát sáng lấp lánh trên miệng khe.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, viên Xích Tinh lắc lư trên miệng vết nứt—

“Rống!!!”

Vền vền chỉ ngửi được chút khí tức ẩn chứa trong Xích Tinh, con Bạch Viên đã không kìm nén nổi.

BÙM!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên—

Chương 607

DTV EBOOK

Con yêu vượn bỗng nhiên giậm chân thật mạnh, cả thân hình không lồ lao thẳng lên, vượn tay định chộp lấy viên Xích Tinh!

Mắc câu rồi!

Lý Thanh nở một nụ cười lạnh, bàn tay khẽ động, lập tức thu viên Xích Tinh về!

ẦM!

“Ngao rống!”

Bạch Viên vồ hụt, mắt thấy viên Xích Tinh biến mất khỏi tầm tay, nó lập tức giận dữ gầm lên. Ngay sau đó, con yêu vượn lại vung cánh tay không lồ, bám chặt vào vách đá nứt nẻ.

Chỉ thấy thân hình nó khẽ lắc một cái, bỗng nhiên bật ra khỏi vết nứt, nhảy thẳng lên không trung rồi đáp xuống trước mặt Lý Thanh. Đôi mắt đỏ ngầu của nó hung hăng nhìn chăm chăm vào viên Xích Tinh trong tay hắn.

“Rống!”

Nhận thấy Bạch Viên phần nộ gầm lên, Lý Thanh nhếch môi cười nhạt, rồi thản nhiên nhét viên Xích Tinh vào trong ngực.

Hành động này ngay lập tức chọc giận con yêu thú cấp hai!

Trong mắt nó, Lý Thanh chẳng khác gì con sâu cái kiến, chỉ là một tu sĩ Luyện Khí kỳ nhỏ bé, vậy mà dám ngang nhiên đoạt bảo vật trước mặt nó!

Bạch Viên gầm lên một tiếng đầy giận dữ, sau đó sải bước xông thẳng về phía Lý Thanh, chuẩn bị xé xác hắn thành từng mảnh, sau đó cướp lại viên Xích Tinh.

“Súc sinh vẫn là súc sinh, bị thương nặng mà còn dám cuồng vọng như vậy, thật sự coi ta là con mồi dễ xơi sao?”

Lý Thanh cười lạnh, đưa tay lấy ra một xấp phù lục từ túi trữ vật.

Đây đều là những phù lục do Diệp Phong chế tác, phẩm cấp không cao, chủ yếu là Mưa Lửa Phù, Lôi Thiểm Phù, Băng Tiễn Phù, đều là Nhất Giai hạ phẩm phù lục.

Nếu chỉ sử dụng một tấm, e rằng chẳng khác gì gãi ngứa cho con yêu thú cấp hai này. Nhưng một khi số lượng đủ lớn, thì cho dù là yêu thú cấp cao cũng phải chịu khổ!

Trong nháy mắt, từng tấm phù lục bay lả tả khắp không trung, kích phát linh khí thiên địa, khiến không gian bỗng trở nên cực kỳ hỗn loạn!

Ngay lập tức, từng mũi Băng Tiễn lao tới, tiếp đó là Mưa Lửa trút xuống như thác, xen lẫn những tia Lôi Đình giáng thẳng xuống đầu con vượn!

“Oanh!”

Những đòn công kích dày đặc trút xuống, khiến Bạch Viên đang lao tới lập tức khựng lại.

Một lúc kích phát nhiều phù lục như vậy, dù chỉ là hạ phẩm phù lục, nhưng vẫn khiến thần niệm của Lý Thanh cảm nhận áp lực không nhỏ.

Hắn day day huyết thái dương, không dám trì hoãn thêm, lập tức lấy từ túi trữ vật ra Thủy Mạng Lưới, nhanh chóng ném về phía Bạch Viên.

Chưa dừng lại ở đó, trong lúc con yêu thú còn chưa kịp phản ứng, hắn lại rút ra Bạo Vũ Lê Hoa Đình, một cơ quan ống đặc chế!

“Huu! Huu! Huu!”

Hai mươi hai mũi đinh sắc bén mang theo đuôi lửa bắn ra vun vút, đúng lúc lưới nước trói chặt lấy Bạch Viên, từng mũi đinh ngay lập tức cắm thật sâu vào da thịt nó.

“Rống!”

Bạch Viên gào thét thảm thiết, toàn thân truyền đến từng cơn đau nhức dữ dội. Tiếng rống giận dữ của nó vang vọng, chấn động cả một vùng trời đất.

Nhưng chỉ sau một khoảnh khắc, con yêu thú hung hãn này cường ép xé nát tấm lưới nước đang quấn chặt trên người nó!

“Khủng bố thật!”

Lý Thanh hít sâu một hơi lạnh.

Một con yêu thú cấp hai đúng là mạnh đến kinh hoàng! Mặc dù đã bị thương nặng, nhưng nó vẫn tuyệt đối không thể xem thường.

Phải biết rằng, với bộ liên hoàn công kích vừa rồi của hần, ngay cả tu sĩ Luyện Khí kỳ viên mãn cũng phải chết tại chỗ!

Vậy mà với con yêu thú này, tất cả những đòn tấn công ấy vẫn chỉ như cơn gió thoảng qua!

“Yêu thú cấp hai đúng là da dày thịt béo... Xem ra phải dùng đến thực lực thực sự!”

Lý Thanh cắn răng, bắt đầu vận chuyển khí huyết trong cơ thể, triệt để giải phóng sức mạnh vốn bị kiềm chế.

“Oanh!”

Khí huyết toàn thân hần bắt đầu sôi trào, từng luồng lực lượng mạnh mẽ tuôn trào từ trong xương cốt, tạo nên những tiếng trống trận vang vọng từ lồng ngực.

“Thùng! Thùng! Thùng!”

Tim hần đập mạnh, vang lên như tiếng trống trận dồn dập.

Cùng lúc đó, hần vận chuyển Vô Cực Công, toàn bộ cường đại kinh lực trong cơ thể nhanh chóng hội tụ lại.

Vô Cực Kim Thân!

Giờ khắc này, nhục thân của Lý Thanh bắt đầu phát sáng, tựa như một tấm kim loại cứng rắn được mài giũa đến hoàn mỹ.

“Vẫn chưa đủ!”

Hần tập trung tinh thần, điều động thần thức hội tụ ở mi tâm và đôi mắt, chuẩn bị cho một đòn tất sát.

Chính nhục thân và thần thức mới là chỗ dựa lớn nhất của hần để đối phó với con yêu thú cấp hai này!

Nếu không có hai lá bài tẩy này, hấn tuyệt đối sẽ không dám mạo hiểm đối đầu với Bạch Viên mà đã sớm tìm đường chạy thoát thân.

“Vì Trúc Cơ!”

Lý Thanh gầm lên một tiếng, sát khí bùng nổ, khí thế không thua kém gì con yêu thú trước mặt!

Hắn đạp mạnh xuống đất, thân hình bùng lên như một mũi tên rời cung. Trong tay hấn lúc này xuất hiện một thanh đại chùy

—

Vô Song Chùy!

Chương 608

DTV EBOOK

Dù chỉ là một kiện hạ phẩm pháp khí, nhưng lại chính là binh khí cận chiến tiện tay nhất của hắn.

Trên chùy được khắc vô số Thổ hệ linh văn, khiến nó không có năng lực công kích đặc biệt, nhưng lại vô cùng cứng rắn và nặng nề.

“Oanh!”

Mang theo khí thế ngập trời, Lý Thanh nhảy bật lên cao, toàn lực vung chùy xuống!

Bạch Viên tất nhiên không chịu yếu thế, nó cũng gầm lên một tiếng, tung ra một quyền nghênh đón.

“Phanh!”

Quyền chùy va chạm, sóng xung kích cuồng bạo bùng nổ!

Kình phong quét qua, cuốn phăng toàn bộ cây cối xung quanh, khiến chúng gãy đổ như rơm rạ.

Mái tóc dài của Lý Thanh bị thổi tung, tán loạn trong gió.

Sức mạnh của Bạch Viên quá mức khủng khiếp!

Bàn tay hắn run rẩy, cổ tay tê dại, hõ khẩu thậm chí còn có cảm giác như sắp nứt toác!

Vô Song Chùy cuối cùng cũng không chịu nổi sức mạnh khủng khiếp này. Cán chùy bắt đầu cong vẹo, trông như sắp hỏng đến nơi.

Không thể tiếp tục giao chiến, Lý Thanh mượn lực lùi về sau mấy bước, sau đó vội vàng thu nửa cây Vô Song Chùy đã hỏng vào túi trữ vật.

Trận chiến này còn chưa thật sự bắt đầu, hắn đã mất đi hai món pháp khí tùy thân, ngay cả Bạo Vũ Lê Hoa Đỉnh cũng bắn hết sạch.

“Thùng Cơm!”

Lý Thanh vỗ mạnh một cái, cuối cùng vẫn quyết định triệu hoán Thùng Cơm ra cùng chiến đấu.

“Ngao rống!”

Vừa xuất hiện, Thùng Cơm liền hung hăng gầm lên với Bạch Viên.

Trải qua hai lần lột xác, dù chưa tiến hóa thành yêu thú cấp hai, nhưng thực lực của nó đã cực kỳ khủng bố, có thể quét ngang toàn bộ yêu thú cùng cấp.

Không cần Lý Thanh ra lệnh, nó lập tức nhảy sang một bên, gườm gườm đối đầu với Bạch Viên.

Nhân cơ hội Bạch Viên bị Thùng Cơm thu hút sự chú ý, Lý Thanh lại lao về phía trước, tay cầm Xích Ảnh Dù, cấp tốc áp sát mục tiêu.

Thùng Cơm cũng không chậm trễ, không chút e ngại trước uy thế của Bạch Viên, lao thẳng tới. Bộ vuốt sắc bén như thép lạnh thoáng chốc chém xuống, ánh lên hàn quang chói mắt.

Đối mặt thế công mãnh liệt, Bạch Viên vẫn không lùi bước, trực tiếp tung một quyền nhằm thẳng vào hai đối thủ trước mặt.

Vô Cực Lược Ảnh Bộ!

Lý Thanh điên cuồng thúc động khí huyết, chân giẫm mạnh xuống đất, thi triển bộ pháp võ đạo quỷ dị do chính hắn sáng tạo. Nhờ vào thân thể cường đại, hắn để lại từng đạo tàn ảnh tại nguyên chỗ.

Hắn né được cú đâm mang theo sức mạnh cuồng bạo, đồng thời dùng thần thức khóa chặt đối phương. Một cú bật nhảy mạnh mẽ đưa hắn lên cao, bay thẳng đến sau ót Bạch Viên, tung ra một quyền mạnh mẽ.

Trong khi đó, Thùng Cơm không kịp tránh né, buộc phải dùng hai chi trước cứng rắn đón lấy một quyền của Bạch Viên.

Chặn đứng!

Bằng bản năng chiến đấu, Thùng Cơm bật móng vuốt như lò xo, móc thẳng vào năm đấm của Bạch Viên. Những móng vuốt

sắc bén lập tức để lại mấy vết thương sâu hoắm trên nắm tay kẻ địch, máu tươi tuôn trào.

Ở phía sau, cú đâm của Lý Thanh cũng giáng xuống!

Một quyền này mang theo sức mạnh vô song, ẩn chứa thành quả nhiều năm tu luyện võ đạo và rèn luyện thân thể.

Giống như một cỗ pháo nặng nề bùng nổ, khí lẫm từ cú đâm quét qua, ép lớp lông dày trên thân Bạch Viên xẹp xuống.

Phanh!

Cú đâm trực tiếp đánh nghiêng đầu Bạch Viên về phía trước.

Lý Thanh cảm nhận rõ lực phản chấn từ nắm tay truyền ngược về, sắc mặt lập tức biến đổi.

Đúng là cứng quá mẹ nó rồi!

Giữa mi tâm, thần thức của hắn bùng phát. Một đạo lưỡi dao vàng nhạt sắc bén cắt xuyên không gian, chém thẳng về phía Bạch Viên.

Ngưng Hồn Trảm!

Bá!

Chiêu thức này trực tiếp gây tổn thương nặng nề đến thần trí của Bạch Viên.

Con đau kịch liệt từ linh hồn khiến nó tạm thời mất đi khả năng phản ứng.

“Thùng Cơm, phía trên!”

Lý Thanh gầm lên, rồi lập tức lao tới sau lưng Bạch Viên, xuất ra Du Long Chủy.

Lưỡi dao sắc bén của Phong Duệ Du Long Chủy không chút trở ngại xuyên qua lớp da thịt của Bạch Viên. Mục tiêu của Lý Thanh rất rõ ràng—hắn nhắm thẳng vào gáy nó, muốn cắt đứt sinh mệnh của con yêu thú này.

Thùng Cơm cũng không chịu thua kém, lao đến trước mặt Bạch Viên, điên cuồng cắn xé phần cổ trước. Mỗi đòn công kích đều tàn nhẫn vô cùng.

Một người một hổ bám chặt lấy thân thể Bạch Viên, liều mạng tiêu hao sinh mệnh của nó.

Nhưng rất nhanh, Bạch Viên dần dần tỉnh lại khỏi cơn đau linh hồn. Nó cảm nhận rõ sinh mệnh đang trôi đi một cách nguy hiểm, liều mạng giãy dụa để hét văng Lý Thanh và Thùng Cơm ra.

Nhưng đã quá muộn.

Lực của nó đã không còn. Một người một hồ như hai con ký sinh gắt gao bám chặt, khiến vết thương của nó ngày càng trở nên chí mạng theo từng hơi thở.

“Rống!”

Bạch Viên yếu ớt gầm lên một tiếng, rồi chấn động toàn thân lần cuối cùng.

Ngay khi Lý Thanh chuẩn bị cắt đứt cổ nó, đôi mắt hấn bỗng mở to đầy kinh hãi.

Bá!

Chương 609

DTV EBOOK

Trước lúc chết, Bạch Viên đột ngột vươn cổ thứ từ sau lưng, cắm thẳng vào bụng hắn.

“Khục!”

Lý Thanh ho khan một tiếng, nhưng vẫn bất chấp cơn đau kịch liệt, dồn sức cầm chắc Du Long Chủy, lạnh lùng đâm thẳng vào cổ Bạch Viên, kết liễu nó hoàn toàn.

Phanh!

Thân thể khổng lồ của Bạch Viên đổ ập xuống, mặt đất rung chuyển dữ dội.

“Khụ khụ... Kém chút chết mất!”

Lý Thanh gượng đứng dậy, dùng một tay bịt chặt vết thương nơi bụng, nhanh chóng lấy ra một loạt đan dược từ túi trữ vật.

Tất cả những viên thuốc này đều là chiến lợi phẩm cướp được từ những tu sĩ trước đó—Hồi Xuân Đan, Ngưng Huyết Đan, Hoàn Nguyên Đan, mỗi loại đều là linh dược có dược hiệu mạnh mẽ giúp giữ mạng.

Uống vài viên xuống, vết thương trên bụng hắn nhanh chóng ngừng chảy máu. Dược lực khuếch tán, giúp nguyên khí khôi phục với tốc độ nhanh chóng.

Tất nhiên, hiệu quả mạnh mẽ của đan dược cũng là nhờ vào cơ thể cường đại của hắn, sinh mệnh lực hùng hậu không gì sánh được.

“Ngao ngao!”

Thùng Com đứng bên cạnh, tru lên đầy lo lắng.

“Yên tâm, ta không sao, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.”

Lý Thanh cười khò một tiếng, đưa tay xoa đầu Thùng Com, rồi trầm giọng dặn dò:

“Người cứ tạm thời vào túi trữ vật nghỉ ngơi. Lần này ta hái được quả đào của Lã gia, có thể sẽ gặp phiền phức, nhất định phải ẩn nấp thật kỹ.”

Dứt lời, hắn thu Thùng Cơm vào ngực thú nang.

Với Bảo Mộc Luyện Thân Quyết đã tu luyện đến Đại Thành, sinh mệnh lực của hắn dồi dào không gì sánh được.

Mặc dù vết thương lần này không hề nhẹ, nhưng tốc độ khôi phục lại nhanh đến kinh người.

Không bao lâu sau, Lý Thanh đã cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, tựa như người vừa mất một lượng lớn máu khi nãy hoàn toàn không phải là hắn vậy.

“Yêu thú cấp hai tinh hạch, cuối cùng cũng tới tay!”

Khóe miệng hắn nhếch lên thành một nụ cười khoái trá.

Không chậm trễ, hắn cầm chặt Du Long Chủy, lập tức bắt đầu giải phẫu thi thể Bạch Viên.

Yêu thú cấp hai, toàn thân đều là bảo vật!

Ngay cả máu thịt của nó cũng có tác dụng lớn—tệ nhất cũng có thể dùng làm vật liệu vẽ bùa!

Một túi trữ vật không đủ chứa, Lý Thanh tất nhiên phải chia nhỏ thi thể ra để cất vào từng túi riêng biệt.

“Yêu thú tinh hạch, xem thử nó giấu ở đâu nào.”

Hắn vừa nói, vừa dùng Du Long Chủy nhanh chóng mổ xẻ.

Chỉ sau một lát, thi thể Bạch Viên đã bị hắn lột da rút xương, giải phẫu không còn một mảnh nguyên vẹn!

Rất nhanh, một viên tinh thể màu ngà sữa, to bằng nắm đấm, bất quy tắc nằm gọn trong tay hắn.

Cảm nhận luồng linh lực thuần khiết dồi dào bên trong, thân thể Lý Thanh không khỏi run lên vì kích động.

“Cuối cùng cũng có trong tay, chủ được luyện Trúc Cơ Đan!”

Không chút do dự, hắn lập tức thu tinh hạch vào túi trữ vật, khóe miệng nhếch lên đầy hưng phấn.

Nhưng hắn vẫn chưa dừng lại.

Lý Thanh tiếp tục tách rời từng phần trên cơ thể Bạch Viên, ngay cả một miếng thịt cũng không chịu lãng phí. Yêu thú cấp hai, hẳn cả đời chưa từng được ném thử, tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội này.

Chưa kể đến cốt thứ đã đâm trúng hắc khi nãy—đó càng là vật liệu luyện khí cực kỳ trân quý!

Chỉ cần gia công một chút, có thể chế tạo ra thượng phẩm pháp khí, thậm chí không chỉ được một món!

“Thật sự là phát tài rồi! Bảo sao người ta nói, yêu thú toàn thân đều là báu vật.”

Sau khi thu hồi bảy chiếc cốt thứ từ lưng Bạch Viên, Lý Thanh tiếp tục dùng Du Long Chủy cắt mở phần chi dưới.

Nhưng ngay khi lưỡi chủy cắt vào một vị trí không tiện nói ra, một luồng khí vụ màu hồng pha lẫn máu tươi bất ngờ phun mạnh ra ngoài!

Cảm giác như một vụ nổ nhỏ bùng lên ngay trước mặt hắn.

“Xong rồi, đây là... Chương khí?!”

Trong đầu hắn chợt lóe lên một suy nghĩ.

Lập tức, Lý Thanh nhớ lại trước đó Bạch Viên đã hấp thu một lượng lớn muốn chương vào cơ thể.

Hắn tái mặt như nhìn thấy quỷ, hốt hoảng lùi lại.

Đám khí vụ này không phải thứ có thể xem nhẹ!

Hắn nhanh chóng vận khí, nín thở, tuyệt đối không dám hít vào dù chỉ một tia.

Nhưng chuyện tệ nhất vẫn xảy ra.

Hắn không ngờ rằng, loại muốn chương này không chỉ lây nhiễm qua đường hô hấp mà còn có thể xuyên qua làn da!

Ngay khoảnh khắc chương khí chạm vào cơ thể, làn da hắn lập tức nhiễm một lượng lớn phần hoa độc.

Mà sau trận chiến kịch liệt vừa rồi, lỗ chân lông toàn thân hắn đều nở rộng, chẳng khác nào mở cửa đón độc khí vào người!

Oanh!

“Hồng hét!”

Lý Thanh chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể bỗng dung sôi trào, như thể bị ném thẳng vào một lò luyện khổng lồ.

Hô hấp của hắn nóng rực, mỗi luồng khí thở ra đều mang theo hơi nóng không gì sánh được.

“Chết tiệt! Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Hắn không ngừng lặp đi lặp lại những lời này, nhưng đã muộn.

Chương khí đã dung nhập vào huyết dịch, hơn nữa còn theo nhịp tim đập, trực tiếp lan đến não hải!

Chương 610

DTV EBOOK

Trong giây lát, đôi mắt Lý Thanh nguyên bản thanh tịnh thâm thúy, đột nhiên bốc lên một đoàn dục hỏa!

Tu đạo nhiều năm, hắn chưa từng động tâm trước bất kỳ nữ nhân nào, luôn tận lực áp chế dục vọng bản năng.

Nhưng giờ phút này, ngọn lửa đã bị kích thích, giống như một ngọn núi lửa ngủ say suốt hàng vạn năm, cuối cùng cũng đến lúc phun trào!

“Không còn cách nào, chỉ có thể... tiện nghi nữ nhân kia.”

“Cứu nàng... cũng chính là cứu ta.”

Trong đầu Lý Thanh, một hình bóng mảnh mai hiện lên—chính là Tố Tâm, nữ tử bị nhốt dưới khe nứt khi nãy!

“Lộc cộc!”

Hắn bản năng nuốt khan một ngụm nước bọt, rồi như một con dã thú phát cuồng, điên cuồng lao về phía khe nứt dưới lòng đất.

“Rống!”

Giờ khắc này, lý trí của hắn đã hoàn toàn bị dục hỏa nhấn chìm, bị muốn chương chi phối triệt để.

Khi vừa đáp xuống khe nứt, đôi mắt đỏ ngầu của hắn liền bắt gặp một bóng dáng uyển chuyển với quần áo xộc xệch.

Chính là Tố Tâm.

Khoảnh khắc hai ánh mắt chạm nhau, giống như hai cực nam châm lập tức hút lấy nhau.

“Um~”

Tố Tâm đã sớm bị dục hỏa bao phủ, thân thể mềm mại nóng rực, theo bản năng vươn hai cánh tay trắng như tuyết, quàng lên vai Lý Thanh.

Sau đó, nàng chủ động áp sát, đôi má ửng đỏ dán lên hắn.

Mà Lý Thanh cũng theo bản năng mà đáp lại.

Lúc này, khe nứt dưới lòng đất vẫn tràn ngập từng tia chớp khí mỏng manh màu hồng.

Nhưng thứ độc dược này, giờ đã không còn ảnh hưởng được hai người bọn họ nữa.

Bởi vì giờ đây... chính bọn họ đã trở thành hóa thân của muốn chớp!

Có được thân thể rèn luyện qua Luyện Thể bí thuật, Lý Thanh như một khối sắt thép rắn chắc, còn Tố Tâm lại uyển chuyển như dòng nước xuân.

Hai người giống như cương và nhu, bổ sung lẫn nhau.

Khoảnh khắc lý trí cuối cùng sụp đổ, hắn cảm giác bản thân như rơi vào một dòng suối ấm áp vô tận.

Cái gọi là Ôn Nhu Hương, chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi.

Toàn thân đắm mồi hôi, Lý Thanh từ trạng thái hỗn loạn dần tỉnh lại.

“Tê!” Hắn vừa xoa trán, vừa cố nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra trước đó.

“Nhất thời sơ suất! Vừa lấy được tinh hạch yêu thú cấp hai, ta đã mừng rỡ đến mức choáng váng, không kịp đề phòng...”

Lý Thanh nhú chặt lông mày, nghĩ lại một hồi, cuối cùng chỉ có thể cười khổ lắc đầu.

Hắn cúi xuống nhìn, thấy Tố Tâm vẫn chưa tỉnh lại, vẫn đang ôm chặt eo hắn, tựa sát vào lồng ngực rắn chắc. Đôi môi đỏ hồng của nàng khẽ áp lên bụng hắn, dánh vẽ say ngủ vô cùng nhu thuận.

Dù thế nào đi nữa, Lý Thanh cũng không thể ngờ rằng, nữ nhân từng truy sát hắn đến mức chặt vật không chịu nổi, giờ phút này lại hóa thành ôn hương nhuyễn ngọc, ngoan ngoãn dựa vào trong lòng hắn.

Hiện tại, Tổ Tâm ngủ rất say, hoàn toàn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Dù sao thì, dưới ảnh hưởng của Thiên dục hoa khai, hai người đã hoàn toàn mất đi lý trí, bị dục hỏa đốt cháy đến triệt để. Khi ấy, Lý Thanh nào còn tâm trí mà thương hương tiếc ngọc!

Tổ Tâm chưa từng trải qua chuyện này, càng không giống như hấn—một người đã quen rèn luyện thân thể. Trải qua một trận cuồng nhiệt như vậy, nàng không thể nhanh chóng hồi phục thể lực, càng chưa thể tỉnh táo lại ngay được.

Nhìn nữ nhân đang say ngủ trong lòng mình, ánh mắt Lý Thanh khẽ trầm xuống. Hấn chậm rãi giơ tay lên, nhẹ nhàng đặt lên chiếc cổ trắng nõn của nàng.

Chỉ cần hấn khẽ dùng lực, vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ của Thiên Hà Tông này sẽ táng mạng dưới tay hấn. Hấn thậm chí không cần vận dụng pháp lực, chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân là có thể dễ dàng bóp nát nàng.

Khoan đã! Pháp lực?

Lý Thanh đột nhiên cau mày, lập tức phát hiện ra tu vi của mình lại có biến chuyển!

Hấn đã từ Luyện Khí Kỳ tầng chín đột phá đến Luyện Khí Kỳ tầng mười, triệt để đại viên mãn!

“Cái này... sao có thể? Dù ta có uống nhiều Bồi Nguyên Đan đến đâu, cũng chưa từng tăng tiến nhanh đến vậy. Vậy mà... chỉ trong vô thức, ta lại đột phá?”

Lý Thanh bàng hoàng nhận ra, không chỉ đột phá tu vi, mà ngay cả khí tức của hấn cũng vô cùng vững chắc, không hề có dấu hiệu phù phiếm hay bất ổn. Điều này đồng nghĩa với việc căn cơ của hấn đã trở nên vô cùng kiên cố.

“Nghe nói trong tu tiên giới có công pháp song tu, có thể vừa tu luyện, vừa tận hưởng chuyện nam nữ, từ đó giúp tu vi tăng tiến.”

Nghĩ đến đây, chân mày hấn càng nhíu chặt.

Nhưng vấn đề là... hấn chưa từng học qua bất cứ công pháp song tu nào! Mà Tổ Tâm cũng không giống một nữ nhân chuyên tu luyện loại công pháp này.

Hơn nữa, trong trạng thái thần trí hỗn loạn khi ấy, dù có công pháp song tu đi chăng nữa, cũng chẳng ai có thể vận hành nổi. Khi ấy, bọn họ hoàn toàn không có chút lý trí nào để kiểm soát bản thân!

Chương 611

DTV EBOOK

Việc tu vi tăng lên một cách khó hiểu khiến Lý Thanh cảm thấy bất an, hắn muốn nhanh chóng tìm ra nguyên nhân.

Chỉ trong chốc lát, ánh mắt hắn quét qua một góc khe đá. Ở đó, hai đóa Thiên dục hoa khai vốn tươi tốt trước đó, giờ đây đã hoàn toàn khô héo, mất hết sinh cơ.

“Lẽ nào là do... Thiên dục hoa khai?”

Lý Thanh lẩm bẩm, quyết định sau này nhất định phải tìm hiểu rõ ràng lai lịch của loài hoa yêu dị này.

Nhưng trước mắt, hắn còn một vấn đề cấp bách hơn cần giải quyết.

Thứ nhất, Tổ Tâm vẫn đang nằm trong lòng hắn.

Nữ nhân này là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, lại vừa mới đạt được không ít lợi ích từ trận hoan ái kia, tu vi tinh tiến không ít. Có lẽ, nàng cũng sắp chạm đến Trúc Cơ trung kỳ.

Nhưng mà, một nữ nhân như vậy... có thể vì một trận ngoài ý muốn mà cam tâm tình nguyện bị hắn chinh phục sao?

Hiển nhiên là không thể nào!

Với tính cách của một số nữ nhân quật cường, chuyện đầu tiên sau khi tỉnh lại có thể chính là... tự tay giết chết kẻ đã cướp đi sự trong sạch của mình!

Lý Thanh không biết rõ tính cách của Tổ Tâm, nhưng hắn hiểu rằng nếu để nàng tỉnh lại, tình huống của hắn sẽ vô cùng bất lợi.

Giết nàng sao?

Sát ý lóe lên trong mắt hắn.

Hắn vốn không phải kẻ nhân từ. Dù hai người đã có quan hệ, nhưng chỉ cần nàng là mối nguy hiểm đối với tính mạng của hắn, hắn sẽ không chút do dự mà ra tay diệt trừ.

Nhưng giờ đây, hắn lại có một vấn đề khác.

Hắn đã đoạt mất con mồi của Lã gia, hơn nữa, hiện tại lại đang mắc kẹt trong trận pháp do Lã gia bố trí. Tình huống này vô cùng nguy cấp.

Nếu rơi vào tay Lã gia, hắn chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Quan trọng nhất là, tinh hạch yêu thú cấp hai đã rơi vào tay hắn, hắn không đời nào cam lòng dâng nó cho kẻ khác!

“Đúng là phiền phức...”

Lý Thanh thở dài.

Hắn có thể đoán được rằng, khi người của Lã gia đến nơi, nếu không tìm thấy yêu thú, họ tuyệt đối sẽ không chịu rút đi.

Đổi lại là hắn, nếu con mồi đột nhiên biến mất, hắn cũng sẽ lật tung cả khe núi lên để tìm kiếm, thậm chí không tiếc tổn thất bao nhiêu nhân thủ!

Bởi vì... tinh hạch yêu thú cấp hai, đối với một gia tộc tu tiên mà nói, chính là vật báu vô giá!

Chuyện đã đến nước này, chỉ còn lại một phương án duy nhất —trốn vào Cực Dạ Thế Giới.

Nhưng biện pháp này cũng không hoàn mỹ.

Bởi vì trong Cực Dạ Thế Giới, bất cứ thứ gì có linh tính, từ linh thạch cho đến linh dược, đều sẽ dần mất đi linh tính theo thời gian.

Tinh hạch yêu thú cấp hai trong tay hắn, chắc chắn cũng không ngoại lệ.

Nếu Lã gia quyết tâm chờ đợi, với tốc độ thời gian trôi nhanh gấp ba lần trong Cực Dạ Thế Giới, chẳng mấy chốc, tinh hạch trong tay hắn sẽ hóa thành cục đá vô dụng!

Ngay lúc Lý Thanh còn đang do dự, hắn bỗng cảm nhận được hơi thở trong lòng mình bắt đầu thay đổi.

Tổ Tâm... sắp tỉnh rồi!

Đây là... tỉnh lại sao?!

Nội tâm Lý Thanh khế siết chặt, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ trầm tư, tựa như không hề hay biết chuyện gì. Hắn tiếp tục giả bộ như đang chìm trong suy nghĩ sâu xa.

Thế nhưng, đầu ngón tay hắn lại lặng lẽ tụ tập Võ Đạo nội lực.

Hắn không dám vận dụng linh lực, bởi vì khoảng cách giữa hai người quá gần. Nếu linh lực có bất kỳ biến động nào, Tổ Tâm chắc chắn sẽ lập tức phát giác. Chỉ có Võ Đạo nội lực mới là phương pháp bí mật nhất để phòng thủ.

Khoảng cách gần như vậy, chỉ cần nàng có bất kỳ động thái bất thường nào, hắn sẽ lập tức tung một chỉ đoạt mạng!

Bởi vì, trong phạm vi mười bước, không còn kẻ địch—đây chính là câu mô tả chính xác nhất về thể tu!

Chỉ là, sau một hồi lâu, Tổ Tâm vẫn không có ý định đứng dậy.

Nàng không nhúc nhích, vẫn tiếp tục ôm lấy hắn, giống như đang cố tình giả vờ ngủ, không muốn đối diện với thực tế.

Nếu không phải hắn quá hiểu bản thân mình, Lý Thanh thậm chí còn hoài nghi có phải mình đã sinh ra ảo giác hay không.

Nhìn bộ dạng cô tình không muốn tỉnh lại của nàng, hắn không nhìn được mà cảm thấy buồn cười.

Điều này khiến hắn nhớ tới loài đà điểu ở kiếp trước—mỗi khi gặp nguy hiểm, chúng sẽ vùi đầu vào cát, tưởng rằng như vậy có thể tránh khỏi kẻ săn mồi.

Dù tính huống của Tổ Tâm không hoàn toàn giống, nhưng cũng có điểm tương đồng một cách kỳ diệu.

Dáng vẻ này... chỉ có tiểu nữ nhân mới có.

Một nữ tu Trúc Cơ kỳ, vậy mà lại bộc lộ ra bộ dáng như thế, quả thực có chút đáng yêu ngoài ý muốn!

Cuối cùng, vẫn là Lý Thanh mở miệng phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

“Tổ Tâm tiên tử, nếu đã tỉnh rồi, tốt nhất nên mặc y phục vào đi. Mặc dù ta không ngại tiếp tục chiêm ngưỡng thân thể tinh tế của ngươi thêm một chút nữa...”

Chương 612

DTV EBOOK

“Chỉ là, hiện tại chúng ta vẫn còn đang kẹt trong trận pháp, người Lã gia bất cứ lúc nào cũng có thể đột nhập vào. Người cũng không muốn bị kẻ khác nhìn thấy cảnh này đâu, đúng không?”

Lời còn chưa dứt, gương mặt áp sát vào người hấn của Tô Tâm lập tức đỏ bừng như lửa.

Vẻ mặt nàng tràn đầy bối rối, đôi mắt đẹp ánh lên nét xấu hổ.

Từ trước đến nay, nàng luôn là một nữ tử ôn nhu, cao nhã, nhưng lúc này lại lộ ra dáng vẻ thẹn thùng của một thiếu nữ, càng khiến nàng thêm phần đáng yêu.

“Người—!”

Như bị điện giật, Tô Tâm lập tức bật người thoát khỏi lòng hấn.

Nàng theo bản năng muốn sờ tay lên túi trữ vật bên hông, nhưng lúc này mới phát hiện nó đã rơi xuống một bên từ khi nào.

Không thể lấy y phục ra ngay lập tức, nàng vội vàng đưa tay che chắn thân thể, sau đó lúng túng bước đến nhặt lại túi trữ vật.

Vội vàng lấy ra một bộ y phục màu xanh biếc, nàng vừa muốn mặc vào, vừa hung hăng trừng mắt với Lý Thanh:

“Không được nhìn! Mau xoay người sang chỗ khác!”

Lý Thanh chỉ nhún vai, thản nhiên nằm xuống, hai tay gối đầu, vẻ mặt không chút bận tâm.

Nhưng cùng lúc đó, thần thức hấn đã âm thầm tản ra, bao trùm lên phạm vi bên ngoài vết nứt, dò xét tình huống xung quanh, chuẩn bị sẵn sàng ứng phó với đám người Lã gia.

Đương nhiên, trong lúc này, quá trình thay quần áo của Tố Tâm... hẳn cũng thu hết vào mắt.

Rất nhanh, sau khi đã chỉnh tề y phục, Tố Tâm vẫn đỏ mặt, nhưng cố lấy lại bình tĩnh, chậm rãi mở miệng:

“Ta không phải là kẻ vô lý... Nếu không phải có người...”

Nói đến đây, giọng nàng khẽ nghẹn lại.

Nàng không dám hồi tưởng lại từng màn đã xảy ra trước đó.

Mặc dù ý thức lúc ấy mơ hồ, nhưng một số hình ảnh vẫn thoáng hiện lên trong đầu—Thiên dục hoa khai nở rộ, sương mù đỏ thắm tràn ngập xung quanh, còn có bóng dáng con bạch viên từ từ áp sát nàng...

Lý Thanh thầm thở phào nhẹ nhõm.

May mà không có chuyện “nuôi ong tay áo”, nếu không, hẳn đã chuẩn bị sẵn tâm lý để tái hiện lại một hồi “nông phu và con rắn”.

“Ta cũng chỉ tiện tay giúp một chút thôi. Hơn nữa, sau khi giết chết bạch viên, ta cũng bị ảnh hưởng bởi độc tố của nó. Người cũng không thể nói là ta lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn được.”

“Nhưng mà, bây giờ không phải lúc nói chuyện này. Bên ngoài trận pháp đã có biến động, tu sĩ Lã gia sắp xông vào rồi. Người có chắc có thể đối phó với bọn họ không?”

Tố Tâm khẽ vuốt sợi tóc bên tai, giọng nói nhẹ nhàng:

“Người mặc quần áo vào trước đi. Ta có cách đưa người rời khỏi đây.”

Lý Thanh hơi ngẩn người, sau đó cũng không chần chừ, nhanh chóng khoác lại y phục, che giấu thân thể rắn chắc của mình.

Nhưng ngay khi hai người vừa chuẩn bị xong, sắc mặt cả hai đồng loạt thay đổi!

Bọn họ đồng thời cảm nhận được hai luồng khí tức cường đại đang nhanh chóng tiến lại gần!

Tối thiểu... đều là Trúc Cơ kỳ tu sĩ!

“Nhanh! Theo ta đi!”

Tổ Tâm lập tức nắm lấy tay Lý Thanh, vận khởi Thần Hồng, lao nhanh ra khỏi khe đá dưới mặt đất!

Ngay khoảnh khắc hai người vừa xuất hiện trên không trung, một giọng quát chói tai vang lên từ bên ngoài khe núi:

“To gan! Yêu nữ này vậy mà lạng lẽ xâm nhập vào đại trận!”

“Tất cả đệ tử Lã gia nghe lệnh, khởi động trận pháp, vây giết nàng cho ta!”

Lời vừa dứt, một bóng người quen thuộc lập tức lộ ra—Lã Phi Ngư!

Tên này vừa rồi mới bị Lý Thanh đùa giỡn một phen, vừa nhìn thấy Tổ Tâm, hấn lập tức nhận ra.

Bên cạnh hấn, một lão giả trung niên mặc trường bào màu xám khề nheo mắt, trong đáy mắt lóe lên tinh quang sắc bén.

Hấn là Chung Nhai, đến từ Lương Quốc Chung gia—một gia tộc đã từng tham chiến trong cuộc vây quét Thiên Hà Tông!

Ánh mắt hấn khóa chặt lên người Tổ Tâm, trầm giọng nói:

“Lã huynh, nữ nhân này không đơn giản, tuyệt đối không thể để nàng chạy thoát!”

Lã Phi Ngư kinh ngạc, hỏi:

“Ồ? Chung huynh biết nàng?”

“Nếu ta không nhầm... nàng chính là một trưởng lão của Thiên Hà Tông. Năm đó trên chiến trường, ta từng giao thủ với nàng một lần!”

Trưởng lão Thiên Hà Tông!

Nghe thấy mấy chữ này, nội tâm Lã Phi Ngư như dậy lên sóng lớn ngập trời!

Đối với bất kỳ một tu tiên gia tộc nào, một đại tông phái Tiên Đạo đều là một thế lực khổng lồ không thể tùy tiện đắc tội.

Hấn không ngờ nữ tử xa lạ này lại có thân phận kinh người như vậy, khiến hấn chấn động không thôi.

Bên cạnh, Chung Nhai – kẻ đang truy sát – chỉ khề cười một tiếng:

“Lã huynh, không cần kiêng kỵ như vậy. Hiện tại, móng vuốt của Thiên Hà Tông chưa thể vươn tới nơi này, hôm nay chỉ cần giữ lại nó, hậu quả thì có thể thế nào chứ?”

“Hơn nữa, viên tinh hạch yêu thú cấp hai kia, người thật sự cam tâm chấp tay nhường cho kẻ khác?”

Chương 613

DTV EBOOK

Đối mặt với lời châm chọc của Chung Nhai, sắc mặt Lã Phi Ngự thoáng trầm xuống, sau đó chỉ phun ra một chữ:

“Giết!”

Cơ hồ ngay khoảnh khắc lời vừa dứt, cả tòa đại trận lập tức triệt để kích hoạt!

Trận pháp chính là một trong những thủ đoạn huyền diệu bậc nhất, có thể điều động lực lượng thiên địa, mượn nhờ thiên thời địa lợi. Một khi trận pháp khởi động, nó có thể giúp một tu sĩ đơn độc chống lại nhiều kẻ cùng cảnh giới, thậm chí còn có thể ngăn cản cả những tu sĩ cấp cao hơn.

Chính vì thế, trong giới tu tiên lưu truyền một câu: “Một khi giao đấu trên trận địa của Trận Pháp Sư, dù có bao nhiêu mạng cũng không đủ lấp!”

Giờ phút này, Tổ Tâm và Lý Thanh – những kẻ đang liều mạng chạy trốn – đều cảm nhận sâu sắc câu nói ấy!

Cả hai như thể bị cả phiến thiên địa nhắm vào, từng khắc đều có cảm giác lưỡi dao lạnh buốt áp sát sau lưng.

“Đây là Mộc Nguyên Khóa Ma Trận, một trong những tử trận thuộc Ngũ Hành Phong Ma Đại Trận, có thể mượn Mộc thuộc tính linh khí của thiên địa để vây giết kẻ địch.”

Khống chế Thần Hồng kiếm, đôi mày Liễu Mi của Tổ Tâm nhíu chặt, sắc mặt đầy vẻ ngưng trọng. Hiển nhiên nàng biết rõ trận pháp này khó đối phó đến mức nào.

Sau lưng nàng, Lý Thanh không khỏi cười khổ: lúc này dù nói gì với hãn cũng vô ích. Hãn tuy đã đạt Luyện Khí kỳ viên mãn, nhưng đối diện với một Nhị giai trận pháp, hãn căn bản không có chút khả năng phá giải!

“Có cách nào thoát ra không?!” Lý Thanh mở miệng hỏi, linh giác hãn cơ hồ muốn nổ tung vì cảm nhận được nguy cơ bủa

vây bốn phía. Dường như bất cứ lúc nào, từ bất kỳ đâu cũng có thể lao tới một đòn trí mạng.

Oanh!

Chưa đợi Tổ Tâm trả lời, trong khe núi rậm rạp, cây cối bắt đầu khô héo nhanh chóng, toàn bộ linh khí thuộc tính Mộc đều bị đại trận hút cạn!

Bá!

Hàng chục dây leo mang đầy gai nhọn bất ngờ mọc ra giữa không trung, đan vào nhau thành một tấm lưới lớn, rắn chắc bao phủ lấy hai người.

Ánh mắt Tổ Tâm trầm xuống, tốc độ không giảm mà lao thẳng tới, kiếm trong tay nâng vung lên, vài đường kiếm quang chém qua, lập tức cắt nát tấm lưới dây leo.

Nhưng Nhị giai trận pháp đâu chỉ đơn giản như thế?

Lưới dây leo vừa bị chém đứt lập tức tái sinh, lần này số lượng còn dày đặc hơn trước, tiếp tục ập tới cuốn lấy hai người, tựa như muốn giam chặt họ trong mê trận này!

Lúc này, Lý Thanh biết rõ mình không thể khoanh tay đứng nhìn. Nếu Tổ Tâm bị vây khốn, vậy hắn cũng không thể thoát khỏi số mệnh bị nghiền nát trong trận pháp.

Hắn vỗ mạnh vào túi trữ vật, lập tức một thanh Xích Ảnh Dù xuất hiện trong tay.

Vù vù!

Hắn thôi động pháp bảo, nan dù xoay tròn như lưỡi dao sắc bén, cắt nát từng sợi dây leo kéo đến.

Nhưng... quá nhiều!

Nội tâm Lý Thanh chùng xuống. Nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù hắn và Tổ Tâm dốc sạch linh lực cũng không thể trụ lâu.

Xích Ảnh Dù tuy là trung phẩm pháp khí, có công thủ song toàn, nhưng đối mặt với trận pháp Nhị giai, nó cũng chỉ như con thuyền nhỏ giữa biển cả, không thể lay chuyển cục diện.

Quan trọng hơn cả, phía sau vẫn còn hai tên Trúc Cơ kỳ truy binh, tình thế này gần như là cục diện tất tử!

Đột nhiên, từ một góc chết vô cùng xảo trá, mấy sợi dây leo bất ngờ lao tới!

Vù vù!

Chúng quần chặt lấy eo Tổ Tâm và Lý Thanh, kéo cả hai về phía trận tâm!

Lúc này, Tổ Tâm đang dốc toàn lực cắt trừ dây leo phía trước, căn bản không thể phân tâm ứng phó. Một khi nàng chậm lại dù chỉ một giây, hai người sẽ ngay lập tức bị vô số dây leo trói chặt, không còn đường thoát!

“Hừ!”

Lý Thanh trầm giọng gầm lên, huyết khí toàn thân sôi trào, bộc phát như muốn nổ tung!

Hắn vung tay chop lấy những dây leo đang quần tới, dùng sức mạnh kinh người bẻ gãy từng sợi một!

Rắc rắc!

Lý Thanh ứng phó đã nhanh, nhưng vẫn khiến Tổ Tâm bị ảnh hưởng, tốc độ trốn chạy theo đó chậm lại đôi chút.

Mà phía sau, hai kẻ truy binh vẫn không hề giảm tốc. Trên người bọn chúng mang theo lệnh cấm trận pháp, giúp chúng tránh khỏi sự quấy nhiễu của đại trận, di chuyển trong trận địa một cách thông suốt.

Tình thế cứ kéo dài như vậy, khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng thu hẹp!

Lông mày Tổ Tâm chưa từng giãn ra, cuối cùng nàng lên tiếng:

“Thần thức của ngươi có mạnh không?”

Đến thời điểm này, Lý Thanh tất nhiên không có lý do để giấu diếm.

Hắn lập tức đáp: “Không sai! Ta từng dùng qua vài cọng Thiên Tinh Thảo trăm năm, hiện tại lực lượng thần hồn có thể so sánh với Trúc Cơ kỳ tu sĩ.”

“Có gì cần giúp, cứ nói thẳng!”

Tô Tâm dứt khoát: “Ta muốn thi triển một đạo bí thuật, cần mượn thần thức của ngươi.”

“Ta sẽ truyền cho ngươi một đoạn khẩu quyết, đến lúc đó, hãy vận dụng nó để truyền lực lượng thần thức cho ta.”

Chương 614

DTV EBOOK

Lời vừa dứt, nàng liền đưa một đoạn khẩu quyết bí thuật vào trong thức hải của Lý Thanh.

Dung Thần Thuật!

Chỉ là một đạo tàn quyết, nhưng trong tình huống nguy cấp này, Lý Thanh không có thời gian tìm hiểu cặn kẽ.

Hắn lập tức mặc niệm khẩu quyết, điều động lực lượng thần thức, thông qua bí thuật truyền vào thức hải của Tổ Tâm.

“Hừ!”

Tổ Tâm khẽ rên lên, sắc mặt hơi nhả lại vì cảm giác đau đớn.

Đột nhiên tiếp nhận một nguồn thần thức xa lạ, tất nhiên sẽ tạo thành gánh nặng cực lớn lên hồn phách!

Nhưng điều làm Lý Thanh kinh ngạc chính là cảm giác mà hắn đang trải qua.

Thần thức của hắn cùng thần thức của nàng hòa vào nhau, cảm giác này... kỳ diệu không thể tả, thậm chí còn vô cùng dễ chịu, giống như linh hồn đang được gột rửa.

Nó khiến hắn bất giác muốn... rên lên một tiếng.

Song, Tổ Tâm vẫn chuyên chú đối phó với những dây leo đang không ngừng vây chặt bốn phía, đồng thời khống chế tâm thần để vận dụng bí thuật mà trước đó nàng không thể thi triển.

Không bao lâu, Lý Thanh bắt đầu không chịu nổi!

Hắn cảm thấy thần thức của mình bị rút đi ngoài tầm kiểm soát, bắt đầu tan rã!

Cơn đau co rút liên tiếp truyền đến thần hồn, khiến hắn có ảo giác như quay về thời điểm luyện tập Ngưng Hồn Trảm trước đây.

Cũng may, nhờ đã có kinh nghiệm chịu đựng đau đớn từ lần đó, hắn vẫn cố gắng duy trì trong giới hạn chịu đựng.

Không lâu sau...

Ầm!

Một đạo cực quang chói lóa đột ngột bùng lên giữa thiên địa, ánh sáng rực rỡ đến mức khiến người ta không thể mở mắt!

Ông!

Một luồng dao động thần thức cường đại bùng phát, khuếch tán khắp bốn phương tám hướng!

Lý Thanh bị chấn động đến mức gần như choáng váng!

Mà phía sau, hai kẻ truy kích - Chung Nhai và Lã Phi Ngư, đồng loạt biến sắc!

“Kết Đan kỳ thần thức ba động? Chuyện này sao có thể?!”

“Không thể nào! Dù nàng có tinh thông thần thức thuật pháp, cũng không thể sở hữu thần hồn cấp Kết Đan kỳ!”

Hai người theo bản năng dừng bước, không dám tiến lên thêm dù chỉ một tấc.

Chỉ một khắc sau, cực quang bộc phát mãnh liệt!

Bên ngoài khe núi, khu vực biên giới trận pháp, bỗng nhiên bị một lượng lớn thần thức bạo phát đánh nát, trực tiếp mở ra một lỗ hổng!

Phải biết rằng, đây chính là một trong những tử trận diễn sinh từ đại danh đỉnh đỉnh Ngũ Hành Phong Ma Đại Trận!

Dù chỉ là bố trí tạm thời, nhưng nó vẫn là một trận pháp Nhị giai hàng thật giá thật, làm sao có thể dễ dàng phá ra như vậy?!

“Đuổi theo! Nàng ta chắc chắn đã thi triển bí thuật cấm kỵ, bỏ ra cái giá không nhỏ mới đổi lấy uy lực này!”

“Không sai! Hiện tại nàng ta chỉ là nỗ lực hết đà, con đường duy nhất... chính là cái chết!”

Hai kẻ truy kích đều là những kẻ dày dạn kinh nghiệm, lập tức nhìn ra được huyền cơ trong đó!

Hai người nói hoàn toàn không sai, sau khi thi triển bí thuật cấm kỵ, Tổ Tâm quả thực đã trở thành cung mạnh hết đà.

Sau khi lao ra khỏi Mộc Nguyên Khóa Ma Trận, nàng gần như chỉ dựa vào ý chí để chống đỡ, khổng chế Thần Hồng mà thân thể cũng có phần loạn choạng. Nếu không có Lý Thanh ở bên cạnh đỡ lấy, e rằng đã trực tiếp ngã xuống.

“Lên Linh Chu của ta.” Lý Thanh trầm giọng nói, sau đó lấy từ trong túi trữ vật ra một con Linh Chu đầu rắn đã được cải tạo.

Nhìn thấy Linh Chu này, Tổ Tâm đương nhiên biết rõ tốc độ của nó ra sao. Nàng không có ý kiến gì khác, chỉ yếu ớt đáp một tiếng rồi theo Lý Thanh bước lên Linh Chu.

“Hừm.”

Vút!

Ngay khi hai người vừa đáp xuống Linh Chu, Lý Thanh lập tức khởi động nó một cách thuần thục. Hấn thúc động linh lực, khiến Linh Chu đầu rắn phóng đi với tốc độ cao nhất.

Chẳng bao lâu sau, từ phía lỗ hồng trận pháp, hai bóng người sắc mặt âm trầm lao ra, chính là Lã Phi Ngư và Chung Nhai.

“Lại là Linh Chu, tốc độ này kinh khủng như vậy sao?” Lã Phi Ngư nghiêng chặt nắm đấm. Với tốc độ như vậy, dù hắn có độc toàn lực đuổi theo cũng khó mà theo kịp.

Bên cạnh, Chung Nhai lại cười lạnh:

“Ha ha, chẳng phải chỉ là một con Linh Chu thôi sao? Lã huynh, lên đây, ta cùng ngươi truy đuổi.”

Nói rồi, hắn cũng lấy từ trong túi trữ vật ra một chiếc Linh Chu hoàng kim lộng lẫy. Chiếc thuyền này tựa như được đúc từ vàng ròng, phía trên còn khảm nạm vô số bảo thạch thủy tinh, trông vô cùng xa hoa.

Lã Phi Ngư nhíu mày kinh ngạc, mở miệng hỏi:

“Chung huynh, ngươi lại mang theo cả chiến thuyền gia tộc ra ngoài, chuẩn bị cũng quá chu đáo đi.”

Trong giọng điệu hắn mang theo chút kiêu ngạo, bởi vì hắn hiểu rất rõ Hoàng Kim Chiến Thuyền này không phải một con Linh

Chu bình thường. Đây là tuyệt tác kết hợp giữa luyện khí và trận pháp, một kiệt tác của giới tu tiên.

Không chỉ là một món pháp khí, trên đó còn khắc minh văn của một trận pháp tinh giản.

Chương 615

DTV EBOOK

Mặc dù trận pháp này không thể điều động thiên địa linh lực để tấn công, nhưng nó vẫn có thể cung cấp một nguồn hỗ trợ cường đại cho tu sĩ.

Những viên bảo thạch thủy tinh khảm trên Hoàng Kim Chiến Thuyền không phải chỉ để làm đẹp, mà chính là trận pháp cơ tài, hội tụ linh lực bên trong.

Chung Nhai cười hắc hắc:

“Lã huynh, đừng nói nhiều nữa. Nếu không có chút dựa vào, ta sao dám cùng người xông vào Mộc Nguyên Khóa Ma Trận?”

Nói rồi, hắn nhảy lên chiến thuyền.

Lã Phi Ngư cười khan một tiếng, rồi cũng theo lên.

“Ha ha ha, Chung huynh nghĩ nhiều rồi, ta mời người cùng nhau vào trận hàng yêu, sao có thể có ý đồ bất chính với người được?”

Cả hai đều là những lão hồ ly dày dặn kinh nghiệm trong giới tu tiên, tự hiểu trong lòng mỗi người nghĩ gì, không cần nói ra cũng biết.

Chẳng bao lâu sau, Hoàng Kim Chiến Thuyền bay vọt lên không trung. Trên thân thuyền, các đường luyện khí linh văn phát ra linh quang, những viên bảo thạch khảm trên đó cũng bắt đầu tỏa ra ba động linh lực rực rỡ, khiến con thuyền càng thêm phần hoa lệ.

Oành!

Một tiếng nổ lớn vang vọng, chiếc chiến thuyền tựa như một cỗ pháo đài di động, vẽ nên một đạo lưu quang màu vàng trên bầu trời, đuổi theo phương hướng của Linh Chu đầu rắn.

Phía trước, Lý Thanh vốn còn thở phào nhẹ nhõm khi tưởng đã thoát khỏi truy binh, nhưng ngay sau đó nội tâm hắn lại trở

nên căng thẳng.

Hắn cảm nhận được một đợt ba động linh lực cường đại từ phía sau truyền đến.

Nhìn lại, hắn thấy một chiếc Linh Chu hoàng kim lộng lẫy, khí thể bàng bạc, đang truy đuổi theo bọn họ từ bầu trời.

Không, nói là Linh Chu e rằng còn đánh giá thấp đối phương!

Chiếc Hoàng Kim Chiến Thuyền này to lớn đến mức đứng từ xa cũng có thể dễ dàng nhận ra, kích thước ít nhất phải lớn gấp hai ba lần một chiếc Linh Chu thông thường!

“Lớn như vậy... Chắc hẳn phải tiêu tốn vô số linh tài rồi! Cũng quá xa xỉ đi!” Lý Thanh hời hợt thốt lên, sau đó lập tức lấy từ túi trữ vật ra Linh Thạch, chuẩn bị vừa hấp thu linh khí vừa tiếp tục thôi động Linh Chu.

Nếu không làm vậy, e rằng hắn chưa chạy được bao xa thì pháp lực trong cơ thể sẽ hoàn toàn cạn kiệt.

Nhưng đúng lúc đó, một bàn tay mềm mại, trắng nõn đặt lên tay hắn.

“Không cần đâu, ta hiện tại không thể vận dụng thần thức, nhưng vẫn có thể điều động pháp lực.”

Tổ Tâm yếu ớt nói, sau đó cố gắng trợ giúp Lý Thanh cùng nhau thúc đẩy Linh Chu.

Chẳng mấy chốc, có thêm một tu sĩ Trúc Cơ kỳ gia trì pháp lực, Linh Chu đầu rắn liền bộc phát toàn bộ tiềm năng, tốc độ lại được gia tăng một đoạn!

Oành!

Lý Thanh nhìn thấy vậy, có chút yên tâm hơn nhưng vẫn không khỏi lo lắng:

“Người chắc chắn người còn có thể chịu đựng được chứ?”

Không phải hắn nói dư thừa, mà bởi vì sắc mặt Tổ Tâm lúc này đã tái nhợt đến đáng sợ, hoàn toàn không còn chút huyết sắc nào.

Hiển nhiên, việc cưỡng ép thi triển bí thuật cấm kỵ vừa rồi đã khiến nàng phải trả một cái giá rất lớn.

Tổ Tâm khẽ mỉm cười yếu ớt:

“Không sao đâu, may mắn có Thiên Dục Hoa, ta đã nhận được không ít lợi ích từ lòng đất.”

“Nếu không có nó, hôm nay e rằng ta thật sự đã nằm lại ở đây rồi.”

Tổ Tâm thở nhẹ như lan, thần sắc hơi có vẻ khó xử. Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đúng là nàng đã nhận được rất nhiều lợi ích trong quá trình vừa rồi, giống như cách Lý Thanh khi đạt đến Luyện Khí kỳ viên mãn vậy.

Cũng chính vì lý do này, nàng mới dám cưỡng ép bản thân thi triển bí thuật cấm kỵ, mượn nhờ thần thức của Lý Thanh để cùng nhau thi triển.

Quả nhiên, Thiên Dục Hoa thật sự là một loại linh dược có thể trợ giúp song tu, xem ra suy đoán trước đó không hề sai.

Lý Thanh làm bầm một tiếng, nhưng vẫn quyết định nắm chặt mấy khối Linh Thạch, vừa hấp thu linh khí vừa tiếp tục thúc động Linh Chu đầu rắn.

Bất kể thế nào, hiện tại hắn đang bị hai tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ truy sát. Mặc dù nhờ có Tổ Tâm giúp đỡ mà tạm thời không cần lo lắng bị đuổi kịp, nhưng hắn vẫn phải bảo trì pháp lực trong cơ thể luôn tràn đầy.

Tổ Tâm nhìn hắn một chút, lần này lại không ngăn cản.

“Người rất cẩn thận, như vậy rất tốt.” Nàng ôn nhu nói.

Lý Thanh lại không cho là đúng, hờ hững đáp:

“Nếu không cẩn thận, ta e rằng đã chết không biết bao nhiêu lần trên đường rồi.”

Nghe vậy, Tổ Tâm trầm mặc.

Từ nhỏ nàng đã lớn lên trong tông môn, tất nhiên không xa lạ gì với sự khắc nghiệt của tán tu, nhưng đó chỉ là điều nàng biết, chứ chưa từng thực sự trải nghiệm.

Chỉ một câu nói đơn giản của Lý Thanh, nhưng lại lược đi biết bao nhiêu lần sinh tử nguy hiểm.

Hắn nói nghe nhẹ nhàng, nhưng chỉ những ai từng trải qua mới hiểu được, câu nói đó chất chứa bao nhiêu gian khổ.

Chương 616

DTV EBOOK

Thực ra, so với nhiều tán tu khác, Lý Thanh đã xem như may mắn. Trong giới tu tiên, có vô số tán tu còn vất vả hơn hẳn gấp trăm lần. Chỉ vì một vài khối Linh Thạch, bọn họ phải làm việc cật lực trong hầm mỏ suốt mười ngày, không quản nắng mưa, sấm chớp, rét lạnh hay nóng bức, chỉ để tích góp từng chút tài nguyên.

Ví dụ như Chu Lão Đầu, vì muốn có một viên Ngưng Linh Đan giúp hắn đột phá Luyện Khí hậu kỳ, cuối cùng đã bỏ mạng dưới tay Phi Ứng Trộm.

Hay như Từ Tam Nương và con trai nàng Tào Tu, vì muốn thỉnh cầu hắn truyền thụ một chút kỹ thuật luyện khí, đã không ngần ngại quỳ gối trước cửa viện hắn suốt đêm trong cái lạnh thấu xương.

Những ví dụ như vậy, Lý Thanh từng chứng kiến rất nhiều, nhưng cũng chỉ là một phần rất nhỏ của thực tế tàn khốc.

Tổ Tâm khẽ cắn môi, trong mắt ánh lên vẻ phức tạp, nhìn Lý Thanh rồi nhẹ giọng hỏi:

“Vậy nên, trong phường thị, tại sao người lại giết đệ tử chấp pháp của tông môn ta?”

Nàng từ nhỏ lớn lên trong Thiên Hà Tông, tình cảm dành cho tông môn đương nhiên rất sâu đậm, khó có thể diễn tả thành lời.

Lý Thanh nghe vậy liền cười lạnh:

“Kẻ khác muốn giết ta, chẳng lẽ ta phải ngoan ngoãn vờn cổ ra cho bọn chúng sao?”

Tổ Tâm khẽ giật mình, hoàn toàn không ngờ rằng đệ tử chấp pháp của tông môn lại có thể làm ra chuyện vi phạm quy tắc như vậy.

Lý Thanh tiếp tục nói, giọng điệu lạnh lùng:

“Không chỉ muốn giết ta, mà còn muốn giết cả một hảo hữu tri kỷ đã quen biết nhiều năm. Hắc Trúc Cơ thất bại, biết trên người ta có một viên Trúc Cơ Đan phẩm chất kém, liền lập mưu trong phòng thí, hạ độc vào rượu của ta. Đáng tiếc, thủ đoạn này ta đã từng gặp qua một lần, nên dễ dàng nhìn thấu.”

“Lợi dụng lúc hắc chưa kịp đề phòng, ta liền phản sát ngay trong tiểu viện.”

“Buồn cười nhất là ta từng có ơn cứu mạng hắc, vậy mà hắc lại dám làm ra chuyện như thế. Những điều này, người chỉ cần bỏ chút thời gian điều tra là có thể hiểu rõ.”

Lý Thanh khẽ cười tự giễu, không rõ là đang cười nhạo chính mình hay cười nhạo Diệp Phong, có lẽ là cả hai.

Nghe xong, trong lòng Tố Tâm dâng lên cảm giác phức tạp khó nói.

“Cho nên, vì chuyện này mà tông môn treo giải thưởng cực cao để truy sát người, dẫn đến vô số đệ tử đuổi giết, ngay cả cơ hội giải thích người cũng không có, chỉ có thể mang danh ma đầu, trốn chạy mấy ngàn dặm?”

“Nói như vậy, đúng là Thiên Hà Tông đã sai. Những đệ tử bị người giết, xem ra cũng không oan uổng.”

Nhưng không ngờ, lời này lại khiến giọng nói của Lý Thanh càng trở nên băng lãnh.

“Lúc đầu ta cũng không muốn động thủ với bọn chúng. Nhưng vì muốn ép ta ra mặt, bọn chúng lại dám ra tay ngay trong thành trì của phạm nhân, giết hại vô số người vô tội, biến hơn nửa tòa thành thành phế tích.”

“Cuối cùng, bọn chúng còn định đẩy hết tội danh lên người ta. Ta vốn là từ phạm trần thế tục bước ra, người nói xem, ta làm sao có thể nhịn?”

Vừa nói, Lý Thanh vừa miễn cưỡng thúc động thần thức, truyền toàn bộ những hình ảnh hắc nhìn thấy vào trong đầu Tố Tâm.

Trên không trung, một nhóm đệ tử Thiên Hà Tông do Dương Tích dẫn đầu điều khiển Linh Chu, lạnh lùng tàn sát những phạm nhân vô tội. Trong mắt bọn chúng, mạng người chẳng

khác gì gia súc, giết chóc mà không chút thương tiếc hay dao động.

Nhìn thấy những hình ảnh này, toàn thân Tô Tâm run lên.

“Không thể nào... Tông môn lại có những kẻ bại hoại như vậy sao!”

Vốn là một người có tâm địa lương thiện, nếu không cũng đã chẳng vì cứu mấy phạm nhân trong khe núi mà mạo hiểm ra tay với Bạch Viên.

Giờ đây, tận mắt chứng kiến sự thật, nàng phần nộ đến mức không thể ngồi yên.

Bình thường, những đệ tử này trong tông môn ai nấy đều ra vẻ đạo mạo, phong thái xuất trần, lại còn mang danh nghĩa chính đạo, vậy mà hành động so với ma đầu còn đáng sợ hơn!

Lý Thanh không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng điều khiển Linh Chu đầu rắn, cố gắng thoát khỏi truy binh.

Tô Tâm siết chặt nắm tay, nghiến răng nói:

“Nếu lần này có thể trở về tông môn, ta nhất định sẽ báo lại toàn bộ chuyện này, quét sạch những kẻ vô đạo trong hàng ngũ đệ tử!”

Nhưng nghe vậy, Lý Thanh chỉ thản nhiên lắc đầu, giọng nói đầy hờ hững:

“Vậy cũng chỉ là uổng phí sức lực thôi. Một tông môn lớn như vậy, loại người nào cũng có, đây là điều không thể tránh khỏi.”

Đương nhiên, trong lòng hắn vẫn âm thầm bổ sung thêm một câu:

“Thượng bất chính, hạ tắc loạn!”

Có một số đệ tử dám ngang nhiên làm chuyện như vậy, sao có thể giấu giếm được toàn bộ cao tăng tông môn? Những trưởng lão kia, trên thực tế, phần lớn đều chọn cách mở một mắt nhắm một mắt, coi như ngầm đồng ý với những hành vi đó.

Chương 617

DTV EBOOK

Dù có biết thì sao chứ? Chẳng lẽ chỉ vì một vài ngoại nhân vô danh, bọn họ lại đi nghiêm trị đệ tử tông môn của chính mình?

Quá coi trọng trật tự và quy củ, đôi khi sẽ khiến tông môn trở nên máy móc, lạnh lùng, không còn nhân tính. Để duy trì sự trung thành của đệ tử tầng dưới, những chuyện như thế này căn bản là không thể tránh khỏi.

Dù Thiên Hà Tông có Chấp Pháp Đường, nhưng thực chất nơi này cũng chỉ tồn tại để bảo vệ đệ tử tông môn, đối với tán tu ngoại nhân, chẳng khác gì một chiếc thùng rỗng kêu to.

Ngay khi Tô Tâm định mở miệng nói điều gì đó, phía sau, Hoàng Kim Chiến Thuyền vẫn đang truy kích, cuối cùng cũng không còn kiên nhẫn.

“Không sai biệt lắm rồi, Chung huynh! Đã truy đuổi suốt cả một quãng đường xa như vậy, bây giờ ta đoán pháp lực trong cơ thể yêu nữ kia cũng chẳng còn bao nhiêu. Chi bằng nhân lúc này, mượn nhờ trận pháp của chiến thuyền, tấn công một đòn chí mạng, để tránh đêm dài lắm mộng!”

Lã Phi Ngư vừa nói, ánh mắt chăm chăm nhìn về phía trước, nơi Linh Chu đầu rắn đang mang theo một vệt sáng xanh lướt đi.

Hoàng Kim Chiến Thuyền đích thực là một bảo vật kinh người, nhưng vì tích hợp đầy đủ công năng, kích thước của nó cũng trở nên quá mức công kềnh.

Trên phương diện tốc độ, nếu so với Linh Chu đầu rắn, quả thực có chút thua kém. Linh Chu kia đã tận dụng triệt để toàn bộ linh văn, tập trung vào khả năng độn tốc, vì vậy muốn đuổi kịp đã là vô cùng khó khăn.

“Hahaha! Ta cũng đang có ý này!”

Chung Nhai cười to, rồi tiếp tục nói với giọng đầy tham lam:

“Nếu lần này bắt sống được nữ tu Trúc Cơ kỳ kia của Thiên Hà Tông, thì bảo vật trong túi trữ vật của nàng, hai ta chia đều!”

“Về phần tinh hạch cấp hai của yêu thú, sau khi luyện chế thành Trúc Cơ Đan, ta sẽ không lấy phần, nhưng nữ nhân kia...”

Hắn dừng lại một chút, ánh mắt lóe lên tia tà ác, giọng điệu mang theo chút háo sắc:

“Nàng ấy... để lại cho ta!”

Lã Phi Ngư vỗ tay cười ha hả:

“Chung huynh đúng là biết hưởng thụ! Nhưng không thể phủ nhận, nữ nhân này dung mạo thực sự thoát tục tuyệt thế! Ta đã tu đạo bao năm, cũng hiếm khi thấy được một nữ tu nào điểm lệ đến vậy!”

“Thôi thì... ta thành toàn cho người, không tranh giành làm gì!”

Nghe vậy, Chung Nhai cũng không phủ nhận, thoải mái thừa nhận dục vọng của mình.

Tuy nhiên, trong lòng hắn lại có suy tính khác.

Ban đầu, khi đối mặt với nữ nhân này trên chiến trường, hắn đã từng giao thủ một lần.

Mặc dù không thể phân ra sinh tử, nhưng từ những thủ đoạn mà nàng ta thi triển, hắn nhận ra thân phận của đối phương tuyệt đối không đơn giản. Không thể nào chỉ là một trưởng lão bình thường của Thiên Hà Tông!

Bởi vì, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường, tuyệt đối không thể biết đến cấm kỵ thần thức bí thuật có cấp độ cao như vậy!

Lúc đó, hắn không thể làm gì được nàng, nhưng bây giờ lại có cơ hội bắt sống đối phương, làm sao có thể bỏ lỡ?

Ánh mắt lóe lên tia lạnh lẽo, Chung Nhai đột nhiên đập mạnh hai tay xuống bàn điều khiển trên Hoàng Kim Chiến Thuyền!

OÀNH!

Cả con thuyền rung động dữ dội!

Tất cả trận pháp bố trí trên thuyền đều bị kích hoạt hoàn toàn!

Ngay lập tức, mấy đạo linh quang đủ màu sắc phóng lên trời cao, hòa vào ánh sáng của những bảo thạch thủy tinh khảm trên thân thuyền, hình thành một loại kết nối thần bí.

Chỉ trong chớp mắt, trên bầu trời ngưng tụ thành một thanh kiếm khổng lồ bằng linh quang màu vàng, tản ra ba động linh lực cường đại.

Thanh Hoàng Kim Kiếm rực sáng đến chói mắt, kim quang lan tỏa khắp bầu trời, khí tức sắc bén khiến không gian xung quanh như vỡ vụn.

“Chém!”

Chung Nhai quát lớn, ánh mắt sắc bén, tay bấm quyết thúc động Hoàng Kim Cự Kiếm, khiến nó lao đi với tốc độ kinh hoàng!

Trong khoảnh khắc đó, không khí phía trước như bị xé toạc, tạo thành hai luồng khí lưu bị lưỡi kiếm chia cắt!

Thanh hoàng kim cự kiếm tựa như lưỡi dao khai thiên tích địa, mang theo khí thế bá đạo không gì sánh được, điên cuồng bổ về phía Lý Thanh và Tổ Tâm, nhắm thẳng vào đầu rắn linh chu.

Đôi mắt với một thể công khủng khiếp như vậy, Lý Thanh chỉ cảm thấy bản thân nhỏ bé vô cùng, tựa như con kiến đối diện với lưỡi kiếm khổng lồ.

“Chỉ là một chiếc linh chu bình thường mà có thể phát ra công kích như vậy sao? Thậm chí còn chẳng kém gì Phù Bảo trong truyền thuyết!” Lý Thanh không nhịn được muốn chửi thề. Hắn nghĩ thầm, nếu một kích này giáng xuống, e rằng ngay cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng phải bỏ mạng ngay tại chỗ.

Càng đáng sợ hơn, đòn thế này chỉ đơn thuần được thúc giục từ linh chu kia, hoàn toàn vượt qua hiểu biết của một luyện khí sư như hắn!

Chương 618

DTV EBOOK

So với sự kinh hãi của Lý Thanh, Tổ Tâm lại có vẻ bình tĩnh hơn. Dù sao nàng cũng từng giao thủ với Chung Nhai vài lần trước đó, nên đối với chiêu này không hề xa lạ.

“Ngạc nhiên sao? Đây chính là một kiện bí bảo của Chung gia – một trong những thể lực tu tiên tại Lương Quốc. Bọn họ gọi nó là Hoàng Kim Chiến Thuyền. Không phải pháp khí bình thường đâu, bởi vì trên linh chu này có khắc một trận pháp.”

Vừa nói, Tổ Tâm vừa lấy ra một chiếc gương đồng cổ kính từ trong túi trữ vật.

Nàng vận linh lực lên đầu ngón tay, nhanh chóng điểm ba lần vào mặt sau của gương đồng.

Đang! Đang! Đang!

Ba tiếng vang thanh thúy đồng thời vang lên, linh văn trong gương đồng lập tức sáng rực, rồi đột nhiên lao ra ngoài.

Nhìn thoáng qua, gương đồng này trông vô cùng giản dị, cổ xưa đến mức không thể nào phổ thông hơn. Vậy mà nó lại bay thẳng lên trời, đối đầu trực diện với thanh hoàng kim cự kiếm đang giáng xuống.

Cảnh tượng đối lập giữa hai bên vô cùng rõ ràng – một bên là cổ kính, đơn sơ; bên còn lại là lóa mắt, rực rỡ. Tựa như một món đồ cũ kỹ đối diện với chiến khí ngút trời.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, ngoài tất cả mọi người dự đoán, chiếc gương đồng này lại nhẹ nhàng chặn đứng hoàng kim cự kiếm!

Không có ánh sáng chói lòa, không có dao động linh lực đáng sợ, cũng chẳng có dư ba nào lan tỏa.

Thanh hoàng kim cự kiếm kia, như một tảng băng ném vào lò lửa, nhanh chóng tan rã, cuối cùng triệt để hóa thành hư vô.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, Tổ Tâm khẽ run lên, sắc mặt tái nhợt. Nàng thực sự đã dốc hết sức lực.

Dù trong cơ thể pháp lực vẫn còn dồi dào, nhưng thần hồn niệm lực của nàng đã gần như cạn kiệt. Mỗi lần thúc giục bí bảo, nàng đều phải tiêu hao một lượng lớn linh lực, tạo thành gánh nặng không lồ.

Triệu hồi lại gương đồng, nàng không còn sức lực chống đỡ nữa mà mềm nhũn tựa lên lưng Lý Thanh, đầu khẽ tựa vào vai hắn, cả người trông như có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

“Đi mau, ta không trụ nổi lâu đâu. Bí thuật cấm kỵ tiêu hao quá lớn...”

Dù giọng nói của nàng yếu ớt, nhưng tốc độ điều khiển linh chu vẫn không hề giảm, vẫn cố gắng duy trì vận chuyển pháp lực trong cơ thể.

Cảm nhận được hơi thở yếu ớt ngay bên tai, nội tâm Lý Thanh khẽ xiết lại. Lúc này, hắn chỉ cảm thấy áp lực trên vai quá lớn.

“Ta sẽ cố hết sức.”

Hắn cắn răng, vận dụng toàn bộ linh lực còn sót lại, bất chấp đại giới mà thúc giục linh chu, đồng thời mở rộng thần thức quan sát tình hình xung quanh.

Kỳ thực, thần thức của hắn cũng đã tiêu hao không ít. Khi nãy, Tổ Tâm vì thi triển bí thuật đã rút đi một phần không nhỏ thần thức của hắn.

Nhưng giờ phút này, hắn không thể quan tâm đến những thứ đó nữa. Bởi vì chiếc Hoàng Kim Chiến Thuyền phía sau vẫn có thể bỏ ra một kiếm thứ hai bất cứ lúc nào!

Đến lúc đó, liệu Tổ Tâm còn đủ sức ngăn cản không?

Hắn không dám đánh cược.

Quả nhiên, chỉ trong thời gian ngắn, trên bầu trời lại xuất hiện một thanh hoàng kim cự kiếm thứ hai đang từ từ ngưng tụ!

Không cần quay đầu lại, Lý Thanh cũng có thể cảm nhận được sau lưng mình là một đòn công kích kinh khủng đến nhường nào. Một kiếm này, chắc chắn vẫn là bá thiên tuyệt địa!

“Không thể nào! Một công kích mạnh như vậy, ngay cả Trúc Cơ kỳ tu sĩ cũng không thể nào liên tục thi triển được! Không lẽ đây là chơi xấu?”

Lý Thanh nhin không được mà rửa thầm. Linh giác bén nhạy của hắn cảm nhận rõ ràng sát khí đang tràn đến, nguy cơ cận kề khiến tim hắn đập mạnh liên hồi.

“Đần quá! Ta đã nói rồi, hắn mượn nhờ trận pháp trên linh chu để phát động công kích. Vì thế, bản thân hắn không hề tiêu hao quá nhiều linh lực. Nếu muốn thoát, người chỉ có thể dựa vào bản thân để né tránh.” Tổ Tâm yếu ớt nói.

Nghe vậy, khoe miệng Lý Thanh khẽ co giật.

“Nhưng... chẳng phải trận pháp cần mượn thiên địa chi thế mới có thể phát huy uy lực sao? Làm sao có thể khắc vào pháp khí được chứ?”

Thực lòng mà nói, hắn không có nhiều tự tin có thể né tránh đòn này. Phạm vi công kích thực sự quá lớn, dù có muốn cũng chẳng thể dễ dàng thoát ra.

Nhưng lúc này, hắn không còn lựa chọn nào khác.

Nếu tránh không được, chỉ có con đường chết!

Nghĩ đến đây, Lý Thanh nhanh chóng hồi tưởng lại quỹ tích của nhát kiếm vừa rồi, cố gắng phân tích lộ tuyến để tìm ra cách né tránh tối ưu.

Oành!!!

Sát khí phía sau lập tức ngưng tụ đến mức thực chất, mang theo áp lực vô hình quét thẳng tới, khiến sống lưng hắn lạnh buốt.

Một kiếm nữa lại đến rồi!

Lý Thanh không hoảng loạn, khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh. Hắn dồn hết tâm thần, hoàn toàn đắm chìm vào việc điều khiển linh chu.

Giờ khắc này, hắn và linh chu dường như hòa thành một thể!

Chương 619

DTV EBOOK

Thanh hoàng kim cự kiếm một lần nữa bổ xuống!

Ánh mắt Lý Thanh chợt ngưng tụ, toàn bộ tâm thần tập trung vào việc điều khiển linh chu. Hắn giữ nguyên tốc độ, nhưng đột ngột xoay người, thay đổi hướng đi vào khoảnh khắc quan trọng nhất.

Bá!

Chỉ trong chớp mắt, hoàng kim cự kiếm hung hăng chém xuống, suýt nữa thì quét trúng đầu rắn linh chu. Khoảng cách giữa lưỡi kiếm và linh chu thậm chí chưa đầy một mét!

Kiểm phong sắc bén lướt qua, chém thẳng xuống mặt đất bên dưới.

Ầm ầm!

Toàn bộ sơn hà rung chuyển dữ dội, vết nứt khổng lồ lan tràn từ nơi kiếm khí giáng xuống, mặt đất vỡ vụn thành từng mảnh.

Sau khi tránh được đòn này, Lý Thanh mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn rõ ràng cảm nhận được cơ thể mềm mại của Tố Tâm ở sau lưng cũng cứng đờ lại, căng thẳng đến cực độ.

“Làm không tệ.” – Tố Tâm cũng nhẹ nhàng thở ra, giọng nói mang theo chút tán dương.

“Vẫn chưa xong đâu.” – Lý Thanh không hề lơ là, hắn tiếp tục tập trung, chuẩn bị đối phó với đợt tấn công tiếp theo.

Lúc này, Tố Tâm mới nhỏ giọng giải thích về vấn đề vừa rồi:

“Nghe nói trước đây, một vị lão tổ của Chung gia đã gặp được một đôi kỳ nhân, họ là huynh muội song sinh, được gọi là Long Phượng Thai. Một người tinh thông luyện khí, người còn lại am hiểu trận pháp.”

“Hai huynh muội này tâm ý tương thông, mỗi người đều có tạo nghệ cực kỳ sâu trong lĩnh vực của mình. Về sau, họ khai sáng một lưu phái hoàn toàn mới, kết hợp trận pháp và luyện khí thành một thể.”

“Nghĩ đến việc Hoàng Kim Chiến Thuyền này chính là tác phẩm của đôi huynh muội kia, hoặc có thể là vị lão tổ của Chung gia đã nhận được chỉ dẫn, thậm chí có thể đã sở hữu một số bí vật nào đó của họ.”

Nghe đến đây, nội tâm Lý Thanh không khỏi rung động.

Thế giới tu tiên quả thực rộng lớn, luôn ẩn chứa vô số kỳ nhân dị sĩ khiến người khác phải kinh ngạc.

“Lại còn có một lưu phái kỳ diệu như vậy sao? Kết hợp giữa trận pháp và luyện khí... Quả nhiên là bác đại tinh thâm!” – Lý Thanh không nhịn được mà cảm thán. Sau đó, hắn hỏi tiếp: “Nếu thực sự cường đại như vậy, tại sao thủ đoạn này lại không được lưu truyền đến ngày nay?”

Tổ Tâm khẽ lắc đầu, giọng nói có chút trầm xuống:

“Không rõ nữa... Chỉ nghe nói rằng, đôi huynh muội đó không chỉ là Long Phượng Thai, mà còn kết thành phu thê. Chuyện này khiến bọn họ bị thế đạo không dung, dẫn đến bị các tông môn tiên đạo truy sát.”

“Tóm lại, lưu phái này cuối cùng vẫn thất truyền. Ngay cả Chung gia hiện tại cũng chỉ có hai chiếc Hoàng Kim Chiến Thuyền mà thôi, không thể tạo ra thêm pháp khí cùng loại.”

Nghe đến đây, khóe miệng Lý Thanh khẽ giật một cái.

Hắn thầm nghĩ: “Cái có gì mà khoa chĩnh hình huynh muội chứ? Chẳng lẽ tiên đạo tông môn lại quá rảnh rồi đến mức xen vào chuyện nhà người khác sao?”

E rằng, các đại tông môn truy sát bọn họ không phải vì cái gọi là đạo đức, mà chính là vì tham lam muốn độc chiếm kỹ nghệ luyện khí và trận pháp độc nhất vô nhị này!

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, hoàng kim chiến thuyền phía sau lại bắt đầu ngưng tụ ra thanh cự kiếm thứ ba, chuẩn bị tiếp tục chém xuống.

Lý Thanh lập tức thu hồi tâm thần, dốc toàn bộ tinh thần vào việc điều khiển linh chu, khiến mình trở nên chuyên chú hơn bao giờ hết.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng khí tức ngưng tụ phía sau, mỗi một đợt sóng dao động đều vô cùng sắc bén, mang theo sát ý kinh người.

Có kinh nghiệm từ lần trước, lần này Lý Thanh hành động càng thuần thực hơn!

Ngay khoảnh khắc cự kiếm giáng xuống, hắn điều khiển linh chu xoay chuyển với tốc độ cực hạn.

Lực quán tính mạnh mẽ khiến Tổ Tâm không thể không vòng tay ôm chặt lấy eo hắn, nếu không có lẽ nàng đã không thể giữ vững thân hình.

Ầm!!!

Một kiếm nữa lại thất bại!

Lý Thanh thành công tránh né, tiếp tục lao đi với tốc độ không đổi.

Trong khi đó, sắc mặt đám truy binh phía sau đã trở nên cực kỳ khó coi.

“Bọn chúng đang hướng về phía Nam... Có phải định chạy đến Mục Quốc để tị nạn không?”

“Tạm thời không cần tiếp tục chém nữa. Tên Luyện Khí kỳ này điều khiển linh chu quá tốt, đã liên tiếp tránh được hai kiếm rồi!”

“Đúng vậy, tiếp tục công kích chỉ là uổng phí sức lực. Cứ theo sát bọn chúng, chờ khi nào linh lực của chúng hao kiệt thì ra tay cũng chưa muộn.”

Hai gã tu sĩ dẫn đầu – Chung và Lã – trao đổi ánh mắt với nhau, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt họ.

Thực ra, từ đầu đến cuối bọn họ chưa bao giờ để Lý Thanh vào mắt. Mục tiêu thực sự của họ luôn là Tổ Tâm.

Nhưng bây giờ, chính kẻ mà họ khinh thường nhất lại liên tiếp phá hỏng sát chiêu của Hoàng Kim Chiến Thuyền!

Chương 620

DTV EBOOK

Dù linh chu có tốc độ nhanh, nhưng để tránh được thế công kinh khủng như vậy, chỉ dựa vào tốc độ là chưa đủ. Điều quan trọng nhất vẫn là khả năng điều khiển linh chu của Lý Thanh!

Hai luồng linh quang, một xanh một vàng, cứ thế một trước một sau lao về phía Cực Nam chi địa - Mục Quốc!

Trong một nơi khác – Thiên Hà Tông nổi sóng gió!

“Người nói cái gì?! Tổ Tâm sư muội đuổi theo Lý Ma Đầu, vậy mà lại truy sát đến tận địa bàn của Thượng Thanh Tông?”

Trong đại điện uy nghiêm, một nam tử trung niên Trúc Cơ hậu kỳ đột nhiên đứng bật dậy, uy thế bùng phát, ánh mắt sắc bén như chớp, lạnh lẽo nhìn vị trưởng lão vừa báo tin.

Người báo tin chính là vị trưởng lão phụ trách Hồn Đăng Đại Điện.

Lão khề thở dài, cười khổ nói:

“Chương môn sư huynh, không chỉ như vậy, ta còn phát hiện hồn đăng của Tổ Tâm sư muội trong đại điện đã trở nên cực kỳ ảm đạm.”

Lời này vừa thốt ra, cả đại điện im bật.

Mấy vị Trúc Cơ kỳ trưởng lão đều hít sâu một hơi lạnh lẽo!

“Không thể nào! Lão Cổ, người chắc chứ? Chuyện này không thể nói đùa được đâu!”

“Tại sao lại để tiểu sư muội đi một mình? Nếu có chuyện bất trắc thì sao?”

“Hắn là Thượng Thanh Tông đã nhận ra thân phận của nàng? Không thể nào!”

Trong đại điện, mọi người đều bàn tán xôn xao.

Cuối cùng, chương môn Thiên Hà Tông trầm giọng nói:

“Tổ chức hội nghị trưởng lão, lập tức bàn bạc chuyện này!”

Lý Thanh khổng chế linh chu, lao nhanh về phương Nam suốt mấy ngày, cuối cùng cũng tiến gần Thanh Lĩnh Nam Vực.

Không khí xung quanh ngày càng lạnh lẽo, đặc biệt là trên bầu trời cao này, gió rét thấu xương. Nếu không nhờ nhục thân cường hoành, e rằng hắn đã sớm bị cái lạnh này làm cho phát bệnh.

Tổ Tâm ngồi trong linh chu, mấy ngày qua thần niệm đã dần khôi phục, không còn suy yếu như trước, lúc nào cũng có thể ngã quy. Nàng khoác một chiếc áo lông đen dày, trong tay nâng một viên hạt châu đỏ rực để sưởi ấm.

“Người định đến Thanh Lĩnh Nam Vực Mục Quốc sao? Kỳ thật, người có thể trở về địa vực của Thiên Hà Tông. Những hiểu lầm trước kia, ta có thể giúp người giải thích rõ ràng.” Giọng nói của Tổ Tâm có chút mềm mại, rõ ràng nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Lý Thanh lắc đầu:

“Không cần đâu. Ta đã giết một đệ tử của một trưởng lão Trúc Cơ kỳ, mà người đó lại có lai lịch không nhỏ, giống như người vậy, đều là người của Thiên Hà Tông.”

“Nếu ta quay về cùng người, e rằng từ nay về sau sẽ không thể ngủ yên được.”

Gió lạnh xuyên qua tầng mây, Tổ Tâm im lặng, tay vẫn nắm chặt Noãn Dương bảo châu. Nàng muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi, chung quy vẫn chưa nói ra thân phận thực sự của mình trong Thiên Hà Tông.

“Vậy người đến Mục Quốc là để bá nhập Lăng Vân Tông sao?” Tổ Tâm hỏi.

Lý Thanh khẽ gật đầu, chậm rãi nói:

“Ừm, ta muốn thử xem sao. Nếu có thể gia nhập Lăng Vân Tông, vậy ta sẽ không cần lo lắng những chuyện phiền phức này nữa.”

“Vậy thì người hãy thả ta xuống đi. Nếu người của Lăng Vân Tông phát hiện ra thân phận của ta, e rằng sẽ ảnh hưởng đến việc người nhập môn.” Tổ Tâm nhẹ giọng.

Trong ba tông môn tiên đạo của Thanh Lĩnh Vực, Lăng Vân Tông là môn phái có thái độ an phận nhất, không tranh quyền thế. Nhưng điều đó không có nghĩa là bọn họ hòa thuận với hai tông môn còn lại. Tuy không đến mức như Thượng Thanh Tông và Thiên Hà Tông – nước lửa bất dung, nhưng quan hệ cũng không mấy tốt đẹp, chỉ nhàn nhạt như nước.

“Người chắc chắn muốn rời đi ngay lúc này sao?” Lý Thanh nhíu mày.

“Mặc dù tạm thời thoát khỏi hoàng kim chiến thuyền kia, nhưng đối phương chưa chắc đã từ bỏ. Nếu chẳng may gặp phải...”

Tổ Tâm khẽ cười, nụ cười ấy như làm bầu không khí lạnh lẽo xung quanh ấm lên đôi chút.

“Tiểu nam nhân, người lo lắng cho ta sao?”

Lý Thanh chẳng buồn liếc mắt, vẫn tập trung điều khiển linh chu. Thật ra, nếu tính cả tuổi thọ kéo dài do tu luyện, hắn và Tổ Tâm cũng chẳng chênh lệch bao nhiêu. Nhưng do thân thể hắn trông vẫn còn trẻ, chỉ khoảng hai mươi tuổi, nên so ra có vẻ nhỏ hơn nàng vài phần.

“Dù sao cũng từng cùng chung hoạn nạn, lại không có thù hận sinh tử. Lo lắng một chút cũng là chuyện bình thường thôi.”

Hắn không phải kẻ vô tình vô nghĩa, cảm xúc đối với nữ nhân Trúc Cơ kỳ này có phần phức tạp. Trước đây, bị nàng truy sát thâm hiểm là vậy, nhưng sau đó lại cùng nàng trải qua một đoạn nhân duyên bất ngờ trong khe núi. Nhờ nàng liều mình giúp đỡ, hắn mới có thể thoát khỏi Lương Quốc.

Hiểu lầm giữa hai người đã được giải khai. Nếu phải nói gì đó về nàng, ít nhất Lý Thanh cũng không chán ghét.

Ngay lúc này, hắn bỗng cảm thấy gương mặt mình bị một thứ gì đó mềm mại chạm vào.

Chương 621

DTV EBOOK

Lý Thanh khẽ khựng lại, động tác điều khiển linh chu chậm đi một nhịp. Sau đó, hần nghiêng người, mạnh mẽ ôm Tố Tâm vào lòng.

Lần này, trong trạng thái thanh tĩnh, hần chân chính cảm nhận được thể nào là ôn nhu như nước.

Còn Tố Tâm, rốt cuộc cũng lĩnh hội được điều gọi là thể phách của một tông sư!

Áo quần rơi xuống, đai lưng mở ra, cảnh xuân tựa như mùa xuân vừa đến.

Mặc cho trời Nam rét lạnh, khoảnh khắc này lại như đắm chìm trong hơi ấm của một mùa xuân diễm lệ.

Chỉ tiếc rằng, bức tranh xuân sắc ấy, chẳng ai có diễm phúc thưởng thức.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Tố Tâm đứng dậy, chậm rãi chỉnh lại y phục.

“Tiểu nam nhân, ta đi đây, không thể vì ngươi mà vương bận thêm nữa.”

“Hữu duyên, lại gặp.”

Dứt lời, nàng hóa thành một đạo thần hồng, bay thẳng về phương Tây Bắc, nơi đó là Phong Quốc.

Dáng vẻ dứt khoát, nhanh nhẹn đến mức khiến Lý Thanh cũng phải kinh ngạc. Hần không khỏi trầm nghĩ, rốt cuộc ai mới là nam nhân ở đây?

Nhìn theo bóng dáng nàng dần biến mất trong mây, Lý Thanh lâm bầm:

“Người tu tiên, truy tìm tiên đạo mới là mục đích lớn nhất của đời này. Chuyện nhi nữ tình trường chẳng qua chỉ là phù du, nên là như vậy!”

Nói rồi, hắn lấy ra một tấm địa đồ của Mục Quốc cùng tư liệu liên quan đến Lăng Vân Tông.

“Tính theo thời gian, thăng tiên đại hội của Lăng Vân Tông đã kết thúc được một khoảng rồi. Nếu không xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta đáng lẽ đã kịp tham gia.”

“Đáng tiếc, giờ chỉ có thể tự tìm cơ hội mà thôi.”

Hắn xác định phương hướng, thu hồi địa đồ, tiếp tục không chế linh chu, bay thẳng đến Lăng Vân Tông.

Hưu!

Trong làn mây lượn lờ, một đạo ánh sáng xanh xẹt qua, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Nhưng không bao lâu sau, một chiếc hoàng kim chiến thuyền cũng đột ngột xuất hiện ở nơi mà linh chu vừa đi qua...

“Đuổi theo! Chiếc linh chu kia vừa dừng lại ở đây một lúc, nhìn quỹ tích linh lực, hắn là đã bay về hướng Tây Nam!”

Trên hoàng kim chiến thuyền, sắc mặt Chung Nhai vô cùng khó coi. Trải qua mấy ngày truy sát liên tục, bởi vì tốc độ không theo kịp đối phương, hắn hết lần này đến lần khác bị cắt đuôi.

Không cam lòng, hắn quyết truy đuổi đến tận cảnh nội của Mục Quốc.

“Nơi đó... là hướng về Lăng Vân Tông.” Người mặc áo bào xám, Lã Phi Ngư, nhíu mày nói.

“Sợ cái gì! Nữ nhân kia chính là trưởng lão của Thiên Hà Tông, điểm này ta dám chắc. Lăng Vân Tông tuyệt đối không bao che cho nàng.”

Nói xong, Chung Nhai tiếp tục thúc giục hoàng kim chiến thuyền, nhanh chóng truy đuổi theo quỹ tích linh chu vừa lưu lại.

Mục Quốc quanh năm rét lạnh, có thể xem là một vùng đất tuyết thực sự.

Về phía Nam, núi tuyết kéo dài bất tận, tạo thành dãy Cẩm Ngũ Tuyết Sơn, nơi được mệnh danh là cấm khu sinh mệnh.

Ngay cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ nếu muốn vượt qua cũng vô cùng gian nan.

Chính tại vùng đất khắc nghiệt này, Lăng Vân Tông đã chọn một linh mạch linh khí nồng đậm để lập phái, vững chãi qua bao thế hệ.

Trên cao nguyên băng tuyết khắc nghiệt, một nhóm người đang lầm lũi tiến bước. Giữa gió tuyết gào thét, tiếng trò chuyện vẫn vang lên.

“Này này, lượng cơm ăn của Ngô Trưởng Lão sao mà kinh khủng vậy? Từ lúc bắt đầu thăng tiên đại hội đến giờ, ta lúc nào cũng thấy hần ăn, bây giờ sắp về đến sơn môn rồi, hần vẫn còn ăn!”

“Hắc hắc, đúng vậy! Ta nghi ngờ trong túi trữ vật của hần chứa toàn là đồ ăn!”

“Bớt nói đi! Ta nghe nói Ngô Trưởng Lão tu luyện chính là ‘Ác Thú Thần Công’, nên cần ăn nhiều để duy trì pháp lực.”

Đám tán tu vừa gia nhập Lăng Vân Tông thông qua thăng tiên đại hội lúc này vẫn còn hưng phấn không gì sánh được. Bọn họ sắp đặt chân vào tiên tông, trở thành đệ tử chân chính!

Dọc đường đi, không ít người đã thăm dò tính khí của Ngô Trưởng Lão. Người này tính tình hiền hòa, lãnh đạm, chẳng mấy khi để ý người khác nghị luận, thế nên mấy kẻ này mới dám lén lút bàn tán sau lưng.

Nhưng cuối cùng, một vị trưởng lão Lăng Vân Tông không nhìn được nữa, trầm giọng quát:

“Im miệng! Chúng ta đã tiếp cận Cẩm Ngữ Tuyết Sơn, không phải chuyện quan trọng, cấm mở miệng nói chuyện!”

Lời này vừa ra, đám tu sĩ gan to vừa nãy lập tức ngậm miệng lại.

Chỉ là, dù không ai nói chuyện nữa, trong đoàn người vẫn có một âm thanh lạ xen lẫn tiếng gió tuyết gào thét—

“Hự hự! Hự hự!”

Tiếng nhai nuốt thức ăn truyền ra rõ mồn một.

Vị trưởng lão vừa quát lớn khi nãy không khỏi đưa tay đỡ trán, than thở:

“Ngô sư đệ, trước mặt tân đệ tử, ít ra cũng nên chú ý hình tượng trưởng lão một chút... Ăn ít đi một chút được không?”

Ở đầu đoàn, Ngô Trưởng Lão – một thân mập tròn, thịt mỡ che gần hết mắt, vẫn tiếp tục nhét thức ăn vào miệng.

“Trời đông giá rét thế này, còn không cho người ta ăn một chút à? Ta muốn ăn thì ăn!”

Chương 622

DTV EBOOK

Vừa dứt lời, hắn lại tọng thêm một nắm lớn thức ăn vào miệng, sau đó lấy ra hai chiếc đùi gà bóng loáng, một hơi nuốt chửng mà chẳng thêm nhả xương.

Thấy cảnh này, Trần Trường Lão chỉ biết lắc đầu, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì.

Dù sao thì... người này có bối cảnh ở Lăng Vân Tông vững chắc đến mức không ai dám đụng vào.

Chẳng bao lâu sau, đoàn người đến trước cổng sơn môn Lăng Vân Tông, chuẩn bị tiến vào.

Nhưng đúng lúc này, hai vị trưởng lão dẫn đầu đột nhiên dừng bước.

Ngay cả Ngô Trường Lão cũng ngừng nhai, quay đầu nhìn lên bầu trời.

“Hai lão quỷ đáng chết! Các người thật sự có thể bám đuôi mãi à?!”

Tiếng quát căm hận vang vọng trên không trung.

Một đạo ánh sáng xanh nhanh chóng lao tới, chính là một chiếc linh chu hình đầu rắn, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Nhìn cảnh tượng này, Trần Trường Lão lập tức nhú mày, giận dữ quát lớn:

“To gan! Kẻ nào dám ngự không bay qua sơn môn Lăng Vân Tông?!”

Người đến, ngoài Lý Thanh thì còn ai khác!

Lúc này, hắn điều khiển linh chu hạ xuống, thuận thực lấy ra một khối lệnh bài bằng bạch ngọc, hai mặt khắc rõ hai chữ: Lăng – Mây!

Lý Thanh quỳ một chân xuống, hai tay dâng lên lệnh bài, nghiêm giọng nói:

“Tiền bối! Vãn bối không quản ngàn dặm xa xôi đến đây, chính là để cầu nhập môn Lăng Vân Tông! Xin xem lệnh bài!”

“Ồ? Đây là... Thăng Tiên Lệnh của Lăng Vân Tông?!”

Trần Trường Lão vừa nhìn thấy lệnh bài, đôi lông mày đang nhíu chặt lập tức giãn ra. Trên gương mặt đầy nếp nhăn cũng nở nụ cười, vẻ mặt nghiêm nghị ban đầu lập tức hòa hoãn lại.

Ba chữ Thăng Tiên Lệnh vừa vang lên, toàn bộ đệ tử xung quanh đều rộ lên kinh hô.

“Tê! Thăng Tiên Lệnh! Người này có phúc duyên nghịch thiên, lại có được bảo vật bậc này!”

“Một viên Thăng Tiên Lệnh, tương đương với một viên Trúc Cơ Đan a! Quả nhiên là vận khí quá tốt!”

“Lăng Vân Tông sừng sững trong giới tu tiên suốt bao năm, không ngờ bên ngoài vẫn còn lưu lạc một tấm Thăng Tiên Lệnh. Có khi nào là giả không?”

“Chắc không đến mức đó, giả mạo Thăng Tiên Lệnh chính là con đường chết.”

Lý Thanh vô tâm lắng nghe đám đệ tử xung quanh bàn tán ồn ào, trên trán không khỏi toát ra mồ hôi lạnh. Hắn chỉ mong nhanh chóng xác nhận thật giả, sau đó dùng lệnh bài để trở thành đệ tử của Lăng Vân Tông!

Bởi vì ngay phía sau hắn, hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ đang tràn đầy sát khí, đuổi giết ráo riết.

“Nghịch súc! Ta xem thử linh lực của ngươi còn trốn được bao lâu! Hôm nay không lột da rút gân, sư hồn luyện phách ngươi thì ta không mang họ Lã!”

Một giọng nói đầy phẫn nộ vang lên. Giữa trời tuyết gió vùn vù, mây mù bao phủ, một chiếc chiến thuyền hoàng kim lộng lẫy vô song trực tiếp áp đến.

Oanh!

Trần trường lão cầm lệnh bài, nhìn chằm chằm vào Lý Thanh thật sâu rồi mở miệng nói: “Đây đúng là Thăng Tiên Lệnh của tông môn ta, nhưng... ngươi đang bị truy sát?”

Lý Thanh kiên trì thừa nhận, hiện tại linh lực của hắn gần như cạn kiệt. Gia nhập Lăng Vân Tông là con đường sống duy nhất của hắn lúc này.

“Người chỉ là một kẻ Luyện Khí kỳ, vậy mà lại chọc vào hai tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ sao? Nhưng không sao, có lệnh bài này, người đã là đệ tử của Lăng Vân Tông, không ai có thể làm gì người nữa!”

Nói xong, Trần trưởng lão liền lẳng không mà lên, lẻ loi đứng chắn trước chiếc chiến thuyền hoàng kim khổng lồ, bảo vệ toàn bộ đệ tử mới nhập môn phía sau.

“Hai vị đạo hữu khí thế hùng hổ như vậy, là không để Lăng Vân Tông chúng ta vào mắt sao?”

Thấy cảnh này, Lý Thanh cuối cùng cũng thở phào một hơi, tinh thần căng thẳng cũng dần buông lỏng.

Cuối cùng, hắn cũng có tông môn che chở!

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không khỏi dâng lên cảm xúc ngồn ngộn, sống mũi cũng cay cay.

Làm tán tu, mẹ nó đúng là khổ sở!

Chiến thuyền hoàng kim chợt khựng lại, hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ đuổi theo Lý Thanh lập tức cúi người ôm quyền, sắc mặt cung kính nói:

“Xin đạo hữu thứ lỗi, chúng ta truy sát một tên tiểu nghiệt súc, hoàn toàn không có ý mạo phạm quý tông!”

Dù cùng là Trúc Cơ kỳ, nhưng Chuông và Lã lại tỏ ra vô cùng khiêm nhường, bởi vì nơi này là trước sơn môn của Lăng Vân Tông. Nếu xảy ra xung đột, bọn họ chắc chắn chết không có chỗ chôn.

Trần trưởng lão hừ lạnh một tiếng:

“Hừ! Ở đây không có tiểu nghiệt súc nào hết! Chỉ có đệ tử của Lăng Vân Tông ta mà thôi!”

“Hai vị đạo hữu, xin chú ý lời nói!”

Lã Phi Ngư nghe vậy thì kinh ngạc đến tột độ, trong mắt đầy vẻ khó tin.

“Sao có thể như vậy? Ta đuổi theo hấn suốt dọc đường, rõ ràng hấn chỉ là một tán tu!”

Trần trưởng lão thân nhiên đáp:

“Hấn vừa rồi đã lấy ra một tấm Thăng Tiên Lệnh, theo lý mà nói, đương nhiên là đệ tử của Lăng Vân Tông ta.”

Chương 623

DTV EBOOK

Nghe thấy ba chữ Thăng Tiên Lệnh, Lã Phi Ngự lập tức á khẩu, cơn giận dữ vừa rồi cũng hoàn toàn tan biến.

“Thăng Tiên Lệnh lại có thể có tác dụng như vậy sao?”

Chung Nhai đứng bên cạnh nhanh chóng trấn tĩnh lại, hần bước lên một bước, chấp tay nói:

“Đạo hữu, ta thấy chuyện này vẫn nên điều tra cho rõ. Trước đó, ta tận mắt thấy tên này qua lại rất thân thiết với một nữ trưởng lão của Thiên Hà Tông. Biết đâu hần là gian tế do Thiên Hà Tông cài vào?”

Nghe vậy, sắc mặt Trần trưởng lão hơi trầm xuống, ông quay đầu nhìn Lý Thanh, giọng điệu nghiêm nghị:

“Có chuyện này không?”

Lý Thanh hít sâu một hơi rồi đáp:

“Đúng là có, nhưng ta tuyệt đối không phải gian tế! Hôm đó, vị trưởng lão của Thiên Hà Tông kia chỉ là hảo hữu ta kết giao trên đường mà thôi.”

Thân là đệ tử của Lăng Vân Tông, lại qua lại thân thiết với trưởng lão của một tông môn khác, đúng là điều không hay.

Trần trưởng lão nhíu chặt chân mày, lặng lẽ suy tư. Nếu Lý Thanh thực sự là gian tế, thì sự việc sẽ rất phiền phức. Nhưng Thăng Tiên Lệnh của hần lại là thật, điều này không thể chối cãi.

Chung Nhai cười lạnh:

“Ha ha, đạo hữu không cần phiền não. Để ta giúp ngươi bớt lo, người này cứ giao cho ta, Thăng Tiên Lệnh cứ để lại cho Lăng Vân Tông là được.”

Nói xong, hần liền bước tới, định ra tay bắt người.

Nhưng ngay lúc đó, một giọng nói giận dữ vang vọng cả trời đất:

“Ta muốn xem thử, hai người các ngươi ai dám tiến thêm một bước!”

Người vừa lên tiếng chính là Ngô trưởng lão! Ông ta nâng thân thể tròn vo của mình đi đến, trực tiếp bắt lấy cánh tay của Lý Thanh.

“Lý Thanh... thật sự là ngươi sao?! Ta không nhìn lầm chứ?! Đã bao nhiêu năm, cuối cùng ta cũng lại gặp được ngươi!”

Trên mặt mỡ của Ngô trưởng lão vẫn còn vương lại mảnh vụn thức ăn, thịt trên mặt không ngừng run rẩy, bộ dáng hoàn toàn không còn vẻ uy nghiêm của một trưởng lão nữa.

Lý Thanh nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, nhìn thân hình tròn vo trước mắt, đại não hấn lập tức đình trệ, hoàn toàn đứng hình.

Suy nghĩ trong đầu hấn cuộn cuộn như thủy triều, không ngừng trào dâng về phía trước, cuốn theo ký ức cùng những năm tháng đã trải qua, cuối cùng chậm rãi lắng xuống, tựa như cát vàng ngừng lại nơi biên tái hoang vu, nơi trời đất ngập tràn bụi cát phiêu tán.

Khi còn chưa bước vào con đường tu luyện, hấn chỉ là một thợ rèn học việc đi theo biên quân.

Lúc đó, có một tên mập mập cùng tuổi với hấn, mỗi khi đến giờ ăn đều cố ý xới cho hấn thêm hai miếng thịt kho tàu béo ngậy.

Tên mập mập kia lại vô cùng thích ăn vụng, trong miệng lúc nào cũng treo một câu:

“Đầu bếp không ăn vụng, ngũ cốc không thu!”

Nói xong liền cười hì hì, tiện tay vớ vài miếng thịt mỡ từ trong nồi, nhét đầy vào miệng, ăn đến mức mỡ chảy ròng ròng.

Cho đến một ngày, khi quân doanh bị mã tặc tập kích, tên mập này vẫn trốn trong kho lương cắn dở miếng thịt khô, miệng lầm bầm: “Có chết cũng phải làm một con quỷ no bụng.”

Nếu không nhờ Lý Thanh chỉ cho hắn một con đường sống, bảo hắn chạy đến nhóm tị nạn trú ẩn trong một gò đất vàng, e rằng đã sớm bỏ mạng dưới vó sắt bọn mã tặc.

Sững sờ thật lâu, Lý Thanh mới lắp bắp hỏi: “Người là... Ngô Xung? Ngô mập mập?!”

“Đúng rồi! Đúng rồi! Chính là ta!” Ngô Xung thấy Lý Thanh nhận ra mình, lập tức cười vui vẻ.

“Haha! mấy chuyện cũ để sau đi! Trước tiên để ta giúp người giải quyết mấy phiền toái trước mắt đã.”

Dứt lời, Ngô Bàn Tử lấy từ túi trữ vật ra một chiếc bát tròn, sau đó lập tức phóng đại nó, giẫm một chân lên rồi bay thẳng lên không.

Nhìn qua chỉ là một cái bát sứ bề nát, vậy mà lại là một món cực phẩm pháp khí!

Lý Thanh trở mắt, lông mày nhảy dựng liên hồi, thầm nghĩ tên mập này sau này gặp kỳ ngộ gì mà có thể bước vào Trúc Cơ kỳ, thậm chí còn trở thành trưởng lão Lăng Vân Tông?!

“Hừ! Lý Thanh đã lấy ra Thăng Tiên Lệnh, theo quy củ tông môn ta, bất kể là ai, đều phải trở thành đệ tử Lăng Vân Tông!”

“Chớ nói hắn không phải gian tế, hôm nay dù có là gian tế thì cũng là gian tế của Lăng Vân Tông ta!”

“Hai người còn gì muốn nói? Không có gì thì rút nhanh lên!”

Ngô Xung khoanh tay trước ngực, vẻ mặt vênh váo đắc ý. Thân thể mập mập giờ đây lại toát ra một luồng khí thế áp bách không nhỏ.

Chung Nhai và Lã Phi Ngư nhìn nhau, mặt mày ngáp tràn do dự.

Ngô Xung hừ lạnh, giọng trầm xuống: “Tốt, tốt, tốt! Không đi đúng không? Được lắm! Vậy ta gọi sư phụ ta ra. Vừa hay sơn môn ta còn thiếu hai đầu bếp, để hai người đi trông bếp lò vậy!”

Nói đoạn, hắn liền lấy ra một miếng ngọc bội từ trong ngực, làm bộ muốn bóp nát.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Trường Lão giật thót, mí mắt co giật liên hồi, lập tức lao tới ngăn lại.

Chương 624

DTV EBOOK

“Ngô sư đệ, xin dừng tay! Chuyện nhỏ thế này, không cần kinh động đến Thôn Thiên Lão Tổ!”

Không sai, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ làm sư phụ, vậy hiển nhiên người đó phải là lão tổ Kết Đan kỳ!

Không chỉ Lã Phi Ngư và Chung Nhai, mà ngay cả Lý Thanh ở phía sau cũng sững sờ há hốc mồm.

Trước đây, khi đám đệ tử mới nhập môn bàn tán về Ngô Xung, ai cũng nghĩ hắn chỉ là một kẻ thích ăn uống, chẳng ai ngờ bối cảnh của hắn lại cứng rắn đến mức này, thậm chí còn có phần đáng sợ!

“Hai vị, hay là mời trở về đi. Đây là sơn môn Lăng Vân Tông, ta không muốn nhắc lại lần thứ ba.”

Cuối cùng, Trần Trường Lão vẫn đứng về phía Ngô Xung, cùng hắn sóng vai cản lại hoàng kim chiến thuyền của Chung Nhai và Lã Phi Ngư. Ngũ khí cũng trở nên cứng rắn.

Thăng Tiên Lệnh đã xuất hiện, theo quy tắc từ khi tông môn lập ra, bất kể thân phận ra sao, ai có lệnh bài đều phải trở thành đệ tử của Lăng Vân Tông. Đây là điều bất di bất dịch, mà mọi tiên tông đều tuân theo từ bao đời nay.

Với cương vị trưởng lão Lăng Vân Tông, Trần Trường Lão đương nhiên phải bảo vệ an nguy của đệ tử trong tông.

Dù có gạt bỏ mối liên hệ với Ngô Xung, Trần Trường Lão vẫn sẽ đứng ra bảo vệ quy củ này.

Cuối cùng, Lã Phi Ngư và Chung Nhai hít sâu một hơi, hướng về phía Trần Trường Lão cùng Ngô Xung ôm quyền, sau đó chuẩn bị điều khiển hoàng kim chiến thuyền rời đi.

Bởi vì bọn họ cảm nhận được trong sơn môn Lăng Vân Tông, có từng đợt khí tức mạnh mẽ không ngừng bùng lên, đang nhanh chóng áp sát.

Những khí tức này chỉ ít cũng đều thuộc Trúc Cơ kỳ, thậm chí còn có vài tu sĩ Giả Đan kỳ. Nếu còn chần chừ, chỉ e đến lúc đó dữ nhiều lành ít. Dù có hoàng kim chiến thuyền cũng khó thoát khỏi kiếp nạn.

“Cáo từ!”

Dứt lời, hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ liền xám xịt rời đi, khác hoàn toàn với dáng vẻ hùng hổ lúc trước.

Chứng kiến cảnh này, Trần Trường Lão bật cười ha hả, vuốt râu, nhìn xuống đám đệ tử mới nhập môn, chậm rãi nói:

“Chư vị, phía trước chính là sơn môn Lăng Vân Tông. Nhân đây, lão phu có đôi lời muốn nói.”

“Chúc mừng các ngươi, từ giờ phút này, các ngươi chính là đệ tử Lăng Vân Tông! Từ nay về sau, hành động của các ngươi cũng chính là bộ mặt của tông môn!”

“Hãy ghi nhớ điều này, kể từ giây phút bước vào Lăng Vân Tông, không ai có thể khi dễ các ngươi!”

“Con đường tu hành còn rất dài, hãy chăm chỉ tu luyện, sớm ngày trở thành trụ cột của tông môn!”

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả đệ tử đồng thanh hô vang:

“Đệ tử ghi nhớ lời trưởng lão dạy bảo!”

Hòa lẫn trong đó, Lý Thanh cũng không khỏi bị bầu không khí này cuốn theo.

Đúng vậy, từ giờ hắn là đệ tử Lăng Vân Tông! Con đường tu hành của hắn từ nay cũng hoàn toàn thay đổi, chuẩn bị bước sang một trang mới!

Nhìn bóng dáng Trần Trường Lão cười ha hả giữa không trung, lại thấy Ngô Xung bụng phê đang nháy mắt ra hiệu với mình, lòng hắn không khỏi dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Hiện tại, hắn Lý Thanh, cuối cùng cũng có tông môn để dựa vào!

Nghĩ đến đây, hắn siết chặt nắm đấm. Lăn lộn bên ngoài bao năm, ngày tháng tốt lành, rốt cuộc cũng đến!

Thiên Lý Băng Phong, vạn dặm tuyết bay.

Câu này có lẽ là cách miêu tả chân thực nhất về hoàn cảnh xung quanh Lăng Vân Tông. Tại ranh giới cuối cùng của Hàn Lãnh Cao Nguyên, một dãy núi tuyết trùng điệp kéo dài vô tận, gần như cắt ngang trời đất, chặn đứng mọi tuyến đường thông thương.

Khí hậu khắc nghiệt đến cực đoan khiến nơi này không hề có dấu chân con người. Phàm nhân, dù có ý chí mạnh mẽ đến đâu, cũng chẳng thể nào đặt chân tới vùng đất này.

Lăng Vân Tông chính là được xây dựng ngay trên cao nguyên đó. Địa thế cao vút, tưởng chừng như chạm gần đến bầu trời. Khi ngẩng đầu nhìn lên, mây trắng dường như chỉ cách trong tầm tay. Cái tên “Lăng Vân” quả thực không hề khoa trương chút nào.

Khác hẳn với sự giá rét khắc nghiệt bên ngoài, bên trong tông môn lại ấm áp tựa mùa xuân. Nhờ vào trận pháp bao phủ, khí hậu nơi đây dễ chịu vô cùng, khiến người ta không khỏi tán thưởng sự huyền diệu của tiên gia thủ đoạn.

Lý Thanh tuy chỉ mới gia nhập tông môn chưa lâu, chưa được phân động phủ riêng, nhưng vẫn có một sân nhỏ thuộc về mình.

Đừng nhìn sân nhỏ mà coi thường, bởi linh khí nơi đây đã đạt đến mức tiếp cận linh mạch cấp hai. Đối với tán tu mà nói, đây quả thật là một sự xa xỉ khó tin.

“Thì ra là thế... Hôm nay, thứ ta cần tìm lại là một loài hoa quý hiếm đến vậy. Nếu kết hợp với phương pháp song tu, thậm chí còn có thể giúp người ta đột phá cảnh giới!”

Lý Thanh đang ngồi trong sân, chăm chú lật xem một quyển điển tịch mà hắn mượn được từ tông môn.

Chương 625

DTV EBOOK

Quyển sách này ghi chép về những loại kỳ dược hiếm có giữa trời đất, trong đó bao gồm cả loài hoa mà hắc đang tìm kiếm—Thiên dục hoa khai.

Loài hoa này vô cùng yêu dị. Một khi nở rộ, nó sẽ rải xuống một lượng lớn phấn hoa. Những hạt phấn này có khả năng kích thích ham muốn của cả con người lẫn yêu thú. Ngay cả tu sĩ Kết Đan kỳ cũng khó có thể cưỡng lại tác dụng của nó.

Nếu ai nhiễm phải phấn hoa của Thiên dục hoa khai mà không thể phát tiết ra ngoài, nhẹ thì rơi vào trạng thái mất lý trí, nặng thì bị dục hỏa thiêu đốt đến mức máu huyết cạn khô mà chết.

Tuy nhiên, nếu trong thời điểm đó có thể cùng người khác song tu, thì không những hóa giải được nguy cơ, mà còn thu được lợi ích vô cùng to lớn.

Nhờ vào tác dụng này, tu vi của Lý Thanh đã từ Luyện Khí tầng chín nhảy vọt lên Luyện Khí đại viên mãn—chứng tỏ Thiên dục hoa khai thực sự có năng lực nghịch thiên!

“Cách tăng tu vi này không có bất kỳ ảnh hưởng xấu nào, hơn nữa còn giúp căn cơ vững chắc, thậm chí không cần củng cố...”

“Quả thật là một loại kỳ hoa... Chỉ tiếc...”

Hắn cảm thấy đáng tiếc vì không thể thu thập phấn hoa của Thiên dục hoa khai. Nếu có thể gom lại, thứ này chắc chắn có giá trị kinh người. Chỉ cần mang đi đổi lấy Linh Thạch, thậm chí có thể mua một viên Trúc Cơ Đan mà vẫn còn dư dả.

Tu sĩ một khi đã bước vào Trúc Cơ kỳ, muốn tiếp tục tăng lên tu vi là chuyện vô cùng gian nan. Ngay cả đan dược có tác dụng tinh tiến pháp lực cũng vô cùng hiếm hoi.

Tuy nhiên, sự tiếc nuối này cũng không kéo dài lâu. Bởi vì chỉ vài ngày nữa thôi, hắn sẽ nhận được viên Trúc Cơ Đan thứ hai

trong đời.

Mà nguồn gốc của viên đan dược này, đương nhiên là từ Thăng Tiên Lệnh!

Lý Thanh còn chưa kịp chờ mong quá lâu, thì trước cửa viện đã vang lên tiếng bước chân. Ngay sau đó, có người gõ cửa.

Hắn theo bản năng tỏa ra thần thức, liếc qua một cái liền thấy rõ—một nam tử vóc người cao gầy, mặc cùng loại y phục đệ tử như hắn, đang đứng trước cổng viện với nụ cười hiền hòa trên mặt.

Nhìn thấy người này, Lý Thanh không khỏi nhú mày, trong lòng thở dài một tiếng.

Lại đến nữa sao...!

Đây đã là lần thứ sáu trong hai tháng qua có người tìm đến hắn. Không phải vì hắn có tính cách kỳ quặc không thích tiếp khách, mà là bởi những kẻ này tuyệt đối không đơn thuần.

“Trình sư huynh, mau vào đi! Hôm nay sao lại có thời gian rảnh rỗi ghé chỗ ta thế này?”

Lý Thanh nở một nụ cười xã giao, rồi mời vị khách cao gầy này vào nhà.

Người nọ tên là Trình Đông Hà, gia nhập Lăng Vân Tông sớm hơn Lý Thanh năm năm, hiện đã đạt đến Luyện Khí đại viên mãn. Lý Thanh gọi một tiếng “sư huynh” cũng không có gì thiệt thòi.

Trình Đông Hà vừa bước vào liền cười nói:

“Lý sư đệ, trời đông giá rét, cấm địa tuyết nguyên lại vô cùng lạnh lẽo. Ta có mang cho ngươi mấy gốc Huyết Ngọc Sâm năm mươi năm, giúp bồi bổ khí huyết!”

Vừa nói, hắn vừa lấy ra hai hộp gỗ đàn hương, bên trong đựng hai cây sâm đỏ như ngọc, trông vô cùng quý giá.

Thế nhưng, đối mặt với phần lễ vật này, Lý Thanh lại rất dứt khoát từ chối.

“Trình sư huynh, vô công bất thụ lộc, phần quà này ta không thể nhận!”

“Đúng là môi trường trên núi tuyết rất gian khổ, nhưng với ta, đó lại là cơ hội tốt để tôi luyện tâm trí.”

“Huyết Ngọc Sâm này, hay là sư huynh thu hồi lại đi thì hơn!”

Trong lòng hắn thầm cảnh giác.

Vô sự mà ân cần, không phải gian thương thì cũng là đạo chích!

Hơn nữa, ở trong tông môn, nhờ có đại trận bảo hộ, thời tiết luôn ấm áp như mùa xuân. Lại thêm thể chất hắn vốn cường tráng, khí huyết thịnh vượng, thì dù có đi sâu vào núi tuyết cao nguyên, cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn.

Nhận ân huệ của người khác chẳng khác nào nợ một món nợ nhân tình. Mà món nợ này... chưa chắc có thể trả dễ dàng!

Cứ như vậy, hai người qua lại từ chối vài lần, nhưng dù Trịnh Đông Hà có nói thế nào, Lý Thanh cũng nhất quyết không nhận lấy lễ vật.

Cuối cùng, Trịnh Đông Hà chẳng còn cách nào khác, đành thu lại mấy gốc Huyết Ngọc Sâm, trong lòng cũng có chút tiếc nuối.

“Lý sư đệ có thể giữ vững tâm tính như vậy, đúng là tấm gương mẫu mực trong môn phái a!” Hắn tán dương một câu, ánh mắt lộ ra một tia thán phục.

Lý Thanh chỉ cười nhạt, sau đó dứt khoát hỏi:

“Trịnh sư huynh, không ngại nói thẳng lần này đến đây là có chuyện gì đi?”

Vừa nghe câu này, vẻ mặt Trịnh Đông Hà lập tức nghiêm túc lại, trầm giọng nói:

“Lý sư đệ, người nhập môn cũng sắp ba tháng rồi, sắp tới phải tiếp nhận tông môn sự vụ. Không biết đệ có dự định nhận nhiệm vụ gì không? Vì huynh có quen biết với vài vị trưởng lão trong Sự Vụ Đường, có thể giúp ngươi an bài một chút.”

Chương 626

DTV EBOOK

Không sai, sau khi trở thành đệ tử tông môn, không có nghĩa là có thể cứ thế an nhàn hưởng thụ linh khí dồi dào mà an tâm tu luyện.

Đối với những đệ tử Luyện Khí kỳ, ai cũng cần đảm nhận tông môn sự vụ, cống hiến cho tông môn để đổi lấy điểm cống hiến.

Trong ba tháng đầu tiên sau khi nhập môn, đây là giai đoạn thích ứng, đệ tử có thể tạm thời không cần nhận nhiệm vụ.

Đây cũng là khoảng thời gian mà những đệ tử nổi bật trong Thăng Tiên Đại Hội sẽ nhận được phần thưởng Trúc Cơ Đan. Có người sẽ thành công Trúc Cơ, một bước lên trời, cũng có người thất bại, từ đó đành phải quay lại con đường của một đệ tử bình thường, tiếp tục nhận nhiệm vụ, tích lũy cống hiến để cầu Trúc Cơ trong tương lai.

Nhưng nhiệm vụ trong tông môn cũng có tốt xấu phân chia.

Có những nhiệm vụ nhẹ nhàng, không chỉ có thể kiếm được nhiều cống hiến mà còn dư dả thời gian để tu luyện.

Nhưng cũng có những nhiệm vụ gian khổ, ví dụ như trấn thủ Băng Lao—không những phải thường xuyên túc trực trong một nơi có linh khí cực kỳ loãng, mà số điểm cống hiến thu được cũng ít đến đáng thương.

Về phần nhiệm vụ nào phù hợp với bản thân, Lý Thanh cũng chưa suy nghĩ kỹ. Bởi lẽ hiện tại, toàn bộ tâm tư của hắn đều đặt vào chuyện Trúc Cơ.

“Trình sư huynh, việc phân phối nhiệm vụ vốn do trưởng lão phụ trách, ta là đệ tử, tông môn giao cho việc gì thì làm việc đó, cam tâm tình nguyện vì tông môn cống hiến hết sức mình!”

Lời này của hắn vô cùng kiên định, không hề có kẽ hở. Hơn nữa, bộ dáng nghiêm trang như thể sẵn sàng vì tông môn mà

đổ máu hy sinh, khiến cho Trịnh Đông Hà trong chốc lát không biết nên đáp lại thế nào.

Tiểu tử này, dám chơi chiêu này với ta sao? Ngươi còn non lắm!

Trong lòng Trịnh Đông Hà âm thầm nghiền răng.

Nhưng ngoài mặt, hắn vẫn giữ nụ cười, tiếp tục khuyên nhủ:

“Nói thì nói vậy, nhưng nếu có thể nhận được một phần nhiệm vụ nhẹ nhàng, dù sao cũng tốt hơn, đúng không? Lý sư đệ, ngươi thật sự không muốn suy nghĩ thêm một chút sao?”

Lý Thanh chỉ khẽ cười, ánh mắt lộ ra vẻ hiểu rõ, nói thẳng:

“Trịnh sư huynh, không ngại nói một chút điều kiện của ngươi đi? Sư đệ ta mới vào tông môn chưa bao lâu, huynh nhiệt tình như vậy, thực sự khiến ta cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh đó.”

Trịnh Đông Hà trầm mặc một lát, sau đó cố gắng giữ giọng điệu thân mật, chậm rãi nói:

“Lý sư đệ, ngươi thông qua Thăng Tiên Lệnh để nhập môn, ta cũng từng nghe nói về chuyện này. Nghe đâu linh căn của ngươi không được tốt lắm, chỉ là tứ linh căn thôi đúng không?”

“Vậy ta cũng không vòng vo nữa, sư huynh ta muốn mua lại viên Trúc Cơ Đan mà ngươi sắp được nhận. Linh Thạch hay điểm công hiến đều dễ thương lượng, hơn nữa ta còn có thể giúp ngươi an bài một phần nhiệm vụ nhẹ nhàng trong tông môn. Ngươi thấy sao?”

Quả nhiên là vậy!

Lý Thanh cười nhạt một tiếng, lắc đầu nói:

“Trịnh sư huynh, hiện tại ta đã đạt Luyện Khí đại viên mãn, tu vi không thể tiếp tục tăng lên, đã đặt chân vào con đường Tiên Đạo, lẽ nào ta lại không có lòng cầu tiến?”

“Thật không dám giấu diếm, viên Trúc Cơ Đan này ta định giữ lại để tự mình dùng. Cho dù hy vọng có xa vời thế nào, ta cũng muốn đánh cược một lần, nhìn xem cực hạn của bản thân đến đâu!”

Ngữ khí của hắn vô cùng kiên quyết, mang theo khí thế không thể lay chuyển.

Tại tu tiên giới, ngăn cản con đường tu hành của người khác, chẳng khác nào đoạt mạng!

Trịnh Đông Hà nhướng mày, giọng điệu không còn thân thiện như trước:

“Lý sư đệ, ngươi cũng biết tư chất của mình thế nào mà. Với tứ linh căn, Trúc Cơ thành công vốn đã cực kỳ xa vời. Vì sao không dùng viên đan dược này đổi lấy một cuộc sống dễ chịu hơn trong tông môn?”

Lời này đã nói rất rõ ràng:

Một viên Trúc Cơ Đan, dù có cho ngươi, ngươi cũng chưa chắc Trúc Cơ thành công.

Chi bằng đổi lấy thật nhiều lợi ích thực tế, chẳng phải ngày sau sẽ thoải mái hơn sao?

Mặc dù là lời nói thật, nhưng khi lọt vào tai, lại khiến người nghe cảm thấy khó chịu vô cùng.

Lý Thanh nhìn thẳng vào mắt hắn, bình thản hỏi:

“Trịnh sư huynh, vậy nếu huynh dùng Trúc Cơ Đan, tỷ lệ thành công là bao nhiêu?”

“Ta tuổi tác không còn nhỏ, nếu trong ba năm tới có thể sử dụng Trúc Cơ Đan, tỷ lệ thành công có thể đạt bốn thành. Nếu chậm trễ thêm, sợ rằng chưa tới ba thành.”

Trịnh Đông Hà đáp thật, trong lòng cũng có chút nóng ruột. Thực tế, tỷ lệ này đã không hề thấp. Một viên Trúc Cơ Đan, có thể tăng hai thành xác suất Trúc Cơ, đây là điều mà rất nhiều Luyện Khí kỳ tu sĩ mơ ước.

Nhưng cả thiên hạ, có bao nhiêu kẻ có thể bước chân vào Trúc Cơ kỳ đây?

Vì vậy, hắn không cam lòng bỏ cuộc, tiếp tục thuyết phục:

Chương 627

DTV EBOOK

“Cho nên, Lý sư đệ, không bằng giúp sư huynh một chút? Nếu ta có thể Trúc Cơ thành công, ngày sau nhất định sẽ không quên ngươi!”

Đối với chuyện này, Lý Thanh chỉ khẽ cười. Loại bánh nướng này hắn đã ăn quen, bây giờ tự nhiên chẳng còn muốn ăn thêm một miếng nào nữa.

“Trịnh sư huynh, ta hỏi lại ngươi, bây giờ ngươi đang góp nhặt điểm công hiến tông môn, vậy còn bao lâu nữa mới có thể đổi được một viên Trúc Cơ Đan?”

“Ít nhất cũng cần năm năm, có khi còn lâu hơn.” Trịnh Đông Hà chậm rãi đáp.

Lý Thanh lại cười cười, tiếp tục nói: “Trịnh sư huynh, ngươi cũng biết tư chất linh căn của ta không được tốt. Vậy ngươi đoán xem, với tu vi hiện tại của ta, ta đáng lẽ phải bao nhiêu tuổi rồi?”

Lời này vừa dứt, Trịnh Đông Hà lập tức sững người tại chỗ. Do thói quen suy nghĩ theo bản năng, hắn vẫn luôn cho rằng Lý Thanh nhỏ hơn mình một chút, bởi vì lúc nhập môn đã mặc định gọi là “sư đệ”.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới việc, với tư chất tứ linh căn như của Lý Thanh, có thể đi được đến bước này thì tuổi tác chắc chắn không còn nhỏ nữa.

Lý Thanh tiếp tục nói: “Sư huynh, nếu ta tiếp tục góp nhặt điểm công hiến tông môn, ngươi cảm thấy ta còn phải mất thêm bao nhiêu năm nữa mới có thể đổi được viên Trúc Cơ Đan thứ hai?”

“Đây có lẽ là cơ hội duy nhất trong đời ta, Trịnh sư huynh, ta mong huynh hãy về đi!”

Chỉ vài câu nói, Trịnh Đông Hà lập tức á khẩu, không thốt nên lời.

Nếu như đến nước này hắn vẫn còn cố chấp, thì Lý Thanh cũng chẳng ngại đem thể lực phía sau mình ra để dần mặt hắn.

Thật sự coi hắn là một tên đệ tử không có chút căn cơ, bối cảnh nào sao?

“Cáo từ!” Sau khi nhận ra mình không còn đường thuyết phục, Trịnh Đông Hà không hề chần chừ, quay người rời đi, dứt khoát mà gọn gàng.

Nhìn bóng lưng đối phương khuất xa, Lý Thanh khẽ thở dài một hơi: “Chỉ vì một viên Trúc Cơ Đan mà tiên đồ của ta lại gặp phải nhiều phong ba như vậy.”

Lắc đầu cười nhạt, hắn thầm nghĩ, nếu không phải có Ngô Bàn Tử làm chỗ dựa, thì cuộc sống sau này của hắn e rằng sẽ không dễ chịu gì.

Một tấm Thăng Tiên Lệnh liền khiến hắn trở thành tiêu điểm của rất nhiều đệ tử Luyện Khí kỳ. Không biết bao nhiêu sư huynh sư đệ chưa từng Trúc Cơ đều muốn đoạt lấy viên Trúc Cơ Đan trong tay hắn.

Ai bảo hắn không giống những thiên chi kiêu tử khác, những kẻ có thể trở hết tài năng trong đại hội Thăng Tiên?

Những người đó hoặc là có tu tiên gia tộc chống lưng, hoặc là tư chất xuất chúng, được trưởng lão ưu ái.

Không ai dám đánh chủ ý lên Trúc Cơ Đan của bọn họ, nhưng viên Trúc Cơ Đan của Lý Thanh thì lại trở thành mục tiêu trong mắt vô số kẻ.

Nếu không có quan hệ với Ngô Xung, chỉ sợ ngay cả một số trưởng lão cũng sẽ đích thân ra tay tranh đoạt.

Dù sao, ai bảo hắn chỉ có tư chất tứ linh căn chứ? Có Trúc Cơ Đan thì sao? Xác suất Trúc Cơ thành công của hắn vẫn rất thấp!

Nói đến Ngô Xung, rất nhanh, ngoài cửa viện của Lý Thanh đã xuất hiện một thân ảnh mập mập tròn vo đang chạy tới, thịt mỡ trên người rung lên bần bật.

Nghe thấy tiếng bước chân, Lý Thanh vội bước ra, ánh mắt lộ vẻ mong chờ.

“Ngô huynh, thế nào rồi? Chuyện ta nhờ vả có tin tức chưa?”

Ngô Xung lau mồ hôi trên trán, thở hồng hộc mấy hơi rồi gật đầu, mở miệng nói:

“Yên tâm đi, ta đã thay mặt ngươi thỏa thuận rồi. Trần sư huynh đồng ý khai lò luyện đan một lần!”

Nói xong, Ngô Bàn Tử lại từ trong túi trữ vật lấy ra một đồng đồ ăn, vừa hự hự nhai vừa ăn ngấu nghiến.

Nghe được câu trả lời, Lý Thanh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Tốt quá rồi! Ngươi chắc chắn không để lộ ta ra chứ?”

“Không, không có! Ta chỉ nói là sư phụ ta trong động phủ vừa vận có một ít linh dược Trúc Cơ Đan tích trữ, nên quyết định lấy ra luyện một lò. Mà lão nhân gia ông ấy gần đây đang bế quan, nên mới giao cho Trần trưởng lão luyện chế giúp.”

Ngô Bàn Tử vừa nhai đầy miệng, vừa lầm bầm giải thích.

Nghe vậy, Lý Thanh rút cuộc cũng buông lỏng tâm trạng.

Đúng vậy, sau khi gia nhập Lăng Vân Tông, hắn đã phải nhờ Ngô Xung tìm quan hệ, ủy thác trưởng lão ra tay luyện chế Trúc Cơ Đan, tất cả linh dược đều do hắn một mình cung cấp.

“Việc này, ta nợ ngươi một cái nhân tình.” Lý Thanh trịnh trọng nói.

Nhưng Ngô Bàn Tử chỉ khoát tay áo, vừa cười vừa nói:

“Giữa huynh đệ chúng ta, cần gì phải khách sáo như vậy? Nếu không phải ngươi chỉ điểm cho ta chạy đến mộ địa phía sau túi đất vàng để trốn nạn, chỉ sợ ta đã sớm chết dưới đao mã tặc rồi!”

Nghe vậy, trong lòng Lý Thanh không khỏi cười khỏ, lại có chút hâm mộ.

Lúc trước, nếu không phải hắn chỉ điểm, thì Ngô Bàn Tử chắc chắn đã bỏ mạng. Nhưng sau khi trốn đến vùng biên tái, hắn chẳng những tránh được một kiếp, mà còn vô tình gặp được cơ duyên lớn, bá sư phụ bây giờ của hắn – Thôn Thiên Lão Tổ!

Nghĩ đến đây, Lý Thanh lại càng hăm mộ đến mức nghiền răng ken kết.

Biết sớm như vậy, lúc trước hắn đã cùng Ngô Bàn Tử chạy vào ngôi mộ tị nạn rồi!

Chương 628

DTV EBOOK

Chỉ trong một ngày, ngay cả Ngô Xung cũng không kịp cảm thấy hâm mộ tiên duyên này, bởi vì Lý Thanh hiểu rõ—được một vị lão tổ Kết Đan kỳ của tông môn Tiên Đạo thu làm đệ tử, Ngô Xung chắc chắn phải có điểm hơn người.

Ví như chuyện ăn uống chẳng hạn, Lý Thanh chưa từng thấy ai có thể ăn khỏe hơn hắn. Hắn dường như lúc nào cũng ăn, tựa hồ nếu ngừng lại một lát thì sẽ biến thành quỷ đói ngay lập tức.

Về sau, khi hỏi rõ nguyên nhân, Lý Thanh mới biết hắn tu luyện một loại công pháp kỳ lạ—Ác Thú Thần Công, mà cốt lõi của pháp môn này chính là... ăn!

Duy trì việc ăn uống, tức là hắn đang tu luyện.

Đừng thấy hắn ăn chỉ toàn ngũ cốc hoa màu, những món này vốn chỉ có phàm nhân mới dùng. Nghe nói đây chỉ là để duy trì công pháp vận chuyển, chứ không phải để hấp thu linh lực từ thức ăn. Chỉ cần hắn còn ăn, tức là còn tu luyện.

Dĩ nhiên, Ác Thú Thần Công không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Không phải ai cũng có thể tu luyện, đó cũng là lý do tại sao Ngô Xung lại được Thôn Thiên Chân Nhân thu nhận làm đệ tử.

Khoảng thời gian nhận nhiệm vụ tông môn vẫn còn hơn nửa tháng, trong lòng Lý Thanh lúc này vô cùng bình lặng.

Việc hắn cần làm bây giờ chỉ có một chuyện—chờ đợi!

Tu vi Luyện Khí kỳ của hắn đã đạt đến đại viên mãn. Bất kể nhục thân hay thần thức, trong thời gian ngắn, hắn đã phát triển đến mức cao nhất có thể.

Nếu muốn tiếp tục đột phá, chỉ có một con đường—Trúc Cơ!

Ba ngày trôi qua nhanh như chớp mắt.

Lý Thanh mở mắt, bước ra khỏi viện của mình. Hắn đạp lên một pháp khí hình lá, nhẹ nhàng bay lên không, hướng về phía một trong những hòn đảo lơ lửng giữa trời của tông môn.

Vân Tiêu Đảo!

Nơi này ngày thường ít có người lui tới, nhưng hôm nay lại tụ tập rất nhiều đệ tử Luyện Khí kỳ. Tính cả Lý Thanh, tông cộng có mười một người đang đứng bên ngoài một tòa cung điện chờ đợi.

Ngoại trừ hắn, mười người còn lại đều là những thiên tài từng tỏa sáng trong đại hội Thăng Tiên. Họ là rồng phượng trong loài người, ai nấy đều khí vũ hiên ngang.

Trong số đó, có một người sở hữu dị linh căn Băng thuộc tính, thiên phú trăm năm khó gặp, đã được một vị Thái Thượng trưởng lão trong tông môn thu làm đệ tử thân truyền!

Khi Lý Thanh đến, ánh mắt của không ít người lập tức hướng về phía hắn. Một vài người lộ rõ vẻ hứng thú.

Không chỉ vì chiếc Thăng Tiên Lệnh của hắn từng khiến cả tông môn dậy sóng, mà còn bởi quá trình hắn gia nhập Lăng Vân Tông cũng cực kỳ náo động—bị hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ truy sát, nhưng vẫn có thể sống sót. Việc này hiển nhiên khiến nhiều người chú ý.

“Lý huynh, ngươi đến rồi! Lần trước gặp nhau trước sơn môn, ta đã muốn kết giao với ngươi từ lâu. Chỉ tiếc là sau khi vào tông môn, có quá nhiều việc cần thích ứng, mãi vẫn chưa thể tới bái phỏng.”

Một người có thái độ hòa nhã, mỉm cười chào hỏi.

Lý Thanh cũng khách sáo đáp lại:

“Đâu có đâu có, đã là đồng môn, tất nhiên phải chiếu cố lẫn nhau.”

Một thiếu nữ nhí nhảnh tên Sở Linh Y liền chen vào, đôi mắt tràn đầy tò mò:

“Lý sư huynh, ngươi không ngại kể một chút về chuyện bị hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ truy sát chứ? Mọi người đều rất hiếu kỳ đó!”

Sở Linh Y nhìn chỉ khoảng mười tám tuổi, dáng người nhỏ nhắn nhưng khuôn mặt lại vô cùng ngọt ngào đáng yêu. Nàng mặc một bộ váy vàng, tóc buộc hai bím phía sau, tràn đầy sức sống thanh xuân.

“Đúng vậy, cũng không có gì làm, Lý sư huynh kể một chút đi!”

“Lý sư huynh có thể thoát khỏi truy sát của tu sĩ Trúc Cơ kỳ, chắc chắn có thủ đoạn phi phạm!”

Mười người ở đây đều rất trẻ, tâm tính còn khá non nớt, hơn nữa từ nhỏ đã cao ngạo tự phụ, nên hỏi chuyện cũng không kiêng nể gì.

Nếu so về tuổi tác, những người này có lẽ còn nhỏ hơn cả Lý Thanh ở kiếp trước.

Dĩ nhiên, trong tu tiên giới, thực lực là trên hết. Lý Thanh cũng không bày ra vẻ cao ngạo, chỉ cười khổ nói:

“Chư vị quá đề cao ta rồi. Tu sĩ Trúc Cơ kỳ muốn giết ta, ta làm sao có cơ hội sống sót được?”

“Chẳng qua là dựa vào tốc độ của linh chu để kéo dài khoảng cách, nhưng cuối cùng pháp lực cũng cạn kiệt. Nếu không có may mắn gia nhập tông môn, chỉ sợ ta đã táng mệnh tại chỗ rồi.”

Những lời này rất chân thật. Khi đó, hãn quả thực đã kiệt sức. Nếu không kịp chạy tới trước sơn môn Lăng Vân Tông, e rằng đã bỏ mạng ngay tại chỗ.

“Vậy mà cũng không đơn giản! Dù sao cũng là hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ truy sát, nếu đổi lại là ta, chắc chắn không có đường sống.” Một người lên tiếng tán thưởng.

Đúng lúc này, cửa điện trước mặt bọn họ chậm rãi mở ra, phát ra một tiếng ong trầm thấp.

Chương 629

DTV EBOOK

Chỉ thấy từ bên trong bước ra một lão giả áo bào trắng, râu tóc bạc trắng, khuôn mặt hiền hòa, luôn treo nụ cười.

Vừa nhìn thấy lão, tất cả đệ tử, bao gồm cả Lý Thanh, lập tức chấp tay hành lễ:

“Đệ tử bái kiến chương môn!”

Không sai, người trước mặt chính là Lăng Vân Tông chương môn—Hư Vân chân nhân!

Hư Vân chân nhân mỉm cười hiền hậu, chậm rãi nói:

“Chư vị không cần đa lễ. Hôm nay triệu tập các người tới đây, chắc hẳn cũng biết là vì chuyện gì rồi, đúng không?”

Lời vừa dứt, đám đệ tử trẻ tuổi với tâm tính còn non nớt đều siết chặt nắm đấm, trong lòng tràn ngập kích động. Cuối cùng, bọn họ cũng sắp được tận mắt chứng kiến loại đan dược trân quý nhất đối với tu sĩ Luyện Khí kỳ – Trúc Cơ Đan!

“Hahaha! Trước khi phát Trúc Cơ Đan, lão phu có vài lời muốn nói.”

“Nhĩ đẳng có thể tỏa sáng tại đại hội thăng tiên, chứng tỏ thiên tư không tầm thường. Tương lai chắc chắn sẽ trở thành trụ cột của tông môn!”

“Trúc Cơ Đan không dễ kiếm, nhớ kỹ phải biết trân trọng. Dù Trúc Cơ thành công hay không, các người cũng phải tiếp tục tu hành chăm chỉ, vì tông môn mà cống hiến.”

“Nếu thất bại cũng đừng vì thế mà nản lòng sa sút. Với tư chất và tuổi tác của các người, chưa chắc đã không có cơ hội đạt được viên thứ hai!”

“Lão phu năm đó cũng phải phục dụng hai viên Trúc Cơ Đan mới có thể thành công. Lấy thân phận người từng trải mà khuyên các người một câu, khi Trúc Cơ không cần lo lắng bất

an, cứ giữ tâm tính bình thản, thuận theo tự nhiên, nước chảy thành sông là tốt nhất.”

Đám đệ tử nghe vậy, đồng loạt cúi đầu cung kính, trăm miệng một lời: “Đa tạ chương môn dạy bảo!”

“Haha! Đây là phần thưởng mà các người đáng được nhận. Hãy cẩn thận giữ gìn Trúc Cơ Đan, tương lai tông môn còn phải trông chờ vào các người!”

Nói xong, chương môn Hư Vân khẽ phát tay áo bào trắng, lập tức, mười một viên đan được tròn trịa mượt mà phiêu hốt bay ra, lơ lửng trước mặt mỗi người.

Tất cả đệ tử đều không kịp chờ đợi, vội vàng thu viên đan được vào lòng bàn tay. Nhìn viên Trúc Cơ Đan tràn đầy linh khí, tỏa ra mùi thuốc thanh khiết, ai nấy đều không giấu được niềm vui trên gương mặt.

Ngay cả nữ đệ tử có Băng thuộc tính dị linh căn, lạnh lùng như băng tuyết, luôn xa cách vạn dặm cũng không khỏi để lộ một tia xúc động, làm băng sơn trong lòng nàng dường như tan chảy đôi chút.

“Đa tạ chương môn!”

Chương môn Hư Vân vẫn cười ha hả, khoát tay nói: “Không cần cảm tạ ta, các người nên cảm tạ tông môn.”

“Được rồi! Thảm Ngưng Băng và Lý Thanh ở lại, những người khác trở về đi. Mau chóng thành công Trúc Cơ, tương lai của tông môn đều trông cậy vào các người.”

Nghe vậy, ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về phía Thảm Ngưng Băng và Lý Thanh. Nhưng cũng không ai nán lại lâu, chỉ ôm quyền hành lễ rồi lặng lẽ rời đi.

Thảm Ngưng Băng chính là nữ đệ tử có Băng thuộc tính dị linh căn, lúc này nàng đã nhanh chóng khôi phục vẻ mặt bình tĩnh. Dù vừa rồi khi nhận được Trúc Cơ Đan, trong lòng có chút rung động, nhưng cũng chỉ thoáng qua rồi tan biến như băng tuyết dưới ánh mặt trời.

Còn Lý Thanh thì lại tỏ vẻ kinh ngạc, không hiểu vì sao chương môn lại muốn giữ mình lại.

Đội tất cả đệ tử khác rời khỏi Vân Tiêu Đảo, chương môn Hư Vân mới lấy ra một miếng ngọc giản, tỏa ra ánh sáng băng lam nhàn nhạt, đồng thời còn mang theo từng tia hàn khí lạnh buốt.

“Băng Vân sư thúc có việc phải rời tông môn một chuyến, ít nhất vài tháng mới quay về. Nếu sau khi Trúc Cơ thành công, Ngưng Băng, người hãy chuyển sang tu luyện công pháp của Băng Vân sư thúc.”

Những lời này rõ ràng là dành cho Thẩm Ngưng Băng. Lý Thanh nghe vậy trong lòng thoáng kinh ngạc, thầm nghĩ: Dị linh căn đúng là khác biệt! Chưa Trúc Cơ đã được báii nhập môn hạ của một vị chân nhân Kết Đan, ngay cả công pháp tu luyện cũng được chuẩn bị sẵn. Con đường tu hành này thật sự quá thuận lợi rồi!

“Đa tạ chương môn!” Thẩm Ngưng Băng nhận lấy ngọc giản màu băng lam, cung kính đáp lời.

“Ừm, người có thể đi trước.”

Hư Vân chương môn nhẹ gật đầu, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Lý Thanh, trong mắt lóe lên một tia hứng thú và tò mò.

“Lý Thanh, nghe nói người bị Thiên Hà Tông truy nã, lại còn bị xưng là Lý Ma Đầu. Nhưng tại sao người lại có thể đồng hành cùng một vị trưởng lão của Thiên Hà Tông? Việc này khiến ta rất hiếu kỳ.”

Lời này vừa thốt ra, Thẩm Ngưng Băng – người vừa bước được vài bước – cũng đột nhiên khựng lại, quay đầu liếc nhìn Lý Thanh với ánh mắt kinh ngạc.

Nàng không ngờ rằng, vị đồng môn sư huynh thoát nhìn bình thường này lại có một thân thế kỳ lạ đến vậy. Xem ra, những gì hắn từng trải qua không hề đơn giản!

Đối với lời này, Lý Thanh chỉ khẽ cười khỏ, mở miệng đáp:

“Chương môn, chuyện này nói ra thì rất dài dòng...”

Chương 630

DTV EBOOK

Chưa kịp để Lý Thanh giải thích hết câu, chương môn Hư Vân đã cười ha hả, vuốt nhẹ chòm râu bạc, chậm rãi nói:

“Ha ha! Ta chỉ là có chút hiểu kỳ thôi. Nếu đã dài dòng như vậy, cũng không cần giải thích nữa.”

Giọng điệu hần bổng trầm xuống, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, nhìn chằm chằm vào Lý Thanh, chậm rãi hỏi:

“Ta giữ ngươi lại, chỉ để hỏi một câu: Ngươi có phải gian tế do Thiên Hà Tông phái tới hay không?!”

Lời vừa dứt, cả không gian dường như ngưng đọng.

Lý Thanh không do dự, lập tức quỳ một gối xuống, trầm giọng thề:

“Đệ tử lấy đạo tâm và tính mạng ra thề trước tâm ma! Tuyệt đối không phải gian tế của Thiên Hà Tông!”

“Ha ha ha ha! Tốt! Có câu nói này là đủ rồi!”

Chương môn Hư Vân đích thân nâng hân dậy, hài lòng vỗ vỗ bờ vai, thần sắc trở nên hòa ái hơn nhiều.

“Lăng Vân Tông chúng ta từ trước đến nay không tranh quyền đoạt lợi, cũng chẳng màng thế sự. Lường trước Thiên Hà Tông cũng không dư hơi mà cử gian tế tới, lại còn trắng trợn như vậy.”

“Vừa rồi tra hỏi ngươi cũng không cần quá để ý, đây chỉ là quy tắc tông môn mà thôi. Một khi đã bước vào sơn môn, cả đời này chính là người của Lăng Vân Tông!”

“Ngoan ngoãn quay về, chuyên tâm tu luyện, đừng cô phụ viên Trúc Cơ Đan này!”

Không thể không nói, chương môn quả thực không phải người đơn giản. Tu vi thì khỏi bàn, riêng cái khí thế và cách thu phục lòng người này, đã đủ để khiến Lý Thanh phục sát đất.

Một cuộc đối thoại tưởng chừng ngăn ngủi, vậy mà lại khiến hần sinh ra một loại cảm giác gấn bó với tông môn, thậm chí có chút kiêu hãnh và vinh dự, đến mức cam tâm tình nguyện vì tông môn mà chiến đấu.

“Đệ tử nhất định không phụ lòng tông môn bồi dưỡng!”

Lý Thanh trịnh trọng cúi đầu, nghiêm nghị nói.

“Ừm, không sai!” Chương môn Hư Vân gật đầu, ánh mắt thoáng có chút suy tư. “Tư chất tứ linh căn quả thực không phải thiên tài, nhưng cũng không hẳn là tuyệt lộ. Chỉ cần kiên trì, Trúc Cơ vẫn có hi vọng. Nếu có thể thành công, ngươi sẽ là tấm gương sáng cho những đệ tử khác noi theo!”

Nói xong, hần liền xoay người bước về đại điện, bóng dáng đạo bào trắng bạc dần khuất vào màn sương.

Lý Thanh lần nữa ôm quyền hành lễ, sau đó không chân chừ nữa, điều khiển pháp khí hình lá, lướt đi giữa tầng mây, bay khỏi Vân Tiêu Đảo.

Viên Trúc Cơ Đan thứ hai, cuối cùng cũng tới tay rồi!

Trúc Cơ Đan đã được phân phát, sự kiện này làm dậy lên không ít sóng gió trong nội bộ Lăng Vân Tông.

Ngay cả một số trưởng lão cũng không tránh khỏi quan tâm, nhiều người đều đang thắc mắc trong số mười đệ tử xuất sắc được lựa chọn lần này, rốt cuộc sẽ có bao nhiêu người có thể thành công Trúc Cơ.

“Ba đến bốn người chắc cũng có cơ hội đi, dù sao bọn họ đều là thiên tài kiệt xuất, bước ra từ Thăng Tiên Đại Hội, tư chất tu đạo dù có kém thì cũng không đến mức quá tệ.”

“Chưa chắc! Còn nhớ hai mươi năm trước không? Mười người nhận được Trúc Cơ Đan, vậy mà chỉ có duy nhất một người thành công!”

“Lần này e rằng sẽ không thảm hại như vậy. Bằng hệ dị linh căn thì khỏi bàn, còn lại hai người có song linh căn, một kẻ đã đạt đến Luyện Khí tầng chín, người kia thậm chí đã chạm đến đại viên mãn. Tư chất như vậy, tuyệt đối không thể xem thường!”

“Hắc hắc, đừng quên, lần này còn có một kẻ nhờ vào Thăng Tiên Lệnh mà nhận được Trúc Cơ Đan nữa.”

Lần này, tông môn đã phân phát tổng cộng mười một viên Trúc Cơ Đan. Ngoài Lý Thanh ra, mười viên còn lại đều được ban cho những đệ tử đã xuất sắc thể hiện trong Thăng Tiên Đại Hội.

Chính vì vậy, sự xuất hiện của Lý Thanh trở nên có phần lạc lõng.

“Nghe nói hắc là hảo hữu cùng thể hệ với Ngô trưởng lão, tuổi tác e rằng không nhỏ. Mặc dù đã đạt đến Luyện Khí kỳ đại viên mãn, nhưng Trúc Cơ thành công hay không vẫn là chuyện khó đoán.”

“Sách, tư chất tứ linh căn mà cũng có thể lấy được một viên Trúc Cơ Đan, chẳng phải là lãng phí quá sao?”

“Tại sao ta lại không có loại vận may chó má này chứ! Ai da, Thăng Tiên Lệnh đã mấy trăm năm không xuất hiện, vậy mà hắc lại có được một tấm.”

“Ha ha, cứ đợi mà xem, đến lúc hắc thất bại mới là trò hay! Trước bao nhiêu ánh mắt chú ý, ta muốn xem xem hắc làm sao mà kết thúc!”

Chẳng bao lâu sau khi Trúc Cơ Đan được phát xuống, Lý Thanh liền trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn.

Một kẻ có tư chất tứ linh căn lại có thể nhận được Trúc Cơ Đan, điều này ít nhiều khiến người khác tò mò. Liệu hắc sẽ chìm nghỉm giữa biển người, hay một bước lên trời?

Từ Vân Tiêu Đảo trở về tiểu viện của mình, Lý Thanh không hề có chút hoang mang nào, ngược lại hắc bình tĩnh điều dưỡng thân thể, chỉnh lý suy nghĩ trong đầu.

Chương 631

DTV EBOOK

Đối với những lời bàn tán bên ngoài, dù hắn không cố tình đi nghe ngóng, nhưng cũng có thể đoán được đại khái nội dung.

Chỉ trong hơn hai tháng, hắn đã từ chối sáu người muốn thuyết phục hắn nhượng lại viên Trúc Cơ Đan này, trong đó có cả những đồng môn cùng nhập môn với hắn lẫn một số sư huynh có tư lịch cao hơn.

Những kẻ bị hắn cự tuyệt, tất nhiên sẽ sinh lòng bất mãn.

Nếu đến lúc đó hắn thất bại trong quá trình Trúc Cơ, bọn họ chắc chắn sẽ cảm thấy hắn đã lãng phí một viên Trúc Cơ Đan quý giá. Thậm chí, một số người còn có thể cho rằng chính hắn đã cản trở con đường của họ.

Nếu Lý Thanh thức thời, hắn nên nhường viên đan dược này cho bọn họ, như vậy xác suất thành công Trúc Cơ sẽ cao hơn.

“Trở thành tiêu điểm của mọi sự chú ý, đối với ta mà nói, đây là họa hay phúc đây?”

“Lần này Trúc Cơ, ta tuyệt đối không thể thất bại!”

Ngồi trong sân điều tức, Lý Thanh thở dài một hơi. Bảo vật luôn khiến lòng người rung động, huống chi đây lại là Trúc Cơ Đan – một thánh vật có thể giúp tu sĩ bước vào cảnh giới hoàn toàn mới.

Nếu không phải ở trong tông môn, chỉ sợ hắn đã bị người ta tập kích cướp đoạt từ lâu.

“Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội!”

Vì Trúc Cơ, vì trường thọ, ai lại quan tâm đến đạo nghĩa sư huynh đệ? Trước sức hút của tuổi thọ dài lâu, không một ai có thể miễn dịch!

Rốt cuộc, trong số mười đệ tử đạt được Trúc Cơ Đan, đã có người bắt đầu thử Trúc Cơ.

Tại khu vực Khê Vân Các, trong một tòa tiểu viện của đệ tử Luyện Khí kỳ, một luồng khí tức mật mờ bất chợt khuếch tán ra, lập tức khiến không ít người chú ý.

“Đó là chỗ ở của Kỷ Bạch, hẳn bắt đầu Trúc Cơ sao?”

“Gan không nhỏ, dám là người đầu tiên thử đột phá. Không hổ danh là kẻ từng thề muốn Kết Đan!”

“Tâm thái dám tiên phong như vậy rất tốt, ta cảm thấy tỷ lệ thành công của hắn rất cao!”

Thông thường, mỗi lần Thăng Tiên Đại Hội chọn ra mười người có tư chất tốt nhất, nếu có năm người Trúc Cơ thành công thì đã là chuyện không tệ.

Từ khi Lăng Vân Tông được thành lập đến nay, kết quả tốt nhất trong lịch sử cũng chỉ là bảy người trong số mười người thành công Trúc Cơ, mà đó đã là chuyện từ rất lâu về trước.

Phần lớn các lần trước đây, chỉ có hai đến ba người có thể vượt qua Long Môn, từ đệ tử Luyện Khí kỳ mới nhập môn trực tiếp bước lên hàng ngũ trưởng lão của tông môn.

Trong phạm vi Thanh Lĩnh vực, bao gồm cả ba đại tiên đạo tông môn, từ trước đến nay chưa từng có trường hợp nào cả mười người đạt được Trúc Cơ Đan cùng lúc thành công Trúc Cơ.

Chỉ cần là Trúc Cơ, dù tư chất có xuất sắc đến đâu, chỉ cần không phải Thiên Linh Căn, vẫn có khả năng thất bại.

Vậy nên có thể nói, trong mười mầm tiên này, nếu có một người đã Trúc Cơ thành công, thì xác suất thành công của những người còn lại sẽ giảm đi đôi chút.

Nguyên nhân có thể đến từ chính bản thân người tu luyện, cũng có thể là áp lực tâm lý do ngoại giới mang lại. Dù sao, Trúc Cơ vốn dĩ chính là một bước huyền diệu khó lường, không thể lý giải hoàn toàn bằng lý trí.

Tin tức Kỷ Bạch bắt đầu Trúc Cơ nhanh chóng lan truyền khắp tông môn, lập tức thu hút vô số ánh mắt dõi theo.

Cùng lúc đó, những đệ tử nhận được Trúc Cơ Đan khác cũng lần lượt bắt đầu Trúc Cơ.

Oanh!

Vài luồng khí tức đồng loạt bùng phát, khiến thiên địa linh khí tại Khê Vân Các trở nên xao động bất an.

“Mạc Trường Phong cũng bắt đầu Trúc Cơ rồi!”

“Phan Tiêu trong sân thu nạp linh khí mãnh liệt đến mức khó tin, rõ ràng chỉ mới Luyện Khí tầng chín, vậy mà động tĩnh lại lớn như vậy. Đây chính là nền tảng vững chắc hiển hiện ra!”

“Trời ơi, ai có thể tin nổi? Bên sân nhỏ của Thảm Ngưng Băng đột nhiên ngưng tụ một tầng sương lạnh! Ta còn tưởng là trận pháp của tông môn gặp trục trặc nữa chứ!”

Tin tức từng mầm tiên bắt đầu Trúc Cơ liên tục truyền ra, khiến sự chú ý của đệ tử trong tông càng lúc càng dâng cao.

Ngoại trừ một số ít người cẩn thận, muốn củng cố cảnh giới Luyện Khí đại viên mãn trước khi Trúc Cơ, thì hầu như tất cả những người nhận được Trúc Cơ Đan đều đã dứt khoát ăn vào đan dược trong ngày hôm nay, như thể đã hẹn trước từ trước.

Lý Thanh, đương nhiên cũng nghe được những tin tức này.

Thế nhưng hắn vẫn thản nhiên tự đắc, hoàn toàn không bị ngoại vật quấy nhiễu.

“Tu hành là chuyện của chính mình. Nếu chỉ vì chút phong ba này mà để tâm cảnh dao động, vậy thì chẳng khác gì tự hủy đạo tâm.”

“Ta không cần nhanh, chỉ cần ổn. Trúc Cơ mà vội vàng thì chẳng có ý nghĩa gì.”

Lý Thanh tay nâng một quyển điển tịch, bình thản nhìn ra phương xa.

Hắn đang đợi.

Chờ tin tức từ lò Trúc Cơ Đan kia.

Chương 632

DTV EBOOK

Hắn có đủ kiên nhẫn, dù sao bao nhiêu năm qua hắn cũng đã chờ đợi rồi. Rốt cuộc, bằng vào sức mình, hắn gom góp đủ tất cả linh dược luyện chế Trúc Cơ Đan.

Giờ đây, tâm cảnh của hắn vững vàng như đá tảng.

Dù cho bên ngoài mười dặm tiên kia có toàn bộ Trúc Cơ thành công, hắn cũng chẳng vì thế mà dao động.

Chỉ có điều, suy nghĩ của hắn không ai có thể hiểu được.

Những kẻ từng muốn mua lại viên Trúc Cơ Đan từ hắn, giờ phút này đang âm thầm quan sát từng động thái của Lý Thanh.

“Thế nào? Lý Thanh vẫn chưa có chút động tĩnh nào sao?”

“Ta vừa nhìn thoáng qua, hắn vẫn như thường ngày, an tĩnh không tưởng nổi.”

“Ha ha, hắn đúng là không gấp chút nào nhỉ? Chẳng lẽ là sợ thất bại?”

“Nhân chi thường tình thôi. Với tư chất tứ linh căn, hắn làm sao so sánh được với những mầm tiên kia? Không có tự tin cũng là điều dễ hiểu.”

“Thật nực cười! Tu sĩ phải dũng mãnh tiến lên, không có phách lực thì còn nói gì đến truy cầu Tiên Đạo? Viên Trúc Cơ Đan trong tay hắn, đúng là lãng phí!”

Trịnh Đông Hà, kẻ lo lắng nhất trong số đó, không ngừng cười lạnh, buông lời châm chọc đầy khinh miệt.

Nhưng đồng thời, trong lòng hắn cũng đang cầu nguyện.

Cầu mong có càng nhiều người Trúc Cơ thành công, như vậy áp lực sẽ đè nặng lên Lý Thanh, khiến hắn không dám ăn vào Trúc Cơ Đan.

Đến lúc đó, nói không chừng hắn còn có cơ hội mua lại viên đan dược kia!

Thời gian trôi qua, rốt cuộc, người đầu tiên bắt đầu Trúc Cơ – Kỷ Bạch – cũng đã ngừng thu nạp linh khí từ thiên địa.

Rất nhanh, một tiếng cười sáng khoái vang lên từ trong sân của hắn.

“Ha ha ha ha! Tu đạo hai mươi năm, còn chưa đến tuổi lập nghiệp mà đã có thể xây dựng đạo cơ, đáng để nâng chén uống mừng một phen!”

Giọng nói hùng hồn của Kỷ Bạch vang vọng khắp nơi, khiến vô số đệ tử Luyện Khí kỳ tràn đầy hâm mộ.

Chỉ từ những lời này cũng có thể nhận ra, Kỷ Bạch chưa đến ba mươi tuổi đã thành công Trúc Cơ. Tư chất như vậy, quả thật có chút đáng sợ!

Bây giờ Trúc Cơ thành công, tuổi thọ của hắn được kéo dài, tương lai phía trước quả thực khó lường!

Không sai!

Một tu sĩ Trúc Cơ trước ba mươi tuổi, chỉ cần không có gì bất ngờ, đời này chắc chắn có cơ hội 中击 Kết Đan!

Còn có thành công hay không, đó lại là chuyện khác.

“Chúc mừng Kỷ Bạch trưởng lão! Trúc Cơ thành công, quả thật là đại hỷ sự!”

“Ha ha ha, Kỷ Bạch huynh, sau này phải gọi người là trưởng lão rồi! Chúng ta chờ người mở tiệc mừng Trúc Cơ đó!”

“Kỷ Bạch trưởng lão.”

Tâm tính Kỷ Bạch vốn sáng sủa, ứng phó những lời chúc mừng cũng vô cùng đúng mực, không kiêu ngạo, không hấp tấp. Hắn cũng không bày ra dáng vẻ tiền bối của một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, mà hòa nhã tự nhiên, cùng mọi người chia sẻ niềm vui thành công Trúc Cơ.

“Haha, mấy vị sư huynh đệ khác thế nào rồi?” Kỷ Bạch ân cần hỏi han.

“Mấy hạt giống tiên đạo còn lại cũng đã bắt đầu Trúc Cơ, nhưng kết quả vẫn chưa rõ ràng.”

“Chỉ còn ba người chưa bắt đầu. Trong đó, hai người dự định đợi đến khi tu vi đạt Luyện Khí kỳ viên mãn mới thử đột phá. Còn người cuối cùng... Lý Thanh dường như vẫn đang chờ đợi.”

Có người lên tiếng trả lời, đồng thời báo lại tình hình hiện tại cho Kỷ Bạch.

“Ân, chỉ có tự mình trải qua mới thấu hiểu, Trúc Cơ quả thực khó khăn. Ngay cả ta cũng suýt chút nữa thất bại, cẩn thận là điều đúng đắn.” Kỷ Bạch rất đồng tình nói.

Trong lúc trò chuyện, Kỷ Bạch vừa chờ tin tức Trúc Cơ từ những hạt giống tiên đạo còn lại, vừa nhắm mắt dưỡng thần, củng cố cảnh giới.

Thời gian trôi qua, sắc trời dần ngả tối. Khi màn đêm buông xuống, tin tức về những người còn lại cũng lần lượt truyền ra.

Chợt có người gầm lên không cam lòng: “Không! Chỉ thiếu một chút nữa thôi, tại sao chứ?!”

“Phụt! Khụ khụ... Ta không cam tâm! Nếu cho ta một cơ hội nữa, ta nhất định sẽ thành công!”

Cảnh tượng này khiến mọi người cảm thán: có người vui mừng, có kẻ sầu muộn. Nghe những tiếng gào thét trong sân, dù không cần dò hỏi, ai cũng có thể hiểu được kết quả thế nào.

Hối hận, không cam lòng, suy sụp!

Trước đây đắc ý bao nhiêu, khi thất bại lại chán nản bấy nhiêu.

“Thảm Nùng Băng Trúc Cơ thành công, quả không hổ là dị linh căn thuộc tính Băng. Ta nghi ngờ nằng dù không dùng Trúc Cơ Đan cũng có thể dễ dàng bước qua cửa ải này. Tất cả đều thuận lợi như nước chảy thành sông.”

“Về sau tông môn lại có thêm một trưởng lão Trúc Cơ kỳ mang Băng thuộc tính dị linh căn, chiến lực hẳn là sẽ cực kỳ bất phàm.”

“Phan Tiêu thất bại, không tiếp khách, trông có vẻ bị đả kích không nhẹ.”

Khi kết quả cuối cùng được xác định, mọi chuyện cũng xem như kết thúc. Hôm nay, tám hạt giống tiên đạo phục dựng Trúc

Cơ Đan, vậy mà chỉ có ba người thành công, trong đó có một người là đệ linh căn.

Chương 633

DTV EBOOK

Tỷ lệ thành công thấp thảm thương bày ra trước mắt, khiến không ít đệ tử Luyện Khí kỳ cảm thấy tâm trạng phức tạp.

Phải biết rằng, tám người này đều là hạt giống tiên đạo! Bọn họ là những tu sĩ xuất sắc nhất trong đại hội Thăng Tiên, tư chất tu đạo tuyệt đối thuộc hàng trăm người có một.

Dưới tiền đề như vậy, lại thêm Trúc Cơ Đan hỗ trợ, mà tám người chỉ có ba kẻ thành công.

Mặc dù ai cũng biết Trúc Cơ là một cửa ải khó khăn, nhưng thực tế vẫn khiến rất nhiều đệ tử bị đả kích, đặc biệt là những người mới nhập môn cùng Lý Thanh, sắc mặt họ tái nhợt, khóe miệng lộ rõ vẻ cay đắng.

Cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng: “Đại đạo hiểm nguy!”

“Ngay cả Phan Tiêu cũng thất bại... Nàng vốn sở hữu hai linh căn, tư chất tu đạo gần như không thua kém Thiên linh căn hay dị linh căn.”

“Có lẽ là chuẩn bị chưa đủ chu toàn. Chỉ cần một chút dao động trong tâm trí cũng có thể ảnh hưởng đến kết quả.”

Khi từng tin tức về Trúc Cơ truyền ra, giữa sân, Lý Thanh vẫn không bộc lộ quá nhiều cảm xúc.

Hắn bước chân vào tu tiên giới đã lâu, so với bất kỳ ai đều hiểu rõ đại đạo tàn khốc đến mức nào.

Cho nên, hắn không quan tâm, thậm chí tâm tình cũng không chút dao động.

Chỉ là những chuyện không liên quan đến hắn mà thôi.

Nhưng cũng trong đêm nay, người hắn chờ rốt cuộc đã xuất hiện!

Chỉ thấy một bóng dáng tròn trịa lặng lẽ bước vào viện của hắn. Chính là Ngô Xung, sắc mặt đầy hưng phấn.

“Lý Thanh! Thành! Thành rồi!”

“Trần sư huynh lần này vượt xa mong đợi, vậy mà luyện ra bốn viên Trúc Cơ Đan! Ngay cả bản thân hắn cũng không nghĩ rằng xác suất thành công lại cao như vậy!”

Vừa nói, Ngô Xung vừa lấy ra từ trong ngực một bình ngọc trắng, bên trong chứa bốn viên Trúc Cơ Đan mượt mà tròn trịa, được lực vô cùng dồi dào, không có viên nào là thứ phẩm.

Thế nhưng, khác với sự hưng phấn của Ngô Xung, Lý Thanh chỉ nhếch miệng cười nhạt, tán dương: “Trần trưởng lão quả nhiên có tay nghề luyện đan không tầm thường. Một lò Trúc Cơ Đan có thể luyện ra bốn viên, tỷ lệ thành đan này e rằng chín phần mười Nhị giai Luyện Đan Sư cũng khó mà làm được.”

Trước đó, Thanh Dương đạo nhân luyện chế Trúc Cơ Đan, một lò cũng chỉ ra được ba viên, hơn nữa còn có một viên là thứ phẩm, hiện vẫn nằm trong túi trữ vật của hắn.

“Hắc hắc, chắc là do Trần sư huynh đang ở trạng thái tốt nhất. Ngược lại, người thì sao? Khi nào mới Trúc Cơ? Ta nghe nói trong tông môn lần này có không ít hạt giống tiên đạo thất bại, chuyện này đang khiến mọi người bàn tán xôn xao.” Ngô Xung cười hì hì nói, vừa lôi ra hai cái đùi gà lớn từ túi trữ vật, cắn ăn ngon lành.

“Liên ngay bây giờ đi. Ngô Bàn Tử, làm phiên người hộ pháp cho ta thêm một lần nữa.” Lý Thanh mỉm cười, trong lòng vậy mà không có quá nhiều cảm giác kích động.

Nếu là trước đây, chỉ cần có được bốn viên Trúc Cơ Đan một lúc, đoán chừng hắn đã vui vẻ nhảy cẫng lên rồi.

Nhưng lúc này, tâm thái lại bình ổn đến lạ thường, giống như ăn cơm uống nước hàng ngày, bình thản đến mức không thể bình thản hơn.

“Nhanh vậy sao? Người không định chuẩn bị thêm chút gì à?”

Đối với câu hỏi này, Lý Thanh chỉ lắc đầu.

“Vạn sự đã sẵn sàng, giờ chỉ thiếu gió đông mà thôi, chẳng còn gì cần chuẩn bị nữa.”

Dứt lời, hắn khoanh chân ngồi xuống, đổ ra một viên Trúc Cơ Đan vừa mới luyện chế thành công không lâu.

Hiện tại, trong tay hắn tổng cộng có sáu viên Trúc Cơ Đan, trước sau cộng lại, trong đó chỉ có một viên là thứ phẩm.

Một con số kinh người! Nếu để các tu sĩ Luyện Khí kỳ khác biết được, sợ rằng sẽ chấn kinh đến mức rớt cả cằm xuống đất.

Phải biết, mỗi một viên Trúc Cơ Đan đều vô cùng trân quý. Nếu đem đi đấu giá, chỉ ít cũng có thể bán được ba đến năm ngàn linh thạch, thậm chí còn có thể cao hơn nữa.

Thế mà Lý Thanh lại sở hữu tận sáu viên trong tay! Dù có một viên là thứ phẩm thì con số này vẫn đủ khiến người ta khiếp sợ.

Đây cũng chính là lý do vì sao lúc này hắn lại có thể giữ vững tâm thái bình thản như vậy. Sáu viên Trúc Cơ Đan, mặc dù không thể uống hết một lượt để gia tăng xác suất thành công, nhưng nếu ngay cả thế mà vẫn thất bại... hắn có thể trực tiếp tự sát cho rồi.

Cứ thế, dưới sự bảo hộ của Ngô Xung, Lý Thanh nuốt xuống viên Trúc Cơ Đan chính phẩm đầu tiên.

Viên Trúc Cơ Đan thứ nhất vừa được nuốt xuống, Lý Thanh lập tức tập trung toàn bộ tinh thần, dồn hết tâm trí vận chuyển Hỏa Nguyên Công, một công pháp cơ bản thuộc tính hỏa.

Khác hẳn với những lần trước khi phục dụng bất kỳ loại đan dược nào giúp tinh tiến pháp lực, viên Trúc Cơ Đan này vừa trôi xuống cổ họng lại không lập tức hóa thành được lực tinh thuần để đề thăng tu vi.

Chương 634

DTV EBOOK

Mà nó chậm rãi chìm vào bụng hắn, rồi từng chút một tỏa ra một luồng năng lượng kỳ dị, trực tiếp đánh thẳng vào pháp lực trong đan điền khí hải, giống như đang tẩy luyện, gột rửa hết thủy tạp chất.

Àm âm!

Nhờ từng tu luyện qua bí pháp Tăng Nguyên Bí Thuật không trọn vẹn, pháp lực trong cơ thể Lý Thanh hùng hậu hơn xa người thường, thậm chí có thể nói là vượt xa đại đa số tu sĩ cùng cảnh giới.

Lúc này, khi Trúc Cơ Đan bắt đầu tẩy luyện pháp lực, cảm giác như một đại dương cuộn trào, từng đợt sóng lớn nổi lên, đồng thời còn phát ra những tiếng oanh minh vang vọng.

Bước đầu tiên của Trúc Cơ: tẩy luyện pháp lực!

Bước này còn được gọi là linh lực tinh luyện, chỉ có linh lực tinh thuần nhất mới có thể tiến hành linh lực hóa lỏng.

Nếu không có bước này, việc linh lực trong cơ thể hóa lỏng sẽ vô cùng khó khăn, thậm chí có thể thất bại giữa chừng, khiến linh lực hỗn loạn, dẫn đến Trúc Cơ thất bại.

Nhờ có Trúc Cơ Đan hỗ trợ, quá trình này lập tức trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Thậm chí, Lý Thanh không cần tự mình can thiệp, mà pháp lực trong cơ thể tự chủ động tiến hành tẩy luyện.

Trong quá trình này, dược lực của Trúc Cơ Đan dần bốc hơi, đồng thời từng sợi dược tính tinh thuần bắt đầu thẩm thấu vào kinh mạch của hắn.

Đây chính là tác dụng bảo hộ tâm mạch của Trúc Cơ Đan.

Nếu Trúc Cơ thất bại, pháp lực trong cơ thể sẽ tán loạn, tràn ngược khắp kinh mạch, dẫn đến đứt đoạn hoàn toàn. Nhưng

nhờ có tầng bảo hộ này, dù thất bại, Lý Thanh cũng không bị thương nặng, tu vi cũng không bị giáng cấp quá nhiều.

“Quả nhiên, sự chênh lệch do tư chất linh căn tu tiên không thể coi thường! Chỉ riêng quá trình tẩy luyện linh lực thôi cũng đã tiêu hao toàn bộ một viên Trúc Cơ Đan.”

“Dù điều này có liên quan đến lượng pháp lực hùng hậu trong cơ thể ta, nhưng cũng không khỏi khiến người ta thất vọng một chút...”

Lý Thanh thở dài trong lòng, sau đó điều động tâm thần, chủ động tham gia vào quá trình tẩy luyện, không còn hoàn toàn dựa vào dược tính của Trúc Cơ Đan nữa.

Đáng tiếc, khi pháp lực sắp được tẩy luyện hoàn toàn, dược lực trong viên Trúc Cơ Đan cũng đã tiêu tán gần hết.

“Còn thiếu một chút nữa! Nhân lúc dược lực bảo hộ kinh mạch vẫn còn, tốt nhất nên dứt khoát hoàn thành bước tẩy luyện pháp lực này!”

Nghĩ vậy, hắn lập tức điều động ý niệm, gia tốc quá trình tẩy luyện pháp lực.

Rốt cuộc, khi dược lực của viên Trúc Cơ Đan hoàn toàn tiêu tan, Lý Thanh mới chậm rãi mở mắt, khóe môi nhếch lên một nụ cười khổ.

“Quả nhiên, quá trình Trúc Cơ khó khăn trùng trùng. Nhất là với những tu sĩ có tư chất bình thường như ta.”

Hắn thậm chí còn chưa kịp thử tiến hành bước pháp lực hóa lỏng, thì đã tiêu hao sạch sẽ dược lực của một viên Trúc Cơ Đan.

Thu hồi biểu cảm trên mặt, Lý Thanh lại lần nữa trở nên chuyên chú.

Không sao cả! Hắn còn đến năm viên Trúc Cơ Đan!

Ngay từ đầu, hắn đã không trông chờ chỉ dựa vào một viên Trúc Cơ Đan mà có thể Trúc Cơ thành công. Nhiều năm chuẩn bị như vậy, đối với tình huống này, hắn sớm đã có dự liệu!

Rất nhanh, hắn lại lấy ra một viên Trúc Cơ Đan từ bình ngọc trắng!

Oanh!

Lần này, nhờ đã có kinh nghiệm, Lý Thanh vô cùng thuận thực vận dụng được lực của Trúc Cơ Đan.

Do pháp lực đã được tẩy luyện một lần, bước đầu tiên này vô cùng thuận lợi, chỉ mất mười mấy hơi thở là đã hoàn thành!

Cửa thứ hai: Pháp lực hóa lỏng!

Đây là một cửa ải vô cùng hung hiểm, bởi vì trong quá trình này, không chỉ cần ép pháp lực trong cơ thể hóa lỏng, mà còn phải đồng thời hấp thu thiên địa linh khí.

Dù sao, trước khi Trúc Cơ, dù pháp lực có hùng hậu đến đâu, thì khi hóa lỏng vẫn không thể sánh với một Trúc Cơ tu sĩ bình thường.

Tuyệt đại đa số người đều thất bại ở bước này, không thể kiên trì đến cùng!

“Bắt đầu đi! Pháp lực hóa lỏng!”

Lý Thanh tập trung tinh thần, phối hợp với được lực của Trúc Cơ Đan, bắt đầu tự chủ ép nén pháp lực trong cơ thể!

Cùng lúc đó, thiên địa linh khí xung quanh không ngừng tụ hội về phía hắn, tạo thành một vòng xoáy linh khí khổng lồ, điên cuồng đổ vào cơ thể hắn.

Oanh!

Khí tức đột nhiên dao động mạnh mẽ, khiến mấy đệ tử ở gần đó giật mình tỉnh dậy.

“Hử? Loại ba động này... có người đang thử Trúc Cơ?”

Chẳng bao lâu sau, có người đi ra sân nhỏ, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc nhìn về hướng khí tức bạo động, cuối cùng khóa chặt vào sân của Lý Thanh.

“Là Lý Thanh! Hắn thế mà lại chọn lúc này để thử Trúc Cơ! Thật bất ngờ!”

“Hắn có Trúc Cơ Đan, thử lúc nào mà chẳng được?”

“Nhìn khí tức này có vẻ không ổn định lắm... liệu có thể thành công không?”

Chương 635

DTV EBOOK

“Khó mà nói! Ban ngày cũng có rất nhiều thiên tài thất bại Trúc Cơ rồi, hắn chỉ là một tu sĩ tứ linh căn bình thường... muốn Trúc Cơ thành công, chẳng khác nào mơ tưởng hão huyền!”

Khi khí tức của Lý Thanh tiếp tục khuếch tán, ngày càng có nhiều đệ tử bàn tán, thậm chí còn có người truyền tin ra ngoài.

“Cái gì? Cái tên tứ linh căn đạt được Thăng Tiên Lệnh kia dám thử Trúc Cơ?”

“Ha! Nghĩ gì mà dám mơ mộng như vậy? Có phải thấy ban ngày có nhiều thiên tài thất bại, nên tưởng rằng mình sẽ may mắn hơn?”

“Đáng tiếc! Ta còn định chờ hắn không dám dùng Trúc Cơ Đan rồi ép giá mua lại!”

Trong một tiểu viện ở khu trung tâm Khê Vân Các, khi vừa nhận được tin tức, sắc mặt Trịnh Đông Hà lập tức tối sầm, gân xanh nổi lên đầy trán.

Phanh!

“Chết tiệt! Cái tên không biết điều này, vậy mà lại dám dùng viên Trúc Cơ Đan đó!”

Trịnh Đông Hà phần nộ đứng bật dậy. Trước đó, khi nghe tin có người thông qua Thăng Tiên Lệnh mà giành được một viên Trúc Cơ Đan, hắn đã mừng như điên, bởi lẽ đệ tử kia lại là một tên tứ linh căn, tư chất tu tiên tầm thường. Trong mắt hắn, viên đan dược quý báu kia vốn dĩ đã là đồ của mình.

Nhưng ai có thể ngờ, kẻ đó tuy tư chất kém cỏi, lại không hề đơn giản! Hắn vậy mà có mối quan hệ dây mơ rễ má với Ngô Trưởng Lão, một nhân vật danh chấn trong tông môn.

“Dám đụng đến Trúc Cơ Đan của ta, tốt nhất là ngươi phải thành công Trúc Cơ! Nếu không, ngươi sẽ biết thế nào là gian

khổ khi bị ta đẩy đọa vào những công việc cực nhọc nhất trong tông môn!”

Trịnh Đông Hà tức giận đến mức lỗ mũi phun khói. Hắn vốn định chờ qua đêm nay rồi sẽ đến tìm Lý Thanh tính sổ.

Đáng tiếc, tất cả đều hóa thành công dã tràng!

Tại Lăng Vân Tông, chuyện Lý Thanh Trúc Cơ giữa đêm khuya nhanh chóng lan truyền, càng lúc càng rầm rộ. Thậm chí, không ít đệ tử đang bế quan cũng đồng loạt xuất quan, muốn tận mắt chứng kiến trò náo nhiệt này.

Lúc này, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào sân của Lý Thanh. Pháp lực hóa lỏng trong cơ thể hắn đã đến giai đoạn then chốt!

Bên cạnh, Ngô Xung đang canh giữ, cũng khẩn trương vô cùng. Thậm chí, hắn còn hồi hộp hơn cả lúc mình Trúc Cơ trước kia.

“Ta là tam linh căn, lúc trước cũng phải hao tổn hai viên Trúc Cơ Đan mới có thể Trúc Cơ thành công. Lý Thanh, người nhất định phải đứng vững a!” Ngô Xung sốt ruột đến mức quên cả nhét đồ ăn vào miệng.

Hồng rồi!

Trong lòng Lý Thanh trầm xuống. Hắn có thể cảm giác được được lực của Trúc Cơ Đan đang nhanh chóng tiêu tán, mà pháp lực hóa lỏng vẫn chưa hoàn tất!

Thông thường, khi rơi vào tình huống này, tu sĩ chỉ có hai lựa chọn.

Hoặc là chấp nhận dừng Trúc Cơ, dựa vào phần được lực còn sót lại để bảo vệ kinh mạch. Dù thất bại, pháp lực hóa lỏng chảy ngược cũng không gây ra tổn thương quá lớn.

Hoặc là tiếp tục xông lên, mặc dù không còn được lực bảo hộ, vẫn phải liều mạng một phen! Nếu thành công thì chính là một bước lên Thiên Đường, còn nếu thất bại thì chỉ có thể rơi xuống Địa Ngục!

Mà Lý Thanh... dĩ nhiên không phải hạng người tầm thường!

Hắn khề nuốt xuống thứ gì đó.

“Lộc cốc ~”

Viên Trúc Cơ Đan thứ ba!

Không sai! Vừa rồi, Lý Thanh một hơi ngậm hai viên Trúc Cơ Đan trong miệng, chỉ nuốt xuống một viên, viên còn lại vẫn giữ ở khoang miệng, tận dụng nội lực để ngăn không cho được lực khuếch tán quá sớm!

Lúc này, viên đan thứ hai mới được nuốt trọn!

Dược lực mạnh mẽ lại bùng lên, giúp hắn tiếp tục áp súc pháp lực trong cơ thể!

Tĩnh thuận, hùng hậu, pháp lực trong đan điền không ngừng co rút, trong khi đó, thiên địa linh khí vẫn ào ạt tràn vào kinh mạch hắn, dung nhập vào đan điền, tiếp tục bị nén chặt, hóa thành thể lỏng!

Trong quá trình này, nhục thân của Lý Thanh cũng dần được linh khí rửa sạch. Đây không chỉ là một lần Trúc Cơ đơn thuận, mà còn là một lần thoát thai hoán cốt từ trong ra ngoài!

Sau lần biến hóa này, con đường tu hành của hắn sẽ thông thuận hơn rất nhiều! Thậm chí, hắn còn có thể hòa hợp với thiên địa linh khí, hiệu quả không thua gì một lần phạt mao tẩy tủy!

Thời gian trôi qua, sau khi hấp thụ một lượng lớn thiên địa linh khí, khí tức của Lý Thanh đột nhiên tăng vọt!

Pháp lực hóa lỏng — hoàn tất!

Bước ngoặt quan trọng nhất — thành công!

Trán Lý Thanh lâm lâm mồ hôi lạnh. Nhưng hắn vẫn không buông lỏng cảnh giác, tiếp tục tập trung toàn bộ tinh thần.

Bước tiếp theo tuy không khó khăn như giai đoạn trước, nhưng lại vô cùng quan trọng!

Trong tu tiên giới, rất nhiều người đã bước đến ngưỡng cửa thành công, nhưng lại vì chủ quan mà thất bại trong gang tấc! Một khi tâm cảnh dao động, tất cả sẽ sụp đổ!

Cửa ải thứ ba — đan điền dung nạp pháp lực, đặt nền móng vững chắc!

Chương 636

DTV EBOOK

Để đảm bảo thành công tuyệt đối, Lý Thanh lại lấy ra từ túi trữ vật một viên Trúc Cơ Đan nữa. Đây là loại hạ phẩm Trúc Cơ Đan, dược lực yếu hơn, nhưng vẫn có hiệu quả tương tự.

Hắn không hề tiếc rẻ số Trúc Cơ Đan này. Những viên đan dược này, nếu không giúp hắn củng cố tu vi vững chắc, thì dù có đổi thành tài nguyên tu luyện, cũng chỉ là thứ yếu!

“Lộc cốc!”

Viên Trúc Cơ Đan thứ tư đã vào bụng!

Trúc Cơ tiếp tục! Dược lực một lần nữa bùng lên!

Một lượng lớn pháp lực hóa lỏng chậm rãi chảy vào đan điền, Lý Thanh cẩn trọng che chở từng chút một, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ sơ sinh.

Dưới sự bảo vệ của dược lực, mọi thứ đều vô cùng thuận lợi. Pháp lực hóa lỏng đã hoàn toàn dung nhập vào đan điền của hắn!

Hắn cắn răng chịu đựng!

“Oanh!”

Giờ khắc này, khí tức vừa bùng lên của Lý Thanh dần ngưng tụ lại!

Khí huyết, pháp lực, thần hồn — ba thứ như hòa làm một! Trong nháy mắt, hắn đột phá đến một tầng cao mới!

Bước thứ tư — tinh, khí, thần hợp nhất!

Không hề có bất kỳ khó khăn hay bình cảnh nào! Ngay từ đầu, thần hồn của hắn đã mạnh mẽ không kém tu sĩ Trúc Cơ Kỳ! Thân thể lại là Tông Sư Nhân Gian, ưu thế của hắn đã quá rõ ràng!

So với ba cửa ải trước, đây là giai đoạn dễ dàng nhất!

“Bá!”

Khoảnh khắc hai mắt hần mở ra, hai luồng tinh quang sắc bén bắn ra, như hai thanh kiếm sắc xuyên thủng bóng đêm!

Giờ khắc này, tinh, khí, thần của hần đã đạt đến đỉnh phong!

Hần đã thành công Trúc Cơ!

Nhận thức được sự thật này, Lý Thanh không nhịn được ngửa đầu gầm lên:

“Rống!!!”

Vui mừng đến cực điểm, hần cười lớn, thu liễm khí tức lại.

Ngay khi hần chuẩn bị củng cố tu vi, bên ngoài đã vang lên tiếng chúc mừng cung kính vô cùng:

“Chúc mừng Lý Thanh trưởng lão Trúc Cơ thành công!”

Tại Lăng Vân Tông, khu vực Khê Vân Các, nơi các đệ tử Luyện Khí kỳ cư trú.

Một luồng khí tức mạnh mẽ không ngừng bùng phát, rồi dần dần ổn định lại sau khi đạt tới đỉnh cao.

Ngay sau đó, giữa màn đêm yên tĩnh, một tiếng thét dài vang vọng khắp nơi, tràn ngập sự sảng khoái, hào hùng.

“Thành công rồi! Ta thật sự đã Trúc Cơ thành công, hơn nữa còn là Tứ Linh Căn! Chuyện này sao có thể?!”

“Đúng là kỳ tích! Một khi vượt qua Long Môn, con đường phía trước liền rộng mở vô hạn!”

“Tứ Linh Căn... Tứ Linh Căn mà cũng Trúc Cơ thành công, đúng là trò cười cho thiên hạ!”

Đệ tử vây quanh quan sát náo nhiệt, giờ phút này ai nấy đều cảm thấy đầu óc quay cuồng, khó có thể tin được kẻ vừa đột phá thành công Trúc Cơ lại là một tu sĩ Tứ Linh Căn.

Thế nhưng, vẫn có không ít người nhanh chóng phản ứng lại, lập tức tiến lên chúc mừng, giọng điệu đầy kính trọng.

“Chúc mừng Lý trưởng lão Trúc Cơ thành công!”

“Thật đáng mừng! Lăng Vân Tông chúng ta lại có thêm một vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ!”

Từng lời chúc mừng vang lên liên tiếp, càng lúc càng có nhiều người kéo tới sân viện của Lý Thanh.

“Ha ha ha ha! Đa tạ, đa tạ! Chúng ta đều là đồng môn, sau này nhất định phải giúp đỡ lẫn nhau!”

Từ trong sân, một thân ảnh cường tráng bước ra, gương mặt hăng hái, ánh mắt rực sáng đầy phấn khởi.

Tâm tình của Lý Thanh đang vô cùng hưng phấn, hắn không hề tỏ ra cao ngạo mà chủ động đáp lễ từng vị đệ tử Luyện Khí kỳ đứng ngoài viện, thái độ khiêm tốn, hòa nhã.

Trong đám đông, có không ít người từng khinh thường, chế nhạo hắn, nhưng giờ đây, mọi thứ đều trở nên vô nghĩa.

Từ giờ phút này, hắn chính là trưởng lão Lăng Vân Tông, còn những người kia vẫn chỉ là đệ tử bình thường. Dù là địa vị hay tu vi, hắn đều hoàn toàn vượt trội.

Không lâu sau, tin tức Lý Thanh Trúc Cơ thành công nhanh chóng truyền khắp toàn bộ tông môn, tạo ra một chấn động không nhỏ.

“Cái gì?! Chuyện này là thật sao?! Một tu sĩ Tứ Linh Căn mà cũng có thể Trúc Cơ thành công?!”

“Khó tin! Linh căn hỗn tạp như vậy mà cũng Trúc Cơ được, cả tu tiên giới e rằng chẳng có mấy ví dụ điển hình như vậy đâu!”

“Tu tiên đạo quả nhiên khó dò! Ban ngày, biết bao thiên tài tư chất xuất chúng phục dụng Trúc Cơ Đan vẫn thất bại, vậy mà đêm nay, một kẻ có tư chất kém cỏi, cầm Thăng Tiên Lệnh tiến vào tông môn, lại thành công!”

“Ha ha ha! Đây chính là số mệnh a!”

Ở một nơi khác, Trịnh Đông Hà đang vô cùng khó chịu.

Hắn vốn dĩ muốn đoạt lấy Trúc Cơ Đan từ tay Lý Thanh, nhưng không thành công. Giờ đây, khi biết đối phương đã Trúc Cơ, tâm trạng hắn liền trở nên tồi tệ vô cùng.

Cảm giác này chẳng khác gì nuốt phải một con ruồi sống, khiến hắn không cách nào chấp nhận được sự thật trước mắt.

Chỉ cần nghĩ đến việc sau này phải gọi đối phương là Lý trưởng lão, Trịnh Đông Hà liền cảm thấy khó chịu đến mức

muốn chết!

Phanh!

Chương 637

DTV EBOOK

Một tiếng động lớn vang lên, hấn tức giận đập mạnh xuống bàn, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chỉ là Tứ Linh Căn... Tạo hóa này vốn phải thuộc về ta mới đúng!”

Bên trong Thanh Vân Đại Điện, chuông môn Hư Vân bước ra, nhẹ vuốt chòm râu, ánh mắt lóe lên vẻ hài lòng.

“Ừm, kết quả này cũng không tệ. Có thể dùng để khích lệ đệ tử một phen.”

“Tứ Linh Căn Trúc Cơ, tuy hiếm thấy nhưng không phải chưa từng có.”

Thân là chuông môn của Lăng Vân Tông, Hư Vân kiến thức sâu rộng, từng chứng kiến vô số kỳ nhân dị sĩ trong tu tiên giới.

Một tu sĩ Tứ Linh Căn có thể Trúc Cơ, đối với hấn mà nói, chẳng phải chuyện quá mức chấn động, chỉ có hơi ngạc nhiên đôi chút mà thôi.

Nhưng điều hấn nhìn trúng lại là một khía cạnh khác:

Lý Thanh Trúc Cơ thành công, có thể trở thành một tấm gương để tuyên dương trong tông môn.

Ban ngày có đến năm trăm tiên phục dụng Trúc Cơ Đan mà thất bại, khiến không ít đệ tử rơi vào tâm trạng thất vọng, chán nản.

Nhưng hiện tại, chỉ cần lấy Lý Thanh làm ví dụ, mọi sự thất bại liền trở thành động lực!

“Ngay cả Tứ Linh Căn cũng có thể Trúc Cơ thành công, vậy thì tại sao bọn họ lại phải bị quan?”

Đồng thời, hấn cũng sẽ nhân cơ hội này nhấn mạnh tầm quan trọng của Trúc Cơ Đan, giúp đệ tử trong tông môn càng thêm

tích cực cống hiến, góp nhặt điểm cống hiến để đổi lấy cơ hội Trúc Cơ.

Về phần Lý Thanh, hẳn hoàn toàn không hay biết gì về những tính toán của chương môn, giờ phút này, hẳn vẫn đang đắm chìm trong niềm vui sướng vì thành công đột phá.

Sau khi tiễn hết những đệ tử tới chúc mừng, Lý Thanh thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn sang Ngô Xung, người đang vui đầu ăn uống không chút khách khí, không khỏi cười khò.

“Ngươi đúng là tu luyện một bộ công pháp kỳ quái bậc nhất! Chỉ cần ăn là có thể tu hành, không biết sẽ khiến bao nhiêu người hâm mộ đến chết đây!”

Thế nhưng Ngô Xung lại vừa nhai vừa nói lúng búng:

“Chuyện này có đáng gì, thiên hạ còn nhiều công pháp thần kỳ hơn nữa. Ta từng nghe sư phụ nói, có người chỉ cần ngủ và mộng mị, cũng có thể không ngừng tinh tiến pháp lực.”

Lý Thanh lắc đầu, trầm nghĩ những công pháp này chắc chắn có yêu cầu khắt khe về tư chất, không phải ai cũng có thể tu luyện được.

Hơn nữa, hẳn từng nghe nói Ngô Xung có một tia chân huyết ác thú vô cùng nhạt, vốn là do truyền thừa qua nhiều đời, đến đời hắn mới chính thức thức tỉnh.

Cũng vì vậy, hắn mới được Thôn Thiên Lão Tổ thu làm truyền nhân duy nhất, kế thừa y bát của một vị Kết Đan kỳ đại năng.

“Không nói mấy chuyện này nữa. Dù sao lần này ta cũng nợ ngươi một đại nhân tình!” – Lý Thanh nghiêm túc nói.

Ngô Xung khoát tay: “Đừng khách sáo! Quan trọng là ngươi mau chóng đến gặp chương môn sư huynh báo tin đi!”

“Đi thôi, ta cũng không quấy rầy ngươi vừa mới Trúc Cơ thành công. Mau chóng thích ứng và củng cố tu vi của mình đi.”

Nói xong, Ngô Bàn Tử vừa cắn xé một cái đùi dê, vừa rời khỏi sân nhỏ của Lý Thanh.

“Hô! Quả nhiên là đến nhanh chóng để báo tin... Nếu ta nhớ không lầm, sau khi trở thành trưởng lão, phúc lợi cũng không

ít đâu.”

“Trước tiên, có thể nhận được một động phủ thuộc về mình, linh khí nồng đậm hơn hẳn!”

“Sau đó là vấn đề công pháp tu luyện. Hiện tại, «Hỏa Nguyên Công»—một công pháp ngũ hành cơ sở—đã không theo kịp tiến độ của ta nữa, phải tìm một môn công pháp mạnh hơn!”

Đối với tu sĩ mà nói, công pháp chính là yếu tố quan trọng bậc nhất. Nó không chỉ quyết định cơ sở tu hành mà còn ảnh hưởng trực tiếp đến tốc độ khôi phục pháp lực.

Bây giờ, hắn đã bước vào Trúc Cơ kỳ, nếu vẫn tiếp tục dùng «Hỏa Nguyên Công» để thổ nạp và tu luyện, thì pháp lực thu được sẽ không còn phù hợp với cảnh giới hiện tại.

Chưa kể, nếu không sớm đổi công pháp, linh lực trong cơ thể hắn chẳng khác gì nước không nguồn. Một khi tiêu hao hết, quá trình khôi phục sẽ vô cùng khó khăn.

Lý Thanh không kỳ vọng có thể lấy được một môn công pháp bá đạo như «Thao Thiết Thần Công» của Ngô Bàn Tử, nhưng ít nhất cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

“Có những công pháp ẩn chứa thần thông mạnh mẽ, nếu tu luyện thành công, chiến lực sẽ viển siêu cùng giai.”

“Nhưng nhược điểm của chúng là tiến cảnh chậm chạp. Với tư chất của ta, nếu tu luyện loại công pháp này, nhiều lắm chỉ có thể đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, về sau e rằng khó tiến thêm một bước.”

“Còn có một số công pháp khác tuy không quá mạnh mẽ, nhưng lại ôn hòa, dễ tu luyện. Tốc độ tiến cấp cũng nhanh hơn.”

Hắn nhẹ giọng tự nhủ, bắt đầu cân nhắc lựa chọn công pháp cho tương lai.

Một bên là chiến lực vượt trội, một bên là con đường truy cầu đại đạo.

Chương 638

DTV EBOOK

Cả hai đều có ưu điểm riêng. Nếu chọn con đường cường hóa chiến lực, có thể quét ngang kẻ địch đồng giai, thậm chí vượt cấp khiêu chiến cũng không phải là không thể.

Nhưng nếu chuyên tâm vào cảnh giới, thì điều này lại càng quan trọng hơn trong thế giới tu tiên. Cảnh giới càng cao, con đường tu luyện càng rộng mở.

Tất nhiên, vẫn có những công pháp có thể cân bằng cả hai yếu tố này.

Ví dụ như «Thao Thiết Thân Công» của Ngô Bàn Tử, chỉ cần ăn là có thể tu luyện, vừa đơn giản lại vô cùng mạnh mẽ. Loại công pháp này có thể liên hệ trực tiếp với những con ác thú đáng sợ nhất.

Phải biết, ác thú chân chính đều là tồn tại cấp chân linh, mỗi một con đều có thể dễ dàng hủy thiên diệt địa. Dù chỉ là hậu duệ mang chân huyết của ác thú, cũng đã đủ khiến người ta phải dè chừng.

Nhưng loại công pháp này có điều kiện tu luyện vô cùng khắc nghiệt, không phải ai cũng có tư cách tu luyện.

“Thôi, cứ đi một bước tính một bước. Trước hết, ta nên xem thử trong tông môn có công pháp hệ Hỏa nào phù hợp để chuyển tu.”

“Còn có Cực Dạ thế giới nữa, bây giờ ta đã bước vào Trúc Cơ, có thể đi thăm dò một phen xem sao.”

“Nếu may mắn tìm được công pháp phù hợp từ trong đồng giấy lộn của thiên lượng núi, đó cũng là một lựa chọn không tồi.”

Nghĩ vậy, Lý Thanh liền chậm rãi ngồi xuống, tiếp tục nhắm mắt thể ngộ sự khác biệt của Trúc Cơ kỳ.

Điều đầu tiên hấn cảm nhận được chính là tuổi thọ. Sau khi thành công Trúc Cơ, tuổi thọ của hấn lập tức tăng thêm 162 năm!

Giờ đây, con số đại diện cho tuổi thọ của hấn đã dừng lại ở mức bốn trăm sáu mươi chín năm.

Điều này đồng nghĩa với việc hấn có thêm bốn trăm sáu mươi chín năm để tiếp tục con đường tu tiên. So với nhiều Kết Đan chân nhân, hấn còn có thể sống lâu hơn!

“Ta tu luyện công pháp hệ Hỏa, nếu đổi sang hệ Mộc, có lẽ tuổi thọ sẽ còn gia tăng thêm một chút.”

Lý Thanh khẽ cười, cảm thấy vô cùng hài lòng. Trong ngắn hạn, hấn không cần lo lắng về đại nạn tuổi thọ, mà đối với tu tiên giả, đây chính là lợi ích lớn nhất.

Hơn bốn trăm năm thọ nguyên, dù có tu luyện với tốc độ chậm như rùa bò, thì cũng có đủ cơ hội đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ, thậm chí là xung kích Kết Đan kỳ!

Ngoài ra, thần thức của hấn cũng được tăng cường đáng kể. Khi hấn khẽ động thần niệm, cảnh vật trong viện, thậm chí xa hơn, đều rõ ràng hiện ra trong đầu.

Giờ đây, thần hồn của hấn đã mạnh ngang Trúc Cơ trung kỳ, thậm chí còn nhỉnh hơn một chút.

Đây chính là lợi ích của một nội tình thâm hậu. Một khi tích lũy đủ, tương lai bùng phát, hấn chắc chắn sẽ có thể bỏ xa những tu sĩ cùng cấp.

Về nhục thân, hiện tại hấn vẫn dừng ở mức chuẩn Nhị giai. Nếu muốn tiếp tục nâng cao, hấn cần phải tìm một môn Nhị giai Luyện Thể bí thuật để tu luyện.

Về phần pháp lực, cũng không có gì quá lạ thường. «Tăng Nguyên Bí Thuật»—bộ tàn thiên này—ở Luyện Khí kỳ từng giúp hấn gia tăng không ít pháp lực, nhưng đến Trúc Cơ kỳ, phần pháp lực tăng thêm kia lại chẳng đáng nhắc tới.

Cuối cùng, điều khiến Lý Thanh mong chờ nhất chính là thần thông.

Hấn mở mắt, nhẹ gảy đầu ngón tay. Một sợi lửa đỏ như máu từ đầu ngón tay bắn ra.

Không sai, tu sĩ Trúc Cơ kỳ đều có một loại thiên phú thần thông—Tiên Thiên Chân Hỏa!

Chỉ một tia chân hỏa nhỏ bé màu đỏ ầu thôi cũng tỏa ra nhiệt lượng kinh khủng, đủ để dung kim đốt sắt, uy lực vượt xa những loại hỏa diễm phàm tục.

“Với loại Tiên Thiên Chân Hỏa này, về sau việc luyện khí sẽ càng thuận buồm xuôi gió.”

“Dù tiêu hao linh lực không ít, nhưng dùng Tiên Thiên Chân Hỏa để xử lý linh tài luyện khí, chắc chắn là một trợ lực không nhỏ.”

Đát!

Lý Thanh vỗ tay, thu hồi ngọn chân hỏa vào lòng bàn tay.

Trong lòng hần khẽ động, nghĩ đến sau này có thể thử luyện chế một món thượng phẩm pháp khí.

Luyện khí vốn là kỹ nghệ căn bản nhất của hần. Đến Trúc Cơ kỳ, lại càng không thể bỏ bê.

Hiện tại, hần không thiếu Linh Thạch, tài nguyên tu hành cũng có thể dùng điểm cống hiến trong tông môn để đổi lấy. Nhưng điều đó không có nghĩa là luyện khí trở nên vô dụng.

Ngược lại, khi bước vào Trúc Cơ kỳ, hần càng cần những thủ đoạn hộ thân mạnh mẽ hơn.

Ví dụ như lần trước, vị Trúc Cơ kỳ tu sĩ kia chỉ nhờ không chế hoàng kim chiến thuyền mà uy lực khủng bố đến mức, dù bây giờ Lý Thanh đã Trúc Cơ thành công, hần vẫn không dám chính diện đối đầu.

Chỉ riêng chiếc hoàng kim chiến thuyền kia đã là một tồn tại kinh khủng, Lý Thanh tự xét mình hiện tại không có bất kỳ thủ đoạn nào để chống lại.

Bởi vậy, pháp khí chính là thứ có thể trực tiếp nâng cao sức chiến đấu của một tu sĩ!

Chương 639

DTV EBOOK

Trong tông môn, sau khi đột phá Trúc Cơ và trở thành trưởng lão, lợi ích lớn nhất chính là có thể hưởng dụng một lượng tài nguyên không nhỏ của môn phái.

Tỷ như được ở trong động phủ tọa lạc trên linh mạch, có quyền ra vào đại điện truyền thừa công pháp lâu đời, và quan trọng nhất chính là thân phận trưởng lão cho phép sử dụng một số quyền lợi nhất định!

Đương nhiên, muốn có được tất cả những điều này, trước tiên phải bái kiến chương môn để làm thủ tục xác nhận.

Vì vậy, ngay ngày hôm sau, sau khi củng cố tu vi, Lý Thanh chẳng kịp nghỉ ngơi mà lập tức điều khiển pháp khí bay thẳng đến Vân Tiêu Đảo, chuẩn bị bái phỏng chương môn Hư Vân.

“Nghe nói từ Trúc Cơ trở đi, mỗi người đều có thể tự đặt cho mình một đạo hiệu. Sau này khi giao tiếp với người khác, chỉ cần báo đạo hiệu là được, không cần tiết lộ tên thật của bản thân.”

“Không biết vì sao lại có truyền thống này? Chẳng lẽ trong giới tu tiên thực sự tồn tại loại tà thuật nào đó, chỉ cần biết rõ họ tên cùng ngày sinh của một người là có thể thi triển nguyên rủa lên hắn?”

Trên đường phi hành, Lý Thanh miên man suy nghĩ, tâm trí bất giác trở nên rối loạn.

Khi con người cảm thấy thoải mái, đầu óc thường hay xuất hiện những suy nghĩ vẩn vơ. Dù đã bước vào Trúc Cơ, hắn cũng không ngoại lệ.

“Vậy rốt cuộc ta nên đặt đạo hiệu gì đây?”

Trong đầu hắn nhanh chóng hiện lên những biệt danh mà trước kia từng được người đời gọi.

Cái đầu tiên là Hãn Hồ! Khi đó, hãn sở hữu võ đạo bá liệt, chí cương chí dương, lại tinh thông một bộ Hồ Quyền, vì vậy giang hồ đặt cho hãn danh hiệu Hãn Hồ.

Hãn Hồ đạo nhân? Hãn Hồ chân nhân? Hãn Hồ chân quân?

Nghe có chút kỳ lạ, Lý Thanh nhú mày, lập tức gạt bỏ danh xưng này.

Cái biệt danh thứ hai là Vô Cực. Sau khi hãn đạt đến cảnh giới Võ Đạo Tông Sư, hãn không còn lộ diện giang hồ, cũng chẳng để lại bất kỳ tung tích nào.

Nhưng người đời lại dựa vào môn võ học hãn truyền ra mà đặt cho hãn danh hiệu Vô Cực Tông Sư.

“Vô Cực đạo nhân... Ừm, đạo hiệu này cũng không tệ.”

Vừa hài lòng suy nghĩ, hãn vừa phi hành đến Vân Tiêu Đảo. Nơi đó, một tòa đại điện uy nghiêm, khí thế bất phàm sừng sững tọa lạc trên đảo.

Không ngoài dự đoán của hãn, trong đại điện đã có ba người khác sớm chờ đợi – chính là ba tu sĩ cũng vừa mới thành công Trúc Cơ hôm qua.

“Lý sư huynh, chúc mừng ngươi! Đêm qua ngươi Trúc Cơ thành công, khiến không biết bao nhiêu đồng môn phải tròn mắt kinh ngạc!”

Kỷ Bạch mỉm cười hiền lành, ánh mắt đầy thiện ý nhìn về phía Lý Thanh.

Ngoài Kỷ Bạch, hai người còn lại chính là Thẩm Ngưng Băng – một nữ tu có Băng Linh Căn, và Võ Hoành – một hán tử trầm mặc ít nói nhưng thân hình cao lớn, vạm vỡ.

Sau khi Lý Thanh bước vào, Thẩm Ngưng Băng chỉ lướt nhìn hãn một cái, rồi lập tức thu hồi ánh mắt, tiếp tục an tĩnh chờ đợi chuông môn.

Ngược lại, Võ Hoành lại nhìn chằm chằm vào hãn, ánh mắt sáng rực như thể muốn nhìn thấu mọi thứ, vẻ mặt đầy tò mò.

Liên quan đến người này, Lý Thanh cũng từng nghe qua. Giống như cái tên của hãn, Võ Hoành là một võ sĩ, rất thích giao đấu với người khác.

Về phần vì sao hắn lại tỏ ra hứng thú với Lý Thanh, nguyên nhân cũng không khó đoán. Một người có tư chất tứ linh căn lại thành công Trúc Cơ, hơn nữa, trong giai đoạn Luyện Khí đã từng thoát khỏi sự truy sát của hai tu sĩ Trúc Cơ, đủ để khiến Võ Hoành muốn tìm hắn luận bàn một trận.

Lý Thanh chỉ cười trừ, không để ý đến ánh mắt nóng bỏng kia. Hắn chỉ ôn hòa đáp:

“Ta có thể Trúc Cơ thành công, thật sự chỉ là may mắn. Tư chất của ta vốn thua xa chư vị!”

“Lý sư huynh quá khiêm tốn rồi! Hôm qua nhiều đồng môn có tư chất xuất sắc như vậy mà vẫn thất bại, chỉ riêng ngươi thành công, đủ để chứng minh ngươi có chỗ hơn người!” Kỷ Bạch tán thưởng.

Chỗ hơn người?

Chẳng qua là ăn nhiều hơn mấy viên Trúc Cơ Đan mà thôi, cộng thêm sống lâu hơn, mạng dài hơn, thân thể có thể vĩnh viễn bảo trì thanh xuân thôi!

Dĩ nhiên, những lời này hắn sẽ không nói ra, chỉ tiếp tục giữ thái độ khiêm tốn.

Ngay khi bọn họ đang trò chuyện, từ bên trong đại điện, Hư Vân chương môn chậm rãi bước ra.

Bốn người lập tức ôm quyền, cung kính hành lễ:

“Gặp qua chương môn!”

Hư Vân chương môn vuốt nhẹ chòm râu, mỉm cười hiền hậu nói:

“Không cần đa lễ, từ nay về sau, nếu không ngại, các ngươi có thể gọi ta một tiếng chương môn sư huynh. Hiện tại đã thành tựu Trúc Cơ, các ngươi cũng là trưởng lão của tông môn rồi.”

Chương 640

DTV EBOOK

Những lời này nghe qua không có gì bất hợp lý. Dù tu vi của Hư Vân chừng môn cao thâm, nhưng chung quy vẫn chỉ là Trúc Cơ kỳ. Đám người bọn họ cùng một cảnh giới, lấy danh xưng sư huynh đệ đồng môn đối đãi, cũng là điều hiển nhiên.

Nghe vậy, Lý Thanh không khỏi cảm khái, thậm chí có chút không thích ứng nổi với việc bồi phạt thay đổi quá nhanh.

Ngược lại, Kỷ Bạch và hai người kia chỉ mỉm cười, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ tôn kính.

Thấy thế, Hư Vân chừng môn chỉ khẽ lắc đầu cười nhẹ, sau đó từ trong tay áo lấy ra bốn khối lệnh bài khắc hai chữ Lăng Vân, đưa cho từng người.

“Cầm lấy, chỉ cần rót vào đó một tia khí tức của bản thân, từ nay các ngươi chính là trưởng lão của Lăng Vân tông!”

“Với tám lệnh bài này, các ngươi có thể đến Hàn Vân Phong hoặc những ngọn núi khác để chọn một tòa động phủ làm nơi tu luyện. Nếu không hài lòng với động phủ có sẵn, cũng có thể tự khai mở một cái mới, chỉ cần chú ý không được quá mức xa hoa.”

Lý Thanh nhận lấy lệnh bài, cẩn thận quan sát. Không giống với Thăng Tiên Lệnh, tám lệnh bài này được chế tác từ linh mộc, bề mặt có chút thô ráp, nhưng khi linh lực thăm dò vào trong, có thể cảm nhận được tinh túy linh mộc bên trong cực kỳ dồi dào, hiển nhiên đã có tuổi thọ rất lâu đời.

Ngay sau đó, Hư Vân chừng môn tiếp tục giảng giải về các phúc lợi khác mà trưởng lão được hưởng, cũng như những điều cần lưu ý.

“Trừ việc được nhận một tòa động phủ, lệnh bài này còn giúp các ngươi có thể vào Truyền Công Điện một lần, tự do chọn lựa một môn công pháp hoặc bí thuật thích hợp.”

“Hơn nữa, trở thành trưởng lão của tông môn, mỗi năm đều được nhận 200 điểm cống hiến cùng ba khối linh thạch trung phẩm.”

“Nếu cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ, các người có thể cân nhắc nhận một số chức vụ trong tông môn. Khi đó, bổng lộc hàng năm cũng sẽ tương ứng tăng lên.”

Lợi ích này cũng không hề nhỏ! Một trưởng lão Trúc Cơ dù chẳng làm gì, mỗi năm vẫn có thể nhận ba khối linh thạch trung phẩm và 200 điểm cống hiến.

Quan trọng nhất vẫn là điểm cống hiến. Trong tông môn, bất luận là đổi lấy pháp khí, đan dược, hay mượn xem công pháp truyền thừa, tất cả đều cần đến điểm cống hiến.

Nếu tính toán giá trị, một điểm cống hiến tương đương với năm khối linh thạch hạ phẩm. Nếu không cần dùng đến, có thể đổi điểm cống hiến thành linh thạch, nhưng làm ngược lại thì không được. Tông môn không chấp nhận dùng linh thạch để mua điểm cống hiến.

Về điểm này, Lý Thanh cũng có thể hiểu. Dù sao, chỉ cần có đủ điểm cống hiến, thậm chí có thể đổi lấy Trúc Cơ Đan, hoặc tự do ra vào Truyền Công Điện. Đây đều là những tài nguyên quan trọng tạo nên căn cơ của một tông môn.

“Đa tạ chương môn sư huynh!”

Nghe xong, bốn người đồng thanh cảm tạ.

Hư Vân chương môn khoát tay áo, cười nói:

“Chư vị trưởng lão, vậy sau này có dự định gì không? Trong tông môn còn nhiều chức vị nhàn rỗi, như Đan Đường, Trận Đường hay Chấp Pháp Đường, đều đang thiếu người đảm nhiệm.”

Mỗi tông môn Tiên Đạo đều có hai loại trưởng lão Trúc Cơ kỳ.

Một loại là những người tự nhận tư chất bản thân không tệ, tin rằng mình còn có thể tiến xa hơn trong tu luyện. Những người này sẽ không nhận chức vụ trong tông môn, mà lựa chọn bế quan khổ tu, dốc lòng tu luyện để tìm kiếm cảnh giới cao hơn.

Loại còn lại là những người cảm thấy tư chất của bản thân có hạn, dù có khổ tu cũng khó có thể tiến bộ nhiều. Những người

này thường lựa chọn đảm nhiệm chức vụ trong tông môn, đổi lại một lượng lớn tài nguyên tu hành mỗi năm. Có khi, nhờ lượng tài nguyên đó mà họ lại có cơ hội tiến thêm một bước.

Dĩ nhiên, đa số tân tấn trưởng lão sau khi Trúc Cơ đều sẽ lựa chọn loại thứ nhất, tìm một động phủ bế quan khổ tu vài năm.

Sau đó, khi nhận ra Trúc Cơ kỳ tu luyện khó khăn, tiến triển chậm chạp, bọn họ sẽ dần dần chấp nhận thực tế, lựa chọn xuất quan, nhận chức vụ trưởng lão để đổi lấy tài nguyên.

Dù Hư Vân cường môn không nói thẳng, nhưng ý tứ của hắn rất rõ ràng. Dù hiện tại bọn họ không muốn nhận chức vụ, sau vài năm, khi đã tự mình trải nghiệm sự khó khăn của cảnh giới này, hầu hết đều sẽ quay lại phục vụ tông môn.

Không ngoài dự đoán, bốn người ở đây – bao gồm cả Lý Thanh, đều nhất trí chọn bế quan tu luyện trong thời gian tới.

Kỳ thực, Lý Thanh đã có chút do dự. Hắn vốn định nhận chức Luyện Khí Trưởng Lão ở Luyện Khí Đường, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đi theo số đông, trước tiên bế quan một thời gian, sau đó mới tính tiếp.

Dù sao, tay nghề luyện khí của hắn không thể mất đi, bất cứ lúc nào muốn nhận chức cũng được. Lúc đó, trở thành Luyện Khí Đường trưởng lão cũng là một lựa chọn không tệ.

Chương 641

DTV EBOOK

“Haha, chư vị trưởng lão có đạo tâm kiên định, quả thực là điều đáng mừng. Hy vọng các người có thể tiến xa hơn trên con đường tu đạo. Tương lai của tông môn còn cần trông cậy vào các người.”

“Tốt rồi, ta cũng không giữ các người nữa. Giờ có thể đi chọn động phủ theo ý mình.”

Hư Vân chương môn nói mấy câu động viên, sau đó vung tay đuổi cả bốn người ra khỏi đại điện.

Lý Thanh đối với việc lựa chọn động phủ cũng không có ý kiến gì, bởi lẽ linh khí trong tông môn về cơ bản đều có mức độ đậm đặc không quá chênh lệch. Dù sao đây cũng là nơi mà tông môn tiên đạo chiếm cứ linh mạch, cho dù có kém một chút thì vẫn vượt xa tuyệt đại đa số tán tu bên ngoài, những người chỉ có thể thuê động phủ tu luyện.

Hắn chỉ có một yêu cầu duy nhất: yên tĩnh!

Trong tông môn, hắn cũng không có kết giao nhiều bằng hữu. Ngoại trừ Ngô Xung, người duy nhất có thể xem là quen mặt thì cũng chỉ có ba người đồng thời đột phá Trúc Cơ cùng hắn.

“Liên chọn ngọn núi này đi! Vắng vẻ, yên tĩnh, cả một tòa núi lớn chỉ mới có hai động phủ được sử dụng, phần còn lại đều bỏ trống. Đây quả thực là một nơi thích hợp để tĩnh tu.”

Lý Thanh đứng trên pháp khí hình lá, hài lòng nhìn về phía trước—một tòa núi hoang vắng.

Sau khi xác định nơi sẽ gắn bó lâu dài, hắn lấy ra một cái sa bàn cỡ nhỏ từ túi trữ vật. Đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng đặt lên vị trí nhô ra trên sa bàn, chính là Hoang Vân Phong, sau đó tùy ý chọn một động phủ và đặt sa bàn xuống ngay lối vào.

Như vậy, thông tin về động phủ hắn chọn sẽ nhanh chóng được đồng bộ đến hệ thống quản lý của tông môn. Kể từ lúc

này, nơi đây chính thức có chủ.

Chỉ cần hấn không chết, không phản bội tông môn, không gặp phải sự cố ngoài ý muốn nào, thì động phủ này có thể xem như là nơi cư ngụ của hấn đến tận cuối đời.

Một khi động phủ đã có chủ, kẻ khác không thể tùy tiện xông vào. Nếu không, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, bởi môn quy của tông môn trừng phạt hành vi này vô cùng hà khắc.

Trước khi bước vào động phủ, Lý Thanh liếc mắt nhìn cảnh tượng trước mặt. Bên ngoài động phủ cỏ dại và bụi gai mọc um tùm, hiển nhiên đã rất lâu không có người ở. Hấn thậm chí còn nghi ngờ từ khi động phủ này được mở ra đến giờ vẫn chưa từng có ai đặt chân vào.

“Có nhiều tu sĩ trước khi chọn động phủ đều sẽ cân nhắc về phong thủy, thậm chí mời cả thầy phong thủy xem xét. Nhưng ta lại không hiểu biết nhiều về điều này, vậy thì cứ tùy tiện thôi.”

Vừa nói, hấn vừa búng nhẹ đầu ngón tay, một tia Tiên Thiên Chân Hỏa màu đỏ sậm lập tức bắn ra. Trong chớp mắt, cỏ dại cùng bụi gai trước cửa động phủ bị thiêu rụi, hóa thành tro bụi.

Hấn vung tay áo lên, cuồng phong nổi lên thổi sạch tro bụi ra bên ngoài.

Sau đó, hấn thuận tay bố trí vài cấm chế đơn giản trước động phủ, đồng thời tạo một lớp ngăn cách thần thức dò xét.

Dĩ nhiên, nếu có trong tay một trận bàn, Lý Thanh tuyệt đối sẽ không ngần ngại bố trí thêm một trận pháp bảo vệ nơi này.

Tiếp theo, hấn sẽ bước vào một giai đoạn dài khổ tu. Trong thời gian này, hấn chắc chắn sẽ có lúc ghé qua Cực Dạ Thế Giới, nơi có thể vơ vét một ít công pháp tiên đạo hoặc bí thuật bị vứt bỏ lẫn trong đồng giấy lộn, tận dụng tối đa tài nguyên ở đó.

“Được rồi, cứ như vậy đi.”

Lý Thanh phủ tay, chậm rãi bước vào động phủ, đồng thời thả thần thức quét qua bốn phía.

Bên trong động phủ ngoài đại sảnh còn có bốn căn phòng tối. Nếu cảm thấy không đủ, hấn hoàn toàn có thể tự mình mở

rộng thêm.

Đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ, việc đục núi mở rộng động phủ chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng Lý Thanh không có ý định làm vậy. Sau khi cảm nhận linh khí nơi đây, hắn đã rất hài lòng, không thể nào hài lòng hơn.

Ngay lập tức, hắn thi triển vài cái Tịnh Thủy Thuật quy mô lớn, chỉ trong nháy mắt đã rửa sạch bụi bặm tích tụ trong động phủ, trả lại không gian sạch sẽ như mới.

Sau khi bước vào Trúc Cơ kỳ, những tiêu pháp thuật như thế này đối với hắn mà nói đã trở nên vô cùng đơn giản. Hơn nữa, nhờ vào pháp lực thể lỏng, uy lực của những pháp thuật này đã được tăng cường đáng kể, vượt xa cấp độ của tu sĩ Luyện Khí kỳ.

Lúc này, hắn mới lười biếng gọi:

“Ra đây đi, ngốc kia. Từ giờ ngươi sẽ làm thủ vệ giữ cửa.”

Nói rồi, hắn thả Thùng Cơm ra khỏi túi ngự thú.

Thùng Cơm vẫn dừng lại ở Nhất Giai Hậu Kỳ, chưa thể đột phá lên yêu thú cấp hai.

Nhưng khí tức trên người nó đã vô cùng ngưng luyện, bộ lông dày rậm cũng trở nên sẫm màu hơn trước. Đặc biệt là đôi mắt hổ đầy dị sắc, toát ra vẻ phi phàm.

“Gào!!!”

Chương 642

DTV EBOOK

Thùng Cơm ngửa đầu rồng lên một tiếng, tiếng gầm vang vọng như sấm, chấn động cả động phủ.

Nếu không phải Lý Thanh đã bố trí cấm chế từ trước để ngăn cách động tĩnh và thần thức dò xét, thì tiếng gầm này chắc hẳn đã làm kinh động đến hai vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ khác trên Hoang Vân Phong.

“Được rồi, được rồi, người bị nhốt trong túi ngự thú lâu như vậy cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi.”

Lý Thanh vỗ vỗ lưng Thùng Cơm, cười nói:

“Trước đó ta bị truy sát thảm hại, sau đó gia nhập tông môn lại bận rộn đủ loại chuyện, nào có thời gian thả người ra ngoài hóng gió?”

“Từ giờ, người cứ yên tâm mà ở lại đây. Đây là linh mạch của tông môn, linh khí nồng đậm hơn bất cứ nơi nào chúng ta từng ghé qua!”

Thùng Cơm khẽ động tai, nhanh chóng cảm nhận được sự khác biệt trong không khí. Nó hít sâu một hơi, đôi mắt sáng rực, phấn khởi đến mức vẫy đuôi liên tục.

Nơi này, so với tất cả những chỗ nó từng đi qua, thậm chí còn nồng đậm linh khí hơn cả Thiên Hà Phường Thị và Thanh Hoa Đàm.

Lần này, vừa thoát khỏi việc bị giam trong túi ngự thú nhiều ngày, Thùng Cơm ban đầu có chút bất mãn. Nhưng rất nhanh, tâm trạng nó trở nên vui vẻ, lững thững chui vào một căn phòng tối gần động phủ, cuộn tròn lại và chìm vào giấc ngủ say.

Sau khi an trí xong Thùng Cơm, Lý Thanh đi một vòng quanh động phủ, tiện tay bố trí vài viên Dạ Minh Châu làm vật trang trí. Hắn lại lấy ra một bộ giường, bàn ghế bằng gỗ từ trong túi

trữ vật, sắp xếp gọn gàng. Như vậy, cả động phủ xem như đã hoàn tất bố trí.

“Tiếp theo, phải đi Truyền Công Đại Điện xem thử có thể tìm được công pháp hay bí thuật nào thích hợp không.”

Đây chính là một trong những phúc lợi khi trở thành trưởng lão, Lý Thanh dĩ nhiên sẽ không bỏ qua.

Dù rằng hắn có cả một Cực Dạ Thế Giới để tìm kiếm cơ duyên, nhưng tông môn truyền thừa vẫn cực kỳ quan trọng. Nếu có thể tìm được một công pháp phù hợp, vậy thì càng không thể tốt hơn.

Dù tệ nhất, hắn cũng có thể tìm một môn Nhị Giai Luyện Thể Bí Thuật, trước tiên nâng cao nhục thân đến trình độ tương đương với thể tu Trúc Cơ kỳ. Như vậy, khi thăm dò Cực Dạ Thế Giới cũng sẽ có thêm không ít lợi thế.

Sau đó, hắn dự định sẽ tiến về Thiên Lượng Sơn, một thế lực tu tiên từng đứng đầu Hắc Phong Vực.

Đối với thế lực này, từng có không ít tu sĩ Trúc Cơ kỳ đến tìm kiếm cơ duyên. Lý Thanh tự nhiên cũng thêm khát những tiên đạo truyền thừa bị vứt bỏ bên trong nơi đó.

Lúc này, hắn treo lệnh bài trưởng lão lên bên hông, sau đó nghênh ngang bay về phía quảng trường tông môn, nơi đặt Truyền Công Đại Điện.

Trên đường đi, tất cả đệ tử Luyện Khí kỳ khi trông thấy hắn đều cung kính cúi đầu chào:

“Gặp qua Lý trưởng lão!”

“Gặp qua Lý trưởng lão!”

“Gặp qua!”

Đối với điều này, bề ngoài Lý Thanh chỉ bình thản gật đầu, nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy một tia tự đắc.

Đây chính là hiện thực tàn khốc của tu tiên giới!

Trước kia, khi hắn đi ngang qua, nào có ai chịu liếc hắn một cái? Thế mà bây giờ, sau khi thành công đột phá Trúc Cơ, mỗi đệ tử đều cúi đầu cung kính, hạ thấp tư thái khi gặp hắn.

Trong lòng Lý Thanh đột nhiên sinh ra một chút ác thú vị, thậm chí còn nghĩ xem có nên tìm đến đám đệ tử trước đây từng bán Trúc Cơ Đan cho hắn, rồi đứng trước mặt bọn chúng đi một vòng? Nhìn xem Trịnh Đông Hà cùng những kẻ đó sẽ có biểu cảm thế nào?

Dĩ nhiên, ý nghĩ này chỉ là suy diễn trong đầu, hắn cũng không thật sự rảnh rỗi đến mức đi làm trò như vậy.

Khi đến gần Truyền Công Đại Điện, Lý Thanh tự giác thu hồi pháp khí phi hành, đáp xuống mặt đất.

Theo quy củ của tông môn, nếu không có việc gấp, tất cả đệ tử đều không được phi hành trên đảo huyền không, nhất là ở những khu vực quan trọng.

Dù vậy, những quy tắc nhỏ nhặt này vốn chỉ để hạn chế đệ tử Luyện Khí kỳ, đối với trưởng lão mà nói không có tác dụng gì đáng kể.

Nhưng vì Lý Thanh mới đột phá Trúc Cơ chưa lâu, cũng không có ý muốn bày ra uy thế trưởng lão hay khiêu khích môn quy. Hắn cảm thấy không cần thiết phải dùng những hành động nhỏ nhặt như vậy để khoe khoang thân phận của mình.

Trên đường đi, đệ tử qua lại vẫn tiếp tục cung kính cúi chào hắn.

Bất quá, ngay lúc này, từ bên phải quảng trường truyền đến một giọng nói giận dữ:

“Lê Khiếu Thông! Ngươi lăn ra đây cho ta! Ta muốn cùng ngươi quyết tử chiến!”

Lý Thanh quay đầu nhìn qua, chỉ thấy một đệ tử Luyện Khí trung kỳ với đôi mắt đỏ ngầu đang sải bước lao đến. Hắn hung hăng nhìn chằm chằm vào một nam tử mới vừa từ Truyền Công Đại Điện bước ra.

Nam đệ tử kia tên là Lê Khiếu Thông, vừa nghe tiếng hét liền hơi nhướng mày. Hắn chấp tay sau lưng, khẽ cười khinh miệt:

Chương 643

DTV EBOOK

“Dương Sơn, ta khuyên ngươi nên biết điều một chút. Thục Hoa và ta vốn là tâm đầu ý hợp, chẳng lẽ ngươi muốn chen ngang?”

Dương Sơn giận dữ quát lớn:

“Trời mới biết ngươi đã bỏ gì vào người nàng! Hôm nay ta khiêu chiến ngươi, có dám tiếp nhận không?”

Lệ Khiếu Thông hờ hững đáp:

“Ta vì sao phải vô duyên vô cớ tiếp nhận khiêu chiến của ngươi? Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng chỉ cần đánh thắng ta thì Thục Hoa sẽ nguyện ý đi theo ngươi?”

Dương Sơn tức giận đến mức run rẩy, lớn tiếng mắng:

“Ngươi là tên đê tiện! Thục Hoa cùng ta là thanh mai trúc mã, cùng nhau nhập tông môn! Chắc chắn ngươi đã lừa gạt tình cảm của nàng!”

Hai người âm ỉ khiến không ít đệ tử xung quanh chú ý. Chỉ trong chốc lát, rất nhiều người đã tụ tập lại, ai nấy đều bày ra vẻ mặt thích thú, chuẩn bị đứng xem kịch vui.

Nói là quyết tử chiến, nhưng trên thực tế, Dương Sơn căn bản không có cơ hội thắng. Bởi vì Lệ Khiếu Thông đã là Luyện Khí hậu kỳ, mạnh hơn hẳn một bậc.

Thế nhưng, Lệ Khiếu Thông không vội vã nhận lời khiêu chiến. Hắn không thèm để tâm đến lời mắng chửi của Dương Sơn, chỉ hờ hợt nói:

“Vì tranh giành một nữ nhân mà đánh nhau? Ta không có hứng thú.”

“Nhưng nếu ngươi có thứ gì đó đáng giá đặt cược, ta có thể suy nghĩ lại.”

“Nghe nói mấy ngày trước, người thu thập được một gốc Huyền Băng Thảo và một gốc Bát Giác Thảo? Nếu người lấy hai thứ đó làm tiên cước, vậy thì ta có thể cân nhắc tiếp nhận khiêu chiến này.”

Nghe đến đây, Lý Thanh đã phần nào hiểu rõ nguồn cơn của cuộc tranh chấp này.

Hắn vốn định trực tiếp cất bước rời đi, tránh xa chuyện phiền phức.

Nhưng ngay khoảnh khắc chuẩn bị xoay người, hắn bỗng dừng khựng lại.

Không đúng! Ta mẹ nó đã là trưởng lão của tông môn rồi!

Gặp phải đệ tử gây sự ngay tại Truyền Công Đại Điện mà lại cứ thế rời đi, chẳng phải quá không tưởng tượng nổi hay sao?

Nghĩ vậy, Lý Thanh lập tức điều chỉnh sắc mặt, trầm giọng bước lên phía trước, quát lớn:

“Còn ra thể thống gì nữa! Truyền Công Đại Điện là nơi thanh tịnh của tông môn, các người muốn làm loạn ở đây hay sao?”

Vừa dứt lời, hắn liền phóng thích khí tức Trúc Cơ kỳ, uy áp lập tức tràn ra!

Cảm nhận được cỗ uy áp tràn ra, đám đệ tử vây xem lập tức tản ra bốn phía. Khi nhìn thấy Lý Thanh cùng lệnh bài trưởng lão đeo bên hông hắn, tất cả đều vội vàng cúi đầu cung kính chào:

“Gặp qua Lý trưởng lão!”

“Gặp qua Lý trưởng lão!”

Dương Sơn và Lệ Khiếu Thông cũng vội khom lưng hành lễ, thần sắc thoắt có chút khấn trương.

Lý Thanh chỉ khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt lạnh lẽo quét qua hai người, sắc mặt âm trầm.

“Hừ! Vừa rồi ta ở xa cũng nghe thấy rõ ràng. Các người đều là đệ tử của Lăng Vân Tông, vậy mà không để tâm đến tình đồng môn, chỉ vì một chút chuyện nhi nữ tình trường mà đòi quyết chiến sinh tử. Các người thấy đây là hành động đúng đắn sao?”

“Tông môn thu nhận các người, là để các người tu hành, không phải để các người tranh giành nữ nhân, tương tàn lẫn nhau!”

“Còn không mau rút về bế môn tư quá ba ngày! Hãy suy nghĩ lại xem, lúc trước các người gia nhập tông môn là vì truy cầu Tiên Đạo, hay là vì tranh giành tình nhân?!”

Giọng nói Lý Thanh đầy uy nghiêm, thậm chí còn ẩn chứa một tia thần thức lực, tạo ra một cỗ áp bách vô hình.

Chỉ vài câu ngắn ngủi, nhưng như sấm vang bên tai, khiến Dương Sơn cảm thấy cả đầu ong ong, sắc mặt lập tức đỏ bừng.

Hắn chợt nhận ra bản thân đã quá vọng động! Chỉ vì một nữ nhân mà đặt cược trên một trận chiến, thậm chí còn đem theo những phụ dược Trúc Cơ Đan mà hắn phải mất bao công sức mới có được. Hơn nữa, đối thủ lại là một kẻ có cảnh giới cao hơn mình.

Nếu như hắn thua, chẳng phải sẽ hối hận cả đời sao?

Huống hồ, dù hắn có thắng, Thục Hoa có thật sự quay lại bên hắn không?

Suy nghĩ thông suốt, Dương Sơn lập tức ôm quyền, cung kính nói:

“Đa tạ trưởng lão dạy bảo!”

Lệ Khiếu Thông cũng thoáng trầm mặc, nhưng rồi trong mắt hắn xẹt qua một tia bất đắc dĩ, cuối cùng cũng cúi đầu đáp:

“Cẩn tuân trưởng lão dạy bảo.”

Nhìn thấy hai người đã lĩnh hội lời mình nói, sắc mặt Lý Thanh dần hòa hoãn hơn, trầm giọng tiếp tục:

“Các người có thể gia nhập tông môn, chúng tổ thiên phú không tầm thường. Điều kiện tu hành của các người đã vượt xa vô số tán tu bên ngoài.”

“Hãy biết trân trọng cơ hội này, đừng để đến khi tóc bạc đầu mới tiếc nuối thời gian đã lãng phí.”

“Đồng môn sư huynh đệ, phải hòa thuận với nhau, cùng tiến cùng lùi!”

Dứt lời, hắn xoay người rời đi, để lại phía sau ánh mắt kính nể của vô số đệ tử.

Trên đường rời đi, Lý Thanh khẽ lầm bầm:

“Tóc đen không biết Trúc Cơ khó, đầu bạc mới hối hận khổ tu trễ.”

Chương 644

DTV EBOOK

Câu nói này vừa rơi vào tai đám đệ tử xung quanh, lập tức như một tia sét đánh thẳng vào tâm trí bọn họ.

Không ít người lẩm bẩm nhắc lại:

“Tóc đen không biết... Đúng vậy a! Gần đây ta chỉ lo giao lưu, đã mấy tháng rồi chưa thật sự tập trung luyện khí.”

“Không hổ danh là Lý trưởng lão có tư chất tứ linh căn, lời nói thật sự chấn nhiếp lòng người.”

“Quả nhiên, Lý trưởng lão có thể Trúc Cơ không chỉ nhờ vào may mắn. Một tâm tính kiên định như vậy, không phục không được!”

Chẳng mấy chốc, danh tiếng của Lý Thanh đã truyền đi khắp quảng trường Truyền Công Đại Điện.

Câu thơ hần vừa ngâm cũng nhanh chóng lan truyền rộng rãi, khiến không ít đệ tử âm thầm nghiền ngẫm.

Vân Tiêu Đảo - Đại Điện Chương Môn

Bên trong đại điện, Hư Vân Chương Môn lẳng lẳng nghe tường thuật lại chuyện vừa xảy ra trước Truyền Công Đại Điện.

Lão khề híp mắt, sau đó nhẹ giọng lặp lại:

“Tóc đen không biết Trúc Cơ khó, đầu bạc mới hối hận khổ tu trễ.”

Lão bỗng bật cười: “Ha ha! Vị Lý sư đệ này, quả nhiên là một nhân vật thú vị!”

“Cũng đúng thôi. Chỉ có những tán tu từng trải qua khổ cực mới hiểu được giá trị của tài nguyên tông môn, mới trân trọng từng giây từng phút tu hành.”

Nói đoạn, Hư Vân Chương Môn trầm tư một lúc lâu, rồi đột nhiên cầm bút, tự tay viết một bức thư.

Nội dung thư vô cùng đơn giản, nhưng lại chứa một quyết định bất ngờ:

Truyền lệnh xuống! Từ nay về sau, câu nói của Lý Thanh sẽ được khắc lên bia đá trước Truyền Công Đại Điện, để răn dạy tất cả đệ tử tông môn!

Lăng Vân Tông, Truyền Công Đại Điện.

Sau khi xuất trình lệnh bài trưởng lão tượng trưng cho thân phận của mình, Lý Thanh thuận lợi bước vào mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

“Lý trưởng lão, Truyền Công Đại Điện được chia làm ba tầng. Ngài có thể tiến vào tầng thứ nhất hoặc tầng thứ hai để lựa chọn một phần truyền thừa.”

Một đệ tử phụ trách canh gác cung kính lên tiếng.

Lý Thanh khẽ gật đầu rồi nhanh chóng bước vào đại điện mang đậm vẻ cổ kính.

Vừa vào tầng thứ nhất, hắn nhận thấy ánh sáng bên trong có phần mờ mờ, nhưng diện tích lại vô cùng rộng lớn. Xung quanh là vô số giá đỡ, trên đó bày biện ngọc giản và những điển tịch mang phong cách cổ xưa.

Hắn tiện tay cầm lấy một viên ngọc giản trên giá gần nhất, đọc phần giới thiệu bên trong.

“« Ngự Thú Nhập Môn » – Ghi chép về gần trăm loại yêu thú, bao gồm tập tính, kỹ xảo thu phục cũng như bí quyết chăn nuôi.”

Những gì được ghi chép trong ngọc giản này chỉ là truyền thừa cấp Nhất giai của Ngự Thú Sư, đối với Lý Thanh mà nói thì không có ý nghĩa gì lớn. Vì vậy, hắn chỉ liếc mắt nhìn qua vài lần rồi đặt lại chỗ cũ.

“Tầng thứ nhất toàn là công pháp hoặc truyền thừa cấp Nhất giai. Dù giá trị không cao, nhưng số lượng này đúng là khiến người ta phải kinh ngạc.”

Lý Thanh đưa mắt nhìn quanh những giá đỡ dày đặc, không khỏi thầm cảm thán.

Tiên đạo đại tông môn quả nhiên không giống với những nơi khác!

Hắn từng ra vào Tàng Kinh Các của Liễu gia và Thượng Cổ Dưỡng Hồn, nơi đó dù cũng có không ít công pháp nhưng vẫn không thể nào so sánh với Lăng Vân Tông.

Các loại kỹ nghệ tu tiên, ngũ hành công pháp cơ bản, thậm chí là vô số bí thuật có thể tu tập từ Luyện Khí kỳ... mọi thứ đều có đầy đủ, bao quát toàn diện.

Sau khi cảm thán một hồi, Lý Thanh không chần chừ thêm mà tiếp tục bước lên tầng thứ hai với tâm trạng mong đợi. Đây là khu vực chỉ có trưởng lão trở lên mới có quyền tiến vào.

Quả nhiên, đúng như dự đoán của hắn, quy mô nơi này nhỏ hơn tầng thứ nhất một chút, nhưng giá trị thì lại cao hơn rất nhiều.

Trên những kệ trưng bày ở đây đều là truyền thừa cấp Nhị giai hoặc công pháp, bí thuật dành cho tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Mỗi một bản đều vô cùng trân quý, nếu mang ra ngoài, chắc chắn sẽ gây nên sóng gió.

“« Nhị Giai Đan Phương Tàn Ghi Chép »?”

Lý Thanh tiện tay cầm lên một viên ngọc giản, chỉ vừa nhìn thấy cái tên đã khiến hắn giật mình.

Đừng nghĩ rằng hai chữ “tàn ghi chép” ở cuối làm giảm giá trị của nó, bởi bên trong lại ghi lại những phương thuốc luyện đan cấp Nhị giai.

Rất nhiều Luyện Đan Sư cấp Trúc Cơ đều hao tổn tâm huyết để tìm kiếm những thứ này!

Chỉ cần tùy tiện lấy ra một tấm đan phương thôi, giá trị của nó đã cực kỳ trân quý rồi.

“Bên trong có ghi lại đan phương của Tử Dương Đan! Chỉ một tấm phương thuốc này cũng đủ sánh ngang với một phần truyền thừa Nhị giai!”

Lý Thanh cẩn thận đọc nội dung trong ngọc giản, không khỏi hít sâu một hơi.

Nếu hấn là một Luyện Đan Sư, chắc chắn sẽ không chần chừ mà lấy ngay tấm đan phương này.

Không cần phải bàn cãi gì thêm, Tử Dương Đan chính là loại đan dược có thể giúp Trúc Cơ kỳ tu sĩ tăng cường pháp lực!

Chương 645

DTV EBOOK

Phải biết rằng, từ Trúc Cơ kỳ trở đi, con đường tu luyện không còn dễ dàng như Luyện Khí kỳ nữa. Mỗi lần tăng một cảnh giới đều là cả một quá trình gian nan vô cùng.

Mà Tử Dương Đan chính là loại đan dược có thể thúc đẩy quá trình này!

“Đáng tiếc, ta chỉ là một Luyện Khí Sư, không có duyên với đan đạo. Hơn nữa, dược liệu để luyện chế Tử Dương Đan quá hiếm thấy, độ khó thu thập nguyên liệu thậm chí không kém gì Trúc Cơ Đan.”

Sau khi suy xét, Lý Thanh quyết định đặt lại ngọc giản đan phương xuống, tiếp tục tìm kiếm những truyền thừa hữu dụng khác.

« Trận Pháp Kỳ Yếu », « Đan Thuật Chân Giải », « Phù Lục Bí Truyền Thiên », « Lăng Vân Luyện Khí Toàn Thiên »!

Đan đạo, luyện khí, phù lục, trận pháp... bốn bộ truyền thừa Nhị giai cứ thế bày ra trước mắt hắn.

Nhưng điều đáng kinh ngạc là, đó vẫn chưa phải tất cả!

Trên các kệ khác còn có vô số truyền thừa Nhị giai thuộc nhiều nhánh khác nhau, ghi chép những phương pháp và kinh nghiệm khác biệt.

Chỉ cần tùy tiện lấy ra một bản, mang đến ngoại giới thôi cũng đủ để khiến vô số người tranh đoạt đến sứt đầu mẻ trán.

Lý Thanh nắm chặt ngọc giản ghi chép truyền thừa Luyện Khí Nhị giai, trong lòng không khỏi kích động.

Nếu có thể hiểu rõ và lĩnh hội toàn bộ nội dung bên trong, hẳn chắc chắn sẽ có thể luyện chế được Cực Phẩm Pháp Khí!

Cực phẩm pháp khí!

Đây chính là trấn tộc chi bảo của rất nhiều tu tiên thế gia Trúc Cơ kỳ, nhiều lắm cũng chỉ sở hữu một hoặc hai kiện, nhưng mỗi một kiện đều có thể gia tăng sức mạnh vô cùng to lớn!

“Tạm thời chọn một bản truyền thừa trước, sau đó xem xét tiếp những công pháp khác.”

Hắn không vội vàng quyết định, bởi vì thời gian còn rất dư dả. Hơn nữa, thời gian hắn ở lại Lăng Vân Tông vẫn còn dài, sau này hoàn toàn có thể đổi lấy những truyền thừa khác.

Mà muốn đổi những truyền thừa đó, tất nhiên cần tiêu hao điểm công hiến!

Lý Thanh liếc nhìn giá đổi của một bản Nhị giai luyện khí truyền thừa – 1.260 điểm công hiến!

Nếu quy ra linh thạch, con số này chỉ hơn sáu ngàn khối linh thạch, thực ra đã rất rẻ.

Chính vì lý do này mà Lăng Vân Tông nghiêm cấm dùng linh thạch để đổi điểm công hiến. Nếu thật sự mở ra lỗ hồng này, e rằng rất nhiều đệ tử xuất thân gia tộc sẽ trực tiếp dùng linh thạch quét sạch vốn liếng của Lăng Vân Tông.

“Cũng được, nếu không làm gì khác, tính toán đầu ra đây, ở trong tông môn chờ đợi sáu bảy năm là có thể đổi được phần truyền thừa này.”

Hắn lẩm bẩm một tiếng, sau đó đặt lại quyển luyện khí truyền thừa.

Hiện tại, điều hắn cấp bách cần là một môn công pháp Hỏa thuộc tính phù hợp với cảnh giới Trúc Cơ kỳ. Công pháp « Hỏa Nguyên Công » không còn đủ để hỗ trợ tu vi của hắn nữa.

Nếu không có công pháp thích hợp, lượng linh lực tiêu hao sẽ trở thành một vấn đề lớn.

Rất nhanh, hắn bước đến khu vực chứa các loại công pháp Trúc Cơ kỳ.

« Bích Ba Kiếm Quyết »!

Chỉ cần nhìn tên cũng biết đây là một công pháp Thủy thuộc tính, hơn nữa còn liên quan đến kiếm tu.

Nếu có thể dung hợp linh lực âm nhu của Thủy thuộc tính với kiếm pháp, chắc chắn sẽ là thiên tài hiếm thấy.

Đáng tiếc, nó không phù hợp với nhu cầu của Lý Thanh.

« Hồn Thổ Bảo Kinh »

« Cửu Chuyển Phong Hoa Công »

« Mộc Hoàng Kinh Tàn Thiên »

« Xích Hoàng Phần Thiên Công Tàn Thiên »

Trên kệ có rất nhiều công pháp, bao gồm ngũ hành cơ bản cùng các loại công pháp dành cho dị linh căn, khiến Lý Thanh nhìn đến hoa cả mắt.

Trong số đó, không ít công pháp bị thiếu sót, nhưng dù là tàn thiên vẫn đủ để tu luyện từ Luyện Khí kỳ đến Trúc Cơ kỳ. Chỉ là chúng thiếu mất nội dung cao hơn.

Ví dụ như quyển « Xích Hoàng Phần Thiên Công » mà Lý Thanh đang chú ý. Trong ngọc giản có ghi chú sơ lược về công pháp này, đề cập rằng nó vốn là một bộ công pháp toàn thiên có thể tu luyện đến Hóa Thần kỳ!

Nói cách khác, nếu có thể thu thập trọn vẹn toàn thiên, thì về sau dù đạt đến Hóa Thần kỳ cũng không cần lo lắng về công pháp tu luyện.

Đương nhiên, Hóa Thần kỳ đối với hắn bây giờ vẫn còn quá xa vời. Chỉ cần nghĩ đến đã khiến đầu óc hắn choáng váng.

Điều thực sự hấp dẫn hắn là công pháp này còn kèm theo một số hiệu quả đặc thù.

Trước tiên, nó có thể giúp cảm ứng sự tồn tại của thiên địa linh hỏa!

Hơn nữa, nếu tu luyện công pháp này, khi gặp được những ngọn linh hỏa thiên sinh dị chủng, nó còn có thể trợ giúp thu phục chúng.

Quan trọng nhất là, một khi thu phục được linh hỏa, tốc độ tu luyện sẽ tăng lên đáng kể!

“Không thể tin được! Nếu thu phục được linh hỏa, không chỉ tăng tốc độ tu luyện, mà quan trọng hơn là... công pháp này

còn có thể thu phục nhiều hơn một loại thiên địa linh hỏa!”

Chương 646

DTV EBOOK

“Trúc Cơ kỳ có thể thu phục một loại linh hỏa, Kết Đan kỳ thu phục loại thứ hai, Nguyên Anh kỳ thu phục loại thứ ba, đến Hóa Thần kỳ có thể thu phục loại thứ tư!”

“Nếu thu phục được bốn loại thiên địa linh hỏa cường đại, cho dù tư chất của tu sĩ có kém đến đâu, tốc độ tu luyện cũng có thể sánh ngang với đơn linh căn!”

Nhìn những dòng miêu tả trên ngọc giản, Lý Thanh chỉ cảm thấy huyết dịch trong người sôi trào.

Nhưng rất nhanh, dòng chữ cuối cùng của công pháp này lại khiến hắn như bị dội một gáo nước lạnh.

“Nếu không thể thu phục được bất kỳ thiên địa linh hỏa nào, tốc độ tu luyện khi sử dụng công pháp này sẽ chậm hơn so với những công pháp bình thường.”

Quả nhiên là có tác dụng phụ!

Nhìn dòng chữ này, khóe miệng Lý Thanh giật giật, ánh mắt lộ ra vài phần khổ sở.

Hiện tại, hắn vốn đã là tứ linh căn, tốc độ tu luyện chậm như rùa bò. Nếu còn bị công pháp này liên lụy, chẳng khác nào một con rùa đen cõng theo cả một ngọn núi mà bò đi!

Tốc độ tu luyện khi đó có thể tưởng tượng được...

“Vấn đề lớn nhất là, công pháp này chỉ có Trúc Cơ thiên, những thiên chương cao hơn... ta còn biết tìm ở đâu đây?”

Lý Thanh cười khổ lắm lắm, trong lòng lập tức rơi vào do dự.

Công pháp tuy mạnh, nhưng lại không hoàn chỉnh!

Muốn phát huy toàn bộ uy lực, nhất định phải thu phục thiên địa linh hỏa, nếu không tốc độ tu luyện thậm chí còn chậm hơn những công pháp bình thường.

Ngoài điều đó ra, còn có một vấn đề mấu chốt khác.

Thiên địa linh hỏa vốn là tồn tại chí cương chí dương, trong quá trình thu phục, tất yếu sẽ gặp nguy hiểm.

Dù có tu hành Xích Hoàng Phần Thiên Công, cũng không thể đảm bảo an toàn tuyệt đối, nhiều lắm chỉ giúp gia tăng xác suất thu phục thành công. Còn về mức độ nguy hiểm thực sự ra sao, phải đợi đến khi tu luyện mới biết được.

“Ai, nếu không phải vì quá nhiều hạn chế, ta cũng không dễ dàng để công pháp này lộ ra ngoài như thế.”

Lý Thanh trầm tư một hồi, sau đó đặt ngọc giản xuống, chau mày suy nghĩ.

Hiện tại, ưu thế lớn nhất của hắn chính là tuổi thọ dài lâu. So với không ít chân nhân Kết Đan kỳ, hắn còn có thể sống lâu hơn. Hơn nữa, về sau nếu tiếp tục luyện khí, tuổi thọ hắn lại càng kéo dài thêm.

“Ta tư chất kém cỏi, dù có chọn công pháp khác, tốc độ tu hành cũng chẳng nhanh hơn được bao nhiêu.”

“Nếu chọn Xích Hoàng Phần Thiên Công, nhiều lắm chỉ chậm hơn một chút. Nhưng đổi lại, tương lai ta vẫn có hi vọng! Nếu có thể thu thập đầy đủ công pháp và gom góp đủ số lượng thiên địa linh hỏa, con đường tu luyện của ta sẽ càng vững chắc!”

Linh căn tư chất là điều đã được định sẵn từ khi sinh ra, không thể thay đổi.

Nhưng Xích Hoàng Phần Thiên Công lại giúp tu sĩ thu thập thiên địa linh hỏa để bù đắp khuyết điểm, gia tăng tốc độ tu luyện, đây chẳng phải là một cách nghịch thiên cải mệnh hay sao?

“Nghịch thiên cải mệnh...”

Lý Thanh lẩm bẩm, ánh mắt dần trở nên kiên định.

Hắn đã quyết định!

Đúng vậy, hắn sẽ lựa chọn môn công pháp này!

Dựa vào tuổi thọ dài lâu, hắn không cần lo lắng về đại nạn sắp tới. Ngược lại, hắn có thể dồn tâm sức vào việc tìm kiếm thiên địa linh hỏa.

“Trước tiên đi xem thử trong truyền công đại điện, có bí thuật nào thích hợp không. Nếu có, về sau ta có thể quay lại đòi lấy!”

Nghĩ vậy, Lý Thanh đưa mắt nhìn về phía giá trưng bày trong đại điện, nơi đặt vô số công pháp truyền thừa và bí thuật.

Chủng loại vẫn vô cùng phong phú. Không chỉ có bí thuật, mà còn có thần thông uy lực mạnh mẽ, thậm chí là bí thuật luyện thể, tất cả đều có thể giúp Trúc Cơ kỳ trưởng lão tu luyện.

“Không hổ danh là đại tông phái Tiên Đạo! Ngay cả những bí thuật luyện thể ít người để ý cũng có đến ba, bốn loại, hơn nữa đều là Nhị Giai Bí Thuật!”

Lý Thanh thâm cảm thán.

Chỉ cần chuyên tu một loại bí thuật, hẳn có thể nhanh chóng nâng cao cảnh giới thể tu lên Nhị Giai.

Ngoài ra, còn có không ít môn Hỏa hệ thần thông dành cho Trúc Cơ kỳ, khiến hắn không khỏi động tâm.

“Thôi thì lưu lại chờ tương lai vậy!”

Dòng suy nghĩ của hắn dần trở nên bình ổn, không còn nôn nóng nữa. Dù sao, thời gian của hắn vẫn còn rất nhiều, hắn có thể từ từ đòi lấy sau.

Bây giờ, việc quan trọng nhất chính là chuyển tu công pháp, trước tiên đem chân nguyên chuyển sang Xích Hoàng Phần Thiên Công, đến lúc đó, thực lực của hắn sẽ tăng mạnh!

Trong truyền công đại điện, một lão giả mỉm cười nhìn Lý Thanh, ánh mắt hiện rõ vẻ tán thưởng.

“Lý sư đệ, trong miếng ngọc giản này chính là tàn thiên của Xích Hoàng Phần Thiên Công, bao gồm toàn bộ nội dung từ Luyện Khí kỳ đến Trúc Cơ kỳ.”

Chương 647

DTV EBOOK

“Tuy nhiên, trước khi người nhận công pháp, tông môn có một quy tắc, chắc hẳn người cũng biết rõ. Bất kỳ công pháp nào được đổi từ truyền công đại diện, đều không thể truyền ra ngoài! Kể cả thân quyền cũng không được phép.”

“Vì vậy, người cần phát tâm ma chi thể!”

Lý Thanh nghe xong liền gật đầu.

Những quy tắc này hẳn sớm đã biết, cũng không có gì bất mãn. Dù sao, nếu bản thân đã chọn tu luyện công pháp này, chẳng có lý do gì lại truyền cho người khác!

“Ta, Lý Thanh, lấy con đường tu đạo và tính mạng lập xuống tâm ma chi thể, tuyệt đối không truyền công pháp này cho bất kỳ ai!”

Lời thề vừa dứt, trưởng lão truyền công cũng an tâm, trực tiếp giao ngọc giản cho hắn.

“Haha, vốn ta không nên nhiều lời, nhưng Lý sư đệ, câu nói của người trước đại diện hôm nay làm ta cảm khái rất nhiều, nên ta muốn nhắc nhở một chút.”

“Xích Hoàng Phần Thiên Công, dù là trong truyền công đại diện của Lăng Vân Tông, cũng không có nội dung tu luyện tiếp theo.”

“Hơn nữa, thiên địa linh hỏa vốn là vật hiếm có trên thế gian. Đã từng có nhiều vị trưởng lão lựa chọn công pháp này, nhưng cuối cùng đều bất lực, buộc phải chuyển tu sang công pháp khác.”

Lý Thanh chỉ mỉm cười, nhàn nhạt nói:

“Về phần hậu thiên công pháp, sư đệ ta chưa từng mong đợi xa vời. Với tư chất như ta, lẽ nào sư huynh cho rằng ta có thể kỳ vọng Kết Đan sao?”

“Ta chọn Xích Hoàng Phần Thiên Công, chỉ vì muốn đặt một tia hi vọng nhỏ bé của mình vào thiên địa linh hỏa. Nếu cả đời này vô duyên, vậy thì coi như số mệnh an bài.”

Trưởng lão truyền công lắc đầu, ánh mắt có phần nghiêm túc hơn.

“Ta không cho rằng sư đệ ngươi là người tầm thường. Nếu không, làm sao có thể thốt ra những lời nói chấn động trước đại diện hôm nay? Chỉ riêng phần tâm tính này, cũng đã hơn xa người khác!”

“Huống hồ, ai có thể đoán trước được chuyện tương lai chứ?”

“Sư huynh quá khen!” Lý Thanh khiêm tốn đáp.

“Haha, ngược lại ta lại lẩm lời rồi. Tuổi già, suốt ngày ở trong truyền công đại diện, không có gì làm liên thích kiếm người tán gẫu đôi câu. Mong sư đệ bỏ qua.”

“Tốt, ngươi cứ yên tâm ghi nhớ công pháp đi, ta sẽ không quấy rầy nữa.”

Lý Thanh ôm quyền nói: “Đa tạ sư huynh!”

Nói xong, hắn đặt ngọc giản lên đầu ngón tay, thúc giục pháp lực, chậm rãi dẫn dắt những ký tự khắc trong ngọc giản khắc sâu vào thần thức.

Chẳng bao lâu, Xích Hoàng Phần Thiên Công, từ phần Luyện Khí kỳ đến Trúc Cơ kỳ, đã hoàn toàn in sâu trong đầu hắn.

Xác nhận lại một lần nữa rằng không bỏ sót bất kỳ điều gì, Lý Thanh liền trả lại ngọc giản cho trưởng lão truyền công, sau đó không nán lại thêm mà rời khỏi truyền công đại diện.

Vừa bước ra ngoài, hắn bất chợt nhận ra trước cửa đại diện có một bảng thông báo mới được dựng lên, trông rất giống với bảng cảnh giới của tông môn.

Trên đó, chỉ vờn vẹn một câu thi từ cổ hán từng vô tình ngâm lên:

“Tóc đen không biết Trúc Cơ khó,
Đến khi đầu bạc mới hối hận khổ tu trễ!”

Thấy cảnh này, Lý Thanh sửng sờ một chút, cuối cùng chỉ có thể cười khò lắc đầu, có chút chột dạ bước nhanh rời khỏi nơi đây.

Sau khi quay về Hoang Vân Phong, hắn không làm bất cứ điều gì khác, mà bắt tay ngay vào việc chuyển tu từ Hỏa Nguyên Công sang Xích Hoàng Phần Thiên Công.

Mặc dù cả hai đều là Hỏa thuộc tính công pháp, nhưng quá trình chuyển đổi chân nguyên lại không hề đơn giản.

Chưa kể, pháp lực của hắn vốn đã hùng hậu hơn tu sĩ Trúc Cơ bình thường, vì vậy thời gian tiêu hao càng nhiều.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Ngày qua ngày, Xích Hoàng Phần Thiên Công dần dần vận chuyển trong cơ thể, từng vòng chu thiên nối tiếp nhau, chân nguyên trong người hắn cũng từ từ chuyển hóa.

Ban đầu, chân nguyên của hắn chỉ là một màu đỏ nhạt, nhưng sau khi chuyển hóa thành Xích Hoàng Phần Thiên Công, màu sắc trở nên sâu hơn, đậm hơn, ngưng tụ hơn, rực lên một màu xích hồng rực rỡ.

Không cần nói nhiều, đây tuyệt đối là một biến hóa tốt, đại biểu rằng uy lực chân nguyên của hắn đã mạnh mẽ hơn trước.

Tu hành không có khái niệm thời gian.

Đối với một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, hai, ba tháng chẳng khác gì một cái búng tay, hoàn toàn không đáng để bận tâm.

Quá trình chuyển tu của Lý Thanh vô cùng thuận lợi. Trong khoảng thời gian này, hắn đã thành công chuyển hóa hơn một nửa chân nguyên sang Xích Hoàng Phần Thiên Công.

Tại khí hải trong đan điền, một vùng pháp lực thể lỏng rõ ràng đang dần thay đổi.

Hơn một nửa đã biến thành màu xích hồng, trong khi phần còn lại vẫn mang màu đỏ nhạt của công pháp cũ.

Đợi đến khi toàn bộ pháp lực chuyển hóa hoàn toàn, hắn sẽ có thể chính thức bắt đầu tu luyện Trúc Cơ kỳ theo Xích Hoàng Phần Thiên Công!

Đúng lúc hấn đang chuẩn bị tiếp tục tu luyện, thì đột nhiên
cấm chế bên ngoài động phủ khẽ rung động.

Chương 648

DTV EBOOK

Cảm nhận được điều này, Lý Thanh nhíu mày, lập tức thả ra thần thức, quét qua khu vực bên ngoài động phủ để xem có chuyện gì xảy ra.

Chỉ thấy một con linh điều lông vũ màu lam nhạt, trong miệng ngậm một phong thư, nhẹ nhàng đặt trước cửa động phủ của hắn.

“Hử? Ai lại gửi thư cho ta?”

Tạm thời dừng tu luyện, Lý Thanh chậm rãi bước ra ngoài, cầm phong thư trong tay.

Mở ra xem xét, ánh mắt hắn tùy ý lướt qua, nhanh chóng đọc hết nội dung bên trong.

“Trúc Cơ Tiểu Khánh? Tên Kỷ Bạch này thật đúng là thích mấy trò xã giao này mà.”

Lý Thanh cười lắc đầu, đưa ngón tay búng nhẹ một sợi xích hồng sắc Tiên Thiên Chân Hỏa, đốt lá thư thành tro bụi, theo gió tản đi.

Trúc Cơ thành công, tổ chức tiệc mừng, chuyện này cũng là hợp tình hợp lý.

Nhưng Lý Thanh từ khi vào tông môn đến giờ, ngoài Ngô Xung, hắn hầu như không kết giao với ai.

Vậy thì có cần thiết phải tổ chức khánh điển không?

Hay là âm thầm gọi Ngô Xung đến uống vài chén?

Nghĩ đến đây, hắn bỗng cảm thấy đau đầu. Lấy lượng cơm ăn của Ngô Xung, nếu muốn tổ chức tiệc, e rằng chuẩn bị bao nhiêu cũng không đủ!

Thực ra, không chỉ mình hắn không có ý định tổ chức khánh điển.

Trong số những người vừa Trúc Cơ thành công, bất kể là Thẩm Ngưng Băng hay Võ Hoành, cũng không ai có ý định tổ chức.

Thẩm Ngưng Băng thì vốn không thích náo nhiệt.

Võ Hoành thì khỏi nói, hắn chưa từng quan tâm đến chuyện này, chỉ một lòng dành toàn bộ thời gian cho tu luyện.

Thật ra, lý do sâu xa vẫn giống như Lý Thanh—bọn họ vào tông môn chưa lâu, gần như không quen biết ai, tổ chức khánh điển chỉ thêm phiền phức vô ích.

Ngược lại, Kỷ Bạch lại là một kẻ am hiểu giao thiệp, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi đã kết giao được một nhóm trưởng lão, đủ để chống lưng cho một buổi Trúc Cơ khánh điển hoành tráng.

“Nhưng mà...”

“Đi tham gia một chút náo nhiệt cũng không phải là ý tồi. Vừa hay có thể nhân cơ hội này kết giao một ít đồng môn, sau này biết đâu lại có thể lấy được một số tin tức hữu dụng.”

Dù sao cũng không mất quá nhiều thời gian, kết thêm vài bằng hữu trong tông môn, chắc chắn không phải là chuyện xấu.

Nghĩ vậy, Lý Thanh lấy từ túi trữ vật ra một khối nhỏ linh vàng, sau đó đưa tay triệu hồi một luồng Tiên Thiên Chân Hỏa, bao trùm lên trên.

Oanh!

Lý Thanh thôi động Tiên Thiên Chân Hỏa, trực tiếp dùng tay không dung luyện linh vàng, thậm chí ngay cả lò luyện cũng không cần vận dụng.

Chỉ thấy khối linh vàng nhỏ lơ lửng trong lòng bàn tay hắn, dưới sự thiêu đốt của Tiên Thiên Chân Hỏa, nhanh chóng nóng chảy thành thể lỏng.

Nếu là trước đây, muốn luyện hóa loại linh tài này, hắn nhất định phải đặt vào lò luyện, sau đó nung liên tục cả đêm mới có thể biến nó thành trạng thái phù hợp để rèn luyện.

Nhưng bây giờ, với Tiên Thiên Chân Hỏa, chỉ trong chưa đầy nửa canh giờ, hắn đã có thể dễ dàng luyện hóa khối linh vàng

này thành thể lỏng.

Hắn đang chuẩn bị một lễ vật nhỏ để tham dự Trúc Cơ Khánh Điện của Kỷ Bạch.

Dĩ nhiên, món quà này không quá trân quý, nhưng dù sao cũng là tự tay luyện chế, đủ thể hiện thành ý.

Dù gì trước đây hắn cũng từng tham gia Trúc Cơ Khánh Điện, giờ nếu đi tay không thì đúng là không thích hợp.

Hơn nữa, hắn không có ý định tổ chức khánh điện của riêng mình, nên nếu chuẩn bị lễ vật quá giá trị, chẳng phải là chỉ có lỗ vốn, không thu lại được gì sao?

Nghĩ vậy, Lý Thanh vừa rèn hình, vừa thôi linh, từng luồng linh lực tinh thuần liên tục dung nhập vào khối linh kim dịch trong tay hắn.

Nếu có một Luyện Khí Sư nào chứng kiến cảnh này, chắc chắn sẽ sững sờ kinh hãi.

Vì rèn luyện và thôi linh vốn là hai bước riêng biệt, thế nhưng Lý Thanh lại có thể tiến hành đồng thời, đủ thấy trình độ Luyện Khí Thuật của hắn đã đạt đến một cảnh giới đáng phong tạo cực!

Theo từng đợt linh lực rót vào, linh kim dịch trong tay hắn dần dần biến hóa, cuối cùng ngưng tụ thành một viên linh đan nhỏ bé.

Đinh đinh đang đang!

Một trận thanh âm thanh thúy vang lên, dễ nghe vô cùng.

Tuy nhiên, quá trình vẫn chưa kết thúc!

Lý Thanh đưa ngón tay chấm nhẹ vào không trung, bắt đầu khắc họa linh văn lên trên viên linh đan.

Những linh văn này tuy đơn giản, nhưng lại mang theo khí tức tự nhiên thuần phác, tựa như trời sinh đã có, không hề gượng ép.

Hắn đang phông chế một phần linh văn trên Dưỡng Hồn Linh, khắc họa lên viên linh đan này.

Dĩ nhiên, nó không thể có công hiệu tẩm bổ thần hồn như Dưỡng Hồn Linh, nhưng sau khi tế luyện, nó vẫn có thể phát ra âm thanh dễ chịu, giúp tinh thần con người thư giãn.

Dùng món quà này làm lễ vật, đúng là một ý tưởng độc đáo!

Rất nhanh, linh văn đã hoàn thành, từ trong viên linh đang, một trận linh quang yếu ớt tỏa ra.

Chương 649

DTV EBOOK

Thấy vậy, Lý Thanh hài lòng nắm nó trong tay, vận dụng linh lực tế luyện một lần cuối.

Đinh đinh đang đang!

Lần này, âm thanh phát ra càng thêm thanh thoát, thậm chí còn ẩn chứa hiệu quả an thần, rõ ràng không phải vật tầm thường!

Nhưng ngay khi hắn còn đang đắc ý, khóe miệng chợt co giật nhẹ.

Vì hắn phát hiện rằng sau khi luyện chế xong viên linh đang này, tuổi thọ của hắn chỉ tăng thêm... năm ngày!

“Dựa vào!”

“Cũng quá coi thường ta rồi!”

“Mặc dù ngay cả kém phẩm pháp khí cũng không tính, nhưng dù sao cũng là linh vàng, lại còn khắc họa đạo văn Dưỡng Hồn Linh nữa chứ!”

“Chỉ tăng năm ngày tuổi thọ, có phải quá keo kiệt rồi không?!”

Dù hơi thất vọng, nhưng hắn cũng không có ý định trông mong quá nhiều vào món đồ chơi này.

Dù sao, nếu chỉ cần luyện chế những món đồ nhỏ như vậy mà liên tục tăng tuổi thọ, chẳng phải chỉ cần gom được một ít linh tài, sau đó cắt nhỏ, rồi luyện chế thành vô số món đồ vật vĩnh, hắn có thể liên tục kiếm lời tuổi thọ hay sao?

Nghĩ tới đây, hắn bật cười lắc đầu, xem như chấp nhận thực tế.

“Thôi thì cứ như vậy đi.”

“Vừa vặn, cũng có thể thể hiện một chút thân phận Luyện Khí Sư của ta.”

“Kết giao với người khác, quan trọng nhất vẫn là thể hiện giá trị của bản thân!”

Sau mười lăm ngày, đại lễ khánh mừng Trúc Cơ của Kỷ Bạch diễn ra đúng như dự định.

Nhân khoảng thời gian này, Lý Thanh đã tranh thủ chuyển hóa toàn bộ chân nguyên trong đan điền của mình sang Xích Hoàng Phần Thiên Công, chính thức sở hữu thực lực Trúc Cơ sơ kỳ hoàn chỉnh.

Đạt đến cảnh giới này, việc điều khiển pháp khí trở nên linh hoạt hơn nhiều, có thể ngự không trong thời gian dài, không còn phải liên tục lo lắng về việc tiêu hao pháp lực như khi còn ở Luyện Khí kỳ.

Lý Thanh đứng trên một chiếc pháp khí hình lá, nhẹ nhàng lướt đi giữa không trung, thẳng hướng Bạch Vân Phong, nơi Kỷ Bạch đã chọn làm động phủ.

Không giống với động phủ đơn sơ, giản dị của mình, nơi ở của Kỷ Bạch được trang trí vô cùng tinh tế, mang phong cách thanh nhã cổ điển nhưng không kém phần sang trọng.

Nhìn từng chiếc trường minh đăng treo trong động phủ, Lý Thanh không khỏi cảm thán, thầm nghĩ con người đúng là khác biệt, nếu đổi lại là hắn, chắc chắn sẽ không bỏ thời gian vào những chuyện trang trí như thế này.

Không bao lâu sau, Kỷ Bạch bước ra khỏi động phủ, khuôn mặt rạng rỡ nụ cười ôn hòa, vui vẻ đón tiếp Lý Thanh vào trong.

“Haha, Lý sư huynh, mau vào đi, bên trong đã có không ít đồng môn và trưởng lão đang tụ họp.”

Vừa nhìn thấy Kỷ Bạch, Lý Thanh liền lấy từ trong túi trữ vật ra một chiếc hộp gỗ nhỏ, bên trong chính là viên tiểu linh đan hắn tự tay luyện chế.

“Kỷ Bạch sư đệ, viên linh đan này là ta tiện tay luyện chế, có công hiệu an thần, ngưng tâm. Sau này nếu có lúc cảm thấy phiền muộn, ngươi có thể dùng nó để tĩnh tâm.”

Kỷ Bạch nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, khoát tay từ chối:

“Như vậy sao được! Lý sư huynh, ta tổ chức khánh điển Trúc Cơ chỉ để kết giao bằng hữu, tăng cường tình cảm đồng môn,

sao có thể nhận lễ vật của huynh?”

Nhưng Lý Thanh chỉ khẽ cười, kiên trì nói:

“Chẳng qua chỉ là một viên linh đan nho nhỏ, không đáng gì. Sư đệ không chê là tốt rồi. Ta đến đây cũng muốn nhờ cơ hội này kết giao thêm với các vị đồng môn trưởng lão.”

Nghe vậy, Kỷ Bạch cuối cùng cũng nhận lấy hộp gỗ. Hắn không vội mở ra mà lại tò mò hỏi:

“Viên linh đan này là do Lý sư huynh tự luyện chế? Chẳng lẽ huynh cũng tinh thông luyện đan?”

Lý Thanh cười sáng khoái, đáp lại một cách khiêm tốn:

“Haha, chỉ là biết sơ sơ một chút, không dám nói tinh thông. Khi rảnh rỗi ta cũng hay luyện chế vài thứ để giết thời gian.”

Vừa trò chuyện, cả hai vừa tiến vào đại sảnh trong động phủ.

Lúc này, trong sảnh đã có bảy tám vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ của tông môn đang ngồi. Mỗi người đều có một bàn riêng trước mặt, tựa hồ như đang tham gia một buổi luận đạo.

Ngoài ra, còn có nhiều bàn lớn vẫn bỏ trống, có lẽ là để dành cho những vị khách vẫn chưa đến.

Nhìn thấy khung cảnh này, Lý Thanh càng thêm khâm phục năng lực giao tiếp của Kỷ Bạch. Chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà hắn đã có thể mời được nhiều trưởng lão đến dự lễ, quả thực không phải chuyện dễ dàng.

Hắn tự nhủ, cho dù có thêm vài tháng chuẩn bị, bản thân cũng không thể đạt được thành tựu như thế. Xem ra thiên phú kết giao của mỗi người đúng là khác biệt.

Không đợi Kỷ Bạch giới thiệu, một vị trưởng lão trẻ tuổi đã nhận ra Lý Thanh, cười lớn nói:

“Haha, có phải đây là Lý Thanh sư đệ không? Gần đây danh tiếng của ngươi trong tông môn thực sự vang dội đó nha!”

Lời nói này không có ác ý, thuần túy chỉ là tò mò.

Lý Thanh ôm quyền, cười khò đáp:

Chương 650

DTV EBOOK

“Gặp qua chư vị sư huynh, chẳng hay ta đã phạm sai gì mà tiếng xấu lại vang xa như vậy?”

Mọi người bật cười ha hả, một vị trưởng lão tính tình hào sảng lớn tiếng nói:

“Lý sư đệ đúng là diệu nhân! Người mang tư chất tứ linh căn nhưng vẫn có thể Trúc Cơ thành công, chẳng phải đã sớm trở thành cái tên ai ai cũng biết trong tông môn rồi sao?”

Một nữ trưởng lão dung mạo kiều diễm, khí chất thanh tao cũng mỉm cười nói:

“Lời nói hôm đó của Lý sư đệ tại truyền công đại diện đã lan truyền khắp tông môn rồi. Giờ đây không ít đệ tử coi người là tấm gương, tu hành càng thêm chăm chỉ.”

Một vị trưởng lão khác gật gù nâng chén:

“‘Tóc đen không biết Trúc Cơ khó, đầu bạc mới hối hận khổ tu muộn màng’ – câu này nói quá chuẩn! Đáng để cạn một chén!”

“Đúng vậy! Nếu toàn bộ đệ tử Luyện Khí kỳ đều có thể hiểu thấu câu nói này, đó sẽ là đại phúc của tông môn!”

Rất rõ ràng, một câu thơ ngẫu hứng của Lý Thanh đã khiến hần chiếm được thiện cảm của không ít trưởng lão.

Nhờ vậy, hần dễ dàng hòa nhập vào bầu không khí nơi đây, trò chuyện vui vẻ cùng mọi người.

Dù là tiên đạo tông môn, nơi có không ít sự cạnh tranh, nhưng quan hệ đồng môn vẫn không hề tệ. Khi đã bước vào Trúc Cơ kỳ, ai cũng hiểu đạo lý thiện ý giúp người, bởi chẳng ai biết ngày sau mình sẽ cần sự giúp đỡ của người khác vào lúc nào.

Mặc dù không có tài xã giao như Kỷ Bạch, nhưng Lý Thanh vẫn tự tin rằng bản thân cũng không quá kém trong việc duy

trì quan hệ. Chỉ sau một lát, hắn đã nhanh chóng trở nên quen thuộc với các vị trưởng lão tại đây.

Trong lúc chuyện trò, chủ đề tự nhiên xoay quanh con đường tu hành.

“Mới ngày nào còn là Luyện Khí kỳ, từng bước từng bước tiến lên đầy gian nan. Chỉ cần chênh mảng một chút, e rằng hôm nay không thể ngồi tại đây rồi.” – Lý Thanh cảm thán.

“Đúng vậy! Tu tiên là từng bước từng bước tiến lên, trừ những thiên tài tuyệt thế, tất cả chúng ta đều phải không ngừng tranh đấu.” – Một vị trưởng lão gật đầu đồng tình.

Nói đến tu vi, mọi người cũng không tránh khỏi bàn về Kết Đan.

Dù vẫn còn trẻ, những trưởng lão nơi đây cũng chỉ nhập môn sớm hơn Lý Thanh chừng hai, ba mươi năm.

Trong số những người có mặt, có hai vị trưởng lão đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, có thể xem là thiên phú không tệ.

Thế nhưng, dù vậy, khi nhắc đến hai chữ Kết Đan, sắc mặt bọn họ không khỏi tràn đầy cay đắng, chỉ cảm thấy Tiên Đạo quả thật quá mức gian nan hiểm trở.

Chớ nói đến Kết Đan kỳ, ngay cả giả đan hay Trúc Cơ hậu kỳ, đối với bọn họ vẫn là một mục tiêu xa vời.

“Khó! Quá khó! Người có thể Kết Đan, chẳng lẽ đều là thiên tài tuyệt thế sao?”

“Đúng vậy! Ta nghe nói mấy năm trước, ở khu vực gần Thiên Hà Tông, từng xuất hiện một loại linh vật có thể giúp đột phá Kết Đan!”

“Ta cũng nghe được chuyện này! Hình như đó là một bãi Âm Dương Ngưng Linh Dịch, có thể sánh ngang với Tử Phủ Linh Dịch, chính là một trong những linh vật tốt nhất để trợ giúp Kết Đan!”

“Nghe nói cuối cùng, ngay cả Thiên Hà Tông cũng chỉ cướp được một phần nhỏ.”

Ngay lúc này, có người đột nhiên quay sang nhìn Lý Thanh, tò mò hỏi:

“Lý sư đệ, ta nghe nói trước khi gia nhập tông môn, ngươi từng là tán tu trong khu vực Thiên Hà Tông. Vậy chắc hẳn ngươi biết chuyện này rõ hơn chúng ta?”

Lai lịch của Lý Thanh cũng không phải bí mật gì, hẳn chưa bao giờ cố ý che giấu quá khứ của mình.

Cho nên nếu ai thực sự tò mò, chỉ cần tìm hiểu một chút là có thể biết được.

Đối mặt với ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, Lý Thanh cũng không quá ngạc nhiên, chỉ lặng lẽ nâng chén linh tửu, nhấp một ngụm rồi bình thản đáp:

“Khi đó ta chỉ là một tán tu Luyện Khí kỳ, hiểu biết tất nhiên không nhiều hơn chư vị bao nhiêu.”

“Nhưng ta có nghe nói, phần linh vật Kết Đan kia, hơn phân nửa đã bị một viên Thạch Đản thần bí hút đi!”

Lời này vừa thốt ra, lập tức khiến không ít người giật mình kinh ngạc.

“Thạch Đản? Thật hay giả? Một quả trứng đá, lại có thể có sức mạnh khủng khiếp đến vậy sao?”

“Không ngờ chuyện này là thật! Ta còn tưởng đó chỉ là cái có mà Thiên Hà Tông bịa ra để đối phó với bên ngoài.”

“Nghe nói ngay cả mấy vị Kết Đan kỳ lão tổ cũng không thể ngăn cản nó, rốt cuộc đó là trứng của sinh vật gì?”

Trong lúc mọi người bàn luận, một vị trưởng lão có tư lịch thâm sâu trầm ngâm không nói gì.

Có người nhận ra được điều này, liền lên tiếng hỏi:

“Lục sư huynh, huynh chắc hẳn biết được chuyện gì đó, có thể chia sẻ một chút không?”

Vị trưởng lão họ Lục hơi cau mày, do dự một lúc rồi mới lên tiếng:

Chương 651

DTV EBOOK

“Ta từng nghe nói, Băng Vân sư thúc đã nhiều lần xâm nhập cấm địa cánh đồng tuyết, dường như chính tại nơi đó, người đã phát hiện một viên Thạch Đản thần bí!”

“Tê—!”

Mọi người không khỏi hít một hơi lạnh.

Không ngờ viên Thạch Đản thần bí từng khiến cả Thiên Hà Tông rung chuyển, lại xuất hiện ngay tại khu vực gần đây!

Lý Thanh cũng không khỏi sửng sò, không ngờ viên trứng đá được đồn đại trong tu tiên giới, vậy mà lại nằm tại núi tuyết tuyệt địa!

Không chỉ riêng hần, mà rất nhiều người ở đây cũng động tâm tư.

Dù không biết rốt cuộc quả trứng này thuộc về yêu thú gì, nhưng có một điều chắc chắn, đó là nó đã hấp thụ một lượng lớn Âm Dương Ngưng Linh Dịch!

Nếu có thể đập vỡ quả trứng, liệu có thể thu lại một phần linh dịch còn sót lại bên trong không?

Linh vật trợ giúp Kết Đan luôn là thứ khiến người khác thêm khát.

Chỉ cần là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, không ai có thể cưỡng lại sức hấp dẫn này!

Ngồi lặng lẽ nghe mọi người trò chuyện, Lý Thanh âm thầm gật đầu.

Quả nhiên, kết giao đồng môn là một chuyện có lợi!

Chí ít, nhờ tham gia những buổi tiệc thế này, hần có thể nhanh chóng biết được các tin tức quan trọng.

Sau này muốn tìm kiếm thiên địa linh hỏa, rất có thể hần cũng phải dựa vào những trưởng lão này để dò hỏi tin tức.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh bỗng chú ý đến một chuyện khác.

Hắn đảo mắt nhìn quanh một lượt, bất giác phát hiện trong số những người có mặt hôm nay, Thảm Ngưng Băng và Võ Hoành – hai người từng cùng hắn đột phá Trúc Cơ – lại không xuất hiện!

“Kỳ lạ, chẳng lẽ Kỳ Bạch không mời bọn họ sao?”

Nhưng nghĩ kỹ lại, chuyện đó dường như không có khả năng.

Lý Thanh dứt khoát mở miệng hỏi:

“Kỳ Bạch sư đệ, sao không thấy Võ sư đệ và Thảm sư muội đâu?”

Kỳ Bạch khẽ cười khỏ, lắc đầu đáp:

“Võ Hoành đang ở giai đoạn quan trọng của quá trình chuyển đổi công pháp, nhất thời không thể thoát thân.”

“Còn về Thảm sư muội... hình như nàng đã rời tông môn để lịch luyện rồi.”

“Lịch luyện sao?”

Nghe vậy, trong đầu Lý Thanh lập tức hiện lên cuộc đối thoại trước đây mà hắn vô tình nghe được tại chỗ chương môn.

Hắn nhớ rất rõ, ngay khi mới vào tông môn, Thảm Ngưng Băng đã bái một vị Thái Thượng trưởng lão làm sư phụ.

Vị Thái Thượng trưởng lão đó... dường như chính là Băng Vân!

Nội tất cả các chi tiết lại với nhau, ánh mắt Lý Thanh dần trở nên nghiêm nghị.

Hắn chậm rãi nâng chén linh tửu, uống cạn trong một hơi.

“Nãi nãi nó chứ... không lẽ Thái Thượng trưởng lão Băng Vân đã trực tiếp mang Thảm Ngưng Băng đi thu phục quả trứng đá kia rồi sao?!”

Bởi vì hắn từng nghe nói, những tu sĩ sở hữu dị linh căn, so với người bình thường, sẽ dễ dàng thu phục linh thú có thuộc tính tương tự hơn nhiều!

Đại lễ Trúc Cơ của Kỳ Bạch kéo dài suốt ba ngày, trong khoảng thời gian đó, Lý Thanh cùng mọi người uống không ít

linh trà và linh tửu.

Tuy nhiên, khi đã đạt đến Trúc Cơ kỳ, những loại linh tửu hay linh trà phổ thông này chẳng còn tác dụng gì đáng kể, chỉ đơn giản là để thỏa mãn khẩu vị, ném thử hương vị mà thôi.

Ba ngày nhanh chóng trôi qua, mọi người lần lượt cáo từ rời đi. Lý Thanh cũng hướng mọi người ôm quyền bái biệt.

Điều khiển pháp khí hình lá, hần nhẹ nhàng lướt qua không trung, trong lòng lại suy nghĩ vạn điều.

“Lần này nhờ có Kỳ Bạch mà ta biết thêm được không ít tin tức về các tông môn.”

Đến một trình độ tu vi nhất định, những tin tức có thể tiếp cận cũng theo đó mà mở rộng. Càng mạnh mẽ, càng có thể biết được những điều bí mật hơn.

Chẳng hạn như ba đại tiên đạo tông môn ở Thanh Lĩnh Vực, tuy rằng mỗi bên đều tọa trấn một phương, nhưng mối quan hệ giữa bọn họ cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Giữa họ vẫn có liên hệ nhất định.

Chỉ có Thánh Điện trên thảo nguyên phía Bắc là thật sự không quan tâm đến thế sự. Bọn họ cứ thế an vị giữa thảo nguyên mệnh mông, cực hiếm khi xuất thế.

Nhìn vào cục diện tu tiên giới của Thanh Lĩnh Vực, Lý Thanh càng thấu triệt nhiều điều.

Ba đại tiên tông có thực lực tổng hợp không chênh lệch nhau quá nhiều.

Tuy nhiên, hiện tại Thượng Thanh Tông lại có thêm một vị Kết Đan chân nhân – Linh Lung Chân Nhân. Có lẽ trong tương lai, sự cân bằng này sẽ bị phá vỡ.

“Haizz, những chuyện này chẳng liên quan gì đến ta. Trời có sập xuống cũng đã có người cao lớn đỡ lấy. Điều quan trọng nhất lúc này là tăng cường thực lực của bản thân!”

Nghĩ vậy, Lý Thanh nhanh chóng quay về động phủ.

Thực lực hiện tại của hắn, so với những tu sĩ Trúc Cơ kỳ khác, chỉ có thể coi là mức trung bình. Không đến nỗi kém cỏi, nhưng cũng chẳng có gì nổi bật.

Trước tiên, hấn phải xem xét lại pháp khí của mình, vì phần lớn trong số đó đã không còn phù hợp.

Chương 652

DTV EBOOK

Đạt đến Trúc Cơ kỳ, trung phẩm pháp khí gần như không còn đáng chú ý. Chỉ có thượng phẩm hoặc cực phẩm pháp khí mới đủ tư cách mang ra sử dụng.

Dĩ nhiên, có những tu sĩ Trúc Cơ có nội tình thâm hậu, thậm chí có thể mang ra sử dụng phù bảo hoặc một số pháp bảo hư hỏng. Đó cũng chẳng phải chuyện gì lạ.

Trở về động phủ, Lý Thanh kiểm tra lại pháp khí của mình, khẽ cười khổ. Phần lớn trong số đó đều khó có thể phát huy tác dụng trong những trận chiến sau này.

“Du Long Đoản Dao tạm thời vẫn có thể giữ lại, Bạo Vũ Lê Hoa Đình cũng vậy. Có lẽ sau này nên luyện chế một khẩu cơ quan ống mới, sử dụng linh tài trân quý hơn để tăng cường uy lực.”

“Xích Ảnh Dù, Thủy Quán Lưới, Vô Song Chùy... chỉ e trong chiến đấu sau này sẽ không còn tác dụng.”

Nói đến đây, Lý Thanh có chút tiếc nuối, đưa tay vuốt nhẹ Vô Song Chùy. Cây chùy này từ khi còn ở thế tục đã theo hắn đến tu tiên giới. Dù là chiến đấu hay rèn sắt, hắn đều dùng đến nó vô cùng quen thuộc.

Nhưng trong trận chiến với con Bạch Viên kia, hắn dùng chùy này đối kháng trực diện một kích, dẫn đến toàn bộ chùy gần như vỡ nát, đặc biệt là chuôi chùy đã bị cong vẹo nghiêm trọng.

“Về sau phải tìm cơ hội luyện lại một cây mới... Lão hỏa kế à, khoảng thời gian này ngươi có thể về hưu rồi.”

Nói đoạn, Lý Thanh thu hồi Vô Song Chùy đã bị hủy vào túi trữ vật.

Xích Ảnh Dù cũng không cần nói, chỉ là trung phẩm pháp khí, hơn nữa linh văn trên dù đã bị mài mòn đáng kể. Nếu gặp phải

đổi thủ sử dụng thượng phẩm pháp khí, e rằng một kích cũng chẳng chịu nổi.

Thanh pháp khí này, hắn cũng thu vào.

Riêng Thủy Quán Lưới, lúc đầu hắn chế tạo ra hai tấm, nhưng trong trận chiến với con vượn kia, một tấm đã bị xé nát. Giờ trong tay chỉ còn lại một cái.

“Ta có bản vẽ luyện chế Thủy Quán Lưới, nếu sau này cần điểm cống hiến trong tông môn, có thể cân nhắc dâng lên để đổi lấy phần thưởng. Hoặc ta có thể đảm nhiệm chức trưởng lão ở Luyện Khí Đường, chuyên luyện chế loại này cho đệ tử, cũng không phải lựa chọn tệ.”

Đi lên từ Luyện Khí kỳ, hắn hiểu rất rõ giá trị của Thủy Quán Lưới đối với các tu sĩ giai đoạn đầu – đây tuyệt đối là một món pháp khí lợi hại!

Kiểm tra lại tất cả tài sản trong tay, Lý Thanh thở dài nhẹ nhõm, sau đó lấy ra những linh tài có thể dùng để luyện khí.

Trước tiên là mấy đoạn cốt thứ, lấy từ cột sống của con yêu thú cấp hai – con vượn trắng kia. Mỗi đoạn đều có kích thước và phẩm chất tương đương một cây chiến mâu.

Chất liệu cứng cáp, linh tính dồi dào, có thể xem là tinh hoa trên người yêu thú cấp hai. Nếu xử lý khéo léo, hoàn toàn có khả năng luyện chế thành cực phẩm pháp khí.

Cốt thứ tổng cộng có bảy đoạn, Lý Thanh đương nhiên không thể dùng hết một lúc. Hiện tại trình độ luyện khí của hắn có thể nắm chắc luyện chế thượng phẩm pháp khí, nhưng nếu muốn tạo ra cực phẩm pháp khí thì vẫn chưa đủ năng lực.

“Vậy ta nên luyện chế pháp khí gì đây?”

Vừa nghĩ đến, hắn lập tức cảm thấy đau đầu.

Dù đã luyện khí nhiều năm, nhưng đây lại là lần đầu tiên hắn chính thức chế tạo một món thượng phẩm pháp khí. Trong khoảnh khắc này, hắn lại chẳng có lấy một phương án nào trong đầu.

Cốt thứ có hình dạng như một cây trường mâu, phần đầu lại sắc bén vô cùng. Xét về hình dáng, rõ ràng thích hợp nhất để luyện chế thành một loại vũ khí cán dài.

“Trường thương? Chiến mâu? Quan đao? Hay là trường kích?”

Lý Thanh trầm ngâm.

Hắn vốn xuất thân từ Võ Đạo Tông Sư, tuy rằng trước đây thường dùng chùy, nhưng thực tế những loại vũ khí cán dài này hắn cũng không xa lạ.

Chỉ là, sau này khi đối mặt với địch nhân có thể là yêu thú cường đại hoặc tu sĩ Trúc Cơ kỳ khác, nếu chỉ cân nhắc đến cận chiến thì e rằng chưa đủ.

Rất nhanh, Lý Thanh bắt đầu phân tích tình huống hiện tại của bản thân và suy nghĩ về phương án luyện chế pháp khí.

“Ta tu hành chính là công pháp Hỏa thuộc tính, vậy pháp khí tốt nhất nên có đặc tính bộc phát mạnh mẽ để phù hợp với sở trường của ta.”

“Hơn nữa, ưu thế lớn nhất của ta bây giờ là thần thức! Dựa vào thần hồn có thể so với Trúc Cơ trung kỳ tu sĩ, ta hoàn toàn có thể điều khiển cùng lúc nhiều kiện pháp khí mà không chịu áp lực quá lớn.”

“Nếu đã vậy...”

Lý Thanh xoa cằm, trong lòng chợt lóe lên một suy nghĩ táo bạo.

Hắn muốn luyện chế tổ hợp pháp khí!

“Số lượng cốt thứ có sẵn cũng không ít, chỉ bằng ta thử luyện chế nhiều món thượng phẩm pháp khí, rồi ghép chúng thành một tổ hợp? Nếu thành công, có lẽ uy lực có thể sánh ngang cực phẩm pháp khí!”

Càng nghĩ, hắn càng cảm thấy ý tưởng này rất khả thi.

Chương 653

DTV EBOOK

Bằng cách này, hắn có thể tận dụng ưu thế thần thức cường đại của mình. Nếu sau này giao chiến, chỉ cần vung tay một cái, bốn năm kiện thượng phẩm pháp khí cùng lúc lao ra, tạo thành tổ hợp chiêu thức, uy lực tất nhiên không thể xem thường!

“Nếu luyện chế cả bảy kiện cùng một lúc thì độ khó quá cao, e rằng không thực tế. Vậy tạm thời quyết định chế tạo bốn kiện trước.”

“Về phần thuộc tính pháp khí, cũng không nhất thiết phải toàn bộ là Hỏa thuộc tính, như vậy sẽ quá đơn điệu.”

Sau một hồi suy tính, hắn quyết định luyện chế bốn kiện pháp khí với bốn thuộc tính khác nhau: Phong, Mộc, Hỏa, Thổ.

“Phong có thể trợ Hỏa thế, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ – một tổ hợp vô cùng hoàn mỹ theo Ngũ Hành.”

“Vậy liền gọi nó là Fuurinkazan Chi Mâu!”

Xác định xong phương án luyện khí, Lý Thanh lập tức bắt tay vào chuẩn bị. Hắn kiểm kê lại những linh tài có sẵn trong tay, đồng thời xem xét cần bổ sung những gì.

Cốt thứ của bạch viên vốn không có thuộc tính tự nhiên. Nếu muốn luyện chế thành pháp khí có thuộc tính tương ứng, ngoài việc tôi luyện, tốt nhất vẫn nên sử dụng những linh tài đặc trưng cho từng hệ để tăng cường hiệu quả.

Nhưng vấn đề là – những linh tài này hắn không có một món nào!

Không thể tự nhiên xuất hiện từ hư không, vậy phải tìm kiếm từ đâu đây?

Trên thực tế, phương pháp đơn giản nhất để thu thập linh tài chính là dùng điểm công hiến để đổi từ tông môn. Tầng khó của tông môn vô cùng phong phú, muốn tìm linh tài luyện chế thượng phẩm pháp khí chắc chắn không thành vấn đề.

Chỉ là, Lý Thanh mới gia nhập tông môn chưa đầy một năm, trở thành trưởng lão lại chỉ mới mấy tháng, chưa đủ tư cách nhận điểm công hiến hằng năm của trưởng lão.

Vậy thì con đường đổi điểm trong tông môn tạm thời không khả thi.

Nhưng hắn vẫn còn một phương án khác – tuyên bố nhiệm vụ trong tông môn!

Với thân phận trưởng lão hiện tại, hắn có quyền phát nhiệm vụ cho các đệ tử Luyện Khí kỳ hoặc Ngưng Khí kỳ để họ đi thu thập linh tài thay hắn.

Không sai, hắn tuy không có điểm công hiến, nhưng trên người lại có rất nhiều bảo vật quý giá!

Chẳng hạn như Thiên Tinh Thảo có niên đại khá cao, lượng lớn linh thạch, và đặc biệt là hai viên Trúc Cơ Đan chưa sử dụng!

Bất kể là thứ nào trong số đó, nếu hắn lấy ra làm phần thưởng, chắc chắn sẽ khiến đệ tử tông môn tranh nhau nhận nhiệm vụ.

Nhất là Trúc Cơ Đan, nếu hắn thật sự lấy ra một viên, tuyệt đối có thể điều động một lượng lớn nhân lực, thậm chí làm chấn động cả tông môn!

“Mỗi vị trưởng lão mỗi năm có thể phát hai nhiệm vụ. Ta cần thu thập bốn loại linh tài, vậy có thể gộp tất cả vào một nhiệm vụ, không cần lãng phí số lần.”

Vừa lẩm bẩm, Lý Thanh vừa nhanh chóng suy tính xem cần những linh tài nào để luyện chế pháp khí.

Hỏa thuộc tính: Tốt nhất là Dung Hỏa Tủy, thứ này thường sinh ra trong địa hỏa mạch. Nhưng khu vực quanh Lăng Vân Tông không có địa hỏa mạch, vậy nên thay thế bằng Hỏa Vân Thạch Tinh.

Phong thuộc tính: Linh tài hệ Phong hắn biết không nhiều, nhưng nếu là vật liệu trên cơ thể yêu thú thuộc tính Phong, vậy có thể cân nhắc đến lông hoặc cánh của yêu thú hệ Phong.

Mộc thuộc tính: Dễ xử lý, chỉ cần tìm cành linh mộc trăm năm là đủ.

Thổ thuộc tính: Hoàng Ngọc Thạch có thể thay thế, cũng không quá khó tìm.

Sau khi quyết định xong, hắn lập tức chuẩn bị phát nhiệm vụ thu thập linh tài.

Rời khỏi động phủ, Lý Thanh cười pháp khí phi hành thẳng đến đại điện của Sự Vụ Đường trong tông môn.

Một lúc lâu sau, hắn đáp xuống trước đại điện, hướng về một vị trưởng lão của Sự Vụ Đường ôm quyền hành lễ:

“Gặp qua sư huynh, ta đến đây để phát một nhiệm vụ thu thập linh tài.”

Sự Vụ Đường của Lăng Vân Tông, nơi đảm nhiệm phân phối nhiệm vụ trong tông môn, lúc nào cũng có một số lượng nhiệm vụ không hề nhỏ. Phần lớn phần thưởng là Linh Thạch hoặc điểm công hiến, nhưng cũng có một số ít được thưởng bằng đan dược.

Dạo qua một vòng, có thể thấy hầu hết các nhiệm vụ đều hướng đến các đệ tử Luyện Khí kỳ, phần lớn là những phần thưởng hấp dẫn đối với bọn họ.

Nói tóm lại, trong Lăng Vân Tông, chỉ có trưởng lão trở lên mới có quyền tuyên bố nhiệm vụ tông môn.

Như Lý Thanh – một trưởng lão bình thường, mỗi năm chỉ có thể ban bố hai nhiệm vụ. Còn những trưởng lão đảm nhiệm chức vị quan trọng trong các đường khẩu, số lượng nhiệm vụ có thể được duyệt nhiều hơn.

Tuy nhiên, muốn nhiệm vụ có người tiếp nhận hay không còn phải xem thù lao có đủ hấp dẫn hay không. Nếu không, nhiệm vụ có thể bị treo suốt nửa năm, thậm chí cả năm mà chẳng ai ngó ngang tới.

Lý Thanh đưa mắt quét qua danh sách nhiệm vụ hiện tại, số lượng không ít, chủng loại lại khá phong phú nhưng có phần lộn xộn.

Chương 654

DTV EBOOK

Có những nhiệm vụ yêu cầu trông trọt linh dược, đòi hỏi đệ tử phải có hiểu biết về linh thảo, linh thực, đồng thời nắm vững kỹ thuật nuôi trồng.

Những nhiệm vụ này thường do các Luyện Đan Sư tuyên bố, phần thưởng chủ yếu là đan dược giúp tăng tu vi cho đệ tử Luyện Khí kỳ.

Cũng có một số nhiệm vụ vất vả, thậm chí còn có cả nhiệm vụ hộ vệ!

Dĩ nhiên, người cần được bảo vệ không phải là trưởng lão, mà là một số phạm nhân bên ngoài tông môn.

Những phạm nhân này thường có mối quan hệ chẳng chịt với các trưởng lão, thậm chí có người là hậu duệ của trưởng lão từng vương bệ hồng trần, chỉ vì không có linh căn nên không thể tu tiên. Vì lẽ đó, một số trưởng lão thường xuyên treo nhiệm vụ này để đệ tử Luyện Khí kỳ xuống núi, âm thầm bảo vệ bọn họ.

Với tu vi Luyện Khí kỳ, chỉ cần không chạm mặt những tu sĩ khác, trong thế tục phạm trần có thể coi như không ai có thể địch lại.

“Xem ra trong Lăng Vân Tông vẫn có không ít trưởng lão xuất thân từ phạm trần. Dù đã bước vào con đường tu tiên, họ vẫn không thể cắt đứt ràng buộc với thế tục.”

Lý Thanh lẩm bẩm tự nói.

Ngay lúc đó, trưởng lão phụ trách tuyên bố nhiệm vụ tại Sự Vụ Đường bước tới.

“Lý Thanh sư đệ, chỉ cần ngươi khắc lục nội dung nhiệm vụ, phần thưởng cùng các yêu cầu khác vào trong ngọc giản, ta sẽ treo nó trong đại điện nhiệm vụ.”

Tiếp nhận ngọc giản, Lý Thanh nhẹ gật đầu.

Hắn khẽ vận dụng thần thức, đem toàn bộ nội dung nhiệm vụ cần ban bố khắc vào trong đó:

**“Thu thập linh tài:

Dung Hỏa Tủy – 2 phần, mỗi phần 500 khối Linh Thạch.

Hỏa Vân Thạch Tinh – 1 viên, giá 200 khối Linh Thạch.

Phong thuộc tính linh tài hoặc tài liệu từ yêu thú.”**

Vì không có điểm công hiến trong tông môn, hắn đành phải dùng số Linh Thạch trong túi của mình để làm phần thưởng.

Dù sao thì Linh Thạch ở đâu cũng là đồng tiền mạnh tuyệt đối, không ai lại chê ít cả.

Sau một hồi trầm ngâm, Lý Thanh lại bổ sung thêm một dòng ghi chú trong ngọc giản:

“Nếu có người thu thập đủ toàn bộ linh tài này, ngoài Linh Thạch, ta sẽ đồng ý trao đổi với hắn một gốc Thiên Tinh Thảo đã trưởng thành suốt 900 năm!”

“Hoang Vân Phong – Lý Thanh”

Sau khi hoàn tất khắc lục, hắn giao ngọc giản lại cho trưởng lão phụ trách Sự Vụ Đường.

Trưởng lão này vóc dáng cao gầy, trông lớn tuổi hơn Lý Thanh không ít, gương mặt mang nét phong trần của trung niên.

Dùng thần thức quét qua nội dung, vị trưởng lão chợt giật mình.

“Lý sư đệ, người có 900 năm được linh Thiên Tinh Thảo?”

Vẻ mặt của đôi phương tràn đầy kinh ngạc, ánh mắt nhìn Lý Thanh có chút không tin nổi.

Lý Thanh khẽ cười, gật đầu nói:

“Thời gian trước ta có chút kỳ ngộ, thu được một ít Thiên Tinh Thảo. Hiện tại đã dùng gần hết, chỉ còn lại một gốc cuối cùng, vừa hay có thể lấy ra để trao đổi.”

“Thế nào? Nội dung nhiệm vụ này khắc lục vào ngọc giản, cũng không vi phạm quy củ của tông môn chứ?”

Trưởng lão Sự Vụ Đường lắc đầu, cười đáp:

“Dĩ nhiên không vi phạm. Ta chỉ tò mò không biết Lý sư đệ định trao đổi Thiên Tinh Thảo lấy thứ gì? Dù sao, dược thảo này cũng là bảo vật hiếm có, ngay cả ta cũng cảm thấy hứng thú!”

900 năm dược linh Thiên Tinh Thảo

Một gốc dược linh Thiên Tinh Thảo đã sinh trưởng suốt 900 năm, chỉ còn kém một chút là đạt đến cấp bậc ngàn năm linh thảo, đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà nói quả thực có sức hấp dẫn không nhỏ. Đối phương tỏ ra hứng thú, nhưng điều này lại không khiến Lý Thanh cảm thấy bất ngờ.

Hắn cũng không lo lắng sẽ bị các lão tổ Kết Đan chú ý, bởi vì công dụng lớn nhất của Thiên Tinh Thảo là tẩm bổ thần hồn, gia tăng sức mạnh thần thức.

Mà nếu chưa đạt tới ngàn năm tuổi, dược hiệu của Thiên Tinh Thảo đối với Kết Đan kỳ lão tổ thực sự quá nhỏ bé, thậm chí gần như vô dụng.

“Ha ha, sư đệ, ta tu đạo thiên tư bình thường. Nếu người có thể dùng Tử Dương Đan—một loại đan dược giúp tăng cao tu vi—để trao đổi, ta sẽ đồng ý.”

“Nhưng điều kiện tiên quyết là phải thu thập đủ những linh tài mà người yêu cầu!”

Lý Thanh mỉm cười, đáp lời, đồng thời nhấn mạnh việc thu thập linh tài là quan trọng nhất.

“Yên tâm, Lý sư đệ! Ta biết rõ chuyện này, sẽ lập tức treo nhiệm vụ của người lên.” Trưởng lão Sự Vụ Đường gật đầu cười, nhưng ánh mắt thì đầy suy tư, rõ ràng đang cân nhắc làm thế nào để thu thập đủ linh tài theo yêu cầu của Lý Thanh.

Hiển nhiên, vị trưởng lão này cũng động tâm với gốc Thiên Tinh Thảo kia.

Trên thực tế, nhiệm vụ trong tông môn không chỉ có đệ tử Luyện Khí kỳ mới có thể tiếp nhận. Nếu một trưởng lão Trúc Cơ kỳ có chút nhàn rỗi và hứng thú, tông môn cũng không ngăn cấm họ tiếp nhận nhiệm vụ.

“Vậy thì đa tạ sư huynh!”

Chương 655

DTV EBOOK

Dứt lời, Lý Thanh lấy ra 100 khối Linh Thạch đưa cho đối phương.

Trong tông môn, muốn ban bố một nhiệm vụ phải tiêu tốn 20 điểm công hiến, hoặc có thể dùng Linh Thạch để thay thế.

Sau khi hoàn tất mọi chuyện, hắn ôm quyền hành lễ theo đúng quy củ, sau đó rời khỏi.

Luyện Khí Chuẩn Bị

Trở về động phủ, Lý Thanh ngồi xuống trầm tư suy nghĩ, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, hắn khẽ gật đầu, lầm bầm:

“Hắn là không có vấn đề. Dù sao đây cũng là trong tông môn, một gốc 900 năm được linh Thiên Tinh Thảo không tính là chuyện gì quá đặc biệt.”

“Hơn nữa, ta đã nói rõ đây là gốc cuối cùng. Đến lúc đó chỉ cần giao dịch xong là được.”

“Huống hồ, gần đây danh tiếng của ta trong tông môn cũng không nhỏ, ít nhất cũng không có ai dám tùy tiện ép mua ép bán. Nếu không, chuyện này mà truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng không tốt.”

Hiện tại, một gốc Thiên Tinh Thảo 900 năm tuổi đối với hắn không còn tác dụng quá lớn trong việc tăng cường thần thức.

Bởi vì trong thời gian qua, hắn đã hấp thu không ít Thiên Tinh Thảo, cơ thể đã dần sản sinh tính kháng được nhất định.

Nếu muốn tiếp tục sử dụng để bồi dưỡng thần hồn, hắn nhất định phải tìm được Thiên Tinh Thảo có niên đại trên ngàn năm, thậm chí phải đạt tới vài ngàn năm mới có thể mang lại hiệu quả rõ rệt.

“Hô... Mặc kệ, trước tiên cứ chuẩn bị luyện khí đã.”

Nói xong, Lý Thanh vung tay, bốn mũi cốt thứ dài sắc bén giống như trường mâu lập tức bay ra. Trong đó, một cây vẫn còn dính vết máu đỏ sẫm.

Chính cây cốt thứ này suýt nữa đã xuyên thủng bụng hắn, khiến hắn rơi vào tình thế nguy hiểm cực lớn.

Keng!

Lý Thanh lấy ra một lò luyện khí màu đen, nhìn bề ngoài cổ xưa nặng nề, tản ra khí tức thâm trầm. Hắn không chần chừ, lập tức bỏ bốn cây cốt thứ vào trong lò.

Sau đó, hất gơ tay, một đoàn Tiên Thiên Chân Hỏa mãnh liệt bùng lên.

Oanh!

Chỉ trong nháy mắt, nhiệt độ trong động phủ nhanh chóng tăng vọt, giống như một lồng hấp khổng lồ.

Khổng hỏa!

Lý Thanh khẽ nắm bàn tay, điều khiển linh lực trong cơ thể, khống chế cường độ của Tiên Thiên Chân Hỏa, không để nhiệt lượng lan tỏa quá mức.

Những sợi lửa hùng hực quấn lấy bốn cây cốt thứ, sát khí vô hình vô sắc bị bốc hơi một cách nhanh chóng.

Muốn dùng tài liệu từ yêu thú để luyện khí, bước đầu tiên chính là phải khử trừ sát khí. Nếu không, việc Tẩy Linh sau này sẽ cực kỳ khó khăn, thậm chí còn ảnh hưởng đến quá trình khắc linh văn.

Khu trừ sát khí từ bốn cây cốt thứ này khiến hắn tiêu hao không ít pháp lực.

Muốn duy trì Tiên Thiên Chân Hỏa ở mức thích hợp—không quá mãnh liệt, cũng không quá yếu—cũng không phải chuyện đơn giản.

“Trách không được rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ kỳ dù có Tiên Thiên Chân Hỏa cũng chọn sử dụng địa hỏa mạch để luyện khí và luyện đan. Đốt Tiên Thiên Chân Hỏa đúng là hao phí pháp lực kinh khủng!”

Linh lực trong cơ thể hần không ngừng tiêu hao, nhưng cũng nhờ vậy mà cốt thứ đang dần trở nên tinh thuần hơn.

Nhất là cây cốt thứ từng dính máu hần, sát khí tỏa ra vô cùng nồng đậm, cần hần phải dốc toàn bộ tinh thần mới có thể hoàn toàn xua tan.

Hần không đổ mồ hôi, bởi vì ngay khi giọt mồ hôi vừa xuất hiện đã bị nhiệt độ cao làm bốc hơi sạch sẽ.

Cứ thế kéo dài một khoảng thời gian rất lâu, đến khi pháp lực trong cơ thể gần như cạn kiệt, bốn cây cốt thứ mới hoàn toàn thanh trừ sát khí.

Lý Thanh không vội tiếp tục luyện chế pháp khí, mà co chân ngồi xuống, bắt đầu điều tức, khôi phục linh lực trong cơ thể.

Cùng lúc đó, trong tông môn, nhiệm vụ mà hần vừa ban bố đã đẩy lên không ít sóng gió.

“Trời ạ! 900 năm được linh Thiên Tinh Thảo? Nếu ta có thể ăn một gốc, thần thức chắc chắn có thể vượt xa tất cả tu sĩ Luyện Khí kỳ!”

“Đề ta xem nào... Dung Hỏa Thủy, Hoàng Ngọc Thạch... đều là linh tài dùng để luyện khí! Xem ra Lý trưởng lão định luyện chế pháp khí?”

“Tê... Hỏa Vân Thạch ta nhớ không lầm thì một thời gian trước từng có người bán trong phường thị của tông môn!”

Rất nhiều đệ tử Luyện Khí kỳ lập tức xôn xao. Ai cũng động tâm trước một gốc Thiên Tinh Thảo gần đạt ngàn năm tuổi.

Dĩ nhiên, những kẻ thèm thuồng Thiên Tinh Thảo không chỉ có đám đệ tử này, mà ngay cả nhiều vị trưởng lão trong tông môn cũng sớm nghe được tin tức.

“900 năm được linh Thiên Tinh Thảo? Đúng là không dễ thấy! Ta nhớ mang máng, thời thượng cổ từng có một phương thuốc tên là Tinh Hồn Đan, chủ dược chính là Thiên Tinh Thảo.”

“Gần đây ta đang chuẩn bị tu luyện một môn bí thuật thần thức, Thiên Tinh Thảo này tới thật đúng lúc. Hừm... phần lớn linh tài đều có thể đổi bằng điểm cống hiến.”

“Để ta suy nghĩ xem nên dùng thứ gì để trao đổi Thiên Tinh Thảo từ tay vị Lý sư đệ này đây...”

Việc thu thập linh tài theo yêu cầu của Lý Thanh thực chất cũng không quá khó.

Ngoại trừ Dung Hỏa Tủy khá hiếm, những vật liệu còn lại đều không phải thứ gì quý hiếm.

Nhất là trăm năm linh mộc cảnh, trong tông môn vốn có rất nhiều linh thụ được trồng trọt, đáp ứng yêu cầu này hoàn toàn không khó.

Rất nhanh, không ít trưởng lão bắt đầu ra tay thu thập linh tài, chuẩn bị tiếp nhận nhiệm vụ của Lý Thanh.

Đây chính là điều mà hắn mong muốn.

Dùng một gốc Thiên Tinh Thảo để thu hút sự chú ý của các trưởng lão Trúc Cơ kỳ, từ đó mượn lực lượng của đồng môn để nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Dù sao, so với đệ tử Luyện Khí kỳ, những trưởng lão này nắm giữ tài nguyên phong phú hơn rất nhiều. Nếu giao cho đám đệ tử làm, có khi mất cả năm cũng chưa xong.

Thế nên, tuy nhiệm vụ trên danh nghĩa được phát cho đệ tử Luyện Khí kỳ, nhưng thực chất lại nhắm tới các trưởng lão trong tông môn.

Quả nhiên, chưa đầy nửa tháng sau, đã có người tìm đến.

Một giọng nói ôn nhu vang lên ngoài động phủ của Lý Thanh:

“Lý sư đệ, ta tới đây để bàn về giao dịch Thiên Tinh Thảo.”

Chỉ thấy trước động phủ là một nữ tu Trúc Cơ kỳ khoác trường bào xanh nhạt, dáng người thanh thoát, khí chất thanh lệ thoát tục.

Lý Thanh thoáng sửng sò, sau đó lập tức ra ngoài, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc:

“Sư tỷ! Mau mau vào trong! Không ngờ một nhiệm vụ đơn giản như vậy lại kinh động đến sư tỷ, thật khiến ta cảm thấy kinh hãi vô cùng.”

Hắn cố ý tỏ ra ngạc nhiên, tạo vẻ ngoài như không ngờ tới chuyện này.

Chương 656

DTV EBOOK

Mục đích của việc bán phỏng trường lão Lý Thanh rất đơn giản, chính là để thương lượng giao dịch cây Thiên Tinh Thảo chín trăm năm kia.

Nữ tử trước mặt dung mạo mỹ lệ, tư thái đoan trang, từng cử chỉ đều toát lên khí chất tao nhã.

“Lý sư đệ, ta muốn cùng người trao đổi cây Thiên Tinh Thảo chín trăm năm kia!”

Nghe vậy, Lý Thanh nở nụ cười ôn hòa, chậm rãi đáp:

“Tất nhiên là có thể! Không ngờ sư tỷ lại thần tốc đến vậy, chỉ mới nửa tháng trôi qua, ta còn đang khổ sở tìm kiếm linh tài, thế mà người đã gom góp đủ rồi.”

Thế nhưng, lời vừa dứt, sắc mặt trường lão Thu Nhã lại thoáng hiện vẻ khó xử. Nàng khẽ cắn môi, giọng điệu có phần bối rối:

“Lý sư đệ, linh tài người muốn, ta đã thu thập gần như đầy đủ, nhưng vẫn còn thiếu một chút tài liệu từ yêu thú có thuộc tính gió ôn hòa.”

“Nay ta đến tìm người trước là để sớm trao đổi cây Thiên Tinh Thảo kia. Còn phần tài liệu thiếu sót, người cho ta thêm chút thời gian, ta nhất định sẽ bổ sung đầy đủ!”

Lý Thanh nghe vậy, trong lòng không khỏi trầm xuống. Hắn đã nêu rõ điều kiện giao dịch ngay từ khi ban bố nhiệm vụ. Nếu không gom góp đủ toàn bộ linh tài, thì chuyện trao đổi đương nhiên không thể tiến hành.

Việc đối phương ngay cả yêu cầu cơ bản này cũng không đáp ứng được, chứng tỏ thành ý giao dịch không đủ. Rất có thể, nàng cũng không có vật gì đủ giá trị khiến hắn động tâm.

Lý Thanh thu lại vẻ tươi cười, lắc đầu cười khổ:

“Thu Nhã sư tỷ, thật sự làm khó ta rồi! Nhiệm vụ này ta đã ban bố ra ngoài, nếu có trường lão hoặc đồng môn khác hoàn

thành, tìm đến ta để trao đổi Thiên Tinh Thảo, vậy ta phải bàn giao ra sao đây?”

Thu Nhã khẽ thở dài, ánh mắt lóe lên vẻ cấp bách, gần như cầu khẩn:

“Lý sư đệ, ta không dám giấu diếm! Trước đó ta luyện một môn thần thông về âm luật, vô tình bị tổn thương thần hồn. Hiện tại, ta rất cần cây Thiên Tinh Thảo này để phục hồi. Mong rằng người có thể giúp đỡ ta lần này!”

Tuy nhiên, sắc mặt Lý Thanh vẫn không thay đổi, giọng điệu trở nên kiên quyết:

“Mong sư tỷ thông cảm, trong tay ta cũng chỉ có một gốc Thiên Tinh Thảo chín trăm năm mà thôi!”

“Sư tỷ nhập môn sớm hơn ta, chắc hẳn cũng rõ ràng quy củ trong tông môn. Một khi nhiệm vụ đã ban ra, nếu có người hoàn thành mà trưởng lão phát nhiệm vụ lại không thể trao ra phần thưởng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Trong tông môn, đúng là có quy định này. Nếu không tuân thủ, về sau e rằng chẳng còn ai muốn tiếp nhận nhiệm vụ từ sự vụ đường nữa. Chuyện này không chỉ ảnh hưởng danh dự cá nhân trưởng lão, mà còn có thể làm mất lòng tin của đệ tử đối với toàn bộ tông môn.

“Lý sư đệ, thực sự không thể linh hoạt một chút sao?” Thu Nhã lúc này nhìn hắn với ánh mắt đầy vẻ dịu dàng, diêm dăm đáng yêu.

Nhưng trong lòng Lý Thanh vẫn lạnh như băng. Hắn đã có nguyên tắc của riêng mình, dù đối phương có dùng mỹ nhân kế cũng vô dụng. Dù cho nàng có cởi sạch đứng trước mặt, hắn cũng không thể nào đồng ý.

“Sư tỷ, tốt nhất là nên trở về đi. Ta vừa vào tông môn không lâu, không gánh vác nổi hậu quả từ những quy định của tông môn đâu.”

“Ai... Được rồi, hôm nay là ta đã quá đường đột, mong rằng Lý sư đệ bỏ qua.” Thu Nhã thấy không thể lay động được Lý Thanh, liền dứt khoát xoay người rời đi, không phí thêm sức thuyết phục.

Lý Thanh ôm quyền, ôn hòa nói:

“Sur tử đi thông thả.”

Nhìn theo bóng lưng nàng dần khuất xa, trong lòng hắn không có chút nào hối hận.

Thực ra, trong túi trữ vật của hắn không chỉ có một gốc Thiên Tinh Thảo, mà còn có mấy cọng nữa. Tuy nhiên, những cây đó đều là linh thảo ngàn năm, một khi để lộ ra, e rằng sẽ thu hút sự chú ý của Kết Đan lão tổ trong tông môn.

Lần này, hắn đã quyết tâm giữ kín, cắn chặt lời nói rằng mình chỉ có duy nhất một gốc chín trăm năm. Bất luận thế nào, hắn cũng không thể để lộ việc bản thân có nhiều linh thảo hơn.

Với danh tiếng hiện tại của hắn, một cây Thiên Tinh Thảo chín trăm năm cũng đủ để trấn an người khác. Nhưng nếu hắn tỏ ra quá giàu có, ai biết được trong tông môn có tồn tại vị Kết Đan lão tổ nào không nói lý lẽ? Đến lúc đó, nếu đối phương cưỡng ép đoạt lấy Thiên Tinh Thảo, hắn làm sao có thể cự tuyệt?

“Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội.”

Mỗi một vị Kết Đan chân nhân đều là trụ cột của tông môn. Nếu bọn họ thực sự muốn chiếm đoạt linh dược của hắn, chỉ cần một cái lý do “hy sinh vì đại cục”, hắn cũng không gánh nổi.

Bởi vậy, hắn tuyệt đối không thể để lộ bí mật này ra ngoài!

Lý Thanh tự nhủ một tiếng, sau đó khẽ lắc đầu, trong lòng càng thêm kiên định. Hắn phải tiếp tục đẩy suy nghĩ lên một tầng cao hơn.

Thời gian chớp mắt trôi qua thêm mấy ngày.

Chương 657

DTV EBOOK

Lúc này, Lý Thanh đã chuẩn bị xong mọi thứ để luyện chế Fuurinkazan Chi Mâu. Hắn đã dùng bốn chiếc Bạch Viên Cốt Thứ rèn thành hình dáng chiến mâu, chỉ còn thiếu bước khắc họa linh văn. Trong đầu hắn đã có sẵn ý tưởng nhất định.

Giờ đây, chỉ cần thu thập đủ bốn loại linh tài thuộc tính, hắn có thể bắt tay vào việc luyện chế bốn món pháp khí với các thuộc tính khác nhau.

“Dung Hỏa Tủy là vật liệu máu chốt nhất, đây là thượng đẳng hỏa thuộc tính linh tài, còn vượt xa Hỏa Vân Thạch không biết bao nhiêu lần.”

“Trùng hợp thay, có một cây cốt thứ từng dính máu ta, mà ta cũng tu luyện công pháp thuộc tính hỏa. Sau này có thể lợi dụng điểm này để luyện chế chiến mâu thành một món pháp khí hợp tay chủ!”

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Lý Thanh chợt khựng lại, ánh mắt lóe lên vẻ bất ngờ.

Hắn phát hiện cảm chế bên ngoài động phủ của mình lại bị chạm đến. Người đến khiến hắn có phần bất ngờ – không phải ai khác, chính là Thẩm Ngưng Băng, người trước đó đã ra ngoài lịch luyện.

“Sao lại là nàng?”

Lý Thanh đứng dậy, vẫn quyết định ra ngoài nghênh đón trước.

“Thẩm sư muội, nghe nói ngươi vừa đi lịch luyện bên ngoài, nay bình an trở về, chắc hẳn thu hoạch không nhỏ.”

Thẩm Ngưng Băng không phải nhân vật đơn giản, sau lưng nàng còn có một vị Kết Đan Chân Nhân làm sư phụ. Vì vậy, Lý Thanh tất nhiên không thể tỏ ra lạnh nhạt với nàng.

Nữ tử trước mặt nhẹ gật đầu, giọng điệu vẫn lãnh đạm như băng:

“Làm phiền Lý sư huynh nhớ mong, thu hoạch cũng không có gì đáng kể, chỉ là chịu chút đau đớn, thần hồn bị tổn thương không nhỏ.”

Dứt lời, nàng tiếp tục:

“Ta nghe nói người có một gốc Thiên Tinh Thảo chín trăm năm, vì vậy muốn tới trao đổi.”

Thanh âm của nàng vẫn thanh lãnh như trước, không chút dao động, nhưng sắc mặt có phần tái nhợt, bờ môi thiếu đi huyết sắc. Rõ ràng, lần lịch luyện này, nàng thực sự đã chịu thương tổn nặng nề.

Lý Thanh âm thầm suy đoán: Nàng không phải có sư phụ đi theo sao? Vì sao vẫn rơi vào tình trạng này?

Nhưng hắn không có ý định hỏi nhiều, chỉ mở miệng nói:

“Tất nhiên là không thành vấn đề. Chỉ là, ta ban bố nhiệm vụ thu thập linh tài, không biết sư muội...”

Không đợi hắn nói hết câu, Thẩm Ngưng Băng đã trực tiếp lấy ra một tín vật của sự vụ đường, chứng minh rằng nhiệm vụ đã hoàn thành.

Lý Thanh chỉ cần cầm tín vật này đến sự vụ đường là có thể nhận đầy đủ linh tài cần thiết.

Hắn nhướng mày, tán thưởng từ tận đáy lòng:

“Lợi hại! Thẩm sư muội quả nhiên làm ta phải kính phục! Đám linh tài này, đặc biệt là Dung Hỏa Thủy, ta có tìm đủ mọi cách cũng không thấy chút tung tích nào, vậy mà người lại có thể dễ dàng kiếm được.”

Hắn nghĩ thầm, có chỗ dựa là một vị Kết Đan Chân Nhân, đúng là khác biệt hoàn toàn. Những tài nguyên nàng có thể huy động không phải thứ mà một trưởng lão bình thường có thể so bì.

Thẩm Ngưng Băng nhẹ nhàng đáp:

“Cũng không có gì lợi hại như sư huynh nói. Chỉ là, trong kho của sư phụ ta vừa vận có sẵn Dung Hỏa Thủy, còn vật liệu từ

yêu thú thuộc tính phong thì trên đường lịch luyện, ta tiện tay chém giết một con yêu thú. Những linh tài còn lại, ta chỉ mượn một chút điểm công hiến của tông môn để đổi lấy.”

Lời nàng nói rất chân thành.

Lý Thanh không khỏi cười cười, bề ngoài tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng lại thầm hâm mộ.

Có thể bán một vị Kết Đan Chân Nhân làm thầy, đúng là lợi ích vô cùng lớn.

Không do dự, hắn lập tức trao đổi linh tài mà hắn đã ban bố trong nhiệm vụ cho nàng.

“Thẩm sư muội, Thiên Tinh Thảo đang ở trong tay ta, đúng là loại chín trăm năm được linh.”

Hắn nhìn nàng, nghiêm túc nói:

“Ta biết thân hồn của người bị tổn thương, ta cũng hy vọng có thể giúp một phần sức lực. Nhưng quy tắc giao dịch đã rõ ràng, nếu không có vật phẩm trao đổi thích hợp, mong sư muội thứ lỗi.”

Nghe vậy, Thẩm Ngưng Băng vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh, không hề tỏ ra bất mãn. Đây vốn là quy củ, không có gì đáng trách.

Lý Thanh ngay từ khi ban bố nhiệm vụ đã nói rõ ràng, hắn chỉ trao đổi Thiên Tinh Thảo nếu điều kiện được đáp ứng. Việc hắn cho người khác một cơ hội, không đồng nghĩa với việc giao dịch chắc chắn thành công, tất cả còn phụ thuộc vào thành ý của đối phương.

Thẩm Ngưng Băng không do dự, lập tức hỏi:

“Không biết sư huynh muốn thứ gì?”

Lý Thanh cười lớn, thẳng thắn đáp:

“Ta tư chất bình thường, cũng biết tu luyện gian nan. Vậy nên muốn dùng Thiên Tinh Thảo này để đổi lấy một ít Tử Dương Đan, làm tư lương hỗ trợ tu hành.”

Tử Dương Đan a...

Thẩm Ngưng Băng khẽ nhú đôi mày liễu, không vội đáp lời.

“Lý sư huynh, mặc dù ta thực sự có một ít Tử Dương Đan, nhưng đây cũng là đan dược thiết yếu cho quá trình tu hành của ta. Không thể nào một lần lấy hết toàn bộ cho huynh được.”

Chương 658

DTV EBOOK

“Ta có thể đưa ra ba viên Tử Dương Đan, ngoài ra còn tặng thêm một đạo yêu linh của yêu thú Nhị giai hệ Phong để trao đổi lấy Thiên Tinh Thảo, huynh thấy thế nào?”

Ba viên thôi sao... Lý Thanh có phần thất vọng, nhưng cũng đã lường trước kết quả này.

Dù sao thì, tất cả bọn họ đều chỉ vừa bước vào Trúc Cơ kỳ không lâu, loại bảo dược như Tử Dương Đan tất nhiên không thể tùy tiện mang ra quá nhiều.

Về phần đạo yêu linh Nhị giai kia, quả thực khiến Lý Thanh động tâm.

Yêu thú khi đạt đến cấp Nhị giai, không chỉ có thể kết xuất yêu thú tinh hạch trong cơ thể, mà còn có khả năng sinh ra yêu linh.

Tuy nhiên, phần lớn những yêu linh này đều yếu ớt vô cùng, hơn nữa lại vô tri, mơ hồ, rất khó thu thập và bảo tồn.

Một khi yêu thú bị giết trong chiến đấu, yêu linh Nhị giai cũng sẽ nhanh chóng tiêu tán.

Trừ phi ra tay quyết đoán, đánh gục trong chớp mắt, sau đó lập tức thu lấy yêu linh bằng tốc độ nhanh nhất, mới có thể đảm bảo thu thập thành công.

Cũng bởi vậy, lần trước Lý Thanh chém giết Bạch Viên nhưng không thu được yêu linh, là vì trận chiến kéo dài quá lâu, tinh khí thần của đối phương đã cạn kiệt đến cực hạn. Khi sinh mệnh kết thúc, yêu linh cũng theo đó mà tiêu tán.

Nếu muốn giết gọn lẹ mà vẫn bảo toàn yêu linh, ít nhất cũng phải là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, thậm chí đạt tới Giả Đan kỳ mới có thể làm được.

Bằng linh căn có năng lực này sao?

Lý Thanh cảm thấy không chắc, thăm nghĩ rất có thể là sư phụ Kết Đan phía sau Thảm Ngưng Băng đã ra tay.

Nhị giai yêu linh a...

Lý Thanh trầm ngâm suy nghĩ. Hiện tại, giá trị lớn nhất của một đạo yêu linh đối với hắn chính là có thể sử dụng “Bảo Khí Uẩn Linh Pháp” để luyện nhập vào pháp khí.

Môn bí pháp này là thứ hắn từng lấy được trong lúc dưỡng hồn, nhưng khi đó, nó chẳng khác gì gân gà—ăn vào thì vô vị, mà bỏ đi lại tiếc.

Thế nhưng bây giờ, khi đã bước vào Trúc Cơ kỳ, hắn lại bắt đầu cân nhắc việc sử dụng nó.

Điểm mạnh nhất của bí pháp này là có thể luyện yêu linh vào trong pháp khí, giúp pháp khí có khả năng tự động khu động mà không cần hao phí thần niệm và pháp lực của tu sĩ.

Thử nghĩ mà xem, trong lúc chiến đấu, nếu có thêm một kiện pháp khí mạnh mẽ có thể tự mình kích phát, đó sẽ là một lợi thế không hề nhỏ!

Tất nhiên, khuyết điểm cũng không ít.

Thứ nhất, xác suất thành công cực kỳ thấp.

Thứ hai, một khi thất bại, tổn thất cũng không hề nhỏ—không chỉ yêu linh bị tiêu tán hoàn toàn, mà ngay cả linh văn cùng linh tính của pháp khí cũng bị hủy hoại.

Nên thử một lần không?

Lý Thanh rơi vào tình thế khó xử. Ban đầu, hắn chỉ định dùng Thiên Tinh Thảo đổi lấy nhiều Tử Dương Đan hơn để tăng tu vi. Nhưng nếu có thể thi triển thành công “Bảo Khí Uẩn Linh Pháp”, đó cũng là một cơ duyên không nhỏ.

Có lẽ thấy Lý Thanh do dự, Thảm Ngưng Băng khẽ thở dài, lên tiếng nhắc nhở:

“Lý sư huynh, những người muốn tìm huynh để trao đổi Thiên Tinh Thảo, phần lớn đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ trong môn phái.”

Câu nói này khiến Lý Thanh bừng tỉnh.

Ngay sau đó, hắn liền dứt khoát gật đầu, lập tức đồng ý giao dịch:

“Tốt, cứ theo lời Thảm sư muội mà trao đổi đi.”

Phải rồi, những ngày qua hắn mãi mê nghiên cứu luyện khí, không để ý đến chuyện này.

Tử Dương Đan đối với Trúc Cơ kỳ tu sĩ chẳng khác nào vật cứu mạng, có thể trực tiếp thúc đẩy tu vi.

Hắn muốn nó, thì tất nhiên những tu sĩ Trúc Cơ kỳ khác cũng khao khát có được, sao có thể tùy tiện mang ra giao dịch chứ?

Có lẽ chỉ vì Thảm Ngưng Băng bị thương tổn thần hồn, mới sẵn lòng lấy ra ba viên để trao đổi. Nếu không, chưa chắc hắn đã có cơ hội đổi được.

Sau khi được Thảm Ngưng Băng nhắc nhở, Lý Thanh lập tức suy nghĩ thông suốt.

Hắn lấy ra một chiếc hộp gỗ dài bằng cánh tay, bên trong đặt một gốc Thiên Tinh Thảo cao gần nửa người, đưa cho đối phương.

“Đây là Thiên Tinh Thảo, Thảm sư muội có thể kiểm tra.”

Toàn thân linh thảo tỏa ra ánh lam rực rỡ, trên bề mặt lá điểm xuyết những đốm tinh quang lấp lánh, tựa như ngân hà thu nhỏ.

Thảm Ngưng Băng nhận lấy, cẩn thận xem xét một hồi.

Đây là một gốc Thiên Tinh Thảo đã 900 năm tuổi, thậm chí nhìn từ bề ngoài, dược lực đã gần tiếp cận ngàn năm!

Nếu để thêm hơn mười năm nữa mới thu hoạch, rất có thể nó sẽ trở thành một gốc Thiên Tinh Thảo ngàn năm chân chính.

“Nó chính là một gốc Thiên Tinh Thảo 900 năm, không sai!”

Sau khi xác nhận, vẻ mặt Thảm Ngưng Băng—vốn quanh năm lạnh nhạt như băng sương—chợt giãn ra một nụ cười nhẹ, tựa như băng tuyết mùa đông dần tan chảy.

Nhận được Thiên Tinh Thảo, Thảm Ngưng Băng lập tức lấy ra ba viên đan dược từ một chiếc bình sứ làm bằng mạch ngọc.

Tử Dương Đan!

Chương 659

DTV EBOOK

Ba viên đan có sắc tím nhàn nhạt, hình dáng tròn trịa, được lực sung mãn, thoát nhìn không khác gì những trái nho sắp chín mọng.

Lý Thanh vừa tiếp nhận, chỉ lướt mắt qua đã có thể cảm nhận được lực kinh người ẩn chứa trong đó.

Loại đan dược này hoàn toàn vượt xa những đan dược dành cho tu sĩ Luyện Khí kỳ mà hắn từng sử dụng. Chỉ cần ăn một viên, có lẽ sẽ mất đến nhiều ngày mới có thể luyện hóa hết dược lực.

“Tiếp theo, chính là vấn đề của yêu linh này. Nhị giai yêu linh rất yếu ớt, cần phải có pháp khí đặc thù để bảo tồn. Tốt nhất là có một món pháp khí được luyện từ linh tài có thể ôn dưỡng thần hồn.”

Thảm Ngưng Băng nhìn về phía Lý Thanh, khẽ hỏi:

“Lý sư huynh, người có món pháp khí nào như vậy không?”

Pháp khí loại này có giá trị rất cao, nàng không thể tùy tiện tặng kèm khi giao dịch yêu linh cho hắn.

Nghe vậy, Lý Thanh trầm ngâm suy nghĩ.

Ôn dưỡng thần hồn...

Trong đầu hắn chợt hiện lên hình ảnh một chiếc bình nhỏ màu lục nhạt.

Lúc trước, khi Diệp Phong bị đánh đến mức chỉ còn một tia tàn hồn, hắn đã dùng chính chiếc bình này để bảo tồn, kéo dài sự sống cho Diệp Phong, chờ ngày đoạt xá một thân thể mới.

Cuối cùng, Diệp Phong vẫn chết trong tay hắn, còn chiếc bình tất nhiên đã trở thành vật trong túi hắn.

Một món pháp khí có thể dung nạp tàn hồn của tu sĩ Luyện Khí kỳ, vậy thì giữ lại một con Nhị giai yêu linh, chắc chắn

không thành vấn đề!

Nghĩ vậy, Lý Thanh nhanh chóng lấy chiếc bình nhỏ từ túi trữ vật ra.

“Thử dùng thứ này xem.”

Nhìn thấy món pháp khí này, Thẩm Ngưng Băng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nàng nhẹ gật đầu, sau đó lấy ra từ túi trữ vật một tòa tiểu cung điện màu bạc trắng, nâng trên tay rồi dùng ngón tay thon dài khẽ điểm vài cái lên đó.

Ông!

Một tia sáng nhu hòa lan tỏa ra, một bóng dáng yêu linh dần xuất hiện.

Đó là một yêu linh màu xanh, có bốn chân và hai cánh, được tia sáng từ cung điện hộ tống bay ra ngoài.

Cơ thể nó có phần mờ ảo, dù sao cũng chỉ là Nhị giai yêu linh, có thể duy trì hình thái yêu thú khi còn sống đã là chuyện không dễ dàng.

Lý Thanh mở nắp bình, đưa nó ra phía trước, dẫn dắt yêu linh nhập vào trong.

Sau khi xác nhận Tiểu Yêu Linh này ở trong bình một cách an toàn, hắn mới yên tâm.

“Nếu yêu linh đã ổn thỏa, vậy ta cũng đi trước.” Thẩm Ngưng Băng nói.

“Ân, Thẩm sư muội đi thông thả.” Lần này, Lý Thanh thực lòng nói ra câu ấy.

Sau khi tiễn Thẩm Ngưng Băng, Lý Thanh không quay lại động phủ ngay mà lập tức đi đến Sự Vụ Đường.

Nhờ có công bài nhiệm vụ mà nàng đưa cho, hắn dễ dàng thu thập được toàn bộ linh tài đã ban bố trong nhiệm vụ.

Trưởng lão Sự Vụ Đường cũng không quên hỏi một câu:

“Lý sư đệ, không biết người đã giao dịch Thiên Tinh Thảo thế nào rồi?”

Lý Thanh cười nhạt, như đã đoán trước điều này. Hắn đáp:

“Thiên Tinh Thảo ta đã giao dịch cho Thẩm Ngưng Băng sư muội rồi. Nếu sư huynh có hứng thú, có thể đến hỏi ý nàng.”

Nói xong, hắn cũng không nán lại lâu mà lập tức quay về động phủ.

Nội tâm hắn giờ đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Dù sao thì Thiên Tinh Thảo cũng là một linh thảo quý hiếm, một khi lộ ra ngoài sẽ không khác gì khoai lang bỏng tay. Bây giờ giao dịch xong, hắn cuối cùng cũng có thể thở phào, không cần lo lắng có kẻ dòm ngó.

Hiện tại, mọi chuyện đã được giải quyết xong xuôi, hắn cũng chẳng còn điều gì phải bận tâm.

Hơn nữa, phía sau Thẩm Ngưng Băng còn có Kết Đan Chân Nhân, không ai dám tùy tiện gây sự với nàng.

Khi trở lại động phủ, Lý Thanh liền lấy hết thu hoạch lần này ra ngoài, chuẩn bị kiểm kê cẩn thận...

Đầu tiên chính là các loại linh tài!

Một khối Dung Hỏa Tủy đỏ sậm như dung nham, tỏa ra linh tính Hỏa thuộc tính cực kỳ nồng đậm. Tuy nhiên, nhiệt độ của nó lại không quá cao, dường như toàn bộ nhiệt năng đã được nội liễm vào bên trong.

Hỏa Vân Thạch Tinh—tinh hoa trích xuất từ quặng Hỏa Vân Thạch, là vật liệu hiếm có để luyện khí. Trong quá khứ, thanh yêu đao Hồng Liên danh chấn thế tục chính là được rèn từ loại đá này, tạo thành một món thần binh tuyệt thế.

So với Hỏa Vân Thạch thông thường, phẩm chất của Hỏa Vân Thạch Tinh vượt trội hơn hẳn. Nhưng dù vậy, nó vẫn không thể sánh bằng Dung Hỏa Tủy khai thác từ mạch Địa Hỏa. Loại linh tài sau thậm chí còn có thể dùng để luyện chế thượng phẩm pháp khí, hoặc làm linh tài phụ trợ cho cực phẩm pháp khí.

Còn về cảnh linh mộc trăm năm, tuy không quá quý hiếm, nhưng bởi vì chứa đựng linh mộc tinh túy dư thừa, nên dù có vẻ ngoài khô cứng, bên trong vẫn duy trì sinh khí mạnh mẽ. Đây cũng là một vật liệu thượng đẳng để luyện khí.

Chương 660

DTV EBOOK

Hoàng Ngọc Thạch, tuy có tên là “ngọc thạch”, nhưng thực chất lại giống một loại vàng khương, chỉ khác là cứng rắn và lạnh buốt hơn rất nhiều. Bên trong nó cũng ẩn chứa Thổ thuộc tính linh tính vô cùng mạnh mẽ.

Cuối cùng chính là Fuirinkazan chi phong!

Lý Thanh hí mắt, quan sát chỗ linh tài Phong thuộc tính trước mặt. Đây là một đôi cánh và vài sợi yêu gân.

Vết cắt cực kỳ bóng loáng, vuông vức, điều quan trọng nhất là trên những vật liệu này không có chút sát khí dư thừa nào.

Điều đó chứng tỏ yêu thú sở hữu nó đã bị giết quá nhanh, đến mức chưa kịp phản ứng, liền kết thúc sinh mệnh. Chính vì thế, sát khí chưa kịp tích tụ.

Hoàn toàn khác với Bạch Viên mà hắn từng giết trước đó, con Phong thuộc tính yêu thú này không để lại chút sát ý nào.

Từ điểm này, Lý Thanh liền có thể kết luận—người ra tay tất nhiên là vị Kết Đan Chân Nhân sau lưng Thẩm Ngưng Băng!

“Hừm, lợi hại thật! Tu sĩ Kết Đan kỳ giết yêu thú Nhị giai, e rằng còn dễ hơn giết một con gà.”

Cảm thán một câu, Lý Thanh lấy ra chiếc bình nhỏ màu lục có khả năng ôn dưỡng thần hồn.

Bên trong, yêu linh hai cánh bốn chân thuộc Phong hệ đang yên tĩnh nằm đó.

Lý Thanh nhíu mày nhìn nó.

“Cánh giống dơi, nhưng hình thể lại hao hao vượn... Đây rốt cuộc là yêu thú gì?”

Dù đã xem qua không ít ghi chép hình thái yêu thú, hắn vẫn không nhận ra lai lịch con yêu linh này.

Nhưng nghĩ lại, thiên hạ rộng lớn, vạn vật kỳ lạ, luôn có những yêu thú đặc biệt không được ghi chép lại cũng là điều bình thường.

Đặc biệt là khu vực Cẩm Ngũ Cánh Đồng Tuyết, nơi gần với Sinh Mệnh Tuyết Địa Cẩm Ngũ Sơn Tuyết, những ai dám tiến vào bên trong vốn đã cực kỳ ít ỏi, vậy nên không có tư liệu về nó cũng là lẽ hiển nhiên.

Dù không biết chính xác lai lịch, nhưng điều duy nhất có thể chắc chắn là—con yêu thú này mang Phong thuộc tính cực kỳ mạnh mẽ.

Toàn bộ vật liệu thu được từ nó đều là tuyển hạng thượng giai để luyện chế pháp khí!

“Nếu luyện chế được một món Phong Mâu, có lẽ có thể cân nhắc dung nhập đạo yêu linh này vào bên trong.”

“Đồng căn đồng nguyên, tỷ lệ uẩn linh thành công có lẽ sẽ cao hơn nhiều.”

Lý Thanh ánh mắt lóe lên, sau đó nhanh chóng đưa ra quyết định—bắt đầu luyện khí!

Keng!

Hắn lấy ra lò rèn màu đen.

Chiếc lò này tuy không có công năng đặc thù gì, nhưng đã theo hắn một thời gian dài, dùng cực kỳ thuận tay.

Điểm quan trọng nhất là—nó rắn chắc chịu lửa, thậm chí ngay cả Tiên Thiên Chân Hỏa của Trúc Cơ kỳ cũng có thể chống đỡ!

Lý Thanh không khỏi nghi ngờ về lai lịch của lò rèn này. Đặc biệt là những phù văn thần bí khắc bên trong, hắn vẫn chưa thể nghiên cứu ra chút manh mối nào.

Đáng tiếc, dù sở hữu nó đã lâu, hắn vẫn chưa tìm ra điểm đặc biệt nào khác ngoài vẻ ngoài cổ xưa.

“Hừm, quên đi. Tập trung luyện khí trước đã.”

Nói xong, hắn lấy ra bốn thanh cốt thứ đã được xử lý từ trước, đặt ngay ngắn một bên.

Giờ phút này, bốn thanh cốt thứ đã giống như những cốt mâu hoàn chỉnh, chỉ là mang theo hung sát chí khí nồng đậm, khiến người ta không rét mà run. Mũi mâu sắc bén, mỗi thanh đều tỏa ra hàn khí sắc bén đến rợn người.

Oanh!

Lý Thanh ném một thanh cốt mâu vào trong lò, sau đó đồng thời ném cả Hoàng Ngọc Thạch vào cùng.

Tiên Thiên Chân Hỏa phun trào, bắt đầu thiêu đốt cốt mâu và Hoàng Ngọc Thạch.

“Răng rắc!”

Một âm thanh thanh thúy vang vọng, chỉ thấy trong lò, một cây cốt mâu đen sì bỗng xuất hiện một vết nứt, từ dưới lan rộng lên tận đỉnh.

“Sao có thể như vậy? Đây là sự xung đột thuộc tính không thể dung hòa sao?!”

Nhìn vết nứt đang dần lan ra trên thân cốt mâu, Lý Thanh hít sâu một hơi, bàn tay vô thức siết chặt.

Ngay vừa rồi, hắn đã vận dụng Tiên Thiên Chân Hỏa để tinh luyện tinh túy của Hoàng Ngọc Thạch, sau đó thử dung nhập vào cốt mâu, ý đồ luyện chế thành một cây chiến mâu có thuộc tính Thổ.

Thế nhưng, khi quá trình mới tiến hành được một nửa, cây cốt mâu—được lấy từ một yêu thú cấp hai—bỗng nhiên xuất hiện những vết rạn chằng chịt, khiến người ta nhìn mà giật mình.

Lý Thanh ổn định tâm thần, ép bản thân trấn tĩnh lại rồi bắt đầu tìm kiếm nguyên nhân.

Hắn vận dụng thần thức, bao phủ toàn bộ cốt mâu đang nứt rạn, cẩn thận quan sát sự biến đổi bên trong.

Luyện chế cây chiến mâu đầu tiên đã gặp bất lợi ngay từ đầu, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Tuy trong tay hắn vẫn còn sáu cây cốt mâu, nhưng nếu không tìm ra nguyên nhân thất bại, hắn tuyệt đối không dám tiếp tục lãng phí nguyên liệu.

Chẳng mấy chốc, hắn đã phát hiện ra mấu chốt vấn đề.

“Thì ra là vậy! Bạch Viên vốn dĩ không có thuộc tính ngũ hành đặc thù, khi dung nhập các loại linh tài có thuộc tính khác vào, cần phải thực hiện từng bước cẩn thận. Đặc biệt với Thổ thuộc tính linh tài, càng không thể nóng vội.”

Chương 661

DTV EBOOK

Vừa dứt lời, Lý Thanh lập tức lấy phần Hoàng Ngọc Thạch tinh túy còn thừa ra ngoài, sau đó thử nghiệm lại trên chính cây cốt mâu đã bị nứt.

Lần này, hắn không còn đại đột rót một lượng lớn tinh túy vào ngay lập tức mà chọn cách dùng tinh túy bao bọc bên ngoài cốt mâu, tựa như đang thực hiện một nghi thức tẩy lễ.

Dòng Hoàng Ngọc Thạch màu vàng sánh đặc như dung nham từ từ thẩm thấu vào từng tác cốt mâu. Tốc độ dung nhập lần này chậm hơn rất nhiều, nhưng lại vô cùng ổn định, không còn xuất hiện bất kỳ dấu hiệu nứt vỡ nào.

“Quả nhiên, cứ làm từ từ như vậy là tốt nhất!”

Xác định được phương pháp đúng, Lý Thanh gật đầu hài lòng. Thế nhưng, hắn cũng không tiếp tục thử nghiệm với cây cốt mâu đã bị nứt nữa.

Bởi vì một khi cốt mâu đã có tí vết, dù có luyện chế thành công cũng chỉ là một pháp khí không trọn vẹn.

Mà mục tiêu của hắn là luyện chế bốn kiện thượng phẩm pháp khí để tạo thành tổ hợp pháp khí, tất nhiên không thể chấp nhận bất kỳ khuyết điểm nào.

Tạm thời gác cây cốt mâu bị nứt sang một bên, Lý Thanh cầm lấy một cây Bạch Viên Cốt Thử chưa qua xử lý, bắt đầu lại từ đầu.

Hắn vận dụng Tiên Thiên Chân Hỏa để loại trừ sát khí trong cốt mâu, sau đó dùng Du Long Dao Găm để điêu khắc, rèn giũa thành hình một cây trường mâu hoàn chỉnh.

Ngay sau đó, hắn lấy ra khối Hoàng Ngọc Thạch cuối cùng, tiếp tục tinh luyện ra tinh túy Thổ thuộc tính, rồi từ từ dung nhập vào cốt mâu theo phương pháp vừa tìm ra.

Theo từng tia từng sợi linh lực thuộc tính Thổ dần dần hòa vào cốt mâu, cả cây mâu bắt đầu phát ra ánh sáng màu vàng đất trầm ổn.

Quá trình kéo dài gần một ngày, cho đến khi giọt tinh túy cuối cùng hòa tan vào cốt mâu, cây mâu này đã chính thức được hoàn thành với hình thái sơ bộ của một kiện thượng phẩm pháp khí.

“Không tệ! Dù chỉ mới là hình thức ban đầu, nhưng uy năng của nó e rằng đã vượt xa tất cả những pháp khí mà ta từng luyện chế.”

Lý Thanh hài lòng vỗ nhẹ lên cốt mâu. Trên bề mặt nó, ánh sáng Hoàng Ngọc Thạch mơ hồ phản chiếu, mang theo một loại cảm giác trầm ổn và mạnh mẽ.

Không dừng lại ở đó, Lý Thanh tiếp tục dùng phương pháp tương tự để luyện chế cây Lâm Chi Mâu.

Hắn trích xuất linh túy từ cảnh linh mộc trăm năm, mất gần nửa ngày để dung nhập toàn bộ tinh túy vào cây cốt mâu thứ hai.

Khi quá trình hoàn tất, Lâm Chi Mâu phát ra một ánh sáng xanh biếc nhàn nhạt, tỏa ra khí tức thanh khiết và sinh cơ dồi dào.

Lý Thanh nắm chặt Lâm Chi Mâu trong tay, ngay lập tức cảm nhận được một sự cộng hưởng kỳ lạ giữa nó và cơ thể mình.

“Hắn là vì nhục thân hiện tại của ta đã từng được tắm bổ bởi lượng lớn Linh Mộc Chi Khí, nên bây giờ sinh ra cộng minh với nó cũng là điều dễ hiểu.”

Sau khi cẩn thận thu lại cây Lâm Chi Mâu, Lý Thanh tiếp tục bước vào giai đoạn quan trọng nhất.

Bởi vì hai cây cốt mâu tiếp theo có đặc thù khác biệt.

Một cây chính là cốt mâu đã từng đả thương hắn, đã dính huyết dịch của hắn, chứa sát khí cực kỳ nặng nề.

Cây còn lại thì càng đặc biệt hơn—bởi vì nó không chỉ dung nạp linh tài thông thường, mà còn phải kết hợp với vật liệu từ một yêu thú Phong thuộc tính.

Hai loại yêu thú vật liệu hợp luyện với nhau, đây chắc chắn không phải là một chuyện đơn giản.

Sau khi suy tính cẩn thận, Lý Thanh quyết định bắt đầu luyện chế Hỏa Chi Mâu.

Muốn luyện chế Hỏa Chi Mâu, nguyên liệu cần thiết tự nhiên phải có Dung Hỏa Tủy.

Thứ này trong tay hắn chỉ có một phần, vô cùng trân quý. Dù có lật tung cả Lăng Vân Tông, e rằng cũng khó tìm thêm được mấy phần.

Chính vì vậy, Lý Thanh hết sức cẩn trọng. Một khi thất bại, phần Dung Hỏa Tủy quý giá kia sẽ bị lãng phí hoàn toàn. Khi đó, hắn chỉ có thể dùng Hỏa Vân Thạch Tinh để thay thế, nhưng uy năng chắc chắn sẽ suy giảm đáng kể.

Dung Hỏa Tủy không cần tinh luyện, bởi bản thân nó đã là tinh túy hỏa thuộc tính ngưng tụ từ sâu trong địa hỏa chi mạch.

Lý Thanh trực tiếp bọc lấy Dung Hỏa Tủy quanh cốt mâu, sau đó vận chuyển Tiên Thiên Chân Hỏa, kích phát linh tính hỏa thuộc tính bên trong, giúp cốt mâu và Dung Hỏa Tủy dần hòa hợp.

Trong quá trình này, Lý Thanh không ngừng duy trì thần thức ngoại phóng, cẩn thận từng chút một để phòng ngừa bất kỳ sự cố nào xảy ra. Hắn cẩn trọng vô cùng, không dám lơ là dù chỉ một khắc.

Quá trình kéo dài suốt hai ngày hai đêm, cuối cùng, một đoàn Dung Hỏa Tủy sệt như dung nham cũng hoàn toàn dung nhập vào cốt mâu.

Oanh!

Cốt mâu màu trắng lúc này đã bị nhuộm thành một tầng đỏ sậm, tỏa ra khí tức nóng rực, dường như có thể phun trào bất cứ lúc nào, hệt như một ngọn núi lửa đang chực chờ bùng nổ.

Chương 662

DTV EBOOK

Linh tính bên trong thì khỏi phải bàn, cơ hồ không cần thêm Thối Linh, chỉ cần đến gần cũng có thể cảm nhận được hỏa linh lực dồi dào mà nó ẩn chứa.

“Không tệ, quả nhiên không hổ danh là Dung Hỏa Tủy. Sau khi dung hợp với cốt mâu, phẩm chất đã tiệm cận với cực phẩm pháp khí ở giai đoạn ban đầu!”

Lý Thanh cầm lấy Hỏa Chi Mâu, nét mặt đầy vẻ hài lòng. Làm chủ mâu của bộ pháp khí mang uy lực “lửa rừng trong núi”, quả thật không thể hợp hơn!

Hiện tại, hẳn ngày càng tin tưởng vào bộ pháp khí sắp hoàn thành. Nếu thuận lợi, có lẽ uy năng thực sự có thể sánh ngang cực phẩm pháp khí!

Bây giờ, đến lượt cây phong mâu cuối cùng!

Gió giúp lửa mạnh hơn, Phong Chi Mâu chính là yếu tố máu chốt trong tổ hợp, tuyệt đối không thể thiếu.

Lần trước, Thảm Ngưng Băng đã giao dịch với hắn hai phần Phong thuộc tính yêu thú vật liệu. Một phần là đôi cánh, phần còn lại là một lượng lớn lân phiến, tất cả đều lấy từ một đầu Nhị Giai Phong thuộc tính yêu thú.

Dù là đôi cánh hay lân giáp, tất cả đều vô cùng trân quý, chứa đựng Phong thuộc tính linh lực nồng đậm.

“Dứt khoát dùng cả hai! Lấy lân phiến bao bọc cốt mâu, sau đó đem đôi cánh hợp luyện vào, khiến chúng trở thành một chỉnh thể.”

Định ra phương án, Lý Thanh lập tức bắt tay vào hành động.

Hắn lấy toàn bộ lân phiến ra, sau đó dùng Tiên Thiên Chân Hỏa loại bỏ tạp chất và sát khí còn sót lại bên trong.

Sau khi thanh tẩy, từng viên lân phiến được hắn tỉ mỉ khảm lên cốt mâu, từng lớp xếp chồng lên nhau.

Hai chiếc cánh cũng không ngoại lệ. Hắn tiếp tục dùng Tiên Thiên Chân Hỏa luyện hóa, khiến chúng co lại một phần đáng kể.

Lý Thanh không hề hoảng loạn, vì tất cả đều nằm trong dự liệu.

Phong thuộc tính yêu thú cánh vốn có kích thước lớn, nếu gắn lên cốt mâu sẽ không phù hợp. Việc thu nhỏ lại là điều tất yếu.

Hơn nữa, dù thể tích giảm, Phong linh lực bên trong không những không suy yếu mà ngược lại, còn được cô đọng thành tinh hoa, giúp uy lực tăng thêm!

Tại vị trí giữ lại trên lớp lân phiến, Lý Thanh khéo léo khảm đôi cánh thu nhỏ lên cốt mâu.

Lân phiến và đôi cánh vốn có cùng nguồn gốc, quá trình dung hợp diễn ra vô cùng thuận lợi. Khi hoàn thành, cả cây Phong Chi Mâu trông như một chỉnh thể tự nhiên vốn có.

Phong Chi Mâu nửa trên được bao phủ bởi từng lớp lân phiến xanh biếc, phía dưới mũi mâu vài tấc, mọc ra một đôi cánh nhỏ màu xanh pha lẫn lục!

Lý Thanh vung cốt mâu, cảm giác nó trở nên nhẹ nhàng vô cùng. Mỗi lần đâm ra đều mang theo một luồng kinh phong mãnh liệt, thậm chí ngay cả đôi cánh nhỏ phía dưới cũng khẽ động, tựa như đang vỗ cánh theo gió.

“Haha! Cùng lắm chỉ lãng phí một cây cốt mâu, cái giá này vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận được.”

Lý Thanh vô cùng hài lòng. Giờ chỉ còn Thối Linh và Minh Văn, một khi hoàn tất, bộ bốn trường mâu này tuyệt đối sẽ trở thành đòn sát thủ mạnh nhất trong Trúc Cơ kỳ của hắn!

Không để bản thân đắc ý quá lâu, hắn nhanh chóng tìm chỗ ngồi xuống khôi phục pháp lực. Trận luyện chế này đã tiêu hao pháp lực quá mức.

Quá trình thổ nạp khôi phục linh lực kéo dài tận ba ngày. Cuối cùng, Đan Điền của hắn cũng dần tràn đầy Chân Nguyên màu đỏ.

Khi mở mắt ra, hắn lập tức bắt đầu Thối Linh!

Dù cả bốn cây cốt mâu đều có linh tính dồi dào, nhưng Lý Thanh vẫn kiên trì thực hiện Thối Linh. Giống như một người thợ thủ công lão luyện, hắn luôn giữ cho mình yêu cầu khắc khe nhất.

Thối Linh không chỉ giúp pháp khí có được hình thái khởi nguyên mạnh mẽ hơn, mà còn có thể gia tăng một phần uy năng. Bước này, tuyệt đối không thể bỏ qua!

Lý Thanh có kinh nghiệm Thối Linh vô cùng phong phú, hơn nữa bốn cây cốt mâu trong tay hắn vốn đã có linh tính dồi dào.

Hầu như không tốn quá nhiều thời gian, cả bốn cây cốt mâu đều hoàn thành Thối Linh chỉ trong một lần, không hề xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Bước cuối cùng—Khắc Minh Văn!

Đồng thời khắc họa Linh Văn cho bốn kiện thượng phẩm pháp khí, đối với Lý Thanh mà nói, đây chắc chắn là một thử thách vô cùng lớn.

Trước đây, hắn chưa từng chính thức luyện chế thượng phẩm pháp khí. Thành tích đáng kể nhất cũng chỉ là hỗ trợ sửa chữa một lần chiếc Cửu Tiêu Linh Chu, và trong lúc nguy cấp cải tạo Linh Văn đầu rắn trên con Linh Chu đó.

Nhưng dù sao đi nữa, những việc đó vẫn chưa thể xem là chân chính luyện chế thượng phẩm pháp khí, mà chỉ là vá chữa tạm thời, khác biệt một trời một vực.

Những năm qua, hắn đã thu thập được không ít truyền thừa luyện khí. Đặc biệt, lần trước trong Dưỡng Hồn Quan, hắn có được một phần Thượng Cổ Luyện Khí Truyền Thừa, trong đó ghi chép rất nhiều Linh Văn cổ xưa, mang lại cho hắn những định hướng vô cùng quan trọng.

Dựa vào vốn tích lũy này, Lý Thanh hoàn toàn có tư cách luyện chế thượng phẩm pháp khí!

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Chương 663

DTV EBOOK

Nháy mắt đã gần nửa tháng.

Nửa tháng này, Hoang Vân Phong hoàn toàn không yên bình!

Oanh!

Một cơn linh áp cường đại bùng phát, linh mạch cấp hai nhanh chóng dao động, linh khí nồng đậm ùn ùn kéo về phía động phủ của Lý Thanh.

“Lại nữa rồi! Tiểu tử Lý Sư Đề này đúng là gây náo loạn không ngừng, đây đã là lần thứ ba rồi!”

Từ một động phủ khác trên Hoang Vân Phong, một giọng nói có phần bức bối vang lên.

“Hắn đang luyện khí? Hay là một hơi luyện chế tận ba kiện pháp khí? Nếu có bản lĩnh này, tại sao không vào Luyện Khí Đường mà đảm nhiệm chức Luyện Khí Trưởng Lão đi chứ?”

Một lúc lâu sau, linh khí giữa thiên địa cuối cùng cũng dần ổn định.

Vị chủ nhân của động phủ trên đỉnh núi, người vừa phàn nàn ban nãy, lúc này cũng im lặng. Nửa tháng qua, thiên địa linh khí cứ cách một khoảng lại xao động một lần, ai mà không bức chứ?

Nhưng bảy ngày sau, linh khí thiên địa lại một lần nữa trở nên hỗn loạn!

Oanh!

Một lượng lớn thiên địa linh khí lại tiếp tục kéo đến động phủ của Lý Thanh, tụ lại thành một vòng xoáy linh khí thực chất, không ngừng đổ vào bên trong.

Không ít người còn tưởng rằng Lý Thanh đang đột phá cảnh giới!

Lần này, ngay cả vị trưởng lão ở động phủ trên đỉnh núi cũng không thể làm ngơ. Hắn bước ra khỏi động phủ, bắt đầu khoanh tay đứng chờ, kiên nhẫn đợi cơn bão linh khí này qua đi.

Dù có ý kiến, nhưng đầu sao cũng là đồng môn trưởng lão, tùy tiện quấy rối người khác luyện khí sẽ dễ kết oán, chẳng ai dại gì làm chuyện đó. Hắn đành chờ đến khi Lý Thanh hoàn tất luyện chế rồi tính sau.

Cuối cùng, đợt sóng linh khí cũng từ từ rút đi.

Không gian quanh Hoang Vân Phong dần yên tĩnh trở lại.

Vị trưởng lão nọ lúc này mới bật cười ha hả:

“Chúc mừng Lý Sư Đề luyện khí thành công! Chỉ là không biết sư đệ đã luyện chế ra pháp khí kinh thiên động địa cỡ nào, mà mỗi lần hoàn thành đều gây ra động tĩnh lớn đến vậy? Cho phép sư huynh ta được mở mang tầm mắt một chút chứ?”

Vừa dứt lời, từ trong động phủ của Lý Thanh, bốn đạo linh quang sắc thái khác nhau bắn ra!

Oanh!

Từng đạo quang mang chói lọi tỏa sáng rực rỡ giữa không trung!

Một cây Phong Chi Mâu màu xanh, một cây Lâm Chi Mâu màu xanh lá, một cây Hỏa Chi Mâu màu đỏ, và một cây Thổ Chi Mâu màu vàng!

“Phong - Lâm - Hỏa - Sơn Chi Mâu”, rốt cuộc đại công cáo thành!

Bốn cây cốt mâu với sắc thái khác biệt trông cực kỳ bất phàm. Mỗi một cây đều tỏa ra khí tức mạnh mẽ, không chỉ đơn thuần là thượng phẩm pháp khí, mà còn là tinh phẩm trong thượng phẩm!

Đặc biệt là cây Hỏa Chi Mâu màu đỏ, khi xuất hiện, vị trưởng lão ban nãy lập tức cảm nhận được một luồng áp lực kinh người, ánh mắt hắn cũng trở nên chăm chú hơn hẳn.

Bốn cây cốt mâu lạng lẽ lơ lửng xung quanh động phủ của Lý Thanh, lơ lửng giữa không trung như bốn thần binh hàng thế.

Lúc này, giọng nói Lý Thanh chậm rãi vang lên, mang theo vài phần áy náy:

“Vị sư huynh này, xin hãy lượng thứ. Ta nhất thời tâm huyết dâng trào, cảm ngộ tăng tiến, nhất thời cao hứng, nên đã liên một hơi luyện chế ra bốn kiện pháp khí.”

“Trong khoảng thời gian qua đã quấy nhiễu, mong sư huynh chớ trách!”

Lời vừa dứt, một thân ảnh mạnh mẽ bước ra khỏi động phủ.

Lý Thanh, y phục chỉnh tề, thần thái ung dung, thân hình cao lớn vững vàng. Hắn bước tới, hướng về vị trưởng lão áo bào đen kia, ôm quyền thi lễ.

Bốn thanh cốt mâu lơ lửng xung quanh Lý Thanh, tỏa ra một luồng khí thế cường đại.

Nhanh như gió, dữ dội như lửa, bất động như núi!

Đây chính là cách tốt nhất để miêu tả bốn cây phong, lâm, hỏa, sơn chi mâu này!

“Ha ha! Lý sư đệ, thủ đoạn luyện khí của ngươi quả thực kinh người! Một hơi luyện chế bốn kiện thượng phẩm pháp khí cường đại thế này, e rằng ngay cả trưởng lão luyện khí đường cũng chưa chắc làm được!”

“Ta tới đây không phải để tìm người gây sự, chỉ là gần đây đang lĩnh hội một môn bí thuật, cần tĩnh tâm khổ tu. Nhưng linh khí dao động lập đi lập lại như vậy thực sự khiến ta khó lòng tập trung.”

“Giờ ngươi đã luyện khí xong rồi, ta cũng không nhiều lời nữa.”

Vị trưởng lão áo bào đen này cũng cư ngụ tại Hoang Vân Phong, lúc này lập tức thay đổi thái độ, cười ha hả, tỏ vẻ không để tâm đến hành động trước đó của Lý Thanh.

Không biết là vì e ngại bốn cây cốt mâu này, hay là có ý kết giao với Lý Thanh, có lẽ cả hai đều có phần.

Xét thủ đoạn luyện khí mà Lý Thanh thể hiện, tương lai hẳn tiếp tục nghiên cứu trên con đường này, luyện chế ra cực phẩm pháp khí cũng không phải là điều không thể.

Một vị luyện khí sư có kỹ thuật tinh xảo như vậy, tất nhiên là nên kết giao, không nên trở mặt.

“Sư huynh đại nhân độ lượng, khiến sư đệ ta vô cùng khâm phục!” Lý Thanh ôm quyền nói, sau đó nhìn theo bóng đối phương rời đi.

Chương 664

DTV EBOOK

Đợi đến khi vị trưởng lão áo bào đen khuất dạng, Lý Thanh mới nhẹ nhàng thở ra. Hắn điều khiển bốn cây cốt mâu, quay trở về động phủ của mình.

“Phong, Lâm, Hỏa, Sơn chi mâu... Khi kết hợp lại, uy lực còn vượt xa cả tượng tượng của ta, hoàn toàn có thể sánh ngang với cực phẩm pháp khí!”

Lý Thanh nhìn chăm chăm vào bốn cây cốt mâu có màu sắc khác nhau, ánh mắt rực sáng đầy hưng phấn.

Dự đoán của hắn quả không sai. Khi bốn cây trường mâu phối hợp lẫn nhau, sau khi kết hợp lại sẽ sinh ra hiệu quả khuếch đại.

Thanh Phong Chi Mâu có cặp cánh nhỏ ở thân, tốc độ phi hành nhanh đến mức mắt thường khó mà theo kịp.

Mộc Chi Mâu màu xanh lục có thể hóa ra huyền ảnh, khi tấn công, tựa như có vài cây trường mâu đồng thời lao đến, nếu không phải thần thức cường đại thì khó mà phân biệt thật giả!

Hỏa Chi Mâu màu đỏ lại càng phi phàm. Một khi đâm trúng đối thủ, lập tức phát nổ, dung nham nóng rực bùng lên, đủ sức đốt cháy kẻ địch thành tro bụi.

Thổ Sơn Chi Mâu màu vàng lại cực kỳ nặng nề, bất động như núi. Về khả năng tấn công thì có phần kém hơn ba cây còn lại, nhưng năng lực phòng ngự lại thuộc hàng đỉnh cao. Khi thôi động, nó chẳng khác gì một ngọn núi sừng sững chắn trước người.

Một khi cả bốn cây hợp nhất, bốn loại đặc tính này có thể kết hợp trong thời gian ngắn, tuyệt đối không phải tu sĩ Trúc Cơ kỳ thông thường có thể ngăn cản!

“Cường đại thì đúng là cường đại, nhưng tiêu hao thần niệm cùng pháp lực lại quá lớn! Chỉ riêng việc thôi động cùng lúc

bốn cây cột mâu đã là gánh nặng không nhỏ với ta.”

“Nếu hợp lại làm một, mức độ tiêu hao còn tăng lên gấp bội!”

Lý Thanh không khỏi tắc lưỡi, sau đó vung tay thu bốn cây cột mâu vào, không tiếp tục tiêu hao pháp lực vô ích.

Giờ phút này, hắn bắt đầu suy nghĩ về chiến lược của bản thân.

Nếu bây giờ lại đối mặt với chiếc hoàng kim chiến thuyền kia, liệu hắn có cơ hội chiến thắng không?

Cuối cùng, hắn đi đến một kết luận.

Phân thắng... vẫn không cao!

Chiếc hoàng kim chiến thuyền kia chính là sự kết hợp giữa trận pháp và cực phẩm pháp khí, chưa kể lúc trước có hai vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ đuổi giết hắn. Nếu chỉ có một mình Chung Nhai điều khiển chiến thuyền, thì khi đối mặt chính diện, hắn e rằng vẫn không phải là đối thủ.

“Nhưng ít ra, ta cũng không đến mức chật vật như lần trước. Dù không thể chiến thắng, nhưng giữ mạng chắc không phải là vấn đề.”

Lý Thanh thầm đánh giá thực lực bản thân. Đối phương đã ở Trúc Cơ kỳ nhiều năm, tích lũy trong cảnh giới này tuyệt đối vượt xa hắn, một tiểu tu sĩ vừa mới Trúc Cơ thành công.

Hướng hồ, bỏ qua chiếc hoàng kim chiến thuyền kia, Chung Nhai hẳn còn nhiều thủ đoạn khác. Một khi giao chiến, chuyện gì cũng có thể xảy ra...

“Không thể để bản thân kiêu ngạo tự mãn, mà phải không ngừng nỗ lực tăng cường thực lực!”

Tự nhắc nhở mình một câu, Lý Thanh liền áp chế cảm xúc, không còn vì việc luyện chế thành công vài món pháp khí tiện tay mà đắc chí.

Kế hoạch tiếp theo cũng không phức tạp: trước tiên khổ tu, luyện hóa ba viên Tử Dương Đan, biến tất cả thành thực lực của bản thân.

Sau đó là chuẩn bị một chút, tiến vào Cực Dạ Giới.

Có bốn cây Phong Lâm Hỏa Sơn chi mâu hộ thân, hắn tự tin rằng thăm dò Thiên Lượng Sơn tuyệt đối không có vấn đề gì, nhân tiện vơ vét một phen, xem có thể tìm được chút truyền thừa hữu dụng hay không.

“Đúng rồi! Còn có cái tên ngọc này, dừng lại ở Nhất giai hậu kỳ đã lâu như vậy, cũng nên tiến giai rồi chứ?”

Lý Thanh vượt cằm, thần thức quét về phía cửa động phủ, nơi có một thân ảnh đang nằm lăn ra ngủ say— Thùng Cơm.

“Còn thiếu một chút nữa... Yêu thú muốn tiến giai còn khó hơn cả tu sĩ đột phá đại cảnh giới. Huyết mạch chính là công xiềng bảm sinh a.”

Hắn vừa cảm thán, vừa đứng dậy, từ trong túi trữ vật lấy ra một lượng lớn huyết nhục Bạch Viên.

Lúc trước chém giết Bạch Viên, Lý Thanh đã sớm thu lấy không ít đồ tốt.

Bảy cây cốt thứ không cần bàn, đều là tài liệu luyện khí thượng phẩm.

Một rương da lông Bạch Viên hắn cũng không lãng phí, cất giữ cẩn thận, sau này gặp phù lục sư, chắc chắn có thể bán được với giá cao.

Da lông yêu thú cấp hai chính là một trong những vật liệu tốt nhất để chế tác Nhị giai phù lục.

Ngoài ra, ngay cả Bạch Viên Huyết, hắn cũng không bỏ qua, thu vào vài bình lớn trong túi trữ vật để dùng sau.

Còn phần huyết nhục dư lại, hắn quyết định tất cả đều dành cho Thùng Cơm, xem thử sau khi nó hấp thụ liệu có cơ hội tấn thăng lên Nhị giai yêu thú hay không.

Nếu Thùng Cơm tiến giai, chắc chắn sẽ trở thành một trợ thủ đắc lực cho hắn.

Chương 665

DTV EBOOK

Từ khi bước vào Trúc Cơ kỳ, những trận chiến về sau, Thùng Cơm sẽ khó mà chen chân vào. Hắn cần nó đột phá, để tương lai một người một hồ vẫn có thể kẻ vai tác chiến!

“Đều là huyết nhục của yêu thú cấp hai a! Tên gốc nhà người thật có phúc ăn, trong tông môn không ít trưởng lão còn chưa từng nếm qua đâu!”

Lý Thanh bật cười, sau đó đặt huyết nhục Bạch Viên Nhị giai trước mặt Thùng Cơm.

“GRÀO!!”

Vốn đang ngủ say, Thùng Cơm lập tức bật dậy, tinh thần hưng phấn.

Thực ra không phải Lý Thanh không muốn ăn thịt yêu thú cấp hai, chỉ là trong lòng có chút không thoải mái, đối với thịt vượn hắn thực sự không nuốt trôi.

Nếu đổi lại là măng xà, đại hùng, loại hình yêu thú này, hắn chắc chắn sẽ giữ lại không ít để bản thân thưởng thức.

Thùng Cơm há cái miệng rộng, trực tiếp cắn xé một khối huyết nhục Bạch Viên.

Dù đã khô máu, nhưng bên trong vẫn còn tồn dư tinh khí dồi dào, thậm chí mang theo linh tính. Nếu một tu sĩ Luyện Khí kỳ ăn vào, e rằng sẽ phải tốn rất nhiều thời gian để luyện hóa.

Nhìn Thùng Cơm say sưa thưởng thức mỹ thực, Lý Thanh lắc đầu, không buồn tiếp tục theo dõi.

“Cố gắng lên nhé, tên gốc. Sớm ngày tấn thăng Nhị giai, như vậy ta mới có thêm phần chắc chắn khi thăm dò Thiên Lượng Sơn.”

Nói xong, hắn tùy ý tìm một chiếc bồ đoàn, ngồi xuống điều dưỡng tâm thần, khôi phục pháp lực về trạng thái đỉnh phong.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Rất lâu sau, Lý Thanh lật tay một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên đan dược màu tím nhạt, bóng loáng trơn mịn.

Tử Dương Đan!

“Cộp!”

Hắn trực tiếp bỏ viên đan dược lớn cỡ quả nho vào miệng, sau đó tập trung tinh thần, vận chuyển Xích Hoàng Phần Thiên Công.

ẦM!

Tử Dương Đan vừa vào bụng, một luồng dược lực kinh khủng lập tức bùng phát, mạnh mẽ đến mức tựa như muốn nổ tung trong thể nội Lý Thanh.

Chỉ trong chớp mắt, kinh mạch của hắn căng lên đau nhức.

Không kịp kinh ngạc, Lý Thanh lập tức vận chuyển công pháp, toàn lực luyện hóa dược lực, chuyển hóa thành tu vi cho bản thân...

Người ta thường nói, tuổi thọ của tu sĩ phần lớn đều dành cho khổ tu trong bế quan.

Lời này hoàn toàn không giả, nhất là đối với những tu sĩ ở cảnh giới cao, thời gian bế quan tu luyện càng lâu hơn, có khi kéo dài đến hàng chục năm cũng là chuyện bình thường.

Từ sau khi Lý Thanh luyện chế thành công Phong Lâm Hỏa Sơn Chi Mâu, thoáng chốc đã hơn hai năm trôi qua.

Oanh!

Thời gian dài như vậy trôi qua, linh khí thiên địa xung quanh động phủ lại bắt đầu dao động bất ổn.

Nhưng lần này không phải vì Lý Thanh luyện khí dẫn đến biến động linh khí, mà là do Thùng Cơm đang đột phá!

Lý Thanh ngồi xếp bằng, nhắm chặt hai mắt, giống như một pho tượng đá, chìm sâu vào tu luyện, hoàn toàn không có khái niệm về thời gian.

Chỉ trong nháy mắt, hắn mở bừng hai mắt, hai luồng tinh quang sắc bén như điện xẹt ra khỏi đồng tử.

Động tĩnh khi Thùng Com đột phá đã khiến hấn bừng tỉnh. Đợi đến khi hoàn thành chu thiên cuối cùng của Xích Hoàng Phần Thiên Công, Lý Thanh mới chậm rãi đứng dậy.

Hấn đảo mắt nhìn khắp động phủ, phát hiện trong góc đã kết không ít mạng nhện, trên ghế đá và bàn đá cũng phủ một lớp bụi dày.

Chỗ này nào giống động phủ của một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, mà trông hệt như một nơi hoang phế nhiều năm không có ai ở.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Thanh không khỏi cười khở, sau đó tiện tay thi triển vài pháp thuật phạm vi rộng, phối hợp Tịnh Thủy Thuật quét dọn sạch sẽ toàn bộ động phủ.

Không phải hấn không quan tâm đến nơi ở của mình, mà do trong khoảng thời gian vừa qua, hấn hoàn toàn đắm chìm vào tu luyện, chẳng còn để tâm đến bất kỳ thứ gì khác.

Sau khi thu dọn xong, Lý Thanh lấy ra lệnh bài thân phận, liếc mắt nhìn thông tin phía trên, điểm cống hiến của hấn từ 0 đã tự động tăng lên 400 điểm!

Từ khi trở thành trưởng lão của tông môn, mỗi năm hấn đều có thể nhận được ba viên linh thạch trung phẩm cùng 200 điểm cống hiến.

Linh thạch trung phẩm phải tự đến Công Đức Đường trong tông môn để lĩnh, còn điểm cống hiến thì tự động tích lũy trên lệnh bài thân phận. Chỉ cần vận dụng một chút thần thức là có thể thấy rõ số điểm mình đang có.

Lý Thanh thở dài, lầm bầm:

“Thoáng cái đã hơn hai năm trôi qua, tên ngốc này cuối cùng cũng đột phá rồi, không dễ dàng gì.”

Hấn có chút cảm giác như đã trải qua một đời.

Tuy nhiên, hấn không hề lo lắng về tình trạng đột phá của Thùng Com, vì hấn có thể cảm nhận được tích lũy của nó đã vô cùng vững chắc, khí tức cũng cực kỳ cô đọng.

Đặc biệt là từng luồng hồ uy phát ra từ thân thể nó, đủ để khiến nhiều tu sĩ cấp thấp bị dọa đến mặt mày tái nhợt.

Chương 666

DTV EBOOK

Không ngoài dự đoán, lần đột phá này của Thùng Cơm hẳn sẽ vô cùng thuận lợi, thậm chí xác suất thành công còn cao hơn nhiều so với khi hắn dùng viên Trúc Cơ Đan thứ hai để đột phá.

“Rống!”

Tiếng gầm của Thùng Cơm vang vọng, tràn đầy chiến ý sục sôi, hoàn toàn khác hẳn với bộ dáng lười biếng ngủ say trước kia.

Một lượng lớn linh khí thiên địa tràn vào cơ thể nó, trong khi đó, thần thức của Lý Thanh vẫn luôn quan sát sát sao.

Trên thân thể hùng vĩ của nó, từng đạo hư ảnh mơ hồ hiện ra. Những ảo ảnh này có cái mọc hai cánh, có cái mang bạch lân, tất cả đều là dấu hiệu dị biến từ lần nó nuốt Xích Tinh trước đây.

Cuối cùng, tất cả hư ảnh đều thu liễm, chỉ còn lại một đôi hồ mâu sắc bén phát ra linh quang.

Một mắt đỏ, một mắt đen, trông vô cùng yêu dị.

“Ngao rống!”

Thùng Cơm gầm lên giận dữ, từng luồng linh khí hội tụ vào cái miệng to lớn của nó.

Rất nhanh, bên trong cơ thể nó bắt đầu hình thành một viên tinh thể màu đỏ sậm, dần dần cô đọng lại.

Đó chính là yêu thú tinh hạch!

Nhìn đến đây, Lý Thanh hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết, khi đã đạt đến bước này, Thùng Cơm gần như đã chắc chắn đột phá thành công, không thể có biến cố gì ngoài ý muốn.

Điểm đặc biệt quan trọng nhất của yêu thú cấp hai chính là tinh hạch. Khi đã hình thành tinh hạch, yêu thú sẽ có một bước tăng trưởng mạnh mẽ về thực lực, hơn nữa giá trị của nó cũng sẽ tăng lên gấp bội!

Thứ yếu hơn một chút, chính là yêu linh dần sinh ra, tương tự như thần hồn của tu sĩ.

Mặc dù yêu linh của yêu thú cấp hai vẫn còn rất yếu, chưa thể phát triển thần trí giống như nhân loại, nhưng ít nhất cũng trở nên thông minh hơn trước rất nhiều.

Sau một khoảng thời gian dài chờ đợi, cuối cùng, tinh hạch trong cơ thể Thùng Cơm cũng đã hoàn toàn ngưng tụ.

Lúc này, đôi hồ mâu của nó phản phát trở nên thanh tịnh và linh động hơn hẳn.

Lý Thanh cười lớn, vỗ tay khen:

“Ha ha ha ha, tên ngốc này cuối cùng cũng đột phá! Không uổng công ta đã cho ngươi ăn nhiều huyết nhục của Bạch Viên như vậy! Bây giờ ngươi rốt cuộc cũng có giá trị rồi!”

Thông qua huyết khế và hồn khế, Lý Thanh có thể cảm nhận rõ ràng sự cường đại của Thùng Cơm. Trong những trận chiến sau này, hẳn chắc chắn có thể dựa vào nó để gia tăng thực lực!

Ai có thể ngờ rằng, một con hồ yêu có huyết mạch hỗn tạp như vậy lại có thể từng bước phát triển đến cấp độ này, trở thành yêu thú cấp hai?

“Ngao ngao!”

Thùng Cơm vui vẻ gầm rú, nhảy vọt về phía Lý Thanh.

Thấy cảnh này, Lý Thanh không dám lơ là, lập tức mở ra Vô Cực Kim Thân, điều động tu vi võ đạo, vận chuyển khí huyết khắp toàn thân.

Dù đã làm vậy, hắn vẫn vô cùng chật vật mới có thể đỡ được cú nhào tới của Thùng Cơm.

Yêu thú cấp hai có nhục thân mạnh mẽ, thân thể đã phát triển đến một mức độ cực kỳ đáng sợ. Chỉ bằng vào thân thể này, nó đã có thể giao chiến ngang hàng với tu sĩ Trúc Cơ kỳ, thậm chí

phần thắng cũng không hề nhỏ. Chỉ cần nhìn vào điểm này đã có thể thấy rõ sự đáng sợ của nó!

Dù Lý Thanh cũng phụ tu nhục thân, nhưng do không có Nhị giai Luyện Thể bí thuật nên hiện tại cảnh giới nhục thân vẫn đậm chân tại chỗ, không có tiến triển nào đáng kể.

“Khá lắm! Ngươi định đè chết ta đấy à? Bình thường tu sĩ Trúc Cơ kỳ, sợ là căn bản không chịu nổi một chương này của ngươi đâu!”

Lý Thanh thâm kinh hãi, đứng dậy cảm thán trước sự cường đại của Thùng Cơm. Ở phương diện lực lượng, nó đã bỏ xa hẳn một khoảng rất lớn.

Thậm chí, ngay cả khi hắn có cơ duyên nhặt được một môn Nhị giai Luyện Thể bí thuật để tu luyện, cũng chưa chắc có thể vượt qua nó về mặt sức mạnh thân thể!

“Ngao!”

Thùng Cơm vừa mới đột phá thành công, hiển nhiên vô cùng hưng phấn. Khi yêu thú đạt đến cấp hai, thân thể cũng sẽ phát sinh một số biến hóa đặc biệt.

Chẳng hạn như trước đây, Bạch Viên sau khi tiến cấp đã mọc ra vài chiếc gai xương trên lưng, đây cũng chính là bộ phận cứng rắn nhất trên cơ thể nó, trở thành tài liệu luyện khí cực tốt.

Tương tự, Thùng Cơm cũng có sự biến đổi của riêng mình. Đôi mắt hổ với hai sắc thái khác biệt của nó chính là dấu hiệu thai nghén một loại thiên phú thần thông công kích.

“Ngươi thu liễm một chút, đừng có phá hủy động phủ của ta.”

Lý Thanh nhắc nhở, để Thùng Cơm thử phô diễn uy lực thần thông của đôi hồ mâu kia.

Chỉ thấy đôi mắt một đỏ một đen của Thùng Cơm chợt trở nên thâm thúy, rồi trong nháy mắt, hai luồng quang mang tựa như tơ nhện phóng thẳng ra từ trong mắt nó.

Chỉ trong khoảnh khắc, mặt đất cứng rắn dưới chân liền xuất hiện hai hố sâu đáng sợ!

Chương 667

DTV EBOOK

Dĩ nhiên, đây là kết quả của việc nó đã chủ động thu liễm uy lực. Nếu không, sức công phá tuyệt đối không chỉ dừng lại ở mức này!

“Ân, chỉ là thêm một loại công kích tâm xa thôi sao?”

Lý Thanh trầm ngâm, cảm thấy cũng không có gì quá mức bất ngờ.

“Cũng không tệ, bình thường Hắc Sát Hồ không hề có loại năng lực này.”

Suy ngẫm một lúc, Lý Thanh cảm thấy rất hài lòng. Theo lý thuyết, huyết mạch của Hắc Sát Hồ rất khó có thể giúp nó tiến cấp lên yêu thú cấp hai.

Cho dù có một con Hắc Sát Hồ thành công đột phá, thì cũng không thể nào sở hữu thiên phú thần thông như Thùng Cơm. Điều này chứng tỏ, huyết mạch của yêu thú chính là yếu tố quyết định toàn bộ.

“Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con chuột đào hang.”

Câu tục ngữ này không phải là nói suông!

Thùng Cơm có thể sở hữu thiên phú như vậy, hoàn toàn là nhờ lần ăn xích tinh kia, giúp nó sinh ra biến hóa lớn.

Hiện tại, nó cũng không còn được xem như một con Hắc Sát Hồ thuần túy nữa.

Ngoài thiên phú thần thông, khi yêu thú đạt đến Nhị giai, tuổi thọ của chúng cũng tăng trưởng vượt bậc, thậm chí hơn hẳn so với tu sĩ nhân tộc cùng cấp bậc.

Tuổi thọ của yêu thú vốn đã dài hơn nhân tộc rất nhiều. Giờ đây, Lý Thanh có thể khẳng định, Thùng Cơm ít nhất có thể sống thêm ba, bốn trăm năm, thậm chí còn lâu hơn nữa!

“Không tệ, không tệ! Người cứ ở lại động phủ, tập trung cảm nhận sự thay đổi của thực lực đi. Ta ra ngoài một chuyến, sau đó sẽ chuẩn bị tiến vào Cực Dạ thế giới.”

Nói xong, Lý Thanh đề Thùng Cơm lại trong động phủ, còn bản thân thì không chế Phong Chi Mâu màu xanh, nhẹ nhàng lướt ra khỏi động phủ.

Hơn hai năm bế quan không bước chân ra ngoài, giờ nhìn lại cảnh sắc trong tông môn, lòng hắn không khỏi dâng lên một chút cảm khái.

“Ai, sơn hà vẫn như cũ, tu vi của ta cũng vẫn như cũ ở Trúc Cơ sơ kỳ...”

Đúng vậy, khổ tu suốt hai năm, cộng thêm việc phục dụng ba viên Tử Dương Đan, nhưng cảnh giới của Lý Thanh vẫn chỉ dừng lại ở Trúc Cơ sơ kỳ.

Dù pháp lực hùng hậu hơn rất nhiều so với lúc mới Trúc Cơ, nhưng bước đột phá lên Trúc Cơ trung kỳ lại chẳng thấy đâu.

“Trách không được trong tông môn có nhiều trưởng lão như vậy, vừa đạt đến Trúc Cơ liền vội vã đảm nhiệm các chức vụ trong tông môn. Linh căn tư chất kém, đúng là một hạn chế lớn trên con đường tu hành...”

Dĩ nhiên, nguyên nhân khiến tiến cảnh chậm chạp như vậy còn có một điều quan trọng—chính là thiếu hụt thiên địa linh hỏa để hỗ trợ tu luyện Xích Hoàng Phần Thiên Công. Điều này khiến hiệu suất tu hành của hắn suy giảm đáng kể.

Bất quá, hắn hiểu rõ, dù có đổi sang một môn Hỏa thuộc tính công pháp bình thường, thì tu vi của hắn e rằng cũng chẳng cao hơn bao nhiêu.

Lý Thanh thở dài một hơi, trong lòng sớm đã đặt toàn bộ hy vọng vào việc tìm kiếm thiên địa linh hỏa. Đây chính là con đường duy nhất để hắn có thể đột phá trong tương lai.

Tin tức tốt là, tuổi thọ của hắn vẫn còn rất dài. Sau khi luyện chế hoàn tất toàn bộ Phong Lâm Hỏa Sơn Chi Mâu, tuổi thọ của hắn lại một lần nữa tăng trưởng đáng kể!

Hiện tại, tuổi thọ còn lại của hắn đã đạt đến 631 năm!

Chỉ tính riêng bốn món thượng phẩm pháp khí, mỗi một kiện đều giúp hắn tăng thêm 41 năm tuổi thọ, cộng lại tổng cộng là 164 năm!

Sau hai năm bế quan khổ tu, tuổi thọ hiện tại của hắn đã đạt mức kinh người, vượt xa tuyệt đại đa số tu sĩ Kết Đan kỳ!

Thông thường, đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ, dù có phục dụng các loại linh dược kéo dài tuổi thọ hoặc Đan Hoàn, thì nhiều nhất cũng chỉ có thể sống hơn 300 năm mà thôi!

Trong toàn bộ Thanh Lĩnh Vực, tu sĩ Trúc Cơ kỳ có tuổi thọ dài nhất từng được ghi chép lại cũng chỉ 398 năm, thiếu chút nữa mới chạm đến ngưỡng 400 tuổi. Hơn nữa, người đó còn tu luyện một môn Mộc thuộc tính công pháp, có tác dụng kéo dài tuổi thọ nhất định.

Còn tu sĩ Kết Đan kỳ, tuổi thọ thấp nhất cũng phải 500 năm. Sau khi đạt đến cảnh giới này, việc tìm kiếm các loại bí pháp kéo dài mạng sống cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Một số tu sĩ thậm chí có thể sống đến 800 năm!

Về phần Nguyên Anh kỳ, thì khỏi cần phải bàn! Cảnh giới này gần như toàn là những lão quái vật sống hàng trăm, hàng ngàn năm. Dừng từ ngàn năm con rùa để hình dung bọn họ, quả thực không thể thích hợp hơn!

Mang theo vô số suy nghĩ phức tạp trong đầu, Lý Thanh bước vào công đức đường của tông môn, chuẩn bị nhận lấy bổng lộc linh thạch của hai năm vừa qua.

Đệ tử của các tông môn tiên đạo và tán tu ngoại giới, chỉ cần nhìn qua thần thái là có thể nhận ra sự khác biệt rất lớn. Người trước thường có dáng vẻ tự tin, cử chỉ thông dong, không hề vội vã.

Chương 668

DTV EBOOK

Ngược lại, tán tu luôn tất bật vì tu tiên cần tài nguyên. Họ phải ngược xuôi bốn ba, trông lúc nào cũng vội vàng, toàn thân toát ra vẻ phong trần mệt mỏi.

Khi bước tới trước Công Đức Đường, Lý Thanh nhìn quanh, thấy đệ tử bốn phía đang chào hỏi mình, trong lòng bỗng sinh ra một loại minh ngộ.

Tất nhiên, đệ tử trong các tông môn tiên đạo cũng phải cạnh tranh gay gắt, nhưng dù thế nào, họ vẫn coi trọng tình đồng môn. Không đến mức giống như đám tán tu ngoại giới, chỉ vì chút tài nguyên đã muốn liều mạng tranh đấu sinh tử.

Tán tu vì vài viên đan dược giúp tăng tiến pháp lực, thậm chí chỉ vì mười mấy khối linh thạch mà có thể đánh nhau đến chết, những chuyện như vậy không phải hiếm gặp.

Chính vì thế, đệ tử trưởng thành trong tông môn thường thiếu đi khí chất sắc bén của những kẻ liều mạng, thứ khí tức chỉ có trên người những kẻ từng lăn lộn giữa ranh giới sống chết.

“Nếu có thể lựa chọn, ai lại không muốn cả đời an ổn như hoa trồng trong nhà kính chứ?”

Lý Thanh âm thầm cảm thán, sau đó bước vào Công Đức Đường. Bằng lệnh bài trưởng lão, hắn nhận lại sổ linh thạch chưa lĩnh trong hai năm qua.

“Lý trưởng lão, đây là linh thạch của ngài, xin hãy nhận!”

Một đệ tử phụ trách trong Công Đức Đường cung kính đưa sáu khối linh thạch trung phẩm cho hắn.

“Ừ, làm phiền rồi.”

Lý Thanh cầm linh thạch lên quan sát một lúc, sau đó thu vào túi trữ vật.

Một khối linh thạch trung phẩm có giá trị tương đương với 100 khối linh thạch hạ phẩm. Nhưng thực tế, lượng linh khí

chứa trong đó lại không nhiều bằng 100 khối linh thạch hạ phẩm cộng lại.

Nếu xét kỹ, một khối linh thạch trung phẩm cũng chỉ tương đương khoảng 70 khối linh thạch hạ phẩm.

Sở dĩ nó được định giá cao như vậy, là bởi vì vào lúc khẩn cấp, dùng một khối linh thạch trung phẩm để khôi phục linh lực hiệu suất cao hơn nhiều so với việc hấp thu linh khí từ bảy mươi khối linh thạch hạ phẩm.

Thêm vào đó, linh thạch trung phẩm có kích thước nhỏ, không chiếm nhiều chỗ trong túi trữ vật, vì vậy giá trị của nó vẫn được quy đổi tương đương 100 khối hạ phẩm.

Tóm lại, tu tiên giới luôn đo lường giá trị một cách thô bạo và thực dụng như vậy.

Thông thường, nếu muốn tối đa hóa giá trị của linh thạch trung phẩm, tu sĩ thường giữ lại để sử dụng trong tình huống nguy cấp hoặc dùng làm đơn vị giao dịch. Bình thường, rất ít người dùng loại linh thạch này để tu luyện vì quá hao tổn tài nguyên.

Nhận xong số linh thạch, Lý Thanh trầm ngâm suy nghĩ.

“Nếu muốn thăm dò Thiên Lượng Sơn, tốt nhất vẫn nên chuẩn bị thêm vài thủ đoạn phòng thân.”

Hiện tại, hắn đã có vài món pháp khí tiện tay, nhưng để tăng chiến lực trong thời gian ngắn nhất, chỉ có thể dựa vào phù lục.

“Đi Phù Đường xem thử có thể chuẩn bị một ít nhị giai phù lục hay không, mong là giá cả không quá đắt đỏ.”

Với hắn mà nói, Thiên Lượng Sơn là nơi nhất định phải đi.

Bên trong không chỉ ẩn giấu truyền thừa của tiên đạo, mà còn giúp hắn hiểu rõ hơn về bố cục cụ thể của Hắc Phong Vực, điều này sẽ hỗ trợ rất nhiều trong việc khai thác tài nguyên của Cự Dạ Giới.

Đến Trúc Cơ kỳ, nếu chỉ dựa vào việc cật lực tu luyện, không biết đến năm nào tháng nào mới có thể đột phá lên Trúc Cơ trung kỳ.

Đối với một tu sĩ có tư chất kém như hắn, tài nguyên tu luyện như đan dược là thứ quan trọng nhất.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh cười kiếm phi hành một đoạn, không lâu sau đã tới Phù Đường.

Lăng Vân Tông không đặt Phù Đường trên Huyền Không Đảo, mà xây dựng trên một ngọn núi phía bắc, nơi quanh năm mây mù bao phủ.

Ngọn núi này không có đỉnh, như thể đã bị một thanh kiếm sắc bén cắt phẳng. Muốn làm được điều này, ít nhất phải là một tu sĩ Kết Đan kỳ trở lên, hơn nữa còn là kiếm tu!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lý Thanh âm thầm tắc lưỡi, trong lòng không khỏi kinh hãi trước thủ đoạn kinh thiên động địa của cao nhân.

Sau đó, hắn đáp xuống cung điện giữa lớp mây mù bao phủ.

“Gặp qua Lý trưởng lão!”

Một nữ đệ tử Luyện Khí kỳ trong Phù Đường nhìn thấy lệnh bài bên hông hắn, lập tức cung kính cúi đầu hành lễ.

Lý Thanh gật đầu đáp lại, sau đó mở miệng nói:

“Ta muốn mua một ít nhị giai phù lục, dẫn ta đi xem chủng loại trong Phù Đường.”

“Mời trưởng lão đi bên này.”

Vừa bước vào đại điện, một giọng nói trong trẻo đáng yêu liên vang lên:

“Lý sư huynh! Sao lại là ngươi?”

Hắn nhìn về phía giọng nói, liền thấy một thiếu nữ hoạt bát đáng yêu.

Cô gái có mái tóc dài được buộc thành hai bím phía sau, trông chỉ chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt tươi tắn, tràn đầy sức sống của tuổi thanh xuân.

Nhìn thấy nàng, Lý Thanh lập tức nhớ ra thân phận của đối phương.

Không phải ai khác, đây chính là một trong những mầm tiên được tông môn ban Trúc Cơ Đan khi trước—Sở Linh Y.

Chương 669

DTV EBOOK

Lúc đó, nàng vẫn còn ở Luyện Khí kỳ tầng tám, nên không cùng hần và những người khác dùng Trúc Cơ Đan.

Không ngờ hơn hai năm đã trôi qua, thiếu nữ này vẫn không có gì thay đổi, vẻ ngoài bình thường chẳng có gì đặc biệt. Thế nhưng nàng lại thành công Trúc Cơ, hơn nữa dường như còn đảm nhiệm chức trưởng lão trong Phù Đường.

“Sở sư muội? Không ngờ lại gặp ngươi ở đây.”

Lý Thanh có chút bất ngờ, nhưng vẫn nở một nụ cười ấm áp.

Sở Linh Y chớp chớp đôi mắt trong suốt như bảo thạch, nụ cười thanh tú động lòng người:

“Không ngờ Lý sư huynh vẫn còn nhớ ta, thật hiếm có nha!”

Nàng nghiêng đầu, nửa đùa nửa thật:

“Lý sư huynh nhớ ta sâu sắc như vậy, chẳng lẽ có ý gì với ta sao?”

Đệ tử nữ của Phù Đường đứng bên cạnh nghe vậy lập tức bối rối, sắc mặt đỏ lên, thậm chí có chút hoảng sợ.

Lý Thanh cũng ngây người một thoáng. Hần không ngờ đối phương lại to gan đến mức có thể nói ra những lời mập mờ như vậy mà chẳng chút do dự, quả thực quá mức tự nhiên, chẳng hề e dè!

Nhưng là người từng sống hai đời, hần đâu dễ bị một câu nói đùa dọa đến hoảng hốt?

Nhanh chóng lấy lại tinh thần, hần nở nụ cười nhàn nhạt, đáp trả một cách bình tĩnh:

“Một nữ tử lạnh lợi như Sở sư muội, đương nhiên ta sẽ ghi nhớ trong lòng. Ta tu đạo cũng đã lâu, vừa vặn còn thiếu một đạo lữ, không biết sư muội có ý gì không?”

Lời này vừa ra, nữ đệ tử bên cạnh lập tức đỏ bừng cả mặt, cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng.

“Hừ hừ, Lý sư huynh ngươi cũng không đứng đắn như vẻ ngoài nhỉ!”

Sở Linh Y cười khúc khích, sau đó lại bĩu môi:

“Nhưng đáng tiếc, ta không định tìm đạo lữ sớm như vậy. Nếu muốn, tối thiểu cũng phải là một tu sĩ Kết Đan kỳ!”

Nàng thao thao bất tuyệt một tràng, suýt chút nữa làm Lý Thanh quên mất mình đến đây để làm gì, cứ như thể hẳn thật sự đến để bàn chuyện đạo lữ với nàng vậy.

“Khụ khụ, thôi được rồi, Sở sư muội.”

Lý Thanh xoa trán, ra vẻ nhức đầu, sau đó phát tay bảo nữ đệ tử bên cạnh lui xuống.

Nếu cứ để một nữ đệ tử mặt đỏ như khi ngượng ngùng dẫn hẳn đi dạo Phù Đường, bị người khác nhìn thấy chắc chắn sẽ có hiểu lầm không đáng có!

Hắn rất quý trọng danh tiếng của mình trong tông môn, tuyệt đối không muốn bị gán mác “trêu ghẹo nữ đệ tử”.

Sở Linh Y hí mắt cười như tiểu yêu tinh:

“Lý sư huynh muốn mua loại phù lục nào? Phù Đường ta có đầy đủ các chủng loại, từ công kích, phòng ngự cho đến ẩn nấp!”

Lý Thanh không nhìn thẳng vào nàng, thản nhiên nói:

“Cứ đưa ta xem qua một lượt trước đã. Điểm cống hiến của ta không nhiều, chỉ định mua một ít phù lục hộ thân thôi.”

Không lâu sau, Sở Linh Y dẫn hẳn lên tầng hai của Phù Đường.

Nàng lấy ra một tấm phù lục được niêm phong cẩn thận, giới thiệu:

“Đây là Kinh Lôi Phù! Tuy chỉ là nhị giai hạ phẩm phù lục, nhưng uy lực lại cực kỳ mạnh mẽ, có thể sánh ngang với nhị giai trung phẩm. Chỉ là khi kích hoạt sẽ tiêu hao khá nhiều niệm lực.”

“Muốn đổi lấy nó, cần đến 65 điểm cống hiến.”

Nghe vậy, sắc mặt Lý Thanh không đổi, nhưng trong lòng lại dậy lên một trận sóng ngầm.

Rất đắt!

Hắn một năm chỉ có 200 điểm cống hiến, vậy mà ở đây, vài tấm phù lục nhị giai đã đủ vét sạch số điểm đó rồi!

“Ừm, không tệ lắm. Còn loại nào khác không? Ta muốn xem thêm.”

Vì không có nhiều điểm cống hiến, Lý Thanh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, không để lộ cảm xúc.

Sở Linh Y vẫn cười híp mắt, tiếp tục giới thiệu một tấm phù lục khác:

“Đây là Hỏa Long Phù! Nhị giai hạ phẩm, một khi kích phát, có thể triệu hồi một đầu Hỏa Long khổng lồ lao tới công kích. Uy lực vô cùng mạnh mẽ, Lý sư huynh có muốn suy nghĩ không?”

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, hoàn toàn không có dáng vẻ trầm ổn mà một trưởng lão tông môn nên có.

Lý Thanh suy nghĩ một chút, sau đó hỏi:

“Có loại phù lục phòng thủ nào không? Ta muốn xem qua.”

Nội tâm hắn vẫn đang giằng co.

Có nên tiêu hết điểm cống hiến của mình để mua phù lục không? Một tấm phù lục nhị giai hạ phẩm ít nhất cũng phải tốn 50 điểm cống hiến!

Nhưng phải thừa nhận, giá cả đi đôi với chất lượng.

Phù lục nhị giai, nếu sử dụng tốt, hoàn toàn có thể gây thương tổn cho tu sĩ Trúc Cơ kỳ, thậm chí còn có thể đánh chết đối thủ.

Dù vậy, điểm cống hiến hắn còn cần để đổi lấy truyền thừa trong đại điện, nếu tiêu sạch, sau này sẽ khó bù lại.

Đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu hắn.

Đúng rồi!

Hắn có thể tìm một vị trưởng lão trong Phù Đường để giao dịch riêng! Tông môn đâu có cấm chuyện này!

Nghĩ đến đây, hắn quay sang nhìn Sở Linh Y, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Thấy ánh mắt hắn, Sở Linh Y lập tức lùi hai bước, cảnh giác hỏi nhanh:

Chương 670

DTV EBOOK

“Lý sư huynh, ánh mắt đó là sao? Trước đó ta đã nói là tạm thời không nghĩ đến chuyện đạo lữ cùng đồng môn Trúc Cơ trưởng lão đâu nhé! Người đừng có ý gì kỳ lạ với ta!”

Lý Thanh giơ tay lên chặn lời nàng, mặt đen lại:

“Sở sư muội, người hiểu lầm rồi. Ta muốn tìm một trưởng lão trong Phù Đường để giao dịch riêng bằng linh thạch. Điểm cống hiến của ta không đủ, không biết người có thể giúp ta giới thiệu một chút không?”

“A, thì ra là vậy! Sư huynh người đúng là nên nói sớm một chút, làm hại ta uống phí bao nhiêu cảm xúc!”

Sở Linh Y lườm hắn một cái, nhưng rất nhanh lại nhoẻn miệng cười:

“Thật ra người không cần tìm ai khác, chính ta cũng là một thiên tài phù lục hiếm có trăm năm mới gặp! Tuy mới Trúc Cơ không lâu, nhưng cũng miễn cưỡng có thể vẽ một số phù lục nhị giai!”

“Người muốn loại nào, cứ nói với ta, ta có thể bán cho người với giá hữu nghị!”

Nghe vậy, Lý Thanh lập tức lộ vẻ hoài nghi, ánh mắt đầy dò xét.

Người chỉ mới Trúc Cơ được bao lâu chứ? Đã có thể vẽ phù lục nhị giai rồi sao?

Sở Linh Y không hề nói khoác. Nàng thực sự là một thiên tài Phù Đạo hiếm gặp, điều này khiến Lý Thanh vô cùng kinh ngạc.

Rõ ràng nàng mới chỉ ở giai đoạn Trúc Cơ hơn một năm, vậy mà đã có thể vẽ được không chỉ một loại Nhị Giai phù lục, hơn nữa tỷ lệ thành công còn không hề thấp.

Sau khi trở thành trưởng lão của Phù Đường trong tông môn, mỗi tháng nàng đều có thể nhận được một số lượng vật liệu vẽ bùa từ tông môn, tỷ như bùa giấy quý giá cùng phù mặc tinh luyện.

Tuy nhiên, tông môn tất nhiên không thể vô điều kiện cấp phát vật liệu vẽ bùa cho trưởng lão. Mỗi tháng, họ đều yêu cầu nộp lại một số lượng phù lục nhất định!

Chẳng hạn, nếu mỗi tháng được cấp mười phần nguyên liệu để vẽ Nhị Giai phù lục, thì ít nhất phải giao nộp một đến hai tấm thành phẩm cho tông môn.

Lý do Sở Linh Y được gọi là thiên tài Phù Đạo là vì tỷ lệ thành công khi vẽ bùa của nàng cực kỳ cao. Trong mười phần nguyên liệu, nàng thường chỉ tiêu hao bảy đến tám phần là đã có thể hoàn thành hai tấm Nhị Giai phù lục. Số nguyên liệu còn dư lại liền có thể bỏ túi riêng!

“Người đây là hành vi biến thủ tài sản của tông môn. Dạng chuyện này mà nói thẳng ra với ta, sợ rằng không ổn lắm đâu.”

Nghe xong lời giải thích của Sở Linh Y, Lý Thanh không khỏi nhắc nhở.

Mặc dù nếu đổi lại là hắn thì cũng sẽ làm như vậy, có tiện nghi mà không chiếm thì đúng là kẻ ngốc. Nhưng dù sao cũng sẽ không trắng trợn đem chuyện này kể cho người khác biết.

“Sợ cái gì chứ! Tông môn đối với chuyện này vốn dĩ vẫn nhắm một mắt mở một mắt. Đây gọi là phần thưởng cho người có năng lực, người biết không?”

Sở Linh Y thậm chí còn không thèm liếc nhìn Lý Thanh lấy một cái, mà chỉ tập trung hoàn toàn vào việc điều chế phù mặc.

Muốn vẽ Nhị Giai phù lục thì tất nhiên không thể sử dụng mực thông thường. Trong phù mặc có chứa rất nhiều thành phần đặc biệt, chẳng hạn như huyết dịch yêu thú, chu sa, than đốt từ một loại linh mộc hiếm có, thậm chí còn có cả bột xương của một số sinh vật kỳ lạ. Đến mức ngay cả Lý Thanh cũng không nhận ra được toàn bộ nguyên liệu.

Vẽ bùa đã bắt đầu, Lý Thanh không lên tiếng quấy rầy, mà chỉ đứng yên quan sát.

Hắn thấy Sở Linh Y cầm một cây phù bút dát vàng, động tác lưu loát nhúng vào phù mực đã điều chế xong, sau đó trên lá bùa vùng bút như rồng bay phượng múa.

Dù là luyện đan, bày trận, vẽ bùa hay luyện khí, tất cả đều cần một tinh thần tập trung cao độ, không thể bị phân tâm.

Chỉ cần có chút xao nhãng, tỷ lệ thất bại sẽ tăng lên gấp bội.

Khi bắt đầu vẽ bùa, Sở Linh Y lập tức trở nên trầm ổn khác hẳn vẻ hoạt bát trước đó. Đôi mắt trong suốt như bảo thạch chuyên chú nhìn chằm chằm vào lá bùa trên bàn, không hề chớp mắt.

Có lẽ là do vận khí không tệ, tấm Kinh Lôi Phù đầu tiên mà Lý Thanh muốn, Sở Linh Y liền vẽ thành công một cách thuận lợi.

Ngay khoảnh khắc nét bút cuối cùng hoàn thành, linh khí trong thiên địa lập tức dao động mạnh mẽ, nhanh chóng hội tụ về phía tấm Nhị Giai Kinh Lôi Phù. Lý Thanh thậm chí có thể cảm nhận được bầu không khí xung quanh như có dòng điện chạy qua, khiến da thịt hơi tê dại.

“Hắc hắc! Kinh Lôi Phù hoàn thành rồi! Sư huynh, người xem thế nào? Thành huệ giá, 200 khối Linh Thạch!”

Sở Linh Y cười híp mắt, đưa tấm phù lục còn chưa khô mực cho Lý Thanh, vẻ mặt vô cùng đắc ý, như thể đang chờ đợi lời khen từ hắn.

Lý Thanh nhẹ gật đầu, sắc mặt nghiêm túc nhận lấy tấm Nhị Giai phù lục có uy lực không tầm thường này.

“Lợi hại! Sở sư muội quả thực là thiên tài vẽ bùa hiếm có trên đời. Tương lai, trên con đường phù lục, nhất định sẽ đạt được thành tựu rất cao!”

Chương 671

DTV EBOOK

Lý Thanh không hề keo kiệt lời khen, thực tâm tán dương đôi phương.

Sở Linh Y nghe vậy, đắc ý giơ tay đếm ngón tay, cười hì hì nói: “Hì hì, sư huynh khen thì khen, nhưng Linh Thạch thì không thể thiếu một khối nào đâu nha! Sư muội ta đã tính cho người giá thành huệ rồi đó!”

Về Linh Thạch, Lý Thanh thực sự không thiếu. Những năm trước khi còn làm tán tu, hắn đã từng bước bốn ba, tích lũy được không ít Linh Thạch trong tay.

Huống hồ, giá của Sở Linh Y đưa ra quả thật rất rẻ. Nếu tám Kinh Lôi Phù này được mang ra ngoài giao dịch, 200 khối Linh Thạch tuyệt đối không thể mua được!

Không chút do dự, Lý Thanh dứt khoát lấy ra 200 khối Linh Thạch hạ phẩm từ túi trữ vật, trực tiếp đưa cho Sở Linh Y.

Vừa nhìn thấy Linh Thạch, ánh mắt Sở Linh Y lập tức sáng rực, nhanh chóng thu hết vào túi. Sau đó, nàng hưng phấn nhìn Lý Thanh, cười tươi nói:

“Lý sư huynh, người còn cần gì nữa không? Cứ việc sai bảo, sư muội đây nhất định sẽ phục vụ tận tình!”

Nhìn thấy bộ dạng “ta còn muốn nữa” của đôi phương, khoe miệng Lý Thanh không nhịn được mà co giật một chút, sau đó ho khan một tiếng, nói:

“Khụ khụ, ta còn muốn một tấm Lôi Thiểm Phù, hai tấm Hỏa Long Phù, một tấm Liễm Tức Phù, hai tấm Nguyên Vách Tường Phù!”

Hắn dự định chuẩn bị bốn tấm phù lục công kích, hai tấm phòng hộ phù lục, cùng một tấm Liễm Tức Phù dùng để ẩn nấp. Với những chuẩn bị này, khi tiến vào Thiên Lượng Sơn thăm dò, hắn cũng có thể yên tâm hơn nhiều.

Vừa nghe thấy đơn hàng khổng lồ này, Sở Linh Y như thể bị cơn hạnh phúc đột nhiên ập đến làm choáng váng, đôi mắt nàng lấp lánh như có những vì sao nhỏ lặn tẩn bên trong!

“Lý sư huynh, người cứ ở đây chờ một chút, ta nhất định sẽ nhanh chóng chuẩn bị xong phù lục!”

Nói xong, Sở Linh Y lập tức bắt đầu vung bút vẽ bùa.

Tuy nhiên, dù là thiên tài như nàng thì trên con đường vẽ phù cũng không thể đạt đến mức 100% thành công. Thất bại là điều không thể tránh khỏi.

Trong thời gian tiếp theo, nàng liên tục thất bại ba lần, làm lãng phí ba phần nguyên liệu. Mỗi đến lần thứ tư mới vẽ ra được tấm Kinh Lôi Phù thứ hai.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ đau lòng của Sở Linh Y, Lý Thanh không khỏi cảm thấy buồn cười.

Mặt khác, việc khắc họa Nhị Giai phù lục tiêu hao linh lực không hề nhỏ. Đừng nhìn bộ dáng nàng ra vẻ nhẹ nhàng, thực tế sau khi liên tiếp vẽ bùa năm lần, linh lực trong cơ thể nàng đã tiêu hao gần hết.

Lý Thanh cũng không nóng vội, mà chỉ tùy ý tìm một chỗ yên tĩnh bên ngoài Phù Đường ngồi xuống, an tĩnh thưởng thức phong cảnh.

Thời gian ba ngày liên tiếp trôi qua, Sở Linh Y không ngủ không nghỉ, liên tục vẽ phù. Khi pháp lực hao hết, nàng liền ngồi xuống khôi phục, sau đó lại tiếp tục.

Rốt cuộc, nàng bước ra khỏi phòng với dáng vẻ tiêu tụy, bộ dạng như ngọn đèn cạn dầu. Nhìn thấy Lý Thanh đang nhắm mắt dưỡng thần, nàng lên tiếng:

“Sư huynh, đây là Kinh Lôi Phù, Hỏa Long Phù và Liễm Tức Phù mà người cần, ta đã vẽ xong rồi.”

“Còn hai tấm Nguyên Vách Tường Phù, trước đó ta đã vẽ sẵn, cũng đưa hết cho người.”

Lý Thanh mở mắt, tiếp nhận sáu tấm phù lục tinh xảo, sau đó hài lòng nói:

“Đa tạ Sở sư muội, vất vả cho người rồi.”

Nói xong, hắn không chút do dự thanh toán toàn bộ Linh Thạch cho sáu tấm phù lục.

Nhìn đồng Linh Thạch xếp thành một ngọn núi nhỏ, nét mặt mỗi trên gương mặt Sở Linh Y lập tức tan biến, thay vào đó là sự vui vẻ. Trong phút chốc, nàng lại trở về dáng vẻ tiểu tài mê chính hiệu.

“Lý sư huynh thật hào phóng nha!” Sở Linh Y cười híp mắt, nhanh chóng thu hết Linh Thạch vào túi trữ vật, dáng vẻ hạnh phúc như một bông hoa vừa nở rộ.

“À đúng rồi, sư huynh chờ chút! Ta còn có một tấm phù lục mới sáng tạo – Hóa Thú Phù. Mặc dù nó vẫn đang trong giai đoạn thử nghiệm, nhưng miễn cưỡng cũng có thể sử dụng. Ta tặng cho ngươi luôn!”

“Nhưng ngươi tuyệt đối đừng hiểu lầm! Ta không có ý gì đặc biệt với ngươi đâu! Chẳng qua là thấy ngươi mua nhiều phù lục như vậy nên mới tặng kèm thôi!”

Lý Thanh đã quá quen thuộc với kiểu suy nghĩ kỳ quái của nàng, hắn cũng không thèm để ý đến lời nàng nói, mà chỉ tò mò cầm tấm phù lục làm từ da thú lên quan sát.

Tự sáng tạo phù lục?!

Bên dưới vẻ mặt bình tĩnh của hắn, trong lòng đã dậy lên sóng lớn.

Sư muội này của hắn thực sự không hề đơn giản! Mới chỉ Trúc Cơ kỳ mà đã có thể tự sáng tạo phù lục?!

Hơn nữa, nhìn qua có vẻ đã có thành quả nhất định, chuyện này quả thực có chút khó tin.

“Sư muội, tấm Hóa Thú Phù này có tác dụng gì?” Lý Thanh hiếu kỳ hỏi.

Sở Linh Y hất cằm đầy tự hào, nói:

“Tên sao thì tác dụng vậy, nó có thể giúp ngươi biến hóa thành yêu thú!”

Chương 672

DTV EBOOK

“Nếu ngươi muốn biến thành yêu thú nào, chỉ cần nhỏ một giọt máu của yêu thú đó lên phù lục, sau đó kích hoạt phù lục lên người mình là được.”

“Tấm phù này có thể giúp ngươi hoàn toàn hóa thân thành yêu thú, từ khí tức cho đến hình dạng, gần như không có bất kỳ sơ hở nào!”

Sau đó, khuyết điểm cũng không ít. Thứ nhất, trong quá trình hóa hình thành yêu thú, phù lục này sẽ liên tục tiêu hao niệm lực, gây áp lực lên thần hồn, khiến người sử dụng cảm thấy gánh nặng rất lớn.

Thứ hai, ngươi chỉ là huyền hóa thành yêu thú, chứ không phải thực sự biến thành yêu thú, vì vậy không thể nào sở hữu thần thông hay uy năng của yêu thú tương ứng.

Nhìn thấy đối phương giờ hai ngón tay thon dài lên, Lý Thanh trầm ngâm một lát rồi hỏi:

“Phù lục này hiệu quả nghe qua thực sự thần kỳ, nhưng không biết sư muội đã tự mình thử qua chưa? Còn có khuyết điểm nào khác không?”

Sở Linh Y sắc mặt khế ứng đỏ, vội vàng đáp:

“Đương nhiên là tìm đệ tử khác thử qua rồi! Hiệu quả hoàn toàn giống như ta nói, sư huynh cứ yên tâm!”

Nói xong, nàng vội vã lắc lắc hai bím tóc, hạ quyết tâm không tiết lộ chuyện bản thân đã từng biến thành Tuyết Nguyệt Thỏ, Vân Tước và những tiểu yêu thú đáng yêu khác.

Lý Thanh không nghĩ ngợi nhiều, sau khi cất kỹ phù lục, liền cáo từ rời khỏi Phù Đường.

Trở về động phủ, hần gọi Thùng Cơm ra.

“Ngao ngao!”

Sau khi tiến giai thành công, tinh thần của Thùng Cơm rõ ràng vô cùng phấn chấn. Trên vách động phủ còn lưu lại vô số vết trảo sắc bén, hiển nhiên đều do Thùng Cơm để lại khi thử nghiệm lực lượng mới.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Lý Thanh khẽ cứng lại, nhưng hắn cũng không nói gì nhiều.

“Giúp ta bố trí một chút, để phòng có người đến thăm khi ta không ở đây.”

Dứt lời, hắn tự tay bố trí một đạo cấm chế trước động phủ. Nếu có người đến bái phỏng, cấm chế sẽ tự động kích hoạt, ra hiệu rằng hắn đang trong thời khắc bế quan quan trọng, không tiện gặp mặt.

Làm như vậy, dù hắn không ở động phủ trong khoảng thời gian tới, cũng có thể yên tâm phần nào.

“Ừm, có thể sẽ hơi phiền phức, nhưng dù sao cũng tốt hơn là không làm gì.”

Thực tế, trong suốt hai năm bế quan, ngoại trừ vài phong thư từ Ngô Bàn Tử và Kỷ Bạch, hoàn toàn không có ai đến quấy rầy hắn.

Dù sao hắn cũng chỉ mới là một trưởng lão Trúc Cơ chưa lâu, việc bế quan dài ngày cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa, từ trước đến nay hắn vẫn thể hiện mình là một kẻ chuyên tâm khổ tu, vì vậy tông môn cũng không ai hoài nghi điều gì.

Sau khi hoàn tất mọi chuẩn bị, Lý Thanh thở dài nhẹ nhõm.

“Tổng cộng bảy tám Nhị Giai phù lục, thêm vào đó là Phong Lâm Hỏa Sơn Chi Mâu, cùng với Thùng Cơm ở bên cạnh. Ngày đó dù có xông vào đầm rồng hang hổ, ta cũng có thể thử một lần!”

Nói xong, hắn để lại phần lớn Linh Thạch và toàn bộ linh dược trong động phủ, chỉ mang theo một ít Linh Thạch, vài món pháp khí và những vật phẩm không sợ đánh mất.

Sau đó, hắn ôm lấy Thùng Cơm, trực tiếp xuyên thẳng vào Cực Dạ Thế Giới.

Bóng tối vĩnh hằng cùng với cái lạnh thấu xương—đây chính là những từ thích hợp nhất để hình dung về thế giới này.

Sinh tồn ở nơi đây là một chuyện vô cùng gian nan.

Ngồi trên lưng Thùng Cơm, Lý Thanh phóng tầm mắt nhìn ra xa. Hắn phát hiện diện tích của Khát Máu Ma Cô Lâm dường như đã mở rộng hơn trước. Rõ ràng trong những năm hắn vắng mặt, khu rừng này vẫn không ngừng tự động khuếch trương.

“Lần trước ta còn bị con Cự Lộc độc nhãn kia truy đuổi đến mức phải bỏ chạy thảm hại. Bây giờ gặp lại, ít nhất cũng có thể thông dong một chút.”

Hiện tại, hắn đã bước vào Trúc Cơ, hơn nữa còn sở hữu một chiếc linh chu hình rắn, lấy tốc độ làm ưu thế. Cho dù không đánh lại con Cự Lộc độc nhãn kia—vẫn có thực lực tương đương với Nhị Giai hậu kỳ—nhưng chạy trốn thì vẫn không thành vấn đề.

Àm ầm!

Ngay khi Lý Thanh lẩm bẩm tự nói, Khát Máu Ma Cô Lâm cũng đã cảm nhận được khí huyết nồng đậm trong cơ thể hắn, lập tức sôi trào.

Toàn bộ khu rừng chấn động, vô số bào tử màu đỏ ào ào rơi xuống, không cần nhờ đến gió cũng tự trôi nổi về phía hắn.

Lý Thanh đã từng chịu thiệt một lần, đương nhiên lần này sẽ không dễ bị trúng chiêu nữa. Huống hồ khoảng cách giữa hắn và khu rừng này vẫn còn khá xa.

“Đi thôi, không cần lãng phí linh lực ở chỗ này, trực tiếp đến Thiên Lượng Sơn.”

Hắn đến đây là để thăm dò Thiên Lượng Sơn, không muốn vì bất kỳ chuyện gì mà trì hoãn quá lâu, lãng phí pháp lực một cách vô ích.

Đây là thời đại mạt pháp, linh khí thiên địa đã cạn kiệt. Cho dù hắn đã Trúc Cơ, pháp lực hùng hậu hơn người, cũng không thể tùy tiện tiêu hao sức mạnh.

Chương 673

DTV EBOOK

Thùng Cơm ngửa mặt lên trời gầm vang một tiếng, âm thanh cuộn cuộn lan xa. Sau đó, nó nghiêng đầu nhìn về phía Lý Thanh, rồi lao nhanh về hướng Nam.

Sau khi đột phá lên Nhị Giai, tốc độ của nó càng thêm đáng sợ. Cảnh vật hai bên nhanh chóng trở thành tàn ảnh, chỉ trong chớp lát đã lao đi xa ngoài tầm mắt.

Cảm nhận cơn gió gào thét bên tai, Lý Thanh khẽ nhắm mắt lại, thần thức lập tức tỏa ra khắp nơi, duy trì trạng thái cảnh giác, đề phòng những nguy cơ có thể ẩn nấp xung quanh.

Thế giới này đã không còn tu sĩ nào khác, thần thức của hắn chính là công cụ dò xét mạnh mẽ nhất, hoàn toàn không cần lo lắng bị người khác phát giác.

Ngồi trên lưng Thùng Cơm, Lý Thanh nhớ lại phương vị đại khái của Thiên Lượng Sơn, sau đó thông qua liên kết tâm thần, chỉ dẫn phương hướng cho nó.

Trong lúc di chuyển, hắn lấy ra một món đồ chơi nhỏ do chính mình luyện chế—một chiếc đồng hồ cát. Mặc dù không thể xem là pháp khí, nhưng nó không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ nhân tố nào và có thể ghi chép thời gian chuẩn xác. Mỗi khi cát chảy hết một lượt, tức là một ngày đã trôi qua.

Một người một hồ chạy suốt ba ngày rưỡi, cuối cùng dừng lại trước một vùng hoang nguyên mọc đầy nấm đen.

Ở sâu bên trong hoang nguyên, ba ngọn núi cao sừng sững, kích thước gần như tương đồng. Trên mỗi ngọn núi, có thể mơ hồ trông thấy những kiến trúc kỳ dị, giữa bóng đêm vĩnh hằng càng toát lên vẻ quỷ dị khó lường.

“Đến rồi.” Lý Thanh đưa mắt nhìn về phía ba ngọn núi, biết rằng phía trước chính là địa phận của Thiên Lượng Sơn.

Hắn chăm chú quan sát, ánh mắt sắc bén như chim ưng quét qua những kiến trúc âm trầm trên núi. Ở giữa quần thể kiến trúc, thỉnh thoảng có những thân ảnh mọc cánh đen bay lướt qua.

Hắn khẽ nheo mắt, lập tức nhớ đến đám Hắc Vũ Nhân từng coi hắn là huyết thực.

Lần trước chỉ có bốn tên, không ngờ sau bao nhiêu năm, Thiên Lượng Sơn đã nuôi dưỡng được một đội quân Hắc Vũ Nhân đông đảo, hoạt động có tổ chức, thậm chí còn đi tuần tra khắp nơi.

Bây giờ vấn đề đặt ra là—hắn nên tiến vào Thiên Lượng Sơn bằng cách nào?

Cường công xông vào? Hay tìm cách trà trộn?

“Mặc dù bọn chúng đã từ bỏ Tiên Đạo, chuyển sang tu luyện Huyết Nguyệt Bí Lực, nhưng Thiên Lượng Sơn hắn sẽ không ngu ngốc đến mức tiêu hủy toàn bộ diễm tịch Tiên Đạo. Dù thế nào đi nữa, bọn chúng chắc chắn vẫn lưu lại một phần.”

Giữ lại để chờ thời cơ, giữ lại một chút hy vọng.

Người tu hành Huyết Nguyệt Bí Lực vẫn có thể kéo dài tuổi thọ. Lý Thanh có lý do để tin rằng, thế giới này từng có những tu sĩ cảnh trọng, chuẩn bị cả hai con đường, để lại các diễm tịch Tiên Đạo phòng ngừa tương lai.

Linh khí biến mất—nhưng ai dám chắc một ngày nào đó nó sẽ không xuất hiện trở lại?

“Không thể nghĩ nhiều, đã đến tận đây rồi, chỉ có tự mình lên núi thăm dò một phen, mới có thể hiểu rõ toàn cảnh.”

Lời vừa dứt, Lý Thanh liền thu hồi Thùng Cơm vào trong túi ngực thú, một mình lặng lẽ ẩn thân vào bóng đêm, hòa mình cùng với sắc đen vô tận của xung quanh.

Thiên Lượng Sơn được chia thành ba ngọn núi, tuy kích thước tương đương nhau, nhưng ngọn núi trung tâm mới thực sự là chủ phong, còn hai ngọn núi hai bên chỉ dùng làm nơi cư trú cho đệ tử.

“Đám Võ Minh kia ngày càng làm càn, vậy mà còn muốn biến toàn bộ dân chúng Cự Nham Thành thành võ giả. Thật không

biết trời cao đất dày!”

“Hừ, nếu cứ tiếp tục như thế này, sau này thu hoạch huyết thực sẽ càng khó khăn hơn. Cuối cùng, sớm muộn gì cũng phải khai chiến.”

“Còn phải chờ đến lúc đó sao? Ta thấy khai chiến sớm thì hơn! Chỉ cần giết sạch dân chúng Cự Nham Thành, biến bọn chúng thành huyết nô, chẳng phải quá hoàn mỹ sao?”

“Một đám ngu xuẩn! Không có Trăng Máu Bí Diễn của Thiên Lượng Sơn ta, thì dựa vào đâu mà bọn chúng có thể phát triển Võ Đạo khí huyết?”

Cự Nham Thành? Võ Minh? Võ Đạo khí huyết?

Ẩn mình trong bóng tối dưới chân Trắc Phong Sơn, Lý Thanh khẽ nhíu mày. Nhờ có thần thức cường đại, hắn nghe rõ toàn bộ cuộc đối thoại của đội tuần tra Hắc Vũ Nhân.

Từ cuộc trò chuyện đó, hắn đã nắm bắt được một số thông tin quan trọng. Rõ ràng, giữa Thiên Lượng Sơn và Cự Nham Thành đang tồn tại mâu thuẫn gay gắt.

“Tiếp tục lên núi! Ta muốn xem thử, một đại đạo thống tu tiên năm xưa, rốt cuộc đã biến thành ma quái thế nào.”

Lý Thanh thấp giọng lầm bầm, trong mắt thoáng hiện lên hàn quang.

Năm đó, vì giúp đỡ dân chúng Cự Nham Thành, hắn từng tham gia hỗ trợ những sản phụ sinh nở, giúp họ không sinh ra những đứa trẻ dị dạng. Cái giá phải trả chính là cung cấp một lượng máu nhất định cho bọn chúng, coi như vật tư tu hành.

Đôi bên đều có lợi. Cho dù hành động này có thể khiến một số bách tính gặp nguy hiểm đến tính mạng, nhưng Lý Thanh cũng không thể can thiệp quá sâu.

Chương 674

DTV EBOOK

Nhưng bây giờ, Thiên Lượng Sơn đã đẩy việc khai thác Trăng Máu Bí Lực lên một tầm cao mới. Không chỉ tạo ra nhiều Hắc Vũ Nhân, mà thậm chí còn có ý định biến toàn bộ bách tính thành huyết nô!

Lý Thanh chưa từng tự nhận mình là hiệp nghĩa chi sĩ, nhưng hấn xuất thân từ phạm nhân, cũng có những nguyên tắc và giới hạn riêng.

Nếu chuyện này thực sự xảy ra, hấn không ngại ra tay, một lần thanh tẩy tà ma.

Nghĩ vậy, Lý Thanh tiện tay đập một tấm đê giai liềm tức phù lên người, thần thức vẫn luôn mở rộng, duy trì cảm nhận ngoại giới.

Ngay sau đó, hấn nhanh chóng lên đi, mượn nhờ thần thức mà dễ dàng tránh được từng đợt tuần tra của Hắc Vũ Nhân.

Cuối cùng, khi hấn đến gần quần thể kiến trúc trên đỉnh núi, một tia mùi huyết tinh nồng đậm đột ngột xộc vào mũi.

Mùi máu đến từ bên trong tòa thạch điện trên đỉnh núi!

Lý Thanh nhíu mày, tiến lên vài bước, cẩn thận che giấu hành tung, không tạo ra bất kỳ động tĩnh nào, cũng không để lộ sự hiện diện của mình.

Bên trong thạch điện, tiếng giã giũa cùng những tiếng rống giận dữ vang lên.

“Tập chủng, có bản lĩnh thì giết lão tử đi!”

“Lũ cặn bã không thể lộ mặt các ngươi, chờ đến khi Minh Chủ của chúng ta biết được chuyện này, nhất định sẽ lật tung Thiên Lượng Sơn!”

“Ách... a...!”

Tiếng kêu đau đớn xen lẫn tiếng chửi rủa, nhưng rất nhanh sau đó tất cả đều chìm vào im lặng.

“Hắc hắc, lũ thất phu này đúng là có cốt khí! Máu đã bị rút không biết bao nhiêu lần, vậy mà vẫn còn mạnh miệng.”

“Đúng vậy, nghe đến phát chán rồi! Lặp đi lặp lại cũng chỉ có mấy câu ấy, chẳng có chút sáng tạo nào cả.”

“Nhưng phải công nhận, thể chất bọn chúng thực sự quá tốt. Chỉ có thân thể cường tráng của đám thất phu luyện Võ Đạo này mới có thể trử máu được nhiều như vậy. Dem làm huyết nô thì không còn gì thích hợp bằng.”

Bên ngoài thạch điện, Lý Thanh đứng yên tại chỗ.

Vốn dĩ hắn là người trầm ổn, ít khi để lộ cảm xúc. Nhưng khi thần thức quét qua bên trong thạch điện, nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng diễn ra, ngọn lửa giận trong lòng hắn cũng không kìm nén nổi mà bùng lên mãnh liệt!

Bên trong thạch điện, cảnh tượng trước mắt khiến người ta không khỏi rùng mình. Bảy tám hán tử cao lớn, thân hình vạm vỡ bị xích sắt trói chặt, thậm chí gân tay gân chân cũng đã bị đánh gãy. Xương bả vai của bọn họ xuyên qua bởi dây xích lạnh lẽo, trông vô cùng thê thảm.

Lý Thanh vừa nhìn qua liền nhận ra những người này đều là võ giả, thân thể cường tráng, hơn nữa tu luyện ngoại gia võ công, thậm chí đã đạt đến cấp độ nội kinh.

Dù bị hành hạ đến mức ấy, từng người trong số họ vẫn kiêu hãnh không khuất phục. Cho dù cổ tay bị cắt lấy máu nhiều lần, tứ chi bị đánh gãy, nhưng giữa hai hàng lông mày vẫn toát ra một loại ý chí bất khuất.

Dưới nền đất, vết máu loang lổ, tanh nồng đến mức dù đứng bên ngoài, Lý Thanh vẫn có thể ngửi thấy mùi máu gay mũi.

Bên trong điện có mấy tên Hắc Vũ nhân đứng im lặng. Một kẻ trong số đó, khuôn mặt đầy dử tợn, tay cầm một thanh đoản đao sắc bén, đang chuẩn bị cắt vào cổ tay của một hán tử vừa mới khép lại vết thương.

“Hô to thêm một chút đi! Ta nghe nói khí huyết của võ giả có liên hệ chặt chẽ với cảm xúc. Càng phần nộ, khí huyết càng

sôi trào. Như vậy máu chảy ra cũng sẽ càng nhiều!” – Tên Hắc Vũ nhân kia cười gằn, ánh mắt âm hiểm.

Hán tử đầu trọc, dù đã hư nhược, vẫn gắng gượng ngẩng đầu, súc thể đã lâu, bỗng nhổ mạnh một ngụm nước bọt.

“Phi! Một lũ hèn nhát! Nếu không phải các người giở trò bày mai phục trong thành, lão tử sao có thể rơi vào tay các người! Một đám chỉ dám lén lút trong bóng tối mà thôi!” – Hắc cười lạnh, ánh mắt đầy khinh bỉ.

Tên Hắc Vũ nhân kia chỉ nhếch mép cười, nhẹ nhàng nghiêng đầu tránh đi ngụm nước bọt đó, giọng điệu tràn đầy khinh miệt:

“Ha ha! Nếu không phải sơn chủ có lệnh, chúng ta đã sớm quét sạch đám Võ Minh các người rồi.”

Hán tử đầu trọc cười thảm: “Chỉ bằng các người? Một đám nhãi nhép không đủ tư cách! Nếu thấy Minh chủ của ta, các người chẳng phải quỳ xuống dập đầu ngay lập tức sao?”

Hai chữ “hèn nhát” đã chọc giận hoàn toàn tên Hắc Vũ nhân. Gã cười lạnh, vươn đoản đao ra trước mặt hán tử đầu trọc: “Người nghĩ chúng ta bắt các người về đây chỉ để lấy máu sao? Thấy huyết trì ở kia không?”

Nói xong, hắc chỉ tay về trung tâm thạch điện. Ở đó, một ao huyết dịch sền sệt màu đỏ sẫm đang không ngừng sôi trào. Bên cạnh ao máu, mấy tên thuật sĩ Hắc Vũ đang thôi động trắng máu bí lực, khiến huyết trì luôn duy trì trạng thái hoạt tính, không hề đông kết.

“Chớ nói Minh chủ của các người mới chỉ đạt khí huyết bát chuyển, dù hắc có cử chuyển, thậm chí tìm ra con đường phía sau của Huyết Võ Đạo thì có ích gì?”

Chương 675

DTV EBOOK

“Sơn chủ của chúng ta sắp mượn huyết trì này để tiến hành Niết Bàn thuật biến! Đến lúc đó, hắc sẽ có thể tiếp nhận càng nhiều trắng máu bí lực hơn!”

“Chờ đến khi sơn chủ đột phá, đó chính là ngày Cự Nham Thành sụp đổ, toàn thành phạm nhân đều sẽ trở thành huyết nô của chúng ta!”

“Hơn nữa, đến lúc đó, ngay cả bọn ta cũng có thể hưởng dụng huyết trì diệu dụng này!”

Vừa dứt lời, gã Hắc Vũ nhân liền vung đoản đao lên, hướng về phía cánh tay hán tử đầu trọc.

Đột nhiên—

Một tiếng thở dài vang lên.

“Ai...”

Giữa không gian tràn ngập tiếng mắng chửi và đau đớn, một tiếng thở dài nhẹ như gió, nhưng lại khiến tất cả mọi người đều ngừng lại. Không ai bảo ai, tất cả đều im bật, bởi vì âm thanh này vang lên ngay bên tai bọn họ, rõ ràng đến mức khó tin.

“Ai?! Kẻ nào giả thân giả quý ở đây?!” – Một tên Hắc Vũ nhân lập tức cảnh giác nhìn quanh, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Ngay lúc đó, một thân ảnh rần rỏi chậm rãi bước ra từ cửa điện.

“Người là ai? Làm sao có thể lên được núi này?” – Một tên Hắc Vũ nhân khác kinh hãi hỏi, đồng thời siết chặt vũ khí trong tay.

Thiên Lượng Sơn hiện tại đã trở thành căn cứ của dị nhân, sao có thể để một người lạ tự do đi lại như thế này?

“Dừng lại! Trả lời ngay! Ngươi muốn chết sao?”

“Lớn mật! Nếu còn dám tiến thêm một bước về phía huyết trì, ta lập tức lăng trì ngươi! Biến huyết dịch toàn thân ngươi thành chất dinh dưỡng cho huyết trì!”

Người vừa xuất hiện chính là Lý Thanh. Trong tay hắn cầm một cây cột mâu màu xanh, hai bên mọc ra cánh dơi. Mỗi bước hắn tiến lên, sát khí trong mắt càng lúc càng đậm.

“Thiên Lượng Sơn... cuối cùng vẫn trở thành tai hoạ.” – Giọng hắn băng lãnh đến mức khiến không khí trong điện như hạ xuống vài độ, khiến người nghe không khỏi rùng mình.

Một tên Hắc Vũ nhân không nhịn được nữa, vỗ đôi cánh đen phía sau lưng, lao vút về phía Lý Thanh.

“Hắc Âm, chờ đã!” – Một kẻ khác muốn ngăn cản, nhưng đã muộn.

Hưu—!

Một tiếng nổ sắc bén vang lên. Chỉ trong nháy mắt, tên gọi Hắc Âm vừa vọt lên không trung liền bị một mũi mâu xuyên thẳng qua ngực, dính chặt hẳn vào cột đá trong điện.

Trên cột mâu màu xanh, đôi cánh dơi dính máu vẫn còn phe phẩy nhẹ, tạo ra những luồng khí lưu quỷ dị.

Thậm chí không ai kịp nhìn rõ Lý Thanh ra tay như thế nào. Mà Hắc Âm— đã chết đến không thể chết lại.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả những kẻ còn lại trong điện đều hít vào một hơi khí lạnh.

“Tê...!”

Lý Thanh chỉ vung nhẹ tay, thanh cột mâu rung lên, rồi bỗng dưng tự rút ra khỏi cột đá. Nó xoay tròn một vòng, bay trở về trong tay hắn như thể có linh tính.

“Người này không đơn giản! Mau đi báo cho sơn chủ!”

Bọn Hắc Vũ nhân trong điện lập tức hoảng loạn. Cái chết quá dễ dàng của Hắc Âm đã dọa bọn chúng vỡ mật. Toàn thân run rẩy, ngay cả ý nghĩ phản kháng cũng chẳng dám nảy sinh.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc đám Hắc Vũ dị nhân vừa cất cánh bay lên, Lý Thanh nhẹ buông tay. Thanh cốt mâu màu xanh lướt qua không trung, để lại một tàn ảnh mờ ảo.

Hưu!

Như một chiếc hồ lô mở nắp, cốt mâu xuyên thủng tất cả những kẻ ý định bỏ chạy, từng tên từng tên bị ghim chặt vào không trung, toàn bộ chết oan chết uổng!

“Nếu cứ để cho các người đào thoát, chẳng phải quá nực cười rồi sao?” – Lý Thanh thản nhiên nói, bàn tay khẽ vẫy, điều khiển thanh phong chi mâu lơ lửng trên không, uy hiếp đám Hắc Vũ nhân còn sống. Những kẻ chưa kịp giương cánh liền cứng đờ tại chỗ, không dám nhúc nhích.

“Các hạ... Người rút cuộc là ai? Chúng ta là đệ tử Thiên Lượng Sơn, vì sao người lại muốn tàn sát chúng ta?” – Một tên Hắc Vũ nhân bị dọa đến mức ngồi bệt xuống đất. Vừa rồi, hắn còn có ý định bay đi, nhưng nhìn kết cục của đồng bọn, hắn lập tức bỏ cuộc, sợ mình cũng sẽ chết thảm như thế.

Sát ý trong mắt Lý Thanh vẫn không giảm, nhưng động tác giết chóc thì đã dừng lại. Hắn còn nhiều điều muốn hỏi.

Hắn tiến đến gần nhất một tên Hắc Vũ nhân, không hề bận tâm đến thân thể run rẩy của đối phương, lạnh giọng hỏi:

“Sơn chủ của các người đang ở thạch điện nào?”

Nghe đến câu hỏi này, tên Hắc Vũ nhân nuốt một ngụm nước bọt, giọng nói lắp bắp:

“Người... người đang nói đến vị sơn chủ nào?”

Lý Thanh nhíu mày. Hắn nhớ lại, Thiên Lượng Sơn dường như không chỉ có một vị sơn chủ.

“Thiên Lượng Sơn có mấy sơn chủ?”

“Trước kia có ba vị, hiện tại chỉ còn lại hai.”

Trong lúc tên Hắc Vũ nhân trả lời, thần thức của Lý Thanh vẫn không ngừng khuếch tán, bao trùm toàn bộ khu vực bên ngoài thạch điện để đề phòng bất trắc.

Sơn chủ mà đối phương nhắc tới, hẳn là những dị nhân đã đạt đến cấp độ tương đương Trúc Cơ kỳ. Lý Thanh không sợ bọn

chúng, nhưng vẫn phải cẩn thận trước những đòn tập kích bất ngờ.

“Hai người? Vậy vị sơn chủ còn lại đâu?”

Chương 676

DTV EBOOK

Vừa nghe câu hỏi này, tên Hắc Vũ nhân lập tức trở nên lúng túng, ấp úng như đang cân nhắc từ ngữ.

“Hừ!” – Lý Thanh lạnh lùng hừ một tiếng, hai mắt khẽ nheo lại.

Không đợi đối phương trả lời, một trong số những võ giả bị xiềng xích lên tiếng:

“Vị nghĩa sĩ này, ta biết chuyện này! Nguyên bản Thiên Lượng Sơn có ba vị sơn chủ, nhưng về sau, vị sơn chủ có tư lịch lâu đời nhất bị đoạt quyền, tung tích không rõ.”

“Lúc trước, khi vị lão sơn chủ ấy còn tại vị, Thiên Lượng Sơn vẫn hành sự theo khuôn phép. Nhưng từ khi hai tên còn lại tiếp quản, nơi này mới biến thành như bây giờ!”

“Ta e rằng... vị lão sơn chủ đó đã lành ít dữ nhiều rồi.”

Nghe vậy, Lý Thanh khẽ gật đầu, dường như đã hiểu rõ phần nào tình hình.

Ngay sau đó, hần nhẹ vung tay, một đạo kinh khí bắn ra từ tay áo, trực tiếp xuyên thủng mi tâm của tên Hắc Vũ nhân, kết thúc mạng sống của hắn.

Sau đó, hắn lại phát tay một cái—

Ầm!

Gió chi mâu lần nữa xoay tròn, càn quét toàn bộ những tên Hắc Vũ nhân còn sót lại trong điện!

Những võ giả bị xiềng xích tro mắt nhìn cảnh tượng trước mắt mà không khỏi trợn tròn mắt, cảm thấy khó tin.

Tập võ bao năm, đây là lần đầu tiên bọn họ chứng kiến một phương thức chiến đấu kỳ dị như vậy!

Điều quan trọng nhất chính là—

Người này nhìn qua hoàn toàn bình thường, không có dấu hiệu dị hóa, càng không phải kẻ tu luyện trắng máu bí lực.

Chẳng lẽ... còn có một con đường khác để đi?

Không tu luyện trắng máu bí lực, không dựa vào khí huyết Võ Đạo, vậy mà lại mạnh đến mức này!

Bảy tám tên võ giả ánh mắt rực lửa nhìn chằm chằm vào Lý Thanh. Nếu không phải đang bị xiềng xích trói buộc, chỉ sợ bọn họ đã quỳ xuống bái sư ngay tại chỗ!

Gân tay gân chân của họ đều đã bị đánh gãy, con đường khí huyết Võ Đạo xem như đã đoạn tuyệt. Đối với một võ giả, đây là điều khó có thể chấp nhận nhất!

Giờ phút này, khi thấy một con đường mới xuất hiện trước mắt, bọn họ không khỏi xúc động vô cùng.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của họ, Lý Thanh cũng hiểu bọn họ đang nghĩ gì. Nhưng hắn chỉ thở dài, rút ra Du Long đao găm, chặt đứt toàn bộ gông xiềng trên người bọn họ.

“Ta biết các ngươi muốn nói gì.” – Hắn lắc đầu. – “Nhưng con đường của ta, các ngươi không thể đi được.”

Lời này như một gáo nước lạnh dội thẳng xuống đầu đám võ giả, khiến ngọn lửa hy vọng trong mắt bọn họ vụt tắt.

“Sao có thể như vậy...?” – Một người bật cười đau thương, ánh mắt dần trở nên ảm đạm.

Ánh mắt Lý Thanh quét qua những vết thương trên tay chân bọn họ. Một số người cổ tay và cổ chân đã bắt đầu thối rữa, khí huyết trong cơ thể suy kiệt nghiêm trọng. Đừng nói đến chuyện tu luyện, ngay cả việc đi lại bình thường e rằng cũng là vấn đề lớn.

Hắn thở dài trong lòng. Đối với loại thương thế này, hắn hoàn toàn bất lực.

Trong tu tiên giới quả thực có những linh đan diệu dược có thể giúp người bị gãy chi mọc lại. Nhưng bản thân hắn lúc này lại chẳng có một viên nào.

Dù đồng tình với hoàn cảnh của họ, nhưng hắn cũng không có dư thừa sức lực để đi tìm linh dược cứu giúp.

Có thể cứu mạng họ đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

“Hừm, nơi này có một ít đan dược bổ sung khí huyết, khôi phục nguyên khí. Các người chia nhau dùng đi, ta còn có chuyện muốn hỏi các người.”

Nói xong, Lý Thanh nhẹ nhàng vung tay.

Như một màn ảo thuật, trong tay hắn xuất hiện mấy viên đan dược Luyện Khí kỳ dùng để trị thương, rồi đưa hết cho bọn họ.

Những viên đan dược bổ huyết hồi nguyên này tuy không thể chữa trị gân cốt tổn thương của những võ giả kia, nhưng lại có thể nhanh chóng bù đắp khí huyết hao hụt trong thời gian qua.

Một số võ giả vốn huyết khí gần như cạn kiệt, sau khi phục dụng đan dược do Lý Thanh ban cho, trên mặt rất nhanh hiện lên sắc hồng nhuận phơn phớt.

“Đan dược chữa thương này thật thần kỳ! Đa tạ nghĩa sĩ!”

“Nghĩa sĩ, nếu người có điều gì muốn hỏi, cứ việc lên tiếng! Chúng ta nhất định biết gì nói vậy!”

“Ân công! Lần này nếu không có người ra tay tương trợ, chỉ sợ mạng của Cao mỗ cũng khó mà giữ nổi...”

Lý Thanh quả thực có một số vấn đề muốn hỏi, chẳng hạn như về Võ Minh mới xuất hiện ở Cự Nham Thành. Hắn rất muốn tìm hiểu rõ ràng chuyện này.

Trước đây, hắn từng nghe nói về khí huyết bát chuyển, hơn nữa còn nghe rằng Võ Minh minh chủ đang khai mở một con đường khí huyết Võ Đạo hoàn toàn mới. Điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

“Hừm, trước tiên hãy nói một chút về Võ Minh của Cự Nham Thành đi. Ta nhớ không lầm thì trước đây, thế lực thống lĩnh nơi đó không phải là Thanh Bang sao? Giờ Thanh Bang đã đi đâu rồi?”

Lời vừa thốt ra, mấy võ giả đến từ Cự Nham Thành lập tức đưa mắt nhìn nhau, sau đó nhanh chóng có người lên tiếng:

Chương 677

DTV EBOOK

“Ân công, không ngờ người lại hiểu rõ về Cự Nham Thành đến vậy!”

“Là thế này, Thanh Bang đã giải tán từ hơn hai mươi năm trước. Nghe nói, nguyên nhân là do An Bang chủ, một nhân vật thần bí của bang, trong lúc tu luyện Trăng Máu Bí Điện của Thiên Lượng Sơn đã gặp phải biến cố. Để kéo dài thọ mệnh, nàng liều lĩnh hấp thụ bí lực từ trăng máu, kết quả khiến thần trí hỗn loạn, cuối cùng triệt để rơi vào điên cuồng.”

“Sau đó, chính Triệu Tông Sư đã ra tay, dẫn dắt toàn bộ võ giả Thanh Bang dốc hết sức lực. Trải qua một trận chiến thảm khốc, cuối cùng mới có thể tiêu diệt được An Bang chủ đã hoàn toàn mất kiểm soát.”

Nghe đến đây, ánh mắt Lý Thanh thoáng trầm xuống.

Vị Triệu Tông Sư kia, hẳn chính là Triệu Khấu, người say mê võ đạo.

“Sau đó thì sao?” Lý Thanh thản nhiên hỏi, không để lộ chút cảm xúc nào.

“Về sau, Triệu Tông Sư khi tuổi đã cao, kế nhiệm chức Bang chủ Thanh Bang. Nhưng lúc ấy, người đã bị trọng thương, chỉ kéo dài thêm được một thời gian ngắn trước khi qua đời. Trước lúc lâm chung, Triệu Tông Sư đã giải tán Thanh Bang, đồng thời truyền thừa tất cả cho đệ tử của mình.”

“Vị đệ tử ấy chính là Miêu Tây, hiện tại là Minh chủ của Võ Minh. Nghe nói trước đây hắn cũng từng là một nhân vật trọng yếu trong Thanh Bang.”

Lý Thanh nghe đến cái tên Miêu Tây, liền cảm thấy có chút quen thuộc. Rất nhanh, trong đầu hắn liền nhớ lại.

Miêu Tây chính là con trai của Miêu Cửu, một thiếu niên có đôi cánh tay cực kỳ trắng kiết, trên đỉnh đầu còn có hai cục u

nhỏ.

Lần trước khi gặp hắn, vẫn còn là một thiếu niên tính tình ngay thẳng, bộc trực, luôn tràn đầy nhiệt huyết.

“Võ Minh à...”

Lý Thanh khẽ lắc đầu, trong lòng thở dài một tiếng.

Từ khi Nghĩa Bang của Rồng Từ Trời suy tàn, rồi đến An Tuyền, Ngụy Thiên, Miêu Cửu, Triệu Khấu, Thanh Bang... bây giờ lại là Miêu Tây thống lĩnh Võ Minh.

Hết thế hệ này đến thế hệ khác, thời gian không ngừng biến đổi. Những bang phái từng có quan hệ mật thiết với hắn, giờ đây dường như chẳng còn liên quan gì nữa.

“Hãy nói một chút về khí huyết bát chuyển và cửu chuyển đi. Đây là con đường Tân Võ Đạo mà Miêu minh chủ các người mở ra sao?” Lý Thanh hứng thú hỏi.

Nhắc đến chuyện này, mấy võ giả lập tức sôi nổi hẳn lên. Đây chính là lĩnh vực mà bọn họ hiểu rõ nhất!

Gã võ giả đầu trọc cười lớn:

“Ha ha ha ha, Ân công, có lẽ người không biết, nhưng thật ra con đường khí huyết này chính là do Triệu Tông Sư mở ra!”

“Lúc trước, Triệu Tông Sư từng bế quan rất lâu, dường như đã ngộ ra được điều gì đó, một hơi đột phá, trực tiếp thành tựu Thần Ý Cảnh Võ Đạo Tông Sư!”

“Trước đây, theo con đường Võ Đạo truyền thống, đến mức này xem như đã là cực hạn. Thế nhưng về sau, trong quá trình tu luyện, Triệu Tông Sư lại từ trắng máu bí lực tìm được một phương pháp đột phá mới!”

“Đầu tiên, hắn rèn luyện thể phách, sau đó lại tinh luyện khí huyết, nhờ vậy mà tiếp tục tăng cường thực lực của mình. Thế là một con đường hoàn toàn mới đã được mở ra!”

“Cảnh giới này được gọi là khí huyết cửu chuyển. Mỗi lần khí huyết chuyển động một vòng, thực lực liền tăng vọt một lần!”

Gã đầu trọc nói một cách đầy phấn khích, hiển nhiên đối với con đường Tân Võ này vô cùng tôn sùng.

“Đương nhiên, Minh chủ Miêu Tây của chúng ta cũng không phải người tầm thường. Ngay từ khi còn ở cảnh giới khí huyết thất chuyển, hắn đã bắt đầu suy nghĩ về bước tiếp theo của Tân Võ Đạo.”

“Hơn nữa, hắn đã bắt đầu phổ cập Tân Võ trên toàn thành, dự định để tất cả bách tính đều tập võ. Như vậy, về sau dù có hài nhi nào vừa sinh ra đã bị trắng máu ảnh hưởng mà dị biến, cũng không còn là vấn đề. Chỉ cần bắt đầu tu luyện Khí Huyết Võ Đạo, liền có thể đè ép những biến dị do trắng máu mang lại!”

“Quan trọng nhất là, Minh chủ Miêu Tây có tầm nhìn xa trông rộng. Hắn tin rằng nếu muốn Tân Võ Đạo có thể tiếp tục phát triển, nhất định phải có thêm nhiều người gia nhập. Một mình đi trên con đường này thì không thể đi xa, chỉ khi tiếp thu ý kiến quần chúng, khuyến khích bách tính luyện võ, mới có thể bồi dưỡng ra nhiều thiên tài Võ Đạo, từ đó khai mở một con đường rộng lớn hơn cho Tân Võ.”

Nghe đến đây, trong lòng Lý Thanh bỗng dâng lên một cổ rung động, thậm chí không nhìn được mà khẽ lẩm bẩm:

“Miêu Cửu, người thực sự đã sinh ra một nhi tử lợi hại...”

Đây tuyệt đối là một hành động vĩ đại!

Dù cho thế giới này có Thái Dương chiếu rọi, lấy Phong Quốc làm ví dụ đi, cũng chưa từng có khả năng thực hiện được một xã hội mà toàn dân đều là võ giả.

“Hiệp dùng võ loạn cầm”, câu nói này không phải chỉ để đùa. Một khi quá nhiều người nắm giữ võ lực, chắc chắn sẽ trở thành nhân tố bất lợi đối với vương triều thống trị.

Tất nhiên, bên trong vẫn còn rất nhiều nguyên nhân khác nữa.

Chương 678

DTV EBOOK

Nhưng ở một thế giới mà điều kiện sinh tồn vô cùng khắc nghiệt như thế này, hắn vậy mà lại được chứng kiến một chuyện chưa từng xảy ra trước đây.

Để đối mặt với thế đạo đầy gian nan, Miêu Tây muốn dùng một thế giới “người người như rồng” để đối kháng lại!

“Cạnh tranh sinh tồn, kẻ phù hợp mới có thể tiếp tục tồn tại!”

Lý Thanh hít sâu một hơi, rất lâu sau mới bình ổn lại được tâm trạng bị chấn động. Cuối cùng, hắn nói ra một câu đánh giá vừa phù hợp vừa thấu triệt:

“Sinh mệnh chính là kỳ tích vĩ đại nhất của thế giới!”

Có thể đoán trước rằng, nếu ngày càng có nhiều người ở Cự Nham Thành bắt đầu tu luyện Khí Huyết Võ Đạo, con đường này rất có thể sẽ không ngừng mở rộng.

Tương lai, nó thậm chí còn có khả năng trở thành một cơn bão táp quét ngang toàn bộ Cự Dạ Thế Giới!

Tất nhiên, đó là chuyện của sau này.

Trước mắt, những võ giả đang đứng trước mặt hắn đây cũng chỉ mới đạt đến cảnh giới nội kinh, còn chưa bước vào quá trình chuyển hóa khí huyết.

Vì vậy, Lý Thanh cũng không thể phán đoán được cái gọi là Khí Huyết Cửu Chuyển đến cùng mạnh mẽ đến mức nào.

“Các ngươi cứ ở lại đây, chờ ta quay lại sẽ đưa các ngươi rời đi.”

Lý Thanh vung tay triệu hồi Gió Chi Mâu, chuẩn bị rời đi.

“Ân công! Ngươi định đi đâu vậy?”

Tên hán tử đầu trọc vội vàng mở miệng, giọng nói mang theo sự lo lắng:

“Hôm nay, thực lực của Lượng Sơn Sơn Chủ thâm bất khả trắc. Ngay cả Minh chủ của chúng ta cũng không dám nói chắc có thể đánh bại hắn!”

Nghe vậy, Lý Thanh chỉ khẽ cười, sau đó thản nhiên nói:

“Giờ đây, Lượng Sơn đã trở thành một đại họa thiên thu. Nếu không diệt trừ tận gốc, tương lai chắc chắn sẽ trở thành chướng ngại cho sự phát triển của Tân Võ Đạo.”

“Vói con đường Võ Đạo mới này, ta không thể đóng góp quá nhiều, nhưng chí ít, ta cũng có thể làm một lần Tân Võ Hộ Đạo Nhân!”

“Muốn trở thành... Tân Võ Hộ Đạo Nhân?”

Mấy võ giả xung quanh đều sững sờ, nhất thời không nói nên lời. Sau đó, bọn họ bỗng cảm thấy sống mũi cay cay, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả.

Từ khi Tân Võ xuất hiện đến nay, con đường phát triển của nó luôn đầy rẫy khó khăn.

Không chỉ bị nhiều thế lực áp chế, mà thậm chí còn có không ít võ giả tập luyện Khí Huyết Võ Đạo bị bắt đưa lên Thiên Lượng Sơn để làm huyết nô!

Nếu tình hình này tiếp diễn, không chừng một ngày nào đó Tân Võ sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt.

Nhưng giờ đây, đột nhiên xuất hiện một cường giả thâm sâu khó lường, lại chủ động đứng ra bảo vệ Tân Võ Đạo, nguyện ý chống đỡ một phần áp lực cho con đường này.

Cảm giác này...

Tựa như một đứa trẻ bị khi dễ từ lúc mới sinh ra, nay lại có một vị trưởng bối nguyện ý đứng ra bảo hộ cho nó, giúp nó có được cơ hội trưởng thành!

Mà thực tế, nếu so sánh Tân Võ như một hài tử, thì Lý Thanh đúng là một người cha thiếu trách nhiệm.

Dù sao, con đường này cũng là hắn tiện tay đặt ra, chỉ vì một ý tưởng hứng khởi mà thử nghiệm.

Giờ đây, khi nó đã có chút thành quả, hắn không muốn thấy nó vừa mới nhú mầm đã bị người ta tận diệt.

Hắn có thể không giúp Tân Võ khai phá thêm một con đường dài hơn, nhưng ít nhất, hắn có thể giúp nó dọn sạch chướng ngại phía trước!

“Ân công! Xin hãy cẩn trọng!”

Những hán tử có gân tay gân chân bị phé, cố gắng nhắc thân thể, hướng về phía bóng lưng cao lớn cầm thanh Cốt Mâu Xanh, đồng loạt quỳ xuống!

“Ha ha ha ha, không cần lo lắng cho ta! Ta đi một chút rồi sẽ về!”

Lời nói vừa dứt, thân ảnh của Lý Thanh đã hoàn toàn biến mất trong thạch điện!

Thiên Lượng Sơn, trên chủ phong, có một tòa thạch điện vô cùng to lớn sừng sững giữa trời đất.

Từng đợt tiếng gào thét vang lên từ trong điện, âm thanh dữ dội như tiếng gầm của dã thú, mang theo điên cuồng và bạo ngược, phảng phất như muốn hủy diệt tất cả.

“Rống!!”

“M* nó, máu đâu! Hôm nay có kẻ nào dám chậm trễ? Đã quá giờ lâu như vậy mà còn chưa mang máu tới!”

Bên ngoài thạch điện, một nhóm lớn đệ tử Hắc Vũ tộc đứng canh gác, sắc mặt bọn chúng trắng bệch, thân thể khẽ run rẩy. Ai nấy đều có thể cảm nhận được sự điên cuồng trong giọng nói kia, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể mất khống chế.

Cuối cùng, một tên đệ tử Hắc Vũ cắn răng, cố gắng lấy lại dũng khí, cẩn trọng đáp lời:

“Sơn chủ, xin hãy chờ một chút! Ta lập tức đi đến Trắc Phong giục bọn chúng mau mang máu tới.”

Nói xong, hắn lập tức giương cánh bay lên, hướng về phía Trắc Phong – nơi đặt huyết trì, định giục đệ tử trông coi mau chóng mang phần cung cấp máu tươi của sơn chủ đến.

Trong lòng hắn thầm chửi bới: Ngay cả máu của sơn chủ cũng dám chậm trễ? Đám người bên trên không muốn sống nữa sao?!

Nhưng khi ý nghĩ này vừa nảy sinh, bên trong thạch điện đột nhiên phát ra một tiếng ầm ầm vang trời.

Chương 679

DTV EBOOK

Phanh!!

Một xúc tu dữ tợn phá tan bức tường đá, cực nhanh vươn ra ngoài, chớp mắt đã bắt trúng gã đệ tử Hắc Vũ vừa bay lên không trung.

“Sơn... Sơn chủ! Là ta mà!!”

“KHÔNG!!!”

Tên đệ tử Hắc Vũ hoảng loạn giãy dụa, ánh mắt tràn đầy sợ hãi cùng tuyệt vọng, nhưng hắn không có chút khả năng phản kháng. Trong nháy mắt, hắn đã bị xúc tu kia lôi thẳng vào thạch điện.

Rắc! Rắc!

Ngay sau đó, từ trong điện vang lên âm thanh nhai nuốt ròn người. Tiếng kêu thảm thiết của tên đệ tử kia biến mất hoàn toàn, như thể hắn chưa từng tồn tại.

Nghe thấy những âm thanh đó, tất cả đệ tử Hắc Vũ bên ngoài đều đồng loạt quỳ rạp xuống đất, thân thể run rẩy không dám cử động, thậm chí ngay cả thở mạnh cũng không dám.

“Còn thất thần làm gì? Mau đi Trắc Phong xem thử có chuyện gì xảy ra! Tại sao còn chưa mang máu tới?”

Sau khi nuốt trọn bữa tiệc máu tươi, giọng nói trong điện có phần tỉnh táo hơn, không còn bạo loạn như trước, nhưng vẫn chất chứa áp lực khủng khiếp.

“Tuân mệnh, Sơn chủ!”

Không lâu sau, từ chân trời xuất hiện một bóng người bay lượn đến. Phía sau hắn là một đôi cánh đen không lồ, nhưng khác với đệ tử bình thường, mỗi chiếc lông vũ sau lưng hắn đều ánh lên sắc kim loại, trông cứng cáp vô cùng. Toàn thân hắn tỏa ra một cỗ khí tức cường hãn, khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Vừa thấy người này xuất hiện, tất cả đệ tử Hắc Vũ đồng loạt quỳ xuống, cung kính hô lớn:

“Ra mắt Hắc Vũ Sơn Chủ!”

Hắc Vũ Sơn Chủ mặt không đổi sắc, nhẹ gật đầu rồi khoát tay ra hiệu bọn chúng tiếp tục làm việc của mình.

Thiên Lượng Sơn hiện nay có hai sơn chủ. Một là hắn, và một người khác – kẻ hiện đang phát điên trong thạch điện.

Hắc Vũ Sơn Chủ đáp xuống mặt đất, khẽ liếc nhìn bức tường đá đã bị phá hủy, chân mày không khỏi nhíu lại.

“Hừm... Ma Sơn đại huynh, người không sao chứ?”

Từ trong điện, một giọng nói khàn khàn vang lên, mang theo nhịp thở gấp gáp:

“Ta không sao, chỉ là vừa rồi nhịn không được, lỡ nuốt thêm mấy viên Xích Tinh, hiện tại đã ổn hơn nhiều rồi.”

Những mảnh lông vũ màu đen bị luồng khí tức mạnh mẽ thổi bay ra khỏi thạch điện, lả tả rơi xuống đất.

Hắc Vũ Sơn Chủ giận dữ nói:

“Đại huynh, nếu cứ tiếp tục như vậy thì ta khuyên người nên suy xét chuyển sang tu luyện theo con đường Âm Quạ. Mặc dù con đường đó có chút yếu hơn về chiến lực, nhưng ít nhất có thể giúp người ổn định, không phải lúc nào cũng lo sợ mất kiểm soát.”

Nghe vậy, Ma Sơn khẽ cười khô, lắc đầu nói:

“Dị thể của ta đã thành hình, giờ mà muốn đổi đường thì nào có dễ dàng? Chưa biết chừng còn chưa kịp chuyển hóa đã bị bạo thể mà chết.”

“Chờ thêm một thời gian nữa, khi huyết trì luyện thành huyết đan, có lẽ có thể tạm thời giải quyết vấn đề này.”

Ngừng một lát, hắn tiếp tục hỏi:

“Còn lão quỷ kia thì sao? Hắn có chịu mở miệng tiết lộ cách liên lạc với Huyết Liên Giáo trong thu sơn vực không?”

Hắc Vũ Sơn Chủ lắc đầu, thờ dãi:

“Không, miệng lão quỷ đó quá cứng.”

“Chậc... chuyện này không thể kéo dài được nữa. Đám tu tiên giả này ai nấy đều gian xảo như quỷ, mỗi tên đều giấu kín bí mật.” Ma Sơn lâm bẩm, giọng nói tràn đầy kiên nghị.

Vừa nghe đến hai chữ tu tiên, Hắc Vũ Sơn Chủ không khỏi nheo mắt lại, thấp giọng nói:

“Đúng vậy... Chỉ có những kẻ từng nắm giữ đạo thống tu tiên mới có thể nghĩ ra phương pháp luyện huyết đan thần dị này. Nếu đại huynh có thể nuốt xuống huyết đan, thực lực chắc chắn sẽ đột phá lần nữa. Khi đó, chưa chắc chúng ta còn phải e ngại Huyết Liên Giáo nữa.”

“Hahaha! Nói đúng lắm! Mau phái thêm một nhóm đệ tử Hắc Vũ đi bắt huyết nô về! Phải tranh thủ luyện huyết đan càng sớm càng tốt!”

Nói đến đây, giọng điệu của Ma Sơn lại một lần nữa tràn ngập sát khí. Cổ điển cuồng bạo ngược trong hắc dlan dâng lên, giống như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Hắc Vũ Sơn Chủ nhận thấy tình hình không ổn, khẽ cau mày.

“Đám phế vật này rốt cuộc làm cái gì? Đi Trắc Phong lấy máu mà mất thời gian như vậy? Để ta tự đi xem một chút.”

Dứt lời, hắc vũ cánh, bay thẳng ra khỏi thạch điện, hướng về Trắc Phong.

Nhưng ngay khi hắc vừa đến gần cửa điện, đột nhiên một móng vuốt khổng lồ từ bên trong đánh úp xuống!

Oanh!

Một chưởng hổ khổng lồ đột ngột vỗ xuống, mang theo khí thế bàng bạc, lực lượng kinh người. Những móng vuốt sắc bén bại lộ trong không khí, phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo như kim loại, sắc bén đến mức khiến người ta rùng mình.

Hắc Vũ Sơn Chủ con người co rút lại, phản ứng theo bản năng, nhanh chóng thu hai cánh lại, bao bọc thân thể trong lớp Hắc Vũ cứng rắn.

Bá!

Dù đã phòng ngự, nhưng hổ chưởng vẫn nện mạnh xuống! Những móng vuốt sắc bén xuyên thủng lớp vảy cứng như

thép, để lại trên thân hắn mấy đạo vết máu dài ngoằn ngoèo.

Chương 680

DTV EBOOK

Một cỗ lực lượng khổng lồ đánh tới, trực tiếp khiến Hắc Vũ Sơn Chủ văng mạnh ra ngoài.

Phanh!

Thạch điện rung chuyển dữ dội, tựa như muốn đổ sập trước lực đạo khủng khiếp kia.

Hắc Vũ Sơn Chủ ho khan hai tiếng, khó khăn đứng dậy, ánh mắt đầy vẻ kinh hãi. Trên đôi cánh sau lưng hắn, từng mảnh Hắc Vũ bị đánh gãy, thậm chí còn vương đầy vết máu.

“Hộc... thứ quái quỷ gì đây?! Một con dị thú?! Từ bao giờ trên núi lại xuất hiện loại quái vật này mà không ai phát hiện ra?!”

Hắn cảm thấy cơn đau nhức tỏa ra từ những vết thương, khoe mắt giật giật, rõ ràng là bị thương không nhẹ.

“Ngao rống!!”

Từ trong cửa lớn của thạch điện, một đầu mãnh hổ dị sắc song đồng chậm rãi bước ra. Thân hình nó khổng lồ, mạnh mẽ đến mức ép chặt cửa lớn, khiến từng mảng đá bị nghiền nát.

Thấy vậy, Ma Sơn gầm lên giận dữ:

“Muốn chết!!”

Hắn vốn đã bị tâm trạng táo bạo chi phối, giờ khắc này càng không thể nhẫn nhịn, trong lòng trào dâng sát ý bạo ngược.

Cơ thể Ma Sơn khổng lồ, trên người quần đầy xúc tu dữ tợn, tứ chi gần như ẩn giấu bên dưới những xúc tu đó.

Oanh!

Một xúc tu khổng lồ quất mạnh xuống, nhắm thẳng vào mãnh hổ!

Nhưng ngay lúc đó, hai luồng linh quang đột nhiên bắn ra, xuyên thủng xúc tu khổng lồ của Ma Sơn, ghim chặt nó lên một cây cột đá trong điện.

“Aaaa!!!”

Ma Sơn gằm thét trong đau đớn, lửa giận bốc lên ngàn ngút. Hắn cuốn chặt xúc tu bị ghim, kéo mạnh đến mức nghiền nát cột đá.

Huu! Huu!

Từ trong xúc tu rút ra hai cây cột mâu, một cây đỏ rực như máu, một cây lấp lánh linh quang vàng kim. Máu tươi nhỏ giọt từ đầu cột mâu, khiến không khí ngập tràn sát khí.

Ngay sau đó, một bóng người rần rỏi bước ra từ phía sau mảnh hồ.

Hắc Vũ Sơn Chủ nghiêng răng đứng dậy, nhìn chăm chăm vào người vừa xuất hiện, trong mắt lộ rõ sự kiêng kỵ.

“Các hạ là ai?! Vì sao xông vào Thiên Lượng Sơn?!”

Bên cạnh hắn, Ma Sơn cũng nheo mắt lại, trầm giọng nói:

“Đây là pháp khí?! Tu tiên giả ư?! Ngươi là người của Huyết Liên Giáo?! Ngươi đến để cứu lão quỷ kia sao?! Không thể nào! Thiên địa linh khí đã cạn kiệt, sao còn có tu tiên giả xuất thế?!”

Lý Thanh nghe vậy, trong lòng càng hiểu rõ thêm về tình hình hiện tại.

Thiên Lượng Sơn từng là một đạo thống tu tiên, nhưng xem ra hai vị sơn chủ hiện tại lại chẳng hiểu mấy về tiên đạo, thậm chí còn chỉ biết qua loa hời hợt.

Việc bọn chúng có thể miễn cưỡng nhận ra thân phận tu tiên của hắn, đã là rất đáng ngạc nhiên rồi.

Ánh mắt Lý Thanh trầm xuống, lóe lên sát ý lạnh lùng. Hắn nhìn hai kẻ dị dạng quái dị trước mặt – vốn dĩ không còn có thể coi là con người nữa, lạnh giọng nói:

“Ta là Lý Thanh – Người hộ đạo của Võ Minh, Cự Nham Thành!”

Cự Nham Thành. Võ Minh. Người hộ đạo.

Ba chữ này vang lên như sấm bên tai, khiến hai sơn chủ lập tức biến sắc.

Bọn chúng đã nghĩ đến rất nhiều khả năng – có thể kẻ này là người của Huyết Liên Giáo, hoặc là một bằng hữu cũ của lão sơn chủ, thậm chí là một kẻ ngoại lai đến tranh giành địa bàn.

Nhưng thế nào cũng không ngờ, kẻ xông vào đây lại là người của Võ Minh!

Suốt bao nhiêu năm qua, bọn chúng chưa từng coi Võ Minh ra gì. Trong mắt chúng, Võ Minh chỉ là một đám giun dế – nguồn cung cấp huyết nô tốt nhất cho chúng tu luyện.

Võ Minh theo con đường Tân Võ, điều này đối với bọn chúng mà nói chỉ là một trò cười. Cho dù là khí huyết cửu chuyển võ giả, cũng chẳng thể nào uy hiếp nổi bọn chúng.

Chẳng qua, đó chỉ là phạm nhân khí huyết thịnh vượng hơn một chút mà thôi.

Hắc Vũ Sơn Chủ cười lạnh:

“Các hạ đang nói giỡn đấy à?”

Nhưng Lý Thanh hoàn toàn không có ý định nói chuyện vô ích với hai tai họa này. Hắn chỉ lạnh lùng phun ra một chữ:

“Giết.”

Lời vừa dứt, sát khí ngập trời!

Ma Sơn lập tức bị sát ý trong lòng khuấy động. Hắn đã khuyết thiếu máu tươi quá lâu, khiến trắng máu bí lực trong cơ thể dần mất khống chế, thần chí bị ảnh hưởng mạnh mẽ.

Hắn đang dần biến thành một con quái vật điên cuồng chỉ biết giết chóc.

Ầm! Ầm!

Ma Sơn gầm lên giận dữ, thân thể khổng lồ cuộn lại, quán chặt lấy những xúc tu dữ tợn, lao thẳng về phía Lý Thanh. Trên đường đi, từng cây cột đá trong đại điện đều bị đánh gãy!

Ầm ầm!

Thiếu đi trụ cột chống đỡ, đại điện rách nát hoàn toàn sụp đổ!

“Ngao rống!!”

Mãnh hổ Thùng Com cũng gầm lên giận dữ, lao thẳng về phía Hắc Vũ Sơn Chủ đang trọng thương, không chút do dự đánh giết!

Mà Lý Thanh vẫn giữ vẻ bình tĩnh như thường, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một tấm bùa chú. Hắn không chút do dự đập thẳng lá bùa lên người, ngay lập tức, một tầng thanh quang bao phủ toàn bộ thân thể hắn.

Nguyên Vách Tường Phù!

Chương 681

DTV EBOOK

Dù ở thế giới này không có linh khí, khó mà phát huy toàn bộ uy lực, nhưng dù sao đây cũng là một phù lục Nhị Giai. Lá bùa tự mang linh tính, uy lực đủ cường đại, hoàn toàn có thể ngăn cản những tảng đá rơi xuống mà không gặp vấn đề gì.

Nói cho cùng, dù là hai vị Sơn Chủ hay Lý Thanh cùng Thùng Com, chẳng ai thêm để tâm đến chuyện đại diện đang âm ỉ sục sạo, đá vụn rơi xuống cũng chẳng thể gây thương tổn cho bọn họ.

Trận chiến trở nên vô cùng căng thẳng!

Lý Thanh triệu hồi Phong Chi Mâu và Lâm Chi Mâu, sau đó một tay chộp lấy Hỏa Chi Mâu đang lơ lửng bên phải thân thể, nhắm thẳng Ma Sơn mà phóng đi!

Oanh!

Đuôi Hỏa Chi Mâu bùng lên một ngọn lửa dài, đầu mâu tràn ngập nham tương sôi trào, đâm thẳng vào thân thể khổng lồ của Ma Sơn!

Cùng lúc đó, mấy xúc tu dưới thân Ma Sơn quét mạnh tới, như muốn siết chặt Lý Thanh đến nghẹt thở.

Cảm nhận luồng khí tức tà ác phát ra từ Ma Sơn, sắc mặt Lý Thanh càng thêm ngưng trọng.

Loại biến dị này khiến nhục thân Ma Sơn gia tăng sức mạnh một cách đáng sợ, chẳng khác gì yêu thú cấp hai.

Nhưng nhờ Nguyên Vách Tường Phù, Lý Thanh chẳng hề sợ hãi, ngược lại còn chủ động xông lên! Hắn vận chuyển khí huyết trong cơ thể, thúc động Vô Cực Kim Thân, làm cho thân thể cứng rắn như sắt thép, rực lên ánh kim chói lọi.

Những xúc tu khổng lồ quấn chặt lấy thân thể Lý Thanh, trong khi ánh mắt Ma Sơn rực lên khát vọng máu tanh, vừa phát lực vừa cười gằn:

“Ha ha ha! Ngươi muốn chết sao? Giờ ta đã tin ngươi là người hộ đạo của Võ Minh, cũng chỉ có bọn đầu óc ngu xuẩn đó mới dám liều mạng như vậy!”

Nhưng lời hấn còn chưa dứt, bỗng nhiên cảm giác có gì đó không ổn.

Dù có dùng sức thế nào, Ma Sơn vẫn không thể lay chuyển nổi thân thể Lý Thanh.

Thứ huyết nhục này... so với cột đá mà hấn từng nghiền nát trong đại điện trước đó còn cứng rắn hơn gấp bội!

“Ngươi...”

Ngay lúc đó, một bàn tay mạnh mẽ thoát khỏi đám xúc tu, giữa hai ngón tay còn kẹp chặt một lá bùa đỏ rực, trên đó có phù văn huyền bí đang nhấp nháy ánh sáng kỳ dị.

Nhị Giai Phù Lục – Hỏa Long Phù!

Ầm!

Một con Hỏa Long với thân hình khổng lồ, eo to như vạc nước, bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung, bùng lên ngọn lửa dữ dội, lao thẳng về phía Ma Sơn!

Một đòn này đến quá nhanh, thân thể công kênh như Ma Sơn căn bản không thể né tránh!

Sóng lửa nóng bỏng lan tỏa, cuộn trào như thủy triều nhấn chìm toàn bộ không gian!

Không khí nồng nặc mùi thịt cháy khét lẹt.

Ma Sơn gào thét trong đau đớn, toàn thân cháy đen, những xúc tu quấn lấy Lý Thanh cũng mất đi sức lực, vô lực rơi xuống.

Lý Thanh vừa chạm đất liền tiếp tục phản công!

Hai tay vung mạnh, linh lực bùng nổ!

Ba cây Cốt Mâu từ trên không xé gió lao xuống, đâm thẳng vào thân thể khổng lồ của Ma Sơn từ ba hướng khác nhau.

Đồng thời, bản thân Lý Thanh cũng lao lên, áo choàng tung bay trong gió!

“Giết!”

Hắn đáp xuống ngay đỉnh đầu Ma Sơn, thúc động toàn bộ kinh lực trong cơ thể, không ngừng cô đọng khí huyết.

Toàn bộ sức mạnh cuồng bạo dồn vào nắm đấm, sau đó liên tục giáng xuống như một cơn mưa rào!

Phanh! Phanh! Phanh!

Tiếng nện vang lên trầm đục giữa đồng phế tích của đại điện đã sụp đổ.

Nghe thấy âm thanh này, Hắc Vũ Sơn Chủ – kẻ đang giao chiến với Thùng Cơm – bất giác rung mình, mí mắt giật liên hồi.

Dù Lý Thanh chưa tu luyện Nhị Giai Thể Thuật, nhưng chỉ riêng những cú đấm này cũng đủ khiến Ma Sơn đầu óc choáng váng, hoàn toàn không phân biệt được trời đất.

“Rống!!!”

Ma Sơn triệt để phát điên, trong mắt không còn chút lý trí nào, hắn như dã thú hung bạo, liều mạng quét xúc tu về phía Lý Thanh.

Nhưng Lý Thanh chẳng hề nhúc nhích, ngược lại trong mắt hắn bỗng lóe lên ánh vàng chói lóa.

Ngay giây tiếp theo, một lưỡi dao vàng kim vô hình đột nhiên xuất hiện!

Ngưng Hồn Trảm!

Đây là một sát chiêu thần thức mà hắn đã vận sức chờ phát động từ lâu!

Với thần hồn tương đương Trúc Cơ trung kỳ của mình, sát thương từ một đòn này tuyệt đối không thể coi thường!

Khoảnh khắc ấy, thân thể đang giãy giụa điên cuồng của Ma Sơn bỗng nhiên cứng đờ.

Mọi xúc tu đang quán lấy Lý Thanh cũng lập tức tê liệt, mềm nhũn rơi xuống mặt đất.

Phanh!

Ma Sơn gục xuống hoàn toàn.

“Sinh mệnh lực thật ngoan cường!”

Lý Thanh nhìn xác đối thủ, không khỏi cảm thán.

Một tu sĩ Trúc Cơ bình thường sao có thể chịu được từng ấy sát chiêu của hắn? Đừng nói đến Ngung Hồn Trảm, chỉ riêng một đòn Hỏa Long Phù thôi cũng đủ khiến kẻ khác bỏ mạng!

Chỉ có những kẻ được Trừng Máu cường hóa, khiến nhục thân biến dị mới có thể mạnh mẽ đến vậy.

Cách đó không xa, Hắc Vũ Sơn Chủ vẫn đang quần chiến với Thùng Cơm trên không trung.

Khi hắn nhận ra Ma Sơn đã triệt để mất đi sinh cơ, sắc mặt lập tức tái mét!

“Ma Sơn đại huynh!”

Chương 682

DTV EBOOK

Ngay sau đó, đôi mắt hổ của Thùng Cơm bỗng lóe lên di quang, bắn ra hai chùm sáng một đen một đỏ đầy yêu dị!

Phanh!

Một tiếng hét thảm vang lên!

Hắc Vũ Sơn Chủ ngã gục xuống đất, khí tức lập tức suy yếu hẳn đi...

“Người rút cuộc là ai?”

Giọng nói của Hắc Vũ Sơn Chủ yếu ớt đến cực điểm, ánh mắt hẩn tràn đầy không cam lòng, gắt gao nhìn chăm chăm vào Lý Thanh, như thể muốn khắc sâu hình ảnh khuôn mặt tưởng như tầm thường này vào trong tâm trí.

Bên cạnh thân thể khổng lồ của Ma Sơn, Lý Thanh đứng thẳng, thu hồi bốn thanh Phong Lâm Hỏa Sơn Chi Mâu, sau đó mang theo Du Long Chủy từng bước tiến về phía Hắc Vũ Sơn Chủ.

“Đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta. Kẻ giết người sẽ luôn bị người giết lại. Đạo lý này, lúc các ngươi biến võ giả Cự Nham Thành thành huyết nô, chẳng phải đã hiểu rõ rồi sao?”

Hắn ngừng một chút, rồi bình thản nói:

“Ta là Lý Thanh, Tân Võ Hộ Đạo Giả.”

Giọng điệu của Lý Thanh trầm ổn, không chút dao động, sát khí trong mắt đã hoàn toàn thu liễm. Giờ phút này, hắn trông chẳng khác gì một người bình thường.

“Trả lời xong rồi, giờ đến lượt ta hỏi. Trước đó, các ngươi nhắc đến Huyết Liên Giáo, rút cuộc là chuyện gì?”

Nghe vậy, Hắc Vũ Sơn Chủ bỗng cười thảm:

“Ha ha ha... Ta sẽ không nói cho ngươi đâu! Chờ mà chết cùng Thiên Lọng Sơn đi!”

Vừa dứt lời, không đợi Lý Thanh ra tay, ánh sáng trong mắt hắn nhanh chóng ảm đạm.

C·hết rất dứt khoát, khiến ngay cả Lý Thanh cũng á khẩu.

“Hừm, xem ra sau này ta phải tốn chút công sức học một môn Suu Hồn Luyện Phách Bí Thuật, nếu không chỉ dựa vào chất vấn thì rất khó moi được thông tin hữu ích.”

Lý Thanh thở dài. Loại bí thuật này phần lớn chỉ có Ma Đạo Tu Sĩ nắm giữ, hắn cũng không biết Lăng Vân Tông có hay không.

Suu hồn là một phương pháp khai mở Thức Hải, cưỡng ép đọc ký ức của đối phương. Nhưng một khi rơi vào Suu Hồn Luyện Phách, thần hồn sẽ triệt để tan biến, ngay cả luân hồi chuyển thế cũng không thể.

Do đó, chính đạo tu sĩ coi đây là tà thuật nghịch thiên, chỉ có Ma Đạo mới xem nó là thủ đoạn để đạt được mục đích bằng mọi giá.

“Những chiếc Thiết Vũ này có thể dùng để luyện khí, còn lại... cũng chẳng đáng để ý.”

Nói đoạn, Lý Thanh cúi xuống, lấy ra từ thi thể Hắc Vũ Sơn Chủ một ít lông vũ còn nguyên vẹn.

Mỗi phiến lông vũ đều vô cùng cứng rắn, vượt xa thép thường, tuy số lượng không nhiều nhưng vẫn có chút giá trị.

Dĩ nhiên, mục đích của hắn khi đến đây không phải chỉ vì mấy món vật liệu luyện khí vật vãnh này. Chuyện quan trọng nhất, hắn chưa hề quên—

Thiên Lượng Sơn từng có truyền thừa Tiên Đạo!

“Trước cứ tìm kiếm một lượt, hy vọng có chút thu hoạch.”

Dứt lời, Lý Thanh bắt đầu dò xét chủ phong.

Sau trận chiến ác liệt giữa bốn người, toàn bộ ngọn chủ phong rộng lớn giờ đây đã hóa thành một vùng đồ nát.

Những quần thể kiến trúc trên núi hoàn toàn sụp đổ, khắp nơi đều là gạch vụn và tro bụi.

Hai tên sơn chủ đã đền tội, phần còn lại chỉ là những tên tép riu không đáng nhắc tới.

Lý Thanh ra lệnh cho Thùng Cơm tự mình thanh trừ toàn bộ những kẻ sống sót thuộc Hắc Vũ Đệ Tử, tránh để lại hậu họa về sau. Còn hắc thì đào sâu ba thước trên chủ phong, quyết tìm ra bí mật của Thiên Lượng Sơn.

Một thời gian dài trôi qua—

Giữa một tàn tích sụp đổ, Lý Thanh nhìn chăm chăm vào cuốn Trăng Máu Bí Điển trong tay, rơi vào trầm tư.

“Tất cả đều là điển tịch và bí thuật liên quan đến Trăng Máu, chẳng lẽ sau khi Thiên Lượng Sơn thay đổi triều đại, truyền thừa Tiên Đạo đã bị tiêu hủy hoàn toàn?”

Lý Thanh cau mày, ánh mắt chuyển về phía tòa trác phong cuối cùng.

Ba ngọn núi của Thiên Lượng Sơn, hắc đã tìm qua hai tòa, chỉ còn lại nơi mà Hắc Vũ Sơn Chủ trấn thủ.

“Nếu thật sự không có, vậy thì xem như ta xui xẻo rồi.”

Hắc lắc đầu, cất cuốn Trăng Máu Bí Điển vào trong trữ vật giới, ánh mắt lộ vẻ thất vọng.

Những điển tịch này với hắc mà nói, nhiều lắm chỉ có thể dùng để tham khảo, không có tác dụng thực tế.

Tiên Đạo vẫn là con đường hắc theo đuổi, hắc không định đắm chìm vào những thứ tà dị của Trăng Máu.

Nhưng dù sao đi nữa, hắc đã có thêm hiểu biết về thế giới Cực Dạ hiện tại.

Khi tu luyện Trăng Máu, cơ thể sẽ sản sinh dị biến kỳ lạ, khó kiểm soát, dễ rơi vào điên cuồng.

Về sau, một số người nghiên cứu dị thú cường đại, dần dần phát triển ra con đường Tẩu Thú Hóa Chi Thể, nghĩa là biến thân thể mình theo hướng dị thú để đạt được sức mạnh.

Chẳng hạn, đệ tử Thiên Lượng Sơn và Hắc Vũ Sơn Chủ đều đi theo con đường Âm Quạ, biến nhục thân thành dạng tương tự loài dị thú Âm Quạ trong thế giới Cực Dạ.

Tóm lại, trong thế giới này, loạn tượng mọc lan tràn.

Không chỉ có Trăng Máu, mà còn xuất hiện Tân Võ Chi Lộ.

Chương 683

DTV EBOOK

Và có lẽ, còn những con đường khác mà hắn chưa biết.

“Loạn tượng tràn lan a...”

Lý Thanh nheo mắt, cảm thán.

Hắn mơ hồ cảm thấy thế giới này... giống như một sân thí nghiệm, hoặc thậm chí là một trận dưỡng cổ.

Tương lai, đến cùng sẽ diễn biến theo hướng nào?

Là nhiều hệ thống sức mạnh cùng tồn tại, hay chỉ còn lại một con đường duy nhất độc tôn?

Nghĩ đến đây, hắn chợt nhận ra—

Cái danh “Hộ Đạo Giả” mà hắn tự nhận... có vẻ hơi qua loa rồi.

“Hắn là sẽ không rước lấy đại nhân quả gì đâu nhỉ?”

Hắn thì thảo tự nói, nhưng vẫn không thể chắc chắn.

Ngay sau đó, hắn lắc đầu, gạt bỏ tất cả tạp niệm trong đầu.

Người tu đạo, sao có thể e ngại nhân quả!

Huống hồ, con đường hắn đi là tu tiên. Dù thế giới này có diễn sinh ra bao nhiêu hệ thống sức mạnh đi chăng nữa, hắn vẫn tự tin có thể trấn áp tất cả.

Đây chính là niềm tin mà tu tiên mang lại cho hắn!

Chợt, Lý Thanh giẫm mạnh lên Gió Chi Mâu, thân ảnh như tia chớp lao vút về phía ngọn núi cuối cùng của Thiên Lượng Sơn.

Dưới chân núi, một đầu yêu thú cấp hai đang tàn sát điên cuồng. Đối với những Hắc Vũ đệ tử tâm thường, nó chẳng khác nào một cơn ác mộng!

Mà Thùng Cơm xông vào ngọn núi thứ ba của Thiên Lương Sơn, cũng chẳng khác nào hồ vào bầy dê.

Ngoại trừ một số ít người kịp bay đi, số còn lại—

Hoặc bị chém giết, hoặc bị Dị Đồng Xạ Tuyến xuyên thủng!

“Ngao rống!”

Hồ Uy Chấn Sơn Lâm, vài tên Hắc Vũ dị nhân bỏ chạy tán loạn, mặt cắt không còn giọt máu.

Một vài kẻ xui xẻo định chạy về chủ phong báo tin, hy vọng tìm kiếm sơn chủ che chở.

Nhưng trên đường, bọn chúng liền đụng phải Lý Thanh đang bay đến!

Đối với những kẻ này, hấn chẳng buồn ra tay quá mức.

Chỉ tiện tay thi triển vài quả Hỏa Cầu Thuật, liền đốt chúng thành tro bụi!

Trên đường phi hành, hấn bắt được một kẻ sống. Nhìn bộ dạng tên này run rẩy như gà con bị bắt khỏi ổ, Lý Thanh chỉ thản nhiên mang theo hấn về trác phong.

Khi Lý Thanh đáp xuống, nơi đây đã hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ có Thùng Cơm đang điều võ gương oai, gầm rú vang dội như một vị Sơn Đại Vương đang tận hưởng khoảnh khắc đắc thắng.

“Nói đi, trên ngọn núi này có gì đặc biệt?”

Lý Thanh lạnh lùng nhìn tên Hắc Vũ đệ tử trong tay, khí thế Trúc Cơ kỳ tỏa ra cuộn cuộn, ép đến mức đối phương suýt nữa ngạt thở.

Tên đệ tử run rẩy, giọng lắp bắp:

“H-Hắc Vũ Sơn Chủ... bình thường sống ở đây... ngoài ra, trên đỉnh núi còn có một tòa cấm địa!”

Nghe vậy, Lý Thanh khẽ gật đầu.

Hấn đưa mắt quan sát bố cục cả trác phong, có thể dễ dàng nhận thấy kiến trúc trên sườn núi và đỉnh núi hoàn toàn khác biệt.

“Cắm địa sao...? Cũng đáng để xem thử.”

Vừa dứt lời, tay hắn đột nhiên phát lực!

Rắc!

Cánh sau lưng tên Hắc Vũ dị nhân bị bẻ gãy!

Ngay sau đó, hắn buông tay—

Mặc kệ đôi phương rơi thẳng xuống vách núi, mặc kệ tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong màn đêm.

Lý Thanh không hề có gánh nặng tâm lý.

Những kẻ tu luyện Trăng Máu Bí Lực, từ lâu đã không còn là con người.

Tất cả bọn chúng, mỗi ngày đều hút máu người vô tội để tu luyện.

Không có ai là vô tội cả!

Xử lý xong, Lý Thanh lập tức bay thẳng về phía cắm địa thần bí của Thiên Lượng Sơn.

Vừa tiếp cận, hắn liền khuếch tán thần thức, quét qua toàn bộ khu vực.

Chỉ sau một lát, ánh mắt hắn lóe lên một tia hứng thú.

“Rốt cuộc cũng tìm được rồi!”

Thì ra hai vị sơn chủ này cũng không hoàn toàn ngu ngốc—

Bọn họ hiểu được giá trị của Tiên Đạo truyền thừa, nên không hủy diệt nó!

Bên trong cắm địa, có một tòa cổ điện.

Trên bệ đá bày biện nhiều túi trữ vật, cổ tịch, cùng một số ngọc giản.

Điều khiến Lý Thanh ngạc nhiên chính là—

Nơi này không hề phủ đầy bụi bặm, trái lại rất sạch sẽ và gọn gàng.

“Có ý tứ... Nếu là cắm địa, hẳn là đệ tử bình thường không thể ra vào tùy tiện.”

“Xem ra, Hắc Vũ Sơn Chủ thường xuyên đến đây đọc Tiên Đạo Bí Điển. Hắc cũng muốn tìm kiếm một con đường khác sao?”

Nhưng nếu không phải tu tiên giả, thì cùng lắm chỉ có thể đọc cổ tịch mà thôi.

Còn như ngọc giản và túi trữ vật bên trong, chỉ e là không cách nào mở ra.

Bước vào cổ điện, tâm tình Lý Thanh vô cùng tốt.

Hắc có cảm giác như một nông phu nhin ăn cả năm trời, cuối cùng cũng đợi được mùa thu hoạch bội thu!

Nhưng rất nhanh, hắc cau mày.

Có gì đó không đúng!

“Lạ thật... Tại sao nơi này lại có dao động thần hồn?”

Hắc nheo mắt, lập tức khuếch tán thần thức, quét qua mọi góc ngách.

Cuối cùng—

Ánh mắt hắc khóa chặt một đồng tạp vật trong góc.

Chính xác hơn, dưới đồng hồn độn này... có một cửa vào mật thất!

“Còn có mật thất sao? Thú vị đây!”

Hắc vung tay đẩy hết đồng đồ lộn xộn sang một bên—

Lôi vào mật thất lập tức lộ ra trước mắt!

Phanh!

Chương 684

DTV EBOOK

Không buồn tìm cách mở khóa, Lý Thanh trực tiếp đập vỡ cửa mật thất!

Hắn không có hứng thú chơi trò giải đố.

Bên trong tối đen như mực, bụi bặm bốc lên mờ ảo.

Hắn duy trì thần thức cảnh giác cao độ—

Rất nhanh, hắn nhìn thấy một lão giả tóc bạc, bị giam trong một chiếc thiết lao.

Trên người lão giả bị xiềng xích đặc biệt quấn chặt, chỉ cần hơi động đây, xiềng xích liền siết chặt, khiến vết thương trên người hắn rách toạc!

Bỗng nhiên—

Lão giả ngẩng đầu, giọng nói khàn khàn cất lên:

“Xin hỏi... là vị đạo hữu nào tới đây?”

“Đạo hữu”!?

Cái từ này—

Ở Cực Dạ Thế Giới, đã quá xa lạ!

Chí ít, Lý Thanh chưa từng nghe ai gọi mình như vậy.

Bên trong mật thất cổ điện, không gian phủ đầy hơi ẩm cùng mùi máu tanh nồng nặc.

Trên vách tường loang lổ những vết khắc mờ hồ, tổng cộng có mười bảy đường rạch sâu.

Lão giả bị giam giữ suốt mười bảy năm, sinh mệnh đã sắp cạn kiệt, hơi thở mong manh đến mức dường như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Ông ta khẽ nâng mí mắt nặng trĩu, dùng chút sức lực cuối cùng nhìn thanh niên đang chậm rãi tiến lại gần lồng giam.

“Đạo hữu... Ngươi là ai? Làm sao có thể vào được nơi này?”
Giọng nói yếu ớt đến mức khó mà nghe rõ.

Lý Thanh khoanh tay sau lưng, không vội trả lời, chỉ lặng lẽ quan sát đối phương.

Cuối cùng, hắn rút ra kết luận: lão già này không sống được bao lâu nữa.

Dù có dốc hết đan dược chữa thương trên người, e rằng cũng không thể níu kéo một sinh mệnh đã lụi tàn đến mức này.

Hơi thở mục nát, cảm giác cô quạnh tỏa ra từ cơ thể lão già giống như một chiếc lá khô đã héo úa, chuẩn bị tan vào đất bùn. Sinh mệnh bản nguyên đã bị bào mòn hoàn toàn.

“Ngươi chính là lão sơn chủ của Thiên Lượng Sơn?” Lý Thanh nhàn nhạt hỏi.

Lão sơn chủ tuy thân hình không có gì đặc biệt, nhưng rõ ràng đã từng tu luyện bí lực Trăng Máu. Dầu vậy, thân thể ông ta vẫn giữ nguyên dáng vẻ một lão già bình thường.

Điểm khác biệt duy nhất là mái tóc trắng dài đến mức chạm đất, trải rộng như một tấm thảm.

“Đúng vậy... Là lão phu.”

Chỉ một câu trả lời ngắn ngủi mà dường như đã rút cạn chút sức lực cuối cùng của ông ta.

Sau một hồi lâu, lão sơn chủ lại mở miệng, giọng nói mang theo tia hư nhược cùng trào phúng:

“Hai tên nghiệt chủng đó, chắc đã chết trong tay ngươi rồi?”

Lý Thanh nhẹ gật đầu, giọng điệu bình thản:

“Ừ, Ma Sơn và Hắc Vũ là hai mối họa lớn, cứ hễ ra tay là tàn sát phàm nhân để thỏa mãn huyết nộ. Ta nhìn không thuận mắt nên đã diệt trừ chúng. Giờ cả hai đều đã đền tội.”

Lão sơn chủ phải mất một lúc mới tiêu hóa được những lời này.

“Tốt, chết tốt lắm... Ha ha khụ khụ!”

Dường như trút được một gánh nặng, lão sơn chủ cười khan, nhưng cơn ho dữ dội lập tức kéo đến, thân thể run rẩy theo

từng nhịp.

Ông ta đã bị giam cầm suốt nhiều năm, mỗi lần đến hạn mới được nhỏ giọt chút máu tươi để duy trì sự sống. Nhưng thực ra, ông ta đã sớm đáng chết từ lâu.

Chỉ là nhờ chấp niệm trong lòng mà gượng gượng đến bây giờ.

Giờ hay tin Ma Sơn và Hắc Vũ đã chết, chấp niệm cũng theo đó mà tan biến.

Mà khi chấp niệm mất đi, sinh mệnh của ông ta cũng đi đến điểm cuối.

Lý Thanh khẽ nhíu mày, hắn vẫn còn rất nhiều chuyện muốn hỏi, không ngờ đối phương lại sắp chết nhanh như vậy.

Nhìn ra sự do dự của Lý Thanh, lão sơn chủ gượng gượng, giọng khản đặc:

“Đạo hữu, ta biết ngươi có nhiều thắc mắc. Mau hỏi đi, thời gian của ta không còn nhiều.”

“Ta chỉ có một thỉnh cầu... Sau khi ta chết, hãy mai táng ta trên đỉnh chủ phong của Thương Khung Sơn, được không?”

Thái độ thản nhiên trước cái chết của ông ta khiến Lý Thanh không khỏi nhìn đối phương bằng con mắt khác.

Hắn nhẹ gật đầu, xem như chấp thuận yêu cầu cuối cùng này.

Hít sâu một hơi, hắn mở miệng:

“Nói đơn giản về Huyết Liên Giáo đi. Trước đây, ta từng nghe Hắc Vũ Sơn Chủ nhắc đến cái tên này trước khi chết.”

Lão sơn chủ lập tức đáp lại, không chút do dự:

“Sau khi Trăng Máu dị biến, một số tu sĩ phát hiện ra rằng, nếu hấp thu bí lực Trăng Máu, họ có thể kéo dài tuổi thọ.”

“Đây là một phát hiện chấn động, khiến nhiều tu sĩ vốn tuyệt vọng bỗng bừng lên hy vọng mới. Nếu tu luyện bí lực Trăng Máu có thể trường sinh, vậy thì hà cớ gì phải bám víu vào Tiên Đạo?”

“Nhưng chẳng bao lâu sau, tác dụng phụ của nó liền xuất hiện. Kẻ chuyển tu Trăng Máu bí lực hoặc là biến thành người

không ra người, quý không ra quý, hoặc là mất đi hoàn toàn lý trí.”

“Khi mọi người còn đang chần chừ, một giáo phái thần bí bất ngờ xuất hiện ở Thu Sơn Vực, gọi là Huyết Liên Giáo. Thành viên của giáo phái này đều là tu sĩ tiên đạo từng chuyển tu Trắng Máu.”

Chương 685

DTV EBOOK

“Huyết Liên Giáo tìm ra rất nhiều phương pháp để giảm bớt tác dụng phụ của Trắng Máu bí lực. Hóa thân thành Hắc Vũ Âm Qua chính là một trong số đó.”

Lão sơn chủ thở dài, ánh mắt lộ ra vẻ bi ai sâu sắc.

“Lão phu từng có một hảo hữu, người đó cũng gia nhập Huyết Liên Giáo. Pháp môn Âm Qua của ta cũng là từ hắn mà có. Ai ngờ cuối cùng lại sinh ra hai tên nghiệt chủng như vậy...”

Nếu không như vậy, có lẽ hắn vẫn còn có thể sống thêm một thời gian rất dài.

Đối với sự bi ai trong lòng lão sơn chủ, Lý Thanh chẳng mấy để tâm. Trong thâm ý, hắn lặng lẽ lặp đi lặp lại hai cái tên: Thu Sơn Vực, Huyết Liên Giáo.

Huyết Liên Giáo – một giáo phái mà toàn bộ thành viên đều là những tu sĩ tiên đạo chuyển tu sang bí lực Trắng Máu.

Có thể gom lại nhiều tu sĩ gần như tuyệt tích như vậy, thậm chí còn thống lĩnh bọn họ, kẻ đứng sau Huyết Liên Giáo – vị giáo chủ thần bí kia, e rằng không hề đơn giản.

Điều đáng lưu tâm nhất là giáo phái khác với tông môn. Nếu tông môn chỉ đơn thuần là một tổ chức tu hành, thì giáo phái lại mang theo tín ngưỡng và giáo nghĩa đặc thù.

Điều đó có nghĩa là, Huyết Liên Giáo tuyệt đối không phải thế lực tầm thường!

Ngay lúc Lý Thanh chuẩn bị hỏi thêm một vấn đề quan trọng, hắn chợt nhận ra...

Lão sơn chủ đã hoàn toàn không còn khí tức, không biết từ lúc nào, ông ta đã lặng lẽ trút hơi thở cuối cùng.

Thấy cảnh này, Lý Thanh sửng lại một thoáng.

Hắn vẫn còn rất nhiều câu hỏi chưa kịp hỏi. Ít nhất cũng phải tìm hiểu về Tiên Đạo truyền thừa của Thiên Lượng Sơn, xem có gì đặc biệt hay không.

Nhưng thôi...

Hắn lẩm bẩm: “Xem ra, ta đành tự mình tìm hiểu vậy.”

Nói đoạn, hắn chuẩn bị thu dọn thi thể của lão sơn chủ, giữ đúng lời hứa mà mai táng ông ta trên đỉnh chủ phong của Thương Khung Sơn.

Nhưng rồi, bước chân hắn bỗng dừng lại.

Đôi mắt hơi nheo lại, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác quen thuộc đầy bất an.

Lão sơn chủ... thật sự đã chết sao?

Cái chết này... có vẻ như quá mức đột ngột!

Lý Thanh chợt cười lạnh, ngón tay búng ra một tia Tiên Thiên Chân Hỏa mang sắc đỏ rực.

Hắn lẩm bẩm:

“Lão sơn chủ, tu sĩ chúng ta xưa nay không để tâm đến hậu sự. Hiện nay hỏa táng cũng là cách phổ biến, người coi như góp phần tiết kiệm tài nguyên chôn cất đi.”

Dứt lời, hắn thúc động Chân Hỏa bao trùm thi thể lão sơn chủ.

ẦM!

Ngọn lửa bùng lên, ngay lập tức thiêu rụi thi thể khô héo kia thành tro bụi.

Nhưng đúng lúc ngọn lửa sắp chạm đến mi tâm của ông ta...

Một luồng linh quang âm đạm bỗng nhiên bắn thẳng về phía trán của Lý Thanh!

Đoạt xá sao?!

Lý Thanh chỉ cười lạnh, không chút hoảng loạn.

Hắn đã sớm phòng bị từ trước.

Trong khoảnh khắc linh quang lao đến, đôi mắt hắn bỗng nhiên hóa thành màu vàng rực, đồng thời một đạo lưỡi đao linh hồn sắc bén chém xuống!

Chém!

Linh quang kia lập tức vỡ nát, hóa thành vô số điểm sáng rơi xuống, tán loạn rồi nhanh chóng tiêu tán.

Ngay lúc đó, một ý niệm cuối cùng của lão sơn chủ vang lên:

“Nhóc con... thật cẩn thận! Ta hận!!!”

Sau câu nói ấy, ý niệm cuối cùng của ông ta tan biến hoàn toàn.

Không sai, lão sơn chủ đã đánh cược bằng cách đoạt xá vào Lý Thanh.

Nhưng đáng tiếc, hắn không phải một kẻ non nớt.

Lý Thanh sống không ít năm, đối với thủ đoạn đoạt xá cũng có hiểu biết nhất định, nên hắn sớm đã phòng bị.

Hắn cười nhạt, giọng điệu mang theo vẻ khinh thường:

“Muốn đoạt xá ta? Cho dù ta không phòng bị, ngươi cũng chưa chắc có thể thành công.”

Thần hồn của hắn mạnh mẽ đến mức có thể sánh ngang với tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ.

Trong khi đó, tu vi của lão sơn chủ lúc sinh thời cũng chỉ mới đạt đến Trúc Cơ kỳ, lại thêm nhiều năm bị nhốt trong thời đại mật pháp, khiến thần hồn ông ta suy yếu đến không tưởng.

Ngay cả khi hắn buông lỏng thần thức, để lão sơn chủ chui vào thức hải, thì cũng có thể dễ dàng xóa sạch tàn hồn của ông ta.

Nhưng thức hải là nơi thần bí nhất của con người, dù chỉ một tia nguy hiểm nhỏ hắn cũng không muốn mạo hiểm. Vì thế, hắn mới thẳng tay dùng Ngưng Hồn Trảm triệt để tiêu diệt đối phương!

Lý Thanh nhếch môi, lắc đầu cười khế:

“Ha, đúng là một lão hồ ly. Nhấn nhịn nhiều năm như vậy, chỉ chờ đợi cơ hội đoạt xá... Ta e rằng ta chính là cơ hội cuối cùng trong quãng đời còn lại của hắn rồi.”

“Hắn giả bộ cũng quá đạt, nếu không nhờ trước đó đã từng giúp Diệp Phong bắt giữ một kẻ đoạt xá, thì ta cũng chưa chắc kịp phản ứng.”

Hắc cười cười, chợt hồi tưởng lại một vài quy tắc bất di bất dịch về đoạt xá trong tu tiên giới.

Một trong số đó chính là:

“Tu sĩ không thể đoạt xá vào phạm nhân không có linh căn.”

Nếu không như vậy, nhiều năm qua, lão sơn chủ có lẽ đã sớm thử đoạt xá trên người Hắc Vũ Sơn Chủ rồi.

Chương 686

DTV EBOOK

Nhìn đồng tro tàn cuối cùng của đôi phương, Lý Thanh tiện tay gom toàn bộ vào một vật chứa, sau đó lơ lửng trên không trung Thiên Lượng Sơn, nhẹ nhàng vận chuyển một đạo phong hệ pháp thuật.

Tro bụi theo gió mà bay đi.

“Ta sẽ không so đo chuyện người muốn đoạt xá ta, coi như để người nhìn ngắm lần cuối phong cảnh Thiên Lượng Sơn đi.”

Nói xong, Lý Thanh xoay người trở lại cắm địa cổ điện.

Hiện tại, đã đến lúc thu hoạch!

Không chần chừ thêm, Lý Thanh quơ lấy một quyển điển tịch đã bị lật xem vô số lần.

Nhìn lướt qua hai lần, hắn lập tức tiện tay ném vào túi trữ vật.

Chỉ là một bản công pháp thuộc tính Kim cơ bản mà thôi.

Hắn tiếp tục tìm kiếm với tốc độ nhanh chóng, lật qua từng quyển một.

Chỉ cần là thứ vô dụng, hắn đều ném ngay vào túi trữ vật, không hề bận tâm.

Nội dung phần lớn chỉ là các điển tịch tu luyện dành cho Luyện Khí kỳ, hoặc vài bí điển không có giá trị cao, đối với Lý Thanh mà nói, chẳng có gì đáng lưu tâm.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn có chút thu hoạch.

Đầu tiên, hắn tìm được một phần truyền thừa Nhất Giai trận pháp.

Bên trong không chỉ giảng giải trận pháp chi đạo, mà còn ghi lại vài loại Nhất Giai trận pháp cực kỳ chi tiết.

Thế nhưng, Lý Thanh chưa từng chuyên tâm nghiên cứu trận pháp, lật qua vài lần đã cảm thấy quá mức thâm ảo, bèn tiện

tay ném vào túi trữ vật.

“Lại là địa thế, lại là linh mạch kết hợp... Thật sự quá phức tạp.”

“Học trận pháp đúng là đòi hỏi thiên phú quá cao, về sau tìm cơ hội bán đi là được.”

Thứ hai, hắn tìm được một tấm bản đồ.

Trên đó bao quát toàn bộ Hắc Phong Vực và các khu vực xung quanh.

Càng đáng chú ý hơn—vị trí của Huyết Liên Giáo ở Thu Sơn Vực cũng được đánh dấu rõ ràng!

Mà Thu Sơn Vực nằm ở phía đông nam Hắc Phong Vực, khoảng cách vô cùng gần.

Lý Thanh đưa tay vuốt cằm, ánh mắt hơi trầm ngâm.

Cuối cùng, hắn cầm lên vật thứ ba—một quyển điển tịch có giá trị không nhỏ.

《Thiên Lượng Luyện Khí Tiên Thiên》!

Không sai, đây là một phần truyền thừa về luyện khí.

Hơn nữa, nó còn thuộc Nhất Giai luyện khí truyền thừa!

Nếu học được bộ điển tịch này, hắn sẽ có khả năng luyện chế Trung phẩm pháp khí!

Tất nhiên, với hắn, phương pháp luyện khí không đáng để nhắc đến, nhưng điều khiến quyển điển tịch này trở nên quan trọng chính là những linh văn bên trong.

Dù chỉ có thể luyện chế pháp khí cấp Trung phẩm, nhưng các linh văn ghi chép trong đây vẫn có giá trị tham khảo rất lớn.

Chúng có thể giúp hắn mở mang tư duy, tìm ra những hướng đi mới trong việc rèn luyện pháp khí của mình.

Quan trọng nhất—đã có “Tiên Thiên”, vậy “Hậu Thiên” chắc chắn cũng ở đây!

Ý nghĩ này khiến hơi thở của hắn thoáng trở nên dồn dập.

Hắn lập tức nhìn về phía những chiếc ngọc giản rải rác trước mặt—ánh mắt lộ ra tia nóng rực!

« Hồn Nguyên Khí Dẫn Quyết » là một công pháp có thể tu luyện từ Luyện Khí kỳ đến Kết Đan kỳ. Công pháp này không thuộc bất kỳ hệ nào trong Ngũ Hành, mang lại pháp lực ôn hòa, trung chính.

Lý Thanh chậm rãi đặt ngọc giản xuống, đây là công pháp đầu tiên hắn thu được có thể tu luyện đến Kết Đan kỳ.

Ưu điểm lớn nhất của công pháp này là dễ dàng chuyển đổi, không thiên về bất kỳ thuộc tính nào trong Ngũ Hành. Dù trước đây tu luyện công pháp nào, đều có thể dễ dàng chuyển sang mà không gặp trở ngại.

Hơn nữa, do đặc tính ôn hòa, tốc độ tu luyện của công pháp này khá nhanh, thuận lợi hơn so với nhiều công pháp cùng cấp.

Tuy nhiên, nhược điểm là khả năng chiến đấu không mạnh, cũng không kèm theo bí thuật đặc biệt, chỉ có thể xem như một bộ công pháp ổn định, theo quy tắc phổ thông.

“Muốn chuyển tu sao? Công pháp này hẳn là truyền thừa cốt lõi của Thiên Lượng Sơn.”

Lý Thanh khẽ nhíu mày, trầm tư suy nghĩ.

Đối với tu sĩ có linh căn bình thường như hắn, lựa chọn công pháp này rõ ràng là một hướng đi ổn định, giúp con đường tu luyện rộng mở hơn.

“Tạm thời cứ để đó đã, nếu sau này vẫn không tìm được Thiên Địa Linh Hỏa, khi đó hãy cân nhắc chuyển tu.”

Nếu không có Thiên Địa Linh Hỏa, « Xích Hoàng Phần Thiên Công » chỉ có thể giúp hắn có một chút ưu thế về sức mạnh pháp lực, nhưng tốc độ tu luyện sẽ không bằng « Hồn Nguyên Khí Dẫn Quyết ».

Tuy nhiên, nếu tìm được Thiên Địa Linh Hỏa, thì công pháp hiện tại của hắn sẽ mạnh hơn rất nhiều. Không chỉ tốc độ tu luyện tăng lên đáng kể, mà uy lực sát phạt cũng sẽ vô cùng cường đại.

Thu hồi ngọc giản vào túi trữ vật, Lý Thanh tiếp tục kiểm tra những ngọc giản khác để xem xét truyền thừa bên trong.

« Nhiên Huyết Bí Pháp »!

Một bí pháp siêu đốt tinh huyết và mệnh nguyên để đổi lấy pháp lực, giúp tranh thủ cơ hội sống sót trong tuyệt cảnh.

Nhìn xong nội dung bí pháp, ánh mắt Lý Thanh hơi nheo lại.

Chương 687

DTV EBOOK

Không thể nghi ngờ, đây là một bí pháp cấm kỵ. Một khi thi triển, bản thân sẽ phải trả giá rất lớn.

“Có chút thú vị... Cũng đáng để tu tập. Nếu có ngày ta thật sự rơi vào đường cùng, bí pháp này có thể giúp ta xoay chuyển cục diện.”

Tất nhiên, hấn hy vọng mình sẽ không bao giờ phải dùng đến nó.

Ai lại muốn bản thân rơi vào tuyệt cảnh cơ chứ?

Sau đó, Lý Thanh tiếp tục tìm kiếm trong đồng truyền thừa của Thiên Lượng Sơn. Những ngọc giản này chính là kho báu tích lũy qua hàng ngàn năm của Thiên Lượng Sơn, giá trị vô cùng quý báu!

Bây giờ hấn có thể tùy ý xem xét các truyền thừa kinh văn này, tâm trạng sao có thể không hưng phấn?

Không lâu sau, hấn lại tìm thấy hai bộ công pháp Trúc Cơ kỳ —một bộ thuộc tính Kim, một bộ thuộc tính Thổ. Tuy nhiên, cả hai đều không hấp dẫn đối với hấn.

Dù vậy, chúng vẫn có giá trị rất lớn. Nếu sau này cần linh thạch, hấn hoàn toàn có thể bán chúng đi để kiếm lời.

Sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng, thứ mà hấn mong chờ nhất cũng xuất hiện trong tay.

« Thiên Lượng Luyện Khí Toàn Thiên »!

Khi nhìn thấy nội dung trong ngọc giản, khóe miệng hấn không kìm được mà nhếch lên, lộ ra một nụ cười tràn đầy hưng phấn.

“Tốt, tốt, tốt! Đây quả nhiên là truyền thừa Luyện Khí Nhị Giai! Hơn nữa, trong này còn ghi chép rất nhiều linh văn có thể khắc họa trên Cực phẩm pháp khí!”

Cực phẩm pháp khí linh văn vô cùng phức tạp, không giống như các loại linh văn đơn thuộc tính khác, mà thường là sự kết hợp của nhiều thuộc tính.

Thậm chí, một đạo linh văn có thể dung hợp ba đến bốn loại thuộc tính Ngũ Hành, điều này cực kỳ khó tưởng tượng!

“Huyền Băng Lôi Linh Văn... Có thể dung hợp thuộc tính Băng và Lôi sao? Nếu khắc họa loại linh văn này lên pháp khí, uy lực chắc chắn sẽ kinh người!”

Tất nhiên, để gánh chịu loại linh văn này, linh tài tạo ra pháp khí cũng phải có phẩm chất cực cao.

Nếu linh tài kém chất lượng, chỉ e không chịu nổi linh văn mà sẽ lập tức nứt vỡ.

Đại thu hoạch!

Chỉ cần hiểu thấu đáo những tri thức này, hẳn sẽ chính thức trở thành một Nhị Giai Luyện Khí Sư chân chính!

Đến lúc đó, rất nhiều gia tộc tu tiên chắc chắn sẽ ra sức mời chào hẳn, thậm chí không tiếc trả giá lớn để hẳn luyện chế một kiện Cực phẩm pháp khí trấn tộc!

Phải biết rằng, ngay cả đường chủ Luyện Khí Đường của Lăng Vân Tông cũng chưa chắc có thể luyện chế được Cực phẩm pháp khí.

Lý Thanh lướt nhanh qua nội dung trong ngọc giản, quyết định sau khi trở về Lăng Vân Tông sẽ bế quan một thời gian để nghiên cứu thật kỹ.

Đến khi lật đến phần cuối cùng, hẳn hoàn toàn sững sờ, cả người như chết lặng tại chỗ. Sau đó, một niềm vui mãnh liệt trào dâng trong lòng!

“Cực phẩm pháp khí ‘Thiên La Cờ’ luyện chế đồ phổ: Chủ tài: Xương sống lưng yêu thú cấp hai, sáu chân của Ảnh Nhện; Phụ tài: Bột phấn Mực Diệp Thạch, Uẩn Linh Chân Thủy.”

Luyện Khí Đồ Phổ!

Đây lại là một bản đồ phổ luyện chế Cực phẩm pháp khí, trình tự vô cùng chặt chẽ, hơn nữa tài liệu cần dùng lại tương đối đơn giản.

Bên trong ghi chép chi tiết từng bước, từ cách rèn hình cho đến khắc họa loại linh văn nào, tất cả đều rõ ràng rành mạch!

“Tê! Ngay cả Cực phẩm pháp khí cũng có đồ phổ luyện chế, thật sự là khó tin a.”

Lý Thanh hít sâu một hơi, trong lòng vui sướng không thể diễn tả.

Sau này, chỉ cần hắn thu thập được những linh tài tương ứng, liền có thể tự mình thử luyện chế món Cực phẩm pháp khí Thiên La Kỳ này.

Bản luyện khí đồ phổ này, giá trị không thể đo đếm!

Chuyến đi lần này, chỉ riêng thu hoạch được bản đồ phổ này đã có thể xem như một thành tựu không tồi.

Lý Thanh cẩn thận thu ngọc giản vào túi trữ vật.

Nhi giai luyện khí truyền thừa này thậm chí còn có giá trị vượt xa tưởng tượng của hắn.

Một khi Thiên La Kỳ luyện chế thành công, chiến lực của hắn sẽ một lần nữa đột phá giới hạn!

Một kiện Cực phẩm pháp khí đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà nói là một sự gia trì vô cùng to lớn.

Nếu phải đối đầu với một tu sĩ Trúc Cơ kỳ khác, mà đối phương lại không có Cực phẩm pháp khí, hắn chắc chắn sẽ chiếm ưu thế lớn!

Tiếp tục tìm kiếm!

Số lượng ngọc giản còn lại không nhiều, Lý Thanh hi vọng có thể tìm thêm vài món đồ giá trị khác.

Không thể không nói, một tiên môn đạo thống tích lũy qua năm tháng, quả thực vô cùng đáng sợ.

Cuối cùng, trong số ngọc giản còn lại, hắn lại tìm được một thứ vô cùng hữu dụng.

“Toái Nguyên Đại Ấn”!

Cái tên thoát nhìn không có gì đặc biệt, nhưng thực ra đây không phải một vật bình thường.

Đây là một môn thần thông chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kỳ mới có thể tu luyện, một khi học được, uy lực sẽ tăng lên gấp bội!

Lý Thanh cẩn thận nghiên cứu phần giới thiệu về môn thần thông này:

Chương 688

DTV EBOOK

“Dùng pháp lực của bản thân ôn dưỡng trong thể nội một đạo linh lực thuần túy, hình thành một đại ấn. Thời gian ôn dưỡng càng lâu, uy lực càng lớn.”

“Ngoài ra, thần thông này sẽ thay đổi uy lực tùy theo thuộc tính của công pháp tu luyện.”

Thật là một thần thông huyền diệu!

“Ta tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính, vậy nếu tu luyện thần thông này, ta sẽ có thể ôn dưỡng một đạo Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn trong thể nội.”

Nếu là công pháp Kim thuộc tính, thì sẽ là Toái Nguyên Đại Kim Ấn, cứ thế mà suy ra.

Nếu là công pháp không thuộc tính, thì chỉ có thể ôn dưỡng một Toái Nguyên Đại Ấn thuần túy, không có pháp lực thuộc tính nào gia trì.

“Chú ý! Nếu ôn dưỡng quá hai đạo Toái Nguyên Đại Ấn trong thể nội, sẽ gây cản trở đến việc tu hành. Không nên tham công liều lĩnh!”

Thấy được lời cảnh báo này, Lý Thanh mới nhẹ nhõm thở ra.

Xem ra vẫn có giới hạn nhất định.

Nếu không, hẳn có thể cô đọng mười mấy hai mươi đạo Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn, ôn dưỡng vài trăm năm rồi xuất quan, khi đó chẳng phải có thể quét ngang Trúc Cơ kỳ, thậm chí ngay cả Giả Đan kỳ cũng có thể đối kháng?!

Đối với điều này, Lý Thanh cũng không có gì tiếc nuối.

Nếu không có bất kỳ giới hạn nào, thần thông này e rằng sẽ quá mức nghịch thiên, đến mức khó ai có thể khống chế nổi!

“Cũng đủ rồi, quay về thử tu luyện một phen!”

Chuyên đi này thu hoạch thực sự quá lớn.

Hắn còn rất nhiều thứ cần luyện chế, không kể đến môn Toái Nguyên Đại Ấn, còn phải tìm hiểu thêm về Nhị giai luyện khí truyền thừa, lại thêm cả Nhiên Huyết Bí Pháp.

Ngoài ra, ngày thường hắn còn phải chăm chỉ luyện khí, bởi vì cảnh giới mới là nền tảng của tất cả.

Nếu không có pháp lực hùng hậu, tất cả những thứ này chẳng khác nào lâu đài xây trên cát, không thể tồn tại lâu dài!

“Còn có thể thuật tu hành nữa...”

Xem ra thể tu thực sự quá hiếm thấy.

Ngay cả Thiên Lượng Sơn tích lũy truyền thừa bao nhiêu năm, vậy mà cũng không có nổi một môn Nhị giai Luyện Thể bí thuật.

Thu hoạch lần này quá mức phong phú, nhưng để có thể tiêu hóa hết, chuyển hóa thành thực lực bản thân, thì lại là một quá trình vô cùng dài đằng đẳng.

Cũng may, Lý Thanh có đủ thời gian, bởi vì tuổi thọ của hắn rất dài, dằng dặc vô tận.

“Cũng chỉ có ta mới có thể làm được điều này, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường làm sao có đủ thời gian mà tu luyện nhiều thứ đến vậy?”

Giờ phút này, Lý Thanh đột nhiên hiểu được cảm giác của những tu sĩ sắp gặp đại nạn.

Đối với bọn họ, thời gian vĩnh viễn là không đủ!

Muốn tu luyện bí thuật, thần thông thì quá nhiều, nhưng vẫn phải đảm bảo tu vi bản thân luôn được nâng cao.

“Trách không được mà một số tu sĩ cường đại, trước lúc lâm chung lại lựa chọn lưu lại truyền thừa. Những việc bản thân chưa thể hoàn thành, cuối cùng cũng chỉ có thể để lại cho hậu nhân tiếp tục kế thừa.”

Lý Thanh thở dài một hơi, trong lòng đối với con đường tu hành tương lai tràn đầy mong đợi.

Hắn tự nhiên hiểu rõ đạo lý này, nhưng trước sức mạnh vô tận của thời gian, dù có cứng rắn bao nhiêu, có nắm giữ bao nhiêu

kỳ bảo thần thông, cuối cùng vẫn không thể chống lại được sự bào mòn của năm tháng.

Bàn tay hần nhẹ nhàng lướt qua, thu tất cả ngọc giản vào trong túi trữ vật.

Cuối cùng, ánh mắt hần hướng về những túi trữ vật còn lại trong cổ điện.

Nhưng lần này, những vật phẩm lưu lại cho hần thực sự không có nhiều.

Hần vận chuyển pháp lực, từng cái túi trữ vật phủ bụi được mở ra, nhưng bên trong lại không có bao nhiêu thứ hữu dụng.

Linh dược khô cạn, suy bại, dược lực đã bốc hơi gần như hoàn toàn.

Những viên đan dược thì mất đi linh khí, trở nên vô dụng, chỉ còn lại một ít linh thạch đã triệt để trôi mất linh lực.

Dưới bối cảnh của thời đại mạt pháp, ngay cả khi cất giữ trong túi trữ vật, những vật này cũng không thể tránh khỏi sự suy tàn.

“Thật đáng tiếc a...”

Lý Thanh lấy ra từng lọ từng bình chứa đan dược, nhưng ngay cả hần cũng khó mà nhận ra được những viên đan dược này thuộc loại nào, có tác dụng gì.

Nhiều viên đan dược đã nứt vỡ, thậm chí chỉ cần khẽ chạm nhẹ, liền giống như phế đan, trực tiếp sụp đổ thành một đồng căn bột phế phẩm.

Dĩ nhiên, không phải là hoàn toàn không có thu hoạch.

Trong một túi trữ vật khác, hần tìm thấy một ít linh tài.

Chỉ là linh tính trong đó đã trôi mất phần lớn, muốn sử dụng cần phải tôi luyện lại ở cấp độ sâu thì mới có thể khôi phục linh tính vốn có.

Nói thật, những linh tài này cũng không có giá trị cao, phần lớn chỉ có thể luyện chế Trung phẩm pháp khí.

Đối với Lý Thanh hiện tại, Trung phẩm pháp khí đã không còn tác dụng quá lớn.

Chỉ có Thượng phẩm pháp khí hoặc Cực phẩm pháp khí mới thực sự hữu ích với hân.

Chương 689

DTV EBOOK

“Có còn hơn không, nếu thật sự không dùng đến, lúc rảnh rồi luyện chế một hai kiện cũng được. Dù sao cũng có thể giúp tăng cường tuổi thọ.”

Cuối cùng, hắn từ một túi trữ vật khác lấy ra một cây tàn phiến.

Nói là tàn phiến cũng chưa đủ, bởi vì cột cờ đã đứt gãy, còn vải cờ thì chỉ còn lại một nửa, hơn nữa trên đó còn chi chút vết thương rách nát.

Linh văn trên cờ đã âm đạm, linh tính cũng tiêu tán.

Lý Thanh miễn cưỡng quan sát, mới có thể nhận ra rằng đây vốn là Thiên La Kỳ.

Chỉ là nó đã tổn hại nghiêm trọng đến mức hoàn toàn không thể sử dụng, thậm chí hắn còn hoài nghi rằng chỉ cần dùng thêm chút sức, thì cây Thiên La Kỳ này cũng sẽ lập tức xé rách hoàn toàn.

Nghĩ đến đây, hắn thử vận một chút lực đạo, để kiểm chứng độ bền của nó.

“Răng rắc!”

Quả nhiên, cây cột cờ vốn đã chi chút vết nứt, trong nháy mắt vỡ vụn thành từng đoạn nhỏ, hoàn toàn không chịu nổi sức mạnh của hắn.

“Rốt cuộc là trận chiến như thế nào, lại có thể khiến một kiện Cực phẩm pháp khí tổn hại đến mức này?”

Mặc dù không thể biết rõ, nhưng Lý Thanh cũng có thể mơ hồ đoán được.

Đây hẳn là vào thời kỳ đầu của thời đại mạt pháp, khi tu tiên giới lâm vào đại loạn.

Muốn bảo tồn đạo thống, chỉ sợ lão Sơn chủ năm đó cũng đã trải qua không chỉ một cuộc đại chiến sinh tử.

“Hô, đã đến lúc rời đi!”

“Tình hình bây giờ rốt cuộc thế nào? Ân Công thắng hay thua?”

“Cũng không rõ nữa, nhưng ta quan sát hồi lâu mà vẫn không thấy động tĩnh. Ngay cả đám điều nhân lông lá kia cũng chẳng thấy xuất hiện.”

“Song quyền nan địch tứ thủ, cho dù thế nào đi nữa, Ân Công cũng chỉ có một mình.”

“Không ổn rồi, phải mau chóng trở về báo tin cho Minh chủ!”

Trong đại điện bằng đá, không khí bàn luận sôi nổi. Những võ giả nội kinh của Võ Minh tại Cự Nham Thành ai nấy đều lộ rõ vẻ hoang mang.

Thiên Lượng Sơn, hai vị Sơn chủ kia mạnh đến cỡ nào, bọn họ tuy chưa từng trực tiếp đối mặt nhưng chỉ cần nhìn thực lực của đám đệ tử Hắc Vũ cũng đủ để nhận ra vài phần.

Ngày thường vẫn hay mở miệng chửi bọn họ là lũ “điều nhân lông lá”, nhưng không thể phủ nhận đám Hắc Vũ đệ nhân ấy mạnh đến mức nào, bọn họ đều biết rất rõ.

Mà hai vị Sơn chủ có thể thống lĩnh số lượng lớn Hắc Vũ đệ nhân như vậy, thực lực bản thân chắc chắn đã đạt đến trình độ kinh khủng!

Chẳng bao lâu sau, bên ngoài đại điện gần huyết trì vang lên tiếng bước chân.

Mấy võ giả nội kinh đã tàn phế tay chân lập tức nín thở, toàn bộ đều nhìn chăm chăm vào cửa chính với vẻ mặt lo lắng xen lẫn căng thẳng.

Khi bóng dáng cường tráng kia xuất hiện trong tầm mắt, tất cả mọi người đều sững sờ một hồi lâu. Nhưng ngay sau đó, trong mắt bọn họ lập tức bùng lên niềm vui sướng mãnh liệt.

“Ân Công! Người không sao, thật là quá tốt rồi!”

“Thiên Lượng Sơn... Hai vị Sơn chủ kia... Chẳng lẽ?”

“Bọn hút máu đó... đã chết hết rồi? Thiên Lượng Sơn xong đời sao? Ha ha ha! Thiên Lượng Sơn sụp đổ rồi!”

Giờ khắc này, trong mắt bọn họ, bóng lưng cao lớn của Lý Thanh bỗng trở nên vô cùng vĩ đại, cứ như thể dù trời có sụp xuống, hắn cũng có thể gánh vác được!

Đây quả thực là một kỳ tích! Một mình đánh bại cả hai vị Sơn chủ của Thiên Lượng Sơn!

“Từ nay về sau, sẽ không còn Thiên Lượng Sơn nữa.” Lý Thanh cười đáp, sau đó vỗ nhẹ túi trữ vật, lấy ra đầu của rắn Linh Chu.

Một chiếc Linh Chu khổng lồ đột nhiên xuất hiện giữa không trung, thủ đoạn kinh người này khiến mấy võ giả há hốc miệng, tròn tròn mắt, không thể tin nổi.

Sự kinh ngạc nối tiếp nhau kéo đến, khiến bọn họ không kịp phản ứng, thậm chí ngay cả lời nói cũng trở nên lộn xộn:

“Cái này... cái này...”

“Ân Công, người rút cuộc là ai? Sao lại có thể biến ra thứ này?”

Trước hàng loạt câu hỏi dồn dập, Lý Thanh chỉ cười mà không đáp, ra hiệu bọn họ lên thuyền rồi nói chuyện tiếp.

Chẳng bao lâu sau, trên bầu trời địa bàn Thiên Lượng Sơn, một chiếc Linh Chu đầu rắn bay vút qua với tốc độ cực nhanh. Từ trên Linh Chu nhìn xuống, cảnh vật bên ngoài đã trở thành từng vệt tàn ảnh.

Ở mũi Linh Chu, Lý Thanh dùng một tay truyền linh lực vào thân thuyền, điều khiển nó phi hành mà không chút rung động.

Phía sau, đám võ giả thì lại không được bình tĩnh như vậy. Ai nấy đều chen lấn, cố thò cổ ra ngoài để nhìn khung cảnh tối tăm dưới chân, cảm giác cứ như cả thế giới bỗng trở nên mơ hồ.

“Bay! Chúng ta thật sự đang bay!!!”

“Ân Công đúng là thần nhân! Ha ha ha! Ân Công chắc chắn là thần nhân hạ phàm cứu giúp chúng ta!”

“Mau nhìn kia! Chúng ta đã gần đến Khát Máu Lâm rồi! Ta còn có thể thấy cả Cự Nham Thành nữa!”

Chương 690

DTV EBOOK

Mấy võ giả nội kinh cứ như Lưu Mỗ Mỗ lần đầu bước chân vào Đại Quan Viên, hết nhìn trái rồi lại ngó phải, hoàn toàn không hiểu nổi Linh Chu này làm sao có thể bay lên được.

Nghe tiếng bàn luận xôn xao phía sau, Lý Thanh không nhận được bật cười.

Nhớ lại ngày đầu tiên hắn tự mình điều khiển khí cụ phi hành, cảm giác cũng chẳng khác gì bọn họ bây giờ.

Tiếng gió rít vù vù bên tai, tâm tư của hắn cũng vì thế mà thả lỏng hơn đôi chút.

Lần hành động tại Thiên Lượng Sơn lần này thu hoạch vô cùng lớn, cần thời gian dài mới có thể tiêu hóa hết lợi ích thu được.

Dừng chân tại Cự Nham Thành tuyệt đối không phải lãng phí thời gian, bởi vì hắn tuyệt đối không muốn bỏ lỡ môn pháp môn “Khí Huyết Cứu Chuyển” mới xuất hiện này.

“Khí Huyết Cứu Chuyển có lẽ chính là chìa khóa để ta bước vào Nhị Giai thể thuật.”

Lý Thanh thì thầm, sau đó gia tăng tốc độ phi hành của Linh Chu đầu rắn.

“Hưu!”

Trên bầu trời xa xăm, Linh Chu vạch ra một quỹ tích tựa như lưu tinh, thẳng hướng Cự Nham Thành!

Tại Cự Nham Thành, nơi từng là tổng đàn của Thanh Bang, giờ đây đã trở thành căn cứ của Võ Minh.

“Tình hình bây giờ thế nào?”

“Vừa rồi ta cảm nhận được một luồng khí huyết mệnh môn khuấy động từ xa, tựa như Giang Lưu trào dâng. Minh chủ hắn đã bước vào cảnh giới Khí Huyết Cứu Chuyển!”

Nghe thấy vậy, trong tổng đàn Võ Minh, vô số võ giả đều hưng phấn không thôi.

Từ khi Triệu Tông Sư khai phá con đường Khí Huyết Cửu Chuyển đến nay, chưa từng có ai thực sự bước vào cảnh giới này.

Phải biết rằng ngay cả Triệu Tông Sư năm xưa cũng không thể thành công, bởi vì khi đó, Thanh Bang gặp phải biến cố, dẫn đến cái chết của Triệu Khấu.

“Thật là tốt quá! Khí Huyết Cửu Chuyển, ngay cả Sơn chủ Thiên Lượng Sơn cũng không dám xem thường cấp độ này!”

“Bước tiếp theo sẽ thế nào đây? Liệu Minh chủ Miêu có thể tiến xa thêm một bước nữa không?”

Câu hỏi này không ai có thể trả lời, bởi vì đây là một con đường hoàn toàn mới, không có tiền nhân dẫn lối, mỗi bước đi đều như dò đá qua sông...

Miêu Tây, cũng như vậy.

Chẳng bao lâu sau, trong đám người đột nhiên vang lên một tiếng kinh hô:

“Minh chủ xuất quan rồi!”

Giống như một hòn đá ném xuống làm dậy sóng ngàn lớp, tất cả võ giả lập tức đồng loạt nhìn về phương hướng nơi Miêu Tây bế quan.

Oanh!

Khí huyết bùng lên, xuyên thẳng trời cao. Một tiếng thét dài vang vọng thiên địa, tiếng gầm cuộn cuộn khiến không ít võ giả trong sân cảm nhận được nhịp tim dồn dập đến mức khó tin.

Đây chính là khí huyết cửu chuyển! Khi hoàn thành luân chuyển cuối cùng, cả người như được thăng hoa.

Rất nhanh, một bóng dáng khôi ngô bước ra. Thân thể cường tráng, đôi tay trắng kiện hữu lực, đặc biệt một bên cánh tay to đến mức có thể sánh ngang hai cái đùi của người bình thường!

“Cung nghênh Minh chủ!”

Tất cả võ giả đồng loạt quỳ xuống hô lớn. Trên mỗi gương mặt đều mang theo sự tôn kính phát ra từ tận đáy lòng.

Miêu Tây từng bước tiến lên, trên người hắn giờ đây đã có một loại khí thế uy nghiêm của người đứng đầu. So với lúc trước khi Lý Thanh lần đầu gặp hắn – một kẻ đầu óc nóng nảy, bốc đồng – thì nay đã hoàn toàn khác hẳn.

Mỗi cử chỉ, mỗi động tác của hắn đều mang theo sự trầm ổn.

Đối diện ánh mắt của vô số võ giả, Miêu Tây trầm giọng nói:

“Toàn thành bố võ!”

“Từ nay về sau, nếu còn Thiên Lượng Sơn đệ tử dám xâm phạm – giết không tha!”

“Võ giả của Võ Minh, bách tính của Cự Nham Thành, không phải là thứ để bọn chúng muốn ức hiếp thế nào cũng được!”

Giọng điệu của Miêu Tây không quá đanh thép, nhưng từng câu từng chữ lại như sấm sét giữa trời quang, khơi dậy trong lòng tất cả võ giả một sự tự tin và khí thế mãnh liệt!

Có người thậm chí đỏ hoe cả mắt, xúc động rơi nước mắt.

Bao năm bị Thiên Lượng Sơn áp bức, bao nhiêu lần chịu đựng nhục nhã, nhưng giờ đây – Võ Minh, võ đạo của bọn họ, cuối cùng cũng có đủ sức mạnh để đứng lên!

“Tuân mệnh, Minh chủ!”

Một tiếng hô vang rền như long trời lở đất, tràn ngập hào khí chiến ý.

Từ ngày hôm đó, trống chiêng vang dội khắp Cự Nham Thành, báo hiệu thời kỳ võ đạo đại hưng khởi!

Bất kể nam nữ, già trẻ, mỗi người đều có thể nhận được một phần truyền thừa cơ sở của Võ Đạo. Nội dung ghi chép vô cùng chi tiết, từ ngoại kinh cho đến khí huyết cửu chuyển, thậm chí cả phương pháp nấu luyện khí huyết và cách vận dụng bí lực trắng máu đều được ghi rõ.

Không chỉ dừng lại ở đó, Võ Minh còn đặc biệt thiết lập đội ngũ võ sư chuyên trách, mỗi ngày đều tiến hành huấn luyện võ đạo cho bách tính Cự Nham Thành!

Trong một thời gian ngắn, bầu không khí tu luyện ở đây trở nên cực kỳ sôi động, ai nấy đều bắt đầu tập võ.

Chương 691

DTV EBOOK

Dù có người không phải vì muốn trở thành võ đạo cường giả, nhưng chỉ riêng việc rèn luyện thân thể, nâng cao thể chất cũng đã thu hút vô số bách tính lao vào con đường này.

Miêu Tây thậm chí còn cho tuyên truyền một điều quan trọng: Những người tập võ có thể giảm đáng kể tỷ lệ dị biến cho hậu duệ của mình!

Với sự xác nhận của Minh chủ, tin tức này nhanh chóng lan truyền rộng rãi. Võ đạo mới phát triển thuận lợi chưa từng có, khắp nơi tràn ngập không khí hân hoan và phồn vinh.

Giữa thành trì mang đậm phong cách thượng võ này, một chiếc Linh Chu nhẹ nhàng hạ xuống.

Lý Thanh cùng nhóm người vừa bước xuống, lập tức thu hút sự chú ý của các võ giả canh giữ cổng thành.

“Người... người là Cao Hàn? Sao có thể? Người vẫn còn sống sao?!”

“Lâm Đạt Sơn! Không phải người đã bị Thiên Lượng Sơn bắt đi rồi sao? Làm thế nào trốn ra được?!”

Những tiếng reo hò bất ngờ vang lên, những võ giả trấn thủ Cự Nham Thành vừa nhận ra những người này liền kích động đến mức không kiềm chế được, chạy tới ôm chầm lấy nhau.

Lý Thanh không quan tâm đến những màn trùng phùng cảm động này, chỉ lặng lẽ bước vào thành.

Vừa đi, hắn vừa tản ra thần thức, cảm nhận toàn bộ thành trì.

Cảnh tượng trước mắt khiến hắn không khỏi chấn động.

“Toàn dân thượng võ, người người như rồng... Vậy mà bọn họ thực sự làm được một bước này sao?”

Hắn dừng chân trước một khu đại viện, nơi có mấy đứa trẻ tầm bảy, tám tuổi đang loay hoay tập luyện quyền cước.

Trước cửa viện, một quyển “Khí Huyết Võ Đạo - Cơ Sở Truyền Thừa” được đặt ngay ngắn, giống hệt như một cuốn sách thiếu nhi thông thường, bất cứ ai cũng có thể lấy xem.

Lý Thanh cúi người nhặt lên, lật từng trang, ánh mắt lóe lên tia sáng kỳ dị.

“Khí huyết cửu chuyển...”

“Mỗi lần luân chuyển đều cần lấy bí lực trắng máu làm dẫn, nhưng lại không phải trực tiếp hấp thụ nó mà chỉ mượn để kích phát quá trình...”

Hắn khẽ gật đầu, tán dương từ tận đáy lòng:

“Triệu Khẩu có thể nghĩ ra một con đường võ đạo hoàn toàn mới như vậy, quả thực không đơn giản.”

Nếu đổi lại là hắn, chắc chắn cũng không dễ dàng gì dám lấy bí lực trắng máu ra làm thí nghiệm võ đạo như thế này.

Trong lúc hắn còn đang trầm tư, một giọng nói non nớt vang lên từ phía sau:

“Thúc thúc, ngươi cũng là võ giả sao?”

Lý Thanh quay lại, nhìn thấy một cậu bé nhỏ tuổi.

Da dẻ nó nhợt nhạt, trên trán mọc ra một cái sừng nhỏ trông giống như sừng tê giác mới nhú.

Xung quanh, những đứa trẻ khác cũng có những dị biến tương tự—có đứa mọc lân giáp, có đứa đầy lông thú, có đứa thì móng vuốt sắc bén khác thường.

Đây chính là hậu quả từ việc bị ảnh hưởng bởi bí lực trắng máu từ trong bụng mẹ mà chưa được thanh lọc hoàn toàn.

Lý Thanh khẽ mỉm cười, gật đầu:

“Àn, ta cũng là võ giả.”

Cậu bé lập tức sáng mắt, vẻ mặt sùng bái lộ rõ, háo hức nói:

“Vậy thúc có thể dạy chúng ta không? Võ giả của Võ Minh rất bận rộn, chúng ta không có ai chỉ dạy, chỉ có thể tự luyện tập ở đây.”

“Chúng ta muốn tu luyện đến cảnh giới cao hơn, để thân thể hết dị biến, đồng thời cũng muốn mở ra một con đường mới

cho võ đạo!”

Nhìn những đôi mắt đầy nhiệt huyết và chí hướng rộng lớn của bọn trẻ, Lý Thanh bật cười ôn hòa, nhẹ nhàng đáp:

“Tốt! Có gì không hiểu, ta sẽ chỉ dạy cho các ngươi.”

Sự kiện Thiên Lượng Sơn bị tiêu diệt đã khiến những võ giả tàn phế trở về từ nơi ấy gây ra một cơn sóng gió dữ dội trong Võ Minh!

“Cao Hàn, ngươi vừa nói cái gì? Thiên Lượng Sơn đã bị hủy diệt?!”

Bá!

Ánh mắt mọi người lập tức dồn về phía tên đại hán đầu trọc. Họ nhìn hắn chẳng khác nào đang nhìn một kẻ mất trí.

Thiên Lượng Sơn lại bị một người hủy diệt?!

Trong suy nghĩ của họ, đây không phải là chuyện mà người bình thường có thể nói ra. Nếu không phải điên, thì tuyệt đối chẳng ai dám thốt ra lời như vậy.

Nhìn phản ứng của đồng liêu, Cao Hàn chỉ cười khở một tiếng. Hắn đã lường trước tình huống này.

“Không sai! Chính vì vậy ta mới vội vã muốn gặp Minh chủ, báo lại chuyện này ngay lập tức!”

Giờ khắc này, không ít người cũng bắt đầu hoài nghi, bởi lời Cao Hàn nói quá mức chân thật, mà hơn nữa, bản thân hắn cùng với mấy huynh đệ khác cũng đã an toàn trở về.

“Chẳng lẽ đây là sự thật? Thiên Lượng Sơn thật sự bị hủy diệt?”

“Làm sao có thể? Mặc dù ta cũng mong đám người Thiên Lượng Sơn chết sạch, nhưng hai vị Sơn chủ kia đâu phải hạng tầm thường. Ngay cả Minh chủ cũng chưa chắc có thể dễ dàng thắng bọn chúng.”

“Đúng vậy! Các ngươi có phải bị nhốt quá lâu đến mức sinh ra ảo giác rồi không?”

Nhưng trước sự hoài nghi của mọi người, Cao Hàn vẫn điềm nhiên, không hề nóng nảy. Hắn biết chuyện này là sự thật, chỉ

cần nắm bắt lại cho Minh chủ, tự nhiên mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Chương 692

DTV EBOOK

Về phần xác minh, dù sao Thiên Lượng Sơn đã bị tiêu diệt, nên chuyện này cũng chẳng có gì quá cấp bách. Chờ Minh chủ phái người đi điều tra, ắt sẽ rõ.

Rất nhanh, một vị cao tăng của Võ Minh lên tiếng:

“Đừng nóng vội! Chúng ta đã thông báo cho Minh chủ, không bao lâu nữa người sẽ tự mình tới.”

Quả nhiên, không mất quá nhiều thời gian, Minh chủ Miêu Tây sau khi nghe tin tức Cao Hàn bọn họ trở về, gần như lập tức chạy đến.

“Các ngươi thật sự còn sống trở về sao? Tốt! Tốt! Tốt lắm!”

Vừa thấy Cao Hàn và những người khác, Miêu Tây lập tức nở nụ cười đầy phấn khởi.

“Ta biết các ngươi bị đám tặc nhân Thiên Lượng Sơn bắt đi, suốt bao ngày qua không lúc nào không nghĩ cách cứu các ngươi về.”

“Là ta vô năng, tu luyện mãi đến giờ mới miễn cưỡng đạt đến khí huyết cửu chuyển, nhưng vẫn chưa có đủ thực lực tiêu diệt Thiên Lượng Sơn.”

Không thể không nói, Miêu Tây có thể ngồi lên vị trí Minh chủ Võ Minh không chỉ vì thực lực, mà còn bởi hắn vô cùng am hiểu lòng người.

Hắn không hề vội vã hỏi về sự hủy diệt của Thiên Lượng Sơn, mà thay vào đó, trước tiên quan tâm đến thương thế của những huynh đệ trở về. Một phen ân cần thăm hỏi khiến đám người Cao Hàn cảm thấy ấm lòng. Bọn họ thầm nghĩ, có thể đi theo một Minh chủ như vậy, thật sự là may mắn cả đời.

Sau khi an ủi xong, Cao Hàn cùng đồng đội bắt đầu kể lại chi tiết quá trình bọn họ bị bắt đến Thiên Lượng Sơn và trở thành huyết nô.

Lúc nghe đến việc đám người bị bắt thường xuyên bị rút máu, tất cả võ giả Võ Minh đều siết chặt nắm đấm, hai mắt rục lên lửa giận.

“Đám cặn bã này lại dám coi người của Võ Minh chúng ta là huyết nô để nuôi dưỡng sao?!”

Một người phẫn nộ hét lên, lửa giận bùng bùng.

Sau đó, Cao Hàn tiếp tục kể lại, đến khi nói đến vị cao nhân Lý Thanh xuất hiện và một mình hủy diệt toàn bộ Thiên Lượng Sơn, cả đại sảnh rơi vào im lặng tuyệt đối.

Mọi người tròn tròn mắt, cảm giác như bản thân đang nghe chuyện hoang đường.

“Chính là như vậy! Ân công đã không chế một chiếc tàu thuyền thần kỳ, đưa chúng ta trở về Cự Nham Thành.”

Lời nói này quá chân thực, cảm xúc của Cao Hàn cùng các huynh đệ cũng không có chút nào giả tạo. Điều này khiến mọi người bắt đầu tin tưởng.

“Một vị Võ đạo hộ giả chân chính sao?”

“Nếu hắn thật sự làm được chuyện này, chỉ gọi là hộ giả thì quá xem nhẹ hắn rồi!”

“Có thể dễ dàng tiêu diệt Thiên Lượng Sơn, người này đến tột cùng là ai?”

Mọi ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Miêu Tây, trong lòng đều có chung một suy đoán. Vị cường giả thần bí kia có quan hệ với Minh chủ chăng?

Nhưng trái với mong đợi của mọi người, Miêu Tây từ đầu đến cuối chỉ cau mày trầm tư.

Hắn chần chờ một chút, rồi lên tiếng:

“Ngươi xác định người kia có hỏi đến chuyện liên quan đến Thanh Bang sao?”

Cao Hàn gật đầu chắc nịch:

“Đúng vậy, ta dám khẳng định!”

Nghe vậy, trong lòng Miêu Tây bỗng nhảy dựng.

“Hắn... chẳng lẽ là hắn?”

Trong ký ức xa xăm, một bóng người mờ ảo chợt hiện lên.

Thật ra, Miêu Tây vốn đã gần như quên mất người đó, bởi cả đời hắn mới chỉ từng gặp người kia đúng một lần duy nhất.

Nếu không phải phụ thân và sư phụ hắn khi còn sống từng cực kỳ tôn sùng người kia, hắn tuyệt đối sẽ không để tâm đến nhân vật này.

Miêu Tây lập tức hỏi:

“Người có biết người đó hiện đang ở đâu không? Ta nhất định phải gặp hắn!”

Nghe vậy, Cao Hàn và những người khác chỉ có thể cười khỏ:

“Ân công đến vô ảnh, đi vô tung! Khi đưa chúng ta đến cửa thành, người đã biến mất từ lúc nào không hay. Nhưng nếu đoán không sai, hắn vẫn còn ở trong Cự Nham Thành.”

Miêu Tây lập tức hạ lệnh:

“Truyền lệnh xuống! Tất cả huynh đệ lập tức âm thầm tìm kiếm hắn. Tuyệt đối không được đắc tội! Nếu trông thấy hắn, phải đối đãi như khi gặp ta, rõ chưa?”

“Tìm được rồi thì trước tiên báo cho ta biết, không cần quấy rầy vị tiền bối này!”

“Cao Hàn, các người khoan hãy đi, chờ ta trở về lấy bức chân dung đến cho người xác nhận một phen.”

Một mệnh lệnh hạ xuống, toàn bộ Võ Minh lập tức hành động, nóng nảy mà quả quyết.

Lúc này, Lý Thanh lại hoàn toàn không biết động tĩnh của Võ Minh.

Hắn trở về phía sau Cự Nham Thành, trái lại khó có dịp hưởng thụ chút thời gian nhàn hạ ngắn ngủi.

“Tiểu Cảnh, đứng như cọc gỗ thì phải chuyên tâm. Một khi thư giãn quá mức, đó chính là phí công vô ích.”

Lý Thanh nằm tựa trên một tấm ghế đá, trong tay cầm cuốn Võ Đạo Khí Huyết Tường Giải của Võ Minh, vừa chăm chú lật xem, vừa lên tiếng chỉ dạy mấy hài đồng đang đứng luyện thung công.

Cũng không thể nói là đang lãng phí thời gian, bởi vì con đường khí huyết cứu chuyên này đối với hắc mà nói xác thực có tác dụng nhất định. Những ngày gần đây hắc dừng lại ở đây, chính là để lĩnh hội khí huyết cứu chuyên.

Chương 693

DTV EBOOK

Dù không lấy được Nhị Giai Luyện Thể bí thuật, nhưng Lý Thanh cảm thấy, chỉ bằng pháp môn này, thể thuật của hắn cũng có thể đạt đến cấp độ tương đương với Trúc Cơ kỳ thể tu.

Còn về đám hài đồng này theo hắn luyện võ, cũng chỉ là ngẫu hứng truyền thụ một hai chiêu, coi như trả chút tình cảm cho bí điển này.

Tiểu Cảnh bị Lý Thanh điểm danh là một tiểu nữ hài bảy tám tuổi. Nàng phồng má, lẩm bẩm nói: “Lý Đại Thúc, ngươi còn chưa quay đầu lại nhìn ta, làm sao biết ta đang lười biếng?”

“Võ công tu luyện đến cảnh giới nhất định, bất luận thánh giác hay thị lực đều sẽ tăng cường rất nhiều. Ta chỉ cần nghe tiếng động dưới chân ngươi liền biết ngươi có đang lười biếng hay không.”

Lý Thanh cười đáp, nhưng trong đầu lại đang suy tư về chuyện lấy trắng máu bí lực làm dẫn dắt để tiến hành khí huyết cửu chuyển.

Không còn nghi ngờ gì nữa, với trình độ khí huyết hùng hậu hiện tại của hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành bước này, khiến khí huyết bản thân thăng hoa.

Điều duy nhất khiến hắn lo ngại là—liệu có xảy ra sai sót nào đó khiến một tia trắng máu bí lực hòa vào thân thể hắn hay không? Nếu thật sự xảy ra chuyện đó, rất có thể cơ thể hắn sẽ phát sinh dị biến...

Nhưng Tiểu Cảnh lại không tin. Nàng cực kỳ hiểu động, bảo đứng như cọc gỗ với nàng chẳng khác nào tra tấn.

Trong khi đó, mấy hài đồng bên cạnh lại vô cùng nghiêm túc, đứng vững như cọc, cắn chặt răng mà chống đỡ.

Một lúc lâu sau, Lý Thanh mới gấp cuốn sách lại, đứng dậy khỏi ghế đá, sau đó xoay người.

“Được rồi, hôm nay đứng cộc đến đây thôi. Các người tuổi còn nhỏ, căn cốt chưa định hình, đứng quá lâu cũng không tốt.”

“Sau đó, ta sẽ truyền riêng cho mỗi người một môn võ học độc môn. Nếu luyện thành, đảm bảo các người có thể trở thành cao thủ tuyệt thế!”

Lý Thanh ôn hòa cười nói. Không biết từ bao giờ, hắn lại trở nên kiên nhẫn hơn hắn với bọn hải đồng này.

Có lẽ là vì sống lâu năm, tâm tính cũng trở nên bình thản hơn, không còn vội vàng theo đuổi công danh lợi lộc như trước.

“Tốt quá! Ta muốn học võ công có thể vượt nóc bằng tường!”
Tiểu Cảnh vui sướng nhảy nhót, nhanh chóng chạy đến trước mặt Lý Thanh.

Nàng có một đôi tay nhỏ non mềm, nhưng trên đầu ngón tay lại mọc ra móng vuốt sắc bén. Đôi tai của nàng cũng nhọn hơn người thường, trên đó phủ một tầng lông tơ mịn, trông chẳng khác gì một tiểu miêu nữ.

Ba hải đồng còn lại trên người cũng có chút dị biến. Lúc này, bọn chúng đều dùng ánh mắt đầy khát vọng nhìn Lý Thanh, chờ mong hắn truyền thụ võ học.

“Núi Nhỏ, ta sẽ truyền cho người một môn võ học tên là Vô Cực Kim Thân. Nếu luyện thành, về sau đao thương bất nhập!”

Lý Thanh nhìn về phía tiểu nam hải toàn thân bao trùm một lớp lân giáp, mỉm cười nói.

Sau đó, hắn đem Vô Cực Công phá giải thành bốn phần, phân ra thành ngoại gia võ công, nội gia bí truyền, độc môn thân pháp và binh khí chi pháp, truyền lại cho bốn hải đồng này.

Tư chất võ học của bốn đứa nhỏ này đều không tệ. Ở độ tuổi như vậy mà đã có cơ hội nhận truyền thừa từ hắn, chắc chắn có thể đặt nền tảng vô cùng vững chắc.

Sau này, nếu bước trên con đường khí huyết Võ Đạo, bọn chúng sẽ có lợi thế hơn người. Hơn nữa, nếu có thể mượn nhờ trắng máu bí lực để dẫn dắt khí huyết, thành tựu tương lai chắc chắn sẽ không tầm thường.

Còn có thể đi xa đến đâu, đạt được thành tựu cao bao nhiêu trên con đường Võ Đạo, tất cả đều phụ thuộc vào tạo hóa của chính bọn chúng.

Cứ như vậy, được Lý Thanh truyền thừa, bốn hài đồng kia luyện võ càng thêm tích cực. Ngay cả Tiểu Cảnh, vốn là người hiểu động nhất, cũng bắt đầu chăm chú đứng thung công.

Tuy nhiên, khoảng thời gian nhàn nhã này cũng không kéo dài quá lâu. Không sai biệt lắm khoảng năm sáu ngày sau, với thủ đoạn của Võ Minh tại Cự Nham Thành, bọn họ rốt cuộc vẫn tìm ra được Lý Thanh, kẻ đang ẩn nấp trong phố xá.

Hôm đó, từ bên ngoài đại viện, truyền đến một loạt tiếng bước chân vững chãi.

Rốt cuộc cũng tìm đến rồi sao?

Nằm trên ghế đá, Lý Thanh hơi híp mắt, khóe môi khẽ nhếch, trong ánh mắt hiện lên một tia hoài niệm.

Cô nhân đều đã qua đời, hẳn từng đưa tiễn một thời đại của Cự Nham Thành, rồi lại tận mắt chứng kiến một thời đại mới đang dần đến.

“Văn bối Miêu Tây, cầu kiến Lý Tiên Bối!”

Một giọng nói trầm ổn vang vọng bên ngoài đại viện.

Trong trí nhớ của Lý Thanh, Miêu Tây luôn là kẻ quật cường, lẫm liệt thanh (kẻ bốc đồng, xốc nổi). Nhưng giọng nói hôm nay lại mang thêm vài phần ôn trọng và thành thực.

“Vào đi! Không ngờ vẫn còn ngày gặp lại, cháu ngoan.” Lý Thanh thản nhiên nói.

Chỉ thấy cửa đại viện mở ra, Miêu Tây từng bước tiến vào. Hẳn sở hữu cánh tay to lớn hơn cả đùi người bình thường, mỗi bước đi đều nặng nề, vững chãi.

Chương 694

DTV EBOOK

Giờ khắc này, trong sân, mấy hài đồng đang luyện kỹ năng đứng cọc gỗ, khi nhìn thấy Miêu Tây xuất hiện, lập tức tròn mắt kinh ngạc, há hốc mồm đến mức có thể nhét vừa một nắm đấm.

Bọn chúng đều nhận ra hắn!

Đúng vậy, người trước mặt chính là Minh chủ Võ Minh của Cự Nham Thành—Miêu Tây!

Phải biết rằng bây giờ Miêu Tây danh chấn một phương, thanh danh vang dội. Ngay cả những hài đồng chỉ mới bảy tám tuổi cũng có thể nhận ra hắn, hơn nữa, hắn còn là thần tượng của vô số đứa trẻ trong thành.

Vậy mà lúc này, một nhân vật danh tiếng lẫy lừng như vậy lại cung kính hành lễ với Lý Đại Thúc, người đang dạy bọn chúng luyện võ.

Cho dù tuổi còn nhỏ, bọn chúng vẫn hiểu được điều này có ý nghĩa gì...

Thực tế, tâm trạng của Miêu Tây lúc này còn chấn động hơn đám hài tử kia rất nhiều!

Không sai, hắn lại một lần nữa nhìn thấy người ấy – người mà ngay cả phụ thân hắn và Triệu Sư Phụ cũng phải cung kính gọi một tiếng “Lý đại ca”.

Gương mặt đó không hề thay đổi so với chân dung trong ký ức, dáng vẻ mạnh mẽ rắn rỏi cũng trùng khớp hoàn toàn với hình ảnh năm xưa.

Đây chẳng phải là một kỳ tích hay sao?

Thời gian trôi qua bao nhiêu năm, tuế nguyệt vô tình mà người kia vẫn trẻ trung như cũ, không hề có dấu hiệu của sự lão hóa.

Bản thân hắn rất rõ ràng rằng tu hành Huyết Nguyệt bí lực có thể giúp con người kéo dài tuổi thọ. Thế nhưng, cho dù cậ

nhờ vào bí lực trắng máu, ít nhiều gì thì diện mạo cũng sẽ xuất hiện dấu vết của năm tháng chứ!

Vậy mà người này, lại chẳng có chút thay đổi nào, thậm chí còn có vẻ trẻ trung hơn so với năm đó.

“Lý Đại Bá, thật sự là người sao?”

Miêu Tây – người đang đứng trên đỉnh cao của Võ Minh, một vị minh chủ đầy khí thế – giờ phút này hoàn toàn đánh mất vẻ trầm ổn ngày thường, trong mắt tràn đầy sự khó tin.

Lời nói của hắn không hề nhỏ, khiến đám hải tử trong viện lẫn đám cao thủ Võ Minh đứng bên ngoài đều cảm thấy đầu óc quay cuồng, gần như không thể tin nổi vào tai mình.

Họ vừa nghe thấy gì? Võ Minh minh chủ lại gọi người này là “Lý Đại Bá”?

Mà người kia, nhìn thế nào cũng chỉ là một thanh niên trẻ tuổi!

Chuyện này quả thực quá mức hoang đường!

Nhưng Lý Thanh chỉ lặng lẽ đứng đó, chấp tay sau lưng, vẻ mặt bình thản như chẳng có gì bất thường.

Đối diện với ánh mắt đầy chấn động của Miêu Tây, hắn khẽ mỉm cười, giọng điệu ôn hòa: “Ừ, là ta. Những năm qua, người đã vất vả rồi.”

Miêu Tây thân hình cao lớn, vạm vỡ, so với Lý Thanh thì còn cao hơn nửa cái đầu. Nhưng giờ phút này, đứng trước mặt Lý Thanh, hắn lại có cảm giác như một hậu bối, hoàn toàn lúng túng, không biết nên nói gì trước.

Hàng loạt câu hỏi dồn dập xuất hiện trong đầu hắn, nhưng lại chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

Nhìn thấy Miêu Tây mang đầy nghi hoặc, Lý Thanh chỉ khẽ lắc đầu, giọng có chút buồn bã: “Dẫn ta đi xem phần mộ của cha người đi. Năm đó, hắn đã giúp ta rất nhiều.”

Miêu Tây hít sâu một hơi, giọng nói khàn khàn đáp: “Được.”

Bên ngoài Cự Nham Thành, không xa lắm, trên một sườn núi đất đen, vài tấm bia mộ lặng lẽ đứng đó.

Nhìn thấy những cái tên khắc trên bia, ánh mắt Lý Thanh dần trầm xuống, cuối cùng chỉ khẽ thở dài một tiếng.

“Haizzz...”

Đều là cố nhân cả.

Dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, lòng hấn vẫn không khỏi cảm thấy mất mát.

Không sai khi nói rằng Tiên Đạo vô tình.

Trơ mắt nhìn từng người quen biết lần lượt khuất bóng, vùi sâu trong lòng đất, bất cứ ai rồi cũng sẽ dần dần trở nên lạnh nhạt.

Lý Thanh lấy ra một vò rượu, chính là loại hấn thích uống nhất khi còn ở nhân gian.

Rào rào!

Hấn dốc rượu xuống đất, mùi men nồng nặc lập tức lan tỏa khắp không gian.

Miêu Tây đứng sau lưng hấn tròn tròn mắt.

Hấn kinh ngạc nhìn vò rượu xuất hiện trên tay Lý Thanh như thể đó là một trò ảo thuật.

Ở thế giới Cực Dạ, rượu từ lâu đã trở thành một loại trân phẩm hiếm có. Ngay cả hấn, một minh chủ của Võ Minh, cũng chỉ có thể nghe danh chứ hiếm khi nhìn thấy.

Chẳng bao lâu nữa, e rằng đến cả khái niệm về rượu cũng sẽ biến mất khỏi thế gian này.

Một vò rượu, lần lượt được kính lên trước bia mộ của Triệu Khấu, Ngụy Thiên, Miêu Cửu và An Tuyền.

Lý Thanh không chỉ kính rượu cho họ mà còn kính cả những năm tháng đã qua, những ký ức không thể quay đầu.

Cuối cùng, hấn dừng lại trước bia mộ của An Tuyền, đứng lặng hồi lâu, mới thở dài một tiếng:

“Tội gì phải khổ như thế chứ...”

Nói xong, hấn trầm mặc một lúc, rồi mới xoay người lại, nhìn về phía Triệu Khấu, chậm rãi mở miệng:

“Có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi. Những gì có thể nói, ta sẽ nói cho người biết.”

Miêu Tây siết chặt nắm tay, ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn.

Điều hắn muốn biết nhất, dĩ nhiên là liên quan đến Thiên Lỵ Sơn.

Chương 695

DTV EBOOK

“Lý Bá...” Hần hít sâu một hơi, giọng đầy kinh nghi bất định: “Thiên Lượng Sơn... thật sự là do một mình người hủy diệt sao?”

Nghe vậy, Lý Thanh gật đầu cười nhạt:

“Đúng thế, chẳng lẽ người trách ta, một người hộ đạo, lại tự tiện can thiệp vào con đường võ đạo mới?”

Miêu Tây vội vàng xua tay, cung kính đáp:

“Chất nhi nào dám! Năm đó, sư phụ ta đã nhiều lần nhắc đến sự tồn tại của người. Nếu không có người trợ giúp lúc đó, e rằng người cũng không thể nào đặt chân vào Tông Sư chi cảnh, càng không thể có khí huyết Võ Đạo như ngày nay.”

“Bất luận là việc bình định Thiên Lượng Sơn hay trước đó giúp sư phụ, việc có được người làm người hộ đạo, chính là phúc phần lớn nhất của Võ Đạo chúng ta!”

Miêu Tây nhắc đến “sư phụ”, chính là Triệu Khẩu năm xưa – thiếu niên từng muốn gia nhập Nghĩa Bang, nhưng lại suýt mất mạng dưới một đao của Thiên Long.

Miêu Tây chân chờ một chút, rồi nhìn chăm chăm vào Lý Thanh, cẩn trọng hỏi:

“Lý Bá, những năm qua người đã đi đâu? Còn có, người đang bước trên con đường gì? Ta hoàn toàn không cảm nhận được chút khí tức nào của trắng máu trên người người.”

Triệu Khẩu hỏi liên tiếp hai câu, ánh mắt tràn đầy hiếu kỳ.

Lý Thanh cũng chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ khẽ thở dài, có chút bất đắc dĩ nói:

“Con đường của ta không giống những người khác, cũng không có tính phổ biến. Những năm này ta chỉ lang bạt tu hành, người cũng đừng cố tìm hiểu làm gì.”

Miêu Tây rất thức thời, không tiếp tục truy hỏi.

Hắn hiểu rõ, ngay cả cha hắn, sư phụ hắn và An Bang chủ năm đó cũng không thể tìm ra câu trả lời, huống chi là hắn?

Miêu Tây trầm mặc một lúc, rồi bỗng nghiêm túc nói:

“Lý Bá, năm đó sau khi sư phụ giải tán Thanh Bang, ta đã tự mình thành lập Võ Minh. Hôm nay ta muốn mời người gia nhập, giữ vị trí Minh Chủ!”

Lời vừa dứt, Lý Thanh liền khoát tay cắt ngang:

“Không cần, ta không có hứng thú với vị trí này. Ta sẽ ở lại Cự Nham Thành một thời gian, sau đó lại tiếp tục dạo chơi thiên hạ.”

“Người cứ yên tâm làm Minh Chủ của người đi. Ta cũng rất muốn xem, người có thể đưa con đường Võ Đạo mới đi xa đến đâu.”

“Toàn dân luyện võ, người người như rồng... Ha ha, đây không phải chuyện dễ dàng đâu.”

Lời này không hề khoa trương.

Trong lòng Miêu Tây hiểu rõ, dù Thiên Lượng Sơn đã bị diệt, nhưng tương lai chưa chắc đã không xuất hiện những thế lực cản đường khác.

Giờ đây, Hắc Phong Vực không còn là mối đe dọa, con đường mới của Võ Đạo nếu muốn phát triển, tất nhiên phải được đẩy mạnh, thậm chí lan rộng ra khắp thiên hạ.

Chỉ có đứng ở vị trí này, hắn mới thấu hiểu rằng, khai phá một con đường hoàn toàn mới chưa từng ai đặt chân tới, là một chuyện gian nan đến nhường nào.

Bây giờ hắn đã đạt đến Khí Huyết Cửu Chuyển, nhưng đối với cảnh giới tiếp theo, hắn vẫn chưa tìm ra chút manh mối nào.

Muốn phá vỡ giới hạn, hắn cần tập hợp nhiều nhân tài hơn, cần càng nhiều người gia nhập vào con đường mới này. Chỉ có như vậy, mới mong trong số đó xuất hiện một thiên tài tuyệt thế, giúp Võ Đạo bùng nổ.

Lý Thanh khẽ cười, nói:

“Mới võ một đạo, ta không giúp người được quá nhiều. Nhưng ở đây có mấy phần truyền thừa mà ta tìm thấy từ Sổ Lượng Sơn, đều liên quan đến luyện thể, người có thể tham khảo.”

Nói rồi, hắn đưa hai cuốn cổ tịch cho Miêu Tây.

Hai quyển này đều là Nhất Giai Luyện Thể Bí Thuật, nội dung không khác mấy so với 《Bảo Mộc Luyện Thân Quyết》, chủ yếu dùng thiên địa linh vật để cường hóa thân thể.

Đối với hắn bây giờ, những bí thuật này không còn tác dụng nhiều, chỉ có Nhị Giai Luyện Thể Bí Thuật mới có thể hỗ trợ hắn.

Thế nên, hắn dứt khoát đưa hết cho Miêu Tây, xem xem hắn có thể từ đó mà khai thác được gì, giúp con đường Võ Đạo mới ngày càng vững chắc.

Bí thuật Luyện Thể trong Tiên Đạo và khí huyết Võ Đạo của Miêu Tây tuy không hoàn toàn giống nhau, nhưng vẫn có những điểm tương đồng. Nếu biết cách vận dụng, hắn sẽ có lợi ích không nhỏ.

Không phải Lý Thanh không thể giúp, mà là hắn còn có quá nhiều việc phải làm.

Chỉ riêng việc tiêu hóa hết những chiến lợi phẩm của Thiên Lượng Sơn, đã cần một lượng lớn thời gian và tinh lực.

Hắn không có dư thời gian để suy nghĩ về bước kế tiếp của khí huyết Võ Đạo. Dù sao đi nữa, Tiên Đạo vẫn là mục tiêu quan trọng nhất đời hắn.

Chính vì điều này, hắn không thể dành quá nhiều sự chú ý cho con đường của Miêu Tây.

Dù sao, tương lai khí huyết Võ Đạo có phát triển hay không, cũng không ảnh hưởng nhiều đến hắn. Nếu cần, hắn hoàn toàn có thể quay về Lăng Vân Tông, dùng điểm cống hiến để đổi lấy một bộ Nhị Giai Luyện Thể Bí Thuật.

Dĩ nhiên, nếu khí huyết Võ Đạo có đột phá, đó cũng là một niềm vui ngoài ý muốn. Khi ấy, hắn cũng có thể hưởng chút lợi ích.

Giúp đến đây đã là tận sức rồi.

Miêu Tây cầm lấy hai quyển cổ tịch, ánh mắt sáng rực, giọng nói đầy kích động:

“Đa tạ Lý Bá!”

Mặc dù hấn vẫn đang trong giai đoạn thăm dò, nhưng có được hai bộ truyền thừa này để tham khảo, rõ ràng là cơ hội vô cùng quý giá.

Với tư cách là Võ Minh Chi Chủ, người đứng trên đỉnh cao của Cự Nham Thành, hấn đương nhiên hiểu được một số chuyện.

Ví dụ như Số Lượng Sơn, từng là một đạo thống tu tiên trong Quang Minh Thời Đại.

Truyền thừa mà nó để lại, tất nhiên có liên quan đến Tiên Đạo huyền diệu khó lường.

Lý Thanh khoát tay, thản nhiên nói:

“Không cần cảm tạ, chỉ là tiện tay mà thôi.”

“Tốt rồi, nếu không có chuyện gì, ngươi về trước đi. Ta còn muốn ở đây yên tĩnh một lát.”

Miêu Tây cũng không dám quấy rầy nữa, khẽ cúi đầu hành lễ, rồi lặng lẽ xoay người, cung kính rời khỏi khu mộ.

Chương 696

DTV EBOOK

Dưới ánh trăng máu đỏ rực giữa bầu trời, trong một tiểu viện thuộc Cự Nham Thành, không khí tràn ngập tĩnh lặng.

Oanh!

Những âm thanh vang dội không ngừng truyền ra từ bên trong, tựa như sóng lớn cuộn trào trên biển cả, lại có phần giống như tiếng nước sông dâng trào mãnh liệt.

Trên bầu trời, ánh nguyệt quang đỏ thẫm tụ lại dày đặc, theo đó âm thanh rền vang càng trở nên kích động hơn.

Ầm ầm!

Chỉ trong chốc lát, một luồng khí tức mạnh mẽ lan tỏa khắp nơi, huyết khí bốc lên tận trời cao.

Bên trong viện, Lý Thanh từ từ mở mắt, luồng khí huyết sôi trào trong cơ thể hần cũng dần dần bình ổn lại.

Giờ phút này, toàn thân hần như vừa trải qua một lần thoát thai hoán cốt, thân thể trở nên hoàn mỹ không chút tì vết. Mỗi tác cơ bắp đều căng tràn sức mạnh, từng hơi thở cũng mang theo cảm giác áp bức đáng sợ.

“Hô...”

Lý Thanh chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí, sau đó cẩn thận cảm nhận sự thay đổi trong thể phách của mình.

“Khí huyết lực chuyên... Giờ thể phách của ta hần đã đạt đến trình độ tương đương với Nhị giai thể tu chân chính.”

Hần nhẹ giọng lầm bầm, rồi chậm rãi thu liễm khí huyết đang lưu động trong cơ thể, trở về trạng thái bình ổn như cũ.

Đúng vậy, hần đã đạt tới khí huyết lực chuyên, hơn nữa chỉ mất vốn vẹn hai năm!

Hai năm qua, hần không ngừng khổ luyện, dốc sức tu hành khí huyết võ đạo. Không ngờ trong khoảng thời gian ngắn ngủi

này, hẳn lại có thể liên tục đột phá, từng bước hoàn thành sáu lần chuyển hóa khí huyết.

Nghĩ đến đây, khoe môi Lý Thanh khẽ nhếch lên, tự giễu nói:

“Xem ra thiên phú luyện thể của ta còn mạnh hơn luyện khí rất nhiều. Nếu hai năm qua mà chuyên tâm vào luyện khí, e rằng tiến bộ chẳng được bao nhiêu.”

Dĩ nhiên, việc hẳn có thể tiến bộ nhanh đến vậy không chỉ nhờ thiên phú, mà còn bởi nền tảng tu vi vững chắc từ trước.

Ngay từ ban đầu, thể phách của hẳn đã đạt đến chuẩn Nhị giai, có thể so đấu với yêu thú cấp hai mà không thua kém.

Nhờ vào cơ sở mạnh mẽ đó, khi chuyển sang tu luyện khí huyết võ đạo, tốc độ tiến bộ của hẳn như gió lốc. Chỉ trong hai năm, hẳn đã hoàn thành sáu lần lột xác, thể thuật đạt đến trình độ Nhị giai vững chắc.

Lúc này, ngay cả khi phải đối mặt với một con yêu thú Nhị giai sơ kỳ, hẳn cũng tự tin rằng chỉ dựa vào nhục thân mà không cần pháp lực vẫn có thể chiến một trận ngang ngửa.

Lý Thanh thu hồi mảnh ngọc trang sức dùng để hấp thu nguyệt hoa, rồi bước từng bước ra khỏi sân nhỏ.

Hắn phóng tầm mắt quan sát đường phố phồn hoa của Cự Nham Thành, nhẹ giọng thì thầm:

“Hai năm rồi... Cũng đến lúc rời đi thôi. Ở mãi trong một nơi không có linh khí như thế này, về lâu dài không phải chuyện tốt.”

Hiện tại, hẳn đã bước vào Trúc Cơ kỳ, pháp lực trong cơ thể đã hóa lỏng. Hai năm vừa qua ở đây không gây ra vấn đề gì lớn, nhưng nếu tiếp tục kéo dài thêm ba, bốn năm nữa, pháp lực trong cơ thể hẳn chắc chắn sẽ suy giảm, từng chút một tan biến.

Đến lúc đó, thân thể hẳn sẽ dần thích ứng với thế giới không có linh khí này, cuối cùng biến thành một phàm nhân hoàn toàn.

Dĩ nhiên, nếu hẳn đạt đến Kết Đan kỳ, pháp lực ngưng kết thành kim đan, thì có thể duy trì tu vi lâu hơn nhiều.

Trước khi rời đi, hắn hồi tưởng lại hai năm qua. Ngoài việc khổ luyện võ đạo khí huyết, phần lớn thời gian còn lại hắn đều dành để dạy dỗ bốn hài đồng.

Bảo không lưu luyện chút nào thì là nói dối. Hai năm chung sống, hắn ít nhiều cũng xem bốn đứa trẻ đó như nửa đệ tử của mình, bởi bọn chúng chính là những người kế thừa võ đạo của hắn.

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng Lý Thanh vẫn lựa chọn lặng lẽ rời đi, không từ mà biệt.

Trước khi đi, hắn để lại trong sân bốn viên Xích Tinh, làm chút quà tặng cho bọn nhỏ.

Hai năm nay, sau trận san bằng Thiên Lượng Sơn, Cự Nham Thành cũng không hoàn toàn bình yên. Thịnh thoảng vẫn có dị thú đến quấy phá, gây nguy hiểm cho dân cư trong thành.

Trong khoảng thời gian ở đây, Lý Thanh đã tự mình ra tay mấy lần, tiêu diệt vài con dị thú mạnh mẽ, trong đó có những con mà chỉ võ giả đạt khí huyết ngũ chuyển trở lên mới có thể đối kháng.

Sau khi để lại Xích Tinh, hắn khắc xuống mặt đất vài chữ chứa đựng ý chí võ đạo của mình:

“Chớ vương vấn, hữu duyên ắt gặp lại.”

Viết xong, hắn dứt khoát xoay người, nhún chân nhảy lên, thân hình như mảnh báo sấn lướt qua từng nóc nhà.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã dễ dàng vượt qua tường thành hùng vĩ của Cự Nham Thành, thân ảnh dần khuất xa nơi đường chân trời.

Một lúc lâu sau, bốn đứa trẻ khoảng mười tuổi ríu rít chạy đến trước sân viện quen thuộc.

“Lý đại thúc!”

Tiểu Cảnh nhanh nhẩu đẩy cửa bước vào, nhưng vừa đặt chân vào sân, ánh mắt nàng đã bị hàng chữ khắc trên đất thu hút, tâm thần nhất thời chấn động...

Chương 697

DTV EBOOK

Tiểu Cảnh đẩy cửa viện, tiếng gọi còn chưa kịp vang lên, ánh mắt nàng đã dừng lại khi nhìn thấy những dòng chữ khắc trên mặt đất.

Còn quá nhỏ để hiểu hết sự huyền bí của võ đạo, nhưng khoảnh khắc này, nàng cảm nhận được một luồng áp bách mạnh mẽ tỏa ra từ những nét chữ ấy—một ý chí võ đạo mãnh liệt, tựa như đang đối diện với một cường giả bất thế!

Ba đứa trẻ còn lại cũng không khá hơn là bao. Tuy theo Lý Thanh luyện võ hai năm, thân thể đã cường tráng hơn trước, nhưng khi đối mặt với những hàng chữ chứa đựng võ đạo ý chí kia, chúng thậm chí còn đứng không vững, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra như mưa.

Mãi thật lâu sau, bọn nhỏ mới dần thích ứng với cỗ uy áp này, trên trán vẫn còn lấm tấm mồ hôi.

“Lý Đại Thúc... đi rồi sao?”

Một đứa trẻ thì thào, giọng nói mang theo sự mất mát khó tả.

“Sao lại đi đột ngột như vậy? Có phải sư phụ có việc gấp nên mới không kịp nói lời từ biệt?”

“Hừ! Nhất định là do Tiểu Cảnh chọc giận sư phụ!”

“Sư phụ...”

Bốn đứa trẻ ngơ ngác một câu, ta một câu, nhưng không ai có thể giấu được cảm giác trống vắng trong lòng.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, chúng nếm trải cảm giác ly biệt.

Trong số đó, đứa trẻ có tâm tính kiên nghị nhất nhìn chằm chằm vào những dòng chữ khắc trên đất, ánh mắt dần dần bừng sáng.

Mạnh quá!

Chỉ là vài hàng chữ lưu lại cũng đủ khiến bọn chúng run rẩy, đứng không vững. Đây chính là cảnh giới võ đạo cao thâm đến mức nào chứ?!

“Thảo nào ngay cả Minh chủ Miêu cũng kính trọng sư phụ như vậy.”

Những đứa trẻ khác cũng không khỏi gật đầu đồng tình. Chỉ đến lúc này, bọn chúng mới thực sự hiểu được—Lý Đại Thúc, người đã dạy dỗ chúng suốt hai năm qua, rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào.

“A! Ở đây có mấy viên đá màu đỏ!”

Một đứa nhỏ cúi xuống, nhặt lên những viên đá nhỏ lấp lánh.

“Đây là Xích Tinh!”

“Là sư phụ để lại cho chúng ta! Mau thu lại, tuyệt đối không thể để người khác nhìn thấy!”

Xích Tinh là một trong những vật phẩm quý giá nhất được sinh ra từ thể nội dị thú. Bên trong nó chứa đựng một loại bí lực đặc thù gọi là “trắng máu bí lực”. Dù ở Cự Nham Thành hay bất cứ nơi nào trong thế giới Cực Dạ, loại bảo vật này đều vô cùng quý hiếm.

Ngay cả võ giả tu luyện theo khí huyết võ đạo cũng cần đến Xích Tinh để dẫn dắt khí huyết chuyển hóa. Nhưng dị thú sở hữu Xích Tinh lại vô cùng hung hãn, cường giả bình thường nếu không cẩn thận, e rằng khó giữ được mạng trước chúng.

Chính vì vậy, Xích Tinh có giá trị rất cao, có thể đổi lấy vô số tài nguyên tu luyện.

Bốn đứa trẻ, mỗi người đều nhận được một viên Xích Tinh. Đây chính là món quà cuối cùng mà Lý Thanh để lại cho bọn chúng.

Người học võ, không thể mãi sống dưới sự che chở của kẻ khác.

Cuối cùng, ai cũng phải tự mình vươn cánh bay xa, chỉ có như vậy mới có thể bước lên đỉnh cao võ đạo.

Những đứa trẻ hiểu điều đó, cũng hiểu rằng từ nay về sau, chúng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Tám tháng trôi qua trong yên bình, Lăng Vân Tông vẫn như cũ, không có biến động lớn.

Ít nhất, đối với các đệ tử Luyện Khí kỳ, khoảng thời gian này chẳng có gì thay đổi. Chỉ là, nhiệm vụ thăm dò cấm ngữ Tuyết Nguyên của sự vụ đường có vẻ được giao nhiều hơn mà thôi.

Hoang Vân Phong, một động phủ yên tĩnh.

“Hô... cuối cùng cũng được hít thở bầu không khí có linh khí rồi!”

Lý Thanh ngồi xếp bằng, nhắm mắt cảm thụ thiên địa linh khí nồng đậm xung quanh, không khỏi thở ra một hơi cảm khái.

Hai năm sống trong thế giới Cực Dạ không có linh khí, bây giờ trở về, hắn mới nhận ra sự chênh lệch rõ rệt đến nhường nào.

Thoáng điều tức khôi phục pháp lực trong cơ thể, hắn liền mở thần thức bao phủ bên ngoài động phủ.

“Hử? Có người tìm ta?”

Một tia nghi hoặc lướt qua trong mắt hắn. Trước mắt hắn, hai lá thư truyền tin vẫn đang lặng lẽ nằm đó, có lẽ đã được gửi đến từ lâu.

Trước đây, bế quan suốt mấy tháng cũng chẳng ai đến làm phiền, vậy mà vừa trở về, hắn đã nhận được thư truyền tin, hơn nữa còn có đến hai lá.

Lý Thanh nhắc một lá thư lên, vừa mở ra liền nhướng mày:

“Kỷ Bạch mời ta cùng đi cấm ngữ Tuyết Nguyên làm nhiệm vụ công hiến tông môn?”

Nhìn thời gian gửi, đã là chuyện của bốn tháng trước.

Dù bây giờ hắn muốn đi, e rằng cũng đã quá muộn.

“Cũng may không phải chuyện quan trọng. Với khả năng giao thiệp của Kỷ Bạch, thiếu ta một người hắn cũng không có vấn đề gì. Hắn chắc chắn đã mời được đồng môn hoặc trưởng lão khác đi cùng.”

Hắn trầm nghĩ.

Nhưng dù có nhận được thư này sớm hơn, hấn cũng không có ý định tham gia.

Tuyết Nguyên dù không nguy hiểm như cấm ngữ Sơn Tuyết, nhưng cũng không thể xem là nơi an toàn. Hấn không rảnh rỗi đến mức chạy qua đó “trà trộn” vào mấy nhiệm vụ của tông môn.

Chương 698

DTV EBOOK

Nếu thực sự cần điểm cống hiến, hẳn hoàn toàn có thể đến Luyện Khí Đường nhậm chức Luyện Khí Trưởng Lão.

Đến lúc đó, chỉ cần luyện chế vài món pháp khí cho các đệ tử, hẳn cũng có thể thu về một lượng điểm cống hiến kha khá.

Chẳng việc gì phải tự chuốc phiền phức vào người.

Dù sao, với trình độ luyện khí hiện tại của hắn, luyện chế một món trung phẩm pháp khí chẳng khác nào hạ bút thành văn, gần như không tốn bao nhiêu công sức cũng có thể thành công.

Lá thư thứ hai là do Ngô Bàn Tử gửi đến, thời gian còn khá mới, chỉ cách đây khoảng một tháng.

“Ngô Bàn Tử đã đột phá Trúc Cơ trung kỳ rồi sao? Thật là...”

Nội dung đầu tiên trong thư chính là Ngô Xung khoe khoang về tu vi của mình, đã nhảy vọt lên Trúc Cơ trung kỳ.

Nhìn đến đây, Lý Thanh không khỏi có chút hâm mộ.

“Chỉ dựa vào ăn uống, vui chơi cũng có thể tu luyện, hơn nữa tốc độ đột phá còn không hề chậm!”

Hắn ngửa mặt thở dài, trong lòng dâng lên cảm giác bất bình: “Tại sao ta lại không thể tu luyện cái công pháp ‘Thao Thiết Thần Công’ kia chứ!”

Dù vậy, nội dung bức thư cũng không có gì quan trọng, chẳng qua chỉ là Ngô Xung vừa đột phá, dự định ra ngoài lịch luyện một phen.

Gần đây, Mục Quốc—một quốc gia phạm nhân—không được yên bình. Trong bóng tối dường như có Ma Đạo tặc tử ẩn hiện, vài thôn xóm xa xôi đã bị đồ sát sạch sẽ, triều đình Mục Quốc cũng không truy tìm ra hung thủ.

Ngô Xung vừa đột phá, liền dự định tiến về đó lịch luyện, đồng thời mời Lý Thanh đồng hành.

Lý Thanh suy nghĩ cẩn thận một hồi, cuối cùng vẫn quyết định từ chối.

“Ai... Ta đâu giống như ngươi, chỉ cần ăn uống là cũng có thể tu luyện.”

Không còn cách nào khác, hắc hiện tại có quá nhiều thứ cần tu luyện. Số lượng tài nguyên hắc thu gom từ trên Thiên Ngoại Sơn còn chưa kịp tiêu hóa hết, căn bản không thể tùy tiện xuất quan.

Dù vậy, nhận được thư của người quen, xuất phát từ phép lịch sự tối thiểu, hắc vẫn phải hồi âm.

Lý Thanh lấy ra bút mực, bắt đầu viết thư.

“Kỷ Bạch sư đệ, nhận được tin tốt. Gần đây ta bế quan khá lâu, không để ý đến linh điều truyền thư, hồi âm muộn, mong được thứ lỗi...”

Một phen bút tẩu long xà, hắc lần lượt hồi đáp cho Kỷ Bạch và Ngô Xung.

Nội dung thư tràn đầy sự chân thành, trong từng câu chữ đều thể hiện rõ khát vọng tu hành, cùng với sự bất đắc dĩ vì không thể đáp ứng lời mời. Đồng thời, hắc cũng bày tỏ đôi chút áy náy vì đã trả lời thư muộn.

Dù là ai đọc cũng không thể tìm ra bất cứ chỗ nào đáng chê trách.

Viết xong thư, Lý Thanh rời động phủ, gọi đến một con linh điều truyền tin do tông môn chăn nuôi, sau đó lần lượt gửi thư đi.

“Hô! Tiếp theo, chính là giai đoạn khổ tu chân chính!”

Hắc vươn vai, ánh mắt lóe lên vẻ kiên định.

“Để xem nào... Trong đông bí pháp này, nên bắt đầu tu luyện từ môn nào trước đây?”

Đối diện với quá nhiều lựa chọn, Lý Thanh nhất thời lại lâm vào trầm tư...

“Toái Nguyên Đại Ân, cho ta ngưng kết!”

Trong động phủ, Lý Thanh hai mắt đỏ bừng, trông hết như một con bạc thua cuộc đang phần nộ!

Không sai, sau khi từ Cực Dạ thế giới trở về, hắn bế quan khổ tu, lựa chọn tu luyện Toái Nguyên Đại Ân – một môn thần thông có uy lực mạnh mẽ.

Quyết định này hoàn toàn hợp lý, bởi vì Toái Nguyên Đại Ân cần được ôn dưỡng trong cơ thể, thời gian càng dài thì uy lực càng lớn.

Nhưng điều hắn không ngờ đến là, tu luyện môn thần thông này lại khó khăn đến mức vượt xa dự liệu!

Từ lúc quay về đến nay, đã gần một năm trôi qua, vậy mà hắn vẫn chưa thể nhập môn, ngay cả ấn ký đầu tiên cũng không thể ngưng luyện.

“Chỉ còn thiếu một chút, chỉ cần thêm một chút nữa! Mẹ nó, rốt cuộc môn thần thông này có thể tu thành được hay không?!”

Nhìn viên linh ấn tán loạn trong cơ thể, Lý Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, mặt mũi tràn đầy thất bại.

Đây có lẽ là thứ khó tu luyện nhất mà hắn từng gặp phải kể từ khi bước vào con đường tu đạo! Một năm khổ tu, vậy mà vẫn chẳng có kết quả.

“Ta đã sớm biết, tu luyện thần thông khi còn ở Trúc Cơ kỳ là chuyện vô cùng gian nan, nhưng không ngờ độ khó của nó lại cao đến mức này!”

Hắn xoa trán, trong lòng dù có chút chán nản nhưng vẫn không hề từ bỏ.

Trên thực tế, rất ít tu sĩ ở Trúc Cơ kỳ có thể nắm giữ một môn thần thông, bởi vì thần thông tuy mạnh mẽ hơn hãn pháp thuật thông thường, nhưng điều kiện tu luyện lại cực kỳ hà khắc.

Chính vì thế, pháp khí và phù lục mới trở nên trân quý, bởi vì so với thần thông, những thứ này giúp tu sĩ gia tăng sức chiến đấu một cách trực quan và dễ dàng hơn nhiều.

“Không thể bỏ cuộc! Vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần ngưng tụ thành công ấn phù đầu tiên, thì xem như đã bước một chân vào cánh cửa tu luyện thần thông này.”

Chương 699

DTV EBOOK

Lý Thanh nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, không để sự thất bại lần át ý chí.

Vừa khôi phục pháp lực đã tiêu hao, hắn vừa tổng kết kinh nghiệm thất bại trước đó, rà soát từng điểm mấu chốt của Toái Nguyên Đại Ấn.

Khi linh lực trong cơ thể dần tràn đầy trở lại, hắn một lần nữa đắm chìm vào tu luyện.

Thất bại! Thất bại! Lại thất bại!

Mỗi lần đều mắc lỗi ở giai đoạn ngưng tụ, pháp lực thể lỏng trong cơ thể không thể cô đọng thành một viên Toái Nguyên Chi Ấn chân chính.

Lần này, hắn quyết định đổi cách tiếp cận, giữ vững tâm thế bình thản, không vội vàng, nếu không được thì cứ từ từ mà luyện, dù sao hắn cũng có đủ thời gian.

Mang theo tâm tình bất khuất, Lý Thanh tiếp tục ngưng tụ.

Nhưng lần này, ngoài dự liệu của hắn, mọi thứ lại diễn ra vô cùng thuận lợi!

Trong đan điền khí hải, linh lực thể lỏng dần dần bốc lên, từng chút một cô đọng lại, cuối cùng hóa thành một viên ấn phù thâm ảo thần bí.

“Hử?”

Khi viên ấn phù hình thành và ổn định, Lý Thanh trợn tròn mắt, trong lòng dâng lên niềm vui sướng tột độ.

Thành công rồi!

Không còn tan rã, không còn tán loạn, mà thực sự đã ngưng tụ thành công!

Một viên ấn phù màu đỏ thẫm lơ lửng trong đan điền khí hải, chậm chậm chìm nổi. Chỉ cần hắn khẽ động tâm niệm, viên

Toái Nguyên Đại Ấn này lập tức có thể được đánh ra.

Không đúng! Giờ phải gọi nó là Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn mới đúng!

Bởi vì Lý Thanh tu luyện Xích Hoàng Phần Thiên Công, một môn công pháp thuộc tính hỏa cực kỳ cường đại.

Tuy nhiên, viên ấn phù này vẫn còn rất nhỏ bé, gọi là ấn phù cũng hơi gượng ép.

“Tiếp theo chính là giai đoạn ôn dưỡng! Thời gian ôn dưỡng càng lâu, uy lực sẽ càng mạnh!”

“Nếu kiên trì ôn dưỡng trong mười năm tám năm, chắc chắn ta sẽ có một cái Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn đủ mạnh, lúc đó mới có thể phát huy được uy lực chân chính của thần thông này!”

Lý Thanh cười vang, gần một năm khổ tu rốt cuộc cũng mang lại thành quả!

Sau khi ngưng luyện thành công viên ấn phù đầu tiên, hắn lập tức thử nghiệm cô đọng viên thứ hai.

Tuy nhiên, Toái Nguyên Đại Ấn có một hạn chế: nếu trong cơ thể cùng lúc ôn dưỡng hai viên ấn phù trở lên, sẽ gây ảnh hưởng nhất định đến tu hành.

Sau khi ngưng tụ viên ấn phù đầu tiên, hắn cảm thấy cơ thể hầu như không có ảnh hưởng gì đáng kể.

Vậy nên, hắn quyết định thử cô đọng viên thứ hai.

Quá trình ngưng tụ viên ấn phù thứ hai không được suôn sẻ như viên đầu tiên, mất trọn sáu ngày, hắn mới miễn cưỡng ngưng luyện ra.

“Quả nhiên, ảnh hưởng đã bắt đầu xuất hiện, nhưng vẫn trong phạm vi chấp nhận được, chỉ là tốc độ hấp thu linh khí có phần chậm đi một chút.”

Nhìn hai viên ấn phù màu đỏ xoay quanh trong đan điền, hắn suy nghĩ một chút, rồi quyết định tiếp tục thử cô đọng viên thứ ba.

Dù sao, đã ôn dưỡng hai viên thì thêm một viên nữa cũng không khác biệt là bao, chỉ cần ảnh hưởng không quá nghiêm trọng, hắn vẫn có thể chấp nhận được.

Lần thứ ba, mọi chuyện có vẻ trôi chảy hơn một chút, chỉ mất bốn ngày là hấn đã thành công ngưng tụ viên ấn phù thứ ba.

Nhưng lần này, hấn không còn vui vẻ như trước nữa.

Bởi vì, tác dụng phụ của môn thần thông này đã trở nên vô cùng rõ ràng!

Viên ấn phù thứ ba vừa hình thành, áp lực tu hành của hấn tăng lên cấp số nhân!

Nếu cứ tiếp tục ôn dưỡng ba đạo ấn phù, thì trong tương lai, việc tu hành của hấn sẽ phải gánh chịu ba mặt trái tác động.

Thứ nhất, bản thân hấn vốn đã có tư chất linh căn cực kém. Tập nạp linh căn khiến tốc độ tu hành vốn dĩ đã chậm hơn người khác rất nhiều.

Thứ hai, công pháp mà hấn tu luyện – Xích Hoàng Phần Thiên Công – lại càng không có thiên địa linh hỏa gia trì, so với những công pháp bình thường còn chậm hơn một bậc.

Nếu lại tiếp tục ôn dưỡng đạo Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn thứ ba, ba tầng áp chế này chồng lên nhau, thử hỏi tốc độ tu hành của hấn sẽ chậm đến mức nào?!

Vừa nghĩ đến đây, Lý Thanh lập tức đưa ra quyết định.

Hấn đứng dậy, đi ra ngoài động phủ, tâm niệm khế động một chút, rồi hướng về chân núi vắng vẻ phía xa đánh ra một viên Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn vừa ngưng luyện thành công.

Oanh!

Một viên linh lực ấn phù thâm ảo bắn ra, bên ngoài bùng lên ngọn lửa hùng hực, lao thẳng về phía chân núi.

Phanh!

Như một quả bom phát nổ, cả chân núi rung chuyển, mặt đất vỡ toác tạo thành một hố sâu khá lớn. Những cây cối xung quanh cũng bị sóng xung kích quét sạch, thiêu rụi hoàn toàn.

“Uy lực như vậy, cũng không tệ! Dù sao đây mới chỉ là ấn phù vừa ngưng luyện, chưa được ôn dưỡng lâu dài.”

Lý Thanh thâm trầm bấm, ánh mắt lóe lên vẻ hài lòng.

Trong Toái Nguyên Đại Ấn có đề cập rõ ràng: Linh lực ẩn phù chỉ sau khi trải qua thời gian ôn dưỡng mới có thể không ngừng gia tăng uy lực.

Chương 700

DTV EBOOK

Còn cực hạn uy lực có thể đạt đến mức nào thì chưa có ai nói rõ, nhưng hẳn có thể đoán chắc rằng, chỉ cần ôn dưỡng đủ lâu, Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn chắc chắn có thể dễ dàng nghiền nát tu sĩ cùng giai!

Tương lai, hai viên ấn phù này sẽ trở thành một trong những sát chiêu lợi hại nhất của hắn!

Sau khi thí nghiệm uy lực xong, Lý Thanh xoay người trở về động phủ.

Trúc Cơ kỳ chú trọng vào tích lũy. Càng sống lâu, tu sĩ Trúc Cơ kỳ càng mạnh, điều này tuyệt đối không sai.

Hắn mới chỉ Trúc Cơ được vài năm, nhưng thủ đoạn bảo mệnh đã không ngừng gia tăng.

Những vị Trúc Cơ kỳ trưởng lão khác dù không có cơ duyên như hắn, nhưng sống được đến tuổi này, chắc chắn cũng sở hữu những thủ đoạn kinh người!

Tuyệt đối không nên xem thường bất kỳ một tu sĩ Trúc Cơ nào, nhất là mấy lão quái vật sống lâu năm!

“Bước tiếp theo, ta cần lĩnh hội Nhiên Huyết Bí Pháp cùng Nhị giai luyện khí truyền thừa.”

“Nhưng những thứ này không cần gấp như Toái Nguyên Đại Ấn, có thể từ từ nghiên cứu.”

Lý Thanh hồi tưởng lại những năm tháng từ khi hắn bước vào Trúc Cơ kỳ.

Hầu hết thời gian hắn đều bế quan tu luyện, nhưng tu vi lại tiến bộ vô cùng chậm chạp, thậm chí có thể nói là chậm đến mức đáng thương!

Từ trước đến nay, hắn luôn đặt đạo pháp lên hàng đầu, nhưng giờ đây, hắn không thể không thừa nhận rằng mình cần một phương pháp khác để nhanh chóng đột phá!

Bí pháp và luyện khí có thể nghiên cứu từ từ, nhưng cảnh giới tu hành thì cần phải gấp rút nâng cao!

Trước mắt, có hai con đường đặt ra trước mặt hắn.

Con đường thứ nhất, đó là nếu có thể tìm được một luồng thiên địa linh hỏa, thì tốc độ tu luyện Xích Hoàng Phần Thiên Công sẽ tăng vọt!

Có linh hỏa gia trì, Xích Hoàng Phần Thiên Công hoàn toàn có thể sánh ngang với những đỉnh cấp Hỏa hệ công pháp!

Nhưng hắn hiểu rõ, thiên địa linh hỏa là thứ vô cùng khó tìm.

Vậy nên, hắn phải tính đến con đường thứ hai...

Cẩn thuốc!

Hiệu quả của Tử Dương Đan hắn đã từng thử qua, thực sự rất kinh người!

Nếu có đủ lượng Tử Dương Đan cung ứng, vậy thì tốc độ tăng tiến tu vi của hắn sẽ nhanh đến mức khó tưởng tượng!

Mà trong Trúc Cơ kỳ, ngoài Tử Dương Đan, còn có nhiều loại đan dược khác có thể giúp tinh tiến pháp lực và nâng cao tu vi, chẳng hạn như Thanh Huyền Đan, v.v.

Vấn đề là: Đan dược lấy từ đâu?!

Hắn không có đan phương, cũng không có linh dược, vậy nên không thể tự luyện chế, cũng chẳng thể nhờ người khác giúp.

“Chỉ có thể đổi từ tông môn... Nhưng tông môn mỗi năm cung cấp số lượng Tử Dương Đan rất ít, mà lại cần một lượng điểm công hiến không hề nhỏ.”

“Hơn nữa, đại đa số đan dược tu vi sẽ ưu tiên cung cấp cho những trưởng lão phụ trách sự vụ trong tông môn, những người có quyền lực nhất định.”

Giống như hắn – một trưởng lão Trúc Cơ kỳ chỉ biết bế quan khổ tu, không làm ra nhiều cống hiến thực tế cho tông môn, quyền ưu tiên đổi đan dược chắc chắn sẽ không bằng những trưởng lão đang nhậm chức.

Dĩ nhiên, những trưởng lão Trúc Cơ kỳ lựa chọn bế quan quanh năm thường có tư chất không tệ, hoặc sở hữu cơ duyên

đặc biệt, nên nhu cầu đan dược của họ cũng không lớn lắm.

Vì vậy, đảm nhiệm một chức vụ trong tông môn, ví dụ như trưởng lão phụ trách sự vụ, là một lựa chọn hợp lý cho những tu sĩ Trúc Cơ có tư chất trung bình như hắn.

Suy cho cùng, trong tông môn luôn có quy tắc công bằng. Nếu tồn tại lâu dài, chắc chắn sẽ có cách sống sót hợp lý!

“Có lẽ đã đến lúc xuất quan rồi. Với tư chất kém cỏi như ta, nếu cứ mãi bế quan khổ tu, chắc chắn sẽ khiến người khác nghi ngờ.”

“Vừa hay, ta có thể đến Luyện Khí Đường đảm nhiệm chức Luyện Khí Trưởng Lão, nhân tiện nghiên cứu luôn Nhị giai luyện khí truyền thừa mà ta vừa có được. Một công đôi việc!”

Hơn nữa, nếu chọn xuất quan, hắn cũng có thể tiếp cận được nhiều nguồn tin tức hơn.

Đến lúc đó, chỉ cần hỏi thăm một chút, hắn có thể thu thập được manh mối về thiên địa linh hỏa một cách dễ dàng hơn!

Lăng Vân Tông, Luyện Khí Đường.

“Cuối cùng vẫn phải đi đến bước này a...”

Lý Thanh cầm trong tay lệnh bài trưởng lão của Luyện Khí Đường, không khỏi thở dài một tiếng.

Lâu dài bế quan khổ tu không phải là con đường thích hợp với hắn. Với tư chất của mình, chỉ có không ngừng cống hiến cho tông môn, đổi lấy đan dược tăng tiến tu vi mới là con đường tốt nhất.

“Gặp qua Lý trưởng lão!”

“Gặp qua Lý trưởng lão!”

Mấy đệ tử Luyện Khí Kỳ nhậm chức tại Luyện Khí Đường vừa thấy Lý Thanh, lập tức cung kính cúi đầu chào hỏi.

“Ân.”

Lý Thanh nhẹ giọng gật đầu đáp lại, sau đó chấp tay sau lưng, tiếp tục đi sâu vào bên trong Luyện Khí Đường.

Luyện Khí Đường không nằm trên đỉnh núi, mà ở một thung lũng hơi lệch về phía bắc của tông môn, nơi địa thế trũng

xuống.

Chương 701

DTV EBOOK

Nếu như các khu vực khác của Lăng Vân Tông bốn mùa ẩm áp như xuân, thì Luyện Khí Đường giữa thung lũng lại nóng như mùa hè chói chang.

Cảm nhận hơi nóng quen thuộc xung quanh, trong lòng Lý Thanh không khỏi dâng lên chút tò mò.

Lăng Vân Tông có khu vực cực hàn, nhưng lòng đất lại không có mạch địa hỏa. Vì sao nơi này lại nóng bức như vậy?

Rất nhanh, hắn đã tìm ra nguyên nhân.

Tại nơi sâu nhất trong thung lũng, có một tòa đại trận Nhị Giai lấy Hỏa thuộc tính làm chủ. Ở các trận nhãn đều có nuôi dưỡng vài đầu Hỏa Tinh Ngạc!

Những yêu thú này đều là Hỏa thuộc tính yêu thú Nhất Giai hậu kỳ, có thể phun ra yêu hỏa nóng bỏng, uy lực chưa chắc đã thua kém Tiên Thiên Chân Hỏa của tu sĩ Trúc Cơ Kỳ bao nhiêu.

“Lấy sức mạnh trận pháp để nuôi dưỡng Hỏa thuộc tính yêu thú, rồi dùng yêu hỏa để luyện khí... Biện pháp này cũng thật thú vị.”

Lý Thanh vuốt cằm, không khỏi tán thưởng ý tưởng kỳ diệu này.

Rất nhiều tu sĩ vừa bước vào Trúc Cơ Kỳ, pháp lực trong cơ thể chưa đủ để duy trì Tiên Thiên Chân Hỏa quá lâu. Sử dụng phương pháp này để tiết kiệm linh lực quả thực rất xảo diệu.

Không đợi Lý Thanh suy nghĩ quá lâu, trận pháp đột nhiên lóe sáng rồi mở ra một lối đi.

Ngay sau đó, một tiếng cười sang sảng vang lên:

“Ha ha ha ha, không ngờ tân nhiệm trưởng lão Luyện Khí Đường lại là Lý sư đệ ngươi a!”

Một nam tử trung niên vóc dáng thon gầy từ trong trận pháp bay ra, trên mặt tràn đầy vui mừng.

Vừa thấy người này, Lý Thanh liền nhận ra thân phận của đối phương.

Ôn Tử Hoàn – nhân vật đứng thứ hai tại Luyện Khí Đường.

Ngoại trừ Đại trưởng lão Luyện Khí Đường, Ôn Tử Hoàn chính là người có quyền quyết định lớn nhất trong đường. Hẳn gần như có thể định đoạt mọi chuyện trong phạm vi này.

“Không ngờ Ôn sư huynh cũng biết ta, điều này khiến sư đệ thật sự cảm thấy vinh hạnh.”

Lý Thanh lập tức nở nụ cười, với những sư huynh tư lịch thâm sâu thế này, về tình về lý cũng nên kết giao một phen.

Ôn trưởng lão cười to:

“Lý sư đệ quá khiêm tốn rồi! Vài năm trước, trưởng lão được nhắc đến nhiều nhất trong tông môn chính là ngươi đó! Hiện tại, trên đại diện Truyền Công vẫn còn trưng bày lời răn của ngươi kia!”

“Ha ha, đúng là bêu xấu, bêu xấu! Ôn sư huynh đừng trêu chọc sư đệ nữa.”

Lý Thanh vội vàng đáp, dù sao câu chữ kia cũng là chính hấn nghĩ ra.

Sau một hồi trò chuyện thân mật, Ôn trưởng lão bắt đầu giảng giải về một số sự vụ cơ bản của chức vị Luyện Khí trưởng lão.

Kỳ thật cũng không quá nặng nề. Dù sao đã là trưởng lão Trúc Cơ Kỳ, tông môn cũng không thể để họ chịu trách nhiệm quá nhiều việc vụn vặt.

Phần lớn thời gian tu hành vẫn vô cùng sung túc.

“Luyện Khí trưởng lão chúng ta không có quá nhiều chuyện, chỉ cần luyện khí là được.”

“Mỗi một khoảng thời gian, tông môn sẽ phát một nhóm linh tài để luyện khí. Sau khi lĩnh linh tài, chỉ cần luyện chế một hai kiện pháp khí rồi nộp lên là ổn.”

“Ngoài ra, ngày thường cũng có thể nhận luyện khí ủy thác. Nếu sư đệ có hứng thú, có thể nhận một hai kiện để làm, vừa kiếm điểm công hiến lại vừa tăng thêm kinh nghiệm.”

Ôn trưởng lão kiên nhẫn giải thích, có thể thấy hẳn là người dày dặn kinh nghiệm.

Ngoài ra, cứ mỗi ba tháng, một vị Luyện Khí trưởng lão sẽ giảng giải tâm đắc luyện khí cho các đệ tử Luyện Khí Kỳ, coi như một loại phúc lợi.

Trách nhiệm này được phân công luân phiên, mỗi trưởng lão chỉ cần giảng một lần trong vòng một hai năm, không ảnh hưởng đến tu hành.

“Đương nhiên, nếu sư đệ ngày thường rảnh rỗi, cũng có thể chỉ điểm thêm cho đệ tử luyện khí khác.”

“Đúng rồi, còn một phúc lợi khác của trưởng lão! Nếu có nhu cầu thu thập linh tài, chỉ cần báo lên Đại trưởng lão. Khi tông môn nhập về linh tài, có thể sẽ có thứ mà sư đệ cần!”

Nghe đến đây, nội tâm Lý Thanh không khỏi hơi động.

Hắn lập tức nhớ tới bản vẽ luyện chế Thiên La Cờ mà mình lấy được từ thế giới Cực Dạ!

Hiện tại, hắn vẫn chưa tìm ra đầu mối thu thập linh tài luyện chế Thiên La Cờ. Không ngờ vừa mới gia nhập Luyện Khí Đường, vấn đề này đã có thể dễ dàng giải quyết.

Không thể không thừa nhận, gia nhập đại tông môn đúng là có phúc lợi không tệ!

Nếu là tán tu, dù đạt đến Trúc Cơ Kỳ, muốn thu thập những linh tài này cũng phải bôn ba vất vả suốt nhiều năm.

“Đa tạ Ôn sư huynh chỉ điểm!”

Lý Thanh chân thành cảm kích.

“Ha ha ha ha, về sau đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy!”

Ôn trưởng lão khoát tay cười sáng khoái.

Dưới sự hướng dẫn của Ôn trưởng lão, Lý Thanh nhanh chóng làm quen với cách thức xuất nhập của Cấp Hỏa Nguyên Trộn,

cũng như cách mượn yêu hỏa từ Hỏa Tinh Ngạc.

Từ lúc này, hắn đã chính thức trở thành Luyện Khí Trưởng Lão của Luyện Khí Đường.

Chương 702

DTV EBOOK

Đợi đến khi Ôn trưởng lão rời đi, Lý Thanh một mình quan sát những con Hỏa Tinh Ngạc trong trận pháp với vẻ tò mò.

“Thật không ngờ, mấy con yêu cá sấu trông hung dữ này lại có thể bị thuần dưỡng ngoan ngoãn đến vậy.”

Giọng điệu của hắn lộ rõ sự ngạc nhiên.

Điều này cũng chứng tỏ rằng một tông môn Tiên Đạo lớn mạnh không chỉ ở thực lực tổng thể, mà còn ở sự phát triển vượt trội trong các lĩnh vực như luyện đan, luyện khí, trận pháp, ngự thú.

Nói rồi, Lý Thanh lấy ra một quả Hồng Diệp Quả ném xuống dưới, ngay trước mặt một con Hỏa Tinh Ngạc.

Cách mượn yêu hỏa từ chúng vô cùng đơn giản:

Chỉ cần ném xuống linh quả mà chúng thích ăn, chúng sẽ tự động phun ra yêu hỏa.

Quả nhiên, con Hỏa Tinh Ngạc vừa nuốt xong viên Hồng Diệp Quả, liền theo thói quen há miệng, phun ra một luồng lửa nóng bỏng.

Thấy vậy, Lý Thanh lập tức dùng lệnh bài Luyện Khí Trưởng Lão để kích hoạt đại trận dưới chân.

Cấp Hỏa Nguyên Trận nhanh chóng hấp thu luồng yêu hỏa vừa phun ra, rồi truyền dẫn trực tiếp đến trước mặt Lý Thanh.

Nhìn dòng lửa tụ tập trước mặt, hắn khẽ gật đầu:

“Thật đúng là tiện lợi, so với tự mình thúc động Tiên Thiên Chân Hỏa thì tiết kiệm linh lực hơn rất nhiều.”

“Vấn đề duy nhất là tính bí mật không đủ. Về sau, nếu muốn luyện chế pháp khí dành riêng cho mình, tốt nhất vẫn nên dùng chính hỏa diễm của bản thân, tránh để người khác biết được đặc điểm pháp khí của mình.”

Nói đoạn, hắn thu lại lệnh bài, hỏa diễm trước mặt lập tức tắt đi.

Sau khi quen thuộc với cách sử dụng yêu hỏa, Lý Thanh bắt đầu đi dạo xung quanh Luyện Khí Đường.

Gần đây, số lượng nhiệm vụ luyện khí của tông môn đã bị các trưởng lão khác nhận gần hết, nên hắn tạm thời rảnh rỗi.

Tuy nhiên, đã quyết định trở thành Luyện Khí Trưởng Lão, đương nhiên mục tiêu của hắn là kiếm nhiều điểm công hiến nhất có thể.

Vì vậy, hắn đi đến khu vực tiếp nhận ủy thác luyện khí.

Nơi tiếp nhận ủy thác do các đệ tử của Luyện Khí Đường phụ trách, chuyên tiếp nhận nhiệm vụ từ tông môn và chuyển giao cho các trưởng lão có khả năng hoàn thành.

Vừa thấy Lý Thanh xuất hiện, rất nhiều đệ tử lập tức cúi đầu hành lễ:

“Gặp qua Lý trưởng lão!”

Với việc có một vị Luyện Khí Trưởng Lão mới gia nhập, các đệ tử đương nhiên đã biết tin từ sớm.

“Ân, ta muốn xem có nhiệm vụ luyện khí nào thích hợp không. Nếu có, ta sẽ nhận một hai cái để làm thử.”

Lý Thanh gật đầu đáp.

“Trưởng lão, gần đây chúng ta nhận được không ít ủy thác, xin mời xem qua.”

Một đệ tử cung kính đẩy đến trước mặt hắn hai giá đỡ lớn, trên đó treo đầy ngọc giản.

Mỗi ngọc giản tương ứng với một ủy thác luyện khí:

Một nhóm đến từ Luyện Khí Kỳ đệ tử, chủ yếu là trung phẩm pháp khí, thỉnh thoảng có vài cái là thượng phẩm.

Nhóm còn lại đến từ các trưởng lão Trúc Cơ Kỳ, đa phần là thượng phẩm pháp khí và cực phẩm pháp khí.

Cấp độ khác biệt, yêu cầu về phẩm chất pháp khí cũng khác nhau, điều này không có gì lạ.

Lý Thanh lướt qua từng cái một:

“Hai thanh phi kiếm, một Hỏa hệ, một Băng hệ. Yêu cầu trung phẩm pháp khí, có sẵn Hỏa Vân Thạch và Huyền Băng Ngọc.”

“Chữa trị thượng phẩm pháp khí Kim Dương Bảo Dao, linh tài có thể thương lượng.”

“Có một chút Canh Kim bột phấn, muốn luyện chế một kiện cực phẩm pháp khí.”

“...”

Hầu hết các ủy thác được chia thành hai loại:

Người ủy thác yêu cầu một loại pháp khí cụ thể → Luyện Khí Sư tiếp nhận rồi báo lại cần những linh tài gì để chế tạo.

Người ủy thác tự cung cấp một số linh tài → Luyện Khí Sư tự do phát huy, dựa vào linh tài có sẵn mà chế tạo pháp khí phù hợp.

Ngoài ra, còn có một số nhiệm vụ chữa trị pháp khí hồng hóc – phần lớn là từ các món pháp khí bị hư hại bên ngoài tông môn. Vì không tìm được người luyện chế ban đầu, nên họ chỉ có thể nhờ đến Luyện Khí Đường.

Nói tóm lại, ủy thác rất nhiều, mỗi nhiệm vụ hoàn thành đều sẽ nhận được điểm cống hiến, đây là cách kiếm cống hiến vô cùng tốt.

Dù sao, thân là tu tiên giả, đặc biệt là đệ tử tông môn, thường xuyên phải xuất môn làm nhiệm vụ hoặc lịch luyện bên ngoài.

Ở bên ngoài, pháp khí chính là thủ đoạn hộ thân quan trọng nhất.

Một kiện pháp khí phù hợp có thể giúp tu sĩ gia tăng sức chiến đấu một cách đáng kể. Đây không phải là lời nói suông, mà là điều mọi tu sĩ đều tự mình trải nghiệm.

Liếc nhìn danh sách, Lý Thanh suy nghĩ một chút, tay đặt lên cằm, cân nhắc chọn nhiệm vụ phù hợp.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trên một ngọc giản ủy thác từ Trúc Cơ Kỳ trưởng lão.

Nội dung yêu cầu:

Luyện chế thượng phẩm pháp khí.

Yêu cầu duy nhất: pháp khí thuộc tính trời buột!

Điều thú vị hơn là người ủy thác vô cùng rộng rãi, trong ngọc giản viết rõ:

“Chỉ cần linh tài không quá vô lý, ta đều có thể thu thập được!”

Chương 703

DTV EBOOK

Lý Thanh khẽ cười, trong lòng đã có quyết định:

“Ân, liền nhận cái này đi.”

“Ân, vậy thì nhận ủy thác này đi.”

Lý Thanh cẩn thận cân nhắc một hồi, sau đó quyết định tiếp nhận nhiệm vụ luyện chế một món pháp khí trời buộc thượng phẩm.

Thế nhưng, khi hắn vừa chọn xong, vị đệ tử Luyện Khí kỳ đứng bên cạnh bỗng lộ ra vẻ mặt kỳ quái. Hắn chần chờ một chút, rồi mở miệng nhắc nhở:

“Lý trưởng lão, ủy thác này... là do Từ trưởng lão ban bố.”

Nghe vậy, Lý Thanh nhú mày, chậm rãi hỏi: “Ồ? Vậy thì sao? Chẳng lẽ ủy thác của Từ trưởng lão không thể nhận?”

Vị đệ tử Luyện Khí kỳ khẽ liếc nhìn xung quanh, rồi hạ giọng nói:

“Cũng không phải là không thể nhận, chỉ là tính tình của Từ trưởng lão rất cổ quái, yêu cầu với pháp khí cực kỳ khắt khe.”

“Hắn từng ban bố nhiều lần ủy thác trước đây. Mặc dù phần thưởng công hiến rất phong phú, nhưng hầu như chẳng có vị trưởng lão nào trong Luyện Khí đường muốn nhận cả.”

“Lý do là vì các trưởng lão từng nhận nhiệm vụ này đều không thể làm hắn hài lòng. Khi đó, đã xảy ra không ít tranh cãi khó chịu. Cuối cùng, phải đích thân Đại trưởng lão ra tay thì mới có thể luyện chế được món pháp khí hợp ý hắn.”

“Cũng vì vậy mà sau này, hầu như chẳng ai muốn nhận ủy thác từ Từ trưởng lão nữa.”

Không trách được thù lao lần này lại phong phú như vậy. Chỉ là hỗ trợ luyện chế một món pháp khí thượng phẩm, mà đã

được trả đến 160 điểm công hiến – số điểm này gần như ngang với việc luyện chế một món cực phẩm pháp khí rồi.

Lý Thanh thầm nghĩ trong lòng.

Hắn gia nhập tông môn đã khá lâu, nhưng phần lớn thời gian đều bế quan khổ tu, vì vậy không quá am hiểu về các trưởng lão Trúc Cơ kỳ trong môn phái.

Nhưng sau một hồi suy tính, hắn vẫn quyết định tiếp nhận ủy thác này.

Bởi vì theo tin tức mà hắn nghe được trước đó, rất nhanh thôi, tông môn sẽ mở ra đợt đổi điểm công hiến lấy đan dược. Đến lúc đó, Tử Dương Đan – loại đan dược có thể nhanh chóng tăng cao tu vi – sẽ được mang ra trao đổi.

Mà hiện tại, số điểm công hiến trong tay hắn thực sự quá ít, ít đến đáng thương! Một khi tông môn mở đợt đan dược, chắc chắn những viên đan có thể giúp tăng cường tu vi sẽ bị tranh đoạt sạch sẽ ngay lập tức.

Hắn không thể bỏ lỡ cơ hội này, bằng không, có khi lại phải đợi thêm ba năm nữa!

Dù sao, ngay cả một đại tông môn tiên đạo như Lăng Vân Tông, cũng không phải lúc nào cũng có thể dễ dàng gom đủ những loại linh dược trân quý như vậy.

Cảm giác cấp bách dâng lên trong lòng, khiến hắn càng thêm quyết tâm. Hắn phải tranh đoạt! Không chỉ đơn giản là tranh đoạt, mà còn là tranh đoạt với vô số trưởng lão Trúc Cơ kỳ khác!

Vậy nên, Lý Thanh cuối cùng vẫn chọn nhận lấy ủy thác này của Từ trưởng lão.

Hai ngày sau.

“Người chính là người nhận ủy thác luyện khí của ta?”

“Một tên trưởng lão vừa mới gia nhập Luyện Khí đường?”

“Người có biết ta cần món pháp khí này để làm gì không? Nếu như ta không hài lòng, thì ta sẽ trả lại đó!”

Từ trưởng lão là một lão giả mặt đỏ, râu ria bạc trắng. Ông ta trừng mắt nhìn Lý Thanh, giọng điệu tràn đầy nghi ngờ.

Mặc dù đã sớm nghe nói Từ trưởng lão khó tính, nhưng khi trực tiếp đối mặt với thái độ xem thường như thế này, sắc mặt của Lý Thanh vẫn không khỏi lạnh đi một chút.

Trước đây, hầu hết trưởng lão Trúc Cơ kỳ mà hắn từng tiếp xúc trong tông môn đều rất hòa nhã, ít nhất cũng giữ một thái độ thân thiện.

Không ngờ, Từ trưởng lão lại thẳng thừng bày ra bộ dạng này ngay khi vừa gặp mặt. Quả thật là quá ngạo mạn!

Nhưng dù vậy, Lý Thanh vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, khẽ cười đáp:

“Từ sư huynh, trước đây ta từng luyện chế một số loại pháp khí trời buộc, nên cũng có chút tự tin. Nếu không thì ta đã không nhận ủy thác này.”

“Nếu sư huynh có yêu cầu cụ thể nào, có thể nói rõ ngay bây giờ, để ta cân nhắc lựa chọn nguyên liệu luyện chế cho phù hợp.”

Từ trưởng lão hừ lạnh một tiếng, trong mắt vẫn đầy hoài nghi.

Thực tế, ông ta vốn định nhờ Đại trưởng lão đích thân xuất thủ. Với những trưởng lão khác trong Luyện Khí đường, ông ta thực sự không quá tin tưởng.

Trải qua mấy lần thất bại trước đây, ông ta cứ tưởng rằng chẳng còn ai dám nhận nhiệm vụ của mình nữa. Không ngờ, hôm nay lại có một kẻ “ngựa non háu đá” đứng ra đảm nhận.

“Ban đầu, ta vốn định nhờ Đại trưởng lão ra tay.”

“Nhưng nếu người đã khẳng khẳng muốn tiếp nhận, vậy thì ta nói trước! Nếu pháp khí người luyện ra không đạt yêu cầu, thì đừng hòng lấy được một điểm công hiến nào!”

Nghe vậy, Lý Thanh vẫn bình tĩnh như cũ.

Hắn cũng không lo đối phương sẽ làm càn.

Chương 704

DTV EBOOK

Dù sao, trong tông môn còn có Cháp Pháp Đường. Chỉ cần hẩn luyện chế ra pháp khí đủ chất lượng, thì dù Từ trưởng lão có cố tình gây khó dễ, hẩn cũng có thể đưa vụ việc lên Cháp Pháp Đường giải quyết.

Khi đó, không chỉ riêng Cháp Pháp Đường, mà rất nhiều trưởng lão trong Luyện Khí đường cũng sẽ chú ý đến việc này.

Nếu bị phát hiện cố ý gây khó dễ, Từ trưởng lão sẽ phải chịu hình phạt nghiêm khắc. Tông môn chưa từng dung thứ cho loại hành vi này!

Vì vậy, Lý Thanh thân nhiên nói:

“Từ trưởng lão, ta hiểu rõ điều đó. Ngược lại, ta muốn nghe xem ngươi có yêu cầu gì cụ thể đối với món pháp khí trói buộc này.”

Lần này, Từ trưởng lão trầm mặc một chút, rồi mới chậm rãi nói:

“Cũng không có quá nhiều yêu cầu. Nhưng ta muốn dùng món pháp khí này để đối phó một con yêu thú trong cánh đồng tuyết của Cẩm Ngữ Vực.”

“Đó là một con Băng Linh Thiềm, một con yêu thú Nhị Giai Trung Kỳ!”

“Nếu món pháp khí trói buộc này không đủ mạnh, thì ngay cả lão phu cũng không dám trực diện đối đầu với con yêu thú cấp hai trong hoàn cảnh băng thiên tuyết địa kia.”

Từ trưởng lão ngẩng cao đầu, ánh mắt nhìn về phía Lý Thanh vẫn mang theo chút chất vấn.

“Nếu là vậy, ta đã hiểu rồi!”

“Chờ ta thống kê xong linh tài cần thiết, Từ trưởng lão sẽ phụ trách thu thập chúng.” Lý Thanh vừa cười vừa nói.

Nghe vậy, Từ trưởng lão lại hừ lạnh một tiếng:

“Ta nói cho người biết, mặc dù lão phu không chuyên về luyện khí, nhưng cũng không phải kẻ ngốc để người dễ dàng qua mặt! Một chút kiến thức cơ bản, lão phu vẫn phải có!”

“Haha, Từ trưởng lão lo xa rồi! Luyện Khí Đường chúng ta từ trước đến nay luôn đặt chữ tín lên hàng đầu!”

Nói đến đây, Lý Thanh nở một nụ cười rạng rỡ, hàm răng trắng sáng khiến gương mặt hắc càng thêm dương quang sáng lạn.

Từ trưởng lão đã ngầm tỏ rõ thái độ: Ông ta không phải người dễ bị lừa. Nếu Lý Thanh mở miệng đòi hỏi quá nhiều linh tài trân quý, thì đừng hòng nhận được sự chấp thuận.

Dù sao cũng chỉ là một món thượng phẩm pháp khí, chứ không phải cực phẩm pháp khí!

Nếu linh tài bỏ ra quá nhiều, chẳng phải toàn bộ đều rơi vào túi riêng của Lý Thanh sao?

Thực ra, trong giới luyện khí, việc lấy một phần linh tài làm thù lao cũng là chuyện bình thường. Chỉ cần không quá đáng, thì dù có giấu bớt một ít nguyên liệu cũng chẳng ai truy cứu đến cùng. Đây là một loại quy tắc ngầm mà hầu hết Luyện Khí Sư trong tu tiên giới đều ngầm hiểu với nhau.

“Hừ, mau nói rõ những linh tài cần thiết đi! Chỉ cần không quá vô lý, lão phu vẫn có thể thu thập được!”

Từ trưởng lão hắt cằm kiêu ngạo, nhưng ẩn sâu trong ánh mắt lại mang theo vài phần tự tin.

Điều này khiến Lý Thanh có chút ngoài ý muốn. Nếu vị trưởng lão này thực sự có năng lực thu thập linh tài mạnh như vậy, thì kết giao một phen cũng không phải ý tồi.

Dù sao, sau này hẳn có thể cần thu thập thiên địa linh hỏa, hoặc tìm kiếm linh tài luyện chế Thiên La Kỳ, đến lúc đó có thể nhờ đến vị trưởng lão này hỗ trợ.

“Được rồi, ta sẽ chuẩn bị danh sách. Trước tiên, ta xin cáo từ!”

Nói xong, Lý Thanh rời khỏi động phủ của Từ trưởng lão.

Sở dĩ hắn quyết định nhận ủy thác này, là vì trước đây hắn đã từng luyện chế một món Thủy Quán Lưới, tích lũy được không ít kinh nghiệm.

Dù Thủy Quán Lưới chỉ là một món trung phẩm pháp khí, nhưng hiện tại, với trình độ luyện khí của hắn đã được nâng cao đáng kể, cộng thêm việc kế thừa nhiều truyền thừa luyện khí, nên hắn có niềm tin rất lớn vào việc hoàn thành nhiệm vụ này.

“Pháp khí trời buộc thường có hình dạng lưới, dây thừng hoặc xích sắt. Nếu mục tiêu là yêu thú, thì quan trọng nhất là phải nhẹ nhàng, linh hoạt, dễ khống chế...”

Trở về động phủ, Lý Thanh ngồi xuống trầm ngâm suy nghĩ, rồi rất nhanh, trong lòng đã có ý tưởng.

“Luyện chế một sợi dây thừng pháp khí thì sao?”

“Hừm... Khôn Tiên Thằng?”

Ý tưởng vừa lóe lên trong đầu, nhưng rất nhanh, hắn liền bác bỏ. Dù sao món pháp khí này cũng chỉ là thượng phẩm pháp khí, gọi là “trời tiên” thì quá mức khoa trương.

“Àn... vậy gọi là Khôn Linh Thằng thì hợp lý hơn.”

Sau khi xác định hình dạng của pháp khí, Lý Thanh liền bắt đầu suy nghĩ về linh tài cần thiết.

“Nếu là dây thừng, thì tốt nhất nên dùng linh đẳng hoặc gân yêu thú làm chủ tài.”

Suy nghĩ một lúc, hắn nhanh chóng chọn ra hai loại chủ tài chính:

Hư Linh Đẳng – loại linh đẳng có độ dẻo cực tốt, vô cùng mềm mại và linh hoạt. Nếu lấy nó làm chủ tài, chắc chắn sẽ là lựa chọn hoàn hảo nhất.

Gân yêu mãng Nhị Giai – nếu không thể thu thập Hư Linh Đẳng, thì gân yêu mãng cũng là một lựa chọn thay thế tốt, đặc biệt là khi đối phó với loài yêu thú như Băng Linh Thiềm, có thể mang lại hiệu quả đáng kinh ngạc.

Chương 705

DTV EBOOK

“Nếu chỉ để đổi phó Băng Linh Thiềm, thì phụ tài tốt nhất nên là linh tài mang thuộc tính Hỏa.”

“Tuy nhiên, ta cũng không nên chỉ giới hạn ở mục tiêu trước mắt, vì về sau món pháp khí này vẫn có thể dùng để đổi phó với nhiều loại yêu thú khác...”

Vừa suy nghĩ, Lý Thanh vừa ghi chép lại một số linh tài ngũ hành, đồng thời dặn dò rõ ràng rằng không nhất thiết phải thu thập đủ toàn bộ, chỉ cần có hai đến ba loại là được.

Sau khi chuẩn bị xong danh sách, hắn lập tức sai người dùng linh điều truyền tin gửi danh sách đến Từ trưởng lão.

Trong động phủ của Từ trưởng lão.

Khi nhận được danh sách từ Lý Thanh, lão giả mặt đỏ liên hừ lạnh một tiếng:

“Hừ, tiểu tử này dám mở miệng thật lớn! Một lần mà đòi hỏi nhiều linh tài như vậy, cứ như muốn luyện chế cực phẩm pháp khí không bằng!”

Ông ta nhíu mày, dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn đá, trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu.

Cuối cùng, vẫn quyết định thu thập đủ linh tài theo yêu cầu.

Dù ngoài miệng lắm bầm trách cứ, nhưng trong lòng Từ trưởng lão cũng hiểu rất rõ: Những linh tài này hoàn toàn phù hợp để luyện chế một món thượng phẩm pháp khí.

Số lượng tuy nhiều, nhưng vẫn nằm trong mức hợp lý.

Đặc biệt, trong danh sách còn có Nhị Giai Yêu Mãng Gân, mà lại yêu cầu hai sợi, hiển nhiên là để đề phòng trường hợp luyện chế thất bại.

“Những linh tài này gom góp cũng không khó.”

“Nhưng nếu tiểu tử này luyện ra một món pháp khí tầm thường, ta nhất định không tha cho hắn!”

Nghĩ vậy, Từ trưởng lão bắt đầu suy tính về cách thu thập linh tài.

“Hình như vài năm trước, ta và Vân sư muội từng giết một con Nhị Giai Sát Huyết Mãng, không biết gân mãng còn giữ lại không... Có lẽ nên đi hỏi một chút.”

Tại động phủ Hoang Vân Phong, Lý Thanh nhìn linh tài mà Từ trưởng lão vừa đưa tới, trên mặt không giấu được nụ cười hài lòng.

“Không tệ, năm loại linh tài thuộc tính ngũ hành vậy mà đều đã thu thập đủ. Thủ đoạn của Từ trưởng lão quả thật lợi hại.”

Từ lúc nhận ủy thác đến nay bất quá chỉ mới gần nửa tháng, vậy mà đối phương đã gom góp đủ toàn bộ linh tài, đủ thấy vị trưởng lão này quan hệ rộng rãi, thủ đoạn không tầm thường.

Cùng lúc đó, Lý Thanh cũng ngầm quyết định lần này nhất định phải tận dụng cơ hội thật tốt để gây dựng mối quan hệ với vị trưởng lão tính tình cổ quái này. Đây tuyệt đối là một tài nguyên giao thiệp hiếm có.

“Hai sợi gân mãng này sát khí nồng đậm đến mức đáng sợ, có lẽ chính là gân của Sát Huyết Mãng. Dù chỉ là yêu thú cấp hai, nhưng trong cùng cấp bậc, Sát Huyết Mãng cũng thuộc hàng cực kỳ cường hãn.”

“Nếu đã gom đủ hai sợi gân mãng, vậy thì lần này luyện chế, nói gì cũng không thể thất bại!”

Lông mày Lý Thanh hơi nhíu lại, hắn thầm quyết tâm, nhất định phải luyện chế ra một sợi Trôi Linh Dây Thừng khiến Từ trưởng lão hài lòng. Chỉ cần thành công, phần gân mãng còn lại hắn có thể giữ lại cho bản thân mà không có chút gánh nặng nào trong lòng.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là Trôi Linh Dây Thừng phải đạt tiêu chuẩn của Từ trưởng lão, nếu không thì mọi toan tính cũng chỉ là uổng phí.

Nghĩ vậy, Lý Thanh không chậm trễ thêm, trực tiếp mang theo đầy đủ linh tài, lập tức chạy thẳng tới Luyện Khí Đường.

Luyện Khí Đường nằm sâu trong một sơn cốc nóng bức đến khó chịu. Ngay khi đến cửa đường, Lý Thanh tiện tay nhận lấy một ít Hỏa Tinh Ngạc thích ăn linh quả, sau đó liền tiến vào Cấp Hỏa Nguyên Trận.

“Oanh!”

Trước khi tiến vào trận pháp, hắn lấy ra lệnh bài trưởng lão luyện khí để kích hoạt trận pháp. Rất nhanh, một con đường thông đạo mở ra trước mặt hắn.

Sau khi tùy tiện chọn một khu vực nghỉ ngơi của Hỏa Tinh Ngạc, Lý Thanh lấy ra mấy quả linh quả màu đỏ rồi ném xuống cho những con cá sấu hệ Hỏa dưới lòng đất.

Lũ Hỏa Tinh Ngạc vừa nuốt linh quả, lập tức há miệng phun ra hỏa diễm nồng đậm.

“Oanh!”

“Hỏa cấp!”

Lý Thanh lập tức kích hoạt trận pháp, thu thập tất cả yêu hỏa, dẫn chúng nhập vào trong trận pháp, thông qua trận văn thâm ảo mà tụ tập hỏa diễm trước mặt mình.

“Keng!”

Tiếng kim loại nặng nề vang lên, một lò luyện khí màu đen phong cách cổ xưa hiện ra trước mặt Lý Thanh.

Chính là Hắc Lô!

Không hề trì hoãn, hắn nhanh chóng dẫn yêu hỏa tinh thuần vào trong Hắc Lô, sau đó lấy hai sợi gân măng của Sát Huyết Mãng ném vào trong, dùng yêu hỏa thiêu đốt, loại bỏ sát khí còn sót lại bên trong gân măng.

Dù yêu hỏa này chỉ thuộc Nhất Giai Hậu Kỳ, so với Tiên Thiên Chân Hỏa thì vẫn còn chênh lệch rất lớn, nhưng ưu điểm là bền bỉ, không tiêu hao linh lực của bản thân.

Lý Thanh kiên nhẫn chờ đợi, lặng lẽ quan sát quá trình sát khí bị loại bỏ.

Chương 706

DTV EBOOK

Bản thân Sát Huyết Mãng là một loài yêu thú có sát khí cực kỳ nặng, chuyên giết chóc. Ngay cả khi đã chết, sát khí trên thân thể nó vẫn còn lưu giữ rất lâu, khiến bất kỳ vật liệu nào lấy từ nó cũng tràn đầy sát khí.

Thời gian lặng lẽ trôi qua...

Từng luồng sát khí vô hình trong gân mãng không ngừng tiêu tán, kéo dài suốt một ngày một đêm.

Lúc bình minh vừa ló rạng, một tia tử khí từ phương đông dần hiện lên đường chân trời.

Bấy giờ, Lý Thanh đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên mở bừng mắt.

“Bá!”

Hai luồng tinh quang bắn ra từ trong con ngươi của hắn, hắn nhìn chăm chăm vào hai sợi gân mãng đã hoàn toàn loại trừ sát khí, nhẹ giọng lầm bầm:

“Đến lúc bắt đầu!”

Hỏa Tinh Ngạc phun ra yêu hỏa gần như đã tiêu hao hết, Lý Thanh tiện tay ném thêm vài quả linh quả, kích thích chúng phun ra thêm hỏa diễm. Sau đó, hắn liền lấy từ trong túi trữ vật ra năm loại linh tài hệ ngũ hành.

Ngay khoảnh khắc ấy, từng cột lửa mạnh mẽ bùng lên, sóng nhiệt cuộn cuộn lan tỏa.

Dưới sự khống chế tinh diệu của hắn, năm loại linh tài vô hình lần lượt bị ném vào trong Hắc Lô.

Cách làm này cực kỳ táo bạo!

Bình thường, khi tinh luyện linh tài, các Luyện Khí Sư sẽ tinh luyện từng loại một để tránh rủi ro. Nhưng Lý Thanh thì khác, hắn có kinh nghiệm dày dặn cùng thần thức mạnh mẽ, nên dù

tinh luyện cả năm loại linh tài cùng lúc vẫn không gặp khó khăn gì.

Ngay từ khi còn ở thế tục, hắn đã bắt đầu rèn sắt. Sau khi tiến vào tu tiên giới, hắn chưa từng từ bỏ luyện khí, cho nên hiện tại, trong lĩnh vực luyện chế pháp khí, hắn đã có phong thái của một Tông Sư chân chính!

Càng gia tăng mức độ chấn động của yêu hỏa, Lý Thanh hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu tinh luyện ngũ hành linh tài.

Chỉ trong chớp mắt, vô số tia bảo quang hội tụ, tinh túy của ngũ hành linh tài tỏa sáng rực rỡ.

Dù không phải linh tài đỉnh cấp, nhưng chỉ riêng phần tinh túy rút ra đã đủ để luyện chế một món thượng phẩm pháp khí.

Thấy vậy, Lý Thanh không hề chán chừ.

Hai ngón tay hắn khép lại, kiên quyết chỉ thẳng vào một sợi gân mẫn đã được trừ sạch sát khí.

Tinh túy ngũ hành trong Hắc Lô lập tức bắt đầu dung nhập vào sợi gân mẫn, giống như chuồn chuồn lướt nước, từ từ bao bọc lấy từng tắc một...

Loại dung luyện thủ pháp này, dù là tại Thanh Lĩnh vực, hay thậm chí các đại vực khác, cũng tuyệt đối chưa từng xuất hiện, không có ai từng nhìn thấy.

Bởi vì đây chính là truyền thừa Nhị Giai Luyện Khí mà Lý Thanh học được từ một di tích trên đỉnh núi, hôm nay chỉ mới lần đầu thử nghiệm, nhưng hiệu quả lại vượt xa dự liệu của hắn.

“Chuồn chuồn lướt nước, loại dung luyện linh tài thủ pháp này, quả thực thần kỳ!”

Trước đây, khi luyện chế Phong Lâm Hỏa Sơn Chi Mâu, hắn sử dụng thủ pháp dung luyện ngũ hành tinh túy phổ thông, dẫn đến cốt mâu xuất hiện vết nứt.

Nhưng bây giờ, sau khi lĩnh hội thủ pháp mới này, hắn không cần lo lắng về việc hao tổn linh tài trong quá trình dung luyện nữa.

Mỗi lần ngón tay hần điểm nhẹ, một phần ngũ hành tinh túy liền hòa nhập vào gân mẫn, quá trình trơn tru thông thuận, giống như mưa thuận gió hòa, nhuần vật vô thanh.

Càng dung luyện, lượng ngũ hành tinh túy rót vào càng nhiều, Lý Thanh bắt đầu chủ động điều chỉnh hình dạng của gân mẫn, từng bước luyện chế thành Phục Linh Thăng.

Sau khi thêm vào Linh Mộc Tinh Túy, dù có hi sinh một phần tính mềm dẻo của gân mẫn, nhưng đổi lại, sợi dây thừng trở nên cứng cỏi hơn gấp bội.

Vốn dĩ chất liệu của nó đã là thứ mà kiếm dao chém chặt cũng khó tổn thương, giờ đây lại càng thêm kiên cố bất phá.

Thời gian lặng lẽ trôi qua...

Hai ngày sau, Phục Linh Thăng đã sơ bộ thành hình. Gân mẫn nguyên bản đã hoàn toàn thay đổi, hiện ra một loại ngũ sắc lấp lánh, hình thái rõ ràng của một sợi dây linh thừng.

“Ngũ sắc hợp nhất, đây mới chính là Ngũ Hành Phục Linh Thăng!”

Thoại âm vừa rơi xuống, Lý Thanh lập tức tiến hành bước thứ hai trong quá trình luyện chế: dẫn nhập pháp lực, kích hoạt linh tính của pháp khí.

Sau khi sát khí được khu trừ hoàn toàn, quá trình tôi luyện cũng trở nên vô cùng thuận lợi. Chưa đầy nửa ngày, linh tính của Phục Linh Thăng đã dồi dào hơn hẳn.

Bước thứ ba – bước quan trọng nhất: Khắc linh văn!

Một bước này sẽ quyết định trực tiếp uy lực thực tế của pháp khí sau khi hoàn thành.

Cho đến giờ phút này, ngay cả Lý Thanh cũng không dám lơ là.

Hắn không vội bắt đầu ngay, mà trước tiên tập trung suy nghĩ, trong đầu dựng lên bản phác thảo linh văn.

Trước đây, hắn từng luyện chế qua Nước Quán Lưới, linh văn trên đó vô cùng tinh diệu, có thể tham khảo.

“Dù sao Nước Quán Lưới chỉ là trung phẩm pháp khí, nếu rập khuôn toàn bộ thì chắc chắn không phù hợp.”

Chương 707

DTV EBOOK

“Nhưng Phục Linh Thăng lại mang trong mình ngũ hành chỉ lực, thuộc về dạng pháp khí hợp nhất linh văn, vậy thì có thể lấy linh văn hệ Thủy của Nước Quán Lưới, rồi bổ sung thêm bốn thuộc tính còn lại.”

“Như vậy, chỉ cần tổ hợp hoàn hảo năm loại linh văn, ta có thể luyện chế ra một sợi Ngũ Hành Phục Linh Thăng!”

Lý Thanh nhanh chóng sắp xếp:

Trời Hỏa Văn

Nước Quán Văn

Mộc Buộc Văn

Ức Kim Văn

Đất Ép Văn

Hắn lẩm bẩm:

“Nếu muốn tổ hợp những linh văn này thành một chỉnh thể, thì phải tìm được cách dung hội quán thông tất cả.”

“Ngoài ra, phần đầu và đuôi của Phục Linh Thăng cũng cần thêm một đạo phụ trợ linh văn để ổn định kết cấu.”

Từng chút từng chút suy nghĩ, Lý Thanh kết hợp tất cả kinh nghiệm luyện khí suốt bao năm qua, cuối cùng đã tạo ra một phương án khắc linh văn hợp lý và hoàn chỉnh.

Khắc đồng thời năm loại linh văn thuộc tính lên cùng một pháp khí, đây là điều hắn chưa từng làm bao giờ!

Ngay cả Phong Lâm Hỏa Sơn Chi Mâu trước đó, cũng chỉ có một thuộc tính duy nhất.

Nhưng may mắn thay, Ngũ Hành Tinh Túy trong sợi dây đã được dung luyện hoàn mỹ.

Bởi vậy, dù phải chịu tải cả năm loại linh văn, nó vẫn có thể hoàn toàn chống đỡ!

Đến lúc này, trong lòng Lý Thanh đã không còn bất kỳ do dự nào nữa.

Hắn lập tức bắt đầu khắc linh văn, tiến hành bước cuối cùng để hoàn thành Ngũ Hành Phục Linh Thằng!

“Cái gì? Người nói Lý sư đệ lại tiếp nhận ủy thác luyện khí của lão gia hỏa Từ Trường Vân?”

Ôn trưởng lão đang nghe đệ tử phụ trách nhiệm vụ báo cáo thì trợn tròn mắt, khóe miệng co giật liên tục.

“Đúng vậy, chuyện này cũng đã xảy ra được một thời gian rồi.” Tên đệ tử kia có chút bất an, nhìn Ôn trưởng lão mà nói.

Thân là Nhị trưởng lão Luyện Khí Đường, Ôn Phong sắc mặt đen như đáy nồi, giận dữ nói:

“Ai da! Lại quên mất không báo cho Lý sư đệ! Lần này chẳng lẽ lại kinh động đến Đại trưởng lão sao?”

Ôn trưởng lão quay đầu nhìn về hướng Cấp Hỏa Nguyên Trận, thở dài liên tục. Trong lòng hắn thầm nghĩ, có lẽ Từ Trường Vân lại sắp sửa đến Luyện Khí Đường gây âm ỉ một trận.

Chỉ cần nghĩ đến tính tình cổ quái của Từ trưởng lão, dù là Ôn trưởng lão cũng không khỏi cảm thấy đau đầu.

“Hi vọng Lý sư đệ thật sự có nắm chắc!”

Tin tức Lý Thanh tiếp nhận ủy thác luyện khí từ Từ trưởng lão rất nhanh đã lan truyền khắp Luyện Khí Đường.

“Lý trưởng lão đúng là vừa có tài, gan cũng lớn!”

“Ngoài Đại trưởng lão ra, còn ai dám nhận ủy thác của Từ trưởng lão chứ? Ngay cả Ôn trưởng lão cũng không thể khiến lão hài lòng.”

“Lần này, Từ trưởng lão chắc lại nổi trận lôi đình cho mà xem!”

Không chỉ đệ tử Luyện Khí Kỳ, ngay cả một số Luyện Khí trưởng lão cũng lắc đầu nghiêng ngả.

“Một kiện thượng phẩm pháp khí chuyên trối buộc, trừ phi đạt đến cực hạn, nếu không thì khó mà đáp ứng nổi yêu cầu của Từ trưởng lão.”

“Hừ! Theo ta thấy, Từ Trưởng Lão căn bản là cố tình làm khó người khác! Mỗi lần đều yêu cầu pháp khí đạt đến tinh phẩm, ngoài Đại trưởng lão ra, ai dám cam đoan mỗi kiện pháp khí đều đạt đến phẩm giai cao nhất?”

“Đội mà xem, không chừng cuối cùng lại phải nhờ đến Đại trưởng lão xuất thủ.”

Bảy ngày trôi qua trong nháy mắt.

Khi mọi người đều chờ xem kết quả, đột nhiên từ hướng Luyện Khí Cốc Đại Trận, một luồng linh khí nóng bỏng dao động mạnh mẽ truyền ra.

“Oanh!”

Một luồng ngũ sắc linh quang từ trong trận pháp phóng lên tận trời, một sợi ngũ sắc dây thừng khổng lồ hiện ra, tựa như một con cự mãng đang bốc lên giữa ánh sáng rực rỡ.

Vô số linh khí xung quanh điên cuồng hội tụ về phía sợi dây, từng tầng linh áp mạnh mẽ khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Ở phía dưới ngũ sắc cự mãng, Lý Thanh đang tay bấm pháp ấn, không ngừng tế luyện, rửa sạch linh khí cho kiện thượng phẩm pháp khí vừa luyện chế thành công.

Không thể không nói, lần này động tĩnh lớn hơn xa so với khi luyện chế Phong Lâm Hỏa Sơn Chi Mâu.

Ngay cả cốt mâu, khi hoàn thành cũng không thể tạo ra cảnh tượng linh khí hội tụ kinh khủng như thế này.

Khi lượng linh khí tụ hội dần suy giảm, con triều tịch linh lực cũng dần đi vào hồi kết.

Ngũ sắc cự mãng chậm rãi rơi xuống, hóa thành một sợi dây thừng bình thường nằm gọn trong tay Lý Thanh.

Không sai, Phục Linh Thăng—không, phải nói là Ngũ Hành Phục Linh Thăng—cuối cùng cũng luyện chế hoàn tất!

“Không tệ! Sợi Ngũ Hành Phục Linh Thằng này, dù đặt trong hàng thượng phẩm pháp khí, cũng tuyệt đối là tinh phẩm! Nếu gặp trường hợp đặc biệt, thậm chí có thể phát huy uy lực không thua gì cực phẩm pháp khí!”

Lý Thanh vô cùng hài lòng, nhẹ nhàng vuốt ve sợi dây trong tay.

Không lâu sau, lần lượt từng bóng người từ bốn phương tám hướng cấp tốc bay đến.

“Chuyện gì xảy ra? Có người đang luyện khí sao?”

Chương 708

DTV EBOOK

“Sao linh lực triều tịch lần này lại mạnh đến mức sánh ngang cả cực phẩm pháp khí?”

“Là ai đang luyện chế? Ta nhớ rõ Đại trưởng lão gần đây không có ra tay mà!”

Một trận xôn xao nổi lên trong Luyện Khí Đường...

【Luyện chế thành công thượng phẩm pháp khí: Ngũ Hành Phược Linh Thăng, ban thưởng tuổi thọ 50 năm!】

Cây Phược Linh Thăng này, dù đặt trong hàng thượng phẩm pháp khí cũng được xem là tinh phẩm hiếm có!

Bởi vậy, sau khi luyện chế thành công, Lý Thanh lập tức được tăng thêm 50 năm tuổi thọ. Con số này còn nhiều hơn hẳn so với khi hắn luyện chế Phong Lâm Hỏa Sơn Chi Mâu trước đó.

Cùng với sự ra đời của Ngũ Hành Phược Linh Thăng, không ít người lập tức chú ý đến hắn.

Sau khi Lý Thanh thu hồi pháp khí, bên ngoài trận pháp đã có mấy bóng người đứng chờ, tất cả đều chăm chú nhìn về phía hắn.

Trên tay cầm theo dây thừng ngũ sắc, Lý Thanh thoáng ngẩn ra khi thấy cảnh tượng này, sau đó bật cười, ôm quyền hướng về phía đám người trước mặt:

“Lý Thanh, bái kiến các vị sư huynh!”

Những người đến đều là Luyện Khí Trưởng Lão của Luyện Khí Đường, xét về tư cách và bối phận, bọn họ đều lâu năm hơn so với Lý Thanh – một tân nhân mới gia nhập. Bởi vậy, hắn gọi một tiếng “sư huynh” cũng không có gì sai.

Nhìn thấy Lý Thanh xuất hiện, trong mắt không ít người lộ ra vẻ nghiêm túc.

“Ha ha ha, ta còn tưởng ai, không ngờ lại là Lý sư đệ đang mở lò luyện khí ở đây!”

“Vừa rồi sợi dây thừng khổng lồ như một con cự mãng kia, chắc hẳn là tác phẩm của Lý sư đệ rồi!”

“Kỹ thuật luyện khí của Lý sư đệ thật khiến người ta hổ thẹn. Ta tự nhận bản thân không thể luyện ra pháp khí phẩm chất cao như vậy.”

Mấy vị trưởng lão Luyện Khí Đường đều là Luyện Khí Sư danh tiếng lẫy lừng, chỉ cần liếc mắt đã nhận ra pháp khí mà Lý Thanh vừa chế tạo bất phàm đến nhường nào.

Trước những lời tán dương không ngớt, Lý Thanh chỉ mỉm cười khiêm tốn đáp:

“Các vị sư huynh quá lời rồi. Tại hạ chẳng qua chỉ là gặp may mà thôi.”

“Ha ha ha, sư đệ thật quá khiêm nhường! Có người gia nhập, thực lực của Luyện Khí Đường chắc chắn sẽ vươn lên một tầng cao mới.”

“Đâu có đâu có, con đường phía trước của ta còn dài lắm, làm sao có thể sánh bằng các vị sư huynh trên con đường luyện khí?”

Sau một hồi hàn huyên cùng đám trưởng lão, cuối cùng Lý Thanh cũng thoát ra khỏi đám người, rời khỏi Luyện Khí Sơn Cốc.

“Hô! Trưởng lão trong đường đúng là quá nhiệt tình. Ra lò một pháp khí liền thu hút ánh mắt mọi người thế này, thật sự là không cần thiết. Sau này phải tìm cách che giấu bớt dao động linh lực khi luyện khí mới được.”

Lý Thanh lau mồ hôi trán, thầm nghĩ, nếu cứ tiếp tục như vậy, mỗi lần luyện chế xong một món pháp khí mà lại làm chấn động như thế, chắc chắn danh tiếng của hắn trong tông môn sẽ ngày càng vang xa.

Nhưng hắn vốn không phải người thích phô trương. Trong quan niệm của hắn, sống khiêm tốn, hành sự cẩn thận mới là đạo lý sinh tồn vững chắc nhất. Để khi có chuyện xảy ra, trời có sập xuống cũng có người khác gánh thay.

Dĩ nhiên, đôi khi cũng cần thể hiện thực lực để có lợi trong việc kết giao với các Trúc Cơ Kỳ trường lão khác trong tông môn.

Mang theo những suy nghĩ này, Lý Thanh điều khiển pháp khí phi hành, bay thẳng đến động phủ của Từ Trường Lão.

Đứng trước động phủ, hần hắng giọng rồi cất tiếng:

“Khụ khụ, Từ sư huynh, ta đến giao pháp khí đây.”

Chẳng bao lâu sau, cấm chế ngoài động phủ nhanh chóng tiêu tán, một thân ảnh xuất hiện – chính là Từ Trường Vân.

Gương mặt lão giả vẫn giữ vẻ âm trầm như cũ. Dáng vẻ này trông cứ như có người thiếu lão mấy nghìn khối linh thạch không bằng.

“Thế nào? Pháp khí ta đặt ngươi đã luyện xong chưa?” – Từ Trường Lão nhìn chăm chăm vào hần.

Lý Thanh mỉm cười, tay phải khẽ xoay chuyển, một sợi dây thừng ngũ sắc lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay.

“Đi!”

Hần quát khẽ, linh lực trong cơ thể hơi khuấy động.

Ngay khoảnh khắc đó, Ngũ Hành Phược Linh Thăng như có sinh mệnh, bỗng chốc lao vút về phía trước!

Hần không cần dài dòng giải thích. Để cho đối phương tự mình trải nghiệm uy lực của pháp khí, vẫn hơn bất kỳ lời nói hoa mỹ nào.

Sợi dây thừng ngũ sắc xoắn lại như một con cự mãng thông thiên, lao thẳng về phía lão giả mặt đỏ.

Từ Trường Vân lập tức giật mình, nhưng ngay sau đó, nhận ra ý đồ của Lý Thanh, ông liền thả lỏng cảnh giác.

“Hừ! Đừng tưởng chỉ với một sợi dây thừng mà có thể làm khó được lão phu!”

Nói xong, lão giả trở tay lấy ra một chiếc chuông đồng thau lớn, nhanh chóng gõ mạnh lên bề mặt chuông liên tiếp.

Đang! Đang! Đang!

Mấy tiếng chuông vang vọng khắp không gian, lan tỏa dao động linh lực, ý đồ đánh lui Ngũ Hành Phược Linh Thăng đang lao đến.

Nhưng làm sao có thể dễ dàng như vậy?

Chương 709

DTV EBOOK

Sợi Phược Linh Thăng nhanh như cự mãng, di chuyển cực kỳ linh hoạt. Trên thân dây thừng chớp động một lớp linh quang màu vàng đất, nhẹ nhàng triệt tiêu âm hưởng từ chiếc chuông đồng thau.

Lý Thanh khẽ cười, nói:

“Từ sư huynh, để ta cho ngươi thấy sự lợi hại của sợi dây này!”

Vừa dứt lời, hần vung tay khẽ xoay, làm cho Phược Linh Thăng gia tốc, tốc độ tăng vọt, chiều dài cũng không ngừng kéo dài thêm.

Chỉ trong nháy mắt, sợi Ngũ Hành Phược Linh Thăng đã quấn chặt lấy chiếc chuông đồng trước mặt Từ Trường Lão, ngũ sắc linh quang bùng lên, cắt đứt hoàn toàn sự điều khiển của đối phương đối với pháp khí.

Nhưng vẫn chưa hết!

Sợi dây thừng tiếp tục kéo dài, nhanh chóng vòng quanh Từ Trường Lão, quấn chặt lấy thân thể hắn!

Bá!

Một người một chuông, trực tiếp bị Ngũ Sắc Linh Dây Thừng trói lại thành một khối!

“Chút tài mọn.”

Từ Trường Lão cười khẩy, ý định vận dụng linh lực để thoát khỏi trói buộc.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt ông lập tức thay đổi!

Bởi vì ông phát hiện linh lực trong cơ thể mình bị trói buộc, lưu chuyển trở nên chậm chạp, từng luồng Thủy thuộc tính linh lực nhu hòa không ngừng xâm nhập vào kinh mạch, cản trở sự điều động pháp lực.

Không chỉ vậy, ánh sáng màu xanh lá của Mộc thuộc tính linh văn cũng hiện lên, ngăn cản hoàn toàn bất kỳ nỗ lực nào muốn giãy dụa của nhục thân.

Chưa hết, những loại trói buộc linh văn khác cũng đang áp chế toàn bộ linh lực vận chuyển trong cơ thể Từ Trường Lão. Ông vốn tu luyện Mộc thuộc tính công pháp thượng thừa, nhưng lúc này lại cảm thấy nó như bị phong ấn, mất hoàn toàn tác dụng!

Ngũ Hành tương sinh tương khắc.

Mỗi khi ông cố gắng điều động linh lực trong cơ thể, Phước Linh Thăng lại phát ra một luồng ánh sáng đỏ thẫm, hấp thụ nguồn linh lực đó để tẩm bổ chính bản thân nó.

Đây chính là Mộc sinh Hỏa!

Không chỉ vậy, trên thân dây thừng, các đường kim văn cũng phát sáng, lập tức áp chế công pháp vận chuyển, khiến Từ Trường Lão có cảm giác như bị gai đâm sau lưng, không thể tự do hành động.

“Ngũ hành trói buộc pháp khí!”

Từ Trường Lão sững sờ trong chốc lát, sau đó cất tiếng cười sang sảng:

“Ha ha ha! Không tệ! Không tệ! Lý sư đệ, mau thu thần thông lại đi! Lão phu đối với kiện pháp khí này vô cùng hài lòng!”

Thấy đối phương rốt cuộc đã bị thuyết phục, Lý Thanh mỉm cười, vung tay thu lại pháp khí.

“Sư huynh hài lòng là tốt rồi, chẳng hay...?” – Hắc nheo mắt hỏi.

Từ Trường Lão nâng sợi Phước Linh Thăng trong tay, nhìn từ đầu đến cuối mà càng lúc càng thấy yêu thích, gật gù khen ngợi:

“Tên rất hay, rất hay! Có sợi dây thừng này, muốn bắt sống Băng Linh Thiềm thì chắc chắn không có vấn đề gì.”

Sau đó, ông quay sang nhìn Lý Thanh, vỗ ngực nói chắc nịch:

“Yên tâm đi, Lý sư đệ! Lão phu là người giữ chữ tín. Người đã hoàn thành ủy thác, ta tất nhiên cũng sẽ không nuốt lời.”

Dứt lời, ông lập tức lấy ra lệnh bài chứng nhận hoàn thành ủy thác, sáng khoái giao cho Lý Thanh.

Thấy đối phương dứt khoát như vậy, Lý Thanh vui vẻ nhận lấy lệnh bài, nụ cười cũng càng thêm sáng lạn:

“Ha ha ha, vậy thì đa tạ Từ sư huynh!”

Đúng lúc hần chuẩn bị rời đi, Từ Trường Lão đột nhiên thay đổi thái độ, trở nên vô cùng hòa nhã, bật cười nói:

“Lý sư đệ, có muốn vào động phủ của ta uống một chén không? Lần trước là ta hơi đường đột, mong sư đệ không để bụng!”

Mọi người trong tông môn đều biết Từ Trường Lão tính tình cổ quái. Nhưng điều đó còn phải xem đối phương là ai!

Lẽ nào ông ta dám bày ra bộ mặt khó chịu này trước mặt Đại Trưởng Lão Luyện Khí Đường hay Lăng Vân Tông Chương Môn Hư Vân?

Ngày thường, đối với những vị trưởng lão bình thường khác, Từ Trường Lão chưa bao giờ tỏ ra dễ chịu. Ông nổi danh với tính cách cổ quái, khó gần, lúc nào cũng giữ vẻ mặt như có ai thiếu mình mấy vạn khối Linh Thạch.

Nhưng một khi gặp được người đáng để kết giao, như Lý Thanh, thì lại hoàn toàn khác! Ông lập tức trở nên thân thiện, thậm chí còn tỏ ra rất vui vẻ.

Nghe lời mời đầy nhiệt tình của đối phương, Lý Thanh thoáng chần chờ một chút, rồi cũng sáng khoái nhận lời:

“Vậy thì ta sẽ mặt dày quấy rầy sư huynh một phen.”

Thực ra, những người thẳng thắn như Từ Trường Lão vẫn là kiểu người dễ kết giao. Lý Thanh không thích qua lại với những kẻ ngoài mặt một kiểu, sau lưng lại một kiểu.

Đối với Từ Trường Lão, cảm xúc của ông luôn viết rõ trên mặt. Nếu tức giận thì thể hiện ra tức giận, nếu vui vẻ thì cũng không che giấu. Hoàn toàn không có chút giả dối hay tâm kế nào. Như vậy so với việc phải đoán tâm tư kẻ khác thì đơn giản hơn nhiều.

Bên trong động phủ của Từ Trường Lão, bài trí cực kỳ mộc mạc, thậm chí có thể nói là đơn sơ. Ngoại trừ một số đồ dùng cần thiết như bàn ghế, hầu như không có bất cứ vật trang trí nào dư thừa.

Từ Trường Lão vừa rót rượu vừa cảm thán:

Chương 710

DTV EBOOK

“Thật không ngờ Lý sư đệ mới gia nhập mà đã có bản lĩnh luyện khí bậc này! So với mấy tên trưởng lão ăn bám bên kia, đúng là mạnh hơn nhiều!”

“Trước đây ta tìm mấy lão già đó luyện khí, lần nào cũng phải kinh động đến Đại Trưởng Lão Luyện Khí Đường tự mình ra tay mới xong!”

Vừa nói, ông vừa lấy ra một vò rượu lâu năm, rót đầy một bát cho Lý Thanh.

Ngay khi tửu dịch vừa chạm không khí, một mùi thơm thuần hậu và nồng đậm lập tức lan tỏa khắp không gian. Lý Thanh chỉ mới ngửi nhẹ một chút mà đã cảm thấy tinh thần sảng khoái, pháp lực trong cơ thể dường như cũng có chút xao động.

Rượu này lại có thể bổ trợ pháp lực cho tu sĩ Trúc Cơ Kỳ!

Mặc dù Từ Trường Lão có hơi mạnh miệng, nhưng bàn tán về đồng môn trưởng lão sau lưng dù sao cũng không phải chuyện hay. Huống hồ những người bị nhắc đến vẫn là những vị trưởng lão cùng thuộc Luyện Khí Đường.

Vậy nên Lý Thanh chỉ cười cười, không tiếp lời. Hắn nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, ngay lập tức đôi mắt sáng lên:

“Thật là rượu ngon! Cửa vào thuần hậu, dư vị vô tận, không chỉ khiến răng môi lưu hương mà còn có cảm giác thấm sâu vào tận ruột gan!”

Hắn không nhịn được mà hỏi:

“Từ sư huynh, rượu này tên gì vậy?”

Nghe vậy, Từ Trường Lão liền tự hào ngẩng cao đầu, giọng nói tràn đầy kiêu hãnh:

“Đây là một loại linh tửu do ta sáng tạo ra, nơi khác có muốn uống cũng không có!”

“Rượu này tên là Say Tháng! Dù có uống dưới ánh trăng minh nguyệt, cũng sẽ say gục tận chân trời!”

“Để ủ được một vò Say Tháng, ít nhất cần đến mười lăm loại linh dược, cùng với linh cốc tinh tuyển. Còn cụ thể là những gì, ta không thêm tiết lộ đâu!”

Nghe đến đây, Lý Thanh mới hoàn toàn hiểu ra.

Thì ra Từ Trường Lão không chỉ là Luyện Khí Sư, mà còn là một bậc thầy chế tạo linh tửu, hơn nữa còn có thâm niên rất sâu trong lĩnh vực này!

Rượu của ông không chỉ nổi danh trong tông môn, mà ngay cả những Thái Thượng Trưởng Lão cũng rất yêu thích!

Hèn gì ông có thể tùy ý thu thập nhiều linh tài đến vậy.

Hóa ra ông là một bậc thầy cất rượu chân chính!

Say Tháng Tửu quả thật không hề tầm thường. Đây chính là loại rượu ngon nhất mà đời này Lý Thanh từng uống, khiến hắn không thể kìm lòng mà nhấp thêm vài chén.

Không chỉ có hương vị xuất sắc, Say Tháng Tửu còn là linh dược trân quý, được tinh chế mà thành. Khi uống vào, nó mang đến lợi ích nhất định cho tu vi.

Dù biên độ gia tăng không lớn, nhưng đối với cảnh giới Trúc Cơ mà nói, bất cứ một tia tiến bộ nào cũng vô cùng đáng quý. Chỉ cần tăng thêm một chút tu vi cũng đã có thể bù đắp hơn nửa tháng khổ tu.

Không thể không nói, Từ Trường Lão đối đãi với người mà hắn công nhận rất hào phóng. Hắn không ngừng rót rượu cho Lý Thanh, hoàn toàn không tiếc chút nào với loại linh tửu trân quý này.

Lý Thanh tất nhiên cũng không khách khí, nâng chén liên tục uống cạn, tận hưởng những khoảnh khắc hiếm có trong cuộc đời.

Dù sao thì, chỉ cần uống rượu liền có thể gia tăng tu vi—đây chẳng phải chính là điều hắn hằng ao ước sao?

Nhờ vào những chén linh tửu chảy vào bụng, mối quan hệ giữa hai người nhanh chóng trở nên thân thiết hơn.

“Ha ha ha! Không ngờ Lý lão đệ lại sành rượu như vậy! Đúng là tri kỷ của ta!” Từ Trường Lão, gương mặt đỏ bừng vì hơi men, cười lớn nói.

Lý Thanh cũng cười sảng khoái đáp:

“Không giấu gì ngươi, khi còn ở thế tục, ta từng lặn lội chốn võ lâm, nhờ vào vài phương thuốc rượu dược mà Võ Đạo ta tăng tiến thần tốc. Cũng chính nhờ vậy, ta mới có cơ hội bước chân vào con đường Tiên Đạo.”

“Có thể nói, ta đi được đến ngày hôm nay, đều là nhờ những bầu rượu này cả!”

Là một Luyện Nhược Sư, Từ Trường Lão vô cùng tán thưởng lời này của Lý Thanh.

“Haha! Lý lão đệ thật biết nhìn xa trông rộng! Khi ngươi rời đi, cứ mang theo cả vò Say Tháng này đi!”

“Vô công bất thụ lộc, vậy sao được?”

“Còn gì để nói nữa? Chẳng lẽ ngươi xem thường Say Tháng Tửu do lão phu ủ sao?”

“Sao dám như vậy.”

...

Chẳng mấy chốc, bầu không khí giữa hai người càng thêm hào hứng. Ai còn nhớ chuyện mang hay không mang linh tửu đi nữa? Nhìn dáng vẻ của họ, chẳng chừng cả vò rượu quý này sẽ bị uống sạch ngay tại chỗ!

Tất nhiên, trong bầu không khí say sưa ấy, Lý Thanh vẫn giữ lại một chút tỉnh táo.

Hắn tranh thủ cơ hội này, khéo léo chuyển chủ đề sang thiên địa linh hỏa, thử thăm dò xem với kiến thức uyên bác của Từ Trường Lão, liệu có thể biết được chút tin tức hữu dụng nào không.

“Ha ha, nếu ta đoán không lầm, Lý sư đệ tu luyện chính là «Xích Hoàng Phần Thiên Công»?” Từ Trường Lão, hơi men dâng cao, tính tình cũng trở nên hào sảng hơn hẳn.

Lý Thanh thoải mái gật đầu, thẳng thắn đáp:

Chương 711

DTV EBOOK

“Chính xác! Tu đạo tư chất của ta vốn bình thường, nếu không tìm được thiên địa linh hỏa, e rằng cả đời này cũng chỉ dừng bước tại đây.”

Nghe vậy, Từ Trường Lão không hề tỏ ra bất ngờ, mà chậm rãi lên tiếng:

“Khó... khó lắm! Thiên địa linh hỏa đâu phải vật tầm thường? Nói là linh vật trân quý nhất nhân gian cũng không hề quá lời.”

“Cả đời lão phu, cũng mới chỉ tận mắt nhìn thấy thiên địa linh hỏa đúng hai lần mà thôi.”

Quả thực đã từng gặp qua!?

Lý Thanh chấn động, hơi thở trở nên dồn dập, tâm tình không thể bình tĩnh nổi.

Hắn đành phải nhấp một ngụm linh tửu để trấn tĩnh lại cảm xúc trong lòng.

Thấy được vẻ mong đợi trong mắt Lý Thanh, Từ Trường Lão không làm bộ làm tịch, mà thẳng thắn kể:

“Nói đến chuyện này, Lý sư đệ có từng nghe về một nơi gọi là ‘Hàn Phong Ao’ trên đỉnh núi Tuyết Lĩnh chưa?”

“Hàn Phong Ao?”

Lý Thanh lập tức lục lại trong đầu những thông tin về địa lý xung quanh Lăng Vân Tông.

“Hình như có chút ấn tượng... Ta nhớ nơi đó có một loại linh vật tên là Đông Ngọc Tuyết Liên?” Hắn nhíu mày suy nghĩ.

Từ Trường Lão nhẹ gật đầu, rồi tiếp tục nói:

“Hàn Phong Ao quanh năm bị hàn phong sắc bén quét qua. Ngay cả tu sĩ Trúc Cơ cũng khó mà chịu nổi, nếu không chết thì cũng bị lột mất một tầng da.”

“Thế nhưng, cứ mỗi hai trăm năm, địa thế thay đổi, thời tiết biến chuyển, hàn phong sẽ tạm ngưng. Đó chính là thời điểm tốt nhất để tiến vào Hàn Phong Ao.”

“Người ta thường nói Đông Ngọc Tuyết Liên sinh trưởng tại Hàn Phong Ao, nhưng thực chất, nó lại nằm trong một bí cảnh bên dưới ao!”

Nói đến đây, ánh mắt Từ Trường Lão cũng lóe lên, mang theo một chút hồi ức xa xăm.

“Tính ra, từ lần gần nhất bí cảnh đó mở ra cũng đã tám mươi năm rồi. Khi đó, ta cũng chỉ mới bước vào Trúc Cơ không bao lâu, lại may mắn được tông môn chọn phái đi Hàn Phong bí cảnh để hái một số tài nguyên tu luyện.”

“Hàn Phong bí cảnh không chỉ có Đông Ngọc Tuyết Liên, mà còn có Dung Nguyên Quả, Tử Ngọc Thảo, Dương Nguyên Hoa... đều là những linh dược vô cùng trân quý.”

“Khi đó, lão phu còn trẻ, tính tình hiếu kỳ, ngoài hái linh dược, ta còn một đường xâm nhập sâu hơn vào bí cảnh.”

“Và ngay tại nơi sâu nhất trong bí cảnh... ta đã tận mắt chứng kiến một đạo thiên địa linh hỏa mới sinh!”

Lời này vừa dứt, trái tim Lý Thanh lập tức run lên dữ dội.

Hơi men vì rượu lập tức tiêu tán không còn một chút nào!

“Xin hỏi, đó là loại linh hỏa nào?” Lý Thanh hiếu kỳ truy vấn.

“U Minh Lãnh Hỏa!”

“Tê——!”

Lý Thanh hít sâu một hơi lạnh, trong đầu lập tức hiện lên những thông tin liên quan đến U Minh Lãnh Hỏa.

Giờ đây, hắn đã không còn là kẻ mù mờ về tu tiên giới nữa. Nhờ vào kho điển tịch phong phú của tông môn, hắn có thể miễn phí tham khảo vô số tư liệu quý giá.

Sau khi chọn tu luyện «Xích Hoàng Phần Thiên Công», hắn đã đặc biệt tra cứu rất nhiều thông tin về thiên địa linh hỏa. Vì vậy, khi nghe đến U Minh Lãnh Hỏa, hắn cũng không quá bất ngờ.

“Đây đúng là một loại thiên địa linh hỏa cực kỳ lợi hại! Ta từng nghe đồn U Minh Lãnh Hỏa chính là một loại tử diễm, diễn sinh từ trong Cửu U Quỷ Hỏa—một trong Thập Đại Bản Nguyên Chi Hỏa. Lẽ nào trong Hàn Phong bí cảnh thật sự tồn tại Cửu U Quỷ Hỏa?”

Nghe thấy Lý Thanh kinh hô, Từ Trường Lão lập tức lắc đầu liên tục.

“Làm sao có thể! Cửu U Quỷ Hỏa là một trong những bản nguyên chủ hỏa mạnh nhất, sánh ngang với Tam Muội Chân Hỏa và Thái Dương Chân Hỏa. Chỉ cần một tia lửa thôi cũng đủ thiêu rụi cả dãy núi tuyết thành tro bụi!”

“Dù sao thì, tin đồn cũng chỉ là tin đồn. Thiên địa linh hỏa sinh ra như thế nào, ai có thể nói rõ được chứ?”

“Tuy nhiên, điều ta có thể khẳng định là, ngay trong Hàn Phong bí cảnh năm đó, chính mắt ta đã nhìn thấy U Minh Lãnh Hỏa mới sinh.”

“Hình ảnh ngày ấy... suốt đời ta không thể quên! Toàn bộ đáy bí cảnh như hóa thành một U Minh chân thực, giá rét thấu tận xương tủy, còn kinh khủng hơn gấp bội so với cấm địa núi tuyết bên ngoài.”

“Nếu không phải vì lúc đó U Minh Lãnh Hỏa mới sinh ra chưa lâu, sợ rằng ngay cả thần hồn của ta cũng đã bị thiêu rụi.”

Tuy Từ Trường Lão kể lại bằng giọng điệu bình tĩnh, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa vô số nguy cơ kinh hãi.

Lý Thanh có thể cảm nhận rõ ràng—U Minh Lãnh Hỏa chính là hỏa diễm nhằm vào linh hồn, uy lực cực kỳ khủng bố.

Dù là thần hồn tu sĩ hay linh thể yêu thú, chỉ cần đối mặt với ngọn lửa này đều sẽ trở nên vô cùng yếu ớt, thậm chí là không chịu nổi một kích!

Hắn chậm rãi đặt chén rượu xuống, kiềm chế tâm trạng kích động khi vừa thu thập được tin tức quý giá về thiên địa linh hỏa.

“Tiền bối, một tin tức quan trọng như vậy, ngài lại dễ dàng nói cho ta sao?”

Lý Thanh nheo mắt, khẽ cười hỏi.

Chương 712

DTV EBOOK

Nghe vậy, Từ Trường Lão chỉ cười sáng khoái:

“Ha ha ha ha! Tin tức này quả thực vô giá, nhưng cũng phải tùy vào người nào biết được.”

“Lão phu đời này vô vọng Kết Đan, trước kia chỉ ham tranh cường hiếu thắng, giờ cũng tự biết mình sống không quá trăm năm.”

“Khi Hàn Phong bí cảnh mở ra lần nữa, e rằng cũng chẳng liên quan gì đến ta nữa.”

“Nếu ngươi thật sự cảm thấy nhận được ân tình của ta, vậy sau này khi ngươi có thể luyện chế Cực phẩm pháp khí, không ràng buộc giúp ta chế tạo một món là được!”

Nghe đến đây, Lý Thanh thâm thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần hỗ trợ luyện chế một món pháp khí, mà có thể đổi lấy tin tức về thiên địa linh hỏa, thì cái giá này thực sự quá rẻ!

Thậm chí, dù có phải trở thành công cụ luyện khí miễn phí về sau, hắn cũng cam tâm tình nguyện!

Tất nhiên, chuyện thiên địa linh hỏa không thể dễ dàng có được như thế, nhưng đây đã là một khởi đầu tốt.

“Từ sư huynh, vậy lần trước ngươi thấy một loại thiên địa linh hỏa khác, là ở nơi nào?”

Lý Thanh tiếp tục hỏi.

Từ Trường Lão lắc đầu, đáp:

“Cái này thì ngươi không cần nghĩ đến. Đó là chuyện từ rất lâu trước kia, khi ta mới gia nhập tông môn.”

“Khi đó, có một vị Kết Đan Chân Nhân từ bên ngoài đến bái phỏng. Trong lúc Thôn Thiên Lão Tổ cùng hắn luận đạo, ta cùng không ít đồng môn đã tận mắt chứng kiến chân trời xa xa

dâng lên một vòng đại nhật, ngay cả không khí xung quanh cũng nóng lên một cách rõ rệt.”

“Mãi sau này, khi đạt tới Trúc Cơ, ta mới hiểu ra đó chính là một loại thiên địa linh hỏa—Đại Nhật Kim Diễm!”

Đại Nhật Kim Diễm!?

Thiên địa linh hỏa này lại đang nằm trong tay một Kết Đan Chân Nhân!?

Lý Thanh lập tức thu hồi suy nghĩ của mình.

Chỉ riêng một tu sĩ Kết Đan đã là tồn tại mà hắn không thể đối phó, huống chi đối phương còn nắm giữ một loại thiên địa linh hỏa?

Có thể khẳng định, dù mười người như hắn liên thủ cũng không phải là đối thủ của vị Kết Đan Chân Nhân kia!

Hơn nữa, có thiên địa linh hỏa trong tay, thực lực của người đó chắc chắn vượt xa những tu sĩ Kết Đan bình thường!

Lý Thanh trầm ngâm một lát, rồi hỏi tiếp:

“Xin hỏi sư huynh, trận chiến năm đó kết quả thế nào?”

Từ Trường Lão lắc đầu:

“Chuyện này ta cũng không rõ lắm. Dù sao thì Thôn Thiên Lão Tổ và vị Kết Đan Chân Nhân kia chỉ là so chiêu, chứ không phải quyết chiến sinh tử.”

“Khi không thực sự giao chiến, ngoài bọn họ ra, ai có thể biết chân tướng trận chiến rốt cuộc thế nào?”

Cứ như vậy, hai người vừa trò chuyện vừa uống rượu. Chẳng mấy chốc, vò Say Tháng Tửu trên quý cũng bị cạn sạch.

Lý Thanh biết thời gian không còn sớm, bèn chấp tay cáo từ, rời khỏi động phủ của Từ Trường Lão.

Trên đường trở về động phủ, hắn tiện tay đến lĩnh điểm cống hiến từ lần luyện khí ủy thác trước.

Sau khi nhận phần thưởng xong, hắn bước ra khỏi Luyện Khí Đường, dưới ánh mắt tôn kính xen lẫn kinh ngạc của vô số đệ tử nơi đây.

Rõ ràng, việc hoàn thành được ủy thác luyện khí của Từ Trường Lão trong mắt bọn họ là một chuyện không thể tưởng tượng nổi!

Dẫu vậy, Lý Thanh chẳng mấy may để ý.

Lúc này, tâm tư hắn đã hoàn toàn bị cuốn vào U Minh Lãnh Hỏa!

Ngay cả khi vừa nhận được một khoản điểm công hiến không lồ, hắn cũng không cảm thấy quá mức hưng phấn.

“U Minh Lãnh Hỏa... U Minh Lãnh Hỏa...”

Lý Thanh trầm ngâm, lẩm bẩm trong miệng.

“Có lẽ, ta cần tra cứu thêm điển tịch về loại linh hỏa này.”

“Ngoài ra, còn có Hàn Phong Bí Cảnh! Dù rằng lần mở tiếp theo còn lâu mới tới, nhưng sớm chuẩn bị một chút cũng không phải là chuyện xấu... Có lẽ, ta nên tìm cách tiến vào đó một chuyến?”

Vừa nghĩ, Lý Thanh đưa tay vuốt cằm, ánh mắt sâu thẳm.

Hắn đã có quyền hạn của Trường Lão, vậy thì sao không tận dụng để nghiên cứu thêm về Hàn Phong Bí Cảnh và U Minh Lãnh Hỏa?

Nghĩ là làm!

Dù chỉ là mấy ngày không ngủ để luyện khí, đối với hắn cũng chẳng đáng gì.

Huống hồ, sau khi uống một lượt linh tửu của Từ Trường Lão, cơn mệt mỏi trong người đã tan biến sạch sẽ!

Ngay lập tức, Lý Thanh điều khiển pháp khí, bay thẳng về phía khu thư viện của tông môn, bắt đầu hành trình tìm kiếm những bí mật về Hàn Phong Bí Cảnh và U Minh Lãnh Hỏa!

“Mỗi 200 năm, Hàn Phong Bí Cảnh mới có thể mở ra một lần. Nguyên nhân không chỉ vì những cơn gió rét cắt da cắt thịt xung quanh, mà còn do kết giới ở đáy ao Hàn Phong.”

“Ngay cả chân nhân Kết Đan kỳ cũng không thể xông vào, vậy thì chỉ có thể chờ đợi.”

Bên trong tầng thư lâu của Lăng Vân Tông, Lý Thanh cầm trên tay một cuốn điển tịch, chăm chú đọc về những ghi chép liên quan đến Hàn Phong Bí Cảnh.

Hàn Phong Bí Cảnh mở ra mỗi 200 năm, thực chất là do các trưởng lão dẫn đội, đưa đệ tử Luyện Khí kỳ vào trong lịch luyện.

Chương 713

DTV EBOOK

Hơn nữa, những người được phép tiến vào không chỉ giới hạn trong nội bộ Lăng Vân Tông. Mỗi lần bí cảnh mở ra, tông môn đều dành một số danh ngạch cho các tu tiên gia tộc xung quanh.

Tương tự như Thiên Hà Tông, Lăng Vân Tông cũng có vô số mối quan hệ ràng buộc với các thế gia tu tiên lân cận. Một số gia tộc có nội tình thâm hậu, thậm chí còn được thành lập từ thời Thái Thượng trưởng lão của Lăng Vân Tông hàng trăm năm trước.

Lý Thanh đưa tay vỗ vỗ cằm, trong lòng đã dấy lên một chút ý định.

Thăm dò bí cảnh này, hẳn cũng không cần quá lo lắng về mối nguy hại từ các tu sĩ Trúc Cơ kỳ khác.

Bởi vì những người cùng tiến vào hoặc là đồng môn trưởng lão, hoặc là tu sĩ Trúc Cơ kỳ thuộc các gia tộc tu tiên, vốn trung thành với Lăng Vân Tông như thiên lôi sai đâu đánh đó. Còn dám tán tu hung ác cùng cực thì không có tư cách đặt chân vào.

Dĩ nhiên, vẫn là câu nói cũ: lòng người khó đoán. Trước lợi ích tuyệt đối, đừng nói là đồng môn trưởng lão, ngay cả huynh đệ vào sinh ra tử cũng có thể trở mặt phản bội.

“Chỉ là trưởng lão dẫn đội tiến vào Hàn Phong Bí Cảnh, không phải ai cũng có thể đi. Thời gian vẫn còn sớm, nhưng ta cũng nên bắt đầu sắp đặt kế hoạch.”

Đây tuyệt đối là một kế hoạch trăm năm! Trải qua hơn một trăm năm chuẩn bị, sớm đã bố cục cho việc này. Trên đời này e rằng không có kẻ thứ hai nào như Lý Thanh – một tu sĩ Trúc Cơ kỳ lại mưu tính xa đến thế!

Hàn Phong Bí Cảnh chỉ mở ra mỗi 200 năm một lần, đại đa số tu sĩ Trúc Cơ kỳ cả đời có lẽ cũng chỉ có duy nhất một cơ hội

đặt chân vào.

Vì thế, hầu hết trưởng lão khác đều không tốn quá nhiều tâm tư cho việc này. Khi thời điểm mở ra đến gần, bọn họ thường mặc cho số phận đưa đẩy, bởi vì trong quá khứ, Hàn Phong Bí Cảnh cũng chưa từng quá mức nguy hiểm.

“Nhưng ngoài việc bố trí cho chuyện này, ta còn cần chuẩn bị thêm nhiều phương diện khác.”

“Tiến vào bí cảnh để thu phục U Minh Lãnh Hỏa là một phương án, nhưng hơn một trăm năm này, ta cũng phải tìm cách tiếp tục nâng cao thực lực, đồng thời thu thập thêm tin tức về các loại linh hỏa khác trong thiên địa.”

“Không thể đặt toàn bộ hy vọng vào bí cảnh này! Con đường của ta, nhất định phải nằm trong tay chính ta!”

Nói xong, Lý Thanh khép lại cuốn điển tịch ghi chép về Hàn Phong Bí Cảnh, đặt lại lên kệ.

Sau đó, hắn tiếp tục tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng cũng thấy một quyển cổ tịch ghi lại thông tin về các loại linh hỏa thiên địa.

Lướt sơ qua nội dung, ánh mắt hắn lập tức dừng lại ở một đoạn ghi chép về U Minh Lãnh Hỏa.

“U Minh Lãnh Hỏa, sinh ra ở những nơi cực âm, không giống với các loại linh hỏa thiên địa khác thường mang sức nóng khủng khiếp. Lửa này có màu tái nhợt, lạnh lẽo như vạn năm huyền băng.”

Tư liệu về nó không nhiều, chỉ vồn vện vài dòng, nhưng cũng đủ để miêu tả rõ ràng một số đặc tính quan trọng của ngọn lửa này.

Dù sao, đây cũng là linh vật hiếm có trên đời. Tu sĩ tầm thường dù có bỏ cả đời cũng chưa chắc có cơ hội nhìn thấy một loại, huống hồ là thu thập thông tin về nó. Người viết nên cuốn điển tịch này đã ghi chép lại được rất nhiều loại linh hỏa thiên địa, có thể nói là hiếm có vô cùng.

Đối với điều này, Lý Thanh đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Theo lời Từ sư huynh kể lại, khi U Minh Lãnh Hỏa mới sinh ra, chỉ có hắn tận mắt chứng kiến. Không biết hắn có tiết lộ thông tin này cho ai khác hay không?”

“Khoảng cách đến lần tiếp theo bí cảnh mở ra vẫn còn rất lâu. Có lẽ, đây chính là ưu thế lớn nhất của ta. Còn những trưởng lão cùng thế hệ với Từ sư huynh, chỉ sợ không ai có thể đợi lâu đến vậy.”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh siết chặt nắm đấm. Đối với đạo U Minh Lãnh Hỏa này, hắn nhất định phải có được!

Nếu có thể thu phục một loại linh hỏa thiên địa, đồng thời luyện hóa nó, thì không chỉ công pháp « Xích Hoàng Phần Thiên Công » của hắn được tăng cường, mà bản thân thiên địa linh hỏa cũng sẽ giúp hắn nâng cao sức chiến đấu một cách khủng khiếp.

Đây chính là lý do thiên địa linh hỏa lại trân quý đến vậy! Giá trị của nó đủ để khiến cả Kết Đan Chân Nhân cũng phải động tâm!

Đặt cuốn cổ tịch trở về chỗ cũ, Lý Thanh thở dài một hơi.

“Hô!”

“Linh hỏa tuy trân quý, nhưng trước mắt quan trọng nhất vẫn là tích lũy điểm công hiến. Chưa đầy ba tháng nữa là đến kỳ đổi mới đan dược của tông môn, ta phải tranh thủ thu thập thêm điểm công hiến!”

Nói rồi, Lý Thanh cất bước rời khỏi tàng thư lâu, trực tiếp đi về phía luyện khí đường.

Hơn hai tháng thoáng qua như chớp mắt. Đối với các trưởng lão khác, thậm chí cả đệ tử Luyện Khí kỳ, thời gian này trôi qua một cách bình thản.

Chương 714

DTV EBOOK

Nhưng với Lý Thanh, đây lại là một đoạn thời gian vô cùng phong phú và đầy ý nghĩa!

Luyện khí đường, một đệ tử Luyện Khí kỳ phụ trách phòng thủ, trên trán lấm tấm mồ hôi, nhìn thấy Lý Thanh đi thẳng về phía mình, không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Lý... Lý trưởng lão, người thật sự không cần nghỉ ngơi mấy ngày sao?”

Hai tháng qua, Lý Thanh gần như không rời khỏi luyện khí đường, có thể nói là bám trụ ở nơi này.

Hắn không hề tiếp nhận ủy thác luyện khí từ các trưởng lão Trúc Cơ kỳ khác, mà thay vào đó, không ngừng tiếp nhận các nhiệm vụ luyện khí từ đệ tử Luyện Khí kỳ. Mặc dù mỗi lần chỉ kiếm được không nhiều điểm công hiến, nhưng thắng ở số lượng dồi dào, hơn nữa lại đơn giản!

Cách làm này khiến cho toàn bộ đệ tử trong luyện khí đường cảm thấy vừa kinh hãi vừa khâm phục.

“Không cần lo cho ta. Gần đây có ủy thác luyện khí mới nào không?” Lý Thanh hỏi với vẻ mặt bình thản.

“Có, có! Hôm qua sự vụ đường vừa chuyển tới ba cái ủy thác, đều là từ các sư huynh khác.”

Còn chưa đợi người kia nói hết câu, Lý Thanh đã bước nhanh đến bảng ủy thác, quét mắt nhìn qua toàn bộ ba phần nhiệm vụ mới.

“Hừm, lại là vị Trình sư diệt này... Tại sao hắn cứ liên tục luyện chế phi kiếm thế?” Lý Thanh vuốt cằm, cầm lấy nhiệm vụ của một đệ tử tên Trình Kim Hiểu.

Nếu hắn nhớ không lầm, đây đã là lần thứ tư trong vòng hai tháng Trình Kim Hiểu nhờ hắn luyện chế phi kiếm.

Mặc dù tu tiên giới có rất nhiều kiếm tu, nhưng hiếm có ai lại cần đến số lượng phi kiếm lớn như vậy.

Thông thường, kiếm tu sẽ chuyên tâm tế luyện một thanh phi kiếm, đạt đến mức tâm ý hợp nhất để phát huy uy lực tối đa.

Tất nhiên, cũng có một số công pháp đặc thù đòi hỏi số lượng phi kiếm nhiều hơn bình thường.

Nhưng đối với Lý Thanh, hắn không quan tâm đến những chuyện ngoài lề. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, nhận điểm công hiến là đủ.

“Được, ủy thác này ta tiếp nhận.” Lý Thanh thản nhiên nói, cầm lấy nhiệm vụ rồi rời đi dưới ánh mắt kính nể của đám đệ tử.

Không lâu sau, Trình Kim Hiểu đã mang đầy đủ linh tài luyện chế phi kiếm đến cho hắn.

Tại Luyện Khí Sơn Cốc, Lý Thanh đã quen tay ném hai viên Xích Diệp Quả vào trong trận pháp.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau, hắn lại phát hiện đám hỏa tinh cá sấu chỉ ngơ ngác nhìn linh quả trước mặt, ánh mắt mang theo vẻ bất đắc dĩ, dường như có chút không cam lòng.

Thấy vậy, Lý Thanh sững người một chút, sau đó bật cười khỏ:

“Xem ra ta đã bỏ sót một điểm... Ngay cả yêu thú cũng cần nghỉ ngơi. Liên tục phun yêu hỏa suốt hai tháng, chỉ sợ đám hỏa tinh cá sấu này cũng có ý kiến rồi.”

Hai tháng qua, số lượng nhiệm vụ hắn nhận đã vượt xa các trưởng lão khác trong một năm.

Lựa chọn một trận nhãn khác, hắn tiếp tục đặt Xích Diệp Quả vào, sau đó thuận thực bắt đầu luyện chế phi kiếm.

Yêu hỏa bốc lên cuộn cuộn, chỉ trong chớp mắt đã bao trùm toàn bộ linh tài luyện kiếm. Kỹ thuật thuận thực đến mức khiến người khác phải kinh ngạc!

Chưa đến ba ngày, một thanh phi kiếm mới tinh đã ra đời từ trong lò luyện.

【 Luyện chế thành công Trung phẩm pháp khí: Phi kiếm, ban thưởng tuổi thọ sáu năm! 】

Nhìn thấy dòng thông báo này, khóe miệng Lý Thanh khẽ nhếch lên.

“Tiến vào Trúc Cơ kỳ rồi, bây giờ Trung phẩm pháp khí có thể gia tăng tuổi thọ ngày càng ít đi...” Hắn thở dài trong lòng.

Nhưng cũng chỉ là một chút cảm khái thoáng qua mà thôi.

Cộng thêm Ngũ Hành Trối Linh Dây Thừng mà hắn đã luyện chế trước đây, cùng với hai tháng điên cuồng tiếp nhận nhiệm vụ, hiện tại tuổi thọ còn dư của hắn đã tăng lên đến 800 năm!

Có được tuổi thọ dài như vậy, Lý Thanh ngược lại cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn, về sau cũng có thể ung dung hơn một chút, dành thời gian làm những chuyện khác.

Tất nhiên, điều này không có nghĩa là hắn có thể hoàn toàn yên tâm mà gối cao ngủ ngon.

Nếu trong khoảng 200 năm tới, hắn vẫn không thể đột phá Kết Đan kỳ, thì e rằng phải suy xét đến chuyện rời khỏi tông môn.

Dù sao, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ sống quá lâu, tuyệt đối sẽ khiến người khác chú ý. Một khi hắn vượt quá giới hạn bình thường, chắc chắn sẽ có vô số tu sĩ tìm đến để điều tra xem liệu hắn có nắm giữ bí mật trường sinh hay không.

Chính vì vậy, Lý Thanh vô cùng trân trọng khoảng thời gian này trong tông môn. Hắn biết mình không thể ở đây mãi mãi, nên càng cảm thấy mỗi giây phút lúc này quý giá hơn bao giờ hết.

Cầm thanh phi kiếm vừa luyện chế xong, Lý Thanh rời khỏi Luyện Khí Sơn Cốc, sau đó thản nhiên nói:

“Để Trình Kim Hiểu đến lấy kiếm.”

Phân phó xong một đệ tử luyện khí, hắn liền nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian qua, hắn điên cuồng chế tạo pháp khí, không tránh khỏi khiến không ít người chú ý.

Các trưởng lão biết chuyện đều không khỏi cảm thán—Lý Thanh quả thực là một tu sĩ nói được làm được.

Chương 715

DTV EBOOK

Chăm chỉ như vậy, thậm chí còn khiến một số trưởng lão Luyện Khí Đường cảm thấy có phần tự ti.

“Lý sư đệ quả thực không đơn giản! Mới gia nhập luyện khí đường không bao lâu mà đã cố gắng như vậy, ta nhìn mà cũng thấy xấu hổ.”

“Tuy rằng đan dược sắp đổi mới, nhưng cũng đâu cần phải liều mạng như thế.”

“Có thể Trúc Cơ với tư chất tứ linh căn, quả nhiên không phải nhờ may mắn mà có.”

Trong khi các trưởng lão cảm thán, không ít đệ tử Luyện Khí kỳ trong tông môn lại xem đây như một hình mẫu để noi theo. Ý chí khổ tu của họ được khơi dậy mãnh liệt.

Ngay cả một trưởng lão Trúc Cơ kỳ còn chăm chỉ như vậy, bọn họ có lý do gì để lười biếng?

Lập tức, bầu không khí tu luyện của tầng lớp đệ tử cấp thấp trong Lăng Vân Tông thay đổi rõ rệt, trở nên sôi nổi chưa từng có, thậm chí mở ra một tiền lệ chưa từng thấy trong mấy trăm năm qua!

Khi biết được chuyện này, Hư Vân Chương Môn chỉ ngồi trong đại điện, híp mắt cười sáng khoái:

“Ha ha ha! Không tệ, không tệ! Gần đây các đệ tử đều chăm chỉ như vậy, Lăng Vân Tông của ta chắc chắn sẽ phát triển không ngừng!”

Không chỉ tinh thần khổ tu của đệ tử được nâng cao, mà ngay cả các nhiệm vụ tông môn cũng được hoàn thành nhanh hơn, toàn bộ hệ thống vận hành trơn tru hơn trước.

Điều này đồng nghĩa với việc thực lực tổng thể của tông môn cũng đang không ngừng gia tăng. Đây chính là một chuyện vô cùng đáng mừng!

Từ đó, Hư Vân Chương Môn, người tóc bạc râu trắng, càng có ấn tượng tốt hơn với vị sư đệ ít khi xuất hiện này—Lý Thanh.

Đây chính là sức mạnh của một tấm gương!

Tuy nhiên, dù phần lớn đều tán thưởng, vẫn có một số ít người không mấy đồng tình.

Ví dụ như một vài tu sĩ cho rằng, cho dù Lý Thanh có liều mạng tu luyện đến đâu, thì đời này e rằng hắn cũng không thể kết đan, tất cả chỉ là uổng công vô ích mà thôi. Thay vì khổ cực như vậy, chẳng bằng cứ an nhàn hưởng thụ cuộc sống.

Chỉ là, những lời nói như vậy cũng chỉ thuộc về thiểu số, chẳng có ai quan tâm đến chúng.

Lý Thanh đảm nhiệm chức vụ trưởng lão Luyện Khí đã hơn ba tháng. Trong khoảng thời gian này, hắn vẫn lặng lẽ làm việc, không gây ra chút động tĩnh nào. Thời gian cứ thế trôi qua nhanh như chớp, khiến đám người vội vàng chẳng kịp chuẩn bị, chỉ có thể than thở thời gian trôi quá nhanh.

Tất nhiên, trong số đó tuyệt đối không có Lý Thanh. Hắn vĩnh viễn sẽ không cảm khái về chuyện thời gian thấm thoát trôi qua. Nguyên nhân không chỉ bởi vì hắn đã sống rất lâu, mà còn vì hắn hiểu rõ đạo lý: quan trọng là nắm chắc hiện tại.

Ba tháng qua, hắn điên cuồng luyện khí, nhờ đó mà tích góp được không ít điểm công hiến. Tuy nhiên, bây giờ hắn quyết định tạm ngừng nhận ủy thác luyện khí, bởi vì tông môn sắp tung ra đợt đan dược mới. Đây chính là thời điểm để những trưởng lão ngoại sự như hắn đổi lấy đan dược.

Công Đức Đường mở ra

“Rốt cuộc lại đến lúc đổi đan dược! Ta đã đợi tròn ba năm rồi! Lần này nhất định phải đổi được nhiều Tử Dương Đan!”

“Ha ha ha! Triệu sư huynh, điểm công hiến của ngươi đủ không đó? Ta nhớ ngươi mấy năm nay hầu như chẳng nhận nhiệm vụ nào của tông môn mà?”

“Trước đó vài ngày, Băng Vân sư thúc ban bố nhiệm vụ thu thập tài liệu, vừa hay ta hoàn thành được. Điểm công hiến tuy không nhiều, nhưng ít ra cũng có chút đỉnh.”

“Chắc chắc chắc, Triệu sư huynh đúng là nội tình thâm hậu, không lộ ra ngoài a.”

“Đúng vậy! Nếu ta nhớ không lầm, nhiệm vụ của Băng Vân lão tổ là thu thập tinh hạch yêu thú Băng hệ cấp hai đúng không?”

“Dù cấm địa Tuyết Nguyên vẫn còn nhiều yêu thú Băng hệ, nhưng yêu thú cấp hai cũng đâu dễ tìm như vậy!”

Tại Lăng Vân Tông, nơi chuyên dùng điểm công hiến để đổi lấy tài nguyên tu hành chính là Công Đức Đường. Nó tọa lạc trên một ngọn núi ngay trung tâm tông môn.

Đây là một tòa đại điện màu vàng nhạt, khác biệt hoàn toàn so với những công trình khác. Điều đặc biệt nhất là cả tòa đại điện này lơ lửng giữa không trung, phía dưới được nâng đỡ bởi một Nhị giai trận pháp.

Đừng xem thường Nhị giai trận pháp này, bởi vì nó có thể liên kết với hộ tông đại trận của Lăng Vân Tông, một khi phát động, uy lực mạnh mẽ vô song.

Hôm nay, các trưởng lão ngoại sự như Lý Thanh đều đồng loạt kéo tới. Đám người xếp thành hàng dài, trên mặt tràn đầy vẻ mong đợi, từng người lần lượt bay về phía đại điện Công Đức Đường.

Lý Thanh cũng hòa vào dòng người, vừa trò chuyện với vài trưởng lão trong Luyện Khí Đường, vừa bình thản chờ đợi. Hắn hành động kín đáo, không quá thu hút sự chú ý.

Rất nhanh, khi hầu hết các trưởng lão có nhu cầu cầu đổi đan dược đều đã đến đông đủ, bỗng vang lên một tiếng kinh hô:

“Cái gì?! Sao năm nay số lượng Tử Dương Đan lại ít như vậy?! Giảm hẳn ba phần so với trước đây!”

Chương 716

DTV EBOOK

Câu nói vừa thốt ra, không ít trưởng lão ngoại sự lập tức biến sắc, trong lòng giật thót.

“Chuyện này là thật sao? Tại sao số lượng Tử Dương Đan lại bị giảm mạnh như vậy?”

“Chẳng lẽ là do thiếu linh dược?”

“Ta nhớ rõ những năm trước số lượng Tử Dương Đan vẫn luôn ổn định cơ mà?!”

Trong đám đông, Lý Thanh cũng hơi nhíu mày nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Đã ít sẵn rồi, bây giờ lại còn giảm nữa... Quả thật là sói nhiều thịt ít! Chẳng lẽ ta vừa mới lần đầu tiên đổi đan dược ở tông môn đã gặp xui xẻo như vậy?”

Tuy trong lòng hẩn thẩn oán than, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình thản, không biểu lộ ra ngoài như những người khác.

Lúc này, một vị trưởng lão lớn tuổi phụ trách Công Đức Đường cười ha hả, trấn an đám đông:

“Chư vị sư huynh đệ, đừng vội hoảng hốt! Năm nay đúng là có chút tình huống đặc biệt.”

“Năm ngoái, Thiên Hà Tông đã đề nghị mua lại một lô linh dược dùng để luyện chế Tử Dương Đan của chúng ta. Ban đầu, tông môn định từ chối, nhưng bọn họ lại đưa ra mức giá vô cùng hấp dẫn, cuối cùng trưởng môn sư huynh cùng mấy vị Thái Thượng trưởng lão quyết định chấp nhận giao dịch này. Nhưng chỉ lần này thôi, sau này sẽ không có chuyện đó nữa.”

Nghe vậy, Lý Thanh khẽ sững người.

“Năm ngoái ta còn ở Cực Dạ Giới, nên không rõ chuyện này. Không ngờ Thiên Hà Tông lại từng đến Lăng Vân Tông mua linh dược sao?”

Đám trưởng lão khác thì ồ lên:

“Ta đã thấy lạ! Năm ngoái Thiên Hà Tông sao lại cử sứ giả đến mà không báo rõ nguyên nhân!”

“Ngay cả chương môn cùng Thái Thượng trưởng lão cũng đồng ý giao dịch, chắc hẳn giá cả phải rất cao?”

“Không rõ ràng lắm!”

Lúc này, vị trưởng lão lớn tuổi của Công Đức Đường tiếp tục lên tiếng:

“Chư vị cũng đừng chỉ chú ý đến Tử Dương Đan, mà hãy nhìn xem, năm nay Công Đức Đường vừa bổ sung rất nhiều linh tài cực phẩm, thậm chí còn có cả trận liệu trân quý. Đây đều là những tài nguyên hiếm thấy!”

“Mặc dù Tử Dương Đan bị giảm ba phần, nhưng Thanh Huyền Đan vẫn còn rất nhiều, loại đan này cũng có tác dụng lớn đối với Trúc Cơ kỳ!”

Nghe vậy, nhiều trưởng lão lập tức chuyển hướng quan sát:

“Quả thật! Huyền Ngọc Tủy cũng xuất hiện kìa!”

“Đúng vậy! Lão phu còn đang cần một khối Tinh Thạch này để nghiên cứu trận pháp đây!”

Không chỉ có các trưởng lão khác, mà ngay cả Lý Thanh, thân là một Luyện Khí Sư, cũng nhạy bén nhận ra trong số những vật phẩm trân quý được trưng bày, có một thứ hẳn vô cùng cần thiết cho việc luyện chế pháp khí.

“Ảnh Chu Ty Nang!”

note: là túi tơ nhện.

Hắn lập tức nghĩ ngay đến Thiên La Cờ – một món Cực phẩm pháp khí, trong đó một trong những tài liệu chủ chốt để luyện chế chính là sáu chân Ảnh Chu ty!

Không ngờ tại Công Đức Đường, hắn lại ngoài ý muốn nhìn thấy một túi đầy tơ nhện, khiến hắn không khỏi chấn động.

“Nếu ta mua túi tơ nhện này, điểm công hiến của ta chỉ vừa đủ đổi thêm một bình Tử Dương Đan hoặc hai bình Thanh Huyền Đan...”

Lý Thanh cau mày, lập tức rơi vào trầm tư.

Nếu có thể luyện chế thành công Cực phẩm pháp khí, thì thực lực của hắn chắc chắn sẽ tăng lên gấp bội. Nhưng đồng thời, đan dược đối với hắn cũng vô cùng quan trọng.

Hắn không thể do dự quá lâu, bởi vì lúc này các trưởng lão khác cũng đã bắt đầu lần lượt lựa chọn vật phẩm mà mình muốn hồi đoái.

Mặc dù linh tài trên quý có rất nhiều, nhưng trong giới tu hành, đan dược luôn là tài nguyên khó tìm và quý giá nhất.

Nếu hắn còn chần chừ, đến lúc đó có khi ngay cả đan dược cũng không còn lại bao nhiêu cho hắn!

Ngay khi Lý Thanh chuẩn bị mở miệng, ánh mắt hắn chợt liếc thấy trong đám đông có một thiếu nữ trẻ tuổi, ăn mặc đơn giản, khuôn mặt non nớt nhưng ánh mắt lại tràn đầy xoắn xuýt, cứ thể chăm chú nhìn chằm chằm vào Ảnh Chu tởn nhận túi mà không ngừng đánh giá.

Thiếu nữ này không ai khác chính là Sở Linh Y – một thiên tài Phù Đạo trăm năm hiếm thấy, cũng là một người có tính cách vô cùng nghịch ngợm và linh động.

Trước đó, vì mãi suy nghĩ chuyện khác, Lý Thanh không để ý đến nàng, không ngờ lần này lại vô tình gặp nhau tại Công Đức Đường.

Nghĩ lại thì, cũng không có gì kỳ lạ, dù sao Sở Linh Y cũng giống hắn, đều là trưởng lão ngoại sự của tông môn.

Lúc đầu, Lý Thanh còn tưởng rằng nàng muốn tranh giành túi tởn nhận với hắn, nhưng rất nhanh, hắn khẽ nhíu mày, lập tức chen lên phía trước rồi mở miệng nói:

“Linh Y sư muội, thật đúng là nhân sinh nơi nào chẳng gặp lại! Không ngờ lại có thể gặp người ở đây.”

“Người cũng hứng thú với túi Ảnh Chu ty này sao? Nếu vậy, chi bằng chúng ta cùng nhau hồi đoái, ta chỉ cần một nửa số tởn nhận mà thôi!”

Lý Thanh nở nụ cười ôn hòa, nhưng giọng điệu lại cực kỳ dứt khoát, hoàn toàn không cho đối phương thời gian để suy nghĩ nhiều.

Chương 717

DTV EBOOK

Sở Linh Y kinh ngạc quay đầu, đến khi nhìn thấy lệnh bài Luyện Khí trưởng lão bên hông Lý Thanh thì lập tức không chút do dự, dứt khoát gạt đầu:

“Được thôi! Không thành vấn đề! Nhưng mà túi tơ nhện này ta sẽ giữ!”

Nàng nháy mắt tinh nghịch, trong đôi mắt sáng ngời lóe lên vẻ giảo hoạt, giống hệt một con hồ ly nhỏ đang lừa bịp người khác.

Nang Bao?

Tuy rằng túi này chỉ là vật chứa tơ nhện, đối với hắc cũng không có tác dụng gì lớn, nhưng cảm giác để nàng lấy đi như vậy thì hơi thiệt thòi.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thời gian không còn nhiều, nếu còn chần chừ, đến lúc đan dược bị đổi sạch thì hắc lại càng thiệt hơn!

Hơn nữa, trước đây Sở Linh Y còn từng tặng không cho hắc một tấm Hóa Thú Phù, xem như đã nợ nàng một phần nhân tình.

“Được, cứ quyết định vậy đi!”

Sau khi đạt được thỏa thuận, hai người nhanh chóng báo lên Công Đức Đường trưởng lão về những vật phẩm mà mình muốn hỏi đổi.

Không lâu sau, Lý Thanh mang theo một bình Tử Dương Đan và một bình Thanh Huyền Đan, chen ra khỏi đám đông, phía sau còn có một Sở Linh Y cười đến híp cả mắt, vẻ mặt vô cùng vui vẻ.

“Hi hi, Lý sư huynh, đây là một nửa số tơ nhện mà ngươi muốn, số lượng ta đã nhường cho ngươi một chút rồi đó!”

Nói xong, nàng hào phóng đưa một bó tơ nhện lạnh buốt vào tay Lý Thanh.

Lý Thanh tiếp nhận, đồng thời nhẹ nhàng thả ra.

Dựa vào số lượng tơ nhện này, hẳn hoàn toàn có thể luyện chế thành công Thiên La Cờ, thậm chí còn dư dả một chút.

Lúc này, Sở Linh Y cầm lấy túi tơ nhện, lắc lắc trong tay rồi ghé sát lại gần, đôi mắt sáng ngời nhìn hẳn:

“Xem ra ta thật sự chậm tin tức rồi, không ngờ Lý sư huynh đã trở thành trưởng lão Luyện Khí Đường! Xem ra về sau chúng ta còn nhiều cơ hội hợp tác nha!”

Nói đoạn, nàng nhón chân, nhìn thẳng vào hẳn, nở một nụ cười tươi như hoa.

Đối với câu nói này, Lý Thanh chỉ khẽ cười, sau đó tiện tay thu lấy tơ nhện vào trong túi trữ vật.

“Có thể kết giao với một thiên tài Phù Đạo trăm năm khó gặp như Sở sư muội, cũng là một điều mà ta cầu còn không được.”

Hơn một năm không gặp, Sở Linh Y vẫn hồn nhiên vô tư như trước, chẳng khác nào một con bướm tung bay trong gió, không màng đến bất cứ điều gì, tựa như thời gian vĩnh viễn không thể làm thay đổi tâm tính của nàng.

Sở Linh Y nghiêng đầu, thề lưỡi tinh nghịch với Lý Thanh, sau đó bật cười nói:

“Có thể kết giao với một phù lục sư thiên tài như ta, tuyệt đối là vận may lớn nhất trong đời ngươi đấy!”

Lý Thanh cũng bật cười, lắc đầu nói đùa:

“Ha ha, vậy xin mời vị thiên tài Phù Đạo này khai sáng cho phạm phu tục tử như ta một chút. Nang Bao của túi tơ nhện này rốt cuộc có công dụng gì đặc biệt?”

Nói thật, nếu không phải Sở Linh Y nhắc đến, hẳn cũng chẳng để tâm đến cái Nang Bao này. Đối với hẳn, tơ nhện mới là thứ có giá trị, còn cái túi chứa nó chẳng qua chỉ là vật ngoài lề.

Nhưng chính vì nàng cố ý đề cập, ngược lại khiến hẳn cảm thấy tò mò.

Sở Linh Y lập tức cảnh giác, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn lại, trừng mắt nhìn hắn:

“Hừ! Lý sư huynh, nuốt lời không phải là phong thái của một trưởng lão đâu nhé!”

“Người đã đồng ý nhường lại Nang Bao cho ta, thì đừng có đổi ý!”

Lý Thanh lập tức bật cười ha hả:

“Ta chỉ là hiếu kỳ nên hỏi thôi, chứ không có ý định giành lại với người đâu.”

Nghe vậy, Sở Linh Y lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, gò má lộ ra hai lúm đồng tiền ngọt ngào, cười tí mắt nói:

“Đó là đương nhiên rồi! Nang Bao này dùng để vẽ bùa đây. Ta gần đây đang nghiên cứu một loại phù lục hoàn toàn mới, có lẽ cái này sẽ mang lại hiệu quả không tưởng tượng được!”

Vừa nhắc tới phù lục, Sở Linh Y lập tức hứng khởi, hăng say huyền thoại không dứt, miệng nói thiên hoa loạn trụ.

Nhưng mà Lý Thanh lại chẳng có mấy hứng thú với phù lục. Hắn không nghiên cứu trận pháp, càng không giỏi chế phù, nghe nàng nói cứ như đang nghe Thiên Thư, vào tai trái lại ra tai phải.

Cái gì mà tương tính phù văn, cái gì mà Ảnh Chu ty có đặc tính đặc thù, có thể kết hợp với một loại phù lục mới nàng đang khai phá...

Hắn chỉ nghe lọt đúng ba chữ: Ảnh Độn Phù.

Những thứ còn lại? Tất cả đều quăng ra sau đầu!

Hắn khẽ nhíu mày, tò mò hỏi:

“Ảnh Độn Phù?”

Sở Linh Y lập tức gật đầu, hưng phấn giải thích:

“Đúng vậy! Ta đang nghiên cứu một loại phù lục giúp độn thuật đào tẩu. Ta phát hiện, thứ phổ biến nhất trên thế gian chính là bóng dáng, vậy tại sao không tạo ra một loại phù lục giúp ta ẩn nấp vào trong bóng tối mà chạy trốn?”

Ý tưởng này đúng là khá độc đáo.

Lý Thanh khẽ gật đầu, sau đó tiếp lời:

“Ta từng thấy một loại pháp thuật Mộc hệ có tên Mộc Ảnh Độn, cũng dùng để di chuyển nhanh trong rừng cây.”

Chương 718

DTV EBOOK

Không ngờ Sở Linh Y lập tức lắc đầu, ra vẻ cao thâm mà nói:

“Mộc Ảnh Độn chẳng qua chỉ là một loại độn thuật đơn giản, phạm vi sử dụng rất hạn chế. Nó chỉ có thể dùng trong rừng cây, mà khoảng cách dịch chuyển cũng rất ngắn.”

“Hơn nữa, bản chất của nó không phải độn nhập vào bóng tối, mà là lẫn trốn giữa các thân cây, tạo ra hiệu ứng huyền ảnh để đánh lừa đối thủ mà thôi.”

Lý Thanh nghe xong, liền có chút bưng tỉnh đại ngộ.

“Thì ra là vậy.”

Hắn lại thu hoạch thêm một chút kiến thức mới.

Sau đó, hắn cười cười nói:

“Vậy ta chờ tin tức tốt từ Sở sư muội. Nếu phù lục này thực sự hữu dụng, nói không chừng ta sẽ mua không ít đâu!”

Phảng phất như đã chờ đợi chính câu nói này, Sở Linh Y lập tức vui vẻ, hí mắt cười như tiểu hồ ly:

“Hi hi! Nếu sư huynh muốn mua, ta nhất định sẽ dành cho người giá ưu đãi lớn nhất!”

Nói xong, nàng vẫy vẫy tay, cười hi hi nói:

“Thôi không nói nhiều nữa, ta còn phải đến Phù Đường tiếp tục nghiên cứu Phù Đạo đây!”

Vừa dứt lời, thiếu nữ thiên tài Phù Đạo Sở Linh Y, cười một đạo Thái Lăng (cầu vòng rực rỡ), nhanh như chớp phiêu nhiên rời đi.

Lý Thanh chỉ khẽ gật đầu, không nói thêm gì, sau đó cũng nhanh chóng bay về động phủ của mình.

Hắn đã tốn rất nhiều công sức tích góp điểm công hiến, chỉ để đổi lấy Ảnh chu ty và những đan dược mà hắn thèm khát bấy

lâu nay.

Giờ đây, hắn không thể chờ thêm một khắc nào nữa.

Hắn phải ngay lập tức trở về động phủ, đem tất cả số đan dược này chuyển hóa thành thực lực!

Trở lại động phủ, Lý Thanh nhìn qua đồng đan dược và linh tài trước mặt—tất cả đều đã tiêu tốn toàn bộ điểm công hiến của hắn. Hắn không khỏi thở dài một hơi.

“Ai, trước kia còn nghĩ rằng Linh Thạch khó kiếm, bây giờ gia nhập tông môn mới biết, điểm công hiến mới là thứ tiêu hao nhanh nhất!”

Một lượng lớn tư nhện của Ảnh Chu sáu chân, một bình Tử Dương Đan, một bình Thanh Huyền Đan... tất cả đã vét sạch điểm công hiến tích lũy suốt mấy năm qua của hắn, cùng với số điểm hắn điên cuồng kiếm được từ việc nhận ủy thác trong mấy tháng gần đây.

Dù đều là đan dược giúp tăng tu vi, tinh tiến pháp lực, nhưng Tử Dương Đan có hiệu quả rõ rệt hơn nhiều. Dược tính mạnh mẽ mà đan độc lại thấp, khiến giá trị của nó ngang với hai bình Thanh Huyền Đan.

“Nếu không phải Thiên Hà Tông mua đi một lô linh dược luyện chế Tử Dương Đan, giá của loại đan này chắc còn rẻ hơn một chút.”

“Điều ta không ngờ nhất là, năm ngoái Thiên Hà Tông lại đến Lăng Vân Tông để mua đan dược...”

Lý Thanh hí mắt suy tư, trong đầu không khỏi hiện lên mâu thuẫn tranh chấp giữa Thiên Hà Tông và Thanh Tông.

“Chẳng lẽ hai bên sắp khai chiến nữa rồi sao? Đúng là kẻ thù truyền kiếp...”

Nghĩ đến đây, trong tâm trí hắn bất giác hiện lên một bóng hình xinh đẹp, khí chất dịu dàng tựa nước.

“Hy vọng nàng có thể bình an, con đường tu hành thuận lợi.”

Thầm nói một câu, hắn liền lấy ra một viên Thanh Huyền Đan.

“Lộc cộc~”

Trước kia, hắn từng dùng qua Tử Dương Đan do Thẩm Ngưng Băng trao đổi, nên cũng không ngạc nhiên khi Thanh Huyền Đan có dược lực yếu hơn.

Yên lặng vận chuyển Xích Hoàng Phần Thiên Công, hắn luyện hóa hoàn toàn dược lực, không để lãng phí dù chỉ một tia.

“Không tệ! Dù không bằng Tử Dương Đan, nhưng cũng khá tốt, một viên có thể giúp bù đắp thời gian khổ tu dài lâu.”

Vì đảm nhiệm chức vụ Luyện Khí trưởng lão, về sau hắn chắc chắn không thể tùy tiện bế quan như trước nữa. Dù sao cũng còn có tông môn sự vụ cần xử lý.

Mất trọn hơn bốn tháng, hắn mới tiêu hóa hoàn toàn hai bình đan dược, chuyển hóa thành thực lực bản thân.

Thoáng chốc, hắn đã gia nhập tông môn được năm năm rồi!

“Năm năm... vẫn chỉ ở Trúc Cơ sơ kỳ. Nhưng đây đã là giới hạn mà ta có thể đạt được trong điều kiện hiện tại.”

Mặc dù tu vi vẫn dừng ở Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng pháp lực trong thể nội đã hùng hậu hơn trước rất nhiều, hoàn toàn không thể so sánh với lúc mới Trúc Cơ.

Hơn nữa, hắn đã đạt đến Nhị Giai về thể thuật. Chỉ dựa vào nhục thân cường hoành, hắn cũng có thể đấu ngang ngửa với không ít tu sĩ Trúc Cơ kỳ, thậm chí giành chiến thắng cũng không phải là không thể.

Nhưng đó mới chỉ là Khí Huyết Lục Chuyển, còn ba chuyển cuối cùng, hắn vẫn chưa kích phát.

Không phải không thể, mà là hắn muốn từng bước cảm ngộ sự biến đổi của nhục thân, không vội vàng đẩy mạnh tiến độ.

Bởi nếu sức mạnh nhục thân tăng vọt quá nhanh, sau này sẽ khó kiểm soát lực đạo, mất nhiều thời gian thích ứng hơn. Như vậy lại thành ra được không bù mất.

Khí huyết trong cơ thể hắn cực kỳ thịnh vượng, nếu hoàn toàn giải phóng, thậm chí có thể tạo ra những tiếng gầm như sóng biển cuộn trào.

Chương 719

DTV EBOOK

Với nội tình như vậy, hẳn có thể kích phát ba chuyển còn lại bất cứ lúc nào. Dù sao trên người hắn vẫn còn không ít Xích Tinh, có thể mượn nhờ bí lực của nó để thúc đẩy, hiệu quả thậm chí tốt hơn cả khi tiếp dẫn Nguyệt Hoa ở Cực Dạ thế giới.

“Nếu xét kỹ, Khí Huyết Cửu Chuyển mà ta nắm giữ cũng là một loại tài phú không nhỏ. Nếu lan truyền Xích Tinh ra ngoài, bí pháp này chắc chắn sẽ trở thành hàng cực phẩm đáng giá vô cùng.”

Lý Thanh trầm nghĩ, nhưng cũng không vội bại lộ bí mật về Luyện Thể bí pháp Cực Dạ thế giới.

“Thôi, đường phải đi từng bước, cơm phải ăn từng miếng. Bây giờ còn quá sớm để nghĩ đến chuyện đó.”

Nói xong, hắn liền rời khỏi động phủ, chuẩn bị tiến đến luyện khí đường để tiếp tục công việc.

Nhưng chưa đi được bao xa, một con linh điều màu xanh biếc đã bay đến, miệng ngậm theo một phong thư.

“Vừa khéo!”

Lý Thanh khẽ vung tay, một luồng linh lực nhu hòa đánh ra, thu lấy phong thư từ miệng linh điều.

Ánh mắt hắn quét nhanh qua nội dung thư.

“Ồ? Cũng đã gần năm năm rồi, Thăng Tiên Đại Hội lại sắp bắt đầu sao?”

Phong thư này đến từ Hư Vân chương môn, được gửi đến phần lớn trưởng lão ngoại sự và một số trưởng lão bề quan khổ tu trong tông môn.

Nội dung rất đơn giản—Lăng Vân Tông cứ mỗi năm năm sẽ tổ chức Thăng Tiên Đại Hội, lần này cần hai vị trưởng lão đến

trấn thủ cửa ải, duy trì trật tự. Sau khi đại hội kết thúc, họ sẽ hộ tống đệ tử mới nhập môn trở về tông môn an toàn.

ăng Tiên Đại Hội được tổ chức ngay trong phường thị của tông môn, vừa là sự kiện thu hút nhân tài, vừa là cách nâng cao danh tiếng và gia tăng lưu lượng người đến phường thị. Trong Thanh Lĩnh Vực, có ba đại tông môn Tiên Đạo, và phương thức này đã trở thành thông lệ phổ biến.

Tuy nhiên, nếu nói về ai làm tốt nhất, thì không thể không nhắc đến Thiên Hà Phường Thị. Trong giới tu tiên Thanh Lĩnh Vực, phường thị này được công nhận là nơi phồn hoa nhất, đông đảo nhất, và có nhân khí thịnh vượng nhất trong ba đại tông môn.

Dù từng trải qua một trận đại kiếp nạn suýt bị hủy diệt, nhưng danh tiếng và vị thế của Thiên Hà Phường Thị vẫn không hề lung lay, tiếp tục được mọi người thừa nhận.

“Phần thưởng điểm công hiến của việc này cũng chẳng đáng là bao, trách không được phải trưng cầu ý kiến các trưởng lão, hy vọng có người tự nguyện báo danh.”

Lý Thanh hí hửng suy tư, rồi bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện khác.

“Nếu ta có thể tích lũy đủ kinh nghiệm và tư cách dẫn đội, hơn một trăm năm sau khi Hàn Phong Bí Cảnh mở ra, chưa biết chừng tông môn sẽ ưu tiên cân nhắc giao cho ta nhiệm vụ dẫn dắt đệ tử tiến vào.”

“Trăm năm bày bố, không thể chỉ hoàn thành trong một sớm một chiều, cần từng chút một tích lũy.”

“Điểm công hiến ít hơn một chút cũng không sao. Dù gì tuổi thọ ta còn dài, vì tông môn bỏ thêm chút sức cũng là điều nên làm.”

Nghĩ đến đây, hắn lập tức vận chuyển linh lực, dùng đầu ngón tay làm bút, lấy ra một trang giấy rồi viết rõ việc mình tự nguyện tham gia Thăng Tiên Đại Hội. Sau đó, hắn đưa thư cho linh điều, để nó mang về cho Hư Vân Chương Môn.

Mấy ngày sau.

Tại Chương Môn Điện, Hư Vân Chương Môn—người tóc bạc trắng nhưng tinh thần vẫn quắc thước—giờ phút này lại lộ vẻ mặt tràn đầy bất mãn.

“Đám bại hoại này... hầy!”

“Toàn bộ đều viện đủ loại lý do để từ chối, chẳng ai chịu đứng ra gánh vác trách nhiệm này.”

Hắn liên tục lắc đầu, trong tay cầm từng phong thư phản hồi rồi không ngừng xé vụn, miệng thở dài liên tục.

“Hừ! Kỷ Bạch? Lầy có chưa đủ tốt! Ta nhớ rõ thời gian trước hắn vừa mới từ bên ngoài lịch luyện trở về, bây giờ lại nói muốn tiếp tục lịch luyện sao?”

“Lại còn có kẻ nói bận sáng tạo phù lục mới? Sở gia nha đầu này thật sự là...”

“Đám người này đều quên mất lúc trước mình làm sao mà gia nhập tông môn rồi hay sao? Đi Thăng Tiên Đại Hội thì có gì cực khổ lắm chắc?! Dù điểm cống hiến không nhiều, nhưng có thể gọi là quá ít sao?”

Nhìn qua một loạt thư từ chối, tất cả đều viện đủ loại lý do, Hư Vân Chương Môn cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng. Trong lòng ông thậm chí còn suy tính liệu có nên đích thân ra mặt chủ trì Thăng Tiên Đại Hội lần này hay không.

“Làm Chương Môn cũng không phải chuyện dễ dàng chút nào!”

“Chẳng lẽ lại phải giống như những lần trước, tổ chức rút thăm để quyết định ai đi sao?”

Vừa nói đến đây, ánh mắt ông đột nhiên quét qua phong thư của Lý Thanh.

Ban đầu ông không có ý định nhìn kỹ, nhưng khi trông thấy hai chữ “nguyện ý” ở cuối thư, ông liền sững người tại chỗ. Sau đó, khuôn mặt rớt cuộc cũng nở một nụ cười vui mừng.

“Ai, vẫn là Lý Sư Đế biết đại cục, hiểu rõ đại thể!”

Cảm khái một câu, Hư Vân Chương Môn cẩn thận đọc lại từng chữ trong thư của Lý Thanh.

Chương 720

DTV EBOOK

Bên trong không chỉ có vài câu trả lời qua loa, mà từng câu từng chữ đều chứa đựng tâm ý chân thành, bộc lộ lòng biết ơn sâu sắc với tông môn.

“Hồi đó, nếu không phải nhờ vào đội ngũ trở về từ Thăng Tiên Đại Hội, sợ rằng ta đã sớm táng mạng dưới Hoàng Kim Chiến Thuyền, hóa thành vong hồn.”

“Ta được gia nhập Lăng Vân Tông nhờ có Thăng Tiên Lệnh, nhưng mạng này là do Trần Sư Huynh và Ngô Sư Huynh, những người từng chủ trì Thăng Tiên Đại Hội, cứu về.”

“Ân tình này, làm sao dám quên?”

“Bây giờ ta cũng đã ở Trúc Cơ kỳ một thời gian, tu vi không ngừng tiến bộ, cũng có thể ứng phó được một vài tình huống bất ngờ. Nếu các sư huynh sư tỷ khác không muốn đi, ta cam nguyện cống hiến sức lực cho tông môn!”

“Ân tình của tông môn, ta mãi mãi ghi lòng tạc dạ! Nay có cơ hội góp một chút sức lực, dù là việc nhỏ nhất cũng là vinh hạnh của ta!”

Đọc đến đây, Hư Vân Chương Môn như thể đặt bản thân vào hoàn cảnh năm đó của Lý Thanh, cảm nhận được tuyệt vọng khi rơi vào hiểm cảnh, cũng như sự xúc động khi được cứu vớt.

Không khỏi cảm thán một tiếng:

“Tốt! Tốt! Lý Sư Đệ ơi Lý Sư Đệ, lần này tâm ý của ngươi, lão phu đã hiểu!”

“Giá như ai ai trong Lăng Vân Tông cũng có tinh thần như Lý Sư Đệ, thì tông môn ta sao có thể không phát triển rực rỡ?”

Thiếu chút nữa, ông đã xúc động đến rơi nước mắt.

Khác với những phong thư bị xé nát trước đó, bức thư của Lý Thanh được ông cẩn thận gấp lại, trân trọng cất giữ.

“Thật đáng quý! Có một Trúc Cơ kỳ trưởng lão như Lý Sư Đề, đúng là phúc khí của tông môn!”

Vừa cảm thán, ông vừa cầm bút viết thư hồi đáp, bên trong toàn là những lời tán dương, khen ngợi Lý Thanh không tiếc lời. Đọc qua nội dung, thậm chí còn có cảm giác như ông đang muốn nhường luôn vị trí Chứng Môn cho Lý Thanh vậy!

Cuối thư, ông nhấn mạnh rằng Lý Thanh sẽ phụ trách Thăng Tiên Đại Hội lần này. Đồng thời, trong tông môn sẽ tiến hành rút thăm để chọn ra vị trưởng lão thứ hai đi cùng.

Không còn cách nào khác, bởi vì trong tất cả thư hồi âm, chỉ có một mình Lý Thanh—một kẻ giống như “oan đại đầu”—tự nguyện nhận nhiệm vụ này. Còn lại, tất cả đều là cự tuyệt!

“Thật không ngờ, người đồng hành cùng ta lần này lại là Thẩm sư muội người. Mấy năm không gặp, tu vi của người đã tiến bộ đến mức khiến ta khó lòng theo kịp a.”

Trên đường bay về phía Lăng Vân Phường Thị, Lý Thanh cảm thán, ánh mắt nhìn sang bóng dáng thanh lãnh, mảnh khảnh đang bay bên cạnh.

Từ khí tức phát ra trên người Thẩm Ngưng Băng, hẳn có thể dễ dàng nhận ra đối phương đã tấn thăng đến Trúc Cơ trung kỳ.

Lúc trước bọn họ cùng gia nhập tông môn, cùng nhau đột phá Trúc Cơ, vậy mà chỉ trong vài năm ngắn ngủi không gặp, khoảng cách giữa hai bên đã bị kéo giãn không ít.

Có đôi khi, giữa người với người, sự chênh lệch chính là lớn như vậy!

Người sở hữu Băng Linh Căn, lại bái một vị Kết Đan Chân Nhân làm sư phụ, con đường tu luyện của Thẩm Ngưng Băng quả thực có thể nói là một đường thẳng tắp, nhanh đến mức những người cùng thế hệ không thể nào sánh bằng.

“Lý sư huynh quá lời rồi, ta chẳng qua chỉ nhờ sư phụ hỗ trợ mới có chút thành tựu này, chẳng đáng nhắc đến.”

“Tu vi của Lý sư huynh cũng không hề kém, khí tức của người bây giờ vững vàng và ngưng thực, pháp lực chắc hẳn cũng thâm hậu hơn trước rất nhiều.”

Giọng nói của Thẩm Ngưng Băng lạnh lẽo, trong suốt như băng sương, tựa như đang tỏa ra từng trận hàn khí thấu xương.

Nếu nghe vào những ngày hè nóng bức, có lẽ sẽ cảm thấy sảng khoái mát mẻ, nhưng nơi đây gần Tuyết Nguyên, không khí vốn đã lạnh lẽo, giọng nói của nàng chỉ càng khiến người ta cảm giác rét buốt đến tận cốt tủy.

“Ta đã đem toàn bộ công hiến trong tông môn đổi lấy đan dược, nếu như ngay cả chút tiến bộ ấy cũng không có, thì chẳng phải là quá thảm rồi sao?” Lý Thanh cười khổ lắc đầu.

Thẩm Ngưng Băng không nói gì thêm. Lý Thanh cũng không để ý, cả hai cứ thế lặng lẽ phi hành, nhanh chóng hướng về phía phường thị của tông môn.

Dọc đường đi, mọi thứ yên bình, không xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Điều này cũng dễ hiểu, bởi hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ cùng nhau hành động, đội hình này đủ khiến phần lớn tán tu phải e ngại.

Hướng hồ, vùng đất này thuộc về Lăng Vân Tông, ai lại dám động vào trường lão tông môn nơi đây chứ? Trừ phi thật sự chán sống rồi!

Lăng Vân Phường Thị tọa lạc trên một hòn đảo giữa băng hồ. Nói là hồ, nhưng thực ra diện tích của nó vô cùng rộng lớn, vượt xa bất kỳ hồ nước nào mà Lý Thanh từng thấy.

Mặt hồ quanh năm kết băng, có thể đi lại trên đó mà không lo sợ chìm xuống. Chỉ vào những thời điểm đặc biệt trong năm, lớp băng mới trở nên yếu đi đôi chút.

Chương 721

DTV EBOOK

Lý Thanh đứng trên linh chu hình đầu rắn, lơ lửng giữa không trung, phóng mắt nhìn băng hồ trải dài trước mặt.

Bên bờ hồ có một số thôn làng của phàm nhân sinh sống, trong khi khu vực giữa hồ lại bị bao phủ bởi một tầng hàn vụ dày đặc, không thể nhìn xuyên qua.

Lớp hàn vụ kỳ dị này dĩ nhiên không phải tự nhiên sinh thành, mà là kết quả từ một trận pháp cường đại do Lăng Vân Tông bày ra.

Mục đích không phải để ngăn cản tu sĩ, mà là nhằm tránh cho phàm nhân trong các thôn làng vô tình đi lạc vào bên trong.

“Nói mới nhớ, phường thị này thuộc danh nghĩa tông môn, vậy mà ta lại là lần đầu tiên đặt chân đến.” Lý Thanh cảm thán, sau đó cùng Thẩm Ngưng Băng bay thẳng vào trong hàn vụ.

Sương mù nơi đây lạnh lẽo đến cực điểm, nếu không cẩn thận chạm phải, có thể sẽ chịu tổn thương vì giá rét.

Dĩ nhiên, đó là đối với phàm nhân mà thôi.

Với tu sĩ, chỉ cần dùng pháp lực hộ thể hoặc có thân thể cường hãn như Lý Thanh, hoàn toàn có thể xem thường loại hàn vụ này.

Khi đến gần trận pháp, sương mù trước mắt nhanh chóng tản đi, để lộ ra quang cảnh bên trong Lăng Vân Phường Thị.

Cả khu phường thị tựa như một thế giới băng tuyết, lấy hai màu trắng và lam nhạt làm chủ đạo, nhìn từ xa trông vô cùng mộng ảo.

Ngay khi Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng tiến vào, lập tức có một nhóm đệ tử Lăng Vân Tông đi ra nghênh tiếp.

“Đệ tử bá kiến Lý trưởng lão, Thẩm trưởng lão!”

Lý Thanh mỉm cười gật đầu: “Ở một nơi lạnh giá thế này mà đóng giữ, hẳn là các người vất vả nhiều rồi.”

Thẩm Ngưng Băng vẫn giữ dáng vẻ thanh lãnh như trước, không nói một lời. Vì vậy, những chuyện ứng đối với đệ tử nơi đây đành rơi vào tay Lý Thanh.

“Tin tức về Thăng Tiên Đại Hội đã được công bố, số tu sĩ báo danh thế nào?” Lý Thanh hỏi.

“Danh sách đều ở đây, xin mời trưởng lão xem qua!”

Vị đệ tử kia cung kính dâng lên một tấm ngọc giản, trong ánh mắt nhìn về phía Lý Thanh ẩn chứa vẻ sùng kính. Hiển nhiên, hẳn đã từng nghe qua chuyện Lý Thanh có thể Trúc Cơ thành công dù chỉ sở hữu Tứ Linh Căn.

Hiện tại, đại bộ phận đệ tử Luyện Khí kỳ trong tông môn đều xem Lý Thanh như một tấm gương để noi theo. Đối với việc này, hẳn cũng không mấy bận tâm.

Lật xem danh sách, trên đó chỉ ghi lại những thông tin cơ bản như danh tính, tuổi tác, tu vi và linh căn của từng người, không có gì quá chi tiết.

Số lượng tu sĩ báo danh cũng không ít, đã gần hai trăm người, mà đây vẫn chưa phải con số cuối cùng.

“Ân, nếu xuất hiện người có Thiên Linh Căn hoặc Địa Linh Căn báo danh, nhớ lập tức thông báo cho ta hoặc Thẩm trưởng lão.”

Dù Lăng Vân Tông có quy mô lớn đến đâu, cũng không thể xem nhẹ những mầm mống tu tiên có tư chất ưu việt như vậy.

Những tu sĩ sở hữu loại căn cốt này, tương lai đều có hy vọng đạt đến Kết Đan.

Một khi phát hiện, tông môn tuyệt đối sẽ tìm cách chiêu mộ, cho dù đối phương không tham gia Thăng Tiên Đại Hội, Lăng Vân Tông cũng sẽ nghĩ biện pháp thu nạp vào môn hạ!

“Đệ tử minh bạch, động phủ của hai vị trưởng lão đã được chuẩn bị xong, xin mời đi theo ta!”

Trong phường thị, dĩ nhiên cũng có động phủ dành cho tu sĩ tu hành. Dù sao nơi này cũng tọa lạc trên một đầu linh mạch cấp

hai, linh khí sung túc, hoàn toàn có thể đáp ứng nhu cầu tu luyện hằng ngày.

Dưới sự dẫn đường của đệ tử tông môn, Lý Thanh cùng Thẩm Ngưng Băng nhanh chóng tìm được động phủ của mình.

Đợi đến khi đệ tử lui ra, Lý Thanh hài lòng gật đầu, cười nói:

“Không tệ, ta còn tưởng rằng kỳ Thăng Tiên Đại Hội lần này sẽ vất vả nhiều, không ngờ bọn đệ tử lại có thể thu xếp chu toàn đến vậy.”

Thực tế đúng là như vậy. Mỗi lần tổ chức Thăng Tiên Đại Hội, trưởng lão tông môn được phái đến đều không cố định, nên không ai thực sự quen thuộc với quy trình tổ chức tại phường thị.

Do đó, nhiệm vụ của họ chỉ là xuất hiện cho có mặt, trấn giữ khu vực trong khoảng thời gian diễn ra đại hội, đề phòng sự cố phát sinh, cuối cùng hộ tống những mầm móng tu tiên xuất sắc về tông môn.

Khoảng cách đến ngày đại hội vẫn còn một khoảng thời gian, Lý Thanh hiếm khi ghé qua phường thị, liền quyết định ra ngoài dạo chơi một chuyến.

“Nếu muốn thu phục U Minh Lãnh Hỏa, chỉ dựa vào đặc tính của công pháp Xích Hoàng Phần Thiên Công thì chưa chắc đã đủ. Tốt nhất vẫn nên tìm thêm một số bảo vật thuộc tính chí cương, chí dương để hỗ trợ.”

Thu phục thiên địa linh hỏa vốn không phải chuyện đơn giản. Nếu sơ suất, chẳng những có thể thất bại mà còn có khả năng bị linh hỏa phản phệ, tình huống này không hề hiếm gặp.

Lý Thanh đã nghiên cứu rất nhiều điển tịch trong tông môn, cuối cùng tìm ra một số linh vật có khả năng khắc chế hoặc trung hòa U Minh Lãnh Hỏa.

Chương 722

DTV EBOOK

“U Minh Lãnh Hỏa vốn là thiên địa linh hỏa diễn sinh từ Cửu U Quỷ Hỏa, bản chất chứa đựng khí tức âm hàn, thậm chí có thể gây tổn thương đến thần hồn.”

“Vậy nên, trong quá trình thu phục, nhất định phải chuẩn bị một số linh vật có tác dụng bảo hộ thần hồn.”

Về phương diện này, linh vật đầu tiên mà Lý Thanh nghĩ đến chính là Thiên Tinh Thảo.

Thiên Tinh Thảo có công dụng bồi dưỡng thần hồn, nếu niên hạn đủ cao thì dược hiệu càng rõ rệt. Một khi thần hồn bị thương tổn, có thể nhanh chóng khôi phục.

Dĩ nhiên, cách tốt nhất để tận dụng tối đa dược lực của Thiên Tinh Thảo chính là luyện chế thành đan dược.

Chỉ là Lý Thanh tuyệt đối sẽ không làm như vậy!

Bất kỳ gốc linh dược ngàn năm nào cũng đều là bảo vật quý giá đối với Luyện Đan Sư. Nếu lộ ra ngoài, ai biết được sẽ dẫn đến những phiền phức gì?

“Trừ Thiên Tinh Thảo ra, tốt nhất vẫn nên tìm thêm một số linh vật khác có khả năng bảo vệ thần hồn.”

“Hơn nữa, U Minh Lãnh Hỏa thuộc tính chí âm, chí tà, ta còn cần tìm thêm một số bảo vật thuộc tính chí cương, chí dương để đối kháng.”

Mang theo những ý niệm này, Lý Thanh bước ra khỏi động phủ.

Hắn liếc nhìn về phía động phủ của Thảm Ngưng Băng, thấy phía trước bao phủ tầng tầng cấm chế, cũng không quấy rầy, chỉ khẽ lắc đầu rồi một mình rời đi.

Dạo chơi trong phương thị

Lăng Vân Phường Thị tuy không thể so sánh với Thiên Hà Tông, nhưng dù sao cũng là phường thị lớn nhất tại Thanh Lĩnh Vực, lượng người lui tới vẫn vô cùng tấp nập.

Lý Thanh theo bản năng thu liễm khí tức, nhưng sau một thoáng suy nghĩ, hắn lại thả lỏng.

Dù gì, hắn cũng đã là Trúc Cơ kỳ tu sĩ, mà lại đang ở trong phường thị thuộc về tông môn của mình, chẳng có lý do gì phải che giấu thân phận.

Ngược lại, nếu thể hiện rõ thân phận trưởng lão của Lăng Vân Tông, hắn có thể nhận được nhiều thuận lợi hơn!

Nghĩ vậy, Lý Thanh dứt khoát không thu liễm khí tức, đồng thời lấy ra lệnh bài trưởng lão của Lăng Vân Tông, treo ngay bên hông.

Hiệu quả lập tức xuất hiện!

Một tu sĩ Trúc Cơ kỳ tản mát khí tức cường đại, đứng giữa một đám tán tu Luyện Khí kỳ, giống như mặt trời chói lọi giữa bầu trời, khiến ai nấy đều phải chú ý.

Cảm nhận được uy áp tỏa ra từ Lý Thanh, tất cả tu sĩ trong phường thị đều theo bản năng tránh né, đồng thời ánh mắt nhìn hắn tràn đầy kính sợ.

Đến khi thấy rõ lệnh bài trưởng lão bên hông hắn, trong mắt bọn họ càng thêm cung kính, không dám có chút thất lễ nào.

Dù đã trải qua không ít lần tình huống này trong Lăng Vân Tông, nhưng Lý Thanh vẫn chưa thực sự quen với việc được người khác tôn kính như vậy.

Nói trắng ra, hắn vẫn chưa hoàn toàn rũ bỏ tâm tính của một tán tu từng lặn lội ở tầng dưới chót tu tiên giới, dù thời gian đã trôi qua lâu đến thế nào.

“Ồ? Vạn Bảo Thương Hội cũng mở một cửa hàng tại Lăng Vân Phường Thị?”

Ánh mắt hắn chợt dừng lại trên một tòa kiến trúc vô cùng khí phái, kiến trúc tráng lệ đến mức có phần khoa trương.

“Xem ra lời đồn không sai, ba đại tiên đạo tông môn tại Thanh Lĩnh Vực đều có quan hệ với Vạn Bảo Lâu.”

Lý Thanh khẽ gật đầu, trong lòng thâm suy tính.

“Hồi trước ta không có đủ linh thạch nên chẳng dám bước vào, nhưng giờ thì khác rồi.”

Nghĩ đến đây, hắn mỉm cười, cất bước tiến vào.

Vừa bước vào đại sảnh xa hoa của Vạn Bảo Lâu, một giọng nói ngọt ngào liền vang lên:

“Vị tiền bối của Lăng Vân Tông, không biết có gì cần ta hỗ trợ?”

Một nữ tử mặc sườn xám hồng nhạt bước tới, dáng người uyển chuyển, búi tóc tinh xảo, nụ cười trên môi đúng mức vừa vặn, không quá nhiệt tình mà cũng không quá xa cách.

So với lần trước ghé Vạn Bảo Lâu tại Thiên Hà Tông, lần này, Lý Thanh rõ ràng nhận được đãi ngộ cao hơn hẳn.

Chẳng cần nói nhiều, hắn lập tức được trực tiếp mời lên lầu hai!

Nhìn hai tầng lầu rực rỡ với muôn vàn thương phẩm, Lý Thanh không khỏi hồi tưởng lại lần đầu tiên bước chân vào Vạn Bảo Lâu.

Khi đó, hắn vẫn chỉ là một tiểu tu sĩ Luyện Khí kỳ, chen chúc giữa đám đông mà chẳng ai thèm để ý. Vạn Bảo Lâu đối với hắn lúc đó tuy không quá lạnh nhạt nhưng cũng chẳng mấy coi trọng.

Giờ đây, hắn lại được tiếp đãi với lễ ngộ cao nhất, trực tiếp mời lên lầu hai.

Nguyên nhân của sự thay đổi này không chỉ bởi hắn đã thành công Trúc Cơ, mà còn vì hắn hiện tại đã là trưởng lão của Lăng Vân Tông.

“Tiền bối, nếu ngài có nhu cầu tìm vật gì, xin cứ nói với ta. Nếu trong lầu không có, chúng ta có thể điều từ thương hội về.” Nữ tu mặc sườn xám, giọng nói dịu dàng, mềm mại, khiến người nghe cảm thấy thư thái.

Nghe vậy, Lý Thanh dần thu lại tâm tư khỏi dòng hồi tưởng.

“Ta muốn tìm một số vật có thể hộ mệnh thân hồn, pháp khí hay linh dược đều được.”

Chương 723

DTV EBOOK

“Hơn nữa, các người có chí cương chí dương linh vật hay không? Nếu có, mang ra cho ta xem một chút.”

Vật hộ mệnh thần hồn vốn là loại hiếm thấy, giá trị lại vô cùng trân quý.

Còn chí cương chí dương linh vật, trong giới tu tiên luôn là bảo vật có công dụng lớn.

Vừa nghe thấy yêu cầu của Lý Thanh, đôi mắt nữ tu liền sáng lên, nụ cười cũng trở nên ngọt ngào hơn hẳn.

“Tiền bối xin chờ một chút, ta sẽ đi lấy ngay.”

Dứt lời, nữ tu mỹ mạo xoay người rời đi, dáng người uyển chuyển, từng bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng.

Chờ đợi một lát, Lý Thanh liền một thân một mình dạo quanh, quan sát các linh vật bày trên mặt bàn.

“Đồ vật ở lầu hai quả nhiên khác biệt, toàn là kỳ trân hiếm thấy!”

Nhìn những món bảo vật mà nếu đặt ở bên ngoài, chỉ một kiện thôi cũng có thể khiến người ta tranh đoạt đến vỡ đầu, trong lòng Lý Thanh không khỏi rung động, có chút muốn càn quét sạch chỗ này.

Thanh Kim Thạch, linh thổ trăm năm, rễ linh mộc ngàn năm, Nguyên Ngọc.

Dù với kiến thức hiện tại của hắn, vẫn không tránh khỏi cảm giác hoa mắt, thậm chí có chút không chân thực.

Những vật này, hoặc là linh dược trân quý, hoặc là linh tài hiếm có, thậm chí còn có cả vật liệu để bố trí trận pháp cao cấp.

Ngoài ra, trên vách tường còn đặt một bộ xương yêu thú không rõ tên, từ nó phát ra luồng sát khí hung bạo. Chỉ cần

nhìn qua cũng đủ biết con yêu thú này khi còn sống có thực lực mạnh mẽ đến mức nào, ít nhất cũng đạt đến Nhị Giai hậu kỳ.

Tất nhiên, Vạn Bảo Lô dám bày những thứ này ra, chắc chắn không lo bị cướp đoạt.

Bất cứ kẻ nào dám gây chuyện ở đây, dù có là trưởng lão của Lăng Vân Tông như Lý Thanh cũng khó mà yên thân.

Bởi vì, thế lực đứng sau Vạn Bảo Lô – Vạn Bảo Thương Hội, quá mức thần bí, ngay cả ba đại tiên đạo tông môn ở Thanh Lĩnh Vực cũng không muốn dễ dàng đắc tội.

May mắn là Lý Thanh không cần chờ quá lâu, nữ tu ban nãy đã quay lại, dáng đi vẫn ưu nhã, trên tay cầm theo một cái khay được phủ miếng vải đen.

“Tiền bối, để ngài chờ lâu, những thứ ngài cần ta đều đã mang tới.”

Nàng vừa nói, vừa đặt khay xuống, sau đó nhẹ nhàng vén lớp vải đen lên.

Bên trong khay, một bình đan được cùng một chiếc lông vũ màu vàng cỡ cánh tay lộ ra.

“Bình đan dược này có tên là Hộ Hồn Đan, đúng như tên gọi, sau khi phục dụng có thể bảo vệ thần hồn trong một khoảng thời gian nhất định.”

“Đan này được luyện chế bởi một vị luyện đan đại sư của Vạn Bảo Lô, dược hiệu tuyệt đối không cần lo lắng.”

Hộ Hồn Đan, Lý Thanh đã từng nghe qua. Vạn Bảo Lô có thể lấy ra loại đan dược này, cũng không khiến hắn quá bất ngờ.

Nhưng thứ khiến hắn chú ý nhất chính là chiếc lông vũ màu vàng kia. Từ đó tỏa ra một luồng khí tức chí dương thuần khiết đến kinh người.

“Đây là lông vũ của yêu cầm nào? Sao lại có luồng dương khí mạnh mẽ như vậy?” Lý Thanh không nhịn được cất tiếng hỏi.

Nữ tu mỹ mạo khẽ cười duyên, dịu dàng đáp: “Tiền bối, đây là một chiếc lông đuôi của Kim Hỏa Nha, dù con yêu cầm này

vẫn còn nhỏ, nhưng trong huyết mạch của nó có một tia huyết mạch chân linh Kim Ô.”

Kim Ô huyết mạch!

Vừa nghe đến bốn chữ này, Lý Thanh lập tức hiểu được giá trị của món bảo vật này tuyệt đối không thể thấp.

“Quả nhiên là vậy.” Hắn khẽ lẩm bẩm.

“Trước đây, từng có một vị Trúc Cơ hậu kỳ tiền bối đến đây, muốn dùng Linh Thạch để mua chiếc lông vũ này, nhằm luyện chế một thanh bí bảo cường đại. Nhưng cuối cùng vẫn bị Vạn Bảo Lô từ chối.”

“Này vũ vô cùng trân quý, chỉ có thể dùng vật đổi vật, không thể mua bằng Linh Thạch.”

“Còn về bình Hộ Hồn Đan này, tiền bối có thể dùng Linh Thạch để giao dịch, chỉ cần 2300 khối Linh Thạch là có thể sở hữu.”

“Tất nhiên, nếu tiền bối có linh vật nào giá trị vượt qua chiếc lông vũ Kim Hỏa Nha này, thì số Linh Thạch kia có thể miễn trừ.”

Nụ cười của nữ tu vẫn ngọt ngào như trước, tựa như muốn dùng cách này để giảm bớt cảm giác xót xa khi phải bỏ ra cái giá quá lớn của Lý Thanh.

Vậy mà, dù đã chuẩn bị tâm lý trước, Lý Thanh vẫn không khỏi cảm thấy rung động mạnh mẽ.

Quá đắt!

Không chỉ Hộ Hồn Đan trân quý, mà chiếc lông đuôi Kim Hỏa Nha kia càng khiến hắn nhất thời không biết nên lấy vật gì để trao đổi.

Cuối cùng, Lý Thanh thở dài một hơi, rồi mở miệng hỏi:

“Không biết một viên Trúc Cơ Đan có thể đổi lấy chiếc lông đuôi này hay không?”

Đúng vậy, chính là Trúc Cơ Đan.

Sau khi Trúc Cơ thành công, hắn vẫn còn dư lại hai viên Trúc Cơ Đan chưa dùng đến, luôn được hắn bảo quản cẩn thận.

Bây giờ, chính là lúc mang ra để giao dịch.

Nghe thấy ba chữ Trúc Cơ Đan, nữ tu mỹ mạo chỉ thoáng kinh ngạc, nhưng nàng không lập tức gật đầu, chỉ mỉm cười áy náy rồi nhẹ nhàng nói:

Chương 724

DTV EBOOK

“Tiền bối, mặc dù Trúc Cơ Đan rất trân quý, nhưng đơn thuần về giá trị, e rằng vẫn chưa thể sánh với chiếc lông đuôi Kim Hỏa Nha này.”

Lời nói này không nằm ngoài dự đoán của Lý Thanh.

Trước đây, từng có một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ muốn dùng Linh Thạch để mua chiếc lông vũ này, nhưng cuối cùng vẫn bị từ chối.

Trúc Cơ Đan tuy quý, nhưng so về giá trị, đối phương chắc chắn có thể kiếm được vật ngang tầm với số Linh Thạch mà bọn họ yêu cầu.

Chỉ riêng điều đó cũng đủ cho thấy thái độ của Vạn Bảo Lâu như thế nào.

Lý Thanh trầm mặc trong chốc lát, sau cùng mở miệng nói:

“Một viên Trúc Cơ Đan, thêm một gốc Thiên Tinh Thảo 1500 năm, như vậy thì sao?”

Hiện tại, số lượng Thiên Tinh Thảo trong tay hắn cũng không còn nhiều, nếu muốn có thêm, hắn sẽ phải dành thời gian rời khỏi Lăng Vân Tông để quay lại Dưỡng Hồn Bí Cảnh một chuyến.

Mà loại linh thảo ngàn năm này, xét theo giá trị, có thể xem là bảo vật quý giá nhất mà hắn có thể lấy ra để giao dịch vào lúc này.

Sau khi đưa ra điều kiện, Lý Thanh lặng lẽ quan sát phản ứng của nữ tu.

Rất nhanh, hắn nhận ra đôi tai nàng khẽ động, sau đó lập tức cung kính đáp lời:

“Tiền bối, nếu là Thiên Tinh Thảo 1500 năm, vậy lần này giao dịch có thể tiến hành. Tuy nhiên, điều kiện tiên quyết là chúng ta cần để thầy giám định xem xét một chút.”

Nghe thấy đôi phương đồng ý, Lý Thanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu ngay cả mức giá này cũng không đổi được chiếc lông vũ Kim Hỏa Nha, thì hẳn chỉ có thể từ bỏ.

Dù chí cương chí dương linh vật rất hiếm thấy, nhưng cũng không phải hoàn toàn tuyệt tích.

Nếu cái giá này vẫn không đủ, vậy hẳn sẽ thử tìm kiếm một phương án khác, dù sao thì thời gian đối với hẳn vẫn còn rất dư dả.

“Không có vấn đề, người gọi thầy giám định tới đi.” Lý Thanh bình tĩnh đáp.

Không bao lâu sau, một trung niên nhân khoác trường bào thêu chỉ vàng chậm rãi bước ra, trên mặt nở nụ cười âm áp, hướng về phía Lý Thanh nói:

“Vị đạo hữu từ Lăng Vân Tông, có thể để ta xem trước cây linh thảo đó một chút không?”

Lý Thanh không nhiều lời, trực tiếp lấy ra một chiếc hộp gỗ từ trong túi trữ vật.

Ngay khi chiếc hộp mở ra, gần như trong nháy mắt, một luồng sinh khí tràn ngập khắp bốn phía!

Chỉ trong khoảnh khắc, bất luận là nữ tu mỹ mạo hay vị giám bảo sư trung niên kia đều không giấu được vẻ kinh ngạc.

“Tê... Một gốc Thiên Tinh Thảo ngàn năm sinh trưởng hoàn hảo như vậy, quả thật không dễ gặp a!”

Trung niên giám bảo sư lập tức cúi xuống kiểm tra, rất nhanh đã xác nhận rằng cây linh thảo này có niên đại ít nhất một ngàn năm.

Sau đó, hẳn tiếp tục tỉ mỉ quan sát, sử dụng các thủ pháp giám định tuổi thọ linh thảo đến mức tận cùng.

Cuối cùng, hẳn đưa ra kết luận:

“Không sai, đây chính xác là một gốc Thiên Tinh Thảo 1500 năm, không giả được!”

Vừa dứt lời, Lý Thanh chỉ mỉm cười, sau đó lại lấy ra từ túi trữ vật một viên Trúc Cơ Đan.

“Thêm viên Trúc Cơ Đan này nữa, chắc ta có thể lấy đi lông đuôi Kim Hỏa Nha và bình Hộ Hồn Đan rồi chứ?”

Về phần Trúc Cơ Đan, vị giám bảo sư kia thậm chí còn không cần quan sát kỹ, chỉ nhẹ nhàng đưa lên mũi ngửi thoáng qua, liền xác định ngay:

“Đây là một viên Trúc Cơ Đan chính phẩm, dược lực dồi dào, hoàn hảo vô khuyết.”

Sau đó, hắn cười nói:

“Tất nhiên là có thể, đạo hữu hãy cất kỹ.”

Nghe vậy, Lý Thanh liền vung tay thu cả bình Hộ Hồn Đan lẫn lông đuôi Kim Hỏa Nha vào túi trữ vật.

Lúc này, trung niên giám bảo sư vẫn giữ thái độ ôn hòa, chậm rãi nói:

“Đạo hữu còn có nhu cầu nào khác không? Vạn Bảo Lô của chúng ta vẫn còn rất nhiều linh vật trân quý có thể trao đổi.”

Lý Thanh cười lớn: “Ha ha, ta e là không còn vật gì đáng giá nữa, vậy nên xin cáo từ!”

Nói xong, hắn sải bước rời khỏi Vạn Bảo Lô.

Phía sau, trung niên giám bảo sư còn khách khí tiễn biệt:

“Đạo hữu đi thông thả. Nếu sau này có nhu cầu trao đổi bảo vật, Vạn Bảo Lô chúng ta luôn hoan nghênh ngài ghé thăm.”

Đợi đến khi Lý Thanh rời đi, trên mặt vị giám bảo sư mới lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn nhìn chăm chú vào gốc Thiên Tinh Thảo 1500 năm trước mặt, sau đó quay sang nữ tu mỹ mạo bên cạnh, mở miệng khen ngợi:

“Thiên Nhi, lần này ngươi làm rất tốt, cuộc giao dịch này sẽ được ghi công cho ngươi.”

Nữ tu được gọi là Thiên Nhi vui mừng gật đầu, dịu dàng nói:

“Đa tạ Vương tiền bối, đây là chuyện Thiên Nhi nên làm.”

Vị giám bảo sư họ Vương vẫn chăm chú nhìn vào Thiên Tinh Thảo, trong lòng thầm cảm khái.

Đây chính là một gốc linh dược ngàn năm trân quý, dù là trong Vạn Bảo Lô cũng không dễ gặp được bảo vật như vậy!

Lý Thanh ở trong động phủ tại Lăng Vân phường thị, nơi vốn có không khí lạnh lẽo, nhưng trong nháy mắt lại trở nên khô nóng.

Chương 725

DTV EBOOK

Tất cả chỉ vì cây lông vũ rực rỡ màu vàng trong tay hắn!

“Thật lợi hại! Không hổ danh là yêu cầm mang trong mình huyết mạch Kim Ô. Chỉ là một chiếc lông vũ của Kim Hỏa Nha khi còn nhỏ mà đã có chí dương chi khí tinh thuần đến mức này.”

Lý Thanh không khỏi cảm thán. Hắn vừa rồi chỉ truyền vào một tia linh lực để kích thích lông vũ, vậy mà chí dương chi khí bên trong liền bộc phát mãnh liệt, tạo ra biến hóa rõ rệt như vậy.

Hắn không dám tưởng tượng, nếu lấy loại lông vũ này làm linh tài, thì có thể luyện chế ra một món bí bảo cường đại đến mức nào.

“Ta từng đọc được trong điển tịch cổ của tông môn, có một món dị bảo chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Nếu thu thập được lông vũ của các linh điểu mang huyết mạch cường đại, có thể luyện thành một cây bẫy sắc phiến, uy lực mạnh mẽ đến mức khó có thể dùng lời diễn tả.”

Nói đến đây, ánh mắt Lý Thanh híp lại, trong đầu không khỏi tưởng tượng cảnh tượng món bí bảo ấy thành hình. Điều kiện luyện chế đã nghịch thiên đến cực hạn, nếu thực sự thành công, thì uy lực của nó chắc chắn khủng bố đến mức không thể tưởng tượng.

“Nghĩ những chuyện này quá xa vời, trước mắt quan trọng nhất vẫn là tăng cường tu vi của chính mình.”

Nói xong, hắn liền thu liễm tâm thần, tận hưởng thời gian tu hành hiếm hoi này.

Cách thời điểm thăng tiên đại hội khai mở vẫn còn một đoạn, trước đó, các đệ tử tông môn đóng tại phường thị đều sẽ xử lý xong mọi công việc còn dang dở.

Lý Thanh cũng không ngoại lệ. Hắn thân nhiên làm một kẻ “vung tay làm chương quỹ”, dù sao sau khi trở thành Luyện Khí trưởng lão, hắn hiếm khi có cơ hội an tâm khổ tu như thế này.

Cứ thế, thời gian thấm thoát trôi qua.

Rất nhanh, thời điểm tổ chức thăng tiên đại hội cũng đã đến.

Lý Thanh chấm dứt quá trình bế quan, từ trong động phủ bay ra.

Lúc này, bầu không khí tại Lăng Vân phường thị đã sôi sục đến cực điểm. Xung quanh đâu đâu cũng có thể thấy các tu sĩ từ bên ngoài đổ về.

Thậm chí, không ít người không phải tu sĩ của Mục Quốc cũng lặn lội ngàn dặm từ các nơi khác đến, chỉ để tham gia thịnh hội thăng tiên của Lăng Vân Tông lần này.

Không còn cách nào khác, đây chính là cơ hội “một bước lên trời”! Chỉ cần có thể trở thành đệ tử Tiên Đạo tông môn, so với kiếp sống tán tu khổ cực, cuộc sống sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Đúng là náo nhiệt thật.”

Lý Thanh bay lượn đến đỉnh đài diễn võ, nơi tổ chức thăng tiên đại hội, ánh mắt quét qua khung cảnh đông đúc bên dưới, không khỏi cảm khái.

Bên cạnh hắn, Thẩm Ngưng Băng cũng vừa xuất quan. Nhìn nàng có vẻ không quá thích những trường hợp huyền náo như thế này, từ đầu đến cuối cũng không nói lời nào.

Dưới đài, ánh mắt của vô số người không ngừng đổ dồn về phía hai người họ.

Thân là trưởng lão của Lăng Vân Tông, vào lúc này, đương nhiên họ là tâm điểm của muôn vàn ánh mắt chú mục.

Dù không thích, nhưng Thẩm Ngưng Băng đã từng trải qua thăng tiên đại hội, nên cũng có thể miễn cưỡng duy trì vẻ mặt lạnh nhạt.

Thế nên, trách nhiệm ra mặt nói vài câu để tạo cảm giác tồn tại, hiển nhiên rơi vào vai Lý Thanh.

“Haha, đa tạ chư vị đạo hữu đã đến tham gia thăng tiên đại hội của Lăng Vân Tông!”

Lý Thanh ôm quyền, sau đó mỉm cười nói tiếp:

“Ta cũng từng xuất thân là tán tu, nên vô cùng hiểu rõ cuộc sống của tán tu gian nan như thế nào.”

“Hôm nay, thăng tiên đại hội chính thức khai mở! Đây có thể là cơ hội duy nhất trong đời của các ngươi! Ta hy vọng chư vị hãy suy nghĩ thật kỹ.”

“Tu sĩ chúng ta tu Tiên Đạo, chính là để tranh mệnh cùng trời. Cơ hội đang bày ra trước mắt, có nắm bắt được hay không, tất cả phải dựa vào bản lĩnh của mỗi người!”

Dứt lời, hấn vung tay áo, phóng xuất một đạo linh lực, kích hoạt pháp trận cấm chế dưới đài diễn võ.

Ông!

Trong nháy mắt, linh quang từ bốn phía đài diễn võ bùng lên.

Lúc này, bất kể là tán tu đến xem lễ hay là tu sĩ chuẩn bị tham chiến, tất cả đều trở nên kích động.

Bầu không khí trong phút chốc được đẩy lên đỉnh điểm, tiếng gào thét vang vọng, từng đạo khí tức hùng hậu không ngừng bùng phát.

“May mà có Lý sư huynh ở đây, nếu đổi lại là ta, chắc chắn không thể nói ra những lời khí thế như vậy.”

Giọng nói lạnh lùng của Thẩm Ngung Băng vang lên bên tai hắn.

Lý Thanh nghe xong, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút “đậu đen rau muống”.

Kích động lòng người?! Nghe như kiêu ý xấu vậy!

Bề ngoài, hắn vẫn giữ vẻ mặt bình thản, cười nhạt đáp:

“Chỉ là việc nên làm thôi. Nói vài câu khích lệ lòng người cũng chẳng phải chuyện gì to tát.”

Lý Thanh cẩn thận uốn nắn cách dùng từ của Thẩm Ngung Băng.

“...”

Sắc mặt Thảm Ngưng Băng khẽ dịu đi. Nàng cầm một quyển sổ trong tay, đưa đến trước mặt Lý Thanh.

Chương 726

DTV EBOOK

“Đây là danh sách toàn bộ những người đã báo danh tham gia thăng tiên đại hội lần này, mời Lý sư huynh xem qua.”

Lý Thanh nhận lấy danh sách, ánh mắt chăm chú lướt qua từng cái tên, sau đó nhíu mày, đặt câu hỏi:

“Lần này có gần 300 người tham gia? Thâm sư muội, người còn nhớ năm năm trước có bao nhiêu người dự thăng tiên đại hội không?”

“233 người.”

Xác nhận nhân số lần này không chênh lệch quá nhiều so với trước, Lý Thanh gật đầu nhẹ, tiếp tục lật xem danh sách trong tay.

“So với lần trước, dù số lượng có tăng, nhưng chất lượng lại không đồng đều cho lắm.”

Quả nhiên, một đường xem xét, hẳn không tìm thấy mấy tu sĩ có tư chất xuất sắc đáng để chú ý.

Ngay cả tu sĩ mang song linh căn cũng chỉ có hai người, còn thiên linh căn hay dị linh căn, căn bản không hề xuất hiện.

Nhưng nghĩ lại, dù là thiên linh căn hay dị linh căn, tại tu tiên giới đều được xem là trăm năm khó gặp một lần. Không thể nào giống như rau cải trắng mà khắp nơi đều có.

Không có mới là chuyện bình thường!

Dưới sự chủ trì của đệ tử Lăng Vân Tông, thăng tiên đại hội chính thức bắt đầu. Trên lôi đài, từng bóng người lần lượt xuất hiện.

“Hahaha! Thăng tiên đại hội lần này có mười suất mầm tiên, ta – Lỗ Phàm – nhất định phải tranh giành một phen!”

Bỗng nhiên, một nam tử vạm vỡ có vẻ ngoài hoang dã nhảy lên lôi đài. Trên người hắn khoác một chiếc áo da thú, để lộ bộ

ngực đầy lông, trông chẳng khác gì một dã nhân vừa bước ra từ rừng rậm nguyên thủy!

“Hừ! Ngông cuồng cái gì, ngươi rút trúng đối thủ chính là ta!”

Một nam tử khác mặc trường sam màu xanh bay lên lôi đài. So với Lỗ Phàm trông như mãnh thú, người này lại mang vẻ thư sinh nho nhã.

Lý Thanh ngồi trên đài quan sát cuộc chiến, ánh mắt chăm chú nhìn hai người vừa lên lôi đài.

Lỗ Phàm là một tán tu Luyện Khí kỳ tầng tám. Xét về tu vi, trong thăng tiên đại hội lần này hẳn cũng không tính là xuất sắc, nhưng điều khiến Lý Thanh để ý chính là khí huyết hùng hậu toát ra từ người hắn.

“Lại là thể tu.”

Lý Thanh ngay lập tức nhận ra nền tảng tu luyện của đối phương. Cường độ nhục thân như vậy, ít nhất cũng có thể sánh ngang với yêu thú Nhất Giai hậu kỳ!

“Nói đi cũng phải nói lại, đây là người đầu tiên ta gặp ngoài bản thân ta cũng tu luyện thể tu.”

Cuộc chiến này cũng thu hút sự chú ý của không ít người, bởi vì nam tử mặc áo xanh – Đường Triền – chính là thiên kiêu tử đệ đến từ một gia tộc tu tiên ở Bắc Bộ Mục Quốc. Hắn sở hữu căn cốt bất phàm, mang trong mình song linh căn!

Lăng Vân Tông thăng tiên đại hội không có cái gọi là “hạt giống tuyển thủ”, tất cả đều dựa vào rút thăm. Nếu muốn trở thành đệ tử chính thức của tông môn, người tham gia phải chiến thắng toàn bộ đối thủ.

Vì vậy, dù có tư chất ưu việt nhưng nếu vận khí không tốt, rút trúng một đối thủ cường đại quá sớm thì rất có thể bị loại ngay từ đầu.

Ngược lại, có một số kẻ thực lực không mạnh nhưng nhờ vận may mà liên tục gặp phải đối thủ yếu, vẫn có cơ hội tiến vào top 50.

Nhắc đến đây, phải nói một chút về quy tắc của thăng tiên đại hội.

Bất kể có bao nhiêu người báo danh tham gia, cuối cùng chỉ có 50 người được tiến vào Lăng Vân Tông.

Trong đó, chỉ có 10 người đứng đầu mới có thể nhận được Trúc Cơ Đan.

Nói cách khác, đối với 40 người còn lại, Lăng Vân Tông thực chất không quá quan tâm đến thực lực của họ.

Điều tông môn thực sự chú trọng chính là 10 người có thể đoạt được Trúc Cơ Đan – những “mâm tiên” chân chính!

Bởi vì dù có thể nhờ vận may mà lọt vào top 50, nhưng không ai có thể chỉ dựa vào may mắn để lọt vào top 10. Mỗi viên Trúc Cơ Đan được trao đi đều hoàn toàn xứng đáng!

“Lỗ Phàm đối thủ là Đường Triền, thiên kiêu của Đường gia ở Bắc Bộ Mục Quốc. Nhưng Đường gia không có quan hệ gì với Lăng Vân Tông, nên không thể đưa đệ tử trực tiếp vào tông môn.”

“Trận chiến này, có chút thú vị đây.”

Lý Thanh thích thú nhìn lên lôi đài, nơi cuộc chiến đang diễn ra kịch liệt.

Lỗ Phàm chiến đấu theo cách vô cùng cuồng dã, thậm chí trực tiếp dùng nhục thân để đón đỡ pháp khí mà Đường Triền thúc giục, như thể muốn tay không xé nát pháp khí đối phương!

Lôi đánh này quá mức hoang dại, khiến Đường Triền có chút không kịp thích ứng. Hắn vừa đánh vừa lùi, trong đáy mắt lộ ra vẻ do dự.

“Đường Triền hẳn là có át chủ bài, nhưng xem ra không muốn sớm bộc lộ. Nếu cứ chần chừ như vậy, trận này hẳn khó mà thắng nổi.”

Thảm Ngung Băng hiếm khi mở miệng nhận xét.

Lý Thanh cũng nhẹ gật đầu, đồng tình nói:

“Do dự liên sẽ bại trận. Vị thiên kiêu Đường gia này, có vẻ kinh nghiệm chiến đấu không được phong phú lắm.”

Nhưng đúng lúc này—

“RÕNG!!!”

Lỗ Phàm đột nhiên gào lên, giống như dã thú cuồng bạo!

Chương 727

DTV EBOOK

Trong chớp mắt, hình thể hắc bành trưởng, cơ bắp căng phồng như những khối thiết thạch kiên cố.

Tiếng gầm thét của hắc mang theo khí thể bức người, làm Đường Triền đang do dự chột chân động tinh thần, trong thoáng chốc sửng sò!

OANH!

Lỗ Phàm tung một quyền bạo liệt!

Một đòn này trực tiếp đánh sụp pháp khí hộ thể trước người Đường Triền!

Nhìn thấy cảnh tượng đó, ngay cả Lý Thanh cũng không khỏi giật mình.

Đó là một kiện trung phẩm pháp khí... vậy mà lại bị một quyền đánh nát như vậy sao?!

Phải biết rằng, khi còn ở Luyện Khí kỳ, Lý Thanh từng dốc sức rèn luyện nhục thân, nhưng cũng chưa chắc có thể dễ dàng làm được như Lỗ Phàm lúc này.

“Hắc thật có chút thú vị... Đây hắc là một loại bí pháp thể tu nào đó, lấy cái giá khá lớn để đổi lấy nhục thân cường hoành cùng chiến lực mạnh mẽ.”

“Loại bí pháp này cực kỳ hiếm thấy... Chẳng lẽ Lỗ Phàm từng nhận được truyền thừa của một vị cường giả luyện thể nào đó?”

Ngay lúc Lý Thanh đang tự suy ngẫm, Lỗ Phàm đã tung ra quyền thứ hai!

Oanh!

Đường Triền vừa mới lấy lại tinh thần, còn chưa kịp phản ứng thì một nắm đấm bá đạo tuyệt luân đã lao đến trước mặt!

Phanh!

Không cần suy nghĩ nhiều, hắn bị đánh bay khỏi lôi đài ngay tại chỗ.

Nhục thể Đường Triền không trực tiếp sụp đổ là vì Lỗ Phàm đã kịp thu lại một phần lực đạo, kiềm chế không ra tay quá mức ác liệt.

Trên lôi đài, đệ tử Lăng Vân Tông lập tức chuẩn bị tuyên bố Lỗ Phàm tấn cấp vào vòng tiếp theo.

Nhưng đúng lúc này—

Một giọng nói đầy phẫn nộ từ dưới lôi đài vang lên:

“Thằng nhãi ranh! Dám ra tay độc ác như vậy, nếu để kẻ như ngươi gia nhập Lăng Vân Tông, sau này chắc chắn sẽ trở thành đại họa!”

“Hôm nay, ta sẽ thay trời hành đạo, diệt trừ ngươi trước!”

Chỉ thấy dưới lôi đài, một trung niên nhân mặc cẩm bào, khí thế bá đạo, lập tức lao thẳng về phía Lỗ Phàm!

Xung quanh, các tán tu Luyện Khí kỳ hoảng sợ vội vàng tản ra, không ai dám đứng cản đường!

Đây là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ!

“Tê—!”

“Người kia là Đường Lộc Sơn!”

“Là gia chủ Đường gia sao? Hắn làm gì lại xuất hiện ở đây?!”

“Xong rồi... Lỗ Phàm lần này nguy hiểm rồi.”

Trên lôi đài, Lỗ Phàm vừa mới chiến thắng đối thủ, nhưng lúc này hiệu quả bí pháp đã biến mất, hình thể khôi phục như cũ, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Hắn nhìn chằm chằm đại thủ ấn của Đường Lộc Sơn đang đánh thẳng về phía mình, trong đáy mắt tràn ngập phẫn hận!

Nhưng... Lý Thanh ngồi trên đài cao, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

“Hừ!”

Một đạo linh quang màu vàng đất chợt lóe lên, tốc độ nhanh đến cực hạn!

Linh lực nồng đậm thuộc tính Thổ hội tụ, tựa như một tòa núi lớn giáng xuống, trực tiếp trấn áp!

Núi chi mâu! Bất động như núi!

Lý Thanh lạnh lùng lên tiếng:

“Gia chủ Đường gia, ở đây gây náo loạn, người có phải quá không coi Lăng Vân Tông ra gì rồi không?”

Mũi thương mang thuộc tính thổ trấn áp xuống như một ngọn núi lớn, vững chắc không thể lay chuyển, mạnh mẽ ngăn cản một chương án khổng lồ mà gia chủ Đường gia đánh ra.

Keng!

Mũi thương va chạm trực diện với đòn công kích của một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, chỉ hơi rung động một chút chứ không hề sút mẻ.

“Gia chủ Đường gia, ở đây quấy rối như vậy, người có phải không để Lăng Vân Tông ta vào mắt?”

Lý Thanh Cao ngồi trên đài cao nhất của võ đài, giọng nói đầy nghiêm khắc, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Đường gia chủ, kẻ vừa xông lên đài.

Nghe xong lời này, Đường Lộc Sơn ngay lập tức trấn tĩnh lại. gương mặt vốn tràn đầy sát khí nhanh chóng dịu xuống.

“Haha, Lý trưởng lão của Lăng Vân Tông, người hiểu lắm rồi. Ta chỉ thấy tên này lòng dạ độc ác, tương lai có thể trở thành mối họa, nên mới muốn giúp Lăng Vân Tông diệt trừ hậu họa từ sớm.”

Đường Lộc Sơn cười khan hai tiếng, nhưng không dám tiếp tục ra tay.

Không chỉ vì Lý Thanh đã lên tiếng, mà ngay cả Thẩm Ngưng Băng ngồi cạnh hắn cũng đã lặng lẽ đứng dậy, trên tay nàng hư không kết ấn, từng mũi băng lăng sắc bén ngưng tụ giữa không trung.

So với Lý Thanh, vị nữ trưởng lão lạnh lùng này mới thực sự là mối nguy lớn nhất đối với hắn.

Danh tiếng của Thẩm Ngưng Băng không hề nhỏ, nàng sở hữu dị linh căn thuộc tính băng, lại được một vị Kết Đan chân nhân

thu làm đồ đệ. Chuyện này không chỉ là tin đồn trong Lăng Vân Tông mà còn lan rộng khắp tu tiên giới Mục Quốc.

Trong môi trường lạnh lẽo băng giá thế này, sức mạnh của băng thuộc tính dị linh căn có thể phát huy đến cực hạn!

Huống hồ, nàng còn là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, tu vi cao hơn hẳn. Nếu thật sự động thủ, hẳn tuyệt đối không có kết cục tốt.

Lý Thanh hừ lạnh một tiếng, nói:

“Thật nực cười! Lăng Vân Tông ta từ bao giờ cần nhờ kẻ khác thanh lý môn hộ?”

“Nói thẳng ra, nếu Na Lỗ Phàm thật sự độc ác như lời người nói, thì con trai người, Đường Triển, đã sớm chết không thể chết lại!”

Chương 728

DTV EBOOK

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Đường Lộc Sơn tái xanh rồi lại chuyển trắng. Hắn không ngờ Lý Thanh lại thẳng thừng vạch mặt hắn trước đông đảo quần hùng như vậy!

Hắn đành phải gượng cười, ôm quyền chấp tay rồi lui về giữa đám đông, trước khi rời đi còn không quên trừng mắt nhìn Lỗ Phàm.

Dĩ nhiên, Lý Thanh không đơn thuần chỉ muốn lên mặt.

Thực tế, thế lực của Đường gia không lớn, lại không có mối liên hệ gì chặt chẽ với Lăng Vân Tông. Nếu đổi lại là một gia tộc có quan hệ sâu xa như Sở gia hay một số tu tiên thế gia khác, hắn cũng không dám ngang nhiên sỉ nhục như vậy.

Nói thẳng ra, Đường gia chẳng qua là quá yếu, cả tộc chỉ có một mình gia chủ chống đỡ.

Đừng quên nơi này vẫn là Lăng Vân Phường Thị! Nếu Lý Thanh và Thảm Ngưng Băng liên thủ lập uy, giết Đường Lộc Sơn ngay tại đây, thì toàn bộ Đường gia e rằng cũng sẽ sụp đổ theo.

Khi Đường Lộc Sơn lôi gã con vô dụng của mình lui xuống, Lý Thanh mới ung dung lên tiếng:

“Chư vị, trên lôi đài quyền cước không có mắt, đao kiếm vô tình! Một khi đã bước lên đài, thì phải tuân thủ quy củ của Lăng Vân Tông!”

“Chuyện vừa rồi, ta không muốn thấy lặp lại lần thứ hai!”

Lời nói mang theo uy áp mạnh mẽ, tựa như cảnh cáo rõ ràng: kẻ nào còn dám quấy nhiễu Thăng Tiên Đại Hội, hắn sẽ không ngần ngại cùng Thảm Ngưng Băng liên thủ, diệt trừ ngay lập tức!

Sau vụ việc này, đại hội tiếp tục diễn ra suôn sẻ.

Có tiền lệ của Đường Lộc Sơn, không ai còn dám phá rối. Dù có tu tiên giả nào đó thất bại, cũng không ai dám than phiền hay quấy rầy đại hội.

Chỉ có điều, với gần 300 tu sĩ tham gia tranh tài, Thăng Tiên Đại Hội không thể kết thúc trong một sớm một chiều.

Hôm nay, sau khi loạt trận kết thúc, những tu sĩ thắng trận tiến vào vòng trong đều được an bài chỗ nghỉ ngơi tại khu vực chuyên biệt của Lăng Vân Phường Thị, nhằm tránh tình huống có kẻ cùng đường liều mạng tập kích.

Cứ như vậy, mỗi ngày trôi qua, càng có nhiều tu sĩ tài năng bộc lộ bản lĩnh. Giống như Na Lỗ Phàm, những kẻ nổi bật nhanh chóng trở thành tâm điểm bàn tán và là tiêu điểm đặt cược của các sòng bạc.

Bên ngoài sòng bạc của Lăng Vân Phường Thị.

Một thanh niên vóc người thon gầy, khoác áo choàng đen, từ từ bước ra. Trên cánh tay hắn, một con thương ưng có đôi mắt đỏ rực đậu vững vàng, bộ lông xanh biếc óng ánh, trông cực kỳ thần tuấn!

Thanh niên này tỏa ra một cỗ khí tức u ám, ánh mắt tam giác chứa đầy vẻ lạnh lùng và tàn nhẫn.

Bên cạnh hắn là một lão giả tóc bạc, dáng vẻ già nua nhưng tinh thần vẫn còn rất minh mẫn.

“Lăng Vân Tông xưa nay không tranh quyền thế, lần này chủ động kết minh, chỉ sợ kết cục chẳng tốt đẹp gì.” Lão giả khẽ thở dài.

Thanh niên áo đen lắc đầu, giọng điệu thờ ơ:

“Kỳ thực, kết minh được hay không cũng chẳng quan trọng. Chúng ta đến đây chỉ để thể hiện thái độ, buộc Lăng Vân Tông duy trì trung lập.”

“Tông môn không muốn thấy Thiên Hà Tông tiếp tục nhận bất kỳ viện trợ nào từ Lăng Vân Tông, đặc biệt là những linh dược dùng để luyện chế Tử Dương Đan.”

Lão giả trầm ngâm một lát, giọng nói có phần hiếu kỳ:

“Nếu Thiên Hà Tông có thể lung lạc được Lăng Vân Tông, hẳn là cái giá mà bọn họ phải trả không hề nhỏ.”

“Hừ, giãy giụa thế nào cũng vô ích thôi. Nhiều lắm thì chỉ kéo dài thời gian trước khi bọn chúng diệt vong mà thôi!”

Thanh niên áo đen cười lạnh, đáy mắt lóe lên tia sát khí đầy ẩn ý.

Thăng Tiên Đại Hội kéo dài suốt mấy ngày, rốt cuộc cũng tiến vào hồi kết.

Hôm nay chính là ngày cuối cùng, cũng là lúc trận chiến đạt đến đỉnh điểm.

Năm mươi tu sĩ đã thành công giành được suất tiến vào Thiên Hà Tông, nhưng trận đấu hôm nay mới thực sự quyết định ai trong số họ là mười người xuất sắc nhất – những người có tư cách phục dựng Trúc Cơ Đan, trở thành mầm tiên chân chính!

“Người trở hết tài năng trong lần đại hội này cũng không ít a.”

Lý Thanh nhìn xuống đám tu sĩ tràn đầy chiến ý dưới võ đài, không nhìn được cảm thán.

“Dù lần này không xuất hiện Thiên linh căn hay dị linh căn thiên tài, nhưng chiến lực của không ít kẻ cũng rất đáng gờm.”

Hôm nay chắc chắn sẽ là trận đấu đặc sắc nhất.

Vì một viên Trúc Cơ Đan, tuyệt đại bộ phận tu sĩ sẽ dốc toàn lực, không ai dám nhường bước.

Thảm Ngưng Băng cũng hiếm hoi mở miệng:

“Tu đạo tư chất không quyết định tất cả. Điều quan trọng nhất trong Thăng Tiên Đại Hội vẫn là thực lực và thủ đoạn.”

Lý Thanh hoàn toàn đồng ý với lời này.

Nhưng cũng không thể phủ nhận, tư chất tu đạo tốt đồng nghĩa với việc có nhiều thời gian hơn để rèn giũa phương pháp chiến đấu. Đó cũng là một loại ưu thế rất lớn.

Đương nhiên, điều này đã không thể thay đổi.

Dưới võ đài, các tu sĩ đã chuẩn bị sẵn sàng. Lý Thanh hít sâu một hơi, sau đó đồng dạng tuyên bố:

Chương 729

DTV EBOOK

“Bắt đầu!”

Năm mươi tuyển thủ hạt giống lập tức phân cặp, từng đôi chém giết, chiến đấu không ngừng nghỉ cho đến khi chỉ còn lại mười người chiến thắng cuối cùng!

Àm!

Khi tiếng tuyên bố vang lên, từng luồng khí tức mạnh mẽ bùng nổ, trận chiến lập tức bùng phát trên lôi đài.

Lý Thanh dõi mắt quan sát, ánh mắt đặc biệt chú ý đến một cái tên: Lỗ Phàm.

Từ sau khi đánh bại Đường Triền, những đối thủ hấn gặp đều không quá mạnh, chưa ai đủ sức ép hấn bộc lộ toàn bộ thực lực.

Nhưng đến hôm nay, muốn giữ lại lá bài tẩy cũng đã không thể.

Rất nhanh, Lỗ Phàm đăng tràng. Đối thủ của hấn lần này là một kẻ vô cùng mạnh mẽ.

“Giết!”

Không có bất kỳ thăm dò nào, cả hai ngay lập tức lao vào quyết chiến.

Lý Thanh nheo mắt, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên lan can khán đài.

“Thể thuật truyền thừa của Lỗ Phàm không đơn giản. Lý sư huynh cũng cảm thấy hứng thú?”

Thẩm Ngưng Băng lạnh nhạt hỏi.

Lý Thanh gật đầu, dứt khoát thừa nhận.

“Không sai, thể thuật của hấn tuyệt đối không chỉ là nhất giai đơn giản như vậy, chỉ sợ đã đạt đến nhị giai. Đây là loại truyền

thừa cực kỳ hiếm gặp.”

“Ta cũng có tu luyện nhục thân, đối với công pháp luyện thể của hắn có chút hứng thú. Chờ hắn gia nhập Lăng Vân Tông, ta sẽ bàn bạc với hắn về một vụ giao dịch.”

Xuất thân từ tán tu, Lý Thanh tự nhiên sẽ không cưỡng ép người khác. Hắn tin rằng bản thân có thể đưa ra điều kiện đủ hấp dẫn để khiến Lỗ Phàm động lòng.

Cái gì có thể khiến tu sĩ Luyện Khí kỳ phát điên?

Không sai, chính là Trúc Cơ Đan!

Hiện tại trên người Lý Thanh vẫn còn một viên Trúc Cơ Đan, nếu có thể dùng nó để đổi lấy một phần nhị giai luyện thể bí thuật, thì chẳng phải quá lời sao?

Chỉ trừ phi, bộ công pháp luyện thể này còn có lai lịch sâu hơn nữa!

Trận chiến tiếp tục diễn ra khốc liệt, từng trận nối tiếp nhau không có thời gian nghỉ ngơi.

Cường độ chiến đấu cao đến mức không ít người rơi vào tình trạng trọng thương, thậm chí có kẻ tử vong ngay trên lôi đài vì không kịp thu tay.

Sau khi kết thúc, có tổng cộng ba tán tu bỏ mạng, sáu người trọng thương, hơn mười người bị thương nhẹ, pháp lực tiêu hao nghiêm trọng.

“Không tệ! Mười người chiến thắng đã xuất hiện! Nếu ai còn không phục, có thể mở miệng khiêu chiến.”

“Mười mầm tiên này, mỗi người chỉ cần tiếp thêm một trận khiêu chiến là được.”

Lúc này, những kẻ còn lại gần như không còn tâm trạng tranh đấu.

Chỉ cần được gia nhập Lăng Vân Tông đã là quá đủ!

Nếu không biết tự lượng sức mà thách đấu, rất có thể sẽ phải nhận lấy hậu quả thảm khốc.

Hơn nữa, mười người chiến thắng này đều là những kẻ dựa vào thực lực tuyệt đối để giành chiến thắng. Làm gì còn ai

dám dị nghị?

Sau một hồi chờ đợi, không ai đứng ra khiêu chiến.

Lý Thanh hài lòng mỉm cười, lớn tiếng tuyên bố:

“Tốt! Ta tuyên bố, Thăng Tiên Đại Hội lần này – chính thức kết thúc!”

“Những ai chưa thành công cũng đừng nản chí. Năm năm sau, đại hội sẽ lại diễn ra. Mong rằng các người tiếp tục cố gắng, tự khai mở con đường tiên đạo của riêng mình!”

Lời tuyên bố đông đặc vang vọng, khiến không ít tu sĩ bị loại cảm thấy ngơ ngai phần nào.

Từ nay về sau, bốn mươi bảy tu sĩ này đã không còn là tán tu vô danh!

Họ đã có chỗ dựa vững chắc – Lăng Vân Tông!

Không cần lo lắng bị kẻ khác ức hiếp, không còn phải sống trong cảnh đấu tranh sinh tồn từng ngày.

Nhìn vẻ mặt rạng rỡ của những người chiến thắng, Lý Thanh khẽ cười.

Hắn năm xưa chẳng phải cũng từng có biểu cảm như vậy sao?

Giờ phút này, đầu óc bọn họ chắc chắn chỉ tràn ngập suy nghĩ về Lăng Vân Tông, mong chờ từng giây từng phút để tiến vào tông môn, bắt đầu một chương mới trên con đường tu đạo.

“Thảm sư muội, người còn chuyện gì khác không? Nếu không, chi bằng lập tức trở về tông môn đi?”

Lý Thanh quay sang hỏi.

Hắn đã mua đủ thứ mình cần, bao gồm Kim Hỏa Nha Vĩ Vũ cùng một bình Hộ Hồn Đan tại Vạn Bảo Lâu. Những thứ khác hắn tạm thời không cần nữa.

Nghe vậy, Thảm Ngưng Băng khẽ gật đầu:

“Không còn chuyện gì khác, nghe theo Lý sư huynh, lập tức lên đường.”

Lý Thanh mỉm cười, vung tay ra hiệu.

Bốn mươi bảy tân đệ tử theo sát phía sau, trùng trùng điệp điệp rời khỏi Lăng Vân Phòng Thị.

Họ vượt qua hồ băng, băng qua sương lạnh, thẳng tiến về Lăng Vân Tông.

Khi họ vừa rời khỏi hồ băng, một tiếng thương ung gào thét đột nhiên vang vọng khắp trời cao!

“Lệ!”

Chỉ nghe thấy một tiếng gào thê lương vang vọng giữa bầu trời băng giá!

Vừa mới bước ra khỏi hồ băng, đám tu sĩ – bao gồm cả Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng – đều không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt chăm chú vào con thương ung thần tuấn đang lượn vòng trên không.

Chương 730

DTV EBOOK

Trên mặt mỗi người hiện lên vẻ ngưng trọng. Những tu sĩ có thực lực yếu hơn, nhất là tu sĩ Luyện Khí kỳ, đều cảm thấy áp lực nặng nề, trong lòng dấy lên lo sợ bất an.

Bởi vì từ con thương ung đang kêu vang trên bầu trời kia, bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng một luồng uy áp khủng khiếp!

Yêu thú cấp hai!

“Đây là Liệt Không Ứng! Một yêu thú cấp hai!”

Vấn đề là, trong khu vực xung quanh phường thị nơi các tu sĩ tụ tập, làm sao lại có thể xuất hiện một con yêu thú cấp hai vô chủ được chứ?

Bất kỳ ai có đầu óc cũng hiểu rõ – chuyện này không có khả năng.

Bởi vì một yêu thú cấp hai có giá trị quá cao! Không chỉ có tinh hạch quý giá vô cùng, mà ngay cả những vật liệu trên cơ thể nó cũng là bảo vật trân quý.

Một khi xuất hiện, nó chắc chắn sẽ bị vô số tu sĩ vây bắt ngay lập tức.

“Yêu thú cấp hai tại sao lại xuất hiện ở đây? Hơi thở thật là mạnh mẽ.”

“Vì sao đôi mắt con Liệt Không Ứng này lại có màu xích hồng? Chẳng lẽ đã xảy ra dị biến?!”

“Hay là chúng ta vây giết nó? Một viên tinh hạch yêu thú cấp hai đủ để luyện chế Trúc Cơ Đan, đây chính là chủ dược quý báu đấy!”

Đám tu sĩ vừa mới tham gia xong Thăng Tiên Đại Hội bắt đầu bàn tán xôn xao. Một số người nhìn con Liệt Không Ứng bằng ánh mắt tham lam, một số e ngại, một số lại đang trầm tư suy nghĩ.

“Tất cả mau chóng trở về phường thị chờ lệnh!” Lý Thanh sắc mặt trầm xuống. Từ lúc nhìn thấy con Liệt Không Ứng này, hắn đã cảm thấy nó vô cùng quen mắt.

Đến khi thấy rõ đôi đồng tử đỏ rực của nó, cảm giác quen thuộc ấy lại càng thêm mãnh liệt!

Một cái tên đã lâu không nhắc đến chợt hiện lên trong đầu hắn

Phi Ứng Trộm!

Các đệ tử còn đang do dự, nhưng cuối cùng vẫn tuân theo mệnh lệnh của Lý Thanh, lập tức lui về phường thị. Không ai dám chậm trễ, từng bóng người nhanh chóng ẩn mình vào trong làn sương lạnh giá.

Thẩm Ngung Băng đứng bên cạnh cũng lộ vẻ trịnh trọng. Giọng nàng lạnh lùng vang lên:

“Giả thân giả quỷ, không chịu ra mặt? Nếu còn cố tình ẩn nấp, ta sẽ chém chết con chim này ngay tại đây!”

Lời nói lạnh băng vừa dứt, từ trong màn sương mờ, hai bóng người chậm rãi bước ra. Một người là thanh niên vóc dáng thon gầy, người còn lại là một lão giả lưng còng.

“Hai vị đạo hữu Lăng Vân Tông xin đừng hiểu lầm, chúng ta là người của Thượng Thanh Tông, đến đây không có ác ý.” Thanh niên kia cười âm u nói.

Quả nhiên là Phi Ứng Trộm!

Lý Thanh chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra ngay khuôn mặt quen thuộc ấy. Đôi mắt tam giác sắc bén, mí mắt hạ thấp, bên dưới còn có một vết sẹo dài—không sai, đó chính là Ma Ứng Khách!

Bên cạnh Ma Ứng Khách chính là kẻ từng phản bội Liễu Gia rồi bỏ trốn – Liễu Hoành Viễn!

“Haha, người của Thượng Thanh Tông đến địa bàn Lăng Vân Tông chúng ta có chuyện gì?”

Nhận ra hai kẻ này, Lý Thanh không biểu lộ quá nhiều cảm xúc. Nhưng trong lòng đã sớm đề cao cảnh giác. Đồng thời, hắn dùng thần thức truyền âm cho Thẩm Ngung Băng:

“Thẩm sự muội, hai kẻ này không phải hạng người lương thiện gì, hãy cẩn thận!”

Thẩm Ngưng Băng ngoài mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng trong lòng cũng đã dâng lên sự cảnh giác.

Nhiều năm không gặp, Ma Ứng Khách đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, con Liệt Không Ứng hấn nuôi dưỡng cũng tiến hóa thành yêu thú cấp hai. Nghĩ đến thì có lẽ nhờ hai viên Xích Tinh năm đó mà thành.

Điều khiến Lý Thanh bất ngờ nhất chính là Liễu Hoàn Viễn. Tên phản đồ này vậy mà cũng thành công Trúc Cơ. Xem ra sau khi chạy theo Phi Ứng Trộm, gia nhập Thượng Thanh Tông, hấn đã được hưởng không ít lợi ích.

“Tại hạ Lăng Ung, nhận lệnh tông môn đến đây bái phỏng quý tông, vừa hay gặp đúng lúc Thăng Tiên Đại Hội của Lăng Vân Tông, vì nôn nóng nên mới vội đến xem lễ trước.”

Ma Ứng Khách – hay còn gọi là Lăng Ung – cười nói. Hiện tại bên hấn không còn đồng bọn trộm cướp nào, có lẽ gọi hấn là Ma Ứng Đạo Nhân thì thích hợp hơn.

Lý Thanh suy nghĩ một chút, sau đó ôm quyền đáp: “Tại hạ Lý Thanh, không biết hai vị bái phỏng Lăng Vân Tông có chuyện gì quan trọng?”

Hấn vẫn duy trì cảnh giác. Bởi vì với danh tiếng xấu xa của Phi Ứng Trộm, hấn không thể hoàn toàn tin tưởng được.

Dù sao, năm đó Chu Lão cũng chết trong tay Ma Ứng Khách.

Dĩ nhiên, những điều này hấn không thể thể hiện ra mặt.

Lăng Ung bật cười: “Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn gặp mặt chương môn nhân của quý tông, mong hai vị có thể dẫn đường giúp.”

Lý Thanh khẽ nhú mày: “Các người muốn gặp chương môn sư huynh thì cứ đến sơn môn mà báo danh, hà tất phải tìm chúng ta?”

Chương 731

DTV EBOOK

Lăng Ưng bỗng nhiên cười lớn: “Hahaha, nghe nói vị tiên tử bên cạnh Lý đạo hữu chính là Băng Linh Thể, lại còn là đệ tử thân truyền của một vị Kết Đan Chân Nhân. Ta đã rất lâu rồi không động thủ, hôm nay không nhịn được muốn thử sức một phen!”

Quả nhiên đã làm cướp tu, tính tình đúng là thất thường. Vừa rồi còn muốn nhờ vả, vậy mà bây giờ đã lập tức muốn động thủ!

Nghe những lời này, Lý Thanh lập tức dùng truyền âm truyền đạt một số tin tức mà hắn biết cho Thẩm Ngung Băng:

“Thẩm sư muội, tên này cũng sở hữu dị linh căn, hơn nữa là hệ Phong. Không những vậy, con Liệt Không Ưng kia còn phối hợp với hắn cực kỳ ăn ý. Lại thêm xuất thân cướp tu, thủ đoạn chắc chắn không thể xem thường.”

“Nếu giao thủ, nhất định phải cẩn thận! Nếu không địch lại, chúng ta rút về phường thị, lợi dụng đại trận phòng ngự cũng không phải không thể.”

Thẩm Ngung Băng có chút bất ngờ khi thấy Lý Thanh biết nhiều chuyện như vậy. Nhưng đồng thời, nàng cũng cảm thấy có chút bất đắc dĩ—còn chưa đánh mà vị sư huynh này đã nghĩ đến chuyện rút lui rồi.

Không khỏi quá cẩn trọng đi?

Trong thoáng chốc, nàng cũng không biết nên nghĩ như thế nào.

Thẩm Ngung Băng khẽ thở ra một hơi, giọng nói lạnh như băng: “Không sao, Lý sư huynh, người giúp ta trông chừng tên còn lại, ta sẽ đối phó với hắn.”

Nghe vậy, Lý Thanh âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ sư muội quá lỗ mãng. Rút lui về phường thị, lợi dụng trận pháp để bảo vệ

bản thân mới là lựa chọn sáng suốt.

Nhưng không còn cách nào khác, nếu Thảm Ngưng Băng đã muốn động thủ, hắn cũng không thể một mình bỏ lại nàng mà chạy trốn.

Nếu để Lăng Ứng nắm được sơ hở, lại thêm bản tính hung bạo của cướp tu bộc phát, có trời mới biết hắn có liên thủ với Liễu Hoàn Viễn để giết chết sư muội hay không.

Lúc đó, Lý Thanh sẽ phải gánh trách nhiệm nặng nề, bị mang tiếng “tham sống sợ chết, bỏ mặc đồng môn sư muội mà chạy trốn”—về sau còn mặt mũi nào mà đứng vững trong Lăng Vân Tông?

Quan trọng nhất là, sư phụ của Thảm Ngưng Băng chính là Thái Thượng Trưởng Lão của tông môn. Cho dù hắn có muốn đi, cũng không thể nào bỏ mặc nàng được.

May mà nhiệm vụ của hắn chỉ là trông chừng Liễu Hoàn Viễn, chuyện này vẫn nằm trong khả năng kiểm soát.

Ngay khi trong lòng Lý Thanh thở dài một hơi, trận chiến giữa Thảm Ngưng Băng và Phi Ứng Trộm đã bắt đầu!

Oanh!

Một người sở hữu Băng Linh Căn, một người sở hữu Phong Linh Căn—khi giao đấu, uy lực lập tức vượt xa tu sĩ Trúc Cơ bình thường!

Cuồng phong gào thét từ bốn phương tám hướng, từng đạo phong nhận sắc bén bắn ra như muốn xé rách cả không gian.

Trên bầu trời, băng sương tràn ngập, từng tảng băng nhọn hoắt không ngừng kết tinh giữa không trung.

Trận chiến giữa hai tu sĩ Trúc Cơ mang dị linh căn—loại tình huống này không phải là chuyện dễ thấy trong tu tiên giới!

Bên cạnh, Lý Thanh và Liễu Hoàn Viễn cũng không khỏi liếc mắt nhìn sang.

Dĩ nhiên, cả hai cũng không đặt toàn bộ sự chú ý vào cuộc chiến giữa Băng cùng Gió, mà vẫn âm thầm đề phòng đối phương có thể bất ngờ ra tay.

“A... nhục thể của người lại mang theo một loại khí tức xanh biếc... Người đã từng tu luyện qua 《Bảo Mộc Luyện Thân Quyết》?”

Liễu Hoàn Viễn nheo mắt, giọng nói mang theo chút suy tư. Thân là phản đồ của Liễu Gia, hẳn chắc chắn không xa lạ với những bí thuật và công pháp của gia tộc.

Lý Thanh nghe vậy, vẻ mặt không chút biến đổi, nhưng trong lòng thì khê kinh ngạc—chỉ nhìn lướt qua mà cũng có thể cảm nhận được sao?

Liễu Hoàn Viễn khê cười, lắc đầu nói: “Không cần phủ nhận vội, lão phu đã từng tu luyện qua môn bí thuật này, cảm giác sẽ không sai đâu.”

“Người không cần lo lắng, ta hận không thể để Liễu Gia sớm diệt tộc, sao còn để ý đến chuyện này?”

Tên khốn kiếp này!

Lý Thanh hừ lạnh, không muốn tiếp tục dây dưa, bèn lạnh nhạt nói: “Đạo hữu nếu không có ý định động thủ, chỉ bằng ngồi xem kịch vui thì thế nào?”

Liễu Hoàn Viễn gật đầu, cười nhẹ: “Cũng hợp ý ta! Thực ra, chúng ta đến đây không phải để gây chuyện, thật sự chỉ muốn báỉ phỏng Lăng Vân Tông. Nói không chừng còn có thể đàm luận một chút chuyện hợp tác.”

Hợp tác?

Ba chữ này lập tức xoay vần trong đầu Lý Thanh, khiến suy nghĩ của hắn trở nên sắc bén hơn.

Đôi phương đại diện cho Thượng Thanh Tông, mà hiện tại Thượng Thanh Tông đang thế lớn—vậy sao lại đột nhiên muốn hợp tác với một tông môn không màng tranh đấu như Lăng Vân Tông?

Chỉ có một khả năng—Thượng Thanh Tông muốn tiếp tục gây khó dễ cho Thiên Hà Tông!

Tu tiên giới này, chỉ sợ sắp có sóng gió nữa rồi... Hy vọng Lăng Vân Tông không bị cuốn vào vũng nước đục này.

Khi hắn đang suy tư, trận chiến giữa Thẩm Ngưng Băng và Lăng Ứng cũng đã đến hồi cuối.

Cả hai đều không có ý phân cao thấp, chỉ là so chiêu thăm dò, không đánh đến mức liều mạng.

Lăng Ứng cười nhạt: “Không hổ danh Băng Linh Căn, quả nhiên bất phàm! Nhưng vị đạo hữu này có dám đỡ một chiêu hợp kích của ta cùng Liệt Không Ứng không?”

“Lệ!”

Liệt Không Ứng trên không trung lập tức thét dài, lượn vòng vài vòng rồi bay sà xuống bên cạnh Lăng Ứng.

Nhưng Thẩm Ngưng Băng vẫn không hề hoảng hốt, chỉ nhẹ nhàng vỗ vào chiếc túi trữ vật màu băng lam bên hông.

“Ngươi có trợ thủ, chẳng lẽ ta không có?”

Vừa dứt lời, một sinh vật tỏa ra ánh sáng lấp lánh từ trong túi bay ra—một con hồ điệp toàn thân màu xanh thẫm, đẹp tựa như được điêu khắc từ tinh thể băng tinh thuần túy.

“Sương Ngọc Băng Điệp?!”

Liễu Hoàn Viễn bên dưới lập tức kinh hô, hoàn toàn bị chấn động trước sinh vật vừa xuất hiện!

Chương 732

DTV EBOOK

Sương Ngọc Băng Điệp!

Ngay khi nghe thấy cái tên này, trong đầu Lý Thanh lập tức hiện lên những thông tin cơ bản về loại yêu trùng này.

Loài Băng Điệp này toàn thân có màu băng lam, tựa như được điêu khắc từ thủy tinh, chính là một Thượng Cổ dị chủng với huyết mạch vô cùng cường đại.

Sương Ngọc Băng Điệp có thể liên tục kết kén và tiến hóa. Mỗi lần phá kén, thực lực của nó lại tăng vọt một mảng lớn. Thậm chí, ngay cả khi chỉ mới trưởng thành đến tam giai, cũng có hy vọng lớn tiếp tục đột phá!

“Không trách được mấy năm trước, Thẩm sư muội đến tìm ta đòi lấy Thiên Tinh Thảo. Xem ra là để thu phục con yêu trùng này.”

Lý Thanh không khỏi cảm thán, nhớ lại quãng thời gian ngay khi vừa mới Trúc Cơ thành công.

Khi đó, hắn từng mang ra một gốc Thiên Tinh Thảo chín trăm năm để giao dịch, cuối cùng bị Thẩm Ngưng Băng đòi đi.

Ban đầu hắn còn cảm thấy khó hiểu. Với một vị sư phụ Kết Đan kỳ bảo hộ, tại sao nàng vẫn có thể bị thương nặng đến mức cần đến Thiên Tinh Thảo để chữa trị thần hồn?

Giờ xem ra, hẳn là nàng đã phải trả một cái giá không nhỏ để thu phục con Sương Ngọc Băng Điệp này.

“Có một sư phụ Kết Đan kỳ quả nhiên là tốt, có thể giúp yêu trùng của mình tiến hóa lên cấp hai mà không cần tốn quá nhiều công sức.”

“Nhưng ta thì sao? Mới Trúc Cơ thành công, đã phải một mình bốn ba khắp nơi, dốc hết toàn lực để đi xa hơn một chút.”

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không khỏi dâng lên một tia hâm mộ.

So với người khác đã có con đường trải sẵn, hắn chỉ có thể từng bước dò dẫm tiến về phía trước. Hắn hao tổn vô số tâm huyết để có được một chút thành tựu, nhưng có lẽ, thành tựu này lại chỉ là điểm xuất phát của kẻ khác.

Trong khi hắn đang trầm tư, trên bầu trời, trận chiến kịch liệt nhất đã bắt đầu.

Chỉ thấy con Liệt Không Ứng kia chấn động hai cánh, hình thể bỗng nhiên phóng lớn, mỗi một sợi lông vũ trên người đều tỏa ra thanh quang.

Oanh!

Trong chớp mắt, một cơn cuồng phong bạo liệt hình thành. Dưới sự hợp lực thúc đẩy của Lăng Ứng, cuồng phong trực tiếp quét thẳng về phía Thẩm Ngưng Băng.

Dĩ nhiên, Thẩm Ngưng Băng sau khi triệu hồi Sương Ngọc Băng Điệp cũng không thể ngồi yên chờ chết.

Nàng bảm niệm pháp quyết, đồng thời rút Băng thuộc tính linh lực tinh thuần vào Băng Điệp.

Chỉ thấy đôi cánh tựa như băng tinh của Băng Điệp trở nên trong suốt hơn, trên đó l faint xuất hiện những hoa văn kỳ dị.

Ông!

Thiên địa lập tức tràn ngập hàn khí, nhiệt độ xung quanh nhanh chóng hạ xuống. Ngay cả Lý Thanh và Liễu Hoàn Viễn đứng quan chiến bên dưới cũng cảm nhận được cái lạnh thấu xương.

Trong chớp mắt, mấy cột băng khổng lồ ngưng tụ giữa không trung. Nhiệt độ của chúng thấp đến mức có thể đóng băng vạn vật.

Ngay sau đó, băng trụ ầm ầm bắn thẳng vào cơn cuồng phong bạo liệt.

Oanh! Oanh! Oanh!

Hai nguồn lực khổng lồ va chạm, triệt tiêu lẫn nhau, đồng thời cũng dung hợp, cuối cùng bùng phát về bốn phương tám hướng.

Chỉ riêng dư âm của trận chiến này cũng đã khiến băng tuyết cuộn trào, tạo thành một cơn bão tuyết nhỏ.

Oanh!

Cuồng phong cuốn theo những mảnh băng cứng rắn. Nếu có một tu sĩ Luyện Khí kỳ nào không may bị cuốn vào, chắc chắn sẽ bỏ mạng ngay tức khắc.

May mắn thay, cơn bão tuyết này không lan rộng quá xa, chỉ quét qua vài trăm mét liền tan biến.

Nếu quy mô lớn hơn, chỉ e các thôn xóm phàm nhân gần đó sẽ chịu họa lây.

Sau khi dư ba tản đi, sắc mặt Thẩm Ngưng Băng tái nhợt hơn hẳn. Đôi mắt đẹp của nàng hiện lên vẻ khó tin.

Nàng không ngờ rằng, ngay cả trong môi trường băng tuyết có lợi cho mình, Liệt Không Ưng vẫn có thể ngang nhiên ngạnh kháng đòn liên thủ của nàng và Sương Ngọc Băng Điệp.

Phải biết rằng, Sương Ngọc Băng Điệp là một Thượng Cổ di chủng, hơn nữa còn được thiên địa trợ lực. Thế nhưng, nó vẫn bị một con Liệt Không Ưng với huyết mạch bình thường ngăn cản.

Dĩ nhiên, thực ra Lăng Ưng cũng không dễ chịu gì. Trong trận giao đấu vừa rồi, cả hấn lẫn con Liệt Không Ưng đều chịu thương tổn không nhỏ.

“Haha, quả không hổ là môn hạ của một Kết Đan Chân Nhân, quả nhiên thủ đoạn sắc bén!” Lăng Ưng cười lớn.

Thẩm Ngưng Băng không đáp, ánh mắt nàng vẫn chăm chú đánh giá Liệt Không Ưng giữa không trung, muốn xem có điều gì bất thường hay không.

Nhưng Lăng Ưng hiển nhiên không muốn tiếp tục đánh nữa, liền lên tiếng:

“Hai vị đạo hữu, có bằng lòng dẫn đường cho ta cùng bái phỏng quý tông không?”

Lúc này, Lý Thanh bước ra trước, ôm quyền nói:

“Ta và Thẩm sư muội còn phải quay lại phường thị để tiếp đón các đệ tử tham gia thăng tiên đại hội, e rằng sẽ trì hoãn một

thời gian, không thể đồng hành.”

“Hai vị nếu muốn đến Lăng Vân Tông, cứ việc đi trước. Tông ta dù không can dự vào thế sự, nhưng cũng không phải là môn phái vô lễ. Người đến từ xa là khách, chớ nói môn sư huynh chắc chắn sẽ tiếp đãi các người.”

Chương 733

DTV EBOOK

Đi cùng sao?

Lý Thanh không hề có ý định đó. Hắn chỉ mong tránh xa tên sát tinh này càng sớm càng tốt.

Đừng nhìn vẻ ngoài hiện tại của Ma Ứng Khách trông như một tu sĩ bình thường, Lý Thanh thừa hiểu con người này từng gây ra bao nhiêu tội ác tại Thiên Hà Tông. Hắn tuyệt đối là kẻ tâm ngoan thủ lạt!

Những kẻ như vậy mà không đi tu ma đạo, đúng là uổng phí!

Lý Thanh đã từ chối, Thẩm Ngưng Băng cũng thuận theo hắn mà khẽ gật đầu.

“Tốt, vậy ta đi trước. Cáo từ!”

Lăng Ứng ôm quyền, sau đó nhanh chóng bay khỏi nơi này.

Liễu Hoàn Viễn cũng hướng về phía Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng ôm quyền, không nói lời nào mà lặng lẽ đi theo.

Xác nhận hai người đã đi xa, lúc này Lý Thanh mới chậm rãi tiến đến bên cạnh Thẩm Ngưng Băng, giọng đầy quan tâm:

“Thẩm sư muội, ngươi không sao chứ?”

“Ta không sao, chỉ là tiêu hao hơi lớn. Việc mượn sức của Sương Ngọc Băng Điệp để chiến đấu vẫn chưa đủ ăn ý, nhất là thần niệm tiêu hao quá mức.”

Thẩm Ngưng Băng sắc mặt tái nhợt, nhẹ nhàng lắc đầu.

Nghe vậy, Lý Thanh mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn cúi người nhặt lên mấy mảnh lông vũ nhuộm máu trên nền tuyết.

“Con Liệt Không Ứng này có lẽ đã từng phát sinh dị biến, tuyệt đối không phải loại Liệt Không Ứng thông thường.”

Vừa nói, hắn vừa tinh luyện những mảnh lông vũ nhiễm huyết dịch, sau đó cẩn thận thu vào túi trữ vật.

“Hắn là vậy, nếu không thì không thể nào có sức mạnh lớn đến thế.”

Câu còn chưa dứt, bỗng dừng bước chân của Thẩm Ngưng Băng lão đảo, thân thể thoáng chốc mất đi sức lực.

Lý Thanh phản ứng nhanh, lập tức đưa tay đỡ lấy eo đối phương, không để nàng ngã xuống đất.

Ngay lúc đó, một luồng hơi lạnh buốt từ khuỷu tay truyền đến khiến hắn âm thầm kinh hãi. Trong lòng không khỏi suy đoán, rốt cuộc đối phương tu luyện loại công pháp gì mà ngay cả thân thể cũng băng lãnh như băng tuyết.

“Thẩm sư muội, ngươi không sao chứ? Nếu không, chúng ta hãy về phường thị nghỉ ngơi một chút, chờ ngươi hồi phục rồi lại tiếp tục lên đường.”

Lý Thanh vẻ mặt đầy lo lắng, chân thành đề nghị.

Thẩm Ngưng Băng hơi nhíu mày, cuối cùng vẫn nhẹ gật đầu.

“Sương Ngọc Băng Diệp này tính tình quá mức cao ngạo, vừa rồi nó thậm chí còn có ý định thoát khỏi trói buộc của linh khế. Xem ra trước khi hoàn toàn rèn luyện và thuần phục được nó, ta không thể tùy tiện mượn sức mạnh của nó.”

“Nếu Lý sư huynh đã đề nghị, vậy thì cứ về phường thị nghỉ ngơi một thời gian đi.”

Nghe vậy, trong lòng Lý Thanh vốn dĩ có chút hâm mộ, nay lại nhanh chóng tiêu tan.

Xem ra, Thượng Cổ dị chủng cũng không dễ dàng thu phục. Càng là yêu thú cường đại thì càng khó khuất phục chủ nhân.

Dù rằng Thẩm Ngưng Băng mang trong mình dị linh căn thuộc tính Băng, nhưng vẫn chưa chắc có thể khiến con yêu trùng này cam tâm tình nguyện nghe lệnh.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh bất giác cảm thấy, thùng cơm nhà mình từ nhỏ nuôi đến lớn vẫn là tốt nhất, ít nhất không cần bận tâm đến những vấn đề như thế này.

Rất nhanh sau đó, thần hồn chấn động vừa rồi mang lại ảnh hưởng cũng đã tiêu tán phần nào. Thẩm Ngưng Băng dần khôi

phục một chút khí lực, lúc này mới từ trong vòng tay của Lý Thanh thoát thân.

Cứ như vậy, hai người sánh vai cùng nhau quay trở lại Lăng Vân phường thị.

Cùng lúc đó, một nơi khác...

Nhìn bóng dáng hai người đi xa, Liễu Hoành Viễn không nhin được mà mở miệng hỏi:

“Thế nào?”

Trận chiến vừa rồi khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh tâm động phách, cũng làm hắn hiểu rõ hơn sự cường đại của dị linh căn.

Lăng Ứng sắc mặt u ám, chậm rãi nói:

“Không đơn giản... Nếu không phải con Liệt Không Ứng của ta đã từng dùng qua loại tinh thạch kỳ dị kia và phát sinh dị biến, hôm nay có lẽ thực sự đã phải chịu thiệt lớn.”

“Không hổ là đệ tử thân truyền của Kết Đan Chân Nhân, thực lực quả nhiên không tầm thường.”

Nghe vậy, Liễu Hoành Viễn không khỏi thở dài cảm thán:

“Lăng Vân Tông ẩn thế nhiều năm, thực lực quả thật sâu không lường được. Lần này dù không đạt được thỏa thuận hợp tác, chúng ta cũng tuyệt đối không thể để tông môn này nhúng tay vào chuyện của mình, nếu không hậu quả khó mà lường.”

Thượng Thanh Tông và Thiên Hà Tông vốn có ân oán lâu đời, việc này tại tu tiên giới đã chẳng còn là bí mật.

Những năm gần đây, thực lực của Thượng Thanh Tông dần vượt qua Thiên Hà Tông, nhưng vẫn chưa hề có động thái lớn. Nguyên nhân chính là vì một nhân tố bất ổn mang tên Lăng Vân Tông.

Ai cũng hiểu rõ đạo lý “ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi”, không ai muốn trở thành con mồi để kẻ khác hưởng lợi.

Lăng Ứng cười nhạt, ánh mắt nhìn xa về phía dãy núi tuyết trải dài vô tận:

“Cũng không cần lo lắng quá mức. Nếu có thể hợp tác thì tốt, nếu không thể... cũng chỉ cần tìm cho Lăng Vân Tông một

chút phiền toái, để bọn họ không thể phân tâm.”

Chương 734

DTV EBOOK

Ánh mắt hần xa xăm nhìn về một nơi. Đó là một dãy núi tuyết vắt ngang trời đất, tựa như nóc nhà của thế gian.

Cấm Ngũ Tuyệt Sơn – một trong bốn tuyệt địa sinh mệnh của Thanh Lĩnh vực.

Hiện tại, nơi tuyệt địa này vừa xuất hiện một nhân tố nguy hiểm chưa từng có.

Toàn bộ tu tiên giới vẫn chưa có nhiều người biết đến chuyện này.

Nhưng Lăng Ứng thì biết rõ...

Nếu muốn khiến Lăng Vân Tông không thể rảnh tay, hẳn chắc chắn sẽ lợi dụng nơi này!

Lăng Vân phường thị

Sau trận chiến giữa Lăng Ứng và Thẩm Ngưng Băng, toàn bộ khu vực xung quanh bằng hồ trông như vừa bị đánh nát, cảnh tượng vô cùng hỗn độn.

Nhiều tu sĩ trong phường thị cảm nhận được dư ba trận chiến, từng người bay ra quan sát tình hình.

Khi chứng kiến tràng cảnh trước mắt, ai nấy đều hít vào một ngụm khí lạnh.

“Tê! Đây... đây rốt cuộc là ai giao chiến?”

“Không khí ở đây lạnh đến mức khác thường, chẳng lẽ vừa rồi có cao thủ đánh nhau?”

“Chẳng lẽ hai vị trưởng lão của Lăng Vân Tông đến trấn thủ Thăng Tiên Đại Hội đã bị tập kích?”

“Ai mà gan lớn như vậy, dám động thủ với trưởng lão của Lăng Vân Tông ngay tại đây?”

Trong khi mọi người vẫn còn bàn tán xôn xao, thì chủ nhân gây ra cảnh tượng này đã sớm trở về động phủ trong Lăng Vân phường thị, bắt đầu điều tức dưỡng thương.

Còn Lý Thanh, những ngày này ngược lại rất nhàn hạ.

Hắn không vội tu luyện, mà lấy ra một giọt máu tươi của Liệt Không Ứng mà hắn đã cô đọng được trước đó.

“Hóa thú phù của Sở sư muội có thực sự thần kỳ như nàng nói không?”

Nếu đúng như lời nàng, thì về sau có lẽ sẽ phát huy tác dụng rất lớn...

Nghĩ vậy, Lý Thanh nheo mắt, trong đầu suy tính điều gì đó.

Hắn vốn không phải nhất lòng vũ vô ích, mục tiêu thật sự... chính là giọt máu tươi này!

Rất nhanh, hắn lấy ra một tấm phù lục da thú kỳ quái từ túi trữ vật, sau đó cẩn thận in giọt máu tươi lên đó...

Giọt máu tươi của Liệt Không Ứng vừa mới rơi xuống Hóa Thú Phù, tấm da thú lập tức hấp thu sạch sẽ, không để lại dấu vết.

Chỉ trong chốc lát, trên bề mặt Hóa Thú Phù liền tự động hiện lên một đường hoa văn thần bí, hình dáng giống hệt Liệt Không Ứng!

Khi ấn ký của Liệt Không Ứng hình thành, một tiếng ưng minh vang vọng khắp động phủ.

“Lệ!”

Tiếng kêu này giống hệt với âm thanh mà trước đây Lý Thanh từng nghe bên ngoài phường thị, thậm chí còn ẩn chứa một tia uy áp của yêu thú cấp hai!

“Giống thật! Nếu không nhờ ta bố trí cấm chế cách âm, e rằng Thâm sư muội đã sớm xuất quan vì tò mò rồi.”

Lý Thanh cười nhẹ một tiếng, rồi thu tấm phù lục có thể biến hóa thành Liệt Không Ứng vào trong người.

Làm xong mọi việc, hắn liền trầm tư suy nghĩ về chuyện Thượng Thanh Tông cử người đến bái phỏng Lăng Vân Tông.

“Nếu ta đoán không sai, chuyện này hẳn có liên quan đến cuộc tranh đấu giữa Thiên Hà Tông và Thượng Thanh Tông. Hoặc là họ muốn đến kết minh, hoặc là hy vọng Lăng Vân Tông không can thiệp.”

“Ta bế quan khổ tu quá lâu, tình thế hiện tại giữa hai đại tông môn rốt cuộc ra sao, ta cũng không rõ.”

Nếu hai cự phách Tiên Đạo thật sự khai chiến, hậu quả chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Lăng Vân Tông tuy vẫn luôn tránh xa thế sự, nhưng chưa chắc đã không bị liên lụy. Dù sao trong đó còn có rất nhiều lợi ích ràng buộc.

“Nên ra ngoài tìm hiểu tin tức một chút. Dù sao cũng nhàn rồi, hiểu rõ tình hình vẫn hơn.”

Nói xong, Lý Thanh liền rời khỏi động phủ.

Thương thế của Thẩm Ngưng Băng thực ra không quá nặng, chỉ là pháp lực và thần hồn tiêu hao đáng kể. Nhiều nhất bế quan tu dưỡng ba ngày là có thể xuất quan và quay về tông môn.

Ba ngày bế quan đối với Lý Thanh không có ý nghĩa gì, nên hắn quyết định tranh thủ thời gian để tìm hiểu tin tức.

Ở phường thị của Lăng Vân Tông, có một tòa kiến trúc mang tên Thiên Cơ Các.

“Haha, vị tiền bối của Lăng Vân Tông, không biết người muốn nghe ngóng tin tức gì?”

Thông qua hỏi thăm đệ tử trấn giữ phường thị, Lý Thanh biết được rằng Thiên Cơ Các là nơi chuyên buôn bán tình báo và các loại tin tức.

“Ta nghe nói các người tinh thông thiên văn địa lý, toàn bộ Thanh Lĩnh này không có chuyện gì mà các người không biết?”

Lý Thanh nhú mày, tò mò hỏi.

Nghe vậy, gã sai vặt trong lầu các vội cười làm lành:

“Tiền bối hiểu lầm! Thiên Cơ Các của chúng ta chỉ là làm chút sinh ý về tình báo, tuyệt đối không thần thông quảng đại như

lời đồn.”

“Đều là lời truyền nhảm cả!”

Vừa nói, gã vừa lau mồ hôi trên trán.

Thiên Cơ Các đúng là một nơi chuyên bán tin tức, nhưng bảo rằng họ biết hết mọi chuyện thiên hạ thì đúng là có chút phóng đại.

Lý Thanh không để ý lắm, chỉ gật nhẹ đầu rồi hỏi tiếp:

“Các ngươi thường bán những loại tin tức nào?”

Gã sai vật lập tức đáp:

Chương 735

DTV EBOOK

“Chúng ta chủ yếu buôn bán tin tức liên quan đến bí cảnh, linh dược trân quý, và các yêu thú hiếm thấy.”

“Ngoài ra, nếu tiền bối muốn thăm dò thế lực nào đó hoặc một tu sĩ cường đại nào, Thiên Cơ Các cũng có thể nhận ủy thác. Tuy nhiên, không bảo đảm có thể điều tra toàn bộ, nhưng ít nhất cũng thu thập được một số tin tức cơ bản.”

“Bên cạnh đó, chúng ta còn có cao thủ am hiểu thuật đo lường thiên tượng và kham dư phong thủy. Nếu tiền bối có nhu cầu, ta có thể giới thiệu.”

Chỉ vài câu đơn giản, gã sai vặt áo xanh đã tóm tắt rõ ràng về các dịch vụ mà Thiên Cơ Các cung cấp.

Lý Thanh nghe xong, trong lòng khẽ động, liền hỏi:

“Vậy còn thiên địa linh hỏa? Ta muốn tìm hiểu về những nơi có thiên địa linh hỏa xuất hiện. Các người có thông tin về việc này không?”

Nghe vậy, gã sai vặt lập tức cười nịnh nọt:

“Đương nhiên là có một chút, nhưng... tin tức về thiên địa linh hỏa là vô cùng trân quý. Muốn mua, e rằng...”

Chưa chờ hẳn nói hết câu, Lý Thanh đã thần nhiên lấy ra một khối linh thạch ngũ sắc lấp lánh, đập mạnh xuống bàn.

“Linh thạch không phải vấn đề. Ta chỉ cần biết nơi nào có thiên địa linh hỏa ẩn hiện!”

Tiền bạc mở đường, mọi chuyện đều không thành vấn đề.

Gã sai vặt không dám chậm trễ, lập tức xoay người chạy vào lầu các, dáng vẻ như đang tìm kiếm tài liệu liên quan.

Một lúc sau, hắn bước ra với một đồng thẻ trúc và ngọc giản, trên mặt có phân phức tạp.

“Khách quan, đây là tất cả tin tức mà Thiên Cơ Các có liên quan đến thiên địa linh hỏa. Tổng cộng là 130 khối linh thạch.”

Lý Thanh thoáng ngoài ý muốn. Hắn không ngờ Thiên Cơ Các lại có nhiều thông tin về thiên địa linh hỏa đến vậy.

Nhưng so với giá trị của thiên địa linh hỏa, 130 khối linh thạch thực sự không đáng là bao.

“Được, cầm đi!”

Lý Thanh lại lấy ra một đồng linh thạch, đưa cho đối phương, sau đó nhận lấy một viên ngọc giản rồi bắt đầu xem xét nội dung bên trong.

Nhưng càng xem, sắc mặt hắn càng trở nên khó coi...

“2.400 năm trước, có một tu sĩ cường đại, đạo hiệu Bảo Sơn Chân Nhân, từng mượn nhờ Huyền Hoàng Linh Hỏa để chém giết mấy tên địch thủ Kết Đan sơ kỳ.”

“1.100 năm trước, khi Cổ Tháp Bí Cảnh mở ra, từng có người tận mắt nhìn thấy một đoàn ngọn lửa màu xanh lơ lửng trong bí cảnh, hư ảo khó phân, giống như một đóa Bảo Liên Lửa xanh thắm!”

“Tứ Tượng Chân Nhân của Thượng Thanh Tông đang nắm giữ một loại thiên địa linh hỏa, có tên gọi Tứ Tượng Tinh Tú Diễm!”

Lý Thanh nhìn qua từng dòng thông tin trong ngọc giản, nhưng ngay sau đó liền lắc đầu thất vọng.

Những tin tức này đích thực có liên quan đến thiên địa linh hỏa, nhưng trên thực tế lại chẳng có mấy tác dụng đối với hắn.

Hoặc là vì khoảng cách thời gian đã quá xa xôi, hoặc là bởi thiên địa linh hỏa kia hiện đang nằm trong tay những tu sĩ cường đại vô địch, mà với thực lực hiện tại của Lý Thanh, hắn hoàn toàn không có khả năng tranh đoạt.

Đọc lướt qua toàn bộ một lượt, sắc mặt hắn trầm xuống, thậm chí có phần u ám.

“Người đang đùa ta đấy à? Những tin tức này đối với ta mà nói chẳng có chút giá trị nào! Hoặc là đã quá hạn mấy trăm

năm, hoặc là ta không thể đối đầu với những kẻ nắm giữ nó.”

Gã sai vặt áo xanh vội vàng cười khan, trên mặt tràn đầy áy náy, liền vội vàng giải thích:

“Tiền bối, thiên địa linh hỏa đâu phải thứ có thể dễ dàng nhặt được ven đường như rau cải trắng? Nếu thật sự có một ngọn linh hỏa vô chủ xuất hiện, chỉ sợ đã sớm làm chấn động cả giới tu tiên!”

Nghe vậy, Lý Thanh cũng chỉ có thể thở dài trong lòng.

Nghĩ kỹ lại cũng đúng, bỏ ra có 150 khối linh thạch mà đòi hỏi mua được tin tức hữu dụng về thiên địa linh hỏa, đúng là có phần hoang đường.

Tuy nhiên, gã sai vặt áo xanh sau khi do dự một chút, đột nhiên như nhớ ra điều gì, liền trầm ngâm giây lát rồi lên tiếng:

“Bất quá...”

“Tiền bối, ngài có từng nghe qua cái tên Linh Diệu Đạo Nhân không?”

Linh Diệu Đạo Nhân?

Trong đầu Lý Thanh lập tức xuất hiện một đoạn ký ức xa xưa.

Lúc trước, khi hắn lần đầu tiên đặt chân đến Thiên Hà Phường Thị, đã từng nghe qua tin tức về động phủ của Linh Diệu Đạo Nhân xuất thế.

Khi đó, tin tức này đã gây chấn động cả một vùng Thiên Hà Tông, thậm chí còn khiến rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ kỳ bỏ mạng trong động phủ của lão.

Lý Thanh trầm ngâm một lát rồi nói:

“Ta có nghe qua. Nếu ta nhớ không nhầm, hắn từng hoành hành một thời gian tại khu vực xung quanh Thiên Hà Tông, nhưng về sau bị một vị Kết Đan Chân Nhân truy sát, từ đó mất tích. Chẳng lẽ các người có tin tức về hắn?”

Gã sai vặt áo xanh mỉm cười, sau đó hạ giọng nói nhỏ:

Chương 736

DTV EBOOK

“Tiền bối, Thiên Cơ Các của chúng ta không chỉ bán tin tức, mà còn mua tin tức nữa. Cách đây vài ngày, có người đến bán cho chúng ta một tin tức, nói rằng đã tìm thấy dấu vết mà Linh Diệu Đạo Nhân từng lưu lại tại Mục Quốc.”

Lý Thanh thoáng sửng sốt, nhưng hắn không vội đưa ra quyết định mà vẫn giữ thái độ thản nhiên, chậm rãi hỏi:

“Thì sao? Ta chỉ có hứng thú với truyền thừa của hắn, chứ không muốn tranh đoạt gì cả.”

“Hắc hắc, vậy tiền bối hãy thử xem lại trong ngọc giản này đi.”

Ngọc giản này cũng nằm trong danh sách tình báo liên quan đến linh hỏa, nhưng do lúc trước Lý Thanh chỉ lướt qua nên không để ý kỹ.

Nhận lấy ngọc giản, lần này hắn cẩn thận ghi nhớ từng chi tiết.

Trong đó có một đoạn ghi chép như sau:

“Mấy trăm năm trước, Linh Diệu Đạo Nhân từng dùng U Minh Lãnh Hỏa để chém giết mấy tên Giả Đan tu sĩ khi còn ở Trúc Cơ hậu kỳ. Sau đó, vì bị Vạn Sơn Chân Nhân của Thiên Hà Tông truy kích mà biến mất không tung tích.”

Sau khi đọc xong, ánh mắt Lý Thanh lập tức híp lại.

Điều khiến hắn kinh ngạc không phải là chuyện Linh Diệu Đạo Nhân từng sở hữu thiên địa linh hỏa, mà chính là—đó lại là U Minh Lãnh Hỏa!

Gã sai vặt áo xanh thấy vậy liền vội nói:

“Thế nào, tiền bối? Chỉ cần 200 khối linh thạch là có thể mua được tin tức về tung tích của Linh Diệu Đạo Nhân.”

Hai trăm khối linh thạch, đối với hắn mà nói không hề đắt.

Điều quan trọng nhất chính là, hắn muốn biết U Minh Lãnh Hỏa mà Linh Diệu Đạo Nhân nắm giữ có liên quan gì đến U Minh Lãnh Hỏa trong bí cảnh Hàn Phong hay không.

“Được!”

Không chút do dự, Lý Thanh liền lấy ra 200 khối linh thạch.

Hiện tại, thứ hắn không thiếu nhất chính là linh thạch. Nếu cần, hắn hoàn toàn có thể kiếm lại bằng cách bán một vài bộ kỹ nghệ tu tiên nhị giai mà hắn đang sở hữu.

Gã sai vật áo xanh nhận linh thạch, sau đó tiếp tục nói:

“Tiền bối, tại Thăng Tiên Đại Hội cách đây hai tháng, có một tán tu đã tìm thấy một tấm lệnh bài bị hủ thực trong bụng một con yêu thú đã chết. Chúng ta đã mơ hồ nhận ra trên lệnh bài có khắc hai chữ ‘Thần Diệu’.”

“Do đó, chúng ta mạnh dạn suy đoán, tấm lệnh bài này rất có thể thuộc về Linh Diệu Đạo Nhân.”

“Còn con yêu thú đã chết kia là một con Băng Nguyên Sói, vị trí ngay tại Cẩm Ngũ Cánh Đồng Tuyết, hướng Tây Nam.”

“Chúng ta cho rằng, Linh Diệu Đạo Nhân khi bị truy sát bởi một Kết Đan Chân Nhân đã không còn cách nào khác, nên đã trốn vào Cẩm Ngũ Cánh Đồng Tuyết, thậm chí có thể đã đánh cược mạng sống của mình tại đó.”

Lý Thanh nghe vậy liền hít sâu một hơi, ánh mắt trầm xuống.

Hắn lập tức suy tư xem liệu U Minh Lãnh Hỏa của Linh Diệu Đạo Nhân có liên hệ gì với ngọn lửa cùng tên từng xuất hiện trong bí cảnh Hàn Phong hay không.

Theo những gì hắn biết, tám mươi năm trước, khi Hàn Phong Bí Cảnh mở ra, chính mắt Từ Trưởng Lão đã nhìn thấy U Minh Lãnh Hỏa vừa mới sinh ra!

Mấy trăm năm trước, rồi lại tám mươi năm trước—dòng thời gian có chút không khớp!

Lý Thanh cau mày, suy tư một lúc lâu, rồi chợt nghĩ đến một khả năng:

“Có thể nào, sau khi Linh Diệu Đạo Nhân chết đi, U Minh Lãnh Hỏa cũng bị dập tắt? Sau đó, theo thời gian và thiên địa

tầm bổ, ngọn lửa ấy lại một lần nữa bùng lên?”

“Dù sao, thiên địa linh hỏa vốn có đặc tính bất diệt, chỉ là sẽ tạm thời tàn lụi, nhưng cuối cùng vẫn sẽ cháy lên một lần nữa.”

Nghĩ đến đây, hắn liền cảm thấy mọi chuyện dần trở nên rõ ràng hơn.

Sau khi hỏi kỹ về tin tức liên quan đến Linh Diệu Đạo Nhân, Lý Thanh vẫn không quên mục đích chính của chuyến đi này.

“Hai tông Thiên Hà và Thượng Thanh gần đây có vẻ không yên ổn, người có thu thập được tin tức gì liên quan không?” Lý Thanh mở miệng hỏi.

Gã sai vật áo xanh lập tức sáng mắt, vẻ mặt đầy hứng thú, vội đáp: “Tiền bối, ngài đúng là hỏi đúng người rồi!”

“Hai tông phái lớn của Tiên Đạo gần đây lại có dấu hiệu xung đột, khiến không ít tán tu phải xuôi nam để tránh họa. Nhờ vậy, Thiên Cơ Các chúng ta thu thập được không ít tin tức.”

“Ta kẻ ngài nghe tường tận!”

Thực ra, nguyên nhân của cuộc xung đột cũng không quá phức tạp, mà vẫn xoay quanh chữ “lợi”.

Sau cuộc giao tranh chính diện giữa hai tông phái hơn mười năm trước, bọn họ đã ký kết một số điều ước hòa bình. Giờ đây, những điều ước này đang dần đi đến hồi kết.

Chẳng hạn, Thiên Hà phường thị – nơi từng phồn hoa tột đỉnh – đã không còn phải nộp phần linh thạch thu nhập cho Thượng Thanh Tông nữa.

Một mỏ linh thạch lớn vốn thuộc danh nghĩa Thiên Hà Tông, trong vòng hai năm nữa cũng sẽ chấm dứt việc chia lợi nhuận cho Thượng Thanh Tông.

Ngoài ra, một số điều khoản nhỏ khác cũng đang dần bị gỡ bỏ.

Tóm lại, Thiên Hà Tông đang tìm cách thoát khỏi những ràng buộc trong điều ước kia.

Chương 737

DTV EBOOK

Nhưng Thượng Thanh Tông đã nếm được vị ngọt, làm sao có thể cam tâm để con bò sữa này thoát đi dễ dàng?

Thế nên, thực lực vốn vượt trội hơn nhiều so với trước kia, Thượng Thanh Tông không ngừng tạo ra các xung đột, tìm kiếm một cái cớ thích hợp để khai chiến lần nữa.

“Chả trách Thượng Thanh Tông lại cử người đến bái phỏng Lăng Vân Tông... Hai tông khai chiến, thế lực phe thứ ba luôn là biến số lớn nhất.”

Sau khi nghe xong lời thuật lại của gã sai vặt Thiên Cơ Các, Lý Thanh khẽ gật đầu, thanh toán linh thạch rồi rời đi.

Những ngày còn lại trôi qua trong yên bình. Thẩm Ngưng Băng cũng đã hoàn toàn hồi phục sau thời gian bế quan dưỡng thương.

Cứ thế, hai người lại tiếp tục lên đường, dẫn theo 47 đệ tử xuất sắc của Đại Hội Thăng Tiên trở về tông môn.

Lần này, trên đường đi không gặp phải bất cứ sóng gió nào. Không một kẻ nào mất mủ dấm tới gây chuyện.

Họ奔波 hơn mười ngày, cuối cùng, sơn môn Lăng Vân Tông cũng hiện ra trước mắt.

Cảnh tượng này khiến phần lớn mọi người đều không giấu nổi kích động.

Vượt qua cánh cổng này, từ nay về sau bọn họ sẽ chính thức trở thành đệ tử Lăng Vân Tông!

Đặc biệt là những tán tu đã từng lang bạt khắp nơi, giờ đây chỉ biết siết chặt nắm tay. Cuối cùng, họ cũng có thể rũ bỏ thân phận tán tu.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Lý Thanh cất cao giọng nói:

“Chư vị, vượt qua nơi này, các người chính thức trở thành đệ tử Lăng Vân Tông.”

“Từ nay về sau, từng hành động của các người đều đại diện cho danh dự của tông môn!”

“Dù các người có gặp nguy hiểm gì bên ngoài, xin hãy nhớ rằng, sau lưng các người có một tông môn cường đại chống đỡ!”

Lời vừa dứt, tất cả đệ tử đều hứng khởi, gương mặt đỏ bừng vì kích động. Trong lòng dâng trào một cảm giác kiêu hãnh mang tên “vinh quang tông môn”.

“Đệ tử ghi nhớ lời dạy bảo của trưởng lão!”

47 đệ tử đồng loạt hô vang, thanh âm chấn động cả sơn môn!

Mây trắng nhàn nhã trôi, cỏ cây xanh tốt sinh sôi.

Những tân đệ tử này chính là dòng máu mới của Lăng Vân Tông, mang lại sức sống cho một tông môn cổ xưa.

Mỗi khi có đệ tử mới nhập môn, điều thu hút sự chú ý nhất chính là những người có tư cách phục dụng Trúc Cơ Đan.

Trong số mười thiên tài được ban Trúc Cơ Đan, liệu có bao nhiêu người có thể thành công Trúc Cơ?

Chuyện này, dù ít dù nhiều, ai trong tông môn cũng quan tâm.

Bởi lẽ, có thể Trúc Cơ hay không sẽ quyết định sự chênh lệch trời vực trong đái ngộ sau này.

Ngay cả Lý Thanh, người vốn không thích tham gia vào những chuyện náo nhiệt, lần này cũng bắt đầu chú ý đến sự kiện này.

“Tính theo thời gian, chắc Trúc Cơ Đan cũng đã được phân phát. Không biết Lỗ Phàm có thể Trúc Cơ thành công không?”

Dĩ nhiên, hắn không hề quan tâm đến Lỗ Phàm, thứ hắn nhắm đến là truyền thừa luyện thể mà Lỗ Phàm tu hành.

Ngay từ trước đó, hắn đã để mắt đến bí pháp luyện thể của gã này.

Mà hắn cũng không phải tay không đến thương lượng, trong tay có sẵn một con bài đắt giá—một viên Trúc Cơ Đan!

Theo lẽ thường, chỉ cần Lỗ Phàm không phải kẻ ngốc, thì chắc chắn sẽ đồng ý giao dịch này.

Nhưng Lý Thanh muốn cân nhắc kỹ hơn.

“Nếu ta muốn hấn cam tâm tình nguyện trao truyền thừa, thậm chí cảm động đến rơi nước mắt, tốt nhất nên đợi hấn Trúc Cơ thất bại. Đến lúc đó, ta sẽ đưa cho hấn một viên Trúc Cơ Đan.”

“Như vậy, không chỉ có thể đổi lấy truyền thừa luyện thể, mà còn có thể nhận thêm một phần nhân tình, tối đa hóa lợi ích.”

Nhưng nếu Lỗ Phàm Trúc Cơ thành công, viên Trúc Cơ Đan này sẽ mất đi giá trị đối với hấn.

Chính vì thế, Lý Thanh đang lưỡng lự: nên đưa ngay bây giờ, hay chờ kết quả của Lỗ Phàm rồi mới ra tay?

Sau một hồi suy tính, hấn cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

“Cứ chờ xem đã!”

Lỗ Phàm tu đạo tư chất không được coi là kinh diễm, chỉ có tam linh căn mà thôi. Dù có Trúc Cơ Đan, cũng chưa chắc có thể thành công Trúc Cơ.

Huống hồ, dù hấn thật sự Trúc Cơ thành công, ta sau này vẫn có thể dùng những vật khác để giao dịch với hấn.

Sau khi Trúc Cơ thành công, chắc chắn hấn sẽ có nhu cầu luyện chế pháp khí. Nếu thật sự không được, ta có thể lấy “Khí Huyết Cửu Chuyển Pháp Môn” ra trao đổi với hấn cũng không phải là không được.

Nói xong, Lý Thanh không tiếp tục xoắn xuýt về chuyện này nữa, chỉ lặng lẽ chờ kết quả của mười thiên tài Trúc Cơ.

Hấn cũng không phải đợi quá lâu.

Ba tháng thoáng chốc trôi qua.

Mười thiên tài được nhận Trúc Cơ Đan lần lượt bắt đầu quá trình Trúc Cơ. Chỉ có một hai người cảm thấy bản thân chưa đủ nắm chắc nên quyết định chờ tu luyện đến Luyện Khí kỳ viên mãn rồi mới tiến hành Trúc Cơ, tạm thời tiếp tục làm đệ tử Luyện Khí kỳ.

Lúc này, tu vi của Lỗ Phàm cũng đã đột phá đến Luyện Khí kỳ tầng chín, chỉ cách đại viên mãn một bước nhỏ.

Chương 738

DTV EBOOK

Vốn là một kẻ nôn nóng, khi nghe tin những thiên tài khác đã bắt đầu Trúc Cơ, hắn cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

“Làm thôi! Cùng lắm thì làm cháu trai người ta một thời gian, sau này gom góp công hiến đổi lấy Trúc Cơ Đan là được!”

“Ăn sớm cho xong, khỏi phải để mấy tên sư huynh luôn nhắm nhe Trúc Cơ Đan của ta đến làm phiền!”

Vừa dứt lời, trong tiêu viện của mình, Lỗ Phàm lập tức nuốt trọn Trúc Cơ Đan, thô bạo như thể muốn nuốt sống viên đan được.

Ngay lập tức, linh lực khuấy động, một luồng khí xoáy mịt mờ tỏa ra xung quanh.

Tin tức Lỗ Phàm bắt đầu Trúc Cơ nhanh chóng lan truyền khắp nơi!

“Lỗ Phàm – tên mãng phu đó cũng bắt đầu Trúc Cơ rồi à?! Động tác nhanh thật đấy!”

“Hắn hơi nóng vội rồi, dù sao mới chỉ Luyện Khí kỳ tầng chín. Nếu kiên nhẫn chờ thêm một thời gian, tu luyện đến viên mãn rồi Trúc Cơ chẳng phải tốt hơn sao?”

“Thật là lãng phí! Ta cá là hắn sẽ thất bại.”

“Ha ha ha, cũng chẳng trách được. Nghe nói gần đây có ít nhất tám mươi người đến tìm hắn mua Trúc Cơ Đan. Đổi lại là ta, chắc cũng không nhịn được.”

Tin tức này nhanh chóng truyền đến tai Lý Thanh.

Ở trong động phủ của mình, hắn khẽ nhếch mép:

“Cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao? Cũng không để ta phải đợi lâu lắm.”

Ánh mắt hắn nhìn về hướng Khê Vân Các – nơi các đệ tử Luyện Khí kỳ cư ngụ.

Lần này, tổng cộng tám người đã tiến hành Trúc Cơ, con số tương đương với đợt tuyển chọn năm ngoái của hắn.

Chỉ có điều, nhóm thiên tài năm nay không thể so với năm đó. Trong mười người, chỉ có hai kẻ sở hữu song linh căn, còn lại toàn là tam linh căn.

Năm ấy, chỉ ít vẫn có một Thẩm Ngưng Băng, người mà ai cũng biết chắc chắn sẽ Trúc Cơ thành công!

Rất nhanh, kết quả Trúc Cơ đầu tiên được truyền ra.

“Thành công rồi! Song linh căn – Tha Xa Tinh đã Trúc Cơ thành công! Ta nghe nói linh khí xung quanh tiểu viện của hắn bị hút sạch trong nháy mắt, khí thể quả thực kinh người!”

“Nhanh vậy đã có người thành công rồi? Đúng là một khởi đầu tốt!”

Nhưng, đó thật sự là một khởi đầu tốt sao?

Những tiếng kêu than đầy hối hận và không cam lòng vang lên, hoàn toàn đập nát suy nghĩ này.

“Diệp Chuẩn Trúc Cơ thất bại rồi! Đáng tiếc quá, ta thấy hắn gần như sắp thành công, thế mà lại thất bại ngay ở bước cuối cùng.”

Ngay sau đó—

“A a a a! Ta không cam tâm! Vì sao lại như thế?!”

Một tiếng gào thảm thiết vang vọng khắp Khê Vân Các, nghe qua liền biết chủ nhân của nó đã thống khổ đến cực điểm.

Có người nhận ra giọng nói đó, ngạc nhiên lắm lắm:

“Trời ạ, ngay cả Trương Nhật Sơn cũng thất bại sao?! Hắn là một trong hai người có song linh căn, vậy mà...”

“Ha ha, song linh căn thì sao chứ? Cuối cùng vẫn thất bại thôi. Trăm năm sau cũng chỉ là một nắm cát vàng mà thôi!”

“Tiên đạo này... quả thực vô cùng tàn khốc.”

“Tranh đấu! Tranh đấu! Cả đời chỉ có thể không ngừng tranh đoạt mà thôi!”

Khi từng kết quả Trúc Cơ được công bố, toàn bộ đệ tử Luyện Khí kỳ trong Khê Vân Các đều cảm thấy một bầu không khí

nặng nề đè nặng lên người họ.

Bởi vì, trong tám người Trúc Cơ, chỉ có duy nhất một người thành công!

Còn lại bảy người... tất cả đều thất bại!

Kết quả này quá mức chấn động!

Ngay lập tức, hai đệ tử còn lại chưa phục dụng Trúc Cơ Đan tái mặt, sắc mặt trắng bệch như tro tàn.

“Kết quả lần này... thật sự nằm ngoài dự đoán!”

Đây gần như là lần đầu tiên trong lịch sử Lăng Vân Tông có tỷ lệ Trúc Cơ thấp đến mức này.

Với hai kẻ còn lại, nhìn thấy bảy người trước đó thất bại, bọn họ càng mất hết niềm tin.

Ngay cả Lý Thanh cũng có chút bất ngờ, không ngờ rằng Đại Hội Thăng Tiên lần này lại cho ra một kết quả thảm hại đến vậy.

“Ta vốn nghĩ rằng ít nhất hai kẻ có song linh căn cũng sẽ thành công, còn lại dù gì cũng phải có thêm một người chứ?!”

Đáng tiếc, tu tiên không phải trò chơi may rủi, Trúc Cơ cũng không phải rút thẻ bài.

Chẳng có cái gọi là “bảo đảm” hay “tỷ lệ cố định” ở đây.

Hiện thực tàn khốc phơi bày trước mắt, khiến vô số đệ tử Lăng Vân Tông cảm thấy trong lòng ngũ vị tạp trần.

Chỉ có một điều may mắn—

Lý Thanh vẫn là một tấm gương sáng!

Dù chỉ có tứ linh căn, hắn vẫn Trúc Cơ thành công, trở thành niềm hy vọng cuối cùng trong lòng các đệ tử.

Mà bản thân Lý Thanh, lúc này lại nhẹ nhàng thở phào, bởi vì hắn chỉ đang chờ một điều duy nhất—

Lỗ Phàm cũng thất bại!

“Đợi thêm vài ngày nữa. Khi tất cả bọn chúng đều rơi vào đáy vực tuyệt vọng, ta sẽ đứng ra, đưa ra một bàn tay cứu giúp, để hắn cảm kích ta đến tận đáy lòng!”

Sau khi thất bại trong quá trình Trúc Cơ, Lỗ Phàm chỉ cảm thấy con đường tu hành của mình trở nên u ám đến cực điểm.

Chương 739

DTV EBOOK

Niềm vui sướng khi vừa gia nhập Lăng Vân Tông chưa kéo dài bao lâu thì lập tức bị dập tắt hoàn toàn.

Những ngày qua, hắn phải chịu đủ lời châm chọc, khiêu khích từ bốn phương tám hướng, ánh mắt của đồng môn sư huynh đệ đầy trào phúng khiến nội tâm hắn ngập tràn uất ức.

Ba tháng thời hạn đã đến, nhưng hắn vẫn không thể thành công Trúc Cơ. Điều này đồng nghĩa với việc hắn sẽ phải bắt đầu lại từ tầng đệ tử thấp nhất, từng giờ từng phút tích lũy công hiến cho tông môn, mong đổi lấy viên Trúc Cơ Đan thứ hai.

Dĩ nhiên, quá trình này sẽ không thể ngắn ngủi.

Vừa mới nhập tông, số điểm công hiến hắn có được chỉ vừa đủ để đổi lấy một viên Trúc Cơ Đan, không dư ra một chút nào.

Hơn nữa, dù Lăng Vân Tông có là đại tông môn cường thịnh đi nữa, số lượng Trúc Cơ Đan vẫn có hạn. Không phải cứ tích đủ điểm công hiến là có thể lập tức đổi được.

Việc phân phối đan dược trong tông môn không chỉ dựa vào điểm công hiến mà còn phụ thuộc vào thời gian, nếu không nắm chắc quan hệ nhân tình, rất có thể đến khi gom đủ điểm, hắn vẫn bị kẻ khác đoạt mất phần.

Chưa kể, cứ mỗi năm năm, tông môn lại tổ chức một lần Thăng Tiên Đại Hội, trong đó tiêu hao một lượng lớn Trúc Cơ Đan.

“Thật sự xúi quẩy! Chỉ còn một chút nữa thôi là có thể hoàn thành pháp lực hóa lỏng!”

Trên đường đến sự vụ đường, nghĩ đến tình huống hôm đó khi Trúc Cơ thất bại, Lỗ Phàm lại cảm thấy bức bối và không cam lòng đến cực điểm.

Đáng tiếc, sai một ly, đi một dặm, đó chính là hiện thực tàn khốc!

Mang theo cơn giận dữ đè nén trong lòng, hắn bước vào sự vụ đường của tông môn.

Nơi này đã có rất nhiều đệ tử tập trung, phần lớn đều là những người vừa thông qua Thăng Tiên Đại Hội và mới gia nhập Lăng Vân Tông, đến đây để nhận nhiệm vụ tông môn.

Lỗ Phàm vừa xuất hiện, lập tức có người chú ý đến hắn.

Những ánh mắt sắc bén như từng lưỡi đao lạnh lẽo quét qua người hắn.

Cái danh mầm tiên của hắn, sau thất bại trong Trúc Cơ, chẳng những không còn là vinh quang mà còn trở thành một gánh nặng, một trò cười trong mắt mọi người.

“Nhìn cái gì? Đám bại tướng dưới tay, tránh ra!” Lỗ Phàm trầm giọng quát khế, sau đó bước thẳng về phía trước.

Lời này vừa thốt ra, đám đệ tử xung quanh liền nhường đường, nhưng trong mắt bọn họ lại đầy vẻ chế giễu và khinh thường.

Không ai đứng trước mặt hắn khiêu khích trực diện, nhưng sau lưng lại có vô số lời xàm xì bàn tán.

Giờ đây, còn ai coi hắn là cao cao tại thượng mầm tiên như trước kia?

Cảm nhận ánh mắt mĩa mai đổ dồn về phía mình, Lỗ Phàm siết chặt nắm đấm.

Dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra, đám người này trong bóng tối đang nói về hắn những gì.

“Trưởng lão, ta đến nhận nhiệm vụ tông môn.” Lỗ Phàm hạ thấp giọng, cung kính nói, thái độ hết sức khiêm nhường.

Vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ phụ trách sự vụ đường thậm chí còn chẳng buồn liếc nhìn hắn, chỉ hờ hững chỉ tay về phía tấm bảng nhiệm vụ bên cạnh:

“Chọn đi, xong thì báo lại.”

Lỗ Phàm nhẹ gật đầu, sau đó hòa vào dòng đệ tử khác, xem xét các nhiệm vụ ghi trên bảng.

Tổng môn sự vụ của Lăng Vân Tông được chia làm hai loại: sự vụ ngắn hạn và sự vụ dài hạn.

Sự vụ ngắn hạn: Thường do các trưởng lão phát động, ví dụ như nhiệm vụ thu thập linh tài của Lý Thanh trước đây.

Sự vụ dài hạn: Bao gồm những công việc mang tính trách nhiệm cao trong tông môn, chẳng hạn như canh giữ phường thị, gia nhập Luyện Khí Đường, Đan Đường, hoặc Chấp Pháp Đường.

Nhìn từng dòng nhiệm vụ trên bảng, sắc mặt Lỗ Phàm càng thêm u ám.

[Luyện Khí Đường] – Tân đệ tử đã đủ, ngừng nhận người!

[Chấp Pháp Đường] – Đình chỉ tuyển thêm đệ tử!

[Đan Đường] – Đã đầy đủ nhân sự!

Ai cũng biết, có thể gia nhập những đường khẩu liên quan đến tu tiên kỹ nghệ chính là đại cơ duyên.

Ngoài việc nhận được điểm cống hiến phong phú, còn có cơ hội học tập kỹ nghệ tu tiên, quan trọng nhất là có thể tạo dựng quan hệ với các ngoại sự trưởng lão.

Nhưng đáng tiếc, những loại nhiệm vụ béo bở này đều đã bị nhận sạch từ lâu.

Nhìn những nhiệm vụ có giá trị nhất lần lượt bị lĩnh đi, Lỗ Phàm thở dài một hơi, nhú chật mày.

Phần còn lại trên bảng hầu hết đều là những công việc vất vả, vừa cực khổ mà điểm cống hiến lại ít ỏi đáng thương.

Ngay cả nhiệm vụ trông giữ phường thị cũng đã bị nhận hết, có thể thấy những công việc còn lại kém cỏi đến mức nào.

[Phòng thủ Băng Lao] – Thiếu người!

[Dược điền trồng trọt] – Cần hiểu biết về tập tính các loại linh dược.

[Cấm địa Tuyết Nguyên] – Cần thám hiểm, nguy hiểm cao!

Tất cả đều là những nhiệm vụ gian khổ đến mức chó nhìn cũng lắc đầu!

Băng Lao? Không cần nghĩ cũng biết, đây là nơi chuyên dùng để giam giữ những đệ tử phạm lỗi, vi phạm môn quy.

Chương 740

DTV EBOOK

Nơi đó linh khí cạn kiệt, lại rét lạnh thấu xương, ai mà chịu nổi khi bị điều đi trông giữ ở đó?

Nghĩ đến cảnh tượng phải ngồi gác ở một nơi khắc nghiệt như vậy, Lỗ Phàm không khỏi rùng mình.

Mặc dù nhiệm vụ trông trọt linh dược không quá tệ, nhưng việc chăm sóc linh dược thực ra cũng không đơn giản chút nào. Chỉ cần sai sót một chút trong quá trình nuôi dưỡng, hậu quả có thể sẽ rất nghiêm trọng.

Về phần thám hiểm cấm địa Tuyết Nguyên, mức độ nguy hiểm khỏi cần bàn cãi. Xuất thân tán tu, Lỗ Phàm hiểu rõ hơn ai hết rằng khu vực núi tuyết là nơi có vào mà không có ra, đi mà chẳng biết có ngày trở lại hay không.

Những nhiệm vụ còn lại của tông môn cũng chẳng khá khẩm gì hơn. Hoặc là điểm cống hiến ít ỏi không đáng kể, hoặc là điều kiện và môi trường làm việc gian khổ đến mức khó mà chịu nổi.

Không còn sự lựa chọn nào khác, cuối cùng Lỗ Phàm đành phải nhận nhiệm vụ phòng thủ Băng Lao.

“Trưởng lão, ta chọn phòng thủ Băng Lao.” – Lỗ Phàm bắt đầu dĩ âm quyền báo cáo.

“Tốt, lấy lệnh bài thân phận ra, đến phía sau đăng ký.”

Sau một loạt thủ tục, hắn chính thức nhận lấy nhiệm vụ đầu tiên của mình tại Lăng Vân Tông.

Đối với hắn, đây có lẽ là lựa chọn phù hợp nhất lúc này. Phòng thủ Băng Lao tuy khắc nghiệt, linh khí xung quanh mỏng manh, nhưng những điều đó không quá quan trọng đối với hắn.

Dù thất bại trong Trúc Cơ, nhưng ít nhất hắn vẫn thu được một chút lợi ích. Tu vi từ Luyện Khí tầng chín đã bước lên Luyện

Khí kỳ tăng mười đại viên mãn.

Linh khí có thừa thớt thế nào đi nữa cũng không ảnh hưởng nhiều đến hắn. Dù sao thì hắn đã đạt đến viên mãn trong Luyện Khí kỳ, muốn đột phá lên Trúc Cơ, thứ hắn cần không phải linh khí, mà là một viên Trúc Cơ Đan!

Lỗ Phàm rời đi, để lại sau lưng những ánh mắt trào phúng và những lời bàn tán khe khẽ.

“Hắn còn làm ra vẻ cái gì chứ? Cứ tưởng mình vẫn là mầm tiên sao?”

“Một viên Trúc Cơ Đan bị hắn lãng phí, nếu là ta, nhất định đã thành công từ lâu rồi.”

“Một viên Trúc Cơ Đan mà chỉ giúp hắn từ Luyện Khí tăng chín lên Luyện Khí đại viên mãn, đúng là trò cười! Còn không bằng ăn mấy viên Bồi Nguyên Đan cho rồi.”

“Hừ, thất bại Trúc Cơ mà vẫn còn kiêu ngạo như vậy, sau này cứ chờ xem hắn khổ sở thế nào đi.”

Những lời bàn tán này gần như là điều không thể tránh khỏi đối với mỗi một mầm tiên Trúc Cơ thất bại.

Dù cũng có kẻ về sau có thể vực dậy tinh thần, âm thầm tích lũy thực lực, sau đó quét khởi một lần nữa.

Nhưng đại đa số lại rơi vào cảnh tinh thần suy sụp, từ đây chẳng khác gì phạm nhân, không còn cơ hội tiến xa hơn trên con đường Tiên Đạo.

Trở về tiểu viện của mình, Lỗ Phàm tâm phiền ý loạn. Giờ phút này, hắn thậm chí còn có một loại xung động muốn liều mạng đột phá, ngay cả khi không có Trúc Cơ Đan!

Nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua trong đầu.

Bởi vì hắn biết rõ – kẻ cả có Trúc Cơ Đan phụ trợ mà còn thất bại, giờ không có gì mà cưỡng ép đột phá thì chẳng khác gì tự tìm đường chết!

Máu chột là, nếu thất bại một lần nữa, khi pháp lực phản phê toàn thân, hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc.

Nếu nhẹ thì tu vi tụt dốc, nặng thì thân thể vỡ nát, thậm chí bỏ mạng ngay tại chỗ.

Dù hắn có là thể tu, có thân thể cường hãn hơn người, nhưng cũng chưa chắc có thể chịu được loại phản phệ này.

“Chỉ có thể nhịn... Lão tử không tin, đã gia nhập Lăng Vân Tông rồi, chẳng lẽ còn có thể thê thảm hơn bây giờ sao?”

Ngày hôm sau, Lỗ Phàm lập tức cảm nhận được sự khắc nghiệt của cuộc sống đệ tử tầng dưới chót trong tông môn.

Lăng Vân Tông – Băng Lao – Nơi sâu nhất

Tiếng xích sắt lạnh băng không ngừng vang lên, tạo thành âm thanh kéo kết ghê rợn, dường như chưa từng dừng lại dù chỉ một khắc.

Thi thoảng, giữa tiếng xích sắt, từng tràng cười điên dại vọng lên, xen lẫn với những tiếng gào khóc xé lòng, tựa như ma âm xuyên thủng màng nhĩ, khiến người ta không rét mà run.

“Ha ha ha ha! Ô ô ô ô!”

Lỗ Phàm, một hán tử cao lớn, cường tráng, thân thể khô ngô, vậy mà giờ phút này cũng không nhịn được mà run lên bần bật, trông cực kỳ buồn cười.

“Tiền bối... Người sao vậy?” – Hắn run giọng hỏi.

Nhưng đáp lại hắn chỉ có tiếng cười điên cuồng.

Bên trong lao tù, một bóng người run rẩy, toàn thân bần thiêu, tóc tai rối bù, khuôn mặt méo mó dữ tợn.

Một kẻ điên!

Không sai, kẻ bị nhốt ở đây, chính là một tên điên thật sự!

“Oa ô ô! A a a!”

Giờ khắc này, Lỗ Phàm chỉ cảm thấy da đầu như muốn nổ tung, bởi vì hắn đã nhận ra tên điên này không hề đơn giản!

Khí tức tỏa ra từ hắn cực kỳ mạnh mẽ, ít nhất cũng đạt Trúc Cơ hậu kỳ!

Chương 741

DTV EBOOK

Đáng sợ hơn nữa, trong tiếng khóc cười điên dại kia còn ẩn chứa một loại lực lượng kỳ dị, khiến thần hồn người nghe cũng bị ảnh hưởng.

Lỗ Phàm thậm chí có xung động muốn bật cười theo!

Cùng lúc đó – Ở bên ngoài Băng Lao

Một nhóm đệ tử canh giữ đang đứng trò chuyện.

“Lâm sư huynh, đem một tên mới đến nhốt vào tận sâu nhất như vậy... Có phải hơi quá không?” Một tên đệ tử có vẻ giáo hoạt, lộ rõ vẻ bất an.

“Hử? Nếu thấy không ổn, ngươi có muốn vào đó thay hẳn không?” Người cầm đầu – Lâm sư huynh – lạnh lùng liếc mắt.

“Ách... Thôi miễn đi! Ha ha ha...”

Tên đệ tử kia lập tức rụt cổ lại, cười gượng.

“Ai... kỳ thật ta cũng không muốn làm vậy. Nhưng mà Trịnh Đông Hà sư huynh cố ý dằn dò ta một phen, ai bảo tiểu tử này xui xẻo như vậy chứ.”

Những đệ tử khác canh giữ Băng Lao nghe vậy đều lộ ra nụ cười thích thú trên nổi đau của kẻ khác. Dù không ai nói rõ, nhưng tất cả đều biết lý do vì sao lại thành ra thế này.

Còn chẳng phải vì Trịnh Đông Hà sư huynh trước đây từng tìm Lỗ Phàm đòi một viên Trúc Cơ Đan, nhưng cuối cùng lại bị đối phương thẳng thừng từ chối sao?

Bây giờ, sau khi Lỗ Phàm thất bại trong Trúc Cơ, Trịnh Đông Hà đương nhiên không thể nuốt trôi cơn giận này. Hắn chỉ tùy tiện ra lệnh một câu, liền đem mầm tiên từng có tiền đồ vô lượng này an bài đến nơi tăm tối nhất của Băng Lao, chịu đủ tra tấn tinh thần.

“Nói ra thì, Trịnh Đông Hà sư huynh cũng xui xẻo không kém. Hai năm trước khó khăn lắm mới đổi được một viên Trúc Cơ Đan, nhưng vẫn thất bại.”

“Đúng vậy, không ngờ Trịnh sư huynh vẫn chưa từ bỏ hy vọng Trúc Cơ. Đúng là kiên trì thật đấy.”

Một ngày dài đằng đẵng trôi qua.

“Ta không làm nữa! Ta muốn đổi nhiệm vụ khác!”

Lỗ Phàm mắt đỏ bừng, hai mắt gần như muốn nứt ra, cả người xông thẳng ra khỏi Băng Lao, không thèm che giấu chút nào sự uất ức và căm phẫn trong lòng.

Nhìn bộ dáng chật vật của hắn, những đệ tử khác trông coi Băng Lao đều dùng ánh mắt thương hại nhìn hắn, nhưng không ai nói gì.

Duy chỉ có Lâm sư huynh, người phụ trách nhiệm vụ ở đây, nhàn nhạt mở miệng:

“Tông môn sự vụ không phải ngươi muốn nhận là nhận, muốn đổi là đổi. Một khi tiếp nhận, ít nhất phải hoàn thành ba tháng mới có thể thay đổi nhiệm vụ khác.”

Hắn ngừng một chút, sau đó bổ sung thêm một câu:

“Đương nhiên, nếu trong khoảng thời gian này ngươi Trúc Cơ thành công, trở thành trưởng lão, thì muốn đi đâu cũng chẳng ai quản.”

Lời này vừa nói ra, đầu Lỗ Phàm liền ong lên một trận, trong lòng vô cùng tuyệt vọng.

Hắn lâm lâm tự hỏi:

“Nhưng mà... ít nhất cũng không thể để một mình ta canh giữ nơi sâu nhất của Băng Lao, trông chừng cái lão điên kia chứ?! Ta đâu có thù oán gì với các ngươi!”

Lâm sư huynh thân nhiên đáp:

“Khụ khụ, Lỗ Phàm sư đệ, ta nhắc nhở ngươi một lần nữa. Cái mà ngươi gọi là ‘lão già điên’ kia, từng là một vị trưởng lão của Lăng Vân Tông chúng ta. Khi nói chuyện, nhớ tôn trọng một chút.”

Hắn nhếch môi cười lạnh, chậm rãi nói tiếp:

“Còn nếu người không hài lòng với sự sắp xếp này, vậy thì cứ đi báo với trưởng lão tông môn đi.”

Lỗ Phàm nhận cú sốc lớn đến mức đầu óc trống rỗng, hắn thậm chí còn chẳng nhớ nổi mình đã quay về sân viện như thế nào.

Trong đầu hắn, tiếng cười điên dại và quỷ dị của lão nhân trong Băng Lao vẫn không ngừng vang vọng, như ma ám gặm nhấm thần hồn, khiến hắn toàn thân phát lạnh.

“Không được... Không thể tiếp tục thế này nữa! Nếu cứ vậy, ta cũng sẽ phát điên mất!”

“Ta nhất định phải Trúc Cơ! Ta nhất định phải Trúc Cơ!”

Cơn xúc động trong lòng hắn càng lúc càng dâng trào, hắn không thể chịu đựng được thêm nữa!

Cứ mỗi ngày tiến vào Băng Lao, nghe cái lão nhân kia khóc cười điên cuồng, thần trí hắn cũng dần lung lay theo.

Hắn không chờ đợi nữa!

“Không có Trúc Cơ Đan thì sao chứ?! Ta liều mạng đột phá luôn cũng được!”

Nhưng ngay lúc hắn vừa định ngồi xuống cưỡng ép Trúc Cơ, ngoài sân bỗng vang lên một tiếng bước chân chậm rãi.

Cùng lúc đó, một giọng nói ôn hòa cất lên:

“Không có Trúc Cơ Đan mà cũng dám cưỡng ép Trúc Cơ? Ta nên khen người tự tin, hay là chê người lỗ mãng đây?”

Lỗ Phàm mở bừng hai mắt, xoay người lại.

Chỉ thấy một bóng người đứng sừng sững trong bóng tối, khí tức mơ hồ, giọng nói vẫn bình thản nhưng lại mang theo một tia thâm ý khó lường:

“Vừa hay, ta có một viên Trúc Cơ Đan. Không biết... người có hứng thú hay không?”

Àm!

Lời này vừa thốt ra, đầu óc Lỗ Phàm như muốn nổ tung, trong lòng rung động dữ dội.

Hắn kinh ngạc đến mức tưởng mình bị ảo giác do bị tra tấn quá lâu!

Lỗ Phàm thậm chí còn nghĩ rằng mình nghe lầm. Vào thời điểm hắn rơi xuống tận cùng của vực thẳm tuyệt vọng, làm sao lại có người sẵn lòng đưa cho hắn một viên Trúc Cơ Đan chứ?

Chương 742

DTV EBOOK

Đây chính là Trúc Cơ Đan, đâu phải thứ như rau cải trắng ven đường, sao có thể có người tùy tiện hứa hẹn trao tặng?!

Không!

Hắn không hề nghe nhầm! Bởi vì giọng nói ôn hòa này, hắn vô cùng quen thuộc, thậm chí có thể nói là khắc sâu vào tâm trí, khó lòng quên được.

Ngay vào thời điểm Thăng Tiên Đại Hội, khi hắn suýt chút nữa bị Đường Gia Gia Chủ đánh chết, chính chủ nhân của giọng nói này đã hiện thân, xoay chuyển cục diện, cứu mạng hắn khỏi tay tử thần.

“Lý Trường Lão?! Là người sao, Lý Trường Lão?!”

Lỗ Phàm thân hình run lên nhè nhẹ, giọng nói khàn đặc.

Rất nhanh sau đó, ngay tại cửa sân nhỏ của hắn, một thân ảnh mạnh mẽ, rắn rỏi, chấp tay bước tới.

“Ở trong tuyệt cảnh đánh cược một lần, không có Trúc Cơ Đan mà dám cưỡng ép trùng kích Trúc Cơ, ta thật sự rất bội phục dũng khí của người.”

“Chỉ ít nếu đổi lại là ta, cũng không dám làm chuyện điên cuồng như vậy.”

Nhìn thấy rõ khuôn mặt Lý Thanh, Lỗ Phàm trực tiếp quỳ xuống, giọng nói đầy đau khổ:

“Lý Trường Lão! Ta bị người ta hãm hại! Chúng nhốt ta trong băng lao, bắt ta ngày đêm trông coi một lão tiên bối điên loạn! Nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ chưa đầy một tháng nữa ta cũng phát điên mất!”

“Ta không có cách nào! Ta thật sự không còn cách nào khác!”

Lão nhân điên trong băng lao, chuyện này kỳ thật hắn đã từng nghe qua.

Tương truyền, lão giả kia từng là một trưởng lão của tông môn, thực lực thâm sâu khó lường. Nhưng về sau, vì theo đuổi đột phá Kết Đan, hắn tu luyện một môn bí thuật cấm kỵ, chẳng may tẩu hỏa nhập ma, hoàn toàn rơi vào điên loạn.

Tông môn bó tay hết cách, cuối cùng chỉ có thể mời Thái Thượng Trưởng Lão ra tay trấn áp, phong bế lão nhân điên này trong băng lao vĩnh viễn.

Lý Thanh khẽ thở dài, trầm giọng nói:

“Vậy nên người liền cưỡng ép bản thân đột phá, bất chấp nguy hiểm mà xông quan sao? Người có biết đây là một hành động cực kỳ vô trách nhiệm hay không?”

“Người cảm thấy cùng lắm thì bất quá chỉ là một cái chết, nhưng có bao giờ người nghĩ tới chưa? Người thân, bằng hữu của người sẽ ra sao nếu mất đi người?”

“Tông môn đã bỏ ra một viên Trúc Cơ Đan để bồi dưỡng người. Nếu người cứ thế chết đi, có xứng đáng với sự kỳ vọng của tông môn không?”

“Coi như bỏ qua hết thảy những điều đó, vậy người thử nghĩ mà xem—kẻ đẩy người vào tuyệt cảnh này, khi nghe tin người chết, liệu hắn có cảm thấy dù chỉ một tia áy náy hay không?”

Những lời này tựa như sấm nổ bên tai, khiến đầu óc Lỗ Phàm choáng váng, cả người sững sờ ngay tại chỗ.

Phanh!

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn trực tiếp quỳ xuống, lấy đầu đập mạnh xuống đất trước mặt Lý Thanh, thanh âm vang vọng, dứt khoát.

Chỉ có thể tu mới dám làm như vậy, nếu đổi lại là tu sĩ bình thường, chỉ e đầu đã chảy máu đầm đìa.

“Xin mời Lý Trưởng Lão dạy bảo ta!”

Nhìn Lỗ Phàm quỳ bái, sắc mặt Lý Thanh thoáng giãn ra, nở nụ cười nhàn nhạt. Hắn đưa tay vào trong ngực áo, lấy ra một viên Trúc Cơ Đan.

Hương đan tỏa ra thanh khiết, nhẹ nhẹ lan tỏa trong không khí. Trong khoảnh khắc, Lỗ Phàm đã có thể ngửi được mùi hương

quen thuộc này.

Bá!

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt bùng lên ngọn lửa nóng bỏng, trong đáy mắt ẩn chứa sự khát khao mãnh liệt.

Không sai, đây chính là Trúc Cơ Đan, không khác gì viên hắc đã từng dùng trước đây!

Lý Thanh thản nhiên nói:

“Ta còn một viên Trúc Cơ Đan này. Với ta hiện tại mà nói, nó chẳng có bao nhiêu tác dụng, chỉ là một viên đan dược có thể đổi lấy ít linh thạch mà thôi.”

“Lộc cộc!”

Lỗ Phàm nuốt nước bọt, giọng nói run rẩy:

“Lý Trưởng Lão! Xin hỏi... ta phải làm gì để có được viên Trúc Cơ Đan này?!”

Hiện tại, hắn không còn quan tâm đến bất kỳ điều gì khác. Vì viên đan dược này, dù có phải đánh cược cả mạng sống, hắn cũng không tiếc.

Lý Thanh bật cười:

“Ha ha, thế gian vạn vật đều có cái giá của nó, ta cũng không vòng vo với ngươi.”

“Nói thẳng ra, ta có hứng thú với công pháp luyện thể mà ngươi đang tu luyện.”

Nghe vậy, Lỗ Phàm sững sờ trong chốc lát, sau đó không nói hai lời, liền lấy từ túi trữ vật ra một tấm thẻ trúc màu vàng sẫm, cung kính dâng lên.

“Lý Trưởng Lão, ngài từng cứu ta tại Thăng Tiên Đại Hội, đây là đại ân không thể báo đáp!”

“Nếu ngài coi trọng môn Phạm Vương Chân Thể, vậy thì lấy đi, đó chính là vinh hạnh của ta!”

Thái độ của Lỗ Phàm khiến Lý Thanh cũng có phần bất ngờ. Quá trình giao dịch này diễn ra suôn sẻ đến mức khó tin, thậm chí khiến hắn cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng nghĩ lại, người này trong khoảng thời gian ngắn đã nếm trải đủ mọi âm lạnh thế gian—from thiên tài có tiền đồ vô lượng rơi xuống vực thẳm, rồi lại chịu vô số áp bức. Giờ đây, khi rốt cuộc thấy được một tia hy vọng, tất nhiên sẽ dốc hết toàn bộ vốn liếng để tóm lấy.

Chương 743

DTV EBOOK

Đây chính là cái gọi là: “Dệt hoa trên gấm dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi khó.”

Mà Lý Thanh, chờ đợi suốt bao ngày, chính là vì khoảnh khắc này.

“Ta không phải kẻ tham lam vô đạo. Nếu đã làm giao dịch, ta tuyệt đối không thi ân cầu báo.”

“Lần trước tại Thăng Tiên Đại Hội, ta xuất thủ cứu ngươi, chỉ là làm tròn chức trách. Bất kỳ đệ tử nào bị Đường Lộc Sơn uy hiếp, ta đều sẽ ra tay tương trợ.”

“Công pháp luyện thể này, ta nhận. Viên Trúc Cơ Đan, ngươi cũng cầm lấy.”

Nói rồi, hắn đưa thẻ trúc màu vàng vào tay, đồng thời đặt viên Trúc Cơ Đan vào lòng bàn tay Lỗ Phàm.

Cảm nhận được viên đan được vào tay, cơ thể to lớn của Lỗ Phàm run rẩy dữ dội. Khuôn mặt hắn tràn đầy kích động, thậm chí có chút xúc động muốn bái nhận Lý Thanh làm nghĩa phụ ngay tại chỗ.

Nhưng điều Lỗ Phàm muốn nói tiếp theo lại không phải câu “công pháp này nếu không hoàn chỉnh thì vứt bỏ đi”, mà là một giọng điệu có chút sợ hãi, hắn mở miệng nói:

“Lý trưởng lão, công pháp luyện thể này thật ra cũng là bản chưa hoàn chỉnh, ta lấy được chỉ có phần của nhất giai, nhị giai và một phần tam giai mà thôi!”

“Công pháp này lai lịch bí ẩn, ta vô tình tìm thấy trong một tòa động phủ cách đây không lâu. Nó bá đạo vô cùng, hoàn toàn không giống công pháp được tạo ra cho Nhân tộc.”

Nghe Lỗ Phàm giải thích, Lý Thanh một bên cẩn thận xem xét phần nội dung tóm tắt của công pháp này.

“Ân... quả thực không giống công pháp Nhân tộc có thể tu luyện. Đến tầng thứ ba lại bá đạo đến như vậy.”

Lý Thanh lẩm bẩm, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc khi nhìn thấy quá trình luyện thể ở tầng thứ ba.

Hai tầng đầu còn có thể xem là bình thường, yêu cầu tìm kiếm linh vật có sinh cơ dồi dào để bồi dưỡng nhục thân.

Nhưng đến tầng thứ ba lại cần mượn nhờ Lôi Cương chi lực để tẩy luyện thân thể! Thế này thì sao có thể là công pháp luyện thể của Nhân tộc được?

Ngược lại, nó càng giống bí pháp truyền thừa của yêu thú! Bình thường yêu thú đạt đến tam giai mới cần độ qua lôi kiếp.

Thế mà công pháp này lại yêu cầu mượn Lôi Cương chi lực để rèn luyện thân thể ngay tại tầng thứ ba, chẳng khác nào tự tạo lôi kiếp cho chính mình!

“Pháp này bá đạo như vậy, sợ rằng tu luyện đến tầng thứ ba thậm chí còn có thể tổn hại đến mệnh nguyên.” Lý Thanh nhin không được mà thấp giọng lẩm bẩm.

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Lỗ Phàm lập tức trở nên xấu hổ, hần ngượng ngùng nói:

“Ta vốn chỉ định tu luyện đến nhị giai rồi dừng lại thôi. Lý trưởng lão, nếu còn có gì muốn sai bảo, xin cứ phân phó, ta đều sẽ làm hết sức!”

Trong lòng Lỗ Phàm có chút bất an, hần lo lắng rằng sau khi xem xét công pháp này, Lý Thanh sẽ thay đổi ý định và từ chối giao dịch.

Nhưng hần đã lo quá rồi. Thực tế, Lý Thanh cũng chỉ muốn một phần công pháp luyện thể nhị giai mà thôi. Giờ đã có trong tay, tất nhiên hần sẽ không trở mặt.

Huống hồ, phần công pháp nhị giai của Phạm Vương Chân Thể này cũng không tệ chút nào, hần vẫn cảm thấy hài lòng.

Về phần tam giai, nếu đã không trọn vẹn, thì cũng không đáng để cân nhắc.

Sau khi thu lại thẻ trúc màu vàng, Lý Thanh lắc đầu nói:

“Không cần. Trúc Cơ Đan người cứ yên tâm thu lấy. Có thể trúc cơ thành công hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào tạo hóa của người.”

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Nhưng ngay khi định bước đi, hắn lại suy nghĩ một chút, sau đó quay lại, mở miệng nhắc nhở:

“A đúng rồi, còn một chuyện. Người luôn làm khó dễ người tên là Trịnh Đông Hà, chắc hẳn người không xa lạ gì với hắn. Hôm nay kẻ đứng sau giật dây chính là hắn.”

“Ta nói cho người biết chuyện này chỉ để người có một tia hy vọng. Đừng để những ân oán này làm mờ lý trí. Nếu muốn báo thù, thực lực của chính người mới là thứ quyết định tất cả.”

Nói xong, Lý Thanh không dừng lại thêm nữa, hắn lợi dụng màn đêm che giấu thân hình, thu liễm khí tức, lặng lẽ rời khỏi khu vực dành cho đệ tử Luyện Khí kỳ.

Lỗ Phàm thì vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng dáng Lý Thanh dần khuất, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi:

“Thì ra là người! Tốt lắm, Trịnh sư huynh! Bình thường trước mặt ta giả bộ đạo mạo, vậy mà lại là kẻ bỉ ổi như thế!”

“Chẳng qua là ta không giao dịch Trúc Cơ Đan với người, vậy mà người dám giở trò chơi ta đến mức này!”

Trong khoảnh khắc, đôi mắt Lỗ Phàm đỏ rực, hàm răng nghiến chặt, giọng nói tràn ngập hận ý.

Nếu hôm nay không có Lý trưởng lão tới nhắc nhở, chỉ sợ hắn vẫn còn u mê, không tìm ra được kẻ đứng sau giật dây hãm hại mình!

“Hô! Bình tĩnh! Phải bình tĩnh lại! Không thể mất lý trí! Nhất định phải nghe lời Lý trưởng lão!”

Lỗ Phàm không ngừng hít sâu, cưỡng ép đè nén cảm xúc phần nộ trong lòng xuống.

Chương 744

DTV EBOOK

Nếu không nhờ câu nhắc nhở cuối cùng của Lý Thanh, chỉ sợ hắn đã sớm mất kiểm soát, trực tiếp xông thẳng đến tận cửa nhà Trịnh Đông Hà, liều mạng một trận sống còn.

“Lần này, ta nhất định phải Trúc Cơ thành công! Tuyệt đối không thể phụ sự kỳ vọng của Lý trưởng lão!”

Nói xong, hắn liền khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị cho lần Trúc Cơ tiếp theo.

Mà ở một nơi khác, Lý Thanh không nhanh không chậm hướng về động phủ của mình bay đi.

Sau này, Lỗ Phàm có thể dựa vào một viên Trúc Cơ Đan này để thay đổi vận mệnh hay không, đã không còn liên quan gì đến hắn.

Về phần mấy lời nói cuối cùng với Lỗ Phàm, thực chất cũng chỉ là một chút trừng phạt nhỏ mà hắn dành cho Trịnh Đông Hà.

Trước đây, Trịnh Đông Hà từng đề cập với hắn về việc muốn mua Trúc Cơ Đan, nhưng hắn thẳng thừng từ chối.

Sau đó, khi đã Trúc Cơ thành công, những chuyện vật vãn này sớm bị hắn ném ra sau đầu, căn bản không để tâm.

Bây giờ nhìn thấy Lỗ Phàm gặp phải tình cảnh này, hắn mới chợt nhớ đến hành vi lúc trước của Trịnh Đông Hà.

“Nếu ta khi ấy Trúc Cơ thất bại, chỉ sợ kết cục cũng chẳng tốt hơn Lỗ Phàm là bao.”

“Nhưng mà, mấy chuyện vật vãn thế này, ta cũng lười tính toán với hắn.”

Có thể đoán trước được rằng, dù sau này Lỗ Phàm có Trúc Cơ thành công hay không, thì Trịnh Đông Hà cũng sẽ phải đối mặt với sự căm hận của hắn.

Mà tất cả những điều này, cũng chỉ là một hình phạt nhỏ mà Lý Thanh tùy ý bày ra.

Bây giờ, thân phận hắn đã là một trưởng lão phụ trách chi tông, tất nhiên sẽ không tự mình ra tay trả thù đối phương. Làm vậy chẳng những quá lộ liễu mà còn dễ dàng hủy hoại danh tiếng của bản thân.

Đến lúc đó, nếu chuyện này truyền ra ngoài, các trưởng lão khác và đệ tử trong tông môn sẽ nhìn hắn thế nào?

Một kẻ bụng dạ hẹp hòi, ý mạnh hiếp yếu ư?!

Thanh danh, mặc dù nhìn qua tưởng chừng không có tác dụng gì, nhưng thanh danh tốt bao giờ cũng hơn danh tiếng xấu.

Cách trả thù như vậy, vừa thích hợp lại vừa khéo léo—vừa không dính líu trực tiếp đến hắn, lại có thể khiến Trịnh Đông Hà phải đối mặt với một kẻ thù cừ hận hắn đến tận xương tủy.

Đây mới là phong cách của Lý Thanh—âm thầm giật dây, ẩn mình phía sau, nhẹ nhàng như mưa thuận gió hòa, nước chảy mây trôi, nhưng lại đủ để khiến kẻ khác rơi vào cảnh khốn đốn!

Trong động phủ của Lý Thanh tại Hoang Vân Phong.

Thùng thùng! Thùng thùng!

Tiếng trống dồn dập vang lên, nhưng kỳ thực không ai đang đánh trống, mà đó chính là nhịp tim của hắn!

Ngay sau khi có được Phạm Vương Chân Thể, Lý Thanh lập tức quay về động phủ, tĩnh tâm lĩnh hội, bắt đầu thử tu hành môn luyện thể bí thuật này.

Nhịp tim hắn đập ngày càng mạnh mẽ, dường như muốn chấn động cả không gian xung quanh. Cảm giác toàn thân nóng rực, làn da hắn cũng đỏ bừng lên như máu sôi trào.

Trái tim hắn tựa như một cỗ máy bơm cực đại, mỗi lần co rút đều phun trào lượng huyết dịch khổng lồ, vô cùng kinh khủng!

May mắn là với khí huyết hùng hậu như biển rộng mênh mông hiện tại, hắn vẫn có thể miễn cưỡng thích ứng, dù chưa dùng bất kỳ loại linh vật nào giúp thúc đẩy sinh cơ.

Nói không ngoa, luyện thể đến trình độ này, ngay cả huyết dịch trong người Lý Thanh cũng đã trở thành bảo dược. Nếu phàm nhân uống vào một bát, hiệu quả tuyệt đối mạnh hơn bất kỳ loại thuốc bổ nào của thế tục!

Chính vì điểm đó, hắn mới dám mạo hiểm tu hành Phạm Vương Chân Thể mà không cần trợ giúp từ linh dược có sinh cơ thịnh vượng.

Thùng thùng! Thùng thùng!

Nhịp tim càng lúc càng dữ dội. Sắc mặt Lý Thanh dần dần tái nhợt, không còn đỏ bừng như lúc đầu.

Luyện thể bí pháp này tiêu hao khí huyết vô cùng khủng khiếp. Nhưng đồng thời, thân thể hắn cũng đang từng chút một mạnh mẽ hơn!

“Tê...!”

Chỉ một lát sau, Lý Thanh vội dừng lại. Hắn không dám tiếp tục nữa, sợ bản thân hao tổn khí huyết quá độ, ảnh hưởng đến bản nguyên.

“Công pháp luyện thể này thật sự quá đáng sợ! Tuyệt đối không phải thứ mà Nhân tộc có thể dễ dàng tu hành.”

“Mới thử một chút đã tiêu hao lượng khí huyết khủng bố như vậy, chẳng lẽ chỉ có những tồn tại sở hữu huyết mạch đặc thù mới có thể luyện?”

Lý Thanh trầm tư, thậm chí hoài nghi ngay cả yêu thú thông thường cũng khó có tư cách tu luyện môn công pháp này. Chỉ những sinh linh cường đại có huyết mạch Thượng Cổ dị chủng mới chịu nổi!

“Chỉ sợ ta đoán không sai, Phạm Vương Chân Thể chính là bí pháp truyền thừa của những yêu thú mang huyết mạch phi phàm.”

“Chỉ có những yêu tộc cấp bậc cao nhất mới có thể tu hành loại luyện thể thuật này!”

Nhận thức được điều này, hắn tạm thời dừng lại, quyết định sau này thu thập thêm linh dược có tinh khí nồng đậm cùng sinh cơ mạnh mẽ rồi mới tiếp tục.

Dù tiêu hao lớn, nhưng hiệu quả lại vô cùng rõ ràng.

Chương 745

DTV EBOOK

Lý Thanh ngồi xếp bằng, siết chặt năm đấm rồi tùy ý vùng mạnh hai quyền.

Cảm giác sức mạnh của bản thân đã tăng lên không ít, ngay cả nhục thân cũng trở nên cường hoành hơn một bậc!

Phải biết, hiện tại thân thể hắn đã đạt đến trình độ có thể sánh ngang với yêu thú cấp hai. Vậy mà chỉ trong một thời gian ngắn, hắn đã có sự tiến bộ rõ rệt như vậy, đủ để thấy Phạm Vương Chân Thể mạnh mẽ đến nhường nào!

“Thật không biết Lỗ Phàm tiểu tử kia tu hành thể nào mà lại có thể rèn luyện nhục thân đến gần cấp nhị giai. Xem ra, cơ duyên của hắn cũng không nhỏ.”

Lý Thanh khẽ lắc đầu, quyết định tạm thời gác lại môn luyện thể bí pháp này.

Sau đó, hắn lên kế hoạch luyện thể theo hai giai đoạn.

Thứ nhất, hắn phải hoàn thành khí huyết cửu chuyển. Hiện tại, hắn mới chỉ đạt lục chuyển, vẫn còn không ít không gian để tăng cường.

Khí huyết chính là nền tảng của thân thể. Nếu đạt đến cảnh giới cửu chuyển viên mãn, thì không chỉ ngũ tạng lục phủ cùng kinh mạch được tắm bổ, mà ngay cả đại não cũng được cường hóa.

Một khi khí huyết sung mãn, việc tu luyện luyện thể sẽ đạt hiệu quả cao hơn nhiều.

Thứ hai chính là tiếp tục nghiên cứu Phạm Vương Chân Thể.

Bí pháp này vốn không phải do Nhân tộc sáng tạo, nhưng nếu hắn có thể tu luyện đến đại thành, thì nhục thân thể phách sẽ đạt đến một cấp độ chưa từng có!

Đến lúc đó, ngay cả khi đối mặt với Thượng Cổ dị chủng yêu thú, hắn cũng có thể chỉ dùng nhục thân để đối kháng!

“Luyện khí tiến cảnh quá chậm. Trước khi tìm được Thiên Địa Linh Hỏa, ta có lẽ nên dốc sức vào luyện thể để gia tăng chiến lực càng nhiều càng tốt.”

Tạm thời kết thúc tu hành, Lý Thanh đứng dậy, chuẩn bị đến luyện khí đường để đi dạo một vòng.

“Thời gian dài như vậy đã trôi qua, không biết tình hình đàm phán giữa tông môn và Thanh Tông thế nào rồi. Tiện thể tìm vài vị trưởng lão để dò hỏi một chút.”

Thực ra, hắn cũng không cần trực tiếp dò hỏi. Chỉ cần nhìn vào nhiệm vụ luyện khí mà tông môn vừa phát xuống, hắn cũng có thể đoán được phần nào tình hình.

Nếu như tông môn thực sự muốn liên minh với Thanh Tông để cùng đối phó với Hà Tông, thì nhu cầu pháp khí chắc chắn sẽ tăng mạnh.

Dù sao thì việc vũ trang cho một lượng lớn đệ tử cũng cần một số lượng tài nguyên khổng lồ.

Vừa đi vào luyện khí đường, hắn vừa ung dung hưởng thụ ánh mắt tôn kính và những lời chào hỏi đầy cung kính của các đệ tử.

Tuy nhiên, hắn chưa kịp tìm hiểu thêm thì đã nghe thấy một giọng nói hào sảng vang lên từ bên trong luyện khí đường:

“Ha ha ha! Lý sư đệ, người đến đúng lúc lắm! Nhiệm vụ luyện khí năm nay vừa được phát xuống, mấy ngày nữa sẽ có một đợt linh tài mới được đưa đến!”

Người vừa lên tiếng là Ôn Trường Lão, khuôn mặt cười tươi rói như một đóa hoa cúc nở rộ.

Bất quá, Lý Thanh cũng chỉ mỉm cười. Linh tài mới sắp được đưa tới luyện khí đường, điều đó có nghĩa là thứ hắn cần cũng có khả năng xuất hiện!

“Thật sao?! Cuối cùng cũng đến lúc ta có thể cống hiến cho tông môn rồi!”

“Không biết lần này sẽ có những loại linh tài gì đây?”

Nghe vậy, Ôn Trường Lão lập tức cười ha hả, tiếng cười sảng khoái hơn hẳn.

“Ha ha ha ha! Lý sư đệ à, lần trước ngươi đề xuất yêu cầu, trong đường tất nhiên sẽ không quên!”

“Yên tâm đi, đám linh tài đưa đến lần này, tuyệt đối có xương sống lưng của yêu thú cấp hai!”

Không sai!

Từ sau khi gia nhập luyện khí đường, Lý Thanh đã không ngừng tận dụng quyền hạn của một trưởng lão luyện khí để đưa ra đề xuất. Hắn từng yêu cầu lần tới phải có xương sống của yêu thú cấp hai, tốt nhất là của một con yêu thú nhị giai trung kỳ trở lên!

Giờ phút này, Thiên La Cờ—tuyệt phẩm pháp khí mà hắn đang nung nấu chế tạo, đã có sáu cái chân ảnh nhện cùng với tơ nhện, chỉ còn thiếu một cây xương sống của yêu thú cấp hai và một ít linh tài phụ trợ nữa là có thể bắt tay vào luyện chế!

Mà một khi thành công, đó sẽ là cực phẩm pháp khí!

Pháp khí cấp bậc này, dù đặt vào đại tộc tu tiên cũng có thể trở thành trấn tộc chi bảo, truyền thừa qua vô số thế hệ!

“Đúng rồi, sư huynh, lần này tông môn giao nhiệm vụ luyện khí thế nào? So với trước đây có nhiều hơn không? Nếu cần, ta có thể nhận thêm hai kiện.”

Lý Thanh làm bộ như vô tình hỏi han, ánh mắt tỏ vẻ hiếu chuyện.

Nhưng Ôn Trường Lão chỉ khoát tay áo, cười nói:

“Không nhiều, số lượng vẫn như mọi khi thôi. Ngươi vừa mới gia nhập luyện khí đường không lâu, đừng đặt áp lực quá lớn. Trước mắt, chỉ cần luyện chế hai kiện thượng phẩm pháp khí là được rồi.”

Lý Thanh nghe vậy, cũng không mấy bận tâm.

Số lượng pháp khí chế tạo chỉ ảnh hưởng đến điểm cống hiến trong tông môn, mà hắn vừa mới gia nhập, không thể nào cướp hết phần của các trưởng lão khác được.

Chương 746

DTV EBOOK

Thực ra, mục đích hẳn hoi chỉ là để dò xét tình hình giữa Thượng Thanh Tông và Thiên Hà Tông.

Nếu tông môn thực sự muốn liên minh với Thượng Thanh Tông để chống lại Thiên Hà Tông, chắc chắn số lượng pháp khí được yêu cầu sẽ tăng mạnh.

Nhưng bây giờ, mọi thứ vẫn bình thường, có vẻ như tông môn không có ý định can dự vào tranh chấp giữa hai đại tông môn kia.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bất kể thế nào, hòa bình vẫn luôn là lựa chọn tốt nhất.

Một khi chiến tranh bùng nổ, tất sẽ có thương vong. Mà khi thế cục trở nên hỗn loạn, ai biết được sẽ có tai họa gì giáng xuống?

Huống hồ, Tổ Tâm cũng đang ở Thiên Hà Tông.

Nếu tông môn thực sự đối đầu với Thiên Hà Tông, hẳn cũng không biết bản thân nên làm thế nào...

Lăng Vân Tông - Vân Tiêu Đảo - Chương môn đại diện

Trong đại diện của chương môn, bầu không khí thoáng chốc trở nên trầm mặc.

“Hư Vân tiên bối, tại quý tông làm khách đã lâu, cũng đến lúc chúng ta rời đi rồi.”

Một thanh niên thần sắc âm trầm, mang theo nụ cười ẩn chứa ý vị khó lường, chậm rãi bước ra khỏi đại diện.

Đi theo phía sau hắn là một lão giả tóc bạc, dáng vẻ hiền lành, chậm rãi tiễn khách. Lão nhẹ giọng nói, giọng điệu ôn hòa:

“Hai vị đạo hữu Thượng Thanh Tông, lần này lão phu tiếp đãi không chu đáo, mong các vị trên đường đi thông thả. Nam Vực trời lạnh, nhớ giữ gìn thân thể, đừng để bị rét cồng.”

“Đa tạ Hư Vân tiên bối quan tâm, chúng ta sẽ chú ý.”

Lăng Ứng ôm quyền đáp lễ, sau đó cùng Liễu Hoành Viễn rời khỏi Lăng Vân Tông, bay thẳng về phía sơn môn.

Hư Vân chương môn đứng trên Vân Tiêu Đảo, đưa mắt nhìn theo bóng dáng hai tu sĩ Trúc Cơ của Thượng Thanh Tông dần khuất xa, cuối cùng chỉ biết thở dài một hơi nặng nề.

“Tu tiên giới này... thật sự đã không còn bình yên nữa.”

“Không biết lần này sẽ có bao nhiêu sinh linh phải chịu cảnh đồ thân...”

“Lăng Vân Tông chúng ta tuân thủ tổ huấn, không dính vào thế sự, trấn thủ Nam Vực Tuyết Sơn. Những tranh chấp giữa các tiên đạo tông môn, chúng ta tuyệt đối không nên nhúng tay vào.”

Đúng vậy, Hư Vân chương môn đã thẳng thừng từ chối lời mời liên minh của Thượng Thanh Tông!

Dù cho Lăng Ứng có đưa ra bao nhiêu điều kiện hấp dẫn, lão vẫn không dao động, chỉ không ngừng lắc đầu cự tuyệt.

Trước đó, lão cũng đã thảo luận với các Thái Thượng Trưởng Lão trong tông môn. Cuối cùng, bọn họ đi đến quyết định: Lăng Vân Tông không tham dự vào cuộc chiến này!

Nam Vực tuy là vùng đất nghèo nàn, nhưng Lăng Vân Tông trấn thủ nơi đây bao lâu nay, chưa từng hỏi han thế sự, tất nhiên là có lý do của riêng mình.

Giờ đây, Lăng Ứng cùng Liễu Hoành Viễn cuối cùng cũng mất hết kiên nhẫn, chỉ đành rời đi trong thất vọng.

Sau khi rời đi, khí chất của Lăng Ứng ngày càng trở nên âm trầm.

“Lão già này đúng là khó chơi! Tồn bao nhiêu thời gian vẫn không chịu hợp tác với chúng ta!”

“Thật đáng tiếc! Nếu có thể tranh thủ được sự giúp đỡ của Lăng Vân Tông, Thiên Hà Tông chắc chắn sẽ không còn là mối đe dọa! Khi đó, ta sẽ lập được đại công lớn!”

Nghe vậy, Liễu Hoành Viễn vẫn giữ thái độ trầm lặng, không bày tỏ ý kiến. Hắn chỉ thản nhiên hỏi:

“Giờ phải làm sao? Chúng ta quay về tông môn chứ?”

Nhưng Lăng Ung lại nhếch môi cười lạnh, lắc đầu đáp:

“Trở về tông môn? Làm sao có thể! Không gây chút phiền phức cho Lăng Vân Tông, làm sao ta có thể yên tâm mà đối phó với Thiên Hà Tông?”

“Theo ta, xâm nhập sâu vào cánh đồng tuyết một chuyến!”

Khê Vân Các chấn động dữ dội, một luồng linh áp cuồng mãnh quét ngang, khiến không gian rung động dữ dội.

Oanh!

Chỉ trong chớp mắt, động tĩnh lớn này đã thu hút sự chú ý của vô số đệ tử xung quanh.

“Đây là gì?! Có người đang thử Trúc Cơ sao?!”

“Sao có thể chứ? Gần đây đâu có ai nhận được Trúc Cơ Đan?”

“Tê! Chẳng lẽ có người không dùng Trúc Cơ Đan mà vẫn liệu linh đột phá?”

Rất nhiều đệ tử Luyện Khí kỳ hít sâu một hơi, không khỏi chấn động trước khí thế này.

“Rốt cuộc là ai lại dám làm chuyện mạo hiểm như vậy?”

“Hành động này quá mức ngu xuẩn! Không có Trúc Cơ Đan mà vẫn cưỡng ép Trúc Cơ, nếu không phải là Thiên linh căn thì chẳng khác nào tìm đường chết.”

“Nhưng cũng không phải là không có khả năng! Thời thượng cổ, khi Trúc Cơ Đan còn chưa xuất hiện, chẳng phải vẫn có người thành công Trúc Cơ sao?”

Mặc dù nói vậy, nhưng trong một tông môn lớn như Lăng Vân Tông, số lượng đệ tử Luyện Khí kỳ đông đảo, gần như không ai dám mạo hiểm như thế.

Dẫu sao đã bước chân vào tiên môn, chỉ cần chịu khó tích lũy công hiến, dù chậm một chút nhưng cuối cùng vẫn có cơ hội nhận được Trúc Cơ Đan.

Cưỡng ép Trúc Cơ đồng nghĩa với việc đẩy bản thân tới bờ vực sống chết! Không thành công thì chỉ có một kết cục—tử vong!

Nguy hiểm thập tử nhất sinh, ai dám đánh cược?

Chương 747

DTV EBOOK

Theo thời gian trôi qua, càng lúc càng có nhiều đệ tử tụ tập lại. Rất nhanh, cuối cùng cũng có người nhận ra người đang Trúc Cơ chính là ai.

“Khoan đã... hình như đây là viện của Lỗ Phàm!”

“Cái gì? Là hắc sao? Nếu vậy thì cũng chẳng có gì lạ! Tên lỗ mãng này làm chuyện gì cũng đều hoang đường như vậy!”

“Chắc là bị ép đến đường cùng rồi nên mới liều mạng một lần! Nghe nói hắc bị giam trong băng lao, tình trạng không hề tốt.”

“Đáng tiếc! Ta còn nhớ rõ tại đại hội Thăng Tiên, hắc từng oai phong biết bao nhiêu.”

Gần như chẳng ai tin Lỗ Phàm có thể thành công. Trong mắt bọn họ, hắc chỉ đang làm chuyện điên rồ không chút hy vọng.

Bởi vì tính cách của Lỗ Phàm vốn đã nổi danh là nóng nảy, lỗ mãng và thiếu suy nghĩ.

Một kẻ như thế, khi bị đẩy đến đường cùng, cưỡng ép Trúc Cơ chẳng có gì lạ.

Lúc trước, ngay cả khi có Trúc Cơ Đan phụ trợ, hắc vẫn thất bại. Hiện tại không có Trúc Cơ Đan, xác suất thành công gần như bằng không.

Chẳng mấy chốc, tin tức Lỗ Phàm cưỡng ép Trúc Cơ lan truyền khắp nơi, gây ra không ít sóng gió trong nội bộ Lăng Vân Tông.

Phản ứng của mỗi người khi nghe tin này lại không giống nhau.

Có người khâm phục dũng khí liều mạng của hắc.

Có kẻ lại cho rằng hắc quá ngu ngốc, hành động vội vàng, hấp tấp.

Trịnh Đông Hà, khi nghe tin này, thoáng ngây người một chút, sau đó lập tức lộ ra vẻ cười khẩy.

“Haha! Đúng là chó cùng rứt giậu! Không có Trúc Cơ Đan mà cũng dám thử Trúc Cơ?”

“Nếu Trúc Cơ dễ dàng như vậy, chẳng phải ai cũng có thể thành công?”

Hắn gần như có thể tưởng tượng ra cảnh Lỗ Phàm thất bại, kinh mạch nổ tung, pháp lực nghịch chuyển, cuối cùng bạo thể mà chết!

Nghĩ đến đây, Trịnh Đông Hà không hề cảm thấy thương tiếc, ngược lại còn cười thỏa mãn, mong chờ khoảnh khắc đó xảy ra.

Một nơi khác, trong băng lao.

“Lỗ Phàm tiểu tử kia đâu? Đến giờ rồi, sao còn chưa xuất hiện trong băng lao?”

“Hắn nghĩ chỉ cần không đến là có thể tránh thoát sao? Đúng là quá ngây thơ!”

Tin tức trong băng lao luôn chậm hơn bên ngoài một chút.

Lão Lâm sư huynh nở một nụ cười lạnh lùng đầy hứng thú, hừ một tiếng chế giễu:

“Nếu hắn thực sự nghĩ vậy, ta sẽ bấm báo lên tông môn, khiến hắn phải chịu thêm hình phạt, ném vào băng lao một thời gian dài nữa!”

“Haha! Ta nghe nói hắn còn là thể tu. Nếu hắn thật sự bị tổng vào đây, có khi chúng ta còn moi ra được bộ công pháp luyện thể kia từ miệng hắn!”

“Vào băng lao rồi, lúc đó còn không phải mặc cho chúng ta định đoạt sao?”

Mấy tên đệ tử trong băng lao cười lạnh, thảo luận đầy ác ý.

Nhưng ngay lúc đó, một đệ tử canh giữ vội vã chạy vào, giọng nói có chút kích động:

“Chuyện lớn rồi! Lỗ Phàm đang cưỡng ép Trúc Cơ!”

Lời này vừa thốt ra, Lâm sư huynh cùng những người khác đều sững sờ tại chỗ, không thể tin nổi.

“Cái gì?! Làm sao có thể? Hắn lấy đâu ra Trúc Cơ Đan?!”

“Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, hắn làm thế nào có được viên thứ hai?”

“Hà sư đệ, người có chắc mình không nhầm lẫn chứ?”

Người đến báo tin cười khỏ, lắc đầu nói:

“Không sai đâu! Hiện tại bên ngoài đang bàn tán xôn xao về chuyện này!”

“Nhưng có vẻ như... Lỗ Phàm không dùng Trúc Cơ Đan, mà tự mình cưỡng ép Trúc Cơ!”

Nghe vậy, mọi người đồng loạt thở phào một hơi.

“Không có Trúc Cơ Đan mà cũng dám thử? Hắn thật sự to gan!”

“Không khác gì một kẻ thua bạc mất lý trí, liều mạng đặt cược ván cuối cùng!”

“Ta còn tưởng hắn có được viên thứ hai, hóa ra chỉ là tự làm chuyện ngu xuẩn!”

Trước vô số lời chế giễu, khiêu khích, thái độ của Lỗ Phàm vẫn vô cùng kiên định.

Mọi người đều tin rằng hắn không có viên Trúc Cơ Đan thứ hai, nhưng thực tế lại không ai biết hắn đã đổi được viên đan được đó từ tay Lý Thanh.

Hành động lần này của hắn không phải là một canh bạc tuyệt vọng, càng không phải liều mạng vô ích, mà là một sự lựa chọn đầy lý trí!

Lần này, hắn nhất định phải Trúc Cơ thành công!

Đã từng thất bại một lần, Lỗ Phàm càng thêm kiên định. Hắn tin tưởng bản thân, tin tưởng rằng lần này, nhất định có thể đột phá!

Oanh!

Dưới ánh mắt chăm chú của vô số người, linh khí trong sân của Lỗ Phàm bỗng nhiên bạo động, hình thành một trận triều

tịch linh khí nhỏ.

Tại Vân Quyển Vân Thư, các đệ tử Luyện Khí kỳ đang vây xem không khỏi tròn tròn mắt.

Bọn họ có thể cảm nhận được rất rõ ràng—một luồng khí tức mạnh mẽ đang không ngừng tăng vọt!

Linh áp dần trở nên đậm đặc, mơ hồ mang theo uy áp!

Mỗi người đều lộ vẻ khiếp sợ tột độ, có kẻ thậm chí hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Lỗ Phàm lần này... thực sự muốn thành công sao?!

“Không thể nào! Không có Trúc Cơ Đan, làm sao hắn có thể Trúc Cơ thành công?!”

“Hắn không có phục dụng Trúc Cơ Đan, cũng chẳng phải Thiên linh căn, chẳng qua chỉ là một tam linh căn bình thường!”

Chương 748

DTV EBOOK

“Chẳng lẽ hấn muốn tái hiện vinh quang của những tu sĩ khổ tu thời Thượng Cổ?”

“Tê! Thật sự có khả năng thành công sao?!”

“Nếu thành, chẳng phải có thể sánh ngang kỳ tích của Lý Thanh trưởng lão năm xưa sao? Không cần Trúc Cơ Đan mà vẫn đột phá thành công!”

“Không tin được! Chắc chắn hấn đã tìm được cách nào đó để có được Trúc Cơ Đan! Nếu không, làm sao có thể thành công?!”

Trong lúc mọi người còn đang bàn tán xôn xao, khí thế của Lỗ Phàm lại tiếp tục tăng lên, cuối cùng dần dần ổn định.

“Rống!”

Một tiếng gầm vang vọng như mãnh thú chấn động cả bầu trời, lan xa khắp khu vực Khê Vân Các.

Tiếng gầm ấy tràn đầy sự hưng phấn, sự hào hứng!

“Ha ha ha ha! Lão tử Trúc Cơ thành công rồi!”

Phanh!

Ngay cả việc củng cố cảnh giới hay ổn định khí tức, hấn cũng chẳng buồn bận tâm!

Lỗ Phàm trực tiếp đập bay cửa viện, ngay trước mặt vô số người, ngự không bay thẳng lên trời, không chút keo kiệt phô bày uy áp đặc trưng của tu sĩ Trúc Cơ kỳ!

“Chúc mừng Lỗ Phàm trưởng lão!”

Các đệ tử phía dưới còn chưa kịp nói hết câu, đã kinh ngạc phát hiện—Lỗ Phàm lần này xuất quan không phải để khoe khoang, mà thậm chí chẳng thèm liếc nhìn bọn họ một cái!

Hấn trực tiếp điều khiển pháp khí, nhanh chóng bay đi!

“Lỗ Phàm trưởng lão hẳn... định đi đâu?”

“Hắn vội vàng như vậy, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng?”

Rất nhanh, có người nhận ra phương hướng mà Lỗ Phàm bay tới.

“Đó là... hướng về băng lao!”

“Nhưng mà, hắn đã là Trúc Cơ kỳ trưởng lão, không cần phải tiếp tục trông giữ băng lao nữa mà?”

“Ta nghe nói hắn đã chịu không ít nhục nhã trong băng lao. Lần này, chắc chắn là muốn báo thù!”

“Nhanh! Mau đuổi theo! Có trò hay để xem!”

Trong nháy mắt, vô số đệ tử phân kích lao đi theo hướng băng lao, hận không thể tận mắt chứng kiến màn kịch này!

Quá khoa trương!

Chuyện đầu tiên sau khi Trúc Cơ thành công không phải là củng cố tu vi, không phải tiếp nhận lời chúc mừng của người khác, mà lại là... đi tìm lại công bằng cho bản thân?!

Cảnh tượng này thật sự quá mức kích thích!

Trong tông môn, những ngày tháng yên bình đã trở thành thói quen của các đệ tử. Bình thường làm gì có chuyện hay nào đặc sắc như thế này? Một khi đã có trò vui, bọn họ tất nhiên không thể bỏ lỡ!

Trong băng lao

Lâm sư huynh cùng đám đệ tử băng lao vẫn đang chờ đợi tin tức Lỗ Phàm thất bại. Mỗi người đều mang vẻ mặt thản nhiên, tự đắc.

Nhưng rất nhanh, nụ cười trên mặt bọn hắn liền cứng đờ!

Một cỗ khí tức mạnh mẽ như cuồng phong đang lao tới, chấn động cả không gian.

Bọn hắn không khỏi ngẩn đầu, vừa định lên tiếng, đã thấy một bóng người đạp gió lao thẳng vào băng lao, khí thế bức người!

“Ra mắt trưởng lão!”

“Trưởng lão!”

Vài đệ tử theo phản xạ liền quỳ xuống hành lễ.

Nhưng ngay khoảnh khắc nhìn rõ người vừa đến, bọn hắn đều trợn trừng mắt, không thể tin nổi.

“Lỗ... Lỗ Phàm?! Sao lại là ngươi?!”

Lời còn chưa nói hết, BỐP!

Một cái tát trời giáng thẳng vào mặt kẻ vừa lên tiếng, vang dội như sấm sét!

“Không biết lễ nghi! Bản trưởng lão mà ngươi cũng dám gọi thẳng tên sao?!”

BỐP! BỐP! BỐP!

Lâm sư huynh còn chưa kịp phản ứng, đã ăn liên tiếp mấy cái tát, mỗi cú vung tay đều mang theo uy lực cường đại!

Phải biết rằng, Lỗ Phàm tu luyện Phạm Vương Chân Thể, ngay cả Lý Thanh cũng phải tán dương. Chỉ vài cái tát mà đã khiến mặt mũi Lâm sư huynh sưng vù, hai má đỏ bừng như quả cà chua chín!

Lâm sư huynh choáng váng, cả người run rẩy.

“Ngươi...! Lỗ Phàm, ngươi khinh người quá đáng!”

Hắn vốn dĩ luôn khinh thường Lỗ Phàm, xem hắn như đệ tử vô danh, tùy ý ức hiếp. Vậy mà hôm qua hắn còn là một kẻ dưới trướng mình, hôm nay lại dám đứng trước mặt hắn vung tay thẳng mặt?

Tình thế này xoay chuyển quá nhanh!

“Còn mạnh miệng?”

Lỗ Phàm hừ lạnh, bàn tay xoay tròn một vòng, lại một tát hung hăng vả xuống!

BỐP!

Lần này, máu cùng mấy cái răng của Lâm sư huynh văng ra ngoài, rơi lộp bộp trên mặt đất.

Mấy tên đệ tử khác đứng bên cạnh sợ đến mức hồn bay phách tán, không dám cử động, chỉ sợ bị họa lây.

Lỗ Phàm ánh mắt sắc bén quét tới, giọng nói trầm thấp lạnh lẽo:

“Nói! Ai đã ra lệnh cho các người đây ta xuống tầng sâu nhất của băng lao?!”

Dù nóng nảy, Lỗ Phàm không phải kẻ ngu xuẩn.

Hắn biết rõ tất cả đều là trò của Trịnh Đông Hà, nhưng lại cần một cái cớ hợp lý để ra tay. Hơn nữa, tuyệt đối không thể liên lụy đến Lý Thanh!

Mục đích hắn đến băng lao hôm nay chính là ép những kẻ này khai ra sự thật!

Những đệ tử còn lại sợ đến tái mặt, ánh mắt không dám đối diện với Lỗ Phàm, tựa như chỉ cần hắn nhìn một cái thôi cũng đủ khiến bọn họ tan vỡ tinh thần.

“Đúng! Đúng là Trịnh sư huynh! Chính là Trịnh Đông Hà sư huynh đã ra lệnh cho chúng ta làm vậy!”

Lỗ Phàm nhếch môi cười nhạt, nhưng ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo.

Hắn tản ra thần thức, lập tức nhận ra phía sau đang có rất nhiều đệ tử bay tới—đều là những kẻ đến xem náo nhiệt.

Một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu, hắn lập tức nắm lấy cơ hội này.

“Lớn mật! Các người dám vu oan cho Trịnh sư huynh?! Lại còn đổ nước bẩn lên người hắn?!”

Lỗ Phàm cao giọng, cố tình để mọi người nghe thấy.

“Chư vị sư huynh đệ, các người xem bộ dạng của bọn chúng đi! Vậy mà dám nói Trịnh Đông Hà sư huynh cấu kết với bọn chúng để hãm hại ta!”

“Ta với Trịnh Đông Hà sư huynh vốn không thù không oán, làm sao có chuyện hắn ra tay với ta được?!”

Nói đoạn, BÓP!

Một bàn tay giáng xuống, tiếp tục dấy dỗ đám người dưới đất!

BÓP! BÓP! BÓP!

Tiếng tát vang lên liên hồi, tràn ngập cả băng lao.

“Không có nói láo! Chúng ta thật sự không có nói láo! Là Trịnh Đông Hà sư huynh ra lệnh cho chúng ta!”

“Không tin, ngươi cứ để Lâm sư huynh tỉnh lại mà hỏi! Lỗ Phàm trưởng lão, chúng ta không dám nói dối!”

“Ô ô ô, Lỗ Phàm trưởng lão! Chúng ta sai rồi, ngài rộng lượng tha cho chúng ta đi!”

Lỗ Phàm lúc này mới dừng tay, ánh mắt hiện lên vẻ hài lòng.
Tốt lắm!

Giờ hắn đã có đủ lý do chính đáng để đi tìm Trịnh Đông Hà tính sổ!

Hắn làm bộ thở dài, lắc đầu đầy tiếc nuối:

“Lại có chuyện này sao? Ta không thể tin được! Trịnh Đông Hà sư huynh làm sao có thể đối xử với ta như vậy?”

“Không được! Việc này ta nhất định phải đích thân đi hỏi rõ ràng! Nếu như lời các ngươi nói là giả, bản trưởng lão sẽ không để yên!”

Nói xong, Lỗ Phàm không chút do dự đạp không mà đi, thẳng hướng chỗ ở của Trịnh Đông Hà!

Khí thế hùng hổ, sát ý ngập trời!

Nhìn bóng dáng hắn khuất xa, những đệ tử còn lại đứng trong băng lao chỉ biết run rẩy.

“Hắn... hắn không phải đi hỏi tội! Đây rõ ràng là muốn đi tìm Trịnh Đông Hà báo thù!”

Chương 749

DTV EBOOK

【Luyện chế thành công thượng phẩm pháp khí: Băng Vân Dù, nhận được ban thưởng thọ nguyên bốn mươi lăm năm!】

Tại luyện khí đường trong sơn cốc, một đạo thanh mang phủ lên hoa văn linh văn màu lam băng chậm rãi từ không trung rơi xuống, nhẹ nhàng nằm trong tay Lý Thanh.

“Hôm nay ta đã hoàn thành định mức nhiệm vụ luyện khí của tông môn, đáng tiếc là không thể luyện chế thêm vài món nữa.”

Lý Thanh khẽ lẩm bẩm, bàn tay lướt nhẹ qua thân Băng Vân Dù, cảm nhận sự lạnh buốt như ngọc băng.

“Ngược lại, có lẽ ta có hơi tham lam rồi. Mới gia nhập luyện khí đường chưa bao lâu, nếu nhận quá nhiều nhiệm vụ chỉ sợ sẽ khiến các trưởng lão khác bất mãn.”

“Như vậy cũng tốt, điệu thấp mà trưởng thành, không khiến người khác ganh ghét.”

Nói rồi, hắn liền tiện tay thử nghiệm uy lực của Băng Vân Dù.

Đây là một món thượng phẩm pháp khí vừa công vừa thủ, phẩm chất dù không bằng Ngũ Hành Phục Linh Thăng hay Phong Lâm Hỏa Sơn Chi Mâu, nhưng vẫn là một món hiếm có.

Àm!

Những nan dù màu lam băng trong phút chốc mở rộng, tựa như kết tinh từ băng tuyết. Ngay khi chiếc dù căng ra, linh văn khắc trên bề mặt lập tức khởi động, hình thành một tầng sáng xanh lam nhàn nhạt.

Đây chính là công dụng phòng hộ của Băng Vân Dù. Chỉ cần duy trì linh lực, chiếc dù này có thể cản phá phần lớn công kích từ thượng phẩm pháp khí.

Không chỉ vậy, Băng Vân Dù còn sở hữu hai hình thức công kích.

Một khi mở rộng và xoay tròn, nó sẽ bắn ra hàng loạt băng tiễn, bao phủ phạm vi rộng lớn.

Khi thu lại, nó có thể trở thành pháp khí cận chiến, từng nan dù cứng rắn vô cùng, mỗi lần vung lên đều có thể tạo ra đạo băng nhận sắc bén.

Nhìn vào những tính năng phức tạp này, có thể thấy Lý Thanh đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết khi luyện chế nó.

Nếu một đệ tử Luyện Khí kỳ sở hữu món pháp khí như vậy, chắc chắn có thể quét ngang vô số tu sĩ cùng cấp!

“Thời gian giao nhiệm vụ còn sớm, không cần vội vàng làm chim đầu đàn. Khoảng thời gian này, ta sẽ dành thời gian nghiên cứu ‘Thiên Lượng Sơn Luyện Khí Truyền Thừa Thiên Chương’ vậy.”

Hiện tại, tốc độ luyện chế thượng phẩm pháp khí của Lý Thanh đã cực kỳ cao. Với nguồn linh tài dồi dào và quyền tự do luyện chế, hẳn gần như không mất quá nhiều thời gian để hoàn thành nhiệm vụ của tông môn.

Nhưng hắn vẫn chưa hài lòng, bởi vì mục tiêu tiếp theo của hắn là luyện chế cực phẩm pháp khí.

Trước đó không lâu, hắn đã lấy được thứ mình cần—một đoạn xương sống của yêu thú cấp hai.

Chất liệu của nó vô cùng xuất sắc, được lấy từ một con măng ngư nhị giai hậu kỳ.

Con măng ngư này mang một chút huyết mạch di chủng, dù không thể sánh bằng Thượng Cổ di chủng yêu thú, nhưng vẫn có tiềm năng tiến hóa lên cấp ba.

Đáng tiếc, nó đã xui xẻo gặp phải một vị Thái Thượng trưởng lão của Lăng Vân Tông. Kết quả là bị giết ngay tại chỗ, tinh hạch cùng đôi sừng quý báu nhất bị vị trưởng lão lấy đi.

Phần còn lại gồm da, huyết nhục cùng khung xương thì được đưa về tông môn, chia cho các trưởng lão, trong đó có Lý Thanh.

“Mặc dù đã có đồ phổ luyện khí, nhưng ta vẫn cần củng cố nền tảng trước. Dù sao, luyện chế cực phẩm pháp khí không thể đơn giản như luyện chế thượng phẩm pháp khí được.”

Lý Thanh tĩnh tâm, bắt đầu cẩn thận nghiên cứu phần truyền thừa luyện khí nhị giai trong tay.

Là một phần truyền thừa độc lập, nội dung của nó cực kỳ đồ sộ.

Kiên nhẫn của Lý Thanh đã vượt xa tưởng tượng của người khác. Ngay cả những tri thức trong nhất giai truyền thừa, hắn cũng không bỏ qua mà ghi nhớ toàn bộ.

Với hắn, các kỹ thuật luyện chế không có gì quá khó khăn. Điều khiến hắn thật sự phải suy nghĩ chính là những tổ hợp linh văn đặc thù.

Ghép nối các thuộc tính linh văn khác nhau là một bài toán không đơn giản.

“Ngũ hành vốn xung khắc, ví dụ như thủy và hỏa. Nhưng không ngờ lại thật sự tồn tại loại linh văn thủy hỏa dung hợp... Điều này thật khó tin.”

“Người có thể khai sáng ra loại linh văn này, quả nhiên là thiên tài!”

Chưa kịp cảm thán xong, đột nhiên trong luyện khí đường vang lên tiếng xôn xao ầm ĩ.

“Quá bá đạo! Bao nhiêu năm rồi mới thấy một vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ có tính khí nóng nảy đến vậy! Đám đệ tử Luyện Khí kỳ canh giữ băng lao bị đánh cho thất điên bát đảo, ngay cả răng cũng vỡ không ít!”

“Ta nghe nói vị trưởng lão đó tên là Lỗ Phàm, lại còn là thể tu, tính khí như vậy cũng chẳng lạ.”

“Ha ha ha, nhưng thảm nhất vẫn là Trịnh Đông Hà! Nghe nói tay chân hắn bị bẻ gãy, nếu không có trưởng lão chấp pháp đến kịp thì e rằng ngay cả tu vi cũng bị phế rồi!”

“Chắc chắn, kẻ như Trịnh Đông Hà đúng là đáng đời. Dám cướp đoạt Trúc Cơ Đan của người khác không thành, lại còn giở trò hãm hại. Lần này xem như gậy ông đập lưng ông rồi!”

Chương 750

DTV EBOOK

Mấy vị trưởng lão của luyện khí đường đi ngang qua, vừa trò chuyện vừa bàn tán về chuyện vừa xảy ra, lập tức kéo Lý Thanh ra khỏi trạng thái lĩnh hội luyện khí truyền thừa.

Nghe hết những lời này, hắn không khỏi há hốc mồm.

“Lỗ Phàm tên kia lại có thể lỗ mãng như vậy sao?”

Những ngày qua hắn chỉ tập trung vào luyện khí, không chú ý đến chuyện xảy ra trong tông môn.

Không ngờ rằng, sau khi Trúc Cơ thành công, Lỗ Phàm lại trực tiếp tìm tới cửa, quả thực đúng là kiểu người “hảo hán không để thù qua đêm”!

“Ai... Tên này sẽ không khai ra ta đây chứ? Hy vọng hắn không ngu đến mức đó...”

Lý Thanh tự lẩm bẩm, rồi đứng dậy, chuẩn bị tìm người nghe ngóng thêm về tình hình của Lỗ Phàm.

Hai ngày sau, tại băng lao.

Lý Thanh đứng trước nhà lao, nhìn Lỗ Phàm bị giam giữ bên trong, nhất thời không khỏi dờ khóc dờ cười.

“Lỗ sư đệ, người quả thực đã khai sáng một tiền lệ mới cho Lăng Vân Tông. Vừa mới thành trưởng lão đã bị nhốt vào nhà giam tông môn, ta đoán khắp thiên hạ các tiên đạo tông môn cũng khó tìm được ví dụ nào như ngươi.”

Nhà tù giam giữ Lỗ Phàm được rèn từ ngàn năm huyền băng, mỗi cây băng trụ đều lạnh lẽo và cứng rắn đến cực độ. Ngay cả nhị giai thể tu chỉ cần chạm tay vào cũng có thể bị tổn thương nghiêm trọng vì giá rét.

Hàn khí âm u lan tỏa khắp băng lao, ngay cả Lý Thanh cũng cảm thấy từng cơn lạnh thấu tận xương.

“Lý tiên bối, người đừng giễu cợt ta nữa. Lỗ mỗ bản tính đã vậy rồi, e rằng cả đời cũng không thay đổi được.”

“Ta cũng không biết lần này bị giam bao lâu, nhưng coi như có cơ hội củng cố cảnh giới vậy.”

Lỗ Phàm cười khỏ, giọng nói có chút buồn bực. Hai người cách nhau vài cây huyền băng trụ, trông chẳng khác nào người của hai thế giới.

Lý Thanh khẽ lắc đầu. Trước đó hắn đã nghe ngóng kỹ, xác định rằng Lỗ Phàm không hề khai ra hắn. Từ đầu đến cuối, gã đều cẩn chặt rằng mình không hề mượn nhờ Trúc Cơ Đan, mà hoàn toàn dựa vào thực lực bản thân để đột phá.

Ngoài ra, chuyện tìm Trịnh Đông Hà gây phiền phức cũng đã bị đổ hết lên đám đệ tử canh giữ băng lao.

Xem ra, Lỗ Phàm cũng không đến mức ngốc tuyệt đối, chỉ ít vẫn có chút đầu óc.

“Người yên tâm đi, nếu tông môn đã thừa nhận thân phận trưởng lão của người, thì cũng sẽ không giam giữ quá lâu.” Lý Thanh nói với giọng điệu thản nhiên.

Đôi mắt Lỗ Phàm sáng lên, vội hỏi: “Thật sao, Lý tiên bối? Sao người biết chuyện này?”

Vẫn còn ngây thơ quá!

Lý Thanh cười thâm trong lòng, rồi chậm rãi giải thích:

“Từ xưa đến nay, những người có thể tự mình Trúc Cơ, đều là kẻ có nghị lực mạnh mẽ, tâm tính kiên định, có đại cơ duyên!”

“Những trường hợp như người thực sự hiếm thấy, tương lai thành tựu khó mà đo lường. Tông môn làm sao có thể dễ dàng vứt bỏ một thiên tài như thế?”

“Bây giờ giam người vào băng lao chẳng qua chỉ là làm bộ dáng mà thôi, để cho các đệ tử khác nhìn vào, cũng coi như một lời cảnh cáo. Không bao lâu nữa, chắc chắn người sẽ được thả ra.”

“Ngoài ra, bây giờ người đã Trúc Cơ rồi, gọi ‘tiền bối’ gì đó thì miễn đi. Nếu người không ngại, cứ gọi ta là Lý sư huynh là được.”

Nghe xong, Lỗ Phàm nhanh chóng hiểu ra mấu chốt vấn đề.

“Vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi!”

Hắn thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên cũng lo lắng nếu bị giam lâu dài thì đời trưởng lão của hắn xem như quá khổ sở.

“Tốt rồi, nhìn bộ dáng của ngươi cũng không bị ai hành hạ gì. Ta đi trước đây.”

“Nhớ kỹ, nếu có ai hỏi, thì nói rằng hôm nay ta tới giao dịch công pháp luyện thể với ngươi.”

Nói xong, không chờ Lỗ Phàm đáp lời, Lý Thanh xoay người rời khỏi băng lao.

Thế nhưng chưa đi được bao xa, từ nơi sâu trong băng lao, hắn mơ hồ nghe thấy tiếng cười lẫn tiếng khóc quái dị vang lên.

“Ha ha ha... ô ô ô ô...”

Lý Thanh nhú mày, trong lòng thoáng động, rất nhanh liền nghĩ đến kẻ điên trong băng lao.

“Đã đến đây rồi, chi bằng đi thăm hỏi một phen. Dù sao đi nữa, cũng là lão tiền bối của Lăng Vân Tông chúng ta.”

Với cái tên điên kia, Lý Thanh đã sớm nghe danh.

Năm đó, hắn là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, khi tu luyện một môn bí pháp để mưu đồ Kết Đan lại vô tình tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng rơi vào trạng thái điên loạn như bây giờ.

Tính toán thời gian, thọ nguyên của lão có lẽ cũng sắp đi đến hồi kết rồi...

Liên quan đến tin tức về vị trưởng lão điên bị giam giữ sâu trong băng lao, Lý Thanh biết không nhiều, chỉ biết rằng đạo hiệu của hắn là Võ Nguyên, tu vi đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ.

Về tuổi tác, e rằng hắn còn lớn hơn cả Hư Vân chừng môn một chút.

Ngoài những thông tin đó, Lý Thanh hoàn toàn không biết gì thêm.

“Hắc hắc hắc ha ha ha ha!”

Chương 751

DTV EBOOK

Võ Nguyên trưởng lão bị nhốt tại gian ngục sâu nhất trong băng lao, nơi này trải đầy cấm chế, âm u lạnh lẽo đến cực điểm, bốn bề lan tràn khí tức âm trầm.

Bang lang! Bang lang!

Tiếng xiềng xích lắc lư vang vọng, từng bước một, Lý Thanh tiến gần đến căn phòng giam sâu nhất.

“Ngay cả cửa ngục cũng bị phong kín, vị Võ Nguyên trưởng lão này thực lực quả nhiên không tầm thường. Không ngờ lại cần phải có biện pháp giam cầm nghiêm ngặt như vậy.”

Nhìn cánh cửa băng dày đặc trước mặt, Lý Thanh không khỏi cảm thán.

Hắn không nhìn rõ dung mạo của lão nhân điên kia, chỉ có thể lắng nghe động tĩnh từ bên trong.

“Ha ha ha ha ha! Ô ô ô ô...”

Cùng với tiếng cười lẫn tiếng khóc vang vọng, sắc mặt Lý Thanh lập tức biến đổi.

Thanh âm này mang theo ma tính cực kỳ quỷ dị, có thể trực tiếp ảnh hưởng đến thần hồn tu sĩ!

“Thật mạnh! Ngay cả ta cũng chịu ảnh hưởng dù chỉ một chút!”

Điều này vô cùng đáng sợ. Phải biết rằng Lý Thanh mỗi ngày đều dùng dưỡng hồn linh để tẩm bổ thần hồn, thần thức của hắn mạnh đến mức có thể sánh với tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ.

Vậy mà vẫn khó tránh khỏi bị ảnh hưởng bởi tiếng cười quỷ dị kia!

“Xem ra vị trưởng lão này đã từng tu luyện một loại bí pháp liên quan đến thần hồn, nếu không thì không thể có sức ảnh hưởng đáng sợ đến vậy!”

Lý Thanh nhẹ giọng lầm bầm.

Lần này hấn đến đây không chỉ để tận mắt nhìn thấy vị trưởng lão từng là huyền thoại của tông môn, mà còn muốn tìm hiểu xem đối phương đã tu luyện loại bí pháp nào, liệu có thể giúp ích cho quá trình kết đan hay không.

Dù bản thân chỉ mới ở Trúc Cơ sơ kỳ, nhưng Lý Thanh vẫn muốn biết rõ phương pháp giúp tăng tỷ lệ kết đan. Dĩ nhiên, điều này cũng đi kèm nguy cơ tẩu hỏa nhập ma, hoàn toàn mất kiểm soát tinh thần.

Hấn híp mắt, quyết định thử giao tiếp với lão nhân điên kia.

Dù khả năng thành công rất thấp, nhưng có lẽ cũng đáng để thử. Dù sao bao nhiêu năm qua, chắc chắn không chỉ một mình hấn có ý định với môn bí pháp này.

“Tiền bối, vãn bối là tân trưởng lão của tông môn, Lý Thanh. Nghe danh Võ Nguyên trưởng lão đã lâu, hôm nay đặc biệt đến bái kiến một phen.”

Khi nói, hấn vận dụng một tia lực lượng thần thức trong giọng nói, hy vọng có thể đánh thức ý thức của đối phương.

Nhưng ngay sau đó, một tiếng khóc thảm thiết vang lên từ trong băng lao.

“A a a a!!!”

Tiếng gào thét đầy thống khổ làm Lý Thanh biến sắc. Thậm chí, thần hồn của hấn cũng chấn động, có cảm giác muốn sụp đổ.

Thật đáng sợ! Đây là thần hồn lực lượng mạnh nhất mà ta từng tiếp xúc!

Trong quá khứ, chỉ khi thi triển bí pháp cấm kỵ Tổ Tâm, hấn mới cảm nhận được uy áp tương tự. Ngay cả những tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ như Hư Vân cường môn cũng không thể so sánh về thần hồn với Võ Nguyên trưởng lão!

Thế nhưng, một người có thần hồn cường đại đến vậy, lại vì tẩu hỏa nhập ma mà rơi vào trạng thái điên loạn.

Cũng may, tiếng gào thét nhanh chóng lắng xuống. Lý Thanh thở phào nhẹ nhõm. Nếu âm thanh ấy kéo dài thêm chút nữa,

chỉ e thần hồn hấn sẽ bị tổn thương.

Sau lưng hấn, mồ hôi lạnh đã ướt đầm áo.

Lúc này, Lý Thanh rút ra một kết luận: Võ Nguyên trưởng lão vô cùng nhạy cảm với lực lượng thần thức bên ngoài, chỉ cần một chút kích thích cũng có thể khiến hấn rơi vào trạng thái điên cuồng.

“Ta thật ngại thơ... Một người danh chấn như thế, chắc chắn các Thái Thượng trưởng lão của tông môn đã từng thử chữa trị. Ngay cả Đan Chân Nhân cũng thúc thủ vô sách, vậy thì ta dựa vào đâu để có thể trò chuyện với hấn?”

Nghĩ vậy, Lý Thanh quyết định rời đi.

Trước khi rời đi, hấn lấy ra dưỡng hồn linh, vận dụng linh lực tế luyện một phen để khôi phục thần hồn vừa bị hao tổn.

Đỉnh đỉnh đang đang ~

Tiếng linh đang trong trẻo vang lên, mang đến một cảm giác thư thái khó tả.

Lý Thanh chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, thần hồn thư sướng, mệt mỏi lập tức tan biến.

Ngay khi hấn chuẩn bị rời đi, bỗng nhận ra Võ Nguyên trưởng lão đã yên tĩnh trở lại.

Lý Thanh lập tức dừng bước.

Hấn chậm rãi quay người, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn về phía cánh cửa nhà tù, rồi lại nhìn xuống viên dưỡng hồn linh trong tay.

“Chẳng lẽ... dưỡng hồn linh có thể ổn định thần hồn của hấn?”

Dưỡng hồn linh này là bảo vật hấn từng thu được trong một bí cảnh thượng cổ, chuyên dùng để tẩm bổ thần hồn, thậm chí còn có thể chữa trị những tổn thương thần hồn.

Bấy lâu nay, dù đã bước vào Trúc Cơ kỳ, Lý Thanh vẫn duy trì thói quen tế luyện dưỡng hồn linh, dù tác dụng không còn rõ rệt, nhưng hấn vẫn kiên trì.

Không ngờ hôm nay, nó lại phát huy tác dụng tại đây.

Nghĩ đến đây, hấn dứt khoát lần nữa lay động linh đang.

Đỉnh đỉnh đang đang ~

Tiếng linh đang vang vọng, tựa như dòng suối trong vắt róc rách giữa rừng sâu.

Chương 752

DTV EBOOK

Bất cứ ai nghe được đều cảm thấy tâm thần thư thái, cho dù có bao nhiêu lo nghĩ cũng có thể lập tức lắng dịu.

Cứ thế, trong băng lao lạnh lẽo, Lý Thanh kiên trì rung linh đang thật lâu...

Bên trong nhà giam, ngoại trừ không khí dần trở nên yên tĩnh, thì rốt cuộc không có thêm bất kỳ phản ứng nào khác. Chỉ có một luồng hơi thở mong manh vang lên khe khẽ, như có như không. Nếu không phải Lý Thanh là thể tu, thính giác cực kỳ nhạy bén, e rằng chưa chắc đã phát giác được.

Thời gian trôi qua rất lâu, Lý Thanh cuối cùng cũng dừng lại động tác, có chút thất vọng, chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc hần vừa nhấc chân, một giọng nói yếu ớt từ trong phòng giam bỗng vang lên.

“Tiếp tục...”

Âm thanh này còn nhỏ hơn tiếng muỗi kêu, nhưng lọt vào tai Lý Thanh lại giống như sấm nổ giữa trời quang, khiến hần kinh động đến mức da đầu tê dại!

Người ở bên trong... thật sự đã đáp lại hần!

“Võ Nguyên tiên bối?! Ngài đã tỉnh lại rồi sao?!” Lý Thanh sửng sò, trong lòng dâng lên một trận chấn động mạnh mẽ. Hần không ngờ, mình thực sự đã đánh thức được đối phương.

Người này, tại Lăng Vân Tông, chính là một truyền thuyết!

Sau bao nhiêu năm, hần vậy mà vẫn còn sống!

Võ Nguyên trưởng lão không trả lời hần, chỉ tiếp tục lầm bầm bằng giọng nói yếu ớt: “Tiếp tục... Diêu Linh...”

Nghe vậy, Lý Thanh không dám trì hoãn. Hần lập tức lấy ra dưỡng hồn linh, tiếp tục lặc lư không ngừng.

“Đinh đinh đang đang!”

Âm thanh thanh thúy của linh âm vang vọng trong băng lao lạnh lẽo.

Mà bên trong phòng giam, khí tức của Võ Nguyên trưởng lão cũng đang dần ổn định trở lại.

Những tiếng khóc cười điên dại trước đó, giờ phút này không còn vang lên nữa.

Hồi lâu sau, dù là Lý Thanh cũng cảm thấy cổ tay có chút tê mỏi, lúc này Võ Nguyên trưởng lão mới mở miệng, nói ra câu thứ ba kể từ khi tỉnh lại.

“Hiện tại, chương môn Lăng Vân Tông là ai?”

Nghe được câu hỏi này, Lý Thanh lập tức đáp: “Bây giờ, người chấp chương mọi chuyện trong tông môn chính là Hư Vân sư huynh.”

Sau một lúc im lặng, Võ Nguyên trưởng lão mới khẽ đáp lại một tiếng.

“Hư Vân tiểu tử kia, vậy mà cũng leo lên được chức chương môn sao...”

Hư Vân chương môn – vị cao nhân đức cao vọng trọng trong mắt vô số đệ tử – vậy mà lại bị đối phương tùy tiện gọi là “tiểu tử”. Giọng điệu này, rõ ràng là của một bậc tiền bối có bối phận cực kỳ cao!

Mặc dù sớm đã biết thân phận của Võ Nguyên trưởng lão không đơn giản, nhưng Lý Thanh vẫn bị chấn động mạnh.

“Tiền bối, ngài cảm thấy thế nào? Nếu không, ta lập tức đi thông báo chuyện này cho chương môn?” Hắn cẩn thận dò hỏi.

“Khụ khụ khụ...” Một tràng ho khan vang lên. Võ Nguyên trưởng lão cười khẽ, giọng nói trầm thấp mang theo vẻ tang thương: “Không cần. Ta đại nạn sắp đến, có thể thanh tỉnh lại trước khi chết, đã là may mắn lớn nhất.”

“Ai...”

Hắn thở dài một hơi thật sâu, giọng nói lộ ra sự mỏi mệt cùng đau xót vô tận.

Năm đó, lúc mưu cầu Kết Đan, hắn từng đắc ý biết bao. Vậy mà bây giờ, lại rơi vào kết cục này, tâm trí cũng trở nên chán

nản đến cực điểm.

Trong thoáng chốc, những hình ảnh trong quá khứ hiện lên trong tâm trí hắn—khoảnh khắc hắn kiên quyết tu luyện môn bí thuật nguy hiểm kia.

Lý Thanh có chút phức tạp trong lòng, khuyên nhủ: “Tiền bối, ngài khó khăn lắm mới thanh tỉnh trở lại. Trong tông môn nhất định sẽ có rất nhiều người vì thế mà vui mừng.”

“Nói không chừng, trong tông còn có bảo dược có thể kéo dài tính mạng.”

Thế nhưng, hắn còn chưa kịp nói hết câu, Võ Nguyên trưởng lão đã quả quyết cắt ngang: “Không cần làm chuyện ngu xuẩn đó. Hãy để ta yên lặng kết thúc đời mình trong băng lao này đi.”

“Ta... không còn mặt mũi nào gặp lại những người trong tông môn nữa.”

Một kẻ ngay trong lúc mưu cầu Kết Đan lại sa vào điên loạn... Rốt cuộc đã gây ra những hậu quả gì, e rằng không cần phải miêu tả, Lý Thanh cũng có thể tưởng tượng ra.

Hắn há miệng, nhưng nhất thời không biết nên nói gì.

“Hôm nay được người đánh thức, cũng coi như một đại ân.”
Võ Nguyên trưởng lão thở dài, rồi tiếp tục: “Ta bây giờ trên thân không có vật gì, chỉ còn lại một chút pháp môn truyền thừa trong trí nhớ, liền truyền cho người đi.”

Nghe vậy, trong lòng Lý Thanh khẽ động.

Hắn đến đây vốn là để tìm kiếm môn bí pháp có thể giúp tăng tỷ lệ Kết Đan. Giờ đối phương đã chủ động đề cập, hắn há có thể bỏ qua?

“Không giấu gì tiền bối, văn bối quả thực có hứng thú với môn bí pháp có thể tăng tỷ lệ Kết Đan kia.” Lý Thanh dứt khoát nói thẳng.

Võ Nguyên trưởng lão khẽ cười tự giễu: “Trên người lão phu, e rằng chỉ còn lại môn bí pháp cấm kỵ này là có chút giá trị.”

“Người có trong tay Hồn Đạo bí bảo giúp bảo trì thanh tỉnh. Nếu tu luyện môn bí pháp này, không chừng thực sự có một tia

hy vọng thành công.”

Chương 753

DTV EBOOK

“Nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở ngươi, môn pháp này nguy hiểm không gì sánh được, rất dễ tẩu hỏa nhập ma. Nếu không cần thiết, đừng cố chấp tu luyện!”

Nghe vậy, trong lòng Lý Thanh khẽ chấn động, hẩn nghiêm túc đáp: “Vẫn bồi mình bạch!”

“Tốt. Hôm nay, ta liền truyền khẩu quyết môn bí pháp này cho ngươi, hãy nghe kỹ!”

Ngay sau đó, Võ Nguyên trưởng lão chậm rãi mở miệng.

“Môn bí pháp cấm kỵ này, nói là bí pháp, thực ra cũng là một thử nghiệm của Hồn Đạo.”

“Ta cũng là trong một lần cơ duyên xảo hợp mới có được nó. Pháp này mang tên «Hồn Đan».”

“«Hồn Đan» là phương pháp dùng thần hồn để ngưng kết thành đan. Nhưng khác với Kết Đan thông thường, môn pháp này cần phân liệt một phần thần hồn của bản thân, sau đó mới tiến hành ngưng đan bên ngoài cơ thể.”

“Sở dĩ nói bí pháp này có thể tăng tỷ lệ Kết Đan, là bởi vì sau khi Hồn Đan ngưng tụ thành công, trong quá trình Kết Đan, có thể dung hợp với linh lực, giúp quá trình càng thêm dễ dàng.”

Lý Thanh im lặng ngồi trong băng lao, cẩn thận ghi nhớ từng chữ Võ Nguyên trưởng lão nói. Hẩn không dám bỏ sót dù chỉ một câu.

Đây chính là một môn Hồn Đạo bí pháp! Hoặc có thể nói... là một pháp môn thần bí chuyên dành cho những kẻ tu luyện thần thức!

Mà nếu thực sự luyện thành ngưng kết Hồn Đan, sau này khi đối địch, có thể dễ dàng giết người trong vô hình—thủ đoạn này... tuyệt đối quỷ dị khó lường!

“Tốt! Pháp môn luyện hồn đan ta đã truyền thụ cho ngươi, nhưng nhớ hai điều!”

“Thứ nhất, tu luyện pháp này nguy hiểm vạn phần, tuyệt đối không phải phương pháp giúp nhanh chóng thành tựu. Cần phải kiên trì rèn luyện theo thời gian, như dòng nước chảy tích lũy thành sông.”

“Nếu không, dù ngươi có bí bảo hộ thân, cũng chưa chắc có thể bảo toàn thân hồn, tránh khỏi tổn hại.”

“Thứ hai, pháp này dù có thể gia tăng xác suất kết đan thành công, nhưng không có nghĩa là chắc chắn đạt được kết quả như mong muốn.”

“Dù thế nào đi nữa, bản thân tu vi vĩnh viễn là quan trọng nhất. Không nên tiêu tốn quá nhiều thời gian vào pháp này mà chậm trễ chính đạo tu hành, đó là đảo lộn thứ tự nặng nhẹ.”

Những lời khuyên này như một hồi chuông cảnh tỉnh vang lên trong lòng Lý Thanh. Hắn nghiêm túc chấp tay cúi người, trịnh trọng nói:

“Đa tạ Võ Nguyên tiên bối chỉ dạy! Văn bối nhất định ghi nhớ trong lòng!”

Lời nói của Lý Thanh tràn đầy sự tôn kính, mà phần kính trọng ấy cũng xuất phát từ tận đáy lòng.

Từ khi bước chân vào con đường tu đạo đến nay, những người có thể khiến hắn thực sự tôn trọng không nhiều. Trước kia, Liễu gia Chu lão là một, mà giờ đây, Võ Nguyên tiên bối cũng xứng đáng được xếp vào hàng ngũ đó.

“Tốt, hãy để ta một mình trải qua quãng thời gian cuối cùng trong nhân sinh.” Võ Nguyên trưởng lão khẽ cười, giọng nói bình thản như thể đại nạn sắp đến kia chẳng đáng để bận tâm.

Có can đảm đối mặt với tử vong mà không chút e dè, những người như vậy luôn khiến người ta kính nể.

Lý Thanh lần cuối chấp tay cúi người thật sâu trước băng lao, rồi lặng lẽ rời đi. Hắn bước chân ra khỏi nơi u ám lạnh lẽo ấy, để lại phía sau một bóng lưng trầm mặc.

Khi hắn rời khỏi, cả băng lao lập tức chìm vào một sự yên lặng tuyệt đối. Những tiếng cười khóc điên loạn thường vang vọng

trong quá khứ cũng biến mất, không còn nghe thấy nữa.

Bên ngoài băng lao, Lý Thanh dừng bước, quay đầu nhìn lại phía sau thật sâu, không tìm được mà thầm thở dài:

“Quả nhiên là một vị nhân kiệt! Đường tu hành của hắc lã ra phải sáng chói vô cùng. Nếu không phải vì quá nóng vội, liệu lĩnh tu luyện cấm pháp hồn đan, có lẽ Lăng Vân Tông đã có thêm một vị Thái Thượng trưởng lão.”

Nếu năm đó Võ Nguyên trưởng lão chịu khó từng bước tu luyện đến giả đan cảnh, rồi dành thêm thời gian tìm kiếm linh vật ngưng đan, kết cục có lẽ đã khác.

Nhìn thấy kết cục của vị tiền bối này, Lý Thanh càng thêm vững tin vào con đường mình lựa chọn: tu đạo không thể hấp tấp. Mọi thứ cần đi từng bước vững chắc, không thể tham lam cầu nhanh.

“Chân đạp thực địa mới là đạo chân chính!”

Nói xong, hắc thu lại suy nghĩ, lập tức bay trở về động phủ của mình.

Mấy ngày sau, những đệ tử Luyện Khí kỳ phụ trách trông coi băng lao dần nhận ra có gì đó không đúng.

“Này, người có cảm thấy băng lao dạo gần đây có chút kỳ lạ không?”

“Ừm... Giờ ngẫm lại, đúng là có gì đó khác thường.”

“Khoan đã! Lão điên kia... đã mấy ngày nay không phát điên rồi đúng không? Không còn nghe thấy tiếng khóc rống nữa!”

Lời vừa thốt ra, tất cả đều chấn động. Thảo nào mấy ngày nay băng lao trở nên yên tĩnh lạ thường. Đám đệ tử ở đây đã quen với tiếng cười khóc điên loạn của hắc, đột nhiên không nghe thấy nữa, lại cảm thấy không quen.

“Không lẽ đã xảy ra chuyện gì? Có nên vào kiểm tra không?”

Chương 754

DTV EBOOK

Mấy người nhìn nhau do dự, không ai muốn đi sâu vào băng lao. Nếu tiếng ma tính kia vang lên trở lại, chỉ e rằng bọn họ sẽ chịu ảnh hưởng nặng nề.

“Nếu không, cứ đi xem thử đi. Nếu hấn thực sự phát điên lại, chúng ta lập tức rút lui, không nghỉ lại quá lâu thì sẽ không sao.”

Sau một hồi bàn bạc, nhóm đệ tử quyết định rút thăm chọn ra một kẻ xui xẻo vào trong điều tra.

Chẳng bao lâu sau, kẻ xui xẻo kia mặt cắt không còn giọt máu, hoảng hốt lao ra từ băng lao, miệng lắp bắp hét lên:

“Có chuyện lớn! Lão điên... lão điên... hấn tỉnh lại rồi! Mới vừa rồi hấn còn nói chuyện với ta nữa!”

“Cái gì?! Chuyện này có thật không?”

“Không thể nào! Mau đi bẩm báo trưởng lão!”

Tin tức chấn động nhanh chóng lan truyền khắp Lăng Vân Tông.

“Lão điên kia thật sự tỉnh lại sao?! Không thể tin được!”

“Ta cứ tưởng chuyện đó chỉ là tin đồn quái dị trong tông môn, ai ngờ lại thành sự thật!”

“Nghe nói năm xưa vị tiên bối ấy tên là Võ Nguyên, từng là thiên tài ngút trời trong tông môn...”

Vân Tiêu Điện, tin tức chấn động.

Hư Vân chương môn sau khi hay tin, lập tức ngồi không yên. Hấn không nói hai lời, vọt thẳng ra ngoài.

Một người xưa nay luôn trầm ổn như hấn, giờ phút này lại kinh hoảng đến mức mất hết phong thái chương môn.

Hur Vân lao nhanh như tia chớp, không phí chút thời gian nào. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã đến băng lao.

Các đệ tử trông coi nhìn thấy chương môn liền giật mình, nhưng chưa kịp hành lễ thì hắn đã trực tiếp lao vào trong.

“Võ Nguyên sư huynh! Là người sao? Người... người tỉnh táo lại rồi?”

Giọng nói Hur Vân run run, mang theo sự kinh ngạc lẫn kích động khó che giấu.

Bên trong bức tường băng ngàn năm lạnh lẽo, một giọng nói già nua vang lên, yếu ớt đến cực điểm:

“Ha ha... Có lẽ ông trời cuối cùng cũng mở mắt, để ta được tỉnh táo trong những ngày cuối đời.”

“Hur Vân sư đệ... đã bao năm rồi nhỉ? Người cũng đã già đi nhiều... Trong ký ức của ta, tất cả dường như mới chỉ là ngày hôm qua...”

Giọng nói ấy mang theo một nỗi thê lương.

Ba trăm năm nhân sinh, hắn đã dành hơn nửa cuộc đời trong điên loạn.

Nghe những lời ấy, nước mắt Hur Vân lặng lẽ rơi, hắn run rẩy vươn tay, giọng nghẹn ngào:

“Sư huynh! Ta sẽ đưa người ra ngoài! Trong tông môn còn có linh dược kéo dài sinh mệnh, nhất định có thể giúp người sống thêm một đoạn thời gian!”

Thế nhưng, Võ Nguyên trưởng lão lại lắc đầu cười nhạt.

“Đừng lãng phí tài nguyên của tông môn vì ta... Ta hiểu rõ tình trạng của mình.”

“Ta chẳng khác nào ngọn nến trước gió, dầu hết đèn tắt, không thể cưỡng cầu nữa.”

“Thời gian của ta không còn nhiều... Hãy để ta tĩnh lặng mà hóa đi, để rồi khi gặp lại các sư huynh đệ năm xưa, ta cũng không cảm thấy xấu hổ.”

“Đối với ta mà nói... có lẽ đây mới là kết cục tốt nhất. Ha ha...”

Phanh!

Lời vừa dứt, Hư Vân chưởng môn ngã quy xuống đất, mặt mũi tràn đầy bi thương.

Hắn hiểu... khi một người đã quyết ý ra đi, dù có Cửu Chuyển Tiên Đan cũng chưa chắc có thể cứu vãn.

“Hết thầy... đều đã qua rồi, sư huynh...”

Vài ngày sau.

Một thi thể tiều tụy, không còn ra dáng con người, được đưa ra khỏi băng lao.

Hư Vân chưởng môn đích thân mai táng hắn sau núi tông môn.

Tang lễ diễn ra vô cùng đơn giản. Rất ít đệ tử biết chuyện, nhưng những trưởng lão quan trọng nhất của Lăng Vân Tông đều có mặt.

Trong số đó có Đại trưởng lão luyện khí đường, thủ tọa Đan Đường, cùng một số trưởng lão bế quan lâu năm, những người vẫn đang tìm kiếm cơ hội kết đan.

Họ đứng trước mộ phần, lặng lẽ cúi đầu.

“Sư huynh, lên đường bình an.”

“Nếu trên trời có linh thiêng, ngươi hãy tự mình đền tạ lỗi với Thái Vân sư muội đi.”

“Tông môn vẫn còn chúng ta, ngươi cứ yên lòng mà đi.”

Một đời truyền kỳ, cuối cùng lại kết thúc trong tĩnh mịch, chẳng hề huy hoàng như khi hắn còn tung hoành tông môn.

Ở một góc khác của tông môn, Lý Thanh - người kế thừa Hồn Đan Chi Pháp, bắt đầu thử nghiệm tu luyện.

Nhưng ngay khi nhập môn, hắn lập tức phát hiện ra vấn đề.

“Pháp này quá khó tu luyện! Mỗi lần phân hóa thần hồn, ta đều cảm thấy như thần hồn sắp sụp đổ.”

“Không trách Võ Nguyên trưởng lão rơi vào điên loạn... Quả thật quá đáng sợ!”

Hắn vội vàng lấy dưỡng hồn linh ra, cẩn thận ôn dưỡng thần hồn vừa bị tổn hao.

Hồi lâu sau, hắc trầm ngâm suy nghĩ.

“Pháp này... có lẽ ít nhất phải đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ thần hồn mới có thể tu luyện.”

“Với trạng thái hiện tại của ta, đừng nói ngưng kết hồn đan, ngay cả phân hóa thần hồn cũng không làm nổi.”

Sau một hồi tĩnh dưỡng, Lý Thanh từ trong túi trữ vật lấy ra một gốc ngàn năm Thiên Tinh Thảo, trực tiếp nuốt vào.

Hắc không muốn đi vào vết xe đổ của Võ Nguyên trưởng lão, dù chỉ một chút nguy hiểm, hắc cũng không dám mạo hiểm.

“Thôi, đợi đến Trúc Cơ trung kỳ rồi hãy thử lại.”

Chương 755

DTV EBOOK

“Dù có ngưng kết hồn đan, cũng không có nghĩa là ta lập tức kết đan ngay bây giờ.”

“Pháp này cứ để lại tương lai! Hiện tại, quan trọng nhất là ngộ ra nhị giai luyện khí truyền thừa, luyện chế Thiên La Cờ, nâng cao thực lực trước đã!”

Nói xong, hắn tiếp tục luyện hóa linh thảo, cẩn thận tâm bỏ thần hồn.

Hắn tuyệt đối không mạo hiểm tu luyện cấm pháp, khi chưa đạt đến thần hồn cấp bậc Trúc Cơ hậu kỳ.

Sau khi thần hồn dần hồi phục, Lý Thanh mở nhị giai luyện khí truyền thừa, bắt đầu tĩnh tâm nghiên cứu.

Bởi vì nếu có thể luyện chế thành công một kiện cực phẩm pháp khí, thì không chỉ chiến lực, mà ngay cả khả năng tự vệ của hắn cũng sẽ tăng lên một mảng lớn!

Ở phía nam Thanh Lĩnh Vực, có một nơi hiểm địa mang tên Cấm Ngữ Tuyết Sơn.

Sở dĩ nơi này lấy “Cấm Ngữ” làm tên là vì chỉ cần cất giọng quá lớn, rất có thể sẽ dẫn đến tuyết lở như đại hồng thủy. Một khi tuyết lở xảy ra, cảnh tượng chẳng khác gì ngày tận thế.

Tuyết đọng dày đặc, trùng trùng điệp điệp như muốn chôn vùi cả thế gian. Bất kỳ sinh linh nào bị cuốn vào cũng khó lòng thoát khỏi kết cục diệt vong.

Dù tu sĩ có thể ngự không mà đi, nhưng điều đó không có nghĩa là họ an toàn tuyệt đối. Trên không trung của núi tuyết này, thường xuyên có cương phong băng giá quét qua, so với tuyết lở còn nguy hiểm hơn gấp bội.

Nơi đây, trên trời dưới đất đều là tuyết địa. Một khi gặp phải tuyết lở, dù là tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng khó có thể bảo toàn mạng sống.

Cánh đồng tuyết mênh mông bát ngát này chính là kết quả của vô số trận tuyết lở tích tụ suốt bao năm qua. Vậy mà lúc này, giữa nơi hiểm có dấu chân người, lại xuất hiện hai bóng người lặng lẽ tiến về sâu trong cánh đồng tuyết, hướng về phía chân núi Cẩm Ngũ Tuyết Sơn.

“Không hổ danh là một trong tứ đại tuyết địa của Thanh Lĩnh Vực! Càng đi vào sâu, hàn khí càng thấu tận xương tủy. Ta thậm chí cảm thấy linh lực trong cơ thể cũng dần ngưng kết.” Liễu Hoành Viễn khẽ giọng nói, vẻ mặt lộ ra chút lo lắng.

“Xuyt! Nói nhỏ thôi! Chúng ta sắp đến nơi rồi.” Lăng Ứng thấp giọng nhắc nhở, ánh mắt hắn chăm chú nhìn về phía trước, nơi ngọn núi tuyết hùng vĩ sừng sững giữa trời đất.

Hai người tiếp tục tiến lên trong cảnh băng thiên tuyết địa. Sau một quãng đường dài, khi đã đến được chân núi, bọn họ đồng thời ngưng không bay lên.

Nhưng mỗi khi bay lên một trượng, không khí lại thêm phần lạnh giá. Chẳng bao lâu, Liễu Hoành Viễn đã rét đến mức run lẩy bẩy.

Thực ra, Lăng Ứng cũng chẳng khá hơn bao nhiêu. Chỉ là hắn có đại lượng Hỏa thuộc tính bảo vệ trên người giúp xua bớt cái rét. Nếu không có những thứ này, e rằng hắn cũng đã sớm run rẩy không ngừng.

“Linh Lung Lão Tổ đã giao cho ta tấm Ngưng Thủy Kính này, có lẽ có thể dùng nó để tìm được vị Ngạc Tôn kia.”

Lăng Ứng lấy ra một tấm gương đồng phong cách cổ xưa, toàn thân ánh lên sắc lam nhạt. Trên bề mặt kính, từng giọt nước nhỏ xuống không ngừng, sau đó trôi bồng bềnh hướng về một phía trong sâu thẳm núi tuyết.

Dưới nhiệt độ lạnh thấu xương thể này, những giọt nước ấy vậy mà không hề đóng băng, quả thực thần kỳ vô cùng.

Hai người men theo dấu vết của giọt nước mà tiếp tục tiến vào vùng sâu của Cẩm Ngũ Tuyết Sơn.

Nhiệt độ càng ngày càng hạ thấp, đến mức dù có vận chuyển linh lực cũng cảm thấy khó khăn.

Ở nơi này, nếu thi triển một Hỏa thuộc tính pháp thuật, uy lực sẽ bị áp chế xuống mức thấp nhất, hầu như chẳng còn chút lực sát thương nào.

Ví dụ như ở ngoại giới, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ thi triển Hỏa Cầu Thuật, kích thích hỏa cầu có thể to bằng đầu người. Nhưng ở nơi này, cho dù là tu sĩ Trúc Cơ, chỉ sợ cũng khó mà ngưng tụ nổi một quả hỏa cầu to hơn nắm tay.

Càng tiến vào sâu, cái lạnh càng khắc nghiệt, cuối cùng hai người đành lựa chọn đi bộ.

Linh lực đã trở nên trì trệ, còn nếu tiếp tục phi hành, pháp lực tiêu hao sẽ tăng lên gấp bội. Ở nơi hiểm địa như thế này, tiết kiệm pháp lực là điều tối quan trọng.

Không biết đã đi được bao lâu, phía trước xuất hiện một khe băng khổng lồ, sâu hun hút như một hố vực.

Tại đáy hố, có một quả trứng đá lặng lẽ nằm yên ở trung tâm.

Vừa nhìn thấy cảnh này, hai người lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ, nhanh chóng lao đến.

Nhưng ngay khoảnh khắc ấy—

Ầm!

Một cỗ uy áp kinh thiên động địa bỗng từ trong quả trứng đá lan tỏa ra, lập tức đánh sập vào hai người.

Phanh! Phanh!

Trước sức ép khủng khiếp đó, cả hai quỳ rạp xuống đất, không thể nào nhấc nổi chân lên!

Lăng Ứng cắn răng, cố gắng mở miệng:

“Ngạc Tôn tiền bối! Chúng ta là đệ tử Thượng Thanh Tông, mang theo tín vật của Linh Lung Lão Tổ đến đây!”

Nói rồi, hấn dốc hết sức lực, nâng tấm gương đồng cổ lên.

Chương 756

DTV EBOOK

Tấm gương vừa được đưa ra, uy áp bao phủ trên người họ lập tức chậm rãi rút đi.

Chỉ đến lúc này, trong cái lạnh thấu xương, bọn họ mới phát hiện mồ hôi lạnh đã thấm đẫm sau lưng.

Quá đáng sợ!

Lăng Ứng tim đập thình thịch, trong lòng như có sóng lớn cuộn cuộn. Hắn là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, vậy mà chỉ bằng khí tức phát ra từ một quả trứng đá, hắn đã bị áp bách đến mức này.

Phải biết rằng, đây chỉ là một viên trứng, còn chưa xuất thế!

Nếu như sinh vật bên trong thực sự phá trứng mà ra, thực lực của nó sẽ kinh khủng đến mức nào?

Trong khi Lăng Ứng còn đang bàng hoàng, Thủy Ngưng Bảo Kính đã bay đến gần quả trứng đá. Một luồng thần niệm uy nghiêm từ trong trứng truyền ra:

“Linh Lung phái các người đến đây là có chuyện gì?”

Âm thanh vang lên, tựa như một vị quân vương đứng trên vạn vật, mang theo một loại uy nghi khó có thể chống cự.

Lăng Ứng hít sâu một hơi, cố gắng trấn định, rồi đáp:

“Tông ta chuẩn bị đối đầu với Thiên Hà Tông, nhưng Lăng Vân Tông vẫn là một biến số khó lường...”

Linh Lung Chân Nhân mong rằng ngài có thể mở phong ấn Thượng Cổ trên đỉnh núi tuyết, khiến Lăng Vân Tông rơi vào tình cảnh ‘óc còn không mang nổi mình ốc’.”

Lăng Ứng nghiêm mặt nói, trong đáy mắt lộ rõ vẻ bất an và sợ hãi.

Lời vừa dứt, quả trứng đá nằm yên lặng thật lâu, tựa hồ đang cân nhắc lợi và hại. Mãi sau, một giọng nói mới chậm rãi vang

lên:

“Ta vẫn chưa thực sự xuất thế, muốn làm được chuyện này sẽ hao tổn không ít lực lượng.”

“Nói cho cùng, năm đó ta thoát khỏi Hắc Sa Hà cũng chỉ là một vụ hợp tác cùng có lợi với Thượng Thanh Tông các ngươi. Vậy ta lấy lý do gì để giúp các ngươi lần này?”

Năm đó, khi Ngạc Tôn trốn khỏi Hắc Sa Hà, mấy vị lão tổ Kết Đan của Thượng Thanh Tông đã ra tay cản trở, ngăn chặn truy binh từ Thiên Hà Tông, giúp hắn thoát khỏi khốn cảnh.

Từ thời điểm ấy, hai bên đã ngầm đạt thành quan hệ hợp tác.

Lăng Ứng nghe vậy, trong lòng hơi thả lỏng một chút. Không bị cự tuyệt thẳng thừng, nghĩa là vẫn còn cơ hội!

“Ngạc Tôn đại nhân, nghe nói Thiên Hà Tông có một viên Thủy Linh Châu – chí bảo hệ Thủy, hẳn là ngài cũng không xa lạ.”

“Chỉ cần tông ta hạ được Thiên Hà Tông, viên Thủy Linh Châu cùng toàn bộ công pháp truyền thừa của họ, Linh Lung Lão Tổ đều sẵn sàng dâng lên ngài!”

Nhưng ngay khoảnh khắc ấy, thần niệm trong trứng đá đột nhiên dao động kịch liệt:

“Chuyện nực cười! Linh Lung tưởng ta là kẻ ngu sao? Ngũ Hành Linh Châu chính là bảo vật chí tôn của thế gian, chỉ bằng một cái Thiên Hà Tông mà cũng xứng đáng nắm giữ sao?”

“Huống hồ, từ thời đại của ta, Ngũ Hành Linh Châu đã sớm thất lạc. Một tông môn chỉ có Kết Đan kỳ, lấy đâu ra khả năng tìm được nó?”

“Nếu như lời đồn là thật, e rằng Thiên Hà Tông đã bị hủy diệt từ lâu rồi.”

Ngạc Tôn quả thực là một cổ yêu quái sống từ thời Thượng Cổ. Nhưng chẳng hiểu vì sao, hiện tại lại rơi vào tình trạng hóa thành trứng đá như bây giờ.

Lăng Ứng khẽ thở dài, trong lòng càng thêm kiên quyết đối với sinh vật bên trong quả trứng đá kia.

“Yêu Tôn đại nhân, một viên Thủy Linh Châu hoàn chỉnh, Thiên Hà Tông tất nhiên không có tư cách nắm giữ. Nhưng nếu chỉ là tàn khối của nó thì sao?”

Lời vừa thốt ra, quả trứng đá lại chìm vào yên lặng, như thể đang suy xét tính khả thi của điều này.

Một lát sau, giọng nói uy nghiêm lại vang lên:

“Nếu chỉ là tàn khối, vậy thì vẫn có một tia khả năng. Nhưng đây chẳng qua chỉ là lời hứa suông! Nếu Thượng Thanh Tông các ngươi không hạ được Thiên Hà Tông, chẳng phải ta đã uổng phí công sức?”

Cuối cùng, Lăng Ung cắn răng, trên mặt lộ ra một tia do dự, rồi từ trong ngực lấy ra một viên tinh hạch màu đỏ rực.

“Tiền bối, đây là thành ý của tông ta. Đây là một viên tinh hạch thần bí mà ta đoạt được thời gian trước. Đến nay vẫn không rõ lai lịch, không biết ngài có thể nhận ra hay không?”

Vừa nói, hắn vừa có chút đau lòng, ném viên tinh hạch đỏ về phía trứng đá.

Nếu Lý Thanh có mặt ở đây, chắc chắn hắn sẽ nhận ra ngay—đây chính là Xích Tinh!

Năm đó, từ Cực Dạ Giới, hai con dị thú đã được thả ra. Nhưng đáng tiếc, cả hai đều bị Phi Ưng trộm giết. Hai viên Xích Tinh khi đó cũng rơi vào tay Lăng Ung.

Lăng Ung dù tiếc nuối, nhưng cũng không thể không thừa nhận sự thần bí của Xích Tinh.

Dù không biết nguồn gốc của nó, nhưng hắn hiểu rất rõ—Xích Tinh có thể kích phát yêu thú đột biến, khiến thực lực tăng trưởng thần tốc!

Năm đó, chỉ cần một viên Xích Tinh, Liệt Không Ưng đã đột phá nhị giai, hơn nữa thực lực còn vượt xa yêu thú cùng cấp! Đây cũng chính là lý do Liệt Không Ưng có thể đuổi theo cổ dị chủng Sương Ngọc Băng Điệp mà không hề kém thế.

Đối với yêu thú, Xích Tinh có một sức hấp dẫn gần như không thể cưỡng lại!

Chương 757

DTV EBOOK

Quả nhiên, thoát đầu, quả trứng đá vẫn tỏ vẻ thờ ơ, như thể chẳng quan tâm.

Nhưng khi Xích Tinh đến gần, toàn bộ quả trứng bắt đầu run rẩy, tựa như đang bị thứ gì đó cấm dỗ đến cực hạn!

“Thứ này... dày đặc sát khí! Đây rốt cuộc là vật gì?”

Theo lời nói, một cỗ khí cơ lừng lẹ lập tức bao trùm lấy Xích Tinh.

Sau một hồi trầm ngâm, giọng nói trong trứng lại vang lên:

“Chưa từng nghe nói, cũng chưa từng thấy qua. Ngay cả ta... cũng không biết đây rốt cuộc là vật gì.”

Một lúc lâu sau, quả trứng khẽ động, rồi nhẹ nhàng vùi Xích Tinh xuống dưới tuyết, sau đó chậm rãi nói:

“Tốt. Xem ra các ngươi cũng có thành ý, vậy chuyện này ta sẽ đáp ứng.”

“Tuy nhiên, ta phải nói trước một điều—muốn trực tiếp phá bỏ phong ấn Thượng Cổ là không thể nào! Ta chỉ có thể khiến nó lỏng lẻo đôi chút mà thôi.”

Ầm ầm!

Dãy núi tuyết rậm rạp bỗng vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Chuyện này gần như không thể tưởng tượng nổi. Núi tuyết bị phong ấn được gọi là “cấm ngữ” tất nhiên là có lý do. Thế mà lúc này, có kẻ đã chọc vào cấm kỵ, tạo ra động tĩnh kinh người. Một trận bão tuyết dữ dội sắp sửa bùng nổ, không thể tránh khỏi!

Ầm ầm!

Quả nhiên, ngọn núi rung chuyển dữ dội, lớp tuyết đọng chất chồng suốt bao nhiêu năm nay trong nháy mắt đổ sập. Từng

lớp tuyết cuộn trào như một cơn đại hồng thủy trắng xóa, tràn xuống tựa như thiên tai tận thế.

Ở trung tâm của trận bão tuyết cuồng nộ đó, một viên thạch đản (trứng đá) chậm rãi trôi nổi lên, tỏa ra khí tức vô cùng cường đại.

Xung quanh viên thạch đản, phù văn thần bí hiện lên, tạo thành một vòng xoáy kỳ lạ. Đây chính là Thượng Cổ Yêu Văn! Hiện nay trên thế gian, số người có thể nhận ra loại văn tự này gần như không còn.

Phía dưới, Lăng Ứng và Liễu Hoành Viễn mặt mày tái nhợt, sắc mặt vô cùng khó coi. Hai người bọn họ không ngờ rằng vị Thượng Cổ Yêu Tôn kia lại hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của họ, trực tiếp ra tay phá giải phong ấn trên đỉnh núi tuyết!

Một cơn tuyết lở kinh hoàng nổ ra, cuồng phong rít gào, mang theo sát khí lạnh thấu xương như muốn nhấn chìm mọi sinh linh nơi đây.

Thế nhưng, dù Yêu Tôn làm việc không kiêng nể gì, hắn cũng không phải kẻ hành động bất cần.

Từ mặt ngoài của viên thạch đản, linh quang bùng phát, lập tức tạo thành một kết giới bảo vệ chỗ hắn vừa đứng. Cả Lăng Ứng lẫn Liễu Hoành Viễn đều được bao bọc bên trong, không hề bị tuyết lở ảnh hưởng.

Toàn bộ tuyết lở lao đến gần khu vực này liền đột ngột ngừng lại, trong khi những nơi khác vẫn đang cuồng bạo dữ dội.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lăng Ứng và Liễu Hoành Viễn rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng bọn họ càng thêm kính sợ vị Thượng Cổ Yêu Tôn này.

Chỉ là một cái búng tay của hắn, đã có thể bảo vệ bọn họ giữa cơn tuyết lở kinh hoàng. Nếu như một ngày nào đó hắn thật sự phá kén trùng sinh, vậy thì sẽ còn đáng sợ đến mức nào đây?

Giữa cơn đại tuyết lở, Yêu Tôn lại tiếp tục ra tay. Hắn phóng ra từng đạo lạc ấn thần bí, đánh thẳng về phía đỉnh núi tuyết!

Ông!

Nơi đỉnh núi này, vốn được xem là khu vực nguy hiểm nhất trong cấm địa, quanh năm bị hàn phong lạnh thấu xương bao phủ, gần như không ai có thể đặt chân đến. Chỉ vào những thời điểm đặc biệt, gió lạnh mới tạm ngưng và để lộ ra một cái hồ băng trên đỉnh núi—cũng chính là lối vào của Hàn Phong Bí Cảnh.

Hiện tại, Yêu Tôn đang cường ép phá giải phong ấn của bí cảnh này!

Cả ngọn núi chấn động, ánh sáng hắc quang chói mắt bùng lên, yêu văn cổ xưa cấp tốc lan rộng, rồi lạc ấn thẳng vào trung tâm phong ấn trên đỉnh núi.

Lăng Ứng nhìn luồng linh quang phát ra từ phong ấn, thì thảo thờ dài:

“Phong ấn này một khi bị giải trừ, cấm ngữ của núi tuyết cũng chẳng còn ý nghĩa nữa. Có lẽ từ nay về sau, trong bốn đại tuyết địa của Thanh Lĩnh Vực, sẽ có một nơi bị xóa tên.”

Bên cạnh, Liễu Hoành Viễn đã sớm sững sờ, hắn không nhìn được lên tiếng hỏi:

“Nếu phong ấn bị phá, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?!”

Lăng Ứng bật cười, nhưng nụ cười ấy lại có chút nặng nề:

“Chuyện này có liên quan đến mục đích ban đầu khi thành lập Lăng Vân Tông. Tông môn chúng ta bao năm qua vẫn luôn không màng thế sự, thực chất là vì trấn thủ Nam Vực của Thanh Lĩnh. Mà nói chính xác hơn... là để canh giữ phong ấn của Cổ Ma Bộ Tộc bên trong núi tuyết này!”

Nghe thấy bốn chữ “Cổ Ma Bộ Tộc”, thân thể Liễu Hoành Viễn không khỏi run lên.

“Nếu vậy... nếu Cổ Ma Bộ Tộc bị thả ra, chẳng phải sẽ trở thành đại họa của Lăng Vân Tông chúng ta sao?!”

Lăng Ứng lắc đầu cười lớn:

Chương 758

DTV EBOOK

“Haha, người đánh giá quá thấp thực lực của Lăng Vân Tông rồi. Dù cho Cổ Ma Bộ Tộc còn sót lại bên trong phong ấn, bọn chúng đã bị giam cầm suốt bao nhiêu năm, thực lực sớm đã chẳng thể sánh với thời hoàng kim.

Với thực lực hiện tại của tông môn, cùng lắm thì chỉ hơi đau đầu một chút, chứ không đến mức bó tay chịu chết đâu!”

“Thôi bỏ đi, chuyện này đã vượt quá phạm vi của chúng ta. Việc tiếp theo cứ để Lăng Vân Tông đau đầu vậy.”

Tông môn Lăng Vân Tông cách cắm địa núi tuyết một cánh đồng tuyết rộng lớn. Suốt bao năm qua, những trận tuyết lở từ trên núi thỉnh thoảng vẫn tràn xuống đồng tuyết, đó cũng chẳng phải chuyện hiếm lạ gì.

Thế nhưng, đêm nay, mặt đất lại chấn động mạnh mẽ khác thường.

Ngay lập tức, tại khu vực trận pháp phòng thủ của sơn môn, một nhóm đệ tử Lăng Vân Tông đã bị kinh động...

“Tình huống thế nào? Chẳng lẽ là Địa Long trở mình?!”

“Mặt đất đang rung chuyển, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

“Có cần thông báo cho trưởng lão không?”

Những đệ tử mới nhập môn, vừa tham gia Thăng Tiên Đại Hội không bao lâu, đều tỏ ra hoang mang, chưa hiểu rõ sự tình.

Mấy vị sư huynh giao hoát lại bật cười chế nhạo:

“Chỉ là một trận tuyết lở thôi, năm nào mà chẳng có một hai lần? Các người giật mình cái gì, chuyện này hết sức bình thường.”

“An tâm trông coi sơn môn là được, có thể xảy ra chuyện lớn gì chứ?”

Một sư huynh khác cười phá lên:

“Ha ha, tân đệ tử nhập môn lúc nào chẳng thế. Ta nhớ năm xưa Tông Hàm sư đệ còn thú vị hơn, lần đầu gặp tuyết lở, đang ngủ say mà bị dọa đến nhảy dựng lên, khắp nơi hô hoán có ngoại địch xâm lấn!”

“Ha ha ha ha! Đúng đúng, chuyện đó còn kinh động đến mấy vị chấp pháp trưởng lão nữa chứ!”

Nghe sư huynh giải thích như vậy, mấy đệ tử mới cũng an tâm phần nào, không tiếp tục lo lắng nữa mà trở lại tu hành trước sơn môn.

Chỉ có một người vẫn không yên lòng, cứ nhìn mãi về hướng núi tuyết.

“Các sư huynh, những lần trước tuyết lở cũng gây ra động tĩnh lớn như thế này sao?”

“Tông môn chúng ta cách núi tuyết một cánh đồng tuyết mênh mông, dù tuyết lở có xảy ra thì cũng đâu thể kéo dài lâu đến vậy?”

Một sư huynh giáo hoạt có chút mất kiên nhẫn, bĩu môi nói:

“Có gì to tát đâu? Chắc lần này tuyết lở lớn hơn chút thôi. Có khi lại là một đám tán tu không biết sợ chết, dám trèo lên núi tìm kiếm cơ duyên nữa ấy chứ!”

“Dù chuyện này không phải lúc nào cũng có, nhưng thỉnh thoảng vẫn có vài kẻ gan to làm liều.”

Sau đó, trước sơn môn lại rơi vào yên lặng, chỉ có mặt đất vẫn liên tục chấn động, chứng tỏ trận tuyết lở ở phương xa lớn đến mức nào.

Một hồi lâu trôi qua, mặt đất vẫn rung chuyển không ngừng.

Lúc này, ngay cả mấy vị sư huynh già dặn cũng bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn.

“Tê... có gì đó không đúng, sao tuyết lở lần này kéo dài lâu đến vậy?”

“Đúng vậy! Hơn nữa, chấn động ngày càng mạnh... Không lẽ cấm ngữ núi tuyết thực sự sắp sụp đổ?!”

Mặc dù nói vậy, nhưng không ai thực sự tin rằng núi tuyết có thể sụp đổ.

Cắm ngữ núi tuyết sở dĩ được liệt vào một trong bốn đại tuyết địa của Thanh Lĩnh Vực chính là vì nơi đây hung hiểm vô cùng. Dù là tu sĩ Kết Đan Kỳ cũng khó có thể hủy diệt cả dãy núi được.

Nhưng điều bọn họ không biết là, ngay lúc này trên đỉnh núi tuyết, thực sự có một tồn tại mạnh ngang Kết Đan Kỳ, đang cố gắng phá giải phong ấn!

Một người sư huynh cau mày, trầm giọng nói:

“Theo ta thấy, hay là cứ bẩm báo trưởng lão đi. Không hiểu sao ta có cảm giác nhiệt độ xung quanh đã giảm đi không ít.”

Một người khác gật đầu:

“Ừm, đúng là lạnh hơn nhiều. Cảm giác này... giống hệt khi ta từng thực hiện nhiệm vụ trong cánh đồng tuyết!”

Những đệ tử đứng gác ở biên giới trận pháp không thể hoàn toàn hưởng lợi từ kết giới chống lạnh, nên cảm nhận được rõ nhất sự thay đổi của nhiệt độ.

Cuối cùng, sau một hồi bàn bạc, nhóm đệ tử Luyện Khí Kỳ ở sơn môn quyết định cử một người đi báo cho trưởng lão.

“Chử Minh Nghĩa, chuyện này là do người phát hiện đầu tiên, vậy người đi bẩm báo trưởng lão đi.”

Một vị sư huynh có tư lịch cao hơn lên tiếng, đẩy việc này cho đệ tử mới nhập môn.

Chử Minh Nghĩa không phản đối. Vừa rồi hắn đã cảm thấy tâm thần bất an, nên bây giờ càng sẵn lòng đi báo tin.

“Minh bạch, sư huynh!”

Nói xong, Chử Minh Nghĩa lập tức té ra một kiện pháp khí phi hành, nhắm thẳng về phía nội tông mà bay đi.

Lăng Vân Tông - Chấp Pháp Đường

Trong đại điện Chấp Pháp Đường, một vị trưởng lão phe phẩy quạt lông, dáng vẻ nhàn nhã.

Nghe Chử Minh Nghĩa bẩm báo, hắn hờ hững nói:

“Mặt đất rung động? Tuyết lở sao? Núi tuyết thường xuyên xảy ra chuyện này, có gì mà phải báo cáo?”

Trong lòng trưởng lão, đây chỉ là chuyện nhỏ nhất, không đáng để quan tâm.

Chương 759

DTV EBOOK

Tông môn có đại trận bảo hộ, thời tiết trong này ấm áp quanh năm, chẳng ai trong Cháp Pháp Đường cảm nhận được sự thay đổi bất thường của hàn khí bên ngoài.

Thân ở Cháp Pháp Đường nhậm chức nhiều năm, trưởng lão Ngụy Hàn đã sớm đúc kết ra một đạo lý sinh tồn.

Đó chính là “nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.” Trong tông môn, thế lực chẳng chịt khó phân, thân là một trong những trưởng lão ngoại sự của Cháp Pháp Đường, nếu như chuyện vật vãn gì cũng để trong lòng, thì chẳng khác nào tự chuốc lấy phiền phức mà không mang lại kết quả gì.

Vừa rồi, Chủ Minh Nghĩa bẩm báo rằng trước sơn môn xảy ra chấn động, nhiệt độ không khí trở nên lạnh lẽo bất thường, nhưng trong mắt Ngụy Hàn, đây cũng chẳng phải chuyện to tát gì.

Nếu vì chuyện này mà kinh động đến quá nhiều người, vậy thì lại có phần quá đáng.

“Núi tuyết không phát sinh tuyết lở mới là chuyện lạ. Nếu vì chút chuyện này mà kinh động đến chưong môn sư huynh hay thậm chí Kết Đan lão tổ, e rằng bọn họ cũng sẽ mệt chết mất.”

“Ta thấy a, chẳng qua là đám đệ tử mới nhập môn chưa từng trải qua chuyện gì lớn, thế nên mới cảm thấy hiếm lạ mà thôi.”

Ngụy Hàn trưởng lão khẽ phe phẩy chiếc quạt lông, nhấp một ngụm linh trà nóng hổi, cảm nhận hương trà thanh mát giữa rừng môi, không khỏi lộ ra vẻ mặt mãn nguyện.

“Gần đây, tông môn thu nhận không ít đệ tử mới nhập môn, về sau kiểu chuyện này chắc chắn sẽ không ít. Xem ra ta lại phải nhọc lòng một phen rồi.”

“Bất quá ai bảo ta là trưởng lão Cháp Pháp Đường chứ? Sớm biết vậy, lúc trước nên chọn vào Sự Vụ Đường thì hơn.”

Bất kể tuyết lở có lớn đến đâu, cuối cùng cũng sẽ có lúc dừng lại.

Trên đỉnh núi tuyết phong ấn, từng đạo phù văn thần bí tỏa linh quang dần dần trở nên ảm đạm.

Bụi bặm tung bay giữa không trung, núi tuyết lở đã kết thúc. Ngạc Tôn cuối cùng cũng xé rách một đạo lỗ hồng trong phong ấn.

Ong!

Một sợi ma khí nhàn nhạt từ khe nứt trên núi tuyết chậm rãi tràn ra, sau đó nhanh chóng tiêu tán trong thiên địa.

“Tốt, bản tôn cũng chỉ có thể làm đến bước này. Cực Băng Phong Ma Trận tuy chưa bị phá vỡ hoàn toàn, nhưng lực phong ấn của trận pháp này đã không thể duy trì như trước.”

“Trong khoảng thời gian sắp tới, lỗ hồng này sẽ ngày một lớn hơn, cho đến khi phong ấn triệt để mất đi hiệu lực.”

“Trừ phi Lăng Vân Tông có một vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ chuyên tu trận pháp, bằng không thì không có cách nào khôi phục nó.”

Thần niệm của Ngạc Tôn khuếch tán ra, phía dưới, Lăng Ứng và Liễu Hoành Viễn đồng loạt lộ ra thần sắc kính sợ, cùng ôm quyền nói:

“Đa tạ Ngạc Tôn đại nhân!”

Sau đó, thân thể Ngạc Tôn trong hình dạng một viên đá lớn khê rung động, nhanh chóng thu lấy khối xích tinh trong hố sâu.

“Nơi này không nên ở lâu, ta cũng nên rời đi. Hai người các ngươi tự mình liệu mà hành động.”

Sau một khắc, Ngạc Tôn mang theo xích tinh, phá không rời đi về phía nam dãy núi tuyết. Nơi đó, đã không còn thuộc phạm vi địa giới của Thanh Lĩnh Vực nữa.

Chờ cho viên đá hoàn toàn biến mất, Liễu Hoành Viễn và Lăng Ứng liếc nhìn nhau.

“Đi thôi, chuyện ở đây có chọc thủng trời thì cũng để cho Lăng Vân Tông đau đầu.”

Dứt lời, cả hai lập tức vận dụng toàn lực bỏ chạy khỏi khu vực cấm ngữ trên núi tuyết.

Bọn hắn không dám chậm trễ, bởi một khi Lăng Vân Tông phát hiện hành tung của hai người, hậu quả chắc chắn sẽ là đại họa ngập đầu, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến đại kế của tông môn.

“Nếu chiếu theo phương pháp trong luyện khí đồ phổ, thì thủ pháp luyện chế Thiên La Cờ cũng không quá phức tạp. Với trình độ hiện tại của ta, có lẽ có thể thử luyện chế.”

Lý Thanh vuốt cằm, trong lòng đã hạ quyết tâm bắt tay vào luyện chế pháp khí cực phẩm này.

Thời gian qua, hắn đã triệt để lĩnh ngộ truyền thừa luyện khí nhị giai, đối với việc luyện chế cực phẩm pháp khí cũng nắm chắc không ít.

“Nếu luyện thành cờ này, thực lực của ta nhất định sẽ tăng mạnh.”

“Chỉ cần không gặp phải phù bảo hiểm thấy, ta có thể quét ngang hầu hết Trúc Cơ kỳ tu sĩ.”

Nói rồi, Lý Thanh liền lấy ra lò luyện khí.

Keng!

Lò rèn này thoát nhìn có vẻ bình thường, nhưng càng sử dụng, Lý Thanh càng cảm thấy thuận tay.

Đừng nhìn bề ngoài chẳng có gì đặc biệt, nhưng theo thời gian, khi thực lực càng mạnh, hắn càng nhận ra năng lực phòng ngự của lò rèn này đáng kinh ngạc đến mức nào.

Không chỉ có thể chịu được sức nóng từ Tiên Thiên Chân Hỏa, mà còn có thể tiếp nhận những cú va chạm mạnh mẽ mà không chút suy suyển.

Dù Lý Thanh đã là nhị giai thể tu, nhưng vẫn không thể làm gì được tôn lô bí ẩn này. Dù có dùng bao nhiêu sức đánh vào, lò vẫn chỉ phát ra tiếng ông ông rung động, ngoài ra, ngay cả một vết rạn cũng không hề xuất hiện!

Chương 760

DTV EBOOK

Khuyết điểm duy nhất là lò này không hề có linh tính, không thể dùng linh lực để thao túng, cũng không có bất kỳ công năng đặc biệt nào khác.

Đương nhiên, nếu nó thực sự có linh tính và công dụng vượt trội, thì e rằng cũng không dễ dàng rơi vào tay hắn.

“Hô!”

“Bắt đầu thôi, linh tài đã chuẩn bị đầy đủ, bây giờ chỉ còn chờ luyện chế thành công!”

Lần đầu luyện chế cực phẩm pháp khí, dù là Lý Thanh cũng không kìm được mà xoa xoa tay, trong mắt tràn ngập mong đợi.

Hắn không chọn đến Luyện Khí Đường mượn yêu hỏa để luyện chế, nguyên nhân có hai:

Thứ nhất, kiện pháp khí này một khi thành công, về sau chắc chắn sẽ trở thành vũ khí thường dùng của hắn, vì thế, hắn muốn dùng chính Tiên Thiên Chân Hỏa của mình để rèn.

Thứ hai, sau khi cực phẩm pháp khí luyện thành, động tĩnh chắc chắn sẽ không nhỏ. Luyện Khí Đường có quá nhiều người qua lại, hắn không muốn phô trương thực lực quá sớm.

Dù trong tông môn không có ai thù địch với hắn, nhưng có thể khiêm tốn bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

Oanh!

Trong khoảnh khắc, một đoàn Tiên Thiên Chân Hỏa hùng hực bốc cháy, lan tràn khắp bên trong lò rèn đen tuyền.

“Trước tiên phải trừ sát khí đã.”

Lý Thanh vừa dứt lời, liền lấy từ túi trữ vật ra một đoạn xương sống màu đen trầm.

Đây chính là xương sống của một con mãng ngư nhị giai hậu kỳ, ngoài trừ sừng trâu ra thì đây là phần cứng rắn nhất trên cơ thể nó.

Chỉ cần cầm trong tay, Lý Thanh đã có thể cảm nhận được sát khí dày đặc tỏa ra từ trong xương, nếu là tu sĩ có tu vi thấp hơn, e rằng chỉ cần tiếp xúc thôi cũng đủ để bị ảnh hưởng đến tâm trí.

Xương sống mãng ngư vừa to vừa chắc chắn, gần như to ngang bắp đùi của Lý Thanh. Chỉ bấy nhiêu cũng đủ thấy con mãng ngư này không lồ đến mức nào.

Khi đoạn xương rơi vào trong lò, Tiên Thiên Chân Hỏa lập tức bùng lên, nuốt trọn nó, bắt đầu thanh lọc toàn bộ sát khí ẩn chứa bên trong.

Đây có thể nói là lần trừ sát khí gian nan nhất từ trước đến nay của Lý Thanh!

Xương của một yêu thú nhị giai hậu kỳ tuyệt đối không thể xem thường. Chỉ riêng quá trình trừ bỏ sát khí đã tiêu tốn trọn vẹn ba ngày ba đêm!

Cũng may hiện tại pháp lực của hắc hùng hậu hơn rất nhiều, tuy chưa chạm đến ngưỡng Trúc Cơ trung kỳ, nhưng so với lúc vừa đột phá Trúc Cơ thì đã mạnh hơn không ít. Nhờ đó, hắc mới miễn cưỡng chống đỡ được quá trình luyện chế kéo dài.

Dù vậy, hắc vẫn cần nghỉ ngơi một chút để khôi phục lại pháp lực, tránh tình trạng hụt hơi trong lúc luyện chế.

Thời gian lại trôi qua vài ngày, dưới sự hỗ trợ của linh thạch, pháp lực trong cơ thể Lý Thanh đã hồi phục hoàn toàn.

“Tiếp theo là rèn hình!”

Bởi vì xương sống mãng ngư quá lớn, nên trước tiên cần phải luyện nhỏ lại. Nếu không, dù là tư nhận luyện khí tốt nhất cũng không đủ để dung hợp với nó.

Hắc tỉ mỉ làm theo từng bước trên luyện khí đồ phổ, không dám sơ suất dù chỉ một chi tiết nhỏ.

Nguyên nhân rất đơn giản – nguyên liệu này quá trân quý! Một khi xảy ra tổn hại, sẽ rất khó tìm được phần thay thế.

Đặc biệt là xương sống của yêu thú nhị giai hậu kỳ, nếu không nhờ thân phận tông môn của mình, dù hẳn là một tu sĩ Trúc Cơ cũng rất khó tìm được.

“Gọt xương, luyện nhỏ, dung luyện toàn bộ tinh hoa của nó.”

Dứt lời, Lý Thanh vận chuyển Tiên Thiên Chân Hỏa lần nữa, bắt đầu xử lý phần xương sống của măng ngư.

Lửa đỏ rực bốc lên, làm cho nhiệt độ bên trong động phủ tăng cao không ngừng, trong nháy mắt, cả không gian giống như một hỏa lô khổng lồ.

Trong động phủ, Lý Thanh kéo toàn bộ những sợi tơ nhện từ Ảnh Nhện ra, linh lực trong tay không ngừng kích phát, tinh luyện tơ nhện đồng thời bện chúng thành một lá cờ.

Từng sợi tơ nhện quấn quanh xương sống măng ngư đã được tinh luyện, một lá cờ phướn dần dần hình thành.

“Đây vẫn chỉ là hình thức ban đầu của Thiên La Cờ. Nếu muốn phát huy toàn bộ uy lực, những loại tài liệu phụ trợ này không thể thiếu!”

Thật ra, chỉ có ở Lăng Vân Tông, Lý Thanh mới dễ dàng thu thập được linh tài như vậy. Tông môn có kho tàng phong phú, thêm vào đó, hắn còn dùng linh thạch mua thêm từ Từ Trường Lão, rất nhanh đã thu đủ tất cả nguyên liệu cần thiết.

“Đầu tiên, muốn kích hoạt năng lực định thân của Thiên La Cờ, cần phải dùng linh văn định thân để kích phát khối Huyền Ngọc Thạch này!”

Nói rồi, Lý Thanh đưa ngón tay thon dài ra, lấy từ túi trữ vật một khối ngọc thạch màu xám.

Oanh!

Tiên Thiên Chân Hỏa bùng lên, với nhiệt độ nóng rực, bắt đầu nung khối ngọc thạch.

Chẳng bao lâu, từng tầng kết tinh trên bề mặt Huyền Ngọc Thạch liên tục bong ra, hóa thành những hạt bụi óng ánh rơi xuống điểm nối giữa cột cờ và cờ phướn của Thiên La Cờ.

Lặp đi lặp lại nhiều lần, Lý Thanh lần lượt dung hợp các loại linh tài phụ trợ vào trong Thiên La Cờ.

Chương 761

DTV EBOOK

Cuối cùng, khi tất cả đã hoàn tất, hình thức ban đầu của Thiên La Cờ cũng hoàn toàn thành công.

Lá cờ có màu sắc vô cùng rõ ràng. Phần cờ phướn, được bên từ tơ nhện Ảnh Nhện, hiện lên một màu đen thẫm. Còn cột cờ được luyện chế từ xương sống măng ngư, có kết cấu ôn nhuận, sáng bóng như ngọc trắng.

Hai bộ phận kết hợp với nhau, dung luyện cùng nhiều loại linh tài, tỏa ra những tia linh quang kỳ dị.

Dù mới chỉ là tạo hình sơ bộ, Lý Thanh đã có thể cảm nhận rõ linh tính dồi dào từ Thiên La Cờ.

“Không hổ là pháp khí được luyện chế từ xương sống yêu thú nhị giai hậu kỳ! Chỉ mới ở trạng thái sơ bộ, uy lực đã vượt xa rất nhiều pháp khí thượng phẩm thông thường!”

Lý Thanh không kìm được tán thưởng, cảm thấy vô cùng hài lòng với tiến độ hiện tại.

Sau đó, hắn bắt đầu quá trình tôi luyện cho pháp khí.

Bước này gần như không tiêu hao quá nhiều thời gian hay linh lực, bởi bản thân Thiên La Cờ đã có linh tính rất mạnh. Hắn chỉ cần dùng linh lực tẩy luyện qua một lần, giống như dệt hoa trên gấm.

“Bước tiếp theo chính là khắc linh văn!”

Lý Thanh hít sâu một hơi, chuẩn bị tinh thần cho một cuộc chiến đầy khó khăn.

Khắc họa linh văn lên một pháp khí cực phẩm, dù có luyện khi đồ phổ cũng không thể đơn giản mà hoàn thành.

Quá trình này liên quan đến loại linh văn được sử dụng, sự biến hóa trong các thuộc tính linh văn, vô cùng thâm ảo. Mỗi một nét khắc xuống đều cần cực kỳ chính xác, công trình vẫn vô cùng khổng lồ.

Điều chỉnh lại trạng thái, Lý Thanh tập trung toàn bộ tinh thần vào việc khắc linh văn.

Ngón tay thon dài của hắn phát ra linh quang nhàn nhạt, tỏa sáng rực rỡ như tinh tú trong đêm tối.

Hắn nhẹ nhàng đặt ngón tay lên phần cốt chất của cột cờ, vẽ lên một đạo linh văn ánh sáng óng ánh. Đạo linh văn lập tức lạc ấn lên bề mặt, sau đó nhanh chóng âm đạm đi.

Lương Quốc - Thượng Thanh Tông

Âm âm!

Từng chiếc linh chu cự hạm khổng lồ từ sơn môn Thượng Thanh Tông bay lên, cuốn theo cơn sóng linh lực mãnh liệt, trùng trùng điệp điệp hướng về phía Tây Thiên Vực.

Trên những linh chu này, vô số đệ tử Thượng Thanh Tông đứng vững, cầm đầu là các trưởng lão có tu vi Trúc Cơ kỳ, khí thế bức nhân.

Từng chiếc linh chu cự hạm lao vút lên không trung, sau đó dần dần mờ nhạt, dường như dung nhập vào tầng mây, che giấu hình thể trong không gian.

“Cuối cùng cũng chờ đến ngày này!”

Một thân ảnh mặc hồng y thon dài đứng lơ lửng giữa không trung. Dáng vẻ nàng tinh tế, khuôn mặt tuyệt mỹ mà diễm lệ, khí chất lạnh lùng nhưng đầy áp bức.

“Đợi bao năm qua, sư phụ, hôm nay đại thù của ngài cũng nên được báo!”

Linh Lung Chân Nhân nhẹ nhàng nhấc ngón tay, một tia linh lực chọt lóe lên rồi tiêu tán giữa không trung. Ngón tay xanh nhạt như ngọc của nàng không ngừng khẽ động, như đang triệu hồi thứ gì đó.

Sơn môn Thượng Thanh Tông nằm gần Vô Nhai Hải, nơi linh khí nồng đậm nhưng lại hiếm thấy yêu thú Hải tộc quấy nhiễu, vô cùng kỳ lạ.

Phải biết rằng, Hải tộc yêu thú khi ẩn nấp dưới đáy biển thì vô cùng giao hoạt và khó đối phó. Chỉ cần chúng không rời khỏi mặt nước, ngay cả tu sĩ cùng cấp cũng khó lòng chế ngự.

Thế nhưng, vùng hải vực này linh khí dồi dào như vậy, mà vẫn có thể giữ vững sự bình yên suốt bao năm, nguyên nhân chỉ có một...

Oanh!

Chỉ trong chớp mắt, từng cơn sóng lớn cuộn trào, tựa như một ngọn núi khổng lồ từ đáy biển đột ngột trỗi lên.

Khi thủy triều rút xuống, một thân ảnh khổng lồ từ đáy biển dần dần hiện ra. Đó là một con cự quy (rùa khổng lồ) cõng trên lưng cả một ngọn núi. Hình thể của nó quá mức khổng lồ, đến mức dù đã trỗi hẳn lên mặt nước, trên mai vẫn còn không ngừng chảy xuống từng dòng nước biển.

Thượng Thanh Tông Hộ Tông Thánh Thú —— Công Sơn Quy!

Hơn hai mươi năm trước, khi Thượng Thanh Tông lần đầu tiên nổi danh tại Thiên Hà Phường Thị, chính con yêu thú này đã cứng rắn chống lại đòn oanh kích từ tam giai trận pháp.

Giờ đây, khi chiến sự giữa hai đại tông môn Tiên Đạo bùng nổ, con cự quy không biết đã sống bao nhiêu năm này, lại lần nữa được triệu hồi.

Tên gọi “Công Sơn Quy” không hề là lời nói cường điệu. Đối với một con cự quy mang huyết mạch Huyền Vũ như nó, việc cõng cả một ngọn núi trên lưng chẳng phải điều gì to tát.

Linh Lung Chân Nhân trầm giọng, cung kính nói:

“Lão tiên bối Công Sơn, lần này lại phải phiền ngài xuất thủ, trấn áp trận pháp của Thiên Hà Tông.”

“Bây giờ thế cục đã định, có lẽ đây là cơ hội tốt nhất trong trăm năm qua, tuyệt đối không thể bỏ lỡ!”

Công Sơn Quy truyền ra một đạo thần niệm bình thản nhưng mang theo uy nghiêm sâu thẳm:

“Trước đây, sư phụ ngươi – Thương Uyên Chân Nhân – từng có ân tình với ta. Lần này xuất thủ, coi như trả lại nhân tình đó.”

Chương 762

DTV EBOOK

Có được sự giúp đỡ của Hộ Tông Thánh Thú Công Sơn Quy, lần tiến công này vào Thiên Hà Tông càng thêm phần chắc chắn.

Linh Lung Chân Nhân khẽ nhắm mắt, nhìn về phương Tây xa xăm, ánh mắt chứa đầy hận ý cùng sát khí ngút trời.

Muốn diệt Thiên Hà Tông, tất nhiên phải dốc toàn bộ lực lượng tông môn. Dù sao, đây cũng là một trong những Tiên Đạo đại tông đã thịnh vượng suốt hàng vạn năm qua!

Lần này, Thượng Thanh Tông thực sự quyết tâm.

Bão tố nổi lên, đại chiến sắp bùng phát!

Tại nơi sâu trong sơn môn Thượng Thanh Tông, từng đạo khí tức mật mờ nhưng cường đại dần thức tỉnh. Linh áp hùng hậu bao trùm khắp bốn phương tám hướng!

Những người này không phải giả đan kỳ tu sĩ, mà đều là những Kết Đan kỳ chân nhân chân chính!

Bọn họ chính là nội tình sâu xa mà Thượng Thanh Tông tích lũy qua nhiều năm. Một khi toàn bộ xuất thế, chắc chắn sẽ khiến cả tu tiên giới khiếp sợ!

“Haizz, đại nạn sắp đến, dù sao cũng nên cống hiến chút sức lực cuối cùng cho tông môn.”

Một tu sĩ Giả Đan kỳ sắp tọa hóa nhịn không được thở dài, sau đó chấm dứt bế quan, chính thức xuất thế.

“Ha ha ha! Nghe nói Thiên Hà Tông từng sở hữu một Thượng Cổ bí cảnh. Cứ mỗi trăm năm, bí cảnh ấy lại mở ra một lần. Ta thực sự tò mò, không biết trong đó có những bảo vật gì.”

“Nhàn nhã hơn mười năm, không ngờ lần xuất quan này lại là để khai chiến với Thiên Hà Tông!”

Đại chiến sắp bùng nổ, phong vân hội tụ!

Thượng Thanh Tông dốc toàn bộ lực lượng, chính thức phát động một trận đại chiến Tiên Đạo tông môn với Thiên Hà Tông!

Trong phạm vi Lương Quốc, Thượng Thanh Tông thống lĩnh vô số tu tiên thế gia. Khi tin tức truyền ra, tất cả các thế gia đều lập tức hưởng ứng, đồng thời điều động đại lượng đệ tử trong tộc đến trợ chiến.

Trong khoảnh khắc, cả Thiên Hà Tông như bị một tầng mây đen chiến tranh bao phủ.

Lần này, khí thế của Thượng Thanh Tông ngập trời, mang theo quyết tâm hủy diệt toàn bộ Thiên Hà Tông!

Cả Thanh Lĩnh Vực lập tức chấn động!

Tin tức về cuộc đại chiến lan truyền với tốc độ không tưởng, chỉ trong nháy mắt đã truyền khắp toàn bộ Thanh Lĩnh Vực.

Lăng Vân Tông

Tại Lăng Vân Tông, tin tức này cũng nhanh chóng được truyền đến.

Bên trong Vân Tiêu Điện, Hư Vân chương môn cầm lấy tin tình báo, sắc mặt tràn đầy ngưng trọng.

“Thượng Thanh Tông đột nhiên phát động chiến tranh như vậy sao? Chẳng lẽ bọn họ không lo lắng về Lăng Vân Tông chúng ta sao?!”

Thật sự mà nói, trong lòng Hư Vân chương môn không khỏi dâng lên cảm giác bất an.

Điều này quá bất hợp lý!

Dù nhìn thế nào đi nữa, Thượng Thanh Tông cũng không thể nào không để tâm đến sự tồn tại của Lăng Vân Tông mà trực tiếp khai chiến với Thiên Hà Tông như vậy!

“Tuy rằng Lăng Vân Tông chúng ta xưa nay không can thiệp vào thế sự, cũng không tham gia tranh đấu bên ngoài, nhưng chuyện này vẫn quá mức đáng ngờ!”

Hư Vân chương môn cau chặt mày, càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không đúng.

Trừ phi... Thượng Thanh Tông có đủ tự tin để đối phó cả hai đại tông môn Tiên Đạo cùng lúc – Lăng Vân Tông và Thiên Hà Tông!

Nhưng điều này... có khả năng sao?!

Nếu Thượng Thanh Tông thật sự có thực lực như vậy, thì trước đây bọn họ đâu cần cử trưởng lão đến đàm phán với Lăng Vân Tông làm gì?

Lăng Vân Tông, Hoang Vân Phong.

Giữa thiên địa, linh lực dao động, chỉ trong chốc lát đã hình thành một đợt triều tịch linh khí nhỏ, nhanh chóng hội tụ về phía động phủ của Lý Thanh.

Oanh!

Nơi đây là linh mạch chi địa, thiên địa linh khí vốn đã nồng đậm vô cùng, nay lại được hội tụ, khiến linh khí trong động phủ của Lý Thanh gần như hóa thành thực chất.

Chỉ thấy bên trong động phủ, dòng lũ linh khí không ngừng tràn vào, hướng thẳng tới một lá cờ kỳ lạ đan xen hai màu đen trắng – Thiên La Kỳ.

Thiên La Kỳ đã luyện chế thành công!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, nội tâm Lý Thanh không khỏi dâng lên niềm vui sướng.

Rốt cuộc hắn cũng có được một kiện cực phẩm pháp khí!

Với cây Thiên La Kỳ này trong tay, hắn không còn e ngại đại đa số tu sĩ Trúc Cơ kỳ cùng cấp nữa.

【Luyện chế thành công cực phẩm pháp khí: Thiên La Kỳ, ban thưởng thọ nguyên 70 năm!】

Đùng!

Vừa cầm lấy Thiên La Kỳ, khuôn mặt Lý Thanh liền nở một nụ cười rạng rỡ.

Cảm nhận sự băng nhuận như ngọc của cột cờ trong tay, trong lòng hắn bỗng trào dâng một cảm giác hào hùng, có loại khí khái ngạo nghễ như muốn thách thức anh hùng thiên hạ!

“Không tệ! Giống hệt với mô tả trong đồ phổ luyện khí, thậm chí uy năng còn mạnh hơn một bậc!”

Theo như tài liệu trong đồ phổ, vật liệu chính để luyện chế Thiên La Kỳ vốn chỉ cần xương sống của một yêu thú cấp hai. Nhưng Lý Thanh lại dùng xương sống của một con mãng ngư nhị giai hậu kỳ, khiến phẩm chất pháp khí tăng thêm đáng kể.

Chương 763

DTV EBOOK

Tài liệu càng trân quý, pháp khí luyện thành càng mạnh – điều này đã được chứng thực ngay trước mắt hắn.

“Định!”

Lý Thanh thôi động linh lực trong cơ thể, thử nghiệm định thân – công năng đặc biệt của Thiên La Kỳ.

Ngao rống!

Trong động phủ, một con yêu thú lông vằn đang ngủ say chợt giật mình tỉnh giấc, gầm lên một tiếng hoảng sợ. Nhưng ngay sau đó, thân thể khổng lồ của nó lập tức cứng đờ, nằm rạp xuống đất không thể nhúc nhích. Đôi mắt hổ mở to, tràn ngập khiếp sợ.

“Thu!”

Lý Thanh nhẹ nhàng lay động Thiên La Kỳ, giải trừ trạng thái định thân cho con yêu thú.

“Không tệ! Ngay cả yêu thú cấp hai cũng bị định trụ, chỉ riêng năng lực này đã xứng danh cực phẩm pháp khí rồi!”

“Chỉ tiếc, công năng này quá hao phí pháp lực. Mới chỉ định thân trong thời gian ngắn mà đã tiêu hao không ít linh lực trong cơ thể ta rồi.”

Dùng tốt thì tốt, nhưng tiêu hao quá lớn!

Dù vậy, Lý Thanh cũng không có gì bất mãn.

Trong chiến đấu giữa các tu sĩ Trúc Cơ kỳ, chỉ một sơ hở nhỏ cũng đủ phân định sinh tử. Huống chi, nếu địch nhân sơ ý bị định thân, hắn hoàn toàn có thể phối hợp với Phong Lâm Hỏa Sơn Kích mà giết chết đối phương trong nháy mắt!

Hơn nữa, Thiên La Kỳ đã được Thiên Lượng Sơn coi như trấn sơn chi bảo, hiển nhiên không thể chỉ có một công năng định thân đơn giản như vậy!

Nó chắc chắn còn sở hữu uy lực công kích đỉnh tiêm!

Ngay khi Lý Thanh chuẩn bị tế luyện thêm một chút để kiểm nghiệm uy lực của Thiên La Kỳ, một hồi chuông gấp gấp từ bên ngoài động phủ vang lên.

Keng! Keng! Keng!

“Hả? Đây là tiếng chuông triệu tập trưởng lão tông môn? Đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe thấy âm thanh này, Lý Thanh lập tức thu Thiên La Kỳ vào trữ vật giới, nhanh chóng bước ra khỏi động phủ.

Không chỉ hần, mà các trưởng lão khác cư ngụ trên Hoang Vân Phong cũng lần lượt hiện thân.

“Chương môn sư huynh đột nhiên triệu tập chúng ta là vì chuyện gì?”

“Không rõ! Ta đang bế quan, nếu không nhờ tiếng chuông này đánh thức, chỉ sợ còn phải tọa quan thêm mười mấy năm nữa.”

“Chắc chắn là có việc gấp! Mau tới xem sao.”

Nghe tiếng nghị luận xung quanh, Lý Thanh nhú mày suy nghĩ.

Bình thường, nếu không có chuyện đại sự liên quan đến toàn bộ tông môn, Hư Vân chương môn tuyệt đối sẽ không triệu tập đông đảo trưởng lão như vậy.

“Thôi kệ, cứ đến xem trước đã!”

Quyết định xong, Lý Thanh lấy ra Phong Lâm Hỏa Sơn Kích, theo các trưởng lão khác bay thẳng về Vân Tiêu Đại Điện.

Tại đó, Hư Vân chương môn – người vốn có gương mặt hiền hòa – lúc này lại đứng trên đài với vẻ nghiêm túc chưa từng có.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng các trưởng lão đều không khỏi trầm xuống.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa nào đó?

“Chương môn sư huynh! Chuyện gì đã xảy ra? Vì sao đột nhiên triệu tập chúng ta?”

Hư Vân chưởng môn vẫn giữ nét mặt bình tĩnh như cũ, khẽ lắc đầu, chậm rãi mở miệng:

“Trước tiên cứ đợi các sư huynh đệ khác đến đông đủ rồi nói.”

Trong đại điện, các trưởng lão Trúc Cơ kỳ lần lượt có mặt.

Ngoại trừ một số ít đang du lịch bên ngoài hoặc nhận nhiệm vụ trọng yếu, phần lớn trưởng lão trong tông đều đã trình diện.

Lý Thanh đưa mắt nhìn quanh, nhanh chóng nhận ra không ít gương mặt quen thuộc.

Tỷ như Kỷ Bạch, kẻ có giao tình rộng rãi bậc nhất tông môn. Lúc này, hắn đang mỉm cười chào hỏi đủ loại người, thậm chí ngay cả Lý Thanh – người đứng cách đó không xa – cũng không bị bỏ sót.

Phải nói, khả năng giao tiếp của Kỷ Bạch quả thực là độc nhất vô nhị. Rất nhiều trưởng lão mà ngay cả Lý Thanh cũng không nhớ nổi tên, vậy mà hắn có thể trò chuyện với từng người một cách tự nhiên, khiến Lý Thanh không khỏi âm thầm bội phục.

Dĩ nhiên, không phải ai cũng giống Kỷ Bạch hòa đồng như vậy. Trong tông vẫn có những vị trưởng lão khá quái gở, tỷ như Thẩm Ngưng Băng và Từ trưởng lão. Hai người này lặng lẽ đứng trong góc đại điện, chấp tay sau lưng, sắc mặt lạnh như băng, hết như ai đó đang nợ họ mấy ngàn khối linh thạch vậy.

Giữa lúc mọi người đang chờ đợi, một giọng nói nhí nhảnh chợt vang lên:

“Lý sư huynh, người kiến thức rộng rãi, có đoán ra hôm nay chưởng môn triệu tập chúng ta là vì chuyện gì không?”

Từ trong đám đông, Sở Linh Y – nữ đệ tử tinh quái của tông môn – lộ đầu ra, ánh mắt tràn đầy giao hoạt.

Lý Thanh nhìn nàng một cái, sau đó lắc đầu:

“Những ngày qua ta bế quan tu luyện trong động phủ, không nắm rõ tình hình ngoại giới lắm.”

Sở Linh Y chớp chớp đôi mắt đẹp, hạ giọng nói:

“Vài ngày trước, Thượng Thanh Tông đã chính thức tuyên chiến với Nhìn Trời Sông Tông. Không biết chuyện hôm nay

có liên quan gì đến đó không...”

Lời này vừa thốt ra, trong lòng Lý Thanh liền nổi lên một cơn sóng lớn.

Hắn đã sớm dự đoán hai tông môn này sẽ giao chiến, nhưng khi thật sự nghe được tin tức chính thức, vẫn không khỏi cảm thấy chấn động.

Chương 764

DTV EBOOK

Đây không còn là những cuộc giao đấu nhỏ lẻ nữa. Đây là một trận chiến chính thức – một trận chiến không chết không thôi!

“Làm sao có thể? Thượng Thanh Tông thật sự dám xem thường Lăng Vân Tông chúng ta sao? Hay là... giữa hai tông đã có thỏa thuận ngầm nào đó?”

Trong lòng hắn dâng lên một dự cảm không lành.

Liếc mắt nhìn về phía Hư Vân chương môn, cảm giác bất an kia càng thêm rõ ràng.

Khi số lượng trưởng lão tập hợp gần như đã đầy đủ, bầu không khí trong đại điện trở nên vô cùng trang nghiêm.

Đây rõ ràng là hội nghị dành cho trung cao tầng của tông môn. Dù ngay cả Kết Đan chân nhân cũng không tham dự, nhưng toàn bộ trưởng lão Trúc Cơ kỳ đều có mặt.

Ngay cả các đệ tử Luyện Khí kỳ cũng không có tư cách đứng ngoài quan sát.

Hư Vân chương môn thấy mọi người đã đến đông đủ, liền hắng giọng một cái, trầm giọng nói:

“Khụ khụ! Mọi người cứ bình tĩnh.”

“Ta biết chư vị sư huynh đệ chắc chắn rất tò mò, vì sao hôm nay ta lại triệu tập tất cả đến đây.”

“Trước tiên, hãy nghe ta kể lại một chút về sự kiện khi Lăng Vân Tông được thành lập. Đến lúc đó, chư vị sẽ hiểu rõ.”

“8,380 năm trước, thiên địa từng xuất hiện Cổ Ma!”

“Loại tồn tại này còn tà ác hơn bất kỳ ma tu nào, bị thiên địa không dung nạp!”

“Cũng may khi đó, một vị Nhân tộc đại năng kinh tài tuyệt diệu đã xuất thủ, dẫn đầu cuộc chiến chống lại Cổ Ma. Trận

đại chiến kéo dài nhiều năm, cuối cùng cũng đẩy lùi đám tà vật xâm lược Nhân giới!”

“Nhưng dù đã chiến thắng, cái giá phải trả cũng vô cùng thảm khốc. Nhân giới nguyên khí đại thương, thiên địa linh khí suy giảm nghiêm trọng, đến tận bây giờ vẫn chưa thể khôi phục như thời Thượng Cổ.”

“Còn về Thanh Lĩnh Vực của chúng ta, hậu quả lại càng nặng nề!”

“Không biết bao nhiêu đại năng đã bỏ mạng, bao nhiêu linh mạch bị hủy diệt, tổn thất vô số kẻ!”

Nghe đến đây, rất nhiều trưởng lão – bao gồm cả Lý Thanh – đều hiện lên vẻ rung động.

Những truyền thuyết này, từ khi bọn họ bước lên con đường tu đạo đến nay, chưa từng nghe ai kể qua.

Hur Vân chương môn tiếp tục nói, giọng điệu càng thêm trầm trọng:

“Vì chịu tổn thương quá nặng nề, Thanh Lĩnh Vực không đủ sức tiêu diệt hoàn toàn Cổ Ma như các đại vực khác. Bất đắc dĩ, chúng ta chỉ có thể lựa chọn... trấn áp!”

“Và chính trong hoàn cảnh đó, Lăng Vân Tông đã ra đời!”

“Sứ mệnh của chúng ta chính là trấn thủ ‘Cấm Ngũ Sơn’!”

“Không sai, nơi được gọi là ‘Cấm Ngũ Sơn’ ngày nay, chính là nơi trấn áp tàn dư của Cổ Ma!”

“Hiện tại, phong ấn Cổ Ma ở Cấm Ngũ Tuyệt Sơn đã bị phá vỡ!”

Hur Vân chương môn vừa dứt lời, đại diện Mây Xanh vốn còn chút xôn xao bỗng trở nên tĩnh lặng tuyệt đối. Sự im lặng đến mức có thể nghe rõ cả tiếng kim rơi.

“Ừc!”

Không biết là ai vừa nuốt nước bọt, nhưng trong bầu không khí yên tĩnh ấy, âm thanh ấy lại vang lên vô cùng rõ ràng.

“Chuyện này...”

Có người định lên tiếng nhưng rồi lại thôi. Trong khoảnh khắc ấy, đầu óc bọn họ trở nên trống rỗng, hoàn toàn không biết phải nói gì.

Trận pháp phong ấn Cổ Ma đã bị phá hủy! Sao có thể như vậy được?

“Chưởng môn sư huynh, trận pháp phong ấn này vốn rất vững chắc, tại sao lại đột nhiên bị phá vỡ?”

“Đúng vậy! Chẳng lẽ là do năm tháng quá lâu, địa thế biến đổi mới dẫn đến chuyện này?”

“Chẳng lẽ điều đó có nghĩa là những Cổ Ma bị trấn áp bên trong sắp sửa trốn thoát? Đây chính là những tồn tại mà ngay cả các tu sĩ Thượng Cổ dốc hết toàn lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng trấn áp! Nếu thế thì chẳng phải chúng ta sắp phải đối mặt với một đại họa ngập trời sao?”

“Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao? Có nên di dời tông môn hay không?”

“...”

Theo từng câu chất vấn dồn dập của các trưởng lão, bầu không khí trong đại điện lại trở nên náo động.

Trong đám đông, sắc mặt Lý Thanh vô cùng ngưng trọng. Hắn nhíu chặt mày, trong đầu không ngừng suy nghĩ nguyên nhân khiến chuyện này xảy ra.

“Sao lại có sự trùng hợp như vậy? Thượng Thanh Tông vừa tuyên chiến với Thiên Hà Tông thì ngay sau đó, Lăng Vân Tông chúng ta lại gặp phải tai họa này...”

Lý Thanh gằn như lập tức liên hệ hai chuyện này với nhau và đưa ra một phán đoán chính xác.

“Không trách được Thượng Thanh Tông lại dám ngang nhiên tuyên chiến với Thiên Hà Tông! Chắc chắn vụ phá vỡ phong ấn này có liên quan đến bọn họ!”

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn gằn như đã khẳng định rằng tất cả đều do Thượng Thanh Tông gây ra, thậm chí có khả năng chính Lăng Ứng đứng sau giật dây.

Đợi đến khi các trưởng lão dần tiêu hóa tin tức chấn động này, Hư Vân chường môn mới từ tốn mở lời:

“Chư vị sư huynh đệ, không cần quá bi quan.”

“Đúng là trận pháp phong ấn đã bị phá vỡ, nhưng dù sao đây cũng là trận pháp do Thượng Cổ đại năng bố trí, không phải nói mất tác dụng là mất tác dụng ngay được.”

Chương 765

DTV EBOOK

“Hiện tại, Cực Băng Phong Ma Trận chỉ mới xuất hiện một lỗ hồng không thể nghịch chuyển, và theo thời gian, lỗ hồng này đang không ngừng mở rộng.”

“Tôi thiểu là ba năm, nhiều nhất là mười năm, trận pháp này sẽ hoàn toàn sụp đổ, khi đó những Cổ Ma bị trấn áp bên trong mới có thể thoát ra.”

Nghe vậy, không ít người cảm thấy căng thẳng.

Nói cách khác, trong vòng mười năm nữa, những Cổ Ma bị phong ấn kia sẽ thoát khỏi ràng buộc và uy hiếp trực tiếp đến sự tồn vong của bọn họ.

“Chương môn sư huynh, người cứ nói thẳng đi! Vậy trong những năm tiếp theo, chúng ta nên làm gì?” Một trưởng lão lên tiếng.

Trước đó, Hư Vân chương môn đã nói rằng việc trấn thủ Tuyệt Sơn là trách nhiệm của Lăng Vân Tông. Điều đó có nghĩa là lần này bọn họ không thể trốn tránh, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Dường như nhìn thấu nỗi lo lắng trong lòng mọi người, Hư Vân chương môn gượng cười, cố gắng tỏ ra nhẹ nhõm:

“Không cần phải quá lo lắng. Cổ Ma dù đáng sợ, nhưng cũng không phải tồn tại bất diệt.”

“Mấy ngàn năm đã trôi qua, cho dù có còn Cổ Ma sống sót đến hiện tại, chắc chắn cũng đã bị suy yếu rất nhiều.”

“Thượng Cổ đại năng thủ đoạn khó lường, chỉ riêng trận pháp phong ấn thôi cũng có thể không ngừng tiêu diệt sinh cơ của bọn chúng.”

Những lời này khiến không ít người thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Lý Thanh thì không nghĩ vậy.

Nếu thật sự vẫn còn Cổ Ma tồn tại bên trong trận pháp, thì dù chúng có suy yếu đến mức nào đi chăng nữa, cũng không phải những kẻ mà bọn họ có thể dễ dàng đối phó.

Một tồn tại đã sống suốt mấy ngàn năm...

Chỉ cần nghĩ đến điều đó thôi cũng khiến Lý Thanh cảm thấy đầu óc quay cuồng. Hắn đã cố gắng tu hành, khổ luyện nhiều năm nhưng ngay cả tuổi thọ của hắn cũng chưa chạm đến ngưỡng ngàn năm.

“Nếu trận pháp đã không thể sửa chữa, vậy chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn Cổ Ma thoát ra sao?” Một người nhíu mày hỏi.

Hư Vân chường môn lắc đầu, ánh mắt lạnh lùng quét qua đại diện, giọng nói nghiêm nghị:

“Các lão tổ đã phán đoán, trong vòng một năm nữa, lỗ hổng trong trận pháp sẽ mở rộng đến mức có thể cho Trúc Cơ kỳ tu sĩ tự do ra vào.”

“Đến lúc đó, ta sẽ đích thân làm gương, dẫn theo một nhóm trưởng lão tiến vào phong ấn, thăm dò tình hình bên trong.”

“Sau đó, cứ cách một khoảng thời gian, sẽ phái thêm từng nhóm trưởng lão tiếp tục tiến vào trận pháp, nhằm theo dõi tình hình cụ thể.”

“Chờ đến khi xác định rõ thực lực và số lượng Cổ Ma còn sót lại, tông môn sẽ đưa ra đối sách tiếp theo.”

Lời này vừa dứt, sắc mặt của các trưởng lão đều trở nên nặng nề, từng người cau chặt mày.

Xâm nhập vào trận pháp đối diện trực tiếp với Cổ Ma?
Chuyện này khác gì tự đi tìm chết!

Nhưng Hư Vân chường môn lại chủ động dẫn đầu, vậy bọn họ dù có ý kiến cũng không dám phản đối quá mạnh, nhất thời không ai lên tiếng.

Thực tế, có người muốn đề nghị đề cử Luyện Khí kỳ đảm nhiệm nhiệm vụ này, nhưng suy xét kỹ thì Luyện Khí kỳ tu sĩ quá yếu, ngay cả việc truyền tin cũng chưa chắc có thể làm được chứ đừng nói đến điều tra thực lực của Cổ Ma.

Quan trọng hơn cả, không ai trong số các trưởng lão có thể thoát khỏi nhiệm vụ này.

Theo quyết định của chương môn, tất cả trưởng lão sẽ được chia thành mười nhóm, lần lượt tiến vào trận pháp để thăm dò.

Nghe đến đây, Lý Thanh cảm thấy một áp lực vô hình đè nặng lên mình, như có một cơn sóng lạnh lẽo quét qua người hắn.

Đây chính là mặt trái của việc gia nhập tông môn!

Tất cả đều có hai mặt, khi trong tông môn, bọn họ được hưởng vô số tài nguyên, đãi ngộ và lợi ích. Nhưng khi nguy hiểm ập đến, những người đi đầu hy sinh cũng chính là bọn họ.

Một cảm giác thân bất do kỷ dâng lên trong lòng Lý Thanh.

Không chỉ riêng hắn, mà hầu hết các trưởng lão ở đây đều không muốn bước vào pháp trận nguy hiểm kia.

Chưa rõ tình hình, đồng nghĩa với việc nguy cơ càng lớn!

Sau khi tông môn định ra kế hoạch, giọng nói uy nghiêm của Hư Vân chương môn vang vọng khắp đại điện:

“Từ hôm nay, Lăng Vân Tông chính thức bước vào thời kỳ chuẩn bị chiến đấu!”

“Đây là sứ mệnh truyền thừa từ thời Thượng Cổ, là tổ huấn của tông môn, tuyệt đối không thể vi phạm!”

“Kẻ nào lâm trận bỏ chạy, sẽ bị xem như phản đồ và xử trí theo quy định của tông môn!”

Về đến động phủ của mình, tâm trạng Lý Thanh trầm xuống đáy vực. Ngay cả việc luyện chế thành công Thiên La Cờ cũng không làm hắn vui nổi.

“Một năm, nói ngắn không ngắn, nói dài cũng chẳng dài, chỉ như một lần bế quan mà thôi.”

“Phải nhanh chóng chuẩn bị, trong một năm này, phải tìm mọi cách nâng cao năng lực tự bảo vệ bản thân.”

Hắn thở dài một hơi, bắt đầu tính toán xem mình có thể làm gì để chuẩn bị.

Chương 766

DTV EBOOK

“Chỉ có một năm, muốn tăng tu vi thì trừ phi có nguồn cung cấp đan dược liên tục, nếu không thì rất khó tiến bộ rõ rệt. Thay vào đó, có lẽ nên tìm kiếm bí pháp hoặc thần thông để bổ sung thực lực.”

Trước đó, trong một lần cướp đoạt truyền thừa từ Thiên Sơn, hắn đã lấy được một môn bí pháp 《Nhiên Huyết Bí Pháp》.

Đây là bí pháp thiêu đốt tinh huyết và mệnh nguyên để đổi lấy pháp lực trong thời gian ngắn, một loại chiêu thức liều mạng chỉ dùng trong tình huống nguy cấp.

“Có lẽ đã đến lúc ta nên nghiêm túc tu luyện bí pháp này.”

Ngoài ra, vì tông môn đã tiến vào thời kỳ chuẩn bị chiến đấu, tất cả các đường khâu đều rơi vào trạng thái hoạt động khẩn cấp.

Đặc biệt là Phù Đường và Đan Đường, lúc này đều đang tăng tốc luyện chế tài nguyên cần thiết cho trận chiến sắp tới.

Dĩ nhiên, Luyện Khí Đường cũng không ngoại lệ.

Chỉ có điều, nhu cầu chủ yếu của pháp khí lúc này đều là cực phẩm pháp khí.

Lý Thanh chưa từng tiết lộ rằng mình có thể luyện chế cực phẩm pháp khí, vì vậy hắn vẫn còn chút thời gian rảnh rỗi. Những trưởng lão có khả năng luyện chế cực phẩm pháp khí thì lại bận tới mất tới mũi.

“Thời kỳ chuẩn bị chiến đấu có một lợi ích duy nhất, đó là lượng điểm công hiến tông môn ban thưởng cực kỳ phong phú.”

Muốn người ta dốc sức vì tông môn, thì không thể không có phần thưởng tương xứng!

Bao gồm cả Lý Thanh, tất cả trưởng lão Trúc Cơ kỳ đều nhận được một khoản điểm cống hiến vô cùng hậu hĩnh.

Chỉ có điều, trong mắt hắn, số điểm này chẳng khác gì bữa ăn cuối cùng của tử tù trước khi bị hành quyết.

“Mặc dù điểm cống hiến phong phú, nhưng nếu ta dùng hết để đổi lấy Tử Dương Đan, cũng không đủ để ta đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ. Cùng lắm chỉ có thể chạm đến bậc cửa mà thôi.”

“Vậy chi bằng đầu tư vào phương diện khác, chẳng hạn như 《Phạm Vương Chân Thể》, có lẽ đây mới là chìa khóa giúp ta bảo toàn tính mạng.”

Lăng Vân Tông, Công Đức Đường.

“Lý sư đệ, dạo gần đây Công Đức Đường vừa nhập thêm không ít đan dược giúp tăng tiến tu vi. Người chắc chắn không muốn đổi lấy một ít sao?”

Vị trưởng lão phụ trách việc trao đổi điểm cống hiến kinh ngạc nhìn Lý Thanh. Bởi ngay lúc này, Lý Thanh đã đổi rất nhiều cổ bản bồi nguyên, cùng các loại linh dược giúp dưỡng sinh, điều này nằm ngoài dự liệu của hắn.

Phải biết rằng, trong khoảng thời gian này, hầu hết các trưởng lão đều điên cuồng đổi lấy Tử Dương Đan, nhằm chuẩn bị trước khi tiến vào phong ấn pháp trận. Ai cũng muốn tận dụng thời gian ngắn ngủi này để nâng cao tu vi, như vậy khả năng sống sót mới lớn hơn.

Đây gần như là bản năng của tu sĩ. Dù sao thì với người tu tiên, pháp lực và cảnh giới luôn là nền tảng cốt lõi.

Thế nhưng, Lý Thanh lại khác biệt. Hắn biết rõ tư chất linh căn của mình kém cỏi, dù có dốc hết điểm cống hiến để đổi đan dược cũng chưa chắc có thể đột phá Trúc Cơ trung kỳ.

Thay vì vậy, hắn quyết đoán đổi toàn bộ điểm cống hiến lấy cổ bản bồi nguyên và các linh dược chứa sinh mệnh tinh khí nồng đậm, mong có thể lợi dụng chúng để tăng cường tu vi luyện thể.

Dĩ nhiên, không thể nói ai đúng ai sai. Mỗi người có một lựa chọn khác nhau, dựa theo tình huống của bản thân. Có lẽ

những người đổi lấy Tử Dương Đan thực sự có thể nâng cao tu vi thêm một bậc.

“Đa tạ sư huynh quan tâm. Bất quá ta tư chất kém cỏi, dù có đổi nhiều Tử Dương Đan cũng chưa chắc đột phá được.”

“Thời điểm hiện tại đặc biệt, ta thà đem những đan dược này tặng lại cho các sư huynh đệ khác, có lẽ chúng sẽ hữu dụng với bọn họ hơn.”

“Gần đây, ta vừa tình cờ có được một bộ luyện thể bí thuật. Giờ chỉ cần tìm thêm một số linh dược bồi nguyên để hỗ trợ tu hành là đủ.”

Lời này vừa dứt, vị trưởng lão Công Đức Đường lập tức lộ vẻ kính phục. Hắn sớm đã nghe danh đại nghĩa của Lý Thanh, giờ tận mắt chứng kiến mới thực sự thấu hiểu. Trong thời điểm rối ren này, hắn vẫn có thể nghĩ đến đồng môn, thậm chí còn nhường cơ hội cho những người khác, thật không dễ dàng gì!

Lý Thanh mỉm cười ôn hòa với trưởng lão Công Đức Đường, sau đó chỉ vào hai loại linh dược:

“Cây Sinh Nguyên Hoa kia cùng cây Huyết Ngọc Lan ta cũng muốn, làm phiền sư huynh!”

Cứ thế, tất cả điểm công hiến mà Hoa Quang Tông cấp cho hắn để chuẩn bị chiến đấu, hắn đều đổi hết thành linh dược bổ dưỡng.

Trở lại động phủ, Lý Thanh không chần chừ, lập tức khoanh chân ngồi xuống.

“Thời gian cấp bách, ta chỉ có thể tận dụng nhục thân để gia tăng năng lực tự vệ!”

Trong tình thế gấp gáp, đây là phương pháp duy nhất có thể giúp hắn nhanh chóng gia tăng chiến lực. Dù thể tu trong tu tiên giới vốn thừa thớt, nhưng không thể phủ nhận ưu thế của nó: cực kỳ cứng cỏi!

Oanh!

Giây tiếp theo, Lý Thanh triệt để phóng thích khí huyết thịnh vượng trong cơ thể.

Chương 767

DTV EBOOK

Tiếng tim đập vang dội như tiếng trống trận, huyết khí dâng trào như sóng lớn cuộn cuộn.

Trước khi chính thức tu luyện Phạm Vương Chân Thể, hắc dự định trước tiên phải hoàn thành khí huyết cửu chuyển, xây nền tảng vững chắc.

Giống như khi hắc từng tu luyện Bảo Mộc Luyện Thân Quyết, nhục thân đã đạt đến cấp độ đại tông sư võ đạo, thể phách mạnh mẽ hơn người.

Khí huyết cửu chuyển, mỗi lần chuyển hóa đều cần dùng hồng nguyệt bí lực làm chất dẫn.

Ở thế giới này, tự nhiên không tồn tại ánh trăng đỏ thân bí, nhưng Lý Thanh lại thu thập không ít xích tinh!

Xích tinh chứa đựng hồng nguyệt bí lực, hơn nữa còn tinh thuần hơn rất nhiều so với hồng nguyệt của thế giới cực dạ.

Huyết khí dâng trào, Lý Thanh chậm rãi lấy ra một viên thủy tinh đỏ rực, cỡ hạch đào, óng ánh sáng long lanh.

Răng rắc!

Xích tinh vỡ vụn, hồng nguyệt bí lực tinh thuần tỏa ra khắp nơi.

“Chính là lúc này, khí huyết đệ thất chuyển!”

Ngay khoảnh khắc đó, bên trong động phủ của Lý Thanh như có thiên quân vạn mã lao nhanh, huyết khí dày đặc phun trào cuộn cuộn.

Ầm ầm!

May mà động phủ đã bố trí cấm chế ngăn cách âm thanh từ trước, nếu không e rằng động tĩnh này sẽ khiến các trưởng lão khác chú ý.

Lý Thanh không hấp thụ hồng nguyệt bí lực vào cơ thể, mà dùng nó làm chất kích thích, khiến khí huyết tự thân bùng nổ.

Khí huyết đệ thất chuyển, Lý Thanh hoàn thành thuận lợi đến mức bất ngờ!

Hắn gần như không cần tiêu hao quá nhiều sức lực, nhưng khí huyết đã được thăng hoa thêm một tầng.

Cảm nhận nguồn sức mạnh dâng trào trong cơ thể, hắn vẫn chưa thỏa mãn. Lần này, hắn phải hoàn thành khí huyết cửu chuyển, đồng thời đặt nền tảng vững chắc cho việc tu luyện Phạm Vương Chân Thể.

Chỉ khi làm được điều đó, hắn mới có thể dựa vào nhục thân cường đại mà giành lấy một cơ hội sống sót trong phong ấn pháp trận đầy nguy hiểm kia.

“Nếu tông môn dám đưa toàn bộ trưởng lão vào pháp trận, ít nhất cũng có một chút nắm chắc. Hắn là bọn họ không cho rằng toàn bộ trưởng lão sẽ chết sạch.”

“Nhưng dù nguy hiểm không thể tránh khỏi, ta nhất định phải là người sống sót cuối cùng!”

“Nếu một trăm người tiến vào, nhưng chỉ có một người có thể sống sót, vậy bằng bất cứ giá nào, người đó phải là ta!”

Nói xong, Lý Thanh nhẹ nhàng hít sâu một hơi, sau đó một lần nữa vận chuyển khí huyết trong cơ thể, tiếp tục mượn nhờ hồng nguyệt bí lực để hoàn thành khí huyết lưỡng chuyển.

Lúc này, cả một vùng tu tiên giới thuộc Thiên Hà Tông đã trở thành nhân gian địa ngục.

Chỉ trong vùn vện một tháng kể từ khi đại chiến bùng nổ, Thượng Thanh Tông thế như chẻ tre, liên tiếp chiếm đoạt vô số cứ điểm quan trọng.

Ngay cả mỏ linh thạch nơi Lý Thanh từng ở một thời gian cũng đã đổi chủ. Giờ đây, quân đội của Thượng Thanh Tông đã đóng quân ở đó.

“Hừ, một mỏ linh thạch trân quý như vậy, tự nhiên phải thuộc về người có đức. Để cho Thiên Hà Tông chiếm giữ suốt bao nhiêu năm đúng là lãng phí!”

“Đi, kiểm tra toàn bộ các hầm mỏ, ta chắc chắn bên trong vẫn còn linh quang công sót lại. Những người này, từ nay về sau chính là quáng nô của Thượng Thanh Tông ta!”

Theo mệnh lệnh của trưởng lão, từng nhóm đệ tử Thượng Thanh Tông hùng hổ tiến vào các hầm mỏ lớn nhỏ, bắt đầu lùng sục những linh quang công còn sống sót.

Những kẻ bị phát hiện, chết thì không chết, nhưng chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Thượng Thanh Tông sẽ giữ bọn họ lại, biến tất cả thành nô lệ đào mỏ suốt đời, không khác gì những cái xác biết đi.

Cuộc sống sau này của họ, có lẽ còn thê thảm hơn cả cái chết.

“A a a! Tha mạng! Tha mạng! Ta nguyện ý thần phục!”

“Đừng đánh nữa! Ta phục rồi!”

“Đại nhân, xin hạ thủ lưu tình!”

Tiếng la hét, cầu xin thảm thiết vang vọng trong các hầm mỏ.

Từ trước đến nay, Thiên Hà Tông đã có quy định: Để tránh việc linh quang công giấu linh thạch riêng, tất cả đều bị tước đoạt túi trữ vật và pháp khí ngay từ đầu.

Bây giờ, những kẻ này vốn dĩ không giỏi đấu pháp, lại không có pháp khí trong tay, làm sao có thể chống cự nổi đệ tử Thượng Thanh Tông?

Sau bao năm bị bóc lột sức lực, làn da xanh xao vàng vọt, thể lực cạn kiệt, bây giờ lại rơi vào tay một chủ nhân mới tàn bạo hơn, cuộc sống của họ chỉ càng thêm đen tối mà thôi.

Nhưng mỏ linh thạch không phải nơi duy nhất thất thủ.

Một ví dụ khác chính là Thiên Hà Phường Thị, nơi vừa được Thiên Hà Tông khôi phục sau bao gian khổ, nay lại một lần nữa bị hủy diệt hoàn toàn.

Hòn đảo từng trôi nổi giữa không trung giờ chỉ còn là tàn tích đổ nát, gạch đá vụn vỡ, tro bụi bay đầy trời.

Không ai có thể tưởng tượng, chỉ cách đây không lâu, nơi này từng là một phường thị phồn hoa bậc nhất tu tiên giới.

“Hahaha! Một khi đã diệt sạch Thiên Hà Tông, phường thị này
cứ để cho chúng ta xây dựng lại đi!”

Chương 768

DTV EBOOK

Một đệ tử Thượng Thanh Tông cười lớn, vừa đi qua đồng đồ nát vừa tiện tay kéo ra một thi thể bị vùi lấp, nhanh chóng lục soát và lấy đi túi trữ vật của người xấu số.

“Đáng tiếc, không ít túi trữ vật đã bị dư chấn trận chiến làm hỏng, đồ vật bên trong chắc cũng chẳng còn nguyên vẹn...”

Một đệ tử phụ trách quét dọn chiến trường than thở, nhưng tay chân không hề chậm lại, không bỏ sót bất kỳ vật phẩm nào còn giá trị.

Những tán tu không kịp rời đi mới thật sự là kẻ đáng thương nhất.

Họ vô tình bị cuốn vào trận chiến này mà không có đường lui, kết cục thảm khốc là điều không thể tránh khỏi.

Hai đại Tiên Đạo tông môn giao chiến, vô số sinh linh vô tội bị vạ lây. Đúng nghĩa là “sinh linh đồ thán”.

Bên trong sơn môn Thiên Hà Tông

Nếu nói Thiên Hà Tông sụp đổ hoàn toàn, thì điều đó vẫn chưa đúng.

Sơn môn chính của bọn họ vẫn còn trụ vững.

Nhưng giờ đây, nơi từng được ca tụng là tiên cung giữa nhân gian lại trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, tựa như một con thú bị dồn đến đường cùng, chỉ còn biết cố thủ mà chờ đợi thời khắc sinh tử.

Ầm!

Bên ngoài sơn môn, một giọng nói khàn khàn vang vọng khắp trời đất.

“Vạn Sơn lão quỷ, rút ra đây! Người định rứt đầu làm rùa đen đến bao giờ?!”

Một bà lão tóc bạc phơ đứng giữa không trung, dùng khí thể bức người quát lớn, từng chữ như sấm rền vang vọng cả một vùng.

Nhìn bề ngoài, bà ta lưng còng, da nhăn nheo như một bà lão bình thường.

Nhưng chỉ cần cảm nhận khí thể quanh thân bà ta, ai cũng hiểu đây là một đại cao thủ Kết Đan hậu kỳ, thậm chí còn mạnh hơn cả một số trưởng lão khác của Thượng Thanh Tông.

Thế nhưng, ngay cả một cường giả như vậy cũng không dám bước vào sơn môn Thiên Hà Tông.

Bà ta chỉ có thể đứng bên ngoài khiêu chiến, chứ không dám xông vào.

Ầm!

Ngay khoảnh khắc đó, toàn bộ sơn môn Thiên Hà Tông rực sáng!

Từng tầng linh quang huyền diệu tràn ngập không trung, bao phủ toàn bộ sơn môn.

Một thân ảnh trung niên khôi ngô xuất hiện, lơ lửng giữa không trung.

Hộ tông đại trận chính thức được kích hoạt!

“Chư vị!”

“Giờ là lúc Thiên Hà Tông sinh tử tồn vong!”

“Cùng ta hợp lực, kết trận nghênh chiến!”

“Cẩn tuân chương môn chi mệnh!”

Tiếng hô vang vọng khắp sơn môn, toàn bộ đệ tử đồng loạt hành động.

Ầm ầm ầm!

Một cỗ uy áp đáng sợ lan tỏa khắp trời, khiến cả Thiên Vũ đại địa cũng phải run rẩy.

Bà lão khiêu chiến vừa rồi lập tức lạnh lùng cười một tiếng, sau đó lui thẳng ra sau, không còn dám tiến thêm một bước nào nữa.

“Hừ! Để ta xem thử các ngươi có thể chống đỡ bao lâu!”

Nói đoạn, thân ảnh bà ta liên tục lóe lên mấy lần, hóa thành một đạo linh quang, cấp tốc lùi về phía xa.

Dù là cường giả Kết Đan hậu kỳ, bà ta cũng không đại gì đối đầu trực diện với đại trận hộ tông.

Cục diện bị vây khốn của Thiên Hà Tông đã trở thành điều quen thuộc, trong khi đó, Thượng Thanh Tông, vốn khí thế bừng bừng như lửa, lại đột nhiên không tiếp tục nóng nảy, mà dốc toàn bộ sức mạnh của tông môn để phong tỏa hoàn toàn Thiên Hà Tông.

Hai bên cứ thế giằng co, một phe thủ, một phe vây, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao, với đại trận hộ sơn bảo vệ, dù Thượng Thanh Tông có muốn cưỡng ép công phá, cũng sẽ phải trả một cái giá không hề nhỏ.

Mà bọn họ, đương nhiên không muốn bỏ ra một cái giá lớn như vậy. Điều họ cần không phải là một chiến thắng thảm hại, mà là đại thắng hoàn toàn!

Chỉ khi nào tiêu hao tối thiểu, nhưng vẫn có thể chiếm được Thiên Hà Tông một cách trọn vẹn, bọn họ mới coi như đạt được mục đích của trận chiến này.

“Không cần vội! Giờ thì mỏ linh thạch đã nằm trong tay chúng ta, Thiên Hà Tông cũng mất đi con đường thu thập tài nguyên bên ngoài. Cứ để bọn chúng cầm cự thêm một thời gian, kết quả cuối cùng chỉ có một chữ - chết.”

“Tốt! Chỉ cần lão tổ Kết Đan của Thiên Hà Tông không dám phá trận xông ra, chúng ta cứ vây chặt thêm một ngày!”

“Mặt khác, các trưởng lão trận pháp đã khảo sát địa thế thế nào rồi? Có thể dựa vào địa mạch, thiên thế mà bố trí thêm trận pháp gần đó không?”

Thượng Thanh Tông chương môn ung dung ngồi xếp bằng trên một đỉnh núi hoang, bộ dáng thản nhiên như thể không phải đang chỉ huy cả tông môn đánh trận, mà chỉ như một lão nông dân vừa kết thúc mùa vụ.

“Bẩm thủ tọa, những ngày qua, các trưởng lão trận pháp đã dốc sức khảo sát, nhưng đáng tiếc vẫn chưa tìm ra khu vực nào thích hợp để bố trí trận pháp.”

Nghe vậy, trưởng môn Thượng Thanh Tông cũng không có chút gì thất vọng.

Việc này vốn đã nằm trong dự liệu.

Bố trí trận pháp, nhất là trận pháp cao giai, cần phải dựa vào thiên thể, địa mạch, chứ không phải cứ tìm bừa một nơi là có thể dựng trận được.

Chương 769

DTV EBOOK

Mà Thiên Hà Tông có thể đứng vững suốt nhiều năm, chắc hẳn đã suy xét kỹ lưỡng về vị trí sơn môn. Khu vực này trải dài hàng trăm dặm, nơi thích hợp nhất để dựng đại trận đã bị Thiên Hà Tông chiếm giữ. Nếu muốn dựng lên một trận pháp mạnh ngang ngửa ở khu vực khác, gần như là chuyện viễn vông.

Đường đường là một tiên đạo đại tông, làm sao có thể sơ suất đến mức để lộ một điểm yếu trí mạng như vậy?

“Cũng đúng! Trận Pháp Sư của Thiên Hà Tông đâu phải hạng tầm thường, Vạn Sơn Chân Nhân trong lĩnh vực này đã đạt đến đẳng phong tạo cực.”

“Trong toàn bộ Thanh Lĩnh Vực, chỉ sợ khó có ai có thể vượt qua hẳn về trận pháp tạo nghệ.”

Mặc dù là kẻ địch, nhưng Thượng Thanh Tông thủ tọa cũng không keo kiệt lời khen dành cho đối phương. Điều đó cho thấy hẳn cực kỳ coi trọng đối thủ này, tuyệt đối không dám xem nhẹ.

“Tiếp tục đề trận đường trường lão khảo sát địa thế! Nếu có thể tìm ra một sơ hở, dù là ngay trong sơn môn Thiên Hà Tông, chúng ta cũng có thể tìm cách len vào!”

Vừa nói, Thượng Thanh Tông trưởng môn vừa nở một nụ cười đầy tự tin.

Bên trong Thiên Hà Tông

Không khí trong sơn môn Thiên Hà Tông trở nên căng thẳng cực độ.

Ngay cả các trưởng lão và cao tăng tông môn, lúc này cũng mang vẻ mặt bi quan.

“Chúng ta đã bị xem như thú trong lồng rồi... thật đáng chết!”

Thanh Huyền Chương Môn, thân khoác trường bào xanh sẫm, gương mặt đầy vẻ trầm trọng, lẩm bẩm nói nhỏ.

Quyết tâm của Thượng Thanh Tông vượt xa dự liệu của bọn họ. Đối phương không hề vội vàng công kích, mà chọn cách đóng chặt vòng vây, khiến ngay cả một con ruồi muốn bay ra ngoài cũng không thể.

“Bức thư cầu viện gửi cho Lăng Vân Tông thế nào rồi? Có nhận được hồi âm không?”

Câu hỏi vừa dứt, cả đám trưởng lão Trúc Cơ Kỳ chỉ biết im lặng, không ai lên tiếng.

Hiện tại, bọn họ đã hoàn toàn mất liên lạc với bên ngoài. Đừng nói là thư tín, ngay cả chim truyền tin cũng bị bắn hạ ngay giữa đường.

Mà nghĩ kỹ lại, nếu Thượng Thanh Tông dám ngang nhiên công kích Thiên Hà Tông, thì hẳn là đã có chuẩn bị kỹ càng. Trong chuyện này, rất có thể còn có ẩn tình khác.

“Sư huynh, chúng ta đã mất liên lạc với thế giới bên ngoài một thời gian rồi. Bây giờ chỉ có thể trông thấy một số trưởng lão trận pháp của Thượng Thanh Tông ẩn hiện ngoài sơn môn.”

Nghe vậy, Thanh Huyền Chương Môn khẽ biến sắc.

Hắn đứng dậy, trực tiếp đi về phía sau đại điện.

“Các người ở lại đây chờ, ta phải bàn bạc lại với mấy vị lão tổ.”

“Mặt khác, hãy trông chừng thật kỹ Tổ Tâm sư muội, tuyệt đối không được để nàng hành động lỗ mãng!”

Dứt lời, Thanh Huyền Chương Môn rời khỏi đại điện.

Trong khi đó, Lăng Vân Tông, người mà Thiên Hà Tông coi là cứu tinh, cũng đang bận rộn chuẩn bị chiến tranh, hoàn toàn không có thời gian quan tâm đến những chuyện khác.

“Ngô sư huynh, lão tổ Thôn Thiên trước đây từng nói sẽ lấy một kiện pháp bảo ra để luyện chế Phù Bảo, chuyện này thế nào rồi?”

Ngô Xung, một nam nhân mập mạp, xoa tay đầy bất đắc dĩ.

“Ai... chuyện này để sư phụ ta quyết định, ta có thể làm chủ sao?”

“Mà hơn nữa, pháp bảo dùng để thác ấn lên Phù Bảo vốn chỉ là một món tàn thứ phẩm, hoàn toàn không phải chân chính pháp bảo. Nếu thác ấn xuống, uy lực cùng lắm chỉ phát huy được một phần mười mà thôi!”

Lúc nói những lời này, Ngô Bàn Tử vẫn còn nhai ngấu nghiến một đồng thức ăn, khiến lời nói trở nên mơ hồ, không rõ ràng.

Những ngày qua, không chỉ có một vị trưởng lão trong tông môn đến tìm hắc đế hỏi về chuyện này.

Sư phụ của hắc đế, Thôn Thiên lão tổ, vì muốn tăng tỷ lệ sống sót cho các trưởng lão khi tiến vào phong ấn pháp trận, đã đặc biệt lấy ra một kiện tàn thứ phẩm pháp bảo, chuẩn bị thác ấn thành Phù Bảo rồi phân phát cho những người tham gia.

Việc này hiển nhiên gây ra một trận oanh động lớn. Rất nhiều trưởng lão của Lăng Vân Tông đều nổi lên tâm tư, ai cũng muốn có trong tay một kiện Phù Bảo để gia tăng khả năng bảo mệnh của bản thân.

Phù Bảo, nói một cách đơn giản, chính là một loại phù lục đặc chế, có thể thác ấn sức mạnh của pháp bảo lên đó. Điều đáng quý là tấm phù lục này có thể tái sử dụng, hơn nữa, dù chỉ phát huy được một đến hai phần mười uy lực của pháp bảo, nhưng hiệu quả của nó vẫn vô cùng đáng sợ!

Đừng xem thường một đến hai phần mười uy lực, vì phải biết rằng, pháp bảo không phải thứ mà tu sĩ Trúc Cơ Kỳ có thể sử dụng!

Muốn thôi động pháp bảo, nhất định phải có linh lực cổ hóa.

Vậy nên, một khi sở hữu Phù Bảo, người đó gần như có thể quét ngang phần lớn tu sĩ cùng cấp, gần như không ai có thể ngăn cản.

“Ai, phiền chết phiền chết! Sư phụ cũng thật là, sao tự nhiên lại làm chuyện lớn như vậy, bây giờ thì hay rồi, người người đều đến tìm ta!”

Chương 770

DTV EBOOK

Sau khi vừa đuổi đi một vị trưởng lão đồng môn, Ngô Xung liền bực bội nhét một nắm cơm rang vào miệng, nhai lấy nhai để.

Nhưng rất nhanh, hắn bỗng khựng lại, không còn tiếp tục nhai nuốt nữa.

“Chết tiệt! Hình như lần này Lý Thanh cũng muốn tiến vào phong ấn pháp trận để dò xét tình hình...! Hồng bát!”

Ý thức được điều này, Ngô Xung lập tức vứt bỏ cả đồ ăn, lao ra ngoài như một làn khói, bay thẳng về Hoang Vân Phong.

Lúc này, tại động phủ của Lý Thanh - Hoang Vân Phong

“Khụ khụ...!”

“Hahaha...”

Những tiếng thờ dốc đau đớn vang vọng khắp động phủ. Nếu lúc này có người chứng kiến cảnh tượng bên trong, chắc chắn sẽ bị tình trạng thê thảm của Lý Thanh dọa cho khiếp đảm.

Toàn thân hắn lúc này đỏ rực, làn da giống như tôm luộc, tràn đầy khí huyết sôi trào.

Không chỉ vậy, trên lưng hắn xuất hiện vô số vết thương nứt toác, thịt bong tróc lộ ra từng đường gân máu, xương cốt bên trong thì liên tục vụn vụn như muốn gãy vụn.

Lý Thanh, người xưa nay luôn kiên nghị, giờ đây biểu cảm vụn vụn, gương mặt tràn đầy thống khổ cực hạn.

Không sai! Hắn đang tu luyện “Phạm Vương Chân Thể”!

Cơn đau đang giày vò toàn bộ thể xác và linh hồn, khiến hắn có cảm giác như mình bị ném vào chảo dầu sôi!

Nhưng đó vẫn chưa phải điều khủng khiếp nhất!

Cái đau từ bề mặt da thịt hần vẫn có thể chịu đựng, nhưng cơn thiêu đốt từ bên trong cơ thể, sự bốc hơi nhanh chóng của khí huyết, mới thực sự là thứ khiến hần rơi vào địa ngục sống!

Bởi vì “Phạm Vương Chân Thể” chính là một môn công pháp bá đạo!

Nó cưỡng ép thể chất Nhân tộc, biến đổi nó thành huyết mạch cường hoành của yêu thú, thậm chí còn khắc nghiệt hơn cả rèn luyện huyết mạch yêu tộc!

Nếu không phải Lý Thanh đã tu thành khí huyết cửu chuyên, e rằng lúc này nhục thân của hần đã sụp đổ, không còn cách nào giữ lại mạng sống!

“Khụ khụ!”

Một dòng máu đỏ tươi rỉ ra từ khóe miệng hần.

Không chút do dự, Lý Thanh trực tiếp lấy ra một gốc Huyết Ngọc Lan từ trong túi trữ vật, rồi nhét thẳng vào miệng.

ẦM!

Khi Huyết Ngọc Lan bị nhai nát, dược dịch óng ánh lập tức chảy thẳng vào bụng hần, mang theo sinh mệnh tinh khí nồng đậm, điên cuồng tu bổ thương tổn trên cơ thể.

Đây chính là thứ duy nhất có thể giúp hần phục hồi nguyên khí!

Nhưng, dù thân thể có đang hồi phục, thì cơn đau đớn vẫn không hề giảm bớt.

Thậm chí, khi những vết thương nhỏ trên cơ thể vừa lành lại, thì từng đợt đau đớn mới lại tràn tới, như muốn xé nát từng tế bào!

Bên ngoài động phủ

Bỗng nhiên, một tiếng gọi khẩn cấp vang lên:

“Lý Thanh! Lý Thanh! Người có ở trong động phủ không?”

Nghe thấy tiếng gọi này, Lý Thanh khẽ ngẩng đầu, ánh mắt uể oải nhìn ra phía ngoài.

“Ngô Bàn Tử? Ta nhớ người không phải đang xuống núi lịch lãm, trừ ma vệ đạo à? Sao đột nhiên lại quay về tìm ta?”

Giọng nói của hắn mang theo chút mệt mỏi, nhưng vẫn trầm ổn.

“Vào đi, ta đã gỡ bỏ cấm chế.”

Rất nhanh, Ngô Bàn Tử vội vã lao vào động phủ.

Nhưng ngay khi bước vào, một luồng mùi huyết tinh nồng đậm lập tức xộc thẳng vào mũi hắn!

Ngô Bàn Tử sốc đến mức suýt nôn hết đồ ăn trong bụng ra!

Hắn lập tức đảo mắt, rồi ngay lập tức bị dọa cho sợ hãi khi nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Lý Thanh!

“Ngươi... ngươi... Lý Thanh, ngươi đang làm cái quái gì vậy!? Sao lại biến mình thành ra thế này!?”

Ai nhìn thấy tình trạng này cũng sẽ hoảng hốt, không thể tin nổi!

Bởi vì quá trình tu luyện “Phạm Vương Chân Thể” vốn tàn khốc như vậy!

Đây không phải công pháp dành cho Nhân tộc, mà là một lối tu luyện chỉ có thể tồn tại trong huyết mạch của những yêu thú mạnh mẽ nhất!

Lý Thanh cười yếu ớt, khẽ lắc đầu:

“Không có gì... chỉ là tu luyện một môn công pháp luyện thể mà thôi. Cũng may thể phách đã tiến thêm một bước, sau này khi tiến vào phong ấn pháp trận, ta có thể tăng thêm cơ hội sống sót.”

Trong giọng nói của hắn, lộ ra một tia mệt mỏi nhàn nhạt.

Dù sao, có những người, chỉ vì muốn sống, mà phải dốc hết toàn bộ sức lực.

Nghe những lời cuối cùng của Lý Thanh, lúc này Ngô Bàn Tử mới thực sự cảm nhận được con đường tu đạo của hắn gian nan đến mức nào.

“Ngươi đây thật là... Ai!”

Ngô Bàn Tử thở dài, rồi nói tiếp:

“Gần đây, sư phụ ta định mang một kiện pháp bảo phế phẩm ra ngoài để thác ấn mấy món Phù Bảo. Đến lúc đó, ta sẽ van xin sư phụ, nhờ người thác ấn cho ngươi một món.”

Hắn nguyên bản đến đây chính là vì chuyện này.

Phù Bảo?

Nghe vậy, Lý Thanh khẽ sùng sờ. Trong khoảng thời gian này, hắn vẫn miệt mài khổ tu thể thuật trong động phủ, nên chưa từng nghe đến chuyện này.

“Lại có chuyện như vậy sao? Nhưng thác ấn Phù Bảo sẽ khiến uy năng và linh tính của pháp bảo hao tổn trong thời gian ngắn, Thôn Thiên Lão Tổ hắn...”

Ngô Bàn Tử phát tay, vẻ không mấy để ý:

Chương 771

DTV EBOOK

“Không đáng gì cả! Sư phụ ta khổ tòng phong phú, một kiện pháp bảo tàn thứ phẩm thì có là gì trong mắt người?”

“Hơn nữa, hấn làm vậy cũng là đề tăng cao tỷ lệ sống sót của các trưởng lão trong môn phái. Dù sao cho ai cũng là cho, ta liền giúp người mở miệng xin một cái.”

Lý Thanh nghe xong, trong lòng không khỏi cảm kích, liền gật đầu nói:

“Vậy thì đa tạ người! Chuyện này xem như ta thiếu người một cái nhân tình.”

Hấn không hề tỏ ra khách khí mà từ chối. Dù gì đây cũng là một món bảo vật có thể giúp hấn bảo toàn tính mạng. Một khi có được nó, tỷ lệ sống sót của hấn chắc chắn sẽ gia tăng không ít.

Chuyện quan trọng như vậy, hấn không có lý do gì để từ chối.

Ngô Bàn Tử cười ha hả, xua tay:

“Hai người chúng ta còn nói đến chuyện này làm gì! Đúng rồi, người còn nhớ lần trước ta xuống núi trừ ma vệ đạo, truy tìm tên ma tu tàn sát thôn xóm phạm nhân không?”

“Ta phát hiện, chuyện này lại là do hai tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ gây ra!”

“Hiện tại, hai kẻ đó đã rời khỏi phạm vi Mục Quốc. Đáng tiếc ta không đuổi kịp, nhưng ta đã khắc ấn dung mạo bọn chúng từ ký ức của một số phạm nhân còn sống sót. Người nhìn thử xem.”

Nói rồi, hấn lấy từ trong túi trữ vật ra hai bức họa.

Mặc dù nét vẽ không quá xuất sắc, nhưng nhờ có thần thức hỗ trợ, dung mạo hai kẻ đó vẫn hiện lên rõ ràng.

Nhìn thấy bức họa, đồng tử Lý Thanh lập tức co lại.

Hai người trong tranh không ai khác, chính là Lăng Ưng với khí chất u ám và Liễu Hoành Viễn già nua!

“Hai người này...” Lý Thanh híp mắt, trầm giọng nói.

“Cái gì? Người nhận ra bọn chúng?” Ngô Xung lập tức nghiêm túc hẳn lên, ánh mắt trở nên sáng rực.

Nhìn dáng vẻ này, có thể thấy hẳn đã tốn rất nhiều công sức để điều tra hai kẻ đó.

Lý Thanh gật đầu:

“Hai người này là trưởng lão Thượng Thanh Tông. Trước đây không lâu, bọn chúng còn đến bãi phỏng Lăng Vân Tông của ta. Người cứ đi hỏi chương môn, ắt sẽ biết.”

Hắn liên kết mọi chuyện xảy ra trong thời gian qua, bỗng nhiên phát hiện được manh mối quan trọng.

“Trước đó ta vẫn nghi ngờ, vì sao phong ấn trên núi tuyết lại xảy ra vấn đề. Bây giờ có thể khẳng định, khả năng cao chính là do hai kẻ này ra tay!”

Ngô Xung hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

“Nhưng bọn chúng chỉ là Trúc Cơ kỳ, làm sao có thể ảnh hưởng đến Thượng Cổ pháp trận trên núi tuyết được?”

Lý Thanh lắc đầu:

“Đừng quên, trên núi tuyết có một quả trứng đá thần bí. Chúng tàn sát thôn xóm phạm nhân, rất có thể là để huyết tế quả trứng kia, mượn lực lượng của nó để thực hiện mục đích!”

Dĩ nhiên, đây chỉ là suy đoán của hắn, nhưng cũng có cơ sở vững chắc.

Sự thật là, Lăng Ưng chính là người đứng sau vụ đồ sát Mục Quốc, hắn dùng máu tươi của vô số phạm nhân để tẩy luyện Xích Tinh, rồi dâng lên cho Ngạc Tôn.

Sau đó, nhờ vào lực lượng của Ngạc Tôn, phong ấn cổ ma trên núi tuyết mới bị phá vỡ một lỗ hổng không thể nghịch chuyển.

Ngô Xung giật mình, vội vàng nói:

“Không được, ta nhất định phải bẩm báo chuyện này cho sư phụ và chương môn sư huynh!”

Dứt lời, hắn liền vội vã rời đi, chạy nhanh ra khỏi động phủ của Lý Thanh, động tác linh hoạt đến mức chẳng ai nghĩ rằng hắn là một người béo mập.

Lý Thanh nhìn theo bóng lưng hắn biến mất trong nháy mắt, bất giác thở dài.

“Thời buổi rối loạn a!”

Chuyện sắp tới sẽ diễn biến ra sao, hắn không rõ. Hiện tại, Thượng Thanh Tông đang đối đầu với Thiên Hà Tông, mà Lăng Vân Tông thì lại chuẩn bị cho một trận chiến nhằm bảo vệ Thượng Cổ pháp trận.

Tương lai của Thanh Lĩnh Vực đã trở nên mơ hồ khó đoán.

Trước mắt sương mù dày đặc, điều duy nhất hắn có thể làm, chính là không ngừng trở nên mạnh mẽ, không ngừng nâng cao thực lực, để có thể bảo vệ chính mình trong thời kỳ hỗn loạn này.

Trong thế cục loạn lạc, đám tán tu như hắn là kẻ yếu nhất, hoàn toàn không có năng lực kháng cự nguy hiểm.

Nếu chẳng may bị cuốn vào cuộc chiến của các tu sĩ cấp cao, nhẹ thì bị dư ba nghiền nát, nặng thì bị bắt làm bia đỡ đạn, thậm chí còn bị đưa vào những trận pháp nguy hiểm để thử nghiệm.

Trước đây, những kẻ bị Thiên Hà Tông bắt đi khai thác linh quang, có kẻ may mắn thì cả đời làm quang nô, nhưng ít nhất vẫn giữ được mạng sống.

“Nếu năm đó ta chấp nhận an phận trong mỏ linh thạch của Liễu gia, có lẽ bây giờ số phận ta đã vô cùng thê thảm.”

Nói như vậy, chớ nói đến Trúc Cơ, chỉ sợ tu vi của hắn bây giờ nhiều lắm cũng chỉ ở mức Luyện Khí hậu kỳ.

Lời vừa dứt, Lý Thanh lập tức tiếp tục chìm đắm vào tu hành luyện thể.

Nhờ vào góc Huyết Ngọc Lan vừa nuốt vào, nguyên khí trong cơ thể hắn lại được bổ sung không ít, toàn thân một lần nữa tràn đầy sinh mệnh tinh khí dồi dào.

Hắn lại vận chuyển Phạm Vương Chân Thể!

Âm âm!

Chương 772

DTV EBOOK

Môn công pháp này thực sự bá đạo đến cực điểm, mỗi lần vận chuyển đều là một lần thử thách khốc liệt đối với nhục thân, chẳng khác gì sự tàn phá kinh khủng.

Nếu không có những linh dược này chống đỡ, chỉ e Lý Thanh tu luyện đến mức này đã bắt đầu tổn hao thọ nguyên rồi.

Dĩ nhiên, dù những linh dược sinh mệnh tinh khí này có mạnh đến đâu, chúng cũng chỉ có thể giúp hấn duy trì tu vi thể thuật đến Nhị Giai trung kỳ. Nếu tiếp tục tu luyện, tổn thọ là điều không thể tránh khỏi.

“Mặc kệ có hao tổn thọ nguyên hay không, ta cũng phải tận lực thôi diễn thể phách của mình đến Nhị Giai hậu kỳ!”

Yêu thú có thọ nguyên dài đằng đẵng, vượt xa Nhân tộc. Những chủng tộc mang huyết mạch cường đại thậm chí còn sở hữu tuổi thọ gần như vô tận, nên tu hành môn công pháp luyện thể này đối với chúng không có bất kỳ vấn đề gì.

Nhưng đối với Nhân tộc, nếu không có đầy đủ linh dược phụ trợ, cưỡng ép tu luyện môn công pháp này, cái giá phải trả sẽ cao đến mức khiến nhiều người không thể chấp nhận.

Cũng may, Lý Thanh không có nhiều thứ khác, nhưng lại có thọ nguyên dài!

Trước đây, nhờ luyện chế được Thiên La Cờ, hấn đã kéo dài thêm bảy mươi năm thọ nguyên. Hiện tại, hấn cũng đã có chút nắm chắc trong việc luyện chế cực phẩm pháp khí, tương lai chắc chắn sẽ không vì vấn đề tuổi thọ mà phải đau đầu.

Vậy nên, nếu phải đánh đổi một chút thọ nguyên để lấy chiến lực, hấn hoàn toàn có thể chấp nhận!

Dù sao, còn hơn là chết sạch sẽ, chẳng còn gì cả!

Mang theo tín niệm cầu sinh, Lý Thanh tiếp tục chuyên chú rèn luyện nhục thân, không ngừng đẩy thể phách tiến về Nhị

Giai trung kỳ. Hơn nữa, tốc độ tu luyện của hắn còn không hề chậm!

Vân Tiêu Đại Điện

Cùng lúc đó, Ngô Xung cuối cùng cũng vội vã tìm đến Vân Tiêu Đại Điện, nơi Hư Vân chương môn đang tọa trấn.

“Chương môn sư huynh! Chương môn sư huynh! Việc lớn không hay rồi!”

Ngô Xung vừa chạy vào đại điện vừa thở hồng hộc, đến cả thói quen nhét đồ ăn vào miệng cũng bị bỏ quên. Vừa ổn định lại hơi thở, hắn liền lấy ra hai bức họa mà trước đó đã cho Lý Thanh xem.

“Người mau nhìn! Hai người này chính là ma tu mà ta từng truy tra! Nhưng không ngờ, bọn chúng lại là trưởng lão của Thượng Thanh Tông!”

Ngay sau đó, hắn kể lại toàn bộ suy luận của Lý Thanh cho Hư Vân chương môn nghe.

Sau khi nói xong, hắn ngẩng đầu lên, nhưng lại phát hiện vẻ mặt của Hư Vân chương môn vẫn bình tĩnh như thường, thậm chí đáy mắt cũng không hề có chút kinh ngạc nào.

“Hư Vân sư huynh! Người không cảm thấy bất ngờ sao? Đây là Thượng Thanh Tông đấy! Phong ấn trên núi tuyết rất có thể chính là do bọn chúng động tay động chân!” Ngô Xung nhấn mạnh, giọng đầy kích động.

Thế nhưng, Hư Vân chương môn chỉ thở dài, dùng ánh mắt như nhìn một tên ngốc mà nhìn hắn.

“Tiểu sư đệ, thật ra dù không có người nói, chúng ta cũng có thể đoán được ai là kẻ đứng sau chuyện này.”

“Thượng Thanh Tông chân trước vừa phát động chiến tranh với Thiên Hà Tông, chân sau phong ấn trên núi tuyết đã xuất hiện lỗ hổng. Vấn đề này, thực ra đã quá rõ ràng rồi.”

Ngô Xung nghe vậy liền sững người, sau đó không khỏi bật thốt lên:

“Vậy chúng ta còn chờ gì nữa? Nếu đã biết Thượng Thanh Tông là thủ phạm, mau bắt bọn chúng chịu trách nhiệm đi!”

Hur Vân chương môn lắc đầu:

“Trước khi xác minh rõ tình huống trong phong ấn pháp trận, chúng ta tuyệt đối không thể tùy tiện lãng phí lực lượng.”

“Trấn thủ phong ấn tại Tuyết Sơn, ngăn chặn Cổ Ma thoát ra, chính là trách nhiệm của Lăng Vân Tông chúng ta!”

“Đợi đến khi mọi chuyện được giải quyết, Lăng Vân Tông tự nhiên sẽ tìm Thượng Thanh Tông đòi một câu trả lời. Nhưng hiện tại chưa phải lúc.”

Nghे vậy, Ngô Xung có chút thất vọng:

“Nhưng như thế chẳng phải quá tiện nghi cho Thượng Thanh Tông sao?”

Hur Vân chương môn khẽ nhú mắy, trầm giọng nói:

“Sự tình giữa các tông môn, chưa bao giờ đơn giản như người nghĩ.”

“Tiểu sư đệ, người vẫn còn quá ngây thơ, cân nhắc vấn đề chưa đủ toàn diện.”

“Hiện tại, Thượng Thanh Tông thế lớn, bọn chúng dám chính diện phát động chiến tranh với Thiên Hà Tông, đủ thấy thực lực hùng mạnh đến đâu. Chúng ta chỉ có thể thuận theo thời cuộc, nhân cơ hội này triệt để bình định phong ấn Cổ Ma trong pháp trận.”

“Thiên Hà Tông không dễ dàng bị tiêu diệt trong thời gian ngắn. Thừa dịp hai tông môn này hao tổn lẫn nhau, đây cũng là thời cơ tốt nhất để Lăng Vân Tông chúng ta dọn dẹp mọi hậu họa!”

“Thanh Lĩnh Vực bấy lâu nay vẫn ổn định, nhưng bây giờ loạn thế đã đến, cũng là lúc phải kết thúc rồi.”

Những lời này chứa đựng quá nhiều hàm ý, khiến Ngô Xung không khỏi giật mình.

Hắn không ngờ rằng, tông môn luôn được biết đến với danh nghĩa không màng thế sự như Lăng Vân Tông, vậy mà cũng có ý định tham gia vào cuộc phân tranh này.

Trở thành tông môn tiên đạo duy nhất tồn tại ở Thanh Lĩnh Vực...

Chương 773

DTV EBOOK

Cám dỗ này quá lớn!

Đây là điều mà mọi thế hệ chương môn của Lăng Vân Tông đều mong muốn hoàn thành, ngay cả Hư Vân chương môn cũng không phải ngoại lệ.

Nhưng vì trách nhiệm trấn thủ Tuyết Sơn, suốt bao năm qua, Lăng Vân Tông chỉ có thể giữ thái độ trung lập, không can thiệp vào tranh đấu.

Nhưng bây giờ...

Thời cơ đã đến!

Hư Vân chương môn đã nhìn ra cơ hội này, hơn nữa, chư vị lão tổ trong tông môn cũng đã đạt được sự đồng thuận.

Thanh Lĩnh Vực, sau trăm ngàn năm yên bình, cuối cùng cũng bước vào thời kỳ hỗn loạn!

Phanh!

Bên trong động phủ của Lý Thanh, đột nhiên vang lên một tiếng nổ trầm đục.

Nếu nhìn từ bên ngoài, cả ngọn Hoang Vân Phong như khê rung động, tựa hồ bị một lực lượng nào đó tác động, khiến không gian xung quanh chấn động nhẹ.

Trong động phủ, Lý Thanh chậm rãi đứng lên từ tư thế ngồi xếp bằng. Hắn cởi trần, nửa thân trên trần đầy cơ bắp, làn da giờ đây đã phủ một lớp lông bì dày đặc.

Sau một khắc, hắn khẽ vận chuyển khí lực, toàn thân chấn động một cái, lập tức lớp lông bì kia liền rơi rụng, để lộ ra thân thể rắn chắc, cường tráng như tượng điêu khắc.

“Nhị giai trung kỳ đỉnh phong thể phách... đã gần như chạm đến Trúc Cơ hậu kỳ thể tu.”

Chỉ mất chín tháng, hắn đã tu luyện Phạm Vương Chân Thể đến trình độ khó tin.

Tuy nhiên, cái giá phải trả cũng không hề nhỏ.

“Hao tổn gần bảy mươi năm thọ nguyên... đúng là đáng sợ.”

Đừng nhìn bề ngoài chỉ mới trôi qua chín tháng, nhưng thực tế, thân thể hắn đã tiêu hao đến bảy mươi năm tuổi thọ.

Khoảng thời gian này, sau khi dùng hết linh dược đổi được từ tông môn, hắn vẫn kiên trì rèn luyện nhục thân, không ngừng đẩy bản thân đến giới hạn.

Mỗi lần khí huyết cạn kiệt, nguyên khí tổn hao, nhục thân của hắn lại mạnh mẽ hơn một phần.

Khi linh dược không còn, hắn đành phải bức ép từng tế bào trên cơ thể, vắt kiệt tiềm năng để tiếp tục tu luyện môn thể thuật bá đạo này.

Nghiền ép tiềm lực, đồng nghĩa với việc tiêu hao sinh cơ căn bản. Mỗi ngày trôi qua, tuổi thọ của hắn lại bị rút ngắn.

Nhưng kết quả... hắn đã đột phá!

Với cái giá bảy mươi năm thọ nguyên, thể thuật của hắn đã tiến gần đến cảnh giới nhị giai hậu kỳ!

Giờ đây, hắn có thể được xem như một thể tu chân chính!

Bước ra khỏi động phủ, Lý Thanh tìm một ngọn tiểu hoang sơn trong tông môn, nơi không có ai lui tới.

Phạm Vương Chân Thể!

Hắn quát thầm trong lòng, vận chuyển bí pháp luyện thể, thôi động một môn thần thông ẩn giấu trong đó.

Ầm!

Thân thể hắn đột ngột bành trướng gấp mấy lần, biến thành một cự nhân, cơ bắp cuồn cuộn, từng thớ thịt như được đúc từ thép tinh luyện.

Không chần chừ, Lý Thanh vung tay đánh ra một chương về phía ngọn tiểu hoang sơn trước mặt!

Phanh!

Một tiếng nổ vang rền, chỉ thấy tầng tầng đá nham thạch cứng rắn trên núi bị bàn tay khổng lồ của hắc đế đập nát, để lại một dấu chưởng in sâu. Vết nứt nhanh chóng lan rộng ra bốn phía, tựa như chỉ cần thêm một kích nữa, cả ngọn núi sẽ hoàn toàn sụp đổ!

Nhục thân lay núi, uy thế bá đạo vô song!

“Không tệ! Nếu vận dụng toàn lực, có thể đánh nát cả ngọn núi này cũng không phải chuyện đùa!”

Hài lòng với thực lực hiện tại, hắc đế thu hồi thần thông, cơ thể từ từ thu nhỏ, trở về kích thước bình thường.

Sau đó, hắc đế lấy một bộ pháp bào từ trong túi trữ vật mặc vào.

Bởi vì vừa rồi khi bành trướng thân thể, quần áo trên người hắc đế đã bị xé nát thành từng mảnh.

“Xem ra về sau khi chiến đấu, cần một bộ chiến giáp chuyên dụng... nếu không, cứ mỗi lần ra tay là một lần rách áo, quá phiền toái.”

Vừa dứt lời, trong đầu hắc đế bỗng nhớ đến một vật...

Nguyệt Lưu Kim!

Đây là linh tài hắc đế từng lấy được từ Liễu Hàn Nguyệt, Trúc Cơ hộ pháp của tông môn. bấy lâu nay hắc đế vẫn chưa có thời gian cân nhắc nên dùng nó luyện chế loại pháp khí gì.

“Nguyệt Lưu Kim... xuất xứ từ vực ngoại, độ dẻo cực cao, lại vô cùng cứng rắn. Có lẽ dùng để luyện chế một bộ chiến giáp sẽ thích hợp!”

“Bây giờ thể thuật của ta đã đại thành, mà pháp lực thì vẫn chưa đủ mạnh... Vậy nên, trong chiến đấu về sau, ta sẽ càng thiên về cận chiến.”

“Nếu có một bộ chiến giáp phòng ngự cường đại, chẳng phải sẽ giúp bảo vệ tính mạng tốt hơn sao?”

Lý Thanh tự lẩm bẫm, sau đó hạ quyết tâm.

Hắc đế muốn luyện chế một bộ hộ thân chiến giáp, chuyên dùng để cận chiến, vừa bảo vệ thân thể, vừa tránh khỏi cảnh xấu hổ khi quần áo bị xé rách mỗi khi sử dụng thần thông.

“Khoảng thời gian trước khi tiến vào pháp trận phong ấn vẫn còn... Có lẽ đây là thời điểm thích hợp để suy nghĩ cách luyện chế bộ chiến giáp này, đồng thời tranh thủ bổ sung thọ nguyên đã hao tổn.”

Nghĩ vậy, hắn liền xoay người quay về động phủ, chuẩn bị bắt tay vào kế hoạch luyện khí.

Chương 774

DTV EBOOK

Nhưng ngay khi hắn vừa đặt chân lên sơn đạo, từ chân trời xa xa, một bóng người mập mập bay đến, tiếng cười sang sảng truyền tới.

“Lý Thanh! Hóa ra ngươi ở đây! Ta vừa tới động phủ tìm mà không thấy đâu!”

“Sư phụ ta đã đem thanh Kim Dao pháp bảo bị hồng thác ẩn thành bốn tấm Phù Bảo. Ta đặc biệt giữ lại một tấm cho ngươi!”

Vừa nói, Ngô Bàn Tử vừa nháy mắt đầy ẩn ý, sau đó bay xuống, từ trên người lấy ra một tấm bùa vàng óng có hình trường đao được lạc ấn lên trên.

Thanh đao trông vô cùng chân thực, từng tia sắc bén chỉ ý dường như muốn xuyên ra khỏi tấm bùa. Lý Thanh chỉ mới liếc mắt nhìn qua, mi tâm đã cảm thấy nhói đau, tựa như thần thức bị một cỗ kiếm khí vô hình xuyên thấu.

Phù Bảo!

Trong lòng hắn không khỏi chấn động, ánh mắt đầy kinh ngạc xen lẫn vui mừng, vội vàng nhận lấy tấm Phù Bảo trong tay.

“Đây chính là Phù Bảo? Quả thật phi phàm!”

Ngô Xung hí mắt cười nói:

“Đương nhiên! Nhưng sau khi thác ẩn xong, thanh Kim Dao pháp bảo của sư phụ ta cũng hoàn toàn bị phế hủy.”

Lời này không sai. Pháp bảo vốn là vật chuyên dụng của Kết Đan kỳ tu sĩ.

Nhất là bản mệnh pháp bảo, chúng phải được cất giữ trong cơ thể, ngày đêm nuôi dưỡng bằng chân nguyên thì mới có thể ngày càng mạnh mẽ.

Mà Phù Bảo chính là một loại sản phẩm đặc thù, kết hợp giữa thuật luyện khí và phù lục chi thuật.

Nó có thể phong ấn một phần uy lực của pháp bảo vào trong phù lục, nhưng mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao một chút uy năng.

Quan trọng hơn, quá trình thác ấn này sẽ khiến pháp bảo gốc tổn hại nghiêm trọng, linh tính suy giảm, uy năng hao hụt, phải mất rất nhiều năm ôn dưỡng mới có thể khôi phục.

Vì lý do đó, rất hiếm có Kết Đan kỳ tu sĩ nào lại chịu đem bản mệnh pháp bảo của mình thác ấn thành Phù Bảo.

Chỉ khi đại nạn sắp tới, hoặc trong gia tộc không có hậu bối kế thừa tu vi Kết Đan, một số chân nhân mới lựa chọn cách này để lưu lại chút thủ đoạn bảo mệnh cho đệ tử đời sau.

Hoặc như Thôn Thiên Lão Tổ – loại tồn tại có vô số pháp bảo, mới có thể tiện tay lấy ra một kiện đã hỏng để thác ấn thành Phù Bảo, ban thưởng cho hậu bối hoặc trưởng lão trong môn.

Bởi vậy có thể thấy, Phù Bảo trong tu tiên giới vô cùng hiếm hoi. Thậm chí đến nay, Lý Thanh mới lần đầu tiên được tận mắt chứng kiến một tấm Phù Bảo chân chính!

Hắn siết chặt tám Kim Dao Phù Bảo trong tay, cảm kích nói:

“Kim Dao Phù Bảo này, ta nhận. Nếu có thể sống sót rời khỏi pháp trận phong ấn lần này, ta nhất định sẽ báo đáp ân tình này!”

Ngô Xung khoát tay, cười hì hì nói:

“Hắc hắc! Nếu muốn báo đáp ta, thì nhớ đừng chết trong pháp trận là được! Sau này còn sống đi ra, nhớ cùng ta dạo chơi thế tục, ăn uống no say một trận!”

Vẫn như cũ... là một mập mạp thích ăn!

Nhìn dáng vẻ tươi cười của Ngô Xung, trong lòng Lý Thanh không khỏi dâng lên một tia ấm áp.

Từ khi còn ở quân doanh biên tái, hắn đã nhận được sự chiếu cố từ đối phương. Không ngờ đến tận bây giờ, khi bước chân lên tiên lộ, tình nghĩa ấy vẫn không đổi thay.

Sau khi từ biệt Ngô Bàn Tử, Lý Thanh quay trở về động phủ.

Hắn một lần nữa lấy tấm Kim Dao Phù Bảo ra, cẩn thận quan sát, yêu thích không buông tay.

“Theo lý mà nói, một tấm Phù Bảo có thể phát huy khoảng một phần mười uy lực của pháp bảo gốc. Tuy nhiên, nếu không phải do Kết Đan kỳ tu sĩ thúc giục, uy lực chắc chắn sẽ bị giảm đi đôi chút.”

“Dù vậy... chỉ cần có tấm bùa này trong tay, chiến lực của ta vẫn sẽ tăng lên đáng kể!”

“Không biết có thể sử dụng được bao nhiêu lần...”

Lầm bầm một câu, Lý Thanh cẩn thận thu lại tấm Kim Dao Phù Bảo. Đây chính là lá bài tẩy lớn nhất của hắn khi tiến vào pháp trận phong ấn.

Ngay sau đó, hắn lại lấy từ trong túi trữ vật ra một khối kim loại màu nguyệt ngân – chính là Nguyệt Lưu Kim!

Bề mặt nó óng ánh như ánh trăng lưu chuyển, vừa lạnh lẽo vừa ôn nhuận. Chỉ mới đặt trong lòng bàn tay, hắn đã cảm nhận được một loại cảm giác dễ chịu kỳ lạ lan tỏa khắp cơ thể.

Đây chính là vật liệu hắn định dùng để luyện chế Nguyệt Lưu Kim Chiến Giáp!

“Tuy nhiên, chỉ dựa vào mỗi Nguyệt Lưu Kim thì e rằng vẫn chưa đủ. Cần phải thêm vào một số linh tài khác để tạo thành một bộ chiến giáp hoàn chỉnh.”

Nghĩ vậy, Lý Thanh trầm ngâm, trong đầu bắt đầu suy tính những yêu cầu cần có cho bộ giáp.

Nguyệt Lưu Kim có độ dẻo cực cao, lại vô cùng cứng rắn, có thể ngăn cản phần lớn pháp khí sắc bén.

Nhưng nếu gặp phải công kích thuộc tính Ngũ Hành, e rằng vẫn khó lòng chống đỡ.

Chương 775

DTV EBOOK

“Nếu muốn khắc chế hoàn toàn Ngũ Hành pháp thuật công kích, tốt nhất phải sử dụng Hồn Độn Thạch... Nhưng loại tiên liệu này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, đến cả Hóa Thần kỳ tu sĩ cũng khó mà tìm được.”

Hồn Độn Thạch – đúng như tên gọi, là một loại vật liệu hiếm có chỉ xuất hiện vào thời điểm vũ trụ sơ khai, được xưng tụng là vật liệu phòng ngự mạnh nhất.

Nếu có thể dùng nó luyện chế chiến giáp, vậy thì tuyệt đối có thể đạt đến cảnh giới vạn pháp bất xâm!

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ viển vông mà thôi...

Loại tiên liệu này, ngay cả trong điển tịch cổ cũng chỉ có ghi chép mơ hồ, huống hồ chỉ hấn lại tìm được.

Vậy nên, hấn chỉ có thể lui một bước, lựa chọn những loại linh tài thông thường hơn.

“Ai... Hiện tại trên người ta không còn chút công hiến nào, thời gian cũng không đủ để đi nhận nhiệm vụ. Chỉ có thể tận dụng chút linh tài còn sót lại từ lần trước giúp Từ Trưởng Lão luyện chế Ngũ Hành Trói Linh Thùng.”

Nghĩ rồi, hấn liền lấy ra số linh tài còn dư lại từ lần luyện chế trước, xếp gọn thành một chỗ.

Oanh!

Mọi vật liệu đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lý Thanh hít sâu một hơi, trong động phủ lập tức bùng lên một đoàn Tiên Thiên Chân Hỏa màu đỏ rực, chói mắt vô cùng!

Lăng Vân Tông, quảng trường trước chính điện.

Từng luồng khí tức ngưng thực của các trưởng lão Trúc Cơ Kỳ lần lượt hội tụ. Ở vị trí đầu tiên, chương môn Hư Vân khoan

tay sau lưng, ánh mắt nghiêm nghị quét qua toàn bộ trưởng lão có mặt.

Nhờ vào lượng lớn điểm công hiến của tông môn để bồi dưỡng, phần lớn các trưởng lão đều mạnh hơn so với một năm trước.

“Hôm nay đã tròn một năm, ta hy vọng tất cả các người đều đã chuẩn bị kỹ lưỡng.”

“Ba ngày trước, Băng Vân lão tổ từ sâu trong núi tuyết truyền tin về, phong ấn trận pháp đã xuất hiện vết nứt đủ lớn để Trúc Cơ Kỳ tu sĩ có thể ra vào.”

“Đây là một lần thí luyện mà Lăng Vân Tông chúng ta không thể tránh né, ta mong rằng tất cả có thể còn sống trở về!”

Lời vừa dứt, tất cả trưởng lão đều nặng nề trong lòng.

Không ai biết trong phong ấn pháp trận còn bao nhiêu Cổ Ma còn sót lại. Có thể bọn chúng đã bị tuế nguyệt bào mòn mà tiêu vong, nhưng cũng có khả năng bên trong vẫn còn tồn tại những kẻ cực kỳ cường đại, căn bản không thể đối kháng.

Nếu vượt qua được, từ nay về sau Lăng Vân Tông sẽ không còn bị tổ huân trói buộc, trước mắt chính là bầu trời rộng lớn.

Nhưng nếu thất bại, tông môn sẽ bị hủy diệt, Lăng Vân Tông biến mất khỏi thế gian, mà cả vùng Thanh Lĩnh cũng sẽ phải đối mặt với thảm cảnh bị Cổ Ma tàn sát, không khác gì ngàn năm trước!

Mỗi một trưởng lão Trúc Cơ Kỳ đều hiểu rõ, đến nước này, không thể lùi bước, chỉ có thể nghiêng răng tiến lên.

Giữa đám đông, Lý Thanh đã sớm chuẩn bị tinh thần đối mặt với hiểm nguy.

Mọi chuyện trên đời đều có hai mặt, được hưởng lợi ích từ tông môn thì cũng phải trả giá tương xứng.

“Hàn Phong Bí Cảnh nằm trong phong ấn trận pháp, dựa theo tin tức tông môn cung cấp, có khả năng ta sẽ gặp được U Minh Lãnh Hỏa.”

“May thay, ta đã sớm chuẩn bị hộ hồn đan cùng chí dương chi vật. Nếu có cơ hội, có thể thử thu phục một phen.”

“Nguyên bản ta định bố cục trăm năm, đáng tiếc, mọi chuyện vĩnh viễn không thể như kế hoạch, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.”

Lý Thanh thầm tính toán trong lòng.

Đúng lúc này, từ phía sau chướng môn Hư Vân, một bóng người khoác áo bào đen bỗng nhiên xuất hiện.

Đó là một lão giả với khuôn mặt đầy nếp nhăn, thế nhưng mái tóc lại đen nhánh đến kỳ lạ.

Đặc biệt, đôi mắt của lão hoàn toàn khác với người già bình thường. Không có chút nào vẫn đục mà lại sâu thẳm như hố đen, phảng phất có thể thôn phệ vạn vật.

Khoảnh khắc lão xuất hiện, chướng môn Hư Vân lập tức cung kính ôm quyền:

“Tham kiến Thôn Thiên sư thúc!”

Không sai, lão giả này chính là Thôn Thiên lão tổ của Lăng Vân Tông.

Thực lực của lão sâu không lường được, không ai biết chính xác lão đã mạnh đến đâu.

Nhưng ai cũng biết rằng, lão tu luyện Thao Thiết Thần Công, một môn công pháp đỉnh cấp. Chỉ riêng điều này cũng đủ để chứng minh dù là trong hàng ngũ Kết Đan Kỳ, lão cũng là một nhân vật cực kỳ đáng sợ.

“Tất cả đã sẵn sàng chưa? Nếu đã xong, bắt đầu rút thăm đi.”

Vừa dứt lời, còn chưa đợi các trưởng lão kịp phản ứng, Thôn Thiên lão tổ đã phát tay áo.

Ầm!

Trong nháy mắt, không gian xung quanh xuất hiện từng đoàn linh lực màu đen, lơ lửng giữa không trung.

Loại linh lực này vô cùng quý dị, như đang chậm rãi thôn phệ thiên địa linh khí xung quanh.

Đây chính là Thao Thiết Thần Công - một công pháp có thể luyện ra thôn phệ chân nguyên. Nếu trúng phải, pháp lực của tu sĩ sẽ bị ăn mòn không ngừng, khó lòng chống đỡ.

Lý Thanh liếc nhìn những đoàn linh lực màu đen kia, lập tức hiểu ra – đây chính là rút thăm!

Chương 776

DTV EBOOK

Mỗi người rút một đoàn linh lực, tùy theo kết quả mà sẽ được xếp vào nhóm tiến vào phong ấn trận pháp.

Lăng Vân Tông không phải kẻ ngu, nếu để toàn bộ trưởng lão Trúc Cơ Kỳ vào cùng lúc, lỡ như gặp phải thảm họa diệt môn thì đúng là tự tìm đường chết.

Chia thành mười nhóm, lần lượt tiến vào chính là phương án an toàn nhất.

Rất nhanh, một vị trưởng lão tiến lên, điểm ra một luồng linh quang để mở một đoàn linh lực màu đen.

“Nhóm thứ bảy.”

Lý Thanh thấy thế cũng giơ tay, tùy ý chọn một đoàn linh lực rồi ấn mở.

“Chỉ cần không phải nhóm đầu tiên hoặc nhóm cuối cùng là được.”

Nhóm đầu tiên đi vào đồng nghĩa với việc phải đối diện nhiều nguy hiểm chưa biết, chẳng khác gì người mù mò mẫm trong bóng tối.

Còn nhóm cuối cùng tiến vào tức là phải đến tận cùng sâu nhất của phong ấn trận pháp, mức độ nguy hiểm cũng không hề kém.

Hai tình huống này đều có khả năng toàn quân bị diệt.

Mang theo tâm trạng lo lắng, Lý Thanh ấn mở đoàn linh lực.

Linh lực màu đen nhanh chóng hấp thu pháp lực của hắn, sau đó tự động tiêu tán, để lộ một thẻ trúc khắc chữ.

Nhóm thứ ba!

“Cũng tạm, ít nhất trước khi vào có thể lấy được tin tức từ nhóm đầu tiên và nhóm thứ hai.”

Lý Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi tắt cả mọi người đã rút được thẻ trúc, Thôn Thiên lão tổ không hề nhiều lời mà lập tức hành động.

Lão vỗ nhẹ lên túi trữ vật bên hông.

Àm!

Ngay tức khắc, quang trường trước chính điện của Lăng Vân Tông tối sầm lại, bầu trời dường như bị bao phủ bởi tầng mây dày đặc.

Một chiếc cự hình linh hạm khổng lồ từ từ xuất hiện giữa không trung.

Trên thân hạm khắc đầy linh văn, tất cả đều phục vụ cho việc vận hành con thuyền khổng lồ này.

Oành!

Chiến hạm khổng lồ lơ lửng giữa trời, tỏa ra khí thế bức người. Ngay cả những trưởng lão Trúc Cơ Kỳ cũng không khỏi kinh ngạc, bao gồm cả Lý Thanh.

“Đây chính là nội tình của Lăng Vân Tông sao? Một chiếc linh chu khổng lồ như vậy thật sự hiếm thấy!”

“Chỉ riêng việc luyện chế một chiếc linh chu thể này đã tiêu tốn bao nhiêu linh tài và nhân lực, quả thật khó mà tưởng tượng!”

“Quả nhiên là một chiến thuyền kinh khủng! Chỉ nhìn thôi cũng đã khiến tim ta đập nhanh rồi!”

Dù là Lý Thanh cũng không khỏi chấn động.

Là một Luyện Khí sư, hẳn hiểu rất rõ—luyện chế một linh chu cỡ này không phải chuyện mà một người có thể làm được.

Nhìn vào vô số hoa văn linh văn trên thân hạm, có thể thấy đây chính là tác phẩm của nhiều đại sư luyện khí hợp lực chế tạo.

Không để mọi người có quá nhiều thời gian rung động, Thôn Thiên lão tổ đã bước lên đầu thuyền, trầm giọng quát:

“Lên thuyền!”

Lời vừa dứt, chưởng môn Hư Vân dẫn đầu, tất cả trưởng lão lập tức phóng lên chiến hạm khổng lồ.

Vù vù vù!

Sau khi người cuối cùng đặt chân lên hạm, Thôn Thiên lão tổ nhanh chóng đánh ra từng đạo linh ấn màu đen.

Chỉ trong chớp mắt, linh văn trên vách hạm sáng rực lên, linh hạm khổng lồ bắt đầu chuyển động, nhắm thẳng hướng núi tuyết phía nam mà lao đi.

—

Ở bên dưới tông môn, hàng trăm đệ tử Luyện Khí Kỳ cùng nhau ôm quyền, đồng thanh hô lớn:

“Chư vị trưởng lão, vũ vận xương long!”

Tiếng hô hào vang dội cả bầu trời, khiến không ít trưởng lão cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng Lý Thanh vẫn luôn giữ tâm trí tỉnh táo.

Ánh mắt hắn vẫn chăm chú quan sát chiếc linh hạm dưới chân.

“Chiến hạm này chính là tác phẩm hợp lực của Đại trưởng lão Luyện Khí Đường cùng các vị lão tổ Kết Đan. Từng đường nét trên linh văn đều cực kỳ tinh vi.”

Đang suy nghĩ, một giọng nói cười ha hả vang lên:

“Thế nào, Lý sư đệ, cảm thấy linh hạm này thế nào?”

Người vừa lên tiếng là Ôn Trường Lão—nhân vật đứng thứ hai trong Luyện Khí Đường.

Lý Thanh gật đầu, chân thành tán thưởng:

“Xảo đoạt thiên công! Luyện chế ra linh chu bậc này, quả thực là kinh tài tuyệt diệu!”

Lời này là xuất phát từ nội tâm.

Chỉ cần nhìn từng chi tiết trên chiến hạm, hắn cũng có thể đoán được vị Đại trưởng lão Luyện Khí Đường này có trình độ luyện khí đạt đến cảnh giới đỉnh phong.

Nếu không bị giới hạn bởi tu vi, chỉ cần bước vào Kết Đan Kỳ, vị Đại trưởng lão này chắc chắn có thể tự tay luyện chế bản

mệnh pháp bảo—mà không cần hao tổn vô số tâm lực như những tu sĩ khác.

“Ha ha ha! Đó là điều hiển nhiên!”

Ôn Trường Lão cười sảng khoái.

“Kỹ thuật luyện khí của Đại trưởng lão chúng ta thậm chí còn được mấy vị lão tổ trong tông môn tán thưởng không ít.”

Sau đó, ông ta tò mò hỏi:

“Đúng rồi, Lý sư đệ, người thuộc nhóm nào tiến vào phong ấn trận pháp?”

Lý Thanh hơi sững sờ, sau đó thành thật trả lời:

“Ta thuộc nhóm thứ ba. Ôn Trường Lão, người hỏi chuyện này có ý gì sao?”

Lời vừa dứt, Ôn Trường Lão lập tức kéo Lý Thanh sang một góc vắng người, sau đó dùng thần thức truyền âm nói nhỏ:

Chương 777

DTV EBOOK

“Lý sư đệ à, xem như chúng ta đều là người của Luyện Khí Đường, ta nhắc nhở ngươi một chút. Mau tìm vài trưởng lão cùng nhóm để tiện bề chiêu cố lẫn nhau đi!”

“Đáng tiếc ta thuộc nhóm thứ sáu, nếu không, còn có thể trông nom ngươi một chút.”

“Nói đến đây thôi, ngươi tự lo thân đi!”

Dứt lời, Ôn Trường Lão vỗ vai Lý Thanh, sau đó tự nhiên rời đi.

Lý Thanh nghe xong, trong lòng trầm xuống.

Vừa rồi hẳn mãi chú ý đến linh chu, hoàn toàn quên mất vấn đề này.

Dù cùng thuộc một tông môn, nhưng quan hệ giữa các trưởng lão cũng có thân sơ, gần xa.

Một khi tiến vào phong ấn pháp trận, nếu có nguy hiểm, những ai có thể cứu giúp tất nhiên sẽ ưu tiên cứu những người thân cận với mình.

Hiểu ra điều này, sắc mặt Lý Thanh trở nên ngưng trọng.

“Ta đến giờ vẫn chưa biết trong nhóm thứ ba có ai!”

“Đây đúng là một sơ suất nghiêm trọng!”

Lập tức, hắn quyết định đi tìm hiểu.

Hy vọng có thể tìm được vài trưởng lão quen thuộc để phối hợp hành động.

Nghĩ vậy, hắn lập tức hành động, trước tiên tìm đến ba người Thẩm Ngưng Băng, Sở Linh Y và Kỷ Bạch.

Bọn họ cùng hắn gia nhập Lăng Vân Tông, quan hệ tự nhiên thân thiết hơn.

Nhưng rất nhanh, hắn phát hiện một chuyện đáng tiếc.

Thẩm Ngưng Băng thuộc nhóm thứ hai, vào trước hẳn.

Kỷ Bạch thuộc nhóm thứ tám.

Sở Linh Y thuộc nhóm thứ chín.

Bọn họ đều không cùng nhóm với hẳn!

Lý Thanh nhíu mày, “Đáng chết! Thời gian quá gấp, căn bản không kịp tạo dựng mối quan hệ.”

Cánh đồng tuyết rộng lớn, một dãy núi tuyết hùng vĩ như sống lưng trời đất vắt ngang vùng đất trung tâm.

Trên bầu trời mênh mông, một chiếc linh hạm khổng lồ bay lơ lửng, rẽ gió mà đến.

Chiếc cự hạm lơ lửng giữa không trung, triệt để xua tan hàn vụ lạnh thấu xương, sau đó chậm rãi hạ xuống đỉnh cao nhất của dãy núi tuyết, nơi được gọi là cấm địa.

Oanh!

Khi linh áp mạnh mẽ được thu hồi, tuyết động xung quanh chấn động dữ dội, tản ra từng lớp bông tuyết trắng xóa.

“Tê! Đây chính là đỉnh núi tuyết cấm địa sao? Đúng là rét buốt đến mức không thể tưởng tượng nổi!”

“May mà ta đã mang theo hỏa hồ cầu chống lạnh, nếu không chắc đông cứng từ lâu.”

“Thật ra hôm nay đã là điều kiện tốt lắm rồi, ít nhất cương phong quanh Hàn Phong Ao đã dừng lại. Nếu không, chỉ đứng ở đây thôi cũng đủ bị gió xé nát da thịt.”

Trong tiếng xì xào bàn tán của các trưởng lão đồng môn, Lý Thanh chậm rãi bước xuống linh hạm, ánh mắt quét nhìn khung cảnh hoang vu lạnh lẽo trước mặt. Đây là lần đầu tiên hẳn đặt chân tới một trong bốn tuyết địa của Thanh Lĩnh Vực —cấm địa núi tuyết!

Hô!

Một trận hàn phong đột ngột xoáy tới. Dù có tu vi không tầm thường, Lý Thanh vẫn không khỏi buông ra một chút khí huyết tự thân để xua tan hàn khí lạnh thấu xương.

“Thanh Lĩnh Vực tứ đại tuyệt địa... quả nhiên danh bất hư truyền! Nếu không có sự chuẩn bị đầy đủ, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng khó mà trụ vững lâu dài ở đây, chứ đừng nói đến việc sinh tồn.”

Lý Thanh lẫm lẫm, ánh mắt trầm ngâm nhìn khung cảnh trắng xóa trải dài vô tận.

Chưa kịp thích ứng với cái lạnh cắt da cắt thịt, từ phương hướng Hàn Phong Ao trên đỉnh núi, một bóng người nhanh như chớp lao tới.

“Su tôn!”

Thẩm Ngưng Băng nhìn thấy người nọ, lập tức cung kính hành lễ.

Người này chính là Băng Vân Chân Nhân, lão tổ của Lăng Vân Tông. Với tu vi thâm hậu, danh tiếng của bà không chỉ vang vọng trong tông môn mà còn lan xa khắp Thanh Lĩnh Vực.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều cung kính cúi đầu, đồng thanh hô:

“Gặp qua Băng Vân lão tổ!”

Băng Vân Chân Nhân gật đầu đáp lại, sau đó quay sang linh hạm, nhìn Thôn Thiên Lão Tổ, trầm giọng nói:

“Su huynh, chuyện này không thể trì hoãn lâu hơn. Phong ấn trong pháp trận đã xuất hiện lỗ hổng, ma khí bắt đầu thẩm thấu ra ngoài.”

Lời này vừa thốt lên, sắc mặt không ít trưởng lão Trúc Cơ kỳ lộ rõ vẻ khó coi.

Có ma khí... điều đó có nghĩa là trong phong ấn này vẫn còn sót lại Cổ Ma còn sống!

“Không thể nào! Chẳng lẽ Cổ Ma tộc bắt tử thật sao? Rõ ràng đã qua mấy ngàn năm rồi!”

“Đúng vậy! Chẳng lẽ pháp trận cực băng phong ma trận suốt bao năm nay vẫn không thể tiêu diệt hoàn toàn chúng? Thật đáng sợ!”

“Ngay cả Thượng Cổ đại năng cũng không thể tận diệt bọn chúng sao?”

Không chỉ các trưởng lão, ngay cả Lý Thanh cũng thoáng ôm một chút hy vọng rằng qua thời gian dài như vậy, có thể những Cổ Ma đó đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Nhưng rõ ràng, tình hình không hề lạc quan! Ma khí vẫn bốc lên từ trong phong ấn, chứng tỏ Cổ Ma chưa hoàn toàn bị diệt sạch!

“Chớ có làm tăng uy thế của kẻ địch mà làm giảm nhuệ khí của chính mình!”

Thôn Thiên Lão Tổ lạnh lùng lên tiếng.

Chương 778

DTV EBOOK

“Cổ Ma đúng là có tuổi thọ dài hơn tu sĩ bình thường, nhưng dù sao cũng không thể sống sót sau từng ấy năm. Đừng quên, Cổ Ma cũng có thể sinh sôi. Những kẻ còn sống hiện tại có lẽ chỉ là hậu duệ của bọn chúng mà thôi.”

Lời nói trầm ổn của lão tổ khiến không khí bớt đi phần nào sự bí quan.

Dù vậy, Thôn Thiên Lão Tổ vẫn khẽ nhíu mày, ánh mắt lộ ra sự ngưng trọng. Dù là hậu duệ của Cổ Ma, nhưng chúng vẫn là sinh vật không thể xem nhẹ!

“Đi thôi! Nhanh chóng hành động! Trước tiên phải xác minh tình hình bên trong!”

Dưới sự dẫn dắt của hai vị Kết Đan lão tổ, phần lớn trưởng lão Trúc Cơ kỳ của Lăng Vân Tông lập tức xuất phát, nhanh chóng bay về phía Hàn Phong Ao.

Dù cương phong quanh năm bao phủ nơi đây đã ngừng lại, nhưng nhiệt độ vẫn lạnh thấu xương.

Ở trung tâm đỉnh núi, một hồ nước đóng băng tựa như băng sương ngưng tụ qua hàng ngàn năm, lặng lẽ nằm yên. Nhưng nếu nhìn kỹ xuống lòng hồ, có thể thấy bên dưới đó... ẩn chứa một thế giới khác!

Hư Vân Chương Môn lập tức đứng dậy, giọng điệu kiên nhẫn, chậm rãi giải thích:

“Có lẽ một số tân trưởng lão chưa rõ, nơi này là một bí cảnh thượng cổ thuộc quyền sở hữu của Lăng Vân Tông chúng ta, gọi là Hàn Phong Bí Cảnh.”

“Hình ảnh mà các người nhìn thấy không phải là khung cảnh bên trong lòng núi, thực chất đây là một thế giới độc lập, một động thiên tồn tại riêng biệt. Lớp băng sương phủ khắp nơi trong động thiên này cũng không phải thứ bình thường, mà

chính là tầng băng do Cực Băng Phong Ma Trận ngưng kết mà thành!”

Nghe đến đây, những tân trưởng lão như Lý Thanh mới mơ hồ hiểu ra, khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu.

“Thì ra là thế.”

Không kịp giải thích thêm, thời gian lúc này vô cùng cấp bách. Thôn Thiên Lão Tổ trầm giọng, trực tiếp ra lệnh:

“Hur Vân! Lần này ngươi hãy đi đầu, dẫn đội xâm nhập vào trong.”

Hur Vân Chương Môn trình trọng gật đầu, không chút do dự:

“Sư thúc, đây vốn là sứ mệnh của Lăng Vân Tông chúng ta. Ta thân là Chương Môn, việc này tự nhiên là trách nhiệm không thể nhường cho ai khác!”

Hắn quay người, giọng nói bình thản nhưng kiên quyết:

“Các sư huynh đệ, theo ta vào trận!”

Trong lời nói không có sự bi tráng hay hùng hồn, cũng không tỏ vẻ thấy chết không sờn, nhưng sự kiên định đó lại khiến người ta cảm thấy đáng tin cậy vô cùng.

Bất kể có chuẩn bị đầy đủ hay không, bây giờ tất cả đều phải tiến vào!

Àm!

Thôn Thiên Lão Tổ cùng Băng Vân Lão Tổ đồng thời vận dụng thần thông, mạnh mẽ mở ra một thông đạo dẫn vào bí cảnh.

Vừa mới xuất hiện, từ thông đạo đó lập tức tràn ra từng tia ma khí lạnh lẽo, dày đặc và u ám.

Những sợi ma khí này giống như một thế lực đối lập hoàn toàn với thiên địa linh khí. Ngay khi chúng xuất hiện, linh khí xung quanh lập tức bị xua đuổi, giống như nước gặp dầu, không thể hòa hợp.

Sắc mặt của không ít người lập tức tái mét.

Dù đã nghe qua về sự tà ác của Cổ Ma tộc, nhưng khi tận mắt chứng kiến ma khí lan tràn, bọn họ vẫn không khỏi tim đập

thình thịch.

“Ừc!”

Có người thậm chí vô thức nuốt một ngụm nước bọt, nội tâm đã sớm dậy lên cảm giác muốn rút lui.

Nhưng đến thời điểm này, muốn quay đầu lại... đã không còn là chuyện có thể nữa.

Hur Vân Chương Môn không nói lời nào, trực tiếp nhảy vọt vào bí cảnh, dẫn đầu tiến vào thông đạo.

Ngay sau đó, từng trưởng lão Trúc Cơ kỳ theo sát phía sau, dồn dập tiến vào!

Trong nháy mắt, đội ngũ giảm đi gần một phần mười. Những người còn lại không khỏi cảm thấy trống vắng, nhưng không ai dám hành động lỗ mãng.

Nhóm đầu tiên đã đi vào, những người còn lại chỉ có thể chờ đợi.

Bộp!

Lý Thanh dứt khoát hơn bất kỳ ai. Hắn tùy tiện tìm một góc khuất gió trên đỉnh núi, ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn đã sớm nhận ra, trên linh chu này hắn không quen biết trưởng lão nào, cũng không có ai có thể tin cậy. Lúc này đi kết giao quan hệ đã là quá muộn, mọi chuyện sau này... chỉ có thể dựa vào chính mình.

Những trưởng lão khác cũng lục tục tìm vị trí nghỉ ngơi, hoặc trò chuyện nhỏ giọng, trao đổi về những điều cần chú ý khi tiến vào bí cảnh.

Cũng có vài người lặng lẽ thăm dò xung quanh, nhưng không ai dám đi quá xa. Nơi này có hai vị Kết Đan lão tổ tọa trấn, kẻ nào dám bỏ trốn lúc này... chỉ có một con đường: Chết.

Sau khi tiến nhóm đầu tiên vào bí cảnh, Thôn Thiên Lão Tổ khẽ thở dài:

“Haizz... Trận chiến năm đó giữa Thượng Cổ và Ma tộc, cuối cùng vẫn khiến Thanh Lĩnh Vực tổn thất quá nặng nề. Giờ

đây, muốn đột phá Nguyên Anh kỳ trong vực này... đã trở thành một giấc mộng xa vời.”

Ánh mắt lão hiện lên vẻ tang thương. Bản thân hắn đã mắc kẹt ở Kết Đan kỳ trong nhiều năm, vẫn loay hoay không thể tiến thêm dù chỉ một bước.

Băng Vân Lão Tổ lắc đầu, thở dài một tiếng:

Chương 779

DTV EBOOK

“Đường tu hành vốn như vậy, càng lên cao càng gian nan, càng tiến gần tới đỉnh phong thì cái chết càng kề cận. Nguyên Anh kỳ, chính là một ranh giới sinh tử.”

“Những tiền bối Thượng Cổ thiết lập phong ấn này... sau đó cũng lần lượt toạ hoá, có lẽ chính bọn họ cũng không thể ngờ rằng, qua từng ấy năm, số lượng tu sĩ Nguyên Anh trong vực này đã trở nên hiếm hoi đến vậy.”

Lăng Vân Tông có rất nhiều lão tổ tuổi tác đã cao, đặc biệt là Thôn Thiên Lão Tổ. Nhiều năm trước, lão đã nhận Ngô Xung làm quan môn đệ tử.

Đối với tu sĩ, một khi nhận quan môn đệ tử, điều đó có nghĩa là đại nạn đã cận kề.

Thôn Thiên Lão Tổ cau mày, giọng nói trầm ngâm:

“Hy vọng đám Cổ Ma trong phong ấn không quá khó đối phó. Nếu tình hình thực sự không thể kiểm soát, chúng ta chỉ có thể tìm cao nhân trợ giúp từ các đại vực khác.”

Dù cho có khó khăn, dù có phải bỏ đi niềm kiêu hãnh, thì cũng không thể để Lăng Vân Tông và toàn bộ Thanh Lĩnh Vực bị hủy diệt.

Hắn không phải kẻ mù quáng mà liều chết chống cự, càng không phải kẻ ngu xuẩn đem toàn bộ môn phái chôn cùng.

Nếu thực sự không thể ngăn cản, bọn họ sẽ tìm đường lui.

Dù sao, trấn thủ nơi này chính là mục đích ban đầu khi Lăng Vân Tông được thành lập, cũng là trách nhiệm mà bọn họ không thể thoái thác.

Àm ầm!

Hàn Phong Ao bỗng nhiên rung chuyển dữ dội, từng luồng ma khí âm trầm cuộn cuộn bốc lên, chẳng khác nào núi lửa phun trào.

Thấy cảnh tượng này, hai lão tổ Kết Đan kỳ lập tức vận dụng thủ đoạn, nhanh chóng mở lối ra của Hàn Phong Ao.

Chỉ trong chớp mắt, từng bóng người vội vã từ bí cảnh lao ra, gương mặt lộ rõ vẻ hoảng hốt sợ hãi.

“Xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên có động tĩnh lớn như vậy?!”

“Các ngươi đã gặp phải thứ gì? Chương môn sư huynh đâu?!”

“Chẳng lẽ đã phát hiện ra Cổ Ma? Nếu vậy, thực lực của hắn ra sao?”

Những trưởng lão Trúc Cơ kỳ còn lại nhanh chóng tiến tới vây quanh bọn họ, sốt sắng tra hỏi.

“Chúng ta không gặp Cổ Ma, nhưng trên đường thăm dò đã phát hiện một ma thai vừa mới hình thành. Chương môn sư huynh nhân lúc ma thai này còn chưa hoàn toàn xuất thế liền ra tay chém chết.”

“Nhưng không ngờ rằng, cái thứ trông giống như một quả cầu ma khí kia không phải dùng để thai nghén Cổ Ma, mà bên trong lại chứa lượng ma khí khổng lồ.”

Vừa dứt lời, một thân đầy ma khí, chương môn Hư Vân cuối cùng cũng lao ra khỏi bí cảnh.

“Không sao, hai vị sư thúc, có thể tạm thời phong bế cửa vào bí cảnh, ta là người cuối cùng.”

Đợi đến khi bí cảnh hoàn toàn khép lại, dòng ma khí cuộn cuộn tràn ra cũng dần suy giảm. Lúc này, Hư Vân chương môn mới thở phào nhẹ nhõm.

Thôn Thiên Lão Tổ cùng Băng Vân Lão Tổ tiến tới, vẻ mặt ngưng trọng, hỏi:

“Hư Vân, bên trong rốt cuộc là tình huống gì?”

Hư Vân chương môn điều hòa hơi thở, trầm giọng đáp:

“Lần này chúng ta không gặp Cổ Ma, nhưng có thể khẳng định bên trong vẫn còn ít nhất một tên Cổ Ma còn sống.”

Vừa nói, hắn vừa vận chuyển linh lực, gột rửa ma khí bám chặt trên cơ thể.

“Cái ma thai kia rất có thể là do một Cổ Ma biến thành sau khi chết. Ta từng thấy ghi chép về hiện tượng này trong điển tịch của tông môn.”

“Ma tộc thủ đoạn vô tận, cho dù lưu lạc đến nơi không có ma khí, bọn chúng vẫn có thể tự hóa thân thành ma chủng, cải tạo địa vực xung quanh thành ma quật.”

Nghe tới đây, không ít trưởng lão cảm thấy lạnh sống lưng, toàn thân sờn gai ốc vì những thủ đoạn quỷ dị của Cổ Ma.

Nhưng Thôn Thiên Lão Tổ lại gật gù nói:

“Đây lại là một tin tốt. Nếu sau khi chết Cổ Ma phải ngưng kết ma chủng để tiếp tục sinh sôi, điều đó chứng tỏ thực lực của bọn chúng đã suy giảm đáng kể so với thời thượng cổ.”

“Cho dù vẫn còn Cổ Ma sống sót, thì thực lực chắc chắn cũng không thể nào mạnh như trước.”

Nghe vậy, các trưởng lão mới dần trấn tĩnh lại. Nếu đúng như vậy, thì Cổ Ma cũng không phải là tồn tại bất tử bất diệt như truyền thuyết.

Tất nhiên, nếu thực sự có sinh vật bất tử, vậy thì làm sao có thể bị trấn áp tại đây chứ?

Băng Vân Lão Tổ tiếp lời:

“Nhiệm vụ tiếp theo của các người rất đơn giản. Một mặt tiếp tục thăm dò, thu thập tin tức, mặt khác phải tận lực tiêu diệt tất cả ma chủng trên đường đi.”

“Như vậy, chúng ta có thể từng bước làm suy yếu thực lực của Cổ Ma còn sót lại. Đợi đến khi phong ấn hoàn toàn sụp đổ, bọn chúng cũng chỉ là đám tàn binh bại tướng mà thôi.”

Hai vị Kết Đan Lão Tổ đã lên tiếng, những trưởng lão khác cũng dần phần chấn tinh thần, không còn lo sợ bất an như trước.

“Thì ra là vậy! Nếu đúng thế thì thật là một tin tốt!”

Chương 780

DTV EBOOK

“Xem ra Cổ Ma không còn đáng sợ như trong truyền thuyết. Chỉ cần chúng ta tiêu diệt hết ma chủng, khi bọn chúng xuất thế cũng sẽ yếu nhược, dễ dàng bị diệt trừ!”

“Ha ha ha ha, vậy thì không còn gì phải sợ nữa!”

So với sự lạc quan của đám trưởng lão, Lý Thanh vẫn giữ thái độ điềm tĩnh.

Hắn hiểu rõ, suy nghĩ một chiều sẽ chỉ dẫn đến diệt vong. Muốn sống sót, phải nhìn nhận vấn đề toàn diện.

“Cổ Ma bị phong ấn chắc chắn không phải kẻ ngu ngốc. Bọn chúng có thể để mặc chúng ta hủy hoại ma chủng của mình sao?”

Lý Thanh lặng lẽ tự nhủ trong lòng, sẵn sàng chuẩn bị cho một trận chiến ác liệt.

Không nghi ngờ gì nữa, ma chủng chính là gốc rễ sinh tồn của những Cổ Ma còn sót lại. Nếu tiêu diệt chúng, chẳng khác nào cắt đứt đường sống của Cổ Ma, bọn chúng chắc chắn sẽ liều mạng phản công.

“Chỉ mong rằng lần này không chọc phải con quái vật quá mạnh mà thôi...”

Trong khi Lý Thanh đang suy tư, các trưởng lão đi tiên phong cũng bắt đầu chia sẻ kinh nghiệm.

“Bên trong bí cảnh, linh khí gần như cạn kiệt hoàn toàn, tất cả đều bị ma khí xua đuổi. Các người nhất định phải tiết kiệm linh lực.”

“Mười phần hắc ám, phải dùng thần thức để dò đường.”

“Dọc đường đi có thể thấy dấu vết hoạt động của Cổ Ma, nhưng vẫn chưa phát hiện sinh vật còn sống.”

Lý Thanh chăm chú lắng nghe từng câu chữ, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào, dù chỉ là một lời nói tưởng chừng vô nghĩa.

Sau khi nhóm đầu tiên báo cáo xong, một khoảng thời gian sau, nhóm thứ hai cũng chuẩn bị tiến vào phong ấn.

Giữa đám người, một bóng hình thon dài, uyển chuyển trong bộ y phục lam nhạt nổi bật lên giữa đám đông.

Chính là Thẩm Ngưng Băng.

Chỉ là trên gương mặt của nàng, từ đầu đến cuối vẫn mang theo một vẻ lãnh ngạo xa cách, cả người tỏa ra khí chất khiến người khác không dám đến gần.

Dù đều là đồng môn trưởng lão, nhưng cũng không có mấy ai dám chủ động bắt chuyện với nàng.

Nhìn cảnh tượng này, Lý Thanh không khỏi trầm cảm thán. Dù cùng là đệ tử của Kết Đan lão tổ, nhưng Thẩm Ngưng Băng không phải quan môn đệ tử, vì vậy không thể như Ngô Bàn Tử mà ở lại tông môn làm người giữ vị trí trọng yếu.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh lại càng hâm mộ vận may của Ngô Bàn Tử.

Tương lai của hắn chắc chắn sẽ kế thừa toàn bộ y bát của Thôn Thiên Lão Tổ.

Dù sao, người có thể tu luyện Thao Thiết Thần Công là vô cùng hiếm hoi. Thôn Thiên Lão Tổ chắc chắn sẽ không để hắn mạo hiểm tiến vào bí cảnh.

Tất nhiên, không ai có ý kiến gì về điều này. Thôn Thiên Lão Tổ đã dốc lòng vì tông môn, không chỉ trao cho các trưởng lão vài kiện phù bảo, mà sau này còn phải tự thân đối đầu với Cổ Ma cường đại.

Nếu chỉ bảo vệ một đệ tử của mình mà cũng bị người khác dị nghị, thì e rằng kẻ đó không còn chốn dung thân tại Lăng Vân Tông!

“Tốt, chuẩn bị tiến vào đi! Nhớ kỹ, mọi thứ đều phải cẩn trọng!”

Hai vị lão tổ căn dặn xong, liền lần nữa mở phong ấn pháp trận, đưa nhóm trưởng lão thứ hai tiến vào bí cảnh.

Mà ở một nơi khác, sâu trong Hàn Phong Động Thiên, tại một góc tối tăm nào đó...

Ong——!

Một luồng khí tức kinh khủng như đang dần thức tỉnh, từ trong bóng tối sâu thẳm trời dậy.

“Ta cảm nhận được linh khí thiên địa dường như đậm đặc hơn một chút... hơn nữa, bên ngoài vừa có một viên ma khí chỉ chừng nổ tung... không giống như một sự kiện ngẫu nhiên.”

Trong bóng tối, một giọng nói cổ xưa vang lên bằng thứ ngôn ngữ thần bí, ngay sau đó, ngày càng nhiều khí tức mạnh mẽ bắt đầu hồi phục.

“Chẳng lẽ là phong trận cực băng xảy ra vấn đề? Chúng ta, Xi Ma tộc, cuối cùng cũng có cơ hội trở về Ma Giới trong truyền thuyết?!”

“Xi Phong, Xi Viêm, hai người các ngươi lập tức ra ngoài thăm dò, xem rốt cuộc là tình huống gì.”

Theo mệnh lệnh uy nghiêm này, vách đá trong bóng tối đột nhiên phát ra âm thanh nứt vỡ.

Răng rắc! Răng rắc!

Từng mảnh nham thạch vỡ vụn rơi xuống mặt đất, phát ra những âm thanh giòn tan. Ngay sau đó, hai luồng bóng đen xé gió lao đi.

Vù vù!

“Không biết những tu sĩ Nhân tộc trấn thủ nơi đây hiện tại như thế nào... Nghe nói lúc lâm chung, Xi Mộng lão tổ từng nhắc đến, năm xưa có một Nhân tộc đại năng tên Huyền Dương đã lấy tính mạng bản thân làm cái giá, phong ấn chúng ta tại nơi này.”

“Nhân tộc... rốt cuộc là một chủng tộc như thế nào? Chẳng lẽ thật sự mạnh đến mức đó sao?”

“Bây giờ đã trải qua nhiều năm như vậy, nếu có cơ hội thoát khỏi phong ấn, nhất định không thể bỏ lỡ.”

Những giọng nói cổ xưa uy nghiêm vang vọng, tràn đầy kiêng kỵ và kính sợ đối với Nhân tộc.

Bọn chúng chính là hậu duệ của Cổ Ma năm đó, nhưng thông tin về Nhân tộc đã phong ấn chúng vẫn còn rất hạn chế. Bọn chúng chỉ có thể nghe kể lại từ những lão tổ đã chết mà thôi.

Chương 781

DTV EBOOK

“Không cần lo lắng. Xi Mộng lão tổ từng khẳng định, địa vực này năm xưa đã bị đánh phá thành mảnh vụn, về sau chưa chắc đã xuất hiện thêm Nhân tộc cường đại.”

“Lời là như vậy, nhưng dù sao cũng đã trôi qua quá nhiều năm... trong khi chúng ta thì vẫn bị giam cầm trong động thiên chật hẹp này, chịu đựng cuộc sống khôn khổ.”

“Hừ, hiện tại còn quá sớm để kết luận. Phong ấn đại trận này, ngay cả Xi Mộng lão tổ và những người khác cũng không thể phá giải, có lẽ lần này chỉ là một sự buông lỏng nhất thời mà thôi.”

Trong bóng tối sâu thẳm, những giọng nói trầm thấp dần yên lặng, nơi đây lại chìm vào tịch mịch.

Cùng lúc đó, tại lối vào bí cảnh, đám trưởng lão của Lăng Vân Tông tiếp tục men theo dấu chân của nhóm trước, tiến sâu vào thăm dò.

“Mau nhìn! Dấu vết linh lực này hẳn là nơi chưởng môn sư huynh và mọi người dừng lại!”

Có người chỉ tay về phía trước, nơi có một luồng linh quang yếu ớt lập lòe trong bóng tối, trông như một con đom đóm lẻ loi giữa màn đêm.

Tiến lên thêm một đoạn, có người dùng thần thức phát hiện dấu tích của một ma khí chi chủng vừa bị phá hủy.

Hiện tại, ma khí đã tan hết, không còn cuộn cuộn như trước.

“Tiếp tục tiến sâu vào! Đây mới chỉ là điểm xuất phát của chúng ta.”

Nói xong, cả đoàn người tiếp tục đi sâu vào trong.

Càng đi sâu, ma khí trong không khí càng trở nên nồng đậm, khiến không ít người bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Không lâu sau, ngay trước mặt bọn họ hiện ra một vật thể kỳ dị—một khối cầu đen hình bầu dục, cắm sâu vào mặt đất như đã mọc rễ.

“Đây chính là ma khí chi chủng! Mau phá hủy nó, tiêu diệt tận gốc đám Ma tộc này!”

Thấy vậy, một trưởng lão lập tức phản chấn hô lên, nhanh chóng vận dụng pháp khí, phát động công kích về phía ma khí chi chủng.

Vù vù!

Linh lực bộc phát, từng đạo pháp thuật cuộn cuộn bắn ra.

Chẳng bao lâu sau, ma khí chi chủng bị nghiền nát hoàn toàn, ma khí cuộn cuộn tuôn ra như giếng phun.

Ầm ầm!

Nhưng lần này, mọi người đã có kinh nghiệm, lập tức ngưng kết hộ thể linh quang để ngăn chặn sự ăn mòn của ma khí.

Ngay khi ma khí dần tan biến, một tiếng gầm giận dữ, mang theo thứ ngôn ngữ cổ xưa, chấn động vang vọng khắp không gian:

“Lớn mật! Các ngươi dám phá hủy ma chủng?!”

“Lớn mật! Dám phá hủy Ma Chủng!”

Vừa dứt lời, hai thân ảnh khôi ngô dữ tợn đột ngột lao ra, toàn thân tràn ngập ma khí nồng đậm.

Đây là hai Ma tộc toàn thân mọc đầy gai nhọn, thân thể như mực tàu, gương mặt dữ tợn đến cực điểm. Trên trán bọn chúng còn có một hoa văn màu tím bí ẩn, trông cực kỳ yêu dị.

Ngay khi Xi Phong và Xi Viêm hiện thân, các trưởng lão của Lăng Vân Tông lập tức như lâm đại địch!

Dù không hiểu lời của hai Cổ Ma tộc này, nhưng từ giọng điệu đầy phẫn nộ và sát khí của chúng, bọn họ cũng có thể đoán ra tình hình không ổn.

“Chỉ có hai tên Cổ Ma thôi sao?”

“Khí tức cũng không yếu, tương đương với tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ!”

“Haha, ta còn tưởng Cổ Ma cường đại thế nào, hóa ra cũng chỉ đến thế này!”

“Hắc, Cổ Ma bất quá cũng chỉ vậy mà thôi!”

Còn chưa đợi hai tên Cổ Ma ra tay, một vị trưởng lão Lăng Vân Tông đã không chút do dự thúc giục pháp khí, trực tiếp chém về phía bọn chúng.

Rất nhiều người vô cùng hưng phấn, nhưng cũng có không ít kẻ giữ vững sự bình tĩnh, không vội ra tay mà kiên nhẫn quan sát diễn biến tình hình.

“Giết! Cổ Ma, nhận lấy cái chết đi!”

Đột nhiên, một luồng kim quang sáng chói bùng lên giữa vùng đất tối tăm này, ánh sáng của nó chói mắt đến mức khiến mọi thứ xung quanh bị nhuộm thành màu vàng rực rỡ.

Thì ra đây là một thanh trường đao màu vàng óng!

Ánh đao vung lên, bổ thẳng vào không khí, cắt đứt cả dòng ma khí đang tràn ngập trong không gian.

Bá!

Một đao chém xuống, Xi Phong lập tức bỏ mạng tại chỗ!

Cơ thể hắn bị chém đôi từ trên xuống dưới, máu tươi màu tím cùng ma khí đen kịt nổ tung trong không gian.

Ầm ầm!

Dur uy của Kim Đao Phù Bảo chưa dừng lại mà vẫn tiếp tục chém xuống mặt đất, để lại một khe nứt sâu hoắm trên đại địa.

Uy lực của phù bảo, khủng bố đến mức này!

“Xi Phong! Không!”

Xi Viêm bên cạnh không kịp phản ứng, chỉ có thể gào lên một tiếng đầy bi thương.

Hắn phần hận nhìn về phía các trưởng lão Lăng Vân Tông phía trước, ánh mắt ngập tràn căm thù.

Từ khi xuất thế đến nay, đây là lần đầu tiên hắn hận một đám người đến vậy!

“A!”

Nhưng hắn cũng hiểu rõ đạo lý quả bất địch chúng.

Chỉ do dự trong chớp mắt, Xi Viêm lập tức quay người bỏ chạy, không dám đối mặt với số lượng đông đảo tu sĩ đối địch.

Vù!

“Hừ, hắn nói cái gì vậy? Nghe không hiểu, chắc cũng chẳng phải lời lẽ gì hay ho!”

“Hừ! Muốn chạy sao?!”

Chương 782

DTV EBOOK

“Cổ Ma tộc chẳng qua cũng chỉ thế này! Bao nhiêu năm qua còn sống sót, e rằng cũng chỉ là đang cố gắng kéo dài hơi tàn!”

“Chịu chết đi, Cổ Ma! Đây là cái giá phải trả cho những tiền bối đã ngã xuống dưới tay các ngươi!”

Các trưởng lão của Lăng Vân Tông hưng phấn không thôi.

Bọn họ vốn luôn bị áp lực bởi lời đồn về Cổ Ma, nay phát hiện ra Ma tộc trong truyền thuyết lại yếu ớt thế này, cảm xúc bị đè nén bao lâu lập tức bùng phát.

Dĩ nhiên, vẫn có người giữ được sự tỉnh táo.

Ví dụ như Thẩm Ngưng Băng.

Nàng khẽ chau mày, không vội đuổi theo như những đồng môn khác mà lại chăm chú quan sát thi thể Cổ Ma vừa bị tiêu diệt.

“Chết rồi mà chỉ có chút ít ma khí khuếch tán ra sao? Không đúng lắm. Nếu so với cường độ của Ma Chủng vừa rồi, nơi này nhất định còn tồn tại Cổ Ma mạnh hơn!”

Nội tâm Thẩm Ngưng Băng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Những trưởng lão truy sát quá hấp tấp, mà bây giờ đội ngũ đã phân tán, nếu phía sau còn có Cổ Ma mạnh hơn thì tuyệt đối sẽ có kẻ bỏ mạng.

“Chúng ta cứ đi theo chậm rãi, trước tiên thuyết phục các sư huynh đệ dừng tay đã!” Một người lo lắng đề nghị.

Rất nhanh đã có người phụ họa:

“Ừ, dù sao cũng phải tiếp tục thăm dò, bây giờ có người mở đường rồi, chúng ta có thể đi theo sau một cách an toàn hơn!”

Sau một hồi bàn bạc, mọi người quyết định tiếp tục tiến về phía trước.

Ngoài Hàn Phong Ao

Những người chờ đợi bên ngoài Hàn Phong Ao đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Sao lại lâu như vậy? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?”

“Kiên nhẫn chút đi. Dù sao nhóm thứ hai tiến vào cũng phải băng qua khu vực đã được thăm dò trước, thời gian hao tốn lâu hơn là chuyện bình thường.”

“Nói cũng đúng. Càng về sau càng mất nhiều thời gian.”

Lý Thanh vẫn duy trì trạng thái ngồi xếp bằng, không chút bối rối, trong đầu tự suy tính một số chuyện quan trọng.

“Sau khi vào Hàn Phong Ao, chính là tiến vào bí cảnh Hàn Phong. U Minh Lãnh Hỏa mà ta nhắm đến cũng ở sâu trong bí cảnh này.”

“Nhưng bí cảnh không phải là nơi phong ấn Cổ Ma, mà là một không gian động thiên độc lập. Không biết lần này ta có cơ hội thu phục linh hỏa hay không.”

Ngay khi hần đang cân nhắc, Hàn Phong Ao bỗng nhiên chấn động dữ dội!

Ầm ầm!

Gần như ngay lập tức, Thôn Thiên Lão Tổ và Băng Vân Lão Tổ đồng loạt có phản ứng.

Bọn họ nhanh chóng mở ra thông lộ dẫn vào bí cảnh.

Khụ khụ!

“Không xong! Bên trong có một lượng lớn Cổ Ma!”

“Mau tới đây! Trong động thiên được phong ấn, có hơn trăm đầu Cổ Ma cực kỳ cường đại!”

“Giả Miếu sư huynh đã chết dưới tay Cổ Ma! Còn có không ít sư huynh đệ bị vây khốn, đang kêu gọi tiếp viện!”

Mấy vị trưởng lão bị thương lao ra, sắc mặt tái nhợt, hơi thở dồn dập. Bọn họ thuật lại tình hình bên trong nhưng vì hoảng loạn mà lời nói rời rạc, khiến cho hiện trường lập tức trở nên hỗn loạn vô cùng.

“Khụ khụ! Khụ khụ khụ!”

Một số người bị thương nặng, vết thương trên người rách toạc, ho ra từng ngụm máu tươi, máu văng tung tóe xuống đất, trông vô cùng thảm.

“Nhanh! Mang đan dược chữa thương đến!” Hư Vân chưởng môn vội vàng ra lệnh.

Bên cạnh, Thôn Thiên lão tổ nhíu chặt mày, thần thức quét qua toàn bộ hiện trường, giọng nói trầm ồm vang lên:

“Tất cả bình tĩnh lại! Đừng có hoảng loạn!”

“Từng người một! Nói rõ ràng tình huống bên trong cho ta nghe!”

Rất nhanh, một vị trưởng lão đã trấn tĩnh lại, thuật lại đầu đuôi sự việc:

“Chúng ta đi theo dấu vết của nhóm trưởng lão đầu tiên, tiến sâu vào trong. Khi nhìn thấy linh ấn phía sau, liền tiếp tục thăm dò sâu hơn.”

“Chẳng bao lâu sau, phát hiện một viên Ma Chủng ngưng tụ ma khí! Khi chúng ta phá hủy Ma Chủng, ngay lập tức có hai Cổ Ma xuất hiện, thực lực tương đương với tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ.”

“Bọn chúng nói một tràng dài gì đó mà chúng ta nghe không hiểu, nhưng có thể cảm nhận được cơn thịnh nộ trong giọng điệu của chúng.”

“Sau đó, một vị sư huynh trong nhóm không kiên nhẫn, lập tức vận dụng Kim Dao Phù Bảo chém giết một tên Cổ Ma ngay tại chỗ! Còn tên kia thì nhanh chóng bỏ chạy!”

“Một số trưởng lão trong nhóm vì quá kích động đã truy đuổi theo, không ngờ lại đụng phải một nhóm lớn Cổ Ma! Mà thực lực của bọn chúng ít nhất đều ở Trúc Cơ kỳ trở lên!”

Lời vừa dứt, không ít người xung quanh lập tức hít sâu một hơi, sắc mặt trầm xuống.

“Có bao nhiêu Cổ Ma?! Có thể xác định không?!” Thôn Thiên lão tổ lập tức truy vấn.

“Không rõ! Trong đó quá tối, hơn nữa tình hình vô cùng hỗn loạn!”

“Vậy có xuất hiện Cổ Ma mạnh hơn không?!”

Một vị trưởng lão vội vàng đáp: “Tạm thời chưa phát hiện, nhưng khả năng cao là có!”

“Ngưng Băng đâu?! Nàng sao còn chưa ra?!”

Giọng nói băng lãnh của Băng Vân lão tổ vang lên, khiến cho bầu không khí càng thêm căng thẳng.

Chương 783

DTV EBOOK

Nhắc tới Thảm Ngưng Băng, không ít người liền có chút chột dạ, do dự đáp:

“Ngưng Băng sư muội rút lui rồi, có lẽ đã cùng các trưởng lão khác bị vây trong trận chiến với Cổ Ma...”

Lời vừa thốt ra, ánh mắt Băng Vân lão tổ trở nên lạnh thấu xương, lông mày dựng ngược, suýt chút nữa không nhận được mà xông thẳng vào bí cảnh.

“Băng Vân sư muội, bình tĩnh lại! Bí cảnh này có quá nhiều trận pháp và lỗ hổng, tôi đã chỉ cho phép tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ tiến vào! Người nóng vội cũng vô ích!”

“Hơn nữa, Thảm Ngưng Băng là dị linh căn, không dễ dàng gặp nguy hiểm đến tính mạng đâu!”

Thôn Thiên lão tổ vội vàng khuyên nhủ, sau đó lập tức đưa ra quyết định:

“Nhóm thứ ba, nhóm thứ tư và nhóm thứ năm lập tức tiến vào giải cứu những người bị vây!”

“Ngoài ra, nếu có thể, hãy bắt sống một tên Cổ Ma!”

“Nếu có một con còn sống, lão phu có thể thi triển thuật sưu hồn luyện pháp, từ đó nắm rõ tình hình bên trong mà không cần để thêm người mạo hiểm!”

“Nhóm thứ sáu đến nhóm thứ mười, lập tức chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời ứng chiến!”

Nghe vậy, các trưởng lão thuộc nhóm sau thở phào nhẹ nhõm một chút, nhưng căng thẳng vẫn chưa hề giảm bớt.

Không có thời gian trì hoãn, lối vào bí cảnh vẫn còn mở.

Ba nhóm trưởng lão được chỉ định lập tức đứng dậy, sắc mặt ai nấy đều nghiêm trọng.

“Không cần sợ hãi! Những Cổ Ma xuất hiện trước mắt chỉ là những kẻ có thực lực phổ thông! Nhiệm vụ chính của các ngươi là giải cứu trưởng lão bị vây khốn và bắt giữ một tên Cổ Ma!”

“Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hãy nhanh chóng quay lại bí cảnh thông lộ! Ta và Băng Vân sẽ giữ thông lộ mở để các ngươi rút lui an toàn!”

Vừa dứt lời, cuộc cứu viện chính thức bắt đầu!

Hơn 40 vị trưởng lão của Lăng Vân Tông đồng loạt tiến vào bí cảnh, tất cả đều có tu vi Trúc Cơ kỳ!

Dù nhân số không ít, nhưng không khí lại cực kỳ căng thẳng.

Ngay cả Lý Thanh – người vốn luôn giữ vững sự điềm tĩnh – lúc này cũng phải cau mày, trong lòng trầm trọng.

Không ngờ lại nhanh như vậy đã phải chính diện giao chiến với Cổ Ma, căn bản không có lấy một chút thời gian thích ứng!

Không còn lựa chọn nào khác, Lý Thanh hòa vào dòng người, trực tiếp nhảy xuống từ đỉnh núi, tiến vào Hàn Phong Ao.

Ầm!

Cùng với tiếng gió rít gào bên tai, tầm nhìn của Lý Thanh bỗng trở nên mơ hồ!

Bịch!

Khi hai chân chạm đất, hần lập tức nhận ra mình đã hoàn toàn tiến vào Hàn Phong Bí Cảnh!

“Nơi này vốn dĩ là lãnh địa của Lăng Vân Tông! Cứ mỗi 200 năm, chúng ta lại đến đây thu hoạch linh dược quý hiếm... đáng tiếc thay...”

Bây giờ, ma khí đã tràn lan khắp nơi, thiên địa linh khí bị xáo trộn hoàn toàn, những linh dược vốn sinh trưởng nơi đây đều đã héo úa, không còn chút sinh cơ!

Lý Thanh đưa mắt nhìn quanh, bàn tay vô thức siết chặt.

Bởi vì ở trong bí cảnh này... chính là nơi cất giấu Thiên Địa Linh Hỏa mà hần cần tìm!

Chỉ tiếc rằng, hiện tại hắn đang có nhiệm vụ trên người, căn bản không có cơ hội tìm kiếm nó.

“Đi thôi! Lỗ hồng của Cực Băng Phong Ma Trận nằm ở phía nam bí cảnh! Chỉ cần đi qua đó, chúng ta sẽ tiến vào động thiên phong ấn Cổ Ma!”

Có người nhắc nhở, sau đó dẫn đầu đoàn người tiến về phía trước.

Càng đến gần trận pháp, ma khí trong không gian càng trở nên dày đặc!

Đến khi còn cách lỗ hồng không xa, một cảnh tượng kinh hoàng đột nhiên xảy ra...

Ầm!

Một bàn tay khổng lồ, đen sì, dữ tợn từ bên trong lỗ hồng vươn ra!

Tất cả trưởng lão phía sau đều giật mình, nhịp tim đập dồn dập!

“Cổ Ma tộc... muốn thoát ra?!”

Dù chưa từng thấy qua, nhưng chỉ cần nhìn hình dạng bàn tay, ai cũng có thể nhận ra—đây tuyệt đối là Ma tộc!

Cực Băng Phong Ma Trận được thiết lập ở tầng đáy sâu nhất của Hàn Phong Bí Cảnh.

Nơi đây có thể nhìn thấy rõ một lỗ hồng lớn khiến người ta kinh hãi. Trận pháp vốn dĩ chính thể liên mạch, vậy mà giờ đây từng đợt ma khí không ngừng bốc lên từ đó.

Ngay khi các trưởng lão của Lăng Vân Tông tiến đến gần, một ma trảo đen kịt bỗng vươn ra từ lỗ hồng.

Bộ móng sắc bén cắm phập vào nền đất kiên cố. Chẳng bao lâu sau, một Ma Đầu toàn thân mọc đầy gai xương dữ tợn bò lên từ bên dưới.

Nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả mọi người đều lạnh sống lưng.

“Cổ Ma! Cổ Ma tộc đã tràn ra ngoài!”

Không ít người kinh hô, giọng nói xen lẫn nỗi hoảng loạn.

May mắn thay, vẫn còn một vài vị trưởng lão trấn định, lập tức ổn định cục diện:

“Nhanh! Bắt sống nó! Chúng ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ một nửa!”

Người ra tay nhanh nhất là Lý Thanh. Hắn lập tức rút ra từ bên hông một sợi dây thừng ngũ sắc, rồi quăng mạnh về phía trước.

Chỉ thấy một luồng linh quang năm màu bùng lên, dây thừng như một con mãng xà lao thẳng đến Ma Đầu.

Không sai! Đây chính là sợi Ngũ Hành Phục Linh Thằng mà Lý Thanh đã dày công luyện chế!

Chương 784

DTV EBOOK

“Trói!”

Lý Thanh quát khẽ, lập tức thúc giục pháp khí quấn chặt con Cổ Ma vừa mới bò lên.

Chỉ trong nháy mắt, Cổ Ma đã bị trói chặt không thể nhúc nhích.

Các trưởng lão xung quanh đều thở phào nhẹ nhõm, đồng loạt tán dương:

“Làm tốt lắm!”

“Ha ha, Lý sư đệ quả nhiên lợi hại, vừa ra tay đã lập công lớn!”

“Dây thừng này quả thực không tầm thường!”

Thế nhưng, đối mặt với những lời tán thưởng đó, Lý Thanh chẳng hề thấy vui mừng. Bởi vì hắn nhận ra điều bất thường—con Cổ Ma này tuy bị trói nhưng không hề có vẻ hoảng sợ!

Sắc mặt trầm xuống, Lý Thanh lập tức lên tiếng:

“Các vị sư huynh, đừng vội khen ta! Mau cùng nhau ra tay chế ngự nó đi!”

Nhưng trước khi các trưởng lão kịp phản ứng, con Cổ Ma đã cất giọng cười gằn:

“Hừ, vô dụng!”

Ngay khoảnh khắc đó, linh giác của Lý Thanh lập tức cảnh báo nguy hiểm!

Cổ Ma bỗng nhiên phình to, cơ thể xuất hiện những vết vặn vẹo kỳ dị.

“Không ổn!”

Lý Thanh hoảng hốt, vội vàng giải khai Ngũ Hành Phục Linh Thằng, định thu hồi lại pháp khí.

Ầm!!!

Cổ Ma đột ngột tự bạo! Một luồng ma khí cuồng bạo bùng phát, hóa thành gợn sóng đen kịt lan rộng ra bốn phía.

Chỉ trong chớp mắt, phong ấn trận pháp xung quanh bị nhiễm đầy ma khí. Ngay cả Cực Băng Phong Ma Trận bên ngoài cũng trở nên ảm đạm đi vài phần.

Các trưởng lão đứng gần đó không kịp phòng bị, liền bị sóng ma khí thổi bay tứ tán. Trên người bọn họ xuất hiện vô số vết rách, đồng thời ma khí còn không ngừng ăn mòn nhục thân.

“Nó dám tự bạo!”

Lý Thanh nghiêng răng, sắc mặt khó coi.

Hắn thu hồi lại Ngũ Hành Phục Linh Thằng, nhưng pháp khí này đã chịu tổn hại nghiêm trọng. Ánh sáng ngũ sắc nguyên bản nay trở nên ảm đạm, trên bề mặt còn lớn vờn từng tia ma khí.

Muốn sửa chữa pháp khí này, e rằng phải tốn không ít thời gian.

So với những trưởng lão bị thương nặng, hắn vẫn còn may mắn hơn khi chỉ mất đi một kiện pháp khí.

“Agh!”

“Ma khí đã xâm nhập vào tâm mạch ta! Ai có Hộ Tâm Đan? Ai có Hộ Tâm Đan?!”

Một vị trưởng lão gào lên thảm thiết, nhưng Hộ Tâm Đan là loại đan dược cực hiếm, ngay cả Đan Đường cũng không có sẵn.

“Mau đưa hắn ra khỏi bí cảnh, nhờ hai vị lão tổ ra tay cứu chữa!”

Những người xung quanh vội vàng diu vị trưởng lão rời đi, nhưng đã quá muộn.

Ma khí xâm nhập như một loài rắn độc, điên cuồng gặm nhấm sinh cơ của hắn. Chỉ trong tích tắc, gương mặt vị trưởng lão trở nên đen kịt, hai mắt lồi ra, hơi thở hoàn toàn tắt lịm.

Không khí trong sân lập tức trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ.

Trước cảnh tượng tàn khốc đẫm máu, tất cả mọi người đều nhận ra một sự thật: hành động lần này chẳng khác nào đang đặt mạng sống trên lưỡi dao.

“Đi thôi! Còn có đồng môn đang chờ chúng ta cứu viện!”

Một giọng nói trầm thấp vang lên, kéo mọi người trở lại thực tại.

Dù biết nguy hiểm, tất cả vẫn kiên định tiến vào lỗ hồng phong ấn.

Những người có thể đạt đến Trúc Cơ kỳ đều có tâm chí kiên định, nhưng vẫn có kẻ bắt đầu dao động trước cái chết.

Riêng Lý Thanh, kẻ từng một mình mò mẫm con đường tu luyện từ tán tu, tâm trí hẳn vẫn vững vàng hơn hẳn.

Cái chết đối với hắn mà nói chẳng qua chỉ là chuyện quá quen thuộc từ thời Luyện Khí kỳ mà thôi.

Không nói một lời, hắn lặng lẽ đi theo đám người, tiến sâu vào trong Cự Băng Phong Ma Trận.

“Thì ra đây là động thiên trấn áp Cổ Ma dư nghiệt... Linh khí ở đây thực sự khô cạn gần như tuyệt diệt.”

“Quả thật giống với truyền thuyết về thời kỳ mạt pháp. Khắp nơi tràn ngập ma khí dày đặc, chỉ có Cổ Ma mới có thể sinh tồn trong hoàn cảnh này.”

Xung quanh, một mảng tối đen như mực, đưa tay cũng không thấy năm ngón—một vùng đất chết thực sự.

Cũng may tất cả mọi người đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, có thể mượn nhờ thần thức để thăm dò tình hình xung quanh.

Lý Thanh đứng giữa đám người, cũng thả ra một phần thần thức, dò xét cảnh vật bốn phía.

“Nhớ kỹ! Bất kể tình huống thế nào cũng không được tách ra. Chỉ có tụ tập cùng nhau, hy vọng sống sót mới lớn!”

“Bên kia có dao động chiến đấu, có lẽ là đồng môn khác đang bị vây khốn. Mau qua đó mang bọn họ về!”

Mỗi người đều khắc ghi mục tiêu chuyến đi này: cứu viện đồng môn và bắt sống một con Cổ Ma!

Chỉ cần hoàn thành hai nhiệm vụ này, bọn họ có thể thuận lợi trở về.

Đương nhiên, không ai quên được cảnh tượng Cổ Ma tự bạo lúc trước.

Chỉ riêng điểm này cũng đủ khiến nhiệm vụ bất sống trở nên cực kỳ khó khăn, gần như bất khả thi.

Trong một môi trường linh khí mỏng manh như thế này, không ai dại gì lãng phí linh lực vào việc phi hành.

Bởi vì dù chỉ một tia linh lực cũng có thể là chìa khóa sinh tồn.

Tất cả mọi người tản ra, di chuyển cẩn thận từng bước, nhanh chóng tiếp cận hướng phát ra dư âm chiến đấu.

Hưu hưu hưu!

Chương 785

DTV EBOOK

Giữa màn đêm, hơn mười luồng âm thanh xé gió đột ngột truyền đến!

“Là Cổ Ma! Mọi người cẩn thận!” Một tu sĩ có thần thức mạnh lập tức phát hiện đám Cổ Ma đang bay tới, vội vàng cảnh báo.

Không chút do dự, Lý Thanh búng đầu ngón tay, ngưng tụ linh lực thành mấy quả hỏa cầu rực đỏ, trực tiếp bắn về phía trước nơi phát ra động tĩnh.

Oanh!

Khoảnh khắc ấy, bóng tối phía trước bị ánh lửa chiếu sáng, đề lộ ra mười hai con Cổ Ma, mỗi con đều có hình dạng quái dị, dữ tợn đến cực điểm.

“Rống!”

Hai bên không cùng ngôn ngữ, nhưng một khi đã chạm mặt, tự nhiên chỉ có thể dùng một chữ để giao tiếp— Giết!

Giết!

Bốn phía, linh lực ba động cuộn cuộn dâng lên, từng món pháp khí, từng khối đá ven đường đều bị ném ra như vũ bão.

Nhìn cảnh tượng đó, khóe miệng Lý Thanh không khỏi co giật. Hắn thâm nghĩ những đồng môn này trước kia chắc hẳn đã bị dọa sợ không ít, lần này vừa ra tay đã dốc toàn lực, căn bản không có chút lưu thủ nào.

Tuy nhiên, Lý Thanh cũng không chậm trễ. Hắn vận dụng tốc độ nhanh nhất, thôi động Phong Chi Mâu, mượn lực gió cuốn lấy một con Cổ Ma to lớn.

“Rống!”

Con Cổ Ma này vô cùng hung bạo. Dù liên tiếp trúng mấy đòn công kích pháp khí, nó vẫn chưa bị trọng thương, phòng ngự cứng rắn đến mức khó tin.

Linh lực bắn ra, ma khí bùng phát, chiến trường dần chia thành từng nhóm nhỏ vây quanh mười hai con Cổ Ma.

Dù sao, phía Lăng Vân Tông vẫn chiếm ưu thế về nhân số, giờ phút này cũng đang nắm quyền chủ động.

“Con này thân thể cứng rắn, chắc hẳn là loại Cổ Ma chuyên tu luyện thể.”

“Có lẽ đây chính là cơ hội!”

Hai mắt Lý Thanh khẽ híp lại, gắt gao tập trung vào con Cổ Ma to lớn, hung bạo phía trước.

Lão tổ đã giao cho bọn họ hai nhiệm vụ: một là giải cứu đồng môn, hai là bắt sống Cổ Ma.

Ngay lúc này, hắn quyết định chế ngự con Cổ Ma này, mang nó về để hoàn thành nhiệm vụ, đồng thời nhân cơ hội trở về hậu phương.

Đến lúc đó, hắn có thể có một khoảng thời gian tự do, có lẽ sẽ mượn dịp này để thu phục thiên địa linh hỏa trong bí cảnh.

Giết!

Vừa nghĩ đến đây, Lý Thanh lập tức bộc phát khí thế dũng mãnh.

Hắn vung tay lên, bốn cây Phong Lâm Hỏa Sơn Mâu đồng thời hiển hiện phía sau, phát ra bốn luồng linh quang rực rỡ.

Hai tay xoay chuyển, chỉ thấy Phong Mâu và Hỏa Mâu bắn ra trước.

Hưu hưu hưu!

Trong tiếng xé gió liên tiếp, bốn loại công kích thuộc tính lập tức xuyên thẳng vào thân thể con Cổ Ma to lớn.

Nhưng phòng ngự của đối phương quá đáng sợ! Những chiến mâu được luyện chế từ nhị giai Bạch Viên cốt thứ dường như chỉ lướt qua bề mặt cơ thể nó như gió thoảng!

“Thật sự cứng rắn đến vậy sao?!” Lý Thanh nhin không được mà bật thốt lên, thầm nghĩ đám Cổ Ma này quả nhiên con nào cũng cường đại. Nếu đổi lại là yêu thú cấp hai thông thường, hắn đã sớm một thương kết liễu rồi!

Những đợt công kích dồn dập như mưa cuối cùng cũng chọc giận con Cổ Ma to lớn. Nó lập tức chuyển mục tiêu sang Lý Thanh, rồi sải bước lao thẳng tới hắn với tốc độ hung bạo.

“Lý sư đệ, coi chừng!”

Lý Thanh hít sâu một hơi, không để tâm đến lời cảnh báo của đồng môn.

“Ta mà sợ ngươi sao?!”

Phanh!

Lý Thanh đột nhiên nện mạnh lên ngực, triệt để giải phóng luồng khí huyết thịnh vượng mà hắn luôn đè nén bấy lâu!

Từ khi tu thành Khí Huyết Cửu Chuyển, đây là lần đầu tiên hắn mượn nhờ nguồn sức mạnh này để đối địch.

Nhưng tất nhiên, chuyện này vẫn chưa kết thúc!

Phạm Vương Chân Thể!

Ngay khi khí huyết bạo phát, hắn lập tức vận chuyển môn công pháp luyện thể bá đạo tuyệt luân này!

Xoẹt!

Chiếc pháp bào trên người hắn trực tiếp nổ tung, thân thể đột ngột bành trướng lên gấp mấy lần. Trên bề mặt da, một tầng giáp mỏng lấp lánh như ánh ngân nguyệt bao phủ, giống như được đúc từ thần quang, tỏa ra khí tức cường đại đến cực điểm.

Giờ khắc này, toàn lực thôi động Phạm Vương Chân Thể, khí thể của Lý Thanh bạo phát mạnh mẽ, đạt đến đỉnh phong từ trước đến nay!

Hắn lao thẳng về phía con Cổ Ma khổng lồ đang trùng sát tới, nắm đấm vung lên, hung hăng đập ra một quyền.

Kình lực kình thiên động địa!

Luồng lực lượng khủng bố như muốn xé rách hư không mà lan tràn, khiến cả không khí cũng phát ra những tiếng rên rỉ thê lương, như thể đang bị nghiền nát dưới sức ép của quyền kình này!

Chương 786

DTV EBOOK

Phanh!

Lý Thanh vùng một quyền, khí thế cương mãnh bá đạo, trực tiếp đánh thẳng vào Cổ Ma. Ngay khoảnh khắc cú đấm chạm vào thân thể khổng lồ kia, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, dư âm chấn động khắp bốn phương tám hướng!

Thân hình khổng lồ của Cổ Ma rung lên dữ dội, tựa hồ như bị đánh gãy làm đôi, đứng chôn chân ngay tại chỗ.

Lực trùng kích kinh khủng tràn ra tứ phía, mặt đất dưới chân Lý Thanh và Cổ Ma đều bị xé rách, tạo thành một vết nứt sâu hoắm, lan rộng như mạng nhện.

Chứng kiến cảnh tượng này, tất cả tu sĩ và cả đám Cổ Ma có mặt đều ngây người, sợ hãi đến ngừng thở!

Ngay cả Cổ Ma cũng không khỏi chấn động trước nhục thân cường đại mà Lý Thanh vừa phô bày.

Bởi vì đối thủ của hắn - Xi Man, chính là một trong những kẻ mạnh nhất còn sót lại của tộc Cổ Ma, nổi danh là cuồng ma cận chiến!

Ma khu của hắn thậm chí từng được các lão tổ tán thưởng không ngớt.

Dù vậy, chính Lý Thanh cũng cảm nhận được tim mình đập dồn dập. Con Cổ Ma trước mặt chỉ có khí tức khoảng Trúc Cơ trung kỳ, nhưng thân thể lại mạnh mẽ dị thường, hoàn toàn có thể sánh ngang một thể tu nhị giai hậu kỳ!

Nếu không phải nhờ vào Phạm Vương Chân Thể cùng khí huyết cửu chuyển, hắn tuyệt đối không thể lay động đối phương dù chỉ một chút!

“Rống! Ngươi chết đi cho ta!”

Xi Man gầm lên giận dữ, lập tức lao tới, tung một đòn tấn công chí mạng về phía Lý Thanh.

Hai thân ảnh va vào nhau, hoàn toàn lấy phương thức nguyên thủy nhất mà giao đấu—một quyền, một cước, từng chiêu từng thức đều mang theo sức mạnh hủy diệt.

Những trưởng lão Lăng Vân Tông trước đó cùng Lý Thanh liên thủ đối phó Xi Man lúc này đều chân chừ, hai mặt nhìn nhau, không biết nên ra tay thế nào để can thiệp vào trận chiến nhục thân đôi quyết này.

“Ma này đề ta ứng phó! Chư vị sư huynh mau chóng giải quyết những con ma khác đi!”

Lý Thanh trầm giọng quát lên.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, Xi Man chớp lấy cơ hội, tung ra một đòn thủ đao sắc bén.

Đây không phải đao bình thường, mà là một cốt nhận màu đen sắc nhọn, mọc ra từ cổ tay, mang theo khí tức tà dị kinh khủng!

Bá!

Lý Thanh không kịp né tránh, đành phải vội vàng giơ cánh tay lên, thôi động linh lực kích hoạt Nguyệt Lưu Kim Chiến Giáp, bao trùm toàn bộ cánh tay để chống đỡ.

Đốt!

Tiếng kim loại sắc bén cọ xát vang lên chói tai.

Cốt nhận của Xi Man chém thẳng vào chiến giáp của Lý Thanh, phát ra một luồng đao quang sáng rực.

May mắn thay, nhờ chiến giáp có phẩm chất cận cực phẩm pháp khí, Lý Thanh không bị tổn thương trực tiếp.

Chỉ có điều, lực trùng kích vẫn khiến hắn bị chấn lùi mấy bước.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc ổn định lại cơ thể, hắn lập tức phản công, tiếp tục lao lên giao chiến cận thân với đối thủ.

Nhờ vào chiến giáp hộ thể, thương thế hắn nhận phải không nghiêm trọng, hầu hết đều bị giảm thiểu đáng kể.

Lúc này, nhược điểm của Cổ Ma dần bộc lộ.

Bọn chúng quanh năm sinh tồn trong một động thiên nhỏ hẹp, cần cỗi, không thể nào giống tu sĩ bên ngoài—những kẻ có đầy đủ tài nguyên để luyện chế pháp khí.

Phương thức chiến đấu của chúng chủ yếu dựa vào thuật pháp và thân thể, khác hẳn Lăng Vân Tông, nơi các trưởng lão có pháp khí hỗ trợ.

Lý Thanh càng đánh càng hung mãnh, hấn lấy Nguyệt Lưu Kim Chiến Giáp làm chỗ dựa, đấu pháp trở nên điên cuồng, khí huyết cuộn cuộn, thậm chí có dấu hiệu áp chế Xi Man!

Ầm ầm!

Bất chợt, ở những nơi khác, một vài con Cổ Ma bị các trưởng lão vây công đã bắt đầu không chống nổi, lựa chọn tự bạo!

Ma khí cuồng loạn quét sạch bốn phương tám hướng, nhưng lần này, các trưởng lão đã có chuẩn bị.

Bọn họ lập tức thôi động hộ thể linh quang, chấp nhận tiêu hao linh lực để cưỡng ép chống đỡ đợt tự bạo kia.

Phanh! Phanh! Phanh!

Tiếng nổ vang dội không ngừng, từng đạo Cổ Ma hóa thành tro bụi.

Lăng Vân Tông trưởng lão sắc mặt âm trầm, hiểu rằng nhiệm vụ bắt sống Cổ Ma lần này e rằng rất khó hoàn thành.

Nhận ra điều này, Lý Thanh nhú mày, biết rằng không thể kéo dài trận chiến nữa.

Nếu cứ tiếp tục, đến khi các trưởng lão khác rảnh tay đến vây giết Xi Man, hấn ta cũng sẽ chọn cách tự bạo.

Lúc ấy, kế hoạch của hấn sẽ hoàn toàn thất bại.

Sát khí trong lòng dâng lên, Lý Thanh chợt quyết đoán—giả vờ sơ suất, để cho Xi Man tung ra một cú đâm đâm thẳng vào mạng sườn của hấn!

Bá!

Máu tươi lập tức bắn ra tung tóe, nồng đậm mùi huyết tinh bao trùm không khí.

Xi Man ngửi thấy mùi máu, chiến ý lập tức bùng nổ, cười gần một tiếng rồi lao đến, quyết tâm xé xác Lý Thanh thành mảnh vụn!

Lúc này, Lý Thanh vội vàng lùi về sau, thần sắc biểu lộ vẻ thống khổ cực độ, nhưng trong mắt hắn lại ẩn hiện một luồng hào quang màu vàng nhàn nhạt.

“Nhanh đi giúp Lý sư đệ! Đừng để hắn gặp chuyện!”

Các trưởng lão vội vàng muốn lao lên hỗ trợ.

Chương 787

DTV EBOOK

Nhưng Xi Man ra tay nhanh hơn! Hắn đã tiếp cận được Lý Thanh, nắm tay xiết chặt, chuẩn bị giáng xuống một đòn kết liễu!

Thế nhưng—

Ngay khoảnh khắc đó, một đạo hào quang màu vàng nhạt từ đôi mắt của Lý Thanh bùng phát mạnh mẽ!

“Ngưng Hồn Chém!”

Thần Thức Công Phạt Bí Thuật!

Thần hồn của hắn vô cùng mạnh mẽ, dù hiện tại mới chỉ đạt Trúc Cơ kỳ, nhưng vẫn có thể bộc phát ra uy năng bất phàm.

Quả nhiên, Xi Man, kẻ đang chìm trong cơn cuồng chiến, hoàn toàn không kịp đề phòng, lập tức trúng phải một đòn Ngưng Hồn Chém của Lý Thanh, đánh thẳng vào thức hải!

Ông!

Xi Man đột nhiên đứng yên bất động tại chỗ.

Cánh tay vốn đang định tung ra một đòn chí mạng cũng dừng khựng lại, lơ lửng giữa không trung, như thể mất hết sức lực.

Ngay khoảnh khắc này!

Lý Thanh lập tức tung ra Ngũ Hành Phược Linh Thăng, một kiện pháp bảo tồn hao linh tính không nhỏ, trực tiếp trói chặt Xi Man.

Cùng lúc đó, hắn lại một lần nữa thôi động thần thức, trấn áp thẳng vào thức hải của đối phương, khiến hắn triệt để rơi vào hôn mê.

“May mắn, uy năng của Ngưng Hồn Chém không khiến hắn tử vong, chỉ làm thần thức bị trọng thương, tạm thời không thể tỉnh lại trong thời gian ngắn.”

Vừa lảo bầm, Lý Thanh vừa thu nhỏ thân thể dần dần trở lại hình dáng ban đầu.

Ngay sau đó, hắn nhanh chóng lấy ra một bộ y phục, cấp tốc khoác vào.

Khi các trưởng lão khác chạy đến, hắn đã kịp thời điều chỉnh khí tức, ép mình lộ ra sắc mặt trắng bệch, không chút huyết sắc, như thể vừa trải qua một trận chiến tiêu hao vô cùng khủng khiếp.

“Lý sư đệ! Ngươi không sao chứ?!”

Một vị trưởng lão vội vàng chạy đến, nâng đỡ Lý Thanh.

Lý Thanh hơi động khoe môi, “miễn cưỡng” lên tiếng:

“Sư huynh, ta không sao... chỉ là tiêu hao quá lớn...”

Thấy hắn mệt mỏi chống đỡ vết thương, một vị trưởng lão khác lập tức lên tiếng:

“Ngươi bị thương nghiêm trọng thế này, để ta đưa ngươi về trị liệu ngay!”

Lời này vừa thốt ra, trong lòng Lý Thanh khế cứng lại.

Hắn không muốn có người đi theo mình!

Nhưng chỉ trong chớp mắt, hắn đã bình tĩnh trở lại, cố gắng nặn ra một nụ cười yếu ớt:

“Không cần đâu. Con ma này đã bị ta đánh trọng thương thân hồn, ít nhất một canh giờ nữa cũng không thể tỉnh lại.”

“Để ta một mình mang hắn về giao cho lão tổ là được.”

Thực ra, Lý Thanh thừa hiểu ý đồ của các trưởng lão.

Bọn họ muốn thừa cơ hội này cùng hắn rời khỏi vùng đất hắc ám nguy hiểm này, đồng thời kén danh vào công lao hộ tống Cổ Ma.

Hắn không trách bọn họ, nhưng hắn cần phải hành động một mình!

“Việc này không ổn! Vạn nhất trên đường hắn tỉnh lại, chẳng phải sẽ vô cùng phiền phức sao?!”

Một trưởng lão khác kiên trì phản đối.

Lý Thanh lắc đầu, giọng điệu kiên định:

“Không cần lo lắng, ta chỉ tiêu hao linh lực thôi, nhưng thần thức vẫn dồi dào. Nếu hấn tỉnh lại, ta có thể lập tức đánh ngất hấn lần nữa.”

“Hơn nữa, ta còn có một đầu yêu thú có thể hộ tống ta rời đi.”

Nói xong, Lý Thanh vung tay triệu hồi “Thùng Com”.

“Ngao rống!”

Một đầu yêu thú không lồ uy mãnh xuất hiện trong sân, tản ra khí thế kinh người, khiến không ít trưởng lão kinh ngạc đến sững sờ.

Cặp mắt hổ di đồng lóe lên sát khí nồng đậm, khiến ai nấy đều phải lùi về phía sau vài bước.

Lý Thanh nhìn quanh, trầm giọng nói:

“Chư vị sư huynh, phía trước còn có đồng môn đang chờ cứu viện.

Không cần vì ta mà lãng phí thời gian quý báu này!”

“Các người hãy mau đi cứu người, ta tự mình đưa tên Cổ Ma này trở về phục mệnh!”

Lời đã nói đến mức này, nếu còn tranh cãi, chẳng khác nào lộ rõ ý đồ muốn rời khỏi nơi nguy hiểm.

Cuối cùng, một vị trưởng lão khẽ gật đầu:

“Được rồi! Lý sư đệ, trên đường đi phải hết sức cẩn thận! Đây là đầu Cổ Ma duy nhất bị bắt sống, tuyệt đối không thể để sơ suất gì xảy ra!”

“Chư vị sư huynh đệ, chúng ta lập tức xuất phát, nhanh chóng cứu viện những trưởng lão còn lại!”

Dứt lời, một nhóm trưởng lão phát tay áo rời đi.

Thấy mình cuối cùng cũng thành công tách đoàn, Lý Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Hấn lập tức buộc chặt Cổ Ma vào lưng của Thùng Com, rồi vỗ nhẹ vào người yêu thú:

“Đi thôi! Lần này phải nhờ ngươi vất vả một chút rồi.”

Thùng Cơm rỗng lên một tiếng, nhanh chóng kéo lê Cổ Ma không lơ rời khỏi chiến trường.

Lý Thanh ngược mắt nhìn về phương hướng phía trước, trong lòng không khỏi thầm thở dài:

“Hy vọng có thể tìm được một chút thứ gì hữu dụng...”

“Trận chiến này... e rằng vẫn còn rất dài.”

Từ tình hình trước mắt mà xét, hầu hết Cổ Ma xuất hiện đều là Trúc Cơ kỳ.

Nhưng nếu đã có nhiều Trúc Cơ như vậy, vậy chắc chắn phải còn tồn tại những Cổ Ma mạnh hơn!

Một tên lão ma cấp bậc cao giai ẩn núp trong bóng tối, chuyện này gần như không cần nghĩ cũng biết!

Hiện tại song phương đang giao tranh ác liệt, nhưng thực chất, vẫn chỉ là thử thăm dò lẫn nhau mà thôi.

Chương 788

DTV EBOOK

Lăng Vân Tông không rõ trong tộc Xi Ma còn bao nhiêu cao thủ.

Mà tộc Xi Ma cũng không biết rõ phong ấn pháp trận rốt cuộc ra sao.

Chỉ cần hai vị lão tổ của đôi bên chưa ra tay, thì trận chiến này vẫn chưa bước vào hồi cao trào thực sự!

Can hệ trọng đại, khi chưa có tình báo rõ ràng và chuẩn xác, chiến lược cao cấp của cả hai bên đều sẽ án binh bất động, ẩn mình trong bóng tối.

Trên đường băng qua vùng đất hắc ám sâu thẳm, Lý Thanh không hề dừng phải thêm bất kỳ Ma tộc nào khác, thuận lợi xuyên qua lỗ hồng của trận pháp Cực Băng Phong Ma Trận, tiến vào bí cảnh Hàn Phong.

Cảm nhận từng luồng hàn phong thoảng qua trong không khí, hần trầm ngâm suy nghĩ:

“Bây giờ nên đưa tên ma đầu này về Hàn Phong Ao trước, hay đi tìm Thiên Địa Linh Hỏa đây?”

Giữ tên Xi Ma trong tay chẳng khác gì ôm một quả bom hẹn giờ. Nếu cứ mang theo bên mình, ai biết được hần sẽ tỉnh lại lúc nào?

Đến lúc đó, nếu hần bất ngờ tự bạo, thì nhiệm vụ lần này của hần xem như đổ sông đổ bể!

Dù sao, quá trình thu phục Thiên Địa Linh Hỏa không biết sẽ xảy ra biến cố gì, nếu bị kéo dài quá lâu, Xi Ma có thể thức tỉnh bất cứ lúc nào!

“Ai... nếu bây giờ mang nộp lên, không biết sau này còn có cơ hội quay lại không đây?”

“Chẳng lẽ lại muốn đóng vai người có đại nghĩa nữa sao?!”

Lý Thanh cười khỏ, cảm thấy phương án này có lẽ là sự lựa chọn ổn thỏa nhất.

Nghĩ vậy, hắn liền thu hồi thùng cơm vào túi ngực thú, sau đó nhắc Xi Ma đang hôn mê lên, hoàn toàn không để tâm đến thân thể khổng lồ nặng trĩu của đối phương, bước chân nhẹ nhàng lao thẳng về phía cửa ra của bí cảnh.

Phanh! Phanh! Phanh!

Mỗi bước chân của hắn đều để lại những dấu vết hằn sâu trên mặt đất, khiến cả bí cảnh rung động từng đợt!

Ra đến cửa thông lộ, nơi này vẫn được hai vị Kết Đan lão tổ trấn giữ, đảm bảo trận pháp ổn định để có thể ra vào bất cứ lúc nào.

Mà lúc này, bên ngoài Hàn Phong Ao, đám người Lăng Vân Tông vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi, sắc mặt ai nấy đều có chút lo lắng.

Một vị trưởng lão nhíu mày:

“Xem ra đám Cổ Ma dường như đã dốc toàn bộ lực lượng... Không biết lần này có cứu viện thành công hay không?”

Một người khác trầm giọng:

“Quan trọng nhất vẫn là sống bắt Cổ Ma, nhiệm vụ này thực sự quá khó khăn! Nếu không hoàn thành, chúng ta còn phải tiếp tục xuống dưới!”

Sở Linh Y siết chặt nắm tay, sắc mặt hơi tái nhợt. Nàng rút phải số tám, đây có thể xem là một lá thăm tốt, nhưng cũng chưa chắc đã an toàn.

Nếu nhóm từ ba đến năm thất bại, thì nhóm tiếp theo sẽ là nàng.

Chỉ cần nghĩ đến việc phải đối mặt với đám Cổ Ma hung tàn, trái tim nàng liền đập loạn nhịp.

Dù đã từng tỏa sáng tại Thăng Tiên Đại Hội, nhưng nàng hiểu rõ, những chiến thắng trước đây đều dựa vào phù lục mà bản thân chế tác.

Còn khi đối mặt với những trận chiến thực sự, nàng hoàn toàn thiếu kinh nghiệm thực chiến.

Hơn nữa, trong động thiên, linh khí cực kỳ loãng, phù lục cũng bị suy yếu rất nhiều, không còn phát huy được uy lực như lúc trước.

Ầm ầm!

Ngay lúc Sở Linh Y đang lo lắng, bí cảnh Hàn Phong Ao bỗng vang lên tiếng nổ lớn.

Một bóng đen khổng lồ từ phía dưới lao ra như một ngọn núi sừng sững, nặng nề giáng xuống mặt đất!

Phanh!

Sở Linh Y giật mình kinh hãi, cứ tưởng Cổ Ma đã xông lên, suýt nữa rút phù lục ra để chống lại.

Những người xung quanh cũng sững sờ:

“A?! Đây là...”

“Chẳng lẽ đây chính là Cổ Ma bị trấn áp? Hắn có hình dạng thế này sao? Quả thực hung tàn vô cùng!”

“Ha ha ha, xem ra nhiệm vụ đã thành công! Các sư huynh đệ bên dưới thật giỏi giang!”

Trong tiếng bàn tán xôn xao, một bóng người lao ra từ bí cảnh thông lộ, chính là Lý Thanh.

Hắn bước nhanh về phía hai vị lão tổ và Hư Vân chương môn, ôm quyền cung kính:

“Bẩm báo nhị vị lão tổ, chương môn! Đệ tử đã bắt sống một tên Cổ Ma!”

Hư Vân chương môn bật cười lớn:

“Ha ha ha ha ha! Lý sư đệ, lại là người lập công! Lần này, người đã làm rất tốt!”

Thôn Thiên lão tổ cũng gật đầu hài lòng:

“Không tệ! Có tên Cổ Ma này, ta có thể sưu hồn luyện phách, từ trong thức hải của hắn tìm ra những tin tức còn sót lại của Ma tộc.”

“Lần này người lập đại công, tông môn chắc chắn sẽ trọng thưởng!”

Lý Thanh khiêm tốn đáp:

“Lão tổ quá khen, đệ tử chẳng qua là may mắn mà thôi.”

Băng Vân lão tổ lúc này lại nghiêm mặt hỏi:

“Nhưng tại sao chỉ có mình ngươi quay lại? Những người khác đâu?”

Lý Thanh cung kính đáp:

“Bẩm lão tổ, các trưởng lão khác vẫn đang tìm cách cứu viện đồng môn bị vây khốn trong động thiên!”

“Bọn Cổ Ma tính tình vô cùng cương liệt, một khi bị bắt sống, chúng lập tức tự bạo, không cho đối phương bất kỳ cơ hội nào!”

Chương 789

DTV EBOOK

“May mắn ta có chút mưu mẹo, đánh hấn rơi vào trạng thái hôn mê, bằng không, chỉ e chúng ta không thể ngăn hấn tự hủy.”

“Vì vậy, ta quyết định ưu tiên mang hấn ra ngoài phục mệnh trước.”

Lời này vừa hợp lý, vừa thuyết phục.

Ngay cả những người khó tính nhất cũng không thể tìm ra sơ hở.

Không ai nghĩ rằng hấn lâm trận bỏ chạy, bởi nhiệm vụ quan trọng nhất chính là bắt sống Cổ Ma, mà hấn đã làm được.

Hư Vân chương môn khẽ vuốt râu, mỉm cười tán thưởng:

“Ân, Lý sư đệ, người làm rất tốt, quả thật là trụ cột của tông môn! Chuyến này vất vả rồi, hay là đi nghỉ ngơi trước đi.”

Những tướng Lý Thanh sẽ thuận nước đẩy thuyền, tranh thủ nghỉ ngơi một phen, nhưng ngay lúc tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, hấn lại đưa ra một quyết định khiến ai nấy đều kinh ngạc.

“Hai vị lão tổ, chương môn! Ta thỉnh cầu được tiếp tục tiến vào động thiên, góp sức cứu viện các sư huynh đệ đang bị Cổ Ma vây khốn!”

Lời này vừa thốt ra, toàn trường lặng như tờ.

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào Lý Thanh, đây vẻ không thể tin nổi.

Ngay cả hai vị Kết Đan lão tổ cũng thoáng giật mình, nhìn hấn bằng ánh mắt khó hiểu. Rõ ràng, bọn họ không nghĩ rằng hấn lại nói ra một câu như vậy.

“Lý... Lý sư đệ, người nói nghiêm túc chứ? Người thực sự muốn xuống dưới nữa?!”

Hư Vân chương môn có phần sững sốt, ngữ điệu cũng hơi mất đi sự mạch lạc thường thấy.

Đối diện với những ánh mắt nghi hoặc, Lý Thanh trịnh trọng gật đầu:

“Đúng vậy! Các vị trưởng lão còn đang liều mạng vì đồng môn, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn?”

Còn xin hai vị lão tổ và chương môn thành toàn!”

Một lời nói mang theo khí khái ngút trời, khiến tất cả mọi người đều âm thầm kính nể.

Đối lại là người khác, có lẽ đã sớm e sợ ma quật, tránh còn không kịp. Ấy vậy mà Lý Thanh vừa mới ra ngoài, lại lập tức muốn lao vào lần nữa!

Hơn nữa, lời nói này không những thể hiện dũng khí, mà còn khéo léo gợi lên sự xấu hổ trong lòng những kẻ chỉ muốn an toàn đứng ngoài.

Hư Vân chương môn trầm mặc một lát, rồi cảm khái nói:

“Trước đây trong tông môn có không ít kẻ cho rằng Lý sư đệ giả nhân giả nghĩa... Hôm nay, ta muốn chính miệng chứng minh: người chính là người có đại nghĩa thật sự!”

“Lăng Vân Tông có một trưởng lão như ngươi, đúng là một đại phúc!”

Ngay cả Lý Thanh cũng cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng nhờ vào khả năng khống chế khí huyết cực mạnh, hắn cố gắng giữ vững thần sắc, không để bản thân đỏ mặt.

Cuối cùng, thỉnh cầu tiếp tục thâm nhập động thiên của hắn được chấp thuận.

Bây giờ, dưới đáy động thiên vẫn còn không ít đồng môn trưởng lão bị vây khốn, đây chính là lúc cần chiến lực nhất. Có người tự nguyện xông vào, ai lại có thể cự tuyệt?

Cứ như vậy, Lý Thanh một lần nữa lao vào bí cảnh.

Quay Lại Động Thiên

Ngay khi thân ảnh hắn khuất dạng, Thôn Thiên lão tổ và Băng Vân lão tổ đồng loạt gật đầu.

“Kẻ này tâm tính quả thực chân thành.”

“Hur Vân, nói với chúng ta nghe thử, vị trưởng lão Lý Thanh này rốt cuộc là ai?”

Hur Vân chương môn thoáng điều chỉnh lại suy nghĩ, sau đó bắt đầu kể về quá khứ của Lý Thanh—từ lúc hắn bị truy sát, xuất ra Thăng Tiên Lệnh gia nhập Lăng Vân Tông cho đến những chiến công hắn lập được.

Những trưởng lão xung quanh cũng dựng thẳng tai lên, cẩn thận lắng nghe.

Chỉ trong chốc lát, trong lòng bọn họ đã hình thành nên một hình tượng tu sĩ có ơn tất báo, trọng tình trọng nghĩa.

Dĩ nhiên, bản thân Lý Thanh không hề biết những lời này.

Nếu hắn nghe được, chỉ e không nhịn nổi mà đỏ mặt!

Xuyên qua cửa thông lộ bí cảnh, dưới ảnh hưởng của thời không vặn vẹo, Lý Thanh một lần nữa tiến vào bí cảnh Hàn Phong.

Phanh!

Chân vừa chạm đất, hắn liền nheo mắt quan sát bốn phía.

Nơi này đã hoàn toàn bị ma khí xâm nhiễm, khắp nơi tràn ngập hắc ám khí tức. Bí cảnh vốn là nơi linh thổ màu mỡ, giờ đây đã hóa thành một vùng đất hoang tàn không chút sinh cơ.

“Tất cả linh dược đều bị hủy hoại... Không biết Thiên Địa Linh Hỏa có bị ảnh hưởng hay không?”

So với trước đây, nơi này chẳng khác nào vùng đất chết—ma khí hoành hành, chẳng còn chút dấu hiệu sự sống nào.

“U Minh Lãnh Hỏa...”

Hắn lảo bảo, trong mắt lóe lên vẻ háo hức.

Bây giờ, cuối cùng hắn cũng có cơ hội tìm kiếm U Minh Lãnh Hỏa!

Dù không biết vị trí cụ thể, nhưng hắn không hề nóng vội hay mù quáng tìm kiếm.

Bởi vì trong tay hắn có «Xích Hoàng Phần Thiên Công», một công pháp có thể cảm ứng vị trí của Thiên Địa Linh Hỏa!

Lý Thanh khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển công pháp.

Ông!

Công pháp vận chuyển, nhưng lần này hắn không phải tu luyện, mà là nghịch hành chân nguyên, thả ra từng sợi chân nguyên hỏa điểm màu đỏ, lan tỏa ra xung quanh.

Dưới ảnh hưởng của công pháp, hắn có thể cảm nhận rõ ràng Hỏa linh khí trong toàn bộ bí cảnh.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhíu mày.

Chương 790

DTV EBOOK

“Tê... ma khí nơi này thực sự quá nồng đậm, muốn cảm ứng Thiên Địa Linh Hỏa cũng khó khăn hơn rất nhiều.”

Ma khí không chỉ xâm chiếm linh thổ, mà còn khiến linh khí hệ hỏa bị hỗn loạn, làm cho việc tìm kiếm càng thêm khó khăn.

Tuy vậy, hắn không hề có ý định bỏ cuộc!

“Cơ hội nghịch thiên cải mệnh ngay trước mắt, sao ta có thể buông tay dễ dàng?!”

Lý Thanh kiên trì vận chuyển công pháp, tiếp tục lan tỏa chân nguyên, cố gắng thiết lập kết nối với Hỏa linh khí trong bí cảnh.

Rất nhanh, hắn phát hiện ra một khu vực đặc biệt.

Ở đó, ma khí cực kỳ mờ nhạt, hoàn toàn khác biệt với những nơi khác trong bí cảnh!

Bá!

Hai mắt Lý Thanh bừng mở, trong đáy mắt lóe lên tinh quang.

“Ma khí có thể áp chế Thiên Địa Linh Khí, vậy thì Thiên Địa Linh Hỏa cũng có thể khắc chế ma khí!”

Nếu suy đoán này đúng, thì U Minh Lãnh Hỏa nhất định đang ở nơi đó!

Không chần chừ thêm giây nào, Lý Thanh lập tức lao thẳng về phía đó!

Lạnh! Nhưng không phải kiểu lạnh thấu da thịt khi ngâm mình trong tuyết sơn, mà là một cảm giác âm lãnh thấu tận xương tủy!

Đọc theo hành trình tiến sâu vào bí cảnh Hàn Phong, Lý Thanh càng cảm nhận rõ rệt hơn thứ hàn khí kỳ dị ấy.

Nơi này vẫn hoang vắng, khô cằn như những khu vực khác, nhưng có một điểm khác biệt rõ ràng—ma khí mát thường có thể thấy được lại trở nên mỏng manh hơn rất nhiều.

“Không sai, hẳn là phía trước!”

Hai mắt Lý Thanh lóe lên vẻ chờ mong, trong lòng tràn ngập kích động.

Giờ khắc này, nhờ tu luyện “Xích Hoàng Phần Thiên Công”, hẳn có thể cảm nhận rõ ràng một luồng dẫn dắt gần như là bản năng.

Phương hướng hẳn đang tiến tới... có thiên địa linh hỏa!

Ánh sáng trong bí cảnh dần trở nên ảm đạm, địa thế cũng không ngừng trầm xuống.

Đi một đoạn dài, rốt cuộc trước mắt hẳn hiện ra một khe rãnh sâu thẳm, hoặc chính xác hơn—một vực sâu lạnh lẽo.

Luồng khí lạnh thấu xương ở đây đạt đến cực hạn, như có thể hóa thành thực thể, xuyên qua từng lỗ chân lông, từng tế bào trong cơ thể hẳn.

Nhưng dù là vậy, cơn lạnh ấy vẫn không thể ngăn cản được ngọn lửa nhiệt huyết đang bùng lên trong lòng hẳn!

Àm!

Dưới đáy khe sâu, một ngọn lửa trắng bệch chậm rãi bốc lên, trông tựa như quỷ hỏa nơi U Minh.

Không sai! Đó chính là U Minh Lãnh Hỏa!

“Ngọn lửa trắng bệch này mang theo hơi thở quỷ dị, đúng như trong điển tịch từng ghi chép!”

Loại linh hỏa này không giống với những ngọn lửa khác có thể thiêu đốt vạn vật. Ngược lại, nó mang đến một sự rét lạnh tột cùng, chỉ cần đến gần cũng có thể bị đóng băng, chịu thương tổn do hàn khí gây ra.

May mà thân thể của Lý Thanh đã rèn luyện đến mức cường hoành, nhờ vào khí huyết thịnh vượng trong người, hẳn có thể tạm thời chống lại sự lạnh lẽo này.

Không chút do dự, hắn lập tức tiến vào khe rãnh, chuẩn bị thu phục linh hỏa.

Nhưng ngay lúc ấy—

Một tiếng gào thét đau đớn đột ngột vang lên từ đáy vực sâu!

“Aaaaa! Không! Sao lại như thế?!”

Lý Thanh sững người, con người co lại, bàn tay siết chặt thành nắm đấm.

Có người đến trước hắn?!

Không thể nào!

Nhưng rất nhanh, hắn nhận ra giọng nói này nghe có chút quen thuộc.

“Là... Từ sư huynh?!”

Không sai! Chủ nhân của tiếng kêu thảm thiết kia chính là Từ Trường Lão của Lăng Vân Tông—người đã từng báo tin cho hắn về U Minh Lãnh Hỏa!

Trong khoảnh khắc ấy, mọi thứ như bùng tỉnh trong tâm trí Lý Thanh.

Thì ra là vậy!

Làm sao Từ Trường Lão có thể không động tâm trước một loại linh hỏa nghịch thiên như thế này?

Trước đây, hắn ta hào phóng nói cho Lý Thanh về U Minh Lãnh Hỏa, bởi vì hắn nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ có cơ hội bước vào bí cảnh Hàn Phong lần nữa.

Nhưng tình thế bây giờ đã khác!

Do trận pháp Cực Băng Phong bị xé mở một lỗ hổng, Hàn Phong Bí Cảnh một lần nữa mở ra.

Với bản tính của Từ Trường Lão, hắn sao có thể bỏ lỡ cơ hội lần này?!

Lý Thanh đứng yên lặng, lắng nghe.

Nhưng sau tiếng gào thảm thiết vừa rồi, nơi đây lại rơi vào một sự tĩnh lặng đáng sợ.

Từ Trường Lão... dường như đã chết.

Mà cái chết ấy, lại chẳng tạo nên chút gợn sóng nào.

Lý Thanh không vội tiến vào, mà cẩn thận quan sát xung quanh.

Rất nhanh, hắn nhận ra các dấu vết khác lạ.

“Thảo nào nơi này ma khí lại mỏng manh như vậy, không đơn thuần chỉ do thiên địa linh hỏa!”

Không, chính xác mà nói, thiên địa linh hỏa là nguyên nhân cốt lõi, nhưng hắn lại phát hiện ra một điều sâu xa hơn.

Từ Trường Lão đã cố gắng sử dụng ma khí xung quanh làm chất xúc tác để trấn áp U Minh Lãnh Hỏa, nhằm ép nó rút lui đến mức yếu nhất, sau đó mới tiến hành thu phục hỏa chủng.

Ý tưởng này thực sự rất tinh diệu.

Dù U Minh Lãnh Hỏa mang hơi thở âm tà, nhưng bản chất vẫn là thiên địa linh hỏa, chứa đựng linh tính cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng đáng tiếc—

Linh hỏa chính là linh hỏa, một tồn tại bá đạo nhất thế gian!

Chương 791

DTV EBOOK

Muốn trấn áp nó? Đúng là si tâm vọng tưởng!

Kết quả, hành động của Từ Trường Lão không những không chế phục được ngọn lửa, mà còn kích hoạt nó hoàn toàn!

Ngay lúc này, ngọn lửa trắng bệch nơi đáy vực sâu dần thu lại, lộ ra bản thể hỏa chủng!

“Ngay cả một tia thần hồn cũng không thể chạy thoát... triệt để hồn phi phách tán!”

Lý Thanh hít sâu một hơi, trong lòng không hề có nửa điểm thương tiếc.

“Nhưng nhờ vậy, ta mới có cơ hội thu phục U Minh Lãnh Hỏa!”

Hai mắt hần tỏa sáng, nhịp tim đập mạnh hơn.

Không có thời gian để lo lắng về cái chết của Từ Trường Lão!

Bây giờ, đây là thời khắc thuộc về Lý Thanh!

Ầm!

Không chút do dự, hần nhảy xuống vực sâu!

Toàn bộ khí huyết trong người hần bùng lên mãnh liệt, hình thành một tầng bảo vệ ngăn cản sự lạnh lẽo đang tràn ngập trong không khí.

Nhưng U Minh Lãnh Hỏa không chỉ nhắm vào nhục thân!

Chỉ trong chớp mắt, thần hồn của hần cũng cảm nhận được một luồng hỏa diễm vô hình đang thiêu đốt!

“Tê——!”

Càng tiến gần đến bốn nguyên hỏa chủng của U Minh Lãnh Hỏa, cảm giác thiêu đốt giữa mi tâm của Lý Thanh càng trở nên mãnh liệt, tựa như toàn bộ thức hải đang sôi trào và bốc cháy.

Hắn hít sâu một hơi, khi rơi xuống vực sâu trong khe rãnh, dù khoảng cách giữa hắn và U Minh Lãnh Hỏa đã gần trong gang tấc, hắn vẫn giữ vững thần trí, đứng yên tại chỗ mà không hề bị choáng váng.

“Chỉ là đến gần thôi đã khó khăn đến mức này... Đây thật sự là thứ mà một tu sĩ Trúc Cơ kỳ có thể thu phục được sao?!”

Trong lòng Lý Thanh tràn ngập hoài nghi.

Nhưng đến nước này, hắn đã không còn đường lui.

Hắn hít một hơi thật sâu, nhanh chóng điều chỉnh tâm thế, chuẩn bị cho cuộc đối đầu.

Chỉ thấy hắn vỗ nhẹ lên túi trữ vật, từ bên trong lấy ra một gốc Thiên Tinh Thảo óng ánh, ướt át.

Hiện tại trong túi trữ vật của hắn chỉ còn lại đúng hai gốc Thiên Tinh Thảo ngàn năm—số dược thảo mang ra từ Dưỡng Hồn Bí Cảnh trước đó nay gần như đã tiêu hao sạch sẽ.

Lúc trước, hắn còn lo lắng rằng mình mang theo quá nhiều, nhưng bây giờ nghĩ lại, hắn chỉ cảm thấy quá ít, thật sự là quá ít!

Giờ khắc này, hắn ước gì có thể dời cả Dưỡng Hồn Bí Cảnh về đây, nhờ vào Thiên Tinh Thảo để bảo vệ thân hồn, tránh bị tổn thương.

Không do dự thêm, Lý Thanh trực tiếp nuốt trọn một gốc Thiên Tinh Thảo ngàn năm.

Hắn không lập tức luyện hóa dược lực mà để nó từ từ thẩm thấu, giúp thân hồn hấp thụ dưỡng chất.

Sau đó, hắn lập tức bước về phía bốn nguyên hỏa chủng của U Minh Lãnh Hỏa!

Ầm!

Cảm nhận được Lý Thanh đang tiến đến gần, U Minh Lãnh Hỏa tựa như có linh trí, đột nhiên bùng phát mãnh liệt, bắn tung tóe vô số ngọn lửa trắng bệch.

Không dám trực tiếp va chạm với chúng, Lý Thanh lập tức kích hoạt nguyệt lưu kim chiến giáp, không ngừng né tránh.

Nhưng thần hồn của hắn vẫn bị thiêu đốt, cơn đau ngày càng dữ dội, khiến hai mắt hắn đỏ ngầu.

Vừa né tránh, Lý Thanh vừa tiếp tục tiến lên.

Không bao lâu sau, hắn trông thấy một đám tro tàn lặng lẽ nằm gần đó.

Không cần nghĩ cũng biết, đây chính là phần còn sót lại của Từ Trường Lão—tàn tro của kẻ thất bại trong cuộc chiến với U Minh Lãnh Hỏa.

Nhưng Lý Thanh chỉ liếc nhìn một cái, sau đó tiếp tục tiến đến bốn nguyên hỏa chủng.

Giờ khắc này, hắn vận chuyển chân nguyên màu đỏ thuần khiết từ trong cơ thể ra ngoài!

Đây chính là dấu hiệu của tu hành “Xích Hoàng Phần Thiên Công”—công pháp này có một đặc tính đặc biệt, đó là hỗ trợ tu sĩ thu phục thiên địa linh hỏa.

Ngay khi chân nguyên đỏ thẫm bao phủ lấy cơ thể hắn, dịch ý của U Minh Lãnh Hỏa liền suy giảm rõ rệt.

Nhờ vậy, Lý Thanh có thể thuận lợi tiến đến gần hỏa chủng.

Đó là một cụm lửa nhỏ, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp—bốn nguyên hỏa chủng của U Minh Lãnh Hỏa!

“Đến đây nào! Giờ phút này, không còn đường lui nữa!”

Lý Thanh lăm bằm, ánh mắt kiên định, sau đó đưa tay về phía bốn nguyên hỏa chủng.

Đồng thời, hắn lấy ra một viên Hộ Hồn Đan từ túi trữ vật, ném ngay vào miệng.

Ầm!!!

Bốn nguyên hỏa chủng triệt để bùng nổ!

Luồng lửa trắng bệch cuồng bạo lập tức bao trùm lấy toàn bộ thân thể Lý Thanh, gần như ngay lập tức xuyên thủng lớp hộ thể linh quang do Xích Hoàng Phần Thiên Công tạo ra.

Cả người hắn bị ngọn lửa trắng bệch nhấn chìm!

Phạm Vương Chân Thể!

Lý Thanh lập tức vận chuyển môn luyện thể bí thuật mạnh mẽ nhất của mình, cố gắng chống lại sự thiêu đốt khủng khiếp từ U Minh Lãnh Hỏa.

Nhưng cho dù thân thể hắn đã cường hoành đến mức khoa trương, hắn cũng không thể chịu đựng quá lâu!

Càng kéo dài, nguy hiểm càng gia tăng.

Nếu hắn không hành động kịp thời, hắn cũng sẽ hóa thành tro tàn như Từ Trường Lão!

Không chỉ nhục thân, mà thần hồn của hắn cũng đang bị thiêu đốt!

Chương 792

DTV EBOOK

May mắn thay, nhờ có Thiên Tinh Thảo ngàn năm và Hộ Hồn Đan, hắn tạm thời giữ vững thần hồn, tránh được kết cục tịch diệt.

Dù vậy, cơn đau vẫn mãnh liệt như dao cắt, từng đợt hỏa diễm quái dị không ngừng thiêu đốt thần hồn bản thể của hắn, khiến tâm thần hắn chao đảo dữ dội.

“Thu phục hỏa chủng!”

Lý Thanh hét lên trong tâm trí, đưa tay áp lên bốn nguyên hỏa chủng, đồng thời dồn toàn bộ sức mạnh vận chuyển “Xích Hoàng Phần Thiên Công”, cố gắng luyện hóa U Minh Lãnh Hỏa.

Nóng bỏng!

Cảm giác nóng bỏng đến từ thần hồn!

Lạnh thấu xương!

Cảm giác lạnh lẽo đến từ nhục thân!

Giờ khắc này, hắn cuối cùng cũng hiểu được thế nào là “Băng Hỏa Lương Trọng Thiên”!

Cảm giác đối lập mãnh liệt đến mức ý chí của hắn suýt sụp đổ, thần trí rơi vào hỗn loạn.

Trong trạng thái mê man, hắn gần như đánh mất tất cả ý thức, chỉ còn duy nhất một tia thanh minh...

Đó là vận chuyển Xích Hoàng Phần Thiên Công!

“Còn chưa đến cực hạn... Còn chưa đến cực hạn!”

“Không thể sử dụng Hỏa Nha Chi Vĩ lúc này!”

Lý Thanh không ngừng mặc niệm câu nói ấy, nhắc nhở bản thân rằng hắn vẫn còn ít chủ bài cuối cùng chưa sử dụng.

Nếu Hỏa Nha Chi Vĩ cũng được đem ra, thì hẳn thực sự đã đến đường cùng!

Bởi vì hiện tại, mọi thứ đều vô dụng!

Dù là nhục thân, pháp lực, hay thần hồn, đều không thể giúp hẳn thêm được chút nào nữa!

Bây giờ, hẳn chỉ còn cách liều mạng!

Ngoài bí cảnh...

Sở Linh Y siết chặt lấy chiếc áo khoác tránh rét, khẽ lẩm bẩm:

“Sao càng lúc càng lạnh thế này? Đây không phải là hàn khí bình thường...”

Không chỉ có nàng, những người xung quanh cũng cảm nhận được sự lạnh lẽo khác thường.

“Đúng vậy, chẳng lẽ trong động ma...”

Người nọ chưa nói dứt câu, nhưng bầu không khí liền trở nên nặng nề.

Bởi vì người trong bí cảnh chậm chạp không ra, đồng nghĩa với việc sớm muộn gì, bọn họ cũng phải tiến vào!

Ma khí sâm nghiêm tràn ngập khắp động thiên, bao phủ toàn bộ không gian, khiến tất cả trưởng lão Lăng Vân Tông bị vây khốn trong ma quật rơi vào tuyệt cảnh.

Trải qua hàng ngàn năm, từng tôn Cổ Ma cường đại lần lượt ngã xuống, hóa thành chủng tử ma khí, cải tạo động thiên này trở thành một vùng đất hoàn toàn thích hợp cho Cổ Ma tộc sinh tồn.

Linh khí nơi đây mỏng manh, trong khi ma khí lại vô cùng nồng đậm.

Cứ kéo dài tình trạng này, những tu sĩ Trúc Cơ kỳ e rằng chẳng thể tạo ra bất kỳ sự rung chuyển nào. Dù số lượng có đông hơn đôi chút cũng không thể thay đổi được địa thế bất lợi này.

“Tiêu sư huynh! Không!”

Một Cổ Ma cường đại phá vỡ phòng tuyến do các trưởng lão Lăng Vân Tông dựng lên, trên mu bàn tay bỗng mọc ra một

thanh cốt nhận đen kịt, đâm xuyên qua lồng ngực một trưởng lão Trúc Cơ kỳ, rồi giơ cao thân thể lão lên giữa không trung. Cảnh tượng đó khiến không ít người mắt đỏ ngầu vì phẫn nộ.

Tiêu trưởng lão vốn có danh vọng cao trong tông môn, là người đức cao vọng trọng, được nhiều kẻ kính ngưỡng.

Đáng tiếc, người tốt thường chẳng sống lâu. Hắn chết thảm, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, mùi huyết tinh nồng đậm không ngừng kích thích tâm thần của đám trưởng lão còn sống.

“Bình tĩnh! Không được vọng động! Hãy cố thủ khu vực này, đừng để Cổ Ma tiến vào. Chúng không thể sử dụng pháp khí, đó là lợi thế của chúng ta!”

“Đến nước này, chỉ còn cách chờ Thái Thượng lão tổ điều động thêm viện binh!”

“Đúng vậy! Lao ra chỉ có con đường chết, hiện tại chỉ có thể tử thủ!”

Dù sao cũng là các trưởng lão Trúc Cơ kỳ, dù có kẻ chưa từng kinh qua chiến trận khốc liệt, nhưng cũng nhanh chóng ổn định tâm thái, không đến mức khiến toàn bộ đội ngũ sụp đổ.

Thế nhưng, trước tình thế bất lợi này, dù tâm trí có vững đến đâu cũng khó mà ngăn được trận hình ngày một rệu rã.

Cổ Ma đông đảo, lại đang chiến đấu trên địa bàn của chính mình.

Quan trọng nhất, những ma đầu này vô cùng thông minh, không vội vàng lao lên liều mạng, mà từng chút một cắn xé đội hình trưởng lão Lăng Vân Tông. Chúng không tham công liều lĩnh, mà luôn tìm cách tấn công với cái giá thấp nhất nhưng đạt hiệu quả sát thương tối đa.

Với tình thế này, dù có pháp khí trong tay, các trưởng lão Lăng Vân Tông cũng khó có thể phòng thủ mãi.

Ong!

Ngay khi trận hình sắp sụp đổ, đột nhiên một vệt kim quang rực rỡ bùng lên!

Chỉ thấy một thanh trường đao vàng óng ánh xuất hiện trên không trung, tỏa ra khí tức kinh khủng, bổ thẳng xuống đám

Cổ Ma phía trước.

Bá!

Trong khoảnh khắc, vài tên Cổ Ma gần nhất bị chém ngang người, vết cắt trơn nhẵn, ánh lên sắc vàng chói lọi.

Một số trưởng lão trong đám cũng sở hữu những tấm Phù Bảo do Thôn Thiên Lão Tổ ban thưởng!

“Là Ngung Băng sư muội!”

“Tốt quá! Trong tay sư muội có Phù Bảo!”

“Không hổ danh là đệ tử của Băng Vân lão tổ! Thật lợi hại!”

Chương 793

DTV EBOOK

Dưới ánh mắt của mọi người, một bóng hình thanh lãnh xinh đẹp nhẹ nhàng hạ xuống. Trong tay nàng cầm một tấm bùa lạc ấn trường đao vàng óng, chỉ là ánh sáng trên đó đã trở nên ảm đạm không ít.

Thẩm Ngưng Băng sắc mặt tái nhợt, hơi thở yếu ớt.

Nàng là người đầu tiên bị vây khốn trong trận chiến này. Dù tu vi không tầm thường, nhưng đến giờ cũng đã cạn kiệt pháp lực, gần như không thể tiếp tục chiến đấu.

Băng thuộc tính dị linh căn giúp nàng có lực sát thương cực mạnh, nhưng đối mặt với số lượng khổng lồ Cổ Ma, nàng không thể một mình nghịch thiên.

“Phù Bảo chỉ còn có thể sử dụng thêm vài lần nữa. Mọi người hãy tận dụng thật tốt!”

Lời này khiến không ít người cảm thấy nặng nề hơn.

Cứu viện mãi chưa đến, tuyệt vọng dần dâng lên trong lòng bọn họ.

Ngoại giới, Thôn Thiên Lão Tổ.

Lúc này, hắn đang thi triển sưu hồn luyện phách lên Xi Man - tên Cổ Ma vừa bị Lý Thanh bắt sống.

“Rống! Rống!”

Xi Man gào thét dữ dội, nhưng cũng vô dụng. Thần hồn của hắn bị nung nấu, cảm giác đau đớn thấu tận linh hồn khiến hắn như phát điên. Từng mảng ký ức trong thức hải bị cưỡng ép rút ra, hắn không thể phản kháng dù chỉ một chút.

Giờ phút này, Xi Man chỉ muốn tự bạo ma khu để kết liễu chính mình, nhưng đáng tiếc, hắn không thể làm được.

“Hừ! Nếu ngươi có thể tự bạo trong tay ta, chẳng phải khiến ta trở thành trò cười hay sao?”

Thôn Thiên Lão Tổ hừ lạnh một tiếng. Dù sao cũng là Kết Đan hậu kỳ tu sĩ, việc chế ngự một Cổ Ma có tu vi tương đương Trúc Cơ kỳ chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Rất nhanh, từng tia ký ức bị tinh luyện ra khỏi đầu Xi Man.

Đây chính là sự đáng sợ của tu sĩ Kết Đan kỳ. Trúc Cơ kỳ một khi rơi vào tay bọn họ, gần như không còn bất kỳ khả năng phản kháng nào.

Xi Man đến từ bộ tộc Xi Ma, lúc này đau đớn đến mức sống không bằng chết!

Khi càng lúc càng nhiều ký ức bị rút ra, sắc mặt của Thôn Thiên Lão Tổ dần trở nên âm trầm.

“Cái này...”

Nhìn thấy vẻ mặt âm tình bất định của hắn, Băng Vân lão tổ không khỏi cất tiếng hỏi:

“Thế nào? Trong đám Cổ Ma còn sót lại, có bao nhiêu cường giả?”

Thôn Thiên Lão Tổ chậm rãi truyền âm trả lời:

“Có ba tên lão ma tương đương với tu sĩ Kết Đan kỳ. Ngoài ra, còn một kẻ có địa vị cao hơn, rất có thể là tồn tại ngang hàng với Nguyên Anh kỳ!”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Băng Vân lão tổ lập tức biến đổi.

Phải biết rằng, trong Thanh Linh Vực, từ rất lâu rồi chưa từng xuất hiện một tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Kể từ trận chiến thượng cổ năm đó, toàn bộ đại vực này đã suy yếu nghiêm trọng, linh khí hao hụt, linh mạch cao cấp gần như bị đứt đoạn hoàn toàn.

Đừng nói đến Nguyên Anh kỳ, ngay cả tu sĩ Kết Đan kỳ cũng cực kỳ hiếm hoi. Chỉ có một số ít tông môn Tiên Đạo chiếm giữ linh mạch quan trọng mới có thể bồi dưỡng ra những lão tổ cấp bậc này.

“Chỉ dựa vào một động thiên nhỏ hẹp như thế này, làm sao có thể duy trì một tôn Cổ Ma Nguyên Anh kỳ sinh tồn?”

“Giờ phải làm sao đây?”

Thôn Thiên Lão Tổ trầm mặc, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Hai vị lão tổ truyền âm trao đổi, những trưởng lão còn lại tất nhiên không thể nghe được nội dung.

Tuy nhiên, không ít tu sĩ Trúc Cơ kỳ vẫn dõi theo tình hình. Khi thấy sắc mặt hai vị lão tổ trầm trọng đến mức đó, trong lòng bọn họ cũng cảm thấy bất an.

Khi ký ức của Xi Ma bị tinh luyện hoàn tất, Thôn Thiên Lão Tổ vung tay, một tia chân nguyên màu đen xuyên thẳng qua đầu tên Cổ Ma.

Ngay sau đó, hân trầm giọng lầm bầm:

“Đại sự không ổn! Đám Cổ Ma này cũng đang âm mưu bắt sống trưởng lão tông môn ta! Nếu để bọn chúng nắm rõ thực lực của Lăng Vân Tông, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!”

Băng Vân trưởng lão siết chặt nắm đấm, đứng bật dậy:

“Vậy tiếp theo phải làm thế nào?”

Một khi cao tăng Xi Ma tộc nhận ra tình hình, bọn chúng sẽ lập tức tập hợp ba tên Kết Đan kỳ cùng một cường giả Nguyên Anh kỳ để phá vỡ phong ma trận cực băng.

Đến lúc đó, lỗ hồng trong trận pháp sẽ mở rộng, chỉ trong thời gian ngắn, tất cả Cổ Ma đều có thể thoát khỏi!

Đây mới thực sự là đại họa ngập đầu!

Thôn Thiên Lão Tổ cau mày, suy tư một hồi rồi chậm rãi nói:

“Khi còn du lịch thiên hạ, ta từng kết giao với một số hảo hữu trong các đại vực khác. Nhưng nhiều năm qua chưa liên lạc, không biết có ai đã đột phá Nguyên Anh kỳ hay chưa.”

“Có lẽ, chúng ta phải tìm kiếm viện trợ từ bọn họ.”

Tình huống trước mắt đã quá rõ ràng:

Lăng Vân Tông hoàn toàn không đủ sức đối phó với Cổ Ma Nguyên Anh kỳ kia. Chỉ có cách cầu viện từ bên ngoài.

Băng Vân trưởng lão lo lắng hỏi:

“Vậy còn những trưởng lão đang bị vây dưới kia thì sao?”

Đồ đệ của nàng vẫn còn kẹt trong động thiên của Ma tộc!

Chương 794

DTV EBOOK

Không chỉ nàng, mà rất nhiều trưởng lão khác cũng còn đang chiến đấu dưới đó!

Bỏ mặc bọn họ ư? Chuyện này quá mức tàn nhẫn!

Nhưng nếu tiếp tục phái người xuống cứu viện thì sao?

Với những gì vừa điều tra được, ma quật này chẳng khác nào một cái động không đáy. Cứ ném bao nhiêu tu sĩ Trúc Cơ kỳ xuống đó, chỉ sợ cũng bị nuốt sạch!

Thôn Thiên Lão Tổ cũng cảm thấy do dự.

“Hãy tạm dừng thời điểm Xi Ma lão tổ chưa biết rõ tình hình của chúng ta. Cử thêm một nhóm trưởng lão xuống dưới. Nếu vẫn không thành công, chỉ có thể rút lui toàn bộ!”

Hắn đã tìm thấy một tin tức mấu chốt trong ký ức của Xi Man:

Trước mắt, các cổ tổ của Xi Ma tộc vẫn chưa dám hành động thiếu suy nghĩ, vì bọn chúng không rõ thực lực thực sự của Lăng Vân Tông.

Quan trọng hơn, bọn chúng cũng chưa biết rằng lỗ hồng của cực băng phong ma trận chỉ có thể cho phép tu sĩ Trúc Cơ kỳ ra vào.

Một khi những thông tin này bị tiết lộ, tất cả trưởng lão dưới đó sẽ không còn đường sống!

Thôn Thiên Lão Tổ hạ lệnh:

“Nhóm trưởng lão thứ sáu, chuẩn bị tiến vào trấn áp động thiên Cổ Ma!”

“Nhưng trước đó, các người nghe kỹ! Tuyệt đối không được hành động liều lĩnh! Hãy quan sát tình hình, nếu không thể cứu viện thành công, hãy thông báo cho bọn họ phá vây! Cố gắng chạy được bao nhiêu người thì chạy!”

Lời này vang lên như một tia sét đánh thẳng vào đầu tất cả trưởng lão có mặt.

Cái gì?!

Vừa mới điều tra xong hồn phách của Cổ Ma, vì sao Thôn Thiên Lão Tổ lại đưa ra quyết định đáng sợ như vậy?

Chẳng lẽ...

Có thứ gì đó còn kinh khủng hơn cả những gì bọn họ tưởng tượng đang tồn tại dưới đáy động thiên?

Nhóm trưởng lão thứ sáu sắp tiến vào, sắc mặt ai nấy đều trở nên cực kỳ khó coi.

Một số người nhanh trí đã đoán ra nguyên nhân.

Chỉ có một khả năng duy nhất khiến Thôn Thiên Lão Tổ phải đưa ra quyết định này:

Dưới đáy động thiên của Ma tộc, có một tồn tại mà bọn họ không thể chống lại!

Liên tưởng đến sắc mặt thay đổi của hai vị lão tổ khi truyền âm, nỗi bất an càng trở nên mãnh liệt.

Có người run giọng hỏi:

“Thôn Thiên Lão Tổ! Dưới đáy bộ tộc Cổ Ma... rốt cuộc là thứ gì?”

Thôn Thiên Lão Tổ không trả lời.

Hắn chỉ lặp lại câu nói cuối cùng:

“Hãy nhớ kỹ, nếu có thể cứu viện thì hãy cứu tất cả! Nếu không thể, hãy báo cho bọn họ phá vây! Cố gắng sống sót càng nhiều càng tốt!”

Những lời nói tàn khốc, lạnh lẽo như băng vang vọng trong lòng mọi người, tựa như đã tuyên án tử hình cho tất cả trưởng lão còn kẹt dưới đáy động thiên.

Nhóm trưởng lão thứ sáu đứng lặng, nhìn nhau, trong phút chốc không biết phải làm thế nào.

Nhưng lệnh của lão tổ đã ban ra, bọn họ chỉ có thể tuân theo. Không chần chừ thêm, từng người lần lượt tiến vào bí cảnh thông lộ, hướng về phía sâu trong động thiên mà đi.

Bên trong động thiên, đối mặt với từng đợt Cổ Ma cường đại tràn tới như thủy triều, các trưởng lão Lăng Vân Tông đã hoàn toàn rơi vào tuyệt cảnh.

Khi sĩ khí chạm đến đáy vực sâu, đột nhiên từ xa truyền đến dao động linh lực!

“Có phải đồng môn sư huynh đến cứu viện chúng ta không?!”

“Viện binh đến rồi! Viện binh đến rồi!”

Trong khoảnh khắc, tất cả trưởng lão như bùng nổ tinh thần, ánh mắt lấp lánh hy vọng, tựa như nhìn thấy con đường sống.

Ngay cả Thẩm Ngưng Băng, người luôn lãnh đạm như băng sương, giờ khắc này cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, những trưởng lão mà bọn họ nghĩ rằng đến để cứu viện lại thốt lên một câu khiến toàn bộ mọi người rơi xuống tận cùng tuyệt vọng:

“Chạy mau! Không tiếc bất cứ giá nào, phá vòng vây mà thoát! Chúng ta chỉ có thể mở ra một lỗ hổng giúp các người trốn đi!”

“Lão tổ có lệnh, toàn lực trốn thoát!”

Đúng vậy, thà để người khác chết còn hơn tự đưa mình vào chỗ chết – đạo lý ấy chẳng có gì lạ lẫm.

Dù cùng chung tông môn, nhưng trong thời khắc sinh tử, không ai có thể lấy mạng mình để đánh đổi.

Thực tế, nhóm trưởng lão thứ sáu sẵn sàng lao xuống mở ra một lỗ hổng đã là sự giúp đỡ tận tình nhất mà bọn họ có thể làm.

Lời nói ấy vang lên khiến hy vọng vừa mới nhen nhóm trong lòng các trưởng lão bị vây nhốt lập tức vụt tắt.

Tất cả đều đã đến giới hạn, linh lực hao mòn, thể lực cạn kiệt, làm sao còn sức mà phá vây?

Dù có một lỗ hổng được mở ra, chỉ sợ số người may mắn trốn thoát cũng chẳng được bao nhiêu!

Luyện Khí Đường Ôn trưởng lão đứng ở tuyến đầu, ánh mắt kiên định.

Hắn lập tức lấy ra từ túi trữ vật một chiếc ngọc đỉnh màu lục.

Chiếc lục ngọc đỉnh này được khắc đầy linh văn, trên không trung tỏa ra ánh sáng rực rỡ – một kiện cực phẩm pháp khí!

“Chư vị, động thủ đi! Nếu không, tất cả đều sẽ chết tại đây!”

Dứt lời, Ôn trưởng lão vung tay, pháp khí bắn ra.

Chương 795

DTV EBOOK

Lục quang tràn ngập bầu trời, từng đợt sóng linh lực cuộn cuộn dâng lên như thủy triều, quét sạch đám Cổ Ma xung quanh.

Những trưởng lão khác cũng lập tức xuất thủ, thi triển pháp thuật, hình thành một vòng vây, giam cầm đàn Cổ Ma trong phạm vi nhỏ nhất.

Ầm ầm!

Hơn mười Cổ Ma bị đánh tan trong nháy mắt!

Giữa vòng vây, một lỗ hồng rớt cuộc đã xuất hiện!

Vừa thấy con đường sống mở ra, không ít trưởng lão lộ vẻ mừng rỡ.

Nhưng đúng lúc đó—

Ầm!

Một luồng khí tức đáng sợ từ sâu trong ma quật đột ngột bùng phát, như vực sâu vô tận cuộn trào lên bề mặt!

Một cỗ uy áp cường đại chưa từng có bao trùm toàn bộ không gian!

Thậm chí, ngay cả khi đối mặt với Thôn Thiên Lão Tổ, bọn họ cũng chưa từng cảm nhận áp lực kinh khủng như thế này!

Tựa như biển cả mênh mông, tựa như vực sâu không đáy, chỉ cần một cái liếc mắt cũng khiến người ta tuyệt vọng!

Ai đó run giọng thốt lên:

“Nguyên... Nguyên Anh kỳ!”

Giờ khắc này, tất cả mới hiểu vì sao Thôn Thiên Lão Tổ lại nghiêm trọng đến vậy.

Ở nơi này, thực sự có một Nguyên Anh kỳ Cổ Ma tồn tại!

Một con quái vật vượt xa tầm với của bọn họ!

“CHẠY MAU!!!”

Một trưởng lão hét lên trong hoảng loạn, ngay sau đó điên cuồng bỏ chạy!

Nhóm trưởng lão vừa xuống cứu viện cũng lập tức xoay người, dốc hết toàn lực phóng về phía lỗ hổng của cực băng phong ma trận!

Về phần những trưởng lão bị vây khốn từ trước, khi nhìn thấy lối thoát cuối cùng mở ra, ai nấy như kẻ điên, gắng sức ép cạn từng tia linh lực cuối cùng trong cơ thể, chỉ mong có thể nhanh chóng thoát khỏi địa ngục này!

Khi tất cả mọi người còn chưa kịp tỉnh ngộ, một thủ ấn khổng lồ ngưng tụ từ ma khí đã từ sâu trong ma quật đánh thẳng ra ngoài!

Trong đám người, Thẩm Ngung Băng cảm nhận được khí tức lạnh lẽo bao trùm khắp toàn thân.

Nhưng nàng không phải vì sợ hãi, mà bởi vì nàng đang cắn chặt môi dưới, liều mạng thúc động bí pháp!

Răng rắc!

Trong khoảnh khắc, da thịt trên cơ thể nàng dần dần hóa thành băng tinh, pháp lực trong đan điền cuộn cuộn trào ra, giúp tốc độ của nàng tăng lên đến cực hạn!

Cuối cùng, nàng thành công phá vòng vây, nhanh chóng lao theo nhóm trưởng lão phía trước đào thoát!

Ngay sau đó—

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên phía sau!

Phanh!

Mặt đất nứt toác, toàn bộ khu vực nơi các trưởng lão từng bị vây khốn bị đánh thành tro bụi. Cả mặt đất sụp xuống sâu hoắm, để lại một vết thủ ấn khổng lồ!

Trong ma quật u ám, một giọng nói trầm thấp, uy nghiêm vang lên:

“Ngủ say bao năm... cuối cùng cực băng phong ma trận cũng có ngày bị phá vỡ.”

“Mặc dù chỉ là một lỗ hồng nhỏ, nhưng cũng đã đủ rồi!”

Giọng nói ấy vang vọng khắp không gian, khiến ma quật rung chuyển dữ dội.

Xi Ma bộ tộc cổ tổ đã thức tỉnh!

Trong nháy mắt, thần thức của hắn quét khắp ma quật, lập tức phát hiện điểm yếu trong cực băng phong ma trận!

Ngay lập tức—

Oanh!

Không khí rung động dữ dội!

Xi Ma cổ tổ tiếp tục xuất thủ!

Hắn đưa một ngón tay ra, chỉ thẳng về phía cực băng phong ma trận!

Lập tức, toàn bộ ma khí trong ma quật bị kích động, như có một thế lực vô hình dẫn dắt, điên cuồng lao tới!

Lúc này, một số trưởng lão đã thoát ra ngoài qua lỗ hồng phong ấn, nhưng vẫn còn vô số người bỏ mạng trong đó!

Xi Ma cổ tổ cười nhạt, lạnh lùng nói:

“Nếu đã dám xâm nhập, vậy thì... tất cả hãy ở lại đây đi!”

Dứt lời, hắn dồn sức, ngón tay điểm về phía pháp trận!

Ầm ầm!

Phong ma trận cực băng rung động dữ dội!

Trận pháp bùng phát một luồng linh lực khổng lồ, trấn áp toàn bộ công kích của hắn, nhưng cũng vì vậy mà ánh sáng pháp trận trở nên ảm đạm hơn rất nhiều!

Thậm chí... nó bắt đầu rung lắc, có dấu hiệu sụp đổ!

“Hừ! Nếu trận pháp còn nguyên vẹn, ta có lẽ thật sự không thể làm gì được.”

“Nhưng giờ đã có lỗ hồng, ngươi còn muốn ngăn cản ta sao?”

Xi Ma cổ tổ há to miệng, trong nháy mắt hút sạch toàn bộ ma khí xung quanh, sau đó phun mạnh về phía cực băng phong ma trận!

Oành!

Từng đợt sóng ma khí cuộn cuộn ập tới, điên cuồng trùng kích vào trận pháp do Thượng Cổ đại năng tu sĩ bố trí!

Cực băng phong ma trận tiếp tục rung lắc!

Dù vẫn chưa sụp đổ, nhưng ánh sáng trên trận pháp ngày càng trở nên ảm đạm hơn.

Nhìn thấy cảnh này, Xi Ma cổ tổ trầm mặc trong chốc lát.

“Xem ra thời cơ vẫn chưa đến...”

“Bất quá, những kẻ quấy nhiễu giấc ngủ của ta... dù trốn thoát khỏi pháp trận, cũng đừng mong còn sống!”

Nói đoạn, hắn tiếp tục ngưng tụ ma khí, tìm cách xuyên qua lỗ hổng pháp trận, rút lực lượng ra bên ngoài!

Lần này... hắn thật sự làm được!

Bên ngoài, đã có một lượng lớn ma khí tràn ra.

Hắn lập tức điều động những ma khí ấy, hướng thẳng về phía đám trưởng lão Lăng Vân Tông đang bỏ chạy!

Giữa không trung, Thảm Ngưng Băng cảm thấy một luồng bất an dâng trào trong lòng!

Chương 796

DTV EBOOK

Khoảng cách tới cửa ra bí cảnh vẫn còn một đoạn...

Không chút do dự, nàng lập tức thay đổi phương hướng, bay sang một lối khác!

Quả nhiên!

Chỉ trong nháy mắt, những luồng ma khí tràn qua khe hở phong ấn liền lao thẳng về phía cửa ra bí cảnh, nơi hai vị lão tổ của Lăng Vân Tông đang đứng chờ!

Nhìn thấy cảnh này, Thôn Thiên Lão Tổ quát lớn:

“Ma đầu, đừng hòng làm càn!”

Một luồng chân nguyên thôn phệ bùng lên, mạnh mẽ chặn đứng dòng ma khí!

Ầm!

Lực lượng hai bên va chạm, tạo thành một luồng sóng xung kích khổng lồ!

Con chấn động này trực tiếp đánh văng Thẩm Ngưng Băng, khiến nàng mất kiểm soát, bị đẩy xa khỏi cửa ra bí cảnh!

Khoảng cách lối thoát càng ngày càng xa...

Xi Ma cổ tổ nhìn thấy tình cảnh này, ánh mắt hắc lóe lên hàn ý.

“Hừ! Nhân tộc... chờ đến ngày ta phá trận, ta sẽ thanh toán với ngươi!”

Giọng nói lạnh lẽo vang vọng khắp ma quật, sau đó không gian lại rơi vào sự tĩnh lặng chết chóc.

Mất đi sự không chế cơ thể, Thẩm Ngưng Băng như một cánh diều đứt dây, bị lực chấn động mạnh mẽ hất văng ra xa, bay lộn nhào trong bí cảnh.

Sóng xung kích quá mức cường đại, khiến nàng gần như mất đi ý thức, chỉ có thể miễn cưỡng giữ lại một tia thanh tỉnh cuối cùng.

Phanh!

Cuối cùng, nàng rơi thẳng xuống một khe rãnh ở nơi sâu nhất trong bí cảnh.

“Khụ khụ...”

Thảm Ngưng Băng ho khẽ vài tiếng, lúc này trong cơ thể nàng pháp lực gần như đã cạn kiệt.

Trước đó, nàng dùng bí thuật cấm kỵ để đổi lấy một lượng pháp lực khổng lồ, nhưng cũng đã tiêu hao hết trong quá trình bỏ trốn.

Sau khi rơi xuống, nàng còn chưa kịp nhìn rõ tình huống xung quanh, lập tức ngất xỉu, ánh mắt dán chặt về phía lối ra xa xa của bí cảnh.

“Không ổn rồi...”

Bờ môi đỏ khẽ mấp máy, trong mắt nàng hiện lên vẻ lo lắng tột độ.

Lối thông ra khỏi bí cảnh vốn được hai vị chân nhân Kết Đan duy trì, lúc này đang dần dần thu nhỏ lại, ánh sáng mờ dần.

Hàn Phong bí cảnh – nơi này cứ mỗi 200 năm mới tự động mở ra một lần.

Nếu muốn cưỡng ép mở nó vào thời điểm khác, chí ít phải có sức mạnh của hai tu sĩ Kết Đan trở lên.

Mà bây giờ, nhiệm vụ của Lăng Vân Tông đã hoàn thành. Cổ Ma đã bị bắt sống một con, những trưởng lão bị giam cầm cũng được giải cứu phần lớn. Những người không kịp chạy thoát khỏi Ma Quật Động Thiên đều đã bỏ mạng.

Như vậy, cũng chẳng còn lý do gì để duy trì lối thông bí cảnh nữa.

Dù sao thì bên ngoài đang đối diện với tình huống Cổ Ma sắp xuất thế, Lăng Vân Tông cần dốc toàn lực chuẩn bị chiến đấu, nào có thể lãng phí thời gian ở đây?

Hiểu rõ kết quả sắp xảy ra, sắc mặt Thẩm Ngưng Băng càng thêm tái nhợt.

“Đáng chết! Ngay lúc này mà Sương Ngọc Băng Điệp còn giờ trò ương bướng!”

Nàng nghiêng rằng, giọng điệu không còn vẻ lãnh đạm thường ngày mà mang theo sự lo lắng tột cùng.

Nàng muốn triệu hồi Sương Ngọc Băng Điệp để nhanh chóng bay ra khỏi bí cảnh, tận dụng chút thời gian cuối cùng để tiếp cận lối ra trước khi nó đóng lại, thu hút sự chú ý của sư phụ.

Nhưng sau trận chiến với Lăng Ứng tại Thăng Tiên Đại Hội lần trước, Sương Ngọc Băng Điệp – vốn dĩ chưa hoàn toàn thân phục – lại càng thêm khó điều khiển.

Lúc này, nàng thậm chí còn muốn trực tiếp hủy bỏ linh khê, để con yêu thú này chết đi cho xong chuyện.

Thế nhưng, nàng cũng hiểu rõ, đây không phải lúc hành động bốc đồng.

Sương Ngọc Băng Điệp có tính cách cao ngạo và quật cường, nếu chỉ dùng cái chết để uy hiếp, nó cũng chưa chắc thân phục.

Nên làm gì bây giờ?!

Trong giây phút này, nàng hoàn toàn rơi vào tuyệt vọng.

Trước đó, ở Ma Quật Động Thiên, nàng đã sử dụng bí thuật cầm ky, lấy một phần thân thể hóa thành băng tinh vĩnh cửu để đổi lấy pháp lực. Nhưng dù phải trả cái giá đắt như vậy, nàng cũng không thể sử dụng bí thuật đó lần thứ hai trong thời gian ngắn.

Sau đó thì sao? Chờ chết ư?!

Một khi lối ra bí cảnh hoàn toàn đóng lại, nàng sẽ bị giam cầm ở nơi này mà không thể rời đi.

Sau đó, trận pháp phong ấn Cực Băng cũng sẽ mất đi hiệu lực, đến lúc đó Ma Tộc trong Ma Quật sẽ thoát khốn mà ra.

Hậu quả... không cần nghĩ cũng biết!

Bộ não của nàng xoay chuyển liên tục, cố gắng tìm kiếm một lối thoát. Nhưng bất kể tính toán thế nào, nàng cũng không tìm ra cách thoát thân.

“Thật sự phải bỏ mạng ở đây sao...?”

Ngón tay thon dài siết chặt, trong giọng nói của nàng tràn đầy sự không cam lòng.

Chết như thế này... quả thực quá oan uổng!

Nhưng đúng lúc này, một bàn tay ấm áp đột nhiên đặt lên bờ vai nàng.

“Thẩm sư muội, ta đưa ngươi ra ngoài!”

Trong khoảnh khắc đó, cả người Thẩm Ngưng Băng cứng đờ.

Nàng sửng sò, hoàn toàn không thể tin được, hóa ra vẫn còn có người ở bên cạnh!

Chương 797

DTV EBOOK

Còn chưa kịp quay đầu nhìn, ngay lập tức, nàng cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, một cỗ lực lượng mạnh mẽ nhắc bổng nàng lên khỏi mặt đất.

“Lý... Lý sư huynh?! Ngươi... ngươi làm sao lại thành ra thế này?!”

Gương mặt nàng tràn đầy vẻ kinh ngạc, giọng nói chứa đựng sự chấn động khó tin.

Không sai, người đang ôm nàng vào lòng chính là Lý Thanh!

Chỉ có điều, bộ dáng hiện tại của hắn so với trước đây quả thực khác xa một trời một vực.

Trước tiên là tóc – toàn bộ tóc trên đầu hắn đã bị thiêu cháy sạch sẽ.

Thêm nữa là thân thể – lúc này hắn chẳng khác gì một bộ thây khô cháy sém, làn da đen kịt, trông vô cùng đáng sợ.

Đáng chú ý nhất chính là đôi mắt!

Đôi mắt vốn đen như mực, giờ đây lại như hai ngọn lửa trắng lóa đang bùng cháy.

“Ai... chuyện này nói ra thì dài lắm! Giờ không phải lúc tán gẫu!”

Lý Thanh khàn giọng, mỗi chữ phát ra đều mang theo sự đau đớn tột cùng, nhưng hắn vẫn cố gắng tập trung không chế Phong Chi Mâu, điên cuồng lao về phía lối ra đang dần khép lại.

“Giờ ta không kịp bay ra ngoài trước khi cánh cổng đóng lại, ngươi có cách nào gây sự chú ý với người bên ngoài không?!”

Thậm Ngưng Băng cắn môi, sau đó bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó.

“Có! Sư phụ ta là bậc thầy chế phù, đây là Băng Bạo Phù do người ban tặng! Một khi kích hoạt, chắc chắn sẽ tạo ra động tĩnh kinh thiên động địa, nhất định có thể thu hút sự chú ý!”

Nàng đưa ra một tấm phù lục màu lam nhạt, trên bề mặt có vô số hoa văn tinh xảo tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương.

“Nhưng... ta đã tiêu hao quá nhiều trong Ma Quật Động Thiên, hiện tại niệm lực không đủ để kích hoạt phù lục này nữa... Lý sư huynh, phiền người giúp ta thôi động nó!”

Trải qua một lần tuyệt cảnh, dường như Thẩm Ngưng Băng cũng đã thay đổi.

Từ trước đến nay, nàng luôn kiệm lời, nhưng lúc này lại nói nhiều hơn hẳn.

Một bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt nắm chặt lấy cánh tay của Lý Thanh, giống như người chết đuối vớ được cọc rơm cứu mạng.

Tuy nhiên, giờ khắc này, Lý Thanh hoàn toàn không có tâm tư để ý đến sự dựa dẫm bất ngờ từ vị sư muội băng sơn này, bởi vì hắn đang phải chịu đựng một nỗi đau kinh khủng.

Không sai, cho đến tận lúc này, hắn vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa U Minh Lãnh Hỏa!

Nếu không phải vì sự xuất hiện đột ngột của Thẩm Ngưng Băng khiến hắn bừng tỉnh, e rằng cho đến khi lối ra của bí cảnh hoàn toàn đóng lại, hắn cũng vẫn đắm chìm trong quá trình luyện hóa U Minh Lãnh Hỏa, không cách nào thoát ra.

Bây giờ, hắn chỉ có thể cưỡng ép thu nạp bốn nguyên hỏa chủng của U Minh Lãnh Hỏa vào cơ thể, lấy ý chí mà áp chế.

Nhưng trước đó cũng đã nói, thiên địa linh hỏa chính là một trong những tồn tại bá đạo nhất thế gian, tuyệt đối không thể dễ dàng khuất phục.

Huống hồ, người muốn trấn áp nó lúc này... chẳng qua chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ!

Oanh!

Trong cơ thể Lý Thanh, từng đợt khí tức âm lãnh cuộn cuộn tràn ra.

Ngay cả Thẩm Ngưng Băng, người vốn sở hữu băng thuộc tính dị linh căn, cũng cảm thấy khó thích ứng với khí tức lạnh lẽo đang lan tỏa từ cơ thể hắn.

Đôi mắt đẹp của nàng thoáng lóe lên vẻ kinh ngạc, nàng không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Lý sư huynh... rốt cuộc đang ở trong trạng thái gì?

Thân thể hắn liên tục tỏa ra khí tức âm lãnh, ngay cả nàng – người vốn quen thuộc với hàn khí băng giá – cũng cảm thấy áp bách.

“Lý sư huynh, người...”

Không đợi nàng nói hết câu, Lý Thanh đã trầm giọng cắt ngang:

“Phù lục, đưa cho ta!”

Bên ngoài bí cảnh.

Lúc này, toàn bộ trưởng lão đã lần lượt trốn thoát khỏi Ma Quật Động Thiên.

Dù là người từng trải qua sóng gió như Thôn Thiên Lão Tổ, khi nhìn số người sống sót cũng không khỏi nhúu chặt chân mày.

Hắn đã lường trước rằng lần này tổn thất sẽ vô cùng thảm trọng, nhưng không ngờ lại thảm hại đến mức này.

Tổng cộng có hơn 70 tu sĩ Trúc Cơ kỳ tiến vào Ma Quật Động Thiên...

Mà bây giờ, số người còn sống sót chưa đến một nửa!

Không chỉ vậy, đệ tử thân truyền của Băng Vân Lão Tổ – Thẩm Ngưng Băng – vậy mà cũng không thấy đâu!

“Chỉ có bấy nhiêu người thôi sao? Ngưng Băng đâu?!”

Băng Vân Lão Tổ lạnh giọng hỏi.

Nhưng những trưởng lão chạy thoát khỏi Ma Quật Động Thiên lúc này, ai nấy đều còn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Sao bọn họ có thể quan tâm đến chuyện sống chết của một người không có liên quan trực tiếp đến mình?

Sinh tử của Thẩm Ngung Băng?

Thực ra, bọn họ cũng chẳng chú ý tới.

Bởi vì khi còn ở trong Ma Quật Động Thiên, Ma Tộc Cổ Tổ quá mức khủng bố!

Chấn động mà hắn mang lại khiến tất cả những người có mặt đều kinh hãi đến mức suýt mất mạng, bây giờ ra ngoài được đã là may mắn, đâu còn tâm trí nào lo nghĩ đến người khác?

Nhìn đám trưởng lão chỉ biết lắc đầu, trên mặt đầy vẻ mờ mịt, sắc mặt Băng Vân Lão Tổ lại càng thêm âm trầm.

Chương 798

DTV EBOOK

“Không thể chậm trễ nữa, chúng ta đi thôi!”

“Thời gian cấp bách, một khi Cực Băng Phong Ma Trận mất hiệu lực, Ma Tộc bên dưới sẽ thoát ra, đến lúc đó hậu quả không thể tưởng tượng nổi!”

“Chúng ta không thể lãng phí thêm thời gian, phải mau chóng tìm viện binh đối phó với Ma Tộc Cổ Tổ!”

Thôn Thiên Lão Tổ trầm giọng lên tiếng.

Dù trong lòng có tiếc nuối, nhưng hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại cảm thấy có chút may mắn.

May mắn là hắn không để đệ tử của mình – Ngô Xung – đi theo.

Nếu không, với tâm tính non nớt của tiểu tử kia, lúc này e rằng cũng đã bỏ mạng trong Ma Quạt Động Thiên rồi.

Băng Linh rẽ tuy hiếm thấy, nhưng dù gì vẫn còn có cơ hội tìm được, chỉ cần chờ đợi thêm một trăm năm, chắc chắn sẽ xuất hiện một đệ tử tư chất tương tự.

Nhưng... một kẻ đã thức tỉnh huyết mạch ác thú trong Nhân Tộc thì sao?

Tồn tại này, tuyệt đối không thể tìm thấy lần thứ hai trên thế gian!

Dù chỉ là một tia huyết mạch mỏng manh đến cực điểm, nhưng giá trị của nó vẫn là vô cùng hiếm thấy.

Dù có bốn ba khắp đại vực, chờ đợi mấy trăm năm, cũng chưa chắc tìm được người thứ hai sở hữu huyết mạch này!

Chỉ có kẻ sở hữu huyết mạch này, mới có tư cách kế thừa “Thao Thiết Thần Công” của hắn!

Trước đây, Thôn Thiên Lão Tổ đã từng nghĩ rằng thần công trấn tộc của mình đến đời hấn sẽ bị thất truyền.

Hấn đã chấp nhận sự thật đó, bởi vì dù có cố gắng tìm kiếm thế nào, cũng chẳng thể tìm được người thích hợp để kế thừa.

Nhưng không ngờ, vào thời điểm cuối đời, khi hấn đã gần như từ bỏ hy vọng, lại có thể gặp được một người đệ tử như vậy!

Làm sao hấn có thể không vui mừng đến phát điên?!

Tại Lăng Vân Tông, địa vị của Ngô Xung tuyệt đối cao hơn hấn so với đệ tử thân truyền của các Kết Đan lão tổ khác.

Điều này không chỉ vì hấn là truyền nhân của Thôn Thiên Lão Tổ, mà còn bởi vì huyết mạch hiếm có của hấn.

Nghe những lời của Thôn Thiên Lão Tổ, Băng Vân Lão Tổ cũng chỉ có thể nhẹ gật đầu, trong mắt lộ ra vài phần cô đơn.

“Vậy thì đi thôi.”

Vừa dứt lời, hai vị lão tổ lập tức buông bỏ sự khống chế đối với lối vào bí cảnh, không tiếp tục duy trì nó mở ra nữa.

Khi không còn linh lực từ đan kỳ chân nhân để duy trì, hàn phong trong ao quang môn cũng bắt đầu thu lại, cánh cổng không gian dần dần khép kín, ngăn cách hai giới hoàn toàn.

Ngay vào khoảnh khắc cánh cổng sắp đóng lại, hai vị lão tổ vừa định rời đi thì—

ẦM ẦM!

Đột nhiên, một lượng lớn băng hàn chi khí bùng phát từ bên trong bí cảnh!

Hai vị Kết Đan lão tổ lập tức dừng bước!

“Là Băng Bạo Phù!”

“Là Ngưng Băng! Nàng vẫn còn sống!”

Ánh mắt Băng Vân Lão Tổ lóe sáng, lập tức quay người, rút chân nguyên vào quang môn, nỗ lực mở lại lối vào.

Thôn Thiên Lão Tổ thấy vậy cũng không hề do dự, kết hợp linh lực với Băng Vân Lão Tổ, một lần nữa duy trì cánh cổng bí cảnh.

Huu!

Trong nháy mắt, Lý Thanh từ trong bí cảnh đạp lên Phong Chi Mâu, một tay siết chặt vòng eo mềm mại của Thảm Ngung Băng, vọt ra khỏi cánh cổng không gian!

“Đa tạ hai vị lão tổ!”

Vừa ra ngoài, Lý Thanh lập tức ôm quyền hành lễ, giọng nói trầm ổn nhưng mang theo vài phần mệt mỏi.

“Không tệ, còn sống là được!”

Thôn Thiên Lão Tổ nhẹ gật đầu, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Nhưng Băng Vân Lão Tổ là người sốt ruột nhất, vừa thấy đồ đệ liền nhanh chóng kéo nàng đến bên cạnh, giọng nói tràn đầy lo lắng:

“Đồ nhi ngoan, có bị thương không?”

“Đa tạ sư tôn quan tâm, Ngung Băng không sao cả, chỉ là tiêu hao quá lớn mà thôi.”

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, giọng điệu tuy bình tĩnh nhưng vẫn không giấu được vẻ mệt mỏi.

Nói đến đây, nàng ngẩng lên nhìn về phía Lý Thanh, ánh mắt mang theo một tia phức tạp:

“Chuyến này có thể sống sót, toàn bộ là nhờ Lý sư huynh. Nếu không có hắn ra tay cứu giúp, ta đã bị giam vĩnh viễn trong bí cảnh!”

Nghe vậy, Băng Vân Lão Tổ cũng nhìn về phía Lý Thanh, ánh mắt tràn đầy tán thưởng:

“Làm rất tốt!”

Được một vị Kết Đan lão tổ khen ngợi, Lý Thanh khẽ nhếch khóe môi, cố nặn ra một nụ cười mệt mỏi:

“Chỉ là tiện tay mà thôi, không dám nhận lời khen của lão tổ. Kỳ thật, Băng Bạo Phù của Thảm Sư Muội cũng giúp ích rất nhiều.”

Nhưng ngay lúc này, Thôn Thiên Lão Tổ lại đột nhiên híp mắt lại, ánh nhìn sắc bén như có thể nhìn thấu tất cả:

“Hửm? Trong cơ thể người... rốt cuộc đã thu nạp thứ gì?”

“Tại sao khí tức lại kỳ lạ như vậy?!”

Việc duy trì thông lộ bí cảnh mở ra tiêu hao không ít pháp lực, vì vậy ngay sau khi kết thúc, Thôn Thiên Lão Tổ lập tức dẫn động chân thân, thôn phệ chân nguyên để hấp thu linh khí thiên địa, nhanh chóng khôi phục pháp lực.

Chương 799

DTV EBOOK

Cũng chính vì lý do này, cảm giác đối với linh khí thiên địa của hắn cực kỳ nhạy bén. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã nhận ra dị trạng trên cơ thể Lý Thanh.

“A? Trong cơ thể ngươi đã thu nạp thứ gì mang thuộc tính cực âm vậy? Khí tức sao lại quái dị như thế?”

Lời của Thôn Thiên Lão Tổ vừa thốt ra, ánh mắt của tất cả mọi người lập tức dồn hết lên người Lý Thanh.

Không thể phủ nhận, lúc này bề ngoài của Lý Thanh quả thật có chút đáng sợ. Không chỉ tóc bị cháy sạch, thân thể vốn rắn rỏi cường tráng giờ đây trở nên khô gầy đến đáng thương. Toàn thân đầy những dấu vết không rõ là do bỏng hay do giá rét để lại, nhìn qua chẳng khác gì một lão giả đang trong thời kỳ cuối của tuổi già, khí huyết suy bại đến cực điểm.

Thật khó tưởng tượng hắn đã trải qua những gì bên trong bí cảnh!

Lý Thanh trong lòng chấn động, biết rằng chuyện này có lẽ không thể che giấu được nữa. Hắn chỉ có thể cười khổ, chuẩn bị nói ra sự thật.

Nhưng ngoài dự đoán của hắn, Thôn Thiên Lão Tổ lại chỉ nhàn nhạt phát tay áo, không hề có ý ép buộc:

“Nếu ngươi không muốn nói, có thể không nói. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, chúng ta cũng không phải hạng người không hiểu đạo lý.”

“Ngươi chỉ cần nhớ kỹ một điều—ngươi là trưởng lão của Lăng Vân Tông, không được làm ra chuyện có hại cho tông môn, vậy là đủ!”

Nghe vậy, trong lòng Lý Thanh dâng lên một trận cảm kích.

Gặp được một vị tiên bối thấu tình đạt lý như vậy thật không dễ! Không lấy thế đè người, cũng không ép hắn phải khai báo

bí mật của bản thân.

Khoảnh khắc này, hắn thậm chí còn có suy nghĩ cam tâm vì tông môn mà cống hiến tất cả, dù có phải hy sinh sinh mạng cũng không chối từ.

“Đa tạ Lão Tổ thông cảm!” Lý Thanh ôm quyền cảm kích.

“Được rồi, đi theo các trưởng lão khác lên linh chu trở về tông môn đi. Thời gian không còn nhiều.” Thôn Thiên Lão Tổ nhàn nhạt phất ống tay áo, ra hiệu cho Lý Thanh rời đi.

Mọi người nhìn theo bóng dáng lão đảo của hắn bước về phía linh chu, trong lòng không khỏi dấy lên sự tò mò—rốt cuộc trong cơ thể hắn đã xảy ra biến cố gì?

Lúc này, chỉ có Băng Vân Lão Tổ là không kìm được tính tò mò, lập tức hỏi:

“Thôn Thiên sư huynh, ngươi chắc chắn đã nhìn ra Lý trưởng lão này có vấn đề gì rồi phải không?”

Thôn Thiên Lão Tổ cười nhạt, vuốt râu chậm rãi nói:

“Ha ha, tiểu tử này phúc duyên không tệ đâu. Nói cho các ngươi biết cũng không sao.”

“Hắn chủ tu hỏa hệ công pháp, nếu ta cảm ứng không sai, thì chính là Xích Hoàng Phần Thiên Công!”

“Vừa rồi trong đồng tử hắn thỉnh thoảng lóe lên ngọn lửa màu trắng như ẩn như hiện, mà toàn thân lại mang theo khí tức âm lãnh dị thường.”

“Không những thế, thần hồn của hắn cũng bị thương không nhẹ, khí huyết tổn hao vô cùng nghiêm trọng.”

Lời vừa nói ra, Hư Vân Chương Môn và Băng Vân Lão Tổ lập tức liên tưởng đến một thứ!

“Là... U Minh Lãnh Hỏa!? Hắn lại có được loại linh hỏa này sao?”

Dù là Băng Vân Lão Tổ cũng không khỏi chấn động.

Còn Hư Vân Chương Môn và Thâm Ngưng Băng thì càng thêm khiếp sợ!

Loại thiên địa linh hỏa hiếm thấy này vốn chỉ tồn tại trong các diễm tịch cổ, vậy mà lại xuất hiện ngay trước mắt bọn họ sao?

Hư Vân Chương Môn hít mắt, trầm giọng nói:

“Cũng không có gì lạ. Hàn Phong Bí Cảnh vốn là do một vị thượng cổ đại năng khai mở, việc bên trong sản sinh ra thiên địa linh hỏa cũng không phải chuyện khó hiểu. Có khi, đây chính là hỏa chủng mà vị tiên bối đó lưu lại, giờ mới lại bùng cháy lần nữa.”

“Hơn nữa, Xích Hoàng Phần Thiên Công có một đặc điểm chính là có thể cảm ứng linh hỏa trong thiên địa. Có lẽ Lý Thanh đã tình cờ cảm nhận được nó.”

“Điều thú vị nhất là... hắn vẫn chưa thể hoàn toàn luyện hóa linh hỏa này, hiện tại chỉ có thể cố gắng trấn áp trong cơ thể mà thôi.”

Cả bầu không khí lập tức chìm vào im lặng.

Ngay cả Băng Vân Lão Tổ cũng phải hít vào một hơi khí lạnh.

Thẩm Ngưng Băng thì siết chặt bàn tay trắng nõn, đôi mắt đẹp hiện lên sự kinh ngạc tột độ.

“Nói cách khác... Lý sư huynh đã bị U Minh Lãnh Hỏa phản phệ, vậy mà vẫn cứ rắn chịu đựng để hộ tống ta ra khỏi bí cảnh sao?”

Nàng không hiểu rõ việc luyện hóa thiên địa linh hỏa sẽ đau đớn thế nào, nhưng chỉ cần nhìn dáng vẻ Lý Thanh lúc này và những gì Thôn Thiên Lão Tổ vừa nói, có thể khẳng định, đó là một nỗi thống khổ mà người thường không thể nào chịu đựng nổi!

Vừa nghĩ đến đây, nội tâm Thẩm Ngưng Băng cũng không khỏi căng thẳng.

“Trách không được Lý sư đệ ngay cả đi đường cũng lão đảo, thì ra hắn đến giờ vẫn đang luyện hóa U Minh Lãnh Hỏa?” Hư Vân Chương Môn lẩm bẩm.

Chương 800

DTV EBOOK

“Kẻ này không chỉ có phúc duyên, mà tâm chí cũng kiên nghị hơn người, tương lai chưa biết chừng thật sự có thể đạt được thành tựu không nhỏ.” Bằng Vân Chân Nhân nhẹ giọng bình luận.

Thôn Thiên Lão Tổ gật đầu đồng ý: “Không sai, Thiết Mạc chắc chắn sẽ không bạc đãi kẻ này, tương lai bất kể tình huống thế nào, hắn cũng là phúc phận của Lăng Vân Tông!”

Đúng vậy, sống lâu như thế, ánh mắt nhìn người của Thôn Thiên Lão Tổ đương nhiên vô cùng toàn diện và lâu dài.

Hắn suy tính rằng, nếu tương lai Lý Thanh có thể đạt được thành tựu, vậy thì hắn chính là một lá chắn vững chắc của Lăng Vân Tông.

Dù cho đời này hắn chỉ dừng lại ở Trúc Cơ kỳ, điều đó cũng không quan trọng. Chỉ cần tông môn đối đãi hắn thật tốt, chờ đến khi hắn quy tiên, phần thiên địa linh hỏa trong cơ thể hắn vẫn sẽ thuộc về tông môn, trở thành truyền thừa của Lăng Vân Tông.

Đối với một tiên đạo tông môn có nền tảng sâu dày mà nói, tuổi thọ của một tu sĩ Trúc Cơ kỳ chung quy vẫn là quá ngắn ngủi.

Tóm lại, bất luận kết quả thế nào, Lăng Vân Tông cũng không thiệt thòi.

Hư Vân Chương Môn cảm khái nói: “Hừm, Lý sư đệ có thể lấy tư chất tứ linh căn mà đột phá Trúc Cơ, đúng là không phải nhờ may mắn.”

“Tu luyện Xích Hoàng Phần Thiên Công mà còn có thể cảm ứng và thu được thiên địa linh hỏa, con đường tương lai của hắn có lẽ sẽ rực rỡ vô cùng!”

“Được rồi, chúng ta cũng mau trở về tông môn, còn phải bàn bạc xem nên đối phó thế nào với kiếp nạn ma quật lần này.”
Thôn Thiên Lão Tổ lắc đầu, giọng điệu có phần trầm trọng.

Lúc này, điều quan trọng nhất chính là mối họa từ ma quật. Nếu không thể bình định được kiếp nạn này, thì tất cả những thứ khác đều chỉ là vô nghĩa.

Trong khi đó, Lý Thanh lặng lẽ đi theo nhóm trưởng lão Trúc Cơ trở về linh chu của Thôn Thiên Lão Tổ.

Hắn không hề hay biết rằng hai vị lão tổ vừa thảo luận về mình, mà chỉ tìm một góc yên tĩnh, ít người lui tới trên linh chu rồi khoanh chân ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, hắn lập tức cảm nhận được ngũ tạng lục phủ như thể bị vạn năm huyền băng đông cứng, khí huyết không chỉ suy bại đến cực điểm, mà ngay cả thần hồn cũng đang chịu đựng một đợt khảo nghiệm khốc liệt.

Dược lực của Hộ Hồn Đan đã gần như tiêu hao hoàn toàn, giờ phút này, thứ duy nhất có thể bảo vệ thần hồn hắn chỉ còn lại một góc Thiên Tinh Thảo ngàn năm trong túi trữ vật.

Không chút do dự, Lý Thanh lập tức lấy nó ra với tốc độ nhanh nhất, nhét thẳng vào miệng như sấm chớp, không cho bất kỳ ai trên linh chu cơ hội phát hiện.

Sau đó, hắn tiếp tục chuyên tâm luyện hóa bốn nguyên hỏa chủng của U Minh Lãnh Hỏa.

“Nếu đã chịu bao nhiêu thống khổ như vậy, vậy thì lần này, dù thế nào ta cũng phải luyện hóa triệt để ngươi!”

Nội tâm hắn cứng rắn như thép, hạ quyết tâm không thể để cơ hội này tuột mất.

Cứ thế, hắn chìm đắm vào quá trình luyện hóa mà không hề hay biết khi nào linh chu cự hạm đã cất cánh.

Ngay lúc này, Thôn Thiên Lão Tổ nhẹ nhàng bấm pháp quyết, tạo ra một kết giới cách âm bao trùm lấy khu vực của Lý Thanh, ngăn cách hết thủy động tĩnh.

Dù sao, các trưởng lão khác cũng vừa trải qua một trận sinh tử đại kiếp, giờ phút này ai nấy đều tranh thủ tĩnh tâm khôi phục pháp lực, không có tâm tư để ý đến hắn.

Nhờ vậy, việc Lý Thanh âm thầm tu luyện cũng không quá mức đột ngột, thậm chí nhìn qua vẫn rất bình thường.

Trong lúc hắn còn đang tập trung luyện hóa, một tia ý niệm vụt qua trong đầu Thôn Thiên Lão Tổ.

“Hừm, tiểu tử này đã gần đến cực hạn rồi... Vậy thì truyền cho ngươi một đạo tàn pháp vậy.”

“Về sau có thể chịu nổi hay không, tất cả tùy thuộc vào mệnh ngươi.”

Thôn Thiên Lão Tổ khẽ nhúc nhích thần sắc, sau đó vận dụng thần thức, truyền âm nhập mật, đem một đoạn khẩu quyết không trọn vẹn truyền vào trong đầu Lý Thanh. Chỉ có hắn mới có thể nghe thấy.

“Pháp này là do lão phu có được trong một chuyến du hành thiên hạ, khi tìm kiếm truyền nhân y bát. Nó có tên là Khô Mộc Phùng Xuân Thuật!”

“Chỉ tiếc đây chỉ là một đoạn khẩu quyết không trọn vẹn. Nó có thể giúp ngươi luyện hóa U Minh Lãnh Hỏa được bao nhiêu, hoàn toàn phải dựa vào chính ngươi mà thôi.”

Lúc này, Lý Thanh vẫn đang xếp bằng luyện hóa bốn nguyên hỏa chung, bỗng nhiên trong đầu vang lên một giọng nói.

Ban đầu hắn có chút kinh hãi, nhưng rất nhanh liền trấn định lại, kiên nhẫn ghi nhớ toàn bộ đoạn khẩu quyết của Khô Mộc Phùng Xuân Thuật.

Phép này, tựa như cây khô gặp mùa xuân, trọng điểm là một quá trình phá rồi lại lập! Trước tiên phải để bản thân rơi vào trạng thái tĩnh mịch, tuyệt cảnh, sau đó mới có thể khai mở sinh cơ.

May mắn thay, vì đây chỉ là một đoạn tàn khuyết nên cũng không quá khó để lĩnh ngộ, thậm chí còn khá đơn giản.

Chương 801

DTV EBOOK

Hiện tại, chẳng phải chính hắn đang ở trạng thái “khô mộc” được ghi chép trong pháp thuật này sao?!

Dĩ nhiên, do đây là tàn pháp, hiệu quả của nó không thể nào sánh được với Khô Mộc Phùng Xuân Thuật hoàn chỉnh.

Nhưng với Lý Thanh, chỉ cần vậy là đủ!

Hắn từng tu luyện qua Bảo Mộc Luyện Thân Quyết, nhục thân đã được linh mộc chi khí tắm bổ trong thời gian dài. Vậy nên, một cách vô tình, hắn đã đặt xuống nền tảng tốt nhất để thi triển Khô Mộc Phùng Xuân Thuật!

“Không phá thì không xây được, phá rồi lại lập! Pháp này dù không trọn vẹn, nhưng cũng có tác dụng không nhỏ!”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh dứt khoát từ bỏ việc bảo vệ nhục thân và thần hồn, trực tiếp đốt toàn bộ hỏa hoàng chân nguyên trong cơ thể, dồn hết sức vào việc luyện hóa U Minh Lãnh Hỏa.

Đây chính là một hành động liều mạng!

Hắn không quan tâm đến việc thiên địa linh hỏa có thể gây tổn thương đến mình ra sao, mà chỉ tập trung chuyên chú vào luyện hóa.

Không biết bao lâu đã trôi qua, linh chu cự hạm từ lâu đã quay về Lăng Vân Tông.

Thế nhưng, Lý Thanh vẫn ngồi xếp bằng trong khoang thuyền, cả người trông giống như đã hóa đá.

Một bên, Thảm Ngưng Băng và Ngô Bàn Tử lo lắng dõi theo hắn.

“Làm sao lại thành ra thế này?!” Ngô Bàn Tử không nhịn được lên tiếng, giọng đầy bất an. “Lý Thanh tự ép mình quá mức rồi!”

Từ lời kể của sư phụ và Thẩm Ngưng Băng, hắn biết được những gì mà Lý Thanh đã trải qua. Giờ đây, tận mắt chứng kiến tình trạng của hắn, trong lòng càng thêm lo lắng.

Thẩm Ngưng Băng cũng chẳng khá hơn, đôi tay trắng nõn nắm chặt lấy góc áo, hàng lông mày nhíu chặt lại.

Hiện tại, trạng thái của Lý Thanh thực sự rất cổ quái. Nếu không phải trước đó Thôn Thiên Lão Tổ đã nhắc nhở, bọn họ thậm chí còn nghĩ rằng hắn đã tọa hóa!

Nhục thân của hắn trông như than cốc, hoàn toàn không có một chút sinh cơ.

Không chỉ vậy, U Minh Lãnh Hỏa mà hắn hấp thụ cũng hoàn toàn biến mất, không để lộ ra dù chỉ một tia khí tức của thiên địa linh hỏa.

Tình huống này vô cùng giống với những ghi chép trong điển tịch về linh hỏa tịch diệt! Một khi linh hỏa rơi vào trạng thái tịch diệt, chỉ có thể chờ đợi hàng chục, thậm chí hàng trăm năm sau mới từ từ khôi phục!

Ngay lúc hai người đang căng thẳng chờ đợi, một âm thanh giòn tan đột nhiên vang lên—

“Răng rắc!”

Bọn họ vội vàng nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trên thân thể của Lý Thanh, một mảng lớn lớp than cốc đột ngột rơi xuống!

Tiếp đó, càng ngày càng nhiều lớp biểu bì cũ bong tróc, từng mảng từng mảng lá tả rơi xuống đất.

Ở phía dưới, lộ ra một làn da trắng nõn như trẻ sơ sinh, trông như vừa được sinh ra từ trong lửa đỏ!

Không chỉ vậy, ngay cả tóc và lông mày của hắn cũng đang từ từ mọc lại...

“Thật sự là đã lâu rồi mới có tóc ngắn như vậy.”

Lý Thanh đưa tay vuốt nhẹ đỉnh đầu, cảm nhận những sợi tóc ngắn cứng cáp đang dựng đứng như lông bàn chải.

Dĩ nhiên, với tu vi thể thuật hiện tại của hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể vận dụng khí huyết chi lực để kích thích thân thể, khiến tóc nhanh chóng mọc dài trở lại.

Chỉ là điều đó hoàn toàn không cần thiết. Người tu tiên nào lại quan tâm đến mấy thứ tầm thường như diện mạo bề ngoài chứ?

Ngô Xung đứng bên cạnh chờ đợi, thấy Lý Thanh đang mân mê mái tóc ngắn, liền tò mò hỏi:

“Lý Thanh, người thực sự đã luyện hóa được một loại thiên địa linh hỏa?”

Ngay cả Thẩm Ngưng Băng cũng dời ánh mắt, chăm chú quan sát hắn, trong đôi mắt đẹp ánh lên vẻ hiếu kỳ.

Trước đó, khi còn ở trên linh chu, hắn đã nghe được Thôn Thiên Lão Tổ truyền âm nhập mật, nên hiểu rõ linh hỏa trong cơ thể mình sớm muộn cũng không thể giấu giếm được.

Tuy nhiên, xét tình hình hiện tại, hắn dường như đã suy nghĩ quá phức tạp.

Nếu Thôn Thiên Chân Nhân và Băng Vân Chân Nhân thực sự tâm địa hiểm ác, hắn tuyệt đối không có cơ hội trở lại tông môn.

Cách thức cưỡng đoạt, lấy thế ép người không phải lúc nào cũng xảy ra.

“Đúng vậy, lần này ta thực sự gặp hiểm cảnh nhưng may mắn nhờ Thôn Thiên Lão Tổ truyền thụ một đạo tàn pháp, nếu không, e rằng đã khó toàn mạng.”

Vừa dứt lời, Lý Thanh xoay tay, mở lòng bàn tay ra.

Trong khoảnh khắc, một ngọn lửa trắng lóa bùng lên từ tay hắn, nhảy nhót như có sinh mệnh.

Lập tức, bốn phía trở nên âm lãnh dị thường, ngay cả cơn gió thổi qua cũng mang theo luồng hàn khí thấu xương.

U Minh Lãnh Hỏa!

Lần này, hắn đã thực sự luyện hóa thành công!

Oanh!

Bốn nguyên hỏa chủng nằm gọn trong tay, Lý Thanh có thể tùy ý điều động đoàn linh hỏa này. Điều này đồng nghĩa với việc thực lực của hắn một lần nữa tăng lên đáng kể.

Ngọn lửa dường như có sinh mệnh, linh hoạt trôi nổi trên đầu ngón tay Lý Thanh. Nhưng khác với trước đây, lúc này nó không còn gây tổn thương đến nhục thân hắn nữa.

Chương 802

DTV EBOOK

Giờ đây, hắn chính là chương khổng giả thực sự của U Minh Lãnh Hỏa, đương nhiên sẽ không bị chính ngọn lửa do mình luyện hóa làm hại.

Thấy vậy, Thẩm Ngưng Băng hít sâu một hơi, nổi lo lắng trong mắt cũng tan biến. Hắn mỉm cười:

“Chúc mừng Lý sư huynh! Thiên địa linh hỏa chính là một trong những chí bảo trân quý bậc nhất trong tu tiên giới, lại thêm Xích Hoàng Phần Thiên Công, tương lai ngươi chắc chắn sẽ có tiền đồ vô lượng!”

Thẩm Ngưng Băng cười rộ lên, tựa như một đóa hoa nở rộ trên băng sơn, thanh lãnh mà vẫn diễm lệ.

“Haha! Lý Thanh, lần này ngươi thực sự phát đạt rồi! Có ngọn lửa này trong tay, trong hàng ngũ Trúc Cơ kỳ tu sĩ, ai có thể là đối thủ của ngươi chứ?”

Ngô Xung cười ha hả, từ tận đáy lòng cảm thấy vui mừng thay cho Lý Thanh.

Trước sự chúc mừng của mọi người, Lý Thanh không hề tỏ ra kiêu ngạo. Dù trong lòng có chút kích động, nhưng hắn chưa bao giờ tự mãn.

Tu tiên giới nhân tài xuất hiện lớp lớp, anh hùng thiên hạ vô số, hắn tuyệt đối không dám cho rằng chỉ với chút bản lĩnh này đã có thể ngạo thị quần hùng.

“Không bàn những chuyện này nữa. Ngô Bàn Tử, sư phụ ngươi - Thôn Thiên Lão Tổ đâu rồi? Ta muốn gặp mặt để đích thân bái tạ ông ấy.”

Lý Thanh trịnh trọng nói.

Lần này, hắn đã nhận đại ân từ vị lão tổ của tông môn.

Nếu không có Khô Mộc Phùng Xuân Thuật tàn pháp, hắn đã có thể bỏ mạng trong lúc luyện hóa U Minh Lãnh Hỏa.

Bởi vì vào thời khắc đó, hắn thực sự đã rơi vào trạng thái kiệt quệ—tinh thần, nhục thân, chân nguyên pháp lực đều hoàn toàn cạn kiệt. Nếu không nhờ tàn pháp kia, chắc chắn hắn đã dầu hết đèn tắt!

May thay, Khô Mộc Phùng Xuân Thuật đã giúp hắn nghịch chuyển tình thế, phảng phất như được tái sinh!

Hiện tại, hắn đang ở trạng thái tốt nhất từ trước đến nay—tinh thần sung mãn, khí huyết dồi dào, pháp lực hùng hậu.

Mỗi cử động đều tràn đầy lực lượng, nhục thể của hắn một lần nữa tinh tiến, chỉ còn cách Nhị Giai Hậu Kỳ Luyện Thể một bước nhỏ, thậm chí hắn cảm thấy có thể đột phá bất cứ lúc nào!

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi cảm thán. Chỉ là một đoạn tàn pháp mà đã lợi hại như vậy, nếu có được Khô Mộc Phùng Xuân Thuật hoàn chỉnh, không biết nó sẽ cường đại đến mức nào.

Ngô Xung lắc đầu, sắc mặt có chút khó coi:

“Sự phụ ta rời tông môn ngay sau khi trở về, có lẽ đang tìm kiếm viện trợ. Ta nghe ông ấy nói trong Ma Quật Động Thiên có một tôn Cổ Ma vô cùng cường đại.”

“Vậy sao...”

Ánh mắt Lý Thanh trở nên u ám.

Ma Quật Động Thiên vẫn chưa thể giải quyết triệt để, chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ chờ ngày bùng nổ.

Nghĩ đến điều này, niềm vui vì luyện hóa thành công U Minh Lãnh Hỏa cũng tiêu tan không ít, trong lòng hắn dâng lên cảm giác nặng nề.

“Lý sư huynh, hay là ngươi cứ về nghỉ ngơi trước đi. Những chuyện của tông môn, chúng ta có lo lắng cũng vô ích. Chỉ có thể chờ đợi kết quả từ lão tổ và chương môn mà thôi.”

Thảm Ngưng Băng lạnh nhạt nói.

Nghe vậy, Lý Thanh khẽ gật đầu, sau đó cùng Thảm Ngưng Băng và Ngô Xung cáo biệt, rồi quay trở về động phủ của mình.

Một lần nữa trở lại nơi ở, hắn không hề có ý định nghỉ ngơi mà lập tức tập trung cảm nhận sự biến hóa của Xích Hoàng Phần Thiên Công.

“Có thiên địa linh hỏa gia trì, rốt cuộc công pháp này cũng có thể phát huy toàn bộ uy lực!”

Lý Thanh lâm bầm, sau đó thử ngồi xuống tu hành.

Trước tiên, hắn dẫn động thiên địa linh khí nhập thể. Nương theo sự vận chuyển của Xích Hoàng Phần Thiên Công, linh khí bốn phương tám hướng nhanh chóng tràn vào thân thể hắn.

Ngày trước, đây chính là cực hạn của hắn.

Bởi lẽ, muốn chuyển hóa thiên địa linh khí thành pháp lực bản thân, cần phải thông qua công pháp để dẫn dắt nó vận hành qua từng vòng chu thiên trong kinh mạch.

Nhưng lần này, bốn nguyên hỏa chủng của U Minh Lãnh Hỏa lại tự động bị kích hoạt.

Chỉ trong chớp mắt, luồng hỏa diễm trắng lóa đã lan tỏa khắp kinh mạch, chủ động hỗ trợ luyện hóa những luồng linh khí hỗn loạn trong thiên địa!

“Thật không thể tưởng tượng nổi!”

Nhận thấy sự khác biệt rõ rệt này, Lý Thanh không khỏi thán kinh hãi.

Luồng linh khí hỗn loạn vô tự, sau khi chảy qua kinh mạch hắn, đã bị U Minh Lãnh Hỏa thiêu đốt một lần, ngay lập tức trở nên vô cùng tinh thuần, dễ dàng chuyển hóa thành pháp lực chân nguyên trong đan điền!

“Thì ra là mượn thiên địa linh hỏa để tẩy luyện linh khí, trách không được có thể gia tăng tốc độ tu luyện! Công pháp này quả nhiên thần kỳ đến cực điểm!”

Lúc này, khóe miệng hắn không nhịn được mà nở nụ cười mừng rỡ.

Hắn lập tức đẩy nhanh tốc độ hấp thu thiên địa linh khí, giống như một cỗ máy vận hành hết công suất mà không hề cảm thấy mệt mỏi.

Chương 803

DTV EBOOK

Cứ như vậy, thiên địa linh khí không ngừng tràn vào cơ thể hắn. Pháp lực của hắn đang dần trở nên hùng hậu hơn với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Cùng lúc đó, khí tức của hắn cũng ngày càng cường đại!

Lý Thanh đã bước vào Trúc Cơ kỳ được một khoảng thời gian không ngắn. Những năm qua, hắn đã dùng không ít đan dược, thể nhưng vẫn chưa thể chạm đến bình cảnh Trúc Cơ trung kỳ.

Tất cả chỉ vì tư chất tứ linh căn của hắn quá mức tầm thường!

Nhưng hiện tại thì khác!

Có thiên địa linh hỏa phụ trợ, hiệu suất tu luyện của hắn đã đạt đến một cảnh giới hoàn toàn khác!

Điều này vượt xa bất kỳ loại đan dược nào, hơn nữa, quá trình tăng tiến này không để lại bất kỳ tác dụng phụ nào—không có đan độc tích tụ, cũng không làm cơ thể kháng dược tính.

Có thể nói, đây là một cơ duyên trăm lợi mà không có một hại!

Nếm được lợi ích này, Lý Thanh cảm thấy tất cả những đau đớn khi luyện hóa U Minh Lãnh Hỏa trước kia đều trở nên đáng giá.

Nếu so với việc tu vi phi tốc tăng trưởng hiện tại, thì dù có phải chịu khổ gấp mười, gấp trăm lần, hắn cũng sẵn lòng!

“Không hổ danh là công pháp có khả năng nghịch thiên cải mệnh! Thì ra những kẻ có thiên phú tuyệt đỉnh đều tu luyện theo cách này!”

Cứ như vậy, thời gian thấm thoát trôi qua mấy tháng.

Sau trận sinh tử kiếp nạn vừa qua, hầu hết các trưởng lão của Lăng Vân Tông đều hiểu rõ tầm quan trọng của tu vi, vì thế gần như toàn bộ đều đang bế quan khổ tu.

Và cũng chính vào ngày hôm nay, tông môn rốt cuộc đã ban thưởng cho những người từng tiến vào Ma Quật!

“Lý sư thúc, bây giờ có thể đến tông môn lĩnh thưởng rồi! Lần này ngươi bắt sống một đầu Cổ Ma, đúng là lập đại công đầu a!”

Bên ngoài động phủ, một giọng nói hiền hòa vang lên, mang theo vài phần kính nể cùng nịnh nọt.

Một lúc lâu sau, Lý Thanh mới chậm rãi bước ra.

“Phải không? Ta còn tưởng sẽ phải chờ thêm một thời gian nữa, không ngờ lần này khen thưởng lại nhanh như vậy.”

Trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng.

Đợt khen thưởng lần này vô cùng quan trọng!

Hắn vừa vặn chạm đến bình cảnh Trúc Cơ trung kỳ, hiện tại đang lo không biết phải làm sao để đột phá!

“Haha! Ta nghe nói chương môn và các trưởng lão đã thương thảo rất lâu mới quyết định phần thưởng cho ngươi đó! Nếu không, e rằng còn có thể nhanh hơn!”

Tên đệ tử đến báo tin nhìn Lý Thanh với ánh mắt tràn đầy kính sợ và ngưỡng mộ.

Từ lúc nào, trong mắt các đệ tử tầng dưới chót của tông môn, Lý Thanh đã trở thành một tấm bia lớn để noi theo!

“Thật sao? Cũng đáng để mong chờ đấy!”

Lý Thanh cười cười, tiện tay lấy ra một túi linh thạch nhỏ, ít nhất cũng có bảy tám chục khối, rồi ném cho tên đệ tử kia.

“Cầm lấy đi, coi như cảm ơn ngươi đã vất vả một chuyến.”

Nhận lấy túi linh thạch, tên đệ tử kia không khỏi vừa mừng vừa sợ, thậm chí còn có chút thấp thỏm lo âu.

“Như vậy sao được! Ta chỉ làm đúng bổn phận của mình, không dám nhận!”

Còn chưa kịp nói dứt lời, Lý Thanh đã bật cười sang sảng:

“Không sao cả, cứ cầm đi! Sau này chăm chỉ tu hành, cố gắng báo đáp tông môn, hiểu không?”

Nói xong, hắn liền đạp Gió Chi Mâu, thân ảnh hóa thành một đường sáng, lao nhanh về phía chân trời.

Nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, tên đệ tử kia nâng túi linh thạch trong tay, kính cẩn cúi đầu:

“Đệ tử xin cần tuân dạy bảo!”

“Năm bình Tử Dương Đan, tùy ý chọn một phần truyền thừa tại tầng hai đại điện truyền công, được phép chọn một kiện bảo vật trong tông môn bảo khố, 3000 khối Linh Thạch, 500 điểm cống hiến, đồng thời từ nay về sau điểm cống hiến hàng năm sẽ tăng từ 200 lên 300 điểm!”

“Ân, Lý sư đệ, đây là phần thưởng dành cho ngươi. Có gì muốn hỏi không?”

Trên gương mặt hiền hòa của chương môn Hư Vân vẫn là nụ cười thân thiện như cũ, ngay cả đôi mắt cũng híp lại, bộ râu trắng cùng mái tóc bạc càng khiến hắn trông như một lão giả hiền lành.

Nghe xong phần thưởng dành cho mình, Lý Thanh đứng đờ tại chỗ thật lâu, trong lòng đầy kinh ngạc, một lúc lâu vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Thấy vậy, chương môn Hư Vân hơi nhíu mày, lên tiếng hỏi: “Sao vậy, Lý sư đệ? Ngươi không hài lòng với phần thưởng của tông môn sao?”

Lý Thanh lập tức lắc đầu, vội vàng nói: “Không, không phải vậy!”

“Hả? Vậy là sao?”

“Sư huynh, ta chỉ cảm thấy phần thưởng này quá phong phú. Chẳng qua chỉ là bắt được một con Cổ Ma sống thôi mà...”

Đúng vậy, Lý Thanh cảm thấy khó mà tin nổi. Phần thưởng phong phú đến mức khiến hắn bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Hắn biết việc gia nhập tông môn có rất nhiều lợi ích, nhưng không ngờ lại nhận được nhiều đến thế. Những phần thưởng này, nếu tùy tiện ném ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến vô số tu sĩ Trúc Cơ kỳ tranh đoạt đến sứt đầu mẻ trán.

Chương 804

DTV EBOOK

Vậy mà tất cả lại dành cho hần, hơn nữa còn một lần trao hết, khiến hần không khỏi có chút bất an.

“Ha ha ha!”

Chương môn Hư Vân bật cười, vỗ vỗ vai hần, trấn an: “Lý sư đệ, người bắt sống được Cổ Ma lần này có công lao rất lớn đối với tông môn, không cần tự coi nhẹ bản thân!”

“Thôn Thiên lão tổ đã từ thức hải của Cổ Ma trích xuất ra rất nhiều tin tức quan trọng. Hơn nữa, toàn bộ ngôn ngữ của Cổ Ma tộc cũng đã được dịch ra, sau này sẽ khắc thành ngọc giản để phân phát cho tất cả đệ tử trong tông học tập.”

“Người không cần lo lắng, tất cả những phần thưởng này đều xứng đáng với công lao của người!”

Chương môn Hư Vân cười nói, thái độ vô cùng ôn hòa.

Đương nhiên, xét theo lẽ thường, phần thưởng này thực sự phong phú đến mức kinh người.

Nhưng từ khi Thôn Thiên lão tổ nhận ra điểm đặc biệt của Lý Thanh, Lăng Vân Tông đã quyết định phải khiến hần trung thành tuyệt đối với tông môn.

Dù nhìn qua, phần thưởng này có vẻ rất lớn, nhưng thực tế, đối với tông môn mà nói, đây chỉ là một khoản đầu tư không lỗ vốn.

Bởi vì, chỉ cần Lý Thanh trưởng thành, hần chắc chắn sẽ trở thành trụ cột vững chắc của tông môn.

Ngay cả khi hần không thể đạt đến cấp độ mong muốn, tối thiểu tông môn vẫn thu hoạch được một người có khả năng truyền thừa thiên địa linh hóa—một loại tài nguyên vô cùng trân quý.

Vậy nên, tông môn đã quyết định bồi dưỡng hần thật tốt, để đổi lấy sự trung thành của hần.

Hơn nữa, từ khi gia nhập tông môn đến nay, phẩm chất mà Lý Thanh thể hiện hoàn toàn chứng minh hắn là người có tình có nghĩa, tuyệt đối không phải kẻ vong ân phụ nghĩa.

Chính vì thế, đầu tư vào hắn, Lăng Vân Tông vô cùng yên tâm.

Quả nhiên, người tốt có báo đáp mà!

Giờ khắc này, Lý Thanh cảm động ôm quyền, trịnh trọng nói: “Lý Thanh đa tạ tông môn bồi dưỡng, ân tình này, ta sẽ không bao giờ quên!”

Chương môn Hư Vân cười ha ha, khoát tay nói: “Ha ha ha, những phần thưởng khác ta đã chuẩn bị sẵn cho ngươi rồi. Riêng truyền công đại điện và tông môn bảo khổ thì ngươi tự đi một chuyến. Dù sao, công pháp hay bảo vật, vẫn phải do chính ngươi tự mình lựa chọn.”

Vừa nói xong, hắn liền đưa cho Lý Thanh một túi trữ vật, bên trong chứa đầy Tử Dương Đan cùng 3000 khối Linh Thạch!

Cầm túi trữ vật trong tay, Lý Thanh cảm thấy nội tâm nặng trĩu.

“Đi thôi! Lúc nào muốn chọn công pháp truyền thừa hay bảo vật thì tùy ngươi quyết định. Truyền công đại điện và bảo khổ tông môn ta đã thông báo trước rồi.”

“Có điều...”

Chương môn Hư Vân thở dài một hơi, đáy mắt thoáng hiện vẻ lo lắng.

“Ta khuyên ngươi nên sớm đi chọn đi. Bởi vì, phía bên núi tuyết có lẽ chẳng bao lâu nữa sẽ lại nổi lên phong ba... Ai...”

Lý Thanh nghe vậy, sắc mặt cũng dần trầm xuống.

Hắn chậm rãi hỏi: “Chương môn sư huynh, về Ma Quật Động Thiên...”

Sự tồn tại của một lão tổ Nguyên Anh kỳ bên trong Ma Quật Động Thiên vẫn chưa được công bố rộng rãi.

Nhưng hôm đó, rất nhiều trưởng lão đã cảm nhận được một luồng khí tức hủy thiên diệt địa.

Dưới uy áp này, tu sĩ Trúc Cơ kỳ như hắn chỉ cảm thấy mình chẳng khác nào con sâu cái kiến.

Loại cảm giác này, ngay cả khi đối mặt với mấy vị lão tổ của tông môn, hắn cũng chưa từng trải qua.

Điều đó cho thấy, thực lực của đối phương có lẽ đã vượt qua Kết Đan kỳ, thậm chí đạt tới cấp độ Nguyên Anh!

Dĩ nhiên, đây vẫn chỉ là suy đoán của mọi người.

Thôn Thiên lão tổ cũng chưa từng nói rõ chuyện này, bởi vì sợ gây hoang mang, khiến sĩ khí phe mình dao động.

Chỉ có một số nhân vật cấp cao trong tông môn mới biết rằng...

Chuyện này, là sự thật!

Chưởng môn Hư Vân gật đầu, thở dài nói:

“Ân, nói cho người biết cũng không sao. Thôn Thiên sư thúc đã tra xét ký ức của Cổ Ma và phát hiện ra rằng, bên trong Ma Quạt Động Thiên, thực sự có khả năng tồn tại một lão tổ Nguyên Anh kỳ.”

“Hơn nữa, khi đó, Thôn Thiên sư thúc đã cách hắn chỉ một tầng cực băng phong ma trận, thậm chí còn từng giao thủ từ xa với hắn. Đó chính là lý do vì sao chúng ta xác nhận được sự thật này.”

“Bất quá, người không cần lo lắng. Thôn Thiên sư thúc giao du rộng rãi, đã từng tung hoành khắp các đại vực, nhất định có thể tìm được cường giả Nguyên Anh kỳ ra tay giúp đỡ!”

Chưởng môn Hư Vân trấn an Lý Thanh, để hắn không cần quá mức kiêng kỵ hay khẩn trương.

Nghe vậy, Lý Thanh cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Nguyên Anh kỳ sao...”

Bây giờ hắn vừa mới thu được thiên địa linh hỏa, vất vả lắm mới nhìn thấy một tia hy vọng kết đan, vậy mà chưa gì đã phải đối diện với một tồn tại cường đại đến thế.

“Ha ha, Lý sư đệ cứ giữ tâm trạng thoải mái, chuyện này chỉ cần tin tưởng vào Thôn Thiên sư thúc là được!”

Chương 805

DTV EBOOK

“Ân! Chương môn sư huynh, vậy ta xin cáo lui trước. Càng trong lúc này, ta càng phải dốc hết sức nâng cao thực lực!” Lý Thanh kiên định nói.

Sau khi từ biệt chương môn Hư Vân, hắn liền lập tức quay về động phủ của mình.

Bây giờ có thiên địa linh hỏa hỗ trợ tu luyện, lại thêm số Tử Dương Đan vừa nhận được, hắn đã có đủ tự tin để trùng kích bình cảnh Trúc Cơ trung kỳ.

Vậy nên, hắn không vội đi chọn bảo vật hay truyền thừa. Hiện tại, những thứ đó không quá cấp bách, quan trọng nhất vẫn là nâng cao tu vi.

“Trúc Cơ đã một thời gian dài, bây giờ đột phá Trúc Cơ trung kỳ, không thể nói là quá nhanh, nhưng cũng không tính là chậm.”

“Hy vọng có thể một lần thành công đi!”

Nói rồi, Lý Thanh ngồi xếp bằng xuống, lấy ra những bình Tử Dương Đan mà chương môn vừa ban cho.

Tổng cộng năm bình—đây là loại đan dược có thể giúp Trúc Cơ kỳ tăng nhanh tu vi, vô cùng trân quý.

Không chút do dự, hắn lấy một viên đan dược, trực tiếp nuốt xuống.

Oanh!

Hắn vận chuyển 《Xích Hoàng Phần Thiên Công》, nhưng lần này không giống như trước kia, chỉ đơn thuần nhờ công pháp để luyện hóa đan dược.

Từ khi thu phục U Minh Lãnh Hỏa, hắn có thể lợi dụng ngọn lửa này để hỗ trợ luyện hóa đan dược.

Dược lực nồng đậm của Tử Dương Đan bùng nổ trong cơ thể, nhưng nhờ thiên địa linh hỏa, nó lập tức bị hấp thu triệt để, không tạo ra chút xao động nào.

Thậm chí... có thể nói là quá mức dễ dàng!

Cảm nhận bình cảnh vẫn vững như bàn thạch, Lý Thanh không khỏi cười khở.

“Ta không phải ăn phải thuốc giả đấy chứ?”

Tất nhiên, đan dược do tông môn ban thưởng không thể nào là hàng giả.

Vấn đề nằm ở chính hấn—tư chất tu luyện của hấn thực sự quá kém, khiến việc đột phá bình cảnh trở nên vô cùng gian nan.

Dù đã luyện hóa thiên địa linh hỏa, điều đó chỉ giúp tốc độ tu luyện tăng nhanh, chứ không thực sự cải thiện tư chất tu đạo của hấn.

Bản chất linh căn của hấn vẫn chỉ là tứ linh căn bình thường—một khi đã là thiên định, thì trong thế gian gần như không thể tìm ra bảo vật hay phương pháp nào có thể thay đổi.

Nghịch thiên cải mệnh, nào có dễ dàng như vậy?

“Tiếp tục!”

Lý Thanh quyết đoán lấy thêm hai viên Tử Dương Đan, cùng lúc nuốt vào.

Lộc cộc ~!

Thời gian chậm rãi trôi qua, từng giờ từng phút dần biến mất.

Bình cảnh cứng như hàng rào kia, dưới sự kiên trì của hấn, đang dần dần lung lay.

Từng viên đan dược được hấn nuốt xuống, từng luồng dược lực cuộn cuộn như sóng lớn không ngừng vỗ thẳng vào bình cảnh.

Rốt cuộc, ba tháng sau—

Oanh!

Một luồng khí tức mờ mịt từ Hoang Vân Phong bùng phát, trong phạm vi nhỏ xung quanh, thiên địa linh khí dồn dập hội tụ.

Mà người tạo ra dị tượng này, không ai khác ngoài Lý Thanh!

Dưới sự dẫn dắt của thiên địa linh hỏa, hắn hoàn toàn không cần lo lắng về việc linh khí tràn vào quá mức khiến kinh mạch bị tổn hại.

Hắn không chút do dự, điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí, hóa thành pháp lực của bản thân.

“Đến đây đi! Nhờ các người cùng cố tu vi cho ta!”

Lý Thanh thì thầm, rồi càng điên cuồng vận chuyển công pháp.

Thiên địa linh khí hội tụ một hồi lâu, rồi dần dần tản đi.

Bá!

Trong khoảnh khắc ấy, đôi mắt của Lý Thanh bỗng nhiên trở nên trắng lóa, tựa như không còn con ngươi màu đen.

Mãi đến khi ngọn lửa U Minh Lãnh Hỏa trong mắt dần dần tiêu tán, hắn mới chậm rãi mỉm cười hài lòng.

Trúc Cơ trung kỳ!

Không sai, cuối cùng hắn đã thành công đột phá bình cảnh, tiến vào Trúc Cơ trung kỳ!

“Quả nhiên, đây là một bước ngoặt then chốt! Không hề dễ dàng chút nào!”

Nhìn xuống bốn chiếc bình trống rỗng dưới chân, hắn không khỏi cảm khái.

Ba tháng trước, bên trong đó còn là những viên Tử Dương Đan quý giá.

Vậy mà để phá vỡ bình cảnh, hắn đã tiêu hao hết bốn bình Tử Dương Đan.

Nếu chuyện này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến vô số người phải đau lòng tiếc nuối.

Tử Dương Đan vốn là đan dược giúp Trúc Cơ kỳ tăng nhanh tu vi, vậy mà đến chỗ hắn, lại biến thành “thuốc đột phá bình cảnh” tiêu hao như nước lã.

Bình thường, tu sĩ Trúc Cơ kỳ khi gặp bình cảnh, đều phải mất rất nhiều thời gian để từ từ rèn luyện, chẳng mấy ai nỗ lực

phí Tử Dương Đan như thế này.

Nhưng—

“Ta có thực sự lãng phí không? Không hề!”

“Trước mắt là đại kiếp nạn, Cổ Ma tộc sắp toàn bộ xuất thế.”

“Ta nào có thời gian mà chậm rãi tu luyện? Chỉ có nhanh chóng tăng cường thực lực mới là con đường đúng đắn.”

Lý Thanh tự nhủ, ánh mắt tràn đầy quyết tâm.

Hắn hiểu rất rõ, dù có tốn bao nhiêu tài nguyên, quan trọng nhất vẫn là sống sót!

“Được rồi, củng cố cảnh giới một chút, ổn định lại khí tức, sau đó đi xem thử tông môn bảo khố có gì đáng giá để lựa chọn.”

Nói xong, hắn lại một lần nữa ngồi xuống xếp bằng, tiếp tục vận chuyển công pháp.

Chương 806

DTV EBOOK

Tông môn bảo khổ không giống như trong dự đoán của Lý Thanh. Hắn vốn nghĩ nơi này sẽ hoa lệ như truyền công đại điện, nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại.

Nơi đây đơn sơ đến mức khó tin, chẳng khác gì một kho hàng bình thường.

“Cái này...”

Đứng trước cửa, Lý Thanh không khỏi sửng sò. Một lúc lâu sau, hắn vẫn chưa thể tin nổi rằng nơi này chính là bảo khổ của tông môn.

Ánh sáng bên trong mờ mịt, các góc kho chật đầy những vật dụng cũ kỹ. Mỗi bước đi lại khơi lên từng lớp bụi mỏng, bay lơ lửng trong không khí.

“Hắc hắc, Lý sư đệ, rất nhiều người lần đầu tiên đến bảo khổ đều có biểu cảm giống ngươi.”

“Có phải cảm thấy nơi này quá đổi bình thường, không có chút gì đặc biệt?”

“Nhưng đừng vội xem nhẹ, nếu toàn là mấy thứ tạp nham vô dụng, tông môn đâu cần phải giữ chúng qua hàng trăm, hàng ngàn năm?”

Một vị trưởng lão cao tuổi canh giữ bảo khổ cười ha hả. Phản ứng của Lý Thanh hoàn toàn nằm trong dự liệu của ông ta.

“Quả thực không ngờ lại như thế này...” Lý Thanh cười khổ.

Trưởng lão gật đầu, chậm rãi giải thích:

“Những vật được cất giữ ở đây, dù bề ngoài có vẻ tầm thường, nhưng ít nhiều đều có lai lịch.”

“Phần lớn là đồ vật lưu lại từ thời thượng cổ. Ta còn nhớ, nhiều năm trước, có một vị trưởng lão đến đây và tìm thấy một

chiếc khóa sắt đã gỉ sét. Mới nhìn thì nó chỉ là một cái khóa cũ, nhưng thực ra đó là một chiếc Trường Sinh Khóa!

“Người nào mang theo nó quanh năm có thể kéo dài tuổi thọ gần trăm năm!”

Lý Thanh nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại. Hắn suy nghĩ một chút, rồi mở miệng hỏi:

“Nếu đó thực sự là bảo vật cấp bậc như vậy, tại sao lại bị bỏ quên ở đây? Chẳng lẽ tông môn lão tổ không phát hiện ra sự thần kỳ của nó sao?”

Trưởng lão mỉm cười, ánh mắt mang theo vài phần hồi tưởng:

“Người nói không sai. Khi đó, vị trưởng lão nọ vô cùng say mê nghiên cứu cổ tịch về thời thượng cổ, nên mới có thể nhận ra sự đặc biệt của chiếc khóa ấy.”

Lý Thanh nhẹ gật đầu, rồi bước vào bảo khố.

Bên trong có một trận pháp đặc thù. Bất cứ ai bước vào, toàn bộ pháp khí trữ vật trên người đều mất hiệu lực.

Như vậy, dù không có ai giám sát, cũng đừng mong vọng trộm mang ra dù chỉ một món đồ.

Lý Thanh cũng chẳng bất ngờ. Hắn không có ý định làm chuyện phạm quy, chỉ yên lặng quan sát xung quanh, tìm kiếm một kiện bảo vật phù hợp với mình.

“Bất luận nhìn thế nào, đây đều là tạp vật a...”

“Bất quá nghĩ lại cũng đúng, nếu có thể dễ dàng phát hiện bảo vật, chỉ e chúng đã bị lấy đi từ lâu rồi.”

Hắn thì thảo tự nhủ, rồi tùy tiện ngồi xổm xuống một góc, nơi chất đống hàng loạt đồ vật cũ kỹ, bắt đầu lục lọi.

“A, đúng là có chút ý tứ...”

Lý Thanh tiện tay cầm lên một cuốn quyển trục rách nát, bị xé vụn không rõ hình dạng.

Trên bề mặt quyển trục khắc họa một loài yêu thú kỳ dị. Nếu vận dụng thần thức quan sát, hắn có thể cảm nhận được những luồng yêu uy tỏa ra từ đó.

“Đáng tiếc nó bị xé nát quá mức, căn bản không nhận ra được đây là loại yêu thú nào, càng không biết có tác dụng gì.”

Vừa lẩm bẩm, hắn vừa đặt quyền trục trở lại chỗ cũ.

Lục lợi tiếp một hồi, hắn nhận ra rất nhiều món đồ có hoa văn cổ kính, phong cách hoàn toàn khác biệt với thời đại này.

Nhưng đáng tiếc, hắn không phải nhà khảo cổ của tu tiên giới, cũng chẳng có cách nào xác định giá trị thực sự của chúng.

“Không trách được ngay cả tông môn lão tổ cũng không thể nhận ra tác dụng của những thứ này.”

“Linh tính của chúng đã bị tổn hao nghiêm trọng. Nếu chỉ quan sát bằng mắt thường, căn bản không thể phân biệt được thật giả.”

Giữa đống đồ hỗn độn, bỗng có một vật khiến Lý Thanh chú ý —một viên đá có hình đầu rồng.

Viên đá này trông vô cùng kỳ lạ. Bề mặt nhẵn nhụi, không hề có dấu vết đục đẽo của con người.

Nhưng nếu bảo rằng nó là sản phẩm tự nhiên, thì lại có phần quá khó tin.

“Có chút ý tứ... Lẽ nào đây là hóa thạch đầu lâu của một con chân long?”

Lý Thanh trêu ghẹo tự nhủ. Nhưng ngay lập tức, hắn lắc đầu cười.

Điều đó là không thể nào.

Rồng chính là chân linh cấp bậc tồn tại. Chỉ một giọt chân huyết đã đủ để kinh thiên động địa, huống hồ đây lại là một cái đầu lâu hóa thạch?

Đừng nói đến hắn, ngay cả một Trúc Cơ kỳ tu sĩ cũng không thể nào chạm vào mà còn toàn mạng.

“Đúng là thiên nhiên quỷ phủ thần công... Nhưng vật này với ta cũng chẳng có tác dụng gì, nhìn thế nào cũng không thấy có điểm đặc biệt.”

Sau cùng, Lý Thanh vẫn lắc đầu, từ bỏ viên đá đầu rồng.

Tại tông môn bảo khổ, quan trọng nhất chính là duyên phận.

Những món đồ cũ kỹ này có thể trông chẳng khác gì rác rưởi, nhưng ai biết được?

Có lẽ trong số đó lại ẩn chứa một bảo vật sánh ngang Trường Sinh Khóa?

Chương 807

DTV EBOOK

“Thanh Liên Tọa Thai... dùng để tĩnh tọa sao? Nhìn cũng đã rất lâu năm rồi...”

Vừa đi, Lý Thanh vừa thả ra thần thức, bao trùm toàn bộ bảo khố, cẩn thận dò xét từng đồng vật phẩm cũ kỹ.

Đáng tiếc, đi suốt một quãng đường, hắn cũng không phát hiện ra bất cứ món đồ nào khiến mình có cảm ứng đặc biệt.

“Haizz, nếu đã vậy, hay là cứ tùy tiện chọn lấy một món linh tài còn sót lại chút linh tính vậy.”

Lý Thanh thở dài, thầm nghĩ bản thân quả thực không có vận may của người được trời chọn.

Trong bảo khố, ngoài những món đồ cổ xưa kia, phần còn lại đều là các loại linh tài có linh tính đã hao mòn nghiêm trọng.

Hắn thậm chí còn phát hiện một khối Lôi Linh Tinh!

Nhưng khối tinh thạch này chỉ lớn cỡ ngón tay cái, mà linh tính thì đã mất gần như hoàn toàn!

Đây chính là một loại linh tài tuyệt thế có thể dùng để luyện chế pháp bảo Lôi Đạo. Nếu thể tích đủ lớn và linh tính còn nguyên vẹn, chắc chắn ngay cả Kết Đan kỳ chân nhân cũng phải thèm thuồng.

Lý Thanh nhớ lại, trước đây khi còn làm thợ mỏ ở Liễu Gia Đường Linh, từng có người đào được một khối Lôi Linh Tinh hoàn chỉnh. Nhờ đó mà được một vị lão tổ Kết Đan của Thiên Hà Tông đích thân ban thưởng.

Nhưng nghĩ lại, một linh tài hiếm có như vậy, nếu thực sự còn giá trị thì làm gì có chuyện bị ném lấn lóc ở đây?

Đoán chừng đã sớm bị các Kết Đan lão tổ trong tông môn lấy đi rồi.

Ngay khi Lý Thanh đang chán nản tiếp tục tìm kiếm, ánh mắt hắn bỗng khựng lại—

Hắn phát hiện vài vật thể màu vàng lấp lánh nằm lẫn trong đồng đồ vật cũ.

“A? Đây là... hoàng kim trong thế tục sao? Loại vật này sao lại xuất hiện trong bảo khố của tông môn?”

Lý Thanh cảm thấy hiếu kỳ, liền nhích lại gần, cẩn thận cầm một viên lên quan sát.

Thoạt nhìn, những vật này thực sự giống như vàng ròng, nhưng khi chạm vào, hắn lập tức nhận ra điều bất thường.

“Không đúng, đây không phải là vàng...”

Vật này quá cứng!

Với nhục thân cường đại của mình, ngay cả sắt thép bình thường hắn còn có thể dễ dàng bóp nát, vậy mà bây giờ, dù dùng lực thế nào cũng không thể để lại dù chỉ một dấu vết!

Nếu thật sự là vàng, làm sao có thể chịu nổi sức mạnh của hắn?

“Hình dạng kỳ lạ này... sao lại quen mắt như vậy?”

Lý Thanh trầm tư suy nghĩ.

Bỗng trong đầu hắn hiện lên một hình ảnh—

Một chiếc Lò Rèn Đen Như Mực!

“Hắc Lô!”

Đúng vậy, trước đây hắn từng thấy những vết lõm có hình dạng tương tự như những mảnh vàng này trên vách trong của Hắc Lô.

Mặc dù thời gian đã trôi qua quá lâu, hắn khó có thể nhớ lại chính xác, nhưng cảm giác quen thuộc này không thể nào là trùng hợp.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những vật này chắc chắn có liên quan đến Hắc Lô!

“Rõ ràng cứng rắn đến mức đáng sợ, nhưng lại không có chút linh tính nào, thậm chí không thể hấp thu linh lực.”

“Loại đặc tính này... không phải rất giống Hắc Lô sao?”

Lý Thanh lẩm bẩm, ánh mắt sáng lên một tia khác thường.

Không chán chừ, hắn liền thu lấy năm mảnh vàng này, sau đó tiếp tục tìm kiếm khắp bảo khố.

Nhưng đáng tiếc, ngoài năm viên vàng này ra, hắn không phát hiện thêm vật nào có đặc tính tương tự.

“Nếu đã vậy, ta cứ chọn lấy chúng vậy!”

Nhưng rồi hắn chợt nghĩ—

“Khoan đã... không lẽ những viên vàng này lại tính thành năm kiện bảo vật riêng biệt sao?”

Nhất thời không nghĩ ra món đồ nào khác để đổi, Lý Thanh quyết định mang năm viên vàng này về nghiên cứu kỹ hơn.

Dù sao thì những vật khác hắn cũng không nhìn ra giá trị, chi bằng đem những viên vàng này so sánh với vết lõm trong Hắc Lô, xem có thể phát hiện ra điều gì không.

Cầm năm viên vàng trong tay, Lý Thanh bước đến trước mặt trưởng lão trông coi bảo khố.

“Sư huynh, ta đã chọn xong. Chính là năm viên vàng này!”

Hắn cười một tiếng, có chút ngượng ngùng nói:

“Những thứ này chắc được tính là một kiện bảo vật chứ? Ta thấy chúng cùng một loại và được chất đồng chung với nhau.”

Vị trưởng lão nghe vậy, lập tức nhớ đến lời căn dặn của Hư Vân Chương Môn trước đây:

“Tuyệt đối không được bạc đãi Lý sư đệ!”

Vì vậy, ông ta không hề do dự mà cười đáp:

“Đương nhiên rồi! Chúng được xếp cùng một chỗ, chắc chắn có thể tính là một kiện bảo vật.”

“Lý sư đệ, nếu đã chọn xong, cứ việc mang về đi!”

Trước khi rời khỏi bảo khố, Lý Thanh tò mò hỏi:

“Sư huynh, người có biết lai lịch của mấy viên vàng này không? Ta thấy chúng đẹp mắt, định mang về trang trí động phủ.”

Lời này vừa dứt, vị trưởng lão trông coi bảo khố chỉ biết cười gượng:

“Ha ha, Lý sư đệ, ngươi đúng là làm khó ta rồi.”

“Ta tu hành đến nay mới hơn hai trăm năm, dù tính là sống lâu nhưng những vật này đều từ thời Thượng Cổ, thậm chí có thể còn xa xưa hơn nữa.”

“Ta làm sao có thể biết lai lịch của chúng? Chỉ e ngay cả lão tổ mạnh nhất của tông môn cũng chưa chắc đã nhận ra.”

Chương 808

DTV EBOOK

Nghe vậy, Lý Thanh cũng không hỏi thêm, chỉ gật đầu, sau đó thu hồi bảo vật rồi một đường trở về động phủ của mình.

Vừa trở về động phủ, sắc mặt Lý Thanh liền trở nên nghiêm túc.

“Ta thực sự muốn xem thử, rốt cuộc các ngươi có bí ẩn gì!”

Nói rồi, hắn lấy chiếc Hắc Lô trong túi trữ vật ra, sau đó nhảy thẳng vào trong lò.

Chiếc Hắc Lô này vẫn giữ nguyên dáng vẻ cổ xưa và thần bí như trước. Toàn thân nó đen như mực, ngoài việc rắn chắc khác thường thì không hề có chút linh tính nào.

Bên trong vách lò vẫn còn những vết lõm hình hỏa diễm, giống hệt như lúc hắn mới phát hiện ra.

Lý Thanh bắt đầu lần mò kiểm tra từng vết lõm một.

“Tổng cộng có 36 vết lõm hình hỏa diễm... Chúng có tác dụng gì đây?”

Vừa nói, hắn vừa cầm một viên vàng trong tay, cẩn thận đối chiếu với vết lõm trên vách lò.

Ngay khoảnh khắc viên vàng chạm vào một vết lõm—

Nó hoàn toàn khớp!

Không một khe hở, không chút sai lệch!

“Cái gì?! Nó có thể khảm vào một cách hoàn hảo như vậy sao?!”

Lý Thanh hít một hơi lạnh, ánh mắt lóe lên vẻ hưng phấn.

Hắn lập tức tiếp tục thử với những viên vàng còn lại.

Rất nhanh, cả năm viên vàng đều được khảm vào các vết lõm trên vách lò một cách hoàn hảo.

Và rồi, một chuyện kỳ lạ xảy ra—

Năm vết lõm bỗng nhiên phát sáng!

Từ chiếc lò đen như mực, giờ đây xuất hiện năm đốm lửa nhỏ, tỏa ra ánh sáng yếu ớt, trông cứ như thật sự có ngọn lửa đang cháy trong đó vậy!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lý Thanh không khỏi hưng phấn.

Hắn vội vàng đặt tay lên vách lò, thử cảm nhận xem có biến hóa nào xảy ra hay không.

Nhưng...

Không có gì thay đổi!

Chiếc lò vẫn tĩnh mịch như cũ, ngoài năm đốm sáng le lói trên vách thì chẳng có gì khác biệt.

“Cái quỷ gì vậy? Không phải là sẽ xảy ra kỳ biến gì đó sao?”

Lý Thanh tròn tròn mắt, trong lòng tràn đầy thất vọng.

Hắn vốn nghĩ rằng có thể kích hoạt được bí ẩn nào đó, làm cho Hắc Lô hồi phục thành một bảo vật cường đại.

Nhưng rốt cuộc—

Không có gì xảy ra cả!

“Chẳng lẽ... ta phải thu thập đủ cả 36 viên mới kích hoạt được thứ này?”

Lý Thanh lẩm bẩm, khóe miệng co giật.

Chuyện này gần như không thể hoàn thành!

Chiếc lò này hắn mua được trong Vạn Bảo Lâu ở Thiên Không Phường Thị, còn năm viên vàng kia thì tìm thấy trong bảo khố của Lăng Vân Tông.

Muốn gom đủ 31 viên còn lại...

Quả thực là nhiệm vụ bất khả thi!

Hắn thở dài, lắc đầu:

“Thật là mất công vô ích! Chuyến đi bảo khố lần này, xem ra chẳng thu hoạch được gì đáng giá cả.”

Lý Thanh cười khổ, cảm giác như mình đã phí phạm mất một cơ hội chọn bảo vật.

“Thôi được rồi, xem như một món trang trí vậy!”

Dứt lời, hắn thu hồi chiếc lò vào túi trữ vật, không còn để tâm đến nó nữa.

Lúc này, rảnh rồi không có việc gì làm, Lý Thanh lấy ra hai vật—

Một cây Phong Chi Mâu, cùng một chiếc bình nhỏ màu huỳnh lục.

“Bảo Khí Uẩn Linh là phương pháp dung hợp yêu linh vào pháp khí, từ đó thai nghén ra khí linh.”

Lý Thanh cầm chiếc bình nhỏ màu lục óng ánh, nhẹ giọng lầm bầm.

Pháp môn này chính là Bảo Khí Uẩn Linh Pháp, một bí thuật Thượng Cổ mà hắn tình cờ thu được trong một lần thám hiểm bí cảnh Dưỡng Hồn. Tuy nhiên, vì nó quá mức “gà mờ” nên hắn chưa từng thử nghiệm qua.

Bởi xác suất thành công khi uẩn sinh khí linh cực kỳ thấp. Nếu thất bại, yêu linh không chỉ bị tiêu tán hoàn toàn mà ngay cả pháp khí cũng chịu tổn hại nghiêm trọng. Trong trường hợp xấu nhất, linh văn khắc họa trên pháp khí có thể sẽ hoàn toàn tiêu biến.

Cái giá phải trả này quá lớn, đến mức phần lớn tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng khó mà chịu nổi.

Nhất là yêu linh, loại sinh vật chỉ có yêu thú từ Nhị giai trở lên mới có thể thai nghén ra. Mỗi một con yêu linh đều vô cùng trân quý, dù giá trị kém hơn yêu thú tinh hạch nhưng cũng không chênh lệch là bao.

“Nếu Phong Chi Mâu có thể sinh ra khí linh của chính mình, đối với ta mà nói tuyệt đối là một sự trợ giúp rất lớn.”

“Chỉ là... nếu thất bại...”

Lý Thanh không nói tiếp, nhưng ánh mắt lộ vẻ do dự.

Hiện tại trong túi trữ vật của hắn chỉ còn một cây Bạch Viên Cốt Thứ.

Cái giá của thất bại cũng không phải hoàn toàn không thể chấp nhận. Cho dù Phong Chi Mâu có hư hỏng, hắn vẫn có thể luyện chế một cây khác. Hơn nữa, nhờ tông môn ban thưởng, hiện tại hắn tạm thời không thiếu điểm công hiến.

Sau này chỉ cần dùng điểm công hiến đổi lấy tài liệu luyện khí, cũng không phải vấn đề quá lớn.

“Thử một lần xem sao! Dù sao, sắp tới ta lại phải tiếp tục đối đầu với Cổ Ma, nếu rơi vào tình cảnh giống như hôm trước gặp Thâm sư muội, chí ít ta cũng có thể để Phong Chi Mâu tự động mang ta thoát đi.”

Chiến tranh tương lai vẫn tràn đầy biến số. Nhiều thêm một món pháp khí bảo mệnh, dù thế nào cũng là chuyện tốt.

Chương 809

DTV EBOOK

Ai biết trước sau này có rơi vào cảnh dầu cạn đèn tắt hay không?

Một kiện pháp khí có khí linh riêng, lại không cần tiêu hao pháp lực mà có thể tự động kích phát, quả thật là vô cùng quan trọng!

“Luyện khí linh trong một món thượng phẩm pháp khí... chuyện này xưa nay chưa từng nghe đến.”

Dứt lời, Lý Thanh liền cầm lấy Phong Chi Mâu màu xanh lục, đồng thời áp chiếc bình nhỏ lên thân mâu.

Bên trong bình là một con yêu linh mơ hồ, mọc một đôi cánh dơi, thân dưới lại có bốn chi.

Khi còn sống, nó là một con Phong thuộc tính Nhị giai yêu thú, mà Phong Chi Mâu cũng được luyện chế từ linh tài trên người nó.

Có thể nói, cả hai cùng đồng căn đồng nguyên, nhờ vậy tỷ lệ dung hợp thành công có lẽ sẽ cao hơn.

Lý Thanh cẩn thận vận dụng linh lực tinh thuần của mình, từ từ dẫn yêu linh trong bình ra ngoài.

Lúc này, yêu linh vô cùng yếu ớt, mơ hồ như sắp tan thành mây khói bất cứ lúc nào, khiến hắn không khỏi hãi hùng khiếp vía.

Dù sao, nếu đổi thành yêu linh của yêu thú Tam giai, hắn là sẽ ổn định hơn nhiều.

Nhưng trong tay hắn hiện tại chỉ có duy nhất một con yêu linh này, chẳng còn lựa chọn nào khác.

Hư ảo màu xanh, tiểu yêu linh vừa rời khỏi bình lập tức trở nên càng thêm mơ hồ.

Không chần chừ dù chỉ một giây, Lý Thanh lập tức vận dụng một đoạn Dung Linh Thuật ghi trong Bảo Khí Uẩn Linh Pháp.

Phong Chi Mâu và tiểu yêu linh nhanh chóng dung hợp thành một thể, quá trình vô cùng thuận lợi, không hề gặp trở ngại nào.

Dù sao, Phong Chi Mâu vốn là pháp khí Phong thuộc tính, tính dung hợp giữa cả hai cũng không tệ.

Chỉ là...

Lý Thanh vẫn chưa thể an tâm.

Bởi vì Uẩn Linh tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, không phải chỉ cần dung hợp là xong.

Quan trọng hơn là bước tiếp theo — nuôi dưỡng khí linh!

“Bắt đầu thôi! Dù chỉ là một kiện thượng phẩm pháp khí, nhưng ít nhất cũng phải dùng Bảo Khí Uẩn Linh Pháp ôn dưỡng hơn mười ngày.”

“Thành bại... chính là lúc này!”

Dứt lời, Lý Thanh ngồi xếp bằng xuống, đặt Phong Chi Mâu trước mặt, hai tay nhẹ nhàng đặt lên thân mâu, yên lặng thúc động bí pháp.

Linh lực tinh thuần hùng hậu của hắc giờ khắc này trở nên ôn hòa, từng chút một rót vào bên trong Phong Chi Mâu, ôn dưỡng tiểu yêu linh yếu ớt kia, giúp nó dần dần chuyển hóa thành khí linh.

Hắn kiên nhẫn tuyệt đối, chuyên chú hơn bất kỳ lần nào luyện khí trước đây.

Cứ như vậy, ngày nối tiếp đêm, Lý Thanh tâm vô tạp niệm, không ngừng ôn dưỡng Phong Chi Mâu...

Thanh Lĩnh Vực, Sơn Môn Thiên Hà Tông.

Hơn nửa năm—đối với một trận chiến giữa hai tông môn Tiên Đạo mà nói, thời gian này tuyệt đối không dài.

Nhưng đối với Thiên Hà Tông, mỗi ngày trôi qua lại dài đằng đẵng như một năm.

Suốt khoảng thời gian đó, gần như mỗi đêm, Thượng Thanh Tông đều có lão tổ đến trước sơn môn khiêu chiến, dùng uy áp mạnh mẽ quấy nhiễu toàn bộ Thiên Hà Tông.

Có thể nói, các đệ tử và trưởng lão Thiên Hà Tông trong suốt nửa năm qua đều sống trong lo lắng, kinh hồn táng đảm, sợ rằng đại trận hộ sơn sẽ bị phá vỡ bất cứ lúc nào.

Trong thời gian này, Thiên Hà đại trận đã nhiều lần bị kích phát hoàn toàn để đánh trả Thượng Thanh Tông, nhưng kết quả lại chẳng đi đến đâu.

Những chân nhân Kết Đan kỳ của Thượng Thanh Tông một tên giảo hoạt hơn một tên, không bao giờ đại đột lao vào hiểm cảnh. Mỗi khi đại trận khởi động, bọn chúng lập tức rút lui về khu vực nằm ngoài phạm vi trận pháp có thể chạm đến.

Àm!

Ngay lúc này, trước sơn môn, một đạo linh lực thủ ấn từ chân trời giáng xuống.

Trong khoảnh khắc, Thiên Hà đại trận lập tức kích hoạt, tỏa ra linh quang chói lọi, chặn đứng một kích mạnh mẽ của chân nhân Kết Đan.

“Lại là đám tạp toái của Thượng Thanh Tông! Một tên so với một tên còn đáng ghét hơn!”

Một vị trưởng lão canh giữ đại trận của Thiên Hà Tông quát lên, hai mắt đỏ ngầu vì giận dữ lẫn mệt mỏi. Sự tra tấn tinh thần mà hắn phải chịu đựng trong thời gian qua đã đến mức cực hạn.

Bọn hắn đã quá quen với khí tức cường đại ngoài sơn môn, nhưng dù có quen thuộc đến đâu, cũng không thể phớt lờ áp lực khủng khiếp từ đối phương.

Dù sao thì, đối phương chính là những chân nhân Kết Đan kỳ! Nếu thật sự phát động tổng tiến công, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Nguyên bản, việc canh giữ đại trận hộ sơn vốn dĩ là nhiệm vụ nhàn hạ nhất. Nhưng trong thời điểm này, nó lại trở thành công việc đòi mạng!

“Đi, mau bẩm báo với Thanh Huyền Chương Môn!”

“Rõ!”

Đại Điện Nghị Sự - Thiên Hà Tông.

Trên ghế chủ tọa, Thanh Huyền Chương Môn ngồi trầm mặc, khuôn mặt đầy vẻ u sầu.

“Vạn Sơn sư thúc, xem ra lần này Thượng Thanh Tông thật sự quyết tâm ăn thua đủ với chúng ta rồi.” – Hắc thỏ dài nói.

Chương 810

DTV EBOOK

Bên dưới đại điện, Vạn Sơn lão tổ—một trong những lão tổ trấn giữ Thiên Hà Tông—khuôn mặt già nua càng thêm tiều tụy, hai tay nắm chặt sau lưng, đôi bàn tay cứng cáp run lên vì phần nộ.

“Tất cả đều do lúc trước lưu lại mầm tai họa! Không ngờ rằng Linh Lung lại còn sống đến tận bây giờ...”

Ông ta thở dài một hơi đầy bất lực.

“Giờ này, tiếp tục cố thủ cũng không có ý nghĩa gì nữa. Càng kéo dài, thực lực chúng ta càng suy yếu!”

Người vừa lên tiếng chính là Không Minh Chân Nhân.

Tính tình hẩn vốn nóng nảy, từ trước đến nay luôn thẳng thắn trực tiếp.

Hắn sở hữu dị linh căn thuộc tính Lôi, tu luyện Lôi pháp, nên luôn đề cao tư tưởng “tấn công thay vì phòng thủ”.

Nửa năm qua, lửa giận trong lòng hắn đã tích tụ đến cực điểm, chỉ chờ ngày bộc phát.

Dù có phải chết, hắn cũng phải cắn đôi phương một ngum! Dù thế nào đi nữa, Thượng Thanh Tông tuyệt đối không thể cứ thế thản nhiên đắc ý!

“Thượng Thanh Tông thế lớn, liều mạng với bọn chúng là tự sát. Dù sao, tông môn cũng phải truyền thừa tiếp, hỏa chủng vẫn phải giữ lại, tương lai mới có hy vọng vực dậy.”

Một vị Kết Đan chân nhân lớn tuổi trầm giọng nói.

“Nửa năm qua, Thượng Thanh Tông chắc chắn đã vây kín khu vực này đến mức không lọt một giọt nước. Muốn giữ lại hỏa chủng, nào có dễ dàng như vậy?”

“Hi sinh là điều không thể tránh khỏi, nhưng ít nhất cũng phải chọn ra một nhóm tinh anh, cố gắng ưu tiên bảo vệ!”

“VẬY BỌN TA...”

Thanh Huyền Chương Môn vẫn giữ im lặng từ đầu đến cuối, sắc mặt hần trầm xuống, vẻ mặt lộ ra nỗi thống khổ.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng Thiên Hà Tông—một tông môn đã truyền thừa hơn ngàn năm, từng có thời điểm cực thịnh, thậm chí gần như xưng bá Thanh Lĩnh Vực—lại có ngày lâm vào đường cùng như thế này!

Nhưng dù có huy hoàng đến đâu, cuối cùng vẫn có lúc suy tàn.

Đôi khi, chỉ một lỗi lầm nhỏ, một sơ suất lơ là, cũng đủ dẫn đến tai họa không thể vãn hồi!

Vạn Sơn lão tổ siết chặt nắm tay, trong lòng đau đớn tột độ. Ông ta chưa từng hối hận như lúc này!

Vì sao lúc trước không thể hoàn toàn diệt trừ Linh Lung Chân Nhân?

Giờ đây, hậu quả đã thành đại họa!

“Không còn thời gian nữa. Hành động thôi!”

“Chi chi ~”

Một luồng thần niệm thuần túy mờ ảo truyền vào trong đầu Lý Thanh. Ngay trong động phủ của hắn, một cây chiến mâu màu xanh không ngừng bay lượn, giống như một đũa trẻ bướng bỉnh hiếu động.

“Thành rồi! Đây chính là khí linh của pháp khí! Không ngờ ta thật sự thành công!”

Trên khuôn mặt Lý Thanh hiện lên vẻ kinh ngạc khi nhìn thấy cây chiến mâu màu xanh đang tự do bay lượn.

Không sai, thông qua Bảo Khí Uẩn Linh Pháp, hắn đã thành công giúp Phong Chi Mâu sinh ra khí linh thuộc về chính nó.

“Hưu!”

Một tiếng xé gió vang lên, Phong Chi Mâu lập tức bay vút đến trước mặt Lý Thanh, giống như đang lấy lòng hắn, lắc lư nhẹ nhàng bên dưới thân mâu.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Thanh giơ tay lên, chậm rãi vuốt ve chiến mâu, sau đó thả thần thức ra để quan sát khí linh của nó.

Rất nhanh, hắn liền nhìn thấy khí linh bên trong Phong Chi Mâu.

Đó là một sinh linh trông giống như ấu thú dơi, toàn thân tỏa ra màu xanh nhạt. Nó có bốn chân nhỏ nhắn, đôi mắt linh động không ngừng chớp chớp.

“Ừm, có linh trí thì cũng nên đặt cho người một cái tên... Thanh Phong, từ nay về sau, người sẽ gọi là Thanh Phong!”

Nhận được thần niệm từ Lý Thanh, Thanh Phong vui mừng nhảy nhót, bay lượn khắp động phủ không chút cố định.

Tất cả những điều này không hề tiêu hao pháp lực hay niệm lực của Lý Thanh, mà hoàn toàn do khí linh tự điều khiển.

Dù sao đi nữa, khí linh này là do chính Lý Thanh tạo ra, giữa hắn và nó có sự liên kết tự nhiên, tựa như sinh ra đã thuộc về nhau.

Không thể không nói, lần đầu tiên dùng pháp khí uẩn linh mà đã thành công, đây tuyệt đối là một chuyện hiếm có!

Sau khi có khí linh, Phong Chi Mâu trở nên vô cùng linh hoạt, chẳng khác gì một con linh thú nhỏ hiếu động.

Ngay sau đó, Lý Thanh thử dùng thần thức để truyền vài mệnh lệnh đơn giản cho Thanh Phong, để kiểm tra khả năng của nó.

Ví dụ như bảo nó chở hắn bay lượn, hoặc đâm thẳng vào mục tiêu, hay lấy thư truyền tin đặt ngoài động phủ về cho hắn. Tất cả những mệnh lệnh này, Thanh Phong đều có thể thực hiện một cách dễ dàng.

Tuy nhiên, nếu yêu cầu phức tạp hơn thì nó lại không làm được. Dù sao đi nữa, khí linh này chỉ được uẩn dưỡng từ một yêu linh cấp hai, nên có thể làm được đến mức này đã là rất khá rồi.

Nhưng mà...

“Ai lại gửi linh tin đến vào lúc mấu chốt thế này?”

Lý Thanh nhíu mày, đưa tay mở phong thư.

Vừa nhìn dòng chữ đầu tiên, hắn như bị sét đánh, cả người đứng bất động ngay tại chỗ.

“Thiên Hà Tông thất thủ! Thiên Hà đại trận bị phá hủy hoàn toàn! Trận chiến giữa các tông môn tiên đạo lần này, cuối cùng Thượng Thanh Tông đã giành chiến thắng!”

Chương 811

DTV EBOOK

...

Đúng vậy, Thiên Hà Tông đã bị hủy diệt!

Từ nay về sau, Thanh Lĩnh vực đã không còn tông môn tiên đạo huy hoàng cường thịnh này nữa.

Tám ngày trước – Đêm trước ngày Thiên Hà Tông sụp đổ

Tại ngọn núi sừng sững tráng lệ của Thiên Hà Tông, toàn bộ đệ tử và trưởng lão đều bị tập hợp lại trên quảng trường.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có phải sắp quyết chiến không? Để xem Thượng Thanh Tông có gì hay ho!”

“Những người đứng sau chướng môn... đó là các lão tổ của tông môn mà! Nhưng tại sao vẻ mặt bọn họ lại nghiêm trọng như vậy?”

Trên quảng trường trước đại điện nghị sự, các đệ tử nhỏ giọng bàn tán, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Thanh Huyền Chương Môn thở dài một hơi, chậm rãi bước lên phía trước.

“Chư vị, hôm nay Thiên Hà Tông chúng ta đã đến thời khắc sinh tử tồn vong! Thay vì ngồi chờ chết, chẳng bằng liều mạng mở ra một con đường sống!”

“Thượng Thanh Tông ép người quá đáng, giờ phút này đã không còn đường hòa giải!”

“Dù hôm nay có bị diệt vong, chúng ta cũng phải khiến Thượng Thanh Tông trả giá đắt!”

Giọng nói của Thanh Huyền Chương Môn đầy phẫn nộ, nhưng trong đáy mắt lại không giấu được sự bi thương.

Hắn là chương môn của Thiên Hà Tông, chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu trọng điểm bị Thượng Thanh Tông nhắm vào. Các lão tổ khác cũng không ngoại lệ.

Cục diện trước mắt, mười phần chết, không một phần sống!

Bọn họ hao tâm tổn trí cũng chỉ có thể cố gắng giữ lại một tia hỏa chủng, chỉ thế mà thôi.

“Đi chiến đấu! Từ bỏ là chết chắc, chiến đấu mới có hy vọng sống sót!”

“Khi ánh sáng của bình minh ló dạng, dù sống hay chết, cũng phải do chính tay chúng ta tranh thủ!”

“Ta và các lão tổ sẽ ưu tiên ngăn cản những nhân vật trọng yếu của Thượng Thanh Tông, còn lại... tùy vào tạo hóa của mỗi người!”

Giờ phút này, toàn bộ Thiên Hà Tông, từ trên xuống dưới, đều chìm trong một bầu không khí bi tráng.

Các đệ tử sắc mặt cô đơn, không ai ngờ rằng thời khắc này lại đến quá nhanh. Tông môn... thực sự sắp bị hủy diệt sao?

Dù có ẩn núp trong Thiên Hà đại trận, nhưng đại trận này chỉ bảo vệ được bọn họ nhất thời, chứ không thể bảo vệ mãi mãi.

Thay vì ngồi đợi đến lúc sức cùng lực kiệt, chẳng bằng nhân lúc vẫn còn đủ khả năng phản kháng mà cắn một nhát thật đau vào Thượng Thanh Tông!

Đây chính là quyết định chung của toàn bộ cấp cao trong tông môn!

Chỉ có như vậy, mới có thể giữ lại chút hỏa chủng cho Thiên Hà Tông!

Phía sau núi Thiên Hà Tông

Một nữ tử tư thái thướt tha, khí chất ôn nhu như nước siết chặt tay áo trắng thuần của mình. Hai mắt đỏ bừng, nàng nói giọng nghẹn ngào:

“Vì sao? Thời khắc tông môn sinh tử tồn vong, ta sao có thể bỏ chạy?”

Nữ tử này dung mạo thanh nhã động lòng người, làn da trắng mịn như ngọc, ngay cả khi tức giận cũng toát lên một vẻ đoan trang thực nhã.

Nếu không phải đôi mắt nàng hiện lên vẻ hoảng loạn, thì thật khó để cảm nhận được sự tức giận của nàng.

Thanh Huyền Chương Môn trầm giọng nói:

“Tổ Tâm sư muội, đây là quyết định của ta và các lão tổ! Thiên Hà Tông không thể cứ thế diệt vong! Nhất định phải lưu lại hỏa chủng!”

“Tông môn sinh ra ta, nuôi dưỡng ta. Nếu đã bị hủy diệt, vậy ta sống một mình còn có ý nghĩa gì chứ?”

Tổ Tâm giọng nói réo rắt, bi thương không thể che giấu.

Thanh Huyền Chương Môn trầm giọng đáp:

“Đối với tông môn mà nói, việc người còn sống chính là điều có ý nghĩa lớn nhất!”

“Từ nhỏ người đã cùng mảnh vỡ Thủy Linh Châu hòa hợp tương dung, ở một mức độ nào đó, người chính là một phần của Thủy Linh Châu!”

“Hiện tại, Lăng Vân Tông đang phải đối mặt với Cổ Ma Đại Kiếp, không rảnh để can thiệp vào chuyện khác. Đây cũng chính là lý do mà Thượng Thanh Tông dám ngang nhiên xâm chiếm Thiên Hà Tông chúng ta!”

“Ngũ Hành Linh Châu là chí bảo của thế giới này! Ngày xưa, khi Cổ Ma xâm lấn, Thượng Cổ Chư Thánh đã dựa vào sức mạnh của Linh Châu để phong ấn chúng. Linh Châu chính là khắc tinh thiên địch của bọn chúng!”

“Nay, người hãy xuôi nam tiến về Lăng Vân Tông cầu xin che chở! Vì mảnh vỡ Thủy Linh Châu, bọn họ nhất định sẽ thu nhận các người!”

Nghe đến đây, hốc mắt Tổ Tâm dâng lên một tầng nước mắt, từng giọt trong suốt lặng lẽ rơi xuống mặt đất.

“Vì sao... Vì cái gì lại thành ra như vậy...”

Thanh Huyền Chương Môn nhìn nàng, ánh mắt phức tạp, thờ dài một hơi:

“Đi đi... Thiên Hà Tông trong tay ta không thể hoàn toàn bị hủy diệt, chí ít cũng phải lưu lại một chút hy vọng!”

“Sau này, nếu tu vi của ngươi đủ mạnh mẽ, trọng kiến Thiên Hà Tông... gánh nặng này sẽ rơi lên vai ngươi!”

“Ngươi không phải vẫn luôn muốn quét sạch những hủ tục trong tông môn sao? Tương lai Thiên Hà Tông sẽ ra sao, tất cả đều phụ thuộc vào quyết định của ngươi!”

...

Lúc này, bầu trời rạng sáng!

Chương 812

DTV EBOOK

Ở sơn môn Thiên Hà Tông, Thiên Hà Đại Trận bùng lên ánh sáng cuối cùng! Một luồng khí tức khủng bố khuếch tán, khiến toàn bộ khu vực xung quanh đều chấn động.

Thanh Huyền Chương Môn đứng ở trung tâm trận pháp, lẳng không mà lên, nắm giữ trận nhãn, ánh mắt kiên định.

“Dẫn động thiên địa chi thế, mở ra con đường sống cuối cùng cho tông môn!”

Àm!

Giống như một dải ngân hà vỡ vụn từ bầu trời giáng xuống, vô số quang mang ngân sắc trút xuống mặt đất, nháy mắt phá hủy toàn bộ khu vực bên ngoài sơn môn Thiên Hà Tông.

Đây là tuyệt diệt nhất kích của Thiên Hà Đại Trận!

Một khi kích này đánh xuống, đại trận sẽ triệt để mất đi hiệu lực, tất cả mọi người trong tông môn sẽ không còn đường lui!

Bên trong sơn môn, vô số đệ tử kết thành từng đội xông ra ngoài, có kẻ mang theo vẻ bi phẫn, có kẻ tràn ngập sợ hãi, nhưng tất cả đều hiểu rằng trận chiến này là không thể tránh khỏi!

Thanh Huyền Chương Môn trầm giọng hét lớn, vận dụng thần thức, giọng nói vang vọng khắp chiến trường:

“Chiến đấu đi! Tử vong không phải là điểm kết thúc! Chúng ta ngã xuống, nhưng những người còn sống sẽ ghi nhớ hy sinh này! Chúng ta chết không uổng phí!”

“Giết! Chém giết sạch bọn chó hoang Thượng Thanh Tông!”

Lời nói này như một luồng lửa đổ vào dầu, kích phát toàn bộ ý chí chiến đấu của đệ tử Thiên Hà Tông!

Dù trong mắt họ tràn ngập nước mắt, nhưng không ai quay đầu lại!

Bọn họ điên cuồng xông lên, giết về phía quân địch!

...

“Ha ha ha ha, cuối cùng cũng chịu bò ra khỏi mai rùa rồi sao?”

Trên bầu trời, một lão ẩu đến từ Thượng Thanh Tông lẳng không bay lên, sắc mặt âm trầm, giọng nói lạnh lẽo đầy châm chọc.

Vừa rồi, Thiên Hà Đại Trận tung ra đòn tuyệt diệt, quả thật khiến Thượng Thanh Tông chịu tổn thất không nhỏ.

Rất nhiều đệ tử không kịp rút lui đã chết thảm!

Nhưng trận chiến này, bọn chúng vẫn chiếm thế thượng phong tuyệt đối!

Bên trong Thiên Hà Tông, một lão giả bước lên phía trước, giọng trầm như sấm:

“Ôn lão bà tử, đối thủ của ngươi là ta!”

Vạn Sơn Lão Tổ!

Hắn chính là trụ cột chiến lực mạnh nhất còn sót lại của Thiên Hà Tông!

Ôn Hà lão ẩu cười âm hiểm, hí mắt nói:

“Vạn Sơn lão quỷ, lâu lắm rồi không gặp! Ta còn tưởng ngươi đã chết rồi chứ!”

Vừa dứt lời, đôi tay bà ta xoay chuyển, một tòa Thạch Tháp cổ xưa xuất hiện trong lòng bàn tay!

Ở phía bên kia chiến trường, một lão giả khác từ Thượng Thanh Tông cũng lẳng không hiện thân, ánh mắt lạnh lẽo đảo qua chiến trường:

“Không Minh Chân Nhân đâu? Lần trước hắn làm ta bị thương, hôm nay chính là lúc tính sổ!”

Ngay lập tức, một tia chớp lóe lên trên bầu trời!

Lôi Linh Căn lão tổ – Không Minh Chân Nhân!

“Ha ha ha ha, lão phu đến đây!”

Khi khí tức của các cường giả không ngừng hiện lên, trận chiến giữa các tu sĩ Kết Đan Kỳ đã chính thức bùng nổ!

Tất cả bọn họ, đều là những tồn tại đáng sợ nhất trên chiến trường hôm nay!

Nhưng... Thượng Thanh Tông vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối!

Chỉ thấy một con cự quy khổng lồ từ trên cao ép xuống, mang theo uy áp kinh khủng, cuốn vào khu vực giao chiến của các trưởng lão.

Hộ tông thánh thú của Thượng Thanh Tông – Công Sơn Quy!

Con yêu thú cấp ba này, đối với tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, gần như là một đòn nghiền ép tuyệt đối!

Chưa hết, giữa chiến trường, một thân ảnh mặc y phục đỏ tươi, dáng người thướt tha nhưng tràn đầy nguy hiểm, nhẹ nhàng bay lượn trên không trung.

Linh Lung Chân Nhân!

Nàng không ra tay với Kết Đan Kỳ trưởng lão của Thiên Hà Tông, mà đang tìm kiếm thứ gì đó...

Đôi mắt nàng lướt qua chiến trường, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên.

“Tên đệ tử Thiên Linh Căn kia quả nhiên không xuất hiện trên chính diện chiến trường... Đây là định tráng sĩ chặt tay để bảo toàn sinh mạng sao?”

Linh Lung Chân Nhân cười lạnh một tiếng, sau đó buông ra thần thức, cẩn thận tìm kiếm.

Hiện tại, toàn bộ Kết Đan Chân Nhân của Thiên Hà Tông đều đã bị cuốn vào chiến cuộc, không ai có thể ngăn cản nàng. Và nàng, đương nhiên cũng hiểu rõ đạo lý trăm thảo trừ căn.

Trước đó, Thượng Thanh Tông đã sớm lập ra một danh sách, trong đó ghi rõ những đệ tử và trưởng lão có tiềm lực phi thường của Thiên Hà Tông.

Lần này, nhiệm vụ của nàng chính là tận tay chém giết, một kẻ cũng không được bỏ sót!

“Giỏi lắm, đúng là trốn rất khéo! Nhưng nơi này lại có rất nhiều trận pháp Nhị Giai bày ra, ta cũng muốn xem thử các người có thể ẩn nấp đến bao lâu!”

Nói đoạn, Linh Lung Chân Nhân tiếp tục ngự không lướt qua chiến trường. Nàng hoàn toàn không để ý đến trận chiến giữa các trưởng lão và đệ tử, chỉ tập trung tìm kiếm mục tiêu của mình.

Trong lúc lướt đi, nàng thỉnh thoảng quay đầu lại, trong ánh mắt mang theo sự lạnh lẽo và thù hận tột cùng.

“Ha ha, Vạn Sơn lão quỷ, ngươi tốt nhất chóng đỡ thêm một chút nữa đi! Nếu không thể tự tay giết ngươi, ta làm sao có thể nguôi ngoai cơn giận này?”

Chương 813

DTV EBOOK

Nói xong, Linh Lung Chân Nhân lại tiếp tục buông ra thần thức, tìm kiếm khắp khu vực dưới chiến trường.

Nhưng dù vậy, nàng vẫn rất thông dong, tựa như mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của nàng!

Trong một góc khuất của sơn môn Thiên Hà Tông

Tổ Tâm lúc này gần như đã trở thành một lệ nhân (nữ nhân đầy nước mắt).

“Không...!”

“Tổ Tâm sư tỷ, mau rời đi! Mối thù tông môn, sau này nhất định phải báo!”

Lưu Hoài An sắc mặt kiên nghị, ánh mắt lộ ra sát ý lạnh lẽo.

Bên cạnh hắn, Cửu Tiêu trưởng lão của Cháp Pháp Đường cũng trầm giọng nói:

“Đường đi lần này vô cùng xa xôi, không thể trì hoãn được! Hơn nữa, Thượng Thanh Tông đã bày ra rất nhiều trận pháp Nhị Giai xung quanh, tuyệt đối không thể để bị phát hiện!”

“Nếu chưong môn và các lão tổ đã lựa chọn chúng ta, vậy chúng ta nhất định không thể phụ lòng kỳ vọng của bọn họ! Phải sống thật tốt!”

Liễu Hàn Nguyệt – nữ tử có dung mạo thanh lệ, nắm chặt tay Tổ Tâm, trong mắt tràn ngập nỗi bi thương.

Thi Nam Thiên lạnh nhạt nói, giọng điệu không hề có chút dao động nào:

“Đúng vậy... Còn sống! Còn sống mới là điều quan trọng nhất! Nếu đã chết, vậy thì thật sự chẳng còn lại gì cả.”

Nói xong, đáy mắt Thi Nam Thiên lóe lên một tia sáng quỷ dị...

“Cho nên, nhiệm vụ của các người chính là mang đám người Thiên Hà Tông còn sống trốn thoát cùng hỏa chủng trở về!”

“Việc này tuyệt đối không thể lơ là, nó liên quan đến trận chiến với Ma tộc sau này, vô cùng quan trọng!”

“Nhớ kỹ, nhất định không thể để lộ tung tích.”

Hur Vân chương môn nghiêm mặt dặn dò, ánh mắt đầy nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào nhóm người Lý Thanh.

Hỏa chủng còn sót lại, mảnh vỡ Thủy Linh Châu...

Những thông tin này khiến bọn họ khó lòng tiêu hóa, trên mặt mỗi người vẫn còn vẻ không thể tin nổi.

Ngay cả Lý Thanh trong lòng cũng vô cùng phức tạp. Một khắc trước hắn còn mới nhận được lệnh triệu tập khẩn cấp từ Hur Vân chương môn, vậy mà vừa đặt chân tới Vân Tiêu Đảo, liền nghe thấy mệnh lệnh này.

Thiên Hà Tông thật sự đã bị tiêu diệt hoàn toàn. Những lão tổ Kết Đan của bọn họ dù liều chết phản kháng, cũng chỉ khiến Thượng Thanh Tông mất đi một vị lão tổ. Phần còn lại dù bị trọng thương nhưng vẫn có cơ hội hồi phục.

Nghĩ đến đây, trong đầu Lý Thanh không khỏi hiện lên một bóng dáng dịu dàng.

Tô Tâm... nàng còn sống không?

Hắn vô thức siết chặt nắm đấm, ánh mắt thoáng vẻ nặng nề.

“Chương môn sư huynh, vậy làm sao chúng ta xác định được vị trưởng lão của Thiên Hà Tông đã dung hợp mảnh vỡ Thủy Linh Châu?” Ngô Xung tò mò hỏi.

Vì nhiệm vụ lần này vô cùng quan trọng, Hur Vân chương môn chỉ triệu tập những trưởng lão đáng tin cậy nhất trong tông môn. Lý Thanh là một trong số đó, còn Ngô Xung cũng được gọi đến với tư cách là đệ tử chân truyền của lão tổ Thôn Thiên.

Hur Vân chương môn lắc đầu: “Không biết. Thanh Huyền trước khi mất chỉ kịp truyền lại bức thư linh, nhắc đến việc này. Nghĩ đến chắc là muốn ta giúp Lăng Vân Tông che chở những người còn sót lại của Thiên Hà Tông.”

“VẬY LỖ NHƯ CÓ LÃO TỔ KẾT ĐAN CỦA THƯỢNG THANH TÔNG TRUY SÁT THÌ SAO? TA MỚI CHỈ LÀ TRÚC CƠ, LÀM SAO CÓ THỂ HOÀN THÀNH NHIỆM VỤ NÀY?”

Người vừa lên tiếng là Lỗ Phàm, trên mặt hấn đầy vẻ khổ sở, trong lòng vô cùng khó chịu.

Hắn vốn bị giam trong băng lao nửa năm vì phạm lỗi nghiêm trọng. Nhưng cũng nhờ thế mà tránh được kiếp nạn tại Ma Quật. Ai ngờ vừa mới ra ngoài, còn chưa kịp hưởng thụ phúc lợi trường lão, đã bị điều động làm nhiệm vụ.

Dĩ nhiên, Hư Vân chương môn lựa chọn hắn không phải không có lý do. Chính vì Lỗ Phàm Trúc Cơ muộn, vừa ra khỏi băng lao, thân phận hoàn toàn sạch sẽ, rất thích hợp để thực hiện nhiệm vụ lần này.

“KHÔNG CẦN LO LẮNG, CÁC LÃO TỔ KẾT ĐAN CỦA THƯỢNG THANH TÔNG ĐỀU ĐÃ BỊ THƯƠNG NẶNG. ĐẠT ĐẾN CẢNH GIỚI NÀY RỒI, VIỆC GIẾT CHẾT TU SĨ CÙNG CẤP KHÔNG PHẢI DỄ DÀNG GÌ.”

“DÙ THƯỢNG THANH TÔNG CÓ CHIẾN LỰC MẠNH HƠN THIÊN HÀ TÔNG, LẦN NÀY CHẮC CHẮN BỌN HỌ CŨNG TỔN THẤT NẶNG NỀ.”

Hư Vân chương môn tiếp tục dặn dò: “NGOÀI RA, LỖ PHẠM SƯ ĐỆ, NGƯỜI VẪN ĐANG TRONG GIAI ĐOẠN LẬP CÔNG CHUỘC TỘI, LÚC LÀM NHIỆM VỤ BÊN NGOÀI NHẤT ĐỊNH PHẢI NGHE LỆNH MỌI NGƯỜI!”

Nghe vậy, vẻ mặt khổ sở của Lỗ Phàm càng thêm nặng nề.

“CÒN AI CÓ CÂU HỎI NÀO KHÁC KHÔNG?”

Hư Vân chương môn khoanh tay, ánh mắt quét qua đám người trước mặt.

Mọi người đều im lặng, rõ ràng không còn gì để hỏi thêm.

Thấy vậy, Hư Vân chương môn mới trầm giọng nói: “LÝ SƯ ĐỆ, LẦN NÀY RA NGOÀI LÀM NHIỆM VỤ, NGƯỜI SẼ LÀ NGƯỜI DẪN ĐẦU. MỌI CHUYỆN PHÍA SAU, CỨ TÙY CƠ ỨNG BIẾN.”

“TA SAO?” LÝ THANH SỬNG NGƯỜI, KHÔNG NGỜ TRỌNG TRÁCH NÀY LẠI RƠI XUỐNG ĐẦU MÌNH.

“ĐÚNG VẬY, KINH NGHIỆM CỦA NGƯỜI PHONG PHÚ, NGOÀI NGƯỜI RA THÌ CÒN AI CÓ THỂ GÁNH VÁC TRÁCH NHIỆM NÀY?” HƯ VÂN CHƯƠNG MÔN MỈM CƯỜI.

Chương 814

DTV EBOOK

Lúc đầu, Lý Thanh định từ chối, nhưng nghĩ đến nhóm người đồng hành cùng mình, hẳn không khỏi cười khổ.

Đầu tiên là Ngô Bàn Tử, dù là đệ tử của lão tổ Kết Đan, nhưng kinh nghiệm thực chiến quá ít, để hẳn dẫn đội chẳng khác nào đặt cả nhóm vào nguy hiểm.

Tiếp theo là Thâm Ngưng Băng, nàng có Băng Linh căn, khí chất luôn thanh lãnh cao ngạo, e rằng không thích hợp làm người dẫn đầu.

Cuối cùng là Lỗ Phàm, tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản, vừa mới từ băng lao ra ngoài, đến tình hình còn chưa hiểu rõ.

Nghĩ đi nghĩ lại, có vẻ trách nhiệm này chỉ có thể do hẳn đảm nhận.

“Được! Ta nhất định không phụ sự kỳ vọng!” Lý Thanh ôm quyền nói.

Hur Vân chương môn hải lòng gật đầu, sau đó lấy ra một miếng ngọc bội màu tím, đưa cho hẳn.

“Nếu gặp phải nguy hiểm không thể chống cự, hãy bóp nát ngọc bội này, tông môn sẽ lập tức phái người đến tiếp ứng.”

Lý Thanh nhận lấy ngọc bội, cẩn thận cất vào người, sau đó cùng ba người còn lại rời khỏi Vân Tiêu Đảo.

“Lý Thanh, chúng ta xuất phát ngay chứ? Không thể chậm trễ, phải nhanh chóng tiếp ứng người của Thiên Hà Tông!” Ngô Bàn Tử sốt ruột nói.

Nghe vậy, Lý Thanh khẽ thở dài, thầm nghĩ Ngô Bàn Tử quả nhiên chưa từng trải qua lịch luyện thực sự.

“Không cần vội, từ Thiên Hà Tông đến Mục Quốc đường xa vạn dặm, không thể ngay lập tức đuổi kịp.”

“Trước tiên, các người hãy trở về động phủ, chuẩn bị kỹ càng: pháp khí, đan dược, linh thạch, phù lục... tất cả đều phải đầy đủ!”

“Lần này chúng ta có khả năng phải trực diện đối đầu với trưởng lão của Thượng Thanh Tông, không thể qua loa được!”

“Nửa canh giờ sau, tập hợp trước sơn môn!”

Sau khi ra lệnh, Lý Thanh xoay người rời đi, nhanh chóng quay về động phủ của mình.

Hắn không cần chuẩn bị quá nhiều, những thứ cần thiết đều đã có trong túi trữ vật. Chỉ có điều, hắn muốn tiện thể mang theo Thùng Cơm.

Dù gì đi nữa, Thùng Cơm cũng là yêu thú cấp hai, chiến lực cường hãn, không thể xem nhẹ được.

Nửa canh giờ sau, trước sơn môn Lăng Vân Tông.

Lý Thanh đứng trên Phong Chi Mâu, tay mở ra một tấm địa đồ xanh, cúi đầu trầm tư.

“Theo lẽ thường, chúng ta nên trực tiếp tiến về phía tây bắc Mục Quốc, nơi đó là con đường gần nhất đến Thiên Hà Tông.”

“Chỉ có điều, khu vực đó là một bình nguyên hoang vu rộng lớn. Nếu không tinh thông Thổ Động thuật, muốn tìm được đường sống giữa hiểm nguy là vô cùng khó khăn.”

Liên quan đến chuyện đào thoát, Lý Thanh là người có kinh nghiệm nhất.

Lúc trước, hắn cũng từng chạy trốn khỏi Thiên Hà Tông, băng qua vô số nguy hiểm để đến được Lăng Vân Tông. Giờ nghĩ lại, hắn vẫn còn cảm thấy sơn gai ốc.

Khi ấy, kẻ truy sát hắn chính là người của Thiên Hà Tông. Nhưng thế sự khó lường, bây giờ lại đến lượt hắn đi cứu những người còn sống sót của Thiên Hà Tông.

“Haiz... thế sự vô thường a!”

Thâm cảm thán, ánh mắt hắn nhanh chóng khóa chặt vào một vị trí ở phía đông bắc trên địa đồ.

“Hai tông môn đại chiến, Thượng Thanh Tông chắc chắn đã dốc toàn bộ lực lượng bao vây Thiên Hà Tông suốt nửa năm qua.”

“Giờ đây, Thiên Hà Tông bị hủy diệt, khu vực xung quanh chắc chắn còn nhiều chuyện cần xử lý.”

“Nếu là ta, ta tuyệt đối sẽ không đi theo con đường ngắn nhất, vì chắc chắn nơi đó đã bị Thượng Thanh Tông phong tỏa nghiêm mật.”

“Ngược lại, vì trận chiến vừa mới kết thúc, địa bàn Thượng Thanh Tông hẳn sẽ trở nên trống rỗng.”

Tương tự như khi hấn bỏ trốn, lần này có lẽ hấn cũng nên xâm nhập địa bàn Thượng Thanh Tông, mượn đường từ Lương Quốc, rồi xuôi nam đến Mục Quốc.

“Chính là nơi này!”

Hai mắt Lý Thanh ngưng tụ, ánh mắt khóa chặt vào vị trí giáp giới giữa Mục Quốc và Lương Quốc.

Sau khi xác định phương án, Lý Thanh thu lại địa đồ, sau đó phát hiện có người đã đến trước sơn môn từ sớm.

Thấy vậy, hấn không khỏi nhíu mày, lên tiếng hỏi:

“Lỗ Phàm, sao ngươi đến sớm như vậy? Không về động phủ chuẩn bị sao?”

Lỗ Phàm cười khỏ, đáp:

“Lý sư huynh, ngươi quên ta mới được thả khỏi băng lao à? Ta còn chưa kịp nhận động phủ, thì có gì để chuẩn bị chứ?”

Nghe vậy, Lý Thanh không nhịn được bật cười.

Không lâu sau, hai đạo kiếm quang xé gió từ sơn môn bay ra.

Thảm Ngưng Băng và Ngô Xung gần như đồng thời đáp xuống.

Ngô Xung vừa đáp xuống đã thấy bụng phình lên, bên hông treo mấy túi trữ vật căng phồng. Không cần đoán cũng biết, chắc chắn bên trong chất đầy đồ ăn.

“Lý sư huynh, ta đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát bất cứ lúc nào.”

Thẩm Ngưng Băng lạnh nhạt lên tiếng.

Ngô Xung cũng gật đầu lia lịa, vừa gật vừa nhai ngấu nghiến đồ ăn trong miệng.

“Tốt, vậy lên đường!”

Nói xong, Lý Thanh lấy ra một chiếc linh chu hình đầu rắn từ trong túi trữ vật.

Chiếc linh chu này sau khi hần gia nhập tông môn đã được hần cải tạo lại.

Dù chỉ là thượng phẩm pháp khí, nhưng so với trước đây, nó đã được nâng cấp đáng kể.

Chương 815

DTV EBOOK

Hướng cải tạo chủ yếu là gia tăng tốc độ và giảm trọng lượng, do đó hắn đã thêm vào một số Phong thuộc tính linh tài, đồng thời khắc nhiều phù văn giúp tăng cường độ linh hoạt.

Tuy đã hi sinh bớt khả năng tấn công và phòng thủ, nhưng về tốc độ, chiếc linh chu này có thể nói là nhanh bậc nhất.

Không gian trên linh chu khá rộng rãi, tuy không bằng cự hình linh hạm của lão tổ Thôn Thiên, nhưng chứa bốn người vẫn dư dả.

Sau khi Lý Thanh lên linh chu, Thẩm Ngưng Băng cũng bình thản ngồi xuống bên cạnh hắn, không chút biểu cảm.

Ngược lại, Ngô Bàn Tử và Lỗ Phàm thì chỉ có thể chen chúc ngồi phía sau.

“Lỗ sư đệ, muốn ăn đùi cừu nướng không?”

Ngô Bàn Tử hai tay cầm hai cái đùi cừu nướng, hào phóng đưa một cái cho Lỗ Phàm.

Người có thân hình cao to như Lỗ Phàm nuốt nước bọt ừng ực, sau đó một tay nhận lấy đùi cừu, há miệng cắn ngấu nghiến.

Hai người ngồi phía sau, mỗi người một tay cầm đùi cừu, ăn đến quên trời quên đất, hoàn toàn không có dáng vẻ của tu sĩ!

Người thấy mùi thịt nướng thoang thoảng trong không khí, trên trán Lý Thanh liền hiện lên vài vạch hắc tuyến.

Hắn rốt cuộc đã hiểu, bọn này căn bản xem linh chu của hắn là bàn ăn di động mà!

“Thơm quá!”

Lỗ Phàm miệng đầy mỡ, tán thưởng.

Ngô Bàn Tử đắc ý cười ha hả:

“Đương nhiên! Đây là bí phương độc môn của sư phụ ta, phía trên còn ướp thêm—”

ẦM!

Không đợi hắn nói hết câu, Lý Thanh đã thôi động linh chu vọt thẳng lên trời, hóa thành một tia sáng biến mất nơi chân trời.

Lãnh thổ Lương Quốc, Vũ Châu, Giang Vân Thành.

Khe núi bốn bề rừng rậm rậm rạp, từng bụi cây mọc ken đặc. Trong rừng, đôi khi có chim chóc bất chợt vỗ cánh bay lên, phá tan sự yên tĩnh.

“Thật sự quá mạo hiểm! Chúng ta đã xâm nhập địa bàn Thượng Thanh Tông, vậy mà đến giờ vẫn chưa bị phát hiện.”

“Ngược lại, chính vì đi theo lối trái ngược nên Thượng Thanh Tông có lẽ cũng không ngờ chúng ta lại dám xông vào nơi này.”

“Kế sách của Tổ Tâm sư tử đúng là quá lớn gan, nhưng nếu muốn đến được Mục Quốc và trồng cây vào Lăng Vân Tông, e rằng đây là con đường duy nhất.”

“Đúng vậy, hiện tại địa bàn Thượng Thanh Tông khá trống trải, ngấm lại thì quả thật là lựa chọn tốt nhất.”

Nghe các trưởng lão đồng môn tán dương, sắc mặt Tổ Tâm vẫn không hề thay đổi. Trên gương mặt dịu dàng động lòng người kia, từ đầu đến cuối chỉ có một nét ưu buồn mờ nhạt.

“Được rồi, nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút đi.”

Quả thực không có gì đáng lo, chẳng qua đây cũng chỉ là một lộ tuyến chạy trốn mà năm xưa một tên tiểu tặc Luyện Khí kỳ từng sử dụng mà thôi.

Đã nhiều năm trôi qua, không biết hắn giờ thế nào, gia nhập Lăng Vân Tông rồi liệu có thành công Trúc Cơ hay chưa?

Nghe nói dạo gần đây, Lăng Vân Tông đang bị cuốn vào trận chiến với Cổ Ma tộc, không biết hắn có còn sống hay không...

Chính vì thế, Lăng Vân Tông không thể phân thân lo chuyện khác.

Nhớ lại ngày đại họa diệt môn vừa giáng xuống, lòng Tổ Tâm lại nhói đau, không thể không liên tưởng đến nguyên nhân khiến tông môn bị hủy diệt. Cảm xúc bi thương lập tức dâng trào.

Từng bóng dáng lão tổ liệu mình vì tông môn, cảnh chương môn Thanh Huyền suất lĩnh đông đảo đệ tử trưởng lão quyết tử chiến, từng màn từng màn lại hiện lên trong tâm trí nàng.

Từ ngày đó trở đi, Thiên Hà Tông đã triệt để tan thành mây khói, những người ấy cũng vĩnh viễn không thể gặp lại.

Mỗi khi nghĩ đến đây, lòng nàng lại đau như dao cắt.

Đột nhiên, một tiếng ung kêu vang vọng khắp khe núi.

“Lệ!”

Trên bầu trời, một con thương ung thần tuần sải cánh lướt nhanh qua đường chân trời, tốc độ cực kỳ kinh người, để lại hàng loạt tàn ảnh trên bầu trời.

Con thương ung này không hề để lộ một tia khí tức nào, chỉ quanh quẩn trên không hai vòng rồi lại tiếp tục bay đi.

Đây vốn là một việc hết sức bình thường, nhưng sắc mặt Liễu Hàn Nguyệt lại lập tức trở nên căng thẳng.

“Hàn Nguyệt sư muội, sao vậy?” Cửu Tiêu nhận ra nàng khác lạ, liền hỏi ngay.

“Vừa rồi... đó là Liệt Không Ung.” Liễu Hàn Nguyệt khẽ lẩm bẩm.

Liệt Không Ung?

Do khoảng cách quá xa, các trưởng lão khác không ai để tâm đến nó, cũng không ai có thể nhận ra con ung kia là yêu thú phẩm giai gì.

“Liệt Không Ung thì có gì đáng ngại?” Lưu Hoài An nhún mày, truy vấn.

Trong số bọn họ, người hiểu rõ về Liệt Không Ung nhất chính là Liễu Hàn Nguyệt.

Năm xưa, Liễu gia từng bị “Phi Ung Trộm” nhắm vào, suýt chút nữa rơi vào diệt vong, thậm chí có lần suýt bị hủy diệt

hoàn toàn.

“Phi Ưng Trộm... hay còn gọi là Lãng Ưng. Người này là trưởng lão của Thượng Thanh Tông, từng gây sóng gió một vùng tại Thiên Hà phường thị.”

“Lãng Ưng nuôi dưỡng một con Liệt Không Ưng, nghe nói những năm qua nó đã tiến vào cấp hai yêu thú.”

“Vừa rồi con Liệt Không Ưng kia rất có thể chính là yêu cầm của Lãng Ưng.”

Chương 816

DTV EBOOK

Sắc mặt Liễu Hàn Nguyệt trở nên cực kỳ nghiêm trọng, giọng nói mang theo sự căng thẳng tột độ.

Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều đại biến.

“Liệt Không Ứng có thị lực cực kỳ đáng sợ, vậy chẳng phải hành tung của chúng ta đã bị Lăng Ứng phát hiện?” Lưu Hoài An lo lắng nói.

“Sao có thể như vậy được? Đoạn đường này chúng ta đã cẩn thận che giấu hành tung, Thượng Thanh Tông làm sao có thể phát hiện?” Một vị trưởng lão bất an lên tiếng.

Không để các trưởng lão tiếp tục tranh luận, Tổ Tâm hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về hướng tây nam, quả quyết nói:

“Đi! Ngay lập tức xuất phát, không được trì hoãn!”

Mọi người đều chưa kịp nghỉ ngơi tử tế, vậy mà lại phải tiếp tục lên đường.

Dẫu vậy, so với việc nghỉ ngơi, hiển nhiên tính mạng quan trọng hơn cả.

Không ai oán trách, tất cả lập tức đứng dậy, chuẩn bị lên đường.

Nhưng ngay lúc đó, tiếng ung kêu to lại một lần nữa vang vọng trời cao.

“Lệ!”

Chỉ có điều, lần này trong tiếng ung kêu lại mang theo khí tức cường đại bùng phát—một con yêu thú cấp hai, Liệt Không Ứng!

Không chỉ vậy, trên lưng Liệt Không Ứng, còn có một bóng người gầy gò đang ngồi xếp bằng.

“Ha ha ha ha! Bảo sao tông ta lật tung cả Thiên Hà Tông cũng không tìm thấy các ngươi, hóa ra lại chạy đến tận Lương

Quốc!” Lăng Ứng cười lạnh, ánh mắt âm trầm khóa chặt vào khe núi, nơi tàn quân Thiên Hà Tông đang lẩn trốn.

Ngay sau hần, Liễu Hoành Viễn cũng điều khiển pháp khí, theo sát truy đuổi.

“Thật sự là ngoài dự liệu... Không thể không thừa nhận, lộ tuyến bỏ trốn của các ngươi đúng là cao minh.”

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đám người Thiên Hà Tông trở nên tái nhợt đến đáng sợ.

“Đi! Không thể giao chiến ở đây, lập tức trốn về hướng Mục Quốc!” Đôi mắt Tổ Tâm ánh lên vẻ kiên quyết.

Hưu hưu hưu!

Không màng đến pháp lực tiêu hao, tất cả mọi người lập tức lấy ra pháp khí phi hành, liều mạng thôi động, ý đồ thoát khỏi sự truy sát của Lăng Ứng.

Thế nhưng, đã bị phát hiện ngay trên địa bàn Thượng Thanh Tông, muốn thoát thân e rằng không dễ dàng như vậy.

Oanh!

Ngay sau đó, phía trước bên phải, một chiếc chiến thuyền hoàng kim cực kỳ kỳ quái bỗng nhiên bay vọt lên không trung. Trên thuyền còn có mấy tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Những kẻ này đều là người của các gia tộc tu tiên trong vùng, từ lâu đã trung thành với Thượng Thanh Tông như thiên lôi sai đâu đánh đó. Giờ đây, phát hiện tàn quân Thiên Hà Tông, bọn chúng tự nhiên tranh nhau lập công.

“Giết!”

Người không chế chiến thuyền chính là Chung Nhai, gia chủ Chung gia. Hần bất ngờ gầm lên một tiếng, chân động cả không trung.

Chỉ thấy trên chiến thuyền, một trận pháp bỗng nhiên bạo phát, ánh linh quang chớp động, ngưng tụ thành một thanh hoàng kim cự kiếm khổng lồ giữa không trung.

Oanh!

Ngay khoảnh khắc hoàng kim cự kiếm hình thành, nó liền gào thét lao xuống, chém thẳng về phía đoàn trưởng lão Thiên Hà Tông đang tháo chạy!

“Tránh ra!” – Tổ Tâm nhíu mày, trầm giọng quát lên.

Một kiếm này thanh thế vô cùng to lớn, chỉ trong nháy mắt đã chém xuống mặt đất, tạo thành một khe rãnh sâu hun hút.

Giang Vân Thành bên ngoài vốn dĩ vừa khôi phục lại đôi chút phong quang sau bao năm bị tàn phá, giờ đây lại hứng chịu một đòn hủy diệt, cảnh vật tiêu điều.

Nhưng thảm nhất vẫn là hai vị trưởng lão Thiên Hà Tông có tốc độ đào mệnh quá chậm. Bọn họ không kịp né tránh, liền bị một kiếm này chém thẳng xuống, biến thành một vũng máu tanh.

Chưa dừng lại ở đó, trên bầu trời, Liệt Không Ung bỗng nhiên dang rộng đôi cánh!

Huu huu huu!

Từng đạo lông vũ màu xanh sắc bén phá không lao xuống, nhanh như chớp xuyên thẳng qua lồng ngực một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, máu tươi bắn tung tóe.

Chỉ trong chớp mắt, ba người bỏ mạng!

Sự tàn khốc này khiến các trưởng lão Thiên Hà Tông không khỏi run rẩy, nổi sợ hãi dâng trào mãnh liệt.

Quá kinh khủng!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ e rằng bọn họ chưa kịp đến Mục Quốc thì đã bị giết sạch ngay tại đây.

Đáng sợ nhất chính là nơi này là địa bàn của Thượng Thanh Tông, bọn họ không thể hoàn thủ! Một khi dây dưa quá lâu, chắc chắn sẽ dẫn đến càng nhiều truy binh, đến lúc đó, chỉ có một con đường c-hết!

Cảm giác tuyệt vọng như một bóng ma bao trùm, giam cầm lấy trái tim của tất cả mọi người.

“Tiếp tục chạy, đừng dừng lại!” – Tổ Tâm quát lên, trong mắt tràn đầy bi thương.

Sau khi tông môn bị hủy diệt, nàng chính là người gánh vác trọng trách dẫn dắt những kẻ sống sót chạy trốn.

Thế nhưng, giờ đây những “hỏa chủng” cuối cùng của Thiên Hà Tông cứ lần lượt ngã xuống. Nỗi đau đớn trong lòng nàng càng thêm sâu sắc, bi thương đến cực hạn.

Trên lưng Liệt Không Ứng, Lăng Ứng nở một nụ cười đầy thích thú.

Đôi mắt hắc tối tăm, lạnh lẽo như hố sâu không đáy, ẩn chứa sự tàn nhẫn đến rợn người.

“Ha ha, bỏ mặc đồng môn sống chết, cũng thật là oanh liệt a!”

Chương 817

DTV EBOOK

Chỉ tiếc, loại “oanh liệt” này chẳng thể khiến hấn sinh ra dù chỉ một chút lòng thương hại.

“Có cần ta ra tay ngăn bọn chúng không?” – Liễu Hoành Viễn chăm chú nhìn vào đám người Thiên Hà Tông, ánh mắt đặc biệt khóa chặt lấy Liễu Hàn Nguyệt.

Năm xưa, hấn phản bội Liễu gia mà bỏ trốn, tất cả chỉ vì Liễu Hải Đức đã đem Dung Nguyên Quả ban cho con gái ruột của mình, khiến hấn tuyệt vọng trong việc Trúc Cơ.

Giờ đây, Liễu gia đã bị hủy diệt, và kẻ mang đến thảm cảnh này chính là hấn!

Nhìn thấy cảnh Liễu Hải Đức thảm tử trong biển lửa của gia tộc, hấn cảm thấy khoái trá vô cùng.

Mỗi khi nghĩ lại cảnh tượng đó, lòng hấn liền tràn đầy hưng phấn và đắc ý.

Hiện tại, Liễu Hàn Nguyệt là dòng chính duy nhất còn sống của Liễu gia, hấn sao có thể dễ dàng buông tha cho nàng?

“Không cần vội!” – Lăng Ứng nheo mắt, giọng nói tràn đầy hứng thú.

“Trước cứ để bọn chúng chạy đi đã. Chúng thích chạy trốn, vậy cứ để chúng chạy đến khi kiệt sức!”

“Nếu ngăn cản ngay bây giờ, lỡ bọn chúng chó cùng rứt giậu, có khi lại gây ra chút phiền phức không đáng có.”

Lăng Ứng lắc đầu cự tuyệt đề nghị của Liễu Hoành Viễn. Hấn từ trước đến nay luôn thích hành sự ôn hòa, mà trong mắt hấn, đám người này chẳng khác nào cá nằm trong chậu. Đã vậy, đương nhiên phải tìm cách tiêu diệt bọn chúng với cái giá thấp nhất.

Nghe vậy, Liễu Hoành Viễn im lặng một lúc, sau đó liền thúc giục pháp khí phi hành, nhanh chóng đuổi theo.

“Hàn Nguyệt chất nữ, nhiều năm không gặp, chạy gấp như vậy làm gì? Sao không dừng lại cùng tộc thúc ôn chuyện cũ?” – Hấn cười nhạt, giọng điệu đầy chế giễu.

Lời này vừa thốt ra, Liễu Hàn Nguyệt – người đang đứng trên phi kiếm lao đi như điên, đôi mắt lập tức ánh lên sự phẫn nộ tột cùng, hận ý bùng cháy mãnh liệt.

“Liễu Hoành Viễn, cứ chờ đi! Một ngày nào đó, ta nhất định tự tay chém ngươi, báo thù cho diệt môn!”

Nghe những lời tràn đầy oán hận ấy, Liễu Hoành Viễn chỉ cười lạnh, ánh mắt tràn ngập vẻ khinh miệt.

“Ha ha! Không cần phải đợi đến một ngày nào đó, ngay bây giờ chúng ta có thể phân cao thấp!”

“Đáng tiếc, ngươi chưa tận mắt chứng kiến cảnh Hải Đức huynh thảm tử. Nếu muốn, ta có thể kể lại tường tận cho ngươi nghe.”

Ong!

“Lão tặc, ngươi lắm lời quá rồi!”

Lưu Hoài An rút cuộc nhìn không được nữa. Hấn vung tay, lập tức bốc lên một tấm phù lục, sau đó trực tiếp kích phát!

Trong chớp mắt, từng mũi băng tiễn ngưng tụ giữa không trung, hóa thành một cơn mưa tên dày đặc, ập xuống Liễu Hoành Viễn như vũ bão.

Băng Tiễn Vũ!

Đây là một tấm Nhị giai trung phẩm phù lục, uy lực vô cùng cường đại! Mỗi một mũi băng tiễn đều ẩn chứa hàn khí khắc cốt, một khi trúng phải, dù là Trúc Cơ tu sĩ cũng khó tránh khỏi trọng thương!

Tiếc rằng, Liễu Hoành Viễn đã sớm đề phòng.

Hấn lập tức giảm tốc độ truy kích, sau đó lấy ra một tấm Huyền Mộc đại thuẫn, thôi động pháp lực.

Tấm thuẫn lập tức mở rộng, như một bức tường kiên cố chắn trước mặt, dễ dàng ngăn chặn toàn bộ mũi băng tiễn!

Một kiện cực phẩm pháp khí!

“Khốn kiếp!” – Lưu Hoài An giận dữ gầm lên, hai tay siết chặt. Trong lòng hắn bùng lên ý niệm muốn dừng lại tử chiến ngay tại đây.

“Lưu sư đệ, đừng mắc bẫy! Bảo toàn bản thân, sau này còn có cơ hội báo thù!” – Cửu Tiêu bình tĩnh lên tiếng nhắc nhở.

Nghe vậy, Lưu Hoài An hít sâu một hơi, cắn chặt răng, rồi tiếp tục tăng tốc bỏ chạy, không thềm để ý đến sự khiêu khích sau lưng nữa.

“Tĩnh táo! Ta là Thiên Linh Căn! Ta là Thiên Linh Căn!”

“Sau này còn nhiều cơ hội báo thù!”

Trên bầu trời, Lăng Ứng vẫn ung dung ngồi trên lưng Liệt Không Ứng, đôi mắt nheo lại đầy tính toán.

“Vậy mảnh vỡ Thủy Linh Châu... rốt cuộc đang nằm trên người ai?”

Hắn lăm lăm, rồi quay đầu nhìn về phía ba vị trưởng lão Thiên Hà Tông vừa bỏ mạng. Lúc này, thi thể bọn họ đã bị đệ tử Thượng Thanh Tông phía sau nhặt về kiểm tra.

Thế nhưng, quan sát một lượt, trên người ba kẻ này lại không hề có dấu hiệu nào của Thủy Linh Châu.

“Thôi vậy. Nghĩ nhiều làm gì? Giết sạch bọn chúng là biết ngay!”

“Mảnh vỡ Thủy Linh Châu chính là con bài giúp ta tiến vào Lăng Vân Tông! Tính toán này, xem ra không tệ!”

Lăng Ứng nhếch môi cười lạnh, ánh mắt xa xăm nhìn về phía chân trời. Khoảng cách đến Mục Quốc cũng không còn bao xa.

Hắn bỗng nhiên cất giọng trầm thấp:

“Yến Tịch tiên bối, ngươi có thể ra tay!”

“Yến Tịch tiên bối, ngươi có thể xuất thủ!”

Yến Tịch tiên bối?

Lời này vừa thốt ra, bất kể là người của Thiên Hà Tông hay đám truy binh của Thượng Thanh Tông, ai nấy đều lộ ra vẻ mờ mịt.

Yến Tịch là ai? Lại có thể khiến Lăng Ưng gọi một tiếng “tiền bối”, chẳng lẽ là một vị chân nhân Kết Đan Kỳ?

Nhưng trong phạm vi Thanh Lĩnh hiện tại, hình như không có chân nhân Kết Đan nào mang tên Yến Tịch!

Hay là một tán tu vô danh?

Chương 818

DTV EBOOK

Ngay khoảnh khắc đó, một dự cảm bất an dâng trào trong lòng Tố Tâm. Cảm giác ấy như có gai nhọn chích vào sau lưng nàng, khiến nàng lạnh sống lưng.

Cùng lúc này, sắc mặt của Thi Nam Thiên – một trong những người thuộc phe Thiên Hà Tông – trở nên quỷ dị đến cực điểm, trong mắt hắn lóe lên một tia tàn nhẫn.

Oanh!

Chỉ thấy một cây trường thương màu bạc không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong tay hắn. Thi Nam Thiên vung tay lên, cây trường thương xé gió mà lao thẳng về phía Tố Tâm.

“Không tốt!”

Đôi mắt đẹp của Tố Tâm co rút lại, nhưng đã không còn cách nào tránh khỏi đòn tập kích bất ngờ này.

Thời gian lúc này như chậm lại. Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn cây trường thương mang theo khí thế khủng bố lao tới, khoảng cách ngày càng gần.

Ngay khi mũi thương chỉ còn cách nàng vài tấc, bỗng nhiên một luồng linh quang màu thủy lam bùng phát từ thân thể Tố Tâm.

Trong chớp mắt, linh khí thuộc tính Thủy trong thiên địa dao động mãnh liệt, hóa thành từng dòng trường hà đổ về phía nàng.

Trường thương vốn có thể công sắc bén bỗng bị suy yếu, tựa như trâu đất xuống biển, mất đi toàn bộ lực đạo.

Bá bá bá!

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Tố Tâm. Lúc này, quanh thân nàng xuất hiện từng vòng thủy hoàn xoay tròn, tiên khí mờ ảo, tựa như một tiên nữ giáng trần.

“Thi Nam Thiên, ngươi đang làm gì?”

Liễu Hàn Nguyệt giận dữ quát lớn.

“Ngươi có biết mình vừa làm gì không, Thi Nam Thiên?!”

“Nam Thiên sư huynh, ngươi...”

Các trưởng lão của Thiên Hà Tông cũng đều nhìn hẩn với ánh mắt không thể tin nổi. Một vị trưởng lão vốn luôn khiêm tốn trong tông môn, vậy mà giờ đây lại ra tay ám sát đồng môn?!

Thế nhưng lúc này, sắc mặt Thi Nam Thiên đã trở nên âm trầm và dữ tợn đến cực điểm. Không còn chút dáng vẻ nào của một thiếu niên chân thành năm nào.

“Haha... Tự nhiên là để đoạt lấy mảnh vỡ Thủy Linh Châu! Lăng Ứng, còn không mau tới giúp ta một tay?”

Thi Nam Thiên cười gằn, tay vung lên, trường thương màu bạc lại một lần nữa đâm về phía Tố Tâm.

Nhưng giờ khắc này, ánh mắt Tố Tâm đã trở nên băng lãnh. Nàng khẽ thở dài, giọng nói lạnh lẽo như băng tuyết.

“Thanh Huyền sư huynh luôn nghi ngờ trong tông môn có nội ứng, nếu không làm sao Thượng Thanh Tông có thể nắm rõ mọi hành động của Thiên Hà Tông như lòng bàn tay?”

“Xem ra, nội ứng kia chính là ngươi.”

Cửu Tiêu, người vốn luôn trầm ổn, lúc này cũng giật mình đứng bật dậy, miệng há hốc, hoàn toàn không thể tin nổi sự thật này.

Những trưởng lão còn lại cũng thất kinh, liên tục hỏi:

“Làm sao có thể?! Thi gia cũng từng bị Thượng Thanh Tông tấn công thảm khốc, Thi Nam Thiên, sao ngươi có thể phản bội tông môn?”

“Haha, đơn giản thôi, bởi vì... cái kẻ tên Thi Nam Thiên đó đã chết từ lâu rồi.”

“Hắn chính là một vị tiền bối của Thượng Thanh Tông – Yên Tích!”

Cùng lúc đó, Lăng Ứng cười Liệt Không Ứng lao đến, bên cạnh còn có Liễu Hoàn Viễn theo sát.

“Kẻ phản bội đáng chết!”

Sát ý trong mắt Tố Tâm đã bùng nổ. Nàng đưa tay khế nắm, cổ tay khế xoay chuyển.

Quanh thân nàng, từng đạo thủy hoàn dao động mãnh liệt, tản ra từng vòng sóng gợn cuốn quét tứ phương.

Bá!

Tố Tâm kết ấn, sau đó điểm một ngón tay về phía không trung.

Rầm rầm!

Một lượng lớn Thủy Châu có màu sắc thâm trầm hiện lên giữa không trung, ồ ạt lao về phía Thi Nam Thiên... không, phải là Yến Tịch!

“Yến Tịch tiền bối, ta tới giúp ngươi!”

Liễu Hoành Viễn vung tay điều khiển một tấm Huyền Mộc đại thuẫn, ý đồ ngăn cản những đòn công kích kia.

Nhưng trong nháy mắt, những viên Thủy Châu thâm trầm ấy xuyên qua đại thuẫn như xuyên qua đậu hũ.

Liễu Hoành Viễn trơ mắt nhìn một cánh tay của mình bị những giọt nước này xuyên thủng, linh quang hộ thể trên người hắn hoàn toàn không có tác dụng!

Cơn đau kịch liệt bùng lên trong đầu hắn, khiến hắn lảo đảo đầy kinh ngạc:

“Sao có thể như vậy? Huyền Mộc đại thuẫn của ta... đây là một kiện thượng phẩm pháp khí cực kỳ bền chắc cơ mà!”

Yến Tịch sợ hãi hô lớn:

“Lui lại! Nhanh chóng tránh lui!”

Ầm ầm!

Chiếc hoàng kim chiến thuyền do Chung Nhai điều khiển cũng lập tức bị Thủy Châu xuyên phá, tạo ra mấy lỗ thủng sâu hoắm.

Đám truy binh đối diện với từng vòng sóng gợn thủy hoàn cùng những giọt hắc thủy châu công kích, không ai dám tiến lên, chỉ có thể thoái lui một cách thận trọng.

Ngay lúc này, giọng nói trầm ồm của Tố Tâm vang lên:

“Nhân lúc này, tiếp tục chạy!”

Có bài học từ trước, không ai còn đủ dũng khí để tiếp tục truy đuổi. Bọn chúng chỉ có thể trơ mắt nhìn nhóm người còn sống sót của Thiên Hà Tông trốn thoát.

Lăng Ưng lảo bảm, trong mắt đầy vẻ thèm khát:

“Không hổ là chí bảo của giới này – Thủy Linh Châu! Chỉ là một mảnh vỡ mà đã có uy năng kinh khủng như vậy. Trách không được Ngạc Tôn đại nhân lại khao khát đến thế!”

Chương 819

DTV EBOOK

Bên cạnh hắn, Liễu Hoàn Viễn sắc mặt u ám, kéo theo cánh tay bị thương, cắn răng nói:

“Bây giờ phải làm sao? Phía trước chính là địa giới của Mục Quốc rồi, chẳng lẽ cứ để bọn chúng thoát?”

Đỉnh lấy thân thể Thi Nam Thiên, Yên Tịch hừ lạnh:

“Đương nhiên không thể để bọn chúng chạy thoát! Tiếp tục truy đuổi! Dù Thủy Linh Châu cường đại, nhưng không thể sử dụng vô hạn!”

Dứt lời, hắn dẫn đầu lao đi.

Lăng Ưng khề gật đầu:

“Được, cứ nghe theo Yên Tịch tiên bối.”

Những tu sĩ Trúc Cơ Kỳ còn lại, bao gồm cả một vài gia chủ tu tiên gia tộc, cũng cắn răng lao theo.

Mục Quốc Bắc Bộ, tuyết đầu mùa rơi lác đác.

“Tệ rồi, không thể bỏ rơi bọn chúng, đám người Thượng Thanh Tông đeo bám quá chặt!”

“Nếu cứ tiếp tục chạy, ta sớm muộn gì cũng cạn kiệt pháp lực! Chẳng thà liều mạng một phen!”

Liễu Hàn Nguyệt lo lắng nhìn về phía thân ảnh dụ dàng phía trước, giọng nói mang theo vẻ sốt ruột:

“Tổ Tâm sư tỷ!”

Giờ phút này, ngay cả dáng vẻ phi hành của Tổ Tâm cũng trở nên lão đạo. Rõ ràng, việc kích hoạt mảnh vỡ Thủy Linh Châu vừa rồi đã khiến nàng tiêu hao quá nhiều linh lực. Giờ phút này, nàng đã gần như chạm đến giới hạn.

Nhận ra điều đó, đám truy binh dưới sự dẫn đầu của Lăng Ưng lập tức gia tốc, lao nhanh về phía trước.

“Nỏ mạnh hết đà, ngoan ngoãn chịu trôi đi!”

Yến Tịch là kẻ nhanh nhất, ánh mắt hấn gắt gao khóa chặt vào Tổ Tâm. Sau đó, hấn cất giọng lạnh lẽo:

“Huyền Kim Cửu Trảm!”

Chỉ thấy giữa trời tuyết mịt mù, chín đạo kim quang rực rỡ lóe lên, xuyên qua màn sương lạnh buốt, hóa thành chín lưỡi đao vàng óng lao thẳng về phía Tổ Tâm!

Kiểm khí sắc bén vô cùng, thậm chí vượt xa cả uy lực của những pháp khí đao kiếm thông thường!

Thần thông!

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là một tuyệt chiêu thần thông mà Yến Tịch tu luyện, uy lực khủng bố đến mức tuyệt đối có thể kết liễu sinh mệnh!

“Sư tử, mau tránh!”

Liễu Hàn Nguyệt hoảng sợ hét lên, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hoàng.

“Không! Sư tử, cẩn thận!”

Lưu Hoài An cũng hét lên thất thanh, khóe mắt muốn nứt toác.

Bên cạnh, sắc mặt Cửu Tiêu đầy vẻ tuyệt vọng. Đối phương vậy mà vẫn còn đủ sức tung ra một thần thông mạnh mẽ như vậy sao?!

Phát giác nguy cơ cận kề, nhưng Tổ Tâm lại chỉ bình tĩnh xoay người. Trong đôi mắt đẹp của nàng, ánh lên một tia cam chịu.

“Chưởng môn sư huynh, lão tổ... thật xin lỗi, ta không thể hoàn thành sứ mệnh mà các người giao phó.”

Nàng chậm rãi nhắm mắt, bình thản đón nhận kết cục sắp đến.

Chín đạo kiếm khí màu vàng đã phong tỏa toàn bộ đường lui của nàng!

Nàng đã tiêu hao hết pháp lực khi vận dụng mảnh vỡ Thủy Linh Châu trước đó. Lúc này, nàng đã không còn đủ sức để chống lại!

Tử vong, gần kề ngay trước mắt!

Nhưng đúng vào khoảnh khắc tất cả mọi người trơ mắt nhìn chín đạo kiếm khí vàng rực sắp xuyên thấu thân thể Tố Tâm, giữa thiên địa đột nhiên xuất hiện một luồng hàn ý cực đoan!

Oanh!

Bỗng nhiên, một ngọn lửa trắng lóa bùng phát ngay trước mặt Tố Tâm, sau đó hóa thành vô số tia hỏa hoa bắn tung tóe khắp nơi.

Những tia kiếm khí màu vàng khi chạm phải những đốm hỏa hoa ấy lập tức tan biến, như thể bị hòa tan trong chớp mắt!

Ngay sau đó, một giọng nói ung dung, mang theo vài phần tùy tính vang lên:

“Ha ha, thật ngoài ý muốn, không ngờ lại gặp toàn người quen ở đây.”

Giữa cảnh băng thiên tuyết địa, gió lạnh quét qua, thổi tung y phục của Lý Thanh khiến chúng phát phới trong không trung.

Tất cả mọi người ở đây đều bị tiếng hét thu hút, đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Giữa làn sương mù giá rét, một bóng dáng mạnh mẽ vững chãi đang đứng trên một thanh chiến mâu xanh biếc, chậm rãi lướt tới.

Khóe miệng hắc vương nụ cười âm áp. Ngũ quan tuy không quá nổi bật, nhưng chỉ cần nhìn thấy hắc, nội tâm tất cả mọi người đều không khỏi dậy lên sóng lớn.

Gương mặt này, có lẽ rất nhiều người sẽ không xa lạ, bởi vì ai ai cũng biết hắc!

“Người là Lý Thanh?” Cửu Tiêu hít sâu một hơi lạnh, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Năm đó, kẻ chỉ ở Luyện Khí kỳ, nay lại đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ!

Khi Cửu Tiêu vừa đột phá Trúc Cơ, hắc từng tổ chức một buổi tiệc nhỏ để ăn mừng, cũng vào lúc đó, hắc đã trả hết nợ nhân tình với Lý Thanh.

Không phải vì gì khác, chỉ đơn giản là hắc chuẩn bị nhậm chức trưởng lão chấp pháp, không muốn vương bận quá nhiều

với một tán tu không rõ lai lịch.

Nhưng hẳn không thể ngờ rằng, giờ đây, Lý Thanh không chỉ thành công đột phá Trúc Cơ mà tu vi còn khá thâm hậu.

Liễu Hàn Nguyệt cũng hơi hé đôi môi đỏ mọng, trong mắt ánh lên sự chấn động.

Thật sự là hẳn! Nhiều năm không gặp, vậy mà Lý Thanh đã đột phá Trúc Cơ!

Trong đám người, nếu có ai bị rung động sâu sắc nhất khi nhìn thấy Lý Thanh, thì đó chính là Liễu Hàn Nguyệt.

Chương 820

DTV EBOOK

Bởi vì năm xưa, khi Lý Thanh còn là một tên công nhân khai thác linh khoáng thấp kém ở Liễu gia, nàng đã từng gặp hắn.

Khi ấy, hắn chỉ ở Luyện Khí tầng ba, hay tầng bốn?

Thực ra, Liễu Hàn Nguyệt cũng không nhớ rõ, dù sao thì tu vi của hắn khi đó thấp kém đến mức không đáng để bận tâm, mà tư chất căn cốt cũng bình thường, chỉ là tứ linh căn mà thôi.

Thế nhưng, một kẻ vốn vô danh trong đám thợ mỏ linh quáng, nay không chỉ thành công đột phá Trúc Cơ mà còn đạt tới trung kỳ!

Hắn đã bắt kịp nàng về tu vi, chuyện này thật sự khó tin!

Mà người chấn động không kém chính là Tổ Tâm, người vốn đã chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với cái chết. Nghe thấy Cửu Tiêu gọi hai chữ “Lý Thanh”, thân thể nàng bỗng nhiên chấn động mạnh, sau đó quay đầu nhìn về phía bóng dáng kia.

Đôi mắt nhu hòa của nàng chăm chú khắc sâu hình ảnh của thân ảnh cứng cỏi mạnh mẽ kia vào tâm khảm.

“Thật sự là người...”

Vút!

Rất nhanh, phía sau Lý Thanh vang lên những tiếng xé gió.

Ngô Xung, Thẩm Ngưng Băng cùng hai người nữa lần lượt bay đến. Ngô Xung vừa thở hắt hên vừa nói:

“Lý Thanh, người quả thực tính toán như thần! Thật không ngờ người có thể đoán chính xác lộ tuyến chạy trốn của đám người này.”

Bên cạnh, Thẩm Ngưng Băng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn về phía vài vị trưởng lão của Thượng Thanh Tông.

Như vậy, dưới sự an bài của trời cao, ba tông môn tiên đạo hàng đầu Thanh Linh vực, thế hệ trẻ Trúc Cơ kỳ tinh anh đã

gặp nhau.

Phần lớn tu sĩ ở đây đều đạt Trúc Cơ trung kỳ, hơn nữa, ai ai cũng có thực lực phi phạm, tuyệt đối là nhân tài kiệt xuất trong cảnh giới Trúc Cơ.

Thậm chí có thể nói, bất cứ ai trong số họ cũng không hề tầm thường.

“Haha! Lý huynh, Thẩm tiên tử, không ngờ nhanh như vậy lại gặp mặt, mà còn trong hoàn cảnh này, thật khiến người ta tiếc nuối.”

Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Trên lưng Liệt Không Ứng, một bóng dáng chậm rãi tiến đến. Trên gương mặt hắn vẫn treo nụ cười âm u, từ đầu tới cuối chưa từng thay đổi.

Đối với người trước mặt, Lý Thanh chưa từng dám xem nhẹ. Hắn lập tức thu lại nụ cười, sắc mặt nghiêm túc hơn.

“Lăng Ứng huynh, hôm nay, ta nhất định phải mang những người này về tông môn phục mệnh.”

“Có thể giờ cao đánh khẽ, tạo chút thuận lợi cho ta không?”

Nói đến đây, Lý Thanh lộ ra một nụ cười rạng rỡ, để lộ hàm răng trắng nõn chói lọi.

“Duy chỉ chuyện này, ta không thể để người như ý được đâu, Lý huynh. Người có thể đừng làm khó ta được không?” Lăng Ứng nhẹ nhàng lắc đầu nói.

Nghe vậy, Lý Thanh thở dài một tiếng đầy tiếc nuối.

“Ai, xem ra hôm nay không tránh khỏi một trận chiến rồi.”

“Haha, vậy ta có thể hiểu rằng, Lăng Vân Tông đã quyết tâm đối đầu với Thượng Thanh Tông sao?”

Vừa dứt lời, từ phía sau Lăng Ứng, một chiếc chiến thuyền hoàng kim rách nát bay đến.

Trên thuyền, xuất hiện hai gương mặt quen thuộc với Lý Thanh – hai kẻ từng truy sát hắn đến mức hắn suýt cùng đường mất lộ: Lã Phi Ngư và Chung Nhai!

“Hừ! Tiểu súc sinh, năm đó ta chưa giết ngươi, hôm nay lại để ngươi thành tựu thế này!”

Lã Phi Ngự nheo mắt đầy sát ý.

Bên cạnh hắn, Chung Nhai cũng tỏa ra khí tức âm trầm, ánh mắt dán chặt vào Lý Thanh, trầm giọng nói:

“Nhiều năm không gặp, kẻ từng như con sâu kiến trước mắt ta, hôm nay lại dám đứng cản đường?”

Đối mặt với những lời mỉa mai, chế nhạo của địch nhân, Lý Thanh vẫn đứng đung như không, thần sắc thản nhiên như mây bay gió thoảng.

Hắn không thèm nhìn thẳng Lã Phi Ngự và Chung Nhai, chỉ chăm chú dõi theo Lăng Ứng. Trong mắt hắn, thần sắc càng lúc càng trở nên lạnh lẽo.

Hắn nhớ đến lời tiên đoán về Cổ Ma sắp xuất thế trên núi tuyết, nhớ đến vô số đồng môn và trưởng lão đã ngã xuống trong Ma Quật Động Thiên.

Lẽ ra con đường của hắn có thể bình thản hơn một chút, nhưng chính vì những kẻ trước mặt đã phá hủy Cực Băng Phong Ma Trận, khiến Cổ Ma tộc sắp tái xuất, đẩy bao người vào cảnh sinh tử.

Đúng là muôn yên ổn nhưng trời chẳng chiều lòng!

Lăng Ứng nhếch môi cười nhạt, giọng điệu đầy trào phúng:

“Không phải Lăng Vân Tông chúng ta cố ý đối địch với Thượng Thanh Tông, mà là chính các ngươi không muốn để cho chúng ta yên ổn!”

“Hay chẳng lẽ, phong ấn cấm ngữ trên núi tuyết lại tự động bị phá hủy?”

“Ngươi cũng biết rõ, thời gian trước, bao nhiêu trưởng lão của Lăng Vân Tông đã bỏ mạng trong Ma Quật. Những người đó, ai sẽ chịu trách nhiệm cho cái chết của họ?”

Giờ khắc này, giọng nói của Lý Thanh cũng trở nên băng lãnh.

Hai mắt hắn, trong vô thức, bỗng bùng lên một luồng lửa trắng chói lòa.

ẦM!

Bầu trời đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong lạnh buốt.
Lăng Ưng thu lại nụ cười, ánh mắt trở nên rét lạnh.

Từng đợt gió sắc như lưỡi dao cuốn tới, mang theo sát khí dày đặc, trực tiếp bắn về phía trước với tốc độ khủng khiếp.

Chương 821

DTV EBOOK

Việc đã đến mức này, chẳng còn gì để nói. Một trận chiến là điều không thể tránh khỏi!

Lời vừa dứt, Thẩm Ngung Băng lập tức kết ấn pháp quyết, băng khí dâng trào, dựng lên một bức tường băng khổng lồ để chặn lại phong nhận.

Ầm ầm!

Những lưỡi gió va chạm với băng tường, tạo ra hàng loạt mảnh vỡ bay tán loạn.

Thẩm Ngung Băng đã từng giao đấu với Lăng Ứng, nên đối với chiêu thức này, nàng hoàn toàn không xa lạ. Chỉ là hôm nay, tình thế lại khác.

Lý Thanh tranh thủ cơ hội, quay sang Trương Lai của Thiên Hà Tông, trầm giọng nói:

“Hiện tại không có thời gian để ôn chuyện! Những ai đã cạn kiệt pháp lực nên rời đi trước, những người còn khả năng chiến đấu hãy sẵn sàng hành động!”

Dứt lời, hắn lập tức vận chuyển pháp lực. Gió chi mâu dưới chân gào thét, nâng hắn lao thẳng về phía chiến trường.

Thi Nam Thiên thân thể Yên Tịch đứng phía trước, ánh mắt lạnh băng, cảm thương chờ đợi.

“Hừ! Có thể dễ dàng chặn được kiếm khí Huyền Kim Cửu Chém của ta, xem ra ngươi sở hữu thiên địa linh hỏa rồi?” Yên Tịch nói, rồi đột ngột vung trường thương bạc trắng, đâm thẳng tới!

Lý Thanh không hề lùi bước.

Hắn lập tức vỗ túi trữ vật, ba thanh trường mâu rực rỡ ba màu xuất hiện quanh thân.

Núi Chi Mâu – Vững Chãi Như Sơn!

Ngân thương đâm tới nhưng bị cản lại ngay lập tức. Thanh cốt màu vàng đất trong tay Lý Thanh như một ngọn núi khổng lồ, kiên cố không thể lay chuyển.

Ngay sau đó, Lâm Chi Mâu bắn mạnh về phía trước.

Hư không lập tức tràn ngập bóng dáng những mũi mâu ảo ảnh, như thể hàng chục thanh trường mâu cùng lao đến cùng lúc.

Lý Thanh ánh mắt lạnh băng, trầm giọng hỏi:

“Bây giờ ta nên gọi ngươi là Thi Nam Thiên, hay một cái tên khác?”

Hắn đã sớm nhận ra điểm dị thường. Với thần hồn cường đại hiện tại, hắn dễ dàng phát hiện ra khí tức bất thường trên người đối phương.

Yến Tịch bật cười lạnh:

“Hahaha! Tiểu tử ngốc đó đã c.h.ế.t rồi! Có muốn biết ta đã đoạt xác hắn từ khi nào không?”

Hai người lao vào nhau.

Trường mâu và ngân thương chạm trán, linh lực bùng nổ, từng luồng sóng xung kích lan tỏa khắp không trung!

Thực ra, từ lâu Lý Thanh đã có hoài nghi về tình trạng của Thi Nam Thiên.

Chỉ là, sau bao nhiêu biến cố xảy ra, hắn không còn thời gian để suy nghĩ kỹ lại chuyện này.

Nhưng lúc này, trong đầu hắn không ngừng hiện lên những lần tiếp xúc trước đây với đối phương.

Không nghi ngờ gì nữa, cho đến lần thứ hai gặp mặt ở phường thị Thiên Hà, Thi Nam Thiên vẫn còn là một thiếu niên chân thành, không gì sánh được.

Rất nhanh, một tia linh quang lóe lên trong đầu hắn!

“Hắn là khi động phủ của Thần Diệu Đạo Nhân xuất thế, thời điểm phường thị trên Thiên Hà xôn xao huyên náo, đúng không?”

“Khi đó, kẻ bày ra di vật của Thần Diệu Đạo Nhân để bán đấu giá, chắc hắn là người của Thượng Thanh Tông.”

Dứt lời, Lý Thanh lập tức vung tay, ném mạnh Hỏa Chi Mâu về phía Yến Tịch.

ẦM!

Hỏa Chi Mâu mang theo vệt lửa đỏ rực như đuôi sao băng, nhắm thẳng mặt Yến Tịch mà lao đến.

Dù quan hệ giữa hắn và Thi Nam Thiên không quá sâu, nhưng một thiếu niên chân thành như vậy lại phải chết vì đoạt xá, khiến hắn không khỏi tiếc nuối.

Giờ đây, người trước mặt đã là địch nhân, hắn cũng chẳng ngần ngại ra tay tàn nhẫn để báo thù thay Thi Nam Thiên!

Yến Tịch vung trường thương, cố gắng chống đỡ thế công phối hợp giữa Hỏa Chi Mâu và Lâm Chi Mâu.

Nhưng đúng lúc đó, hắn chợt rút ra một tấm bùa chú từ trong ngực.

ẦM!

Một quả cầu đất khổng lồ bất ngờ xuất hiện, sau đó bùng nổ ngay trước mặt Lý Thanh.

Uy lực của nó vô cùng khủng khiếp – đây là một lá phù Nhị Giai hệ Thổ, có sức công phá kinh người!

“Hahaha! Không ngờ ngay cả chuyện nhỏ nhặt như vậy mà ngươi cũng nhớ rõ! Bội phục, bội phục!”

Yến Tịch cười lớn, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Lý Thanh hơi biến sắc, nhưng hắn lập tức vung tay, lấy ra một vật đen sì, đặt chắn ngay trước mặt.

“Đinh! Đinh! Đinh!”

Từng âm thanh trầm đục vang lên, vô số mảnh đất va chạm vào vật thể đen, khiến nó rung động dữ dội.

Ngay cả trong trận chiến giữa các tu sĩ Trúc Cơ kỳ, món đồ này vẫn thể hiện sức phòng ngự không tầm thường.

Chờ khi sóng xung kích tan đi, Lý Thanh thu hồi món pháp bảo lò rèn màu đen, vẫn nguyên vẹn không chút tổn hại.

Nhưng lần này, trong tay hắn đã đổi thành một món pháp khí khác—một lá cờ phướn tung bay trong gió!

Cực phẩm pháp khí – Thiên La Cờ!

Lý Thanh chậm rãi giơ cao cờ, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Yến Tịch, trầm giọng hỏi:

“Ta chỉ hiếu kỳ một điều... các ngươi làm cách nào mà có thể tìm ra Thi Nam Thiên một cách chính xác đến vậy?”

Nói dứt lời, hần đột nhiên vung mạnh Thiên La Cờ.

“ÔNG!”

Một vùng linh quang khổng lồ quét ngang không trung, kéo theo vô số ảnh chu ti bao phủ toàn bộ không gian.

Chỉ trong nháy mắt, thân hình Yến Tịch liền trở nên trì trệ.

Chương 822

DTV EBOOK

Gương mặt hần thoáng chốc biến sắc!

Lá cờ Thiên La bùng sáng với linh văn chói lọi, lập tức phong tỏa khu vực xung quanh Yến Tịch, khiến hần bị cố định tại chỗ.

Giờ phút này, Yến Tịch chỉ cảm thấy bản thân như rơi vào vùng bùn sâu thẳm, càng vùng vẫy, càng bị lực lượng quỷ dị kia hút sạch khí lực, khiến tứ chi cứng đờ, không cách nào cử động.

Không khí xung quanh trở nên nặng nề đến cực hạn. Bất luận hần có cố gắng thế nào, cơ thể vẫn không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

“Cái cờ phước quỷ dị này... vậy mà có thể phong ấn thân thể ta!”

Đôi mắt Yến Tịch lóe lên tia sáng sắc bén, nhưng không hề bộc lộ vẻ hoảng hốt quá mức.

Hiển nhiên, kẻ có thể được Lăng Ung xưng là tiền bối này, chắc chắn còn có rất nhiều thủ đoạn khó lường. Nhưng với hần, Thiên La cờ vẫn chưa phải thứ đáng để e ngại.

Lý Thanh tất nhiên không thể để Yến Tịch ung dung tìm cách thoát ra. Hần lập tức lao tới, định tận dụng lợi thế lớn nhất của mình – thể thuật – để vật lộn cùng đối phương!

“Giết!”

Ánh mắt Lý Thanh lạnh lẽo, thân hình cấp tốc áp sát. Mạ vàng chiến giáp trên người hần tỏa ra hào quang rực rỡ, lập tức kéo dài, bao phủ toàn thân, tạo nên một lớp phòng ngự vững chắc.

Oanh!

Một quyền bùng nổ lao tới, lực lượng khủng khiếp xé toạc không khí, tạo thành âm thanh trầm đục vang vọng khắp trời đất.

Lực lượng nhục thân của Lý Thanh hiện tại đã có thể sánh ngang với yêu thú Nhị giai hậu kỳ. Uy lực của cú đâm này, tuyệt đối đủ để nghiền nát một ngọn núi nhỏ!

“Haha, thể tu à?”

Yến Tịch nhếch mép cười lạnh, mắt chăm chú nhìn cú đâm đang lao đến. Thế nhưng hắn lại không hề né tránh hay có bất kỳ động tác ứng phó nào!

Không ổn!

Lông mày Lý Thanh chợt cau lại, trong lòng dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt.

Nhưng lúc này, muốn thu quyền đã không kịp! Hắn chỉ có thể cắn răng, dốc toàn lực tung ra đòn đánh.

Phanh!

Quyền kinh như bôn lôi giáng xuống, đầu Yến Tịch lập tức bị đập nát, quyền phong cuốn theo một làn huyết vụ bùng nổ giữa không trung.

Một tu sĩ Trúc Cơ kỳ nếu ăn trọn một quyền này, chắc chắn sẽ không còn đường sống!

Nhưng Lý Thanh lại không hề lộ vẻ vui mừng. Hắn nhíu mày thật sâu, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc nhìn chăm chăm vào thân thể Yến Tịch.

“Chết rồi ư? Không thể nào dễ dàng như vậy!”

Ngay khi giọng nói hắn vừa dứt, thi thể không đầu của Yến Tịch bỗng khô quắt lại, sau đó hóa thành một cái người rơm!

“Chết thay thuật?!”

Sắc mặt Lý Thanh lập tức trở nên âm trầm. Hắn thăm cảnh giác – những kẻ có thể đoạt xá như lão quái vật này, quả thật sở hữu những thủ đoạn cực kỳ quỷ dị!

“Là chết thay khôi lỗi.”

Tiếng cười nhạt vang lên.

Trên không trung, bóng dáng Yến Tịch một lần nữa hiện ra. Sắc mặt hắn tái nhợt, ánh mắt âm trầm nhìn chăm chăm Lý Thanh.

“Không ngờ thằng nhóc nhà ngươi lại có thể giết ta mất một cái mạng! Nhục thân thể phách này... trong tu tiên giới hiện nay thật sự hiếm thấy.”

Hắn liếc nhìn cờ phướn trong tay Lý Thanh, trong lòng âm thầm cảnh giác.

Nếu đối phương lại thi triển Thiên La cờ lần nữa để trói buộc hắn, chắc chắn hắn sẽ không để mặc yên, mà sẽ lập tức thi triển lôi đình thủ đoạn để phá giải.

Lý Thanh hí mắt, cười lạnh:

“Ta muốn xem thử ngươi có bao nhiêu cái chết thay khôi lỗi!”

Lời vừa dứt, hắn lại xông đến, quyền kinh gào thét phá không!

Cùng lúc đó, các chiến trường khác cũng bị phân thành ba khu vực.

Thảm Ngung Băng một lần nữa giao chiến cùng Lăng Ứng. Cả hai đều đã quyết tâm liều mạng, linh lực giữa thiên địa bùng phát mãnh liệt, rõ ràng dị linh căn mang lại ưu thế cực lớn trong chiến đấu!

Ở một phía khác, Liễu Hoàn Viễn cùng các trưởng lão Thượng Thanh Tông đối đầu với đám người Thiên Hà Tông. Kẻ địch đã tiêu hao quá lớn, khiến thế trận rơi vào trạng thái giằng co căng thẳng.

Còn một bên, Ngô Xung cùng Lỗ Phàm hợp sức chiến đấu với mấy gia chủ tu tiên thế gia trên hoàng kim chiến thuyền.

Ngô Xung – đệ tử được Thôn Thiên Lão Tổ đích thân bồi dưỡng – thực lực cường đại đến khó tin!

Hắn tu luyện 《Thao Thiết Thần Công》, thân thể phát ra hào quang chói lọi, chỉ bằng sức một người đã có thể áp chế toàn bộ chiến thuyền, đánh lui hàng loạt tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Bên cạnh hắn, Lỗ Phàm chỉ thỉnh thoảng ra tay hỗ trợ.

Bên trong chiến thuyền, một gia chủ nghiêng răng, tức giận hét lên:

“Đáng chết! Chiến thuyền hoàng kim tổn hại quá lớn, căn bản không thể phát huy toàn bộ uy năng! Nếu không, làm sao có thể để tên mập chết tiệt kia áp chế như vậy!”

Chung Nhai sắc mặt vô cùng khó coi, trong lòng như rỉ máu.
Hắn hoàn toàn không ngờ chuyến đi lần này theo Thượng
Thanh Tông lại chịu tổn thất lớn đến vậy, thậm chí ngay cả
hoàng kim chiến thuyền cũng bị hủy hoại nặng nề.

“Thôn Thiên Thực Địa!”

Chương 823

DTV EBOOK

Ngô Bàn Tử thần sắc cực kỳ tập trung, toàn lực vận chuyển công pháp, sau đó thi triển một đạo bí thuật đặc thù của 《Thao Thiết Thần Công》.

Chỉ thấy trước mặt hắn, một con ác thú hư ảnh cực nhanh lướt tới, mang theo khí thế không gì sánh kịp, cắn nuốt toàn bộ mọi thứ xung quanh.

Bất kể là công kích của hoàng kim chiến thuyền hay linh lực còn sót lại, chỉ trong nháy mắt đã rơi vào bên trong ác thú hư ảnh, sau đó hoàn toàn biến mất.

Ác thú hư ảnh gầm lên vang vọng, lao đến giữa không trung, há cái miệng to như chậu máu, nhắm thẳng về phía hoàng kim chiến thuyền!

“Không ổn! Mau tránh ra!”

Lã Phi Ngư sắc mặt trắng bệch, kinh hãi đến cực điểm trước thủ đoạn đáng sợ của Ngô Bàn Tử.

Công kích có thể thôn phệ toàn bộ linh lực như thế này, đây là lần đầu tiên hắn được chứng kiến!

Rất nhanh, mọi người trên chiến thuyền bỗng nhớ đến một cái tên lầy lùng của Lăng Vân Tông – một vị Kết Đan lão tổ danh chấn thiên hạ:

Thôn Thiên Chân Nhân!

Thủ đoạn không hề khác biệt! Công pháp tu hành cũng cùng một nguồn gốc!

“Đi mau! Nghe nói vài chục năm trước, Thôn Thiên Chân Nhân từng thu nhận một đệ tử y bát... Hắn chính là tên mập này!”

“Không thể chống lại được! Chạy thôi!”

Dưới áp lực tuyệt đối của Ngô Bàn Tử, toàn bộ tu sĩ trên hoàng kim chiến thuyền hoảng loạn tháo chạy, sợ bị ác thú huỳnh kia nuốt chửng!

“Chạy đi đâu! Lúc trước các ngươi mắng chửi Lý Thanh rất hăng, bây giờ lại muốn bỏ chạy à?”

Ngô Bàn Tử quát lớn, giận dữ lao lên định truy sát.

Thế nhưng ngay lúc đó, Lỗ Phàm vội vàng lau mồ hôi trên trán, lập tức kéo Ngô Xung lại:

“Ngô sư huynh, đừng đuổi theo! Mau đi trợ giúp những người khác, bọn họ đều đang lâm vào khổ chiến!”

Dù sao cũng là một tu sĩ từ trong tán tu lịch luyện mà ra, Lỗ Phàm đương nhiên biết rõ cái gì quan trọng hơn.

Hiện tại, cục diện đã mở ra, đây chính là cơ hội để mở rộng ưu thế!

Không chần chừ thêm, hai người lập tức lao về phía chiến trường của Thiên Hà Tông, xuống tay vô cùng tàn nhẫn.

Bị hai kẻ bất thành lĩnh gia nhập trận chiến, sắc mặt Liễu Hoành Viễn lập tức tái mét.

Hắn nghiến răng, phần nộ chửi thề:

“Đám phế vật này thật vô dụng! Lui!”

“Liễu Hoành Viễn! Hôm nay ngươi phải để lại cái đầu chó của ngươi lại đây!”

Một tiếng quát lạnh vang lên.

Hai con người Liễu Hàn Nguyệt đỏ rực, hận ý của gia tộc và tông môn cùng dâng trào trong lòng. Nàng không chút do dự, xuất ra sát chiêu tàn nhẫn nhất!

Kiểm quang rực rỡ bùng lên, phảng phất muốn chém đứt tất cả!

Bá!

Lúc trước đã mất một cánh tay, giờ đây nửa người Liễu Hoành Viễn cũng gần như bị chém làm đôi!

“Không...!!!”

Khí tức Liễu Hoành Viễn trong nháy mắt suy yếu, ánh mắt đục ngầu tràn đầy vẻ không cam lòng.

Nhưng Liễu Hàn Nguyệt đã quyết sát tâm!

Nàng siết chặt thanh trường kiếm màu xanh, không chút do dự vùng kiếm lần nữa!

Một kiếm, chặt đứt cổ!

Kẻ phản bội Liễu gia, cuối cùng đã chết thảm! Thi thể vô lực rơi thẳng xuống không trung.

Hoàn thành xong tất cả, sắc mặt Liễu Hàn Nguyệt tái nhợt đến cực điểm.

Một đường từ Tông Viễn, chạy trốn đến Lương Quốc, rồi lại bỏ mạng trốn tiếp sang Mục Quốc. Cuối cùng, nàng lại phải trải qua một trận ác chiến như thế này... Thể lực đã gần chạm đến cực hạn!

Đến thời điểm này, cục diện chiến trường đã trở nên vô cùng rõ ràng.

“Haha, xem ra lần này ngươi và ta vẫn không thể phân ra thắng bại.”

Lăng Ứng khẽ thở dài, quét mắt nhìn qua đám trưởng lão Thượng Thanh Tông đã hoàn toàn tan tác, trong mắt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Thẩm Ngưng Băng ánh mắt lạnh như băng, giọng nói băng hàn như tuyết:

“Có bản lĩnh thì đừng chạy! Cùng ta quyết đấu công bằng!”

Lăng Ứng khẽ lắc đầu, sắc mặt trầm xuống:

“Đáng tiếc... nhiệm vụ quan trọng. Công bằng quyết đấu, để sau đi.”

Lời vừa dứt, hần từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bài, sau đó trực tiếp bóp nát!

Rắc!

Mảnh vỡ ngọc bài óng ánh tung bay khắp không trung, ngay khoảnh khắc đó – từ phương bắc xa xôi, một cỗ khí tức cực kỳ cường đại bỗng chốc bùng phát!

Phía chân trời xa xăm, bất chợt xuất hiện một chấm đỏ nhỏ bé.

Chấm đỏ này lấy tốc độ cực nhanh lao về phía chiến trường, mang theo khí thế mạnh mẽ, khiến tầng mây hai bên bị xô đẩy tán loạn.

Chỉ trong chớp mắt, những người có thị lực cực tốt đã nhìn thấy rõ ràng thân ảnh mảnh khảnh kia.

Đó là một nữ tử tuyệt mỹ khoác trên mình bộ váy đỏ, dáng người thon dài tinh tế, khuôn mặt lạnh lùng không hề có lấy một tia cảm xúc.

Gần như ngay lập tức, đã có người nhận ra thân phận của nàng:

“Linh Lung Chân Nhân!”

Không sai, người vừa đến chính là Linh Lung Chân Nhân!

Tu sĩ phe Thiên Hà Tông lập tức biến sắc, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Chương 824

DTV EBOOK

Một đường vút vả trốn chạy đến nơi này, gian nan lắm mới gặp được người của Lăng Vân Tông tại Tuyệt Quốc phương Nam, không ngờ lại rơi vào tay Linh Lung Chân Nhân - cường giả danh chấn thiên hạ của Thượng Thanh Tông!

Hiện tại, pháp lực của bọn họ gần như đã cạn kiệt, không một ai có khả năng trốn thoát khỏi tay một tu sĩ Kết Đan kỳ.

“Ta không cam lòng!” Lưu Hoài An nghiêng chặt răng, trong lòng tràn ngập bất cam.

Hắn chính là thiên linh căn tu sĩ, con đường tu hành sáng lạn vô cùng. Nếu cho hắn thời gian, việc tiến vào Kết Đan kỳ chỉ là chuyện sớm muộn.

Nhưng hôm nay, Thượng Thanh Tông tuyệt đối sẽ không cho hắn cơ hội đó. Hắn sẽ giống như một chồi non vừa mới vươn lên khỏi mặt đất đã bị bẻ gãy.

Có người hướng ánh mắt về phía bốn trưởng lão của Lăng Vân Tông, những người đến đây tiếp ứng. Rất nhanh, bọn họ phát hiện ra sắc mặt của bốn người này không hề hoảng loạn, ngược lại còn vô cùng bình tĩnh.

Thấy vậy, trong lòng không ít người đẩy lên một tia hy vọng.

“Chẳng lẽ...”

“Ha ha, chẳng lẽ Thượng Thanh Tông là tông môn duy nhất có Kết Đan kỳ lão tổ?” Ngô Xung nhếch miệng cười, ánh mắt nhìn về phía Lý Thanh.

Lúc này, Lý Thanh vừa mới giao thủ một chiêu liền mạng với Yến Tịch, cả hai tách ra.

Trong tay Lý Thanh, từng mảnh ngọc tím vỡ vụn lá tả rơi xuống.

Linh Lung Chân Nhân di chuyển với tốc độ cực nhanh, chỉ trong chốc lát đã tiếp cận chiến trường.

Nhưng nàng không hề để mắt đến những trưởng lão Trúc Cơ kỳ kia, mà lại nghiêm túc nhìn về phía đường chân trời Tây Nam.

“Tử Thanh lão quý, nếu đã đến thì hiện thân đi. Hay là phong cách hành sự của Lăng Vân Tông đã trở thành giấu đầu lòi đuôi rồi?” Linh Lung Chân Nhân trầm giọng nói, giọng điệu lạnh lùng, phối hợp cùng khí thế bá đạo của nàng, càng khiến nàng trông như một nữ vương lãnh diễm.

Lời vừa dứt, một màn sương tím nhạt trong nháy mắt tràn ngập không trung.

Một lão giả nằm ngang trên đám mây tím từ từ bay tới, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Aizzz, đây chẳng phải là Linh Lung Bảo Thể đại danh鼎鼎 đỉnh sao? Lão phu nào dám đối địch chứ! Nếu lỡ chết ở đây thì làm sao bây giờ?”

“Ta nói này, Linh Lung Chân Nhân, hay là chúng ta cứ làm bộ làm tịch một chút cho có lệ?”

“Tu hành đến Kết Đan kỳ trong vùng này vốn đã chẳng dễ dàng gì, chi bằng chúng ta đặt tâm tư vào con đường tương lai. Suốt ngày chém giết cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Tử Thanh Chân Nhân gãi gãi tay, vẻ mặt đầy phiền muộn và bất đắc dĩ.

Lời này vừa thốt ra, tất cả mọi người xung quanh đều trợn mắt há hốc mồm.

Ngay cả Lý Thanh cũng không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt, thầm nghĩ:

“Lão tổ này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Sao lại có bộ dáng không đáng tin chút nào thế này!”

Cảm giác này gần như đã phá vỡ hình tượng mà hắn luôn giữ trong lòng về một Kết Đan chân nhân.

Từ khi bước chân vào con đường tu đạo, hắn đã gặp không ít cường giả Kết Đan kỳ, người nào người nấy đều mang khí chất tiên phong đạo cốt hoặc thần bí trầm ổn.

Nhưng làm gì có ai giống vị lão tổ này, hoàn toàn không màng đến hình tượng tông môn, lại còn “già mà không biết xấu hổ” đến mức này!

Nghe thấy vậy, Linh Lung Chân Nhân khẽ cười, nụ cười quyến rũ đến cực điểm.

“Lời của Tử Thanh tiên bối rất hợp ý ta. Thực ra ta cũng không muốn cùng tiên bối quyết chiến sinh tử.”

Lời này vừa dứt, khuôn mặt đầy nếp nhăn của Tử Thanh Chân Nhân lập tức giãn ra, vui vẻ cười nói:

“Vậy mới đúng chứ! Chuyện đánh giết cứ để cho đám tiểu bối lo liệu, chúng ta là lão tổ của tông môn, tất nhiên nên chuyên tâm cầu đạo, trèo lên những đỉnh cao mới!”

Linh Lung Chân Nhân dần thu lại nụ cười yêu dễm, chậm rãi nói:

“Nhưng có một điều kiện trước tiên, đó là ta phải giết sạch đám dư孽 Thiên Hà Tông này đã.”

Nói xong, ánh mắt nàng quét qua những trưởng lão Trúc Cơ kỳ còn sót lại của Thiên Hà Tông.

Bất kỳ ai bị nàng liếc qua, toàn thân đều run lên, không dám đối diện.

“Ấy ấy ấy, Linh Lung Chân Nhân à, sát khí của ngươi nặng quá rồi đó! Tu tiên không phải là chuyện giết chóc đơn thuần!”

“Ta nghe nói, đến cửa ải Ngưng Anh sẽ gặp phải tâm ma đại kiếp. Người sát khí quá nặng thường khó vượt qua cửa này. Đến lúc đó, nếu nghiệp hỏa bùng lên, thần tiên cũng khó lòng cứu nổi!”

Tử Thanh Chân Nhân liên tục lắc đầu, bày ra dáng vẻ chán ghét.

“Chuyện này không cần Tử Thanh tiên bối lo lắng!” Giọng nói của Linh Lung Chân Nhân lập tức trở nên băng lãnh, nàng nhẹ nhàng giơ tay lên, hướng về phía các trưởng lão Thiên Hà Tông mà giáng xuống.

Oanh!

Chỉ trong nháy mắt, một màn sương tím dày đặc bốc lên, trực tiếp chặn đứng một kích kia.

“Xem ra, Tử Thanh tiên bối muốn chỉ giáo đạo pháp của ta? Vậy vẫn bối xin cung kính không bằng tuân mệnh!”

Chương 825

DTV EBOOK

Dứt lời, Linh Lung Chân Nhân thu lại sát ý với Thiên Hà Tông, trực tiếp lao về phía Tử Thanh Chân Nhân.

Mà trong miệng Tử Thanh Chân Nhân lúc này lại liên tục thở dài:

“Ai da! Thật khiến người ta đau đầu!”

Miệng thì nói vậy, nhưng động tác trên tay hắn lại không hề chậm trễ, trực tiếp giao chiến với Linh Lung Chân Nhân.

Từng đợt dư chấn từ trận chiến trên bầu trời không ngừng lan tỏa, khiến tất cả mọi người bên dưới đều biến sắc.

“Tử Thanh sư thúc, phiền ngài kéo chiến trường ra xa một chút, nếu không bọn ta sắp bị cuốn vào rồi!” Ngô Xung ngẩng đầu hét lớn.

Tử Thanh lão tổ chẳng buồn quay đầu lại, chỉ lắc đầu than thở:

“Ai da, thật là phiền phức quá đi mà!”

Nói xong, hắn lập tức giành lấy quyền chủ động trong trận chiến, dẫn Linh Lung Chân Nhân rời khỏi khu vực này.

Chờ đến khi hai vị Kết Đan chân nhân đánh xa dần, trên chiến trường lúc này chỉ còn lại ba phe trưởng lão Trúc Cơ kỳ của các tông môn.

Nhưng khác với trước đó, sắc mặt đám người Lăng Ứng trở nên vô cùng âm trầm.

“Nhiệm vụ thất bại, rút lui thôi!”

Giờ phút này đã quá rõ ràng, phe Lăng Vân Tông đang chiếm ưu thế tuyệt đối. Khi Linh Lung Chân Nhân bị cuốn vào trận chiến mà không thể để tâm đến bọn họ, nếu còn cố chấp ở lại, chỉ có con đường chết.

Lăng Ứng nhảy bén nhận ra thái độ của Linh Lung Chân Nhân trong chuyện này. Hắn hiểu, nàng đã ngầm cho phép bọn họ từ

bỏ nhiệm vụ mà rời đi.

Dù sao, nơi này là địa bàn của Lăng Vân Tông. Một khi cuộc chiến thật sự bùng nổ, ai chịu thiệt nhiều nhất, không cần nghĩ cũng biết!

Không chút do dự, Lăng Ứng dẫn theo những trưởng lão còn lại của Thượng Thanh Tông lập tức bay về phía Bắc, không một chút lưu luyến.

“Muốn chạy? Không dễ thế đâu!” Ngô Xung nhướn mày, lập tức định đuổi theo.

Nhưng Lý Thanh sao có thể để hãn hành động lỗ mãng như vậy? Hãn trực tiếp gọi giết Ngô Xung lại.

“Được rồi, Ngô Bàn Tử, quay về đi. Đừng quên nhiệm vụ của chúng ta, đuổi giết bọn chúng chẳng có ý nghĩa gì.”

Thực ra, Lý Thanh cũng rất muốn nhân cơ hội này diệt trừ cả Lăng Ứng lẫn kẻ đoạt xá Thi Nam Thiên. Nhưng nếu tiếp tục truy sát, biến số quá lớn, đặc biệt là khi trận chiến giữa Tử Thanh lão tổ và Linh Lung Chân Nhân còn chưa phân thắng bại.

Lỡ như vị lão tổ kia – người mang dáng vẻ không đáng tin chút nào – lật xe, vậy thì cả đám bọn hãn cũng sẽ rơi vào nguy hiểm.

Tóm lại, nhiệm vụ mà tông môn giao phó mới là quan trọng nhất, những chuyện còn lại, tạm thời gác sang một bên.

Nghe vậy, Ngô Bàn Tử tuy có chút tiếc nuối nhưng cũng đành dừng bước, không tiếp tục truy đuổi nữa.

Lý Thanh đưa mắt nhìn nhóm tu sĩ Thiên Hà Tông, thản nhiên nói:

“Các người thế nào? Nếu còn có thể cử động, vậy đi cùng chúng ta về Lăng Vân Tông. Chương môn sư huynh đã căn dặn, muốn ta đưa các người về tông môn.”

Lưu Hoài An lắc đầu, đáp:

“Không cần đâu, nếu chỉ là đi đường thì cũng không phải vấn đề quá lớn.”

Cửu Tiêu, người may mắn sống sót sau đại nạn, khuôn mặt đầy phức tạp, chấp tay hướng về phía Lý Thanh:

“Đa tạ Lý đạo hữu đã ra tay tương trợ!”

Nghe vậy, Lý Thanh chỉ cười lớn:

“Ha ha ha, Cửu Tiêu huynh, chúng ta quen biết cũng đã lâu, cần gì phải khách khí như vậy?”

Giờ phút này, biểu cảm của Cửu Tiêu càng trở nên phức tạp hơn. Hắn chép miệng, thở dài nói:

“Không ngờ nhiều năm không gặp, Lý huynh lại có thể thành công Trúc Cơ. Trước đây đúng là ta có mắt mà không thấy thái sơn!”

Câu này hiển nhiên ám chỉ việc năm xưa, khi hắn vừa mới Trúc Cơ, liền lập tức cắt đứt quan hệ với Lý Thanh.

Bây giờ nghĩ lại, hắn mới cảm thấy ngày đó mình đã hành xử quá nông cạn.

Lý Thanh lắc đầu, thản nhiên nói:

“Thôi bỏ đi, nói nhiều làm gì. Nếu không còn chuyện gì khác, thì mọi việc coi như đã ổn. Ta cũng chỉ làm theo lệnh chương môn sư huynh đến tiếp ứng các người, nếu không, thật sự cũng không biết Thiên Hà Tông đã rơi vào tình cảnh gian nan như vậy.”

Bên cạnh, Liễu Hàn Nguyệt không nói những lời khách sáo thừa thãi, nhưng trong ánh mắt vẫn lộ ra vài phần tiếc nuối. Dù sao, giữa nàng và Lý Thanh cũng từng có không ít giao tình.

Lúc này, nàng mỉm cười dịu dàng:

“Lý huynh, với tư chất tứ linh căn mà cũng có thể Trúc Cơ thành công, thật sự ngoài dự liệu của ta.”

Lý Thanh bật cười, gãi đầu khiêm tốn đáp:

“Ha ha ha, chỉ là may mắn thôi, tất cả đều do vận khí cả!”

Liễu Hàn Nguyệt khẽ mỉm cười, ánh mắt sáng rõ, chậm rãi nói:

“Tứ linh căn tư chất mà có thể Trúc Cơ thành công, nếu là người khác, ta có lẽ sẽ cho rằng đó chỉ là may mắn. Nhưng Lý

huynh, bây giờ ngươi đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, chuyện này không thể chỉ dựa vào vận khí mà làm được!”

Chương 826

DTV EBOOK

Những lời này hoàn toàn không phải là tăng bốc. Phải biết rằng, nàng vốn Trúc Cơ sớm hơn Lý Thanh một bước, hơn nữa còn là hai linh căn tư chất. Vậy mà đến giờ, nàng cũng chỉ miễn cưỡng chạm tới ngưỡng cửa Trúc Cơ trung kỳ.

Ngay cả Lưu Hoài An, kẻ mang thiên linh căn trời ban, hiện tại cũng chỉ đạt đến Trúc Cơ trung kỳ. Dù rằng khoảng cách đến Trúc Cơ hậu kỳ đã không còn xa, nhưng suy cho cùng, hắn vẫn bị Lý Thanh – một kẻ có linh căn tư chất bình thường – đuổi kịp.

Thật khó có thể tưởng tượng, một nam tử có tướng mạo bình thường như vậy, rốt cuộc đã trải qua những chuyện gì mà có thể tiến bộ nhanh đến mức này trong những năm qua.

“Không cần nhiều lời. Trước tiên ta sẽ tập hợp những người còn lại, sau đó cùng nhau trở về Lăng Vân Tông.”

Nói xong, Lý Thanh liền đạp lên một cơn gió xanh, thân ảnh lướt nhanh về phía dưới.

Thực tế, người thực sự đã tiêu hao linh lực đến mức cạn kiệt, cũng chỉ có một mình Tổ Tâm – người đã cưỡng ép thôi động mảnh vỡ của Thủy Linh Châu.

Dù chỉ là một mảnh vỡ, nhưng đó cũng là chí bảo của thế gian này, không phải tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường có thể dễ dàng sử dụng.

Giữa rừng tuyết bao la, Tổ Tâm khoác trên mình bộ y phục trắng tinh, gần như hòa làm một với nền tuyết xung quanh. Nàng tựa lưng vào một gốc tuyết tùng, lặng lẽ ngồi trên mặt tuyết, đầu gục xuống gối.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Thanh khẽ há miệng, nhưng nhất thời lại không biết nên nói gì.

Từ những lần tiếp xúc trước đó, hắn đã biết Tổ Tâm vô cùng coi trọng tông môn của mình.

Hôm nay, Thiên Hà Tông đã bị hủy diệt, nàng lại chính mắt nhìn thấy các sư huynh đệ đồng môn lần lượt ngã xuống. Đối với nàng, đây hẳn là một đả kích vô cùng to lớn.

Lý Thanh khẽ ho một tiếng, cuối cùng vẫn tiến lên vài bước:

“Khụ khụ... nơi này quá lạnh, trên người ta cũng không có bảo vật nào chống rét cả.”

Tổ Tâm chậm rãi ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt tuyệt mỹ nhưng lại vương đầy nét u sầu, đau thương.

“Thiên Hà Tông... không còn nữa.”

Chỉ vồn vện vài chữ đơn giản, nhưng lại chứa một nỗi đau đớn sâu thẳm, khiến lòng Lý Thanh cũng không khỏi khẽ run lên.

Đây là lần đầu tiên Lý Thanh nhìn thấy dáng vẻ này của Tổ Tâm—vẻ yếu đuối, đáng thương động lòng người. Đôi mắt nàng ngập tràn nước mắt, không còn chút dáng dấp của một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, mà chỉ như một nữ tử yếu ớt, mong manh.

Sau một hồi im lặng, Lý Thanh khẽ thở dài:

“Ngươi vẫn còn sống, không phải sao? Các trưởng lão khác cũng vậy.”

“Chỉ cần các ngươi còn tồn tại, tông môn vẫn có thể tái lập bất cứ lúc nào.”

“Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là các ngươi phải tỉnh lại trước đã.”

Nghe vậy, Tổ Tâm cúi đầu thật sâu, giọng nghẹn ngào:

“Các vị lão tổ, còn có chương môn sư huynh... bọn họ đều đã chết cả rồi. Cho dù có xây dựng lại, thì đó cũng không còn là Thiên Hà Tông ngày xưa nữa!”

Lý Thanh hít sâu một hơi, sau đó cúi người, dùng đôi tay rắn chắc nắm lấy bờ vai mảnh mai của nàng.

“Nghe đây, bây giờ không phải lúc nói những lời này. Trước mắt, Linh Lung Chân Nhân đang giao chiến với Tử Thanh lão

tổ. Ai mạnh ai yếu, chúng ta không ai biết được.”

“Nhưng có một điều ta chắc chắn—Tử Thanh lão tổ đang cố kéo dài thời gian cho chúng ta. Hắn sẽ không liều mạng phân thắng bại với Linh Lung Chân Nhân ngay lúc này đâu.”

“Ta biết ngươi đang rất đau khổ, nhưng hãy nghĩ xem, hiện tại, các ngươi chính là hy vọng duy nhất của Thiên Hà Tông!”

“Hãy nhớ đến những vị trưởng lão và lão tổ đã hy sinh. Nếu ngươi cứ chìm đắm trong bi thương mà buông xuôi, thì có xứng đáng với sự hy sinh của họ không?”

Những lời nói ấy tựa như từng đòn nặng nề giáng xuống tâm trí Tổ Tâm, không ngừng vọng lại trong đầu nàng.

Rất nhanh, lời dặn dò trước đây của chương môn Thanh Huyền cũng hiện lên trong lòng nàng.

“Giờ đi cùng ta trở về Lăng Vân Tông!” – Lý Thanh nghiêm giọng.

“... Được.” – Tổ Tâm khẽ đáp.

Lý Thanh yên tâm, lập tức lấy ra linh chu đầu rắn, đỡ nàng lên, sau đó phi tốc bay về phía sơn môn Lăng Vân Tông.

Các trưởng lão còn sống sót của Thiên Hà Tông cũng do Ngô Xung và Thẩm Ngưng Băng dẫn đầu, sớm đã cất bước hướng về Lăng Vân Tông.

Lý Thanh khống chế linh chu, chậm rãi theo sát phía sau bọn họ.

Cứ như vậy, đoàn người bình an vô sự trở về Lăng Vân Tông.

Còn chưa kịp để họ nghỉ ngơi, chương môn Hư Vân đã lập tức triệu tập nhóm người Thiên Hà Tông để tiếp kiến.

Trên Vân Tiêu Đảo, Hư Vân nhìn các trưởng lão Thiên Hà Tông với vẻ tiều tụy, nhin không được thở dài:

“Thật không ngờ lại xảy ra chuyện này. Ta và Thanh Huyền cũng xem như có chút giao tình. Năm xưa, ta và hắn từng vài lần giao thủ... đáng tiếc thay.”

Chương 827

DTV EBOOK

Trong giọng nói của Hư Vân tràn đầy sự hoài niệm quá khứ. Khi còn trẻ, hắn cũng từng tung hoành một phương ở Thanh Lĩnh Vực, không ít lần đối đầu cùng các thiên kiêu của những tông môn khác.

Khi ấy, bọn họ còn hăng hái, dù là đối thủ, nhưng vẫn có chút giao tình.

Dần dần thu lại ánh mắt hồi tưởng, Hư Vân mở miệng đi thẳng vào vấn đề:

“Ta có thể đồng ý với Thanh Huyền, tạm thời che chở cho các ngươi một khoảng thời gian. Nhưng ta cần biết, mảnh vỡ Thủy Linh Châu đang ở đâu?”

Lời này có phần cứng rắn, nhưng chẳng còn cách nào khác. Hư Vân lúc này không chỉ là một tu sĩ, mà còn là chủ nhân của Lăng Vân Tông. Mọi quyết định đều phải đặt lợi ích tông môn lên hàng đầu.

Mảnh vỡ Thủy Linh Châu chính là chìa khóa để đối phó với đại kiếp Ma Tộc sau này. Chỉ vì chút giao tình với Thanh Huyền, hắn không thể dễ dàng bỏ qua điều kiện này.

Tổ Tâm thành thật đáp:

“Thứ đó ở trên người ta. Nhưng từ khi còn nhỏ, mảnh vỡ Thủy Linh Châu đã dung hợp với ta. Nếu muốn lấy nó ra, cần một khoảng thời gian.”

Nghe vậy, sắc mặt Hư Vân khẽ biến đổi:

“Làm sao có thể? Ngũ hành linh châu là thiên địa chí bảo, sao có thể dung hợp với tu sĩ?”

Không giải thích nhiều, Tổ Tâm khẽ nhắm mắt, hòa mình cùng mảnh vỡ Thủy Linh Châu trong thể nội.

Ông!

Một luồng linh lực thuần khiết đến cực điểm thuộc tính Thủy tỏa ra, lan tràn khắp không gian.

Cảm nhận được dao động linh lực này, Hư Vân chương môn không còn nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của nàng.

“Chuyện thể gian đúng là muôn hình vạn trạng. Mảnh vỡ linh châu lại có thể chủ động dung hợp với Nhân tộc tu sĩ... chưa từng nghe thấy bao giờ.”

Ngũ hành linh châu vốn là thiên địa tự nhiên thai nghén mà thành, diệu dụng vô tận. Nhưng chuyện một người có thể dung hợp với nó thì quả thực vượt ngoài tưởng tượng của bất kỳ ai.

Tất nhiên, chí bảo cấp bậc này có thể để cho người ta nắm giữ trong tay, nhưng tuyệt đối không thể bị luyện hóa, càng đừng nói tới việc cùng người dung hợp thành một thể.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là ghi chép từ thời Thượng Cổ hoặc thậm chí còn xưa hơn nữa. Về sau, ngũ hành linh châu đều bị đánh nát trong trận đại chiến với Cổ Ma, chuyện này thì không ai có thể đoán trước được.

“Được rồi, nếu đã như vậy, các vị cứ tạm thời ở lại Lăng Vân Tông của ta đi. Chờ sau khi mọi chuyện kết thúc, bất luận các ngươi muốn tiếp tục lưu lại đây hay muốn ra ngoài xây dựng lại Thiên Hà Tông, ta đều không ngăn cản!” Hư Vân chương môn nghiêm túc nói.

Nghe được đề nghị này, mấy trưởng lão may mắn sống sót của Thiên Hà Tông cầu còn chẳng được.

Hiện tại mà nói, nếu Thanh Lĩnh Vực còn nơi nào đủ sức che chở cho bọn hắn an toàn, dĩ nhiên chỉ có duy nhất Lăng Vân Tông.

“Lý sư đệ, việc này lại phải phiền ngươi rồi!” Hư Vân chương môn hướng Lý Thanh mỉm cười hòa ái, sau đó lại tán dương thêm một câu: “Lần này ngươi làm rất tốt, tông môn sẽ ghi nhớ công lao của ngươi!”

Lý Thanh nghe vậy, tự nhiên không có lý do gì từ chối, hắn vội ôm quyền nói: “Chương môn sư huynh quá khen, đây vốn là điều ta nên làm mà!”

“Haha, ta đều nghe Lỗ Phàm sư đệ nói hết cả rồi. Nếu không phải người chuẩn xác đoán được tuyến đường đào thoát của đám người Thiên Hà Tông, chỉ sợ lần này mảnh vỡ linh châu đã rơi vào tay Thượng Thanh Tông mất rồi!”

Hư Vân chường môn vuốt nhẹ chòm râu, ánh mắt nhìn về phía Lý Thanh càng thêm hài lòng.

Ông trời có mắt, cuối cùng tông môn cũng có một vị trưởng lão làm việc đáng tin cậy rồi!

Đúng lúc này, một bóng người cuốn theo đầy tử khí, từ phía xa bay thẳng tới Vân Tiêu Đảo.

“Khụ! Khụ khụ khụ!”

Tử Thanh chân nhân ho ra từng ngụm máu tươi, đáp xuống đảo trong bộ dạng suy yếu vô cùng, khí tức mỏng manh như chỉ còn chút hơi thở cuối cùng.

Lý Thanh và Lỗ Phàm thấy cảnh này thì hoảng sợ, vội vàng lao đến lo lắng hỏi:

“Tử Thanh lão tổ, người sao vậy? Thương thế sao lại nghiêm trọng tới mức này chứ?!”

Một vị Kết Đan chân nhân mà bị đánh thành bộ dáng thế này, cái tên Linh Lung Chân Nhân kia thực lực phải khủng bố đến mức nào đây? Quả thực khó mà tưởng tượng nổi!

“Khụ khụ... Không sao, không có gì đáng ngại cả. Chỉ là bản nguyên bị tổn thương một chút, chắc phải dưỡng thương tám năm mười năm mới miễn cưỡng động thủ lại được thôi. Khụ khụ!”

“Sau này tông môn phải trông cậy vào các người rồi. Hư Vân sư chất à, trong thời gian ngắn đừng có mà sai bảo ta nữa đấy. Ta già cả rồi, đánh nhau lần này tổn thương nguyên khí quá nhiều, thật sự chịu không nổi.”

Tử Thanh chân nhân liên tục khoát tay, vừa nói vừa lau đi vết máu nơi khóe miệng, dáng vẻ suy yếu đến mức đáng thương cực độ.

Ngay lúc Lý Thanh và Lỗ Phàm vẫn đang hồn bay phách lạc, thì bên kia, Ngô Xung lại nhếch miệng cười khinh thường, chẳng chút bận tâm.

Chương 828

DTV EBOOK

Còn Thảm Ngưng Băng đứng bên cạnh, nàng chỉ đành bất đắc dĩ quay mặt đi, không muốn tiếp tục nhìn thấy cảnh tượng này.

Mà vừa rồi còn đang hết sức hài lòng vì Lý Thanh làm việc đáng tin cậy, Hư Vân chường môn hiện giờ lại đầy mặt vạch đen.

“Tử Thanh sư thúc! Nếu người cứ tiếp tục lãng phí tinh huyết yêu thú như thế, sợ là mấy sư huynh đệ bên phù đường sẽ phải có ý kiến rồi đây!”

Thấy kẻ sách của mình bị vạch trần, Tử Thanh chân nhân lập tức cười ha ha chữa nguỵ, rồi vô tội phân bua:

“Sư chất à, người thật sự hiểu lầm ta rồi! Lần này ta giao thủ với Linh Lung bảo thể của Thượng Thanh Tông, đúng là hung hiểm vạn phần! Quả thực là ta đã suýt chút nữa không thể toàn thân trở về đây!”

“Không được rồi, sau này tuyệt đối đừng bắt ta phải động thủ nữa! Lần này thương tổn nguyên khí quá lớn, ta phải về bế quan dưỡng thương đây. Ai, già rồi thật sự là vô dụng!”

Nói xong, dưới ánh mắt ngơ ngác của mọi người, Tử Thanh chân nhân chậm rãi điều khiển một đoàn mây tím, lững thững bay vào sâu trong sơn môn.

“Cái này...” Lý Thanh há to miệng, nhất thời không biết phải nói thế nào cho phải.

Nhóm trưởng lão còn sống sót của Thiên Hà Tông cũng ngơ ngác nhìn nhau, hiển nhiên đây là lần đầu tiên họ gặp phải một vị Kết Đan lão tổ chẳng chút đáng tin nào như thế này.

“Ai da, Tử Thanh sư thúc vốn là người tùy hứng như vậy đây. Quen là tốt, quen là tốt thôi!” Hư Vân chường môn vừa nói vừa tức giận, nhưng cũng hết sức bất lực.

Nghe vậy, Ngô Xung bên cạnh nhẹ gật đầu đồng tình. Xem ra hẳn cũng từng có trải nghiệm đau khổ với vị lão tổ này rồi.

“Tốt rồi, Lý sư đệ, người mau dẫn bọn họ đi tìm động phủ nghỉ ngơi đi. Hiện tại Lăng Vân Tông ta vẫn còn rất nhiều Linh Sơn bỏ trống đấy!”

Hư Vân chường môn phát phát tay áo, cuối cùng cũng đuổi cả đám người ra ngoài.

Hiện tại, Lăng Vân Tông quả thật đang bỏ trống rất nhiều động phủ.

Nguyên nhân chính là trước đây quá nhiều trưởng lão tiến vào ma quật động thiên rồi mất mạng, khiến cho mấy ngọn linh mạch giờ đây vắng vẻ hoang tàn.

Nhưng cũng vừa khéo, lúc này có thể dùng để sắp xếp cho đám trưởng lão của Thiên Hà Tông, cũng coi như không lãng phí.

Cứ thế, Lý Thanh liền dẫn theo mấy người quen cũ, bắt đầu dạo quanh Lăng Vân Tông, giúp họ chọn lựa động phủ thích hợp để an cư.

Sau khi một nhóm trưởng lão của Thiên Hà Tông ổn định tình hình tại Lăng Vân Tông, thời gian thấm thoát trôi qua bốn tháng.

Trong khoảng thời gian này, thế cục tu tiên giới tại Thanh Lĩnh Vực lại bất ngờ yên ắng, không nổi lên bất kỳ sóng gió nào.

Thượng Thanh Tông cũng phản ứng vô cùng bình thản, không hề có động thái nào nhằm vào Lăng Vân Tông, mà toàn bộ tinh lực đều dồn vào việc tiêu hóa chiến lợi phẩm thu được từ trận chiến trước.

Dĩ nhiên, Lăng Vân Tông tuyệt đối không vì thế mà lơ là. Bọn họ hiểu rõ, đây chẳng qua là sự yên bình trước cơn bão mà thôi.

Thượng Thanh Tông sau khi mạnh lên đáng kể, làm sao có thể cứ thế mà ngồi yên không quan tâm đến Lăng Vân Tông?

Bọn chúng chỉ đang chờ đợi, chờ thời cơ thích hợp nhất để ra tay.

Vì vậy, cao tăng Lăng Vân Tông, bao gồm cả Chương môn Hư Vân, ai nấy đều lo lắng đến mức đau đầu.

“Ta nói, chỉ bằng nhân lúc Ma tộc trong Ma Quật còn chưa chính thức xuất thế, trước tiên dứt điểm cái họa Thượng Thanh Tông này đi!”

“Không sai, ta cũng nghĩ như vậy. Bọn chúng vừa mới trải qua một trận đại chiến, hiện tại cũng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi. Chắc chắn ngay cả lão tổ của Thượng Thanh Tông cũng còn trong trạng thái suy yếu.”

“Thừa dịp hấn bệnh, lấy mạng hấn!”

Trong đại diện nghị sự, Đại trưởng lão Phù Đường cùng Trần Đường Đại trưởng lão đều vô cùng quyết liệt, mang thái độ chủ chiến rõ ràng.

Nghe vậy, một lão giả mặc tử bào ngồi trên cao sắc mặt vặn vẹo, đứng bật dậy, trên mặt đầy vẻ khó chịu.

“Không được, không được! Các ngươi là muốn một chết bộ xương già này của ta sao?!”

“Hiện tại Thôn Thiên sư huynh còn chưa trở về, nếu tùy tiện khai chiến với Thượng Thanh Tông, e rằng quá mức lỗ mắng!”

Ngồi bên cạnh, Băng Vân lão tổ cũng khẽ gật đầu:

“Đúng vậy, chỉ dựa vào ta cùng Tử Thanh thì rất khó đối phó đám chân nhân Kết Đan kia.”

“Hơn nữa, Thượng Thanh Tông còn có một đầu Yêu thú cấp ba trấn thủ tông môn—Cống Sơn Quy! Con rùa này chỉ ít đã sống hơn ngàn năm, thực lực sâu không lường được.”

Hai vị lão tổ Kết Đan đã lên tiếng, phe chủ chiến cũng thu liễm lại phần nào, không còn hùng hổ như trước.

Lúc này, Chương môn Hư Vân khẽ thở dài:

“Vài ngày trước, mấy vị trưởng lão đến điều tra tình hình tại cấm địa núi tuyết đều đã trở về. Kết quả không mấy khả quan. Ma khí quanh đỉnh núi ngày càng trở nên dày đặc.”

Nghe vậy, ai nấy đều trầm mặc.

Chương 829

DTV EBOOK

Ngay cả bên ngoài bí cảnh, ma khí đã đậm đặc đến thế, vậy thì bên trong Hàn Phong Bí Cảnh e rằng đã sớm hóa thành ngoại tạng của Ma Quật.

Chỉ cần nghĩ đến cực băng phong trận, e rằng những lỗ hồng trong phong ấn đã trở nên nghiêm trọng hơn trước rất nhiều.

Trong đại điện, bầu không khí trở nên ngột ngạt, mỗi người đều mang vẻ mặt nặng nề.

“Trước đây, lỗ hồng trong phong ấn chỉ đủ cho tu sĩ Trúc Cơ ra vào. Nhưng hiện tại, e rằng đến cả tu sĩ Kết Đan cũng có thể tự do ra vào rồi!”

“May mắn duy nhất của chúng ta là hiện tại vẫn còn giữ được mảnh vỡ Thủy Linh Châu. Nếu Thôn Thiên sư thúc có thể mời được một vị Nguyên Anh kỳ từ vực ngoại trợ giúp, chiến cục chắc chắn sẽ thay đổi đáng kể!”

Nguyên Anh kỳ tu sĩ!

Đó tuyệt đối là cấp bậc cường giả như thần long thấy đầu không thấy đuôi, Thanh Lĩnh Vực đã bao nhiêu năm rồi chưa từng xuất hiện một người như vậy.

Lời này tuy làm tinh thần mọi người khởi sắc đôi chút, nhưng ai nấy đều hiểu rõ, mời được một tồn tại như vậy không phải chuyện dễ dàng.

Thậm chí, dù có tìm được một vị Nguyên Anh kỳ bằng cách nào đó, cũng chưa chắc có thể mời động y xuất thủ.

“Trước mắt, điều duy nhất chúng ta có thể làm là canh chừng động tĩnh của Thượng Thanh Tông lẫn Ma Quật. Trước khi Thôn Thiên sư thúc trở về, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ!”

Tại Hoang Vân Phong, trong động phủ của Lý Thanh.

Bốn tháng qua, hắn ngược lại sống khá nhàn nhã, nhưng Lý Thanh cũng không hề lơ là. Hắn vẫn một mực tập trung vào việc tăng cường thực lực của bản thân.

Oanh!

Một luồng khí huyết hùng hậu bùng phát!

Lớp da sần sùi cùng vết máu khô bám trên người hắn toàn bộ bị chấn bay, lộ ra làn da mới đầy sinh lực.

Đánh đổi mười năm tuổi thọ, nhục thể của hắn cuối cùng đã chính thức bước vào Nhị giai hậu kỳ!

“Mười năm tuổi thọ... Cũng đáng giá.”

Lý Thanh thở hắt hển, sau đó tiện tay thi triển vài đạo Tịnh Thủy Thuật, rửa sạch cơ thể, cuốn trôi lớp da cũ.

“Hừm... Nếu Nhị giai hậu kỳ đã cường hãn đến mức này, vậy thì khi ta tiến vào tầng ba, cảnh tượng sẽ như thế nào?”

Hắn thầm tính toán.

Từ khi tu luyện Luyện Thể bí thuật, hắn đã hao tổn tổng cộng tám mươi năm tuổi thọ!

Đây cơ hồ tương đương với tuổi thọ của một phạm nhân trường thọ. Cái giá phải trả, quả thực kinh khủng.

Nhưng bù lại, thu hoạch cũng không nhỏ!

Hiện tại, thân thể hắn mạnh mẽ không thua gì yêu thú Nhị giai hậu kỳ. Trong hàng ngũ tu sĩ Trúc Cơ, gần như không có ai là đối thủ của hắn.

Lý Thanh siết tay lại, kinh khí bắn ra từ lòng bàn tay, cuộn trào mãnh liệt.

Dựa vào nhục thể hiện tại, hắn thậm chí có thể tay không xé rách cực phẩm pháp khí!

Dĩ nhiên, hắn sẽ không tùy tiện thử nghiệm trên Thiên La Kỳ—bảo vật quan trọng của mình.

Ngay sau đó, Lý Thanh lấy ra một tấm bùa lạc ấn hình thanh trường đao màu vàng óng, nhưng ngay sau đó liền bật cười tự giễu, rồi thu nó về.

Lấy nhục thân ngạnh kháng Phù Bảo chi lực, việc này dù sao cũng chỉ là nói đùa, bởi vì ngay cả hiện tại, hắn cũng không có chút nào nắm chắc.

“Tiếp theo, chính là phải gấp rút tăng cường tu vi!”

Lý Thanh thở dài một tiếng, trong lòng không có lấy một chút lo lắng, lập tức khoan chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện Xích Hoàng Phần Thiên Công.

Nhờ có U Minh Lãnh Hỏa phụ trợ, tốc độ tu luyện của hắn cuối cùng cũng được cải thiện rõ rệt, không còn như trước đây, chậm chạp tựa rùa bò.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua, trong chớp mắt đã hơn hai tháng.

Lý Thanh dần dần đắm chìm trong khoảng thời gian tu hành yên tĩnh này. Hắn cảm nhận được tu vi từng khắc một tăng lên với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Trước kia, dù khổ tu suốt mấy năm cũng chẳng tiến bộ được bao nhiêu, nay hắn lại dần sinh ra cảm giác nghiện đối với loại tốc độ tăng trưởng này.

Hắn không khỏi cảm thán:

“Nếu cả đời đều có thể tu luyện như thế này, thì thật tốt biết bao!”

Đáng tiếc, thế sự thường chẳng theo ý người.

Cầm Ngữ Núi Tuyết, một luồng ma khí cuộn cuộn như suối phun, trực tiếp đâm xuyên tận mây xanh!

Ầm ầm!

Vốn dĩ trên bầu trời xanh thẳm chỉ có những tầng mây trắng lững lờ trôi, vậy mà trong nháy mắt đã bị nhuộm thành một màu đen như mực, so với bất kỳ cơn mây đen nào cũng càng thêm dày đặc.

Không chỉ như thế, bầu trời xung quanh Núi Tuyết cũng chậm rãi tối sầm lại, tựa như một chậu nước trong bị đổ cả bình mực vào.

Tại Lăng Vân Tông, vốn nằm ngay trong khu vực cánh đồng tuyết, những tu sĩ nhạy cảm nhất lập tức nhận ra thiên địa linh

khí đang trở nên dị thường.

Trên Vân Tiêu Đảo, Chương môn Hư Vân sắc mặt nghiêm trọng đến cực điểm. Hắn nhìn về phương xa, nơi đỉnh Núi Tuyết bị một vùng bầu trời đen kịt bao phủ, khẽ lẩm bẩm:

“Xi Ma tộc, rốt cuộc sắp xuất thế rồi sao...?”

Chương 830

DTV EBOOK

“Kiếp nạn lớn nhất mà Lăng Vân Tông phải đối mặt suốt mấy ngàn năm qua, đã thực sự giáng lâm rồi.”

Tại một tòa Linh Sơn nguy nga trong tông môn, nơi linh khí nồng đậm bậc nhất, cây cối xanh tươi che phủ bốn bề, từng đợt tử khí nhàn nhạt bốc lên giữa không trung.

Một lão giả khoác áo bào tím từ trong động phủ bước ra, gương mặt mang theo vẻ bất đắc dĩ.

“Ai... Thật không dễ cho người ta yên ổn mà...”

“Vừa mới giao thủ với chân nhân Kết Đan của Thượng Thanh Tông, giờ lại phải đối mặt với Cổ Ma.”

“Đáng chết nhất chính là... Tiếp theo, có khi còn phải ứng phó đồng thời cả hai phe!”

Từ Thanh chân nhân sắc mặt uể oải, tinh thần sa sút vô cùng, cứ như thể đã không còn thiết tha gì với thế gian này nữa.

Tại một ngọn Linh Sơn khác, linh khí nơi đây cũng nồng đậm không kém.

Có điều, khu vực này dường như không chịu ảnh hưởng từ đại trận của tông môn, bốn phía quanh năm phủ kín tuyết trắng, mặt đất trải đầy băng tinh, từng đợt hàn khí lạnh thấu xương lan tỏa khắp nơi.

Bên trong một động phủ trên đỉnh núi, thanh âm khẽ vang lên, mang theo vài phần lo lắng:

“Tông môn đại kiếp sắp tới, Ngưng Băng, ngươi phải chuẩn bị thật tốt.”

“Nếu lâm vào cảnh sinh tử, hãy sử dụng Phá Không Phù mà ta đưa cho ngươi.”

Giọng nói thanh lãnh của Thẩm Ngưng Băng từ trong động phủ vang vọng.

“Sự phụ...”

“Chớ nói nhiều!”

“Đổi mặt với ma kiếp lần này, không ai có thể dám chắc rằng mình sẽ còn sống sót, kể cả ta.”

“Người phải sống, chỉ khi còn sống mới có hy vọng... Hiểu không?”

Tiếng nói dần chìm vào tĩnh mịch.

Động tĩnh từ sự phá vỡ của phong ấn pháp trận, chỉ có một số ít người có thể cảm nhận được.

Mà trong Hoang Vân Phong, Lý Thanh lúc này đang chuyên tâm tu luyện, đột nhiên phát hiện U Minh Lãnh Hỏa trong cơ thể rung động dữ dội.

“Hử? Sao linh hỏa lại bất an như vậy?”

Lý Thanh nhíu mày, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt.

Hắn lập tức thu công, chậm rãi bước ra khỏi động phủ.

Còn chưa kịp xác nhận xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, một đệ tử đã vội vàng bay tới, trán đầm đìa mồ hôi, hiển nhiên đã bồn ba hồi lâu.

“Lý Trưởng Lão! Chương môn sư huynh bảo ta đưa ngọc giản này tới!”

“Bên trong có khắc ghi Cổ Ma ngữ cùng một số tin tức quan trọng về Cổ Ma tộc. Đây là thứ mà Thôn Thiên lão tổ từng lưu lại trước đó!”

Nghe vậy, Lý Thanh hơi sửng sốt, sau đó đưa tay nhận lấy ngọc giản.

“Ta biết rồi, vất vả cho người.”

“Không có gì, đây là trách nhiệm của ta.”

“Hiện tại Cổ Ma tộc sắp xuất thế, chúng ta chỉ có thể tận lực cống hiến một chút sức mọn này.”

“Nhưng mà, Lý Trưởng Lão... Người vẫn luôn là tấm gương mẫu mực cho chúng ta. Xin người hãy dẫn dắt tông môn vượt qua kiếp nạn này!”

Nói xong, tên đệ tử liền cáo lui, tiếp tục bay về phía các động phủ khác để đưa ngọc giản cho các trưởng lão.

Lý Thanh đưa mắt nhìn theo bóng dáng đệ tử kia xa dần, sau đó ánh mắt hắn chuyển hướng về Cẩm Ngũ Núi Tuyết.

Trong khoảnh khắc, đồng tử hắn đột nhiên co rút mạnh—cảnh tượng trước mắt khiến hắn chấn động đến cực điểm!

Nơi đường chân trời, một luồng ma khí cuộn cuộn đang điên cuồng lan rộng!

Với thị lực sắc bén của mình, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng từng đợt hắc vụ nồng đậm đang bành trướng ra bốn phương tám hướng.

“Đã đến rồi sao...”

Lý Thanh siết chặt ngọc giản trong tay, rốt cuộc cũng hiểu rõ, cảm giác bất an vừa rồi của hắn từ đâu mà đến.

Hóa ra, chính là vì Cổ Ma tộc xuất thế!

Không chút do dự, hắn lập tức đưa thần thức thẩm thấu vào ngọc giản, tiếp thu toàn bộ tin tức khắc ghi bên trong.

Chỉ trong khoảnh khắc, vô số thông tin về Xi Ma tộc tràn ngập thức hải của hắn.

“Thì ra, kẻ bị trấn áp trong Cẩm Ngũ Núi Tuyết, chính là Xi Ma tộc...”

“Hơn nữa, đây cũng là Cổ Ma ngữ—ngôn ngữ thông dụng của Ma tộc...”

Trên đỉnh cấm địa của dãy núi tuyết, bỗng nhiên vang lên những rung động dữ dội!

Ầm ầm!

Ma khí ngập trời đột ngột bùng phát từ hàn phong ao, khuấy động mạnh mẽ. Trên đỉnh núi, lớp tuyết trắng đã tích tụ qua vô số năm, giờ đây rung chuyển dữ dội như thể sắp bị quét sạch hoàn toàn.

“Hahaha! Cái trận cực băng phong ma này đã giam hãm tộc ta suốt bao năm, cuối cùng cũng sắp hỏng rồi!”

Một giọng nói bí ẩn vang lên từ trong hàn phong bí cảnh.
Ngay lập tức, vô số Cổ Ma khác cũng đồng loạt đáp lại.

“Từ lúc ta sinh ra, đã nhìn thấy tòa phong ấn pháp trận này. Ta từng nghĩ rằng động thiên ma quật là toàn bộ thế giới, nhưng đến hôm nay, ta mới hiểu, hóa ra bên ngoài còn có một bầu trời rộng lớn hơn!”

“Rời khỏi nơi tù túng này, trở về thánh giới rộng lớn vô biên!”

“Tổ tiên ta đã hóa thành ma khí để duy trì sự tồn tại của bộ tộc, sống như vậy thật không khác gì bị giam cầm! Giờ đây, tất cả sẽ kết thúc!”

Chương 831

DTV EBOOK

“Cổ tổ! Thời cơ đã chín muồi, xin hãy ra tay phá hủy trận cực băng phong ma này!”

Nếu có ai tận mắt chứng kiến khung cảnh bên trong hàn phong bí cảnh, chắc chắn sẽ kinh hãi tột độ.

Bởi nơi này, vốn từng giống như một linh cảnh bình thường, giờ đã hoàn toàn bị nhuộm đen bởi ma khí. Đất linh đã biến thành ma thổ, ma khí dày đặc lan tràn khắp nơi.

Từng lớp từng lớp Cổ Ma tụ tập kín cả bí cảnh, số lượng cực kỳ đông đảo.

Bọn chúng đứng bao quanh cực băng phong ma trận, liên tục thúc giục bản nguyên ma khí trong cơ thể, dùng nó để tác động lên trận pháp băng lam đang vận chuyển.

Ma khí cuộn cuộn thâm thấu vào từng góc trận pháp. Trận cực băng phong ma đã được bày ra từ thời Thượng Cổ, cuối cùng cũng trở nên ảm đạm, mất dần ánh sáng.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, từ lỗ hồng trên trận pháp, đột nhiên phát ra một luồng khí tức kinh hoàng.

Ầm ầm!

Xi Ma tộc cổ tổ cuối cùng cũng ra tay. Lượng lớn ma khí từ đáy đất bùng phát lên, hoàn toàn thâm thấu vào cực băng phong ma trận.

Khi trận pháp không thể duy trì được nữa, một bàn tay đen kịt khổng lồ lập tức vươn ra!

Chỉ trong chốc lát, phong ấn cổ lão này đã bị phá hủy hoàn toàn. Những tài liệu linh kiện dùng để duy trì trận pháp liền bắn tung tóe ra từ lòng đất.

Ngay sau đó, một cột ma khí đậm đặc tràn lên tận trời. Một thân ảnh khổng lồ toàn thân bao phủ bởi ma khí dần dần bước ra từ đáy vực.

Đây chính là Cổ tổ mạnh nhất của Xi Ma tộc hiện tại! Hẳn dù chưa từng trải qua trận đại chiến năm xưa, nhưng đã nghe chính Ma Tổ truyền lại mọi chuyện trước khi mất.

“Tiên tổ, cuối cùng chúng ta cũng thoát khỏi gông cùm xiềng xích! Chúng ta không còn cần nhờ vào sự hy sinh của các vị tổ tiên để duy trì sinh tồn nữa!”

“Các ngươi có thể yên nghỉ rồi, tiên tổ!”

Xi Ma Cổ tổ trầm giọng nói, trong thanh âm tràn đầy bi thương, nhưng cũng mang theo sức cuốn hút mãnh liệt.

Khắp bốn phương tám hướng, tất cả Cổ Ma của Xi Ma tộc đều khóc thương tiếc nuối, ngân nga ma ngữ kỳ bí như đang cử hành một buổi tế tự hùng vĩ.

Buổi tế tự kéo dài hồi lâu rồi dần dần lắng xuống. Tất cả Xi Ma tộc đều đổ dồn ánh mắt về phía vị cổ tổ của bọn họ.

Trong đám Cổ Ma, kẻ mạnh nhất đạt đến Nguyên Anh Kỳ là người đầu tiên bước lên.

Hai kẻ khác đạt Kết Đan Kỳ cũng tràn đầy mong chờ. Rốt cuộc, chỉ cần phá vỡ phong ấn này, bọn họ sẽ được trở về thánh giới. Ai nấy đều vô cùng háo hức.

Nhưng lời nói đầu tiên của Xi Ma Cổ tổ lại khiến tất cả chết lặng.

“Muốn từ giới này trở về thánh giới, khó khăn chẳng khác nào phi thăng. Ít nhất cũng cần đạt đến Hóa Thần Kỳ mới có thể làm được điều đó!”

Hóa Thần Kỳ! Điều này sao có thể?!

Cả đám Xi Ma tộc lập tức hoảng loạn! Phải biết rằng, kẻ mạnh nhất trong đám Cổ Ma từng xâm nhập thế giới này năm xưa cũng chỉ mới đạt đến Hóa Thần Kỳ mà thôi!

“Tại sao lại như vậy?! Chúng ta làm sao có thể tu luyện đến Hóa Thần Kỳ được?!”

“Giới này gần như không có ma khí, chỉ toàn là linh khí! Chẳng lẽ chúng ta sẽ bị mắc kẹt mãi mãi ở nơi này sao?!”

Hai gã Xi Ma tộc đạt Kết Đan Kỳ cũng không thể giữ bình tĩnh, sắc mặt hoảng hốt vô cùng. Bọn họ chưa từng nghĩ kết

cục lại tàn khốc như vậy.

“Hahaha! Không cần lo lắng! Các vị tổ tiên sớm đã dự liệu trước chuyện này!”

“Trong thế giới này không chỉ có một điểm không gian kết nối với thánh giới! Chỉ cần chúng ta tìm được tiết điểm không gian, là có thể trở về thánh giới!”

Xi Ma Cổ tổ cất giọng trầm ổn, từng lời nói ra đều vững vàng chắc chắn.

Lời này vừa thốt ra, tất cả Ma tộc mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt dần dần khôi phục vẻ bình tĩnh.

“Vậy còn chờ gì nữa?! Mau ra ngoài tìm kiếm tiết điểm không gian!”

“Nơi này toàn là linh khí, ở lâu chỉ khiến chúng ta ngày càng suy yếu mà thôi!”

Xi Ma cổ tổ khẽ cười, sau đó đưa tay điểm nhẹ lên không trung, một luồng ma khí cuộn cuộn bùng phát, trực tiếp phá mở hoàn toàn lối ra của hàn phong bí cảnh.

Động tác của hắn nhẹ nhàng như thể chẳng hao tổn chút sức lực nào.

Phải biết rằng, lối ra này trước kia cần đến hai vị Kết Đan kỳ cường giả là Thôn Thiên Chân Nhân và Băng Vân Chân Nhân hợp lực mới có thể duy trì được. Vậy mà giờ đây, chỉ một mình Xi Ma cổ tổ đã có thể mở nó ra một cách triệt để!

Đây chính là sự khác biệt to lớn giữa Nguyên Anh Kỳ và Kết Đan Kỳ!

“Các con, đi thôi!”

Lối thông ra ngoại giới đã mở, từng nhóm Cổ Ma với gương mặt dữ tợn lần lượt lao ra ngoài.

Chỉ trong thoáng chốc, cấm địa núi tuyết liền tràn ngập ma khí.

Xi Ma cổ tổ đi sau cùng, ánh mắt đảo qua xung quanh một lượt. Hắn nâng lên một tấm bia đá màu đen, trên đó khắc đầy những ký hiệu phức tạp, mà trong đó, một vài giao điểm đã được đánh dấu đặc biệt.

“Không ngờ một tiết điểm không gian lại nằm ngay gần đây, thật đúng lúc!”

Hắn nhìn qua vùng tuyết trắng mờ mịt phía trước, rồi ánh mắt dừng lại ở một nơi – Lăng Vân Tông!

“Đi thôi!”

Xi Ma cổ tổ phát tay, mang theo toàn bộ ma khí của mê muội quật cùng hàn phong bí cảnh, trực tiếp dẫn dắt tất cả Xi Ma tộc bay về hướng Lăng Vân Tông!

Lăng Vân Tông

Đang! Đang! Đang!

Trong nội môn Lăng Vân Tông, những tiếng chuông cảnh báo dồn dập vang lên, truyền khắp các góc ngách trong sơn môn!

Vừa mới xem xong ngọc giản ghi chép về Xi Ma tộc, Lý Thanh lập tức lao ra khỏi động phủ.

“Đã xảy ra chuyện gì?!”

Không chỉ Lý Thanh, mà vô số thân ảnh khác cũng nhanh chóng lao ra, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Nhưng chỉ trong giây lát, mọi nghi vấn đều bị xóa bỏ.

Bởi vì từ xa, một biển ma khí đen kịt đang cuộn cuộn ập tới, che khuất cả bầu trời!

Trong trận sóng triều ma khí ấy, vô số Cổ Ma lẫn khuất bên trong, tràn đầy sát khí.

Cảnh tượng này khiến tất cả trưởng lão của Lăng Vân Tông đều rung mình, da đầu tê dại.

“Xi Ma tộc tấn công rồi! Sao chúng lại đến nhanh như vậy?!”

“Tê! Số lượng quá đông, chúng muốn hủy diệt toàn bộ Lăng Vân Tông hay sao?!”

“Chúng ta có thể chống đỡ được không?!”

“Vừa xuất thế đã tìm tới tận cửa, đám Cổ Ma này đúng là thù dai!”

Trong phút chốc, toàn bộ Lăng Vân Tông như rơi vào cảnh hỗn loạn. Hầu hết đệ tử đều lúng túng như ruồi mất đầu, không

biết phải làm gì.

Ngay lúc này, một giọng nói uy nghiêm vang lên.

“Tất cả trưởng lão, đệ tử, bình tĩnh! Cổ Ma dám đến đây, chúng ta liền quyết chiến!”

Hư Vân chương môn đứng trên cao, vung tay phát lệnh.

“Tất cả trận đường, ngay lập tức tiến vào các trận nhãn, duy trì hộ tông đại trận!”

“Trưởng lão các đường lập tức dừng hết công việc, tập hợp tại quảng trường chính điện!”

“Tất cả đệ tử, mỗi đội năm người, nghe theo trưởng lão chấp pháp đường chỉ huy, tuần tra tông môn, tịnh hóa toàn bộ ma khí xâm nhập!”

Dưới sự lãnh đạo nghiêm nghị của chương môn, toàn bộ Lăng Vân Tông nhanh chóng vào vị trí.

Chẳng bao lâu, hai bóng người lao vút đến bên cạnh Hư Vân chương môn – Băng Vân lão tổ và Tử Thanh lão tổ.

“Hai vị sư thúc, các người nghĩ sao? Xi Ma tộc vừa xuất thế liền lao thẳng đến Lăng Vân Tông, chẳng lẽ bọn chúng thực sự mang thù sâu nặng đến vậy sao?”

Hai vị lão tổ đều trầm mặc, rồi lắc đầu.

“Không rõ... nhưng quả thật có gì đó bất thường.”

“Đừng quên, chúng ta có thể tinh luyện ký ức từ thức hải của Cổ Ma, thì Cổ Ma cũng có thể làm điều tương tự với chúng ta.”

“Có khi nào bọn chúng đã biết được rằng, Lăng Vân Tông chính là nơi mà những đại năng đời trước từng trấn áp Xi Ma tộc?”

Lời này vừa dứt, Hư Vân chương môn lập tức im lặng.

Nếu đúng là như vậy, thì trận đại kiếp nạn này không thể tránh khỏi!

“Ma tộc có tuổi thọ dài hơn nhân loại. Chúng ta đã trải qua hàng nghìn năm truyền thừa, thay đổi vô số thế hệ, nhưng Xi

Ma tộc lại chỉ truyền qua vài đời. Cừu hận của chúng vẫn còn nguyên vẹn, không có gì lạ!”

Hư Vân chưởng môn trầm giọng thở dài.

Rất nhanh, các trưởng lão trong tông môn đã tụ tập đông đủ tại quảng trường chính điện.

Nhưng đúng lúc này, một nhóm người khác cũng xuất hiện.

“Người của Di Thiên Hà Tông cũng đến?”

Hư Vân chưởng môn hơi ngần ra, sau đó không khỏi cười khỏ.

“Thanh Huyền trước khi chết đã gửi thư nhờ ta bảo hộ những người này, nhưng không ngờ...”

“...họ chỉ vừa thoát khỏi một hồ lửa, lại rơi vào một hồ lửa khác.”

Chương 832

DTV EBOOK

“Hur Vân chương môn, để chúng ta góp một phần sức lực. Có gì cần phân phó, xin cứ nói thẳng.”

Cửu Tiêu bước lên trước, thần sắc trịnh trọng.

Lăng Vân Tông gặp phải kiếp nạn lớn như vậy, bọn họ sớm đã lường trước được điều này khi đến đây.

Giờ Cổ Ma đánh tới, bọn họ không thể khoanh tay đứng nhìn mà không quan tâm. Tất cả đều muốn góp chút sức lực cho cuộc chiến này.

Không phải vì lý do gì khác. Tổ chim bị phá, làm sao trứng có thể nguyên vẹn? Một khi Lăng Vân Tông bị diệt, thì toàn bộ Thanh Lĩnh cũng không còn chỗ cho bọn họ dung thân.

Các trưởng lão Thiên Hà Tông đều hiểu rõ tình thế. Nếu Thanh Huyền chương môn trước khi chết đã đặt cược tất cả vào Lăng Vân Tông, vậy bọn họ cũng không thể quay đầu.

Hur Vân chương môn nghe vậy, không từ chối mà nhanh chóng tiếp nhận sự giúp đỡ từ họ.

“Tốt! Lúc này vô cùng nguy cấp, mỗi một phần lực lượng tăng thêm đều giúp tăng phần thắng!”

“Ta đại diện cho Lăng Vân Tông, cảm tạ các vị!”

Cửu Tiêu thở dài một hơi, nhẹ nhõm nói: “Nguyện cùng Lăng Vân Tông vượt qua kiếp nạn này!”

Lời vừa dứt, các trưởng lão của Lăng Vân Tông cũng tụ tập đầy đủ. Ai nấy đều nghiêm túc, sắc mặt trầm trọng.

Đây mới thực sự là đại kiếp nạn của tông môn, liên quan đến sự sống còn của mỗi người. Trong tình thế nguy cấp như thế này, tất cả đều phải chiến đấu vì mạng sống của mình.

“Chư vị, thời khắc đã đến.”

“Lăng Vân Tông suốt mấy ngàn năm nay luôn tận tụy làm tròn bốn phận, không tranh đoạt thế sự. Tất cả là để chuẩn bị cho thời khắc này.”

“Sau lưng chúng ta chính là thiên hạ thương sinh. Chúng ta không thể lùi bước! Chỉ có thể tử chiến đến cùng!”

Không thể phủ nhận, trước khi bước vào trận chiến, một bài diễn thuyết cổ vũ sĩ khí chính là kỹ năng không thể thiếu của mỗi chương môn.

Lời của Hư Vân chương môn vừa vang lên, tất cả trưởng lão đều kích động, chiến ý hừng hực.

Trong đám đông, Lý Thanh siết chặt nắm đấm, thần sắc nghiêm túc.

“Theo ta biết, Thôn Thiên lão tổ vẫn chưa trở về sau khi ra ngoài tìm viện trợ. Trận chiến hôm nay với Xi Ma tộc thực sự cực kỳ nguy hiểm.”

Hắn trầm suy nghĩ, thần sắc nặng nề.

“Chuyện gì xảy ra tiếp theo, ta không thể biết trước. Chỉ có thể làm hết khả năng của mình.”

Ngay khoảnh khắc ấy, trận pháp bảo vệ sơn môn Lăng Vân Tông được kích hoạt. Ánh sáng linh quang mờ ảo bao phủ toàn bộ tông môn.

Tất cả mọi người lập tức hành động. Mỗi trưởng lão đều đảm nhận vị trí của mình. Người chủ trì trận pháp thì tập trung vào trận pháp, người tuần tra sơn môn thì tiếp tục tuần tra, tất cả đều làm hết trách nhiệm.

Lý Thanh cũng đã vào vị trí, chờ lệnh trong trận pháp. Một khi trận pháp xuất hiện lỗ hổng, để Cổ Ma lọt vào, hắn sẽ là người đầu tiên lao lên chặn đánh, tranh thủ thời gian để trưởng lão trận đường chữa trị trận pháp.

Àm ầm!

Bầu trời lập tức trở nên tối sầm, ma khí tràn ngập cuộn cuộn kéo đến như triều dâng.

“Chín Tầng Mây Trận! Khởi động!”

Hur Vân chương môn bay lên không trung, đến trận nhãn trận pháp, lấy tu vi Giả Đan kỳ kích phát toàn bộ đại trận.

Trận pháp hút lấy linh khí thiên địa. Trong nháy mắt, xung quanh như rơi vào trạng thái chân không.

Không sai, trận pháp này mạnh mẽ đến mức hút lấy một lượng lớn linh khí, chỉ có những nơi linh mạch cường đại mới có thể duy trì được.

Những tầng mây trên trời bị dẫn dắt, tụ lại theo trận pháp, hóa thành linh quang bao phủ toàn bộ Lăng Vân Tông.

Ma khí ngập trời ập đến, trực tiếp va chạm với linh quang trận pháp.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Tất cả trưởng lão cùng đệ tử Lăng Vân Tông vào giờ khắc này đều cảm nhận được mặt đất dưới chân đang chấn động dữ dội.

“Có thể chống đỡ được không đây...” Lý Thanh chăm chú nhìn lên bầu trời. Trước mắt hắn, từng đợt ma khí cuộn cuộn như sóng dữ không ngừng tràn vào trận pháp bảo hộ tông môn, dần dần xâm chiếm lấy từng lớp phòng ngự của đại trận.

Cuối cùng, sau khi ma khí trên bầu trời Lăng Vân Tông dần tiêu tán, đợt tấn công đầu tiên của Xi Ma tộc cũng coi như đã bị ngăn chặn một cách vô cùng gian nan.

Hur Vân chương môn chấp tay sau lưng, ánh mắt bình tĩnh, nhưng nếu có ai tinh ý quan sát sẽ thấy hai bàn tay của hắn đang khẽ run.

Hiển nhiên, vừa rồi trận xung kích này khiến hắn tiêu hao không ít pháp lực. Dù mượn nhờ trận pháp để ứng phó, nhưng vẫn vô cùng vất vả mới có thể cầm cự được.

“Hur Vân, ngươi ổn chứ? Nếu không thì để ta thay ngươi?”
Băng Vân lão tổ nhíu mày, hỏi.

Thế nhưng, Hur Vân chương môn chỉ lắc đầu: “Xi Ma tộc lão tổ vẫn chưa ra tay. Hai vị sư thúc không thể tiêu hao quá nhiều pháp lực lúc này.”

Hắn không phải đang gượng ép bản thân, mà là thực sự hiểu rõ. Nếu ngay cả một đợt thăm dò ban đầu cũng không cầm cự

được, thì việc Lăng Vân Tông tiếp tục tử thủ cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Chương 833

DTV EBOOK

Nhưng theo thời gian trôi qua, khi ma khí xung quanh dần tan đi, từng tôn Cổ Ma lần lượt xuất hiện trên bầu trời, san sát như một biển ác quỷ.

Tướng mạo của Xi Ma tộc vô cùng kỳ dị, hoàn toàn khác biệt với Nhân tộc.

Có kẻ mọc cánh, có kẻ toàn thân che kín bởi gai xương, thậm chí có kẻ lại có đến ba mắt sáu tay.

Nhưng điểm giống nhau duy nhất chính là thứ ma khí nồng đậm, mờ mịt vờn quanh trên người bọn chúng.

“Ha ha, lại là pháp trận à?” Một giọng cười khàn khàn vang lên. “Nhưng lần này, pháp trận này lại trở thành lớp vỏ rùa bảo vệ đám Nhân tộc yếu ớt này.”

“Cũng có chút thú vị đấy. Đám Nhân tộc này vốn yếu đuối, nhưng lại biết tận dụng những thủ đoạn xảo trá. Đây cũng chính là lý do tiên tổ của tộc ta năm xưa thất bại.”

“Suy cho cùng cũng chỉ là một lũ sâu kiến, sống dựa vào ngoại vật. Giờ cùng nhau nghiền nát chúng đi, vừa vặn kết thúc mối ân oán lần trước.”

Một Xi Ma tộc đứng ra. Hắn vác trên lưng sáu viên cầu ma khí, khí thể to lớn, hiển nhiên địa vị không hề thấp trong Xi Ma tộc.

Khi hắn xuất hiện, tất cả Xi Ma tộc xung quanh lập tức né tránh, dường như e sợ thực lực của hắn.

Tới rồi!

Băng Vân lão tổ sắc mặt trầm xuống, thân ảnh chớp động, ngự không bay lên, đối mặt với Xi Ma tộc cường giả vừa xuất hiện.

Cả hai chưa ra tay, nhưng khí tức đáng sợ đã tự động tràn ra, chia bầu trời thành hai vùng màu xanh và đen đối lập.

Nơi giao giới giữa hai nguồn năng lượng cường đại ấy, Chín Tầng Mây Trận vẫn không ngừng vận chuyển, ngăn cách khí tức khủng bố của hai người, tránh để những đệ tử Lăng Vân Tông phía dưới bị ảnh hưởng bởi uy áp của cường giả Kết Đan kỳ.

Xi Ma tộc lão tổ cười nhạt, chậm rãi cất giọng: “Cầu Vòng Diệt!”

Ngay lập tức, sáu viên ma khí phía sau hắn bắt đầu chuyển động với tốc độ ngày càng nhanh, dần dần tạo thành một vòng tròn ma khí xoay cuồng trên không trung.

Chỉ trong chớp mắt, vòng tròn ấy bắn ra từng cột sáng ma khí màu đen, mang theo uy thế kinh hoàng, oanh kích xuống!

“Cực Băng Thiên Nhận!”

Băng Vân lão tổ ánh mắt rét lạnh, không chần chừ lập tức phản kích.

Vô số băng nhận sắc bén trong nháy mắt ngưng tụ, như những thanh đao băng từ trời giáng xuống, xé toạc không gian, lao thẳng về phía Xi Ma tộc lão tổ.

Thế nhưng, khác với suy đoán của mọi người, băng nhận và cột sáng ma khí không hề chạm vào nhau.

Những lưỡi băng ấy như có ý thức, chủ động né tránh các cột sáng, sau đó trực tiếp công kích thẳng vào Xi Ma tộc lão tổ!

“Hừ! Quả nhiên có chút bản lĩnh!” Xi Ma tộc lão tổ gầm lên, ánh mắt lóe lên sát ý!

Ma này kinh hô một tiếng, không ngờ nữ tu Nhân tộc trốn trong trận pháp này lại mạnh mẽ đến thế! Không chọn cách phòng thủ, mà lại quyết đoán phản công, muốn dồn hắn vào thế bất lợi.

May mắn là vẫn còn khoảng cách, ma này hiểm lại càng hiểm mới tránh được đòn tấn công chí mạng. Nhưng dù vậy, ma khí quanh thân hắn vẫn bị băng nhận cắt qua, để lại mấy vết thương nhọt nhạt.

Àm âm!

Những cột ma khí cũng đồng loạt rơi xuống, va chạm với Chín Tầng Mây Trận, gây ra những vụ nổ kinh hoàng trên bầu trời.

Trận pháp một lần nữa chấn động dữ dội. Ánh sáng linh quang hộ tông bắt đầu xuất hiện vài vết rách nhỏ, từng tia ma khí len lỏi tràn vào.

Một tràng cười khinh miệt vang lên giữa bầu trời ngập tràn ma khí:

“Ha ha ha ha! Xem ra cũng chẳng oai phong gì mấy, Xi Thương! Ngươi có chút mất mặt rồi đây.”

Ma khí lượn lờ, một giọng nói trêu chọc vang lên đầy mỉa mai.

Sắc mặt Xi Thương trầm xuống, giọng nói cũng trở nên rét lạnh: “Hừ! Chẳng qua là mượn trận pháp để chiếm lợi thế mà thôi.”

“Nhưng ta phải thừa nhận, nữ tu Nhân tộc này không hề đơn giản.”

Vừa dứt lời, phía sau hần, ma khí nồng đậm đột nhiên dao động. Một bóng đen khác từ trong ma khí chậm rãi bước ra—lại thêm một Xi Ma tộc lão tổ xuất hiện.

“Vậy để ta xem thử, liệu có đúng như lời ngươi nói không.”

Lại thêm một cường giả Kết Đan kỳ Cổ Ma!

Dưới chân sơn môn, tất cả đệ tử và trưởng lão Lăng Vân Tông đều cảm thấy tim mình trầm xuống.

Tuy trước đó họ đã đoán được sẽ có thêm địch nhân, nhưng đến khi thực sự đối mặt, áp lực vẫn vô cùng lớn.

Một Kết Đan kỳ Cổ Ma đã khó đối phó, giờ lại xuất hiện thêm một tên nữa. Áp lực càng lúc càng đè nặng lên bọn họ.

Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Giữa biển ma khí cuộn cuộn, một giọng nói trầm thấp, uy nghiêm vang lên:

“Tất cả cùng ra tay đi. Ta cảm nhận được, trong tông môn này có một điểm kết nối với Thánh Giới.”

“Không thể trì hoãn nữa, mau chóng mở thông nơi này!”

Oanh!

Lời vừa dứt, một bóng dáng cao lớn, cổ xưa hơn tất cả những Xi Ma tộc trước đó, chậm rãi tiến ra.

Chương 834

DTV EBOOK

Tên này không nói lời thừa, chỉ trực tiếp há to miệng, hút lấy toàn bộ ma khí xung quanh, như một vực sâu không đáy.

Ma khí đang tràn ngập trời đất đột nhiên bị hút sạch, từng đợt xoáy tròn cuộn vào trong miệng hắn, tạo nên cảnh tượng kinh hoàng khiến tất cả tu sĩ Lăng Vân Tông run rẩy.

Nguyên Anh kỳ!

Không sai, đây là một Cổ Ma hàng thật giá thật đạt tới Nguyên Anh kỳ!

Hắn không cần ngại trang. Chỉ cần nhìn khí tức tỏa ra từ hắn, hay phản ứng của những Xi Ma tộc khác, ai cũng có thể thấy rõ đây là một sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực!

Nếu vừa rồi, Lăng Vân Tông đã cảm nhận được áp lực khủng khiếp, thì giờ khắc này, áp lực ấy đã vượt xa giới hạn, bao trùm lên toàn bộ tông môn!

Toàn bộ ma khí cuộn cuộn giữa thiên địa trong nháy mắt bị hút sạch. Bầu trời lập tức trở nên sáng sủa và trong trẻo hơn.

Nhưng không ai vui mừng vì điều đó.

Một bầu trời thanh minh giữa chiến trường tràn ngập sát khí, chưa bao giờ là điềm tốt!

Phía dưới, Hư Vân chưởng môn sắc mặt nghiêm nghị, trầm giọng quát:

“Tất cả đệ tử, lập tức thanh trừ từng tia ma khí xâm nhập!”

“Tất cả trưởng lão, chuẩn bị ứng chiến!”

“Tổ Tâm đạo hữu! Cho ta mượn mảnh vỡ Thủy Linh Châu một lát!”

Trong đoàn người Thiên Hà Tông, một nữ tử dáng người thướt tha khẽ gật đầu. Đó chính là Tổ Tâm.

Nàng không nói nhiều, chỉ đưa tay bóp pháp ấn. Ngay lập tức, một đạo ánh sáng từ mi tâm nàng tỏa ra, triệu hồi một viên Thủy Linh Châu mảnh vỡ.

Ông!

Thủy linh khí đột ngột dâng trào, khiến không gian xung quanh trở nên ẩm ướt và mát lạnh. Một viên tinh thể màu lam nhạt, bất quy tắc, nhẹ nhàng trôi nổi giữa không trung.

“Cầm lấy đi.”

Sau khi rút ra mảnh vỡ linh châu, khuôn mặt Tố Tâm lập tức tái nhợt, như thể vừa trải qua một trận chiến sinh tử.

Hiển nhiên, rút linh châu ra khỏi cơ thể đã khiến nàng chịu ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng đây không phải lúc để bận tâm đến điều đó. Hư Vân chường môn không chút do dự, tiếp nhận mảnh vỡ Thủy Linh Châu, lập tức đưa cho Tử Thanh chân nhân.

Hư Vân chường môn gấp giọng nói:

“Sư thúc! Thủy Linh Châu mảnh vỡ, giao cho người vận dụng!”

Nghe thấy lời tha thiết của Hư Vân, Tử Thanh chân nhân chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu:

“Ai... bảo vật thiên địa chí bảo như thế này, chỉ có tu sĩ tu luyện công pháp hệ Thủy ở Kết Đan kỳ trở lên mới có thể phát huy toàn bộ uy năng của nó. Tuy chỉ là một mảnh vỡ, nhưng không chừng cũng có thể ngăn cản được tên Cổ Ma Nguyên Anh kỳ kia.”

“Không còn cách nào khác, ta chỉ có thể gắng sức.”

Nói xong, Tử Thanh chân nhân lập tức ngự không bay lên, một tay kết ấn, rút ra toàn bộ Tử Cực chân nguyên, rót vào mảnh vỡ của Thủy Linh Châu.

Nhưng ngay lúc này, đòn công kích của Xi Ma tộc cũng đã tới!

Ma khí ngập trời bị Xi Ma tộc lão tổ nuốt vào bụng, sau đó hắt há miệng phun ra một viên cầu ma khí đen kịt, kích thước chỉ bằng quả trứng gà, từ từ rơi xuống.

Viên hắc cầu này tuy nhỏ, nhưng lại tỏa ra một luồng áp lực khủng khiếp, khiến tất cả đều cảm nhận được tử vong cận kề.

Tử Thanh chân nhân gầm lên:

“Linh Châu, hãy hiển uy đi!”

Lần đầu tiên vận dụng mảnh vỡ Thủy Linh Châu để chống địch, hắn vẫn chưa hoàn toàn thuần thục, nhưng vẫn có thể kích phát uy năng đáng sợ của nó.

Từng vòng xoáy nước ẩn chứa linh lực tinh thuần khuếch tán ra, còn mạnh mẽ hơn khi Tổ Tâm cưỡng ép sử dụng trước đó.

Những thủy hoàn xoáy cuộn như những con rồng nước, ào ạt tràn ra, chạm vào viên hắc cầu.

Oành!

Thế nhưng, điều khiến tất cả trợn mắt chính là, những vòng xoáy nước mạnh mẽ ấy chỉ chạm nhẹ rồi tan vỡ ngay lập tức!

“Cái gì?!”

Tất cả sắc mặt đại biến!

Thủy Linh Châu... không có tác dụng?!

Nhưng Tử Thanh chân nhân nhanh chóng lên tiếng:

“Không phải! Thủy Linh Châu vẫn có hiệu quả! Hắc cầu kia cũng bị xóa đi một ít ma khí!”

“Chỉ là... mảnh vỡ này quá nhỏ! Ta lại tu luyện Tử Cực Thiên Công, không phải công pháp hệ Thủy thượng thừa, khó mà phát huy toàn bộ uy lực của nó!”

“Ta không thể cản được hoàn toàn!”

Lời nói ấy như một gáo nước lạnh dội thẳng vào tâm trí tất cả mọi người.

Mọi ánh mắt chỉ có thể trố mắt nhìn viên hắc cầu tiếp tục rơi xuống, hướng về phía trận pháp hộ tông.

Tuyệt vọng tràn ngập đáy mắt mỗi người.

Àm!

Hắc cầu chạm vào trận pháp!

Thế nhưng, không có vụ nổ kinh thiên động địa như họ tưởng tượng.

Mà ngược lại, mọi thứ lặng yên đến đáng sợ.

“Chín Tầng Mây Trận”, trận pháp bảo vệ sơn môn Lăng Vân Tông, trong khoảnh khắc ấy bị xuyên thủng một cách dễ dàng!

Sau đó, từ điểm bị xuyên thủng, từng vết nứt lan rộng ra bốn phương tám hướng, như thể một tấm gương bị đập vỡ.

“Bang!”

Một âm thanh tựa như kính vỡ vang vọng khắp bầu trời.

Pháp trận... đã sụp đổ!

Cảm giác tuyệt vọng như thủy triều tràn vào trong lòng tất cả mọi người.

Chương 835

DTV EBOOK

Viên hắc cầu kia bắt đầu vụn vẹo, bành trướng như sắp sửa nổ tung!

Sát khí khủng bố lan tràn!

Ở khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, trên trán Tử Thanh chân nhân đổ đầy mồ hôi lạnh, hắc bất chợt hướng lên trời hét lớn:

“THÔN THIÊN LÃO BÁT TỬ! NGƯỜI CÒN KHÔNG VỀ, ĐỒ ĐỆ BẢO BỐI CỦA NGƯỜI HÔM NAY SẼ C.H.É.T Ở ĐÂY ĐÂY!”

Ngay khi những lời ấy vừa rơi xuống...

Ầm ầm!

Mây cuộn mây bay, bầu trời như bị xé rách!

Một bóng đen khổng lồ xông ra từ khoảng không.

Trong chớp mắt, một con ác thú dữ tợn lao xuống từ không trung!

Thời gian như bị đóng băng.

Chỉ có con ác thú ấy là lao nhanh xuống, tốc độ nhanh đến mức không gian dường như không thể ngăn cản nó!

Chỉ thấy con ác thú này há to miệng, nuốt chửng viên ma cầu đen kịt vào bụng!

ẦM!

Một giây sau, cả thân thể con ác thú lập tức nổ tung!

Những luồng ma khí cuồng bạo từ cơ thể nó phun ra, tạo thành từng đợt sóng chấn động khủng khiếp.

May mắn thay, do khoảng cách đã bị kéo giãn, dư ba vụ nổ chỉ miễn cưỡng chạm đến sơn môn, khiến Lăng Vân Tông không bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, một giọng nói lạnh lùng đầy sát khí vang vọng khắp thiên địa:

“Thiếu chút nữa thì đến chậm một bước.”

“XI MA TỘC! CÁC NGƯỜI DÁM CHỦ ĐỘNG XÂM PHẠM?”

“HÔM NAY! CÓ ĐI MÀ KHÔNG CÓ VỀ!”

“Kém chút nữa là đến chậm một bước! Xi Ma tộc, các người dám chủ động xâm phạm, hôm nay đừng mong có đường trở về!”

Trên bầu trời, một lão giả khoác hắc bào lẳng không bước tới. Mỗi bước chân hạ xuống, ma khí xung quanh hắn lại bị tiêu trừ từng tấc một.

Những người của Lăng Vân Tông, vốn đang bị sót lại ma khí quét ngang đến mức lão đảo, lập tức ngẩng đầu kinh ngạc nhìn lên.

“Là lão tổ! Thôn Thiên Lão Tổ!”

“Lão tổ đã trở về! Quá tốt rồi!”

“Nhưng mà... sao chỉ có một mình ngài? Không phải lão tổ đã ra ngoài tìm viện binh sao?”

Chuyện này, đối với đám trưởng lão trong tông môn, vốn không phải bí mật gì. Bọn họ đều biết, trong Xi Ma tộc có một cường giả cực kỳ lợi hại, chính là một tồn tại Nguyên Anh kỳ.

Nhưng lúc này, chỉ có Thôn Thiên Lão Tổ một mình trở về, khiến trong lòng các trưởng lão dấy lên một nỗi bất an.

Chẳng lẽ, viện binh không tìm được?

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc sau, Thôn Thiên Lão Tổ đã trực tiếp lao về phía Xi Ma tộc cổ tổ mà xuất thủ!

Oanh!

Chỉ trong nháy mắt, linh khí trong không trung lập tức bị hút sạch. Trong tay Thôn Thiên Lão Tổ bỗng xuất hiện một pháp bảo đen nhánh—Thôn Thiên Ma Trác!

Đây là bản mệnh pháp bảo của hắn—Thôn Thiên Mài!

Vừa mới đánh ra, bảo vật này đã tỏa ra khí tức cực kỳ cường hãn, không hề thua kém Xi Ma tộc cổ tổ đang đứng đối diện. Hai người rõ ràng đã ở cùng một đẳng cấp!

Nhận ra điều này, Hư Vân chương môn không kìm được run giọng hỏi:

“Thôn Thiên sư thúc... Chẳng lẽ ngài đã thành công rồi sao?”

Keng!

Thôn Thiên Mài chấn động, chấn động đến mức phương viên mười dặm quanh đó, tất cả ma khí đều bị quét sạch!

Xi Ma tộc cổ tổ liền ngưng tụ một đạo ma ấn, mạnh mẽ chống lại Kim Cương Trắc, giúp phần lớn Xi Ma tộc tránh khỏi kết cục chết thảm.

“Haha! Trước kia, Nhân tộc các ngươi yếu ớt không chịu nổi, cho dù hôm nay ngươi bước vào Nguyên Anh kỳ, Xi Minh ta cũng không thể không tính sổ với ngươi!”

Xi Minh cổ tổ giận dữ gầm lên, dẫn theo ma khí ngập trời lao thẳng về phía Thôn Thiên Chân Quân!

Không sai! Không còn là Thôn Thiên Chân Nhân nữa, mà bây giờ, vị lão tổ của Lăng Vân Tông này, đã thực sự trở thành Thôn Thiên Chân Quân!

“Hừ, vậy thì cứ thử xem hôm nay là ngươi giết ta, hay là ta hàng phục ma tộc các ngươi!” Thôn Thiên Lão Tổ không hề nao núng, gầm lên đáp trả.

Nghe được cuộc đối thoại này, đám trưởng lão của Lăng Vân Tông đều vô cùng mừng rỡ.

Là sự thật! Thôn Thiên Lão Tổ thực sự đã thành công bước vào Nguyên Anh kỳ!

Từ khi Thanh Lĩnh Vực được thành lập đến nay, chưa từng có ai tấn thăng Nguyên Anh kỳ thành công! Nhưng hôm nay, cuối cùng, vực này đã xuất hiện một cường giả Nguyên Anh chân chính!

“Ha ha ha ha! Thiên hữu Lăng Vân Tông ta!” Hư Vân chương môn xúc động đến mức nước mắt tràn mi.

Nguyên Anh kỳ tu sĩ a!

Tại Thanh Lĩnh Vực này, muốn tấn thăng Nguyên Anh gần như là chuyện không tưởng. Bởi vì trong trận đại chiến năm xưa, thiên địa linh mạch đã bị phá hủy nghiêm trọng, căn cơ của vực này cũng gần như đã hao kiệt.

Mặc dù không biết bằng cách nào Thôn Thiên Lão Tổ có thể đột phá, nhưng điều đó không còn quan trọng nữa! Chỉ cần hôm nay, Lăng Vân Tông có thể vượt qua kiếp nạn này, thì trong tương lai nhất định sẽ xưng tôn toàn bộ Thanh Lĩnh Vực!

Khi đó, dù Thượng Thanh Tông có thể lực lớn cỡ nào cũng chẳng thể uy hiếp bọn họ! Dù Linh Lung Chân Nhân có thiên tư trác tuyệt ra sao cũng không thể làm lung lay vị thế của Lăng Vân Tông!

Chương 836

DTV EBOOK

Chỉ cần có một tôn Nguyên Anh kỳ lão tổ!

“Các con, giết sạch bọn chúng! Không để bất kỳ ai sống sót!”
Xi Minh cô tổ gầm lên.

Lập tức, một lượng lớn Cổ Ma điên cuồng lao ra, hai vị Xi Ma tộc lão tổ Kết Đan kỳ cũng đồng thời xông thẳng đến chỗ Thôn Thiên Chân Quân!

“Đừng để Thôn Thiên Lão Tổ phải một mình chiến đấu! Đây chính là lúc chúng ta phát huy tác dụng!”

“Giết! Quét sạch bọn ma tộc này!”

Trận chiến lập tức rơi vào hỗn loạn. Không còn trận pháp bảo vệ, người của Lăng Vân Tông chỉ có thể xông lên đánh giáp lá cà với Xi Ma tộc!

Nhưng không ai cảm thấy sợ hãi. Ngược lại, chiến ý của bọn họ đều dâng trào mãnh liệt. Hiện tại, họ đã có Nguyên Anh kỳ cường giả đứng sau che chở! Phần lớn Cổ Ma trước mặt cũng chỉ là Trúc Cơ kỳ mà thôi, vậy thì còn điều gì phải e ngại?

“Giết!”

Băng Vân Lão Tổ và Tử Thanh Lão Tổ cũng lập tức lao lên, phối hợp cùng Thôn Thiên Lão Tổ, ngăn chặn thế công của Xi Ma tộc!

Ba cặp giao chiến giằng co, tạo thành một thế cân bằng vi diệu. Bên nào có thể giành được ưu thế trước, bên đó sẽ nắm trong tay vận mệnh trận chiến.

“Xi Thương, lần này đừng có chủ quan.”

“Hừ! Không cần người nhắc nhở, lo mà giữ mạng người trước đi!”

Hai lão tổ Kết Đan kỳ của Cổ Ma tộc chỉ lạnh lùng nói một câu, sau đó không tham gia vào cuộc chiến giữa Xi Minh và

Thôn Thiên Chân Quân, mà tách ra đối mặt với địch thủ của mình.

Dĩ nhiên, động thủ không chỉ có bọn hắc. Bên dưới, đại quân Xi Ma tộc đã tràn vào sơn môn Lăng Vân Tông, khai chiến với đám trưởng lão còn lại.

Giữa đám đông, Lý Thanh ngẩng đầu nhìn đám Xi Ma tộc lao xuống. Trong mắt hắc không có chút dao động, bình tĩnh đến đáng sợ.

“Thôn Thiên Lão Tổ đã trở về, nguy cơ lớn nhất coi như đã được hóa giải... nhưng sao ta vẫn cảm thấy bất an?”

Hắc không có thời gian suy nghĩ nhiều, vì trên bầu trời, hai con Xi Ma tộc đã khóa chặt hắc, mang theo sát ý lao thẳng tới.

“Rống!”

Nhìn thấy cảnh này, Lý Thanh nhếch môi cười lạnh:

“Xem ra các người coi ta là quả hồng mềm sao?”

Hắc chuẩn bị động thủ, nhưng đúng lúc đó, một giọng nói thanh thoát đột ngột vang lên bên cạnh:

“Hừ! Dám lấy đông hiếp ít? Lý sư huynh, ta đến giúp người!”

Giọng nói vừa dứt, nhiệt độ xung quanh bỗng nhiên tăng vọt. Lý Thanh chớp mắt, có cảm giác như mình vừa bước vào lò rèn sắt thường ngày.

Oanh!

Chỉ thấy bốn, năm con Hỏa Long khổng lồ từ trên cao lao xuống, thân rồng rực cháy ngọn lửa chói mắt, tạo nên một cảnh tượng cực kỳ kinh người.

Lý Thanh không kịp nghĩ nhiều, lập tức lùi lại!

Oanh!

Hỏa Long quét ngang chiến trường, sóng nhiệt cuộn cuộn lan ra. Hai con Cổ Ma vừa rồi định tập sát Lý Thanh lập tức bị lửa nuốt trọn, ma khu của chúng bị thiêu cháy dữ dội.

Lý Thanh nhíu mày, rồi quay sang trừng mắt nói:

“Sở sư muội, người có thể tiết chế một chút không? Suýt chút nữa đem ta nướng chín luôn rồi đấy!”

Quả thật, đòn tấn công vừa rồi của nàng không chỉ ảnh hưởng đến địch, mà suýt chút nữa kéo cả hấn vào.

Sở Linh Y chỉ nghiêng đầu, đôi mắt long lanh tràn đầy vẻ tinh nghịch, miệng cười tươi không có chút gì gọi là hối lỗi.

“Này này, Lý sư huynh, thật sự xin lỗi nha! Ta chỉ nghĩ da người dày thịt béo, chắc là nướng sơ sơ cũng chẳng sao đâu.”

Hai con Cỏ Ma vừa bị thương nặng tức giận gầm lên:

“Đáng ghét Nhân tộc! Đê tiện vô sỉ!”

“Trước tiên giết nữ tu này!”

Cả hai không màng thương thế, mang theo cơn giận dữ lao thẳng về phía Sở Linh Y.

“Aiiii, nguy rồi nguy rồi! Lý sư huynh, mau cứu muội đi! Đừng để ta hương tiêu ngọc vẫn chứ! Muội còn chưa muốn chết đâu!”

Sở Linh Y vừa nói vừa tỏ vẻ đáng thương, nhưng giọng điệu lại đầy trêu chọc.

Lý Thanh chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ, nhưng hấn không thể đứng yên nhìn sư muội của mình gặp nguy hiểm.

Àm âm!

Hấn vận khí huyết toàn thân, gầm nhẹ một tiếng:

“Rống!”

Phạm Vương Chân Thể—khai mở!

Ngay lập tức, khí huyết trong cơ thể hấn bùng nổ như một cơn sóng thần. Tim hấn mỗi lần đập, đều phun trào một luồng sinh mệnh lực hùng hậu.

Thân thể Lý Thanh phình to trong nháy mắt, đạo bào trên người lập tức nứt vỡ, lộ ra một bộ chiến giáp sáng rực ánh bạc, được mạ thêm một tầng hoàng kim huyền diệu.

“Chết đi cho ta!”

Lý Thanh sai bước lao tới!

Tốc độ của hấn nhanh đến mức chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt hai con Cỏ Ma, che chắn trước người Sở Linh

Y.

Oanh!

Cơ thể Lý Thanh đã đạt đến Nhị Giai hậu kỳ, mỗi cú đấm tung ra đều đủ sức san phẳng một ngọn núi nhỏ.

Trước hai con Cỏ Ma đang hung hăng lao đến, hắn không có chút e ngại.

Song quyền bộc phát!

Ầm!

Không khí bị xé toạc bởi cường kinh, hai con Cỏ Ma chưa kịp tiếp cận đã bị một lực lượng khủng khiếp giáng xuống!

Phanh! Phanh!

Chương 837

DTV EBOOK

Theo hai tiếng nổ mạnh, hai con Cổ Ma vừa rồi còn hùng hổ, trong nháy mắt đã bị đánh nổ tung ma khu, máu thịt văng khắp nơi!

Chúng chưa kịp phản ứng gì đã bị hủy diệt hoàn toàn!

Phía sau, Sở Linh Y mở to mắt nhìn cảnh tượng vừa diễn ra, rồi rụt rè cất giọng:

“Lý sư huynh... sao ta có cảm giác ngươi còn đáng sợ hơn Ma tộc vậy?”

Lời này tuyệt đối không phải giả. Hiện tại, thân thể của Lý Thanh bành trướng tựa như một tiểu cự nhân, bắp thịt toàn thân gồ ghề dữ tợn, từng đường gân xanh nổi lên cuộn cuộn, trông như khủng long sắp sửa bạo phát.

Nếu không nhờ bộ chiến giáp Silver Moon mạ vàng trên người hắt tỏa ra ánh sáng rạng rỡ, e rằng bất kỳ ai cũng sẽ lầm tưởng rằng Lý Thanh là một yêu thú hóa hình thành người!

Sở Linh Y vẫn không có phản ứng. Lý Thanh với hai con ngươi đỏ ngầu quét mắt nhìn quanh một vòng, tìm kiếm đối thủ tiếp theo.

Lúc này, khí huyết trong cơ thể hắn không ngừng bốc lên, dồn thẳng vào não hải, liên tục xung kích vào lý trí.

Cũng may, thần hồn hắn vô cùng cường đại, đủ sức cưỡng ép bản thân duy trì tỉnh táo, không để khí huyết dâng trào làm mất đi sự tỉnh táo của mình.

“Giết!”

Lý Thanh gầm nhẹ một tiếng, nhắm thẳng về phía một vị trưởng lão của Lăng Vân Tông đang rơi vào thế yếu mà xông tới.

Mỗi bước chạy của hắn khiến mặt đất chấn động âm ỉ, khí thế vô cùng kinh người!

Chỉ trong chớp mắt, Lý Thanh đã rút ra một sợi linh thùng ngũ sắc, vung thẳng về phía hai con Cổ Ma đang vây giết trưởng lão Lăng Vân Tông.

Vù vù!

Ngũ Hành Phược Linh Thằng xé gió lao đi, tỏa ra ánh sáng linh quang ngũ sắc mờ mịt, tốc độ cực nhanh, đồng thời linh hoạt vô cùng.

Chỉ trong nháy mắt, hai con Cổ Ma đã bị trói chặt. Bằng vào uy năng của ngũ sắc linh văn, cả hai lập tức mất đi năng lực hành động.

Lý Thanh đột nhiên lao lên, liên tiếp tung ra hai quyền mạnh mẽ!

Phanh! Phanh!

Hai âm thanh vang dội vọng lên, đầu của hai con Cổ Ma nổ tung như dưa hấu bị đập nát.

“Lý sư đệ, đa tạ đã cứu giúp! May mắn có người!” Trưởng lão Lăng Vân Tông vừa thoát nạn, trong mắt tràn ngập sự cảm kích.

Lý Thanh chỉ cười cười, thản nhiên nói: “Sư huynh khách khí rồi! Chúng ta đều là người của Lăng Vân Tông, đương nhiên phải đồng tâm hiệp lực.”

Vừa dứt lời, một cảm giác rợn tóc gáy bất chợt ập đến!

Hắn lập tức ngẩng đầu nhìn lên không trung, liền thấy một con Cổ Ma mọc hai cánh, trên trán có một chiếc sừng dài, đang dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm hắn.

“Thân thể người mạnh mẽ như vậy, đúng là hiếm thấy! Để ta chiếu cố ngươi một phen!” Độc Giác Cổ Ma cười lạnh một tiếng, rồi từ trên không lao thẳng xuống, nhắm thẳng vào Lý Thanh.

Chỉ vừa cảm nhận được khí tức trên người đối phương, da đầu Lý Thanh lập tức tê dại. Tên này tuyệt đối có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, thậm chí có thể sánh ngang giả Đan Kỳ!

Vừa rồi hắn liên tiếp chém giết bốn con Cổ Ma, danh tiếng tạm thời nổi bật, nhưng cũng vì thế mà khiến những tồn tại

cường đại trong đám Cổ Ma để mắt đến.

Độc Giác Cổ Ma vỗ cánh, cuốn theo nồng đậm ma khí, xông thẳng tới!

“Lý sư đệ, chúng ta cùng nhau ngăn địch!” Trương lão vừa được cứu nghiêm giọng nói.

Lý Thanh chỉ gạt nhẹ đầu, không hề cự tuyệt. Đối mặt với một đối thủ mạnh mẽ như vậy, hấn tuyệt đối không thể chủ quan!

Ngay khi Độc Giác Cổ Ma còn đang lượn lờ trên không, bỗng dừng thân thể hấn phân tách, hóa thành hai bóng dáng giống hệt nhau!

“Ta từ trước đến nay rất công bằng khi chiến đấu!” Hai phân thân của Cổ Ma đồng loạt cười gằn, rồi cùng lao về phía Lý Thanh và Trương lão.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Lý Thanh lập tức trầm xuống. Đối phương lại có thể sử dụng Phân Liệt Chi Thuật!

“Không đúng, đây không phải là thân ngoại hóa thân, mà là chân chính phân liệt.”

“Hấn phân liệt ra hai thân thể, thực lực có chút suy giảm, chỉ miễn cưỡng xem như hai kẻ có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ.”

Tuy nói vậy, nhưng áp lực đè lên hấn vẫn vô cùng lớn. Một con Cổ Ma Trúc Cơ hậu kỳ đã không dễ đối phó, huống chi giờ lại có đến hai tên!

Không còn thời gian để do dự, hấn vỗ vào túi trữ vật, triệu hồi ra Phong Lâm Hỏa Sơn Chi Mâu.

“Phong, Lâm, Hỏa, Sơn – hợp nhất!”

Bốn cây cốt mâu xoay tròn trên không trung, sau đó dung hợp lại với nhau, phát huy uy lực chân chính của tổ hợp pháp khí!

Từ khi luyện chế ra Phong Lâm Hỏa Sơn Chi Mâu, đây là lần đầu tiên hấn hợp nhất chúng lại.

Bản thân bốn cây linh mâu đều có phẩm chất cực cao, ngay cả trong hàng thượng phẩm pháp khí cũng thuộc dạng tinh phẩm.

Bây giờ hợp nhất lại, uy lực của nó thậm chí có thể so sánh với cực phẩm pháp khí!

Bốn mâu hợp nhất, mang theo khí thể xuyên thủng tất cả, đâm thẳng về phía Độc Giác Cổ Ma trên không trung.

Keng!

Chương 838

DTV EBOOK

Một tiếng va chạm vang dội vang lên, Phong Lâm Hỏa Sơn Chi Mâu lại bị chiếc sừng của đối phương chặn đứng, không hề dao động dù chỉ một phân.

Quá mạnh!

Sắc mặt Lý Thanh càng thêm ngưng trọng. Ngay cả tổ hợp pháp khí mạnh mẽ như vậy cũng không thể làm gì được đối phương, thực lực quả thật đáng sợ!

“Yếu đuối như vậy mà cũng đòi chiến đấu với ta sao?” Độc Giác Cổ Ma cười nhạt, đẩy lui linh mâu.

Ngay sau đó, hắc giương lên mấy cái ma trảo, mỗi móng vuốt dài tựa như những thanh đao sắc bén.

“Đoạn Không Trảo!”

Trong nháy mắt, không gian xung quanh rung động, từng đạo vết cắt màu đen bùng nổ, như muốn xé rách cả không khí.

Keng!

Một âm thanh nặng nề vang lên. Chỉ thấy Lý Thanh khoanh tay trước ngực, cứng rắn đỡ lấy một kích này!

Tuy nhiên, hắc cũng bị đẩy lùi năm, sáu bước!

Dù đã vận dụng Phạm Vương Chân Thể – một loại Luyện Thể bí thuật cường đại, nhưng lúc này hắc vẫn cảm nhận được cơn run rẩy truyền đến từ hai cánh tay.

Khó Có Thể Tin!

Lý Thanh kinh hãi. Hắc không ngờ thể thuật của mình lại đạt đến trình độ này, nhưng đồng thời cũng cảm nhận được từng cơn đau nhói ở hồ khẩu. Đã rất lâu rồi hắc không trải qua cảm giác này.

“Sẽ chỉ biết dựa vào ngoại vật thôi sao, Nhân tộc? Nếu còn thủ đoạn gì thì mau dùng ra đi! Nếu không, ngươi sẽ không có cơ

hội nữa đâu!”

Vừa dứt lời, một phân thân khác của Độc Giác Ma cũng lao đến.

Lý Thanh trợn tròn mắt, đồng tử bỗng nhiên co rút lại.

Làm sao có thể!?

Trong chớp mắt, vị sư huynh mà hắn vừa cứu... cứ thế mà chết rồi sao!?

“Sư huynh...”

Phanh!

Vị trưởng lão mà hắn từng cứu gục xuống trong vũng máu, hoàn toàn không còn chút sinh cơ nào.

Chỉ là một phân thân mà đã cường đại đến mức này, nếu như hợp nhất lại thì Độc Giác Ma này sẽ còn mạnh đến mức nào?

Trong khoảnh khắc đó, Lý Thanh cảm thấy như hít thở không thông.

“Không thể liều mạng! Nếu để hắn hợp nhất lại, ta chắc chắn phải chết!”

Lý Thanh lập tức làm ra phán đoán, thân hình không chút do dự lùi nhanh về phía sau.

Hai đầu Độc Giác Ma cười gằn đuổi theo, không để cho hắn có lấy một giây thở dốc.

“Người chạy đi đâu!? Ngoan ngoan chết đi!”

Trong khi vừa lui vừa suy nghĩ, đôi lông mày của Lý Thanh càng nhíu chặt hơn.

“Lạ thật... tại sao hắn vẫn chưa hợp nhất? Hắn đang khinh thường ta, hay là có âm mưu khác?”

“Nếu hắn không hợp nhất ngay, mà chỉ muốn dùng phân thân để phong tỏa đường lui của ta... thì ta có cơ hội chém đứt một phân thân! Nhưng lần này tuyệt đối không thể lưu thủ!”

Ánh mắt Lý Thanh lóe lên vẻ kiên quyết.

Ngay sau đó, hắn không lùi nữa mà đột nhiên lao lên. Hắn tùy ý để một phân thân cản đường mình, nhưng lại chủ động xông

thẳng tới đối phương.

“Ha ha! Chạy không thoát nữa sao? Bị ép đến mức này rồi à?”
Độc Giác Ma cười nhạo.

Lý Thanh từ đầu đến cuối không đáp lại, chỉ lặng lẽ luồn một bàn tay vào trong ngực.

Chỉ thấy một đạo lạc ấn màu vàng sáng lóe lên – một tấm bùa phù với hoa văn hình trường đao hiện ra trong lòng bàn tay hắn!

Kim Dao Phù Bảo! Kích phát!

Một đạo hào quang màu vàng chói lòa đột nhiên bùng nổ giữa không trung, sau đó một thanh trường đao rực rỡ xuất hiện, bổ xuống như sấm sét, chém thẳng vào phân thân vừa trào phúng hắn.

“Không ổn!”

Nhìn thấy đao quang đang lao tới với tốc độ kinh khủng, sắc mặt Độc Giác Ma cuối cùng cũng biến đổi thành hoảng sợ.

Hắn cố gắng nghiêng người né tránh, nhưng một đao này quá nhanh, cộng thêm hắn đang lao tới với tốc độ cao, căn bản không thể tránh được!

Bá!

Ma huyết sền sệt màu tím phun trào giữa không trung, thân thể của phân thân Độc Giác Ma bị chém đứt hơn phân nửa! Vết thương nhìn thấy mà rợn người!

Tuy nhiên, sắc mặt của Lý Thanh cũng tái nhợt đi. Vừa rồi hắn thôi động Phù Bảo đã tiêu hao quá nhiều niệm lực, tương đương với việc kích phát liên tiếp bốn, năm tấm phù lục Nhị Giai!

Nhưng hắn không có thời gian để thở dốc, bởi vì phía sau hắn, phân thân còn lại của Độc Giác Ma đã lao tới, sát khí ngập trời!

“Nhất định phải nhanh chóng diệt trừ hoàn toàn phân thân này! Không thể để nó có cơ hội hồi phục!”

Oanh!

Trong nháy mắt, hai con người đen láy của Lý Thanh bỗng nhiên bị ánh sáng trắng lóa thay thế, hai ngọn lửa kỳ dị bùng lên từ trong mắt hắn.

U Minh Lãnh Hỏa!

Ngọn lửa trắng lóa phô thiên cái địa trào ra từ hai tay hắn, như thể một khẩu súng phun lửa đang nhả đạn liên tục.

Rầm rầm rầm!

Nồng đậm mà lại âm lãnh, U Minh Lãnh Hỏa trực tiếp bao trùm phân thân Độc Giác Ma đang trọng thương. Chỉ trong tích tắc, khí tức của đối phương suy yếu nhanh chóng!

“Nhân tộc đáng chết! Người dám hủy đi phân thân của ta! Nhận lấy cái chết đi!!”

Bá!

Với vẻ mặt dữ tợn, Độc Giác Ma còn lại lao tới, tung ra một trào nhả thẳng vào lưng Lý Thanh!

Chương 839

DTV EBOOK

Móng vuốt sắc bén xé rách không khí, chiến giáp mạ vàng trên lưng hắn bị chém toạc, để lại ba vết thương sâu hoắm, máu tươi lập tức tuôn trào!

“Khốn kiếp!”

“Tê!”

Con đau nhức kịch liệt truyền đến từ sau lưng khiến Lý Thanh không khỏi hít sâu một hơi, cảm giác lạnh lẽo lan tràn khắp người. Hắn buộc phải thuận thế lùi lại.

“A a a!”

Ở phía đối diện, Độc Giác Ma điên cuồng gào thét. Hắn cố gắng thiêu đốt phân thân của mình để dập tắt U Minh Lãnh Hỏa, nhưng đáng tiếc, loại lửa này không phải hỏa diễm tầm thường. Đây là thiên địa linh hỏa thực sự, một khi dính phải thì tuyệt đối không thể dễ dàng dập tắt!

Tất nhiên, bản thân Lý Thanh cũng không dễ chịu gì. Vết thương sau lưng hắn không hề có dấu hiệu ngừng chảy máu, từng dòng máu tươi cuộn cuộn trào ra, nhuộm đỏ cả chiến giáp.

“Cái ma trảo này không ổn... Một khi bị thương, vết thương lại vô cùng khó khép lại!”

Thể phách của Lý Thanh vô cùng cường hoành, huyết khí cũng cực kỳ thịnh vượng. Bình thường dù có bị thương, hắn vẫn có thể nhanh chóng hồi phục nhờ vào sinh cơ mạnh mẽ trong thân thể.

Nhưng bây giờ, mặc kệ hắn cố gắng như thế nào, vết thương trên người vẫn không hề khép lại. Đây quả thực là chuyện khó tin!

Lý Thanh lập tức dùng thần thức quét qua vết thương sau lưng. Ngay lập tức, hắn phát hiện từng đạo vết cào kia đều bị

ma khí bao phủ dày đặc, những luồng ma khí này không ngừng cắn nuốt sinh cơ của hắn.

“Thì ra là vậy! Chính ma khí đang tác quái!”

Ánh mắt hắn lóe lên, không chút do dự thúc giục một luồng U Minh Lạnh Hỏa, trực tiếp bao trùm lên vết thương của mình.

“Rầm!”

Đây là hành động dùng linh hỏa thiêu đốt chính thân thể mình!

Cảm giác đau đớn khủng khiếp lan tỏa khắp toàn thân, nhưng Lý Thanh đã từng trải qua loại thống khổ này, miễn cưỡng vẫn có thể chịu đựng được.

Ngọn lửa trắng lạnh lẽo không ngừng thiêu đốt, từng tia ma khí trong vết thương nhanh chóng bị bốc hơi sạch sẽ. Đợi đến khi ma khí triệt để bị khu trừ, lúc này vết thương sau lưng hắn mới chậm rãi khép lại.

Chỉ chốc lát sau, trên trán Lý Thanh đã đầy mồ hôi lạnh.

Nhưng hắn vẫn đứng vững, ánh mắt sắc bén như đao, quét về phía Độc Giác Ma trước mặt.

Chiến cục giằng co

Phía trước, Độc Giác Ma chỉ miễn cưỡng cứu vớt lại một phần thân thể tàn phế. Lúc này, hắn đang dùng ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn chằm chằm vào Lý Thanh.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, sau khi phân thân bị hủy, khí tức của mình đã suy giảm rõ rệt. Từ cảnh giới giả Đan Kỳ, giờ đây đã tụt xuống chỉ còn Trúc Cơ hậu kỳ!

“Nhân tộc đáng chết! Ta muốn nuốt sống ngươi!”

Đối diện với sự uy hiếp đầy giận dữ của Độc Giác Ma, sắc mặt Lý Thanh không hề thay đổi. Hắn lặng lẽ nắm chặt Kim Dao Phù Bảo trong tay.

Tấm phù bảo này không chỉ có thể sử dụng một lần. Nếu đối phương còn dám liều lĩnh lao lên, hắn sẽ không ngần ngại kích phát nó thêm một lần nữa.

Sau khi dung hợp ký ức của phân thân bị hủy, ánh mắt của Độc Giác Ma triệt để trở nên âm trầm. Đồng thời, trong đáy

mắt hắn cũng hiện lên một tia kiêng kỵ.

Hắn đã thực sự trải nghiệm uy lực của viên lạc ấn trường đao màu vàng này. Một khi bị chém trúng, dù là bản thể của hắn cũng có thể phải bỏ mạng!

Chính vì thế, lúc này cả hai rơi vào thế giằng co.

Một người, một ma, đều dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn đối phương, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ. Không khí căng thẳng bao trùm toàn bộ chiến trường!

Chiến tranh trên bầu trời

Ở một góc khác, cuộc chiến trên bầu trời cũng ngày càng gay cấn.

Đừng nhìn vào cảnh tượng Lý Thanh cùng Độc Giác Ma chiến đấu thảm liệt, thực chất, thứ quyết định cục diện trận chiến này không phải ở đây.

Mọi thứ phụ thuộc vào kết quả trận chiến giữa những vị lão tổ trên bầu trời!

Thôn Thiên Chân Quân cùng Xi Minh Cổ Tổ giao chiến ngày càng kịch liệt, gần như thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Trận chiến giữa hai người này chính là mấu chốt quan trọng nhất. Thậm chí có thể nói, một khi họ phân định thắng bại, thì kết quả của trận chiến này cũng sẽ được định đoạt.

Dù sao, nếu một bên có thêm một cường giả Nguyên Anh kỳ, thì hoàn toàn có thể áp đảo toàn bộ cục diện!

Đáng tiếc, đến cấp độ này, thủ đoạn của họ vô cùng phong phú. Muốn thực sự giết chết đối phương, quả thực là một chuyện cực kỳ gian nan.

“Vừa mới đột phá Nguyên Anh đã dám trực tiếp giao thủ với ta, Nhân tộc, ta bội phục dũng khí của ngươi!” Xi Minh Cổ Tổ cười lạnh, đồng thời phát động một đợt công kích dữ dội, thế công sắc bén vô cùng.

Trên không trung, ma khí cuộn cuộn như sóng dữ, từng đợt từng đợt tràn ngập bầu trời, biến cả vùng thiên không thành một mảnh Ma Vực.

Chương 840

DTV EBOOK

Nhưng Thôn Thiên Lão Tổ lại không hề biến sắc. Quanh người hắn, vài con ác thú ngưng thực đang không ngừng lượn lờ, nuốt chửng từng luồng ma khí, khiến chúng tan biến ngay khi đến gần.

“Giả vờ làm con sói giả nhân giả nghĩa sao? Đây là Nhân giới, ma khí của ngươi tiêu hao hết thì ta xem ngươi lấy gì để bổ sung!”

“Hôm nay ta sẽ chém ngươi tại nơi này!”

Lời vừa dứt, những con ác thú quanh người Thôn Thiên Lão Tổ đồng loạt há miệng, điên cuồng nuốt lấy ma khí đang tràn ngập không trung.

“Hừ! Nếu là ác thú thực sự nói lời này thì ta còn xem trọng. Đáng tiếc, ngươi chỉ là thứ giả mạo mà thôi!” Xi Minh Cổ Tổ nhếch mép, ánh mắt lạnh băng.

Đột nhiên, sau lưng hắn, ma khu* chấn động, từ đó mọc ra bốn cánh tay ma khí, khiến khí thể của hắn càng thêm đáng sợ.

Nhìn thấy cảnh này, Thôn Thiên Lão Tổ cười lạnh:

“Chỉ bằng ngươi, cũng dám xưng là chân chính ác thú?”

“Thôn Thiên Thực Địa!”

Hắn chấp tay trước ngực, sau đó tế luyện một chiếc bát nhỏ bằng bàn tay.

Chiếc bát này thoát nhìn mộc mạc nhưng lại ẩn chứa khí tức khủng bố. Trong lúc bay trên không trung, nó nhanh chóng phóng to, chỉ trong chớp mắt đã bao trùm cả bầu trời.

“Muốn trấn sát ta? Về tu luyện thêm tám trăm năm đi!” Xi Minh Cổ Tổ gầm lên, sau lưng bốn cánh tay ma khí đồng loạt giương lên, chống đỡ chiếc bát khổng lồ đang hạ xuống.

“Bản mệnh pháp bảo sao?” Xi Minh Cổ Tổ cười lạnh. “Đáng tiếc, thời gian ôn dưỡng quá ngắn, không thể tạo thành uy hiếp đối với ta!”

Nhìn pháp bảo của mình bị chặn lại, Thôn Thiên Lão Tổ lại tế luyện ra một chiếc mài kim cương màu đen.

Không thể phủ nhận, hắc sở hữu không ít bảo vật. Nếu không, trước đó hắc cũng sẽ không dễ dàng lấy một kiện pháp bảo tàn khuyết đưa cho trưởng lão tông môn để luyện chế phù bảo.

Dù là Thôn Thiên Mài hay chiếc bát đen kia, đều là bảo vật được chế tạo vô cùng tinh xảo.

Nhưng đúng như lời Xi Minh nói, bản mệnh pháp bảo phải được ôn dưỡng lâu dài mới có thể gia tăng uy năng.

Chiếc bát đen này có lẽ đủ để giúp Thôn Thiên Lão Tổ tung hoành ở Kết Đan kỳ, nhưng đối thủ của hắc lại là một cường giả Nguyên Anh!

Vừa mới tiến vào cảnh giới này, nền tảng của Thôn Thiên Lão Tổ vẫn còn khá nông cạn.

“Dù không thể trấn sát người, nhưng mài chết người cũng là một lựa chọn không tệ.” Đôi mắt Thôn Thiên Lão Tổ lạnh lẽo như băng.

Thế là cả hai lại rơi vào thế giằng co, không ai có thể làm gì được ai.

Trên chiến trường, Lăng Vân Tông và Xi Ma Tộc cũng tạo thành một thế cân bằng kỳ diệu. Cả hai phe, từ các lão tổ cường đại cho đến những trưởng lão, đều chém giết ác liệt nhưng khó phân thắng bại.

Tuy nhiên, thời gian chắc chắn đứng về phía Lăng Vân Tông.

Như Thôn Thiên Lão Tổ đã nói, đây là Nhân giới. Một khi ma khí của Xi Ma Tộc cạn kiệt, bọn chúng sẽ không thể bổ sung.

Ngược lại, người của Lăng Vân Tông thì khác. Bọn họ có linh thạch, có đan dược khôi phục, còn có linh mạch tràn đầy linh khí!

Vì vậy, chỉ cần duy trì trạng thái giằng co, Xi Ma Tộc sẽ càng lúc càng yếu đi, cuối cùng bị tiêu diệt hoàn toàn.

Nhận ra điều này, Hư Vân Chương Môn – người đang giao chiến với một Cổ Ma cường đại – lập tức hét lớn:

“Chư vị sư huynh đệ, hãy cố gắng cầm cự! Càng kéo dài thời gian, bọn Cổ Ma này càng trở nên yếu ớt!”

Lời này được hô vang bằng cổ ngữ của Cổ Ma, không chỉ truyền đến tai các trưởng lão của Lăng Vân Tông mà ngay cả Xi Ma Tộc cũng nghe thấy.

Câu nói này vô tình làm lung lay sĩ khí của Xi Ma Tộc, đồng thời nâng cao quyết tâm chiến thắng của phe mình.

“Giết!”

Xi Ma Tộc hiểu rằng họ không thể kéo dài trận chiến, vì vậy bắt đầu liều lĩnh tấn công dồn dập, mong muốn nhanh chóng giành được chiến thắng.

Nhưng các trưởng lão của Lăng Vân Tông vẫn kiên cường đứng vững, duy trì cục diện ở thế cân bằng.

Ghi chú

*Ma khu (魔軀): Cơ thể ma quái, hay còn gọi là thân thể ma đạo của Xi Ma Tộc.

Chỉ cần tiếp tục duy trì trạng thái này, cán cân thắng lợi sớm muộn cũng sẽ nghiêng về phía bọn họ!

Mọi người trong Lăng Vân Tông đều tin tưởng như vậy!

Nhưng đúng lúc này, một mũi tên linh quang từ đường chân trời xa xôi bỗng nhiên lao vút tới, phá vỡ mọi ảo tưởng của họ!

Mũi tên xuyên qua tầng mây, tốc độ nhanh đến mức khó tin, gần như trong chớp mắt đã vượt qua khoảng cách mấy ngàn trượng.

Hưu!

Mũi tên xé gió, ma sát với không khí tạo ra âm thanh bén nhọn chói tai.

Bất kỳ ai cũng không thể phản ứng kịp—mũi tên này cứ thế lao thẳng tới!

Thời gian dường như bị nén lại, một nháy mắt thậm chí còn chưa trôi qua!

Bá!

Trên không trung, một đóa huyết hoa đỏ rực bắn tung tóe.

Soạt!

Thời gian như bị đóng băng, mũi tên bất ngờ xuyên thẳng vào
bả vai Thôn Thiên Lão Tổ!

Chương 841

DTV EBOOK

Ngay khi hắn đang thúc giục bản mệnh pháp bảo, thân hình đột nhiên chấn động kịch liệt, suýt chút nữa không thể tiếp tục trấn áp Xi Minh Cổ Tổ.

Một mũi tên này đã làm kinh động tất cả mọi người!

“Sách, vậy mà vẫn có thể đứng vững sao? Không hổ danh Thôn Thiên Lão Quái, tiến vào Nguyên Anh kỳ quả nhiên càng thêm đáng sợ.”

Ở một đỉnh núi xa xa, một lão ầu tóc tai bù xù chậm rãi thu hồi chiếc cung gỗ trong tay.

Vừa rồi, chính nàng đã bắn ra mũi tên đó về phía chiến trường.

Phía sau, hai bóng người khác cũng nhanh chóng lao ra.

“Sao không nhắm thẳng vào đầu Thôn Thiên Lão Quỷ mà bắn một phát kết liễu hắn luôn?” Một người trong đó trầm giọng hỏi.

Lão ầu tóc bù xù khẽ lắc đầu:

“Nếu làm vậy thì không thể bắn trúng. Bước vào Nguyên Anh kỳ, linh giác của tu sĩ đã nhạy bén đến mức đáng sợ. Không nói đến việc có thể tránh né nguy hiểm theo bản năng, mà đôi khi chỉ cần một tia linh cảm cũng đủ giúp hắn thoát được một đòn trí mạng.”

“Chỉ có thể lợi dụng lúc hắn đang giằng co với đại ma kia mới có thể ra tay. Nếu không, một tiễn này cũng chẳng có khả năng bắn trúng.”

Nàng híp mắt, giọng nói lạnh lẽo:

“Đi thôi! Nhân lúc này bình định Lăng Vân Tông. Nếu để bọn chúng vượt qua kiếp nạn Ma tộc này, về sau có thêm một cường giả Nguyên Anh như Thôn Thiên Lão Quái, Thanh Lĩnh Vực sẽ không còn chỗ đứng cho Thượng Thanh Tông chúng ta!”

Vừa dứt lời, lão ẩu liền lẳng không bay lên.

Hai Kết Đan Chân Nhân đi theo nàng cũng lập tức đáp không phi hành.

Trên chiến trường Lăng Vân Tông, mọi người đều kinh hoảng ngẩng đầu nhìn về phía chân trời. Quỹ tích của mũi tên linh quang kia vẫn còn lưu lại trên không trung.

Thôn Thiên Lão Tổ nghiêng rằng, miễn cưỡng duy trì hai kiện pháp bảo, ánh mắt trở nên âm trầm đáng sợ.

“Ôn Hà! Thượng Thanh Tông! Người có biết mình đang làm gì không?”

Chân trời nhanh chóng vang lên một giọng nói thâm trầm đáp lại:

“Đương nhiên là biết. Ta chỉ đang diệt trừ chương ngại cuối cùng để Thượng Thanh Tông độc tôn Thanh Lĩnh Vực mà thôi.”

“Thanh Lĩnh Vực này không đủ lớn để dung nạp thêm một cường giả Nguyên Anh như ngươi, Thôn Thiên Lão Quỷ!”

Lời vừa dứt, bóng dáng lão ẩu tóc tai bù xù đã xuất hiện ngay trên chiến trường.

Nàng gương cung, cài tên lần nữa.

Động tác nhẹ nhàng, thoát nhìn thậm chí còn có chút uể oải. Nhưng đầu mũi tên trong tay nàng lại tỏa ra sát ý lạnh lẽo, khiến mọi người trong Lăng Vân Tông cảm giác như bị đẩy xuống vực sâu tuyệt vọng.

Xong rồi!

Thượng Thanh Tông đã đến để quấy nhiễu trận chiến này!

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, trong lòng Lý Thanh bốc lên một cơn lửa giận ngút trời.

“Súc sinh! Lũ súc sinh!”

Hư Vân Chương Môn cũng giận dữ đến mức khàn cả giọng, hét lên:

“Thượng Thanh Tông! Chúng ta đang giao chiến với Ma tộc, các ngươi không trợ giúp thì thôi, còn dám đứng sau lưng bắn

lén, âm toán lão tổ tông môn ta!”

“Bọn người không sợ việc làm hèn hạ này lan truyền ra ngoài sao? Không sợ bị toàn bộ tu sĩ thiên hạ chỉ trích sao?!”

Cả chiến trường, ai nấy đều chấn động trước hành động vô sỉ của Thượng Thanh Tông.

Không ngờ lại có kẻ mặt dày đến mức này! Cùng là Nhân tộc, không giúp thảo phạt Ma tộc thì thôi, lại còn ngầm ngầm giúp Ma tộc diệt trừ kẻ địch!

Nhưng Ôn Hà Lão Tổ của Thượng Thanh Tông lại tỏ ra vô cùng thản nhiên, hoàn toàn không quan tâm đến sự phẫn nộ của mọi người.

Nàng vẫn lạnh lùng nâng cung, gắt gao nhắm về phía Thôn Thiên Lão Tổ.

Chính đang dốc hết sức trấn áp Xi Minh – lão tổ Thôn Thiên, sắc mặt hần lập tức trầm xuống.

Bị Cửu Mệnh Cung trong tay Ôn Hà khóa chặt, hần cảm giác như sau lưng có gai đâm, linh giác điên cuồng cảnh báo. Đây là dấu hiệu nguy hiểm tột độ!

“Ôn Hà, ta không ngờ Thượng Thanh Tông các người lại có thể làm được đến bước này!” Lão tổ Thôn Thiên trầm giọng quát lên đầy tức giận.

Hiện tại, hần không thể rảnh tay đối phó. Dù sao, kẻ đối diện cũng là một lão ma Nguyên Anh kỳ, thực lực tuyệt đối không thua kém hần lúc này. Có thể miễn cưỡng duy trì trấn áp đã là cực hạn.

Một khi phân tâm, hần chắc chắn sẽ phải chịu một đòn hủy diệt.

“Thôn Thiên lão quỷ, muốn trách thì trách người đã bước vào Nguyên Anh kỳ! Thượng Thanh Tông chúng ta không muốn phải sống dưới bóng của người trong hàng trăm năm sau!”

“An tâm mà đi đi!”

Giọng nói của lão bà lạnh lẽo đến đáng sợ, không hề chứa chút cảm xúc nào.

Vừa dứt lời, nàng nhẹ nhàng buông dây cung.

Tranh!

Dây cung rung lên, phát ra một âm thanh sắc bén.

Linh quang trên mũi tên lại lần nữa rời cung, tốc độ còn nhanh hơn trước rất nhiều, đến mức khiến người ta không kịp phản ứng!

Cửu Mệnh Cung—đây là một kiện cổ bảo có uy năng mạnh mẽ, được truyền thừa từ thời thượng cổ.

Chương 842

DTV EBOOK

Cây cung này sinh ra đã mang đạo vận, linh văn ẩn chứa bên trong. Thoạt nhìn, nó có vẻ chỉ là một cây cung gỗ bình thường, nhưng thực chất được luyện chế từ linh mộc ngàn năm. Mỗi mũi tên bắn ra đều mang uy năng kinh người.

Cái tên “Cửu Mệnh” mang ý nghĩa dù có chín mạng cũng không đủ để chống lại cây cung này!

Tất nhiên, đó chỉ là đối với kẻ địch cùng cấp. Nếu đối mặt với cường giả có cảnh giới cao hơn, uy năng của nó sẽ bị giảm sút.

Dù sao thì, cung này sử dụng chân nguyên trong cơ thể tu sĩ làm mũi tên. Mỗi lần bắn ra, đều tiêu hao một phần chân nguyên.

Chân nguyên của tu sĩ Kết Đan kỳ đối với Nguyên Anh kỳ gần như không đáng kể. Sự khác biệt về chất lượng quá lớn!

Nhưng đừng quên, vào lúc này, lão tổ Thôn Thiên đang trong trạng thái không thể phân tâm để đối phó với mũi tên này.

Mũi tên lao vút trong không trung, lần này nhắm thẳng vào sau gáy của hắn. Góc độ cực kỳ hiểm hóc!

Không còn cách nào khác, lão tổ Thôn Thiên đành phải ngưng tụ một tầng hộ thân linh quang phía sau lưng, mong rằng có thể ngăn cản uy năng của mũi tên này.

Ong!

Linh quang vừa hình thành đã trực tiếp chặn đứng mũi tên sắp đâm vào gáy hắn.

Thế nhưng, Xi Minh lão ma đâu dễ dàng bỏ qua cơ hội này. Hắn lập tức nắm lấy thời cơ, bốn cánh tay ma khí đồng loạt bùng phát, phá tan bát đen đang trấn áp hắn!

“Thật thú vị! Nhân tộc các ngươi đúng là một chủng tộc kỳ quái, ngay trong thời khắc này mà vẫn còn nội đấu, ha ha ha ha!”

“Tổ tiên của ta lại bại dưới tay các ngươi, đúng là nhục cười!
Quá nhục cười!”

Xi Minh lão ma cười lớn, sát khí cuộn cuộn bốc lên, thân hình hần giống như một ma tôn hàng thế!

Nói thật, khi thấy ba lão tổ Thượng Thanh Tông xuất hiện, hần đã có một khoảnh khắc tuyệt vọng.

Vốn tưởng rằng đó là viện binh của kẻ địch, nhưng không ngờ... bọn họ lại không nhắm vào hần, mà đang tranh đấu nội bộ!

Xi Minh nắm lấy cơ hội này, lập tức thoát khỏi sự trấn áp của bát đen.

Giờ phút này, lão tổ Thôn Thiên bị công kích liên tiếp, liên tục lùi về sau, lập tức rơi vào thế hạ phong.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả trưởng lão Lăng Vân Tông đều phần nộ, đồng loạt chửi rủa ba lão tổ của Thượng Thanh Tông.

“Đám tạp chủng Thượng Thanh Tông!”

“Ngày sau nếu ta có thành tựu, nhất định sẽ huyết tẩy Thượng Thanh Tông!”

“Không báo được thù này, thề không làm người!”

Từng tiếng gào thét đầy căm hận vang lên. Mọi người đều ghi sâu hình bóng ba vị lão tổ của Thượng Thanh Tông vào lòng.

Trong số đó, một vị chân nhân Kết Đan đang quan sát trận chiến khẽ nhíu mày:

“Ồn ào như bày sâu kiến! Cứ lấy các ngươi khai đao trước vậy!”

Lời vừa dứt, hần tùy ý vung tay, đánh ra một luồng linh quang xanh biếc, dễ dàng hạ sát vài trưởng lão Lăng Vân Tông đang giao chiến với Cổ Ma.

Tu sĩ Kết Đan kỳ giết trưởng lão Trúc Cơ kỳ, mà kẻ bị giết lại đang trong trận chiến sinh tử, chuyện này nào có khác gì giết một con gà?

“Đừng lo mấy con tép riu này! Nhân cơ hội này, giết hết lão tổ Lăng Vân Tông trước!”

Dứt lời, ngoại trừ Ôn Hà, hai vị chân nhân Kết Đan còn lại lập tức dồn ánh mắt về phía Tử Thanh Chân Nhân và Băng Vân Chân Nhân.

Cũng ngay vào lúc này, Tử Thanh Chân Nhân gầm lên một tiếng, sau đó phun ra một ngụm tinh huyết.

Phốc!

Huyết vụ đỏ tươi phun ra, sắc mặt Tử Thanh Chân Nhân lập tức trở nên đỏ bừng, trông hết như bệnh trạng nguy kịch.

“Tử Khí Hóa Nguyên!”

Ngay sau đó, dưới sự thúc giục của Tử Thanh Chân Nhân, mảnh vỡ của Thủy Linh Châu cuối cùng cũng bùng phát vô lượng linh quang.

Oanh!

Hàng chục vòng xoáy nước đen kịt trong nháy mắt hình thành, lập tức khóa chặt lão tổ Ma tộc trước mặt hắn.

“Giết!”

Một tiếng rống giận dữ vang lên, vòng xoáy nước do Thủy Linh Châu ngưng tụ bất ngờ phát nổ lần nữa.

Chỉ trong khoảnh khắc, dòng nước đen thẫm lập tức ăn mòn toàn bộ ma khí bao phủ quanh thân Cổ Ma kia, sau đó nghiền nát thân thể Kết Đan kỳ của hắn thành tro bụi.

Tự tay chém giết địch thủ xong, Tử Thanh Chân Nhân không chút do dự, lập tức xoay người lao thẳng về phía ba Kết Đan Chân Nhân của Thượng Thanh Tông.

“Mấy con chuột nhắt nhắt gan, để ta đến ‘chăm sóc’ các ngươi!”

Mái tóc của Tử Thanh Chân Nhân đã hoàn toàn rơi tung, thần sắc điên cuồng cực độ, không còn nửa điểm vẻ cợt nhả như trước kia.

Phải biết rằng, từ trước đến nay, bất kể tình huống nào, hắn cũng luôn cẩn thận chỉnh chu, buộc tóc gọn gàng. Ngay cả khi giao đấu với Linh Lung Chân Nhân, một sợi tóc cũng không xộc xệch. Vậy mà lúc này, tóc hắn đã hoàn toàn rơi bù, đủ để thấy sát ý trong lòng hắn thịnh liệt đến mức nào!

Trong ba lão tổ Thượng Thanh Tông, ngoài Ôn Hà ra, hai người còn lại sắc mặt hơi biến đổi.

Lão bà lạnh lùng cất giọng:

Chương 843

DTV EBOOK

“Sợ cái gì? Chẳng qua hắn chỉ đang cậy vào bí pháp mà thôi. Đợi đến khi bí pháp hết hiệu lực, hắn sẽ không chịu nổi một kích.”

“Hai người các ngươi ngăn cản hắn là được. Hôm nay, Lăng Vân Tông chắc chắn phải diệt! Cho dù Chân Tiên có hạ phàm cũng vô dụng.”

Hai lão tổ còn lại nghe vậy, kiêng kỵ trong lòng cũng dần lắng xuống, lập tức nghênh đón Tử Thanh Chân Nhân, chuẩn bị ngăn cản hắn.

Đại chiến lại lần nữa bùng nổ!

Trên bầu trời, linh lực ba động trở nên hỗn loạn, linh quang các loại cuộn cuộn bạo phát.

Lúc này, Ôn Hà cũng một lần nữa kéo căng dây cung, vận dụng chân nguyên Kết Đan kỳ trong cơ thể để ngưng tụ thêm một mũi tên linh quang.

Tranh!

Lần này, lão tổ Thôn Thiên đang kịch chiến với Xi Minh Cổ Ma, hoàn toàn không rảnh để đề phòng mũi tên bắn lên từ sau lưng!

Đôi mắt với phản công cuồng bạo của Xi Minh Cổ Ma, hắn căn bản không thể phân tâm. Cuộc chiến giữa cường giả Nguyên Anh kỳ vốn cực kỳ hung hiểm, chỉ cần một sai lầm nhỏ cũng có thể khiến hắn chết không toàn thây!

Bá!

Con ác thú quanh thân lão tổ Thôn Thiên bị một mũi tên bắn trúng, lập tức nổ tung, khiến áp lực của hắn tăng lên gấp bội!

“Ha ha, Thôn Thiên lão quỷ, an tâm mà đi đi.”

Ôn Hà cười lạnh, sau đó liên tiếp kéo dây cung.

Tranh! Tranh! Tranh!

Ba mũi tên linh quang tiếp tục rít gió bắn ra, phá tan từng con ác thú do Thao Thiết Thân Công ngưng tụ.

Cửu Mệnh Cung—thượng cổ dị bảo này, đến lúc này đã phát huy uy năng đến cực hạn!

Đến đây, Ôn Hà đã bắn ra tổng cộng sáu mũi tên.

Không còn ác thú hộ thân, lão tổ Thôn Thiên hoàn toàn lâm vào tình thế nguy hiểm. Kể cả khi Ôn Hà không ra tay nữa, Xi Minh Cổ Tổ cũng có thể dễ dàng trấn sát hắn!

“Sự phụ!”

Một tiếng kêu bi thương vang vọng từ phía dưới.

Chỉ thấy trên khuôn mặt Ngô Xung đầy nước mắt, cả người run rẩy, hoảng loạn đến cực điểm.

Nghe thấy tiếng gọi thống khổ ấy, Thôn Thiên Chân Quân thở dài một hơi. Hắn biết, hôm nay... mọi thứ đã không thể cứu vãn.

Ngay lúc này, hắn một lần nữa đánh ra Thôn Thiên Ma Thạch, trực diện công kích Xi Minh Cổ Tổ.

“Ma thạch này không tệ, nhưng đáng tiếc... vô dụng!”

Xi Minh Cổ Tổ cười khinh bỉ, vung tay hóa ra một bàn tay ma khí che phủ cả bầu trời, trực tiếp nhấn xuống, muốn trấn áp Thôn Thiên Ma Thạch.

Nhưng ngay sau đó, lão tổ Thôn Thiên gầm lên:

“Bạo!”

Câu nói còn chưa dứt, một tiếng nổ kinh thiên động địa đã vang vọng khắp bầu trời!

Ầm ầm!

Bàn tay ma khí không lộ lập tức tan vỡ, lượng lớn ma khí bị tiêu tán giữa thiên địa!

Nhưng vẫn chưa dừng lại ở đó!

Bởi vì đây là pháp bảo tự bạo, uy lực của nó sao có thể dễ dàng bị dập tắt như vậy?

Những mảnh vỡ đen kịt từ pháp bảo nổ tung hóa thành một làn sóng xung kích dữ dội quét sạch không gian!

Xi Minh Cổ Tổ căn bản không kịp tránh né, thân thể ma quái của hắn lập tức bị xuyên thủng vô số lỗ lớn, máu tím sẫm cuộn cuộn chảy ra.

Nhưng sau khi bộc phát xong, sắc mặt lão tổ Thôn Thiên cũng trắng bệch, trong mắt lộ ra vẻ suy yếu tột độ.

Thực ra, Thôn Thiên Ma Thạch chính là pháp bảo bản mệnh của hắn.

Hắn đã ở Kết Đan kỳ quá lâu, mãi không thể bước vào Nguyên Anh kỳ, vì vậy mới luyện chế ra hai món bản mệnh pháp bảo để ôn dưỡng.

Bây giờ, một trong hai pháp bảo đã tự bạo, hắn tất nhiên cũng chịu ảnh hưởng cực lớn. Bất luận là thần hồn hay chân nguyên trong cơ thể, tất cả đều bị chấn động dữ dội, cứ như thể hắn cũng sẽ cùng pháp bảo kia tan biến theo!

Nhưng dù vậy, ánh mắt lão tổ Thôn Thiên vẫn ánh lên sự kiên quyết.

Hắn nghiêng răng nhìn Ôn Hà, gần từng chữ:

“Ôn Hà, lão yêu bà! Hôm nay lão phu có thể không diệt được ma, nhưng trước khi chết, nhất định phải lấy mạng chó của ngươi!”

Tạm thời đẩy lùi được Xi Minh, lão tổ Thôn Thiên ánh mắt đầy ác độc nhìn về phía Ôn Hà, kẻ đang giương cung sẵn sàng cài tên. Đáy mắt hắn tràn ngập sát ý mãnh liệt.

Đối mặt với lão tổ Thôn Thiên, kẻ đang nguyên khí đại thương, cuối cùng trong mắt lão bà kia cũng hiện lên vẻ bối rối. Nàng lập tức buông dây cung của Cửu Mệnh Cung.

Lại một mũi tên linh quang rực rỡ bắn mạnh ra!

Chỉ có điều, lần này lão tổ Thôn Thiên đã chuẩn bị trước. Hắn vung bát đen lên, trực tiếp cản lại mũi tên vừa bắn tới.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng hắn sẽ nhân cơ hội này để lao tới giết chết Ôn Hà. Nhưng không! Hắn lại làm một hành động khiến tất cả đều không thể ngờ tới.

Chỉ thấy thân ảnh của lão tổ Thôn Thiên đột nhiên lướt nhanh lên không, bay thẳng đến vị trí của các trưởng lão Lăng Vân Tông. Trong lúc nguy cấp, hấn vung tay mạnh mẽ, kéo theo mấy chục vị trưởng lão vẫn còn đang giao chiến!

“Sư phụ!”

Chương 844

DTV EBOOK

Bị tóm lên, Ngô Xung hai mắt đỏ hoe, muốn nói điều gì đó. Nhưng động tác của lão tổ Thôn Thiên quá nhanh, chỉ thấy hấn lại vung tay lần nữa.

Oanh!

Từ trong sơn môn của Lăng Vân Tông, một chiếc linh chu cự hạm khổng lồ bay vọt lên không trung!

“Đi! Nhất định phải sống! Bất kể thế nào, các ngươi cũng phải còn sống!”

Lão tổ Thôn Thiên gầm lên một tiếng, rồi ném tất cả trường lão mà hấn kéo theo vào bên trong cự hạm!

Chưa dừng lại ở đó, hấn lập tức vung tay, rút ra hơn phân nửa chân nguyên trong cơ thể, truyền toàn bộ vào linh chu, dùng nó để thúc đẩy con thuyền bỏ chạy!

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt!

Rõ ràng, lão tổ Thôn Thiên đã sớm nghĩ đến đường lui, tất cả hành động đều trơn tru đến mức đáng sợ!

Linh chu được truyền vào chân nguyên của một tu sĩ Nguyên Anh kỳ, lập tức tăng tốc như một vật sáng xé toang bầu trời, lao về phía chân trời xa xăm.

Ngô Xung ban đầu còn chưa kịp phản ứng, đến khi hiểu được ý định của sư phụ, hấn lập tức gào thét:

“Không! Sư phụ! Không được!”

“Sống cho tốt! Để ta chặn bọn chúng lại!”

Lão tổ Thôn Thiên không quay đầu, giọng nói vang vọng giữa bầu trời.

Trong khoảnh khắc này, bóng lưng của hấn trở nên vĩ đại vô ngần, như thể dù trời có sập xuống, hấn cũng có thể một mình gánh vác!

Làm xong tất cả, lão tổ Thôn Thiên lại một lần nữa lao thẳng vào cuộc chiến, trực diện đối đầu Xi Minh!

“Lấy tính mạng của bản thân để cầm chân địch thủ, đổi lại sinh lộ cho hậu bối... quả thật là một hành động bi tráng! Khiến ta phải kính nể.”

Trong quan niệm của Ma tộc, từ trước đến nay luôn là mạnh được yếu thua. Chúng gần như không bao giờ hy sinh bản thân để bảo vệ kẻ yếu.

Nhưng khi Xi Minh nhớ lại quãng thời gian Ma tộc bị trấn áp trong Cực Băng Phong Ma Trận ở Ma Quật Động Thiên, cũng chính nhờ máu thịt của tổ tiên mà ma khí mới được sinh ra, giúp hấn và đồng tộc có cơ hội sống sót.

Cách làm khác nhau, nhưng kết quả lại có điểm tương đồng.

“Nhân tộc... quả thực là một chủng tộc phức tạp, khiến ta khó mà hiểu nổi.”

“Nhưng ta thật lòng khâm phục hành động của ngươi. Ta cam đoan với ngươi, sau khi giết ngươi, ta sẽ không truy sát hậu bối mà ngươi muốn bảo vệ. Mặc kệ bọn chúng rời đi.”

Xi Minh Cổ Ma thân nhiên nói, nghe có vẻ quang minh lỗi lạc.

“Bớt khoác lác đi! Hôm nay ngươi có giết được ta hay không còn chưa chắc đâu!”

Lão tổ Thôn Thiên lạnh lùng đáp trả, sát khí ngập tràn, trực tiếp lao lên tử chiến cùng Xi Minh.

Nhưng lần này, với nguyên khí đã đại thương, hấn nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.

Dù Xi Minh quyết định buông tha cho đám hậu bối, nhưng vẫn còn một người khác không hề có lòng dạ rộng lượng như vậy.

Lão bà Ôn Hà lần nữa giương cung, ánh mắt lạnh lẽo đầy âm độc:

“Truyền nhân của Thao Thiết Thần Công... Nếu còn sống, e rằng tương lai sẽ trở thành một đại họa. Chi bằng cắt đứt truyền thừa này ngay tại đây.”

Nói xong, Ôn Hà nhắm thẳng vào linh chu cự hạm đang bỏ trốn, buông dây cung!

Vút!

Linh quang mũi tên xé gió bay đi, lao thẳng về phía cự hạm.

Linh chu tuy nhanh, nhưng tốc độ của mũi tên còn nhanh hơn!
Chỉ trong mấy nhịp hô hấp, nó đã áp sát mục tiêu!

“Ôn lão yêu bà!”

Lão tổ Thôn Thiên nghiêng răng gào lên giận dữ!

Nhưng giờ phút này, hắn đang bị Xi Minh dây dưa, hoàn toàn không có cách nào thoát thân, càng không thể ra tay cản lại mũi tên đang lao về phía linh chu!

“Còn dám phân tâm? Ma Vân Phệ Tâm Chương!”

Ánh mắt Xi Minh lập tức lạnh xuống. Hắn vung tay, một bàn tay ma khí cô đọng lao đến, đánh thẳng vào ngực lão tổ Thôn Thiên!

Ầm!

Nhục thân của lão tổ Thôn Thiên lập tức bị ma khí ăn mòn, từng hoa văn màu đen tà dị lan rộng trên cơ thể hắn!

Nhưng dù đang trọng thương, ánh mắt của hắn vẫn cố chấp dõi theo bóng dáng của linh chu đang rời xa, lòng đầy lo lắng cho đệ tử kế thừa y bát của mình.

Ngay khi linh quang mũi tên sắp bắn trúng linh chu, một thân ảnh cứng cáp bỗng nhiên lao ra từ con thuyền, chắn ngay trên quỹ đạo của mũi tên!

“A! Trần sư huynh! Không cần mà!” Ngô Xung đau đớn đến thấu tim gan, hét lớn. Người này chính là Trần trưởng lão, người từng cùng hắn chủ trì Thăng Tiên Đại Hội, cũng chính là vị trưởng lão đã luyện chế Trúc Cơ Đan cho Lý Thanh.

Không cần suy nghĩ nhiều, một tiễn linh quang do tu sĩ Kết Đan kỳ bắn ra, chỉ trong giây lát đã xuyên thấu thân thể Trần trưởng lão, khiến nhục thân hắn hoàn toàn sụp đổ, cả người tiêu tán trong không trung, không để lại dù chỉ một hạt tro tàn.

Dùng tính mạng một trưởng lão Trúc Cơ kỳ làm đại giới, mũi tên này cuối cùng cũng bị cản lại, không còn uy hiếp đến linh chu mà Ngô Xung đang đứng.

Chương 845

DTV EBOOK

Chúng kiến tất cả những điều này, Ngô Xung cả người bủn rủn, ngã gục xuống cự hạm, chỉ có thể trơ mắt nhìn sơn môn Lăng Vân Tông ngày càng xa, cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt.

Thôn Thiên lão tổ bật cười đau thương, cúi đầu nhìn vết thương trên ngực, biết rõ bản thân không thể sống nổi.

Vừa rồi, một chương của Xi Minh lão ma quá mức tàn độc. Ma khí ăn mòn nhục thể, thậm chí ảnh hưởng đến Nguyên Anh vừa mới ngưng tụ trong cơ thể hắn.

Giờ khắc này, ngay cả muốn để Nguyên Anh trốn thoát cũng không thể.

Nhưng ít nhất, trước khi chết, hắn biết đệ tử của mình đã được an toàn, trong lòng cũng nhẹ nhõm phần nào.

“Đồ nhi ngoan, vi sư đi trước một bước vậy.”

Ông!

Trên bầu trời, một luồng linh áp khiến người ta ghê sợ đột ngột lan tràn.

“Tự bạo Nguyên Anh? Đừng mơ! Trúng phải ma chương của ta, ngươi ngay cả muốn tự bạo cũng không thể!”

“Thôi thì để ta tiễn ngươi vào luân hồi!”

Xi Minh cổ tổ cười lạnh, thúc động ma khí đang ăn mòn trong cơ thể Thôn Thiên chân quân, phong tỏa hoàn toàn xu thế tự bạo của Nguyên Anh.

“Không đúng!” Xi Minh kinh hãi thốt lên, nhận ra bản thân không thể hoàn toàn áp chế được quá trình tự bạo của đối phương.

Ý thức được điều này, hắn lập tức không dám chần chừ, chỉ vài lần chớp động đã biến mất giữa không trung, bỏ lại chỉ một

luồng ma khí mỏng manh nơi hắc vừa đứng.

Nhưng Nguyên Anh tự bạo vẫn không xảy ra.

Thôn Thiên lão tổ cúi đầu nhìn những vị trưởng lão và đệ tử còn sót lại mà hắc chưa kịp cứu đi, trong mắt ngập tràn áy náy.

Thời gian quá gấp gáp, hắc chỉ có thể đưa Ngô Xung cùng một số trưởng lão gần đó rời đi, còn những người còn lại... hắc đành bất lực.

“Lăng Vân Tông, tạm biệt.”

Để lại một câu nói cuối cùng, đôi mắt Thôn Thiên lão tổ triệt để ảm đạm, nhục thân hắc hóa thành linh quang, tan biến giữa không trung.

Hắc đã tự hành binh giải, xóa sạch mọi dấu vết tồn tại trên thế gian này.

Lăng Vân Tông, đại thế đã mất.

Những trưởng lão còn lại chưa kịp rời đi, ai nấy đều chìm trong bi thương tột độ.

Người xui xẻo nhất trong số đó chính là—Lý Thanh!

Hắc nhìn Thôn Thiên lão tổ hóa thành hư vô, rồi lại nhìn đám Cổ Ma san sát xung quanh, không khỏi cười khổ. Hắc đã sớm chuẩn bị tinh thần, chỉ cần có cơ hội, hắc sẽ xuyên thẳng qua Cực Dạ thế giới để thoát thân.

“Thật đáng chết! Thượng Thanh Tông, Xi Ma Tộc... ta nhớ kỹ rồi!”

Cùng lúc đó, Tử Thanh chân nhân vận dụng bí pháp đến cực hạn, trên không trung hắc ho sặc một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

“Có bản lĩnh thì đuổi theo ta đi! Nếu không đuổi kịp, ngày sau nhất định ta sẽ khiến Thượng Thanh Tông phải trả giá đắt!”

Nói xong, Tử Thanh chân nhân hóa thành một đạo tử khí, bay vút về hướng Đông Bắc—chính là phương vị của Thượng Thanh Tông!

Thấy cảnh này, hai lão tổ của Thượng Thanh Tông vốn đang vây công hắc đều giật mình, sau đó lập tức lao theo truy sát.

Khi Tử Thanh chân nhân dẫn hai tu sĩ Kết Đan kỳ rời đi, Lăng Vân Tông lúc này chỉ còn lại duy nhất một chiến lực cao cấp—Băng Vân lão tổ.

Nhưng chỉ một mình nàng, giữa trận chiến ác liệt này, căn bản chẳng khác nào đơn thương độc mã, không thể chống đỡ nổi cục diện đang nghiêng về phía Cổ Ma.

Chưa nói đến Xi Minh cổ tổ, chỉ riêng việc nàng đối chiến với Xi Thương cũng chưa chắc giành được thắng lợi, huống chi bên cạnh còn có một lão ầu Kết Đan hậu kỳ đang chăm chăm nhìn nàng như hổ rình mồi.

Vừa nghĩ đến đây, Băng Vân lão tổ đưa mắt nhìn xuống chiến trường phía dưới, dường như muốn nói điều gì, nhưng rồi chỉ có thể cắn răng, lao thẳng vào vòng chiến với Cổ Ma, quyết tử chiến đến cùng.

Ở một góc khác, Lý Thanh vẫn đang giằng co với Độc Giác Ma.

“Chỉ có thể đến Cực Dạ thế giới tị nạn... thật không muốn bại lộ bí mật này a.”

“Quan trọng nhất là, sau này nếu nơi này rơi vào tay Thượng Thanh Tông hoặc Cổ Ma, ta biết làm gì đây?”

Trong mắt Lý Thanh hiện lên vẻ phiền muộn, nhưng lúc này, hắn không còn cách nào lo nghĩ nhiều đến hậu sự. Nếu tiếp tục chần chừ, kết cục chỉ có một chữ—chết.

Không còn lựa chọn, Lý Thanh bắt đầu thực hiện lưỡng giới xuyên thẳng qua.

Để hoàn thành động tác này, hắn cần sáu mươi hơi thở, và quan trọng nhất là tuyệt đối không được gián đoạn. Một khi bị đánh gãy, hắn sẽ phải bắt đầu lại từ đầu.

Nhưng kẻ trước mắt hắn—Độc Giác Ma, kẻ vừa bị hắn hủy đi một bộ hóa thân—rõ ràng không có ý định để hắn dễ dàng thoát thân.

Quả nhiên, Độc Giác Ma cất giọng cười gằn:

“Ha ha ha ha! Chịu chết đi, Nhân tộc! Hôm nay ngươi không còn đường sống!”

Hắn chấn động đôi ma sí phía sau, lần nữa lao đến tấn công Lý Thanh.

Không còn cách nào khác, Lý Thanh buộc phải gián đoạn lưỡng giới xuyên thẳng qua, né tránh một kích tràn ngập sát ý của đối phương.

Thân ảnh hắn nhanh chóng lùi lại, tốc độ cực nhanh, ý đồ thoát khỏi chiến trường.

Chương 846

DTV EBOOK

Nhưng Ma tộc sao có thể dễ dàng để hắc ròi đi? Chúng lập tức nhận ra cơ hội vây giết kẻ địch, tất cả đồng loạt lao lên bao vây hắc.

“Hắc hắc, bắt sống Nhân tộc này! Trước đây hắc đã giết không ít đồng tộc của chúng ta!”

“Lột da hắc! Lấy máu tế vong linh đồng bào!”

“Giết!”

Nhìn Ma tộc càng lúc càng đông, nội tâm Lý Thanh tràn đầy cay đắng. Lần này, e rằng ngay cả muốn dùng lưỡng giới xuyên thẳng qua để chạy trốn cũng không thể.

Ngay vào lúc nguy cấp, một bàn tay băng nhuần nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay hắc.

“Lý sư huynh, đi theo ta.”

Một giọng nói thanh lãnh, trong trẻo nhưng tinh tế vang lên bên tai hắc.

Nghe thấy giọng nói lạnh lùng ấy, Lý Thanh theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Không biết từ khi nào, Thẩm Ngưng Băng đã đến bên cạnh hắc, đồng thời nắm chặt cổ tay hắc.

Từ trước đến nay, nàng luôn lạnh lùng như băng sương, vậy mà lúc này trên khuôn mặt lại lộ ra vẻ đau thương hiếm thấy.

Đi? Đi đâu?

Lý Thanh suýt chút nữa đã thốt lên câu hỏi này, nhưng lời vừa đến miệng lại bị hắc nuốt xuống.

Chỉ thấy trong tay Thẩm Ngưng Băng cầm một tấm phù lục đầy những phù văn thần bí. Những phù văn màu bạc này huyền ảo vô tận, chỉ cần liếc nhìn cũng khiến đầu óc Lý Thanh quay cuồng, mắt hoa lên như rơi vào ảo giác.

Khoảnh khắc sau, Thẩm Ngưng Băng kích hoạt tấm phù lục trong tay.

Oanh!

Ngay trước mặt nàng, không gian lập tức nứt vỡ, để lộ ra một vết nứt sâu thẳm không thấy đáy.

Gần như ngay lập tức, ánh sáng linh lực từ phù lục chảy xuống, như thủy ngân lan khắp thân thể Thẩm Ngưng Băng, sau đó bao phủ luôn cả Lý Thanh.

“Đi!”

Nàng khẽ nhả ra một chữ, rồi kéo Lý Thanh lao thẳng vào vết nứt không gian trước mặt!

Cảnh tượng này khiến tất cả Ma tộc và tu sĩ có mặt đều sửng sốt, há hốc miệng vì kinh ngạc.

“Đây là loại thủ đoạn gì? Sao có thể xé rách không gian?”

“Bọn hăn điên rồi sao? Lấy tu vi Trúc Cơ kỳ mà xuyên qua không gian, có mười cái mạng cũng không đủ để chết đâu!”

“Không gian loạn lưu có thể xé nát hết thủy, lấy nhục thân của bọn hăn, làm sao có thể chịu được?”

Một vài Ma tộc kinh hô, trong mắt tràn đầy sự khó tin.

Mà giữa những tiếng xôn xao ấy, Lý Thanh cùng Thẩm Ngưng Băng đã hoàn toàn biến mất trong vết nứt không gian.

Ở phương Bắc, trên bầu trời xa xăm, hai lão tổ của Thượng Thanh Tông vừa đuổi giết Tử Thanh Chân Nhân trở về, vô tình chứng kiến cảnh tượng này.

“Chuyện gì xảy ra? Không gian vì sao lại xuất hiện dao động kịch liệt như vậy?”

“Lẽ nào có kẻ trốn thoát?”

Chỉ có Ôn Hà giữ vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng phun ra ba chữ:

“Phá Không Phù!”

Ba chữ này vừa thốt lên, hai lão tổ Kết Đan của Thượng Thanh Tông đồng loạt hít một hơi lạnh.

“Tê! Lại có thứ phù lục nghịch thiên này sao? Loại bảo phù này dù là thời Thượng Cổ cũng cực kỳ hiếm thấy, đã thất truyền không biết bao nhiêu năm rồi!”

“Tương truyền, phù lục này không chỉ có thể tạm thời xé rách không gian, mà còn có thể bảo hộ tu sĩ khỏi bị không gian loạn lưu xâm nhập.”

Ngay cả những chân nhân Kết Đan cũng không giấu nổi vẻ chấn động, không thể tin nổi thứ bảo phù này lại thực sự xuất thế.

“Chỉ là hai con sâu mà thôi, không cần lo. Giờ lo mà diệt trừ Băng Vân Chân Nhân đi.”

Ôn Hà lạnh giọng nói, rồi giương cung cử mệnh lên, nhắm thẳng vào Băng Vân Chân Nhân – người vẫn đang kịch chiến cùng Cổ Ma.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, thân thể của Băng Vân Chân Nhân bỗng nhiên bắt đầu tan rã, từng tắc, từng tắc hóa thành băng tinh.

Cổ Ma đối chiến cùng nàng cũng sửng sò, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cuối cùng vẫn đánh ra một quyền ma khí cuộn cuộn.

Phanh!

Thân thể hóa thành băng tinh của Băng Vân Chân Nhân lập tức vỡ tan!

Từng mảnh băng tinh bay đầy trời, phản chiếu ánh mặt trời sáng rực như một màn pháo hoa cuối cùng của nàng.

Cứ thế mà chết đi?

Trong lòng mọi người dấy lên một nghi vấn, bởi vì tất cả mọi chuyện xảy ra quá mức đột ngột.

Phía dưới, chỉ còn bốn, năm vị trưởng lão của Lăng Vân Tông gào thét bi thương:

“Không! Băng Vân lão tổ!”

“Đám Ma tộc các ngươi, ta liều mạng với các ngươi!”

“Chạy đi! Không thể đánh tiếp nữa! Giữ được mạng thì vẫn còn cơ hội báo thù!”

Nhưng đáng tiếc, trước số lượng Ma tộc đông đảo, từng con Cổ Ma hung tàn nối tiếp nhau chặn đứng đường lui cuối cùng của bọn họ.

Về phần ba lão tổ Kết Đan của Thượng Thanh Tông, bọn họ chỉ liếc mắt nhìn nhau rồi nhanh chóng trao đổi thần thức.

“Điều tra bốn phía! Thủ đoạn của Băng Vân Chân Nhân quá quỷ dị, có khi đây chỉ là một loại băng độn chi thuật nào đó.”

Ôn Hà hờ hững nói.

Thế nhưng, ngay khi bọn họ còn chưa kịp hành động, một bàn tay ma khí khổng lồ bỗng từ trên trời giáng xuống, che khuất cả bầu trời...

Oanh!

Chương 847

DTV EBOOK

Ba lão tổ của Thượng Thanh Tông đồng loạt bị chương lực đánh bay. Tuy nhiên, mỗi người đều nhanh chóng thi triển bảo mệnh thân thông, vội vàng thoát thân.

Trong đó, sắc mặt Ôn Hà trắng bệch, trong đôi mắt đục ngầu hiện rõ vẻ sợ hãi.

Hai lão tổ Kết Đan còn lại thì bị thương không nhẹ, trên mặt đầy vẻ hoang mang. Vì sao Cổ Tổ của Ma tộc đột nhiên lại ra tay với bọn họ?

“Tiền bối Ma tộc! Vừa rồi chúng ta còn tương trợ các ngươi, vì sao bây giờ lại đột nhiên xuất thủ?”

“Xin hãy tin tưởng, chúng ta không hề có địch ý với các ngươi!”

Nhưng Xi Minh Cổ Tổ hoàn toàn làm ngơ, lạnh lùng giơ một ngón tay, lần nữa điểm về phía ba lão tổ Kết Đan.

Một luồng ma khí cuộn cuộn hội tụ, trong nháy mắt ngưng tụ thành một trụ ma chỉ khổng lồ, mang theo áp lực vô tận mà ép xuống.

“Chạy! Mau chạy!”

Ôn Hà hoảng hốt hét lớn, sau đó dẫn đầu lao về phía xa.

Hai lão tổ Kết Đan còn lại không kịp phản ứng, bị ma chỉ nhấn chặt dưới đầu ngón tay khổng lồ.

“A a a! Không! Vì sao lại như vậy?”

“Các ngươi không thể nào vô ơn bội nghĩa đến mức này! Rõ ràng chúng ta vừa cứu các ngươi!”

Lời còn chưa dứt, hai tiếng nổ trầm đục vang lên. Hai luồng huyết vụ bùng nổ giữa không trung, mùi máu tươi tanh nồng lập tức lan tràn khắp nơi.

Xi Minh Cổ Tổ lạnh lùng cười, giọng nói tràn đầy khinh miệt:

“Vì sao ư? Chẳng lẽ giết tu sĩ Nhân tộc còn cần lý do sao?”

“Thật kỳ lạ! Rõ ràng ta không hề mời các người đến giúp.”

Trước đây, trong Ma Quật, hắn đã bắt sống vài trưởng lão Lăng Vân Tông, dùng bí thuật luyện ký ức, nhờ đó mà học được ngôn ngữ Nhân tộc.

Tất cả những gì xảy ra lúc này, hắn đều nghe rõ ràng.

Hắn hiểu rằng, mấy tu sĩ Kết Đan này chẳng qua chỉ lợi dụng hắn để diệt trừ cái gọi là Thôn Thiên Nguyên Anh kỳ tu sĩ. Hiện tại mục đích đã đạt được, vậy thì tiện tay giết thêm mấy tu sĩ Nhân tộc cũng chẳng sao.

“Còn một kẻ chạy thoát, chạy cũng nhanh đấy.”

Xi Minh Cổ Tổ lắc bả.

“Ta đuổi theo giết hắn!”

Xi Thương nghiêm nghị nói, trong mắt sát khí ngập tràn.

Nhưng Xi Minh Cổ Tổ giơ tay ngăn lại:

“Không cần! Đây vẫn là địa vực của Nhân tộc, nếu đuổi theo quá xa, ai biết có thể xảy ra bất trắc gì.”

“Vừa rồi giao chiến với tên tu sĩ Thôn Thiên kia, ta cũng bị thương không nhẹ, không cần thiết phải tiếp tục truy sát.”

Nói rồi, Xi Minh Cổ Tổ lấy ra một phiến đá cổ xưa, trên đó ghi lại vị trí tiết điểm không gian thông hướng Ma Giới.

Một trong những tiết điểm đó nằm ngay bên trong sơn môn Lăng Vân Tông, hơn nữa cách vị trí hiện tại không xa!

“Đỡ tôn sức! Chuẩn bị trở về Thánh Giới đi.”

“Muốn vượt qua hai giới diện, dù có Thủy Tổ trợ giúp cũng không phải chuyện dễ dàng. Không gian loạn lưu vô cùng khủng bố, dù là ta cũng có thể bị xé nát bất cứ lúc nào.”

“Không giống như hai con sâu bọ vừa rồi, bọn chúng chỉ xuyên qua không gian trong phạm vi giới này, lại có phù lục bảo hộ, mới dám liều mạng đánh cược.”

Vừa nói, Xi Minh Cổ Tổ vừa dẫn tất cả Cổ Ma tiến vào sơn môn Lăng Vân Tông, bắt đầu tìm kiếm tiết điểm không gian.

Đáng tiếc thay, sơn môn từng được linh khí bao phủ như tiên cảnh, giờ đây đã trở thành lãnh địa của Ma tộc.

Trong trận chiến này, không ít Cổ Ma đã bỏ mạng. Những thi thể ấy đều được tận dụng triệt để, luyện thành ma khí chi chủng, sau đó trồng vào trong sơn môn Lăng Vân Tông.

Theo từng đợt ma khí chi chủng được gieo xuống, linh khí nơi này lập tức biến chất, hóa thành một vùng ma thổ.

Tiên môn ngày nào, giờ đã trở thành nơi ma khí cuộn cuộn bốc lên.

Xi Minh Cổ Tổ bay lên không trung, ánh mắt lướt qua cảnh tượng hoang tàn bên dưới, đồng thời đối chiếu tin tức ghi lại trên phiến đá.

“Tìm được rồi! Không ngờ lại ở đây.”

Nói rồi, thân ảnh hần chột lóe lên, đáp xuống trước một tòa băng lao nằm sâu trong sơn môn Lăng Vân Tông.

Nhìn tòa lao lạnh lẽo trước mắt, hần cười khẩy:

“Thật nực cười! Một tiết điềm không gian quan trọng như vậy, thế mà đám tu sĩ Nhân tộc lại biến nó thành nhà ngục.”

Dứt lời, hần vung chưởng đánh xuống!

Ầm!

Toàn bộ băng lao vỡ vụn trong nháy mắt, để lộ ra cảnh tượng phía sau.

Xi Minh Cổ Tổ giơ phiến đá lên, miệng bắt đầu niệm thần chú cổ ngữ của Cổ Ma tộc.

Những âm tiết vang lên, mỗi chữ mang theo khí tức xa xăm, thần bí mà hùng vĩ, như đang thực hiện một nghi thức tế tự nào đó.

Khi câu thần chú cuối cùng kết thúc, phiến đá đột nhiên bay lên không trung.

Từ một điểm trên bề mặt nó, ánh sáng chói lóa bùng phát, tựa như vì tinh tú giữa đêm đen.

Một luồng sáng chậm rãi hội tụ, sau đó dẫn thẳng về một mặt cắt không gian ẩn sâu trong băng lao.

Chính là nơi trước kia dùng để giam giữ Võ Nguyên trưởng lão.

“Chính là đây! Sau ngàn ấy năm, liệu Thủy Tổ còn đáp lại chúng ta không?”

Chương 848

DTV EBOOK

Giọng nói của Xi Minh Cổ Tổ bỗng trở nên căng thẳng.

Đây là phương pháp mà tiên tổ Ma tộc lưu lại khi xâm lấn giới này từ xa xưa.

Nhưng thời gian đã trôi qua quá lâu, hắn cũng không chắc liệu Ma Giới Thủy Tổ có còn đáp lại lời triệu hồi của bọn họ hay không.

Nếu không thể liên lạc được, vậy thì...

Ma tộc bọn hắn chỉ có thể ở lại nơi này, chờ đợi cái chết đến mà thôi.

Rừng rậm Cự Mộc, từng gốc đại thụ che trời đột ngột mọc lên từ mặt đất, cành lá sum suê vươn cao, che khuất cả ánh mặt trời. Ở nơi này, gần như không hề thấy những mầm cây nhỏ, bởi lẽ mỗi một cây đại thụ đều to lớn đến mức cần hơn mười người trưởng thành mới có thể ôm trọn vòng thân.

Dùng từ “xanh um tươi tốt” để hình dung nơi này đã không còn đủ. Cảnh sắc nơi đây chỉ có thể miêu tả bằng những từ như mênh mông, nguyên thủy, hoang dã—một thế giới nguyên sơ chưa từng bị con người khai phá.

Âm âm!

Giữa khu rừng nguyên thủy hoang dã này, đột nhiên vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Những đàn chim bị kinh động lập tức tung cánh bay tán loạn, tiếng vỗ cánh vang vọng khắp không trung. Xung quanh, những gốc đại thụ khẽ rung lên, cành lá rơi lả tả như một cơn mưa lá kéo dài hồi lâu mới chịu ngừng.

“Tê... khụ khụ!”

Tại nơi phát ra tiếng nổ, một bóng người bất ngờ từ trong một cái lỗ đen như mực bò ra ngoài, bộ dạng chật vật vô cùng.

Đó là một thanh niên có mái tóc tán loạn, trên người mặc bộ chiến giáp bạc, nhưng giáp trụ đã dính đầy vết máu khô. Khắp cơ thể hắn chằng chịt dấu vết của những vết thương, tựa như vừa trải qua một trận chiến khốc liệt.

Không ai khác, chính là Lý Thanh—kẻ vừa may mắn thoát ra từ kẽ nứt không gian!

Một tay hắn chống vào thành lò đen, một tay che miệng ho khan, bộ dạng chẳng khác gì một kẻ ăn mày sắp chết đói.

“Cũng may, chỉ là gãy mấy cái xương, nội tạng chịu chấn động nhẹ, tổn hao một chút nguyên khí mà thôi.”

“Nếu không nhờ thời khắc máu chốt lấy ra Hắc Lô này, e rằng lần xuyên qua không gian này sẽ là hành trình cuối cùng của ta rồi.”

Lý Thanh rung mình một cái, vội vàng quay đầu nhìn về phía Thảm Ngung Băng, người vẫn đang bất tỉnh trong lòng lò.

Trước đó, khi vận dụng Phá Không Phù, bọn họ đã thuận lợi tiến vào kẽ nứt không gian. Nhưng khi đi được nửa đường, linh quang bảo hộ của lá phù đột nhiên tan biến, khiến cả hai rơi vào vòng xoáy không gian loạn lưu đầy nguy hiểm.

Ngay khoảnh khắc thập tử nhất sinh, Lý Thanh không chút do dự lấy ra Hắc Lô từ trong túi trữ vật.

May mắn thay, ngọn lô đen tuyền này đã không khiến hắn thất vọng—vẫn giữ nguyên sức phòng ngự kinh người. Dù không gian loạn lưu liên tục va chạm, nó vẫn không hề tổn hại chút nào!

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, dù muốn cưỡng ép xuyên qua đến Cực Dạ Thế Giới cũng không kịp. Cũng chính nhờ ngọn lô này, hắn cùng Thảm Ngung Băng mới giữ được tính mạng.

“Cái phá không phù này thật đúng là quá mức không đáng tin! Có lẽ do truyền thừa đã quá lâu đời, dẫn đến tác dụng suy giảm nghiêm trọng, căn bản không thể chịu được trọng lượng hai người cùng xuyên qua không gian.”

“Đúng là mẹ nó suýt mất mạng!”

Lý Thanh cắn răng chửi thề, vừa lẩm bẩm vừa cố gắng chỉnh lại xương cốt.

Hắn đã trải qua bao nhiêu trắc trở, tự tin rằng bản thân sẽ không gào lên vì đau đớn... nhưng thực tế lại hoàn toàn khác!

“Tê! Ách a!!!”

Răng rắc!

Một tiếng xương cốt dịch chuyển vang lên rõ ràng. Đôi mắt đỏ ngầu của Lý Thanh nhú chặt lại, hắn nhăn nhó đau đớn, dùng khí huyết trong cơ thể thúc đẩy quá trình hồi phục.

Hắn vận chuyển huyết khí cường đại, kích hoạt sinh cơ thịnh vượng trong thân thể, để đẩy nhanh quá trình liên lại của xương gãy.

Thế nhưng, cho dù nhục thân mạnh mẽ đến đâu, xương cốt đã tổn thương vẫn cần thời gian dài để hồi phục hoàn toàn.

“Xem ra ta phải làm một tên què trong thời gian tới rồi. Trận đại chiến trước đó đã tiêu hao quá nhiều huyết khí.”

“Nhưng cũng may, tu vi vẫn còn, chỉ là pháp lực hao tổn nghiêm trọng. Muốn khôi phục cũng cần một khoảng thời gian, nhất là ở một nơi có linh khí nghèo nàn như—”

Hắn đột nhiên khựng lại, ánh mắt lóe lên tia ngạc nhiên.

Không giống như hắn tưởng tượng, thiên địa linh khí nơi này không hề cạn cỗi!

Dù không thể sánh với linh mạch chi địa, nhưng so với nơi hắn từng tu luyện ở Liễu Gia, thì linh khí ở đây vẫn dày đặc không kém!

“Nơi này rốt cuộc là đâu?”

Hắn tự hỏi, đồng thời nhìn sang Thâm Ngưng Băng, người vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Cuối cùng, Lý Thanh quyết định đánh thức nàng trước tiên, để hỏi về điểm đến cuối cùng của Phá Không Phù.

Hắn cũng có một suy tính khác—nếu linh khí thiên địa ở đây dồi dào như vậy, điều đó đồng nghĩa với việc nơi này có khả năng là một thế giới tu luyện hùng mạnh.

Chương 849

DTV EBOOK

Nhưng nhìn quanh, nơi đây lại hoàn toàn hoang vu, không hề có dấu hiệu con người lui tới hay dấu tích tu sĩ nào cả.

Trong khu rừng rậm này, tu sĩ vô cùng hiếm thấy, nhưng linh khí lại dồi dào nồng đậm, điều này cũng đồng nghĩa rằng xung quanh có thể ẩn chứa vô số nguy hiểm—tỷ như yêu thú.

“Sư muội, tỉnh lại! Mau tỉnh lại đi!”

Lý Thanh vừa nhẹ nhàng lay lay thân thể mềm mại của Thẩm Ngưng Băng, vừa vận dụng linh lực kích thích mi tâm của nàng, cố gắng giúp nàng nhanh chóng tỉnh lại.

Ở một nơi chưa biết rõ tình hình, có thêm một người Trúc Cơ kỳ bên cạnh thì an toàn sẽ được bảo đảm hơn nhiều.

Thế nhưng, Thẩm Ngưng Băng không giống như hần—một thể tu da dày thịt béo, có thể chịu đựng vô số va đập mà vẫn không hôn mê.

Nếu không phải khi ở trong Hắc Lô, Lý Thanh đã dùng nhục thân cường hần chống đỡ phần lớn lực va chạm, thì e rằng cơ thể Thẩm Ngưng Băng đã chịu thương tổn cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí có thể mất mạng.

Dù đã thử gọi rất lâu, nhưng nàng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Không còn cách nào khác, chỉ có thể ở đây canh chừng nàng.”

“Bất quá, khi rơi xuống động tĩnh vừa rồi e là có chút quá lớn, nếu không muốn rước lấy phiền toái, tốt nhất nên rời khỏi đây trước đã.”

Nói xong, Lý Thanh một tay kéo eo nhỏ nhắn mềm mại của Thẩm Ngưng Băng, sau đó một chân nhảy ra khỏi Hắc Lô.

Xác định không có ai xung quanh, hần liền thu Hắc Lô vào trong túi trữ vật, sau đó vồ nhẹ vào túi ngực thú bên hông.

Ngay lập tức, một con hổ khổng lồ uy mãnh xuất hiện giữa rừng cây.

Vừa được thả ra, Thùng Cơm lập tức mở to hổ khẩu, định gầm vang một tiếng để tuyên bố sự có mặt của mình giữa khu rừng rậm hoang dã này.

Nhưng còn chưa kịp phát ra tiếng, Lý Thanh đã nhanh tay chặn ngay miệng nó, bắt đặc dĩ lắc đầu nói:

“Im ngay! Gọi người ra không phải để phô trương uy phong, mà là để đưa ta rời khỏi đây!”

“Thu nhỏ thân hình, thu liễm khí tức, chờ ta đi!”

Nghe được lệnh, Thùng Cơm uể oải lắc đầu, sau đó khẽ gầm một tiếng rồi bắt đầu điều chỉnh kích thước.

Từ khi bước vào yêu thú cấp hai, nó đã có thể tự do khổng chế hình thể. Nếu muốn, thậm chí nó có thể biến thành một con tiểu miêu nhỏ nhắn, nhưng như vậy quá mức câu thúc, không phù hợp với chiến đấu.

Chỉ có bản thể to lớn mới khiến nó cảm thấy thoải mái nhất.

Bất quá, chủ nhân đã ra lệnh, nó chỉ có thể ngoan ngoãn thu nhỏ lại.

Từng giây trôi qua, cơ thể khổng lồ của nó dần co lại, cho đến khi chỉ còn lớn hơn một con trâu nước bình thường một chút.

Lý Thanh cẩn thận đỡ lấy Thẩm Ngưng Băng đang hôn mê, sau đó nhanh nhẹn nhảy lên lưng Thùng Cơm, để nó lập tức rời khỏi nơi đây.

Ban đêm trong rừng rậm Cự Mộc hoàn toàn đen kịt, cành lá rậm rạp sum suê che kín cả ánh trăng, khiến không gian tối đen như mực, đưa tay cũng không thấy được năm ngón.

Giữa bóng tối sâu thẳm này, Thùng Cơm vẫn duy trì tốc độ cực nhanh, xuyên qua những thân cây khổng lồ.

Lý Thanh không quan tâm đã đi bao xa, chỉ biết càng rời xa vị trí vừa rời càng tốt.

Thế nhưng, sau một quãng đường dài, vẫn không thấy dấu hiệu nào của lối ra.

“Kỳ lạ... chẳng lẽ rừng rậm này lớn đến vậy sao?”

Rốt cuộc, ngay tại thời điểm hấn dự định tạm dừng nghỉ ngơi, thần thức của hấn chợt cảm nhận được điều khác thường.

Ở phía trước sâu trong rừng rậm, có một doanh địa tạm thời được dựng lên.

Mỗi lều vải đều có một đồng lửa đang cháy dở, tàn tro vẫn còn âm ỉ tỏa ra chút hơi ấm.

Phát hiện này khiến Lý Thanh lập tức ra hiệu cho Thùng Com dừng lại.

Ngay sau đó, hấn khuếch tán thần thức, bao trùm toàn bộ doanh địa, lắng lẽ nghe ngóng tình hình bên trong.

Chẳng bao lâu sau, một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên bên đồng lửa, phá vỡ sự tĩnh lặng trong màn đêm.

“Gia gia, người nói... nếu Cố Phong đại ca không gia nhập Quỷ Kiếm Môn, tình cảnh của Thủy Nguyệt Thương Hội chúng ta có lẽ cũng không đến mức thê thảm như thế, đúng không?”

Rất nhanh, một giọng nam già nua thờ dãi đáp lại:

“Ai... Nếu không có thân phận đệ tử ngoại môn Quỷ Kiếm Môn của Cố Phong, thì e rằng Thủy Nguyệt Thương Hội đã bị diệt sạch từ lâu rồi.”

Nghe vậy, thiếu nữ nhin không được mà tiếp lời:

“Nhưng... nhưng mà Quỷ Kiếm Môn tội ác chồng chất, thủ đoạn của bọn chúng tàn nhẫn cực kỳ... Cố Phong đại ca liệu có thể chịu đựng nổi mà tiếp tục ở lại đó không?”

Lão giả lập tức nghiêm giọng nhắc nhở:

“Xuyt! Chớ có ăn nói lung tung! Nếu bị người của Quỷ Kiếm Môn nghe thấy, hậu quả khó lường!”

“Thôi, mau đi gác đêm đi, đừng nhắc lại chuyện này nữa.”

An tĩnh nghe trộm xong cuộc trò chuyện này, Lý Thanh lặng lẽ đánh giá lại hai cái tên vừa nghe được:

“Quỷ Kiếm Môn”... và “Thủy Nguyệt Thương Hội”...

Sau một lúc suy nghĩ, hấn đưa ra một kết luận quan trọng:

Chương 850

DTV EBOOK

“Xem ra... nơi này chắc chắn không phải là Thanh Lĩnh Vực!”

Trời đêm gió lớn, ánh trăng bị che khuất. Trong rừng Cự Mộc Chi Sâm rậm rạp, những tán cây cao lớn rung động dữ dội dưới cơn gió mạnh.

Bỗng nhiên, một con chim rừng chấn động đôi cánh, lao thẳng về phía doanh trại trong màn đêm.

Lý Thanh lập tức mở rộng thần thức, phát hiện ra cảnh tượng này. Trong lòng hắn hơi kinh ngạc, đang định ra tay ngăn cản thì đã muộn—con chim rừng đã xông thẳng vào doanh địa.

Ngay lập tức, một lão giả tuổi tác đã cao cảnh giác hẳn lên. Một tay ông ta gõ mạnh vào chuông đồng, một tay trầm giọng quát:

“Cao nhân phương nào? Xin mời hiện thân gặp mặt!”

Tiếng chuông vang lên liên hồi—đang đang đang!—phá tan màn đêm yên tĩnh.

Doanh địa được dựng lên tạm thời bằng những lều vải, rất nhanh liền có từng bóng người từ trong lao ra. Nhìn qua thì hầu hết đều là những người áp tiêu, không ít kẻ cầm vũ khí trong tay.

Nhân số khá đông nhưng trình độ lại không đồng đều—có kẻ là tu sĩ, có kẻ lại chỉ là võ giả. Lý Thanh vốn quen thuộc với hệ thống tu tiên của Thanh Lĩnh Vực, nơi mà tiên và phàm hoàn toàn tách biệt, nên khi thấy tổ hợp kỳ lạ này, hắn không khỏi cảm thấy khó hiểu.

“Mạc lão gia tử, có chuyện gì vậy?”

“Có người đến sao? Ở chốn rừng hoang núi vắng này ư?”

“Ai lại giấu đầu lòi đuôi thế, có gan thì bước ra đây đi!”

Mấy tên võ giả nóng tính bắt đầu ồn ào, đồng thời cảnh giác quan sát bốn phía.

Những tu sĩ trong đoàn lại giữ được vẻ trấn định hơn. Dù rằng phần lớn chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ tầng bốn tầng năm, nhưng cũng không đến mức hoảng loạn.

Nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng này, Lý Thanh im lặng suy nghĩ một lúc, sau đó ra hiệu cho Thùng Com bước ra phía trước.

Trong nhóm người này, tu vi cao nhất là lão giả vừa lên tiếng —Luyện Khí kỳ tầng tám. Với đám tán tu mà nói thì đây đã được xem như một nhân vật khá mạnh.

Dĩ nhiên, trong mắt Lý Thanh thì đám người này chẳng đáng để hấn bần tâm. Thay vì lập tức rời đi, hắn quyết định tận dụng cơ hội này để tìm hiểu thêm tin tức về khu vực này.

Trong doanh địa, những người của Thủy Nguyệt Thương Hội đều dán mắt về hướng phát ra động tĩnh, ai nấy đều cảnh giác.

Không lâu sau, ánh lửa bập bùng chiếu rọi lên bóng dáng của một con hổ lớn đang chậm rãi bước ra từ rừng sâu.

Dù hình thể đã bị thu nhỏ lại đôi chút, nhưng thân thể Thùng Com vẫn to lớn hơn hổ thường rất nhiều, mang theo áp lực kinh người.

“Dã thú?”

“Không đúng! Đó là yêu thú!”

“Là một con hổ yêu! Cần thận!”

“Trên lưng nó có người!”

Một loạt tiếng kinh hô vang lên.

Lý Thanh lúc này mỉm cười hiền lành, ôm quyền hướng về phía nhóm người của Thủy Nguyệt Thương Hội, nói:

“Đã quấy rầy chư vị. Tại hạ lỡ lạc vào khu rừng này, không cẩn thận mất phương hướng. Nay muốn rời đi, không biết nên đi đường nào mới đúng?”

Những người trong thương hội đưa mắt nhìn nhau, sau đó đồng loạt hướng về phía lão giả họ Mạc, rõ ràng ông ta là người có quyền quyết định.

Mạc lão đầu nhìn chằm chằm vào Lý Thanh một lúc lâu rồi mới chậm rãi nói:

“Nơi đây là Cự Mộc Chi Sâm. Đạo hữu sao lại vô tình lạc đến chốn này? Nếu muốn rời đi, cứ men theo hướng đông, đi mãi là có thể thoát ra.”

Lão giả đã nhận ra thân phận tu sĩ của Lý Thanh, nhưng cũng chỉ thấy được phần bề ngoài mà hấn cố tình để lộ ra—một kẻ tu tiên Luyện Khí kỳ tầng sáu, nhìn qua như một kẻ mới nhập đạo không lâu.

Cái tên Cự Mộc Chi Sâm quả thật là phù hợp.

Lúc đầu, Lý Thanh định bắt một phàm nhân để dò xét ký ức, nhưng tạm thời hấn đã bỏ qua ý nghĩ đó.

“Đa tạ lão trượng đã chỉ dẫn! Đã quấy rầy rồi, xin cáo từ!”

Dứt lời, hấn định cứ thế rời đi.

Thế nhưng, lão giả họ Mạc lại chân chừ một chút rồi lên tiếng:

“Vị tiểu đạo hữu này, xin dừng bước. Chúng ta là người của Thủy Nguyệt Thương Hội, đang trên đường đến Hường Dương Thành. Nếu người không ngại, có thể đi cùng bọn ta.”

“Nơi này không chỉ rộng lớn mà còn tiềm ẩn rất nhiều nguy hiểm. Nếu cùng đường, chúng ta có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Nghe vậy, thiếu nữ đứng cạnh lão giả lập tức quan sát Lý Thanh từ đầu đến chân. Khi ánh mắt nàng ta rơi vào bóng người sau lưng hấn—Thẩm Ngưng Băng đang hôn mê—đôi mày không khỏi nhíu chặt lại.

Lý Thanh cũng đang muốn nhân cơ hội này tìm hiểu thêm tin tức, tất nhiên không từ chối.

“Ân, vậy tại hạ xin làm phiền.” Hấn nhẹ gật đầu, sau đó tùy tiện chọn một vị trí gần đồng lửa rồi ngồi xuống.

Thấy Lý Thanh đồng ý, lão Mạc liền nở nụ cười ôn hòa:

“Đồng hành là để tương trợ lẫn nhau, đạo hữu khách khí quá rồi.”

Sau đó, lão quay sang mấy tiêu sư khác, phân phó:

“Các người cứ đi nghỉ trước đi. Đêm nay ta sẽ gác đêm.”

Nghe vậy, những người khác cũng dần buông lỏng cảnh giác,
trở về lều của mình.

Chương 851

DTV EBOOK

Dẫu vậy, sau chuyện vừa rồi, trong lòng họ vẫn còn nhiều nghi vấn. Dù đã nằm xuống, chẳng ai thực sự ngủ, tất cả đều âm thầm căng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Dù sao thì giữa chốn hoang dã mà gặp được người sống, đây cũng xem như một sự tình bất ngờ hiếm có.

Mạc lão đầu tiếp tục cười ha hả, mở miệng hỏi:

“Đạo hữu tuổi còn trẻ mà đã đạt tới Luyện Khí kỳ tầng sáu, thiên tư như vậy đúng là không tầm thường. Không biết người xuất thân từ môn phái nào?”

Luyện Khí kỳ tầng sáu!

Nghe được tu vi của Lý Thanh, những người trong trường bỗng đều có chút hoảng sợ. Đây cũng không phải cảnh giới thấp!

Không ai ngờ rằng một người trẻ tuổi như hắn lại có thể đạt được tu vi như vậy.

Ngay cả thiếu nữ đứng cạnh Mạc lão đầu cũng không khỏi há to miệng, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Lý Thanh chỉ cười nhạt, khẽ lắc đầu, chậm rãi nói:

“Ha ha, ta chẳng qua chỉ là một tán tu lang bạt nơi sơn dã, một mình mò mẫm tu luyện mới đạt tới cảnh giới này mà thôi.”

Trong lúc nói, một tia âm đạm xẹt qua đôi mắt hắn.

Hắn thừa biết Mạc lão đầu đang thăm dò thân phận mình, nhưng hiện tại Lăng Vân Tông đã diệt vong, hắn không muốn dễ dàng để lộ chuyện mình từng là đệ tử của tông môn đó.

“Vậy thì đúng là thiên tư hơn người!”

Mạc lão đầu cảm thán:

“Dựa vào chính mình mò mẫm tu luyện mà có thể đạt đến Luyện Khí kỳ tầng sáu, đạo hữu quả nhiên là nhân tài hiếm có!”

Lý Thanh chỉ cười khỏ, không nói thêm gì.

Nhưng ánh mắt Mạc lão đầu nhìn hắn lại lộ ra một chút nóng bỏng. Hắn tiếp tục dò hỏi:

“Xin hỏi đạo hữu tục danh là gì? Còn vị tiên tử bên cạnh ngươi, lại là thế nào?”

Lý Thanh mỉm cười đáp:

“Tại hạ Lý Khinh Chu. Đây là một vị đạo hữu đồng hành cùng ta. Chúng ta không may gặp phải một con yêu thú nguy hiểm trong rừng, nàng bị đánh trọng thương, hôn mê cho đến tận bây giờ vẫn chưa tỉnh.”

Hắn thuận miệng bịa ra một cái cớ, nghe qua cũng khá hợp lý.

Dù sao thì trong khu rừng rộng lớn này, linh khí nồng đậm, yêu thú ẩn nấp khắp nơi, bị tập kích cũng chẳng có gì lạ.

“Thì ra là vậy, nếu có thể bảo toàn tính mạng đã là may mắn lắm rồi!”

“Nếu chưa quen thuộc địa hình Cự Mộc Chi Sâm mà đi lung tung, đúng là rất dễ gặp phải yêu thú.”

Mạc lão đầu gật gù, đồng thời liếc nhìn chân trái Lý Thanh có vẻ bị thương, cảm thấy hắn nói không sai.

Cứ như vậy, trong lúc trò chuyện, đêm đầu tiên của Lý Thanh ở Cự Mộc Chi Sâm cũng nhanh chóng trôi qua.

Khi trời sáng, hắn tiếp tục đồng hành cùng đoàn người của Thủy Nguyệt Thương Hội.

Trong khoảng thời gian này, Thẩm Ngưng Băng cuối cùng cũng tỉnh lại từ cơn hôn mê. Tuy nhiên, sắc mặt nàng vẫn rất tái nhợt, hiển nhiên thương thế không nhẹ, muốn khôi phục cần một khoảng thời gian không ngắn.

Để tránh cho nàng lộ ra điều gì bất thường, Lý Thanh nhân lúc không ai chú ý liền nhanh chóng dùng một tấm Liễm Túc Phù che giấu khí tức cho nàng.

Đồng thời, hắn dùng thần thức truyền âm nhắc nhở:

“Thảm Sư Muội, chúng ta vẫn chưa nắm rõ tình hình ở đây. Trước mắt, hãy thu liễm khí tức, đừng để người khác nghi ngờ.”

Thảm Ngưng Băng phản ứng cực nhanh, sau khi tỉnh lại liền không vận dụng linh lực, mà lập tức thu liễm toàn bộ khí tức của mình, giữ lại ở Luyện Khí kỳ tầng năm—một cảnh giới vừa đủ để không quá gây chú ý.

“Thảm sư huynh, đây rốt cuộc là nơi nào?”

Thảm Ngưng Băng hơi cúi đầu, thần thức truyền âm hỏi Lý Thanh mà không để lại dấu vết gì.

Nghe vậy, Lý Thanh suýt chút nữa không nhận được mà trừng mắt nhìn nàng một cái—phù lục là người dùng, vậy mà giờ lại hỏi ta ư?

Hắn cũng truyền âm đáp lại:

“Ta còn muốn hỏi ngươi đây! Ngươi kích hoạt phá không phù lúc đó, rốt cuộc định đi đâu? Ngươi chắc phải biết chứ?”

Thảm Ngưng Băng chậm rãi đáp:

“Ta cũng không biết. Phá không phù này là một món bảo phù Thượng Cổ đã thất truyền từ lâu, là sư phụ ban cho ta để bảo vệ tính mạng. Trước đây ta chưa từng sử dụng nó, nên cũng không rõ sẽ bị truyền tống đến nơi nào.”

“Nếu có một điều chắc chắn thì đó là khoảng cách truyền tống sẽ vô cùng xa!”

Nghe vậy, Lý Thanh liền đem những gì mình biết thuật lại cho Thảm Ngưng Băng, đồng thời căn dặn nàng tạm thời dùng tên giả, không được tiết lộ thân phận đệ tử Lăng Vân Tông.

Sau khi tiếp nhận thông tin, Thảm Ngưng Băng dần trầm mặc, vẻ mặt trở lại đáng vẻ lạnh lùng như trước.

Tuy nhiên, thỉnh thoảng vẫn có một số tiêu sư phía trước quay đầu lại nhìn bọn họ với ánh mắt hiếu kỳ—rõ ràng rất tò mò về sự kết hợp giữa hai người trẻ tuổi và một con hổ yêu.

Lý Thanh cũng không quá bận tâm.

Hiện tại, mục tiêu của hắn rất đơn giản—hắn vẫn chưa quen thuộc nơi này, cần mượn cơ hội để hiểu rõ tình hình xung quanh, cũng như tìm hiểu về tu tiên giới trong vùng.

Chương 852

DTV EBOOK

Hắn không muốn như lần đầu nhập đạo, phải mất tận hai năm dò dẫm ở Tiểu Thúy Lĩnh mới tìm ra được Trường Sinh Cốc của Liễu gia.

Cứ như vậy, những ngày tiếp theo trôi qua trong bình yên.

Có thể thấy rõ Mạc lão đầu và đoàn người của hắn rất quen thuộc với khu rừng Cự Mộc Chi Sâm. Lộ tuyến mà bọn họ lựa chọn cũng đã được suy tính cẩn thận, tránh được không ít nguy hiểm.

Lý Thanh cũng dần hòa nhập với đám người, dựa vào những kinh nghiệm lang bạt nhiều năm của mình mà từ từ khai thác được không ít tin tức từ những võ giả cởi mở trong đoàn.

Một mạch đi suốt sáu bảy ngày, nhờ vào kinh nghiệm phong phú của Thủy Nguyệt thương hội, bọn họ cuối cùng cũng bình an vô sự rời khỏi Cự Mộc Chi Sâm!

Bầu trời rộng lớn trải dài trước mắt.

Nhìn lên nền trời xanh thẳm bên ngoài khu rừng, Lý Thanh không khỏi thất thần.

Hóa ra đây không phải là Thanh Lĩnh Vực.

Nơi này chính là Đại Hoang Vực—một đại vực nơi tu tiên giả và phàm nhân cùng tồn tại!

Hoàn toàn khác với Thanh Lĩnh Vực, nơi mà phàm nhân gần như không hề hay biết gì về tu tiên giới, Đại Hoang Vực lại có một kết cấu hoàn toàn khác biệt.

Ở nơi này, phàm nhân cũng hiểu rất rõ về tu tiên giới.

Thậm chí, chỉ cần tùy tiện hỏi thăm một chút là có thể biết được nơi nào có tiên môn đạo thống, chứ không giống Thanh Lĩnh Vực—nơi muốn tìm dấu vết tu tiên giả khó như lên trời!

Mạc lão đầu cười ha hả, giọng nói đầy sáng khoái:

“Ha ha ha! Cuối cùng cũng rời khỏi Cự Mộc Chi Sâm! Giờ chỉ cần đi thuyền dọc theo con sông này xuôi dòng là có thể đến Hường Dương Thành!”

Hắn quay sang Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng, ngữ khí đầy thiện ý:

“Hai vị nếu không chê, có thể cùng chúng ta đi đến Hường Dương Thành. Ta đại diện Thủy Nguyệt thương hội, trân trọng mời hai vị đến làm khách.”

Vừa nói, Mạc lão đầu vừa lấy từ túi trữ vật ra mấy chiếc thuyền gỗ nhỏ.

Mấy người phạm nhân trong đoàn chỉ thờ ơ nhìn thoáng qua, hiển nhiên đã thấy cảnh này nhiều lần nên không có gì bất ngờ.

Đại Hoang Vực, Cự Lộc Châu, Hường Dương Thành.

Dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng tiên - phạm cùng tồn tại trong thành này, Lý Thanh vẫn không khỏi cảm thấy có chút hoang đường.

Bên trong tòa thành này, những người phạm tặc bận rộn buôn bán, đi lại tấp nập, xen lẫn giữa dòng người là không ít tu sĩ pháp lực thâm hậu. Thế nhưng, dường như dân chúng ở đây đã quen với sự tồn tại của những kẻ tu tiên, trên mặt không hề lộ ra chút kinh ngạc nào.

“Haha, hai vị đạo hữu, mời đi theo ta! Thủy Nguyệt Thương Hội của ta nằm ở khu Tây thành, ngay cạnh linh mạch của thành này.”

“Mặc dù linh khí nơi ấy không quá dồi dào, nhưng đối với tu sĩ Luyện Khí kỳ thì cũng đủ để tu hành hàng ngày!”

Lão già họ Mạc cười ha hả, trông có vẻ hiền hòa, thân thiện.

Lý Thanh cùng Thẩm Ngưng Băng cũng không từ chối. Mới đến một nơi xa lạ, bọn họ quả thực cần một chỗ dừng chân tạm thời.

Cứ như vậy, hai người đi theo Mạc lão đầu, tiến về trụ sở của Thủy Nguyệt Thương Hội nằm trong Hường Dương Thành.

Quả đúng như lời Mạc lão đầu nói, linh khí nơi này có thể coi là không tệ, đủ để các tu sĩ Luyện Khí kỳ hấp thụ hàng ngày.

Thế nhưng, Lý Thanh cùng Thẩm Ngưng Băng đều đã là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nên linh khí nơi đây đối với họ chỉ có thể xem là mỏng manh.

Thủy Nguyệt Thương Hội quả thực có chút danh tiếng trong thành, chuyên cung cấp tài nguyên tu luyện cho tu sĩ Luyện Khí kỳ. Từ đan dược, pháp khí cho đến vật liệu tu luyện, nơi đây đều có buôn bán.

Quy mô không tính là lớn, nhưng lại vô cùng náo nhiệt. Hàng ngày, không ít tán tu Luyện Khí kỳ lui tới giao dịch.

Tuy nhiên, những thứ được bày bán ở đây không có gì hấp dẫn với Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng. Nhưng để giữ vững vỏ bọc của mình – một tán tu Luyện Khí kỳ, Lý Thanh vẫn giả vờ tỏ ra hứng thú với mọi thứ xung quanh.

Hắn có kinh nghiệm phong phú trong việc này, biết rõ một tán tu khi bước vào những nơi như thế này cần phải bày ra thái độ thế nào.

“Này, Mạc lão đầu, cuối cùng cũng chịu quay về à?”

“Nhưng mà trở về thì thôi đi, sao lại còn mang theo cái thằng thọt này?”

Từ bên trong một viện lâu, một người đàn ông trung niên bụng phệ, để râu cá tre bước ra. Hắn vừa vuốt râu vừa nhìn chằm chằm vào đoàn người của Mạc lão đầu, ánh mắt đầy hứng thú.

Người bị gọi là “thọt” tự nhiên chính là Lý Thanh. Vì vết thương ở chân, dáng đi của hắn có chút khập khiễng. Dù có muốn cũng không thể triệu hồi Thùng Cơm làm tọa kỵ trong thành được.

Mạc lão đầu vội vàng cười xòa, cố tình gượng ép biểu cảm:

“Nghiêm Đan Sư, đây là hai vị đạo hữu mà ta tình cờ gặp trên đường. Thấy hợp ý, ta liền mời họ về đây chiêu đãi một phen.”

Chương 853

DTV EBOOK

Nghiêm Đan Sur chẳng buồn để tâm, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi lạnh lùng nói:

“Ta không rảnh quan tâm người dẫn ai về, nhưng lần này hành thương, người đã mua đủ linh dược chưa? Mau lấy ra cho ta xem!”

Mạc lão đầu lau mồ hôi trán, cười khò nói:

“Nghiêm Đan Sur, linh dược lần này cơ bản đã thu thập đủ, chỉ có Thủy Vân Quả là chỉ mua được ba viên.”

Nghe vậy, sắc mặt Nghiêm Đan Sur lập tức sa sầm. Râu cá tre trên môi hấn giật giật, giọng đầy phẫn nộ:

“Người đưa ta à? Thủy Vân Quả là linh dược không thể thiếu để luyện chế Tụ Nguyên Đan!”

“Chỉ có ba viên? Cùng lắm chỉ đủ để ta luyện một lò đan, vậy thì mấy thứ linh dược khác mua nhiều cũng có ích lợi gì?”

“Lão già người mau thu xếp hành lý, lập tức ra ngoài hành thương thêm một chuyến, phải thu mua đủ Thủy Vân Quả cho ta!”

Lúc này, một thiếu nữ núp sau lưng Mạc lão đầu không nhận được nữa, bước ra tức giận hét lớn:

“Gia gia ta đã bôn ba bên ngoài suốt một tháng trời, Thủy Vân Quả không mua được cũng đâu phải lỗi của ông ấy! Chẳng lẽ chúng ta có thể biến ra cho người chắc?”

“Trong khoảng thời gian này, gia gia ta đã vất vả đến mức nào, người dựa vào cái gì mà còn bắt ông ấy tiếp tục ra ngoài?”

Nghe thiếu nữ chất vấn, Nghiêm Đan Sur chỉ cười lạnh, sau đó thả ra uy áp Trúc Cơ kỳ, khiến thiếu nữ lập tức biến sắc.

Mạc San không thể chống đỡ được, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, liên tiếp lùi về sau vài bước rồi ngã ngồi xuống đất.

“Hừ! Dựa vào cái gì à?”

“Dựa vào việc cha ngươi chết sớm, để lại cái Thủy Nguyệt Thương Hội rách nát này cho ta lo liệu! Nếu không có ta, các ngươi đã sớm mất trắng rồi!”

“Đừng tưởng rằng có một tên đệ tử ngoại môn của Quỷ Kiếm Môn làm chỗ dựa là có thể lật ta! Cái tên tiểu tử kia, đời này đừng mong Trúc Cơ thành công!”

Lời nói của Nghiêm Đan Sur vô cùng cay nghiệt, lộ rõ bộ dạng ỷ thế hiếp người.

Mạc San cắn môi, nước mắt tràn ra khỏi khóe mắt. Nàng muốn gồng gượng đứng dậy, nhưng dưới áp lực uy áp của tu sĩ Trúc Cơ, nàng căn bản không thể làm gì được.

Ngay lúc này, một bàn tay mảnh khảnh lạnh lẽo nhẹ nhàng đặt lên bờ vai nàng, nâng nàng dậy.

Nghiêm Đan Sur thoáng sửng sờ, lúc này mới nhận ra, ngoài tên “thọt” kia, còn có một nữ tử dung nhan tuyệt mỹ, khí chất thanh lãnh đứng bên cạnh Mạc lão đầu.

Trong mắt hần lập tức hiện lên một tia nhiệt huyết khó che giấu...

Ngay lúc hần chuẩn bị tiến lên đáp lời, ánh mắt lạnh lùng của Thẩm Ngưng Băng cũng dừng lại trên người Nghiêm Đan Sur.

Gần như ngay lập tức, bước chân của Nghiêm Đan Sur khựng lại. Trong mắt hần, vẻ nóng bỏng khi nãy như thủy triều rút đi, thay vào đó là sự tỉnh táo đầy cảnh giác.

Hần quan sát kỹ Thẩm Ngưng Băng một lượt. Rõ ràng khí tức của nàng chỉ ở Luyện Khí tầng bảy, vậy mà lại khiến hần có một cảm giác không thể lý giải.

Không để bản thân bị sắc đẹp làm lu mờ lý trí, Nghiêm Đan Sur hít sâu một hơi, sau đó quay sang nhìn Mạc lão đầu thật lâu.

“Mạc lão đầu, ngươi cũng đã già rồi. Nhân lúc còn chút thời gian sống sót, tốt nhất nên biết điều mà tận dụng nốt chút giá trị còn lại đi.”

Dứt lời, hần lập tức quay người rời đi, không chút do dự.

Ở một bên, Lý Thanh, người từ đầu đến cuối đều giữ sự tồn tại mờ nhạt, không hề lên tiếng, chỉ đứng ngoài quan sát toàn bộ sự việc.

Hắn thu hết mọi thứ vào trong mắt. Khi nhìn về phía Mạc lão đầu, hắn bắt gặp một tia thất vọng rất khó nhận ra trên khuôn mặt lão. Nếu không phải thần thức hắn nhạy bén, e rằng đã bỏ lỡ biểu cảm này.

Đối với chuyện này, Lý Thanh vẫn giữ im lặng.

“Để hai vị chê cười rồi.”

Mạc lão đầu thở dài, rồi mời hai người vào trong:

“Mời bên này, Thủy Nguyệt Thương Hội trong thành vẫn còn chút sản nghiệp. Hai vị cứ ở lại nơi này.”

“Nói cho cùng, thương hội có thể duy trì đến bây giờ đều nhờ vào tài nghệ luyện đan của Nghiêm Đan Sư. Mặc dù miệng lưỡi hắn cay nghiệt, nhưng thực ra lòng dạ không xấu.”

Lão dẫn hai người đến một sân viện khá yên tĩnh, được bố trí cấm chế cẩn thận. So với khu phố ồn ào bên ngoài, nơi này tạo nên sự đối lập rõ rệt.

“Không sao, nhà nào cũng có chuyện riêng, có thể hiểu được.”

Lý Thanh cười nhạt, không phát biểu thêm điều gì.

“Ai...”

Mạc lão đầu thở dài, vỗ vỗ vai hắn:

“Hai vị đạo hữu cứ yên tâm ở lại đây, muốn ở bao lâu cũng được. Tuy ta trong thương hội không có bao nhiêu tiếng nói, nhưng chút quyền hạn này vẫn có.”

“Vậy đa tạ lão trượng!”

Lý Thanh ôm quyền đáp lễ.

Cáo biệt Mạc lão đầu, hai người tiến vào biệt viện hai tầng này.

Linh khí trong sân truyền đến từ linh mạch trong thành qua trận pháp dẫn dắt. Độ đậm đặc miễn cưỡng có thể xem là linh mạch cấp một, đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ thì có phần giật gấu vá vai.

Chương 854

DTV EBOOK

Lúc này, Thẩm Ngưng Băng nhìn quanh sân viện, giọng điệu mang theo chút suy tư:

“Lão Mạc này xem ra cũng là người tốt... Nhưng có vẻ như ông ấy gặp phải không ít phiền phức trong thương hội.”

“Nếu vậy, Lý sư huynh, chúng ta có nên giúp lão một tay không? Xem như trả ơn đi?”

Vừa nghe xong, Lý Thanh không nhịn được bật cười:

“Thẩm sư muội à, xem ra muội vẫn còn quá non nớt, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài đâu.”

Hắn vừa nói, vừa bắt đầu bố trí cấm chế trong sân, đảm bảo các trận pháp cách âm, ngăn cách động tĩnh đều được kích hoạt đầy đủ.

Thẩm Ngưng Băng hơi ngẩn ra, khuôn mặt thanh lãnh xuất hiện một chút nghi hoặc:

“Chỉ giáo?”

Sau khi hoàn tất bố trí cấm chế, Lý Thanh mới phỉ tay, cười nhạt nói:

“Từ đầu đến cuối, Mạc lão đầu chỉ cho chúng ta một chút lợi ích rất nhỏ, muội nghĩ hắn đáng để chúng ta ra tay giết một tu sĩ Trúc Cơ kỳ sao?”

“Lúc nào tính mạng một tu sĩ Trúc Cơ kỳ lại rẻ đến mức đó?”

“Hay là muội không thích ánh mắt khi nãy của Nghiêm Đan Sư? Nếu vậy, đúng là với thực lực của muội, giết hắn quả thật chỉ là chuyện nhỏ.”

“Nhưng có bao giờ muội nghĩ đến chuyện này vốn dĩ là Mạc lão đầu cố tình sắp đặt?”

Thẩm Ngưng Băng thoáng sửng người, đôi mắt khẽ nheo lại.

Lý Thanh nhàn nhã nói tiếp:

“Hắn biết rõ Nghiêm Đan Sư là kẻ háo sắc, nên cố tình mời chúng ta về Thủy Nguyệt Thương Hội, bày ra dáng vẻ nhiệt tình, cuối cùng để chúng ta ‘vô tình’ đụng mặt Nghiêm Đan Sư.”

“Nếu vừa rồi, tên kia thực sự có ý đồ với muội, chẳng phải muội sẽ lập tức ra tay giết hắn sao?”

Nghe đến đây, Thẩm Ngưng Băng khẽ cau mày:

“Nhưng ta chỉ triển lộ tu vi Luyện Khí kỳ mà thôi, làm sao Mạc lão đầu dám chắc ta có thể giết được Nghiêm Đan Sư?”

Lý Thanh bật cười:

“Chuyện đó không quan trọng. Nếu muội thực sự chỉ là một tán tu Luyện Khí kỳ không có chỗ dựa, vậy Mạc lão đầu hoàn toàn có thể ‘thuận nước đẩy thuyền’ đem muội giao cho Nghiêm Đan Sư, dùng điều đó để hòa hoãn quan hệ giữa hai bên.”

Một bầu không khí trầm mặc bao trùm.

Thẩm Ngưng Băng lặng lẽ suy nghĩ, nhưng trong lòng đã có câu trả lời.

Lý Thanh thản nhiên nói tiếp:

“Một kẻ Luyện Khí kỳ có thể tồn tại ngang hàng với một tu sĩ Trúc Cơ kỳ trong thời gian dài như vậy, làm sao có thể là một kẻ đơn giản?”

“Thẩm sư muội, bây giờ chúng ta không còn là trưởng lão Lăng Vân Tông, không thể dựa vào tông môn để chống lưng mọi lúc.”

“Về sau làm việc, muội nên suy nghĩ kỹ càng, không được tùy tiện quyết định.”

“Hiện tại, ngay cả quy tắc của Hưởng Dương Thành, chúng ta còn chưa hiểu rõ, cứ quan sát trước rồi tính sau.”

“Đây mới là cách tán tu sinh tồn.”

Nói đến đây, hắn nở một nụ cười đầy ẩn ý.

“Chào mừng muội đến với thế giới của tán tu.”

Dứt lời, hắn quay người bước vào trong lầu, để lại Thẩm Ngung Băng đứng đó, lặng lẽ nhìn theo bóng lưng hắn.

Một khi trở thành tán tu, không còn thế lực phía sau làm chỗ dựa, trong chốc lát, ngay cả Lý Thanh cũng cảm thấy có chút không thích ứng.

Tại tông môn, dù có bị quy củ ràng buộc, nhưng ít ra cũng không quá cô đơn, so với hiện tại thì vẫn tốt hơn rất nhiều.

Nhưng chuyện đã xảy ra, không thể thay đổi được, Lý Thanh chỉ có thể cố gắng thích ứng mà thôi.

Sau đó, hắn tĩnh dưỡng vài ngày trong địa bàn của Thủy Nguyệt Thương Hội, đợi đến khi thương thế hồi phục khá hơn, lúc này mới quyết định rời đi, bắt đầu thu thập tình báo về đại hoang vực.

“Dù đã trở thành kẻ cô độc, nhưng thời gian vẫn phải trôi qua.”

“Tu đạo, tu đạo, rốt cuộc là tu cái gì? Chung quy cũng chỉ là một con đường tranh đấu mà thôi.”

Lý Thanh khẽ thở dài, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Bình yên của cuộc sống tu hành đã bị tông môn cùng Ma tộc phá vỡ, con đường phía trước tất nhiên sẽ gập ghềnh hơn.

Thân là một tán tu, Lý Thanh hiểu rõ hành trình này sẽ khó khăn đến mức nào.

Tin tức tốt duy nhất bây giờ chính là hắn đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, hơn nữa chiến lực không tầm thường. Dựa vào những thủ đoạn trên người, ngay cả khi đối đầu với tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, hắn cũng chưa chắc đã không thể giao chiến.

Ít nhất, hắn đã có năng lực tự vệ nhất định, không còn yếu ớt như khi còn ở Luyện Khí kỳ.

Sau khi rời khỏi địa bàn của Thủy Nguyệt Thương Hội, Lý Thanh dạo quanh Hướng Dương Thành, đi khắp nơi tìm hiểu tình hình.

“Trước tiên phải tìm một nơi có linh mạch thích hợp, dù gì đi nữa, việc tu hành cũng không thể trì hoãn.”

“Chỉ có tăng cường thực lực mới là điều quan trọng nhất. Bất kể sau này phải làm gì, tu vi vẫn là nền tảng không thể thiếu.”

Cứ như vậy, hắc lang thang trong thành suốt nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được một tử lâu nơi có không ít tu sĩ tụ tập.

Chương 855

DTV EBOOK

Lý Thanh hiểu rất rõ, thân là tán tu, nhất định phải mở rộng mối quan hệ, kết giao nhiều tu sĩ khác để thu thập thông tin.

Nhất là trong tình huống hãn hoàn toàn không biết gì về khu vực xung quanh, càng phải tìm cách thu thập tin tức, hỏi thăm xem nơi nào có thể thuê linh mạch hoặc động phủ.

Tửu lâu này bốn phía thông thoáng, Lý Thanh vừa bước vào liền có một gã sai vặt phàm nhân tiến lên đón, khuôn mặt tươi cười nịnh nọt.

“Vị tiên sư này, mời vào trong!”

Gã sai vặt này rất có mắt nhìn, dù chỉ là một phàm nhân không có linh căn, nhưng vẫn nhận ra thân phận tu tiên giả của Lý Thanh qua túi trữ vật và ngự thú túi treo bên hông.

Lý Thanh khẽ gật đầu, sau đó đi theo hãn lên tầng hai của tửu lâu. Từ đây có thể quan sát quang cảnh nhiều khu phố trong thành.

Lúc này, trong tửu lâu đã có không ít tu sĩ tụ tập, tốp năm tốp ba bàn luận sôi nổi.

“Tiên sư, không biết ngài muốn dùng loại rượu nào? Tửu lâu Hoa Phong của chúng ta có đủ các loại danh tửu.”

Gã sai vặt bắt đầu liệt kê tên rượu và món ăn, Lý Thanh khẽ cười, nói:

“Lấy một bầu Bát Tiên Nhưông, thêm một đĩa Gà Trân Bảo Mát Lỗ.”

“Vâng, tiên sư chờ một chút!” Gã sai vặt nhanh nhẹn đáp lời.

Trong lúc chờ đồ ăn, Lý Thanh nhắm mắt dưỡng thần, đồng thời dùng thính giác nhạy bén của mình để lắng nghe cuộc trò chuyện của các tu sĩ xung quanh.

“Ta nói này, Tử Nguyệt Cung im lặng bao lâu nay, lần này lại vì một nữ đệ tử mà dám động đến Cô Hoa Tiên Triều, chuyện này tuyệt đối không đơn giản.”

“Không lẽ Tử Nguyệt Cung cũng muốn ra tay với Cô Hoa Tiên Triều đang suy yếu? Nếu vậy thì đúng là tường đồ, ai cũng muốn đẩy một cái.”

“Không đâu, Tử Nguyệt Cung từ trước đến nay chưa từng tham gia vào những cuộc tranh đấu giữa các thế lực, lần này chắc chắn có ẩn tình khác.”

“Hắc hắc, có khi nào thân phận của nữ đệ tử kia không đơn giản? Đừng quên, gần trăm năm nay, Tử Nguyệt Cung chưa từng tuyển ra thánh nữ mới, e rằng đã đến lúc rồi.”

Lời này vừa thốt ra, cả tửu lâu liền dồn sự chú ý vào người vừa nói, ngay cả Lý Thanh cũng không ngoại lệ.

“Đạo huynh, chẳng lẽ ngươi biết chút bí mật gì sao? Mau nói đi!”

“Đúng vậy, không ngại tiết lộ thêm một chút, chẳng lẽ nữ đệ tử kia chính là tân Thánh Nữ của Tử Nguyệt Cung?”

Quả nhiên, lòng hiếu kỳ là thứ ai cũng có, ngay cả tu tiên giả cũng không phải ngoại lệ khi đối mặt với loại tin tức giật gân này.

“Haizz, ta chỉ là một kẻ dân dã, làm gì có tư cách biết mấy chuyện lớn như vậy? Chẳng qua cũng chỉ là suy đoán mà thôi.”

Người vừa nói ra những lời này là một trung niên đạo nhân, dáng vẻ giống như một lão thần côn, để râu dê, khoác đạo bào màu xanh.

“Tiểu nhị, mau mang cho vị đạo trưởng này một bầu Bát Tiên Nhưỡng, để ngài ấy cùng chúng ta hảo hảo luận đạo một phen!”

“Được ngay! Bát Tiên Nhưỡng một bầu!”

Rất nhanh, gã sai vặt liền bung tới hai ấm Bát Tiên Nhưỡng cùng một đĩa Gà Trân Bảo Mát Lỗ, động tác vô cùng lanh lẹ.

“Ấy ấy, các vị định làm gì đây? Lão đạo ta còn chưa sống đủ đầu, nào dám bàn luận lung tung chuyện bí mật giữa Tử Nguyệt Cung và Cổ Hoa Tiên Triều?” Trung niên đạo trưởng làm ra vẻ lo lắng thấp thỏm.

Nhưng đám tu sĩ xung quanh lại phá lên cười:

“Say nói vô ky, lời gió thổi bay! Đạo trưởng cứ việc nói, chúng ta chẳng qua cũng chỉ là đám tán tu mà thôi.”

“Đúng vậy, Tử Nguyệt Cung và Cổ Hoa Tiên Triều là những thế lực cỡ nào? Làm sao có thể chấp nhật với mấy kẻ như chúng ta?”

“Huống hồ đây là địa bàn của Quỷ Kiếm Môn, thuộc Cự Lộc Châu, cách Tử Nguyệt Cung xa lắm, đạo trưởng sợ cái gì? Chẳng lẽ chỉ muốn uống chùa?”

Nghe đám tán tu một lời ta một câu, trung niên đạo trưởng lúc này mới chậm rãi cầm lấy bầu rượu, nhấp một ngụm, vẻ mặt hưởng thụ.

“A, đã vậy thì phải nói từ truyền thống tuyển chọn Thánh Nữ của Tử Nguyệt Cung. Tương truyền, để trở thành Thánh Nữ, có hai tiêu chuẩn: Thứ nhất, phải thắng được các ứng viên dự khuyết khác. Thứ hai, phải cộng hưởng với một khối nguyệt thạch kỳ dị trong cung.”

“Chỉ khi đồng thời đạt đủ hai điều kiện này, mới có thể trở thành Thánh Nữ của Tử Nguyệt Cung. Thiếu một điều kiện cũng không được!”

“Đây cũng chính là lý do suốt gần trăm năm nay, Tử Nguyệt Cung chưa từng có Thánh Nữ xuất thế. Nhưng một năm trước, có tin đồn rằng khối nguyệt thạch truyền thừa của cung đã sinh ra dị động!”

“Phải biết rằng, mỗi một đời Thánh Nữ của Tử Nguyệt Cung sau này đều có thể trở thành cung chủ. Vậy vì cớ gì Cổ Hoa Tiên Triều đang suy thoái lại dám trêu chọc Tử Nguyệt Cung vào lúc này?”

Lời này vừa dứt, đám người bắt đầu xôn xao bàn tán.

Còn Lý Thanh, hắn chỉ lẳng lặng nhắm nháp Bát Tiên Nhưỡng, thỉnh thoảng gấp một miếng thức ăn cực phẩm.

Chương 856

DTV EBOOK

Tuy nhiên, những cuộc đối thoại trong tử lâu, hẳn không bỏ sót một chữ nào, tất cả đều thu vào trong đầu.

Cứ thế qua một hồi lâu, cuối cùng, Lý Thanh cũng có chút hiểu biết về cục diện hiện tại của Đại Hoang Vực.

Cổ Hoa Tiên Triều!

Đây từng là một hoàng triều tu tiên cực kỳ cường thịnh. Khi ở thời kỳ huy hoàng nhất, phạm vi lãnh thổ của nó thậm chí chiếm gần nửa Đại Hoang Vực.

Gần như mỗi đời hoàng chủ đều là Nguyên Anh kỳ tu sĩ!

Nhưng trên đời này, không có thế lực nào có thể hưng thịnh mãi mãi.

Những năm gần đây, Cổ Hoa Tiên Triều ngày càng suy yếu, trong khi các thế lực khác ở Đại Hoang Vực liên tục quật khởi, như Quỷ Kiếm Môn chẳng hạn, ngày càng lớn mạnh.

Trong cục diện “sói rình hổ vồ” như vậy, sự suy tàn của Cổ Hoa Tiên Triều gần như đã là điều tất yếu.

Hiện tại, hoàng chủ của Tiên Triều đã bước vào tuổi già. Nhưng đáng tiếc, trong số con cháu của ông ta, hoặc là không có linh căn, hoặc tư chất linh căn kém đến mức khó tin!

Nếu như thời kỳ cường thịnh trước đây, điều này vốn không phải vấn đề lớn. Chỉ cần có linh căn, Cổ Hoa Tiên Triều hoàn toàn có thể dựa vào nguồn tài nguyên tu tiên khổng lồ để bồi dưỡng một hoàng tử thành Nguyên Anh kỳ tu sĩ!

Một người không được, thì hai người, ba người! Đối với Tiên Triều cường thịnh mà nói, đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Nhưng bây giờ, Cổ Hoa Tiên Triều đã không còn khả năng chịu nổi mức tiêu hao tài nguyên khổng lồ như thế nữa.

Hiện tại, trong số hoàng tử của Tiên Triều, người có tu vi cao nhất cũng chỉ mới đạt đến Kết Đan sơ kỳ!

Nhưng ngay cả như vậy, cũng đã tiêu tốn vô số tài nguyên, chỉ riêng linh vật cần thiết cho Kết Đan, vị hoàng tử này đã dùng không biết bao nhiêu!

Nếu tin tức này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến không ít tu sĩ Trúc Cơ kỳ phải cảm thấy đầu váng mắt hoa.

“Thật đáng tiếc! Ngày xưa, Cổ Hoa Tiên Triều từng mạnh mẽ đến mức ép cả chính ma lương đạo phải liên thủ chống lại, vậy mà giờ đây lại phải dùng đến loại thủ đoạn này để sinh tồn.”

“Xếp một vị hoàng nữ vào Tử Nguyệt Cung, để nàng tranh đoạt vị trí Thánh Nữ, mong muốn từ đó lôi kéo một đồng minh mạnh mẽ... Chỉ cần nhìn vào biện pháp này thôi, cũng có thể thấy Cổ Hoa Tiên Triều đã thật sự đi đến đường cùng.”

“Đạo trưởng, rốt cuộc ngài là cao nhân phương nào? Ngay cả loại bí văn này cũng có thể hiểu rõ tường tận...”

Ngay khi có người định dò hỏi về thân phận của trung niên đạo trưởng kia, bỗng phát hiện ra người này không biết đã biến mất từ khi nào.

Ngay cả Lý Thanh cũng hơi giật mình, nhưng nhanh chóng hiểu ra—hôm nay, hẳn có lẽ đã gặp được một vị cao nhân đạo chơi hồng trần!

“Không trách được có thể nói ra những đạo lý thấu triệt như vậy...” Lý Thanh lẩm bẩm.

Lúc này, hẳn càng cảm nhận rõ ràng rằng nền tảng của Đại Hoang Vực bắt phàm đến mức nào.

Hồi còn ở Thanh Lĩnh Vực, đến cả một tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng khó mà gặp được. Vậy mà nơi đây, gần như thế lực đỉnh cấp nào cũng có cường giả cấp Nguyên Anh tọa trấn!

Thậm chí, ngay cả trong một quán rượu tầm thường cũng có thể tùy tiện gặp được hồng trần cao nhân, thông dong kể lại những bí mật kinh thiên động địa—loại chuyện này, tại Thanh Lĩnh Vực gần như không thể xảy ra!

“Quả nhiên, nơi này đây rầy những điều kỳ lạ...”

“Nhưng trong sự đặc sắc đó, cũng tiềm ẩn vô số nguy hiểm chỉ mạng. Sau này hành sự, ta cần phải càng thêm cẩn trọng.”

Trong lòng suy nghĩ như vậy, Lý Thanh cũng đã dùng xong linh nhưỡng cùng thức ăn, không còn sót lại chút gì.

Hắn khẽ gõ bàn một cái, gọi gã sai vặt đến tính tiền.

“Tiên sư, tổng cộng hết hai mươi sáu khối linh thạch!”

Quá đắt!

Đây là phản ứng đầu tiên trong đầu Lý Thanh. Tuy nhiên, trên mặt hắn không lộ ra bất kỳ cảm xúc nào, chỉ thản nhiên lấy ra ba mươi khối linh thạch đưa ra.

“Ta có một vài câu hỏi muốn hỏi ngươi. Nếu ngươi trả lời làm ta hài lòng, bốn khối linh thạch thừa này coi như thưởng cho ngươi.”

Lời này vừa thốt ra, mắt gã sai vặt lập tức sáng lên.

“Tiên sư, ngài cứ việc hỏi! Chỉ cần tiểu nhân biết, chắc chắn sẽ nói hết!”

Lý Thanh khẽ gật đầu, chậm rãi hỏi:

“Ta vừa mới đến thành này không lâu, giờ muốn tìm một động phủ có linh mạch để đặt chân. Gần đây có nơi nào thích hợp không?”

Gã sai vặt lập tức đáp:

“Tiên sư, trong Hướng Dương Thành có trận pháp dẫn linh khí từ vài mạch linh mạch về đây, những động phủ trên đó cũng được cho thuê ra bên ngoài!”

“Nếu ngài muốn thuê động phủ, ta khuyên ngài nên đến khu linh phong ở phía nam ngoài thành. Nơi đó không chỉ thích hợp để ẩn cư tu hành, mà còn có một khu phường thị giao dịch dành cho các tiên sư. Thậm chí, ngay cả không ít Trúc Cơ kỳ tu sĩ cũng thường xuyên lui tới!”

Phía nam ngoài thành...

Lý Thanh trầm mặc, ghi nhớ thông tin này trong lòng. Có vẻ như hắn phải tìm thời gian ghé qua đó một chuyến.

“Được rồi, không tệ.”

Nghĩ một chút, hắn lại hỏi tiếp:

“Ta nghe nói ở phía tây thành có Thủy Nguyệt Thương Hội. Sau đó ta cũng định ghé qua một chút. Người nói xem, thương hội này có đáng tin cậy không? Hãy nói cho ta biết những gì người biết về nó.”

Lý Thanh đang muốn nghe ngóng về tình hình của Thủy Nguyệt Thương Hội. Dù sao, ở trên địa bàn của người khác, hắn chắc chắn phải tìm hiểu rõ về thực lực cũng như nội tình của thương hội này.

“Chuyện này nói ra thì hơi dài dòng một chút. Thực ra, Thủy Nguyệt Thương Hội có danh tiếng không nhỏ ở Hướng Dương Thành, đã tồn tại được khá lâu rồi.”

“Về mặt tín nhiệm thì tiên sư không cần lo lắng. Nếu thương hội này không đáng tin, thì cũng chẳng thể có được danh tiếng vang dội như ngày hôm nay.”

“Nói đến Thủy Nguyệt Thương Hội, phải quay lại bảy năm trước. Khi đó, người cầm quyền thương hội vẫn là tiền bối Mạc Ngụy Phong, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ.”

“Về sau...”

Lý Thanh lắng lẽ lắng nghe, nhanh chóng nắm bắt được đại khái tình hình về thương hội này.

Thực ra, chuyện cũng không quá phức tạp. Thủy Nguyệt Thương Hội do Mạc Ngụy Phong sáng lập, người này chính là nhi tử của lão Mạc, đồng thời cũng là phụ thân của Mạc nha đầu.

Sau đó, thương hội ngày càng phát triển, để có thể đứng vững trong Hướng Dương Thành, Mạc Ngụy Phong đã mời một vị Luyện Đan Sư mà hắn quen biết gia nhập thương hội để tọa trấn, người này chính là Nghiêm Đan Sư.

Có một Nhị giai Luyện Đan Sư tọa trấn, Thủy Nguyệt Thương Hội nhanh chóng thu hút rất nhiều tu sĩ Luyện Khí kỳ, việc làm ăn ngày càng phát đạt.

Nhưng đời không ai đoán trước được chữ “ngờ”.

Một lần nọ, trong lúc tự mình hành thương, Mạc Ngụy Phong gặp ngoài ý muốn, toàn bộ đội ngũ vận chuyển đều bị tiêu diệt,

không ai sống sót trở về.

“Theo lý mà nói, với thân phận của Mạc hội trưởng, hấn không cần đích thân đi hộ tống hàng hóa. Không ai biết lần đó hấn đang bảo vệ thứ gì!”

“Năm đó, sự việc này đã gây xôn xao khắp thành. Ai cũng suy đoán Mạc hội trưởng đã lấy được thứ gì đó vô cùng quý giá, nếu không, sao có thể khiến người khác nhòm ngó đến mức ra tay tàn nhẫn như vậy?”

“Sau biến cố đó, Thủy Nguyệt Thương Hội chịu tổn thất nặng nề, gần như không thể vực dậy. Áp lực liền dồn lên vai Nghiêm Đan Sur.”

“Nhưng cũng may, vị Nghiêm Đan Sur này có kỹ nghệ luyện đan không tầm thường. Dựa vào tay nghề của mình, hấn đã giúp thương hội trả hết những khoản nợ ngập đầu, giữ vững được cơ nghiệp.”

Lý Thanh gật đầu, mọi chuyện phía sau hấn cũng đã lờ mờ đoán được.

Nghiêm Đan Sur có ý định chiếm lấy Thủy Nguyệt Thương Hội làm của riêng—đây là điều hoàn toàn hợp tình hợp lý. Dù sao, nếu không có hấn chống đỡ, thương hội này đã sớm sụp đổ.

“Hóa ra là như vậy... Không tệ, những linh thạch này thưởng cho ngươi.”

Nói xong, Lý Thanh đưa bốn khối linh thạch còn lại cho gã sai vặt.

“Đa tạ tiên sư! Đa tạ tiên sư! Chúc tiên sư đạo lộ thăng thang, sớm ngày đắc đạo trường sinh!” Gã sai vặt rồi rít cảm tạ, giọng nói đầy xúc động.

Trong tiếng cảm tạ của gã sai vặt, Lý Thanh rời khỏi tử lâu, thẳng hướng thành tây mà đi.

“Hừ, biết người biết mặt không biết lòng! Suýt nữa thì bị lão Mạc lợi dụng làm quân cờ, đúng là một lão già xảo hoạt!”

“Vũng nước đục này không thể nhúng tay vào được. Tán tu muốn sinh tồn, quan trọng nhất là phải biết giữ mình, rời đi càng sớm càng tốt!”

Chương 857

DTV EBOOK

Một lần nữa trở lại Thủy Nguyệt Thương Hội, Lý Thanh lập tức chuẩn bị thông báo cho Thẩm Ngưng Băng về quyết định của mình: Hấn dự định ra ngoài thành, thuê một động phủ có linh mạch để tu hành.

Về phần Thẩm Ngưng Băng, nàng có đi cùng hay tiếp tục ở lại Thủy Nguyệt Thương Hội thì Lý Thanh cũng không có ý kiến gì.

Dĩ nhiên, nếu nàng đồng ý cùng đi thuê động phủ, thì không còn gì tốt hơn. Hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ ở chung một chỗ có thể hỗ trợ lẫn nhau, khả năng đối phó với nguy hiểm cũng sẽ tăng lên không ít.

Quân tử thận trọng, tán tu lại càng phải như vậy.

Dù sao thì Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng cũng xem như đã khá hiểu nhau, hơn nữa còn có thể tin cậy lẫn nhau. Với chiến lực mạnh mẽ từ Băng Linh căn của nàng, nếu cả hai liên thủ, dù có chạm trán với tu sĩ Giả Đan kỳ, cũng chưa chắc đã rơi vào thế bất lợi.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh định quay về sân nhỏ nghỉ ngơi, nhưng không ngờ vừa ra đến cửa đã gặp ngay Mạc lão đầu!

Lão già còng lưng ấy nở nụ cười ôn hòa:

“Đạo hữu vừa mới về sao? Vậy thì khéo quá, ta có chuyện muốn bàn bạc với hai người các ngươi.”

Nhìn gương mặt hiền lành của Mạc lão đầu, trong lòng Lý Thanh lại không hề cảm thấy thân thiết, ngược lại còn cảnh giác hơn.

Dù vậy, hấn vẫn giữ vẻ thản nhiên, mỉm cười đáp:

“Ha ha, không biết lão trượng muốn bàn chuyện gì? Việc tá túc và chỉ đường, ta và Thẩm đạo hữu vẫn luôn muốn tìm cơ hội để đáp đền.”

Hai người vừa cười nói vừa bước vào sân nhỏ.

Vừa vào trong, Lý Thanh liền thấy Thảm Ngưng Băng đang ngồi trên nóc nhà, lặng lẽ luyện khí.

Cảm nhận được có người đến gần, nàng lập tức ngừng tu luyện, chậm rãi mở đôi mắt đẹp mang theo vẻ lạnh lùng.

Mạc lão đầu nhìn nàng với ánh mắt tán thưởng:

“Thảm tiểu đạo hữu thật sự rất chăm chỉ a! Không trách được tuổi còn trẻ như vậy mà đã tu luyện đến tầng bảy Luyện Khí kỳ, thật khiến lão già ta xấu hổ vô cùng.”

“Với thiên tư này, về sau khả năng Trúc Cơ thành công là rất cao a!”

Nghe Mạc lão đầu cảm thán, Lý Thanh không nhịn được cười chọc:

“Đúng vậy a! Ta thấy không đến mười năm nữa, Thảm đạo hữu chắc chắn sẽ Trúc Cơ thành công. Đến lúc đó, có khi ta còn phải gọi một tiếng Thảm tiên bối mất thôi.”

Thảm Ngưng Băng liếc hắt một cái sắc bén, ánh mắt lạnh lùng lóe lên một tia phong tình khó nhận ra.

Mạc lão đầu bật cười ha hả, giọng điệu đầy ẩn ý:

“Lý đạo hữu, phúc phận của ngươi cũng không nhỏ đâu! Nhưng vẫn nên cố gắng thêm một chút, không thì sau này e rằng sẽ không còn cơ hội nữa đâu!”

Lời này nghe qua thì giống như đang khích lệ, nhưng ý tứ sâu xa thì lại như muốn nhắc nhở Lý Thanh nhanh chóng “chốt đơn” với Thảm Ngưng Băng, kéo đến khi nàng tu vi cao hơn thì lại chướng mắt hắt.

Lý Thanh đang cười cười, sắc mặt chợt cứng lại.

Còn Thảm Ngưng Băng thì hoàn toàn không hiểu ẩn ý của Mạc lão đầu, chỉ nghiêm túc nghĩ rằng lão đang bảo Lý Thanh nếu không cố gắng, về sau sẽ không có cơ hội Trúc Cơ.

Thấy tình hình có vẻ không ổn, Lý Thanh lập tức ho khan mấy tiếng, cắt đứt suy nghĩ của nàng.

“Khụ khụ... Mạc lão trượng, người đến tìm chúng ta có chuyện gì? Cứ nói thẳng đi.”

Mạc lão đầu thấy Lý Thanh đi thẳng vào vấn đề thì cũng không vòng vo nữa, nói ngay:

“Là thế này, ta muốn mời hai vị đạo hữu gia nhập Thủy Nguyệt Thương Hội, trở thành cung phụng của thương hội!”

Lý Thanh nghe vậy, sắc mặt lộ vẻ trầm ngâm suy nghĩ, một lúc sau mới lên tiếng:

“Thật ngại quá, lão trượng, ta vốn quen cuộc sống tự do, không thích bị trói buộc. Sau này ta còn định đi nhiều nơi để lịch luyện nữa.”

“Hơn nữa, với tu vi của ta, trong Hướng Dương Thành này cũng chẳng phải nhân vật gì ghê gớm, ta cũng không nghĩ mình có thể giúp ích gì nhiều cho quý thương hội.”

Mạc lão đầu dường như đã đoán trước Lý Thanh sẽ từ chối, nhưng lão vẫn quay sang nhìn Thẩm Ngung Băng.

Chỉ là, ngay khi nàng cũng định từ chối, Mạc lão đầu bỗng nghiêng răng nói:

“Hai vị không cần vội vàng từ chối! Trước tiên cứ nghe điều kiện của ta đã.”

“Nếu hai vị đồng ý, ta cam đoan sẽ tặng mỗi người một viên Trúc Cơ Đan chủ dược! Hơn nữa, về sau còn có thể tiến cử hai người gia nhập Quỷ Kiếm Môn!”

“Chưa hết, Thủy Nguyệt Thương Hội còn có thể cung cấp một linh mạch cấp hai làm nơi tu luyện cho các người.”

Phải nói rằng, đây là một điều kiện vô cùng hậu hĩnh, thậm chí còn có phần quá mức hào phóng!

Những lợi ích này đối với một tu sĩ Luyện Khí kỳ mà nói, có thể xem như một đại lễ khó ai có thể từ chối.

Trong khoảnh khắc, Lý Thanh thậm chí còn nghi ngờ liệu Mạc lão đầu có phải đã nhận ra thân phận Trúc Cơ kỳ của mình hay không, hay đây chỉ là cái bẫy để thử hấn?

Chương 858

DTV EBOOK

Nhưng dù thế nào đi nữa, diễn kịch vẫn phải diễn cho trót.

Ánh mắt Lý Thanh khẽ lóe lên, lộ ra vẻ do dự, dường như đã bị điều kiện của Mạc lão đầu làm cho động tâm...

Rất nhanh, ánh mắt Lý Thanh lộ ra một tia do dự, tựa như đang giằng co nội tâm:

“Lão trượng, vô công bất thụ lộc, nếu muốn nhận những lợi ích này, e rằng không dễ dàng như vậy, đúng không?”

Bằng một câu đồng ý qua loa, bất kỳ một tu sĩ Luyện Khí kỳ nào cũng có thể làm được. Những điều kiện này mà đem rao bên ngoài, chỉ sợ không biết bao nhiêu tu sĩ Luyện Khí kỳ sẽ chen chúc đến tranh giành đến vỡ đầu.

Mà Lý Thanh từ trước đến nay chưa từng tin vào chuyện trên đời có bữa ăn miễn phí. Bên ngoài hấn tỏ ra dao động, nhưng trong lòng lại vô cùng tỉnh táo.

Mạc lão đầu cười khỏ, gật đầu nói:

“Đương nhiên, điều kiện duy nhất là... diệt trừ Nghiêm Đan Sư!”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Lý Thanh lập tức biến đổi, vẻ mặt kinh ngạc, lắp bắp nói:

“Cái này... cái này... lão trượng, người có thể quá xem trọng hai người chúng ta rồi! Nghiêm Đan Sư dù gì cũng là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, chỉ cần nhấc một ngón tay là đủ bóp chết chúng ta!”

“Muốn đối địch với một tu sĩ Trúc Cơ kỳ? Chúng ta còn chưa muốn chết sớm như vậy đâu.”

Mạc lão đầu dường như đã dự liệu trước phản ứng này, liền trầm giọng nói:

“Thương hội này vốn là sản nghiệp mà nhi tử bất thành khí của ta để lại cho ông cháu chúng ta. Thế nhưng, giờ đây lại bị Nghiêm Đan Sur cướp đoạt!”

“Bây giờ, toàn bộ lợi ích trong thương hội đều rơi vào tay hấn. Chỉ cần giết được hấn, đoạt lại thương hội, ta cam đoan hai vị sau này sẽ là thượng khách của Thủy Nguyệt Thương Hội!”

“Đương nhiên, ta không yêu cầu hai vị trực tiếp giao chiến với Nghiêm Đan Sur. Trong Quỷ Kiếm Môn, ta có một nghĩa tôn, có thể mời đến một vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ ra tay diệt trừ hấn.”

“Nghiêm Đan Sur là kẻ háo sắc, điểm này chỉ cần nhìn ánh mắt hấn khi thấy Thẩm tiểu hữu là có thể đoán được. Ta muốn nhờ hai vị giúp ta bày ra một cái bẫy...”

Nghe xong kế hoạch của Mạc lão đầu, Lý Thanh thâm cười lạnh trong lòng.

Nếu không phải trước đó hấn đã nghe ngóng tin tức trong tửu lâu, có lẽ thật sự sẽ tin vào lời này.

Sự thật là, thương hội này vốn đã sắp sụp đổ. Nếu không phải nhờ Nghiêm Đan Sur ra tay vực dậy, chỉ sợ đã sớm tan thành mây khói. Giờ đây hấn độc chiếm lợi ích của thương hội, cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng nguyên nhân quan trọng nhất khiến Lý Thanh từ chối không phải vì sự thật kia, mà bởi những điều kiện này đối với một tu sĩ Trúc Cơ kỳ như hấn không đủ sức hấp dẫn.

Nếu hấn và Thẩm Ngưng Băng thật sự chỉ là hai tán tu Luyện Khí kỳ, có lẽ còn có thể cân nhắc chuyện này.

Mượn nhờ nhan sắc của Thẩm Ngưng Băng làm mồi, để trưởng lão Quỷ Kiếm Môn ra tay ám sát Nghiêm Đan Sur khi hấn không phòng bị – xét về mặt lý thuyết, kế hoạch này hoàn toàn khả thi.

Đối với những tu sĩ Luyện Khí kỳ, vì một viên Trúc Cơ Đan, đừng nói là dùng mỹ nhân kế, dù có phải đem đạo lữ của mình ra làm vật hi sinh, cũng chưa chắc có người sẽ từ chối.

Thế giới của tán tu, chính là tàn khốc và đẫm máu như vậy.

Lý Thanh khẽ lắc đầu, bình tĩnh nói:

“Xin lỗi, Mạc lão trượng, chuyện này ta không thể nhận lời.”

“Nếu ngươi đã có thể mời trưởng lão Quỷ Kiếm Môn hỗ trợ, vậy cứ trực tiếp nhờ hắn ra tay, cần gì phải vòng vo rắc rối như vậy?”

Mạc lão đầu thoáng trầm ngâm, rồi cười khỏ:

“Ai... Không giấu gì ngươi, trước đây Nghiêm Đan Sư quả thực đã giúp Thủy Nguyệt Thương Hội vượt qua nguy cơ. Nếu bây giờ ta thẳng thừng mời người ngoài giết hắn, e rằng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của thương hội.”

“Ta chỉ cần một cái cơ danh chính ngôn thuận, để sau này không ai có thể chỉ trích Thủy Nguyệt Thương Hội mà thôi.”

“Haa, nếu Lý tiểu hữu đã cự tuyệt, vậy ta cũng không miễn cưỡng.”

“Chỉ là, ta có một thỉnh cầu nhỏ... Mong hai vị giữ bí mật chuyện này giúp ta.”

Cho tới bây giờ, Mạc lão đầu vẫn còn nghĩ rằng Lý Thanh từ chối là vì không nỡ dùng nhan sắc của Thẩm Ngưng Băng để đổi lấy lợi ích.

Ánh mắt lão lóe lên một tia thất vọng, không còn ôm hy vọng gì đối với hắn nữa.

Trong mắt lão, một tu sĩ mà ngay cả nữ nhân bên cạnh cũng không thể buông bỏ vì lợi ích, ngày sau con đường tu hành chắc chắn không thể đi xa.

Lý Thanh nhếch miệng cười nhạt, thần sắc như ánh mặt trời rạng rỡ:

“Yên tâm, ta miệng rất kín.”

Sau đó, Mạc lão đầu liền rời đi, để lại Lý Thanh cùng Thẩm Ngưng Băng trong sân nhỏ.

Thẩm Ngưng Băng từ đầu đến cuối không nói một lời, nhưng ánh mắt băng hàn lại càng thêm lạnh lẽo.

Tuy nhiên, rất nhanh nàng đã thu lại khí thế lạnh lùng, khẽ cười tự giễu:

Chương 859

DTV EBOOK

“Xem ra Lý sư huynh nhìn người chuẩn thật. Trước đây ta còn tưởng Mạc lão đầu là người trung hậu, không ngờ...”

Lý Thanh thần nhiên nói:

“Đừng nghĩ nhiều nữa, mau rời đi thôi. Ta có cảm giác nơi này sắp có phiền toái.”

“Lúc trước ta ra ngoài tìm hiểu một chút tin tức, nghe nói ở phía Nam ngoài thành có vài ngọn núi có linh mạch, trong đó có động phủ cho thuê. Nơi đó còn có một phường thị nhỏ, chuyên dành cho tu sĩ trao đổi vật phẩm.”

“Ta dự định đến đó thuê một động phủ để tĩnh tâm tu luyện. Thâm sư muội, ngươi có đi không?”

Không chút do dự, Thâm Ngưng Băng liền đáp:

“Ta đi!”

Từ trước đến nay, Lý Thanh luôn thể hiện bản thân là một tán tu dày dặn kinh nghiệm sinh tồn, mà đây chính là điểm mà Thâm Ngưng Băng còn thiếu sót.

Vì vậy, nàng đương nhiên muốn tiếp tục đi theo hấn để trau dồi thêm kinh nghiệm, ít nhất cũng có thể tránh được không ít rắc rối.

“Vậy mau chóng thu dọn, đêm nay xuất phát. Ta không muốn đợi đến khi Mạc lão đầu thật sự mời trưởng lão Quỷ Kiếm Môn đến rồi mới rời đi.”

“Ta đã tìm hiểu rõ, Quỷ Kiếm Môn ở khu vực này thế lực không nhỏ, có cả một lão tổ Nguyên Anh kỳ trấn giữ, tuyệt đối không thể tùy tiện trêu chọc.”

“Tuy nhiên, đây cũng có thể xem là một tin tức tốt. Quỷ Kiếm Môn cường thế, đồng nghĩa với việc địa bàn của bọn họ khá an toàn, sẽ không dễ bị các cuộc chiến tranh giữa các thế lực tiên đạo ảnh hưởng. Xem như một nơi thích hợp để tĩnh tu.”

Lý Thanh nói rất nhanh, đồng thời thả thần thức ra dò xét tình huống xung quanh theo thói quen.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn lóe lên, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh:

“Xem ra Mạc lão đầu không có ý định để chúng ta dễ dàng rời đi. Hắn không tin chúng ta sẽ giữ bí mật giúp hắn.”

Quả nhiên, ở vài góc khuất bên ngoài sân nhỏ, có không ít thám tử đang ẩn nấp.

Trong số đó, một vài kẻ còn từng là tiêu sư hành thương cùng Mạc lão đầu, có thể thấy bọn chúng đều là tâm phúc của lão.

Vốn dĩ, Thẩm Ngung Băng còn đang cảm thán kinh nghiệm phong phú của Lý sư huynh, nhưng khi nghe hắn nói vậy, sắc mặt nàng lập tức trở nên âm trầm.

Rõ ràng, nàng cũng đã nhận ra tình huống bất thường bên ngoài sân nhỏ.

Buổi tối hôm ấy, vốn dĩ Lý Thanh và Thẩm Ngung Băng định âm thầm rời đi mà không từ giã, nhưng cuối cùng vẫn phải tạm thời gác lại ý định này.

Bởi vì ngay bên ngoài viện của bọn họ, vẫn có người âm thầm giám sát chặt chẽ.

“Đi thôi! Nếu lão già Mạc không chịu nói chuyện tử tế, vậy ta cũng chỉ có thể cho hắn biết thế nào là lễ độ!”

Giọng nói của Lý Thanh lạnh lẽo như băng, hắn quyết định để cho Mạc lão tự lựa chọn. Nếu lão thực sự muốn xé rách mặt nạ, vậy thì Lý Thanh cũng chẳng ngại bại lộ tu vi Trúc Cơ kỳ của mình.

Thẩm Ngung Băng không nói gì, nhưng sắc mặt lạnh như băng của nàng đã thể hiện rõ thái độ.

Không phải hai người họ không thể chờ thêm một thời gian, mà là không muốn dính dáng gì thêm đến vị trưởng lão của Quỷ Kiếm Môn. So với kẻ đó, một tu sĩ Luyện Khí kỳ như Mạc lão lại dễ đối phó hơn nhiều.

Thế nên, Lý Thanh đi đầu đẩy cửa bước ra ngoài, thần sắc bình tĩnh.

Thẩm Ngưng Băng lặng lẽ đi sát phía sau, đồng thời mở rộng thần thức, dò xét tình hình xung quanh.

Quả nhiên, một tên thám tử giám sát bọn họ thấy hai người rời đi thì lập tức chạy vội về phía thương hội.

Hai người chẳng buồn quan tâm đến động thái đó, cứ thế sánh vai bước tiếp về hướng địa bàn của Thủy Nguyệt thương hội.

Nhưng ngay sau đó, Mạc lão dẫn theo một nhóm tâm phúc chạy tới, sắc mặt căng thẳng, như thể có thể chảy ra nước.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Lý Thanh khẽ thở dài.

Cuối cùng cũng phải xé rách mặt nạ rồi...

“Hai vị đạo hữu, chẳng lẽ Thủy Nguyệt thương hội ta chiêu đãi không chu đáo, nên hai vị mới muốn rời đi như vậy?”

Mạc lão cất giọng vang vọng từ phía trước một góc rẽ.

Nghe vậy, Lý Thanh vẫn giữ nụ cười bình thản, nhàn nhạt đáp:

“Ta và nàng không thích dừng lại quá lâu ở một chỗ. Định rời khỏi Hướng Dương Thành để đi du lịch đây đó.”

Mạc lão đương nhiên không tin lấy một chữ. Ban ngày hắn vừa tiết lộ ý định ra tay với Nghiêm Đan Su, bây giờ hai người này liền muốn rời đi, nhìn thế nào cũng không giống chuyện tình cờ.

Điều quan trọng nhất là, nếu hai người này tiết lộ chuyện này ra ngoài, thì dù hắn có đoạt lại Thủy Nguyệt thương hội cũng không thể giữ được danh tiếng.

Mà với một thương hội, danh dự và tín nhiệm là nền tảng quan trọng nhất.

“Hai vị, có thể chờ thêm một thời gian được không? Đợi ta xử lý xong chuyện ở đây, ta sẽ tự mình đưa các người rời khỏi Hướng Dương Thành.”

Ý của Mạc lão rất rõ ràng – chờ hắn diệt trừ Nghiêm Đan Su xong, rồi mới giải quyết luôn hai người này.

Chương 860

DTV EBOOK

Còn đưa đi theo nghĩa nào, thì chẳng cần nói cũng biết.

Lý Thanh bật cười:

“Ha ha, ta sợ đến lúc đó thần tiên đánh nhau, kẻ vô can như ta lại vạ lây mất.”

“Mạc lão trượng, cứ để bọn ta rời đi đi. Ta hứa sẽ giữ bí mật của người.”

Lời đã nói đến mức này, với tư cách là một Trúc Cơ kỳ tu sĩ, Lý Thanh đã rất nể mặt.

Nếu không phải vì cố kỵ trưởng lão của Quỷ Kiếm Môn, hẳn đã sớm động thủ.

Mạc lão nhếch môi cười lạnh:

“Hai vị, lão phu sống đến chừng này tuổi là nhờ vào việc không dễ dàng tin tưởng người khác.”

“Cũng bởi vì ta hiểu một đạo lý: Chỉ có kẻ chết mới giữ được bí mật.”

Giọng nói của hắn tràn đầy sát ý, bộ dáng hòa ái khi trước đã biến mất không còn chút dấu vết.

Nói đến nước này, xem như hai bên hoàn toàn xé rách mặt nạ, không còn đường lui.

Lý Thanh thở dài lần nữa, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo:

“Mạc lão, người thật sự không muốn nhường đường sao?”

Đáp lại hắn là một cái phát tay của Mạc lão.

Lập tức, mười mấy tu sĩ Luyện Khí kỳ cùng vài võ giả có thân thủ không tầm thường bao vây lấy hai người.

Ý tứ đã quá rõ ràng.

Lý Thanh chẳng buồn che giấu nữa, hần đột nhiên giải phóng khí tức vẫn luôn thu liễm.

Cùng lúc đó, Thẩm Ngưng Băng cũng phóng thích toàn bộ uy áp của bản thân.

Oanh! Oanh!

Hai luồng linh áp cường đại quét ngang, đè ép đến mức hơn mười kẻ vây quanh bọn họ đều ngã rạp xuống đất như lá rụng mùa thu.

Hai người này đều là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ hàng thật giá thật!

Hơn nữa, Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng đều đã trải qua vô số trận chiến sinh tử, giờ phút này khi bộc phát toàn bộ khí thế, ai có thể ngăn cản được?

“Trúc Cơ... Trúc Cơ kỳ tu sĩ!”

“Tiền bối tha mạng! Hai vị tiền bối tha mạng, chúng ta có mắt không trông!”

Từng tiếng cầu xin vang lên liên tiếp.

Ở phía sau đám người, Mạc lão vốn đang tự tin tràn trề, giờ phút này sắc mặt đã hoàn toàn biến đổi, trở nên vô cùng hoảng hốt.

Chỉ trong một hơi thở, từ chỗ nắm chắc phần thắng, tình thế đã đảo ngược hoàn toàn!

Ban đầu hần tưởng hai người này chỉ là côn trùng dễ bắt, ai ngờ đối phương lại là chân long!

Mạc lão đầu sắc mặt thoáng chốc tái xanh, trong lòng tràn đầy khiếp sợ. Hần thế nào cũng không ngờ, hai người mà hần tiện tay nhặt về từ Cự Mộc Chi Sâm, vậy mà đều là Trúc Cơ kỳ tu sĩ!

“Hai vị đạo hữu... Vừa rồi ta... ta chỉ là nói đùa một chút thôi.”

Nói lời này, Mạc lão cố nặn ra một nụ cười, nhưng so với khóc còn khó coi hơn gấp bội.

Nhìn vẻ mặt nhăn nhó ấy, Lý Thanh không nhịn được khẽ lắc đầu, mỉm cười đầy ảm ý.

“Lão Mạc, ta thật sự không biết phải nói người thế nào đây...”

“Thôi được rồi, nể tình người đã dẫn bọn ta ra khỏi Cự Mộc Chi Sâm, lần này ta không tính toán với người. Biến đi cho khuất mắt, chúng ta sẽ không tự tay ra tay với người.”

Lời này vừa dứt, đừng nói là Mạc lão đầu, ngay cả Thẩm Ngung Băng cũng không giấu nổi sự ngạc nhiên, ánh mắt nàng ánh lên vẻ khó hiểu.

Không diệt trừ hậu hoạn sao?

Từ trước đến nay, Lý sư huynh đâu phải loại người nhân từ nương tay như vậy?

Nhưng dù trong lòng nghi hoặc, nàng vẫn lựa chọn tin tưởng vào phán đoán của hắn, lặng lẽ giữ im lặng.

Về phần Mạc lão, hắn hoàn toàn sững sờ. Ban đầu, hắn còn tưởng hôm nay dù có thế nào cũng phải bị phế tu vi, không ngờ đối phương lại tha cho hắn!

“Thật sự cảm tạ! Đều là do ta có mắt không trông, không nhận ra hai vị là cao nhân!”

Ngay khi hắn thầm nghĩ rằng hai người này có lẽ chỉ là loại tu sĩ trẻ tuổi quanh năm bế quan khổ tu, mới vừa bước ra ngoài thế giới rộng lớn, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu hắn.

“Hai vị tiền bối đã có thực lực như vậy, vì sao không giúp ta diệt trừ Nghiêm Đan Sư?”

“Nếu hai vị giúp ta, toàn bộ tài sản của hắn ta sẽ không lấy một xu, hơn nữa mỗi năm Thủy Nguyệt thương hội sẽ trích một nửa lợi nhuận để kính hiếu hai vị!”

“Lấy thực lực của hai vị, chắc chắn có thể thần không biết, quỷ không hay mà giết hắn! Hiện giờ Nghiêm Đan Sư đang say hoa lâu trong thành, nếu chúng ta mai phục ở đây, đợi hắn trở về là có thể ra tay ngay!”

Lời vừa nói ra, ngay cả Lý Thanh cũng không khỏi bội phục da mặt của Mạc lão đầu, đúng là dày hơn cả tường thành!

Chân trước còn muốn giết bọn ta, chân sau đã vội đưa cảnh ô liu, muốn mời hợp tác?

Sự đổi mặt này cũng nhanh quá rồi đó!

Người bình thường tuyệt đối không làm được!

Đương nhiên, Lý Thanh chẳng có chút hứng thú nào với đề nghị này.

Loại người như Mạc lão đầu, ai mà biết lúc nào hắn sẽ đâm sau lưng một nhát? Tốt nhất là tránh xa càng xa càng tốt.

Chương 861

DTV EBOOK

“Ta không muốn dính vào mấy chuyện vật vãn của thương hội các ngươi, tốt nhất là đừng tự tìm đường chết.”

“Nào, đi thôi, sư muội.”

Nói xong, Lý Thanh hai tay chấp sau lưng, sải bước đi xuyên qua đám người đang nằm tê liệt trên mặt đất.

Dưới ánh mắt kính sợ của tất cả mọi người, hắn và Thẩm Ngưng Băng tắm mình trong ánh trăng, rời khỏi địa bàn của Thủy Nguyệt thương hội.

Sau khi đi được một quãng xa, Thẩm Ngưng Băng cuối cùng cũng không nhịn được nữa, lên tiếng hỏi:

“Lý sư huynh, vì sao không giết hắn?”

Lý Thanh khẽ cười:

“Nếu ta giết Mạc lão, lỡ như bị Quỷ Kiếm Môn trưởng lão ghi thù thì sao?”

“Mặc dù lão chưa chắc sẽ vì một Luyện Khí kỳ tu sĩ mà đi tìm bọn ta trả thù, nhưng mọi chuyện đều có ngoại lệ. Nhỡ đâu Mạc lão có quan hệ đặc biệt với ai đó trong môn phái thì sao?”

“Ví dụ như Nghĩa Tôn của hắn cũng là đệ tử Quỷ Kiếm Môn, vậy thì phiền phức rồi.”

Nghe vậy, Thẩm Ngưng Băng cau mày, giọng nói lạnh lùng:

“Mạc lão đáng chết! Loại người vong ân phụ nghĩa, chẳng lẽ cứ thế bỏ qua?”

“Hắn sẽ còn nhớ thương chúng ta về sau đấy!”

Lý Thanh chỉ cười nhạt, thần sắc vô cùng thản nhiên.

“Ai nói ta bỏ qua cho hắn?”

“Ta chỉ nói là không tự tay giết hắn, chứ đâu có nói sẽ tha cho hắn?”

“Có đôi khi, giết người không nhất thiết phải tự mình động thủ, người phải học cách mượn đao giết người.”

Lời này khiến Thẩm Ngưng Băng ngẩn ra, thoáng chốc vẫn chưa phản ứng kịp.

Nhưng khi nghe tiếp câu sau, nàng liền bừng tỉnh đại ngộ!

“Người đi trước đến ngoại thành phía Nam chờ ta, ta sẽ ghé qua say hoa lâu một chuyến.”

“Ban ngày khi Mạc lão thương lượng với ta, ta đã dùng thần thức ghi lại hình ảnh, khắc vào trong ngọc giản.”

“Giờ là lúc... mượn đao giết người.”

Nói xong, Lý Thanh liền rảo bước về phía trung tâm Hương Dương Thành.

Nhìn theo bóng lưng hắt, Thẩm Ngưng Băng sững sờ một lúc lâu.

Một lần nữa, nàng lại cảm nhận được sự cơ trí thâm sâu của Lý Thanh.

Nếu đổi lại là nàng, chỉ sợ đã trực tiếp ra tay, đâu có suy tính được nhiều như vậy.

“Không hổ là Lý sư huynh!”

Say Hoa Lâu là một trong những hoa lâu danh tiếng nhất tại Hương Dương Thành Trung.

Nơi này đặc biệt ở chỗ, tất cả những người phục vụ trong lâu đều là nữ tu xinh đẹp như hoa, lại còn am hiểu thuật hầu hạ khiến người ta mê say.

Chỉ cần trong tay có đủ Linh Thạch, dù là phàm nhân cũng có thể vào đây tận hưởng sự tiếp đãi của mỹ mạo tiên tử.

Tuy nhiên, sau khi bước vào Say Hoa Lâu, rốt cuộc là thật sự được tận hưởng niềm vui, hay chỉ là trúng mê huyễn chi thuật, thì chẳng ai có thể nói chắc.

Vậy nên, trên cơ bản, người thường rất hiếm khi dám đến đây. Những kẻ qua lại nơi này, ai nấy cũng đều là tu sĩ có tu vi không tầm thường.

“Sớm đã nghe nói qua về nơi phong nguyệt dành riêng cho tu sĩ này từ lúc còn ở Thiên Hà Phường Thị, không ngờ hôm nay lại có cơ hội ghé thăm một chuyến.”

Lý Thanh cười khẽ, sau đó tự nhiên, hào phóng bước vào, không hề có chút e dè hay cố kỵ.

Ngay khi hần vừa bước vào đại sảnh Say Hoa Lâu, một con hương thơm nhàn nhạt lập tức ập tới.

Một giọng nói ngọt ngào, quyến rũ vang lên bên tai:

“Vị đạo hữu này, tối nay phong nguyệt thật đẹp... Tiểu nữ tử có thể may mắn được cùng người thưởng thức hay không?”

Hần vừa quay đầu, liền nhìn thấy một nữ tu mặc sa y đen mỏng manh, thân hình uyển chuyển như nước, vừa mơ hồ vừa đầy cảm dỗ.

Nàng tuy không có tu vi cao, nhưng lại tinh thông mị thuật, từng lời nói phát ra đều như có mang theo mị lực vô hình, phối hợp với dáng vẻ thướt tha, khiến người khác dễ dàng chìm đắm trong ảo giác mê hoặc.

Đáng tiếc...

Đối với một thần hồn cường đại như Lý Thanh, thứ mị thuật này chẳng khác nào trò trẻ con.

Hần thản nhiên lắc đầu, giọng nói lạnh nhạt:

“Ta chỉ muốn lên lầu uống hai chén rượu. Còn phong nguyệt gì đó, miễn bàn đi.”

Nữ tu kia thoáng khựng lại, có vẻ bất ngờ khi mị công của mình không có tác dụng.

Sắc mặt nàng lập tức lạnh lùng, quẳng xuống một câu:

“Lầu hai, nhã tọa, một vị.”

Nói xong, nàng dứt khoát xoay người rời đi, không thềm để tâm thêm chút nào nữa.

...Cái gì? Thực tế vậy sao?!

Ngay cả Lý Thanh cũng khẽ giật mình vì thái độ phục vụ quá lạnh nhạt này.

Dù mình không có ý định tiêu phí thật, nhưng cũng không cần bị đối xử như khách hàng cấp thấp như vậy chứ?

Nhưng rất nhanh, hắn liền nhận ra vấn đề.

Từ lúc vào thành đến giờ, hắn vẫn luôn thu liễm khí tức, che giấu thân phận Trúc Cơ kỳ tu sĩ.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng hắn bỗng nảy sinh một ý nghĩ ác thú vị, liền khẽ buông lỏng khí tức.

Một cỗ uy áp của Trúc Cơ kỳ tu sĩ chợt bùng phát, quét ngang toàn bộ hoa lâu.

Hiệu quả lập tức thể hiện!

Chương 862

DTV EBOOK

Nữ tu mặc sa y đen, vừa mới dứt khoát bỏ đi, đột nhiên khựng lại giữa chừng.

Ngay sau đó, nàng quay người lại, gương mặt bỗng đổi sang nụ cười yêu kiều, đôi mắt long lanh ánh nước, cả người toát ra vẻ nhu mì mềm mại.

Sự thay đổi tư thái này... so với Mạc lão đầu khi nãy cũng chẳng khác biệt là bao!

Lý Thanh không nhận được cảm khái trong lòng:

“Đại Hoang Vực, quả nhiên nhân tài đông đúc.”

Sau khi bước lên Say Hoa Lâu, Lý Thanh tất nhiên không phải vì tìm nữ tu tiên tử để cùng nâng ly tiêu sầu. Mục đích của hắn rất rõ ràng.

Chẳng tốn bao nhiêu thời gian, hắn đã tìm thấy Nghiêm Đan Sư, người đang ôm trái ôm phải hai nữ tu mỹ mạo, vui vẻ tận hưởng hương sắc.

Nhìn thấy cảnh này, khóe miệng Lý Thanh khẽ nhếch lên, thầm nghĩ mấy tên luyện đan sư này có lẽ cũng có không ít đan phương điều dưỡng thân thể. Nếu không, dù là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, thân thể cũng khó lòng chịu nổi kiểu phóng túng như thế này.

Hắn lặng lẽ ngồi vào một góc, tự rót cho mình một chén linh tửu, sau đó dùng thần thức cường đại trực tiếp truyền âm nhập mật đến Nghiêm Đan Sư, kẻ đang cao hứng vui đùa cùng nữ tu.

“Nghiêm Đan Sư, ta có một thứ mà ngươi nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.”

Sau khi truyền xong câu này, Lý Thanh chẳng nói thêm gì, chỉ nhàn nhã thưởng thức linh tửu, tận hưởng mùi thơm còn vương trên đầu lưỡi.

Nghiêm Đan Sur đang đắm chìm trong hoan lạc, bỗng dung thân thể hắn khẽ run lên. Hắn lập tức đảo mắt nhìn quanh.

“Nghiêm tiền bối, ngài sao vậy?”

Một nữ tu e lệ dựa sát vào người hắn, ngả ngón vẽ vòng lên bụng hắn bằng đầu ngón tay mềm mại.

Thế nhưng, Nghiêm Đan Sur đã không còn tâm trạng để hưởng thụ. Hắn đưa mắt khóa chặt vào Lý Thanh, vẻ mặt lập tức biến đổi.

Khoảnh khắc ấy, đáy mắt hắn ánh lên một tia chấn động.

“Đây chẳng phải là tên què mà lão già Mạc mang về sao?”

Không đúng! Người này lại có thể dùng truyền âm nhập mật, chỉ ít phải có thần thức cấp bậc Trúc Cơ kỳ mới làm được!

“Tê!”

Nghiêm Đan Sur không khỏi hít một hơi lạnh. Hắn chợt nhận ra—người mà hắn từng xem thường, vậy mà cũng là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ!

Tay hắn khẽ run, suýt chút nữa đánh đổ chén rượu trên bàn. Ánh mắt lập tức trở nên cảnh giác.

Đáp lại điều đó, Lý Thanh chỉ mỉm cười, nâng chén rượu ra hiệu với hắn.

Nghiêm Đan Sur chần chừ, đang cân nhắc xem có nên đến đối diện trực tiếp trò chuyện với Lý Thanh hay không. Thế nhưng, nội tâm hắn vẫn có chút kiêng dè.

“Nơi này là Say Hoa Lâu, hắn không dám tùy tiện ra tay đâu. Nếu vậy, chi bằng ta cứ đến xem thử hắn muốn gì?”

“Hơn nữa, ta và hắn vốn không có thù oán. Chẳng qua ngày đó chỉ tiện miệng gọi hắn là tên què mà thôi.”

Nhưng rồi, hắn lại nghĩ đến một khả năng khác.

“Không đúng! Người này là do lão già Mạc mang về... chẳng lẽ hắn là viện thủ mà lão già đó mời đến?”

Tựa hồ nhận ra tâm tư phức tạp của đối phương, Lý Thanh chẳng buồn tiếp xúc thêm. Hắn lười giải thích nhiều, để tránh

hiềm nghi, trực tiếp lấy một viên ngọc giản từ trong ngực ra, đặt xuống bàn.

Làm xong tất cả, Lý Thanh đứng dậy rời đi, không chút lưu luyến.

Hắn cứ thế rời đi?

Nghiêm Đan Sur thoáng sửng sờ, thực sự không đoán được mục đích của Lý Thanh. Do dự một chút, hắn bèn ra hiệu cho một nữ tu bên cạnh.

“Đi, đem ngọc giản kia lại đây cho ta.”

Nghe vậy, mỹ nhân e thẹn nói:

“Nghiêm tiên bối, đây có thể là đồ của khách nhân khác, chúng ta không nên tùy tiện động vào a.”

Một nữ tu khác lại tinh nghịch nói:

“Hi hi, có khi trong đó là một môn công pháp tuyệt thế đó. Nếu thật sự là bảo vật, tiên bối đừng quên chúng ta nha, có lợi thì phải chia chứ!”

Nghiêm Đan Sur chẳng buồn để ý đến hai nữ tu kia, thần thức hắn lập tức thăm dò vào trong ngọc giản.

Ngay sau đó, lông mày hắn nhíu chặt, sắc mặt trở nên âm trầm đáng sợ.

“Rắc!”

Hắn bóp chặt đầu ngón tay, một luồng kinh lực bắn ra, trực tiếp nghiền nát ngọc giản thành tro bụi.

Hai mỹ tử trong lòng hắn giật mình sợ hãi, sắc mặt trắng bệch.

Nghiêm Đan Sur hít sâu một hơi, gằn giọng:

“Tốt! Tốt! Tốt lắm!”

“Cái đồ vong ân phụ nghĩa, lang tâm cầu phê!”

“Năm xưa nếu không có ta, thương hội sớm đã sụp đổ! Vậy mà bây giờ hắn lại tìm người tới đối phó ta? Quả thực lòng dạ rắn rết!”

Sát ý bùng lên trong mắt hắn, ngay lập tức, hắn ném xuống bàn mấy chục khối linh thạch để trả tiền rượu rồi đứng dậy rời

đi.

“Áy, Nghiêm tiền bối, sao lại vội vàng rời đi thế? Bên ngoài trời lạnh, để nô gia hầu hạ ngài thêm chút nữa nha?”

Một mỹ nhân định kéo tay hắn giữ lại, nhưng chưa kịp nói hết câu, Nghiêm Đan Sư đã vọt thẳng ra khỏi Say Hoa Lâu. Ánh mắt hắn tràn đầy sát khí, bước chân gấp gáp.

Trong đầu hắn lúc này chỉ có một ý niệm duy nhất:

Chương 863

DTV EBOOK

“Lão già Mạc! Lão dám tìm trưởng lão Quỷ Kiếm Môn để đổi phỏ ta ư? Quả nhiên là độc ác đến cực điểm!”

“Đêm nay, dù có liều mạng từ bỏ thương hội, ta cũng phải giết người cùng đứa cháu gái đó!”

Một bên khác, sau khi truyền tin xong, Lý Thanh mặc dù có chút tò mò muốn xem náo nhiệt, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn quyết định không dừng lại, trực tiếp rời khỏi thành.

“Chắc chắc chắc, loại nơi phong nguyệt thế này sau này nên ít lui tới thì hơn. Linh tử chẳng ra sao, mà giá cả thì lại cắt cổ hơn cả tử lâu bình thường!”

Lý Thanh thương xót nhìn đám Linh Thạch đã mất, thở dài cảm thán. Nghĩ đến bản thân bây giờ đã là một tán tu, sau này tiêu xài Linh Thạch cũng phải tiết kiệm hơn.

May mà những năm qua hắn vẫn có chút tích góp, lại chẳng có gì cần tiêu xài quá lớn. Trước mắt, trong túi trữ vật của hắn vẫn còn hơn ngàn khối Linh Thạch có thể tùy ý sử dụng.

“Bất quá, sau này vẫn phải nghĩ cách tăng thu giảm chi. Số Linh Thạch hiện tại tuy không ít, nhưng nếu không tìm cách kiếm thêm, e rằng chẳng mấy chốc sẽ cạn kiệt.”

“Ai... Xem ra vẫn phải tiếp tục ‘mãi nghệ’ kiếm tiền rồi!”

Tất nhiên, cái gọi là “mãi nghệ” này không phải kiểu ngực trần đập vỡ tảng đá, mà là dùng kỹ thuật luyện khí của hắn.

Hiện tại, trình độ luyện khí của Lý Thanh ngày càng tinh xảo, hắn đã có đủ tự tin để luyện chế Cực phẩm pháp khí!

Chỉ cần nghĩ cách mở ra danh tiếng, về sau muốn kiếm Linh Thạch cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Nghĩ vậy, hắn đã đến gần cửa thành nam của Hương Dương Thành. Ngay khi chuẩn bị vượt qua hộ thành trận pháp để rời

đi, từ phía tây thành bỗng truyền đến một tiếng động mạnh mẽ.

Âm âm!

Đó là âm thanh của kiến trúc sụp đổ, nghe có vẻ như đang có một trận chiến ác liệt diễn ra.

Lý Thanh hí mắt nhìn thoáng qua, nhưng rồi chỉ lắc đầu nhạt nhẽo, chẳng mấy để tâm, tiếp tục rời khỏi Hương Dương Thành.

Sáng sớm hôm sau, tin tức Thủy Nguyệt Thương Hội bị phá hủy hoàn toàn đã lan truyền khắp thành.

Trong chốc lát, từ quán rượu đến trà lâu, đâu đâu cũng bàn tán về chuyện này.

“Chuyện quá khoa trương! Toàn bộ khu tây của Hương Dương Thành đều là địa bàn của Thủy Nguyệt Thương Hội, vậy mà bây giờ tất cả đã biến thành một đồng phế tích!”

“Chắc chắn là do một tu sĩ Trúc Cơ kỳ ra tay, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Tôi qua ta nghe thấy tiếng nhà cửa âm âm sụp đổ, nhưng nào dám ra ngoài xem? Lỡ dính vào thì toi mạng!”

“Thủy Nguyệt Thương Hội rốt cuộc đã đắc tội ai mà lại dẫn tới đại họa như thế?”

“Nghiêm Đan Sư đâu? Thương hội bị hủy, chẳng lẽ hắn lại không ra tay sao?”

“Hắc hắc, có khi tôi qua hắn còn đang đắm chìm ở Say Hoa Lâu, lưu luyến không muốn về!”

Không khí bàn tán trong thành càng lúc càng sôi nổi, rất nhanh lại có thêm một tin tức chấn động truyền ra:

“Nghe đồn, Thủy Nguyệt Thương Hội là do chính Nghiêm Đan Sư tự tay hủy diệt!”

“Cái gì?! Làm sao có thể? Hắn hằng năm dựa vào thương hội kiếm được không biết bao nhiêu Linh Thạch, chẳng lẽ hắn phát điên, muốn tự hủy gia nghiệp?”

“Sáng nay có người từ xa trông thấy bóng dáng Nghiêm Đan Sư giữa đồng phế tích. Rất nhiều tiêu sư của Thủy Nguyệt Thương Hội đều chết dưới chân hắn!”

“Nhưng... tại sao? Hắn bị điên rồi sao?”

Rất nhanh, có kẻ thông thạo tin tức ngậm đứng ra giải thích:

“Ta nghe nói Mạc lão đầu dường như đã mời một viện thủ đến để đối phó Nghiêm Đan Sư, muốn đoạt lại quyền khống chế thương hội.”

“Tê! Lão già Mạc này thật sự ra tay độc ác!”

“Nếu là như vậy, thì chuyện này cũng dễ hiểu rồi. Nếu đổi lại là ta, cũng sẽ ra tay trước để bảo toàn mạng sống!”

Bên ngoài Hướng Dương Thành, có một dãy núi bao bọc thành trì, thế núi tạo thành hình vòm bảo vệ một vùng đất, linh khí vô cùng nồng đậm. Chân núi cây cối xanh rì, chim hót hoa nở, quả thật có thể xem như một nơi thích hợp để tu luyện.

Nếu đứng trên đỉnh núi vào buổi sáng, sẽ dễ dàng hiểu được vì sao nơi đây được gọi là Hướng Dương Thành—bởi khi mặt trời lên, cả thành trì như được phủ một lớp viền vàng rực rỡ.

Lúc này, Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng đang cưỡi ngựa phi nhanh về phía một khu vực có linh mạch mạnh mẽ.

Lý Thanh vừa đi vừa nói:

“Linh khí nơi này đúng là không tệ. Chỉ là... nơi đây thuộc địa bàn của Quỷ Kiếm Môn, không biết muốn thuê một tòa động phủ ở đây thì cần bao nhiêu Linh Thạch một năm?”

Nói xong, hắn dẫn Thẩm Ngưng Băng tiến vào vùng chân núi của mấy tòa linh phong phía trước.

Rất nhanh, có mấy tên đệ tử Quỷ Kiếm Môn canh giữ nơi này tiến lại gần.

Lúc này, Lý Thanh cùng Thẩm Ngưng Băng đều không thu liễm khí tức của mình, trực tiếp phóng thích tu vi Trúc Cơ kỳ, không chút e ngại.

Chương 864

DTV EBOOK

Mấy tên Ma Tu kia vừa cảm nhận được uy áp trên thân hai người, lập tức trở nên cung kính hơn. Dù bản thân là tu sĩ Ma Đạo, nhưng trong thế giới tu tiên, kẻ mạnh chính là đạo lý tối thượng.

Quỷ Kiếm Môn cũng không ngoại lệ—ở đây, kẻ có nắm đầm lớn hơn mới là kẻ có quyền lên tiếng!

Vì vậy, khi đối diện với tu sĩ có tu vi cao hơn mình, bọn chúng cũng không dám tỏ ra can rờ.

Một tên đệ tử Quỷ Kiếm Môn ôm quyền cung kính hỏi:

“Hai vị tiên bối, nơi này chính là linh phong của Quỷ Kiếm Môn. Không biết hai vị đến đây để thăm bằng hữu, vào phường thị, hay muốn thuê động phủ?”

Lý Thanh lạnh nhạt đáp:

“Chúng ta muốn thuê một tòa động phủ. Nơi này còn chỗ trống không?”

Tên đệ tử kia vội vàng gật đầu:

“Tất nhiên là có! Hai vị tiên bối, xin mời theo ta!”

Sáng sớm tại Nam Dương Phong, Lý Thanh từ trong động phủ trên sườn núi chậm rãi bước ra.

Hắn cùng Thẩm Ngưng Băng mỗi người thuê riêng một tòa động phủ. Thời gian lặng lẽ trôi qua đã mười ngày, trong suốt quãng thời gian ấy, hắn một mực chuyên tâm tu luyện.

Nhìn về phía khu phường thị được xây dựng giữa mấy tòa linh phong, ánh mắt Lý Thanh dần trở nên trầm tư.

“Thuê một động phủ ở đây, mỗi năm mất đến 1200 khối linh thạch, giá này đúng là không hề rẻ...”

“Nếu cứ mãi tiêu xài mà không kiếm thêm, e rằng chẳng mấy chốc ta sẽ rơi vào cảnh cạn kiệt linh thạch!”

“Đến lúc phải nghĩ cách kiếm sống rồi!”

Ánh mắt hần lóe lên tia quyết tâm, sau đó thân hình khẽ động, hai chân đạp lên gió mà lao nhanh về phía phường thị dưới chân núi.

Đối với một tán tu có chút kỹ nghệ tu tiên như hần, con đường kiếm linh thạch nhanh chóng và ổn thỏa nhất chính là mãi nghệ kiếm tiền.

Những kẻ không có kỹ năng gì đáng kể thì chỉ có thể liều mạng xông pha nơi nguy hiểm hoặc nhận nhiệm vụ từ các thế lực lớn để kiếm linh thạch.

Nhưng Lý Thanh tuyệt đối sẽ không chọn cách đó! Ở Đại Hoang Vực, hần chẳng quen biết ai, tình hình nơi này thế nào cũng không rõ, nếu tùy tiện dẫn thân vào hiểm địa để tìm kiếm cơ duyên, hoặc nhận những nhiệm vụ nguy hiểm, rủi ro quá cao.

Là tán tu thì đương nhiên phải tránh xa mọi hành động có độ nguy hiểm cao!

Vừa suy nghĩ, hần vừa đáp xuống Nam Dương phường thị.

Phường thị này quy mô không quá lớn, xét về độ phồn hoa thì chẳng thể so sánh với Hường Dương Thành, nhưng cũng không đến mức quá đìu hiu.

Điều đặc biệt nhất chính là, người lui tới ở đây hầu hết đều là tu sĩ có thực lực không tầm thường, hoặc ít nhất cũng có chút thân gia, phần lớn là những kẻ thuê động phủ trong các linh phong xung quanh.

Chính vì vậy, những tu sĩ đủ khả năng mở cửa hàng tại nơi này hần đều rất tự tin vào kỹ nghệ tu tiên của mình.

Cũng bởi thế, Nam Dương phường thị đặc biệt thu hút những tu sĩ Trúc Cơ kỳ, thậm chí không ít Luyện Khí kỳ có lai lịch cũng thường xuyên lui tới.

Dạo một vòng quanh khu chợ, Lý Thanh không khỏi cảm thán:

“Trận pháp, phù lục, đan dược, pháp khí, thậm chí cả khôỉ lỏi cũng có... Quả thực tuy nhỏ nhưng đủ cả ngũ tạng!”

Hắn xoa cằm, chậm rãi bước đi, ánh mắt quét nhìn từng cửa hàng.

Lúc thuê động phủ, hắn từng hỏi thăm vài đệ tử Quỷ Kiếm Môn trấn giữ nơi đây, muốn mở cửa hàng tại phường thị này thật ra không có yêu cầu gì đặc biệt. Chỉ cần mỗi năm nộp cho Quỷ Kiếm Môn 300 khối linh thạch, vậy là được phép bày quầy bán hàng.

Không ngờ lại rẻ đến vậy!

Sau khi dò hỏi thêm, hắn mới hiểu rõ ngọn ngành.

Thì ra, trước đây vốn không có Nam Dương phường thị. Về sau, một số tu sĩ Trúc Cơ kỳ thường xuyên giao lưu, trao đổi vật phẩm tại đây, dần dà hình thành một khu chợ tự phát.

Lâu dần, phường thị này ngày càng nổi tiếng, thu hút không ít tu sĩ ngoại lai đến tham gia náo nhiệt.

Thấy có cơ hội kiếm lời, Quỷ Kiếm Môn lập tức nhảy vào can thiệp, muốn biến nơi này thành một phường thị cao cấp, yêu cầu tất cả tu sĩ mở cửa hàng tại đây phải đóng mức thuế cao.

Nhưng nào ngờ, khi quy củ này được áp dụng, tất cả chủ quán đều đồng loạt rút lui, chẳng ai chịu mở cửa hàng nữa!

Kết quả, Nam Dương phường thị gần như đóng băng, chỉ còn mấy cửa hàng lẻ loi của Quỷ Kiếm Môn mở cửa mà thôi.

Không còn cách nào khác, vì những năm gần đây Quỷ Kiếm Môn tập trung toàn bộ lực lượng cho cuộc chiến với Cổ Hoa Tiên Triều, nên việc quản lý các khu vực nội bộ có phần lỏng lẻo.

Cuối cùng, bọn họ đành phải từ bỏ ý định biến nơi này thành một phường thị cao cấp, đồng thời hủy bỏ thuế nặng, chỉ thu một khoản 300 linh thạch tượng trưng mỗi năm.

Cũng nhờ vậy, các tán tu mới dần quay lại, tiếp tục duy trì hoạt động của Nam Dương phường thị, dần dà xây dựng lại thành một nơi có quy mô không nhỏ như hiện tại.

Chương 865

DTV EBOOK

Lý Thanh nghe xong câu chuyện, khoe môi nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt:

“Xem ra, nơi này đúng là rất thích hợp để ta khởi nghiệp a...”

“Quả nhiên, đoàn kết chính là sức mạnh a.”

Thân ở Nam Dương phường thị, Lý Thanh không khỏi cảm thán một câu.

Hắn vừa đi dạo không mục đích, vừa tìm kiếm xem có vị trí nào thích hợp để mở cửa hàng.

Ngay khi đang bước đi giữa dòng người tấp nập, ánh mắt hắn chợt dừng lại—phía trước có mấy đệ tử Quỷ Kiếm Môn đang dỡ bỏ một tòa kiến trúc.

Lý Thanh tò mò bước tới, cất giọng hỏi:

“Xin hỏi, vì sao tòa đan dược các này lại bị dỡ bỏ?”

Một đệ tử trẻ tuổi trong nhóm ngẩng đầu lên, đáp:

“À, là thế này, tiền bối. Cửa hàng đan dược này vốn do một vị đan sư họ Nghiêm trong thành mở. Nhưng sau khi hắn ra tay san bằng Thủy Nguyệt Thương Hội, thì cũng lập tức bỏ trốn.”

“Trưởng lão trong môn phái chúng ta còn định tìm hắn để tính sổ, nhưng xem ra người này đã chạy mất dạng. Cửa hàng này bỏ hoang lâu rồi, bây giờ dỡ bỏ cho khỏi vướng mắt thôi.”

Nghe vậy, ánh mắt Lý Thanh lóe lên một tia hứng thú.

“Hóa ra là thế... Không ngờ vị Nghiêm Đan Sư kia không chỉ có sản nghiệp trong thành mà ngay cả ở Nam Dương phường thị cũng có cửa hàng riêng. Đúng là ‘thỏ khôn có ba hang’ a!”

Hắn suy nghĩ một chút, rồi nở nụ cười:

“Các vị tiểu huynh đệ, ta đang có ý định mở một cửa hàng trong phường thị này để buôn bán chút ít.”

“Nếu không ngại, các người cứ để lại cửa hàng này cho ta. Ta chỉ cần thay bảng hiệu, sau này sẽ chuyên bán pháp khí.”

“Như vậy, các người cũng đỡ mất công đỡ bỏ, không phải tốt hơn sao?”

Vừa nói, hắn vừa cười tủm tỉm lấy từ trong túi trữ vật ra mấy chục khối linh thạch, chia đều cho ba người đệ tử Quỷ Kiếm Môn trước mặt.

Ba tên đệ tử nhìn nhau, mắt sáng rỡ.

“Vị tiền bối này muốn mở cửa hàng ở đây? Vậy thì tốt quá rồi! Linh thạch này, chúng ta sao dám nhận...”

Miệng nói vậy, nhưng tay thì đã nhanh nhẹn chộp lấy linh thạch nhét ngay vào ngực, động tác vô cùng thành thục.

Lý Thanh cười ha ha:

“Coi như là ta trả phí vất vả cho các người!”

“Có điều, sau này ta mở cửa hàng, thủ tục cần thiết chắc phải nhờ các người hỗ trợ rồi!”

Có câu nói rất đúng: “Có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ”. Dưới sự dẫn dắt của linh thạch, chuyện này được xử lý vô cùng suôn sẻ.

Mấy đệ tử Quỷ Kiếm Môn không nói hai lời, lập tức đỡ bỏ bảng hiệu của cửa hàng đan dược cũ, rồi nhanh chóng giúp Lý Thanh ký kết linh khế thuê cửa hàng.

Chỉ trong chốc lát, quyền sở hữu của tòa cửa hàng này đã chính thức thuộc về hắn.

Không thể không nói, mọi chuyện diễn ra trôi chảy đến bất ngờ!

Nhìn tòa cửa hàng trống không chưa có bảng hiệu, Lý Thanh không khỏi cảm khái:

“Vậy là từ hôm nay, ta cũng xem như có sản nghiệp của riêng mình rồi!”

Không chậm trễ, Lý Thanh liền lấy từ trong túi trữ vật ra một đồng sắt thường. Hắn nâng tay, vận dụng Tiên Thiên Chân

Hỏa, ngay lập tức nung chảy tất cả thành một khối hình chữ nhật.

Tấm bảng sắt còn mang theo hơi nóng bùng bùng, hần trăm ngâm suy nghĩ:

“Cửa hàng này nên đặt tên là gì đây?”

Hần thử lẩm bầm vài cái tên:

“Ân... ‘Luyện Thiên Phường’? Không được, nghe quá bá đạo, ta chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, lấy cái tên này chẳng khác nào tự rước họa vào thân.”

“‘Bách Bảo Các’? Nghe cũng hay, nhưng lại có vẻ giống ‘Vạn Bảo Lô’, dễ bị người ta nói đạo văn.”

“‘Trăm Xảo Các’? Hơi nhẹ nhàng quá, không có khí thế.”

Một hồi suy nghĩ, cuối cùng hần đưa tay khắc lên bảng hiệu ba chữ lớn:

BÁCH LUYỆN LÂU

Ba chữ to rõ, nét khắc mạnh mẽ, cứng cáp, trên bề mặt mờ mờ có dấu vết linh văn lượn lờ.

Chỉ cần nhìn vào nét chữ, cũng có thể thấy được công phu luyện khí của chủ nhân tòa cửa hàng này không hề tầm thường!

Lý Thanh hài lòng gật đầu:

“Liền đặt tên này đi!”

Nói xong, hần vung tay vẽ lên tấm bảng một đạo linh hỏa lạc ấn, coi như là dấu hiệu nhận diện cửa hàng.

Từ hôm nay, “Bách Luyện Lô” chính thức khai trương tại Nam Dương phường thị!

“Lý Đại Sư, đoạn Tử Văn Đồng Mẫu này của ta tuyệt đối không kém! Nếu có thể dốc lòng rèn luyện, lặp đi lặp lại tôi luyện linh tính, nhất định có thể bù đắp sự hao hụt, cuối cùng thậm chí có khả năng trở thành phôi thô cho một kiện cực phẩm pháp khí!”

“Thế nào? Ta thấy ngươi nên cẩn thận xem xét lại một phen thì hơn!”

Tại tầng một của Bách Luyện Lô, một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ cung kính dâng lên một khối đồng tinh màu tím sậm, vẻ mặt đầy kỳ vọng, thao thao bất tuyệt với Lý Thanh.

Nhưng Lý Thanh thậm chí chẳng buồn ngẩng đầu, chỉ lạnh lẽo lật xem quyển bí điển luyện khí trong tay, say sưa nghiên cứu những tri thức luyện khí tinh túy được ghi chép trong đó.

Chương 866

DTV EBOOK

“Khâu đạo hữu, ta đã nói rất rõ ràng, linh tính của đoạn linh tài này đã xói mòn quá mức nghiêm trọng. Ta thực sự không hiểu người đào đâu ra thứ này.”

Từ khi Bách Luyện Lô khai trương đến nay, Khâu Chân đã nhiều lần lui tới, mục đích chẳng có gì khác ngoài mong muốn Lý Thanh ra tay luyện chế đoạn Tử Văn Đồng Mẫu này thành một kiện cực phẩm pháp khí.

Đương nhiên, nếu là một khối Tử Văn Đồng Mẫu bình thường, thì đúng là bảo liệu hiếm có, thích hợp làm vật liệu chủ yếu để luyện chế cực phẩm pháp khí, thậm chí còn có chút dư xài.

Nhưng lần đầu tiên Lý Thanh tiếp nhận và kiểm tra, hắn đã không chút do dự phán đoạn: phế phẩm!

Không phải hắn quá hà khắc, mà thực sự đoạn Tử Văn Đồng Mẫu này đã mất đi phần lớn linh tính, thậm chí còn chẳng bằng những loại linh tài kém cỏi khác.

Dù Lý Thanh có tinh thông luyện khí đến đâu, cũng không thể biến phế thành bảo, càng không thể đem một khối linh tài gần như phế liệu mà luyện thành cực phẩm pháp khí.

Khâu Chân cười gượng, ánh mắt lóe lên tia quỷ dị, thấp giọng nói:

“Không giấu gì ngươi, đoạn Tử Văn Đồng Mẫu này ta đào được từ một cổ mộ lớn. Bên trong, bao nhiêu vật tùy táng đều hóa thành cát bụi, chỉ có khối đồng này là còn nguyên vẹn.”

“Thôi được rồi, nếu ngươi không chịu ra tay, ta đành tìm cao nhân khác vậy!”

Dứt lời, Khâu Chân thu hồi Tử Văn Đồng Mẫu, quay lưng bước đi. Chỉ là mỗi bước chân hắn đều chân chừ, cứ đi một đoạn lại dừng, tựa như đang chờ mong điều gì.

Cho đến khi gần ra tới cửa, hắn bỗng quay lại, cười hì hì:

“Lý Đại Sư, người không tò mò về cổ mộ mà ta tìm được sao?”

“Hay là thế này đi, nếu người giúp ta luyện chế đoạn Tử Văn Đồng Mẫu này, bất kể phẩm giai ra sao, chỉ cần có thể sử dụng là được. Đổi lại, ta sẽ chia sẻ với người tin tức về cổ mộ đó, thế nào?”

Nhưng Lý Thanh chỉ ngáp dài, thản nhiên đáp:

“Khâu đạo hữu, ta không có hứng thú với phần mộ của kẻ khác. Người nên tìm luyện khí sư khác trong phường thị đi.”

Nói xong, hắn lật thêm một trang bí điển, tiếp tục chìm đắm trong tri thức luyện khí.

Khâu Chân thoáng chần chừ, sau đó cắn răng nói:

“Lý Đại Sư, đừng hối hận! Theo kinh nghiệm của ta, cổ mộ đó rất có thể là nơi an táng của một vương hầu thời Cổ Hoa Tiên Triều. Chí ít, chủ nhân cũng phải là một tu sĩ Kết Đan kỳ trở lên!”

“Loại nhân vật này, quy cách mộ táng phi phàm! Người thực sự không muốn cùng ta tiến vào dò xét một phen sao? Có khi lại tìm được nghịch thiên cơ duyên đấy!”

Khâu Chân vẫn kiên trì thuyết phục, nhưng Lý Thanh chẳng hề dao động, cũng không mấy may hứng thú với cổ mộ đó.

Hắn thà dành thời gian nghiên cứu bí điển luyện khí còn hơn.

Quyển bí điển này ghi chép về trường phái luyện khí độc đáo của Đại Hoang vực, mang đến nhiều gợi mở cho hắn, đáng để nghiền ngẫm.

Mặc dù cùng thuộc hệ thống Tiên Đạo, nhưng mỗi đại vực lại có những đặc thù riêng. Đáng để nghiên cứu, khám phá.

Thấy Lý Thanh không có chút phản ứng nào, cuối cùng Khâu Chân cũng đành thở dài, lặng lẽ rời đi.

Nhìn theo bóng lưng hắn, Lý Thanh chỉ khẽ lắc đầu cười nhạt.

“Tên này đâu phải thật lòng muốn luyện khí, hắn chỉ muốn kéo ta cùng đi trộm mộ mà thôi.”

Đại Hoang vực vì liên quan đến Cổ Hoa Tiên Triều, nên thuật phong thủy ở đây vô cùng thịnh hành. Nhất là tầm long kham dư, gần như đạt đến mức độ khoa trương, thậm chí có thể so với đan khí trận phù tứ đại nghệ.

Nhưng theo sự suy tàn của Cổ Hoa Tiên Triều, những phong thủy sư từng phục vụ cho hoàng triều nay không còn nơi để hành nghề, đành phải chuyển sang... trộm mộ!

“Thuật nghiệp hữu chuyên công mà.”

Lý Thanh cảm khái một tiếng, trầm nghĩ, tương lai, khi Cổ Hoa Tiên Triều hoàn toàn suy vong, nghề trộm mộ nhất định sẽ phát triển vô cùng rực rỡ.

Trước đây, mỗi khi một ngôi mộ vương hầu bị khai quật, đều kéo theo vô số hiểm nguy. Thậm chí, ngay cả những đại mộ của hoàng chủ thời xưa cũng có thể bị người đời sau khám phá ra.

Một ngôi mộ an táng một tu sĩ Nguyên Anh kỳ, hơn nữa còn là một đời hùng chủ từng đứng trên đỉnh cao của Cổ Hoa Tiên Triều, vậy những vật tùy táng bên trong sẽ kinh người đến mức nào?

Chỉ e ngay cả một vị chân nhân Kết Đan kỳ cũng không thể ngồi yên trước cám dỗ này!

Trước kia, khi Cổ Hoa Tiên Triều còn cường thịnh, không ai dám động đến những mộ phần này. Nhưng bây giờ thì khác. Tiên triều đã suy tàn, ngay cả bản thân còn khó bảo toàn, còn ai rảnh rỗi đi quản chuyện mồ mả của một đời hùng chủ chứ?

Nói cho cùng, người chết cũng đã chết rồi, đào lên xem thử, nếu có thể moi ra bảo vật thì mới là đạo lý lớn nhất!

Chương 867

DTV EBOOK

“Đào mộ thì chắc chắn sẽ đi kèm nguy hiểm. Không chỉ có tu sĩ khác nhòm ngó, mà ngay cả bản thân lăng mộ cũng có thể là một cạm bẫy chết người.”

“Vạn nhất nếu chạm phải những bố trí phòng bị khi còn sống của chủ nhân ngôi mộ, thì e rằng có mấy cái mạng cũng không đủ mà chết!”

“Chuyện này tuyệt đối không thể đụng vào, mạng nhỏ quan trọng hơn!”

Giờ khắc này, nếu có thể, Lý Thanh chỉ muốn khắc bốn chữ “bo bo giữ mình” ngay lên trán, đủ để thấy hắn cẩn trọng đến mức nào.

Mặt trời đã dần lặn về Tây, ngày hôm nay cũng nhanh chóng trôi qua. Lý Thanh lúc này mới thu lại bí điển luyện khí trong tay, vươn vai một cái.

Hôm nay khai trương một ngày, nhưng chẳng có lấy một vụ làm ăn ra hồn.

Thực ra, từ khi mở tiệm đến nay, đã hơn mười ngày trôi qua, nhưng vẫn chưa có ai đến tìm hắn luyện khí. Người duy nhất chịu khó ghé qua là Khâu Chân, cứ cách hai ba ngày lại chạy đến quấy rối hắn một lần.

Nhưng đối với chuyện này, Lý Thanh cũng chẳng vội. Dù sao hắn chỉ vừa đặt chân đến Nam Dương phường thị, danh tiếng còn chưa được lan truyền, không ai tìm hắn luyện khí cũng là chuyện bình thường.

Sau khi cẩn thận kích hoạt các loại cấm chế trong lầu, hắn chuẩn bị đóng cửa tiệm để trở về động phủ tĩnh tu.

Nhưng đúng lúc đó, một thân ảnh khoác áo đen chậm rãi bước tới.

Người này dáng người gầy gò, đường nét khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, lộ ra vẻ nghiêm nghị bức người. Tuy nhiên, xét từ nét mặt non trẻ của hắn, tuổi tác hắn là không lớn lắm.

Khí chất trên người hắn không giống những kẻ tu tiên bình thường, mà mang theo sự trầm lặng cô độc của một con sói hoang lạc bầy.

“Ngươi là Luyện Khí Sư?”

Đang chuẩn bị đóng cửa, Lý Thanh hơi nhướng mày, sau đó gật đầu:

“Không sai. Ngươi muốn luyện khí?”

Thiếu niên trước mặt gật đầu, giọng nói trầm thấp nhưng dứt khoát:

“Ta muốn luyện một thanh đao. Một thanh đao có thể dùng để... giết người.”

Câu nói này vừa thốt ra, Lý Thanh lập tức dừng tay, khóe môi khẽ nhếch lên—xem ra, cuối cùng cũng có một vụ làm ăn nghiêm túc rồi.

“Pháp khí phẩm giai bao nhiêu? Linh tài tự chuẩn bị chứ? Ngoài ra còn yêu cầu gì khác không, nói hết một lượt đi.”

“Thượng phẩm pháp khí, nhưng nhất định phải thuận tay, dễ sử dụng.”

“Linh tài... dùng thứ này đi!”

Nói rồi, thiếu niên kia lấy ra từ túi trữ vật hai đoạn vật thể có hình dáng cong cong như liềm đao, đen tuyền như mực.

Chỉ cần liếc mắt nhìn, Lý Thanh liền nhận ra thứ này—Mặc Túc Đường!

Hắn ngay lập tức nhớ lại trong đồng diễn tịch đã từng đọc qua.

Mặc Túc Đường, một loại thiên địa dị trùng, giống như Thảm Ngưng Băng sương ngọc băng điệp, huyết mạch cường đại đến mức đáng sợ—chính là dị chủng huyết mạch!

Loại dị trùng này khi trưởng thành, tối thiểu cũng có thể đạt tới Nhị Giai, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Từ khí tức còn lưu lại trên hai đoạn bộ ngựa đao này, có thể thấy con Mặc Túc Đường này vừa mới chết không lâu, sát khí vẫn còn đậm đặc.

Nhưng điều khiến Lý Thanh kinh ngạc hơn cả là—tu vi của thiếu niên này chỉ ở Luyện Khí kỳ tầng tám!

Theo lẽ thường, hẳn hoàn toàn không thể nào một mình giết chết một con dị trùng Nhị Giai như thế!

Ánh mắt Lý Thanh hơi nheo lại.

Tên tiểu tử này... rốt cuộc có lai lịch gì?

Trừ phi... trừ phi sau lưng tên này còn có người hộ đạo!

Nhận lấy hai đoạn bộ ngựa đao từ tay thiếu niên, Lý Thanh khẽ gật đầu, trầm ngâm nói:

“Dùng đao này để luyện chế thượng phẩm pháp khí, tuyệt đối không thành vấn đề. Nếu ngươi còn có thêm linh tài phụ trợ, thậm chí có thể thử luyện thành cực phẩm pháp khí.”

“Không cần, thượng phẩm pháp khí là đủ.” Thiếu niên trầm giọng đáp, thái độ vô cùng dứt khoát.

Thấy vậy, Lý Thanh cũng không nói thêm, chỉ thản nhiên ra giá:

“Thượng phẩm pháp khí, 500 khối linh thạch. Ngươi cần đặt cọc trước 200 khối, bảy ngày sau có thể đến nhận đao.”

Đùng!

Lời vừa dứt, thiếu niên liền ném một túi trữ vật lên bàn.

Từ trọng lượng trĩu nặng và linh khí đậm đặc toát ra từ trong túi, ít nhất cũng phải có ba, bốn trăm khối linh thạch!

Lý Thanh vô thức quét thần thức một vòng, ngay lập tức phát hiện bên trong không chỉ có linh thạch hạ phẩm, mà còn có hai khối linh thạch trung phẩm!

Nếu tính tổng giá trị, số linh thạch này vừa vặn đạt đến con số năm trăm!

Rất có tiền!

Nhưng ngay sau đó, thiếu niên chậm rãi nói:

“Bên trong là 513 khối linh thạch, dư ra coi như thù lao để ta hỏi một vấn đề.”

“Sau khi người tiếp nhận cửa hàng này, đã từng thấy chủ nhân trước đây của nó chưa?”

Chủ nhân trước đây? Nghiêm Đan Su?!

Vừa nghe câu này, trong đầu Lý Thanh lập tức dậy lên một trận bão táp, tư duy nhanh chóng vận chuyển.

“Chưa từng thấy. Ta chỉ vừa mới chuyển đến nơi này không lâu, đúng lúc thấy đệ tử Quỷ Kiếm Môn dỡ bỏ cửa hàng này nên tiện tay sang lại.”

Chương 868

DTV EBOOK

“Theo ta được biết, trước đây nơi này là một cửa hàng bán đan dược, chủ nhân hình như họ Nghiêm. Nghe nói đắc tội với một vị trưởng lão của Quỷ Kiếm Môn nên mới vội vàng bỏ trốn. Còn chi tiết thế nào, ta cũng không rõ lắm.”

Thiếu niên trầm mặc hồi lâu, sau đó gật đầu nói:

“Thì ra là vậy, ta đã hiểu. Sau bảy ngày ta sẽ đến lấy đao.”

Dứt lời, hắn xoay người rời đi, không hề lưu luyến chút nào.

Lý Thanh lặng lẽ nhìn theo bóng lưng thiếu niên, ánh mắt hơi nheo lại, suy nghĩ trong đầu cũng dần ổn định xuống.

Người này khí chất nghiêm nghị, ánh mắt không hề có một tia dao động, trong tay nhất định từng nhuốm qua không ít máu.

Một hơi bỏ ra 500 khối linh thạch, không hề lo lắng ta sẽ cuốn tiền chạy mất.

Chỉ điểm này thôi đã đủ chứng minh hắn rất có thực lực!

Nhưng điều đáng chú ý hơn cả—hắn đang tìm kiếm tin tức về Nghiêm Đan Sư, hơn nữa có vẻ vô cùng lo lắng!

Chẳng mấy chốc, trong đầu Lý Thanh liền hiện lên một cái tên—Cổ Phong!

“Người này hẳn là nghĩa tôn của Mặc lão đầu trong lời đồn—Cổ Phong!”

“Hai đoạn Mặc Túc Đường Đao này, rất có thể là do trưởng lão Quỷ Kiếm Môn ra tay chém giết mà có được.”

Lý Thanh khẽ cười nhạt, lầm bầm:

“Đúng là biết tìm chỗ dựa mà.”

Bách Luyện Lâu vốn là một cửa hàng đan dược, bên trong lại có một phòng luyện đan bí ẩn. Lý Thanh trực tiếp cải tạo nơi này thành một địa điểm luyện khí dưới lòng đất.

“Luyện đan cần không gian yên tĩnh, không thể chịu nổi sự quấy nhiễu, nhưng dùng nơi này để luyện khí thì lại quá tuyệt vời.”

Hắn tự lẩm bẩm, sau đó lấy ra một chiếc lô đen.

Oanh!

Thôi động U Minh Lãnh Hỏa bốn nguyên hỏa chủng, một luồng lửa trắng lạnh lẽo bắn ra từ lòng bàn tay Lý Thanh, nhanh chóng tràn ngập toàn bộ hắc lô.

Vừa kiểm soát hỏa thể, hắn vừa lấy ra song đao Mặc Túc Đường.

Hai thanh bọ ngựa đao này mang đến cảm giác sắc bén vô song. Chỉ cần nắm trong tay đã có thể cảm nhận được sự sắc nhọn khó ai sánh kịp.

Không cần gia công gì thêm, chỉ riêng chúng cũng đã là vũ khí có sát thương cực mạnh.

“Dùng để luyện chế thành thượng phẩm pháp khí thì hơi lãng phí... Đáng tiếc là không có thêm nguyên liệu, nếu không ta có thể thử rèn thành cực phẩm pháp khí.”

Vừa nói, Lý Thanh vừa đem vật liệu lấy từ thân thể Mặc Túc Đường bỏ vào hắc lô.

Oanh!

Ngay khi bọ ngựa đao tiến vào trong lò, U Minh Lãnh Hỏa bên trong bùng cháy mãnh liệt, gần như ngay lập tức bao trùm lấy chúng.

Tư tư!

Sát khí bên trong hai thanh bọ ngựa đao bị luyện hóa sạch sẽ, khiến chúng trở nên trong suốt.

Không thể không nói, có được thiên địa linh hỏa thực sự mang lại lợi ích to lớn trong luyện khí. Chỉ nhìn vào hiệu quả thanh trừ sát khí này thôi đã thấy được sự khác biệt rõ rệt.

Chưa đầy mười mấy hơi thở, sát khí trong hai thanh đao đã hoàn toàn bị loại bỏ, không còn sót lại chút nào.

“A...”

Lý Thanh khẽ híp mắt, sau khi thu hồi U Minh Lãnh Hỏa, hấn kinh ngạc phát hiện trên bề mặt đao ẩn hiện một tia Huyền Âm khí tức.

“Hóa ra lại kèm theo một chút Huyền Âm chi khí? U Minh Lãnh Hỏa quả nhiên có thể cải biến bản chất vật liệu, thật thần kỳ.”

Vừa suy tư, hấn vừa lấy hai thanh bộ ngựa đao ra khỏi lò.

Cảm nhận luồng khí lạnh từ chúng, Lý Thanh vung tay thử vài đường, có thể khẳng định Huyền Âm chi khí vẫn còn lưu lại.

“Nếu dùng pháp khí này cho người tu luyện công pháp chí cương chí dương, chắc chắn sẽ là một điều tai hại.”

“Nhưng Cô Phong lại là đệ tử Quỷ Kiếm Môn... Tông môn của hấn đã mang chữ ‘Quỷ’, rất có thể chủ tu công pháp âm tà. Nếu vậy, biến hóa này chẳng phải lại là một sự tăng cường vô cùng thích hợp sao?”

“Nếu đã vậy...”

Lý Thanh trầm tư một lát, trong đầu lập tức hình thành phương án khắc linh văn.

“Có thể lợi dụng đặc tính Huyền Âm này để làm nền tảng khắc sát âm văn.”

“Hơn nữa, vì có đến hai thanh bộ ngựa đao, có lẽ ta nên thử luyện chế một bộ pháp khí dạng tử mẫu – một thanh chủ đao làm chính, còn thanh còn lại có thể phá giải thành lưỡi đao phụ trợ.”

Đã có kế hoạch, hấn lập tức bắt tay vào hành động.

Oanh!

Ngọn lửa bùng lên lần nữa. U Minh Lãnh Hỏa trắng xóa bao phủ toàn bộ song đao. Lý Thanh kiên nhẫn kiểm soát hỏa thể, chờ đợi quá trình nung luyện diễn ra.

Dưới sức nóng, bộ ngựa đao dần trở nên giòn hơn. Khi cảm nhận được sự thay đổi trong kết cấu vật liệu, Lý Thanh rút ra Du Long dao găm.

Hấn truyền linh lực vào lưỡi đao, sau đó nhẹ nhàng vung lên.

Xoẹt!

Một thanh bộ ngựa đao bị chém thành nhiều đoạn. Đặc biệt, phần sắc bén nhất của lưỡi đao được hấn giữ lại, còn những phần dư thừa thì gom vào túi trữ vật.

U Minh Lãnh Hỏa dần lụi tàn, để lại trong hỏa lô hai mảnh lưỡi đao – một lớn một nhỏ – sắc bén đến cực hạn.

Chương 869

DTV EBOOK

Bản thân vật liệu vốn lấy từ thiên địa kỳ trùng Mặc Túc Đường, mức độ sắc bén đã gần đạt đến cực hạn, không cần phải tôi luyện thêm nữa. Nếu cưỡng ép rèn mở lưỡi, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến độ bền dẻo của đao, đúng là vẽ rắn thêm chân.

Sau khi hoàn thành bước tạo hình sơ bộ, Lý Thanh lập tức nhặt hai thanh lưỡi đao lên, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cạnh sắc.

Chỉ trong nháy mắt, một luồng cảm giác lạnh buốt truyền đến, sắc bén đến mức khiến hần phải âm thầm tắc lưỡi.

“Đúng là vật liệu lấy từ thiên địa kỳ trùng có khác, chất lượng vượt xa những nguyên liệu luyện khí thông thường.”

Phải biết rằng, nhục thân hần hiện tại đã cường đại đến mức có thể đối kháng với Nhị Giai hậu kỳ yêu thú, vậy mà vẫn cảm nhận được áp lực từ lưỡi đao này.

“Giờ thì, bắt đầu Thối Linh thôi.”

Luyện khí bước thứ hai – Thối Linh – là bước quan trọng để gột rửa tạp chất và hoàn thiện linh tính của pháp khí.

Không giống như một số Luyện Khí Sư khác, sau khi có được vật liệu tốt, liền nóng vội bỏ qua bước Thối Linh mà tiến hành khắc linh văn ngay.

Lý Thanh thì không như vậy.

Hắn biết rõ, nếu muốn pháp khí đạt đến mức hoàn mỹ, tuyệt đối không thể bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Ông!

Tinh thuần pháp lực từ lòng bàn tay Lý Thanh chậm rãi thấm thấu vào hai thanh bộ ngựa trong đao...

Nương theo từng tia linh lực rót vào, linh tính của hai lưỡi đao cũng dần dồi dào hơn.

Quá trình này không tốn quá nhiều thời gian hay công sức, gần như chỉ trong chớp mắt, bước Thối Linh đã hoàn thành.

Pháp lực trong cơ thể Lý Thanh vẫn còn dư thừa, hắn cũng không có ý định dừng lại. Nhân lúc trạng thái bản thân đang tốt, hắn trực tiếp bắt đầu khắc linh văn.

Luyện chế tổ hợp pháp khí, nhất là loại tử mẫu đao như thế này, thì việc khắc họa linh văn cần phải đặc biệt chú trọng.

Hai phần của pháp khí phải hỗ trợ lẫn nhau, không thể tồn tại như hai cá thể độc lập. Nếu không, trong lúc thực chiến sẽ gặp phải nhiều ràng buộc, tiêu hao niệm lực và pháp lực cũng sẽ lớn hơn rất nhiều.

Nói cách khác, nếu có thể điều khiển hai thanh pháp khí như một thể thống nhất, sẽ tiết kiệm được linh lực hơn so với việc sử dụng hai pháp khí riêng biệt.

Đây cũng chính là lý do vì sao tổ hợp pháp khí lại được các tu sĩ yêu thích. Chúng không chỉ giúp giảm hao phí linh lực mà còn có thể phát huy uy năng vượt xa hai pháp khí thông thường!

Cứ như vậy, sáu ngày trôi qua trong chớp mắt.

Tại mật thất luyện khí của Bách Luyện Lô, trong không gian bỗng vang lên một trận chấn động nhẹ, thiên địa linh khí từ bốn phương tám hướng nhanh chóng hội tụ về nơi này.

Oanh!

Linh khí dồn dập tràn vào, cũng may nơi đây là linh mạch chi địa, nên dù có tạo ra chút động tĩnh cũng không khiến ai quá mức chú ý.

Một lúc sau, khi quá trình Nạp Linh hoàn tất, một thanh trường đao màu đen hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, nằm gọn trong tay Lý Thanh.

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên tia sáng sắc bén.

“Đi!”

Lý Thanh vung tay bỏ ra một đao!

Bá!

Không khí chấn động, ma sát tạo thành một âm thanh rợn người. Một luồng hắc quang lóe lên rồi biến mất trong chớp mắt.

Bức tường đá phía trước liền xuất hiện một vết cắt cực kỳ thâm sâu, tựa như cắt đậu hũ!

Lưỡi đao phụ xoay tròn trên không trung rồi nhanh chóng ghép trở lại vào thân đao chính.

Nhìn thấy kết quả, Lý Thanh gật đầu hài lòng.

“Không tệ! Thanh đao này liền gọi là Hắc Đường Tử Mẫu Đao đi!”

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve thân đao, khoe miệng hơi nhếch lên, càng vui vẻ hơn khi nhìn thấy thông báo trước mắt:

【Luyện chế thành công thượng phẩm pháp khí: Hắc Đường Tử Mẫu Đao, ban thưởng tuổi thọ 60 năm!】

Thưởng tuổi thọ ngang với một kiện cực phẩm pháp khí!

Phải biết rằng, từ khi đạt tới trình độ hiện tại, mỗi lần hắn luyện chế thượng phẩm pháp khí, tuổi thọ thu được đều bắt đầu giảm dần. Nhưng lần này lại có tăng trưởng, điều này khiến hắn không khỏi suy nghĩ.

Nguyên nhân của sự khác biệt này, Lý Thanh lập tức hiểu rõ.

Đầu tiên, vật liệu luyện chế thanh pháp khí này vốn đã bất phàm. Nếu có thêm vài loại phụ liệu tốt hơn, hoàn toàn có thể nâng cấp thành cực phẩm pháp khí.

Thứ hai, tổ hợp pháp khí luôn quý giá hơn những pháp khí đơn thuần. Cách chế tạo cũng phức tạp hơn, giá trị sử dụng cũng vượt trội hơn hẳn.

“Nếu không phải vì đã có Phong Lâm Hỏa Sơn Chi Mâu, có lẽ ta cũng không nỡ giao pháp khí này cho hắn đâu.”

Lý Thanh thầm tự hào về thành quả của mình. Sau đó, hắn đặt thanh đao lên bàn của chương quỹ trong Bách Luyện Lâu.

Hắn cũng chẳng lo có ai dòm ngó. Bởi nơi này vốn là cửa hàng, bán pháp khí là chuyện bình thường. Lần này, hắn không

chỉ muốn hoàn thành đơn hàng mà còn muốn nhân cơ hội này
nâng cao danh tiếng cho Bách Luyện Lâu.

Chương 870

DTV EBOOK

Quả nhiên, khi thanh Hắc Đường Tử Mẫu Dao được trưng bày, không ít tu sĩ đi ngang qua Bách Luyện Lâu đều bị hấp dẫn.

Một tu sĩ Trúc Cơ kỳ nhìn chăm chăm vào thanh đao, ánh mắt đầy hứng thú.

“Đạo hữu, thanh đao này là người luyện chế? Bao nhiêu Linh Thạch, cứ nói giá đi!”

Lý Thanh khẽ cười: “Đây là ta luyện chế theo đơn đặt hàng, không phải để bán. Nhưng nếu người muốn có một kiện pháp khí riêng, ta có thể luyện chế cho người, chỉ cần người tự chuẩn bị đầy đủ tài liệu.”

“Vậy thì tốt quá! Bách Luyện Lâu, ta nhớ kỹ rồi!”

Gã tu sĩ Trúc Cơ này không phải loại người thô lỗ. Cảm nhận được tu vi Trúc Cơ trung kỳ của Lý Thanh, hắn cũng biết tiến thoái, lập tức rời đi.

Chỉ trong vòng một ngày, Bách Luyện Lâu đã thu hút không ít khách hàng mới.

Tất cả đều nhờ vào thanh Hắc Đường Tử Mẫu Dao bày ngay trên bàn trưng bày, khiến không ít tu sĩ chú ý.

Từ Luyện Khí kỳ đến Trúc Cơ kỳ, ai nấy đều tỏ ra vô cùng hứng thú với thanh đao có tính chất hoàn mỹ này.

Một ngày thoáng qua, Cô Phong cũng đã đúng hẹn mà tới.

Vừa bước vào cửa, ánh mắt của hắn lập tức sáng lên.

“Hảo đao!”

Thậm chí chưa cần chạm vào, hắn đã không nhịn được mà cảm thán.

Lý Thanh cười nhạt, ngồi tựa lưng trên ghế: “Thanh đao này tên là Hắc Đường Tử Mẫu Dao, Tiểu Đạo Hữu có thể mang đi.”

Cổ Phong nghe vậy, ánh mắt sáng rực, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

“Đa tạ tiền bối đã xuất thủ luyện chế! Thanh đao này ta vô cùng yêu thích!”

Ánh mắt hắn vẫn không rời khỏi thân đao, tràn đầy sự trân trọng và hưng phấn.

Lý Thanh khẽ phát tay, hờ hững nói: “Không cần cảm tạ, ta chỉ là lấy tiền làm việc mà thôi.”

Tuy miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy cực kỳ sáng khoái.

“Có thanh đao này trong tay, nội môn khảo hạch cũng không còn là vấn đề gì nữa!”

Cổ Phong tự lẩm bẩm, sau đó không chần chừ thêm giây nào, lập tức rời khỏi Bách Luyện Lâu với tốc độ nhanh như chớp.

Đại Hoang Vực, Tĩnh Châu.

Cùng với việc hoàng kỳ Cổ Hoa Tiên Triều bị chém xuống, châu này cũng chính thức trở thành địa bàn của chính – ma hai đạo tại Đại Hoang Vực.

Toàn bộ đại châu không còn vẻ phồn hoa như xưa. Những nơi có người tụ tập thành trì, tất cả đều bị san thành bình địa, hóa thành một mảnh đất hoang vu, cỏ cây cũng không còn!

Từ khi Tĩnh Châu rơi vào tay chính – ma hai đạo, kết cục diệt vong của Cổ Hoa Tiên Triều đã không thể thay đổi.

Từng một thời bá chủ gần nửa Đại Hoang Vực, tiên triều này giờ đây chỉ còn có thể cố thủ tại một châu duy nhất, cũng là nơi đặt hoàng thành của Cổ Hoa Tiên Triều.

Bấp bênh, dùng hai chữ này cũng khó mà hình dung tình cảnh hiện tại của Cổ Hoa Tiên Triều, chỉ có thể nói: “Cùng đồ mạt lộ”.

“Bây giờ chỉ còn lại Huyền Châu mà thôi. Chỉ cần chiếm nốt Huyền Châu, Cổ Hoa Tiên Triều từ đây sẽ chỉ còn là một vệt khói trong dòng lịch sử.”

“Nhiều năm chiến sự, cuối cùng cũng thấy được hy vọng kết thúc.”

Một lão giả khoác đạo bào trắng cười trâu mà đi, quanh người ông thanh khí tràn ngập. Mỗi bước chân trâu đi qua, đất khô cằn liền nảy sinh chồi non, cảnh tượng bừng bừng sinh khí.

“Lão quỷ Vương Thành Đạo cũng không dễ đối phó. Hắn ở trong hoàng thành, dựa vào long mạch địa thế, cho dù ngươi và ta cùng xuất thủ cũng chưa chắc chiếm được bao nhiêu lợi thế.”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, thiên không bỗng chốc trở nên u ám, như thể bị mây đen bao phủ.

Thế nhưng, khắp thiên địa lại chẳng thấy bóng dáng của người nói, chỉ có thanh âm vọng đến, vô cùng thần bí.

Đối diện với sự quỷ dị ấy, lão giả cười trâu vẫn ung dung, chẳng chút kinh ngạc. Ánh mắt hắn nhìn về phương xa – nơi đó chính là hoàng thành của Cổ Hoa Tiên Triều, cũng là vùng đất cuối cùng còn sót lại của tiên triều này.

“Hắn đã không còn được bao lâu. Nếu không thể chờ thêm, vậy thì cứ mạnh tay mà đánh.”

“Cho dù Vương Thành Đạo dùng linh dược tích lũy qua nhiều năm để kéo dài tính mạng, thì đại nạn của hắn cũng chỉ còn từ năm đến mười năm nữa mà thôi.”

“Vì cầu ổn thỏa, lão phu vẫn có thể đợi.”

Lão giả cười trâu bình thản nói, ngữ khí lãnh đạm, tựa như đương kim hoàng chủ Cổ Hoa Tiên Triều chẳng đáng lọt vào mắt hắn.

Dù sao, một tu sĩ sắp bước vào đại nạn, cho dù thủ đoạn có thông thiên đến đâu, cũng không thể chống lại sự bào mòn của năm tháng.

Khi chính – ma hai đạo chiếm lĩnh Tĩnh Châu, tin tức chấn động này gần như ngay lập tức lan truyền khắp Đại Hoang Vực.

“Tĩnh Châu thất thủ, Cổ Hoa Tiên Triều chỉ còn lại một châu cuối cùng!”

Tại Nam Dương phường thị – nơi thuộc địa bàn Quỷ Kiếm Môn, tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp nơi.

Chương 871

DTV EBOOK

Tại Bách Luyện Lô, Lý Thanh nghe thấy bên ngoài náo nhiệt, không khỏi chậm rãi đặt cuốn điển tịch luyện khí trong tay xuống, chăm chú lắng nghe những lời bàn tán bên ngoài.

“Nghe nói toàn bộ Tỉnh Châu đã bị đánh thành một vùng đất hoang vu, ngay cả những linh mạch cũng bị chém đứt, không biết bao nhiêu người phải bỏ mạng!”

“Khí số đã tận! Giờ cho dù có mời những thầy phong thủy giỏi nhất thiên hạ đến, cũng không thể vãn hồi hơi tàn cho Cổ Hoa Tiên Triều.”

“Năm đó tiên triều này cường thịnh đến mức nào, vậy mà bây giờ lại rơi vào cảnh suy tàn thế này, ai mà ngờ được chứ?”

“...”

Cổ Hoa Tiên Triều sắp hoàn toàn sụp đổ!

Mới đặt chân đến Đại Hoang Vực không lâu, Lý Thanh chỉ từng nghe về huy hoàng của Cổ Hoa Tiên Triều qua lời đồn, chứ chưa từng thực sự chứng kiến.

Vậy nên, khi biết tin tiên triều này sắp diệt vong, hắn cũng không cảm thấy quá nhiều xúc động.

“Những thế lực tiên đạo truyền thừa theo huyết mạch như thế này, chung quy cũng khó mà kéo dài được lâu.”

“Nếu dòng chính không sản sinh ra hậu đại có thiên phú ưu tú, vậy thì chỉ còn cách tiêu tốn lượng lớn tài nguyên tu đạo để bồi dưỡng ra một hoàng chủ.”

“Một lần, hai lần thì còn được, nhưng càng kéo dài, dù có là Tiên Triều hùng mạnh đến đâu, cũng sẽ phải trả giá.”

Đây chính là sự công bằng của Thiên Đạo. Một khi chưa chứng đạo thành Chân Tiên, cho dù tu sĩ mạnh mẽ đến đâu, tuổi thọ cũng có lúc chạm đến điểm cuối.

Và những tu sĩ này, cũng không thể đảm bảo con cháu của mình sẽ có thiên tư siêu tuyệt, thậm chí có thể xuất hiện những hậu nhân không có linh căn!

Mặt khác, những hoàng tử không đủ tư cách kế thừa hoàng vị cũng được phân cho không ít tài nguyên tu hành của Cổ Hoa Tiên Triều, để rồi trở thành một đời vương hầu.

Cứ thế truyền qua từng thế hệ, cho dù Tiên Triều có cường thịnh đến đâu, cũng bị bào mòn từng chút một, đến lúc sụp đổ cũng là điều tất yếu.

Trong mắt Lý Thanh, sự suy tàn của một Tiên Đạo hoàng triều như vậy gần như đã được định sẵn từ khi nó ra đời.

“Chuyện này chẳng liên quan gì đến ta, nghĩ nhiều cũng vô ích. Ngược lại, bây giờ nên suy nghĩ đến chuyện Kết Đan của bản thân mới phải.”

Lý Thanh lẩm bẩm, trong ánh mắt chợt lóe lên chút buồn bực khó tả.

Hắn đã ở Trúc Cơ trung kỳ một thời gian không ngắn, nhờ có tuổi thọ sung túc cùng thiên địa linh hỏa hỗ trợ, việc tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ gần như không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Thậm chí, nếu kiên trì tu luyện, ngay cả Giả Đan kỳ cũng có thể từng bước vượt qua.

Nhưng đến thời điểm này, làm sao để chính thức Kết Đan lại trở thành một vấn đề khiến hắn đau đầu.

“Mặc dù đã học được Hồn Đan chi pháp của tiền bối Võ Nguyên, nhưng dù sao pháp môn này cũng tiềm ẩn không ít nguy hiểm. Hơn nữa, cho dù có pháp này, cũng không thể đảm bảo chắc chắn trăm phần trăm có thể Kết Đan thành công.”

“Nếu có thể tìm được một đạo linh vật Kết Đan, hoặc có biện pháp nào khác gia tăng tỷ lệ thành công thì tốt biết mấy.”

Nghĩ đến đây, lông mày Lý Thanh không khỏi cau lại.

Mưu đồ Kết Đan, nói thì dễ, nhưng thực tế lại vô cùng gian nan.

So với Trúc Cơ, độ khó của Kết Đan phải tăng lên gấp trăm lần.

Dù sao, trong tu hành giới hiện tại, Trúc Cơ Đan tuy hiếm nhưng vẫn có thể tìm được. Thế nhưng, đến nay hắn chưa từng nghe nói có loại đan dược nào có thể gia tăng xác suất Kết Đan thành công.

“Tử Phủ Linh Dịch, Âm Dương Ngưng Linh Dịch... hai loại bảo dịch này là những linh vật Kết Đan tốt nhất được công nhận, nhưng đều là vật hiếm có trong thiên hạ. Thậm chí so với thiên địa linh hỏa còn khó tìm hơn bội phần.”

“Thôi, đi một bước tính một bước. Thế cục biến đổi từng ngày, chỉ cần sống đủ lâu, sớm muộn gì cũng sẽ có cơ duyên thuộc về ta.”

Nghĩ như vậy, Lý Thanh lại cầm cuốn điển tịch luyện khí lên, tiếp tục nghiền ngẫm, tạm thời gác lại suy nghĩ về Kết Đan.

Nói thật, nếu người khác biết rằng một tán tu có tư chất tứ linh căn như hắn lại mưu đồ Kết Đan, chắc chắn sẽ cười rộ cả răng.

Bình thường mà nói, một tán tu sở hữu tứ linh căn mà có thể thành công Trúc Cơ đã là chuyện hiếm thấy, có thể nói là do may mắn chiếu cố.

Vậy mà hắn lại còn dám mơ tưởng Kết Đan?

Đây chẳng phải là si tâm vọng tưởng hay sao?

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chớp mắt đã hơn nửa năm kể từ khi Lý Thanh đặt chân đến Đại Hoang Vực.

Trong khoảng thời gian này, nhờ vào quan hệ với Tử Mẫu Lưỡi Dao, danh tiếng của Bách Luyện Lô cuối cùng cũng bắt đầu vang xa tại Nam Dương phường thị.

Mỗi ngày đều có tu sĩ lui tới, không phải nhất định để nhờ hắn luyện chế pháp khí, mà có người chỉ đơn giản muốn kết giao với một vị Luyện Khí Sư.

Chương 872

DTV EBOOK

Đối với điều này, Lý Thanh không từ chối bất kỳ ai, rất vui vẻ giao hảo với các tán tu đồng đạo.

Tình trạng này tiếp tục kéo dài đến tháng trước, thì đạt đến một đỉnh điểm.

Bởi vì vào tháng trước, Lý Thanh đã tự tay luyện chế ra một kiện Cực phẩm pháp khí cho một vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ!

Tin tức này vừa lan ra, cả vùng Hướng Dương Thành và khu vực xung quanh đều biết rằng tại Nam Dương phường thị có một vị Luyện Khí Sư có thể luyện chế Cực phẩm pháp khí.

Quan trọng hơn, người này chỉ là một tán tu!

Trong chốc lát, rất nhiều tu tiên gia tộc tại Cự Lộc Châu đều lập tức tìm đến Lý Thanh, ngỏ ý muốn kết giao.

Trong số đó, nổi bật nhất là Triệu gia – một thế gia hiển hách, có đời gia chủ đầu tiên từng là Kết Đan kỳ chân nhân!

Đây chính là một gia tộc thực sự có nền tảng của Kết Đan thế gia!

Tuy về sau Triệu gia không còn xuất hiện thêm Kết Đan kỳ tu sĩ, nhưng mỗi một đời gia chủ đều có thể đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, thực lực không thể xem thường.

Ngay cả một thế gia như vậy cũng chủ động ném cành ô liu cho hắn, có thể thấy địa vị của một Luyện Khí Sư như hắn lúc này đã trở thành miếng bánh béo bở đến mức nào.

“Ta hiện tại mới chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, chỉ hơi triển lộ khả năng luyện chế Cực phẩm pháp khí một chút, tuyệt đối không tính là cây cao đón gió.”

“Dù sao, tu sĩ Kết Đan kỳ cũng không quá coi trọng pháp khí phẩm cấp này, còn những tu sĩ Trúc Cơ cùng cấp thì không dễ gì dám có ác ý với ta. Bình thường mà nói, bọn họ sẽ càng có xu hướng lôi kéo kết giao hơn là đối đầu.”

Lý Thanh rất rõ ràng về tình cảnh hiện tại của mình.

Chỉ cần khéo léo phô bày giá trị của bản thân, hẳn không những không rơi vào nguy hiểm, mà ngược lại còn có thể lợi dụng điều này để kết giao nhân mạch, mở rộng các nguồn tin tức.

Đối diện với lời mời của Triệu gia, Lý Thanh chỉ mỉm cười lắc đầu, không hề đáp ứng.

“Bây giờ ta đã ở Trúc Cơ trung kỳ, việc tu hành không còn quá nhiều trở ngại, điều duy nhất ta phải lo lắng chính là Kết Đan.”

“Vô duyên vô cớ gia nhập một tu tiên gia tộc làm khách khanh? Đó chẳng phải là tự chuốc lấy phiền phức hay sao?”

Hắn không cho rằng gia nhập Triệu gia có thể giúp hắn có được bất kỳ trợ lực nào trong chuyện Kết Đan.

Nói cho cùng, nếu Triệu gia thực sự có linh vật Kết Đan, chẳng lẽ lại để dành cho một kẻ ngoài như hắn?

Chắc chắn đã sớm được đưa cho con cháu trong tộc sử dụng rồi!

Qua nhiều năm như vậy, Triệu gia ngoại trừ đời gia chủ đầu tiên đạt đến Kết Đan kỳ, thì những đời sau cùng lắm cũng chỉ dừng lại ở Trúc Cơ hậu kỳ hoặc Giả Đan kỳ, chưa từng có thêm một vị chân nhân Kết Đan nào ra đời.

Từ điểm này có thể phân tích và suy đoán rằng, với nội tình hiện tại của Triệu gia, bọn họ tuyệt đối không có đủ tài nguyên để bồi dưỡng một tu sĩ Kết Đan nữa.

Hiểu rõ điều này, Lý Thanh cầm bút viết thư hồi đáp. Lời lẽ trong thư vừa uyển chuyển, vừa thể hiện sự tôn trọng với Triệu gia, nhưng cuối cùng vẫn là cự tuyệt lời mời của họ.

“Vì vậy, Lý mỗ vẫn mong muốn duy trì cuộc sống tự do tự tại hiện tại, không bị ràng buộc bởi bất cứ thế lực nào. Ta nguyện tiếp tục tận hưởng khoảng thời gian yên tĩnh tu hành này, mong quý gia tộc thông cảm.

Nếu trong tương lai, Triệu gia có nhu cầu về luyện khí, Lý mỗ tất nhiên sẽ tận tâm hỗ trợ. Trong thời gian tới, ta vẫn sẽ lưu lại tại Nam Dương phường thị.”

Viết xong, hắn cẩn thận niêm phong thư, đặt vào linh phong rồi nhờ linh điều đưa đi.

“Hô...”

Lý Thanh khẽ thở dài, ánh mắt thoáng trầm xuống.

Triệu gia có quan hệ thân cận với Quỷ Kiếm Môn, hắn cũng không thể quá lạnh nhạt với bọn họ.

Tuy nhiên, trong thư hắn cũng không đề lộ ra sự xu nịnh hay hèn mọn.

Dù sao, thân là một Trúc Cơ kỳ Luyện Khí Sư, hắn cũng có tôn nghiêm của mình.

Phong thư này được viết không kiêu ngạo, không tự ti, lời lẽ vừa đủ chừng mực, có thể nói là một mẫu mực sách giáo khoa về thư từ ngoại giao.

Sau khi hoàn thành việc này, Lý Thanh chuẩn bị tĩnh tâm tu hành. Nhưng đúng lúc đó, ngoài cửa chợt vang lên một trận động tĩnh.

Ban đầu, hắn còn tưởng là khách hàng ghé thăm, nhưng khi nhìn lên, người xuất hiện lại là Thẩm Ngưng Băng.

Từ khi đến Nam Dương phường thị, nàng vẫn luôn bế quan khổ tu, gần như không để ý đến thế sự bên ngoài.

Không ngờ rằng, chỉ mới nửa năm không gặp, khí tức của nàng đã ngưng luyện hơn trước rất nhiều, thậm chí có dấu hiệu sắp bước vào Trúc Cơ hậu kỳ.

Phát hiện ra điều này, khóe miệng Lý Thanh giật giật, trong lòng không khỏi cảm thán:

Chương 873

DTV EBOOK

“Người dù có là Băng thuộc tính dị linh căn, nhưng tốc độ tu hành này có phải quá nghịch thiên rồi không?!”

Hắn hít sâu một hơi, sau đó cười nói:

“Thấm sư muội, xem ra nửa năm bế quan của ngươi thu hoạch không nhỏ. Với tiến bộ này, e rằng chẳng bao lâu nữa sẽ bước vào Trúc Cơ hậu kỳ?”

“Tốc độ tu vi tăng nhanh như vậy, khiến ta cũng cảm thấy hồ thẹn!”

Thấm Ngưng Băng nhẹ nhàng lắc đầu, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng:

“Ta vốn đã đạt Trúc Cơ trung kỳ từ lâu, lần này bế quan là nhờ vào số Tử Dương Đan mà sư phụ từng ban cho. Nhờ đó, mới có thể tiến bộ nhanh như vậy, cũng không có gì kỳ lạ.”

Nghe vậy, cảm giác tự ti trong lòng Lý Thanh lập tức tan biến.

Hóa ra là nhờ đan dược!

Nếu đổi lại là hắn có Tử Dương Đan, tốc độ tu luyện có khi cũng chẳng kém là bao!

Chưa kịp nghĩ nhiều, Thấm Ngưng Băng đột nhiên nở nụ cười nhẹ, ánh mắt nhìn Lý Thanh đầy hứng thú:

“Ngược lại là Lý sư huynh, chỉ dựa vào sức mình mà có thể làm ăn phát đạt trong một nơi xa lạ như thế này. Dọc đường đến đây, ta nghe không ít người bàn tán về huynh đó.”

Nụ cười của nàng trong khoảnh khắc tựa như băng tuyết đầu xuân dần tan chảy, mang theo nét yêu kiều đầy cuốn hút.

Lý Thanh bất đắc dĩ cười khổ:

“Chỉ là cố gắng mưu sinh thôi. Linh thạch của ta không nhiều, muốn ở lại nơi này lâu dài, đương nhiên phải nghĩ cách kiếm chút linh thạch.”

“Dù sao cũng không thể để phí hoài kỹ nghệ luyện khí này.”

Nói đoạn, hắn hỏi ngược lại:

“Sư muội người tìm ta có chuyện gì sao?”

Thẩm Ngung Băng lúc này mới thu lại nụ cười, ánh mắt trở nên nghiêm túc:

“Lý sư huynh, đúng như huynh vừa nói, ta bây giờ cũng là một tán tu. Tuy rằng ta còn chút linh thạch tích lũy, nhưng mãi tiêu xài mà không có nguồn thu thì cũng chẳng thể kéo dài lâu.”

“Ta cần nghĩ cách kiếm linh thạch để duy trì việc tu hành. Hôm nay đến đây chính là muốn hỏi huynh một chút ý kiến.”

Nói xong, nàng lấy ra một xấp lệnh truy nã, trên đó đều là những nhiệm vụ treo thưởng do Quý Kiếm Môn ban bố.

Đưa chúng cho Lý Thanh, nàng nghiêm túc nói:

“Ta dự định tiếp nhận một số nhiệm vụ treo thưởng, kiếm linh thạch từ tiền thưởng của Quý Kiếm Môn. Lý sư huynh, với kinh nghiệm của huynh, có thể giúp ta xem qua những nhiệm vụ này, xem cái nào đáng để nhận không?”

Bất tri bất giác, Thẩm Ngung Băng đã dần dần dựa vào kinh nghiệm của Lý Thanh trong giới tán tu.

Những nhiệm vụ treo giải thưởng này, nàng cũng muốn nhờ hắn đưa ra phán đoán.

Lý Thanh tiếp nhận xấp lệnh truy nã, khẽ nhíu mày, từng tấm từng tấm lật xem.

Phần lớn đều là những nhiệm vụ truy bắt hoặc ám sát Trúc Cơ kỳ tu sĩ.

Chỉ có một số ít là nhắm vào Luyện Khí kỳ hoặc Kết Đan kỳ tu sĩ.

Điều khiến hắn bất ngờ nhất chính là trong danh sách này, thậm chí có cả tên của một Đan Sư!

Ngoài ra, còn có một số nhiệm vụ liên quan đến Cổ Hoa Tiên Triều dư nghiệt – những kẻ còn sống sót sau khi tiên triều sụp đổ, đang lẩn trốn trong bóng tối.

Đáng chú ý nhất chính là một vương hầu thế tử của Cổ Hoa Tiên Triều.

Tuy người này chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ, nhưng tiền thưởng treo trên đầu hắn thậm chí còn cao hơn nhiều tu sĩ Trúc Cơ kỳ!

Nhìn lướt qua tất cả nhiệm vụ, Lý Thanh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới lên tiếng:

“Thẩm sư muội, nói một cách khách quan, ta không khuyến nghị người nhận bất kỳ nhiệm vụ nào trong số này.”

Nghe được lời của Lý Thanh, Thẩm Ngưng Băng thoáng sửng sò, không ngờ lại nhận được một đề nghị như vậy.

“Lý sư huynh, người lo lắng cho ta sao? Trong lệnh truy nã, những người này xem chừng cũng không phải hạng tầm thường. Nhưng ta cảm thấy, chỉ cần không chạm trán mấy tên tu sĩ Kết Đan kỳ, còn lại dù là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, ta cũng có thể cẩn thận ứng phó, một trận chiến chưa chắc đã thua!”

Thẩm Ngưng Băng có niềm tin tuyệt đối vào thực lực của mình. Điều này cũng không có gì lạ, dù sao nàng cũng sở hữu dị linh căn thuộc tính Băng, lại từng được truyền thừa chân truyền từ một vị tu sĩ Kết Đan kỳ. Chiến lực của nàng tuyệt đối có thể quét ngang phần lớn tu sĩ cùng cấp.

Thậm chí, dù phải đối mặt với những tu sĩ mạnh hơn mình một tiểu cảnh giới, nàng vẫn có phần thắng không hề nhỏ.

Nhưng Lý Thanh vẫn lắc đầu, trầm giọng nói:

“Không chỉ đơn giản như vậy. Người phải suy nghĩ một chút, những kẻ có thể khiến Quý Kiếm Môn đích thân phát lệnh truy nã, thì sao có thể là nhân vật tầm thường?”

“Những người này dù mang trên lưng lệnh truy nã của Quý Kiếm Môn, nhưng vẫn có thể tự do tung hoành, chẳng phải điều này đã nói lên vấn đề rất lớn rồi sao?”

Chương 874

DTV EBOOK

“Có lẽ, nếu là chiến đấu một đối một, người hoàn toàn có thể đánh bại không ít người, thậm chí bắt sống bọn chúng cũng không phải không có khả năng.”

“Nhưng người đã nghĩ tới chưa? Nơi này là Đại Hoang vực, chúng ta thậm chí còn chưa biết rõ nó rộng lớn đến mức nào, có bao nhiêu châu quận, chưa kể mối quan hệ giữa hai thế lực chính - mà trong vùng này cũng là một ẩn số. Ngay cả những vấn đề cơ bản đó còn chưa làm rõ, vậy người dựa vào cái gì để nói rằng mình có thể hoàn thành những nhiệm vụ treo thưởng này?”

Đây là quan điểm của Lý Thanh. Hắn đặt mình vào tình huống thực tế để suy xét. Nếu đổi lại là hắn phải đi truy bắt những tu sĩ trong lệnh truy nã, thì khác nào kẻ mù mò mẫm trong đêm tối.

Một khi rời khỏi Hường Dương Thành và Nam Dương phường thị, thì ngay lập tức lại bị cuốn vào một vùng đất xa lạ.

Truy bắt tu sĩ bị truy nã, ngay cả nơi bọn chúng ẩn nấp còn chưa biết, vậy thì làm sao mà đuổi theo?

Những lời này khiến Thẩm Ngưng Băng dần rơi vào trầm tư.

Đại Hoang vực vô cùng rộng lớn, muốn tìm ra một tu sĩ đang cố ý che giấu tung tích ở đây, chẳng khác nào mò kim đáy biển.

“Vậy, Lý sư huynh, theo người ta nên làm gì? Chẳng lẽ chỉ có thể ngồi đây chờ đợi đến khi Linh Thạch trong tay dần dần cạn kiệt sao?” Thẩm Ngưng Băng chau mày, vẻ mặt có phần phiền muộn.

Vấn đề làm sao để kiếm Linh Thạch gần như là nan đề mà tuyệt đại đa số tán tu đều phải đối mặt.

Không có Linh Thạch, đồng nghĩa với việc tu hành sẽ bị gián đoạn, thậm chí không thể ở lại linh mạch để tiếp tục tu luyện.

Nhưng bản thân nàng lại không tinh thông bất kỳ nghề phụ nào trong tu tiên giới. Nàng có thể dựa vào chỉ có duy nhất một thứ – tu vi cùng chiến lực vượt trội trong hàng ngũ tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Do đó, biện pháp đầu tiên nàng nghĩ đến để kiếm Linh Thạch chính là hoàn thành những lệnh truy nã treo thưởng của Quý Kiếm Môn.

Nhưng sau khi Lý Thanh chỉ ra những nguy cơ tiềm ẩn, nàng lập tức cảm thấy mờ mịt, không biết phải làm sao.

“Thực ra, ta cũng từng suy nghĩ về vấn đề này.” Lý Thanh trầm ngâm nói. “Nếu ta không biết luyện khí, vậy sau này phải dựa vào gì để kiếm Linh Thạch?”

“Trước đây, khi còn là một tu sĩ Luyện Khí kỳ nhỏ bé, ta cũng cảm thấy bế tắc. Dù có vài ý tưởng, nhưng căn bản không thể thực hiện được, chỉ có thể đi theo một số tu tiên gia tộc, làm linh nông hoặc trợ thủ.”

“Nhưng bây giờ, ta đã là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, có một số chuyện bắt đầu trở nên khả thi.”

Ánh mắt Thẩm Ngưng Băng sáng lên, nàng tò mò hỏi:

“ Sư huynh, xin chỉ điểm!”

Từ trước đến nay, trải qua nhiều chuyện, nàng gần như tin tưởng Lý Thanh vô điều kiện. Trong lòng nàng, chỉ cần là ý tưởng do Lý Thanh nghĩ ra, chắc chắn có thể thực hiện được.

Lý Thanh không chút do dự, chậm rãi nói ra hai chữ:

“Chợ đen!”

Thực tế mà nói, ý tưởng về chợ đen không phải là một ý nghĩ bộc phát nhất thời của hắn.

Ngay từ khi còn là tu sĩ Luyện Khí kỳ, hắn đã nhận thức được tầm quan trọng của một nơi có thể tiêu thụ tang vật một cách bí mật và an toàn.

Trước đây, khi bắt buộc phải giết một số tu sĩ có thân phận nhạy cảm, hắn hiểu rất rõ rằng nếu để lộ ra ngoài, sẽ rước lấy

không ít phiền toái.

Nhưng những thứ vơ vét được sau các trận chiến lại không thể cứ thế tiêu hủy, điều đó quá lãng phí.

Vậy nên, một nơi như chợ đen, nơi có thể giao dịch an toàn, chính là điều vô cùng cần thiết.

Ý tưởng này đã manh nha khi hắn còn trà trộn trong Thiên Hà phường thị, sau đó, khi lang bạt qua nhiều nơi, hắn càng thấm thía hơn tầm quan trọng của thông tin tình báo và giao dịch bí mật.

Hôm nay, khi Thẩm Ngưng Băng tìm đến, hắn mới quyết định nói ra suy nghĩ bước đầu của mình.

Đại Hoang vực là nơi chính - ma hai đạo tranh đấu không ngừng, lại có sự giám sát của các đại tông môn tiên đạo.

Tương lai, khi Cổ Hoa Tiên Triều hoàn toàn sụp đổ, chính - ma chắc chắn cũng sẽ không thể duy trì thế cân bằng lâu dài.

Chỉ cần có lợi ích xung đột, chắc chắn sẽ nảy sinh ân oán.

Mà trong một môi trường như vậy, số lượng đệ tử của các tiên đạo thế lực chết đi chắc chắn không ít.

Lúc đó, ắt hắn sẽ có rất nhiều vật phẩm quý giá không thể đem bán công khai. Nếu có một nơi đảm bảo giao dịch tuyệt đối bí mật, thì chắc chắn nó sẽ trở thành sự lựa chọn hàng đầu của các tu sĩ khi cần tiêu thụ tang vật.

“Ý tưởng này chỉ là suy nghĩ sơ bộ, nếu muốn thực hiện, chắc chắn sẽ gặp không ít khó khăn.”

Lý Thanh chậm rãi nói, trong mắt lóe lên ánh sáng đầy toan tính.

“Nhưng ngược lại, chỉ cần có thể tạo ra một chút thành tích, lợi ích mang lại tuyệt đối không nhỏ!”

Chương 875

DTV EBOOK

“Nhất là khi Cổ Hoa Tiên Triều bị hủy diệt, chỉ riêng việc phân chia thành quả thắng lợi cũng đã khiến chính - ma hai đạo không thể duy trì sự bình yên được nữa.”

Lúc này, ngay cả Lý Thanh cũng cảm thấy mình như một thủ lĩnh đa cấp đang hăng say diễn thuyết, ngữ khí tràn đầy nhiệt huyết, kích động vô cùng.

Nói thật, ngay cả chính hắn cũng có chút động tâm, thậm chí còn nghĩ đến việc buông bỏ Bách Luyện Lô, tự tay thúc đẩy kế hoạch chợ đen này.

Tuy nhiên, kế hoạch này tiềm ẩn rất nhiều nguy hiểm, đây cũng là sự thật không thể phủ nhận.

Nghe xong toàn bộ kế hoạch về chợ đen, Thẩm Ngưng Băng không khỏi hít sâu một hơi, trong lòng không khỏi bị tầm nhìn rộng lớn của Lý Thanh làm cho chấn động.

Ý tưởng này quá mức táo bạo, một khi thực hiện thành công, thậm chí có thể nhanh chóng mở rộng ra khắp các căn cứ tu sĩ trong toàn bộ Đại Hoang vực.

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là không thể quá sớm rơi vào tầm mắt của các thế lực lớn, nếu không, rất có thể sẽ bị tiêu diệt ngay từ trong trứng nước.

Cũng đúng như lời Lý Thanh nói, trước tiên cần đứng vững gót chân tại Hường Dương Thành, sau đó dần dần mở rộng quy mô sang Cự Lộc Châu. Với tu vi Trúc Cơ kỳ của bọn họ, hoàn toàn có thể âm thầm hành động mà không lo bị phát hiện.

Hiện tại, chính - ma hai đạo vẫn đang giao chiến với Cổ Hoa Tiên Triều, nhưng về sau, khi thế cục thay đổi, chắc chắn sẽ nảy sinh tranh chấp mới.

Trong thời điểm loạn thế này, nếu vận dụng khéo léo, rất có thể bọn họ sẽ tìm được một cơ hội để âm thầm phát triển trong

những kẻ hờ không ai chú ý đến.

“Lý sư huynh, ta còn một vấn đề cuối cùng. Đó là... làm sao để thu hút tu sĩ đến chợ đen?”

Ánh mắt Thẩm Ngưng Băng tràn đầy nghiêm túc, hiển nhiên đã động tâm với kế hoạch này.

Nghe thấy câu hỏi đó, Lý Thanh bật cười.

“Nếu là ở Thanh Lĩnh Vực, chuyện này có lẽ sẽ hơi phiền phức một chút, nhưng ở nơi này, ta chỉ có thể nói... đơn giản thôi!”

“Lấy Hương Dương Thành làm ví dụ, nơi đây tiên - phạm cùng tồn tại. Dù là tu sĩ hay phạm nhân, đều có thể tìm được một chỗ đứng trong thành. Đặc biệt là trong các khu giao dịch của tu tiên giả, người có thể thấy phạm nhân ẩn hiện khắp nơi.”

“Chúng ta có thể bí mật tiếp xúc với những phạm nhân này, sau đó sắp xếp cho bọn họ đi lại trong phường thị, truyền tai nhau một tin tức – rằng ở một nơi nào đó sắp diễn ra một hội giao dịch bí ẩn!”

Thẩm Ngưng Băng giật mình, kinh ngạc hỏi:

“Chiêu này có tác dụng sao?”

“Haha, không có tu sĩ nào lại dễ dàng từ chối một hội giao dịch bí ẩn!”

Nhìn theo bóng lưng Thẩm Ngưng Băng rời khỏi Bách Luyện Lô, Lý Thanh cũng hít sâu một hơi, bắt đầu cẩn thận phân tích lợi ích và rủi ro của kế hoạch này.

“Nếu chợ đen phát triển lớn mạnh, chắc chắn sẽ lọt vào tầm ngắm của các thế lực tiên đạo. Đây là điều không thể tránh khỏi.”

“Vì vậy, ta phải làm sao để thoát khỏi liên lụy, tốt nhất là đứng sau màn thao túng tất cả.”

Nói đến đây, ánh mắt Lý Thanh lóe lên ánh sáng sắc bén.

Nếu kế hoạch này thành công, hẳn không chỉ có thể thu lợi từ các giao dịch trong chợ đen, mà còn có thể kiểm soát nguồn tin tức quý giá.

Đặc biệt, hắn có thể tận dụng mối liên hệ với Cục Dã thế giới để tạo ra lợi ích thực tế cho mình.

Ví dụ như Xích Tinh – loại vật liệu có thể thúc đẩy quá trình đột biến của yêu thú, đến bây giờ hắn vẫn chưa từng thử nghiệm.

Hiển nhiên, giá trị của vật này cực kỳ lớn, nhất là đối với những tu sĩ chuyên nuôi dưỡng yêu thú, gần như không ai có thể từ chối.

“Thời gian đầu, có thể tung ra một ít Xích Tinh để duy trì chợ đen hoạt động ổn định.”

“Về sau, khi chợ đen ở Hướng Dương Thành đã đứng vững, có thể giảm dần tần suất bán ra Xích Tinh.”

“Tuy nhiên, muốn chợ đen thật sự ổn định và phát triển, vẫn cần phải đánh mạnh vào yếu tố chính – trở thành nơi tiêu thụ tang vật, giao dịch những món đồ không thể bán công khai.”

Lý Thanh hí hóp mắt, khoe miệng khẽ nhếch lên, trong đầu đã hình thành một kế hoạch hoàn chỉnh.

“Nếu muốn kế hoạch này thành công, quan trọng nhất chính là phải che giấu thân phận!”

Không chần chừ, Lý Thanh lấy từ túi trữ vật ra một khối ngọc như ý màu xanh biếc.

Đây là một món pháp khí có thể ẩn giấu khí tức, là vật mà hắn vô tình thu được tại Thiên Hà phường thị trước đây.

Khối ngọc này có chất liệu khá bình thường, miễn cưỡng được xem là hạ phẩm pháp khí.

Nhưng điều đặc biệt ở nó chính là hệ thống linh văn bên trong. Kiểu dáng của nó mang phong cách cổ xưa, hoàn toàn không giống vật phẩm của thời đại này.

Chương 876

DTV EBOOK

Cũng chính vì điểm đặc biệt này mà Lý Thanh mới bị thu hút, thậm chí còn vì nó mà để một tiểu tử lấu cá lừa mất một món hạ phẩm pháp khí tinh lương.

Nhưng may mắn là khối ngọc như ý này không làm hấn thất vọng, nhiều lần giúp hấn thoát khỏi nguy hiểm trong những tình huống then chốt.

Lần này, Lý Thanh quyết định sẽ tiến hành đề luyện lại khối ngọc như ý này, biến nó thành một món pháp khí chuyên dụng để ẩn giấu khí tức.

“Loại liễm tức văn này vô cùng đặc biệt, hoàn toàn khác với các loại liễm tức phù thông thường. Thậm chí, có thể nói là khác biệt một trời một vực.”

“Chỉ cần sao chép và khắc họa lại, về cơ bản là không quá khó. Nhưng làm sao để phát huy tối đa hiệu quả của nó mới là vấn đề chính.”

Lý Thanh ho nhẹ một tiếng, ánh mắt trở nên thâm sâu.

Nam Dương phường thị, một vài đệ tử Quỷ Kiếm Môn canh giữ ở đây tỏ ra buồn chán, ngáp dài ngán ngẩm. Dù gì cũng đang ở trên địa bàn của môn phái mình, đã rất lâu rồi không có chuyện gì đáng để bận tâm xảy ra.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người mạnh mẽ, rắn rỏi chậm rãi bước ra từ trong phường thị.

“Lý Đại Sư! Ngài muốn ra ngoài sao?”

Một tên đệ tử Quỷ Kiếm Môn vội vã tiến lên chào hỏi, mặt mày đầy vẻ nịnh nọt. Khi trước, dưới trướng Bách Luyện Lâu của Lý Thanh, hấn đã nhận được không ít linh thạch.

Một lần, hai lần qua lại, coi như cũng có chút quen biết.

Dù là chính đạo hay ma đạo, những kẻ biết nịnh hót như thế này luôn tồn tại khắp nơi. Có thể nói, đó gần như là bản năng

trời sinh của con người.

Huống hồ, hiện tại danh tiếng của Lý Thanh trong phường thị cũng không nhỏ. Hẳn là một Luyện Khí Sư có thể chế tạo cực phẩm pháp khí, tất nhiên sẽ có rất nhiều người muốn nịnh bợ.

Dù sao, với thân phận và địa vị của bọn họ trong Quỷ Kiếm Môn, muốn tiếp xúc với những vị trưởng lão luyện khí cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

“Ừ, ta định đi dạo một vòng ở Hương Dương Thành, xem thử có tìm được linh tài nào tốt không.”

Lý Thanh chấp tay sau lưng, sắc mặt bình thản, nhẹ gật đầu rồi chuẩn bị rời đi.

Nhưng chợt nghĩ đến điều gì đó, hắn xoay người lại, nói:

“Các huynh đệ, khoảng thời gian ta không có ở đây, phiền các người trông coi Bách Luyện Lô giúp ta một chút.”

“Để cảm tạ, ta có thể luyện chế cho mỗi người một kiện pháp khí, thậm chí là thượng phẩm pháp khí cũng được!”

Nghe vậy, mấy tên đệ tử Quỷ Kiếm Môn lập tức sáng mắt. Bọn hắn liếc nhìn nhau, sau đó vui mừng nói:

“Không vấn đề gì! Chúng ta sẽ cử hai người trông chừng Bách Luyện Lô cho ngài!”

Lý Thanh khẽ cười, lắc đầu:

“Không cần phiền phức vậy đâu. Trong lâu cũng chẳng có thứ gì quý giá, chỉ cần các người chú ý giúp ta một chút là được.”

Dứt lời, hắn liền không chế pháp khí, ung dung bay thẳng về phía Hương Dương Thành. Chỉ trong chớp mắt, thân ảnh đã biến mất trên không trung.

“Thật tuyệt! Lý Đại Sư thế mà đồng ý giúp chúng ta luyện chế pháp khí!”

“Vừa hay sắp tới là kỳ khảo hạch nội môn, nếu có được một kiện pháp khí mạnh trong tay, biết đâu ta có thể trở hết tài năng, tiến vào nội môn!”

“Chuyện này không thể trì hoãn! Phải chuẩn bị ngay!”

“Nhưng mà... hiện tại ta không có linh tài, linh thạch cũng không đủ, phải làm sao đây?”

Tại Đại Hoang Vực, sự cạnh tranh giữa các đệ tử Tiên Đạo tông môn vô cùng khốc liệt, hơn hẳn Thanh Lĩnh Vực.

Ở đây, ngay cả đệ tử trong tông môn cũng bị phân chia thành ngoại môn và nội môn. Trên nữa là chấp sự, trưởng lão... Tầng lớp phân cấp vô cùng rõ ràng, đẳng cấp nghiêm ngặt.

Mỗi một bước thăng tiến, tài nguyên và quyền lợi có thể hưởng thụ đều nhiều hơn gấp bội. Trong hoàn cảnh cạnh tranh gay gắt này, hầu như ai cũng coi đồng môn là đối thủ.

Muốn trèo lên cao hơn, cách tốt nhất chính là thể hiện bản thân trong kỳ khảo hạch!

Những người như bọn họ, bị phái đến đây trông giữ phương thi, thực chất chỉ là đệ tử ngoại môn cấp thấp nhất. Nhưng dù vậy, khao khát thăng tiến của họ vẫn vô cùng mãnh liệt.

Lúc này, vài người đã bắt đầu suy tính xem làm thế nào để nhờ Lý Đại Sư giúp họ luyện chế một kiện pháp khí trước khi kỳ khảo hạch nội môn diễn ra.

Lý Thanh tất nhiên không phải vô duyên vô cớ đưa ra lời đề nghị kia, mà trong lòng đã có tính toán riêng.

“Xem ra khảo hạch nội môn của Quỷ Kiếm Môn quả thực rất quan trọng, chẳng trách ngay cả Cố Phong cũng đề tâm như vậy.”

“Nếu không có linh tài, cũng chẳng có linh thạch... ha ha.”

Nói rồi, hắn rời đi thực sự.

Nhưng thực tế, vừa rồi hắn chỉ giả vờ rời đi mà thôi. Nhờ vào một kiện pháp khí ẩn nấp mới luyện chế, hắn đã che giấu thân hình, ẩn nấp không xa nơi đó. Dùng thần thức, hắn nghe rõ mồn một toàn bộ cuộc trò chuyện của đám đệ tử Quỷ Kiếm Môn.

Chương 877

DTV EBOOK

Chuyên này đến Hường Dương Thành, hẳn cũng không có việc gì gấp gáp, chủ yếu là để kiểm tra tiến độ xây dựng chợ đen của Thẩm Ngưng Băng.

Vạn sự khởi đầu nan, chỉ cần có nền tảng vững chắc, về sau mọi chuyện sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Lý Thanh rất coi trọng kế hoạch chợ đen này. Trong tương lai, nếu muốn tu hành ở Đại Hoang Vực, rất có thể hắn sẽ phải thu thập nhiều tin tức tình báo từ nơi đây.

Hường Dương Thành, khu vực thành Tây.

Sau khi Thủy Nguyệt Thương Hội bị Nghiêm Đan Sư hủy diệt, nơi này đã được xây dựng lại thành một khu giao dịch dành cho tu sĩ.

Chỉ là, so với sự thịnh vượng ngày trước khi còn dưới sự quản lý của Thủy Nguyệt Thương Hội, khu giao dịch mới này rõ ràng kém xa. Không còn cảnh phồn hoa náo nhiệt, bầu không khí lạnh lẽo hơn hẳn.

Rất nhiều cửa hàng và quầy hàng rong tỏ ra tùy tiện, không có quy củ, khiến nơi này trông hỗn loạn và thiếu trật tự.

Dẫu vậy, vẫn có một số người lui tới, hy vọng tìm được vật phẩm mình cần.

“Vị tiên sư, mời nhận phong thư này.”

Một thiếu niên áo vá vá vuiu, động tác nhanh nhẹn, chỉ trong vài giây đã nhét vào tay một tu sĩ Luyện Khí Kỳ một phong thư màu đen thần bí.

“Đây là... hội giao dịch bí ẩn?”

Tu sĩ kia nhướn mày, cúi đầu nhìn phong thư trong tay. Bên trong có ghi địa chỉ tổ chức hội giao dịch một tháng sau.

Ngay khi hắn còn định hỏi thêm, thiếu niên kia đã lẩn mất, chẳng khác gì một cái bóng.

Nghĩ nghĩ một hồi, người này cuối cùng cũng quyết định không đuổi theo, lặng lẽ cất phong thư thần bí vào túi trữ vật như thể chưa có chuyện gì xảy ra, sau đó tiếp tục đi dạo trong khu giao dịch.

Chỉ là, từ lúc đó, hắn đã chẳng còn tâm trạng nào để tiếp tục mua bán. Trong đầu chỉ toàn là suy nghĩ về phong thư màu đen thần bí kia.

Dứt khoát đi thêm một vòng cuối cùng, hắn nhanh chóng rời khỏi khu giao dịch, chuẩn bị trở về để xem kỹ xem bên trong phong thư này rốt cuộc ghi những gì.

Ở một góc khuất trong Hướng Dương Thành, nơi ít ai để ý, Lý Thanh và Thẩm Ngung Băng đã chứng kiến toàn bộ sự việc.

“Những ngày qua, ta đã thu nhận hơn mười đứa trẻ mồ côi nghèo khó trong thành. Vì một chút linh thạch vụn, bọn chúng thậm chí có thể liều cả mạng sống, làm những việc này quả thực vô cùng thuần thực.”

Thẩm Ngung Băng báo cáo với Lý Thanh về tình hình công việc những ngày qua, thoạt nhìn không khác gì một cấp dưới đang tổng kết công tác với lãnh đạo.

Nghe vậy, Lý Thanh khẽ gật đầu, sau đó tò mò hỏi:

“Trong thành loại trẻ mồ côi như vậy chắc hẳn không ít. Tiên và phàm cùng tồn tại, đối với bọn chúng mà nói cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.”

“Ta đã điều tra rồi. Cứ mỗi sáu năm, Quỷ Kiếm Môn lại tiến hành một đợt khảo thí quy mô lớn trên địa bàn của mình, nhằm tìm kiếm những hài đồng có linh căn tư chất. Nhưng thủ đoạn của bọn chúng lại vô cùng tàn nhẫn. Những đứa trẻ không có linh căn sẽ bị bỏ mặc, trở thành cô nhi, phải vật lộn để sinh tồn trong thành.”

Ma đạo tu sĩ chung quy vẫn là ma đạo tu sĩ, làm việc trước giờ chẳng mấy khi quan tâm đến hậu quả, lợi ích luôn được đặt lên hàng đầu.

Những hài đồng có linh căn thượng giai tất nhiên sẽ được trực tiếp thu nạp vào môn phái.

Nhưng những đứa trẻ không có linh căn, kết cục chỉ có thể nói là vô cùng thê thảm. Nếu may mắn còn sống sót, thì cũng phải chịu cảnh đói khát, lang bạt khắp nơi.

Cũng chính vì vậy, Thẩm Ngưng Băng gần như chẳng tốn bao nhiêu công sức đã có thể thu nhận và tận dụng bọn chúng.

“Người quan sát kỹ một chút. Nếu phát hiện đứa nào có tâm chí không tệ, có thể lưu ý bồi dưỡng.”

“Thời gian trước ta đã tự biên soạn một bộ võ học tuy chỉ là phàm tục, nhưng cũng đủ để rèn luyện căn cơ. Người có thể lấy nó làm phần thưởng, dựa vào đó mà bồi dưỡng một vài kẻ trung thành để phục vụ chợ đen sau này.”

Nói đoạn, Lý Thanh lấy ra một quyển sách trông có vẻ bình thường, trên bìa viết ba chữ lớn – “Vô Cực Công”.

“Việc này có liên quan rất rộng, sau này nếu có thể không tự mình ra mặt thì tốt nhất đừng ra mặt. Hãy tìm một vài kẻ khác làm đại diện, lui về phía sau màn điều hành, như vậy mới là ổn thỏa nhất.”

Thẩm Ngưng Băng nghe xong, khẽ gật đầu:

“Ta hiểu rồi, Lý sư huynh!”

Sau khi bàn bạc xong, Lý Thanh cũng không dừng lại lâu mà lập tức đi thẳng vào Hướng Dương Thành.

Kế hoạch đã được triển khai đâu vào đấy. Còn về sau sẽ thu hoạch được kết quả ra sao, hẳn cũng không rõ ràng.

Nhưng đã quyết định làm thì nhất định phải làm đến nơi đến chốn.

Trước khi quay về Nam Dương phường thị, Lý Thanh cố ý ở bên ngoài thêm vài ngày. Đến khi cảm thấy không còn gì bất thường, hẳn mới thân nhiên quay về Bách Luyện Lâu.

Chương 878

DTV EBOOK

Hành động này tự nhiên lọt vào mắt của mấy tên đệ tử Quỷ Kiếm Môn.

Quả nhiên, chưa được bao lâu, một đám đệ tử liền lục tục kéo đến Bách Luyện Lâu, trên mặt tràn đầy vẻ nịnh nọt, thấp thỏm mà mong chờ.

“Tiền bối, thật không dám giấu diếm, không bao lâu nữa sẽ diễn ra khảo hạch nội môn của Quỷ Kiếm Môn. Chúng ta vẫn còn thiếu một thanh pháp khí thuận tay...”

Lý Thanh ngồi sau quầy, mặt không đổi sắc, không thêm ngẩng đầu mà chỉ thản nhiên nói:

“Lý mỗ chưa bao giờ nói mà không giữ lời. Trước đó đã hứa là sẽ giúp các người luyện chế, thì sẽ luyện chế. Chỉ cần các người tự chuẩn bị linh tài là được.”

Bọn hắn chỉ là những đệ tử ngoại môn bình thường, lại bị phái đến trấn giữ Nam Dương phường thị – một nơi chẳng mấy béo bở. Hàng năm kiếm được chút linh thạch đã là may mắn, nói gì đến chuyện dư dả để mua linh tài!

“Tiền bối, chúng ta có thể lấy pháp khí hiện có cùng toàn bộ linh thạch trên người để đổi lấy một ít linh tài được không?”

“Về sau nhất định sẽ hoàn trả gấp bội, thậm chí có thể ký kết linh khế!”

Lý Thanh ngồi sau quầy, sắc mặt lạnh băng, giọng nói trầm xuống:

“Cho nên, các người không có linh tài, lại muốn tay không từ ta lấy đi mấy món pháp khí? Thật coi Lý mỗ là người dễ bắt nạt sao?”

Ông!

Một luồng uy áp Trúc Cơ Kỳ bùng phát, khiến mấy tên đệ tử Quỷ Kiếm Môn toàn thân run rẩy, trán đổ mồ hôi lạnh. Trong

lòng bọn hắn tràn ngập hối hận, chỉ mong có thể lập tức rời khỏi nơi này.

Nhưng ngay sau đó, uy áp của Lý Thanh lại đột nhiên biến mất. Hắn khẽ nhếch môi, giọng nói bình thản:

“Bất quá, ta quả thực vừa thu được một nhóm linh tài ở Hương Dương Thành, tạm thời chưa có nhu cầu sử dụng. Nếu các ngươi có thể phát thệ bằng tâm ma rằng sau này nhất định hoàn trả, ta có thể giúp các ngươi luyện chế pháp khí.”

Nghe vậy, đám đệ tử Quỷ Kiếm Môn mừng rỡ như điên, không chút do dự liền tranh nhau lập lời thề với tâm ma.

Lý Thanh cười nhạt:

“Được rồi, giờ thì lấy hết pháp khí và linh thạch của các ngươi ra đi, để ta xem có thứ gì đáng giá hay không.”

Chẳng bao lâu sau, vài kiện pháp khí xuất hiện trên quầy.

Nhìn sơ qua, có thể thấy chúng đều chỉ là trung phẩm pháp khí, lại được chế tác vô cùng thô sơ. Rõ ràng, khi luyện chế, người tạo ra chúng chẳng hề đặt tâm huyết vào.

Với trình độ của Lý Thanh, loại pháp khí này hắn có thể dễ dàng luyện chế ngay từ khi còn ở Luyện Khí Kỳ.

Lượng linh thạch bọn hắn gom góp lại cũng chẳng đáng là bao, tổng cộng chỉ khoảng hai trăm khối.

Lý Thanh lướt mắt qua đồng pháp khí một cách hờ hững, giọng điệu lộ rõ vẻ khinh thường:

“Miễn cưỡng có thể tách ra một số linh liệu sử dụng được. Cũng tạm được. Nói xem, các ngươi muốn luyện chế pháp khí gì?”

“Ta muốn một thanh trung phẩm phi kiếm! Chỉ cần lực sát thương đủ mạnh là được, tốt nhất là thuộc tính Mộc!”

“Ta cần một món công phòng nhất thể pháp khí, hình thái thể nào cũng được, Lý Đại Sư ngài xem giúp ta có thể làm loại nào?”

“Ta muốn...”

Sau khi báo xong yêu cầu luyện chế pháp khí, đám đệ tử Quỷ Kiếm Môn rời khỏi Bách Luyện Lâu trong tâm trạng đầy phấn khởi, trên mặt không giấu nổi vẻ đắc ý.

Mà Lý Thanh cũng hài lòng nhìn những món pháp khí mà bọn họ để lại.

“Không tệ, quả thực mang theo khí tức đặc trưng của công pháp Quỷ Kiếm Môn. Chỉ cần nhìn qua cũng có thể nhận ra đây là pháp khí của đệ tử Quỷ Kiếm Môn.”

Hướng Dương Thành, khu Bắc Thành.

So với những khu vực phồn hoa khác trong thành, nơi này là chốn cư ngụ của dân nghèo. Ở đây, phần lớn là những đứa trẻ mồ côi, ngay cả bữa ăn cũng chẳng đủ no.

Đi vài bước là có thể bắt gặp những kẻ hành khất gầy gò như que củi, đang gian nan giãy giụa để tồn tại, hoặc lặng lẽ dựa vào góc tường chờ c·hết.

Những căn nhà ngói cũ kỹ, tường đất san sát, thậm chí một vài căn nhà xây bằng đá xanh cũng hiếm thấy. Khắp nơi nồng nặc mùi ẩm mốc.

Nói đến một nơi như thế này, hiếm khi nào trông thấy tu sĩ xuất hiện.

Nhưng hôm nay lại khác.

Liên tục có những bóng người ăn mặc thần bí, che kín khuôn mặt, lặng lẽ tiến vào.

Một số người tuy còn chút lương tâm, khi nhìn thấy những đứa trẻ đói khát sắp c·hết, lòng trắc ẩn trời dậy, thường ra tay bố thí.

Có kẻ ném xuống một, hai viên Tích Cốc Đan vốn chẳng đáng giá, có người lại thờ dài, bỏ lại hai khối Linh Thạch.

Nhưng cảnh tượng này đã lặp đi lặp lại quá nhiều lần. Dù là tu sĩ có lòng thiện lương đến đâu cũng dần trở nên c·hết lạng.

Bởi vì những đứa trẻ ăn mày ở đây quá nhiều, dù có giúp được một, hai đứa cũng chẳng khác nào hạt cát giữa sa mạc.

Hơn nữa, dù có ban cho chúng Linh Thạch, chúng cũng không thể giữ được lâu.

Chương 879

DTV EBOOK

Vừa nhận được của bố thí trước mắt, ngay sau đó đã bị kẻ khác cướp đi.

Nếu cố gắng can thiệp, thậm chí kẻ ra tay cứu giúp cũng có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Một góc nhỏ trong con hẻm hẹp, hai tu sĩ đội mũ rộng vành lặng lẽ tiến vào. Một người trong số đó không nhìn được mà vén lớp hắc sa lên, để lộ thân sắc không đành lòng.

“Cự Lộc Châu đã sớm không còn chiến sự, vì sao vẫn còn nhiều phạm nhân lang thang đến vậy?”

“Cự Lộc Châu là địa bàn của Ma Môn, Quỷ Kiếm Môn thì biết gì về việc quản lý dân sinh?”

“Mà cứ vài năm một lần, bọn chúng lại bắt đại lượng phạm nhân hái đồng để khảo thí linh căn. Những đứa trẻ lang thang này, có lẽ đều là kẻ không có linh căn.”

“Thực ra, như thế này vẫn còn tốt. Dù Quỷ Kiếm Môn là ma tu, nhưng ít ra bọn chúng không tu huyết đạo. Nếu rơi vào tay Huyết Linh Tông ở Đông Vực Đại Hoang, thì phạm nhân nơi đó mới thực sự lâm vào cảnh lâm than.”

Người còn lại – một tu sĩ cao lớn, trầm giọng giải thích, giọng nói đầy kiên nhẫn.

Nghe vậy, tu sĩ đội mũ rộng vành vừa rồi không khỏi siết chặt nắm đấm.

“Sao có thể tàn nhẫn như vậy, xem mạng người như cỏ rác!”

“Thiếu chủ, chúng ta nên rời đi thôi. Đây là địa bàn của Quỷ Kiếm Môn, không thể tùy tiện ở lại. Không chừng chợ đen bí ẩn kia chính là cái bẫy bọn chúng giăng ra để dụ chúng ta.”

Người tu sĩ cao lớn khẽ dốc lòng khuyên nhủ.

Nếu tu sĩ khác nghe thấy những lời này, hẳn sẽ vô cùng kinh ngạc.

Bởi lẽ, quan hệ giữa hai người này không phải đồng môn hay bằng hữu, mà là chủ tớ!

Nhưng điều càng đáng kinh ngạc hơn chính là, tu vi của người cao lớn đạt đến Trúc Cơ kỳ, vậy mà lại gọi thiếu niên có tu vi Luyện Khí kỳ là “thiếu chủ”.

“Không, hẳn không phải vậy. Nếu Quý Kiếm Môn đã phát hiện ra hành tung của chúng ta, thì chẳng cần phí công bày bày làm gì, cứ trực tiếp bắt chúng ta là được.”

“Ta ngược lại muốn xem thử, rốt cuộc là ai đã lập ra chợ đen bí ẩn này, mục đích là gì!”

Người trẻ tuổi được gọi là “thiếu chủ” quả quyết nói.

Dứt lời, hắn sải bước tiến vào xóm nghèo, không chút do dự.

Rất ít người biết rằng, dưới lòng đất khu Bắc Thành này từng tồn tại một khu lánh nạn khổng lồ.

Năm xưa, khi chiến tranh chính đạo và ma đạo lan đến Cự Lộc Châu, rất nhiều phạm nhân đã tự phát đào hầm trú ẩn để tránh thảm họa.

Thế nhưng, thực lực của tu sĩ chính ma vượt xa sự tưởng tượng của đám phạm nhân. Cả Cự Lộc Châu chẳng thể trụ vững bao lâu, nhanh chóng bị song phương liên thủ chiếm lấy.

Sau đó, toàn bộ địa bàn này rơi vào tay Quý Kiếm Môn, còn khu hầm lánh nạn khổng lồ dưới Bắc Thành cũng dần dần bị bỏ hoang.

Chính tại nơi đây, Thẩm Ngưng Băng và Lý Thanh sau khi nghe đám trẻ mô tả lại, đã quyết định chọn nó làm địa điểm cho chợ đen, không hề do dự.

“Haha, thật không ngờ giữa Hường Dương Thành lại có một nơi bí ẩn như thế này.”

“Thiết lập chợ đen ở một nơi thế này, đúng là suy nghĩ khác người. Hi vọng lần này ta có thể thu hoạch được gì đó, không uổng công chuyến đi này.”

“Liệu có phải cái bày do ai đó bày ra không?”

“Sợ gì chứ, chẳng lẽ có kẻ dám mạo hiểm phạm phải sai lầm lớn mà ra tay với cả đám tán tu ngay giữa địa bàn Quỷ Kiếm Môn?”

“...”

Tại lối vào của khu trú ẩn dưới lòng đất, từng tốp tu sĩ thần bí lần lượt tiến vào. Mỗi kẻ đều che giấu thân phận vô cùng cẩn thận.

Một số tu sĩ có tính cảnh giác cao, trước khi đặt chân vào đều cẩn thận quan sát bốn phía, xác nhận xung quanh chỉ có vài đứa trẻ mồ côi đang thoi thóp bên góc tường. Sau một hồi do dự, cuối cùng vẫn quyết định bước vào trong.

Hai tu sĩ đội mũ rộng vành, vừa rồi còn đang bàn luận về tình cảnh khốn khó của dân nghèo khu Bắc Thành, lúc này cũng đã đến nơi.

Khu trú ẩn dưới mặt đất có diện tích không nhỏ, không gian khá rộng rãi. Tuy nhiên, ánh sáng bên trong vô cùng mờ nhạt, không khí vương đầy mùi ẩm mốc, tựa hồ đã bị bỏ hoang từ lâu.

Ngay giữa khoảng sân rộng, hơn bốn mươi đến năm mươi tu sĩ đang tụ tập. Phần lớn đều là tu sĩ Luyện Khí kỳ, chỉ lác đác vài người đạt đến Trúc Cơ kỳ.

Thời gian trôi qua, nhưng chủ sự tổ chức chợ đen vẫn chưa xuất hiện. Đám tán tu dần mất kiên nhẫn.

“Chuyện gì đây? Chẳng lẽ có kẻ nào rảnh rỗi bày trò đùa giỡn chúng ta?”

“Người chủ trì đâu? Một tháng trước đã nhận được thư mời, sao đến giờ vẫn chẳng thấy ai?”

“Nghe nói nơi này sẽ tổ chức chợ đen, nhưng nhìn đi nhìn lại, ngoài sự âm u ra, ta chẳng thấy nó có chút liên quan gì đến chợ đen cả!”

“Thật lãng phí thời gian, có khi chúng ta bị kẻ nào đó trêu chọc rồi. Rút đi thôi!”

Chương 880

DTV EBOOK

Ngay khi có người lớn tiếng muốn rời đi, bỗng nhiên từ lối vào khu trú ẩn dưới mặt đất vang lên một tiếng nổ lớn!

Ầm ầm!

Chỉ thấy cửa thông đạo nổi lên mặt đất đột nhiên bị một tảng đá khổng lồ sập xuống, chặn hoàn toàn lối ra!

Tiếng động bất ngờ khiến toàn bộ tu sĩ trong khu trú ẩn lập tức xao động. Không ít người tỏ vẻ bất an, cảnh giác nhìn quanh.

Nhưng ngay sau đó, từ các góc tối của khu trú ẩn, từng đoàn hỏa diễm trắng xóa chọt bùng lên!

Khoảnh khắc ấy, toàn bộ không gian như chìm vào một bầu không khí âm trầm, quỷ dị, tựa như cõi u minh địa phủ.

Không lâu sau, từ quảng trường dưới lòng đất, một giọng nói khàn khàn vang vọng khắp nơi.

“Kiệt kiệt kiệt...”

“Chư vị đừng vội, vừa rồi ta còn bận giết mấy con chuột nhắt của Ma Đạo ngoài thành, nên mới đến trễ một chút.”

Mọi ánh mắt lập tức dồn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một bóng người khoác áo choàng đen chậm rãi lướt tới. Trên người hắn bao phủ từng đợt hỏa diễm trắng nhạt, chập chờn trong không khí, trông quỷ dị vô cùng.

Sát khí lạnh lẽo lan tràn theo từng bước di chuyển của hắn, khiến không ít người cảm thấy sống lưng lạnh toát, vô thức rùng mình.

Người này không ai khác, chính là Lý Thanh!

Ban đầu, Lý Thanh vốn không định lộ diện. Nhưng dù sao, đây cũng là lần đầu tiên chợ đen được tổ chức, cần có người đứng ra thiết lập trật tự. Hắn không thể hoàn toàn giao mọi việc cho Thẩm Ngưng Băng mà không kiểm soát.

Chỉ cần buổi giao dịch hôm nay diễn ra suôn sẻ, từ nay về sau, hẳn có thể an tâm làm kẻ giết dây phía sau, âm thầm điều khiển mọi thứ.

Trong lòng đám tu sĩ tại đây, không ít kẻ thâm cặng thẳng.

Bọn họ vừa thử dò xét khí tức của người mặc áo choàng đen, nhưng lại phát hiện điều đáng sợ: hẳn hoàn toàn không có bất kỳ dao động nào!

Tựa như một hồ nước sâu thẳm, không hề gợn sóng.

Dù là tu vi pháp lực, khí huyết hay thần hồn, tất cả đều bị che giấu hoàn toàn, không để lộ ra dù chỉ một tia!

Những tu sĩ Trúc Cơ kỳ có mặt cũng nhúu chặt mày, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Bởi vì chỉ có hai khả năng có thể lý giải hiện tượng này:

Một, hẳn sở hữu pháp khí ẩn nấp cực kỳ lợi hại.

Hai, tu vi của hẳn đã vượt xa tất cả bọn họ!

Bất kể tình huống nào trong hai khả năng trên, cũng đều đủ để khiến mọi người ở đây cảnh giác, tập trung tinh thần hơn nữa.

“Kiệt kiệt kiệt...”

“Chư vị đã đến đây, đúng là làm ta vô cùng cao hứng. Là nhóm đầu tiên đến tham gia, các người sẽ được nhận một tín vật. Bằng vào tín vật này, trong vòng 30 ngày, các người có thể tự do lập quầy tại chợ đen mà không cần phải nộp Linh Thạch!”

“Hôm nay là ngày đầu tiên chợ đen khai trương, vậy nên trước tiên, hãy mở một phiên giao dịch nho nhỏ để chư vị có chút hứng thú đã.”

“Trước ta sẽ tung gạch nhử ngọc, sau đó nếu ai có vật phẩm muốn bán đấu giá, cứ trực tiếp báo cho ta!”

Dứt lời, Lý Thanh vung tay, từ trong túi trữ vật lấy ra một khúc xương màu trắng dài gần bằng một người trưởng thành. Khúc xương ấy toát ra sát khí nồng đậm, khiến không ít người ánh mắt sáng lên.

“Xương sống lưng của yêu thú cấp hai?”

Một tu sĩ Trúc Cơ kỳ tinh thông luyện khí lâm bẩm, vẻ mặt ngạc nhiên.

Phiên giao dịch vừa mở màn đã có vật liệu của yêu thú cấp hai, quả thực khiến nhiều người phấn chấn.

Chỉ đáng tiếc, phần lớn tu sĩ ở đây đều mới chỉ đạt đến Luyện Khí kỳ, căn bản không có đủ thực lực để sử dụng loại tài liệu cao cấp này.

Lý Thanh cười nhạt, gật đầu nói:

“Vị đạo hữu này kiến thức rộng rãi! Không sai, khúc xương này chính là xương sống lưng của một con Bạch Viên Nhị Giai!”

“Giá khởi điểm 10 khối Linh Thạch, mỗi lần ra giá không thấp hơn 5 khối! Chư vị nào có hứng thú, cứ mạnh dạn ra giá!”

Vừa nói, hắn vừa nâng khúc xương Bạch Viên trong tay lên, ánh mắt đảo qua đám đông.

Thực tế, đây là cây cốt thứ cuối cùng trong tay hắn. Ban đầu, hắn cũng không chắc sẽ dùng nó để luyện chế pháp khí gì, nên dứt khoát đem ra bán đấu giá.

Mười khối Linh Thạch!

Mức giá khởi điểm này thực sự quá thấp.

Phải biết rằng, vật liệu lấy từ yêu thú cấp hai trên thị trường có thể dễ dàng bán được 300 - 400 khối Linh Thạch, thậm chí còn cao hơn nếu chất lượng tốt.

Bởi đây chính là tài liệu quý hiếm, thích hợp để luyện chế thượng phẩm pháp khí, thậm chí có cơ hội rèn ra cực phẩm pháp khí!

Không ngoài dự đoán, rất nhanh đã có người ra giá.

“Ta ra 20 khối Linh Thạch!”

Một tu sĩ Luyện Khí kỳ đứng giữa đám đông, ngữ khí có chút căng thẳng, cần trọng giờ tay lên.

Nghe con số này, trong lòng Lý Thanh thầm cảm nín, nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên nói:

“Vị đạo hữu này ra giá 20 khối Linh Thạch, còn ai muốn ra giá cao hơn không?”

Chương 881

DTV EBOOK

Hắn chờ một lát, sau đó cất giọng tiếp tục:

“20 khối Linh Thạch, lần thứ nhất!”

“20 khối Linh Thạch, lần thứ hai!”

Ngay khi Lý Thanh cảm thấy đau lòng vì có nguy cơ bán rẻ khúc xương này với giá 20 khối Linh Thạch, cuối cùng cũng có người không ngồi yên nữa.

“Ta ra 50 khối Linh Thạch!”

“130 khối Linh Thạch!”

Cuối cùng, Bạch Viên cốt thứ được bán ra với giá 430 khối Linh Thạch, không cao không thấp, có thể xem là một mức giá bình thường.

Dù rơi vào tay một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nhưng điều đó cũng không ngăn cản được sự sôi trào của những tu sĩ Luyện Khí kỳ xung quanh.

Thấy phiên đấu giá đạt được hiệu quả như mong muốn, Lý Thanh hài lòng, tiếp tục lấy ra vật phẩm thứ hai mà hắn đã chuẩn bị.

“Đây là một phần truyền thừa Nhất giai về đan thuật. Bên trong không chỉ ghi lại một số thủ pháp cùng yếu quyết luyện đan, mà còn bao gồm cả những phương thuốc cơ bản, như Tích Cốc Đan, Hóa Khí Đan, Bồi Nguyên Đan, đều là những loại đan dược thiết yếu dành cho tu sĩ Luyện Khí kỳ!”

Lý Thanh thần nhiên giơ lên một quyển điển tịch dày cộm. Phần truyền thừa đan thuật này vốn là thứ hắn thu được từ trước, nhưng lâu nay vẫn bị bỏ xó trong rương. Giờ đây, cuối cùng cũng đến lúc mang ra đấu giá.

Ngoài thứ này ra, hắn còn cất giữ không ít truyền thừa kỹ nghệ tu tiên. Lần trước khi thu hoạch ở Thiên Lượng Sơn, hắn đã thu thập được khá nhiều.

Tỷ như trận pháp, phù lục, những thứ này, trong suốt những năm lẫn lộn tại tu tiên giới, hẳn đều từng thu nhận và sử dụng.

Đan dược luôn là thứ không thể thiếu trên con đường tu hành. Việc trở thành một Luyện Đan Sư, hoặc ít nhất là nắm giữ một số kỹ nghệ luyện đan cơ bản, là điều mà rất nhiều tu sĩ đều muốn thử sức.

Đáng tiếc, bởi truyền thừa khan hiếm và linh dược trân quý, nên để trở thành một Luyện Đan Sư hợp cách, chi phí cần bỏ ra không hề nhỏ, khiến rất nhiều tán tu phải dừng bước ngay từ ngoài cánh cửa này.

Đúng như dự liệu của Lý Thanh, ngay khi phân truyền thừa Nhất giai đan thuật này xuất hiện, lập tức thu hút sự chú ý của không ít tán tu Luyện Khí kỳ.

“Giá khởi điểm: Năm mươi khối Linh Thạch!”

Trên thị trường, một phân truyền thừa Nhất giai đan thuật hoàn chỉnh, tùy thuộc vào số lượng đan phương bên trong, thường có thể bán với giá từ 300 đến 500 khối Linh Thạch.

Với Lý Thanh, số linh thạch này có lẽ chẳng đáng là bao, nhưng đối với những tán tu Luyện Khí kỳ còn lại, đây lại là một khoản tài phú khổng lồ.

Hiện tại, nhìn thấy trên chợ đen bất ngờ xuất hiện một phân truyền thừa đan thuật hoàn chỉnh, lại còn có giá khởi điểm thấp như vậy, không ít người đều dậy lên dã tâm sở hữu.

Thậm chí, ngay cả một số tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng lộ ra vẻ do dự. Dù bọn họ đã Trúc Cơ thành công, nhưng không phải ai cũng có trong tay một kỹ nghệ tu tiên đủ vững chắc để sinh tồn.

Tới cấp độ này, tu tiên kỹ nghệ trở nên vô cùng quan trọng.

Dù sao thì, đối với tán tu, không có Linh Thạch, thì nửa bước cũng khó mà đi tiếp.

“Dù chỉ là một phân truyền thừa Nhất giai, nhưng nếu là Nhị giai thì có lẽ còn đáng để tranh đoạt...”

Rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ kỳ đều có suy nghĩ như vậy, cuối cùng quyết định không cạnh tranh.

Với bọn họ, chỉ có truyền thừa Nhị giai mới đủ sức hấp dẫn.

Phiên đấu giá tiếp tục diễn ra sôi động. Giá cả liên tục được đẩy lên như thủy triều. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, phần truyền thừa Nhất giai đan thuật đã bị đẩy lên mức 330 khối Linh Thạch, và vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Ở một góc, hai tu sĩ đội mũ rộng vành, mang vẻ thần bí, nhìn nhau rồi dùng giọng nói rất nhỏ trao đổi.

“Thiếu chủ, người này không đơn giản! Giữa một nơi hỗn loạn như thế này, hắn vẫn có thể bắt được tiếng ra giá cao nhất. Điều này không phải tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường có thể làm được.”

Người được gọi là thiếu chủ trầm giọng đáp:

“Không cần để ý hắn. Một người có thể mở chợ đen ngay dưới mí mắt của Quý Kiếm Môn, đương nhiên không thể là kẻ tầm thường.”

“Ta lại thấy hứng thú. Bí ẩn của khu chợ đen này, rốt cuộc là do hắn làm chủ, hay đằng sau còn có cao nhân nào khác?”

Nói xong, hai người lại im lặng, tiếp tục quan sát.

Rõ ràng, bọn họ không thực sự quan tâm đến phần truyền thừa đan thuật này, thái độ có phần thờ ơ, nhưng lại mang theo vẻ sâu xa khó lường.

“Bốn trăm linh năm khối Linh Thạch! Lần thứ ba!”

“Chúc mừng vị đạo hữu này! Phần truyền thừa Nhất giai đan thuật này thuộc về ngươi!”

Sau khi chốt giá, Lý Thanh giao danh sách lại cho Mặc Mặc, dùng thần thức ghi lại tiêu ký của người trúng đấu giá.

Nếu người kia dám nuốt nợ, hoặc chỉ ra giá cho vui, hắn cũng không ngại dạy cho đối phương một bài học về việc tại sao nơi này được gọi là chợ đen!

Chương 882

DTV EBOOK

Phiên đấu giá tiếp tục diễn ra. Trong tay Lý Thanh, thật ra vẫn còn rất nhiều vật phẩm muốn bán. Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, hắn quyết định rằng hội giao dịch lần đầu tiên hôm nay chỉ nên dùng để định hình không khí, chứ không phải để biến thành một phiên đấu giá cá nhân của riêng hắn.

“Không cần vội vã mang những vật phẩm lặt vặt kia ra bán, trước hết cứ để chợ đen ổn định đã!” – Lý Thanh tự nhủ.

Chợ đen là gì?

Chợ đen tất nhiên phải... đen!

Không chịu bất kỳ thế lực nào kiểm soát. Không bị bất cứ ai giám sát. Ở đây, muốn bán gì cũng được, không cần kiêng kỵ bất kỳ ai!

Đây mới chính là chợ đen chân chính.

Nếu cứ nhàn nhạt bán ra vài món vật phẩm thông thường, vậy thì có khác gì phường thị đấu giá bình thường? Nếu vậy, người ta còn đến chợ đen để mua đồ làm gì?

Lý Thanh cười lạnh, chợt vung tay lấy ra một loạt pháp khí.

“Kiệt kiệt... Trên đường đến đây, bản tọa tiện tay diệt sạch vài tên Ma Đạo đui mù, thu được từ trên người bọn chúng không ít pháp khí có giá trị.”

“Hôm nay là ngày khai trương chợ đen, ta liền bán rẻ lại cho các vị đạo hữu vậy!”

Nói xong, hắn ném ra vài món pháp khí, tất cả đều là những thứ hắn cướp được từ đệ tử Quỷ Kiếm Môn cách đây một tháng.

Trên những món pháp khí này, vẫn còn lưu lại khí tức đậm đặc của công pháp Quỷ Kiếm Môn. Chỉ cần từng tiếp xúc với tu sĩ Quỷ Kiếm Môn, chắc chắn có thể nhận ra ngay lập tức.

“Mỗi kiện pháp khí, giá khởi điểm: một khối Linh Thạch! Muốn mua nhiều hay ít, tất cả đều xem duyên phận, ai trả giá cao thì lấy!”

Lý Thanh không hề nhắc đến xuất xứ của những món pháp khí này, bởi càng che giấu thì lại càng dễ khiến người khác nghi ngờ. Chỉ bằng để bọn họ tự suy đoán.

Quả nhiên, chỉ sau một thoáng, đã có kẻ dám lên tiếng nhận ra lai lịch của chúng.

“Đây là khí tức của Quỷ Sát Công!”

Một giọng nói run rẩy vang lên, lập tức khiến cả trường đấu giá lặng như tờ.

Đến cả tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ mồn một!

Quỷ Sát Công, đây chính là một trong những công pháp Ma Đạo cơ sở của Quỷ Kiếm Môn. Phần lớn đệ tử nhập môn đều tu luyện công pháp này.

Khí tức trên những món pháp khí không thể làm giả. Chỉ có kẻ tu luyện Quỷ Sát Công lâu năm mới có thể để lại dấu vết rõ ràng như thế!

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều hiểu thân phận thực sự của những kẻ bị gọi là “Ma Đạo con non” trong miệng người đội mũ trùm kia.

Không phải đệ tử Quỷ Kiếm Môn sao?

Giết chết đệ tử Quỷ Kiếm Môn ngay trên địa bàn của chúng, sau đó còn thân nhiên đem pháp khí của bọn chúng ra đấu giá? Đây chẳng phải là ăn gan trời hay sao?

Ngay khi không khí trở nên căng thẳng, Lý Thanh lại cười lạnh một tiếng, nhấn mạnh từng chữ:

“Chư vị, nơi này là... chợ đen!”

Lời vừa dứt, toàn trường lập tức vang lên từng đợt hít khí lạnh.

Tất cả đều hiểu rõ ý nghĩa thực sự của hai chữ chợ đen.

Ngay cả giết đệ tử Quỷ Kiếm Môn, lấy chiến lợi phẩm mang ra đấu giá ngay trên địa bàn của bọn chúng, thì nơi này còn có cái gì là không thể bán?

Trong thoáng chốc, tâm tư của mọi người đều sôi trào.

Khi đám đông còn đang do dự không biết có nên ra giá hay không, thì một giọng cười sảng khoái vang lên từ phía dưới đài.

“Ha ha ha ha! Tốt! Tốt một cái chợ đen!”

“Chẳng phải chỉ là giết vài con tép riu của Quỷ Kiếm Môn, rồi lấy chiến lợi phẩm ra bán sao? Có gì phải kiêng kỵ?!”

“Mấy món pháp khí này, ta mua hết! Mỗi kiện trả 200 khối Linh Thạch!”

“Sau này, ta cũng phải giết thêm vài tên Quỷ Kiếm Môn đui mù nữa, rồi đem tang vật đến đây bán!”

Giọng nói mang theo khí khái hào hùng vô cùng, nghe qua cũng đủ hiểu chủ nhân của nó đang cực kỳ sảng khoái.

Chỉ là... lời này vừa thốt ra, tất cả tu sĩ xung quanh đều lặng lẽ lùi xa vài bước.

Một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, cũng đội mũ rộng vành, bắt đặc dĩ truyền âm:

“Thiếu chủ, ngưng đừng làm loạn như vậy! Rất dễ bại lộ thân phận của chúng ta!”

Kẻ được gọi là thiếu chủ, thần hồn vẫn vững vàng, thản nhiên truyền âm đáp lại:

“Đây là chợ đen, ai có thể biết được chúng ta là ai chứ?”

“Có thể!”

“Không cần do dự gì nữa! Chỉ cần loại chợ đen này xuất hiện càng nhiều, thì đối với chúng ta chẳng phải là trăm lợi mà không có một hại sao?”

Trên đài, Lý Thanh thoáng sững sờ, không ngờ lại có người hào phóng như vậy nâng đỡ phiên đấu giá của hắn.

Vốn dĩ, hắn đã định để Thẩm Ngưng Băng ra mặt mở hàng, không ngờ lại xuất hiện một vị thổ hào trực tiếp ra giá cao như vậy!

Lý Thanh lập tức vui vẻ, hắn âm thầm ghi nhớ người đội mũ rộng vành này, ra hiệu cho Mặc Mặc ghi tạc trong lòng. Sau

này, những món “tang vật” tương tự chắc chắn sẽ ưu tiên bán cho đối phương!

Chương 883

DTV EBOOK

Với mức giá 200 khối Linh Thạch mỗi món, không ai tiếp tục đấu giá nữa. Kết quả là mấy món pháp khí của Quỷ Kiếm Môn chính thức rơi vào tay vị tu sĩ đội mũ rộng vành kia.

Đối với những tán tu còn lại, sự kiện này đã để lại một dấu ấn sâu sắc trong lòng họ. Cuối cùng, họ cũng hiểu được ý nghĩa thực sự của cái gọi là chợ đen!

Tương lai, nơi này có thể trở thành một nơi không gì là không thể, bất cứ thứ gì cũng có thể mua bán!

Dù sao, thân phận của tất cả đều ẩn giấu, ai biết được người là ai, ai biết được người bán thứ gì chứ?

Do sự kiện pháp khí vừa rồi, bầu không khí trong hội trường có phần trầm xuống. Nhưng Lý Thanh lại không hề bận tâm, bởi vì hắn biết đã đến lúc tung ra vật phẩm áp trục!

“Hô! Chư vị, kế tiếp là vật phẩm đấu giá cuối cùng trong tay ta!”

“Vật này có tên là Xích Tinh, có lẽ rất nhiều người ở đây chưa từng nghe đến. Nhưng sau đây, ta sẽ cho các người tận mắt chứng kiến sự thần kỳ của nó!”

Nói xong, Lý Thanh hít sâu một hơi, sau đó từ trong ngực lấy ra một viên tinh thể màu đỏ thẫm!

Trong màn đêm u tối, Xích Tinh lập tức trở thành tâm điểm chú ý, thu hút mọi ánh nhìn!

Viên tinh thể này trông có vẻ bình thường, nhưng khi xuất hiện, nó lại tỏa ra từng luồng khí tức yêu dị, nh-iếp nhân tâm phách!

“Sát khí dày đặc đến mức có thể ảnh hưởng đến tâm thần của ta!”

“Xích Tinh? Chưa từng nghe qua, chẳng lẽ là một loại linh tài luyện khí?”

“Không thể nào! Loại sát khí khủng bố như thế này, dù có là Luyện Khí Sư lợi hại đến đâu cũng không thể dùng nó để khắc linh văn!”

Từng tiếng bàn tán nghi hoặc vang lên, nhưng Lý Thanh chỉ cười nhạt, sau đó giơ tay ra hiệu cho mọi người yên lặng.

“Không biết ở đây có vị đạo hữu nào nuôi dưỡng yêu thú, có thể gọi ra để thử nghiệm một phen.”

“Hãy để yêu thú của các người cảm nhận Xích Tinh, xem phản ứng của chúng ra sao!”

Nơi này thuộc Đại Hoang, yêu thú nhiều hơn Thanh Lĩnh Vực không ít. Hơn nữa, Hướng Dương Thành lại gần với Cự Mộc Chi Sâm, nơi có số lượng yêu thú khổng lồ.

Vậy nên, các tu sĩ nuôi dưỡng yêu thú không phải là chuyện hiếm.

Rất nhanh, có vài người lần lượt triệu hồi yêu thú của mình ra ngoài.

“Chi chi! Chi chi!”

Một con chuột nhỏ có chiếc đuôi màu vàng đất lập tức đứng thẳng trên vai chủ nhân, tiếng kêu gấp gáp vô cùng!

Đây là Tầm Bảo Thử, một loài yêu thú đặc biệt, có thể cảm nhận được bảo vật linh vật!

“Linh thú của ta... nó có vẻ cực kỳ khát vọng nuốt chửng viên Xích Tinh này!”

“A! Cả con bạch xà của ta cũng vậy!”

“Ta cũng thế!”

Những tu sĩ triệu hồi yêu thú lúc này đều không khỏi lộ ra vẻ thất kinh.

Từ khi bọn họ ký kết linh khế với linh thú của mình, chưa từng gặp phải tình huống yêu thú đột nhiên mất kiểm soát như thế này.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Không thể tưởng tượng nổi! Huyền Thủy Quy của ta vốn luôn ngoan ngoãn hiền lành, hôm nay lại xao động bất an như

thế?”

“Xin hỏi, rốt cuộc Xích Tinh kia là vật gì?”

Rất hiển nhiên, những linh thú bị thuần phục này trở nên nóng khác thường, tất cả đều vì viên tinh thạch màu đỏ bất quy tắc trong tay người áo đen trên đài!

Nơi đây không thiếu Ngự Thú Sư - những người am hiểu tập tính của yêu thú như lòng bàn tay. Nhưng hôm nay, sự kiện này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Giữa đám đông, hai người đội mũ rộng vành bị cô lập, ánh mắt họ ánh lên vẻ kinh ngạc.

“Phúc Bá, rốt cuộc đây là thứ gì? Sao lại có thể khiến nhiều yêu thú sinh ra khát vọng mãnh liệt như vậy?”

Lão già cao lớn khôi ngô, được gọi là Phúc Bá, chậm rãi lắc đầu đáp:

“Không biết. Nhưng dù là dụ thú phân cao cấp nhất cũng không thể khiến linh thú đã nhận chủ rơi vào trạng thái như thế này.”

“Tu tiên giới rộng lớn, quả nhiên không thiếu kỳ vật! Một loại tinh thể thần bí như thế này, ta chưa từng nghe qua, cũng chưa từng thấy qua!”

Nghe được lời này, ngay cả vị lão bộc kiến thức rộng rãi như Phúc Bá cũng không nhận ra Xích Tinh, người trẻ tuổi bên cạnh càng thêm hiếu kỳ.

Trên đài, Lý Thanh nhìn phản ứng của mọi người, trong lòng vô cùng hài lòng.

“Nếu chư vị cho rằng Xích Tinh chỉ có tác dụng hấp dẫn yêu thú, vậy thì sai lầm rồi!”

“Vật này có thể kích phát huyết mạch yêu thú, khiến chúng phát sinh dị biến! Chỉ cần một viên, nhất giai yêu thú sẽ có cơ hội đột phá cấp bậc, thực lực tăng trưởng nhanh như gió, thậm chí có thể phá giai!”

Lý Thanh nói đầy tự tin, giọng điệu chắc chắn không một chút nghi ngờ.

“Đúng là nực cười! Muốn làm cho yêu thú huyết mạch dị biến, ngoại trừ một số thiên tài địa bảo đặc biệt, tuyệt đối không có vật nào khác làm được!”

Chương 884

DTV EBOOK

“Phải đây! Chỉ cần một viên liền có thể khiến yêu thú đột phá? Người cho rằng ai cũng dễ bị lừa chắc?”

“Có khi nào đây chỉ là một loại dụ thú phần cao cấp?”

Một vài Ngự Thú Sư tỏ ra hoài nghi, không tin vào những gì Lý Thanh nói.

Nhưng hắn không hề tức giận, chỉ cười nhạt:

“Các vị đạo hữu nghi ngờ cũng đúng thôi! Ngay cả ta lần đầu gặp vật này cũng phản ứng như các ngươi vậy.”

“Nếu đã vậy, ta sẽ bán viên Xích Tinh đầu tiên với giá 300 khối linh thạch. Nhưng có một điều kiện: người mua phải để yêu thú của mình dùng ngay tại chỗ để tất cả mọi người cùng chứng kiến hiệu quả!”

“Sau đó, mỗi viên Xích Tinh sẽ được đấu giá, giá khởi điểm 1000 khối linh thạch, ai trả giá cao hơn sẽ được sở hữu!”

Lời nói vừa dứt, đám đông lập tức xôn xao.

300 khối linh thạch, đúng là con số không nhỏ, nhưng nếu đúng như lời Lý Thanh nói, có thể giúp yêu thú đột phá cảnh giới, thì dù có tốn 3000 khối linh thạch cũng đáng!

Dù sao một đầu yêu thú cấp hai có thể so sánh với tu sĩ Trúc Cơ kỳ! Chỉ cần bỏ ra một chút linh thạch mà có được một chiến lực tương đương Trúc Cơ kỳ, lại còn trung thành tuyệt đối, đây quả thật là một món hời!

Những cuộc bàn tán dấy lên không ngớt.

“300 khối linh thạch chỉ để mua thứ không rõ lai lịch?”

“Hôm nay là ngày đầu tiên chợ đen mở cửa, lẽ nào lại dùng hàng giả để đánh mất danh tiếng?”

“Nhưng vật này quá tà dị, sát khí nồng đậm, nếu cho yêu thú ăn vào mà có chuyện gì thì sao?”

Thông thường, Ngự Thú Sư rất ít khi cho yêu thú của mình ăn bữa bãi, đặc biệt là những thứ có lai lịch không rõ ràng.

Một khi yêu thú xảy ra vấn đề, bao nhiêu tâm huyết gây dựng coi như đổ sông đổ bể.

“Đạo hữu, hay người thử xem? Huyền Thủy Quy có sinh mệnh lực mạnh mẽ, cho dù Xích Tinh có vấn đề thì cũng chưa chắc gây tổn thương nghiêm trọng.”

Có người đẩy đề nghị cho một tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ đang sở hữu Huyền Thủy Quy.

Huyền Thủy Quy có tuổi thọ dài, lại có khả năng tự chữa trị vết thương bằng thủy thuộc tính. Dù có bị thương nặng đến đâu, chỉ cần thời gian đủ dài, nó vẫn có thể hồi phục.

“Haha, đạo hữu nói đùa! Ta tuy muốn thử, nhưng 300 khối linh thạch cũng không phải con số nhỏ, ta không gánh nổi rủi ro này.”

Người sở hữu Huyền Thủy Quy cười khò, rõ ràng không muốn mạo hiểm.

Thấy không ai dám làm người đầu tiên, Lý Thanh nhíu mày, sau đó nở một nụ cười nham hiểm, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

“Chư vị, người dũng cảm luôn là kẻ hưởng thụ thành quả đầu tiên! Nếu không ai dám thử, vậy hôm nay ta sẽ dừng lại tại đây, chuyển sang phần giao dịch tự do.”

Rốt cục, giữa đám đông vang lên một giọng nói có phần do dự:

“Chờ một chút! Ta nguyện ý thử! Chỉ là trong tay chỉ có 200 khối linh thạch, không đủ mua. Có thể lấy vật khác để thế chấp không?”

Người lên tiếng chính là một tu sĩ đang đứng cạnh một con Bạch Vũ Xà. Con rắn lớn chiếm cứ trên mặt đất, đôi mắt đỏ sắc lạnh dán chặt vào viên Xích Tinh trong tay Lý Thanh.

Rõ ràng, nếu không phải bị chủ nhân liều mạng áp chế, chỉ sợ con Bạch Vũ Xà này đã sớm lao tới cướp lấy viên đá kỳ lạ kia!

Ngay khi Lý Thanh định lên tiếng đồng ý, thì một giọng nói vang lên, mang theo vẻ hờ hững nhưng ẩn chứa sự sắc bén:

“Vị đạo hữu này không đủ linh thạch, ta sẽ bù vào. Ta thực sự muốn tận mắt chứng kiến viên Xích Tinh này có thực sự thần kỳ như lời người nói hay không!”

Người lên tiếng là một thanh niên đội mũ rộng vành. Vừa dứt lời, hắn liền không chút do dự lấy một khối linh thạch trung phẩm ném thẳng về phía Lý Thanh.

Đùng!

Lý Thanh chỉ nhẹ nhàng đưa tay, dùng hai ngón tay thon dài kẹp lấy viên linh thạch trung phẩm một cách dễ dàng.

“Hảo khí phách! Đạo hữu quả thực rất hào phóng!”

Hắn cười nhạt, ánh mắt lóe lên một tia thâm trầm. Nếu không phải đã sớm biết, hắn thực sự sẽ nghi ngờ người thanh niên này là do Thảm Ngưng Băng cố ý cài vào để phối hợp với mình.

Nhưng đương nhiên điều đó là không thể! Thảm Ngưng Băng chưa từng nhắc đến chuyện này, lúc này nàng vẫn ẩn mình trong bóng tối, đảm bảo sự an toàn cho buổi giao dịch.

Với thực lực gần chạm tới Trúc Cơ hậu kỳ, lại sở hữu Băng thuộc tính dị linh căn, nàng là một chiến lực mà Lý Thanh vô cùng tin tưởng.

Rất nhanh, dưới đài lại có người ném lên 200 khối linh thạch, cộng với khối linh thạch trung phẩm vừa rồi, đúng 300 khối!

Xác nhận số lượng chính xác, Lý Thanh không chần chừ nữa, lập tức ném viên Xích Tinh về phía tu sĩ sở hữu Bạch Vũ Xà.

Hưu!

Tu sĩ kia vội vàng đón lấy viên đá. Đám đông xung quanh cũng lập tức dồn ánh mắt quan sát viên tinh thể đỏ sậm trên tay hắn.

Chương 885

DTV EBOOK

Viên đá này trong suốt như thủy tinh, trên bề mặt còn mang theo mùi huyết tinh nhẹ nhẹ, khiến người ta nhìn mà cảm thấy yêu dị không nói nên lời.

“Bạch Vũ Xà gần như sắp thoát khỏi linh khế không chế, lực hấp dẫn của viên đá này với yêu thú thật sự đáng sợ!”

“Vén vén chỉ nhờ vào việc hấp dẫn yêu thú thôi, vật này cũng đã có giá trị không nhỏ! Nếu mang nó vào Cự Mộc Chi Sâm, chẳng phải có thể dễ dàng dẫn dụ vô số yêu thú?”

“Nhanh cho Bạch Vũ Xà nuốt vào xem sao!”

Dưới sự thúc giục của đám đông cùng với sự nôn nóng của chính con yêu thú, tu sĩ này cắn răng quyết định, đưa viên Xích Tinh đến gần miệng Bạch Vũ Xà.

Lộc cộc!

Chỉ trong nháy mắt, Bạch Vũ Xà đã nuốt chửng viên tinh thể.

Vừa nuốt xong, thân rắn đột nhiên cứng đờ, giống như bị đánh trọng thương, hoàn toàn bất động.

Cứng đờ!

“Không! Tiểu Bạch!” Tu sĩ kia hoảng sợ kêu lên.

Ngay khi hắn còn đang lo lắng không thôi, thân thể cứng ngắt của Bạch Vũ Xà đột nhiên vận vẹo, bắt đầu rung động dữ dội.

“Tê tê! Tê tê!”

Bạch Vũ Xà mở to đôi mắt dọc của mình, nhưng lúc này, con ngươi vốn trắng bạch đã chuyển thành một màu đỏ máu rực rỡ!

Lưỡi rắn không ngừng thè ra, cơ thể run rẩy như đang chịu đựng cơn đau đớn cùng cực.

Ngay sau đó—

Từng chiếc lông vũ trắng trên thân nó bắt đầu rụng xuống!

Da rắn cũ bong tróc từng lớp, rơi đầy trên mặt đất.

“Nó... đang lột xác?”

Một Ngự Thú Sư có kinh nghiệm sắc mặt nghiêm trọng, giọng nói không giấu nổi vẻ khiếp sợ:

“Không thể nào! Bạch Vũ Xà chỉ khi đạt tới một cấp độ mới mới có thể lột xác một lần! Thời gian giữa hai lần lột xác ít nhất cũng phải mười năm!”

“Đúng vậy! Ở những nơi linh khí loãng, khoảng thời gian đó thậm chí còn kéo dài hơn nữa!”

Một người khác vội nói:

“Ta từng nghe nói, khi Bạch Vũ Xà lột xác lần thứ ba, lớp da rắn tróc ra có thể dùng làm dược liệu quý!”

Hắn lập tức quay sang chủ nhân con rắn, vội hỏi:

“Đạo hữu, đây là lần thứ mấy nó lột xác?”

Tu sĩ kia có chút hoang mang, nhưng vẫn trả lời:

“Là lần thứ ba. Khi ta thu phục nó, nó đã là Nhất Giai trung kỳ.”

Ngay khi bọn họ còn đang bàn tán, Bạch Vũ Xà đã hoàn toàn thoát ra khỏi lớp da cũ.

Lúc này, trên thân nó không còn bộ lông trắng mềm mại nữa, mà thay vào đó là một làn da trắng nõn bóng loáng, nhìn qua vô cùng trơn nhẵn!

Nhưng điều đáng sợ nhất vẫn còn phía sau—

“Mau nhìn! Nó lại đang biến đổi kìa!”

Bá!

Toàn bộ ánh mắt đều tập trung về phía con rắn.

Chỉ thấy trên thân thể Bạch Vũ Xà, từng đường vân xích hồng sắc bắt đầu hiện lên, giống như có một ngọn lửa ngấm ngấm chạy dọc theo cơ thể nó!

Ngay sau đó—

Từng chiếc lông vũ màu đỏ sậm mọc ra, bao phủ toàn thân nó!

“Đây... đây không còn là Bạch Vũ Xà nữa!”

“Không thể tin nổi! Huyết mạch nó thực sự đang phát sinh dị biến!”

“Có lẽ từ giờ trở đi, nó nên được gọi là Hồng Vũ Xà!”

Qua một lúc lâu, khi quá trình biến đổi hoàn tất, bầu không khí nặng nề cuối cùng cũng dịu xuống.

Oanh!

Mặt đất đột nhiên chấn động nhẹ!

Một luồng linh khí từ dưới lòng đất bùng lên, bị Hồng Vũ Xà hút lấy, cơ thể nó bắt đầu phát sáng!

“Không xong rồi! Nó đã bước vào Nhất Giai hậu kỳ!”

“Không chỉ vậy! Khoảng cách đến Nhị Giai cũng không còn xa!”

“Ừc!”

Có người nuốt khan một ngụm nước bọt, cố gắng trấn tĩnh trước cơn chấn động trong lòng

Sau khi hấp thụ Xích Tinh, Thuế Biến Xích Vũ Xà bỗng nhiên gầm lên, khí tức của nó cuộn trào như sóng dữ.

Đôi mắt dọc vốn đã dữ tợn, giờ hoàn toàn chuyển thành màu đỏ u ám, băng lãnh nhưng không mất đi nét yêu dị.

Tất cả những người có mặt đều không hít một hơi lạnh khi chứng kiến cảnh tượng này.

“Tê!”

“Thuế biến lại có thể diễn ra triệt để đến mức này sao? Khoảng cách đột phá lên yêu thú cấp hai đã vô cùng gần!”

“Nếu cho nó thêm chút thời gian, chắc chắn có thể xung kích cấp độ yêu thú cấp hai!”

Từ Nhất Giai trung kỳ tiến thẳng lên Nhất Giai hậu kỳ, mà chỉ nhờ một viên tinh thể xích hồng!?

Chuyện này quá mức thần kỳ! Hiệu quả của Xích Tinh thậm chí còn vượt xa bất kỳ loại đan dược nào!

Giữa sân, một gã Ngự Thú Sư đột nhiên hô hấp dồn dập.

Hắn là người am hiểu sâu sắc về lĩnh vực này, hơn ai hết hiểu rõ ý nghĩa của chuyện vừa xảy ra!

Chỉ cần có đủ Xích Tinh, tương lai hắn hoàn toàn có thể bồi dưỡng một lượng lớn yêu thú cấp hai!

Mà yêu thú cấp hai có nghĩa là gì? Đó chính là nguồn tài nguyên quý giá bậc nhất!

Dù là vật liệu trên cơ thể hay yêu hạch của chúng, đều có giá trị không gì sánh được.

Thứ nhất, thân thể có thể dùng để luyện chế pháp khí.

Thứ hai, yêu hạch chính là chủ dược để luyện Trúc Cơ Đan!

Chương 886

DTV EBOOK

Những điều này tạm thời không nói, nhưng với thân phận Ngự Thú Sư của hắn, phần lớn sức chiến đấu đều đến từ việc thuần dưỡng linh thú.

Yêu thú càng mạnh, thì chiến lực của hắn cũng sẽ tăng theo!

Ở một góc khác, hai người đội mũ rộng vành đứng trong bóng tối, lặng lẽ quan sát mọi thứ.

Bên dưới lớp mũ che kín khuôn mặt, nhưng ánh mắt cả hai đều tràn ngập vẻ chấn động!

“Phúc Bá, ngươi thấy thế nào?” Người trẻ tuổi truyền âm hỏi.

Người được gọi là Phúc Bá, dáng người cao lớn, giọng điệu trầm ổn:

“Thiếu chủ, Xích Tinh này quan hệ trọng đại! Bất luận thế nào, chúng ta cũng phải mua về ít nhất hai viên!”

“Ta cũng nghĩ như vậy! Nếu có thể giúp Tử Lâm Thú tấn thăng, lợi ích thu được sẽ vô cùng to lớn, cho dù chỉ tiến thêm một bậc cũng là đại cơ duyên.”

Người trẻ tuổi không vội lấy Tử Lâm Thú ra để kiểm tra xem nó có cảm ứng với Xích Tinh hay không.

Bởi vì Tử Lâm Thú vô cùng quan trọng, nó là Thụy Thú trong truyền thuyết, một khi bị lộ ra ngoài, thân phận của hắn chắc chắn sẽ bại lộ.

“Vậy cứ theo kế hoạch này đi! Trước tiên xem thử người kia còn bao nhiêu viên Xích Tinh!” Phúc Bá trầm giọng nói.

Trên đài, Lý Thanh quan sát Bạch Vũ Xà đã hoàn thành dị biến thành công, trong lòng khẽ thở phào.

Hắn biết rằng từ giờ phút này, kế hoạch chợ đen đã có bước đầu thành công!

Chỉ cần thỉnh thoảng mang ra vài viên Xích Tinh, nơi này nhất định sẽ luôn có người tìm đến!

Tuy nhiên, nếu rơi vào mắt những kẻ có dã tâm, chợ đen cũng có thể gặp nguy cơ bị tiêu diệt bất cứ lúc nào.

Đây là một con dao hai lưỡi, quan trọng là biết cách sử dụng!

“Sau này, ta tuyệt đối không thể tự mình ra mặt bán Xích Tinh nữa. Phải tìm một người đại diện, dù có kiếm ít Linh Thạch hơn, nhưng ít ra vẫn có thể bảo vệ an toàn cho bản thân!”

Lý Thanh âm thầm quyết định, sau đó chậm rãi lên tiếng:

“Chư vị, đây chính là công dụng lớn nhất của Xích Tinh! Chính nhờ điểm này mà nó có sức hấp dẫn cực lớn đối với yêu thú!”

Lời hắn vừa dứt, tất cả những người trong sân đều dán mắt nhìn hắn, ánh mắt rực cháy hưng phấn.

“Xin hỏi, Xích Tinh còn bao nhiêu viên? Ta muốn mua ba viên!”

“Ta cũng muốn một viên!”

“Đáng chết! Hôm nay ta không mang đủ Linh Thạch!”

“Có thể dùng vật khác để thế chấp không?”

Hàng loạt tiếng bàn tán vang lên, hiển nhiên ai nấy đều động lòng với Xích Tinh!

Lý Thanh cười ha ha, giơ tay ra hiệu mọi người bình tĩnh:

“Chư vị yên tâm, đừng vội! Ta còn chưa nói xong đâu!”

“Đầu tiên, ta muốn nhấn mạnh rằng—Xích Tinh có tác dụng lớn nhất với yêu thú Nhất Giai.

Đối với Nhị Giai yêu thú trở lên, hiệu quả sẽ giảm đi, nhưng vẫn còn giá trị nhất định.”

Lời này vừa thốt ra, không ít người tỏ vẻ thất vọng.

Nhưng nghĩ kỹ lại, điều đó cũng hợp lý.

Nếu Xích Tinh có thể giúp mọi cấp độ yêu thú đột phá một cách dễ dàng, vậy thì nó thực sự quá nghịch thiên!

Có hạn chế là chuyện bình thường.

Tuy nhiên, Lý Thanh vẫn giữ lại một bí mật.

Trong tương lai, hắn sẽ tung ra những viên Xích Tinh có hiệu quả mạnh hơn!

Chỉ là bây giờ chưa phải lúc thích hợp mà thôi!

Hiện tại, những viên Xích Tinh trong tay hắn đều được lấy từ cơ thể của một số dị thú bình thường.

Thực lực của những con thú đó nhiều nhất chỉ tương đương với yêu thú Nhất Giai mà thôi!

Thử nghĩ xem, nếu hắn có thể săn giết thành công con Độc Nhãn Cự Lộc đã từng ép hắn rời khỏi Cực Dạ Thế Giới, sau đó lấy được yêu hạch của nó, thì hiệu quả mà Xích Tinh tạo ra sẽ kinh người đến mức nào?

Lý Thanh thậm chí không dám tưởng tượng. Nếu mang cho Thùng Cơm ăn, liệu có khi nào nó sẽ trực tiếp đột phá, trở thành yêu thú cấp ba ngay tại chỗ hay không?

Việc này còn chưa thể xác nhận, nhưng có một điều hắn có thể chắc chắn:

Dị thú càng mạnh mẽ, lượng huyết tinh lực trong Xích Tinh càng nồng đậm. Nhưng đồng thời, quá trình thuế biến cũng càng mất kiểm soát!

Con đường này quá mức nguy hiểm, điên cuồng đến cực độ, tràn đầy hỗn loạn và vô định.

Đặc biệt là đối với những yêu thú có linh trí sơ khai, nguy cơ mất khống chế lại càng cao!

Tạm thời gạt những suy nghĩ này sang một bên, Lý Thanh từ trong ngực lấy ra ba viên Xích Tinh cuối cùng.

“Chỉ còn ba viên Xích Tinh, giá khởi điểm mỗi viên là 1000 khối Linh Thạch! Nếu ai muốn, cứ thoải mái ra giá!”

Hắn vừa nói, vừa nhẹ nhàng búng ngón tay, một viên Xích Tinh lập tức bay lên không trung, dưới ánh mắt của mọi người mà tỏa ra hào quang yêu dị.

1000 khối Linh Thạch! Đây là giá khởi đầu!

Có đáng không?

Hầu như tất cả mọi người đều chắc chắn: ĐÁNG!

Nếu có thể dùng Xích Tinh bồi dưỡng một con yêu thú huyết mạch dị biến, tiến cấp thành yêu thú cấp hai, thì cái giá này tuyệt đối không hề đắt!

Chương 887

DTV EBOOK

Ngay lập tức, những người trước đó còn do dự không mua Xích Tinh với giá 300 khối Linh Thạch liền lộ ra thần sắc đau lòng, vô cùng hối hận.

Ban này, chỉ cần 300 khối đã có thể mua được một viên. Nhưng bây giờ, để có được nó, ít nhất phải chi ra 1000 khối trở lên!

Mà điều đáng sợ hơn là, với số người tranh giành đông đảo như vậy, ngay cả khi có tiền cũng chưa chắc giành được!

Lúc này, trong sân có bốn gã tu sĩ Trúc Cơ Kỳ. Không cần nghĩ cũng biết, ba viên Xích Tinh này khả năng cao sẽ rơi vào tay bọn họ.

Về phần những tán tu Luyện Khí Kỳ?

Bọn họ căn bản không có tư cách cạnh tranh!

Ở một góc, chủ nhân của Bạch Vũ Xà—giờ đã là Xích Vũ Xà—vô cùng kích động. Hắn có cảm giác như mình vừa nhặt được một đại cơ duyên!

Cuộc đấu giá chính thức bắt đầu!

Ngay khi Lý Thanh vừa dứt lời, một người đội mũ rộng vành bước lên phía trước.

Phúc Bá!

Hắn khẽ tỏa ra một chút khí tức tu vi Trúc Cơ Kỳ, giọng nói vang dội:

“Ta ra 1500 khối Linh Thạch!”

Hắn muốn lấy uy áp để dọa những người khác, dùng tu vi đè người, nhằm chắc chắn giành được Xích Tinh!

Nhưng mấy tu sĩ Trúc Cơ Kỳ khác không phải hạng dễ đối phó.

“Hừ! 1600 khối Linh Thạch!”

“1800 khối Linh Thạch, cộng thêm một bình nhỏ Ngàn Năm Linh Sữa!”

Ngàn Năm Linh Sữa!?

Lời này vừa ra, toàn trường lập tức xôn xao!

“Ngàn Năm Linh Sữa? Đây chính là thần dịch có thể nhanh chóng khôi phục linh lực!”

“Vật này, ngay cả tu sĩ Kết Đan Kỳ cũng luôn mang theo bên người phòng thân!”

“Trong chiến đấu cùng cấp, nếu ai có thứ này, chỉ cần uống trước vài giọt, có thể lập tức chiếm thế thượng phong!”

Mọi người bàn tán xôn xao.

Người vừa ra giá kia thật sự đủ điên cuồng!

Phúc Bá hơi khựng lại một chút. Hiển nhiên, hắn cũng hiểu giá trị của Ngàn Năm Linh Sữa.

Hắn không ngờ lại có kẻ sẵn sàng lấy ra thứ quý giá như vậy để đổi lấy Xích Tinh!

Trong giây lát, hắn chần chừ.

Trên đài, Lý Thanh lại vô cùng hài lòng, lập tức hô lên:

“1800 Linh Thạch cùng Ngàn Năm Linh Sữa, lần thứ nhất!”

“1800 Linh Thạch cùng Ngàn Năm Linh Sữa, lần thứ hai!”

Ngay khi hắn chuẩn bị hô đến “lần thứ ba”, một giọng nói đột nhiên vang lên.

“Chậm đã!”

Phúc Bá ánh mắt lóe lên, cắn răng nói:

“Ta ra mười giọt Tử Phủ Linh Dịch!”

Toàn trường lặng ngắt như tờ!

Tiếng kim rơi cũng có thể nghe được!

Tử Phủ Linh Dịch!

Bốn chữ này vừa xuất hiện, mọi người lập tức hít sâu một hơi.

Đây chính là linh vật chí bảo mà bất kỳ tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nào cũng mơ ước!

Nó chính là thần dược hỗ trợ Kết Đan, có thể khiến vô số tu sĩ Trúc Cơ vì nó mà điên cuồng!

Không ngờ lúc này, lại có một người sẵn sàng mang mười giọt ra để đổi lấy Xích Tinh!

Mọi ánh mắt đều dán chặt vào Phúc Bá.

Trên đài, Lý Thanh cũng bị bất ngờ, nhưng ngay sau đó là vui mừng khôn xiết.

Một viên Xích Tinh đổi lấy mười giọt Tử Phủ Linh Dịch?

Ngay lúc đó, Lý Thanh suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình!

Đầu óc hắn như muốn ngừng hoạt động.

Hắn không ngờ lại có thể nhìn thấy Tử Phủ Linh Dịch ở nơi này!

Vị tu sĩ Trúc Cơ Kỳ vừa ra giá Ngàn Năm Linh Sữa cũng giật mình, ánh mắt nhìn về phía Phúc Bá đầy kinh ngạc, tựa như đang nhìn một kẻ điên.

Không thể phủ nhận rằng Xích Tinh có hiệu dụng thần kỳ, nhưng so với một trong những linh vật Kết Đan nổi danh khắp thiên hạ, nó vẫn còn thua xa!

Mặc dù chỉ có mười giọt, số lượng ít ỏi đến đáng thương, nhưng Tử Phủ Linh Dịch chính là hàng thật giá thật!

Dù chỉ giúp tăng lên một chút xác suất Kết Đan, nó vẫn là bảo vật mà bất kỳ tu sĩ Trúc Cơ Kỳ nào cũng mơ ước!

Ngay khi Tử Phủ Linh Dịch xuất hiện, hầu như tất cả những người khác đều từ bỏ ý định cạnh tranh!

Như vậy, viên Xích Tinh đầu tiên đã thuộc về hai người đội mũ rộng vành!

“Sau đây, đấu giá viên Xích Tinh thứ hai!”

Trong thời gian tiếp theo, hai viên Xích Tinh còn lại cũng nhanh chóng được bán đấu giá thành công!

Kết thúc phiên đấu giá, Lý Thanh thu về tổng cộng:

3800 khối Linh Thạch!

Một bình nhỏ Ngàn Năm Linh Sữa!

Mười giọt Tử Phủ Linh Dịch!

Sau khi đấu giá kết thúc, Lý Thanh lập tức tuyên bố giai đoạn tự do giao dịch, bất kỳ ai có thứ gì muốn mua hoặc bán đều có thể lên tiếng.

Hắn nở nụ cười đưa viên Xích Tinh cho vị tu sĩ đã thắng đấu giá:

“Chúc mừng đạo hữu, đây là vật đấu giá của ngươi.”

Đối phương không chút do dự, gọn gàng và linh hoạt giao 13 khối Linh Thạch trung phẩm cùng một chiếc bình nhỏ cho Lý Thanh.

Chiếc bình này... thực sự rất nhỏ.

Ngàn Năm Linh Sữa bên trong không nhiều, nhưng Lý Thanh vẫn cảm thấy vô cùng thỏa mãn!

Hắn khẽ mở nắp bình, ngay lập tức, một cỗ linh lực dư dả đến cực hạn từ đó lan tỏa ra ngoài!

Không sai!

Chương 888

DTV EBOOK

Đây chính là tinh thuần linh lực—không phải hư vô mờ mịt linh khí!

Chỉ cần ngửi qua một chút, hắn đã cảm thấy pháp lực trong cơ thể khôi phục đôi phần!

Không sai! Đây chính là Ngàn Năm Linh Sữa!

Hơn nữa, chắc chắn đã tồn tại hơn một ngàn năm!

Sau khi hoàn tất giao dịch, Lý Thanh lại một lần nữa hướng về phía hai người thần bí đội mũ rộng vành.

Hắn vô cùng tò mò!

Hai người này rốt cuộc là ai, lại liên tiếp đẩy giá Xích Tinh lên cao như vậy!?

Hắn trầm nghĩ, chẳng lẽ bọn họ là phúc tinh của hắn sao?

Lý Thanh cười ha hả, trao Xích Tinh cho họ:

“Chúc mừng hai vị! Hai viên Xích Tinh cuối cùng thuộc về các ngươi!”

“Ngoài ra, những món pháp khí này cũng đều do các ngươi mua được.”

Hắn liếc nhìn linh thạch và bảo vật mà hai người này vừa vung tay mua sắm, trong lòng không khỏi cảm thán:

“Đúng là đại tài chủ!”

Lúc này, người thanh niên đội mũ rộng vành đột nhiên mở miệng, giọng điệu mang theo vài phần nghi vấn:

“Đây chính là Xích Tinh? Xin hỏi, thứ này rốt cuộc từ đâu mà có?”

Ánh mắt hắn đầy nghi hoặc, hiển nhiên là muốn truy tìm nguồn gốc của Xích Tinh!

Nhưng Lý Thanh đâu có ngốc đến mức nói thật!?

Nếu nói thẳng rằng Xích Tinh là thứ hấn lấy được từ dị thú ở một thế giới khác, vậy chẳng phải sẽ tự đẩy bản thân vào nguy hiểm hay sao!?

Hơn nữa, trên thực tế, dị thú này ở Cực Dạ Thế Giới vô cùng nhiều, hoàn toàn không đáng tiền!

Thế nhưng... Hấn đâu thể để bọn họ biết được điều đó!

Lý Thanh cười ha hả, đáp lại một cách khéo léo:

“Ha ha ha, Xích Tinh này là một vị lão tiền bối giao cho ta mang đến đây buôn bán.”

“Còn về lai lịch cụ thể? Ta thực sự không biết.”

Vừa trò chuyện, Lý Thanh vừa hoàn tất giao dịch với hai người thần bí này.

Hấn nhìn vào một túi linh thạch trung phẩm trĩu nặng, cùng với một chiếc hộp ngọc tinh xảo.

Linh Thạch không đáng kể...

Nhưng khi nhìn vào hộp ngọc, bàn tay Lý Thanh gần như run rẩy!

Hấn cố nén kích động, không để lộ ra vẻ tham lam!

Lý Thanh cẩn thận nâng hộp ngọc trong tay, nội tâm không khỏi kích động.

Tử Phủ Linh Dịch!

Linh vật mà vô số tu sĩ Trúc Cơ mơ ước ngày đêm, khát khao để có cơ hội bước lên cảnh giới Kết Đan, nay lại đang nằm ngay trong tay hấn.

Dù chỉ có mười giọt, nhưng nó vẫn đủ để tăng lên một chút xác suất thành công khi Kết Đan. Đối với hấn, đây quả thực là một thu hoạch không nhỏ.

Phải biết, chợ đen hôm nay mới chỉ là ngày đầu tiên khai trương. Nếu có thể duy trì lâu dài, chưa chắc hấn đã không có cơ hội tìm được thêm nhiều linh vật hỗ trợ Kết Đan khác!

Nghĩ đến đây, Lý Thanh khẽ mở hộp ngọc, dùng thần thức thăm dò vào bên trong để quan sát.

Bên trong hộp được lót một lớp lá vàng mỏng như gấm vóc, trên lớp gấm vàng rực rỡ đó, mười giọt dịch thể màu tím đậm lặng lẽ nằm yên, kích thích tương đương với hạt dưa hấu.

Mặc dù là trạng thái chất lỏng, nhưng những giọt dịch này không hề thấm vào lớp gấm, giống như thủy ngân hay thậm chí là một loại kim loại lỏng kỳ dị.

Vừa mở nắp hộp, ngay lập tức từng tia tử khí nhàn nhạt tỏa ra, mờ ảo trong suốt, tràn ngập linh vận huyền bí.

Thấy vậy, Lý Thanh không chân chừ, lập tức đẩy nắp hộp lại, không để linh khí quý giá này tiêu tán ra ngoài.

Không sai, đây chính là chân chính Tử Phủ Linh Dịch!

Dù trước đây chưa từng tận mắt chứng kiến loại nghịch thiên linh vật này, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua, hẳn cũng có thể dễ dàng nhận ra.

Kìm nén cảm xúc kích động, Lý Thanh cẩn thận thu hồi hộp ngọc cùng linh thạch, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía hai người đội mũ rộng vành trước mặt, chậm rãi nói:

“Không sai, đây đúng là Tử Phủ Linh Dịch.”

Lý Thanh vốn định mở lời hỏi xem đối phương có còn loại linh dịch này hay không, nhưng sau khi suy nghĩ lại, hẳn quyết định không vội hỏi ngay.

Tử Phủ Linh Dịch đối với bất kỳ tu sĩ Trúc Cơ nào cũng là chí bảo hiếm có. Đối phương hôm nay có thể lấy ra mười giọt, chắc hẳn đã phải hạ quyết tâm rất lớn.

Hắn mà lên tiếng đòi hỏi thêm, e rằng sẽ khiến bọn họ cảm thấy khó chịu.

Hơn nữa, hai người này rõ ràng không phải hạng tầm thường. Nếu có thể, Lý Thanh muốn kết giao với họ. Tuy nhiên, nơi này là chợ đen, không phải chỗ thích hợp để kết giao đạo hữu.

Ở đây, tất cả đều che giấu thân phận, giao dịch dựa trên lợi ích. Nếu muốn tạo quan hệ, thì cần có sự khéo léo và thận trọng.

Lý Thanh vốn hiểu rõ đạo lý “còn nhiều thời gian”, không cần vội vàng làm gì.

Bỗng nhiên, người thanh niên đội mũ rộng vành mở miệng dò hỏi:

“Vị đạo hữu này, xin hỏi loại Xích Tinh này về sau có còn được bày bán ở đây không?”

Nghe vậy, Lý Thanh cười nhạt, giọng nói lập lòe:

Chương 889

DTV EBOOK

“Có lẽ có, có lẽ không. Xích Tinh này vốn không phải thứ ta tự tay chế tác, mọi chuyện đều phải xem tâm tình của một vị tiên bối mà thôi.”

Hắn cố tình vẽ nên một bối cảnh giả, ám chỉ rằng phía sau chợ đen này có một thế lực mạnh mẽ chống lưng, nhằm khiến đối phương sinh lòng kiêng kỵ.

Lúc này, thời gian tự do giao dịch cũng sắp kết thúc.

Phần lớn những người có mặt tại đây chỉ là Luyện Khí kỳ tán tu, các giao dịch diễn ra đều ở cấp độ tương đối thấp, không có gì đáng để Lý Thanh bận tâm.

Nhưng, đây mới chỉ là bước khởi đầu.

Nếu chợ đen tiếp tục khai trương trong thời gian dài, chắc chắn sẽ thu hút ngày càng nhiều tu sĩ tham gia.

Đến khi đó, hắn và Thâm Ngưng Băng hoàn toàn có thể dựa vào đây để quật khởi, đạt được vô số lợi ích!

Lý Thanh đứng trên khán đài, giọng nói vang vọng:

“Chư vị, như đã nói trước đó, hôm nay tất cả các đạo hữu đến đây đều là khách quý của chợ đen.”

“Mỗi người sẽ được nhận một tín vật. Sau này, nếu muốn tiếp tục đến đây buôn bán, chỉ cần mang theo tín vật này, có thể miễn phí một tháng phí thủ tục!”

Nói xong, hắn lấy từ trong túi trữ vật ra mấy chục khối lệnh bài bằng hắc thiết, rồi phân phát xuống dưới.

Bất kể có thực sự cần hay không, tất cả mọi người đều cẩn thận nhận lấy và cất vào người.

Đây là một chiến lược mà Lý Thanh đã lĩnh hội được từ kiếp trước.

Không quan trọng khách hàng có thật sự cần hay không, cứ phát phúc lợi trước đã!

Khi có thứ gì đó miễn phí trong tay, chắc chắn sẽ có người vì tiếc rẻ mà tìm cách sử dụng nó.

Lúc này, có người lên tiếng hỏi:

“Xin hỏi các hạ, về sau những hội giao dịch thế này sẽ được tổ chức theo chu kỳ bao lâu?”

Hiển nhiên, điều mà mọi người quan tâm nhất chính là thời gian mở cửa của chợ đen.

Nếu có thể tổ chức thường xuyên, đây chắc chắn sẽ trở thành một địa điểm giao dịch cực kỳ tiện lợi cho rất nhiều tu sĩ!

Lý Thanh sớm đã đoán trước được câu hỏi này.

Hắn bật cười sang sảng, ánh mắt lướt qua đám đông bên dưới.

“Ha ha ha, hội giao dịch của chợ đen này không có thời gian cố định!”

“Nhưng ta có thể cam đoan, chỉ cần các ngươi thường xuyên ghé thăm, chắc chắn sẽ không bỏ lỡ hội giao dịch kế tiếp.”

Vừa dứt lời, Lý Thanh vỗ mạnh hai tay, một ngọn lửa màu trắng bất ngờ phun trào từ đầu ngón tay hắn, lóe sáng giữa không trung.

Ngay sau đó, cả mặt đất bên dưới rung chuyển dữ dội!

Ầm! Ầm!

Mặt sàn bằng đá đột nhiên nứt ra, từng lối đi ẩn giấu hiện ra giữa quảng trường, tất cả đều thông ra các hướng khác nhau.

“Ta tuyên bố, hội giao dịch hôm nay chính thức kết thúc! Chư vị có thể tự do rời đi hoặc tiếp tục buôn bán nếu còn muốn trao đổi thêm.”

Để lại một câu như vậy, Lý Thanh lập tức dẫn đầu nhảy lên, thân hình hóa thành một bóng mờ, nhanh chóng lướt về phía một trong những lối ra.

Những tu sĩ có mặt cũng lập tức hành động, mỗi người tự chọn một con đường, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ở một góc khác, một lão giả râu tóc hoa râm trầm giọng nói:

“Thiếu chủ, theo sát ta!”

Người được gọi là thiếu chủ khề gật đầu. Họ vừa thu hoạch không nhỏ, bao gồm cả mười giọt Tử Phủ Linh Dịch, nếu không cẩn thận, rất có thể sẽ bị người khác nhắm đến.

Bọn họ không dám chắc liệu có ai đó nghĩ rằng trên người họ còn giữ nhiều linh dịch hơn hay không.

Không chỉ những tu sĩ Trúc Cơ ở đây, ngay cả người thân bí chủ trì hội giao dịch kia, Phúc Bá cũng không dám tin tưởng hoàn toàn.

Lão tin chắc rằng, trên đời này không có nhiều tu sĩ Trúc Cơ có thể cưỡng lại sức hấp dẫn của Tử Phủ Linh Dịch—linh vật tối thượng để bước vào cảnh giới Kết Đan!

Vừa dứt lời, Phúc Bá lập tức dẫn thiếu chủ rời đi bằng một lối thoát khác.

Dọc đường, lão không chút kiêng nể mà trực tiếp bộc phát khí tức của mình!

Ầm!

Trúc Cơ hậu kỳ!

Áp lực đáng sợ lập tức bao trùm toàn bộ khu vực xung quanh.

Gã tráng hán cao lớn đội mũ rộng vành chính là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ!

Những tu sĩ Luyện Khí kỳ đứng gần đó đều cảm thấy khó thở, tựa như có một ngọn núi đè nặng lên người.

Thậm chí, vài tên tu sĩ Trúc Cơ khác cũng phải lặng lẽ thu hồi ánh mắt, không dám nhìn thẳng vào hắn nữa.

Tu sĩ đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, nếu không có thiên phú hơn người thì cũng phải tiêu tốn lượng lớn tài nguyên tu luyện mới có thể đạt tới.

Hiển nhiên, người này có thân phận và bối cảnh không tầm thường.

Ở một nơi khác, Lý Thanh vừa rời khỏi quảng trường liền lập tức giảm tốc độ phi hành.

Hắn men theo những con hẻm nhỏ, liên tục đổi hướng, nhằm tránh để lại dấu vết.

Chương 890

DTV EBOOK

Hôm nay, hắc đã thu được mười giọt Tử Phủ Linh Dịch cùng một lượng lớn linh thạch. Hơn nữa, thân phận người chủ trì chợ đen của hắc chắc chắn sẽ khiến không ít người sinh lòng hiếu kỳ.

Nhưng lạ thay...

“Hử? Sao lại không có ai đuổi theo?”

Lý Thanh khẽ quay đầu lại, ánh mắt lóe lên vẻ nghi hoặc.

Mọi chuyện diễn ra... quá thuận lợi!

Hắc vốn đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị kẻ khác theo dõi hoặc phục kích, nhưng suốt cả đoạn đường, không hề có ai bám theo.

“Chẳng lẽ mọi người hôm nay đều thành thật như vậy?”

Hắc hơi cau mày, cảm thấy có chút không thích hợp.

Và ngay sau đó—

Ầm!

Một âm thanh vang rền đột ngột phát ra từ lòng đất!

BÙN ĐẤT BẮN TUNG!

Một bóng người toàn thân bị Hắc Bối bao trùm bất ngờ lao ra từ dưới mặt đất, tốc độ cực nhanh, thẳng hướng về phía hắc!

Ánh mắt Lý Thanh lập tức co rút lại!

“Có người mai phục ta? Không đúng!”

Hắc chính là người rời khỏi quảng trường đầu tiên, hơn nữa còn chọn lối ra ngẫu nhiên.

Dù có ai đó nghi ngờ hắc, cũng chỉ có thể bám theo từ phía sau.

Làm sao kẻ này có thể xuất hiện trước mặt hắc?

Phanh! Phanh! Phanh!

Mỗi bước chân của bóng đen đều nện xuống nền đất với sức mạnh khủng khiếp, khiến cả con đường nhỏ rung lên từng đợt dữ dội!

“Không đúng!”

Ánh mắt Lý Thanh trầm xuống, hần nhanh chóng nhận ra khí tức trên thân thể kẻ này cực kỳ cổ quái.

Hơn nữa, từng động tác của đối phương có vẻ cứng nhắc, không giống với một người sống!

Không hề hoảng loạn, hần híp mắt quan sát bóng đen đang lao nhanh về phía mình.

“Khôi lỗi!”

Trong đầu Lý Thanh lập tức hiện ra một kết luận.

Đây là một con Nhị Giai khôi lỗi, hoàn toàn không phải con người!

“Xem ra dưới lòng đất có một Khôi Lỗi Sư Nhị Giai, chuyên chế tạo và điều khiển khôi lỗi.”

“Hắn đã bố trí khôi lỗi từ trước, có lẽ là để ứng phó những tình huống bất ngờ... Kẻ này tâm tư quả nhiên kín đáo.”

“Nếu ta đoán không sai, hẳn là hắn đã nhắm đến Tử Phủ Linh Dịch trên người ta, muốn dùng khôi lỗi để thăm dò thực lực của ta?”

Đây là lần đầu tiên Lý Thanh đối đầu với một Khôi Lỗi Sư.

Nhưng hần không hề lo lắng, bởi nếu đối phương có hậu thủ, hẳn sao có thể không có sự phòng bị?

Ngay sau đó, mặt đất bất ngờ đóng băng!

Một tầng băng dày đặc nhanh chóng lan rộng, hàng loạt gai nhọn sắc bén từ trong băng trồi lên, lao thẳng về phía con khôi lỗi bị Hắc Bối bao trùm!

Đình! Đình! Đình!

Tiếng va chạm vang lên dồn dập!

Những mũi băng sắc nhọn đâm mạnh vào cơ thể khôi lỗi, nhưng chúng không thể xuyên thủng!

Chỉ có lớp vải đen bên ngoài bị xé rách, để lộ ra thân thể bằng đồng cổ rắn chắc bên trong!

“Thân thể thật cứng rắn!”

Ánh mắt Lý Thanh khẽ lóe lên.

“Đây là một con khôi lỗi được chế tạo hoàn toàn từ kim loại linh tài... Chẳng trách sư muội cũng không thể làm gì được nó trong chốc lát.”

Nhưng đối với hắn, chỉ là một con khôi lỗi Nhị Giai mà thôi!

Đối diện với khôi lỗi đang xông tới, Lý Thanh không né tránh.

Hắn khẽ vận chuyển Khí Huyết Thể, khí tức trong cơ thể bùng nổ, sau đó yên lặng khởi động Phạm Vương Chân Thể.

Về phương diện nhục thân, hắn là một thể tu Nhị Giai hậu kỳ.

Cho dù đối diện với một khôi lỗi hoàn toàn chế tạo từ kim loại linh tài, hắn cũng không hề e ngại!

Hướng hồ, hắn còn có Nguyệt Lưu Kim Chiến Giáp!

Ngay lập tức, khí huyết trong cơ thể hắn bốc lên như lửa, toàn thân bộc phát một nguồn sức mạnh khổng lồ.

Linh lực vận chuyển, Nguyệt Lưu Kim Chiến Giáp lập tức bao trùm lấy hai nắm đấm của hắn!

Chỉ trong nháy mắt, bàn tay hắn trở nên sáng bóng như bạc, mang theo khí thể kinh người!

Không chút do dự, hắn tung ra một bạo quyền!

Oanh!

Một quyền nện xuống như sấm nổ giữa trời quang, không khí bị xé rách, ma sát tạo thành tiếng nổ đinh tai nhức óc!

Ngay sau đó, một tiếng chấn động long trời lở đất vang vọng khắp không gian!

Phanh!

Sóng xung kích khổng lồ lan tràn ra bốn phía, những bức tường xung quanh lập tức sụp đổ!

Cả thân thể khôi lỗi đứng yên tại chỗ, không thể nhúc nhích, toàn bộ cơ thể rung động dữ dội, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có

thể nổ tung!

“Quả nhiên có thần thức lạc ấn!”

Lý Thanh nhảy bèn nhận ra một tia ba động thần hồn ẩn giấu bên trong khôi lỗi.

Không chút do dự, hắn lập tức tung thêm một quyền!

Nhưng lần này, bàn tay hắn bao trùm bởi một ngọn lửa lạnh lẽo màu trắng!

U Minh Lãnh Hỏa!

Ầm ầm!

Thiên địa linh hỏa này không chỉ có thể thiêu đốt nhục thân, mà còn gây sát thương cực lớn lên linh thể!

Trước đây, khi luyện hóa ngọn lửa này, ngay cả thần hồn của Lý Thanh cũng bị tổn thương nghiêm trọng!

Hiện tại, đối mặt với thần thức lạc ấn đang điều khiển khôi lỗi, hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này!

Chương 891

DTV EBOOK

Ngọn lửa màu trắng như giò bám xương, ngay lập tức xuyên qua khe hở trên thân khô lồi, bắt đầu thiêu đốt dấu ấn thần thức bên trong!

Xuy xuy!

Một trận âm thanh quỷ dị vang lên!

U Minh Lãnh Hỏa bắt đầu thiêu đốt dấu ấn thần hồn bên trong khô lồi.

Tựa như tuyết đầu xuân chạm phải thanh sắt nung đỏ, dấu ấn thần hồn ấy nhanh chóng tan rã không còn!

Chỉ trong chốc lát, con khô lồi lập tức đình chỉ tất cả động tác, thân thể cứng đờ rồi đổ rầm xuống như một con rối đứt dây.

Đến đây, nó đã trở thành một vật vô chủ!

Không chút chần chừ, Lý Thanh vung tay, thu khô lồi vào trong túi trữ vật. Sau đó, hắn truyền âm về một hướng:

“Đi!”

Ngay sau đó, một thân ảnh khoác áo choàng đen cũng bay ra từ chỗ ẩn nấp, theo sát Lý Thanh, nhanh chóng rời khỏi thành.

“Sư huynh, Khôi Lồi Sư kia rất có thể vẫn còn trong chợ đen, vì sao chúng ta không quay lại tìm hắn giết?”

Thẩm Ngưng Băng nghi hoặc truyền âm hỏi.

Nghe vậy, Lý Thanh cười nhạt, đáp ngay lập tức:

“Thứ nhất, chợ đen vừa mới khai trương, điều quan trọng nhất lúc này là danh tiếng và sự tín nhiệm. Nếu chúng ta mạo muội giết người ngay bên trong, e rằng sẽ gây ảnh hưởng xấu.”

“Thứ hai, ta nghi ngờ Khôi Lồi Sư này có thể không hề xuất hiện trong chợ đen, mà chỉ sai một con khô lồi khác thay hắn

tiến vào.”

Hai lập luận này vừa nói ra, Thẩm Ngung Băng hơi sững sờ, ánh mắt chợt lóe lên sự ngạc nhiên.

Khả năng thứ hai rất có cơ sở, thậm chí còn có xác suất cực cao là sự thật.

Thế nhưng, nàng lại không hề nghĩ đến điểm này!

“Quả nhiên, mình vẫn còn kém sư huynh rất nhiều...”

Nàng không khỏi thở dài trong lòng. Một lần nữa, tâm tư tinh tế của Lý sư huynh lại khiến nàng tâm phục khẩu phục.

Bắc Thành Khu - Hướng Dương Thành.

Bên trong một căn nhà ngói cũ kỹ, một thân ảnh khoanh chân ngồi tĩnh tọa chợt run lên dữ dội!

“Phụt!”

Người này phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt như tờ giấy.

Sắc mặt hần hiện lên vẻ hoảng hốt lẫn phần nộ, nghiến răng nghiến lợi gằn từng chữ:

“Gặp quỷ! Lại là thể tu! Còn nắm giữ U Minh Lãnh Hỏa?!”

“Sớm biết thế này, ta đã không ra tay! Không duyên có tồn thất một bộ khôi lỗi Nhị Giai, lần này thật sự thua thiệt lớn!”

Giọng nói của hần khàn khàn, đầy hối hận. Trong mắt lại lóe lên từng đợt đau lòng khôn nguôi.

Hần thế nào cũng không thể ngờ, người mà hần tập kích lại là một thể tu có nhục thân mạnh mẽ đến mức không thua kém Nhị Giai Khôi Lỗi!

Chưa kể, kẻ đó còn nắm giữ U Minh Lãnh Hỏa – một loại thiên địa linh hỏa chuyên khắc chế thần hồn!

Hai yếu tố này kết hợp lại, đúng là khắc tinh trời sinh của Khôi Lỗi Sư!

Khôi lỗi mạnh nhất ở điểm nào?

Chính là tính bất tử!

Chỉ cần có đủ tài liệu, Khôi Lỗi Sư có thể chế tạo ra những con khôi lỗi cứng rắn đến mức khó tưởng, thậm chí có thể chống lại hầu hết các loại pháp thuật công kích.

Giống như vừa rồi, đợt tấn công bằng băng thứ của Thẩm Ngưng Băng hoàn toàn không thể gây tổn thương gì đáng kể đến khôi lỗi Nhị Giai của hắn.

Chỉ là xé rách lớp Hắc Bối bên ngoài mà thôi.

Thông thường, tu sĩ Trúc Cơ kỳ khi chạm trán với loại khôi lỗi này, chắc chắn sẽ đau đầu cực kỳ.

Bởi vì dù có đánh trúng, cũng khó mà phá hủy nó!

Dựa vào con khôi lỗi kia, hắn đã từng đánh bại vô số tu sĩ Trúc Cơ khác.

Nhưng hôm nay...

Hắn lại lật thuyền trong mương!

Không những không đoạt được gì, mà ngược lại mất đi một con khôi lỗi cực kỳ trân quý!

Thậm chí, thần hồn của hắn còn bị tổn thương nghiêm trọng!

Hắn hít sâu một hơi, cố gắng điều hòa thần hồn đang chấn động.

Trong mắt hắn lúc này, hiện lên vẻ hoảng sợ cùng bất an.

“Như thấy quý! Về sau, chợ đen này tuyệt đối không thể làm loạn nữa!”

“Không ngờ lại có hai Trúc Cơ kỳ tu sĩ mạnh mẽ như vậy tọa trấn, bối cảnh lại thần bí đến mức tựa như xuất hiện từ hư không!”

“Thật đáng tiếc... Tử Phủ Linh Dịch a!...”

Một Kết Đan linh vật mà có lẽ cả đời này hắn cũng không thể có cơ hội chạm vào!

Hắn chán nản đứng dậy, lặng lẽ đi ra ngoài căn nhà ngói.

Mà bên trong...

Một thi thể gầy gò, lạnh lẽo, lặng yên nằm trên mặt đất.

Đôi mắt mở trừng trừng, tựa hồ chết không nhắm mắt.

Chương 892

DTV EBOOK

Bang! Bang!

Trong động phủ tại Nam Dương Linh Phong, không ngừng vang lên những tiếng kim loại va chạm chát chúa.

Chỉ thấy một cỗ khôi lỗi toàn thân được luyện chế từ các loại linh kim, dưới sự điều khiển của Lý Thanh, đang thực hiện những động tác cứng nhắc, đầy vết tích sứt sẹo.

“Hóa ra muốn điều khiển khôi lỗi không hề đơn giản, không phải cứ gieo xuống một đạo thần thức lạc ấn là có thể dễ dàng thao túng nó.”

Lý Thanh nhíu mày, từ bỏ việc tiếp tục điều khiển cỗ khôi lỗi.

Từ khi lấy được khôi lỗi này, hắn vẫn luôn thử biến nó thành chiến lực của mình. Đáng tiếc dù cố gắng thế nào, hắn cũng không thể khiến nó phát huy được uy lực kinh thiên như lúc giao chiến với mình ở Hướng Dương Thành.

Nhìn động tác vụng về, thiếu linh hoạt của khôi lỗi, Lý Thanh không khỏi lắc đầu. Khoảng cách giữa trạng thái hiện tại của nó và khi chiến đấu với hắn trước đó, quả thực là một trời một vực!

“Mặc dù đây là khôi lỗi Nhị giai, nhưng phương pháp luyện chế lại quá bình thường. Chỉ là dùng linh kim đơn thuần dung luyện với nhau, chẳng có chút tinh xảo nào đáng nói!”

“Điểm duy nhất đáng giá có lẽ là sự kết hợp giữa các bộ phận linh kim khá tinh tế. Nhưng với trình độ này, lúc còn ở Luyện Khí kỳ ta cũng đã làm được rồi!”

Thân là một Luyện Khí Sư, Lý Thanh không nhịn được đánh giá khôi lỗi này, phân tích điểm mạnh và điểm yếu của nó.

Hắn thậm chí còn có suy nghĩ tháo rời khôi lỗi ra, tỉ mỉ nghiên cứu xem bên trong có huyền cơ gì đáng học hỏi hay không.

“Dù sao đây cũng là một cỗ khôi lỗi Nhị giai, cứ thể phá hủy thì có phần đáng tiếc. Nhỡ đâu trong đó có thứ gì ta chưa hiểu thì sao?”

Cuối cùng, Lý Thanh vẫn quyết định gác lại ý định phá giải nó.

Dù phương pháp luyện chế có vẻ thô thiển, nhưng bản thân hắn chưa từng nhận được truyền thừa chính thống về thuật chế tạo khôi lỗi. Nếu chỉ dựa vào suy đoán mà nghiên cứu, e rằng cũng không có cách nào lĩnh hội được huyền bí trong đó.

“Về sau có lẽ ta nên chú ý tìm hiểu thêm về truyền thừa khôi lỗi, biết đâu có thể tìm ra phương pháp điều khiển chính xác cho cỗ khôi lỗi này.”

Dù sao thì luyện chế khôi lỗi này cũng tiêu tốn không ít linh kim, nếu thật sự không còn cách nào khác, hắn cũng có thể tháo nó ra, tận dụng linh kim để luyện chế pháp khí.

Ngay khi Lý Thanh định thu khôi lỗi vào trữ vật đại, hắn chợt khẽ nhíu mày.

“Khôi lỗi... Khoan đã!”

“Hình như trước đây ta từng có được một bộ bí thuật luyện chế khôi lỗi đặc biệt. Không biết thứ này có thể xem như một dạng truyền thừa về khôi lỗi thuật hay không?”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh lập tức lấy ra tất cả túi trữ vật của mình, bắt đầu lục lọi.

Sau một hồi, hắn rút ra một quyển sách mỏng từ một chiếc túi trữ vật tối màu. Trên bìa sách in ba chữ lớn —— “Mộc Linh Khôi”!

Nói đến quyển bí thuật này, suýt chút nữa Lý Thanh đã quên mất sự tồn tại của nó. Chỉ vì đây là thứ hắn lấy được từ quá lâu trước đây.

Khi còn ở Luyện Khí kỳ, trong thời gian tìm kiếm cơ duyên Trúc Cơ Đan từ Thanh Dương Đạo Nhân, hắn đã ở lại Thanh Hoa Đàm khá lâu.

Khi đó, Liễu Hàn Nguyệt nhờ Thanh Dương Đạo Nhân luyện chế Trúc Cơ Đan, cuối cùng còn dứt khoát phục dụng ngay tại Thanh Hoa Đàm để đột phá Trúc Cơ.

Lúc đó, hắn từng được mời làm hộ pháp, chém giết vài tên dư nghiệt của Sử gia. Chính từ túi trữ vật của bọn chúng, hắn đã lấy được quyển “Mộc Linh Khôi”, một môn bí thuật thần bí.

“Ta vẫn luôn xem nhẹ quyển bí thuật này, bởi vì trước giờ chưa từng có cơ hội dùng đến nên cũng chẳng mấy để tâm nghiên cứu.”

“Đây là sai sót của ta!”

Nghĩ vậy, Lý Thanh lập tức lật mở bí thuật, nhanh chóng đọc lướt qua nội dung bên trong.

“Mộc Linh Khôi”!

Đây quả thật là một loại bí thuật luyện chế khôi lỗi, nhưng không giống với cách luyện chế khôi lỗi thông thường.

Bí thuật này yêu cầu dùng một cây linh thụ còn sống để tế luyện, triệt để tước đoạt sinh cơ của nó, biến nó thành một cỗ Mộc Linh Khôi.

Nhưng vấn đề là hiện tại trong tay Lý Thanh không có bất kỳ cây linh thụ nào.

Có chăng, chỉ là một gốc Ngọc Hoè hắn từng gieo trồng trong bí cảnh Dưỡng Hồn. Nhưng từ đó đến nay đã rất lâu, hắn chưa từng quay lại kiểm tra tình trạng của nó.

“Mặc dù khôi lỗi luyện chế theo phương pháp này cũng có thể gọi là khôi lỗi, nhưng nó không giống với thuật luyện chế khôi lỗi chính thống mà ta đang tìm kiếm.”

Lý Thanh trầm ngâm, tiếp tục tìm kiếm trong quyển bí thuật xem có cách nào có thể dùng để thúc đẩy khôi lỗi kim loại trước mặt hay không.

Đáng tiếc, nội dung trong đó hoàn toàn không đề cập đến loại khôi lỗi bằng kim loại như của hắn.

Sau khi xác nhận không có liên quan gì, Lý Thanh cuối cùng cũng thu quyển bí thuật này cùng với cỗ khôi lỗi vào túi trữ vật.

Chương 893

DTV EBOOK

Tạm thời hẳn sẽ không phí thời gian nghiên cứu những thứ này nữa.

Chuyến đi lần này, thu hoạch lớn nhất của hẳn vẫn là Tử Phủ Linh Dịch và một bình nhỏ Ngàn Năm Linh Sữa.

“Số lượng tuy không nhiều, nhưng đây là một khởi đầu rất tốt. Hy vọng sau này chợ đen có thể mang đến cho ta thêm nhiều điều bất ngờ hơn nữa!”

Lý Thanh hí hóp mắt, giọng nói đầy mong chờ.

Chỉ có điều, cả hẳn lẫn Thẩm Ngưng Băng đều không thể bỏ quá nhiều thời gian và tinh lực để vận hành chợ đen. Nếu vì nó mà làm chậm trễ tu hành, thì chẳng đáng chút nào.

Hơn nữa, một khi chợ đen bị Quỷ Kiếm Môn để mắt đến, rất có thể sẽ gặp phải đòn tiêu diệt không thương tiếc.

“Cuối cùng, vẫn phải tìm một người thay mặt quản lý chợ đen, ta chỉ đứng sau màn điều khiển là tốt nhất.”

“Tạm thời, chưa có ai đáng tin cậy để giao phó. Nhưng có lẽ ta có thể tận dụng đám cô nhi trong Hướng Dương Thành.”

Hẳn dự định sẽ để những cô nhi này duy trì hoạt động của chợ đen.

Lợi ích của cách làm này có hai điểm.

Thứ nhất, bọn họ đều là phạm nhân không có linh căn, dễ dàng khống chế.

Thứ hai, vì là phạm nhân, dù hoạt động trong Hướng Dương Thành cũng sẽ không khiến người khác chú ý quá mức.

Điểm mấu chốt nhất chính là, đám cô nhi này đều vì Quỷ Kiếm Môn mà lâm vào cảnh trôi dạt khắp nơi, thân phận và lai lịch tuyệt đối sạch sẽ.

Đương nhiên, chuyện gì cũng có hai mặt.

Dù sao thì chợ đen cũng là nơi cung cấp dịch vụ cho tu tiên giả, chỉ dựa vào một nhóm phạm nhân bình thường thì khó lòng duy trì trật tự.

“Tuy ta đã tạo dựng một thân phận thần bí làm bối cảnh, nhưng sau này chợ đen chắc chắn sẽ thu hút vô số tu sĩ đến giao dịch. Một khi có kẻ không biết điều muốn ngóc đầu lên quấy rối, e rằng sẽ không thể tránh khỏi một vài phiền toái.”

“Xem ra, đã đến lúc truyền xuống ‘Võ Chi Lộ’ của Cực Dạ Thế Giới rồi.”

Thời gian trôi qua, đã hơn mười ngày.

Tại chợ đen khu Bắc Thành của Hướng Dương Thành, tất cả vẫn đang vận hành một cách chậm rãi nhưng ổn định.

Giống như dự liệu của Lý Thanh, sau khi có người nhận được Hắc Thiết Tín Vật để miễn trừ phí thủ tục, cuối cùng vẫn không kìm nén được mà bắt đầu thực hiện một số giao dịch nhỏ.

Cứ thế, từng gian hàng đơn sơ dần mọc lên trong quảng trường ngầm, từng bước hình thành một khu buôn bán hoàn chỉnh.

Ban đầu, hàng hóa bày bán chủ yếu là những vật phẩm phổ thông, chủ yếu dành cho Luyện Khí kỳ, chưa lọt nổi vào pháp nhãn của Lý Thanh.

Nhưng hắn cũng không quá bận tâm, dù sao đây chỉ là khởi đầu.

Chỉ cần kiên trì duy trì, sớm muộn gì nơi này cũng sẽ trở thành Tụ Bảo Bồn, linh thạch cuồn cuộn chảy vào túi hắn!

Để đảm bảo nguồn lợi nhuận này ổn định lâu dài, Lý Thanh cùng Thẩm Ngưng Băng đã lựa chọn kỹ càng từ Bắc Thành Khu, tìm ra một nhóm cô nhi có tâm chí kiên định và căn cốt Võ Đạo không tầm thường.

Tại một con hẻm nhỏ không ai chú ý trong khu Bắc Thành.

Dưới lớp áo choàng đen trùm kín đầu, Lý Thanh bình thản nhìn về phía mấy chục cô nhi trước mặt, ai nấy đều mang vẻ mặt thấp thỏm, bất an.

Hắn biết, đây là lúc thích hợp để “rửa não” bọn chúng.

Tiến lên một bước, hần trầm giọng nói:

“Các người... có muốn thật sự sống sót không?”

“Không cần ngày ngày đói khát, không cần chịu cảnh trôi dạt khắp nơi, không cần quy lụy trước kẻ khác.”

“Hãy nắm vận mệnh của mình trong chính đôi tay mình!”

“Muốn sống như vậy không?”

Lời nói của hần, được gia trì một chút lực lượng thần hồn, mang theo sức cuốn hút mãnh liệt.

Đám cô nhi phía trước đồng loạt gật đầu, ánh mắt dần sáng lên. Một số ít thậm chí còn lộ rõ vẻ khát vọng.

“Tiên sư! Xin hỏi, làm thế nào để nắm giữ vận mệnh của chính mình?”

“Chúng ta không có linh căn, không thể tu hành, cả đời dù có cố gắng thế nào cũng chỉ là phàm nhân thấp kém mà thôi!”

Một người trong đám hỏi, không hề che giấu dã tâm khát vọng sức mạnh của mình.

Lý Thanh khẽ mỉm cười hài lòng.

Không sợ kẻ có dã tâm, chỉ sợ kẻ ngu ngơ không biết tiến thủ.

Đám cô nhi này không phải do hần chọn bừa.

Trước đây, hần đã từng phát lương thực cho rất nhiều cô nhi ở Bắc Thành Khu. Nhưng hần không hề che giấu hành động đó, khiến những đứa được nhận thức ăn trở thành mục tiêu của những đứa còn lại.

Phần lớn chọn cách ngoan ngoãn nộp lại thức ăn, chấp nhận chịu đói để tránh bị ức hiếp.

Một số ít thì phản kháng, liều mạng bảo vệ phần lương thực ít ỏi của mình, vì bọn chúng hiểu rõ: mất đi cơm ăn đồng nghĩa với mất đi mạng sống!

Những kẻ cố gắng giữ lấy thức ăn cho mình cuối cùng đều bị đánh đến thê thảm, thậm chí thương tích đầy mình. Khi ấy, chính Lý Thanh đã ra tay cứu chữa bọn chúng.

Tuy nhiên, còn có một loại người nữa.

Bọn chúng cũng ngoan ngoãn nộp thức ăn vào ban ngày, giả vờ cam chịu.

Chương 894

DTV EBOOK

Nhưng đến đêm, từng đưa một âm thầm ghi nhớ mặt kẻ đã ức hiếp mình, sau đó mài dao, từng chút từng chút tìm về công bằng.

Nhóm cô nhi trước mặt Lý Thanh hôm nay, chính là những kẻ có máu huyết, có lòng kiên nhẫn, có sự quyết đoán mà hẳn muốn tìm kiếm!

Võ đạo, coi trọng nhất chính là huyết tính!

Một võ giả nếu ngay cả máu huyết cũng không có, dù có mạnh đến đâu cũng chỉ là kẻ hèn nhất.

Nhưng đồng thời, võ giả cũng phải có đầu óc. Chỉ có nhiệt huyết mà không có trí tuệ, cũng chẳng thể đi xa!

Những người trước mặt hẳn hôm nay, đều hội đủ hai yếu tố này. Nếu đi theo “Võ Khí Huyết Cửu Chuyên”, con đường phía trước chắc chắn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều!

“Không có linh căn, chỉ có nghĩa là các ngươi không thể tu tiên, nhưng không đồng nghĩa với việc các ngươi không thể sở hữu sức mạnh!”

“Thiên đạo đóng một cánh cửa trước mặt các ngươi, nhưng cũng để lại một cánh cửa sổ!”

“Tập võ, chưa chắc đã không thể nắm giữ sức mạnh!”

Nghe đến hai chữ “Tập Võ”, nhiều cô nhi lập tức thất vọng.

Trong thế giới này, có Tiên Đạo tồn tại, Võ Đạo hiển nhiên chỉ là con đường tầm thường.

Dù có luyện võ đến cực hạn, chẳng lẽ có thể chống lại tiên sư sao?

Một cô nhi lên tiếng đầy bất mãn:

“Tiên sư đại nhân, dù có là Võ Đạo Tông Sư mạnh nhất, đứng trước phi kiếm và các loại pháp khí thần dị, chẳng phải cũng

chỉ có đường chết hay sao?”

Nghe vậy, Lý Thanh chỉ mỉm cười bí ẩn, chậm rãi nói:

“Đường đi là do con người tự mở ra. Trong mắt các ngươi, Tông Sư đã là đỉnh cao của Võ Đạo?”

“Không!”

“Đã có người khai phá con đường này dài hơn nữa! Võ Đạo tuyệt đối không dừng lại ở Tông Sư!”

“Bước tiếp theo, chính là Khí Huyết Cứu Chuyển!”

“Nếu các ngươi có thể đi đến đỉnh phong của con đường này, một tên Luyện Khí kỳ tu sĩ bình thường sẽ không phải là đối thủ của các ngươi!”

Lời này vừa thốt ra, toàn bộ đám cô nhi lập tức chấn động!

Ánh mắt từng người đều sáng rực lên như thể thấy được ánh sáng giữa bóng tối tuyệt vọng!

“Tiên sư đại nhân, ngài nói có thật không!?”

Lý Thanh mỉm cười đầy thần bí, nhẹ giọng đáp:

“Thật hay không, vì sao không tự mình thử một lần?”

“Các ngươi... còn lựa chọn nào khác sao?”

Để nhanh chóng giúp đám cô nhi này trưởng thành, có được một phần thực lực, Lý Thanh đã truyền dạy cho chúng rất nhiều thứ.

Bao gồm nhưng không giới hạn ở các truyền thừa võ học, võ kỹ tinh xảo, thậm chí ngay cả hai phương thuốc quý giá mà trước kia hắn từng sử dụng cũng được truyền xuống.

Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu, Hồ Cốt Dưỡng Thân Tửu!

Chính hai phương thuốc này đã đặt nền móng vững chắc cho con đường tu luyện võ đạo của hắn. Thực lực hắn có thể không ngừng tiến bộ dũng mãnh, một phần lớn là nhờ vào hai loại rượu thuốc này.

Dĩ nhiên, với năng lực hiện tại của đám cô nhi, bọn chúng khó mà thu gom đủ nguyên liệu để ủ rượu. Vì vậy, bọn chúng cần phải làm công ở chợ đen, bỏ công sức để kiếm chút linh thạch.

Ở Đại Hoang Vực, nguyên liệu để sản xuất hai loại rượu thuốc này rất phổ biến, chỉ cần bỏ ra một ít linh thạch là có thể mua được.

Thậm chí, Lý Thanh còn từng nghĩ đến việc tìm xương cốt yêu hồ để chế rượu, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắn đã từ bỏ ý định này.

Bởi vì phần lớn nguyên liệu từ yêu thú đều chứa sát khí. Nếu đem ủ thành rượu hồ cốt cho phàm nhân uống, e rằng sẽ dẫn đến hậu quả khó lường.

Dĩ nhiên, Khí Huyết Cứu Chuyển Chi Pháp cuối cùng hắn vẫn chưa truyền dạy. Loại bí pháp này, tạm thời hắn không muốn để lộ quá sớm.

Chỉ khi nào có người thể hiện được thiên phú võ đạo phi thường, hắn mới cân nhắc truyền lại.

Cứ thế, trong một góc ít người để ý của khu Bắc Hướng Dương Thành, một nhóm hạt giống võ đạo đang âm thầm nảy mầm.

“Tương lai ra sao, ta không biết rõ. Chỉ mong ánh mắt của Quý Kiếm Môn sẽ tập trung đến chậm một chút.”

Lý Thanh thở dài, sau đó chậm rãi bước đi, rời khỏi nơi này.

Những việc cần làm trong khoảng thời gian này hắn đã sắp xếp ổn thỏa. Công việc đám cô nhi cần làm trong chợ đen, hắn cũng đã dặn dò kỹ lưỡng.

Bên cạnh, Thảm Ngưng Băng theo sát bước chân hắn, khẽ nói:

“Lý sư huynh, người quả nhiên có tư chất làm chương môn. Kỳ thật, trước đây Hư Vân chương môn từng tìm sư phụ ta bàn bạc về chuyện này. Hắn dự định sau khi thoái vị sẽ truyền lại chức chương môn Lăng Vân Tông cho ngươi.”

Nghe vậy, nội tâm Lý Thanh khẽ chấn động, trong đáy mắt hiện lên một tia bi thương.

“Phải không... Nhưng Lăng Vân Tông đã không còn nữa.” Giọng hắn mang theo chút chua xót.

Những tháng ngày yên bình tu đạo trong tông môn, dù là khi nào nghĩ lại, hắn vẫn luôn hoài niệm không gì sánh được.

Nhưng, tất cả đã không thể quay lại nữa.

Hai người trầm mặc, sóng vai bước đi, không nói thêm gì.

Chương 895

DTV EBOOK

Cho đến khi rời khỏi Hưởng Dương Thành, trở về động phủ trong Nam Dương Linh Phong, bọn họ vẫn duy trì sự im lặng ấy.

Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt đã vài tháng trôi qua.

Lý Thanh và Thảm Ngưng Băng điều hành chợ đen ở Hưởng Dương Thành dần đi vào quỹ đạo. Linh thạch cũng bắt đầu lục tục đổ về trong tay bọn họ.

Trong khoảng thời gian này, đã xảy ra vài lần tu sĩ đến gây rối, nhưng tất cả đều bị Lý Thanh và Thảm Ngưng Băng dễ dàng xử lý.

Một cách vô thức, thực lực của cả hai đã đạt đến mức có thể xem nhẹ Trúc Cơ Kỳ. Nếu liên thủ, ngay cả tu sĩ Giả Đan Kỳ cũng có thể cầm cự được một hai chiêu.

Theo dòng doanh thu linh thạch ổn định, Thảm Ngưng Băng có thêm thời gian tập trung vào tu hành. Băng thuộc tính dị linh căn của nàng cuối cùng cũng phát huy tác dụng.

Vốn đã tiếp cận Trúc Cơ Hậu Kỳ, đến một đêm trăng sáng, nàng rốt cuộc đã chính thức bước vào cảnh giới này!

Âm!

Tại Nam Dương Linh Phong, linh khí dày đặc như thủy triều trùng trùng điệp điệp hội tụ, cuốn thẳng đến động phủ của Thảm Ngưng Băng.

Trong khoảnh khắc ấy, không ít tán tu cư trú gần đó đều bị kinh động, đồng loạt nhìn về phương hướng linh khí tụ hội với ánh mắt khiếp sợ.

“Tê! Có người đột phá Trúc Cơ Hậu Kỳ sao?”

“Khí thể mạnh mẽ như vậy... Người này không tầm thường! Từ khi nào Nam Dương Linh Phong lại xuất hiện một vị tu sĩ cường đại như vậy?”

“Áo giác sao? Tại sao ta lại cảm thấy nhiệt độ xung quanh đột nhiên lạnh hơn hẳn?”

“Ta cũng có cảm giác này! Giống như đặt chân vào giữa mùa đông vậy.”

...

Trong khi đám tu sĩ đang xôn xao bàn tán, Lý Thanh chậm rãi bước ra khỏi động phủ, trong mắt lộ ra vài phần hâm mộ:

“Đây chính là dị linh căn sao... Tuy tốc độ tu luyện kém hơn Thiên Linh Căn, nhưng vẫn nhanh đến kinh người.”

“Bất quá, có thể bước vào Trúc Cơ Hậu Kỳ nhanh như vậy, phần lớn là nhờ vào việc nàng đã từng tích lũy không ít tài nguyên tu luyện trong tông môn.”

Hâm mộ thì hâm mộ, nhưng nội tình của người ta vốn đã bày sẵn ở đó. Sau khi tiêu hao toàn bộ tích lũy, Thẩm Ngưng Băng rốt cuộc đã đột phá, đây vốn là chuyện trong dự liệu.

Nhưng với thực lực hiện tại của nàng, sở hữu Băng Linh Căn cực hiếm, ngay cả khi đối mặt với tu sĩ Giả Đan Kỳ, có lẽ nàng cũng chẳng hề e ngại.

Cứ như vậy, cảm giác an toàn của Lý Thanh cũng gia tăng không ít.

Về sau, chỉ cần không đắc tội với cường giả Kết Đan Kỳ trở lên, trong một khoảng thời gian ngắn, sẽ không có ai có thể uy hiếp được sự an toàn của bọn họ.

Hai người liên thủ, ít nhất cũng có thể coi là đã miễn cưỡng đứng vững chân trong Đại Hoang Vực.

Nương theo dòng linh khí giữa thiên địa dần lắng lại, khí tức bên trong động phủ của Thẩm Ngưng Băng cũng chậm rãi thu liễm.

Nếu có người đến gần quan sát, sẽ phát hiện xung quanh động phủ đã hình thành một tầng băng tinh dày đặc. Nhưng ngay khi Thẩm Ngưng Băng thu liễm khí tức, những băng tinh này cũng lập tức tan biến, hoàn toàn biến mất như chưa từng tồn tại.

Điều này cho thấy nàng đã đạt đến mức độ không chế hoàn mỹ đối với thực lực của bản thân, không dễ dàng để lộ dù chỉ một tia linh lực ra bên ngoài. Lần đột phá này, đối với nàng mà nói, là nước chảy thành sông, hoàn toàn không phải nhờ may mắn.

Dù ý nghĩa của lần đột phá này không hề tầm thường, nhưng nếu xét trên phạm vi cả Đại Hoang Vực, thì nó cũng chẳng là gì đáng kể.

Rốt cuộc, chỉ là thêm một tán tu Trúc Cơ Hậu Kỳ mà thôi, căn bản không ảnh hưởng đến cục diện của cả đại vực. Ở nơi đây rầy những sự kiện kinh thiên động địa này, gần như mỗi thời khắc đều có những chuyện rung chuyển lòng người xảy ra.

Ví dụ như... Thời Đại Đào Mộ Lớn mà trước đây Lý Thanh từng tiên đoán, vậy mà thật sự đã bắt đầu!

Cự Lộc Châu – Sự Xuất Hiện Của Đại Mộ

Tại một vùng lưu vực ẩn sâu giữa núi non Cự Lộc Châu, mặt đất đột nhiên nứt ra, tạo thành một khe nứt sâu hun hút.

Ầm ầm!

Phong vân tụ hội, địa khí bốc lên cuộn cuộn, thiên tượng tựa hồ cũng bị nhiễu loạn.

“Ha ha ha ha! Tiên nhân thật không lừa ta! Địa thế nơi đây quả nhiên là long mạch! Ngàn năm trước, Cảnh Vương chính là được an táng tại nơi này!”

“Lại thêm một tòa Vương Hầu Đại Mộ! Lần này thật sự phát tài rồi!”

Một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ mặc đạo bào xanh đứng cạnh vết nứt trên mặt đất, không ngừng khoa tay múa chân, thần sắc đầy kích động.

Nếu Lý Thanh có mặt tại đây, chắc chắn sẽ nhận ra người này ngay lập tức.

Không ai khác, chính là Khâu Đạo Hữu – người đã từng ra sức chào hàng cho hắn một đoạn tử văn đồng gần như đã hỏng ở Bách Luyện Lâu trước đó!

Giờ phút này, Khâu Chân hưng phấn đến mức tim đập nhanh không gì sánh được, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Chương 896

DTV EBOOK

Không cần suy nghĩ nhiều, lần này hẳn thực sự đã đào được một tòa Vương Hầu Đại Mộ! Những bảo vật tùy táng bên trong tuyệt đối sẽ khiến người khác kinh hãi!

“Tiền nhân thật không lừa ta! Lần này nhất định phải đào được một món bảo bối tốt! Để xem đám tu sĩ xem thường ta – một Luyện Khí Sư – có hồi hận đến mức ruột phát xanh hay không!”

Khâu Chân vừa chờ đợi địa khí tiêu tán, vừa kích động xoa tay. Nếu không phải vì làn địa khí này còn đang không ngừng bốc lên, e rằng hắn đã sớm lao đầu xuống vết nứt để thám hiểm.

Cảnh Vương – một trong những vương hầu cực kỳ cường đại của Cổ Hoa Tiên Triều năm xưa. Tu vi của hắn khi còn sống thậm chí đã tiến sát đến Nguyên Anh Kỳ.

Chỉ tiếc rằng, trong quá trình phá đan thành anh, hắn đã gặp phải một sự cố ngoài ý muốn. Suýt chút nữa thân tử đạo tiêu, và sau đó không còn bất kỳ tin tức nào nữa.

Khi đó, cả tu tiên giới đều đồn đoán rằng Cảnh Vương đã tự phong bế bản thân, tọa hóa ngay trong vương phủ của mình.

“Dù sao cũng là một vị vương hầu, trước khi lâm chung cũng chọn cho mình một mảnh đất phong thủy tốt, mong rằng kiếp sau có thể chuyển sinh thành rồng, một lần nữa vùng lên!”

Khâu Chân lẩm bẩm, đã không thể chờ đợi thêm nữa, chỉ muốn lao vào trong đại mộ ngay lập tức.

Nhưng, một động tĩnh lớn như vậy... rốt cuộc cũng không thể tránh khỏi việc thu hút sự chú ý của người khác.

Lão Đạo Bí Ẩn Xuất Hiện

Chỉ thấy một lão đạo sĩ râu dê, thần thái cổ quái, không biết từ lúc nào đã xuất hiện tại nơi này.

“Ai nha nha, tiểu tử thôi này, ngươi đúng là chẳng có chút đạo đức nào! Lại dám phá vỡ phần mộ của người ta, không sợ tổn âm đức sao?”

“Chắc chắc, nơi này vậy mà còn là Dựng Long Địa Thế, chôn người có khí phách không nhỏ nha! Có vẻ như hẳn thực sự muốn hóa rồng ở kiếp sau đây?”

Lão đạo sĩ một tay vuốt bộ râu dê, một tay lắc đầu thờ dài, vẻ mặt tràn đầy hứng thú.

Nghe thấy vậy, thân thể Khâu Chân lập tức cứng đờ, hắn chậm rãi xoay người lại, nhìn chăm chăm vào lão đạo trước mặt.

“Lão đạo sĩ mũi trâu! Ngươi là ai? Nơi này là mộ mà ta đã bỏ công sức tìm kiếm! Chẳng lẽ ngươi định nửa đường nhảy vào cướp sao?” Khâu Chân nheo mắt, thần sắc không mấy thiện cảm.

Trước ánh mắt đầy đe dọa của hắn, lão đạo sĩ lại thản nhiên cười nói:

“Tiểu tử thôi, ngươi phá hủy long mạch, quấy nhiễu giấc ngủ ngàn năm của người ta, không sợ oan hồn đến đòi mạng sao?”

“Theo ta thấy, mộ này nguy cơ trùng trùng, âm khí cực kỳ nặng. Ngươi chắc chắn không thể đối phó được!”

Thế này đi, để lão đạo ta cùng ngươi xuống dưới một chuyến, tránh cho ngươi không cẩn thận mà nuôi ra một con Âm Thi ngàn năm, đến lúc đó e là có chạy cũng không kịp đâu!”

Rất rõ ràng, lão đạo này tuyệt đối không có ý định rời đi dễ dàng. Nhìn dáng vẻ, hẳn nhất định phải kiếm được một chén canh mới chịu!

Nhận ra điều này, ánh mắt Khâu Chân lóe lên sát ý, không chút do dự rút ra một cây phát trần, trực tiếp lao đến tấn công lão đạo sĩ.

“Nha! Ngươi tiểu tử thôi này còn dám động thủ với ta sao? Nói không chừng lão đạo ta chính là tổ sư gia của ngươi đó!”

Râu dê lão đạo sĩ giật mình, sau đó lập tức quay người bỏ chạy.

Nhưng một khi đã động thủ, Khâu Chân dĩ nhiên sẽ không dễ dàng buông tha đối phương.

Nhân lúc địa khí vẫn còn bốc hơi, hấn mạnh mẽ truy đuổi, dự định một lần bắt sống lão đạo này, bảo toàn bí mật về đại mộ vương hầu.

“Tốt tốt tốt! Quả nhiên là cái tên khi sư diệt tổ! Không trách được người dám đào đại mộ của người ta, cũng không sợ bị thiên khiển đánh xuống!”

Điều khiến Khâu Chân kinh ngạc chính là tốc độ đột thuật của lão đạo này lại nhanh đến đáng sợ. Rõ ràng chỉ là một lão đầu tử Luyện Khí tầng mười, vậy mà ngay cả hấn – một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ – cũng không thể bắt kịp ngay lập tức!

Cứ như vậy, hai người người đuổi ta chạy, cứ thế rơi vào trò chơi truy sát hỗn loạn.

“Lão đạo mũi trâu, có bản lĩnh thì đừng chạy!”

Khâu Chân nghiêng răng nghiêng lợi, thân là một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ mà lại đuổi không kịp một lão đầu Luyện Khí Kỳ, điều này quả thực làm hấn mất hết mặt mũi!

Nhưng lão đạo sĩ cũng không phải kẻ dễ chịu, lập tức cười lạnh đáp trả:

“Hừ! Lỗ mũi trâu tiêu dao, ngươi có bản lĩnh thì đừng đuổi!”

Hai người cứ thế rượt đuổi trên một quãng đường dài, đến mức Khâu Chân bắt đầu có chút kiệt sức. Hấn nghiêng răng nhìn lão đạo phía trước, cuối cùng hét lên:

“Lão đạo trưởng, ngươi đừng chạy nữa! Ta không đuổi nữa! Không đuổi nữa được chưa?!”

“Chúng ta cùng nhau xuống đại mộ dò xét, không ai tiết lộ tin tức này ra ngoài!”

Nghe thấy vậy, lão đạo sĩ lập tức cự tuyệt, giọng đầy khinh bỉ:

Chương 897

DTV EBOOK

“Tiêu tử thú! Người nghĩ ta ngu sao? Người chắc chắn không có ý tốt! Đại mộ kia, người tự đi mà khám phá, lão đạo ta không có hứng thú!”

Nhưng Khâu Chân làm sao có thể tin tưởng hắn? Nhỡ đâu lão đạo này lại lên đi báo tin, dẫn đến hàng loạt kẻ khác tranh giành thì sao? Nghĩ vậy, hắn cắn răng tiếp tục truy đuổi.

Ai ngờ, lão đạo sĩ đột nhiên chơi xấu!

Vừa chạy, hắn vừa hét lớn:

“Ra đại sự rồi! Cự Lộc Châu Trung Bộ có Vương Hầu Đại Mộ xuất thế rồi! Mau tới đây!”

“Hậu phương địa khí trùng thiên! Vương Hầu Đại Mộ đào được! Người tới đây mau!”

Ngay khi hai người đang đuổi bắt nhau, địa khí trong Cảnh Vương Đại Mộ cũng rộ cuộc hoàn toàn bộc phát.

Tại khu vực trung tâm mộ táng, một cỗ quan tài lơ lửng giữa không trung bắt đầu rung động dữ dội!

Ầm ầm!

Bên trong đại mộ, âm khí lạnh lẽo tràn ngập, sát cơ dày đặc lan tỏa khắp nơi!

Thật lâu sau, chiếc quan tài lơ lửng kia cuối cùng cũng ngừng rung động.

Nhưng ngay khoảnh khắc ấy—

Trên vách quan tài, một vết nứt quỷ dị xuất hiện, như thể có thứ gì đó đang từ bên trong phá ra ngoài!

Ngay sau đó...

Một bàn tay trắng xám từ trong quan tài chậm rãi thò ra!

Móng tay trên bàn tay ấy sắc bén như lưỡi dao, trực tiếp xuyên thủng vách quan tài dày cộp!

ẦM!

Một tiếng nổ vang trời, quan tài đang lơ lửng giữa không trung triệt để bùng nổ, gỗ vụn và tro bụi tung bay tán loạn.

Phanh!

Tin tức về một tòa đại mộ của Vương Hầu vừa được khai quật nhanh chóng lan truyền với tốc độ kinh người, khiến cả Cự Lộc Châu, vốn yên bình suốt bao năm, bỗng chốc dậy sóng.

Tại khu phố Nam Dương, trong Bách Luyện Lâu.

Mặc dù có nguồn thu từ chợ đen, nhưng để duy trì danh phận Luyện Khí Sư, Lý Thanh không thể tùy tiện đóng cửa cửa hàng. Vì vậy, Bách Luyện Lâu vẫn duy trì hoạt động bình thường.

Hôm nay, không khí trong lâu náo nhiệt hơn hẳn, sinh ý đột nhiên bạo tăng đến mức khó tin. Khách khứa kéo đến đông gấp mấy lần ngày thường.

“Lý Đại Sư! Thanh pháp khí mà ta đã đặt trước, nguyên liệu ta đã gom đủ! Xin hỏi nhanh nhất khi nào có thể luyện chế xong?”

“Ta muốn đặt một kiện pháp khí hộ thân, liệu có thể hoàn thành trong ba ngày không?”

“Xin hỏi trong lâu có cực phẩm pháp khí nào không? Một cửa hàng lớn thế này chẳng lẽ lại không có lấy một món trấn điểm chi bảo sao?”

Đôi mắt với dòng người chen chúc trước quầy, Lý Thanh chỉ cảm thấy da đầu tê rần, thậm chí nghi ngờ hôm nay có phải mặt trời mọc từ hướng tây không!

Ngày thường, Bách Luyện Lâu dù có khách vãng lai, nhưng phần lớn chỉ ghé qua xem, rất ít người vội vã đặt hàng luyện khí gấp gáp như hôm nay.

Nhưng hôm nay lại khác! Một đám tu sĩ thi nhau kéo đến, tranh nhau nhờ hắn luyện chế pháp khí ngay lập tức.

“Khụ khụ, chư vị, xin hãy bình tĩnh, đừng kích động!”

“Hiện tại trong lâu có sẵn một số pháp khí, nhưng đa phần là hạ phẩm và trung phẩm, chỉ có rất ít thượng phẩm pháp khí được bày bán.”

“Còn về cực phẩm pháp khí, mong chư vị thứ lỗi, ta thân gia có hạn, không thể tùy tiện luyện chế sẵn để trưng bày.”

“Nếu chỉ cần một kiện pháp khí tiện tay, có thể vào hậu viện chọn lựa.”

“Về phần ủy thác luyện khí gấp, nếu linh tài đầy đủ, nhanh nhất ta có thể luyện chế một kiện thượng phẩm pháp khí trong năm ngày. Nếu có luyện khí đồ phổ, thời gian có thể rút ngắn hơn nữa!”

Lý Thanh vừa nói vừa vội vàng ứng phó đám khách hàng đang chen lấn trước mặt.

“Năm ngày? Như vậy quá chậm! Đến lúc đó, sợ là hoa cúc cũng đã úa tàn rồi!”

Vài người nghe vậy thì thất vọng rời đi, nhưng vẫn có không ít tu sĩ ở lại, cẩn thận tìm kiếm pháp khí có sẵn.

Lý Thanh càng lúc càng cảm thấy có điều không ổn. Hắn lập tức vận dụng thần thức, quét mắt ra bên ngoài quan sát tình hình.

Chỉ thấy Nam Dương phường thị hôm nay đông hơn hẳn ngày thường. Không chỉ Bách Luyện Lâu, mà ngay cả những cửa hàng luyện khí khác cũng chật ních tu sĩ, sinh ý bạo tăng đến mức khó tin.

Không thích hợp!

Chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra, nếu không, sao lại xuất hiện tình trạng này?

Từ sau khi chợ đen khai trương, thu nhập từ linh thạch của hắn đã ổn định, nên phần lớn thời gian đều tập trung vào tu hành, không quá quan tâm đến tình hình bên ngoài.

Không còn cách nào khác, Lý Thanh đành trực tiếp lên tiếng hỏi:

“Chư vị, có thể cho ta biết rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì không? Vì sao hôm nay bỗng nhiên có quá nhiều người tìm

mua pháp khí như vậy?”

Rất nhanh, có người đáp lại:

“Lý Đại Sư, ngài không biết sao? Hiện tại cả Cự Lộc Châu đang náo động! Ở vùng Trung Bộ, giữa sông núi trùng điệp, người ta vừa phát hiện một tòa Vương Hầu Đại Mộ. Nghe nói đó chính là mộ phần của Cảnh Vương, một nhân vật từ ngàn năm trước!”

Chương 898

DTV EBOOK

“Hắc hắc, Lý Đại Sư đúng là bề quan quá lâu, ngay cả chuyện này cũng không hay biết! Cảnh Vương từng là một trong những vương hầu cường đại của Cổ Hoa Tiên Triều, tu vi khi còn sống thậm chí sánh ngang Nguyên Anh! Một khi mộ táng của hắn xuất thế, đương nhiên sẽ có vô số người dòm ngó!”

Nghe vậy, Lý Thanh lập tức hiểu ra tình hình.

Một tòa Vương Hầu Đại Mộ lộ diện, bảo sao phong vân nổi lên!

“Không lạ! Một nhân vật cường đại như Cảnh Vương, những vật phẩm bồi táng theo hắn chắc chắn không đơn giản.” Lý Thanh vuốt cằm lẩm bẩm.

Một tu sĩ tiến lên, chủ động mời mọc:

“Vậy sao? Lý Đại Sư có muốn cùng chúng ta đi không? Tại hạ tuy không dám khoe khoang, nhưng cũng hiểu sơ qua về tầm long điểm huyết. Nếu ngài và ta liên thủ, chắc chắn sẽ có đại thu hoạch!”

Dù sao thì, hiện tại Lý Thanh đã là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, lại còn là một Luyện Khí Sư, thực lực chắc chắn không tầm thường.

Thế nhưng, nghe lời mời này, Lý Thanh chỉ mỉm cười, lắc đầu từ chối:

“Đa tạ đạo hữu có lòng, nhưng tại hạ tài hèn sức mọn, không dám mạo hiểm tiến vào mộ táng chi địa.”

Sau một hồi náo nhiệt, phần lớn khách trong Bách Luyện Lâu cũng lần lượt rời đi, chỉ còn một số ít ở lại mua pháp khí có sẵn.

Dù sao thì chuyện này đến quá đột ngột, ai cũng không có đủ thời gian chuẩn bị. Mà Lý Thanh cũng không thể phân thân,

nên dù có tiếp nhận ủy thác luyện khí, trong thời gian ngắn cũng không thể luyện chế ra pháp khí cần thiết.

Nhờ vào sự kiện này, chỉ trong chưa đầy nửa ngày, hắn đã thu về hơn tám trăm khối linh thạch, kiếm lời không ít.

“Hừm, thú vị thật! Đúng vào thời khắc mấu chốt thế này lại đào ra một tòa đại mộ...” Lý Thanh trầm ngâm, ánh mắt lóe lên vẻ suy tư.

“Nhưng ta không nên dính vào! Trời mới biết bên trong có bao nhiêu hiểm nguy.”

Mặc dù hứng thú với cổ mộ, nhưng hắn tuyệt đối không có ý định liều mình xông vào đó.

Hiện tại, nhờ có U Minh Lãnh Hỏa, tu vi của hắn dù chưa tính là tiến triển cực nhanh, nhưng vẫn từng bước vững chắc.

Chỉ cần đủ thời gian, hắn chắc chắn có thể chạm đến Trúc Cơ hậu kỳ, không cần mạo hiểm đánh cược tính mạng.

Sau khi tin tức lan ra, dòng người rất nhanh tản đi. Không chỉ Nam Dương phường thị, mà ngay cả Hướng Dương Thành cùng các khu giao dịch tu sĩ cũng trở nên vắng vẻ.

Một tòa Vương Hầu Đại Mộ, đồng nghĩa với Tiên Tàng, với vô số cơ duyên.

Trước khi các đại thế lực như Quỷ Kiếm Môn kịp hành động, vô số tán tu đã vội vã lên đường, hy vọng có thể thử vận may.

Cự Lộc Châu, khu vực Bắc Bộ.

Một nhóm tu sĩ Trúc Cơ kỳ, khoác trên mình đạo bào trắng, bước ra từ một tòa tiên thành. Trên mặt họ tràn đầy vẻ hào hứng, phảng phất như đối với tất cả mọi thứ xung quanh đều vô cùng mới lạ, hứng thú không thôi.

“Không hổ là Đại Hoang vực! Không ngờ trong vùng vực nội này, truyền tống trận lại xuất hiện khắp nơi như vậy!”

“Đúng thế! Tu hành giới ở đây mạnh hơn Thanh Lĩnh vực chúng ta rất nhiều. Không ít tông môn đều có lão tổ Nguyên Anh kỳ tọa trấn.”

“Ta đã hỏi thăm rõ ràng, nơi này chính là địa bàn của Quỷ Kiếm Môn ở Đại Hoang vực. Môn chủ của bọn họ cũng vừa

mới tấn thăng Nguyên Anh kỳ. Chúng ta mau đi báỉ phỏng một chuyến.”

Nếu Lý Thanh có mặt ở đây, hẳn nhất định sẽ lập tức nhận ra lai lịch của những người này!

Bọn họ khoác trên mình đạo bào đặc trưng của Thượng Thanh Tông.

“Không vội! Ta nghe nói gần đây vừa xuất hiện một tòa Vương Hầu đại mộ. Người được chôn trong đó từng là một tu sĩ gần đạt đến Nguyên Anh kỳ! Đã đến đây rồi, sao không nhân cơ hội này thăm dò một phen, xem có thể tìm được chút cơ duyên nào không?”

Một vị trưởng lão của Thượng Thanh Tông khẽ cười, trong mắt tràn đầy hứng thú, hiển nhiên là kẻ không chịu ngồi yên.

Hiện tại, Thanh Lĩnh vực đã hoàn toàn yên ổn, Thượng Thanh Tông một mình độc tôn, thế cục chẳng khác nào vùng nước đọng.

Nhưng giờ đây, khi nhìn thấy sự phồn thịnh và náo nhiệt của Đại Hoang vực, trong lòng bọn họ khó tránh khỏi dâng lên cảm giác hưng phấn.

“Không được đâu! Hai vị lão tổ hao tổn không ít công sức mới đưa chúng ta đến Đại Hoang vực, mục đích chính là để kết giao với các tông môn Tiên Đạo ở nơi này.”

“Đúng vậy! Chúng ta còn có nhiệm vụ trong người! Ngoài việc kết giao với các tông môn Tiên Đạo, còn phải tìm kiếm dư nghiệt của Lăng Vân Tông. Nếu hành động đơn độc, e rằng không ổn!”

Hai vị trưởng lão trong nhóm tỏ rõ ý phản đối, không muốn gây chuyện không cần thiết.

Nhưng những người còn lại lại lộ ra vẻ động tâm, hiển nhiên đối với ngôi mộ của vị Vương Hầu kia cũng vô cùng hứng thú.

“Lời ấy sai rồi! Chúng ta có rất nhiều thời gian! Với hệ thống truyền tống trận ở vực nội này, chỉ cần một ngày là có thể ghé qua từng đại tông một!”

Chương 899

DTV EBOOK

“Hơn nữa, đây là mộ phần của một tu sĩ gần Nguyên Anh kỳ! Bên trong chắc chắn có không ít tiên trân bảo vật, nói không chừng còn có thể giúp chúng ta tìm được cơ duyên Kết Đan!”

Một hồi thuyết phục, hai vị trưởng lão phản đối cũng bắt đầu dao động.

Thấy vậy, những người còn lại lập tức rên rỉ khi còn nóng.

“Yên tâm! Chúng ta tuyệt đối sẽ không làm chậm trễ nhiệm vụ.”

“Quỷ Kiếm Môn chắc chắn cũng sẽ phái người đến điều tra đại mộ này. Đến lúc đó, chúng ta có thể thuận tiện kết giao với họ, đỡ mất công tìm cách tiếp cận.”

“Đúng thế! Biết đâu còn có thể tìm ra chút tin tức về dư nghiệt của Lăng Vân Tông.”

Vậy là sau một hồi bàn bạc, nhóm trưởng lão của Thượng Thanh Tông vừa đặt chân đến Cự Lộc Châu liền lập tức hướng về nơi diễn ra phong vân tế hội—địa điểm mà Vương Hầu đại mộ tọa lạc.

Khoảng cách từ khi tin tức về Cảnh Vương chi mộ bị lộ ra đã qua một ngày.

Người đầu tiên khai quật mộ phủ—Khâu Chân—lúc này hối hận đến mức phát điên!

“Con bà nó! Lão đạo sĩ lỗ mũi trâu kia mồm thật to! Thế mà lại truyền tin tức ra cho cả thiên hạ đều biết!” Khâu Chân nghiêng răng nghiêng lợi, suýt chút nữa thì cắn nát cả hàm răng.

Hắn trơ mắt nhìn vô số tu sĩ từ khắp nơi đổ về lưu vực gần dòng sông phía trước, trong lòng không khỏi tức đến phát điên, hận không thể một kiếm chém chết lão đạo sĩ râu dê kia!

“Bây giờ không còn tiên cơ nữa! Chỉ có thể chờ nhóm đầu tiên tiến vào rồi đi ra, sau đó mới tính tiếp. Nếu mạo muội xông

vào lúc này, rất dễ trở thành mục tiêu công kích!”

Khâu Chân cau mày suy tính, không ngừng cân nhắc phải làm thế nào tiếp theo.

Đúng lúc này, từng đạo thân ảnh khoác hắc bào cười trên pháp khí lao đến, cấp tốc phong tỏa toàn bộ khu vực đại mộ.

“Xong rồi! Người của Quỷ Kiếm Môn đã đến!” Trong lòng Khâu Chân khổ không nói nổi, biết rằng mộ phần này e rằng chẳng còn liên quan gì đến hắn nữa.

Quả nhiên, một vị trưởng lão của Quỷ Kiếm Môn có tu vi không tầm thường trầm giọng quát lớn:

“Nơi đây do Quỷ Kiếm Môn tiếp quản! Những kẻ không liên quan lập tức rời đi!”

Lời vừa dứt, không ít tán tu lộ rõ vẻ không cam lòng.

“Tới nhanh thật! Nhưng ta đã bỏ một đồng linh thạch mua phù bảo, bây giờ còn chưa kịp vào đã phải rút lui? Như vậy chẳng phải quá lỗ sao?”

“Ban đầu còn định chờ nhóm đầu tiên tiến vào rồi mới hành động... Không được! Liều mạng một lần!”

Chẳng mấy chốc, trước sự áp bách của Quỷ Kiếm Môn, rất nhiều tán tu cắn răng quyết định mạo hiểm, xông thẳng vào khe nứt mở rộng trên mặt đất.

Bọn họ muốn đánh cược một phen để tranh đoạt cơ duyên!

Thấy vậy, trưởng lão Quỷ Kiếm Môn hừ lạnh, giọng nói rét buốt vang lên:

“Tìm chết? Bày trận! Phong tỏa nơi này hoàn toàn!”

Ngay khi mệnh lệnh được ban ra, từng lá trận kỳ từ bốn phương tám hướng bay lên, nhanh chóng rơi xuống các vị trí trọng yếu.

Quỷ Kiếm Môn tính toán rất rõ ràng—chỉ cần trận pháp được bố trí hoàn tất, thì tất cả những kẻ đã xông vào bên trong đại mộ đều trở thành cá trong chậu! Bất kể bọn họ thu được bảo vật gì, cuối cùng cũng chỉ làm áo cưới cho người khác.

Trên địa bàn của mình, các tu sĩ Quỷ Kiếm Môn tràn đầy tự tin.

Thế nhưng, đúng lúc này—

Ầm!!!

Đại địa đột nhiên rung chuyển dữ dội! Khe nứt trên mặt đất tiếp tục khuếch trương, lan rộng không ngừng.

Từng đợt âm khí cuồn cuộn tràn ra từ bên trong, khiến bốn phương tám hướng trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo dị thường, như thể có thứ gì đó từ cõi u minh sắp trỗi dậy!

Ầm!!!

Những lá trận kỳ vừa cắm xuống đất lập tức bị hất tung ra ngoài!

“Chuyện gì vậy?!”

Ầm ầm!

Mặt đất rung chuyển dữ dội, trong nháy mắt sụp đổ, khu vực phạm vi gần ngàn trượng đột nhiên lún xuống, tựa như một trận động đất cục bộ vừa bùng phát.

Mấy tu sĩ Quỷ Kiếm Môn đang lơ lửng giữa không trung nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt đồng loạt biến đổi, trong mắt không giấu nổi vẻ khiếp sợ.

“Chuyện gì xảy ra?!”

“Trận kỳ bị lật ngược, âm sát chi khí nồng đậm đến vậy sao?!”

“Không đúng! Những tán tu vừa mới tiến vào... tất cả đều bị hút cạn, hóa thành cây khô!!!”

Tro bụi dần tan, lộ ra vô số thi thể khô quắt nằm rải rác trên nền đất sụp đổ. Những thân xác đó đã hoàn toàn mất hết tinh khí, chỉ còn trơ lại bộ da bọc xương, chẳng khác nào bị phơi khô suốt ngàn năm.

Những tán tu còn chưa kịp lao vào vội vàng lùi lại, sống lưng lạnh toát, toàn thân run rẩy.

Đây mà là tiên tàng chi địa ư? Rõ ràng là một ma quật! Một cái ma quật sâu không thấy đáy!

Ngay lúc đó, từ sâu trong mộ phủ, một âm thanh kỳ dị vang lên.

Là tiếng bước chân.

Chậm rãi, nặng nề, mỗi bước dẫm xuống khiến lòng người phát lạnh.

Từ trong bóng tối, một thân ảnh khoác vương bào dần dần hiện ra.

Chương 900

DTV EBOOK

Giờ phút này, đám người chột nhận ra — kẻ trước mặt chính là một vị Vương Hầu của Cổ Hoa Tiên Triều, đã tồn tại từ ngàn năm trước!

“Cảnh Vương... còn sống sao?!”

“Tê...!”

Toàn bộ tu sĩ có mặt đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng chấn động kịch liệt, đầu óc gần như đình chỉ suy nghĩ.

Trên một vách núi cách đó không xa, Khâu Chân tận mắt chứng kiến tất cả, cả người run rẩy không ngừng, nội tâm trào dâng nỗi sợ hãi khôn xiết.

“Không đúng! Tại sao lại hóa thành âm thi? Điều này không thể nào xảy ra!”

“Nơi này rõ ràng là dụng long chi địa, đâu phải dưỡng thi huyết! Chẳng lẽ địa thế nơi này còn có điều gì cổ quái?!”

Là một thầy phong thủy, lúc này Khâu Chân hoang mang đến cực độ, liên tục hoài nghi bản thân đã hiểu sai điều gì đó trong suốt đời mình nghiên cứu.

Ngay khoảnh khắc hấn trầm tư, bên cạnh bỗng truyền đến một tiếng nấc rệu.

“Nắc ~”

“Chẳng có gì kỳ quái cả. Chỉ là tiểu tử nhà ngươi học nghệ chưa tinh mà thôi. Người làm phong thủy, chỉ chăm chăm nhìn địa thế, lại quên mất thiên tượng.”

“Ngươi nhìn xem, tinh tú trên trời lúc sáng lúc tắt, trông giống thứ gì?”

Khâu Chân giật mình quay đầu, sắc mặt cứng ngắc nhìn về phía người vừa lên tiếng.

Không sai, đó chính là lão đạo sĩ râu dê mà hắn từng truy sát suốt một quãng đường dài!

Điều khiến hắn kinh hãi hơn chính là—lão đạo này lại có thể xuất hiện ngay bên cạnh mà hắn hoàn toàn không hay biết!

“Ta... ta chưa từng học qua mấy thứ này! Lúc trước truyền thừa phong thủy của ta chỉ chuyên về địa thế, nào có dính dáng gì đến thiên tượng chứ!”

Giọng Khâu Chân run rẩy. Lúc này, dù có ngu ngốc thế nào đi nữa, hắn cũng đã hiểu một điều—lão già trước mặt căn bản không phải tu sĩ Luyện Khí kỳ, mà là một đại năng sâu không lường được!

“Xin tiền bồi chi giáo!”

Nhưng ngay khi hắn nói ra câu đó, phía dưới, ngàn năm âm thi đã bắt đầu ra tay tàn sát đám tu sĩ còn sống.

Đối với nó, tinh khí cùng huyết nhục của những kẻ này chính là đại bổ được tốt nhất.

Hưu!

Tốc độ của nó nhanh đến kinh hoàng! Chiếc vương bào trên người phản phật bay lượn giữa không trung, chỉ trong giây lát, một tu sĩ đã rơi vào tay nó.

“A a a——!”

Tiếng hét thảm thiết vừa vang lên, người kia đã bị hút sạch tinh khí và huyết dịch, ngay lập tức hóa thành một bộ thây khô.

“Chạy! Chạy mau!”

Tu sĩ Quỷ Kiếm Môn trên bầu trời hoảng loạn hét lên. Lúc này, nào còn ai nhớ đến việc phong tỏa nơi đây, bọn họ chỉ ước có thể chạy càng xa càng tốt.

Mà phía trên, lão đạo sĩ râu dê vẫn đứng đó, nhàn nhã uống rượu, vừa lắc đầu cảm thán:

“Dừng long thì đúng là dừng long chi địa... Nhưng thiên tượng nơi này lại mang thế ‘đọa tinh’. Người nhìn đi, đoạn tinh mạch kia, có phải thiếu mất một ngôi sao vốn nên tồn tại hay không?”

“Yêu tinh sa đọa, tinh mạch đoạn tuyệt, nơi này làm sao có thể thai nghén ra Chân Long? Rõ ràng là đang bồi dưỡng một hung vật cực sát!”

Khâu Chân nhìn thiên tượng mà mờ mịt, hắn không hiểu gì nhưng vẫn gật đầu cái hiểu cái không.

“Thi giải tiên ư? Không biết là tên thầy phong thủy thất đức nào lại bày ra cái quỷ kế này cho Cảnh Vương nữa. Ai... xem ra phong thủy nơi này cũng không được tốt lắm.”

Lão đạo sĩ râu dê chép miệng, mất hết hứng thú, lắc lư cái đầu rồi thông dong rời đi.

Khâu Chân dù nghe không hiểu lão đạo sĩ đang nói gì, nhưng ít ra hắn cũng đã nhận ra một điều khác.

“Tiền bối, có phải ngươi đã sớm nhìn ra điểm cổ quái này từ hôm qua, cho nên mới ngăn ta tiến vào đại mộ?”

Nói đến đây, hắn vội vàng quỳ xuống, khẩn thiết cầu xin:

“Đa tạ tiền bối đã cứu mạng! Xin tiền bối thu nhận ta làm đồ đệ! Cả đời Khâu mỗ nguyện làm trâu làm ngựa để báo đáp!”

“Tiền bối, chờ ta một chút!”

“Đừng bỏ mặc ta ở đây! Nếu ngàn năm âm thi kia đuổi theo, truyền thừa của chúng ta sẽ bị cắt đứt mất!”

Khâu Chân vội vàng đuổi theo, nhưng phát hiện lão đạo sĩ kia dù bước đi thông thả, hắn lại không tài nào bắt kịp.

Súc địa thành thốn!

Đây là một thần thông kinh người! Đôi mắt Khâu Chân tròn tròn, tâm thần chấn động dữ dội. Cảnh tượng này đã vượt xa khỏi hiểu biết của hắn!

Không được, nhất định phải ôm chặt bắp đùi này!

Nhưng lão đạo râu dê càng đi càng xa, chẳng mấy chốc đã bỏ lại Khâu Chân một quãng dài.

“Tên nhóc, đừng lo, âm thi kia không thể rời khỏi khu vực này quá xa, chỉ cần tránh xa là được.”

Để lại một câu nói nhàn nhã, thân ảnh lão đạo sĩ liền biến mất, chỉ còn lại Khâu Chân đứng yên tại chỗ, hai mắt trừng trừng

nhìn theo.

Vương Hầu đại mộ, ngàn năm âm thi!

Tin tức này lập tức lan truyền khắp Cự Lộc Châu với tốc độ cực nhanh, rồi dần dần khuếch tán đến những vùng xa hơn.

“Chết gần tám phần tu sĩ! Ngay cả trưởng lão Quỷ Kiếm Môn cũng không chạy thoát bao nhiêu!”

Chương 901

DTV EBOOK

“Quá đáng sợ! Âm khí tràn ngập khắp sông núi, đại địa đều sụp đổ xuống!”

“Cảnh Vương lại hóa thành âm thi... thật khó mà tin nổi!”

“Bên dưới mộ huyết đỏ có kỳ trân dị bảo gì không?”

“Người xuống đó đều chết sạch cả, ai mà biết được chứ!”

Tại Nam Dương phường thị, Lý Thanh nhắm mắt, lặng lẽ lắng nghe từng tin tức truyền đến liên quan đến đại mộ.

“Ngàn năm âm thi à... Càng lúc càng thú vị! May mà ta không bị cuốn vào, nơi như vậy quả nhiên nguy cơ trùng trùng.”

“Hừ, Quỷ Kiếm Môn chắc chắn không thể khoan tay đứng nhìn. Ít nhất, chúng sẽ phải phái hai vị Thái Thượng trưởng lão Kết Đan kỳ đến ứng phó.”

“Hiện tại là thời điểm sinh tử tồn vong của Cổ Hoa Tiên Triều. Chính - Ma hai đạo có lẽ cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này để tạo thế. Ngay cả lão Hoàng Chủ Cổ Hoa tiên triều cũng có thể sẽ ra tay.”

“Còn ta, đây chính là thời cơ tốt nhất! Với sự việc này thu hút sự chú ý của Quỷ Kiếm Môn, chợ đen có thể nhân cơ hội phát triển mạnh hơn!”

Lý Thanh tính toán trong lòng, sau đó chậm rãi mở mắt, ánh nhìn thoáng lóe lên tia sắc bén.

“Xem ra lần giao dịch thứ hai có thể bắt đầu rồi. Nhân lúc Quỷ Kiếm Môn đang phân tán lực lượng, đây chính là cơ hội tốt nhất để bồi thêm một mối lửa cho chợ đen!”

Thứ mà hắn muốn bán lần này vẫn là Xích Tinh. Mặc dù hắn có thể thu thập số lượng lớn từ Cực Dạ thế giới, nhưng vật hiếm thì quý, có hạn chế số lượng bán ra mới có thể nâng giá trị.

“Có lẽ nên đi một chuyến đến Cực Dạ thế giới. Lần này thử săn giết vài con dị thú Nhị Giai, xem có thể đổi được thứ gì tốt hơn không.”

Nói rồi, hắn đứng lên, chậm rãi đóng chặt cánh cửa lớn của Bách Luyện Lâu.

Phanh!

Cửa lớn khép lại, Lý Thanh bắt đầu chuẩn bị những thứ cần mang theo cho chuyến đi.

“Nếu có cơ hội kiếm lời, cũng nên nghĩ cách giúp Thùng Com tìm kiếm cơ duyên đột phá. Tên ngốc này đến tận bây giờ còn chưa chạm đến cánh cửa Nhị Giai trung kỳ nữa.”

Vừa nói, Lý Thanh vừa bước xuống tầng thấp nhất của Bách Luyện Lâu, nơi đặt phòng luyện khí.

Tính từ lần cuối hắn tiến vào Cực Dạ thế giới, đã trôi qua rất nhiều năm tháng. Nếu quy đổi sang thời gian của Cực Dạ thế giới, thì gần như đã chạm đến mốc mười năm.

Mười năm trôi qua, nơi đó liệu sẽ biến đổi như thế nào đây?

Bóng tối lạnh lẽo bao trùm thế giới, giữa vùng quê hoang vu không bờ bến, một con hồ khổng lồ đang tung hoành lao đi như vũ bão.

Thân thể hồ này vô cùng to lớn, toàn thân tỏa ra khí tức cuồng bạo, hung lệ đến mức khiến kẻ khác phải run rẩy trong sợ hãi.

Đặc biệt, những hoa văn trên thân nó không phải màu đen mà là đỏ sẫm, kết hợp cùng đôi mắt hồ yêu dị, càng khiến người ta cảm giác quỷ mị khó lường.

“Ngao rống!”

Thùng Com ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, hồ uy lan tỏa khắp nơi. Trong phạm vi gần trăm dặm, vô số dị thú đều run lẩy bẩy, không dám nhúc nhích.

Giờ khắc này, nó chính là vương giả trong đám dị thú!

Nhưng điều kỳ lạ chính là trên lưng con hồ khổng lồ đó, lại có một thanh niên trẻ tuổi đáng vẻ thẳng tắp cười lên.

“Người thực sự xác định vẫn muốn tiếp tục thôn phệ Nhị giai đệ thú Xích Tinh sao? Sao ta cảm giác người đã chạm đến cực hạn rồi?”

Ngồi trên lưng Thùng Cơm, Lý Thanh cau mày hỏi, ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng.

“Rõng rỗng!”

Thùng Cơm gằm nhẹ đáp lại, trong tiếng gằm tràn đầy sự kiên định.

Nhận thấy ý chí kiên quyết ấy, Lý Thanh chỉ có thể thở dài, không nói gì thêm.

Đã mười tám ngày kể từ khi bọn họ tiến vào Cực Dạ Thế Giới. Trong khoảng thời gian này, Thùng Cơm một mình săn giết ba con đệ thú Nhị giai trong vùng hoang dã lạnh lẽo, đồng thời nuốt trọn Xích Tinh của chúng.

Suốt quá trình đó, Lý Thanh không hề can thiệp, chỉ lặng lẽ quan sát.

Thôn phệ ba viên Xích Tinh Nhị giai, thực lực của Thùng Cơm đã tăng vọt, từ Nhị giai sơ kỳ nhảy thẳng lên Nhị giai trung kỳ!

Không chỉ vậy, huyết mạch của nó cũng có biến dị, những hoa văn đen trên thân nó đã hoàn toàn chuyển thành màu đỏ sẫm.

Đặc biệt, hàm răng nanh của nó cũng trở nên dài hơn rất nhiều, sắc bén đến đáng sợ.

Dù Lý Thanh đã lật giở không ít điển tịch về yêu thú trong giới tu tiên, nhưng cũng không tìm thấy bất kỳ giống loài nào có thể giống với hình dạng hiện tại của Thùng Cơm.

Có thể nói, nó đang bước đi trên một con đường tiến hóa hoàn toàn khác biệt!

“Mười tám ngày từ Nhị giai sơ kỳ nhảy lên Nhị giai trung kỳ... Nếu để người ngoài biết, chắc chắn sẽ khiến không ít Ngự Thú Sư phải há hốc mồm kinh ngạc!”

Đúng vậy!

Tốc độ tiến bộ của yêu thú vốn chậm hơn nhân tộc rất nhiều. Không thể giống như tu sĩ nhân tộc tu luyện nhanh chóng.

Chương 902

DTV EBOOK

Bởi vì tuổi thọ của yêu thú vô cùng dài lâu, bọn chúng thậm chí có thể dành hàng trăm năm chỉ để chờ đợi một gốc linh dược thành thực, đủ để chứng minh sự lâu bền trong vòng đời của chúng.

Cũng vì thế mà ở Đại Hoang, những linh dược trưởng thành thường có yêu thú bảo hộ.

Đối với một Ngự Thú Sư, yêu thú của mình có thể tiến bộ nhanh chóng là điều đáng mừng.

Nhưng Lý Thanh lại không nghĩ vậy.

Bởi vì Xích Tinh, dù có thể tăng cường thực lực, nhưng vẫn tiềm ẩn tác dụng phụ. Một khi quá phụ thuộc, linh trí của yêu thú rất dễ bị ảnh hưởng.

Hắn thà rằng thực lực của Thùng Cơm yếu đi một chút, nhưng ít nhất nó vẫn giữ được lý trí, không rơi vào trạng thái điên cuồng mất kiểm soát.

“Àm âm!”

Ngay lúc này, mặt đất phía trước bất ngờ rung chuyển.

“Dừng lại!”

Lý Thanh lập tức cảnh giác, ra lệnh cho Thùng Cơm ngừng bước. Hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng đen khổng lồ phía trước.

Nơi phát ra rung động chính là từ thứ đó!

Đợi sau khi Thùng Cơm dừng hẳn, Lý Thanh vung tay thi triển Cự Hình Hỏa Cầu Thuật, lập tức ném thẳng về phía bóng đen kia.

Dưới ánh lửa bùng lên sau vụ nổ, cuối cùng, cả hắn và Thùng Cơm cũng thấy rõ hình dạng của thứ đó.

Thì ra... đó là một cái cây!

Một cây liễu khổng lồ che trời!

“Làm sao có thể?”

Lý Thanh nhíu mày, kinh ngạc thốt lên.

“Sau khi thời đại Hắc Ám giáng lâm, chẳng phải tất cả cây cối đều bị nắm ký sinh thay thế rồi sao?”

Trước mặt hắn là một cây liễu to lớn đến mức khó tin.

Nhưng điều quý dị nhất chính là... cành liễu của nó không phải màu xanh như thường thấy, mà là màu đỏ sẫm yêu dị!

Dưới bóng tối bao trùm, cây liễu khổng lồ này như một ngọn núi sừng sững giữa vùng hoang dã.

Lúc này, Lý Thanh mới nhận ra, cái bóng khổng lồ che mất nửa bầu trời... không phải đỉnh núi, mà chính là cây liễu này!

Mặt đất rung chuyển không phải vô cớ.

Bởi vì, ngay lúc đó, một con Voi Lông Dài khổng lồ đã bị cành liễu quật chết ngay tại chỗ!

Chỉ thấy những cành liễu đỏ sẫm từ từ rũ xuống, sau đó không chút trở ngại nào cắm thẳng vào thân thể voi lông dài.

Trong chớp mắt, những cành liễu đó càng trở nên đỏ tươi hơn, dường như đang hấp thụ thứ gì đó...

Ngay sau đó, thân thể khổng lồ của con voi bắt đầu khô quắt lại, huyết nhục trong nháy mắt bị hút cạn sạch sẽ!

Cuối cùng, từ trong cành liễu rũ xuống, một viên Xích Tinh óng ánh màu đỏ lơ lửng giữa không trung.

Trước mắt Lý Thanh, cây liễu quái dị kia đã khảm viên Xích Tinh ấy vào chính thân mình, như thể đó là một phần cơ thể của nó.

Nhìn kỹ lại...

Lý Thanh lập tức hít vào một hơi khí lạnh!

Trên thân cây liễu này... đã có vô số Xích Tinh lấp lánh!

“Tê...”

Số lượng Xích Tinh trên thân cây liễu quái dị kia phải lên đến hàng trăm, trong đó không thiếu những viên vừa được lấy ra từ

con voi lông dài lúc này.

Hóa ra, cây liễu này đã dùng Xích Tinh làm mồi nhử, dụ dỗ và giết hại hàng trăm con dị thú!

“Thảo nào dị thú trong vùng này ngày càng ít đi, thì ra tất cả đều bị gốc Yêu Liễu này săn giết gần như tuyệt diệt rồi.”

Lý Thanh trầm giọng, trong lòng không khỏi rùng mình.

Hắn có nghĩ nát óc cũng không thể hiểu nổi, tại sao ở nơi này lại sinh ra một gốc cây liễu quý dị đến thế.

“Đi thôi! Thứ này không thể trêu vào, thậm chí đến gần cũng không được!”

Hiện tại, gốc Yêu Liễu này vẫn chỉ ở trạng thái bị động đi săn, nhưng ai dám chắc rằng nó không thể chủ động hành động?

Thân thể khổng lồ như vậy, nếu thực sự ra tay, chắc chắn sẽ là một thảm họa khủng khiếp.

Trong Cực Dạ thế giới hay tu tiên giới, mọi người đều có một nhận thức chung về yêu vật và dị thú:

Bản thể nhỏ không nhất định yếu, nhưng bản thể càng lớn thì càng mạnh!

Đối mặt với cảnh liễu rậm rạp vươn ra như một ngọn núi khổng lồ, trong lòng Lý Thanh không hề dấy lên ý định phản kháng.

Thùng Cơm tuy ngày thường có phần khờ khạo, nhưng lúc này cũng nhận ra rằng đối mặt với gốc cây liễu khổng lồ quý dị kia, nó tuyệt đối không có phần thắng.

Dưới sự chỉ thị của Lý Thanh, Thùng Cơm lập tức chuyển hướng, lao đi với tốc độ cực nhanh.

Trong lúc chạy trốn, Lý Thanh ngồi trên lưng Thùng Cơm, vẻ mặt nghiêm túc, đầu óc không ngừng suy nghĩ.

“Gốc Yêu Liễu này vậy mà biết dùng Xích Tinh làm mồi nhử để săn giết dị thú khác, thật sự quá đáng sợ.”

“Từ trước đến nay, ta chỉ thấy dị thú hành động theo bản năng điên cuồng, dù là kẻ có thực lực mạnh cũng chẳng có chút linh trí nào để mà nói.”

“Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ thế giới này lại có biến đổi dị thường gì sao?”

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nơi ánh trăng máu yêu dị vẫn lơ lửng như đang giám sát tất cả.

Cứ thế chạy một mạch, đến khi cây Yêu Liễu kia hoàn toàn khuất bóng ở phía sau, Lý Thanh mới có chút yên tâm.

Chương 903

DTV EBOOK

Phía trước chính là biên giới Hắc Phong Vực, mà nếu tiếp tục tiến lên, sẽ là Thu Sơn Vực!

Lần trước khi đến Cực Dạ thế giới, Lý Thanh đã từng nghe qua một số chuyện về vùng đất này.

Vực này do một giáo phái gọi là Huyết Liên Giáo thống trị. Đây là một thế lực do những tu tiên giả Cực Dạ thế giới lập ra.

Lúc đầu, chỉ là một nhóm nhỏ tu tiên giả cùng nhau tụ tập để sống sót qua thời kỳ mạt pháp. Nhưng về sau, có người phát hiện ra bí lực của trắng máu, rồi từ đó từ bỏ thân phận tu tiên giả, chuyển sang tu luyện trắng máu để truy cầu trường sinh.

Theo thời gian, Huyết Liên Giáo dần dần lớn mạnh, trở thành bá chủ duy nhất của Thu Sơn Vực.

Không chút do dự, Lý Thanh cười Thùng Cơm, lao thẳng về phía Thu Sơn Vực.

Thu Sơn Vực - Dị Biến Trùng Trùng

Năm ngày trôi qua.

Một người một hồ di chuyển với tốc độ cao nhất, trên đường đi đụng phải không ít dị thú.

Lý Thanh không chút do dự, tiện tay giết gọn, thu lấy Xích Tinh của chúng.

“Ngao rống!”

Tại một đỉnh núi hoang vu trong Thu Sơn Vực, Thùng Cơm đột nhiên gầm lên một tiếng đầy thống khổ, như thể đang chịu đựng đau đớn thấu xương.

Một luồng sáng đỏ lóe lên trên trán nó, rồi cơn đau đớn mới dần dần dịu lại.

Thì ra, vừa rồi Thùng Cơm đã thôn phệ thêm hai viên Xích Tinh.

Nhưng lần này, thực lực của nó không còn tiến bộ rõ ràng nữa, vẫn chưa thể đột phá lên Nhị giai hậu kỳ.

Nhìn thấy Thùng Com nằm trên mặt đất thở dốc, Lý Thanh nhẹ giọng an ủi:

“Không cần uể oải như vậy. Yêu thú muốn đột phá thực lực vốn không nhanh, người có thể nhờ vào mấy viên Xích Tinh mà tiến hóa đến mức này đã là vô cùng đáng kinh ngạc.”

“Nếu trở lại Đại Hoang Vực, có lẽ không bao lâu nữa, Thùng Com cũng có thể tiến vào Nhị giai hậu kỳ.”

“Thật sự không được, thì đi săn thêm vài con dị thú mạnh hơn. Đừng quên, lần trước chúng ta từng gặp Độc Nhãn Cự Lộc, một con dị thú chuẩn Tam giai, trong thế giới này chắc chắn không thiếu những tồn tại như vậy.”

Nghe vậy, Thùng Com mới chậm rãi nhắm mắt lại, cố gắng tiêu hóa đau đớn sau lần tiến hóa thất bại.

Phục dụng Xích Tinh để tiến hóa là một con đường vô cùng tàn khốc.

Dù cho có thân thể cường hãn của một yêu thú, nó cũng không thể chịu đựng mãi.

Lúc này, khí tức của Thùng Com đã suy yếu không ít, hiển nhiên đã chạm đến cực hạn.

Nếu cứ tiếp tục ép buộc thôn phệ Xích Tinh, rất có thể sẽ gây tổn thương căn bản.

Chuyến đi này vào Cực Dạ thế giới, Lý Thanh đã thu hoạch được bốn viên Nhị giai Xích Tinh cùng hơn hai mươi viên Nhất giai Xích Tinh.

Chỉ cần bấy nhiêu thôi, hắn cũng đã có thể bán ra chợ đen kiếm lời lớn.

Ngay khi hắn chuẩn bị mang theo Thùng Com rời khỏi Đại Hoang Vực, bỗng nhiên—

Huu! Huu! Huu!

Từ chân trời, một loạt âm thanh xé gió truyền đến.

Một giọng nói vang lên:

“Bằng hữu, vận khí không tệ nhỉ? Lại bắt sống được một con dị thú cỡ này!”

“Một con dị thú có phẩm tướng như vậy, ta ra giá cao thu mua, thế nào?”

Lý Thanh ngẩng đầu, chỉ thấy từ trên cao có mấy bóng người lao đến.

Nhưng nếu không phải vì nghe được tiếng nói, thì từ ngoại hình của bọn chúng, e rằng khó ai nhận ra đây từng là Nhân tộc.

Sau lưng bọn chúng mọc ra một đôi cánh dơi, toàn thân mọc đầy lớp da sẫm màu, còn tứ chi thì dị dạng đến kinh người.

Lúc này, Lý Thanh đứng bên cạnh Thùng Cơm đang hấp hối, thoát nhìn chẳng khác nào vừa săn được một con dị thú mạnh mẽ.

Vậy nên, đám người này có chút hiểu lầm cũng là chuyện dễ hiểu.

Lý Thanh chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua bọn chúng, ánh mắt không chút dao động, chậm rãi cất tiếng:

“Các ngươi là người của tòa thành nào?”

hương 410: Quỷ Thành

Đối mặt với chất vấn của Lý Thanh, bốn tên dị nhân dơi kia không trả lời ngay mà chỉ hí mắt đánh giá hắn, tựa như muốn nhìn thấu con người trước mặt.

“Bằng hữu, ngươi hẳn không phải người của Thu Sơn Vực?”

“Thân thể ngươi không có dấu hiệu dị biến, nhưng khí huyết lại tràn đầy sung mãn, có lẽ ngươi tu luyện võ đạo khí huyết?”

Lý Thanh坦然 nhiên đáp: “Nếu đúng thì sao?”

Mặc dù không rõ ràng mối quan hệ giữa Võ Minh của Cự Nham Thành và Thu Sơn Vực, nhưng hắn vẫn thẳng thắn thừa nhận.

Dù sao thì mấy tên dị nhân dơi trước mặt cũng không quá mạnh, Lý Thanh tự tin rằng mình có thể bóp chết chúng dễ dàng, nên trong lòng hắn vẫn giữ được sự bình tĩnh.

“Ha ha, tất nhiên không có gì đáng nói. Trước đây ít năm, hai bên có chút hiềm khích, nhưng giờ đã hợp tác với nhau.”

“Chúng ta là thợ săn của Bắc Mang Thành, bằng hữu đừng để bụng!”

Bầu không khí căng thẳng ban nãy nhanh chóng dịu xuống.

Từ lời nói của đám dị nhân dơi, Lý Thanh cũng phần nào hiểu được mối quan hệ giữa Hắc Phong Vực và Thu Sơn Vực.

Chương 904

DTV EBOOK

Có vẻ như lúc hai vực lần đầu tiếp xúc đã xảy ra mâu thuẫn, nhưng hiện tại không rõ vì lý do gì mà mọi chuyện đã lắng xuống.

Biết được điều này, Lý Thanh cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Xem ra Võ Minh không cần quá lo lắng.

“Ta có chút thành tựu trong võ đạo, nhất thời nảy sinh ý định du lịch thiên hạ. Mới đến đây chưa lâu, xin hỏi Bắc Mang Thành nằm ở đâu?”

Một mình du lịch thiên hạ!

Nhận ra hàm ý trong lời nói của Lý Thanh, đám đệ nhân dơi thoáng giật mình, trong lòng càng thêm kiêng kỵ hắn.

“Thì ra là vậy! Không trách được người có thể một mình săn giết dị thú! Bằng hữu quả nhiên không đơn giản!”

“Bắc Mang Thành nằm ngay phía nam, theo hướng này đi khoảng nửa ngày sẽ thấy tường thành.”

“Chúng ta còn phải săn giết dị thú để sinh sống, không thể đồng hành cùng người.”

Dứt lời, cả bọn đồng loạt ôm quyền.

“Ha ha, các vị cứ tự nhiên, không cần để ý đến ta.”

Lý Thanh cười nhạt, sau đó chào tạm biệt bọn họ.

Nhìn theo đám đệ nhân dơi rời đi, trong lòng hắn bắt đầu suy tính liệu có nên ghé qua Bắc Mang Thành hay không.

Hắn vẫn cảm thấy hứng thú với Huyết Liên Giáo – thế lực do các tu sĩ thời đại mạt pháp thành lập.

Nếu có thể đạt được một số truyền thừa tu tiên, thì càng tốt!

“Dù sao vẫn còn sớm, cứ đến Bắc Mang Thành xem thế nào.”

Bắc Mang Thành được gọi như vậy là vì gần đó có một vùng đầm lầy rộng lớn tên là Bắc Mang.

Diện tích của nó lớn đến mức có thể so sánh với một hồ nước khổng lồ. Khi mặt trời chưa bao giờ tắt, đầm lầy này là trở ngại lớn, nhưng từ khi thế giới bước vào thời kỳ cực dạ, dị thú hung ác xuất hiện ngày càng nhiều, nơi đây lại trở thành lá chắn tự nhiên của Bắc Mang Thành.

Qua nhiều năm, đầm lầy này đã nuốt chửng vô số sinh mạng dị thú. Chỉ có một số loài kỳ dị mới có thể sinh tồn trong bùn lầy.

Có lẽ vì đã hấp thụ quá nhiều sinh mệnh, trong đầm lầy mọc lên vô số nấm kỳ lạ, bào tử đủ màu sắc bay lơ lửng trên không.

Thu hồi Thùng Cơm vào túi ngực thú để nó nghỉ ngơi, Lý Thanh một mình tiến về thành trì phía bắc Thu Sơn Vực.

Bắc Mang Thành khác hẳn Cự Nham Thành, ở đây không có người bình thường.

Tất cả những kẻ xuất hiện trước mặt hắn, bất kể ít hay nhiều, đều mang trên người dấu hiệu của dị biến.

Kỳ lạ, quý dị!

So với những kẻ đã trải qua dị biến, thân thể bình thường của Lý Thanh lại trở nên không hợp với khung cảnh này.

Ánh mắt của những dị nhân trong thành rơi lên người hắn. Trong đôi mắt bọn họ có sự kính sợ, nhưng lại không hề tò mò.

Nhận ra điều này, Lý Thanh càng thêm nghi hoặc.

Không lâu sau, một bà lão có khuôn mặt mọc đầy xúc tu tiến về phía hắn, giọng nói tràn ngập lo âu:

“Huyết Liên Giáo đại nhân, tôn nhi của ta đã lâu chưa trở về. Xin hỏi hiện giờ nó đang ở đâu?”

Đứa nhỏ này số khổ lắm, vừa sinh ra đã không có mẹ, về sau cha nó cũng bị dị thú nuốt chửng...”

“Ô ô ô, tôn nhi của ta... Nó còn có thể trở về được nữa không?!”

Bà lão khóc lóc thảm thiết, trông có vẻ như đã hoàn toàn tin rằng Lý Thanh là người của Huyết Liên Giáo.

Lý Thanh hơi nhướn mày, giọng nói lạnh lùng:

“Ta không phải người của Huyết Liên Giáo, lão bà nguoi nhận nhầm rồi.”

Lời này vừa thốt ra, thịt trên mặt bà lão giật giật, lộ ra vẻ kinh hãi tột độ.

“Sao có thể chứ? Ngoài các đại nhân của Huyết Liên Giáo, còn ai dám dùng diện mạo này để gặp người?!”

“Nguoi... Nguoi lớn mật! Dám giả mạo Huyết Liên Giáo đại nhân?!”

Giọng nói của bà lão tràn đầy sự khó tin, cứ như việc Lý Thanh không phải người của Huyết Liên Giáo là một lời nói dối hoang đường vậy.

“Ta thực sự không liên quan đến Huyết Liên Giáo, cáo từ.”

Không muốn tiếp tục dây dưa, Lý Thanh lập tức bước đi, né khỏi bà lão quái dị kia và tiếp tục tiến sâu vào trong thành.

Huyết Liên Giáo...

Trong lòng hẩn thẩn nhắm ba chữ này, quyết định tìm cơ hội tiếp xúc với giáo phái thần bí này, xem có thể moi thêm thông tin gì không.

Tuy nhiên, sau một hồi lang thang khắp thành, ngoài việc gặp vô số dân chúng dị biến, hẩn lại chẳng tìm thấy bất kỳ dấu hiệu nào của Huyết Liên Giáo.

Đừng nói là căn cứ hay cứ điểm, ngay cả một bóng dáng giáo đồ cũng chẳng thấy.

Đứng giữa dòng người tấp nập, hẩn trầm mặc. Mọi thứ ở đây thật quái dị và hoang đường đến mức không thể diễn tả.

Hẩn cảm giác có điều gì đó sai sai, nhưng lại không thể chỉ ra cụ thể là cái gì.

Khi hẩn đang đứng trên đường phố, những ánh mắt xung quanh bắt đầu dồn về phía hẩn.

Là những dị nhân mang dấu hiệu dị biến...

Những đôi mắt đỏ như có thực thể, mang theo áp lực vô hình, đâm thẳng vào người hắn.

Lý Thanh khẽ nhú mày, thấp giọng thì thào:

“Không ổn...”

Hắn lập tức vận dụng thần thức, quét một vòng xung quanh.

Chương 905

DTV EBOOK

Chỉ trong một khắc, cảnh tượng trước mắt thay đổi hoàn toàn!

Những gì thần thức truyền về hoàn toàn khác biệt với những gì hắn đang nhìn thấy bằng mắt thường.

Đây không phải là một thành phố đông đúc, mà là một tòa thành hoang vắng, cô quạnh đến mức rợn người!

Dưới con mắt của thần thức, nơi này chẳng có một bóng người, chỉ là một tòa thành đổ nát, hoang vu.

Còn những người hắn thấy di chuyển trên phố, trong mắt thần thức, lại chỉ là vài bộ xương trắng nằm rải rác trên đất!

“Cái quái gì đang xảy ra?!”

Lý Thanh rùng mình, hít sâu một hơi, trong lòng dấy lên một cơn lạnh lẽo.

Trong giây lát, hắn hoài nghi không biết là mắt mình nhìn sai, hay là thần thức của hắn đã bị ảnh hưởng.

Hắn thu hồi thần thức, mở mắt ra.

Mọi thứ trở lại bình thường: Dòng người vẫn đi lại nhộn nhịp, phố xá vẫn sinh động như trước.

“Không đúng!”

Ta trúng huyền thuật rồi! Nhưng là khi nào?!

Mồ hôi lạnh rịn ra sau lưng, Lý Thanh vô cùng chắc chắn rằng những gì hắn thấy bằng mắt thường, tất cả đều là giả!

Phải thử nghiệm lại!

Hắn vươn tay, bất chợt đặt lên vai một lão nhân đang đi ngang qua.

“Vị lão bá này, đắc tội rồi.”

Ngay khi tay hắn chạm vào vai lão nhân, cơ thể hắn cứng đờ ngay tại chỗ!

Điều hắn dự đoán—tay xuyên qua ảo ảnh—đã không xảy ra!

Ngược lại, hắn cảm nhận được xúc cảm chân thực từ bờ vai của lão nhân kia!

Lão nhân xoay người, khuôn mặt mọc đầy vảy cá, nở nụ cười quái dị:

“Tiểu tử, ngươi có chuyện gì sao?”

Tim Lý Thanh đập mạnh!

Hắn ngay lập tức vận dụng thần thức quét lại một lần nữa.

Cảnh tượng thần thức truyền về: Trước mặt hắn không có ai!

Tay hắn lúc này không hề đặt lên vai ai cả, chỉ đang giơ ra giữa khoảng không!

“Ta điên rồi sao? Hay là tòa thành này điên rồi?!”

Lúc này, trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ duy nhất:

Phải rời khỏi tòa Quỷ Thành này ngay lập tức!

Bên ngoài Bắc Mang Thành, cách khoảng hơn mười dặm, trên một gò núi nhỏ.

Bốn tên dị nhân dơi vừa giao thủ với Lý Thanh lúc trước giờ đang treo ngược dưới vách đá, cánh khép chặt, ánh mắt chăm chú nhìn về phương hướng Bắc Mang Thành, không hề chớp.

“Tốt như vậy sao? Huyết Liên Giáo chúng ta và Võ Minh đều đã đình chiến suốt một khoảng thời gian dài. Giờ lại dùng cách này để lừa giết đám võ giả Hắc Phong Vực, có ổn không đây?”

Một người trong số đó cất giọng có chút lo lắng.

Ba tên còn lại lập tức hừ lạnh, giọng đầy vẻ băng lãnh:

“Hừ! Chính hắn tự mình lao đầu vào Bắc Mang Thành mà chết, có liên quan gì đến chúng ta?”

“Nói không sai! Người này trúng Huyền Nấm Độc mà chết, bọn ta chỉ tình cờ chứng kiến mà thôi.”

“Cũng đừng quên, võ phu kia thế nhưng lại bắt sống một con Nhị giai dị thú! Xích Tinh của nó một khi moi ra, đủ để bù đắp

bao nhiêu năm săn bắn của chúng ta đấy!”

Nhắc đến Xích Tinh của Nhị giai dị thú, trong mắt bốn tên dị nhân đều ánh lên vẻ tham lam.

Bọn chúng là những kẻ sống nhờ vào việc săn bắt dị thú, nên rất rõ giá trị của Nhị giai Xích Tinh.

Thực lực của cả nhóm không được coi là xuất chúng, bình thường nhiều lắm cũng chỉ săn được Nhất giai dị thú. Nhị giai dị thú chính là giấc mơ xa vời với chúng.

“Võ phu này vận khí cũng tốt thật, thế mà lại bắt được một con Nhị giai dị thú có khí tức yếu ớt như vậy. Bọn ta săn thú ngoài hoang dã bao lâu nay, còn chưa từng gặp được vận may như thế!”

“Có lẽ thực lực của hãn cũng không đơn giản đâu. Dù là Nhị giai dị thú đang bị thương nặng, cũng không phải cứ muốn chế ngự là chế ngự được.”

Hiển nhiên, mấy tên này đã lầm tưởng Thùng Cơm chính là con mồi mà Lý Thanh bắt được.

Lúc đó, Thùng Cơm vừa trải qua một trận biến hóa mãnh liệt, khí tức quả thực suy yếu đến cực hạn, bị nhận nhầm cũng là chuyện dễ hiểu.

“Không cần lo lắng! Một khi trúng Huyền Nấm Độc, dù hãn có mạnh đến đâu cũng sẽ chỉ còn biết đắm chìm trong ảo giác, cuối cùng chết vì chính những tưởng tượng của mình. Mấy năm qua, không biết đã có bao nhiêu kẻ bỏ mạng tại Bắc Mang Thành rồi.”

Nói đến đây, bốn tên dị nhân dơ nhìn lên bầu trời Bắc Mang Thành, nơi đầm lầy phía trên tràn ngập những quang sáng nhiều màu sắc do bào tử nấm phát tán. Trên mặt chúng đều hiện rõ vẻ kiên dè.

Nhưng ngay lúc đó, một luồng linh quang chợt lóe lên trên bầu trời Bắc Mang Thành!

Hưu!

Một bóng người trắng tấp lao ra từ trong thành, dưới chân giẫm lên một món pháp khí hình chiếc lá, lão đảo bay lên.

“Sao có thể chứ? Người này... hắ làm sao có thể bay lên được?”

“Dưới chân hắ là cái gì? Trông giống như những món pháp khí mà chỉ cao tăng Huyết Liên Giáo mới có thể sở hữu.”

“Hắ không trúng độc sao? Không thể nào! Trên đầm lầy đó tràn ngập huyễn độc phấn, hắ hít phải mà vẫn có thể rời đi ư? Chẳng lẽ Huyền Nấm Độc không có tác dụng với hắ?”

Chương 906

DTV EBOOK

Bốn tên dị nhân dơi vô cùng chấn động, trong giọng nói tràn đầy sự khó tin.

Cuối cùng, bọn chúng tận mắt thấy Lý Thanh hoảng loạn bay ra khỏi thành, rồi rơi xuống một vùng đất hoang, cách xa đầm lầy Bắc Mang.

Phanh!

Sau khi rời xa Bắc Mang Thành, Lý Thanh thở hắt hắt từng hơi dài, ánh mắt nhìn quanh, sắc mặt dần trở nên khó coi.

Trong tầm mắt hắn, xung quanh là một cánh đồng cỏ xanh bát ngát, không thấy điểm tận cùng. Trên bầu trời, một mặt trời chói chang tỏa ra ánh sáng ấm áp. Gió nhẹ thổi qua, khiến hắn dâng lên một cảm giác thư thái, thậm chí có chút muốn nằm xuống ngủ một giấc.

“Mẹ nó, ngày càng quái đản hơn rồi.”

Hắn không còn tin vào những gì mắt mình đang nhìn thấy nữa.

Cảnh vật xung quanh chân thực đến đáng sợ. Nếu không phải hắn biết rõ mình đang bị ảo giác, thì có khi đã thật sự nghĩ rằng mình đang ở một nơi hoàn toàn khác.

Điều đáng sợ nhất là, hắn hoàn toàn không biết mình đã bị ảnh hưởng từ lúc nào!

“Trước khi vào thành vẫn còn bình thường, vậy mà sau khi vào lại bắt đầu trở nên kỳ quái.”

Lý Thanh vừa suy nghĩ vừa vận dụng thần thức tỏa ra xung quanh. Chỉ có hình ảnh thu nhận từ thần thức mới có thể giúp hắn phân biệt thật giả lúc này. Nếu không phải là tu sĩ, e rằng hắn đã chìm sâu vào huyền cảnh, không thể tự thoát ra.

Rất nhanh, hắn nhận ra trên không đầm lầy Bắc Mang lơ lửng một đám bào tử năm năm màu. Đó chính là thứ phát tán từ những cây nấm kỳ dị trong đầm lầy.

“Chẳng lẽ...”

Ngay khi hắn bắt đầu nghi ngờ, từ bầu trời bỗng vang lên tiếng vỗ cánh dồn dập.

Trên cao, vô số con dơi dị nhân đang lượn vòng, ánh mắt quan sát chằm chằm vào tình trạng của hắn.

“Hắn nhắm chặt mắt, có vẻ như đã phát hiện mình trúng độc rồi!”

“Không đơn giản đâu! Có thể thoát khỏi ảnh hưởng của Huyền Nấm Độc, chứng tỏ người này không phải kẻ tầm thường. Phải biết rằng, một khi đã trúng độc, ngũ giác sẽ bị chìm vào huyền cảnh, đó mới là trạng thái chân chính đáng sợ.”

“Hắn làm thế nào để thoát ra được?”

Bốn tên dị nhân dơi thì thảo bàn luận, trên mặt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

“Nhưng con dơi thú kia đâu? Chẳng lẽ hắn bỏ lại trong thành?”

“Huyền Nấm Độc vô cùng bá đạo, ngay cả dơi thú cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Chắc con dơi thú đó vẫn còn trong thành, lát nữa tìm cách vào trong mang nó ra là được.”

“Không cần nghĩ nhiều, tên này vẫn đang chìm trong huyền tượng, căn bản không nhận ra sự hiện diện của chúng ta! Giết hắn ngay tại đây, tránh để huyền độc biến mất rồi hắn tỉnh táo lại!”

Mấy tên dị nhân dơi bàn luận, giọng nói ngày càng lớn, không hề lo lắng rằng Lý Thanh sẽ nghe thấy.

Bởi vì một khi trúng Huyền Nấm Độc, tất cả giác quan – từ thị giác, thính giác đến xúc giác – đều bị mê hoặc.

Chính vì thế, Bắc Mang Thành trong Thu Sơn Vực mới được gọi là Quỷ Thành. Một khi lỡ đặt chân vào, chắc chắn sẽ tiếp tục chịu ảnh hưởng của huyền độc, cuối cùng chết trong huyền tượng mà không hề hay biết.

“Chết trong huyền tượng thì chẳng cảm nhận được đau đớn, xem như tiện nghi cho tên này rồi.”

Vừa dứt lời, một tên dị nhân dơi lập tức lao xuống, móng vuốt sắc bén chụp thẳng vào yết hầu của Lý Thanh.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó...

Ầm!

Thân thể đang nằm bất động trên mặt đất của Lý Thanh bỗng bạo phát!

Oanh!

Một luồng kinh khí cuồng mãnh bùng nổ, hắc vân nhắm chặt hai mắt, nhưng thân ảnh đã phóng thẳng lên trời!

Một quyền tung ra, chuẩn xác đến đáng sợ, lập tức oanh nát tên dị nhân dơi kia thành bụi máu!

Ầm ầm!

Chưa dừng lại ở đó, khi thân hình còn chưa kịp chạm đất, một tay hắc đã nhanh chóng đưa vào túi trữ vật.

Huu huu huu!

Vài cây linh mâu từ trong túi bắn ra như tia chớp, chớp mắt đã xuyên thấu ba tên dị nhân dơi còn lại, khiến chúng rơi thẳng xuống đất!

“Ách a! Người có thể thấy chúng ta?! Không thể nào! Chuyện này không thể nào xảy ra!!”

“Người rõ ràng đã trúng huyền độc, sao có thể nhìn thấy chúng ta?!”

“Tha mạng! Đại nhân tha mạng! Chúng ta không cố ý muốn hãm hại ngài! Tất cả là do tên vừa chết kia bày ra kế hoạch!”

Ba tên dị nhân dơi hoảng loạn kêu gào. Đôi cánh của chúng đã bị linh mâu xuyên thủng, giấy giụa thế nào cũng không thể bay lên được nữa.

Lý Thanh chậm rãi mở mắt, nhưng hắc vẫn không nhìn thấy sự tồn tại của ba kẻ kia, cũng không nghe thấy tiếng van xin của chúng.

Nếu không nhờ thần thức dò xét, hắc e rằng đến giờ vẫn còn mơ màng trong huyền tượng.

“Muốn sống ư?”

Hắc cất giọng lạnh lẽo, tựa như âm thanh vọng về từ Cửu U Địa Phủ.

“Tốt thôi. Trả lời ta một số câu hỏi. Nếu câu trả lời khiến ta hài lòng, ta cũng sẽ đề các người hài lòng.”

Sát khí trong giọng nói khiến ba tên dị nhân dơi run rẩy không thôi.

Hắn vốn cho rằng mình đã đủ cẩn thận, không ngờ hôm nay vẫn bị ám toán.

Chương 907

DTV EBOOK

Nếu như tu vi của hắn vẫn còn yếu, chưa sinh ra thần thức, có lẽ giờ này đã chết gục trong tòa thành này rồi.

Lúc này, tâm trạng Lý Thanh tồi tệ đến cực điểm, chỉ muốn tự tay bóp chết đám dị nhân này ngay lập tức. Nhưng vì cần phải tra hỏi một số chuyện, hắn cố gắng kiềm chế sát ý.

“Đại nhân muốn hỏi gì, xin cứ hỏi! Chúng ta nhất định sẽ trả lời!”

Ba tên dị nhân dơ như đã mất hết hy vọng, giọng nói run rẩy cầu xin tha mạng.

Không quan tâm đến lời van nài của chúng, Lý Thanh đi thẳng vào vấn đề:

“Các người nói huyễn độc, có phải chính là mấy cây nấm đủ màu sắc mọc bên ngoài thành?”

“Đúng vậy! Đó chính là Huyền Nấm Độc! Bắc Mang Thành biến thành thành hoang cũng là do loại nấm này gây ra!”

Ba tên dị nhân bị dọa đến hồn phi phách tán, có gì nói nấy, không dám giấu diếm chút nào.

Lý Thanh hừ lạnh, sát ý trong mắt càng đậm hơn.

“Hừ!”

“Nói cho ta biết, ngoài việc gây ảo giác, Huyền Nấm Độc còn có tác hại nào khác không? Bao lâu thì ảnh hưởng của nó mới biến mất?”

Tên dị nhân dơ vội vàng thành thật đáp:

“Đại nhân, chỉ cần không tiếp tục hít vào, hiệu lực của huyền độc bình thường sẽ biến mất sau hai đến ba ngày! Nếu không bị ảnh hưởng quá sâu bởi huyền tượng, thì cũng không gây hại gì thêm.”

Lý Thanh khẽ híp mắt, giọng nói lạnh lùng:

“Nói, các người rút cuộc đến từ đâu? Còn nữa, nói rõ quan hệ giữa Huyết Liên Giáo và Võ Minh cho ta nghe.”

Thì ra, đám dị nhân dơi này đến từ một tòa thành ở phía nam Thu Sơn Vực, gọi là Mạc Thành, nằm rất gần khu vực thế lực của Huyết Liên Giáo.

Từ khi Huyết Liên Giáo hưng thịnh, khu vực trung tâm Thu Sơn Vực gần như đã bị săn sạch dị thú. Những kẻ vốn sống nhờ việc săn bắt như chúng, buộc phải di chuyển đến những nơi xa hơn để tìm con mồi.

Về quan hệ với Võ Minh, trước đây mấy năm, Huyết Liên Giáo từng có ý định mở rộng thế lực sang các khu vực lân cận, trong đó có Hắc Phong Vực.

Ban đầu, hai bên quả thực xảy ra không ít xung đột. Nhưng về sau, Võ Minh đồng ý để Huyết Liên Giáo tự do săn giết dị thú trong Hắc Phong Vực, đổi lại, Huyết Liên Giáo cũng không can thiệp vào việc truyền bá khí huyết Võ Đạo của Võ Minh. Từ đó, song phương tạm thời đình chiến.

Tóm lại, đây là một cuộc giao dịch đôi bên cùng có lợi. Ít nhất, đối với người ngoài nhìn vào là như vậy.

Nghe xong những lời này, Lý Thanh khẽ gật đầu, sau đó lạnh lùng hỏi tiếp:

“Huyết Liên Giáo có nhân vật nào thực sự lợi hại không? Nói cho ta nghe xem.”

Nhưng vừa nghe câu hỏi này, mấy tên dị nhân dơi lập tức lắc đầu liên tục.

“Chúng ta không biết! Chúng ta chỉ là những kẻ tầm thường, làm sao có tư cách biết được những bí mật trong Huyết Liên Giáo?”

Lý Thanh trầm ngâm gật đầu. Hắn thầm nghĩ, chỉ dựa vào lũ tép riu này mà thu thập tình báo về Huyết Liên Giáo thì đúng là không thực tế.

“Hỏi xong rồi, ta khá hài lòng với câu trả lời.”

“Các người không phải rất muốn ta bắt dị thú sao? Yên tâm, ta cũng sẽ để các người hài lòng.”

Dứt lời, hắn đưa tay lên, từ trong túi ngực thú triệu hồi Thùng Cơm ra.

Chỉ trong chớp mắt, một con cự hổ toàn thân lan tràn sát khí hung bạo xuất hiện trước mặt mấy tên dị nhân dơi.

“Ngao rống!!”

Thùng Cơm gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, để lộ ra hàm răng sắc bén như lưỡi đao tử thần, nguy hiểm đến cực hạn.

“A a a!! Không cần! Dừng—!!”

Tiếng gào thét thê thảm vang vọng, nhưng Lý Thanh không buồn ngoảnh lại.

Hắn lặng lẽ quay lưng đi, ánh mắt nhìn về phương hướng Bắc Mang Thành.

Chính xác hơn, ánh mắt hắn đang dừng lại ở khu vực đầm lầy Bắc Mang, không ngừng quan sát những cây nấm phát tán bào tử huyễn độc.

Những cây Huyền Nấm Độc này có thể khiến hắn vô thức rơi vào huyễn tượng. Bỏ qua sự nguy hại của nó, chỉ riêng tác dụng này đã vô cùng đáng giá.

“Nếu biết cách sử dụng hợp lý, nói không chừng sẽ có tác dụng kỳ diệu...”

“Hơn nữa, dù sao ta cũng đã trúng huyễn độc, nếu không có tác hại nghiêm trọng nào khác, vậy thì... có thể hái một ít mang theo.”

Nam Dương phường thị, Bách Luyện Lâu.

Lý Thanh một lần nữa trở về thế giới tràn ngập linh khí, nhưng hắn chỉ cảm thấy toàn thân lẫn tinh thần đều rã rời.

“Rốt cục cũng giải khai được... Cái huyễn nấm độc này quả thật đáng sợ!”

Hắn thở dài một hơi, trong lòng vẫn còn vương chút sợ hãi. Cuộc đời hắn giống như giẫm trên băng mỏng, dù cẩn thận đến đâu cũng không thể nào phòng bị được tất cả âm toán.

“Về sau phải càng thêm cẩn trọng mới được.”

Lần này trở lại Đại Hoang Vực cũng không phải vì chuyện gì khác, mà chỉ vì Thùng Cơm sau quá trình tuế biến đã tổn hao không ít nguyên khí, cần phải trở về thế giới có linh khí dày đặc để khôi phục nhanh chóng.

Chương 908

DTV EBOOK

“Trước mắt xem ra, Võ Minh và Huyết Liên Giáo vẫn bình an vô sự. Thu Sơn Vực về sau có thể đến tìm hiểu kỹ hơn.”

Lý Thanh lẩm bẩm, sau đó bắt đầu kiểm kê lại thu hoạch chuyến này.

Trước tiên là mấy viên Nhị Giai Xích Tinh, bảo vật có thể giúp yêu thú cấp hai phát sinh thuế biến, giá trị vô cùng trân quý.

Hắn dự định đưa những vật này ra đấu giá trong lần tổ chức hội đấu giá thứ hai của chợ đen, không chỉ để kiếm lời mà còn để tăng tính hấp dẫn của chợ đen, thu hút thêm người lui tới.

Ngoài ra, còn có huyền nắm độc. Trước khi rời đi, hắn đã hái không ít, thậm chí còn dùng một túi trữ vật riêng để cất giữ.

Để hái được những vật này, hắn đã phải chịu đựng ảo cảnh trong thế giới cực dạ suốt mấy ngày. Nếu không có thần thức mạnh mẽ duy trì thanh tỉnh, hắn tuyệt đối không dám làm chuyện nguy hiểm như vậy.

Nhưng dù là thế, Lý Thanh vẫn chịu không ít dần vật, nói là thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi cũng không quá.

Cảm giác khi mất thường nhìn thấy thế giới và khi dùng thần thức thăm dò hoàn toàn khác biệt. Đó không khác gì một loại tra tấn khiến người ta có cảm giác tinh thần gần như sụp đổ.

“Nghe nói muốn từ Toái Đan thành Anh phải vượt qua tâm ma đại kiếp... Chẳng lẽ ta đang sớm trải nghiệm trước rồi sao?”

Lý Thanh tự trào một câu, nhưng sau đó lại nghĩ đến một khả năng khác về công dụng của huyền nắm độc.

“Có lẽ thật sự có thể dùng nó để rèn luyện tâm chí... Nhưng đây không phải chuyện ta cần suy nghĩ ngay bây giờ. Dù sao, trước mắt, tác dụng của loại nắm này vẫn cần thêm thời gian nghiên cứu.”

Nói rồi, hắn sửa sang lại áo bào hơi xộc xệch, chậm rãi rời khỏi phòng luyện khí, đẩy cửa lớn của Bách Luyện Lâu ra.

Hiện tại, thế cục ở Cự Lộc Châu đang không ngừng biến động. Mặc dù hắn chỉ rời đi vài ngày ngắn ngủi, nhưng chắc chắn đã có không ít chuyện xảy ra.

Trước khi tổ chức hội đấu giá chợ đen lần thứ hai, hắn nhất định phải nắm rõ tình hình xung quanh.

Tại một góc phường thị, đám đông đang bàn tán xôn xao:

“Quý Kiếm Môn chỉ phái một Thái Thượng trưởng lão đi? Chẳng lẽ quá xem nhẹ chuyện này sao? Dù gì cũng là một con ngàn năm âm thi, chỉ một Kết Đan Chân Nhân có thể giải quyết được sao?”

“Haha, đối với chính đạo và ma đạo bây giờ, quan trọng nhất vẫn là diệt trừ Cổ Hoa Tiên Triều, đương nhiên không thể phân tâm quá nhiều.”

“Một Kết Đan kỳ Chân Nhân hắn là đủ rồi. Dù sao ở Cự Lộc Châu này, còn ai dám chống lại Quý Kiếm Môn?”

“Chưa chắc đâu, trong Ma Đạo có ba phái lớn, mà Âm Khôi Tông lại am hiểu luyện thi và khôi lỗi nhất. Chẳng lẽ bọn họ không động lòng với bộ ngàn năm âm thi kia?”

Đại Hoang Vực chia thành hai thế lực chính và ma.

Trong Ma Đạo, ba thế lực lớn nhất chính là Huyết Linh Tông, Quý Kiếm Môn và Âm Khôi Tông.

Ba đại ma môn này vô cùng hùng mạnh, được xưng là “ba cỗ xe ngựa” kéo nền Ma Đạo của Đại Hoang Vực cũng không ngoa.

Dù cùng thuộc Ma Đạo, nhưng mỗi môn phái lại có hướng tu luyện khác nhau.

Huyết Linh Tông chuyên tu Huyết Đạo, hàng năm không biết bắt bao nhiêu phạm nhân làm huyết nô, thủ đoạn tàn nhẫn đến cực điểm.

Quý Kiếm Môn chủ tu Quý Đạo công pháp, tà dị âm trầm, hành sự không có kị, không bị bất cứ quy tắc nào trói buộc.

Âm Khôi Tông lại chuyên về luyện thi và khôi lỗi, thậm chí còn nghiên cứu sâu về thi khôi đạo, gần đây có vẻ đã đạt được những bước tiến đáng kể.

Chính vì theo đuổi các con đường khác nhau, ba đại ma môn có thể liên minh với nhau mà không xảy ra mâu thuẫn. Khi đối đầu với Cổ Hoa Tiên Triều, bọn họ đồng tâm hiệp lực, hợp sức đối kháng.

Điều đáng nói là, ba đại ma môn này đều có Nguyên Anh kỳ Chân Quân tọa trấn, thực lực mạnh mẽ vô song.

Nhưng cũng chính từ điểm này có thể thấy được, nền tảng của Cổ Hoa Tiên Triều đáng sợ đến mức nào. Dù đã suy yếu đến bước đường cùng, nhưng vẫn có thể gắng gượng chống lại sự công kích của chính và ma hai đạo, giữ vững Hoàng Đô cho đến tận bây giờ.

Lý Thanh nghe ngóng tin tức xong, trong lòng nhanh chóng đưa ra một kết luận.

“Chính ma hai đạo vẫn đang tập trung phần lớn lực lượng vào Cổ Hoa Tiên Triều, Quỷ Kiếm Môn cũng không rảnh bận tâm chuyện khác. Hiện tại tổ chức hội đấu giá lần thứ hai của chợ đen là thời điểm thích hợp nhất!”

Phía trước có Cổ Hoa Tiên Triều, phía sau có Vương Hầu Đại Mộ với ngàn năm âm thi.

Trong giai đoạn then chốt này, Quỷ Kiếm Môn tuyệt đối không thể nào để tâm đến một hội giao dịch nhỏ như Hương Dương Thành!

Xác định xong kế hoạch, Lý Thanh lập tức cùng Thẩm Ngưng Băng an bài công việc cho hội đấu giá lần thứ hai của chợ đen.

Lần này, mục tiêu của hắn rất rõ ràng—hấp dẫn càng nhiều Trúc Cơ kỳ tu sĩ đến tham gia!

Chương 909

DTV EBOOK

Không khí tại chợ đen dần trở nên sôi động, hội đấu giá lần thứ hai nhanh chóng được chuẩn bị gấp rút.

Những tán tu thường xuyên lui tới chợ đen là những kẻ đầu tiên nhận được tin tức. Bọn họ không chỉ tự mình háo hức, mà còn bắt đầu lan truyền thông tin khắp nơi.

“Đạo huynh, lần trước ta đã nói rồi! Chợ đen này rất nhanh sẽ tổ chức hội đấu giá lần nữa, người không phải rất muốn tham gia sao? Lần này nhất định không được bỏ lỡ!”

“Nghe nói lần này vẫn có Xích Tinh! Nếu thật sự như vậy thì nhất định không thể bỏ qua!”

“Thời gian trôi qua mấy tháng, cuối cùng hội đấu giá cũng khai màn! Khiến ta chờ đợi đến mức nóng ruột a!”

“Ta nuôi con Xích Viêm Cầu kia đã đạt đến Nhất Giai hậu kỳ. Nếu Xích Tinh thật sự có hiệu quả như lời đồn, ta nhất định phải mua cho được một viên!”

Tin tức cứ thế truyền đi, dần dần lan rộng khắp nơi, khuếch tán như ngọn lửa bén gió!

Không chỉ các tán tu, mà ngay cả những tu sĩ có bối cảnh sâu xa cũng bắt đầu chú ý đến chuyện này.

Hướng Dương Thành – Tây Thành Khu

Từ sau khi Thủy Nguyệt Thương Hội bị hủy diệt, Tây Thành Khu đã được một thương hội khác tại Cự Lộc Châu tiếp quản.

Đương nhiên, thực lực của thương hội này kém xa so với Thủy Nguyệt Thương Hội, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì hoạt động buôn bán.

Một vị tu sĩ vội vã chạy đến, cúi người bẩm báo:

“Phiền Đông Chủ! Bắc Thành Khu chợ đen lại có động tĩnh, lần này bọn họ tổ chức hội đấu giá, ngài có muốn xem qua

không?”

Vị Đông Chủ họ Phiên này chính là người đứng đầu Thanh Phong Thương Hội, bề ngoài là một nam tử trung niên nho nhã. Trên người hắn không hề mang dáng vẻ thương nhân, ngược lại còn tỏa ra một loại khí chất thư sinh thanh tao.

“A?”

Phiên Đông Chủ khẽ nhướn mày, khẽ gật đầu nói:

“Ta nghe nói lần trước chợ đen bán Xích Tinh thần kỳ vô cùng, chính nhờ vật đó mà bọn họ mới có thể lập được chỗ đứng.”

“Nếu thật sự như lời đồn, vậy ta cũng nên đi xem thử một chuyến. Nếu có cơ hội, có lẽ nên mua vài viên về nghiên cứu một phen.”

Hắn thản nhiên nói, ánh mắt không hề có vẻ xem chợ đen là đối thủ cạnh tranh.

Cự Lộc Châu – Một gia tộc tu tiên tọa lạc trên linh mạch

Bên trong đại sảnh nguy nga, một tu sĩ cung kính bẩm báo:

“Gia chủ! Từ Hường Dương Thành truyền đến tin tức, chợ đen kia sắp mở hội đấu giá, nghe nói lần này lại có Xích Tinh!”

Ngay lập tức, một giọng nói trầm ổn, tràn ngập nội lực vang lên:

“Thật đúng lúc! Tháng trước ta vừa thuần phục một con Ngọc Giác Hươu, vừa hay có thể đến đó xem xét một phen.”

Giọng nói bình thản nhưng lại mang theo uy nghiêm không thể chối cãi.

Hường Dương Thành – Một góc khuất ít ai để ý

Bên trong một tòa nhà cũ kỹ, một lão nhân cao lớn, răn rỏi cung kính cúi người, thấp giọng nói:

“Thiếu chủ, lần này chợ đen ở Hường Dương Thành lại tổ chức hội đấu giá!”

Người trẻ tuổi đối diện hắn có dung mạo thanh tú, thần thái ôn hòa nhưng trong mắt lại ẩn giấu vẻ u uất. Chỉ cần nhìn qua

cũng có thể nhận ra hắn là người sống trong nhung lụa, nhưng tâm tư lại chất chứa nhiều điều khó nói.

“Hai viên Xích Tinh lần trước cũng không thể khiến Tử Lâm Thú của ta có biến hóa thoát thai hoán cốt... Lần này, ta vẫn phải đích thân đến xem xét.”

Thanh niên khẽ thở dài, giọng nói mang theo chút bất mãn.

“Nhưng nếu hội đấu giá lần này cũng chỉ có mấy viên Xích Tinh bình thường, vậy thì không đáng để ta bỏ ra đại giới để tranh đoạt.”

Hắn hơi ngập ngừng, rồi lại nói tiếp:

“Tử Phủ Linh Dịch của ta tuy vẫn còn một ít, nhưng không thể tùy tiện lãng phí. Dù sao... Yến Vương Phủ cũng đã không còn nữa.”

Hắn ngược mắt lên, nhìn vị lão nhân trước mặt:

“Phúc Bá, ngươi còn bao lâu nữa mới có thể trùng kích Kết Đan?”

Lão nhân được gọi là Phúc Bá nghe vậy liền lắc đầu, giọng nói đầy cung kính:

“Lão nô tư chất ngu dốt, dù có Tử Phủ Linh Dịch cũng không dám đảm bảo có thể Kết Đan thành công... Loại nghịch thiên chi vật này vẫn nên để dành cho thiếu chủ sử dụng.”

Người trẻ tuổi cười nhạt, vẻ mặt có chút u sầu:

“Vậy thì quá xa vời. Với tình trạng hiện tại của ta, chưa chắc ta có thể sống được đến lúc đó.”

Hắn nhìn Phúc Bá, giọng nói có phần trầm lặng:

“Phúc Bá, tình cảnh của chúng ta bây giờ không tốt. Nếu ngươi có cơ hội mạnh lên, thì hãy tận dụng hết mức có thể. Không cần cân nhắc quá nhiều vì ta.”

Nghe vậy, hốc mắt của lão nhân chợt đỏ lên. Giọng nói của ông có chút nghẹn lại:

“Thiếu chủ, xin đừng bi quan như vậy! Ngươi và Tổ Tiên Hoàng năm xưa có cùng thể chất! Tương lai nhất định sẽ danh chấn toàn bộ Đại Hoang Vực!”

“Hoàng thất hiện tại nguy như chồng trứng, dù có phải liều mạng, lão nô cũng nhất định sẽ bảo vệ sự an toàn của ngài!”

Chương 910

DTV EBOOK

Thế nhưng, người trẻ tuổi lại không quá xúc động. Chỉ là trên môi khẽ nở một nụ cười mang theo chút chua xót.

“Chuyện này để sau hãy nói. Ngay cả phụ vương ta còn không thể giải quyết, thì ta cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước mà thôi...”

Cùng lúc đó – Quỷ Kiếm Môn

Ở một nơi khác, Quỷ Kiếm Môn rốt cuộc cũng phái Thái Thượng Trưởng Lão đến khu vực Vương Hầu Đại Mộ ở trung bộ Cự Lộc Châu.

Từ sau lần thất bại nặng nề trước đó, lần này bọn họ đã cẩn trọng hơn rất nhiều.

Không còn hấp tấp tiến vào Dựng Long Chi Địa, thay vào đó, bọn họ quyết định cẩn trọng hơn.

Thái Thượng Trưởng Lão trầm giọng ra lệnh:

“Thả những thầy phong thủy bị bắt sống ra, để bọn chúng xem xét kỹ địa thế nơi này trước đã!”

Lập tức, một nhóm thầy phong thủy bị trói chặt bằng Linh Dây Thường được thả xuống đất.

Những người này từng là thuộc hạ của Cổ Hoa Tiên Triều, chuyên về Đồ Long Thuật, am hiểu phong thủy hoàng gia.

Thế nhưng, Cổ Hoa Tiên Triều thất thế, chính ma hai đạo không ngừng truy sát, bọn họ tự nhiên cũng rơi vào tay đối phương.

Bây giờ, những kẻ này cuối cùng cũng có đất dụng võ!

“Dựng long địa thế! Nơi này chính là một vùng dựng long địa thế! Cảnh Vương đem chính mình chôn cất tại đây, chẳng lẽ là muốn cầu kiếp sau hóa rồng sao?!”

“Nhưng tại sao lại có thể sinh ra một bộ âm thi?!”

Mấy thầy phong thủy bị bắt làm tù binh bởi Quỷ Kiếm Môn lập tức bắt tay vào khảo sát.

Bọn hấn tinh thông tầm long điểm huyết, cả đời đều tiếp xúc với những địa thế cổ quái, hiểm trở.

Giờ phút này khi tận mắt chứng kiến một vùng dựng long chi địa hiểm có, đương nhiên không khỏi kinh thán.

Thế nhưng, Quỷ Kiếm Môn Thái Thượng trưởng lão—kẻ không chuyên về phong thủy—sau khi nghe bọn chúng bàn luận suốt nửa ngày mà vẫn chưa đưa ra kết luận gì rõ ràng, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm.

“Lão phu mang các người tới đây không phải để nghe các người hô to gọi nhỏ! Nhìn lâu như vậy, rốt cuộc có tìm ra cách nào để phá giải địa thế này hay không?”

Cổ Hoa Tiên Triều từ lâu đã vô cùng coi trọng phong thủy, đây là chuyện ai ai cũng biết.

Vậy nên, các đại nhân vật của Tiên Triều, khi lựa chọn nơi an nghỉ cho bản thân sau khi tọa hóa, thường nhắm tới những địa thế hiểm yếu, khó tiếp cận—chính là để phòng hậu nhân quật mộ.

Mà một vùng đất có thể thai nghén ra một bộ ngàn năm âm thi thể này, tự nhiên khiến cho vị trưởng lão Kết Đan của Quỷ Kiếm Môn cảm thấy vô cùng kiêng kỵ.

Cho dù hấn có thực lực cường đại đến đâu, cũng không muốn tùy tiện mạo hiểm!

Nghe thấy tiếng quát giận dữ, đám thầy phong thủy lập tức thu hồi vẻ mặt hưng phấn, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Thật ra, bọn hấn cũng không rõ tại sao một nơi như thế này—chính là dựng long chi địa—lại có thể sinh ra một bộ âm thi ngàn năm!

“Chúng ta cam đoan nơi này tuyệt đối là một chân chính dựng long chi địa!”

“Về phần vì sao lại sinh ra ngàn năm âm thi... Chúng ta cũng không rõ ràng. Có lẽ nguyên nhân không phải từ địa thế, mà là do chính Cảnh Vương...”

Nhưng lời này chưa kịp nói hết, bởi vì càng nói lại càng vô lý.

Làm sao một vị Tiên Triều Vương Hầu có thể chà đạp chính di thể của mình như vậy? Sau khi chết không thể an nghỉ, lại còn dùng thủ đoạn Ma Đạo biến mình thành một bộ âm thi?!

Nghe qua đã thấy không đúng!

Sắc mặt Quỷ Kiếm Môn Thái Thượng trưởng lão càng trở nên âm trầm, hấn vung tay lên quát:

“Nói bậy bạ! Một lũ vô dụng, giữ các ngươi lại còn có tác dụng gì!”

Dứt lời, hấn trực tiếp thôi động linh dây thừng, một lần nữa trói chặt mấy tên thầy phong thủy lại.

Sau đó, hấn hạ lệnh:

“Tất cả trưởng lão nghe lệnh! Bố trí Ngũ Quỷ Định Sơn Trận!”

Xác định được rằng đám thầy phong thủy này không giúp ích được gì, Thái Thượng trưởng lão quyết định tự mình tiến vào đại mộ thăm dò.

Bên trong mộ địa âm khí nồng đậm, hơn nữa trước đó còn thôn phệ không ít tinh huyết tu sĩ, khiến cho con ngàn năm âm thi này tuyệt đối không đơn giản.

Vậy nên, hấn làm đủ mọi sự chuẩn bị—trước tiên bố trí một pháp trận trên mặt đất, mượn lực thiên địa để đối kháng với địa thế quỷ dị nơi đây.

Rất nhanh, các trưởng lão Quỷ Kiếm Môn lập tức hành động.

Từng trận kỳ được cắm xuống khắp nơi, trận cơ cũng dần được bố trí hoàn tất.

“Nơi đây trận nhãn cần phải đặt một khối tinh thần thạch!”

“Sinh môn trận kỳ đặt sai rồi, phải đổi sang hướng Tốn vị!”

...

Thời gian trôi qua nhanh chóng, gần nửa ngày sau, theo từng khối linh thạch trung phẩm được đặt xong, đại trận Ngũ Quỷ Định Sơn cuối cùng cũng hoàn tất.

Ông!

Trận pháp kích phát, từng trận kỳ phát ra linh quang lấp lánh...

“Thôi động trận pháp! Đánh sập mộ này cho ta, ta muốn xem thử ngàn năm âm thi kia rốt cuộc có bản lĩnh gì!”

Lời mệnh lệnh của Quỷ Kiếm Môn trưởng lão vừa dứt, trận pháp liền lập tức được kích hoạt!

Oanh!

Chương 911

DTV EBOOK

Linh quang trận pháp lóe sáng, từ trong trận thể bỗng nhiên hiện ra năm đầu lệ quỷ hữu hình, dữ tợn vô cùng, đứng ở năm phương vị khác nhau trong trận.

Dưới sự thôi động của Quỷ Kiếm Môn trưởng lão, năm con lệ quỷ này liền cấp tốc lao tới, trực diện công kích mộ phủ!

Nhưng động tĩnh lớn như vậy, tự nhiên đã làm kinh động đến sinh vật bên dưới.

Phanh!

Mặt đất chấn động dữ dội!

Từ trong lòng mộ phủ, một bóng người khoác vương bào rách nát bỗng nhiên bò lên. Đó chính là một bộ ngàn năm âm thi!

Vừa xuất hiện, nó lập tức vung tay đánh nổ một con lệ quỷ thành tro bụi!

Âm khí cuộn cuộn bốc lên, âm thi này không hề chậm trễ, lập tức lao đến tàn sát nốt những con lệ quỷ còn lại.

Mấy tên thầy phong thủy bị trói một bên chứng kiến cảnh tượng này, sợ đến mức cả người run rẩy, da đầu tê dại.

Một bộ ngàn năm âm thi mà lại có thể hủy diệt cả năm đầu lệ quỷ trong nháy mắt?!

Nơi này rốt cuộc là nhân gian hay đã hóa thành Âm Tào Địa Phủ rồi?! Quả thật quá mức hoang đường!

Dù sao Ngũ Quỷ Định Sơn Trận cũng chỉ là một Nhị giai trận pháp, cho dù có nhiều Trúc Cơ kỳ tu sĩ cùng chủ trì, cũng không thể nào vây giết được một con âm thi kinh khủng như vậy.

Chỉ trong chốc lát, năm đầu lệ quỷ đã bị xé nát hoàn toàn, muốn ngưng tụ lại, ít nhất cũng cần một khoảng thời gian.

“Hừ! Sống thì không làm nổi sóng gió, chết đã ngàn năm mà còn muốn nghịch thiên sao?”

Lúc này, Quỷ Kiếm Môn Thái Thượng trưởng lão cuối cùng cũng động thủ!

Hắn sải bước xông vào trận pháp, trực diện đối mặt với con ngàn năm âm thi kia, chuẩn bị đại chiến.

Ở một nơi khác, mấy vị trưởng lão của Thượng Thanh Tông lặng lẽ quan sát tình huống này, trên mặt lộ rõ vẻ do dự.

“Mộ địa Vương Hầu này đã bị Thái Thượng trưởng lão của Quỷ Kiếm Môn phong tỏa hoàn toàn, chúng ta có nên từ bỏ hay không? Tránh để xảy ra xung đột trực diện với Quỷ Kiếm Môn.”

“Phải đây! Chúng ta còn có nhiệm vụ phải hoàn thành, hơn nữa con ngàn năm âm thi kia cũng không phải thứ chúng ta có thể đối phó được!”

Hai vị trưởng lão vốn không muốn thăm dò đại mộ này khuyên giải đồng môn.

Bây giờ tận mắt thấy được sức mạnh kinh hoàng của âm thi, trong lòng bọn họ càng thêm hoảng hốt, không muốn tiếp tục dính dáng tới nơi này.

Nhưng lúc này, một vị trưởng lão khác lại cắn chặt răng, ánh mắt lóe lên tia không cam lòng:

“Chờ một chút! Nếu bây giờ từ bỏ, có khi chúng ta sẽ bỏ lỡ một cơ hội ngàn năm có một!”

“Mậu Tài sư huynh, ngươi điên rồi sao? Kia chính là Kết Đan kỳ chân nhân, chẳng lẽ ngươi định giành bảo vật ngay trước miệng cọp à?” Một người lên tiếng ngăn cản.

Nhưng Mục Mậu Tài, vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ kia, ánh mắt vẫn khóa chặt vào phương hướng của Vương Hầu Đại Mộ, trong giọng nói tràn đầy kích động:

“Các ngươi không thấy sao?! Tầm bảo chuột ta nuôi đang vô cùng xao động! Từ trước tới nay, dù gặp phải tài liệu luyện chế cực phẩm pháp khí, nó cũng chưa từng có phản ứng mạnh mẽ như vậy!”

Mộ địa này chắc chắn có bảo vật kinh thiên!”

“Hơn nữa, có khi là Kết Đan linh vật, thậm chí là tài liệu luyện chế pháp bảo tuyệt thế!”

Nghe thấy lời này, mấy trưởng lão Thượng Thanh Tông vốn đã định lui bước cũng thoáng dao động.

Nhưng cuối cùng vẫn có người nghiêm nghị cảnh cáo:

“Mậu Tài sư huynh! Bảo vật có trân quý đến đâu thì cũng phải có mạng để dùng!”

“Không sai! Ta thấy tốt nhất là rời khỏi đây ngay, an tâm hoàn thành nhiệm vụ mà tông môn giao phó.”

Nhưng Mục Mậu Tài lại vô cùng kiên quyết:

“Chờ thêm chút nữa đi! Nếu thật sự không có cơ hội, các người có thể rời đi trước, nhưng ta muốn ở lại! Nói không chừng còn có biến số!”

“Phải biết rằng, Đại Hoang Vực không chỉ có một mình Quỷ Kiếm Môn là Tiên Đạo đại tông, thân phận của chúng ta vẫn chưa bại lộ, không nhất thiết phải vội rời đi!”

“Hơn nữa, Linh Lung lão tổ đã ban cho ta một viên Thiên Lô Tử.”

Vừa nghe đến ba chữ Thiên Lô Tử, tất cả mọi người đều sửng sốt!

Một vật trân quý bậc này mà Mậu Tài lại có trong tay sao?!

Nhất thời, cả đám trưởng lão đều ghen lời, không biết phải khuyên nhủ thế nào.

Ngay lúc bọn họ còn đang do dự...

Mộ địa bỗng nhiên phát sinh đại biến!

ẦM!!!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Toàn bộ Vương Hầu Đại Mộ lập tức bị oanh mở một cái lỗ hổng khổng lồ!

Bụi đất bốc lên ngập trời, cả vùng đất rung chuyển dữ dội!

Ngay khoảnh khắc đó, một thanh âm phần nộ gầm thét vang vọng:

“Âm Khôi Tông!!! Các người dám đối địch với Quỷ Kiếm Môn sao?!”

Là Quỷ Kiếm Môn Thái Thượng trưởng lão, lúc này tóc tai bù xù, gương mặt đầy sát khí, hét lên giữa không trung!

Cự Lộc Châu.

“Âm Khôi Tông và Quỷ Kiếm Môn xảy ra xung đột! Thái Thượng trưởng lão hai bên đã giao chiến trong đại mộ Vương Hầu!”

Chương 912

DTV EBOOK

“Một kho báu kinh thế! Trong đại mộ Vương Hầu lại có một khối lớn Hỗn Nguyên Thạch làm vật tùy táng!”

“Tê! Đây chính là linh tài tuyệt thế để luyện chế pháp bảo! Bảo vật hiếm có như vậy lại bị chôn theo người chết, thật sự quá xa xỉ!”

“Chưa hết đâu! Nghe nói bên trong còn có cả linh dược trăm năm, thậm chí ngàn năm tuổi vẫn còn sống sót!”

“Quá khoa trương! Đây chính là di tích của Cổ Hoa Tiên Triều ngàn năm trước! Nội tình thật sự đáng sợ!”

Tin tức về đại mộ Vương Hầu lan truyền nhanh chóng, mỗi tin đều gây chấn động mạnh mẽ.

Nhất là cuộc xung đột giữa Quỷ Kiếm Môn và Âm Khôi Tông, càng khiến nhiều người giật mình.

Cả hai đều là thế lực Ma Đạo, vốn dĩ liên minh để đối phó Cổ Hoa Tiên Triều.

Không ai ngờ rằng, hai đại thế lực này lại quay sang tranh đấu với nhau. Chuyện này hàm chứa hàm ý sâu xa đến mức khiến người ta nghệt thở.

Chẳng lẽ Ma Đạo đồng minh sắp tan rã?!

Lý Thanh sau khi nhận được tin tức, lại vô cùng vui vẻ.

“Loạn đi! Càng loạn càng tốt! Chợ đen hội giao dịch lần thứ hai chỉ còn bảy ngày nữa, nếu Quỷ Kiếm Môn càng loạn, ta càng có lợi!”

Nói xong, hắn tiếp tục ngồi xếp bằng trong động phủ, lợi dụng U Minh Lãnh Hỏa để luyện hóa linh khí dày đặc trong thiên địa.

Hiện tại, tu vi của hắn đã chạm đến ngưỡng Trúc Cơ hậu kỳ, pháp lực trong cơ thể ngày càng tinh thuần, khí tức kéo dài

không dứt!

Với tốc độ này, chỉ cần thêm hai đến ba năm nữa, hẳn có thể đặt chân vào Trúc Cơ hậu kỳ, đồng thời bắt đầu chuẩn bị cho việc Kết Đan.

Bảy ngày chớp mắt trôi qua.

Nhờ có U Minh Lãnh Hỏa gia trì, kết hợp với Xích Hoàng Phần Thiên Công, tu vi của Lý Thanh lại tinh tiến thêm một bước.

“Nếu trong hội giao dịch lần này có thể đổi được đan dược giúp tăng tiến pháp lực, ta sẽ đột phá Trúc Cơ hậu kỳ nhanh hơn.”

“Hy vọng có thể thu hoạch được gì đó.”

Trong Đại Hoang Vực, có nhiều loại đan dược giúp tăng cường tu vi Trúc Cơ kỳ. Ba loại phổ biến nhất là Tụ Nguyên Đan, Tử Dương Đan, Thanh Huyền Đan.

Trong đó, Tử Dương Đan có dược hiệu tốt nhất. Đây là đan phương lưu truyền từ Thượng Cổ, có tác dụng vượt trội từ Trúc Cơ sơ kỳ đến hậu kỳ.

Lúc trước khi còn ở Lăng Vân Tông, Lý Thanh có một con đường ổn định để thu hoạch Tử Dương Đan. Nhưng bây giờ thân phận hắn đã khác, trở thành tán tu, muốn có đan dược chỉ có thể tự mình tìm cách.

May mắn thay, chợ đen vẫn phát triển không ngừng. Chỉ cần duy trì tốc độ này, những loại đan dược tinh tiến tu vi cũng sẽ không quá khan hiếm.

Vừa nghĩ đến đây, Lý Thanh đứng dậy, bay thẳng về phía phường thị.

Lần này, hội giao dịch chợ đen do Thảm Ngung Băng chủ trì. Với tu vi Trúc Cơ hậu kỳ của nàng, đủ để trấn áp mọi chuyện.

Còn hắn, chỉ đóng vai một vị khách tham gia giao dịch, đồng thời âm thầm quan sát tình hình, phòng bị mọi khả năng bất ngờ phát sinh.

Đây là kế hoạch đã thương lượng sẵn với Thảm Ngung Băng.

Hai lần hội đấu giá trước, cả hai thay phiên chủ trì. Về sau, những chuyện này sẽ giao lại cho nhóm cô nhi được bồi dưỡng từ trước.

Khi một lần nữa đặt chân vào Hường Dương Thành, Lý Thanh cảm thấy lượng người đông hơn hẳn so với trước đây.

Hẳn là do ảnh hưởng từ đại mộ Vương Hầu và hội đấu giá sắp diễn ra tại chợ đen.

Quý Kiếm Môn đã phong tỏa khu vực đại mộ, khiến vô số tán tu buộc phải rời đi, không ai dám đối đầu với bọn họ.

Mà tin tức về hội đấu giá chợ đen lan truyền đã thu hút không ít tán tu từ khắp nơi kéo đến.

Dọc đường, hẳn nhìn thấy nhiều tu sĩ ăn vận kín đáo, rõ ràng đều che giấu thân phận.

Tất cả bọn họ có cùng một mục tiêu—đi đến chợ đen ở Bắc Thành Khu.

Khi đặt chân vào quảng trường chợ đen, nơi này đã tụ tập vô số người, từng tốp năm tốp ba đứng tụ lại.

Sau một thời gian dài phát triển, chợ đen giờ đây đã có hẳn những cửa hàng đơn giản do các tán tu bày ra.

Có kẻ bán đồ, có kẻ chỉ thu mua một số linh vật nhất định.

Nhờ vào những quầy hàng này, chợ đen cũng có một nguồn thu nhập linh thạch ổn định.

Trong đám người, thỉnh thoảng có thể thấy những cô nhi phạm nhân lượn lờ qua lại, giúp hỗ trợ vận hành chợ đen.

Sau một thời gian rèn luyện, đám người này đã có được võ nghệ không tệ. Nhờ uống rượu thuốc được ủ chế đặc biệt, thậm chí đã có người chạm đến ngưỡng ngoại kinh.

Dù sao, bọn họ cũng là những hạt giống được tuyển chọn kỹ càng.

Lý Thanh không lấy làm lạ khi thấy bọn họ tiến bộ nhanh như vậy.

Có lẽ là do tài nguyên ở Đại Hoang Vực quá phong phú.

Những loại thảo dược trăm năm ở đây gần như không đáng giá, thậm chí có thể tìm thấy khắp nơi.

Chỉ cần một ít mảnh vụn linh thạch cũng có thể đổi lấy cả đồng dược thảo.

Chương 913

DTV EBOOK

Với nguồn dược liệu dồi dào như vậy, việc võ công tăng tiến chậm mới là chuyện lạ!

Bỗng nhiên, giữa đám đông có người hét lên:

“Xảy ra chuyện lớn rồi! Có kẻ dám cướp bảo vật ngay dưới mí mắt Quỷ Kiếm Môn và Âm Khôi Tông!”

“Làm sao có thể! Chẳng lẽ chính đạo cũng cử người nhúng tay vào chuyện này?!”

“Còn chưa rõ ràng, chuyện này rất khó nói! Hiện tại, cả Quỷ Kiếm Môn lẫn Âm Khôi Tông đều nghi ngờ đối phương phái người đến gây chuyện!”

Tại nơi tu sĩ tụ tập, dĩ nhiên không thể thiếu những cuộc bàn luận về đại mộ Vương Hầu.

Một số tu sĩ có nguồn tin đặc biệt đã sớm nhận được những tình báo liên quan đến đại mộ.

“Trừ các đại tông môn, còn ai dám lớn gan như vậy? Chắc chắn không thể là một tán tu bình thường!”

“Nghe nói, bảo vật bị cướp đi chính là một khối Hồn Nguyên Thạch! Đây là linh tài cực phẩm để luyện chế pháp bảo! Ngay cả Chân Nhân Kết Đan cũng khó có thể cưỡng lại sức hấp dẫn của nó!”

“Tiền tài có thể làm người ta mờ mắt, nói không chừng thật sự có kẻ tán tu gan to bằng trời liều lĩnh ra tay!”

Lý Thanh lẫn trong đám đông, lặng lẽ thu những lời bàn tán vào tai.

Hắn không hề bất ngờ. Trong giới tu tiên xưa nay chưa từng thiếu những kẻ liều mạng.

Lợi dụng lúc các Chân Nhân Kết Đan giao chiến, có kẻ lén lút đột nhập vào mộ phủ, đoạt thức ăn ngay trước miệng cạp.

Đây đúng là hành vi của kẻ không sợ chết!

Phải nói rằng, Lý Thanh cũng có chút bội phục gan dạ của kẻ này. Ít nhất thì nếu đổi lại là hắn, đời này chắc chắn sẽ không đi làm loại chuyện nguy hiểm như thế!

Ngay khi hội giao dịch chợ đen sắp bắt đầu, cửa vào thông đạo lại xuất hiện vài tu sĩ Trúc Cơ kỳ bước xuống.

Lý Thanh vừa nhìn thấy bọn họ, cả người lập tức cứng đờ tại chỗ!

Hắn cả đời cũng không quên được bộ trang phục mà những tu sĩ kia đang mặc!

Đó là ký ức khắc cốt ghi tâm!

Hai ngày trước – Bên ngoài Hương Dương Thành

“Mau rời đi! Nếu đợi đến lúc Quỷ Kiếm Môn phản ứng kịp, e rằng muốn trốn cũng không kịp nữa!”

“Lần này đúng là gây họa quá lớn! Tông môn giao cho chúng ta nhiệm vụ, bây giờ phải làm sao đây?!”

“Đúng vậy! Lão tổ đã dặn lần này cần giao hảo với những đại tông tiên đạo ở Đại Hoang Vực! Nếu chuyện này lộ ra, hậu quả khó lường!”

Mấy tu sĩ Trúc Cơ mặc phục sức Thượng Thanh Tông không ngừng bàn tán, sắc mặt tràn đầy lo lắng.

“Sợ cái gì? Chúng ta vẫn chưa bị lộ mà!”

Một nam tử tên Mộc Mậu Tài quát lớn, nhưng lông mày vẫn nhíu chặt, vẻ mặt đầy lo âu.

“Ta nguy trang rất tốt, Quỷ Kiếm Môn căn bản không phát hiện ra thân phận của ta! Chờ khi phong ba lắng xuống, ta vẫn có thể đến đó thêm một chuyến!”

Nghe hắn nói vậy, mấy vị trưởng lão bên cạnh vẫn không giấu được lo lắng.

“Nhưng mà... Mậu Tài sư huynh, thương thế của ngươi quá rõ ràng rồi!”

Mộc Mậu Tài nghe vậy, sắc mặt liền trầm xuống.

Không sai! Hắn đã bị thương!

Ban đầu, kế hoạch của hắn hoàn mỹ đến mức thần không biết, quỷ không hay.

Thậm chí ngay cả Chân Nhân Kết Đan cũng không phát hiện được hắn đã lén vào trong mộ phủ.

Thế nhưng, ngay tại thời khắc mấu chốt, một đầu ngàn năm âm thi bỗng nhiên quay đầu giết về phía hắn!

Nếu không phải trước đó hắn đã dùng điểm công hiến đổi lấy một kiện bảo vật hộ mệnh, thì lúc này đã sớm chết không toàn thây!

Dù may mắn trốn thoát, nhưng sau lưng hắn vẫn bị cổ âm thi kia cào trúng một vết thương chí mạng!

Hiện tại, âm khí trong cơ thể hắn nặng nề, vết thương bắt đầu thối rữa và chảy mủ.

Nếu không có linh dược đặc trị, e rằng hắn khó mà giữ được mạng!

“Đáng chết! Nếu không phải con âm thi đó đột nhiên ra tay, lần này ta không chỉ lấy được bảo vật mà còn hái thêm được vài cây linh dược ngàn năm!”

“Mà quan trọng hơn, ta còn phát hiện trong mộ phủ có một ao nước kỳ lạ. Âm Dương nhị khí quanh đó bốc hơi lưu chuyển, ta cực kỳ nghi ngờ trong đó có Âm Dương Linh Dịch!”

“Cứ thế mà bỏ qua cơ hội này, đúng là đáng tiếc!”

Lòng tham không đáy, quả thực không ai hơn được Mục Mậu Tài!

Hắn vẫn chưa thỏa mãn với những gì đã thu hoạch được.

Ngay cả khi may mắn sống sót, hắn vẫn còn mơ tưởng đến những bảo vật chưa lấy được!

“Mục sư huynh, đừng nói nữa! Việc quan trọng nhất bây giờ là chữa trị vết thương của huynh!”

“Nếu Quỷ Kiếm Môn lần theo dấu vết mà tra xét, phát hiện ra chút manh mối, chúng ta đều phải chết không chỗ chôn!”

Mục Mậu Tài nghe vậy cũng thu liễm thần sắc, biết rằng tình huống hiện tại rất nguy hiểm.

“Chuyện này cần bàn bạc kỹ càng. Hiện tại toàn bộ Cự Lộc Châu đều nằm trong sự kiểm soát của Quý Kiếm Môn!”

“Muốn chữa trị thương thế, ta phải dùng đồ vật có thuộc tính chí cương chí dương để xua đuổi âm khí trong cơ thể.”

Chương 914

DTV EBOOK

“Nhưng một khi Quỷ Kiếm Môn phát hiện có người tìm mua những vật này, bọn chúng nhất định sẽ điều tra, rất dễ lần ra manh mối!”

Càng đáng sợ hơn—tất cả truyền tông trận trong Cự Lộc Châu đều bị Quỷ Kiếm Môn kiểm soát!

Muốn rời đi, chắc chắn phải thông qua kiểm tra nghiêm ngặt!

Còn nếu đi bộ, e rằng càng không thực tế!

Một khi Quỷ Kiếm Môn giảng thiên la địa võng, hậu quả sẽ thế nào, ai cũng hiểu rõ!

“Ai... phía trước có một tòa thành dành cho tu sĩ tụ tập! Trước tiên cứ vào đó xem xét tình hình!”

“Tranh thủ lúc tin tức chưa truyền ra, thử tìm cách mua vật thuần dương để trị thương!”

Nói đoạn, đoàn người Thượng Thanh Tông lập tức tiến về phía Hướng Dương Thành!

Trùng hợp thay, đúng lúc này, tin tức về hội giao dịch chợ đen tại Bắc Thành Khu đang được lan truyền khắp nơi!

Mấy trưởng lão của Thượng Thanh Tông cũng nhanh chóng nắm bắt được tin tức này!

“Ta tuyên bố! Chợ đen hội giao dịch lần thứ hai, chính thức bắt đầu!”

Một bóng người mặc áo bào đen, thân hình được che giấu hoàn toàn, chậm rãi bước lên tuyên bố.

Giọng nói của nàng khàn khàn, lạnh lẽo, không thể phân biệt là nam hay nữ, khiến cả chợ đen rơi vào bầu không khí quỷ dị khó tả!

“Nhất giai trận pháp truyền thừa! Trong truyền thừa này có giải thích căn kẽ về trận pháp cơ bản, vô cùng đầy đủ. Đồng

thời, bên trong còn có một bản tường giải về cách bày trận Tụ Linh trận!”

Những người có mặt ở đây phần lớn đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, vì vậy phần Nhất giai trận pháp truyền thừa này dù được đưa ra đấu giá cũng không gây quá nhiều chú ý.

Chỉ có một số ít tu sĩ Luyện Khí kỳ tham gia đấu giá, khiến cả tràng đấu giá có phần vắng vẻ, trầm lặng.

Trong bốn loại nghề nghiệp của tu tiên giới—luyện đan, khí, trận, phù—trận pháp vốn là một kỹ nghệ ít được chú ý. Hơn nữa, muốn trở thành một Trận Pháp Sư lại không phải chuyện đơn giản, yêu cầu ngộ tính cực cao.

Quan trọng nhất là, hiện nay trận pháp cũng không còn phổ biến như mọi người tưởng.

Những nơi cần sử dụng trận pháp phần lớn đều là các thế lực Tiên Đạo, hoặc tu tiên gia tộc, hay các đại phái tiên môn.

Mà những thế lực này hầu như đều có đại trận hộ phái của riêng mình. Dù cho có cần bảo trì trận pháp đi nữa, họ cũng thường để người trong thế lực đảm nhiệm.

Dù sao thì, loại trận pháp này cũng không phải thứ có thể tùy tiện giao cho người ngoài, vì bên trong ẩn chứa quá nhiều bí ẩn.

Tuy nói rằng Trận Pháp Sư khi không chế trận pháp có thể dễ dàng quét ngang đối thủ cùng cấp, chiến lực vô cùng cường hãn, nhưng thế sự vô thường—một khi thực sự xảy ra chiến đấu, có bao nhiêu cơ hội để người có thời gian bày trận chứ?!

Cuối cùng, phần Nhất giai trận pháp truyền thừa này chỉ được bán ra với giá 300 khối linh thạch—một cái giá có phần thảm đạm.

Lý Thanh đứng trong đám người, đối với mức giá này không hề để tâm.

Đối với hắn, việc đấu giá truyền thừa trận pháp này chẳng qua chỉ là một chút lợi tức nhỏ mà thôi. Bán nhiều hay bán ít linh thạch, hắn cũng chẳng để ý.

“Chư vị, món đấu giá tiếp theo là Xích Tinh! Lần này có tổng cộng ba viên Nhất giai Xích Tinh và hai viên Nhị giai Xích

Tinh!”

“Không sai! Giống như các người đang nghĩ, Nhị giai Xích Tinh có tác dụng rõ rệt đối với yêu thú cấp hai. Chợ đen cam đoan về uy tín, tuyệt đối không có hàng giả!”

Giọng nói khàn khàn của Thẩm Ngưng Băng vừa dứt, cả tràng đầu giá lập tức bùng nổ!

“Nhị giai Xích Tinh! Thật hay giả?!”

“Ngay cả yêu thú cấp hai sử dụng cũng có thể nhanh chóng lột xác?! Không ngờ lại có kỳ vật nghịch thiên như vậy?!”

“Tê...! Trước đó Nhất giai Xích Tinh đã nghịch thiên như thế, vậy Nhị giai Xích Tinh sẽ cường đại đến mức nào? Ta không dám tưởng tượng!”

Những tiếng bàn tán xôn xao vang vọng khắp chợ đen, tất cả tu sĩ có mặt đều lộ vẻ động dung.

Lý Thanh cũng giả vờ tỏ ra kinh ngạc, nhưng ánh mắt hần vẫn không rời khỏi mấy vị trưởng lão khoắc y phục của Thượng Thanh Tông.

Không sai! Chính là trưởng lão Thượng Thanh Tông!

Lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ, nội tâm Lý Thanh lập tức nổi sóng dữ dội.

Hắn suýt tưởng rằng tung tích của mình tại Đại Hoang vực đã bại lộ, khiến Thượng Thanh Tông trực tiếp phái người đến đối phó.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, khả năng này vô cùng nhỏ. Dù sao đây cũng là Đại Hoang vực, tay chân của Thượng Thanh Tông căn bản không thể vươn xa đến thế.

“Núi tuyết Cẩm Ngũ bị phá, phong tỏa giữa hai đại vực quả thực không còn. Nhưng Thượng Thanh Tông phái người tới đây, rốt cuộc là vì mục đích gì?”

Nhưng dù thế nào đi nữa, một khi đã gặp, Lý Thanh đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha.

Đây là mối thù diệt môn! Hắn không thể nào quên!

Bất tri bất giác, trong lòng hắn dâng lên sát ý ngập trời.

Chương 915

DTV EBOOK

Ngày hôm đó, cảnh tượng lão tổ tông môn liễu mạng chiến đấu vẫn còn khắc sâu trong trí nhớ hẳn. Không chỉ phải đối kháng với Cổ Ma, mà còn phải đề phòng chính đồng tộc ám toán.

Nếu không có Thượng Thanh Tông, hẳn giờ đây có lẽ vẫn còn ở Lăng Vân Tông, sống an nhàn làm một trưởng lão vô ưu vô lo.

“Món nợ máu này, chi bằng bắt đầu từ chính các ngươi mà tính đi.”

Lý Thanh lặng lẽ siết chặt nắm tay, sau đó thu hồi ánh mắt, không để lộ chút sơ hở nào khi quan sát mấy trưởng lão Thượng Thanh Tông.

Giờ khắc này, những vị trưởng lão Thượng Thanh Tông cũng vô cùng chấn động.

“Linh vật có thể khiến yêu thú cấp hai lột xác?! Làm sao có thể?! Trên đời này còn tồn tại bảo vật nghịch thiên như vậy sao?!”

“Không thể tin được! Nơi này là Đại Hoang vực đấy! Nếu so với Thanh Lĩnh vực chúng ta, đúng là chúng ta có phần cô lậu quả vắn.”

“Nghe khẩu khí của những người khác, có vẻ như thứ này thực sự có hiệu quả.”

“Có Nhất giai, Nhị giai, vậy chẳng lẽ còn có tầng thứ cao hơn của Xích Tinh sao?!”

Các trưởng lão Thượng Thanh Tông không ngừng truyền âm trao đổi, ánh mắt lộ ra vẻ rung động sâu sắc.

Nhưng bọn họ không có nhiều thời gian để ngạc nhiên quá lâu, bởi vì đấu giá Xích Tinh đã chính thức bắt đầu!

Trước tiên là Nhất giai Xích Tinh. Dưới sự chủ trì của Thẩm Ngưng Băng, mấy viên Nhất giai Xích Tinh nhanh chóng được mua với một mức giá không tệ.

Tất nhiên, giá cả không thể nào cao bằng lần đầu tiên loại vật này xuất hiện trên sàn đấu giá, vì dù sao vật hiếm mới là quý.

Hiện tại, tất cả sự chú ý đều tập trung vào hai viên Nhị giai Xích Tinh.

Bởi vì, nó có thể giúp yêu thú cấp hai nhanh chóng lột xác!

Nói cách khác, nếu một con yêu thú hậu kỳ Nhị giai sử dụng, có thể sẽ có cơ hội đột phá đến Tam giai!

Chỉ riêng khả năng này thôi cũng đủ khiến không ít tu sĩ Trúc Cơ kỳ tại đây hô hấp trở nên dồn dập.

Một con yêu thú cấp ba—đây chính là tồn tại ngang ngửa tu sĩ Kết Đan kỳ!

Nếu trong gia tộc có một linh thú hộ vệ bậc này, vậy thì còn lo gì gia tộc không hưng thịnh nữa chứ?!

Yêu thú có tuổi thọ cực kỳ dài lâu, một con Tam giai yêu thú hoàn toàn có thể dễ dàng sống qua một ngàn năm.

Đối với những tu tiên gia tộc, sức hấp dẫn của một thể gia có thể tồn tại suốt một ngàn năm như vậy là điều không thể kháng cự!

Tựa như vị tu sĩ họ Hà đang có mặt tại chợ đen này—Hà gia gia chủ.

Hà gia nổi danh nhờ thuật ngự thú, danh tiếng lan xa khắp toàn bộ Cự Lộc Châu. Dù không thể so sánh với Triệu gia, một Kết Đan thể gia cao quý từng đứng trên đỉnh vinh quang, nhưng Hà gia cũng là một thế lực hiển hách.

Trong gia tộc này nuôi dưỡng không chỉ một đầu Nhị giai linh thú, nội tình thâm hậu đến mức khiến không ít tán tu phải kiêng dè, không dám tùy tiện trêu chọc.

Cuối cùng, phiên đấu giá viên Nhị giai Xích Tinh đầu tiên chính thức bắt đầu.

“Chư vị đã chờ mong từ lâu! Hiện tại, viên Nhị giai Xích Tinh này đã xuất hiện!”

Thẩm Ngưng Băng vừa nói, vừa lấy từ trong túi trữ vật ra một viên Xích Tinh lớn hơn, màu sắc cũng thâm thúy hơn trước.

Ngay khoảnh khắc viên Xích Tinh này xuất hiện, cả hội trường như lặng đi trong giây lát. Từng ánh mắt nóng rực dồn hết vào viên bảo vật đó.

Thậm chí, có người trong lòng còn thoáng nảy sinh ý nghĩ cướp đoạt. Nhưng ngay khi Thẩm Ngưng Băng khẽ thả ra khí tức Trúc Cơ hậu kỳ, những ý nghĩ điên cuồng đó liền bị dập tắt ngay lập tức.

Một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, dù ở bất kỳ nơi nào cũng không phải là kẻ dễ chọc vào, huống hồ chợ đen này còn có một thể lực thần bí chống lưng, ngay cả Quỷ Kiếm Môn cũng không dám xem nhẹ!

“Đừng vòng vo nữa, Nhị giai Xích Tinh này giá bao nhiêu?”

“Đúng vậy! Đừng lấp lửng nữa, trực tiếp báo giá đi!”

Tiếng thúc giục liên tiếp vang lên từ bên dưới.

Thẩm Ngưng Băng vẫn giữ vẻ lạnh nhạt, khàn giọng nói:

“Nhị giai Xích Tinh lần này không lấy linh thạch làm giá đấu, chỉ chấp nhận hình thức vật đổi vật!”

Lời này vừa dứt, một số người cau mày, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh trở lại.

Với loại bảo vật nghịch thiên như thế này, nếu đưa ra đấu giá bằng linh thạch, chỉ sợ giá cả sẽ đội lên đến mức kinh khủng. Vậy nên việc lấy vật đổi vật cũng không phải là điều bất ngờ.

“Lão phu có một bình Luyện Cốt Đan, có thể gia tăng cường độ gân cốt, thậm chí có thể so sánh với một số trung phẩm pháp khí! Đây là bảo vật tuyệt đối dành cho thể tu!”

Một giọng nói già nua vang lên từ một góc khuất, khiến không ít người phải ngoái nhìn.

Luyện Cốt Đan!

Đây là một loại đan dược thượng cổ cực kỳ quý hiếm, đặc biệt là trong thời đại thể tu đang dần mai một như hiện nay.

Có người ra giá đầu tiên, lập tức những kẻ khác cũng bắt đầu lên tiếng.

Chương 916

DTV EBOOK

“Mười giọt Kim Phong Ngọc Lộ!”

Hà gia gia chủ cất giọng trầm thấp, mang theo khí thế bầm sinh của kẻ đứng trên vạn người.

Kim Phong Ngọc Lộ!

Khi bốn chữ này vang lên, không ít người hít vào một hơi lạnh buốt!

Loại linh vật này chỉ có một tác dụng duy nhất—tinh luyện pháp lực cho Trúc Cơ kỳ tu sĩ!

Chỉ cần hấp thu một giọt Kim Phong Ngọc Lộ, pháp lực trong cơ thể tu sĩ Trúc Cơ kỳ liền trở nên thuần khiết hơn.

Xét về giá trị, vật này thậm chí có thể so sánh với linh vật giúp tu sĩ Kết Đan!

Nếu muốn ngưng kết Kim Đan, bước đầu tiên chính là cố hóa chân nguyên trong cơ thể, làm cho nó đạt đến trạng thái thuần túy nhất.

Nếu chân nguyên có chút tạp chất hoặc khiếm khuyết, rất có thể sẽ dẫn đến thất bại trong quá trình Kết Đan.

Mà Kim Phong Ngọc Lộ chính là bảo vật có thể tẩy luyện chân nguyên, giúp tăng xác suất Kết Đan thành công.

Tuy không thể đạt tới hiệu quả tuyệt đối như Kết Đan linh vật, nhưng chí ít cũng có thể tăng lên gần nửa phần cơ hội!

Bên trong hội trường, hai tu sĩ đội mũ rộng vành đứng trong góc khuất bất giác có chút do dự.

Trước đó, bọn họ đã bỏ ra mười giọt Tử Phủ Linh Dịch chỉ để mua một viên Nhất giai Xích Tinh, bây giờ nhìn thấy Nhị giai Xích Tinh, trong lòng không khỏi cảm thấy... thiếu linh thạch!

“Thiếu chủ, Tử Lân Thú có liên quan trọng đại, viên Xích Tinh này không thể không tranh!”

Lão bộc đứng sau thấp giọng truyền âm.

Vương Thiên trầm mặc giây lát, sau đó lắc đầu nói:

“Chờ thêm chút nữa! Lần này người tranh quá đông, chúng ta không cần thiết phải tranh viên thứ nhất.”

“Viên đầu tiên cạnh tranh quá khốc liệt, có thể cân nhắc từ bỏ, tập trung tranh viên thứ hai.”

“Nếu thật sự không đoạt được, cùng lắm thì đến lúc đó tìm người đứng sau chợ đen để đàm phán trực tiếp.”

Sau khi nói xong, hắn trầm mặc quan sát tình hình đấu giá viên Nhị giai Xích Tinh đầu tiên.

Trên đài, từng tiếng báo giá trên quý liên tiếp vang lên. Sau một hồi lâu, không còn ai tiếp tục ra giá nữa.

Trong đám đông, Lý Thanh nhẹ nhàng truyền âm đến Thẩm Ngưng Băng:

“Kim Phong Ngọc Lộ.”

Dù những vật khác cũng vô cùng quý giá, nhưng so với Kim Phong Ngọc Lộ, hiển nhiên hắn càng ưu ái loại linh vật này hơn!

Viên Nhị giai Xích Tinh đầu tiên đã bị gia chủ Hà gia, một ngự thú sư, dùng mười giọt Kim Phong Ngọc Lộ đổi lấy. Giờ phút này, bầu không khí trở nên cực kỳ phân khích.

Hiện tại chỉ còn lại viên Nhị giai Xích Tinh cuối cùng. Không cần nghĩ cũng biết, cuộc cạnh tranh tiếp theo sẽ khốc liệt hơn bao giờ hết.

“Một viên Nhị giai Xích Tinh cuối cùng! Như cũ, chỉ chấp nhận linh vật làm giao dịch!”

Nương theo giọng nói có phần khàn khàn của Thẩm Ngưng Băng vang vọng, vòng đấu giá mới lập tức bắt đầu.

“Lão phu ra một kiện Cực phẩm pháp khí! Đó là một thanh Liệt Diễm Cự Phủ, luyện chế từ tài liệu vô cùng trân quý, thủ pháp tinh xảo!”

Giờ khắc này, thậm chí ngay cả Cực phẩm pháp khí cũng có người mang ra đấu giá!

Dưới đài, không ít người kinh ngạc thốt lên. Dù gì, với đa số gia tộc tu tiên, một kiện Cực phẩm pháp khí cũng có thể xem là trấn tộc chi bảo.

Tuy nhiên, so với Kim Phong Ngọc Lộ trước đó, Cực phẩm pháp khí vẫn có phần kém hơn. Dù sao thì Kim Phong Ngọc Lộ là linh vật nghịch thiên có thể gia tăng xác suất thành công Kết Đan!

Rất nhanh, những tiếng báo giá lần lượt vang lên.

“Ta ra năm bình Tụ Nguyên Đan, ba bình Tử Dương Đan, ba bình Thanh Huyền Đan!”

Một tu sĩ có thân hình cồng kềnh, khoác áo bào đen, lớn giọng hô lên. Khuôn mặt hắc ảm sau lớp vải đen, khó mà nhìn rõ.

Có điều, dựa vào số lượng đan dược hắn đưa ra, có thể khẳng định hắn là một Luyện Đan Sư. Nếu không, chẳng ai có thể lấy ra nhiều đan dược tinh tiến pháp lực như vậy.

Giữa đám đông, Lý Thanh khẽ cau mày suy tư. Giọng nói này nghe rất quen, hắn chắc chắn đã từng nghe qua!

Hơi nheo mắt, Lý Thanh lặng lẽ quan sát bóng dáng hơi mập mạp của tu sĩ nọ.

Nghiêm Đan Sư!

Không sai, chính là hắn!

Lý Thanh gần như có thể khẳng định người này chính là Nghiêm Đan Sư.

“Gia hỏa này chẳng phải đang bị Quỷ Kiếm Môn truy nã sao? Vậy mà vẫn dám xuất hiện ở đây?”

“Xem ra khu chợ đen này quả thực là một nơi giao dịch an toàn, giúp những kẻ bị truy nã tụ tập mà không lo bại lộ.”

Chính vì có thể che giấu thân phận, nơi này mới trở thành thiên đường cho những kẻ mang lệnh truy nã.

Điều khiến Lý Thanh tò mò nhất là tại sao Nghiêm Đan Sư vẫn dám xuất hiện ở Hướng Dương Thành.

Nếu là người khác, đoán chừng đã sớm trốn khỏi Cự Lộc Châu, nào dám lảng vảng ngay trên địa bàn Quỷ Kiếm Môn?

“Chỗ nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất sao? Quả là thú vị!”

Đoán chừng Quỷ Kiếm Môn cũng không thể ngờ rằng, kẻ bị truy nã lại đang lẩn trốn ngay trong địa bàn của bọn chúng.

Chương 917

DTV EBOOK

Ngoài ra, số lượng đan dược trong tay Nghiêm Đan Sư cũng quá nhiều!

Tụ Nguyên Đan và Thanh Huyền Đan thì còn dễ hiểu, dù không phải cổ phương nhưng vẫn khá phổ biến. Dược liệu luyện chế hai loại này tuy quý giá nhưng không đến mức hiếm có.

Thế nhưng Tử Dương Đan lại là một chuyện khác! Chỉ riêng cổ đan phương của nó cũng đã cực kỳ hiếm gặp, gần như chỉ xuất hiện trong những tông môn Tiên Đạo lâu đời.

Còn về linh dược để luyện chế Tử Dương Đan, lại càng hiếm đến mức gần như tuyệt tích. Chỉ có một số bí địa mới có thể tìm thấy.

“Lẽ nào hần phát hiện một vùng trồng trọt linh dược cỡ đại? Hay chỉ là may mắn cướp đoạt được số đan dược này?”

Lý Thanh suy nghĩ một hồi, rồi gạt bỏ những nghi vấn đó.

Dù sao cũng không quan trọng, hần chỉ cần thực hiện giao dịch. Dùng một viên Nhị giai Xích Tinh đổi lấy số đan dược này, chắc chắn là một món hời.

Sau một khoảng thời gian, những tiếng báo giá dần thưa thớt.

Lần này, điều khiến Lý Thanh bất ngờ là không có vật phẩm nào thực sự trân quý xuất hiện. Trong số đó, thứ làm hần động tâm nhất chính là số đan dược của Nghiêm Đan Sư.

“Ta tham lam quá rồi sao? Cứ tưởng sẽ thu được thêm vài món Kết Đan linh vật nữa chứ...” – Lý Thanh có chút tiếc nuối.

Lần trước, hai kẻ đội mũ rộng vành cũng có mặt, nhưng lần này lại không báo giá, điều này khiến hần cảm thấy nghi hoặc.

Dựa theo lẽ thường, bọn họ đã từng ra giá mười giọt Tử Phủ Linh Dịch, nghĩa là trong tay vẫn còn dư dả. Vậy tại sao lần này lại im lặng?

Dù sao thì đấu giá cũng đã đến hồi kết, nếu cứ tiếp tục chờ đợi, có lẽ cũng không thu được gì tốt hơn.

Nghĩ vậy, Lý Thanh liền truyền âm cho Thẩm Ngưng Băng trên đài:

“Chọn đan dược.”

Nghe được tín hiệu, Thẩm Ngưng Băng lập tức tuyên bố viên Nhị giai Xích Tinh cuối cùng đã thuộc về Nghiêm Đan Sư.

Đến đây, phần đấu giá chính thức kết thúc. Tiếp theo là thời gian giao dịch tự do, nơi mọi người có thể tự do mua bán.

Dù muốn bán hay mua, chỉ cần lên tiếng, sẽ có người đáp ứng.

“Chư vị, ta muốn thu mua một phần Thuần Dương linh vật! Bất kể là vật gì, chỉ cần Thuần Dương chi khí đầy đủ!”

Lý Thanh vẫn luôn âm thầm quan sát đám tu sĩ Thượng Thanh Tông. Nhân lúc này, hắn quyết định đưa ra yêu cầu của mình.

“Vật thuần dương quả thực hiếm thấy, đạo hữu có thể đưa ra thứ gì để trao đổi?” Một tu sĩ lên tiếng hỏi.

Mục Mậu Tài trầm mặc một lúc rồi chậm rãi nói: “Một gốc linh dược tám trăm năm tuổi!”

Lời này vừa thốt ra, không ít người đồng loạt hít vào một hơi lạnh, bị mức giá này làm cho khiếp sợ.

“Xin hỏi đó là linh dược gì?”

Nghe vậy, Mục Mậu Tài trầm giọng đáp: “Xin thứ lỗi, ta không thể nói ra, trừ khi đạo hữu có thể đưa ra vật thuần dương để trao đổi!”

“Ta có thể làm giao dịch này! Ta biết một tu sĩ sở hữu Thuần Dương chi thể, nhiều nhất hai tháng nữa ta có thể mang đến cho người một ít huyết dịch của hắn, thế nào?” Một tu sĩ có phong thái nho nhã bước ra.

Thuần Dương chi thể!

Bốn chữ này vừa vang lên, cả hội trường lập tức lặng đi, ngay cả Lý Thanh cũng không khỏi sững sờ.

Không sai, cũng giống như Linh Lung Bảo Thể, Thuần Dương chi thể là một loại thể chất đặc thù. Những người sở hữu thể

chất này trời sinh không bị âm tà xâm hại, thậm chí có thể xem là khắc tinh của tất cả Ma Đạo tu sĩ!

Nếu bước lên con đường tu tiên, tu hành công pháp hạo nhiên chính trực, một khi đối mặt với Ma Đạo tu sĩ cùng cấp, tuyệt đối giống như con ác mộng giáng xuống!

“Người nói trên đời có vài loại thể chất kỳ dị, vậy mà người lại nhận ra một người sở hữu Thuần Dương chi thể sao?!”

Rất nhiều người tỏ vẻ hoài nghi.

Bởi vì một khi tu sĩ sở hữu thể chất này bị phát hiện, chắc chắn sẽ gây chấn động toàn bộ Đại Hoang Vực! Nếu không được một thể lực lớn bảo hộ, tuyệt đối không thể che giấu.

Thanh Phong Thương Hội Phàn Đông Chủ không để tâm đến những tiếng kinh hô xung quanh, mà trực tiếp hướng về phía đám người Thượng Thanh Tông, trầm giọng hỏi:

“Thế nào? Các người có muốn làm giao dịch này không?”

Ngoài dự đoán của mọi người, đám tu sĩ Thượng Thanh Tông chỉ lắc đầu: “Hai tháng là quá lâu, chúng ta không thể chờ đợi được.”

Nói đùa sao? Hai tháng là đủ để Quỷ Kiếm Môn lật tung cả Cự Lộc Châu lên rồi!

Nếu kéo dài quá lâu, hành tung của bọn họ chắc chắn sẽ bại lộ. Đến lúc đó, việc đoạt vật từ miệng hổ của Thái Thượng Trưởng Lão Quỷ Kiếm Môn mà bị phát hiện, bọn họ cũng khó mà giữ được mạng sống.

“Vậy sao, thật đáng tiếc.” Phàn Đông Chủ lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

“Chư vị, chẳng lẽ không ai còn vật thuần dương nào khác sao? Tại hạ có thể giao dịch linh thảo ngay tại đây!” Mục Mậu Tài lên tiếng, giọng có chút nóng lòng.

Chương 918

DTV EBOOK

Vết thương trên người hắn do Âm Thi ngàn năm gây ra, nếu không sớm hóa giải, sẽ ngày càng nguy hiểm!

Có thể dự đoán, một khi Quỷ Kiếm Môn và Âm Khôi Tông giải quyết xong hiểu lầm và nghi kỵ, cục diện của hắn sẽ là tử lộ.

Đến lúc đó, cả Cự Lộc Châu sẽ bị Quỷ Kiếm Môn phong tỏa, hắn muốn chạy trốn cũng không có đường.

Không vì điều gì khác, chỉ vì hắn đã đoạt được một khối Hồn Nguyên Thạch quá mức trân quý! Đây chính là linh tài tuyệt thể dùng để luyện chế pháp bảo, ngay cả những chân nhân vừa đột phá Kết Đan Kỳ cũng chưa chắc có được một khối.

Đáng tiếc, vật thuần dương thực sự quá hiếm. Mọi người đến đây chủ yếu để tham gia chợ đen giao dịch, nào có ai tùy tiện mang theo loại bảo vật này?

Ngay lúc Mục Mậu Tài lo lắng đến cực độ, đột nhiên, một đạo thần thức cực nhỏ vang lên trong đầu hắn.

“Đêm nay, khi trăng lên cao, hãy đến vùng đất phía tây ngoài thành. Mang theo linh thảo, ta có một cây lông đuôi của Kim Hỏa Nha.”

Nghe được truyền âm này, Mục Mậu Tài thoáng sửng sò, sau đó trong mắt lóe lên một tia vui mừng.

Kim Hỏa Nha!

Đây chính là một yêu cầm mang trong mình một chút huyết mạch Kim Ô!

Lông đuôi của nó là vật chí cương chí dương, ẩn chứa nồng đậm Thuần Dương chi khí, có thể dễ dàng hóa giải âm thi khí trong cơ thể hắn.

Vừa rồi phát ra truyền âm, chính là Lý Thanh.

Thực ra, lông đuôi Kim Hỏa Nha của hắn đã sớm dùng hết khi thu phục U Minh Lãnh Hỏa. Giờ đây, hắn chỉ còn lại một cây lông vũ rồng tuếch, bên trong chẳng còn chút Thuần Dương chi khí nào.

Nhưng... dùng để câu cá thì vẫn rất đủ!

Sau khi sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, Lý Thanh yên lặng rời đi, thông thả dạo bước quanh hội trường.

Rất nhanh, hội giao dịch cũng bước vào hồi cuối. Những người có vật phẩm muốn trao đổi đều gần như hoàn tất, hiện tại chính là lúc rời đi.

Thẩm Ngưng Băng phát tay, vài lối ra lập tức mở ra, mọi người có thể tự do rời khỏi.

Hôm nay, hội giao dịch tại chợ đen này, e rằng sau này sẽ tạo ra gọn sóng không nhỏ.

Điều quan trọng nhất, cũng là điều khiến nhiều người hiếu kỳ nhất, chính là tin tức về Thuần Dương chi thể.

Có thể đoán trước, trong tương lai, toàn bộ Đại Hoang Vực sẽ bắt đầu râm ran những tin đồn liên quan đến thể chất này.

Thường thì, những tin tức như vậy chính là khởi nguồn từ những nơi như thế này.

Sau khi phần lớn người đã rời đi, Thẩm Ngưng Băng cũng chuẩn bị rời khỏi chợ đen.

Đúng lúc này, hai bóng người đội mũ rộng vành bỗng di chuyển, chặn đường nàng.

“Đạo hữu, xin dừng bước!”

Phúc Bá là người đầu tiên tiến lên, chắn ngay trước mặt Thẩm Ngưng Băng.

Phía sau, Lý Thanh cũng lập tức cau mày, chậm rãi tiến lại gần. Hắn muốn xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

“Hội giao dịch đã kết thúc, hai vị còn chuyện gì sao?” Thẩm Ngưng Băng lạnh nhạt hỏi.

Hai người trước mặt, một kẻ đạt Luyện Khí hậu kỳ đại viên mãn, một người khác là Trúc Cơ hậu kỳ. Nếu xảy ra xung đột,

nàng cũng không hề e ngại.

“Haha, đạo hữu, ta chỉ muốn hỏi, người có còn dư viên Nhị Giai Xích Tinh nào không?”

“Đạo hữu, ta muốn hỏi xem người có còn Nhị Giai Xích Tinh dư thừa không?”

Phúc Bá mở miệng với thái độ ôn hòa, lời nói không mang theo nửa điểm ác ý, đơn thuần là muốn thương lượng giao dịch.

“Xin lỗi, hôm nay ta chỉ có hai viên Nhị Giai Xích Tinh để bán.” Thẩm Ngung Băng lạnh nhạt đáp.

Nhưng ngay sau đó, lời nói tiếp theo của Phúc Bá lại khiến cả nàng lẫn Lý Thanh, người đang chậm rãi bước tới từ phía sau, đều chấn động dữ dội.

“Ta có thể lấy một ít Tử Phủ Linh Dịch để trao đổi.”

Tử Phủ Linh Dịch!

Bốn chữ này vừa thốt ra, ngay cả Thẩm Ngung Băng cũng cảm thấy kích động, suýt nữa đã lập tức lấy viên Xích Tinh duy nhất của mình ra để trao đổi.

Nhưng khi nàng liếc nhìn Lý Thanh, người đã đi đến bên cạnh, nàng lập tức giữ im lặng. Gặp phải tình huống như thế này, đương nhiên phải để Lý sư huynh – kẻ lão luyện trong việc đổi nhân xử thế – ra mặt mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

“Ha ha, hai vị đạo hữu, vì sao trước đó không trực tiếp ra giá giao dịch?” Lý Thanh vừa cười vừa hỏi.

“Ta muốn dùng Tử Phủ Linh Dịch để đổi lấy Nhị Giai Xích Tinh, bởi vì giá trị của nó vượt xa những đan dược chỉ hỗ trợ tăng tiến tu vi.” Phúc Bá ngữ khí khẩn thiết, dường như rất muốn có được Xích Tinh.

Dù trong lòng rất động tâm với Tử Phủ Linh Dịch, nhưng Lý Thanh vẫn tỉnh táo. Hắn hiểu rõ rằng, trước khi tiến hành giao dịch, cần phải nắm rõ tình hình để đảm bảo mọi chuyện được ổn thỏa.

Lúc này, Phúc Bá và Vương Thiên liếc nhìn nhau, trong mắt hiện lên vài phần kiêng kỵ.

Hai tu sĩ Trúc Cơ Kỳ!

Xem ra chợ đen này đúng là có bối cảnh không đơn giản, chỉ e phía sau còn có cao nhân ẩn tàng.

Chương 919

DTV EBOOK

“Trước đó có quá nhiều người, chúng ta không muốn gây sự chú ý.” Phúc Bá giải thích.

Dù là ở chợ đen, liên tiếp hai lần lấy ra Tử Phủ Linh Dịch để mua Xích Tinh cũng là chuyện quá mức thu hút sự chú ý.

Thân phận của bọn họ vốn miễn cảm, nhất là khi đang ở địa bàn của Quỷ Kiếm Môn, càng không thể để lộ thân phận tùy tiện.

Không vì điều gì khác, mà bởi vì người bên cạnh Phúc Bá chính là Vương thiếu chủ!

Lý Thanh cười nhạt: “Thì ra là vậy, ta có thể hiểu được.”

“Hắn các ngươi cũng không cần giấu diếm, ta thực sự còn một viên Nhị Giai Xích Tinh trong tay. Các ngươi có thể xuất ra bao nhiêu Tử Phủ Linh Dịch để trao đổi?”

Lời này vừa dứt, Phúc Bá và Vương Thiên nhìn nhau, rồi Vương Thiên khẽ gật đầu. Phúc Bá lúc này mới lên tiếng:

“Non nửa bình Tử Phủ Linh Dịch!”

“Nhưng trước khi giao dịch, ta muốn gặp người đứng phía sau các ngươi.”

Lý Thanh không chút do dự cự tuyệt.

Bọn hắn chẳng qua chỉ là tán tu phiêu bạt, làm gì có thể lực nào đứng sau? Cái gọi là “chợ đen có thần bí thế lực” cũng chỉ là giả tượng hắn cố tình tạo ra, nhằm khiến những kẻ đến đây phải kiêng dè mà thôi.

Hắn thân nhiên nói: “Lão nhân gia kia từ trước đến nay không gặp người ngoài, có gì cần các ngươi cứ nói với ta là được.”

Phúc Bá thở dài, nhưng vẫn hỏi tiếp: “Ta muốn biết, Xích Tinh có phẩm giai cao hơn hay không? Bởi vì về sau, chúng ta có thể sẽ còn cần đến nó.”

Tam Giai Xích Tinh!

Ngay cả bản thân Lý Thanh cũng chưa từng thấy qua thứ này. Đến nay, thứ gần nhất với nó mà hắn từng gặp chỉ là một con Chuẩn Tam Giai Độc Nhân Cự Lộc trong thế giới Cực Dạ.

Nếu muốn săn giết một con Tam Giai Dị Thú, hắn chưa chắc có đủ thực lực.

Loại bảo vật này vô cùng quý giá, nếu phán đoán không sai, Tam Giai Xích Tinh thậm chí có thể khiến một con Yêu Thú cấp ba đột nhiên lột xác, thực lực trong thời gian ngắn tăng vọt.

Nhưng giá trị của nó, chỉ sợ cũng cao đến mức kinh người!

“Tam Giai Xích Tinh à... Hiện tại ta không thể cho người một câu trả lời chính xác, nhưng trong tương lai, hắn là sẽ có.”

Lời này vừa thốt ra, ánh mắt Phúc Bá lập tức lóe lên vẻ mừng rỡ, nhưng ngay sau đó, lại thoáng chần chừ.

“VẬY... bao lâu nữa?”

Bao lâu ư? Đương nhiên là phải đợi đến khi hắn có đủ thực lực để săn giết Tam Giai Dị Thú rồi!

Lý Thanh lắc đầu: “Ta không thể cam đoan thời gian cụ thể. Hai vị, có phải các người đang có chuyện khó nói?”

Chuyện khó nói?!

Dĩ nhiên là có! Nghĩ đến tình cảnh hiện tại của mình, Vương Thiên không khỏi nở một nụ cười khổ.

“Nếu trong vòng mười năm mà có thể tạo ra Tam Giai Xích Tinh, thì khoản giao dịch này có lẽ còn có thể tiến hành được.” Vương Thiên nói với giọng chua chát.

Mười năm!

Đối với phàm nhân, đây có thể xem là một khoảng thời gian dài, trong đời người cũng chẳng có bao nhiêu lần mười năm để sống.

Nhưng đối với tu tiên giả có cảnh giới không thấp mà nói, mười năm chẳng qua chỉ là một lần bế quan mà thôi.

Trong vòng mười năm, hẳn có thể đột phá lên Kết Đan Kỳ sao?

Lý Thanh không dám cam đoan. Cửa ải Kết Đan đã chặn lại vô số tu sĩ Trúc Cơ Kỳ, huống hồ hẳn lại là một tu sĩ mang tư chất Tứ Linh Căn, hi vọng càng xa vời hơn.

Trên con đường tu hành, ai chẳng phải đang chạy đua với thời gian đây?

“Hầy, nói những chuyện này cũng vô ích, chi bằng trước tiên chúng ta cứ hoàn thành giao dịch trước mắt đi.”

Phúc Bá lên tiếng cắt ngang, sau đó từ trong ngực lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ chỉ bằng hai ngón tay. Bên trong đựng một lượng Tử Phủ Linh Dịch vô cùng trân quý!

Dù miệng bình được chế tác từ bảo ngọc tinh khiết, nhưng vẫn không thể hoàn toàn ngăn cản hào quang màu tím nhàn nhạt tỏa ra từ bên trong.

Lại là Tử Phủ Linh Dịch!

Nhìn cảnh này, trong lòng Lý Thanh không khỏi dâng lên một cảm giác hưng phấn.

Cộng thêm mười giọt thu được trước đó, hẳn đã gom góp được gần một phần tư lượng Tử Phủ Linh Dịch cần thiết để một tu sĩ Trúc Cơ Kỳ trùng kích Kết Đan.

Chỉ cần có thêm ba lần giao dịch như vậy, hẳn sẽ có đủ dược vật để đột phá Kết Đan Kỳ!

Đại Hoang Vực... quả thật là nơi kỳ ngộ phong phú!

Không do dự thêm, Lý Thanh lấy ra viên Nhị Giai Xích Tinh cuối cùng trên người, trực tiếp đưa cho đối phương.

Trước khi đi đến Cực Dạ Thế Giới, hẳn đã thu hoạch được tổng cộng bốn viên Nhị Giai Xích Tinh. Hai viên đã bán đấu giá, một viên tặng cho Thẩm Ngưng Băng, và viên cuối cùng này, cũng đã trao đổi xong.

Thu hoạch lần này quả thực kinh người!

“Không tệ! Viên Xích Tinh này có chứa một luồng sức mạnh kỳ dị, sát khí bên trong cũng nồng đậm hơn nhiều!”

Phúc Bá cầm viên Xích Tinh trong tay, cảm nhận nguồn năng lượng mạnh mẽ tỏa ra từ nó, vẻ mặt vô cùng hài lòng.

Chương 920

DTV EBOOK

Vương Thiên cũng thả lỏng đôi chút. Nếu ngay cả Phúc Bá cũng nói như vậy, vậy thì Tử Lâm Thú có lẽ sẽ thực sự có thể tiến hóa thành công.

“Hai vị, chúng ta còn có chuyện quan trọng cần làm, xin cáo từ trước!”

Nói xong, Phúc Bá lập tức dẫn Vương Thiên rời khỏi chợ đen với tốc độ nhanh nhất.

Lý Thanh nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, trong lòng âm thầm suy đoán về thân phận của bọn họ.

“Hai kẻ này thân phận chắc chắn không đơn giản, hơn nữa dường như không thể lộ diện công khai...”

Hắn xoay xoay bình ngọc trong tay, tự lẩm bẩm.

Bên cạnh, Thảm Ngưng Băng không kìm được tò mò hỏi:

“Lý sư huynh, làm sao huynh biết hai người kia là chủ tớ?”

“Chỉ là quan sát một chút mà thôi.”

Lý Thanh lắc đầu, thản nhiên đáp:

“Dù người tu vi cao hơn là lão giả Trúc Cơ Kỳ kia, nhưng mỗi khi đưa ra quyết định quan trọng, hắn đều hỏi ý kiến thanh niên bên cạnh trước. Rõ ràng địa vị của tên trẻ tuổi kia cao hơn.”

Nói đến đây, hắn bỗng chuyển chủ đề:

“Không bàn đến chuyện này nữa, cũng không quan trọng.”

“Thảm sư muội, đêm nay theo ta ra ngoài thành, làm một vỏ lớn!”

Nghe vậy, Thảm Ngưng Băng thoáng sửng người, nhất thời vẫn chưa hiểu Lý Thanh đang có kế hoạch gì.

Bóng đêm dần dần thăm thẳm, một vầng Hạo Nguyệt chậm rãi treo trên bầu trời.

Ngoài Hương Dương Thành, Lý Thanh lẻ loi một mình tiến về phía tây, đến gần một ngọn đồi hoang vu.

Cây cổ thụ giăng đầy dây leo, trên tán cây, một tổ chim đang trú ngụ hai con hắc nha.

Lý Thanh bước đến gốc cây, từ trên người lấy ra một chiếc lông đuôi màu vàng nhạt.

Kim Hỏa Nha Vĩ Vũ!

Dù bên trong Thuần Dương chi khí đã bị hắc hấp thu sạch sẽ, nhưng lông đuôi lúc này vẫn toát ra dương khí bùng bùng.

Hắc treo chiếc lông đuôi lên một nhánh cây, sau đó khoanh chân ngồi dưới gốc, lặng lẽ chờ đợi đến khi trăng sáng lên cao.

Thời gian chậm rãi trôi qua, khi Hạo Nguyệt hoàn toàn vươn cao trên bầu trời, bốn bóng người từ thành tây Hương Dương Thành chậm rãi bước ra.

“Mậu Tài sư huynh, người chắc chắn người đó không có vấn đề gì chứ? Vì sao hắc đột nhiên lại muốn giao dịch ngoài thành?”

“Đúng vậy! Sao không tiến hành ngay trong chợ đen cho tiện?”

Hai trưởng lão Thượng Thanh Tông tỏ vẻ cảnh giác, thấp giọng hỏi.

Mục Mậu Tài lắc đầu, đáp: “Có lẽ hắc không yên tâm về chợ đen. Dù sao nơi đó cũng lắm kẻ phức tạp. Vả lại, giao dịch lần này liên quan đến một gốc linh dược tám trăm năm, cẩn thận cũng là chuyện thường tình.”

Hắc thở dài, ánh mắt tối sầm lại: “Mà nói cho cùng, ta còn đường lui nào khác? Phải nhanh chóng giải quyết chuyện này trước khi Quỷ Kiếm Môn kịp phản ứng. Nếu không, chỉ e toàn bộ Đại Hoang Vực cũng chẳng có chỗ nào dung thân cho ta.”

Lời này vừa thốt ra, mấy vị trưởng lão còn lại đều trầm mặc.

Sự thật đúng là vậy, bọn họ chẳng có đường lui. Nếu không muốn vứt bỏ vị sư huynh này, chỉ còn cách giúp hắc gánh vác

tai hoạ trước khi Quỷ Kiếm Môn và Âm Khôi Tông truy sát.

Đây không phải Thanh Lĩnh vực, dù là lão tổ trong tông môn bọn họ đến đây cũng phải hành sự khiêm nhường.

Mục Mậu Tài cười cười, vỗ vai mấy người: “Yên tâm đi, qua kiếp nạn này, ta sẽ chia cho các người một phần Hỗn Nguyên thạch!”

Nghe vậy, nét mặt đám trưởng lão lập tức giãn ra.

Hỗn Nguyên thạch!

Đây chính là linh tài tuyệt thế dùng để luyện chế pháp bảo!

Nhiều Kết Đan chân nhân còn chưa chắc có được một khối. Dù bọn họ vẫn chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, chưa thể dùng loại linh tài này để luyện chế bản mệnh pháp bảo, nhưng giá trị của nó thì không cần phải bàn.

“Mậu Tài sư huynh khách khí rồi! Chúng ta là đồng môn Thượng Thanh Tông, đã cùng nhau hành động, tự nhiên phải cùng tiến thoái.”

“Đúng vậy, ta cũng nghĩ vậy!”

Mục Mậu Tài gật đầu, vẻ uy nghiêm lộ rõ: “Chính xác, đã là đồng môn thì phải đồng cam cộng khổ. Nhưng nếu ta hưởng lợi, tất nhiên cũng không thể để các người chịu thiệt.”

“Yên tâm, khối Hỗn Nguyên thạch này không nhỏ, ai cũng có phần!”

Vừa nói, bọn họ vừa tiến dần về phía ngọn đồi hoang ngoài thành.

Đưa mắt nhìn lên, liền thấy một thân ảnh khoanh chân thẳng tắp trên đỉnh núi.

Cùng lúc đó, ánh mắt bọn họ cũng bị thu hút bởi chiếc lông chim màu vàng treo trên cành cây.

Không sai, chính là Kim Hỏa Nha Linh Vũ!

Không cần quan sát kỹ, chỉ cần liếc qua cũng thấy nó tựa như một vầng lửa rực rỡ trong bóng đêm, sáng ngời chói mắt.

Nhìn thấy linh vũ này, mấy trưởng lão Thượng Thanh Tông đều bất giác nở nụ cười hài lòng.

“Nghe nói Kim Hỏa Nha có một tia huyết mạch chân linh Kim Ô, linh vũ loại này chính là bảo vật thuần dương cực phẩm!”

“Có chiếc linh vũ này, chắc chắn có thể chữa khỏi thương thế cho Mậu Tài sư huynh!”

“Mau lên! Mau giao dịch xong, đêm nay liền trị thương!”

Chương 921

DTV EBOOK

Dù hưng phấn, bọn họ vẫn không quên cẩn thận. Mấy vị trưởng lão đồng loạt dùng thần thức quét qua bốn phía xác nhận không có kẻ nào ẩn núp, lúc này mới tiến lên, mở miệng nói:

“Đạo hữu, linh dược chúng ta đã mang tới, chính là một gốc Hoàn Hồn Thảo, mau đưa chiếc linh vũ này cho ta!”

Mục Mậu Tài đề nén kích động, hướng về phía Lý Thanh nói. Hoàn Hồn Thảo!

Đây là một loại thiên môn linh thảo, bản thân nó không có hiệu quả quá đặc biệt, chỉ có thể bảo vệ thần hồn. Nhưng nó lại là dược liệu chủ chốt trong việc luyện chế Hoàn Hồn Đan.

Hoàn Hồn Đan, như tên gọi của nó.

Dù thần hồn bị thương, thậm chí tán loạn, chỉ cần còn một tia tàn hồn, loại đan dược này cũng có thể bảo vệ thần hồn khỏi tiêu tán, giúp nó tái sinh.

Không thể nghi ngờ, đây là đại dược cứu mạng!

Lý Thanh chậm rãi mở mắt, giọng có chút không vui:

“Hoàn Hồn Thảo? Loại linh thảo này đối với ta không có bao nhiêu tác dụng. Đạo hữu không còn loại linh dược nào khác sao?”

Đây là sự thật. Hoàn Hồn Đan vốn đã khó luyện, phương thuốc của nó lại hiếm có vô cùng. Trong tu tiên giới ngày nay, muốn tìm một luyện đan sư có thể luyện chế loại đan dược này, chẳng khác nào mò kim đáy biển!

Mục Mậu Tài nhú mày, cười nhạt nói:

“Đạo hữu nói đùa! Một gốc linh dược tám trăm năm, đâu phải cỏ dại ven đường muốn có là có? Trên người ta cũng chỉ có đúng một gốc này thôi!”

“Dùng một gốc Hoàn Hồn Thảo đổi lấy Kim Hỏa Nha Linh Vũ, người tuyệt đối không thiệt!”

Xác nhận Lý Thanh chỉ có một mình, mấy trưởng lão Thượng Thanh Tông lập tức an tâm hơn, giọng điệu cũng vô thức trở nên bức ép.

Dù nói thế nào, Lý Thanh cũng chỉ có một mình, trong khi đối phương lại là bốn tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Nếu không phải lo lắng việc gây ra động tĩnh quá lớn, Mục Mậu Tài thậm chí đã nghĩ đến chuyện cưỡng ép đoạt lấy Kim Hỏa Nha Linh Vũ.

Cuối cùng, hắn vẫn dè dặt suy nghĩ đó xuống, bày ra bộ dáng kẻ mạnh, thản nhiên lấy Hoàn Hồn Thảo ra.

Mặc kệ Lý Thanh có đồng ý hay không, hắn trực tiếp ném linh thảo về phía trước.

Khi cây linh thảo đen nhánh rơi xuống trước mặt Lý Thanh, Mục Mậu Tài không chút do dự thúc giục pháp khí, đưa tay chop về phía linh vũ màu vàng trên ngọn cây.

Lý Thanh chỉ lặng lẽ nhặt lấy Hoàn Hồn Thảo, liếc mắt quan sát một chút rồi cất vào túi trữ vật.

Hắn hoàn toàn không ngăn cản động tác của Mục Mậu Tài, giống như đã nhận ra tình thế không ổn, biết khó mà lui, không phản kháng cũng chẳng tranh đoạt.

Thấy vậy, mấy trưởng lão Thượng Thanh Tông đều cười lạnh trong lòng.

“Hừ, tu sĩ Đại Hoang vực cũng chỉ đến thế mà thôi! Ngây thơ như vậy mà dám một mình đến giao dịch, chẳng khác nào tự tìm đường chết.”

Nếu không phải bọn họ không có sát tâm, chỉ e người này đã sớm trở thành thịt cá trên thớt, mặc cho bọn họ muốn chém muốn giết thế nào thì giết!

Nhưng rất nhanh, ánh mắt bọn họ lập tức bị linh vũ trên tay Mục Mậu Tài thu hút.

Cũng ngay khoảnh khắc đó, bốn phía đột nhiên mọc lên từng đám nấm kỳ dị, không biết từ lúc nào đã xuất hiện, liên tục

phun ra những bào tử đủ màu sắc quý dị.

Cùng lúc đó, Lý Thanh khẽ động thần niệm, thúc giục mạ vàng chiến giáp trên người, kéo dài ra bao phủ cả mũi miệng, cách ly hoàn toàn khỏi không khí bên ngoài.

“Hử?! Khí tức này... đúng là khí tức của Kim Hỏa Nha Linh Vũ!”

“Không đúng! Sao bên trong lại không có Thuần Dương chi khí?!”

“Dám đùa giỡn chúng ta?! Chán sống rồi sao?!”

Sắc mặt mấy trưởng lão Thượng Thanh Tông lập tức trở nên hung ác, ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn về phía Lý Thanh.

Nhưng ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt khiến bọn họ hoàn toàn ngây ngẩn!

Người tu sĩ thần bí vừa giao dịch với bọn họ đã biến mất không dấu vết, ngay cả ngọn đèn hoang cũng không thấy đâu nữa.

Thay vào đó, xung quanh đã trở thành một hòn đảo hoang giữa biển rộng. Bốn phía sóng biển cuộn cuộn vỗ bờ, gió biển gào thét không ngừng.

Àm ầm!

“Cái quỷ gì thế này?! Tại sao nơi này lại biến thành Vô Nhai Hải?!”

Cảnh tượng trước mắt giống hệt như bờ biển của Vô Nhai Hải, không có chút gì khác biệt!

Ngay sau đó, bốn người đột nhiên phát hiện đồng bạn của mình cũng lần lượt biến mất, tựa như bị không gian nuốt chửng, bốc hơi khỏi nhân gian.

“Huyền thuật?! Ta trúng huyền thuật sao?!”

Trong lòng Mục Mậu Tài hoảng hốt, lập tức khuếch tán thần thức, muốn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, Lý Thanh đã sớm có chuẩn bị, sao có thể dễ hấn được như ý?

Trong màn đêm, trên ngọn đồi hoang, đôi mắt Lý Thanh đột nhiên ánh lên kim quang lạnh lẽo.

Bá!

Ngưng Hồn Trảm!

“Aaaaaa!”

Một tiếng thét thảm thiết vang lên.

Mục Mậu Tài cảm giác thân thức như bị hàng vạn chiếc đinh sắt xuyên thẳng qua, cơn đau kịch liệt khiến hắn suýt chút nữa mất đi ý thức.

Chương 922

DTV EBOOK

Ba trưởng lão còn lại cũng đồng loạt phóng thích thần thức dò xét xung quanh, nhưng đáng tiếc, Lý Thanh đã sớm chuẩn bị thủ đoạn đặc biệt nhằm vào thần thức.

Oanh!

Từng luồng u lãnh linh hỏa trắng xóa đột nhiên bùng lên trong không khí.

Trong nháy mắt, thần thức của cả ba người lập tức bị đốt cháy gần như sạch sẽ!

Chỉ trong khoảnh khắc, mấy trưởng lão Thượng Thanh Tông đều run rẩy kịch liệt, thân thể cứng đờ như bị sét đánh trúng.

“Giết! Dám giở trò với chúng ta, ta muốn giết ngươi!”

Vẫn đang chìm trong huyền cảnh, Mục Mậu Tài hoàn toàn phát điên, bất chấp cơn đau từ mi tâm, chuẩn bị liều mạng.

Nhưng đáng tiếc, Lý Thanh ra tay còn nhanh hơn!

Hắn lật tay lấy ra một tấm Nhị Giai Kinh Lôi Phù.

Tấm phù này là do hắn mua từ Sở Linh Y khi còn ở Lăng Vân Tông, vốn dĩ lần trước đi Thiên Lượng Sơn vẫn chưa dùng hết.

Ầm ầm!

Một tiếng sấm nổ vang trời, mấy tia chớp to như miệng thùng nước giáng xuống, tỏa sáng cả màn đêm!

Mục Mậu Tài vừa mới nhấc tay, lập tức bị đánh trúng!

Cả người hắn cháy đen bốc khói, bên ngoài bị thiêu cháy, bên trong máu thịt mềm nhũn, suýt chút nữa đã mất mạng ngay lập tức!

“Sư muội, động thủ!” Lý Thanh trầm giọng quát.

Ngay sau đó, từ phía sau đồi hoang, một bóng dáng băng lãnh tuyệt mỹ lao ra!

Thẩm Ngung Băng!

Vừa rồi, nàng đã mượn Ngọc Như Ý của Lý Thanh để ẩn nấp.

Cho dù là tu sĩ Trúc Cơ kỳ đồng cấp, cũng rất khó phát hiện ra sự tồn tại của nàng. Ngay cả thần thức dò xét cũng bị nàng né tránh hoàn toàn!

Hưu!

Bầu không khí xung quanh đột nhiên trở nên cực kỳ băng lãnh!

Từng lưỡi băng sắc bén từ trên không trung chém xuống!

Phập! Phập! Phập!

Tiếng chém thịt vang lên lạnh lẽo.

Mấy trưởng lão Thượng Thanh Tông đồng loạt bị chặt đứt tay chân!

Tay cầm Huyền Băng Kiếm, Thẩm Ngung Băng chậm rãi tiến lên, gương mặt xinh đẹp phủ kín sát khí lạnh lẽo.

“Thượng Thanh Tông rác rưởi, chuẩn bị chết đi!”

Nhưng đúng lúc này, từ phía sau, giọng nói trầm ổn của Lý Thanh vang lên:

“Sư muội, nhớ để lại hai tên sống! Ta còn phải hỏi bọn chúng một số chuyện liên quan đến mục đích của Thượng Thanh Tông ở Đại Hoang Vực!”

Cuối cùng, Thẩm Ngung Băng chỉ đánh tan đàn diên của đám người kia, không thực sự ra tay giết chết, mà giao toàn bộ cho Lý Thanh xử lý.

“Lý sư huynh, mấy người này thật sự đã rơi vào huyền tượng rồi sao?”

Thẩm Ngung Băng kinh ngạc nhìn bốn vị trưởng lão Thượng Thanh Tông đang nằm trên mặt đất. Tứ chi bọn họ đều đã bị chặt đứt, vậy mà lại không hề có phản ứng nào.

Đây gần như là huyền thuật kỳ quái nhất mà nàng từng gặp—đắm chìm trong huyền cảnh đến mức đánh mất toàn bộ cảm giác với thế giới bên ngoài. Ngay cả khi tay chân bị chặt lìa, cũng không hề phát giác!

“Trước khi huyền độc bị tiêu trừ, tất cả ngũ giác của bọn chúng đều bị tước đoạt, chỉ có thần thức mới có thể cảm nhận được ngoại giới.” Lý Thanh cảm khái giải thích.

Nếu không phải vì nguyên nhân này, e rằng lúc trước hắn đã hoàn toàn lạc lối trong thế giới Cực Dạ, tại Bắc Mang Thành.

Không chỉ thị giác, mà cả thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác—tất cả đều bị tước đoạt. Bọn họ triệt để mê thất trong huyền tượng, đắm chìm hoàn toàn vào thế giới hư ảo.

Nghe vậy, dù nội tâm vốn lạnh nhạt, Thẩm Ngưng Băng cũng không khỏi rung mình, cảm thấy lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Nàng có chút tò mò, muốn hỏi Lý Thanh rốt cuộc lấy những cây nấm thất thái kỳ dị này từ đâu, nhưng cuối cùng vẫn thức thời mà im lặng.

Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, tùy tiện dò hỏi bí mật của kẻ khác là hành vi rất không thích hợp.

Huống hồ, nàng hiểu rõ một điều—Lý Thanh là người mà nàng có thể tin tưởng. Chỉ vậy thôi đã đủ rồi.

“Đi thôi, vừa rồi động tĩnh không nhỏ, tránh để người khác chú ý.”

Nói đoạn, Lý Thanh phát tay thu hồi toàn bộ bào tử huyền nấm độc trong núi hoang, tiện tay thì triển vài cơn lốc nhỏ, quét sạch tàn dư bào tử còn sót lại trong không khí.

Cuối cùng, hắn triệu hồi Thùng Cơm ra, vồ nhẹ túi trữ vật, thôi động bốn cột phong lâm hỏa sơn chi mâu, nâng bốn người lên, sau đó nhanh chóng bay về phía Đại Hoang.

Vài ngày sau.

Cự Lộc Châu, trong một sơn cốc hoang vu hẻo lánh, khi ánh bình minh đầu tiên chiếu rọi, cảnh vật nơi đây dần hiện rõ dưới ánh mặt trời.

Tuy nhiên, đây không phải một buổi sáng yên bình.

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp sơn cốc, tựa như ai đó đang phải chịu đựng sự tra tấn không gì có thể diễn tả.

“A... ta nói! Ta nói!”

Một trưởng lão Thượng Thanh Tông bị tra khảo đến cùng cực, chỉ mới bị rạch một vết nhỏ trên da đã không chịu nổi, lập tức khai hết mọi chuyện.

Lý Thanh không phải là kẻ giỏi tra khảo, nhưng hắn lại rất hài lòng với sự hợp tác của đối phương.

Chương 923

DTV EBOOK

Trước đó, hai trưởng lão cứng đầu hơn dù bị hấn dùng hết thủ đoạn vẫn không chịu hé răng, khiến hấn chẳng còn cách nào khác ngoài việc trực tiếp kết liễu bọn họ.

“Sớm nên như vậy rồi, người xem Bình Bạch phải chịu khổ đến thế này làm gì? Tông môn đại nghĩa hay trách nhiệm gì đó, chẳng phải cũng không quý bằng mạng sống sao?”

Vừa nói, Lý Thanh vừa vuốt ve cây dao găm Du Long trên tay, giọng điệu không chút gợn sóng, tiếp tục đặt câu hỏi:

“Nói đi, người tên gì? Thượng Thanh Tông phái các người đến Đại Hoang Vực làm gì? Thành thật ở Xanh Lĩnh làm thổ bá vương không phải tốt hơn sao?”

Người này không dám giấu giếm, vội vàng khai báo:

“Ta tên Trương Đạt. Tông môn phái bọn ta tới đây là để kết giao với một vài tiên đạo đại tông trong Đại Hoang Vực, chuẩn bị trước cho việc vài vị lão tổ đột phá lên Nguyên Anh.”

Hấn nói đến đây thì chân chừ, có vẻ còn điều gì chưa dám nói ra.

Lý Thanh lạnh giọng quát: “Nói hết ra.”

Trương Đạt nuốt nước bọt, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, không dám đối diện với ánh mắt hấn:

“Mặt khác, chúng ta còn có nhiệm vụ truy tìm dư nghiệt của Lăng Vân Tông. Tông môn không muốn để lại mối họa ngầm về sau...”

Nghe vậy, Lý Thanh bật cười lạnh:

“Xem ra người đã nhận ra ta rồi? Hóa ra ta vẫn còn vài vị ‘lão hữu’ nhớ đến mình nhỉ?”

Những “lão hữu” mà hấn nói đến, dĩ nhiên chính là Thi Nam Thiên và Lăng Ứng—những kẻ từng phản bội hấn.

Từ sau khi Lăng Vân Tông bị diệt, hấn cũng bị liệt vào hàng dư nghiệt.

Trước đó, khi hấn cùng Thẩm Ngung Băng sử dụng phá không phù đào tẩu, động tĩnh quá lớn, bị Thượng Thanh Tông truy nã cũng là chuyện không có gì lạ.

Nhưng bây giờ, bọn chúng đã đi quá xa khỏi tầm với của Thượng Thanh Tông.

Đây là Đại Hoang Vực, không phải địa bàn của bọn chúng.

Lý Thanh chẳng có gì phải lo lắng cả.

“Hãy nói một chút, sau khi các người đến Đại Hoang Vực, đã đưa bái thiếp cho những tông môn nào?”

Lý Thanh khẽ gảy dao găm Du Long trong tay, khoe miệng nở nụ cười nghiền ngẫm, ánh mắt chăm chăm vào vị trưởng lão Thượng Thanh Tông trước mặt.

“Thái Nhất Môn! Trước mắt chỉ có Thái Nhất Môn!” Trương Đạt hoảng hốt khai ra.

Thái Nhất Môn—chính đạo khôi thủ của Đại Hoang Vực, nói là tông môn đứng đầu trong các môn phái chính đạo cũng không hề quá lời.

Tông môn này có lịch sử truyền thừa vô cùng lâu đời, thậm chí còn tồn tại trước cả Cổ Hoa Tiên Triều, nội tình sâu không lường được!

Ngoại trừ một khoảng thời gian mất đi ánh hào quang khi Cổ Hoa Tiên Triều hưng thịnh, còn lại, Thái Nhất Môn vẫn luôn có một vị trí vững chắc tại Đại Hoang Vực, không ai có thể xem thường.

Nghe đồn rằng, trong tông môn này chỉ ít có hai vị lão tổ cấp Nguyên Anh tọa trấn!

Nghe đến ba chữ Thái Nhất Môn, Lý Thanh trầm mặc một lúc, sau đó lại hỏi tiếp:

“Vậy có thể nói cho ta biết, vì sao các người gấp rút tìm kiếm vật thuần dương không?”

Trương Đạt vô cùng phối hợp, lập tức kể lại toàn bộ những gì đã xảy ra sau khi bọn chúng đến Cự Lộc Châu, không giấu

giếm nửa điểm.

Sau khi nghe xong, Lý Thanh không khỏi hít sâu một hơi, thân thể theo bản năng hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt sáng rực lên.

“Hỗn Nguyên Thạch, rơi vào tay các ngươi rồi sao?!”

To gan thật! Quả thực quá mức to gan!

Thì ra kẻ đã ra tay cướp đoạt từ tay Quỷ Kiếm Môn và Âm Khôi Tông lại chính là mấy tên trưởng lão Thượng Thanh Tông này!

Cơ duyên đến rồi! Đây thực sự là cơ duyên đến rồi!

Những ngày qua, Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng liên tục di chuyển, mục đích chính là tìm một nơi ẩn nấp an toàn để có thể thâm vấn đám người này.

Vì thế, hắn vẫn chưa có thời gian lục soát túi trữ vật trên người bọn chúng.

Nhưng giờ đây, khi biết được Hỗn Nguyên Thạch đang nằm trong tay bọn chúng, thân là một Luyện Khí Sư, Lý Thanh gần như không thể kiềm chế được sự kích động trong lòng!

Hỗn Nguyên Thạch—loại linh tài tuyệt thế, có thể dùng để luyện chế pháp bảo thượng đẳng!

Đối với một Luyện Khí Sư mà nói, đây tuyệt đối là cảm dỗ không thể cưỡng lại!

“Ta... ta đã nói hết rồi! Có thể tha cho ta một mạng không?”
Trương Đạt run giọng cầu xin, sợ hãi đến tột cùng.

“Hô!”

Lý Thanh nhẹ nhàng thở ra, bình tĩnh lại.

“Không vội, ta còn có vài vấn đề muốn hỏi. Ngươi hãy nói rõ tình hình của Xanh Lĩnh Vực cho ta nghe.”

Dù hắn đang vô cùng háo hức muốn kiểm tra những bảo vật trong túi trữ vật của bọn chúng, nhưng trước hết, vẫn nên điều tra rõ ràng mọi chuyện.

Điều quan trọng nhất lúc này chính là tin tức về Lăng Vân Tông.

Lúc trước, khi hấn rời đi, chỉ tận mắt chứng kiến Thôn Thiên Lão Tổ bỏ mình.

Nhưng tung tích của Tử Thanh Lão Tổ và Băng Vân Lão Tổ thì hoàn toàn mù mịt.

Dựa theo tình hình lúc đó, hai vị lão tổ Kết Đan này phần lớn đã lành ít dữ nhiều.

Nhưng tận sâu trong lòng, Lý Thanh vẫn giữ một tia hy vọng.

Chương 924

DTV EBOOK

“Liên quan đến Tử Thanh Chân Nhân và Băng Vân Chân Nhân, người biết được gì thì nói hết ra đi.”

Lý Thanh trầm giọng hỏi.

“Chuyện này... chúng ta cũng không rõ.”

“Lúc đó, trận chiến ấy chỉ có những lão tổ của tông môn chúng ta tham gia. Với thân phận của bọn ta, không có tư cách can dự vào chuyện của các Kết Đan Chân Nhân.”

“Nhưng có một điểm... hai người bọn họ chưa từng có tin tức xác nhận tử vong. Cụ thể tình hình thế nào, chúng ta cũng không biết!”

Quả thật, những chuyện liên quan đến Kết Đan Chân Nhân, bọn trưởng lão Trúc Cơ này không thể nào biết được chi tiết.

Lý Thanh nghe vậy, im lặng một hồi lâu.

Chưa có tin tức tử vong?

Nói cách khác, họ có khả năng vẫn còn sống!

Hơn nữa, tỷ lệ này cũng không hề thấp!

“Hô! Nếu hai vị lão tổ thực sự chưa chết, thì đây đúng là một tin tức quá tốt rồi!”

Lý Thanh lẩm bẩm, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn và khát vọng.

Chỉ cần hai vị lão tổ còn sống, như vậy... việc tái lập Lăng Vân Tông không phải là chuyện không thể!

Nghĩ đến đây, nội tâm Lý Thanh bỗng tràn đầy động lực!

“Người đã hứa sẽ thả ta! Ta có thể nói điều đã nói hết rồi! Người rõ ràng đã đáp ứng ta cơ mà!”

Trên một vách núi cheo leo, giữa bầu không khí tĩnh lặng, giọng nói khàn đặc của Trương Đạt vang vọng, hấn gào thét

đầy cảm phẫn, lên án Lý Thanh không giữ chữ tín.

“Người nuốt lời như vậy, chẳng lẽ không lo lắng sau này tâm ma bùng phát, đại kiếp giáng xuống sao?!”

Ba đệ tử khác của Thượng Thanh Tông đều đã chết trong tay Lý Thanh. Giờ phút này, xử lý Trương Đạt như thế nào thực sự khiến hắn có chút đau đầu.

Thực tế, Lý Thanh rất muốn một đao kết liễu đôi phương cho xong chuyện, nhưng không thể phủ nhận rằng Trương Đạt phối hợp rất tốt, nên nói hay không nên nói cũng đều thành thật khai báo.

Còn về cái gọi là “tâm ma đại kiếp”, hắn lại chẳng bận tâm. Ngay cả chuyện có thể kết đàn hay không còn chưa chắc chắn, những chuyện xa vời kia chẳng đáng để suy nghĩ.

“Ai... Người muốn sống, điều đó thực sự làm khó ta đấy.”

“Ta vốn là người cẩn thận, nếu để người sống sót, làm sao ta có thể yên tâm đây?!”

Lý Thanh đứng bên mép vách đá, nhìn xuống khe núi nơi những con chim thi thoảng sải cánh bay qua, rồi thở dài hỏi.

“Ta thề! Vấn đề này ta tuyệt đối giữ bí mật! Một chữ cũng sẽ không hé răng!” Trương Đạt nước mắt rùng rùng, run giọng cầu xin.

Lý Thanh cười lạnh: “Giữ bí mật? Ha! Từ trước đến nay ta chỉ tin vào bí mật của những kẻ đã chết mà thôi.”

Lời vừa dứt, khuôn mặt Trương Đạt hoàn toàn tái nhợt, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng, thậm chí không cam lòng.

Hắn đã gian khổ bước lên con đường tu tiên, vất vả lắm mới được gia nhập tông môn, trải qua bao nhiêu hiểm nguy cuối cùng cũng Trúc Cơ thành công.

Thế mà bây giờ, trong lúc chấp hành nhiệm vụ tại Đại Hoang Vực, hắn lại rơi vào tình cảnh này.

Đời này của hắn, cứ như giẫm trên băng mỏng, cuối cùng cũng không thể vượt qua được sao?

Con đường tu tiên gian nan, nhưng đôi lại chỉ là kết cục công dã tràng?

Lý Thanh lại thở dài: “Thôi thì thế này đi, ta cho ngươi một con đường sống, thậm chí vẫn giữ được tu vi hiện tại.”

“Nhưng, ta có hai điều kiện.”

Hắn khoanh tay, hờ hững nói.

“Điều kiện gì? Ta đồng ý! Ta đồng ý hết!” Trương Đạt gấp gấp đáp, tựa như người sắp chết đuối vớ được cọc rơm.

“Hương Dương Thành có một chợ đen, hiện tại đang thiếu người quản lý. Ta thấy ngươi cũng không tệ, sau này giúp ta trông coi nơi đó đi.”

“Đương nhiên, trước đó ngươi cần phải chấp nhận hai điều kiện.”

“Thứ nhất, mở thức hải của ngươi ra, ta muốn xóa một phần ký ức, bao gồm toàn bộ những gì liên quan đến Thượng Thanh Tông!”

“Thứ hai, ta có một viên Thực Cốt Đan, sau khi ăn vào, nếu một năm không có giải dược, ngươi sẽ chết bất đắc kỳ tử.”

“Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời, mỗi năm ta sẽ cấp cho ngươi một viên giải dược.”

Nói xong, Lý Thanh không tiếp tục ép buộc, để Trương Đạt tự suy nghĩ.

Trương Đạt trầm mặc thật lâu, trên mặt lộ ra vẻ giằng xé.

Với một tu sĩ mà nói, phóng thích thức hải tương đương với việc đem toàn bộ bí mật tu luyện bày ra trước mặt kẻ khác, bao gồm cả công pháp, bí thuật. Hơn nữa, còn phải chịu xóa trí nhớ và uống độc đan, cả đời bị khống chế.

Đối với hầu hết tu sĩ, thà chết còn hơn chấp nhận điều kiện này.

Nhưng... Trương Đạt rất sợ chết.

Hắn nghiền răng suy nghĩ một lúc, cuối cùng cắn môi, lộ vẻ khẩn cầu: “Có thể chỉ cần xóa ký ức thôi được không? Thực Cốt Đan... có thể bỏ qua không? Ta thề từ nay về sau sẽ an phận thủ thường!”

Nghe vậy, Lý Thanh cuối cùng cũng nở nụ cười.

“Chúc mừng người, người có thể tiếp tục sống.”

Chương 925

DTV EBOOK

Nếu như Trương Đạt ngay lập tức chấp nhận cả hai điều kiện không hề do dự, Lý Thanh tuyệt đối sẽ không cho hắn cơ hội sống sót. Một kẻ như vậy hoặc là có thứ gì đó để dựa vào, hoặc là sợ chết đến cực độ, thậm chí dù có thêm điều kiện hà khắc hơn cũng chẳng màng.

Bất luận là loại nào, giữ lại bên người đều vô cùng nguy hiểm.

Khi quay trở lại sơn động trong thung lũng, Thẩm Ngung Băng vẫn lặng lẽ chờ Lý Thanh.

“Lý sư huynh, sao huynh lại mang hắn về?” Thẩm Ngung Băng hơi sững sờ, không nhin được hỏi.

Lý Thanh thần nhiên đáp: “Chợ đen đang thiếu người trông coi, ta đã xóa một phần ký ức của hắn, sau này hắn sẽ thay chúng ta điều hành nơi đó.”

“Đại Hoang Vực quá phức tạp, chỉ hai người chúng ta căn bản không thể kiểm soát hết.”

Trương Đạt vừa mới bị cắt bỏ một phần ký ức, lúc này rơi vào trạng thái hôn mê sâu.

Nếu đã là quyết định của Lý sư huynh, vậy thì không cần nghi ngờ thêm nữa. Thẩm Ngung Băng khẽ gật đầu, lựa chọn tin tưởng.

“Tốt, vậy nhanh chóng kiểm kê chiến lợi phẩm, chia xong thì lập tức rời đi, ở đây quá lâu cũng không phải chuyện hay.”

Hai người lấy ra bốn túi trữ vật thu được, lần lượt kiểm tra.

Lý Thanh mở túi của Mục Mậu Tài trước.

Khi nhìn thấy khối Hồn Nguyên Thạch cao đến nửa người, hắn lập tức trầm mặc.

Một khối linh tài quý hiếm lớn như vậy, quả thực xưa nay chưa từng nghe thấy, cũng chưa từng thấy qua!

Bịch!

Nặng nề đến cực điểm, khối Hỗn Nguyên Thạch rơi xuống nền đá trong sơn động, phát ra âm thanh trầm đục. Ngay cả Thảm Ngưng Băng đứng bên cạnh cũng bất giác khẽ hé đôi môi đỏ mọng, ánh mắt thoáng hiện lên tia kinh ngạc.

Mặc dù sớm đã biết đến sự tồn tại của nó, nhưng khi tận mắt chứng kiến khối linh tài khổng lồ này, nàng vẫn không khỏi cảm thấy sợ hãi và thán phục.

“Đem một khối tuyệt thể linh tài lớn như vậy làm vật bồi táng... Cổ Hoa Tiên Triều diệt vong quả thực không oan uổng!”

Đôi lại là bất kỳ Kết Đan lão tổ nào của một tông môn Tiên Đạo, chắc chắn cũng không bao giờ để những trân bảo như vậy vào phần mộ. Ngược lại, bọn họ sẽ để lại làm di sản cho tông môn.

Chỉ có thể nói, Cổ Hoa Tiên Triều diệt vong, không phải là không có nguyên nhân.

“Đúng vậy! Một khối Hỗn Nguyên Thạch lớn đến thế này, đủ để hai vị Kết Đan chân nhân luyện chế bản mệnh pháp bảo!”

“Sư muội, chúng ta chia nó ra đi.”

Lý Thanh đưa tay vuốt nhẹ bề mặt thô ráp của Hỗn Nguyên Thạch, cảm nhận sự trầm ổn và sức nặng kinh người ẩn chứa trong đó. Nội tâm hắn không khỏi dâng lên cảm giác thán phục.

Nhưng Thảm Ngưng Băng lại khẽ lắc đầu:

“Sư huynh, khối Hỗn Nguyên Thạch này vẫn là huynh giữ đi. Dù sau này ta có Kết Đan, cũng sẽ không cần nhắc dùng nó làm linh tài luyện chế bản mệnh pháp bảo. Ta cần chính là linh tài ẩn chứa cực băng chi lực.”

Nghe vậy, Lý Thanh thoáng sững sờ, có chút không ngờ tới. Hắn cau mày nói:

“Như vậy sao được? Chuyến này thu hoạch lớn nhất của chúng ta chính là khối Hỗn Nguyên Thạch này!”

Nhưng Thẩm Ngưng Băng vẫn kiên quyết lắc đầu, thái độ cứng rắn, nhất quyết không chịu chia phần.

“Sư huynh, dù không có ta giúp sức, huynh cũng có thể dễ dàng giải quyết bốn trưởng lão của Thượng Thanh Tông này. Ta chẳng qua chỉ đứng một bên ra tay trợ giúp chút ít mà thôi.”

“Huống hồ, Hồn Nguyên Thạch cứng rắn vô cùng, không phải nói chia là có thể chia được.”

“Sư huynh, nếu huynh cảm thấy khó xử, cùng lắm thì ta sẽ nhận thêm một số chiến lợi phẩm khác.”

Lời nói của nàng đã rõ ràng đến mức này, nếu còn tiếp tục từ chối, thì chẳng khác nào tỏ ra quá câu nệ hoặc khách sáo.

Huống hồ, trong thâm tâm, Lý Thanh quả thực cũng rất muốn độc chiếm nguyên khối Hồn Nguyên Thạch. Nếu sau này hắc Kết Đan thành công, muốn luyện chế bản mệnh pháp bảo thì sẽ có rất nhiều lựa chọn.

Nghĩ đến đây, hắn không nói thêm gì nữa.

Ngay sau đó, hai người tiếp tục kiểm kê chiến lợi phẩm bên trong túi trữ vật.

“Hai bình này vậy mà đều là Tử Dương Đan! Xem ra thân gia của đám người này cũng không đơn giản!”

“Sư huynh, bỏ đoàn này huynh cứ thu đi. Nó có thể giúp tu sĩ tĩnh tâm khi ngồi xuống, nhanh chóng nhập định, hơn nữa còn tránh được nguy cơ tẩu hỏa nhập ma.”

“Chắc, chỉ có 600 khối Linh Thạch, đúng là quá nghèo!”

“Đây là Băng Phách Ngọc Tủy, sư huynh, khối linh tài này ta nhận.”

Hai người không ngừng kiểm kê những bảo vật trong túi trữ vật. Không thể không thừa nhận, bốn tên trưởng lão này xuất thân từ Tiên Đạo tông môn, quả thật giàu có vượt xa tu sĩ bình thường.

Ngay cả Đạm Nhược Băng Sương như Thẩm Ngưng Băng cũng không nhịn được mà tim đập rộn ràng, liên tục thốt lên cảm thán.

“A? Đây là thứ gì? Ta vậy mà cảm nhận được một luồng uy hiếp kinh người từ nó!”

Chương 926

DTV EBOOK

Lý Thanh lấy từ túi trữ vật của Mục Mậu Tài ra một viên hạt châu màu tím đen, kích cỡ chỉ cỡ một quả óc chó, nhưng lại mang đến cho hắn một cảm giác nguy hiểm cực đoan.

Ngay cả bên cạnh, gương mặt lạnh lùng băng sương của Thẩm Ngưng Băng cũng thoáng biến sắc.

“Đây là... Thiên Lô Tử!”

Ba chữ “Thiên Lô Tử” vừa thốt ra, Lý Thanh lập tức hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Hiển nhiên, hắn cũng từng nghe qua về thứ này.

Thiên Lô Tử!

Ẩn chứa trong nó là thiên lôi chi lực, uy năng cực kỳ kinh khủng.

Một khi nổ tung, nếu Kết Đan chân nhân không có phòng bị, chỉ e là không chết thì cũng trọng thương.

“Không trách được tên này dám cướp đoạt lợi ích từ hai vị Kết Đan chân nhân, hóa ra là vì có thứ này để dựa vào!”

Ánh mắt Lý Thanh lóe lên một tia sắc bén, thấp giọng lầm bầm, đồng thời không khỏi rung mình.

Nếu đêm đó hắn không nhanh chóng ra tay, dùng huyền độc khiến đám người này trúng chiêu bất ngờ, đồng thời quyết đoán hạ sát ngay lập tức... thì rất có thể hắn đã phải đối mặt với thứ vũ khí khủng bố này.

Uy lực của Thiên Lô Tử, ngoại trừ dùng trận pháp phòng ngự cực mạnh để ngăn cản, hắn thực sự không nghĩ ra biện pháp nào khác để sống sót. Chỉ sợ ngay cả nhục thân cường đại của hắn cũng sẽ bị nổ tan thành từng mảnh!

Hai người đều rơi vào trầm mặc.

Không ai ngờ, một trận phục kích tưởng chừng đơn giản, hóa ra lại ẩn chứa nguy cơ kinh khủng đến thế.

Giết người đoạt bảo, thực sự không phải chuyện có thể tùy tiện làm. Chỉ cần sơ sẩy một chút, rất có thể chính mình sẽ bị lật thuyền trong mương.

“Ta sắp Kết Đan rồi, tương lai có lẽ sẽ cần Lý sư huynh hộ pháp giúp ta. Thiên Lô Tử này đối với ta mà nói cũng không có nhiều tác dụng lắm, huynh cứ cầm đi.”

Lý Thanh khẽ gật đầu, cũng không từ chối. Loại đồ vật này đối với hắn mà nói chính là vô cùng cần thiết, thêm một viên, tức là thêm một phần bảo hộ cho sinh mệnh.

Huống hồ, đối với một người sắp Kết Đan như Thẩm Ngưng Băng, Thiên Lô Tử thực sự không có tác dụng lớn như vậy.

Ngay sau đó, hai người tiếp tục lật tìm, kiểm kê và phân chia chiến lợi phẩm trong túi trữ vật.

Linh Thạch, đan dược và những thứ có giá trị rõ ràng được chôn gọn sang một bên.

Còn những linh tài, linh vật đặc thù thì cả hai cẩn thận chọn lựa, sau đó chia nhau.

Ngay khi mấy túi trữ vật gần như đã được kiểm tra hết, Thẩm Ngưng Băng bất ngờ rút ra ba tấm trang sách bằng Xích Thiết. Trên bề mặt những tấm sách kim loại thô ráp ấy, từng hàng văn tự cổ xưa lồi nhô lên được khắc lên.

Chỉ lướt qua sơ bộ, ánh mắt nàng liền lóe lên tia kinh ngạc. Đôi môi đỏ khẽ mở, nàng không khỏi hít sâu một hơi, sau đó quay sang nhìn Lý Thanh.

“Lý sư huynh, huynh mau xem thử thứ này!”

Lý Thanh thoáng sửng sốt, lập tức nhận lấy ba tấm Xích Thiết từ tay nàng, cẩn thận quan sát.

Nhưng chỉ vừa xem qua vài lần, tay hắn đột nhiên siết chặt, ánh mắt dần trở nên cuồng nhiệt, cả người cứng ngắc tại chỗ.

Sau đó, trong lòng hắn bỗng dâng lên một cỗ vui mừng như điên!

Bởi vì nội dung được khắc trên những tấm Xích Thiết này, không phải gì khác, mà chính là một bộ công pháp!

Một bộ Hỏa thuộc tính công pháp!

《Xích Hoàng Phần Thiên Công》 !

Lý Thanh nuốt khan một ngụm nước bọt, giọng nói có phần run rẩy:

“Từ Luyện Khí kỳ đến Kết Đan kỳ, nội dung bên trong đều vô cùng đầy đủ!”

“Không thể tin được! Khoảng cách để hoàn thiện toàn bộ công pháp này, người này chỉ còn thiếu đúng hai thiên nữa là thu thập đủ!”

Nghे vậy, Thảm Ngưng Băng cũng không quá bất ngờ, chỉ nhẹ giọng suy đoán:

“Cũng không có gì lạ. 《Xích Hoàng Phần Thiên Công》 vốn là công pháp do một vị đại tu sĩ Hóa Thần kỳ thời thượng cổ ở Thanh Lĩnh Vực sáng lập, thậm chí có thể còn lâu đời hơn thế. Tông môn ta, Lăng Vân Tông, cũng chỉ có một phần công pháp này, vậy nên việc Thượng Thanh Tông thu thập được ba phần ghi chép cũng không có gì là lạ cả.”

Lý Thanh lập tức đối chiếu chương Trúc Cơ kỳ với sở học của mình, từng chi tiết hoàn toàn trùng khớp, không có bất cứ sai sót nào.

Điều này có nghĩa là hai thiên công pháp còn lại rất có thể cũng là bản hoàn chỉnh!

“Người này mang theo 《Xích Hoàng Phần Thiên Công》 bên mình, nhưng lại không tu luyện. Xem ra đã tâm không nhỏ, có lẽ hẳn định đợi đến khi tìm được Thiên Địa Linh Hỏa rồi mới chuyển tu!”

“Đúng là một kẻ hoạch không tệ.”

Trước đây, Lý Thanh chưa từng quá bận tâm về vấn đề công pháp Kết Đan kỳ. Hắn chỉ nghĩ rằng sau khi Kết Đan thành công, sẽ tùy tiện tìm một bộ công pháp bình hòa để chuyển tu, thậm chí là không có thuộc tính cũng không sao.

Tương lai, nếu có cơ duyên thu thập đủ 《Xích Hoàng Phần
Thiên Công》, hẳn mới tính chuyện chuyển tu trở lại.

Nhưng bây giờ thì khác rồi!

Chương 927

DTV EBOOK

Ngay trước mắt hắn, công pháp đã đầy đủ đến tám phần!

Điều này có nghĩa là, trong một thời gian ngắn, hắn không còn phải đau đầu về vấn đề công pháp nữa!

Chuyến đi này thu hoạch quá lớn! Không chỉ có linh tài để luyện chế bản mệnh pháp bảo, mà ngay cả công pháp tu luyện sau này cũng đã có đủ!

Chỉ cần chờ đến khi Kết Đan thành công, đem tất cả những thứ này hấp thụ triệt để, hắn sẽ có thể trong thời gian ngắn nhất đạt tới chiến lực của một Kết Đan kỳ chân nhân chân chính!

“Thế sự thật khó liệu... Không ngờ 《Xích Hoàng Phần Thiên Công》 lại được thu thập đủ theo cách này! Ta còn tưởng rằng sẽ phải trải qua bao nhiêu gian nan hiểm trở.”

Lý Thanh lâm bầm, phải dùng rất nhiều sức lực mới có thể bình ổn cảm xúc kích động trong lòng.

Một hồi lâu sau, hai người cuối cùng cũng kiểm kê xong toàn bộ chiến lợi phẩm.

Tổng cộng có bảy bình Tử Dương Đan, mười ba bình Thanh Huyền Đan.

Linh Thạch cũng chỉ có chưa đến 3000 khối, có lẽ vì bọn chúng đã tiêu hao không ít khi chuẩn bị cho chuyến thăm dò Đại Hoang Vực.

Thanh Lĩnh Vực, Lương Quốc.

Lâm Hải Tiên Sơn chìm trong màn mây mù lơ lửng, không khí yên tĩnh mà thanh bình.

Nơi đây chính là vùng linh mạch của Thượng Thanh Tông, một trong những đại phái Tiên Đạo hùng mạnh nhất còn tồn tại ở Thanh Lĩnh Vực. Lúc này, toàn bộ Thanh Lĩnh Vực chỉ

còn lại mỗi Thượng Thanh Tông là thể lực Tiên Đạo cự phách. Ngoại trừ Thánh Điện bộ tộc ở vùng thảo nguyên phía Bắc xa xôi, không còn bất kỳ thể lực hay cá nhân nào đủ sức lay động địa vị của Thượng Thanh Tông.

Độc bá toàn bộ tài nguyên Tiên Đạo, Thượng Thanh Tông phát triển càng ngày càng thịnh vượng, môn phái càng thêm vững chắc.

Nhưng ngay tại thời khắc yên bình này, bên trong hồn đăng đại điện của Thượng Thanh Tông bỗng vang lên ba tiếng “rắc rắc” giòn tan!

Rắc rắc! Rắc rắc! Rắc rắc!

Ba âm thanh giòn giã vang vọng trong đại điện hồn đăng, rõ ràng đến mức khiến người nghe rợn cả tóc gáy!

“Ồ? Chuyện gì xảy ra?! Có người hồn đăng vỡ vụn ư?”

Một vị trưởng lão vừa được bổ nhiệm trông coi hồn đăng điện chưa bao lâu, sắc mặt lập tức biến đổi, hốt hoảng đứng bật dậy.

Lão nhanh chóng lần theo nơi phát ra âm thanh, vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trán liền túa ra một lớp mồ hôi lạnh!

“Không thể nào... một lúc vỡ nát ba cái hồn đăng của ba vị trưởng lão! Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

Sắc mặt lão tràn đầy kinh hoàng, cảm giác như đang chìm vào một giấc mộng quỷ dị.

Hiện tại, Thượng Thanh Tông đang ở thời kỳ cường thịnh chưa từng có, độc bá Thanh Linh Vực. Vậy mà ngay lúc này, lại có ba vị trưởng lão bỏ mạng trong nháy mắt! Đây quả thực là chuyện khó có thể tưởng tượng!

“Chẳng lẽ gặp phải tu sĩ Kết Đan kỳ sao? Không được, ta phải lập tức báo tin này cho chương môn!”

Nói xong, vị trưởng lão lập tức lao ra khỏi hồn đăng đại điện, đích thân chạy tới ngọn núi nơi chương môn đang tọa trấn để bẩm báo.

Không bao lâu sau, trong hồn đăng đại điện đã tụ tập rất nhiều trưởng lão khác.

“Ân... đúng là ba vị trưởng lão được phái đến Đại Hoang Vực... Chẳng lẽ gặp phải bất trắc?”

Sắc mặt chương môn Thượng Thanh Tông trầm xuống, lông mày nhíu chặt, trong đầu suy tính vô số khả năng.

Ba vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ đồng loạt tử vong, mà theo tình trạng hồn đăng của vị trưởng lão còn lại, khả năng cao hẳn cũng không thể sống sót.

Dù gì đi nữa, hồn đăng của hắn cũng đã trở nên u ám vô cùng, chứng tỏ sinh cơ mong manh!

Đây chính là tồn thất không nhỏ!

Dù Thượng Thanh Tông đang ở thời kỳ cường thịnh, nhưng một tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng không phải loại rác rưởi ven đường, muốn có là có! Đặc biệt, những người có thể được phái ra làm nhiệm vụ như thế đều là nhân tài cốt cán, trụ cột của tông môn!

Mất đi ba vị trưởng lão, ngay cả Thượng Thanh Tông cũng cảm thấy đau đớn như bị cắt đi một phần thân thể!

“Có vẻ như tình hình ở Đại Hoang Vực còn phức tạp hơn ta tưởng... Xem ra, ta cần phải bàn bạc với các vị lão tổ một phen!”

Để lại một câu như vậy, chương môn liền vội vàng rời khỏi hồn đăng đại điện.

Đại Hoang Vực.

Những năm cuối của Tiên Triều, thế cục vẫn luôn rung chuyển bất an. Chính – Ma hai đạo chậm rãi thâm nhập, từng bước tiêu hao thực lực Cổ Hoa Tiên Triều, âm thầm muốn bào mòn lực lượng của thế lực đã từng cường thịnh này!

Tại Cự Lộc Châu, sóng ngầm cũng bắt đầu nổi lên. Trong đó, cuộc tranh giành giữa các thế lực về Vương Hầu Đại Mộ là chuyện khiến toàn bộ tu sĩ chú ý!

“Quỷ Kiếm Môn và Âm Khôi Tông đã tạm thời đạt thành hòa giải. Hai bên đều khẳng định, người đánh cắp Hồn Nguyên Thạch không phải do phe mình phái ra!”

“Chuyện này đã được chứng thực. Kẻ cướp đi báu vật trong chớp mắt... vậy mà lại là một tán tu!”

Chương 928

DTV EBOOK

“Âm Khôi Tông cũng đã có hành động nhượng bộ, cam kết sẽ không tranh đoạt những báu vật chôn theo trong Vương Hào Đại Mộ, đồng thời đồng ý giúp Quỷ Kiếm Môn thu phục ngàn năm âm thi. Điều kiện duy nhất chính là họ sẽ nhận cổ ngàn năm âm thi này làm thù lao!”

“Quỷ Kiếm Môn có động thái càng lớn hơn, toàn bộ Cự Lộc Châu đều đã bị phong tỏa. Bọn họ bắt đầu kiểm tra gắt gao mọi truyền tông trận, chặn đứng đường lui của tất cả tán tu!”

Một tin tức lại tiếp nối một tin tức lan truyền khắp nơi, khiến dư luận không ngừng xôn xao, huyên náo cả một vùng.

Trong khi đó, Lý Thanh thu hoạch đầy tay, cùng Thẩm Ngung Băng quay trở về động phủ tại Nam Dương Linh Sơn, bắt đầu bế quan tu luyện ở cấp độ sâu hơn.

Về phần Trương Đạt, kẻ đã bị cắt đi một phần ký ức, cũng đã được sắp xếp ổn thỏa. Sau đó, Lý Thanh giao toàn bộ chợ đen cho hắn quản lý.

Để bù đắp, Lý Thanh hứa sẽ chia cho hắn một phần lợi nhuận từ chợ đen Linh Thạch, đồng thời giúp hắn tìm kiếm linh dược có khả năng tái sinh tứ chi.

Nếu thực sự không tìm thấy loại linh dược nào thích hợp, Lý Thanh cũng cân nhắc luyện chế một bộ tay giả đặc biệt, dùng thần thức kết nối, vận hành bằng pháp lực, đảm bảo không khác biệt quá nhiều so với tay thật.

Với hai điều kiện này, Trương Đạt dù đã mất đi ký ức và tứ chi nhưng cũng dần an tâm, tĩnh dưỡng trong chợ đen, chờ đợi ngày tái sinh.

“Hô! Có Trương Đạt ở đây, cuối cùng ta cũng có thể an ổn một thời gian rồi!”

Sau khi trở về động phủ, Lý Thanh thở dài một hơi, tinh thần thả lỏng hẳn ra.

Khoảng thời gian trước, hắn luôn bận rộn lo liệu chuyện chợ đen, vô cùng mệt mỏi. Giờ đây, rốt cuộc cũng có thể quay về tập trung tu luyện.

“Lần này thu hoạch được không ít đan dược, đặc biệt là Tử Dương Đan, hy vọng có thể nhờ vào nó sớm đột phá Trúc Cơ hậu kỳ.”

Nói xong, Lý Thanh điều chỉnh trạng thái một chút, sau đó lấy ra tĩnh tâm bồ đoàn mới có được, đặt mình ngồi xuống.

Hiệu quả của tĩnh tâm bồ đoàn có thể nói là tức thì!

Chỉ vừa mới đặt xuống, đầu óc vẫn còn đôi chút vướng bận suy nghĩ, thế nhưng ngay lập tức mọi tạp niệm liền tiêu tán. Não hải nhanh chóng trở nên thanh tịnh, tâm thần như hòa vào cõi hư vô.

Sau khi điều tức xong, Lý Thanh lấy ra một bình Tử Dương Đan, đổ ra một viên đan hoàn màu tím nhạt, rồi một hơi nuốt xuống bụng.

Dược lực mạnh mẽ lập tức bùng phát!

Linh lực dư thừa tràn vào kinh mạch của Lý Thanh, khiến toàn bộ cơ thể hắn nhanh chóng bị linh lực rót đầy.

« Xích Hoàng Phần Thiên Công »!

U Minh Lãnh Hỏa!

Công pháp vận chuyển, thiên địa linh hỏa bùng phát, hỗ trợ hắn luyện hóa dược lực của Tử Dương Đan. Linh lực tinh thuần nhanh chóng được chuyển hóa thành pháp lực của bản thân, dung hợp vào đan điền.

Thời gian trôi qua, tu luyện bế quan lúc nào cũng rất nhanh.

Chớp mắt một cái, đã hai năm trôi qua.

Oanh!

Một cỗ khí tức mơ hồ bỗng bùng phát từ Nam Dương Linh Phong, nhưng chỉ trong thoáng chốc lại được thu liễm, tựa như chưa từng tồn tại.

Tuy vậy, vẫn có một số người gần đó cảm nhận được khí tức mạnh mẽ ấy!

“Vừa rồi... là có người đột phá?”

“Khí tức tuy chỉ lóe lên chớp nhoáng, nhưng vô cùng ngưng thực, tuyệt đối không phải kẻ tầm thường!”

“Có thể khống chế khí tức một cách tự nhiên như vậy, chúng tôi hẳn đã đột phá một cách cực kỳ trọn trù, không hề cưỡng ép!”

“Tám phần là đột phá Trúc Cơ hậu kỳ! Vừa rồi ta còn cảm nhận được một chút áp bách nữa!”

Không sai, đúng là có người vừa đột phá đến Trúc Cơ hậu kỳ!

Mà kẻ ấy, không ai khác chính là Lý Thanh, kẻ đã bế quan suốt hai năm nay!

“Trúc Cơ hậu kỳ... Ai mà ngờ được, một kẻ chỉ có tứ linh căn, xuất thân tán tu như ta, lại có thể đi đến mức này?”

Lý Thanh chậm rãi mở mắt, đồng tử sâu thẳm, bên trong lóe lên một tia bạch quang sắc bén, nhưng ngay sau đó liền tan biến như thể chưa từng tồn tại.

Hắn thu liễm khí tức hoàn toàn, không chút dao động, tựa như một khối ngọc thô ẩn chứa thần quang, hòa hợp với thiên địa.

Lần này đột phá, hắn hoàn toàn không gặp bất kỳ trở ngại nào!

Giống như một cái thùng gỗ đầy nước, không dư, không thiếu, tự nhiên tràn ra... mà bước vào cảnh giới mới!

“Nếu ta vẫn còn ở Lăng Vân Tông, e rằng đời tiếp theo làm chương môn thật sự sẽ là ta a!”

Lý Thanh nhin không được, khẽ cười một tiếng.

Đại Hoang Vực, Huyền Châu.

Tại trung tâm địa giới, một tòa Hoàng Thành xa hoa đến cực điểm sừng sững trên đại địa.

Trên không trung, vô số cung điện lơ lửng giữa mây trời, từng tòa lăng không quỳnh lâu, tiên khí bông bênh, sương mù lượn lờ, tựa như chốn tiên cảnh chốn nhân gian.

Chương 929

DTV EBOOK

Đây chính là Hoàng Thành của Cổ Hoa Tiên Triều, một trong những Tiên Triều cường đại bậc nhất từ thời viễn cổ. Sự huy hoàng này không biết đã kéo dài bao nhiêu vạn năm, chứng kiến bao thăng trầm lịch sử.

Cả thành trì vẫn giữ vẻ yên bình, cung nữ duyên dáng yêu kiều thấp thoáng lui tới trong từng cung điện, trên mặt không hề có lấy một tia lo lắng hay sợ hãi trước vận mệnh suy tàn của Tiên Triều.

Tuế nguyệt tĩnh lặng, ca vũ thăng bình!

Tựa hồ, Cổ Hoa Tiên Triều vẫn là bá chủ vô song, độc tôn toàn bộ Đại Hoang Vực, uy hiếp bên ngoài chẳng qua chỉ là lời đồn vô căn cứ.

Âm âm!

Giữa lúc đó, tại cung điện nguy nga nhất trong Hoàng Thành, bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Ngay sau đó, một giọng nói thê lương chấn động thiên địa:

“Bệ Hạ băng hà rồi!”

Tin tức này chẳng khác nào một tảng đá rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng, khuấy động cả Hoàng Thành.

Hùng chủ đương triều của Cổ Hoa Tiên Triều đột ngột qua đời, chẳng khác nào sợi dây căng thẳng đứt đoạn, khiến tất cả rơi vào hỗn loạn.

“Không! Bệ Hạ!”

Trong hậu cung, một bóng người nhanh như chớp bay vọt lên, lao thẳng về phía cung điện vừa sụp đổ.

Nàng có làn da trắng tựa tuyết, ngũ quan tinh xảo như được tạc từ ngọc thạch, khí chất nhu hòa mà yêu kiều, đôi mắt ngân lệ khiến lòng người rung động.

Một nam tử khoác măng bào cũng thất thân lao ra từ tầm cung, ánh mắt tràn đầy vẻ hoảng loạn:

“Không thể nào! Phụ hoàng vô địch khắp Đại Hoang Vực, ai có thể giết được người?!”

Cả Hoàng Thành rung chuyển dữ dội, vùng đất Thiên Gia vững vàng suốt hàng vạn năm, cuối cùng cũng chạm đến điểm tận cùng.

Dù cường đại đến đâu, nếu chưa thành tiên, chung quy cũng không thể chống lại sức mạnh của thời gian.

Ngay cả một bậc đế vương vô địch như Vương Thành Đạo, cuối cùng vẫn phải cúi đầu trước tuế nguyệt vô tình.

Tuế nguyệt như đao trảm thiên kiêu, cầu tiên lộ thán xinh đẹp!

Cái chết của Vương Thành Đạo, chẳng khác nào ngọn rơm cuối cùng nghiền nát vận mệnh của Cổ Hoa Tiên Triều.

Oanh!

Huyền Châu biên giới, phong vân cuộn trào, vài đạo khí tức mạnh mẽ chấn động không gian!

Không chỉ một kẻ, mà vô số Nguyên Anh Kỳ cường giả đang làm phép, ý đồ lay động đại trận bảo vệ Hoàng Thành.

Thiên địa biến sắc, từng đạo uy áp khủng bố bộc phát, khiến cả Hoàng Thành bắt đầu rung chuyển.

Một kẻ toàn thân bao phủ hắc khí, khoác trường bào tro xám, lơ lửng giữa hư không. Da hắc trắng bệch như xác chết, gương mặt tiêu tụy như kẻ đã sống quá nhiều năm cùng âm thi.

Hắn chính là Âm Khôi Tông Lão Tổ - Thực Cửu Âm!

“Vương Thành Đạo, lão quỷ ngươi thật sự đã chết rồi sao? Nếu vậy thì để ta lo liệu tang lễ cho ngươi đi!”

Ở phương Bắc Hoàng Thành, một thân ảnh cao lớn đeo sau lưng thanh hắc kiếm to lớn, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói đầy sát khí:

“Hừ! Vương Thành Đạo sẽ dễ dàng chết như vậy sao? Ta không tin!”

Người này chính là Quỷ Lệ, đại tu sĩ của Ma Đạo, kẻ sáng lập Quỷ Kiếm Môn!

Lúc này, một giọng nói vang vọng khắp không trung:

“Thời cơ đã đến! Hôm nay, phá vỡ Hóa Long Đại Trận! Dù Vương Thành Đạo có giả chết, cũng phải để hãn thân tử đạo tiêu!”

“Hương Cổ Hoa Tiên, đã đến lúc diệt vong!”

Trước trước sau sau, vậy mà chỉ trong chớp mắt đã có sáu lão quái tu vi Nguyên Anh Kỳ đồng loạt xuất hiện.

Người có tu vi cao nhất trong số đó chính là một lão giả khoác bạch bào, cưỡi trên lưng một con trâu đen. Hắn đã bước vào Nguyên Anh Trung Kỳ, khí tức cường hoành đến cực điểm, uy áp tỏa ra khiến cả không gian rung chuyển.

Sáu cường giả Nguyên Anh Kỳ đồng loạt xuất hiện, khiến cả Hoàng Thành gần như bị lật tung trong nháy mắt.

Ngoài ra, còn có vô số Kết Đan Kỳ tu sĩ bao vây xung quanh, không ngừng kích phát từng tấm phá cấm phù, nhằm rung chuyển Hóa Long Đại Trận, vốn đã tồn tại từ thời Thượng Cổ.

Dưới thế công mãnh liệt này, đại trận tưởng chừng bất khả xâm phạm lại xuất hiện một lỗ hổng. Mà lỗ hổng đó vẫn đang tiếp tục bị mở rộng!

Từ khi lập quốc đến nay, đại trận này chưa từng có dấu hiệu bị kích hoạt, vậy mà lúc này, nó lại bị phá hủy dễ như trở bàn tay!

“Thật thú vị, Vương Thành Đạo lão quỷ, ngươi thật sự đã chết rồi sao? Đến lúc này mà vẫn chưa chịu lộ mặt?”

Quỷ Lệ hí mắt lại, ánh nhìn đầy thâm trầm, chậm rãi rút Quỷ Kiếm từ sau lưng ra.

“Nếu không chắc, vậy thì thử thêm lần nữa là biết!”

Nói đoạn, Quỷ Lệ nắm chặt Quỷ Kiếm, nhắm thẳng vào lỗ hổng trên đại trận mà bổ xuống một kiếm!

Oanh!

Một luồng kiếm khí tím đen chém thẳng xuống, cung điện trong Hoàng Thành lập tức nổ tung, đại trận rạn nứt càng thêm nghiêm trọng!

“Phải hay không phải, cứ tiếp tục thì sẽ rõ!”

Thực Cửu Âm nở nụ cười đầy tà tính, hắn chỉ khẽ phất tay, từ lòng đất liền trồi lên vô số âm thi!

Chương 930

DTV EBOOK

Những tử thi này ít nhất đều đã được luyện nuôi trăm năm, không chỉ mang theo tử khí âm tà mà còn được dung hợp với khôỉ lỗi thuật, tạo ra một loại luyện thi khôỉ lỗi tà dị vô cùng.

Dù chỉ là một con, cũng đủ khiến tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cảm thấy da đầu tê dại, huống hồ ở đây lại có hàng chục bộ luyện thi khôỉ lỗi!

Dưới sự điều khiển của Thực Cửu Âm, bọn chúng tựa như có ý thức riêng, nhanh chóng lợi dụng lỗ hồng trong Hóa Long Đại Trận, bò thẳng vào bên trong Hoàng Thành!

Khung cảnh lúc này chẳng khác nào Địa Ngục Âm Tào hiện hiện giữa nhân gian!

“A a a! Cứu mạng! Mau cứu ta!”

Vô số cung nữ hoảng sợ thét lên, có kẻ trực tiếp chân mềm nhũn ngã quỵ, căn bản không thể chạy trốn!

Dù tu vi không thấp, nhưng cả đời bị giam hãm trong hoàng cung xa hoa, các nàng nào đã từng chứng kiến cảnh tượng đáng sợ đến nhường này!

Rất nhanh, một bộ luyện thi khôỉ lỗi lạnh lẽo bắt lấy một cung nữ đang nằm bất động trên mặt đất!

Ngay khi luyện thi chuẩn bị cắn xé nuốt chửng nàng, bỗng nhiên, một vệt chất lỏng màu vàng nhạt từ váy nàng thấm ra ngoài!

Nàng đã sống bao năm trong hoàng cung uy nghiêm xa hoa, vậy mà lúc này bị dọa đến mức không thể kiềm chế nổi, trực tiếp thất tiết ngay tại chỗ!

Ngay khoảnh khắc đó, từ sâu trong hoàng cung, một cột sáng thần thánh bỗng nhiên xuyên thẳng lên trời cao!

Oanh!

Trong nháy mắt, không ít người bị chấn động từ sâu trong hoàng cung thu hút sự chú ý.

“Đây là... truyền tống chi lực? Có người đang thôi động truyền tống đại trận?!”

“Ha! Vương Thành Đạo, lão quỷ người quả nhiên chưa chết! Người để mặc chúng ta phá vỡ Hóa Long Đại Trận, chẳng qua là muốn tranh thủ thời gian để đưa người kế vị đi sao?”

Trong giới trận pháp, có một quy tắc bất di bất dịch—trong cùng một khu vực, chỉ có thể có một trận pháp chủ đạo phát huy tác dụng.

Toàn bộ Hoàng Thành đều được bao phủ bởi Hóa Long Đại Trận, điều đó có nghĩa là trong phạm vi này, không thể bố trí hay kích hoạt một đại trận khác!

“Quả nhiên là thủ đoạn không tầm thường! Ngay khoảnh khắc Hóa Long Đại Trận bị phá vỡ, lập tức bày ra Truyền Tống Chi Trận, muốn lợi dụng khe hở này để đào tẩu!”

“Không ngờ trong hoàng cung vẫn còn kẻ am hiểu trận pháp đến mức này! Chiêu thức này quả thực không thể xem nhẹ!”

Nhưng mà, ở đây đều là những lão quái vật Nguyên Anh Kỳ, tu hành hàng trăm năm, từng trải thiên tân vạn khổ. Sao có thể chỉ khoanh tay đứng nhìn?

“Hừ! Muốn đào tẩu sao? Mơ tưởng!”

Quý Lệ siết chặt Quý Kiếm, trực tiếp nhắm thẳng vào cột sáng truyền tống, mạnh mẽ bổ xuống một kiếm!

Kiếm khí tung hoành, xuyên phá không trung, nhắm thẳng vào đại trận truyền tống, hòng cắt đứt đường lui của đối phương!

Nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc!

Không ai biết được, người mà Vương Thành Đạo đang muốn bảo vệ là ai, nhưng bất kể kẻ đó là ai, để hắn chạy thoát chính là hậu hoạn khôn lường!

Nhưng ngay khoảnh khắc kiếm khí sắp bổ trúng cột sáng, một tiếng hừ lạnh tràn ngập uy nghiêm vang vọng khắp thiên địa!

“Hừ!”

Thanh âm rơi xuống, một đầu Chân Long màu vàng rực rỡ bắt ngờ bay lên từ hoàng cung, uy thế trấn áp vạn vật, tựa như một sinh linh thực sự.

Chân Long ngẩng đầu, thân thể xoay tròn giữa không trung, mang theo uy lực bá đạo tuyệt luân, dùng Long Khu mạnh mẽ ngăn chặn công kích, bảo vệ Truyền Tống Đại Trận!

Bên dưới Chân Long, một thân ảnh uy nghiêm tay chấp sau lưng chậm rãi bay lên.

Hắn khoác long bào, dáng vẻ anh minh thần võ, dù đã gần chạm đến tuổi xế chiều, nhưng toàn thân không lộ ra chút gì già yếu, vẫn giữ được phong thái vương giả đỉnh cao.

Người này, chính là hùng chủ đương triều của Cổ Hoa Tiên Triều—Vương Thành Đạo!

Vương Thành Đạo bước từng bước vững chãi, giẫm lên thân Chân Long, lấy thân phận một người, đối mặt sáu tôn cường giả Nguyên Anh Kỳ!

Nếu là người bình thường rơi vào cục diện này, sợ rằng đã sớm kinh hồn bạt vía.

Nhưng Vương Thành Đạo vẫn uy nghi trầm ổn, thần sắc lạnh nhạt như nước, ánh mắt đảo qua sáu đại cường giả, tựa như đang nhìn xuống thần tử trong Tiên Triều của mình!

“Các ngươi là nghịch thần, vậy ai dám tới chiến một trận với trẫm?”

Một vị hoàng đế đã chạm đến mặt lộ, vậy mà vẫn bá đạo không gì sánh được!

Lời này vừa dứt, đám Ma Đạo tổ sư rút cuộc không thể nhịn được nữa!

“Vương Thành Đạo, tử kỳ của ngươi đã điểm! An tâm mà lên đường đi!”

Ánh mắt Quỷ Lệ lóe lên tia tàn khốc, siết chặt Quỷ Kiếm, thân ảnh lóe lên như thiểm điện, trực tiếp gây sát!

Oanh!

Linh khí trong thiên địa sôi trào dữ dội, ánh sáng trời đất bỗng trở nên ảm đạm hẳn đi.

“Nghịch thần, đáng chém!”

Vương Thành Đạo cất giọng trầm thấp, trong tay không biết từ khi nào đã xuất hiện một thanh trường kiếm hoa lệ, ánh kiếm sắc bén đến cực điểm.

Trên thân kiếm, Hoàng Đạo Long Khí cuộn cuộn bốc lên, như thể chứa đựng sức mạnh cần khôn.

Chương 931

DTV EBOOK

Tổ Hoàng Kiếm – pháp bảo truyền thừa của Cổ Hoa Tiên Triều, nay nằm trong tay Vương Thành Đạo, tỏa ra uy thế kinh thiên động địa, đối chọi gay gắt với Quỷ Lệ.

Oanh!

Quỷ Kiếm và Tổ Hoàng Kiếm va chạm, kiếm khí tỏa ra làm rung chuyển toàn bộ không gian! Chỉ riêng kinh khí rò rỉ đã đủ để san bằng vô số cung điện trong Hoàng Thành.

Ngay khoảnh khắc đó, Tổ Hoàng Kiếm chấn động mạnh mẽ, trên lưỡi kiếm Hoàng Đạo Long Khí bộc phát, phản kích mãnh liệt!

Quỷ Kiếm Môn chi chủ - Quỷ Lệ, đường đường là Ma Đạo cường giả Nguyên Anh Kỳ, vậy mà bị đánh bay ra ngoài một cách ngạnh sinh sinh!

Phanh!

Thân thể hần lao thẳng vào một cung điện, đập nát cả tòa kiến trúc, gạch đá vỡ vụn tung tóe.

Nhưng Vương Thành Đạo không tiếp tục truy sát, chỉ lạnh nhạt thu kiếm, ánh mắt uy nghiêm quét nhìn năm vị Nguyên Anh Kỳ còn lại.

Trên không trung, một lão giả khoác huyết y, ánh mắt âm trầm, nhếch môi cười lạnh:

“Sớm nghe nói dưới Hoàng Thành có một long mạch, Vương Thành Đạo, người bây giờ chẳng qua chỉ mượn nhờ long mạch để giữ gìn hoàng uy mà thôi.”

Mọi người đều rõ, Chân Long màu vàng bay lượn trên trời kia không phải là Chân Long thực sự, mà chỉ là Hoàng Đạo Long Khí từ long mạch ngưng tụ mà thành.

Bởi vì trong phạm giới, Chân Long thực thụ là sự tồn tại bất khả xâm phạm!

“Ngươi không phục? Lại đây, trẫm chém ngươi!”

Vương Thành Đạo trầm giọng quát lớn, sát khí bùng bùng.

Huyết Linh Tông tổ sư phá lên cười:

“Chư vị, hay là cùng nhau ra tay đi. Ai giết được Vương Thành Đạo, Tổ Hoàng Kiếm trong tay hắn sẽ thuộc về người đó!”

Lời này vừa thốt ra, không chỉ Ma Đạo, mà ngay cả những Nguyên Anh Kỳ tổ sư của Chính Đạo cũng ánh lên vẻ dao động.

Tổ Hoàng Kiếm, chính là pháp bảo trấn quốc của Cổ Hoa Tiên Triều, được Thái Tổ Hoàng Đế đúc luyện, lại trải qua hàng vạn năm Hoàng Đạo Long Khí tôi luyện trong long mạch, sớm đã tiếp cận cảnh giới thông linh.

Đây tuyệt đối là một trong những bảo vật trân quý nhất của Tiên Triều. Nếu có thể đoạt lấy, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên vượt bậc!

Lập tức, năm vị lão quái Nguyên Anh Kỳ đồng loạt xuất thủ!

Khoảnh khắc đó, linh khí thiên địa rung chuyển, không gian như thể rơi vào chân không, ngay cả trời đất cũng như ngừng lại trong giây lát.

“Giết!”

Vương Thành Đạo không hề nao núng!

Dù một mình đối đầu với năm đại cường giả, hắn vẫn bá đạo như cũ, ngạo nghễ bất bại!

Lập tức, cả Hoàng Thành long trời lở đất!

Dư ba kiếm khí ngập trời như đại dương cuộn trào, xông thẳng về bốn phương tám hướng!

Chân Long màu vàng găm vang, thân hình khổng lồ bay lượn giữa bầu trời, cùng Tổ Hoàng Kiếm hợp thành bức tường hoàng đạo, trấn áp vạn vật!

Ngoài Hoàng Thành, vô số Kết Đan Kỳ chân nhân không dám lại gần, trong lòng chỉ biết rung mình run rẩy.

Nhưng dù Vương Thành Đạo mạnh mẽ đến đâu, hắn vẫn chỉ có một mình!

“Đàn sói phệ hổ!”

Dù là kẻ cường đại nhất, cũng không thể đơn độc đấu với năm đại cường giả cùng cảnh giới!

Huống hồ, Vương Thành Đạo đã không còn ở thời kỳ đỉnh cao!

Dù hắn có quay lại thời hoàng kim, cũng không thể lấy một địch năm trong trận chiến này.

“Trẫm không cam lòng!”

“Tổ Hoàng Kiếm, há có thể rơi vào tay lũ nghịch thần các ngươi!”

Tiếng gầm thét đầy phần nộ vang vọng thiên địa!

Ngay khoảnh khắc đó, trong Hoàng Thành, một tiếng nổ kinh thiên vang lên!

Oanh!

Kình lực cuồng bạo quét sạch mọi thứ, san bằng tất cả!

Tường đỏ, mái vàng của Hoàng Thành, từng tượng đài huy hoàng, tất cả đều hóa thành tro bụi!

Lúc này, trong vùng hoang tàn đổ nát, một luồng kim quang chói lóa bỗng nhiên lóe lên!

Tổ Hoàng Kiếm, tựa như một con Chân Long chân chính, xé rách không gian, bay thẳng vào hư vô, biến mất không dấu vết!

“Đáng chết! Lão quỷ Vương Thành Đạo này, thà chết cũng muốn đưa tiễn Tổ Hoàng Kiếm!”

Có kẻ nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt tràn đầy tiếc nuối.

“Đó là bảo vật trấn quốc của Cổ Hoa Tiên Triều, chỉ có hoàng tộc đời sau mới có thể nắm giữ! Không ngờ lại bị đưa đi ngay trước mắt chúng ta!”

Nhưng dù vậy, hiện tại cũng không phải lúc tiếc nuối.

“Lật tung toàn bộ Hoàng Thành, ta muốn biết, rốt cuộc lão quỷ này đã đưa tiền ai!”

“Chẳng lẽ là Thái Tử? Nhưng tên Hoàng Thái Tử kia chẳng phải chỉ là một phế vật tứ linh căn sao?”

...

Dưới ánh mắt tham lam của những Nguyên Anh Kỳ tu sĩ, Hoàng Thành từng huy hoàng vô song, nay đã hóa thành một mảnh phế tích.

Từ hôm nay trở đi, một đế quốc vô địch từng độc tôn Đại Hoang Vực, nay chính thức bị xóa tên khỏi lịch sử!

Về sau, Đại Hoang Vực cũng mở ra một chương sử mới.

Chương 932

DTV EBOOK

Tại Nam Dương Linh Phong, Lý Thanh vừa mới đột phá thành công nhưng vẫn chưa vội xuất quan.

Không phải vì muốn củng cố cảnh giới. Lần này, hắn thuận lợi tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ, giống như nước chảy thành sông, khí tức ổn định, căn cơ vững chắc, không cần mất công điều chỉnh.

Lý Thanh xếp bằng trên bờ đoàn thanh tâm, dáng ngồi bất động như một cây tùng già trăm năm, khí thế trầm ổn, nhập định mà không chút xao động.

Chỉ là, trạng thái này duy trì chưa được bao lâu, lông mày hắn chợt nhíu chặt.

“Tê!”

Mi tâm đau nhói một trận, ngay sau đó là một cơn hoa mắt, chóng mặt dữ dội.

Cơn đau không kéo dài quá lâu. Lý Thanh lập tức lấy ra một viên linh đan màu đồng cổ từ trong người, vận linh lực thôi động, bắt đầu tế luyện.

Linh linh linh!

Tiếng chuông trong trẻo vang vọng khắp động phủ. Cơn đau đớn vừa rồi lan khắp đầu hắn cũng nhanh chóng tan biến.

“Hô! Cái này... hồn đan chi pháp thật sự không dễ tu luyện, trách không được Võ Nguyên tiền bối lại vì nó mà lâm vào điên loạn.”

Không sai, lúc này đây, Lý Thanh đang thử tu luyện hồn đan chi pháp lần đầu tiên.

Bí pháp này vốn là một phần trong Kết Đan bí thuật, năm xưa hắn lấy được từ tay trưởng lão Võ Nguyên của Lăng Vân Tông. Nhưng mức độ khó khăn của nó lại vượt xa tưởng tượng, khiến Lý Thanh cũng phải chặc lưỡi cảm thán.

“Chỉ mới thử lần đầu đã phải chịu loại đau đớn khủng khiếp này. Nếu không có dưỡng hồn linh, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ ta cũng chẳng thoát khỏi cảnh điên loạn như Võ Nguyên tiền bối.”

Lý Thanh khẽ cười khỏ, ngắm nghía viên dưỡng hồn linh trong tay rồi trân trọng cất kỹ.

Thần hồn của hần hiện tại đã mạnh hơn không ít so với những tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ bình thường. Công dụng của dưỡng hồn linh với hần cũng dần suy giảm, nhưng ít nhất, nó vẫn giúp hần tránh khỏi tổn thương thần hồn khi tu luyện hồn đan chi pháp.

Dẫu vậy, dù có linh đan hộ thân, hần cũng không chọn tiếp tục tu luyện.

“Hồn đan bí thuật không thể thành tựu trong một sớm một chiều. Phải kiên trì, chậm rãi tiến từng bước. Lời dạy của Võ Nguyên tiền bối không thể quên.”

Dục tốc bất đạt. Nếu tu luyện thành công, pháp môn này có thể gia tăng xác suất Kết Đan đáng kể, nhưng muốn nhanh chóng lĩnh hội thì chỉ là chuyện viển vông.

Lý Thanh hiểu rõ mình không phải thiên tài ngút trời như Võ Nguyên tiền bối, tư chất của hần chỉ ở mức trung bình, xa xa không thể sánh bằng.

Chính vì thế, hần không dám nóng vội, nếu không, không chừng lại tự đẩy bản thân vào đường chết.

“Thôi, lần bế quan này đã kéo dài hai năm. Đột phá cũng đã hoàn thành, giờ nên ra ngoài đi dạo một chút.”

Vừa nói, Lý Thanh vừa đứng dậy, vươn vai giãn gân cốt.

Hần cất bỏ đoàn tĩnh tâm vào túi trữ vật, sau đó một bước bước ra khỏi động phủ.

Vừa ra đến cửa động, hần liền trông thấy vài phong linh tin nằm im lìm trong đám cỏ. Vì có cấm chế bảo vệ, chúng không hề bị hư hại do gió mưa.

“Hai năm rồi chưa từng xuất quan, không biết chợ đen dạo này thế nào...”

Vừa nói, hắn vừa nhặt đồng linh tin lên, mở ra xem xét.

Tất cả đều là thư do Trương Đạt gửi đến. Trong hai năm qua, chợ đen vẫn do hắn phụ trách quản lý.

Đương nhiên, định kỳ vẫn tổ chức hội giao dịch chợ đen, việc này chưa bao giờ gián đoạn. Trước khi bế quan, Lý Thanh đã giao hết mười mấy viên Nhất Giai Xích Tinh còn lại trong tay cho Trương Đạt.

Ngoài ra, những chiến lợi phẩm mà hắn từng đoạt được từ các trưởng lão của Thượng Thanh Tông, những thứ không cần thiết, hắn cũng đem giao cho Trương Đạt đầu giá.

Trong thời gian đó, Thẩm Ngưng Băng thỉnh thoảng sẽ xuất quan để giám sát tình hình chợ đen. Vì vậy, Lý Thanh cũng không lo Trương Đạt làm ra chuyện gì bất chính.

“Nghỉ người thì không dùng, đã dùng thì không nghỉ. Đạo lý này ta hiểu rõ.”

Vài phong linh tin ghi chép lại tình hình chợ đen trong hai năm qua.

Lý Thanh đọc lướt qua, ánh mắt lóe lên một tia trầm ngâm.

“Xem ra... không có Nhị Giai Xích Tinh, vậy thì chắc hắn cũng chẳng đổi được thứ gì tốt.”

Một bên đọc nội dung trong thư, một bên Lý Thanh không khỏi cảm thán.

“Vật hiếm thì quý.”

Trước kia, khi Nhất Giai Xích Tinh mới xuất hiện, nó có thể đổi được Tử Phủ linh dịch cùng ngàn năm linh sữa—dù số lượng không nhiều, nhưng giá trị tuyệt đối vượt xa mong đợi.

Nhưng từ khi Nhị Giai Xích Tinh xuất hiện, giá trị của Nhất Giai Xích Tinh đương nhiên bị giảm sút ít nhiều.

Đối với điều này, Lý Thanh cũng không thấy quá bất ngờ.

“Có ý tứ, lại có ba đứa cô nhi chạm đến bậc cửa Hóa Kinh? Tư chất tập võ của bọn chúng cũng quá kinh người rồi!”

Lý Thanh trợn mắt, không nghĩ tới nhóm cô nhi mà hắn thu nhận để làm việc vặt trước đây, vậy mà lại có ba người sắp

bước vào cấp độ Hóa Kinh Võ Đạo.

Điều này khiến hắn cực kỳ chấn động, thậm chí còn nhanh hơn tốc độ của hắn năm xưa!

Chương 933

DTV EBOOK

“Đại Hoang Vực địa linh nhân kiệt, nơi đây có vô số dược thảo trăm năm, thêm vào đó là một hệ thống truyền thừa Võ Đạo hoàn chỉnh, lại thêm hai tấm đơn thuốc rượu thuốc ta đưa cho bọn chúng. Có được thành tựu này cũng không phải điều quá khó hiểu.”

Dù là tu luyện Võ Đạo, nhưng những đứa nhỏ này vẫn thường xuyên tiếp xúc với tu tiên giả, tất nhiên cũng có thể nhận được không ít lợi ích.

Võ Đạo phát triển nhanh chóng, không có gì lạ.

Nghĩ đến những điều kiện này, chút không phục trong lòng Lý Thanh cũng dần lắng xuống.

Năm xưa, hắn tu luyện trong hoàn cảnh kém xa lũ nhóc này, cái gì cũng phải tự mình tìm tòi. Ngay cả muốn ủ hai vạc rượu thuốc, cũng tốn vô số công sức.

Nhưng cũng nhờ những kinh nghiệm đó, hắn mới khai sáng ra Vô Cực Công!

Những cô nhi này, chẳng qua chỉ đang đứng trên vai người khổng lồ mà thôi.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh thoáng trầm ngâm.

“Nếu đã có người đạt đến bậc cửa tu hành Khí Huyết Võ Đạo, vậy con đường này cũng có thể truyền xuống rồi.”

Một khi bước vào Khí Huyết Võ Đạo, chiến lực của võ giả sẽ tăng vọt. Khi ấy, ngay cả đối mặt với tu tiên giả, bọn họ cũng không hề lép vế!

Nói xong, Lý Thanh tiếp tục lật xem những phong thư khác.

Trong thư, Trương Đạt đề cập đến rất nhiều chuyện.

Hiện tại, tại Cự Lộc Châu, có vài tu tiên gia tộc đang âm thầm điều tra bối cảnh chợ đen, hy vọng có thể thiết lập một con

đường giao dịch ổn định để thu mua Xích Tinh.

Trong đó, Triệu Gia, tu tiên thế gia số một tại Cự Lộc Châu, và Ngự Thú Hà Gia đều có liên quan. Tổng cộng có bốn tu tiên gia tộc đã bày tỏ ý định hợp tác.

Ngoài ra, còn có hai kẻ thần bí thường xuyên nghe ngóng về chợ đen.

Hai kẻ đội mũ rộng vành.

Nhìn thấy những chữ này, trong đầu Lý Thanh lập tức hiện lên hình ảnh của bọn chúng.

“Không sai, chính là hai kẻ thần bí kia, những kẻ có nhu cầu cấp thiết với Xích Tinh!”

Hai người này xuất thủ cực kỳ hào phóng, thậm chí còn lấy ra cả Tử Phủ linh dịch để trao đổi. Điều này để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng hắn.

“Những kẻ này, rốt cuộc ai có thiện ý, ai lại mang ác ý đây?”

Khóe miệng Lý Thanh chậm rãi nhếch lên, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Trong phong thư cuối cùng, Trương Đạt nhắc đến một chuyện riêng.

Hắn mong rằng Lý Thanh có thể nhanh chóng giúp hắn luyện chế một bộ tay giả phù hợp, bởi vì... không có tứ chi thực sự quá bất tiện.

“Chậc, ta suýt nữa thì quên mất chuyện này.”

Lý Thanh lắc đầu bật cười.

Xem ra, tại Đại Hoang Vực, dược liệu giúp đoạn thể trọng sinh không hề phổ biến. Bằng chứng là hai năm nay, ngay cả Trương Đạt cũng không thể thu thập nổi.

Nhìn vào công sức hắn đã bỏ ra để quản lý chợ đen suốt thời gian qua, Lý Thanh quyết định sẽ giúp hắn luyện chế một bộ pháp khí tứ chi.

Kỳ thực, ý tưởng này hắn đã sớm nghĩ đến từ lâu.

Thân là người xuyên việt, làm sao hắn có thể không cân nhắc đến việc vũ trang cơ thể bằng pháp khí?

“Luyện chế một bộ phận cơ thể thành pháp khí. Nhờ có thần thức, ta không cần lo lắng đến vấn đề kết nối thần kinh.”

“Xét theo một nghĩa nào đó... đây có được xem là một kiểu ‘cơ giới phi thăng’ không nhỉ?”

Càng nghĩ, Lý Thanh càng cảm thấy con đường này khả thi.

Dù sao, dù có Luyện Thể đến đâu, huyết nhục chi khu cũng không thể sánh với pháp khí luyện chế từ linh tài!

Oanh!

Bên trong động phủ, Tiên Thiên Chân Hỏa hùng hực bùng cháy. Một đoạn kim loại hình cánh tay đang dần dần được nung chảy, giống như một khối linh kim đang được rèn đúc.

Lý Thanh đang luyện chế tứ chi giả cho Trương Đạt. Hắn đặc biệt sử dụng chính Tiên Thiên Chân Hỏa của bản thân thay vì U Minh Lãnh Hỏa, nguyên nhân là do đặc tính của loại hỏa này.

Dù sao, tứ chi giả này là để kết nối trực tiếp với cơ thể Trương Đạt. Khi đó, hắn cần dùng thần thức để điều khiển, thay thế cho các dây thần kinh trong máu thịt. Mà U Minh Lãnh Hỏa lại có tác dụng khắc chế thần thức rất mạnh. Vạn nhất đến lúc đó Trương Đạt không thể kết nối với nó, vậy thì đúng là một chuyện vô cùng phiền toái.

Ngoài ra, pháp khí luyện chế bằng U Minh Lãnh Hỏa sẽ mang theo Huyền Âm chi khí. Đối với pháp bảo chiến đấu thì không sao, nhưng dùng làm tứ chi giả thì sẽ khiến người ta cảm thấy khó chịu.

“Không biết nếu chế tạo tứ chi giả từ linh kim, thì nó có được tính là pháp khí không nhỉ?”

Lý Thanh lẩm bẩm, đồng thời gia tăng hỏa hầu cho Tiên Thiên Chân Hỏa.

Bây giờ hắn đã bước vào Trúc Cơ hậu kỳ, chân nguyên trong cơ thể dồi dào hơn rất nhiều, không còn túng quẫn như khi vừa đột phá Trúc Cơ sơ kỳ. Nhờ đó, hắn có thể duy trì hỏa lực mạnh hơn trong thời gian dài.

Ngon lửa bùng cháy dữ dội, dần dần thu lại, để lộ ra một cánh tay giả đã thành hình.

“Được rồi, cứ coi nó như một món pháp khí mà luyện đi!”

Chương 934

DTV EBOOK

Nói xong, Lý Thanh liền rút Du Long Chủy ra, bắt đầu khắc họa hoa văn lên tứ chi giả. Hắn chế tác phần khớp nối cực kỳ tinh vi, còn phần tượng trưng cho cẳng tay kim loại thì kết hợp với một số chi tiết mạ vàng, tạo thành gân cốt linh động.

Bề ngoài của nó giống như một cánh tay con người, không khác biệt chút nào!

Không phải vì Lý Thanh tinh thông cơ khí hay công trình học gì cả, mà tất cả là nhờ thần thức cường đại của hắn.

Hắn chỉ cần nội thị cơ thể mình là có thể mô phỏng chính xác cấu tạo cánh tay người, sau đó dựa vào đó mà chế tạo ra một cánh tay linh kim hoàn mỹ.

Cuối cùng, hắn hạ nhất dao tạo hình cuối cùng. Như vậy, phần tạo hình sơ bộ của tứ chi giả đã hoàn thành.

“Tiếp theo là Thôi Linh, sau đó khắc linh văn. Cánh tay này có linh tính không tệ, có thể cân nhắc khắc thêm một số linh văn cường hóa uy năng!”

Vừa nghĩ đến đây, trong đầu Lý Thanh lập tức tuôn trào vô số ý tưởng.

Vậy nên khắc linh văn gì lên cánh tay này đây?

Điều đầu tiên hắn nghĩ đến chính là các loại linh văn thuộc tính Kim. Loại linh văn này có thể ban cho pháp khí đặc tính sắc bén vô song, không gì không chém được, không gì không phá nổi!

Thử tưởng tượng mà xem, nếu sau này Trương Đạt gặp phải một thể tu cường đại, mà đối phương lại bất ngờ áp sát hắn.

Lúc này, việc sử dụng pháp khí để chống đỡ có thể đã quá muộn, nhưng nếu trên tay có một lưỡi dao sắc bén bất ngờ bật ra...

“Sát chiêu bất ngờ! Không tệ, cứ theo phương án này mà làm. Còn phần chân giả thì có thể khắc một số linh văn giúp tăng tốc độ di chuyển!”

Nói là làm, Lý Thanh lập tức bắt đầu quá trình Thối Linh cho cánh tay giả. Sau khi hoàn thành, hắn nhanh chóng chuyển sang bước khắc linh văn.

Thời gian ba ngày cứ thế trôi qua.

Hưu!

Một đạo kim quang sắc bén bỗng lóe lên trong động phủ của Lý Thanh!

Ngay sau đó, trên vách tường liền xuất hiện một vết cắt sâu hoắm!

【 Luyện chế thành công thượng phẩm tứ chi giả: Ban thưởng tuổi thọ ba mươi lăm năm! 】

Ban thưởng tuổi thọ khi luyện chế tứ chi giả có phần thấp hơn so với một kiện thượng phẩm pháp khí thông thường. Tuy nhiên, Lý Thanh cũng không quá để tâm đến chuyện này. Hắn chỉ lặng lẽ quan sát vết cắt sâu hoắm trên vách tường, trầm ngâm suy nghĩ.

“Uy lực không thể so với pháp khí thượng phẩm chân chính. Dù sao, ta cũng phải cân nhắc đến khả năng dung hợp với nhục thân, không thể cứ đối đãi nó như một món pháp khí thông thường mà luyện chế.”

“Nhưng chỉ cần Trương Đạt làm quen với nó, thường xuyên ôn dưỡng, thì chẳng khác gì một cánh tay thật. Hơn nữa, còn là một phiên bản được gia cường!”

Lý Thanh hài lòng gật đầu. Hắn dự định để Trương Đạt tự mình trải nghiệm xem cảm giác thế nào. Nếu không có vấn đề gì, thì từ biểu hiện của Trương Đạt, hắn sẽ cân nhắc có nên luyện chế thêm những bộ phận tứ chi giả khác hay không.

“Về sau cũng có thể suy nghĩ đến việc chế tạo một bộ tứ chi giả pháp khí cho chính mình. Hoặc đơn giản hơn, chỉ là một lớp vỏ ngoài bằng linh kim, có thể dùng pháp lực để thúc đẩy!”

Nói rồi, Lý Thanh thu lại tứ chi giả, sau đó bước ra khỏi động phủ.

Nam Dương Linh Phong vẫn như cũ, trời trong xanh, khí trời tươi mát. Gió nhẹ thổi qua, lướt qua khuôn mặt Lý Thanh, làm những sợi tóc hắc khế lay động.

Giờ đây, hắc đã bước vào Trúc Cơ hậu kỳ, tâm cảnh cũng trở nên bình thản hơn.

Trước mắt hắc chính là một cảnh giới cao hơn—Kết Đan!

Khi mới bước chân vào con đường tu tiên, ba chữ “Kết Đan kỳ” đối với hắc từng xa vời đến mức không thể chạm tới.

Nhưng hiện tại, khoảng cách ấy chỉ còn một bước.

Đương nhiên, một bước này, đối với hầu hết tu sĩ mà nói, chẳng khác nào một ranh giới thiên địa khó có thể vượt qua!

Lý Thanh cũng không ngoại lệ.

“Kết Đan... từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu người đã dừng bước tại đây. Chỉ có những kẻ đủ tư cách vượt qua mới có thể xưng là nhân kiệt chân chính!”

Nếu không thể bước qua, thì cũng chỉ là một nắm xương khô mà thôi.

Một bước lên thiên đường, một bước rơi xuống địa ngục! Những lời này dùng để hình dung Kết Đan kỳ, e rằng còn chưa đủ!

Khi đột phá Trúc Cơ, ít ra còn có Trúc Cơ Đan làm cứu tinh cuối cùng. Cho dù thất bại, vẫn có thể bảo toàn mạng sống.

Nhưng Kết Đan lại hoàn toàn khác biệt! Ngay cả ở Đại Hoang Vực, hắc cũng chưa từng nghe nói có loại đan dược nào có thể bảo đảm cơ thể nguyên vẹn khi Kết Đan thất bại.

Cùng lắm chỉ có một số đan dược có thể gia tăng tỷ lệ thành công một chút. Nhưng nếu thất bại, kết cục vẫn là thân tử đạo tiêu!

“Chỉ có thể đi từng bước mà tính từng bước! Trước tiên, ta phải đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong, bước vào trạng thái ‘giả đan kỳ’, sau đó tìm cách thu thập thật nhiều Kết Đan linh vật.”

Chương 935

DTV EBOOK

Trong thiên địa, linh vật giúp Kết Đan thành công không chỉ có một loại.

Tử Phủ Linh Dịch và Âm Dương Linh Dịch là hai loại nổi danh nhất, đồng thời cũng là hiệu quả tốt nhất.

Ngoài ra, còn có những linh vật khác như Huyền Hỏa Bảo Dịch, Thanh Ngọc Linh Thủy, v.v...

Những linh vật này có hiệu quả yếu hơn một chút, nhưng không quý hiếm như Tử Phủ Linh Dịch hay Âm Dương Linh Dịch. Nếu chịu bỏ công tìm kiếm, vẫn có cơ hội mua được.

Không ít tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ xuất thân giàu có, khi thử đột phá Kết Đan, cũng thường lựa chọn những linh vật này.

“Hiện tại trong tay ta cũng có kha khá Linh Thạch. Tính cả số tiền kiếm được từ chợ đen, cũng đủ để mua một số Kết Đan linh vật hạng hai.”

“Kết Đan linh vật có thể phối hợp sử dụng nhiều loại cùng lúc. Nếu ta thu thập đủ số lượng, lại kết hợp với thuật Luyện Hồn Đan, hẳn có thể gia tăng đáng kể tỷ lệ thành công!”

Lý Thanh tự nhủ, rồi nhẹ nhàng phi thân lên không trung. Dưới chân hắn, một kiện pháp khí phi hành lóe sáng, đưa hắn lao vút về phía Hướng Dương Thành.

Hai năm chưa từng xuất quan, cũng đến lúc nên ghé qua chợ đen một chuyến, xem thử tình hình hiện tại của Đại Hoang Vực thế nào rồi!

Lại một lần nữa bước vào chợ đen, Lý Thanh không khỏi kinh ngạc trước khung cảnh của quảng trường dưới lòng đất này.

Hai năm trước, nơi đây tuy đã được cải tạo sơ bộ thành chợ đen, lác đác vài gian hàng bày bán dọc đường, nhưng nhìn chung vẫn còn hoang vắng, tiêu điều.

Vậy mà giờ đây, quảng trường vốn lạnh lẽo này lại mọc lên hàng loạt cửa hàng san sát, dòng người lui tới không hề ít. Phóng mắt nhìn khắp nơi, ít nhất cũng có mấy trăm tu sĩ đang dạo bước.

Sự náo nhiệt gần như có thể sánh với một phường thị bình thường!

Dĩ nhiên, điểm khác biệt lớn nhất so với phường thị phổ thông chính là ở đây, ai nấy đều che giấu khuôn mặt, ẩn giấu khí tức, cố gắng giấu kín thân phận của mình.

“Hai năm không gặp, nơi này lại khiến ta có cảm giác như đã trải qua mấy đời vậy.”

Lý Thanh tặc lưỡi cảm thán, sau đó kéo thấp mũ trùm áo khoác, lặng lẽ đi sâu vào chợ đen.

“Đề Lão Trương ra gặp ta.”

Ở một góc khuất trong chợ đen, hắn tiện tay kéo một gã võ giả tuần tra, lạnh nhạt nói, đồng thời giơ ra lệnh bài của mình.

Những cô nhi được hắn thu nhận năm xưa, giờ đây đều đã trưởng thành. Nhờ khổ luyện võ đạo quanh năm, trên mặt bọn họ không còn vẻ non nớt ngày nào, thay vào đó là sự chững chạc và cương nghị.

“Gặp qua đại nhân!”

Thiếu niên trước mặt vừa nhìn thấy lệnh bài liền sáng mắt, chuẩn bị quỳ xuống hành lễ với Lý Thanh.

Nhưng hắn lập tức bị Lý Thanh giơ tay đỡ lại, không để quỳ.

“Người tập võ, há có thể tùy tiện khúm núm?”

Lý Thanh thản nhiên nói.

Lời này vừa thốt ra, thiếu niên lập tức lộ vẻ kích động.

“Tiên sư đại nhân, thật sự là ngài!”

Vừa rồi chính là ám hiệu xác nhận thân phận. Nếu kẻ cầm lệnh bài không ngăn cản bọn họ quỳ xuống, vậy chắc chắn là giả mạo!

“Đúng vậy. Lão Trương đâu? Ta muốn gặp hắn.”

Nghe vậy, thiếu niên lập tức dẫn đường, đưa Lý Thanh vào một mật thất dưới lòng đất trong chợ đen.

Bên trong tối đen như mực, gần như không có lấy một tia sáng.

Một lúc sau, từ phía trước truyền đến âm thanh lộc cộc, lộc cộc.

Không lâu sau, một chiếc xe lăn bằng gỗ xuất hiện. Trên xe, một nam nhân mất cả tứ chi chậm rãi được hai võ giả đẩy ra.

“Không tệ, Lão Trương, chợ đen giao cho người quản lý đúng là không sai. Trật tự đâu ra đó, gọn gàng rõ ràng.”

Lý Thanh trêu ghẹo một câu.

Ngồi trên xe lăn, Trương Đạt sau khi cảm nhận được khí tức trên người Lý Thanh thì không khỏi chấn động.

Giờ đây, Lý Thanh vậy mà đã đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ!

Tốc độ quá kinh người!

“Đi làm việc đi, ta có chuyện muốn bàn với Lão Trương.”

Lý Thanh phát tay, ra hiệu cho mấy người còn lại rời đi.

Đợi đến khi những cô nhi kia đã đi xa, Trương Đạt mới lộ ra nụ cười, nịnh nọt nói:

“Chúc mừng Lý Đại Sư tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ!”

“Haha, đừng nói mấy lời sáo rỗng đó.”

“Yên tâm đi, chợ đen bây giờ có quy củ như vậy, đều nhờ vào hai năm qua người cẩn trọng quản lý. Ta đều nhìn thấy cả.”

“Nhìn xem, cánh tay giả này thế nào? Ta đã tốn không ít công sức mới luyện chế ra cho người đây.”

Vừa nói, Lý Thanh vừa tự tay giúp Trương Đạt lắp đặt cánh tay giả vào bên vai phải.

Toàn bộ cánh tay hiện lên màu bạc ánh kim, các khớp nối tinh xảo đến mức chỉ cần nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy kỹ thuật luyện khí vô cùng tinh tế.

Cánh tay giả mang đậm phong cách cơ giới, hoàn toàn khác xa so với pháp khí truyền thống của thế giới này. Ngoại trừ vài

đường vân linh văn ẩn hiện, nó không hề có vẻ ngoài giống pháp khí thông thường.

Trên lòng bàn tay, mấy đạo linh văn kéo dài từ đầu đến cuối cánh tay, lóe lên ánh sáng nhàn nhạt.

Chương 936

DTV EBOOK

“Thử đi, dùng thần thức kết nối xem, hẳn là có thể điều khiển tự nhiên.”

“Không chỉ vậy, ta còn khắc họa lên đó mấy đạo linh văn thuộc tính Kim, phẩm chất hoàn toàn có thể sánh ngang với pháp khí cao cấp.”

Lời vừa dứt, tiếng tạch tạch vang lên.

Cánh tay giả lập tức cố định vào bờ vai phải của Trương Đạt.

Nghe vậy, Trương Đạt thử đưa thần thức vào bên trong.

Ngay lập tức, cánh tay máy vốn cứng nhắc liền bắt đầu chuyển động. Ngón tay nhúc nhích nhịp nhàng, linh hoạt vô cùng!

“Chuyện này... thật thần kỳ!”

Giờ phút này, Trương Đạt hoàn toàn bị luyện khí tạo nghệ của Lý Thanh làm cho kinh sợ!

Cánh tay giả này không hề mang đến cảm giác xa lạ hay cứng nhắc, ngược lại, gần như chẳng khác gì cánh tay thật!

“Thường xuyên dùng chân nguyên của bản thân ôn dưỡng, làm quen nhiều hơn, sẽ nhanh chóng thích nghi như tay thật thôi.”

“Tốt, không cần nói cảm ơn. Ba kiện tứ chi giả còn lại ta sẽ từ từ luyện chế giúp ngươi. Giờ thì, nói cho ta nghe tình hình của chợ đen hai năm qua đi.”

Nói đoạn, Trương Đạt rút từ bên hông ra một túi trữ vật, dùng cánh tay giả đưa cho Lý Thanh.

Lý Đại Sư, chợ đen hai năm nay tất cả khoản thu nhập và linh thạch đều ở đây!

Lý Thanh tiếp nhận túi trữ vật nặng trĩu, vừa gật đầu, vừa dùng thần thức quét qua bên trong.

Tổng cộng có gần 4000 khối linh thạch!

Số lượng này tuyệt đối không nhỏ, mà quan trọng hơn, đây hoàn toàn là phần lợi nhuận thuộc về hắn.

Trong hai năm qua, Thẩm Ngưng Băng không bẻ tử quan, cứ cách một khoảng thời gian sẽ lấy đi phần linh thạch thuộc về nàng. Ngoài ra, cô nhi viện trong chợ đen và Trương Đạt cũng được chia một phần lợi nhuận.

Trừ đi tất cả chi phí duy trì hoạt động, phần còn lại hoàn toàn thuộc về Lý Thanh, tổng cộng vẫn có gần 4000 khối linh thạch!

Không thể không nói, lợi nhuận từ chợ đen đúng là kinh người!

Dĩ nhiên, với Lý Thanh hiện tại, số lượng linh thạch này đã không còn là thứ hắn để tâm quá nhiều. Hắn chỉ tùy ý liếc qua rồi lập tức hỏi:

“Hai năm nay, Đại Hoang Vực có biến cố gì lớn không?”

Vừa nghe câu này, sắc mặt Trương Đạt khẽ biến đổi.

“Đúng rồi, ngay sáng nay, ta vừa nhận được một phong mật tín!”

Chợ đen từ lâu đã có hệ thống tình báo riêng, đây chính là kế hoạch mà trước khi bẻ quan, Lý Thanh đã giao cho Trương Đạt thực hiện.

Chỉ có mở rộng mạng lưới tình báo, thu thập càng nhiều tin tức, chợ đen mới có thể đứng vững và phát triển lâu dài.

Lý Thanh tiếp nhận mật tín từ tay Trương Đạt, lập tức dùng thần thức xem xét.

Trong nháy mắt, vẻ mặt hắn khẽ biến đổi.

Chính - Ma hai đạo liên thủ, vây công Cổ Hoa Tiên Triều, triệt để diệt vong!

“Tê!”

“Đây đúng là một sự kiện chấn động trời đất, Cổ Hoa Tiên Triều vậy mà thực sự bị hủy diệt!”

Lý Thanh hạ thấp giọng, nhưng trong lời nói lại không giấu nổi sự kinh ngạc.

Dù bản thân không có ấn tượng sâu sắc với thế lực này, nhưng từng nghe người khác nhắc đến, hẳn vẫn hiểu rõ Cổ Hoa Tiên Triều cường đại đến mức nào.

Ngay lập tức, vô số suy nghĩ hiện lên trong đầu hắn.

“Không còn Cổ Hoa Tiên Triều, liệu Đại Hoang Vực có thực sự bình lặng?”

“Từ xưa, Chính - Ma bất lưỡng lập. Hai phe liên thủ chỉ vì trước mắt có chung một đại địch. Nhưng một khi mối đe dọa này biến mất, liệu chúng có tiếp tục bắt tay hay không?”

“Rất có thể trong tương lai không xa, chính - ma hai đạo sẽ lại một lần nữa khai chiến! Phải sớm chuẩn bị sẵn sàng!”

Ánh mắt Lý Thanh dần trở nên sâu thẳm, trong đầu nhanh chóng suy tính.

Tiên Triều sụp đổ, tiếp theo chắc chắn là giai đoạn phân chia chiến lợi phẩm của chính - ma hai đạo.

Quá trình này tuyệt đối không thể yên bình!

Chỉ cần tồn tại lợi ích, chắc chắn sẽ có tranh đoạt. Điều này là không thể nghi ngờ.

Chỉ cần nhớ lại hai năm trước, tại Cự Lộc Châu, vụ việc Đại Mộ của các Vương Hầu suýt chút nữa đã dẫn đến cuộc chiến giữa Âm Khôi Tông và Quỷ Kiếm Môn – hai thế lực Ma Đạo.

Mà giờ đây, Cổ Hoa Tiên Triều bị hủy diệt, lợi ích bị cuốn vào cuộc chiến càng không lồ hơn!

Không nói đâu xa, chỉ riêng việc hoàng thất Cổ Hoa Tiên Triều ưa thích thổ táng, thì những lăng mộ của các đời Cổ Hoàng chắc chắn sẽ có vô số bảo vật kinh thiên động địa được bồi táng theo!

Thậm chí, khả năng tồn tại cả một quân thể lăng mộ Cổ Hoàng cũng không thể loại trừ!

Nghĩ đến đây, dù là người luôn giữ thái độ lạnh nhạt như Lý Thanh, tim hắn cũng không khỏi đập mạnh một nhịp.

Cổ Hoa Tiên Triều – quần thể lăng mộ cổ của các Cổ Hoàng!
Đây chẳng phải là một tiên tàng vô giá hay sao?!

“Tương lai, có lẽ thiên hạ sẽ còn tiếp tục đại loạn...”

Hắn trầm giọng nói.

“Lão Trương, ngươi làm rất tốt. Tiếp tục mở rộng mạng lưới tình báo, dù có tốn nhiều linh thạch cũng không sao.”

Chương 937

DTV EBOOK

“Ngoài ra, ta cần thu thập Thiên Hỏa Bảo Dịch và Thanh Ngọc Linh Thủy, người cũng giúp ta lưu ý xem có con đường nào lấy được hai vật này không.”

Dứt lời, Lý Thanh cầm túi linh thạch, nhanh chóng rời khỏi phòng tối.

Cổ Hoa Tiên Triều diệt vong! Cổ Hoa Tiên Triều triệt để hủy diệt!

Tin tức này cuối cùng vẫn từ Huyền Châu Hoàng Thành lan truyền đến Cự Lộc Châu, rồi dần dần chấn động khắp tu tiên giới!

Như dự đoán, tin tức này chẳng khác nào một cơn sóng thần nhấc lên cơn bão ngập trời trong giới tu hành.

“Mặc dù sớm có dự cảm, nhưng đến khi thực sự xảy ra, ta vẫn có cảm giác như đang trong một giấc mộng... Cổ Hoa Tiên Triều, vậy mà thực sự sụp đổ!”

“Thật khiến người ta cảm thán... Một Tiên Triều cường thịnh đến vậy, cuối cùng vẫn bị hủy diệt.”

“Từ nay về sau, không còn Cổ Hoa Tiên Triều nữa...”

“Chính - Ma hai đạo liên thủ, sức mạnh thực sự quá đáng sợ!”

“Có khi nào sau chuyện này, tu tiên giới sẽ tạm thời yên bình?”

Cự Lộc Châu, một khe núi hoang vu ẩn sâu trong đại địa.

Giữa lòng khe núi, một đầu Tử Lân Thú đang không ngừng gầm nhẹ.

Hình thể của nó giống như hươu, lại không phải hươu; giống như ngựa, nhưng cũng không hoàn toàn là ngựa. Toàn thân phủ một lớp lông màu tím óng ánh, huy hoàng rực rỡ, trông vô cùng thần bí.

Đặc biệt, trên đầu nó mọc ra một đôi sừng uốn lượn, trông chẳng khác nào tuyệt thể trân bảo hiếm có trong nhân gian!

“Rống! Rống!”

Nếu có tu sĩ nào trông thấy cảnh này, chắc chắn sẽ không khỏi chấn động!

Bởi nơi đây vậy mà lại có một con Tử Lân Thú mang chân linh huyết mạch!

Nhưng lúc này, tiếng gầm của nó lại mang theo vẻ thống khổ nhàn nhạt, dù vậy, khí tức trên thân lại càng lúc càng mạnh mẽ hơn.

“Thiếu chủ, Tử Lân Thú đã đột phá đến Nhị Giai hậu kỳ, có thể lấy chân huyết từ nó để kéo dài sinh mệnh lần đầu cho ngài.”

Một lão nhân tóc hoa râm chậm rãi tiến đến, khuôn mặt tang thương, giọng nói nghiêm nghị vô cùng.

Bên cạnh Tử Lân Thú, một thiếu niên trẻ tuổi lặng lẽ quỳ xuống, hai mắt đỏ hoe, bàn tay không ngừng vuốt ve bộ lông mềm mịn của nó.

“Thiếu chủ, bây giờ không phải lúc do dự. Triều ta khí số đã tận, Bộ Hạ không thể chống lại chính - ma hai đạo liên thủ. Ngài mới là hy vọng duy nhất của Cổ Hoa Tiên Triều!”

Thiếu niên khẽ cắn môi, nhẹ giọng nói:

“Tiểu Quai, đừng sợ đau. Sẽ nhanh thôi, người không cần phải sợ, có được không?”

“Ô ô...”

Tử Lân Thú nhẹ nhàng cúi đầu, đôi mắt ngập tràn nhu tình, không hề có một chút phản kháng.

Nếu cảnh tượng này rơi vào mắt tu sĩ khác, chắc chắn sẽ khiến họ rung động vô cùng!

Tử Lân Thú dù không phải chân chính Kỳ Lân, nhưng vẫn là một sinh vật mang ý nghĩa cát tường, phúc thủy.

Loài thủy thú này xưa nay luôn cao ngạo tuyệt đối, làm sao có thể tùy tiện bày ra bộ dáng ngoan ngoãn, nhu thuận đến thế?

Huống hồ, rút chân huyết từ một con thụy thú, vốn là một hành động vô cùng cấm kỵ. Cơ hồ không có bất kỳ yêu thú nào cam tâm tình nguyện để người khác lấy máu mình.

Thế nhưng lão nhân kia lại vô cùng dứt khoát.

Lão vung tay chém nhẹ một đường trên ngực bụng của Tử Lâm Thú, ngay lập tức, một dòng chân huyết màu tím rực rỡ tuôn trào, ánh sáng trong suốt như lưu ly, mang theo khí tức chân linh thuần khiết vô cùng!

Thiếu niên trẻ tuổi đưa tay che mắt Tử Lâm Thú, khuôn mặt lộ rõ vẻ đau lòng.

“Đủ rồi, Phúc Bá! Lần đầu tiên lấy máu, không cần nhiều như vậy, một lượng vừa phải là được rồi.”

Giọng nói của người trẻ tuổi thanh nhã, êm tai như tiếng suối chảy giữa rừng tùng, mang theo một loại cảm giác thanh khiết mà lay động lòng người.

Nghe vậy, lão nhân được gọi là Phúc Bá mới thu lại thủ pháp, nhanh chóng phong bế miệng vết thương của Tử Lâm Thú, rồi dùng cực phẩm linh dược tán đắp lên, giúp vết thương mau chóng khép lại.

“Thiếu chủ, lão nô xin lui trước!”

Sau khi để lại một bát chân huyết màu tím ảm áp, Phúc Bá cúi đầu hành lễ, rồi nhanh chóng rời khỏi khe núi.

Người trẻ tuổi thấy vậy, chậm rãi rút bỏ y phục trên người, để lộ làn da trắng nõn, mịn màng tựa như đông mỡ.

Vương Thiên... Không! Phải gọi là Nữ nhân – Vương Thiên!

Nàng nhẹ nhàng nâng bát chân huyết ảm áp lên, dùng ngón tay ngọc thanh mảnh chấm lấy một ít, rồi cẩn thận thoa lên da thịt tuyết trắng của mình.

“Tê...”

Đôi mày liễu thanh nhã của Vương Thiên khẽ nhíu lại, biểu lộ chút đau đớn.

Dùng chân huyết của Tử Lâm Thú để thoa lên cơ thể?!

Nếu chuyện này để người ngoài biết được, nhất định sẽ kinh hãi thốt lên – đây quả thực là đang phung phí của trời!

Phải biết rằng, loại chân huyết này trân quý vô cùng, ai có được chắc chắn sẽ coi như chí bảo, nâng niu cẩn thận.

Nhưng Vương Thiên là người bình thường sao?!

Không!

Ngay sau đó, khe núi vốn yên tĩnh bỗng vang lên một âm thanh kỳ dị.

Chương 938

DTV EBOOK

Một đạo long ngâm nhàn nhật, mơ hồ vang vọng, như có như không, khuếch tán khắp bốn phương tám hướng!

“Trên con đường võ đạo, đạt đến Tông Sư cảnh có phải chính là giới hạn cuối cùng? Các người cũng nghĩ như vậy sao?”

Tại Hường Dương Thành, khu Bắc Thành, trong một viện nhỏ cũ nát bị bỏ hoang, Lý Thanh khoanh tay đứng trước mặt mấy võ giả sắp sửa bước vào cảnh giới Tông Sư.

Những người này đều xuất thân từ chợ đen, là những cô nhi tài năng vượt trội nhất, thiên phú võ học phi thường.

Dù mỗi người đều được cung cấp tài nguyên không ít, nhưng bọn họ vẫn phải tranh đấu với hàng chục cô nhi khác để trở hết tài năng, con đường võ đạo của họ tiến triển cực kỳ nhanh chóng.

Nghe thấy câu hỏi của Lý Thanh, bọn họ theo bản năng gật đầu.

“Không, các người sai rồi! Sai một cách vô cùng nghiêm trọng!”

“Con đường là do con người tạo ra. Chẳng lẽ các người cho rằng ngay từ thuở sơ khai, võ đạo đã tồn tại sẵn hay sao?”

“Người đi trước trồng cây, người đi sau hái quả. Hiện tại, các người đi trên con đường võ đạo này, chẳng phải cũng là do người khác khai phá hay sao?”

“Chỉ vì Tiên Đạo vẫn luôn tồn tại, nên từ bao nhiêu năm nay, võ đạo chỉ dừng lại ở mức này, không ai dám thử khai sáng một con đường mới, bước thêm một bước xa hơn.”

Lời vừa dứt, Lý Thanh lập tức hạ thấp trọng tâm, bước vào tư thế trung bình tấn, vận chuyển khí huyết trong cơ thể.

Oanh!

Một luồng khí huyết mạnh mẽ bùng phát từ trong cơ thể hắn, trào ra dữ dội như sóng thần, nồng đậm và cuồng bạo.

Những võ giả xung quanh lắng nghe lời dạy của Lý Thanh, nhưng giờ khắc này lại cảm nhận được một cỗ áp lực nặng nề đến đáng sợ.

Loại áp bách này không chỉ đơn thuần là uy thế, mà còn như một sự chênh lệch tuyệt đối về cấp độ sinh mệnh.

So với những tu sĩ Trúc Cơ trong chợ đen, cảm giác áp bách này thậm chí còn đáng sợ hơn gấp bội. Bọn họ chỉ có thể đứng tại chỗ run lẩy bẩy, hết như chuột gặp mèo.

Ầm ầm!

Từng sợi tóc của Lý Thanh bay loạn theo gió, tựa như cơ thể hắn chứa đựng vô số luồng khí lưu mạnh mẽ đang khuếch tán ra xung quanh.

Thùng! Thùng! Thùng!

Ầm thanh nhịp tim vang lên trầm đục như tiếng trống trận, khiến cả viện nhỏ cũng rung lên từng hồi. Tường đất cũ kỹ không chịu nổi mà bắt đầu rạn nứt, bụi đất từ trên cao không ngừng rơi xuống.

Nhục thân của Lý Thanh không chỉ tu luyện Phạm Vương Chân Thể, mà còn đạt đến cảnh giới khí huyết cửu chuyển cực hạn.

Ở cảnh giới Nhị Giai hậu kỳ, hắn tuyệt đối vượt xa thể tu cùng giai.

Giờ khắc này, khi hắn hoàn toàn buông thả khí huyết, không còn ức chế, thì chẳng khác gì một con hung thú tuyệt thế.

“Hô... Hô...”

Sau khi cảm nhận được tác động đã đủ, Lý Thanh liền từ từ thu liễm khí huyết, không còn cố ý áp chế đám võ giả kia nữa.

Hắn cười nhẹ rồi hỏi: “Cảm giác thế nào? Đây chính là khí huyết võ đạo mà ta sẽ truyền lại cho các ngươi.”

Lời nói vừa dứt, mấy người kia mới chậm rãi hoàn hồn.

Chỉ lúc này họ mới nhận ra, trên lưng mình đã ướt đầm mồ hôi từ bao giờ.

“Tiên sư! Xin hãy truyền dạy khí huyết võ đạo cho chúng ta!”

Phanh! Phanh! Phanh!

Ba người đồng loạt quỳ xuống, ánh mắt tràn đầy khao khát.

Lý Thanh cười, phát tay áo nói: “Đứng lên đi, không cần quỳ. Ta đến đây chính là để truyền dạy khí huyết võ đạo cho các ngươi.”

Hắn vận dụng chân nguyên, nhẹ nhàng dùng thuật phi hành nâng mấy người kia đứng dậy.

“Khí huyết võ đạo lấy khí huyết cửu chuyển làm cốt lõi, trong đó ẩn chứa vô số huyền diệu. Ta sẽ từng bước truyền dạy cho các ngươi.”

“Nhưng điều quan trọng nhất là—mỗi lần khí huyết cửu chuyển, đều cần dùng Xích Tinh làm chất xúc tác!”

Nghe đến Xích Tinh, mấy người liền ngây người.

Ở chợ đen lâu như vậy, bọn họ đương nhiên biết Xích Tinh là thứ gì.

Đó là báu vật có thể thúc đẩy yêu thú đột phá cấp độ, vô cùng quý giá. Mỗi viên Xích Tinh đều có thể khiến vô số người điên cuồng tranh đoạt.

“Tiên sư, chúng ta chưa tích góp được nhiều Linh Thạch như vậy, e rằng không thể đổi lấy Xích Tinh...” Một thiếu niên gãi đầu ngượng ngùng, vẻ mặt chân thành thật thà.

Lý Thanh khẽ mỉm cười: “Chuyện này các ngươi không cần lo. Chỉ cần các ngươi sẵn sàng cống hiến cho sự phát triển của chợ đen, ta sẽ cung cấp Xích Tinh vô điều kiện cho các ngươi.”

Hiện tại hắn chưa có Xích Tinh, nhưng chỉ cần đi săn giết vài con dị thú ở Cực Dạ Thế Giới, thì Xích Tinh muốn bao nhiêu cũng có.

Nghe vậy, đám thiếu niên lập tức lộ vẻ kích động.

Bọn họ đồng thanh hô: “Đa tạ tiên sư!”

Vừa nói xong, bọn họ lại định quỳ xuống bái lạy.

Nhưng Lý Thanh khoát tay, ngăn lại.

“Thân là võ giả, không lạy trời, không quỳ đất. Ta cũng không đáng để các người quỳ bái.”

“Hãy lắng nghe cho kỹ! Bây giờ, ta sẽ truyền dạy cho các người con đường khí huyết cửu chuyển!”

Chương 939

DTV EBOOK

Thời gian tiếp theo, trong viện nhỏ, Lý Thanh tận tình giảng giải về khí huyết võ đạo và những huyền diệu của khí huyết cửu chuyển.

Mấy thiếu niên kia như chìm đắm trong lời giảng, không bỏ sót một chữ nào, say mê lĩnh hội.

Danh sư truyền đạo, đối với đám cô nhi này mà nói, tuyệt đối là một kỳ ngộ hiếm có.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, mặt trời dần ngả về tây. Khi ánh hoàng hôn phủ xuống, Lý Thanh mới kết thúc bài giảng của mình.

“Hành trình khí huyết võ đạo, thực ra ta cũng chỉ tình cờ bước vào mà thôi. Ta đã ghi chép tất cả truyền thừa của mình vào bản điển tịch này. Nếu sau này có điều gì chưa hiểu, các người có thể xem thêm.”

Vừa nói, hắn vừa trao cuốn Khí Huyết Võ Đạo vào tay bọn họ.

Hắn không hề lo lắng việc truyền thừa này bị tiết lộ ra ngoài sẽ gây bất lợi cho mình. Ngược lại, hắn càng mong rằng ngày càng có nhiều người lựa chọn con đường này.

Bởi vì để tu luyện con đường này, cần có Trăng Máu Bí Lực.

Nhưng thế giới này lại không có loại năng lượng đó, vì vậy mỗi lần đột phá chỉ có thể dùng Xích Tinh!

Mà Xích Tinh lại chỉ có một mình hắn có thể lấy ra!

Nói cách khác, từ giờ trở đi, bất kỳ ai muốn tiến xa trên con đường Khí Huyết Võ Đạo, đều phải dựa vào hắn.

Đây chính là lợi thế của độc quyền. Càng nhiều người tu luyện con đường này, hắn càng có thể khống chế toàn bộ võ giả trong lòng bàn tay.

Dù sao thì thế giới này cũng không có bất kỳ luật chống độc quyền nào!

Không chỉ vậy, nếu ngày sau có đủ người tu luyện khí huyết võ đạo, rất có thể sẽ có người ngộ ra một con đường mới, đưa võ đạo tiến xa hơn nữa.

Ban đầu, người hộ đạo của khí huyết võ đạo cũng chỉ hữu danh vô thực, nhưng giờ đây, Lý Thanh thực sự đã làm tròn trách nhiệm một lần.

“Bước chân vào con đường này rồi, sẽ không có đường lui! Hãy không ngừng tiến lên, biết đâu sau này, chính các người sẽ là những người mở ra con đường võ đạo mới!”

Nói xong, hắn liền nhẹ nhàng rời đi, ẩn mình trong màn đêm, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Ngày qua ngày, Lý Thanh không rời khỏi Hường Dương Thành. Hắn không đi đâu cả, mà chỉ âm thầm hoạt động.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã ra lệnh cho mạng lưới tình báo của chợ đen tập trung thu thập tin tức về Thiên Hỏa Bảo Dịch và Thanh Ngọc Linh Thủy.

Hắn cần phải nhanh chóng tìm ra cách thu thập hai loại linh vật Kết Đan này.

Mà cũng chính trong thời gian này, càng nhiều chi tiết về sự diệt vong của Cổ Hoa Tiên Triều dần dần lộ ra ngoài.

Trong đó, có một tin tức gây chấn động toàn bộ tu tiên giới.

Vào thời điểm cuối cùng của trận chiến, khi Vương Thành Đạo – thủ hộ giả cuối cùng của Cổ Hoa Tiên Triều – ngã xuống, hắn đã dốc hết toàn bộ sức mạnh, ném Tổ Hoàng Kiếm đi!

Hiện tại, thanh pháp bảo gần như đã thông linh này, vậy mà không rơi vào tay chính đạo hay ma đạo!

“Cái gì?! Tổ Hoàng Kiếm lại thất lạc sao?!”

“Đây chính là bảo kiếm tượng trưng cho quyền lực tối cao của Cổ Hoa Tiên Triều, vậy mà lại biến mất không dấu vết!”

“Chậc! Nếu như thanh kiếm này đã thoát khỏi vòng vây ngay khoảnh khắc sống còn, chẳng phải có nghĩa là ai tìm được nó

thì nó sẽ thuộc về người đó sao?!”

Tin tức này ngay lập tức khiến toàn bộ tán tu trở nên kích động.

Bảo vật luôn có sức hấp dẫn mãnh liệt, nhất là đối với những thứ chỉ bảo như Tổ Hoàng Kiếm. Đừng nói là tán tu, ngay cả các lão quái Nguyên Anh của các đại tiên môn cũng đỏ mắt thèm thuồng!

Chỉ trong thời gian ngắn, toàn bộ tu tiên giới lập tức trở nên náo động.

Vô số tán tu đồng loạt tiến về Đại Hoang, mong tìm được dấu vết của Tổ Hoàng Kiếm.

Lý Thanh, dĩ nhiên cũng biết chuyện này.

“Haha! Tổ Hoàng Kiếm ư... Một thanh pháp bảo cường đại đến mức phải được đặt sâu trong long mạch, ngày đêm hấp thu Hoàng Đạo Long Khí, gần như đã đạt đến cảnh giới Thông Linh.”

Lý Thanh cười nhạt, thâm suy nghĩ.

Một thanh bảo kiếm như vậy, chắc chắn có uy lực kinh thiên động địa!

Nhưng dù cường đại đến đâu, trước mắt hắn vẫn phải ưu tiên lo cho việc Kết Đan, tìm ra càng nhiều linh vật Kết Đan vẫn quan trọng hơn.

Bởi vì, cho dù có đoạt được Tổ Hoàng Kiếm, thì với cảnh giới Trúc Cơ, hắn cũng không có tư cách sử dụng thanh kiếm này!

Thời gian lại lặng lẽ trôi qua gần nửa tháng.

Lúc này, chính đạo và ma đạo đồng loạt đưa ra hai tin tức chấn động!

Tin tức thứ nhất: Toàn diện truy nã người cuối cùng hộ tống hoàng chủ!

Chính đạo và ma đạo tuyên bố truy nã toàn diện người đã hộ tống mặt đại hoàng chủ của Cổ Hoa Tiên Triều rời đi!

Bất kỳ ai cung cấp tin tức xác thực, không chỉ nhận được lượng lớn Linh Thạch, mà còn có thể gia nhập bất kỳ thế lực

nào của chính – ma nhị đạo!

Chương 940

DTV EBOOK

Thậm chí, nếu tin tức có giá trị cao, còn có cơ hội bán nhập làm đệ tử ký danh của một Nguyên Anh lão tổ!

Một khi chính ma hai đạo truy nã thành công, còn có thể cấp cho người đó một phần Trúc Cơ Đan cùng hai loại linh vật Kết Đan, giúp người đó đột phá Kết Đan kỳ!

Tin tức này ngay lập tức khiến vô số người sửng sốt.

Tiên Triều đã diệt vong, vậy mà Vương Thành Đạo vẫn có thể hộ tống một nhóm người thoát khỏi vòng vây của sáu đại Nguyên Anh lão quái, điều này thực sự khiến người ta phải rùng mình thán phục.

“Người được hộ tống kia là ai? Có khi nào là hỏa chủng?”

“Không rõ... Trước kia không phải đồn rằng các hoàng tử của Tiên Triều đều là phế vật sao? Lẽ nào vẫn còn một hạt giống đáng để bảo tồn?”

“Dù thế nào đi nữa, nếu Vương Thành Đạo sẵn sàng đánh đổi mạng sống để bảo vệ, thì chắc chắn kẻ đó rất quan trọng.”

“Tồn cái giá lớn như vậy, chỉ để đổi lấy một sự an tâm... Xem ra chính – ma hai đạo quyết tâm phải diệt cỏ tận gốc.”

Tin tức thứ hai: Mở đại hội đấu giá siêu cấp!

Chính – ma hai đạo vì phân chia chiến lợi phẩm mà nảy sinh bất đồng, nên quyết định lấy một phần linh vật ra đấu giá!

Lần đấu giá này sẽ do Thái Nhất Môn chủ trì, các thế lực khác làm chứng.

Bất kỳ ai cũng có thể tham gia!

Bất luận là đại tông môn hay tán tu vô danh, chỉ cần có tài lực, đều có thể đến tham dự!

Đây là một hội đấu giá đỉnh cấp, quy mô lớn chưa từng có!

Có thể nói, đây chính là sự kiện chấn động toàn bộ Đại Hoang Vực!

“Hội đấu giá lần này do toàn bộ Đại Hoang Vực tổ chức, một số linh vật quý hiếm còn được lấy từ Hoàng Cung của Cổ Hoa Tiên Triều!”

“Nếu chính – ma hai đạo cùng liên thủ tổ chức, thì đại hội lần này chắc chắn là một sự kiện hiếm có. Cũng đáng để tham gia một phen.”

Lý Thanh vượt cảm lảm bảm, trong lòng đã có tính toán.

Loại đại hội đấu giá quy mô lớn này, xét về quy cách lẫn cấp độ, tuyệt đối hiếm thấy trong thiên hạ. Đến lúc đó, hẳn sẽ có không ít kỳ trân tiên liệu, những bảo vật khó gặp trong ngày thường.

Chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ khiến hắn quyết định tham dự để mở mang kiến thức.

Dù chợ đen cứ cách một khoảng thời gian lại tổ chức giao dịch, nhưng so với một hội đấu giá do chính – ma hai đạo hợp tác tổ chức, thì rõ ràng không thể nào sánh bằng.

Mục tiêu của Lý Thanh rất rõ ràng. Lần này, hắn chỉ muốn mua hai loại linh vật Kết Đan là Thiên Hỏa Bảo Dịch và Thanh Ngọc Linh Thủy.

Thậm chí, hắn cũng không cần mua số lượng quá nhiều, chỉ cần đủ dùng là được.

Hiện tại, hắn là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ. Việc mua hai loại linh vật này cũng không có gì đặc biệt, bởi vì bất kỳ tu sĩ Trúc Cơ nào cũng sẽ cần đến chúng để chuẩn bị cho Kết Đan. Như vậy, cũng không lo sẽ bị kẻ khác chú ý.

Dù sao, ai cần Kết Đan linh vật, thì phần lớn đều là tu sĩ Trúc Cơ.

Lý Thanh hiện giờ khá tự tin với thực lực của mình. Cho dù phải đối mặt với tu sĩ đồng cấp, hắn tự nhủ ít nhất cũng có thể bảo vệ được mạng sống.

Nhưng để cho chắc chắn, hắn suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định kéo theo Thẩm Ngưng Băng cùng đi.

“Hai năm không gặp, không biết Thẩm sư muội hiện tại ra sao. Cũng nên đến thăm một chuyến.”

Nghĩ vậy, hắn lập tức chuẩn bị khởi hành đến Nam Dương phường thị.

Nhưng trước đó, hắn vẫn phải bàn giao một chút với Trương Đạt – người đại diện của chợ đen, dặn gã phải lưu tâm mọi động thái xung quanh, đồng thời thu thập nhiều tin tức hơn nữa!

Nam Dương Linh Phong

Trước một động phủ lạnh lẽo, sương giá bao phủ bốn phía.

“Sư muội, ta đã xuất quan!”

Ngoài động phủ, Lý Thanh truyền âm bằng thần thức.

Chưa để hắn chờ lâu, cấm chế nơi động phủ nhanh chóng buông lỏng, những băng tinh vỡ vụn xung quanh cũng dần dần tan biến.

Hắn bước vào trong, lập tức cảm nhận được luồng hàn khí thấu xương. Trong lòng không khỏi kinh ngạc – xem ra Thẩm Ngưng Băng đã đạt đến một trình độ nhất định trên con đường băng đạo.

So với động phủ của hắn, nơi này không chỉ lạnh lẽo mà bốn phía còn có vô số Băng Lăng, cả động phủ tựa như một thế giới băng tuyết.

“Chúc mừng sư huynh bước vào Trúc Cơ hậu kỳ.”

Trong không gian đầy băng tuyết, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng của Thẩm Ngưng Băng vang lên.

Trong giọng nói của nàng mang theo một chút vui mừng hiếm có. Đối với người vốn luôn thanh lãnh như sương như nàng, cảm xúc chập trùng như vậy đã là biểu hiện của sự chân thành.

Lần theo thanh âm, Lý Thanh nhanh chóng nhìn thấy nàng đang khoan chân ngồi trên một đóa băng liên cực hạn. Xem bộ dáng, dường như vừa mới lĩnh hội xong một loại thần thông nào đó, hàn vụ nhẹ nhàng lơ lửng quanh thân.

Chương 941

DTV EBOOK

“Ta phải tiêu hao hầu như toàn bộ đan dược tăng cường pháp lực mới miễn cưỡng đạt được bước này. So với thiên phú của sư muội, ta thật có chút xấu hổ.”

Lý Thanh khiêm tốn nói.

Nhưng Thẩm Ngưng Băng chỉ trầm ngâm một lát, sau đó nhẹ nhàng vỗ vào túi trữ vật bên hông, lấy ra vài bình đan dược rồi đưa tới.

“Sư huynh, ta còn một số đan dược có thể giúp tăng cao tu vi, ngươi cứ cầm lấy đi. Ta không cần nữa.”

Giọng nói của nàng lạnh lẽo nhưng cũng mang theo một chút nhu hòa.

Rõ ràng, nàng cho rằng Lý Thanh đến tìm nàng để mượn đan dược. Vì vậy, nàng không nói nhiều lời, trực tiếp lấy hết toàn bộ đan dược chưa dùng ra đưa cho hắn.

Lý Thanh thoáng sửng sốt, sau đó rất nhanh nhận ra điều gì đó, bất giác hít một hơi khí lạnh.

“Tê ——”

“Sư muội, ngươi đã bước vào Giả Đan Kỳ rồi sao?!”

Thẩm Ngưng Băng khẽ cười, giọng nói nhẹ như gió thoảng:

“Chỉ là may mắn mà thôi.”

Cái gọi là Giả Đan Kỳ, thực chất không phải một cảnh giới độc lập, mà chỉ là danh xưng dành cho những tu sĩ đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong.

Bước vào giai đoạn này, tu sĩ sẽ không thể tiến thêm dù có ngồi xuống bế quan hàng năm trời, dù có phục dụng bao nhiêu đan dược tăng cường tu vi, cũng không cách nào đột phá thêm nửa bước.

Con đường duy nhất còn lại chính là cố hóa chân nguyên, ngưng kết vô thượng Kim Đan!

Một khi thành tựu Kim Đan, tu sĩ sẽ sở hữu năng lực sơ bộ cải thiên hoán địa, thậm chí có thể rung chuyển cả một ngọn núi cũng chẳng phải việc gì quá khó khăn.

Loại tồn tại này, ngay cả trong Đại Hoang Vực – nơi kỳ nhân dị sĩ xuất hiện lớp lớp, cũng có thể xem là cường giả tuyệt đỉnh.

Chỉ cần không đi tìm đường chết mà trêu chọc mấy lão tổ của các đại tiên môn, thì gần như có thể tiêu dao tự tại, tung hoành một phương.

Mà Thâm Ngưng Băng, giờ phút này cách bước vào hàng ngũ cường giả đó... chỉ còn một bước cuối cùng!

“Chúc mừng sư muội!”

Lý Thanh mỉm cười chân thành, nhưng rất nhanh liền nói tiếp:

“Bất quá, sư muội hiểu lầm rồi. Ta lần này đến đây không phải để đòi đan dược, mà là có chuyện khác muốn nói với ngươi.”

Thâm Ngưng Băng thoáng sửng sốt, nhưng cũng không vội thu hồi những bình đan dược vừa đưa ra, chỉ khẽ gật đầu hỏi:

“Sư huynh tới đây, là có chuyện gì?”

Lý Thanh hạ giọng, ánh mắt thoáng lóe lên vẻ trầm trọng:

“Sư muội, e rằng ngươi không biết... mấy ngày nay, Đại Hoang Vực đã phát sinh đại sự kinh thiên động địa!”

Nói đoạn, hắn tỉ mỉ thuật lại toàn bộ những tin tức mà mình thu thập được trong thời gian qua.

Mấy tháng gần đây, Thâm Ngưng Băng vẫn luôn bế quan, hoàn toàn không hay biết gì về những biến động bên ngoài.

Cho đến khi nghe đến chuyện Cổ Hoa Tiên Triều bị hủy diệt, ngay cả nàng cũng không khỏi chấn động, đôi mắt đẹp lóe lên tia kinh ngạc.

“Lại có chuyện như vậy...” Nàng thì thào, ánh mắt thoáng hiện vẻ trầm tư.

Nhưng chuyện này vẫn chưa phải điều chấn động nhất.

Lý Thanh tiếp tục thuật lại hai sự kiện kinh thiên khác: sự xuất thế của Tô Hoàng Kiếm và chính – ma hai đạo liên thủ tổ chức đại hội đấu giá.

“Hội đấu giá quy mô chưa từng có!”

Nghe đến đây, trong mắt Thẩm Ngưng Băng hiện lên tia di sắc, hiển nhiên có chút mong chờ.

Lý Thanh nghiêm mặt nói:

“Vì vậy, ta đến đây chính là để báo tin này cho ngươi. Nếu bế quan quá lâu mà bỏ lỡ đại hội đấu giá, chẳng phải sẽ rất đáng tiếc sao?”

“Ta dự định tiến đến Huyền Châu, tham gia hội đấu giá lần này, vừa để mở mang kiến thức, vừa tìm cách mua được Thiên Hỏa Bảo Dịch cùng Thanh Ngọc Linh Thủy – hai loại linh vật cần thiết cho Kết Đan.”

Câu nói vừa dứt, gần như không chút do dự, Thẩm Ngưng Băng lập tức đáp:

“Đi! Tất nhiên là phải đi rồi!”

Hiện tại nàng đã bước vào Giả Đan Kỳ, tu vi đã không thể tiến thêm.

Với tình trạng hiện giờ, Kết Đan linh vật chính là thứ mà nàng cũng cần!

Dù nàng sở hữu Băng thuộc tính dị linh căn, có phần nắm chắc khi Kết Đan, nhưng có lẽ do ở cạnh Lý Thanh đã lâu, nàng cũng dần hình thành thói quen ưu tiên sự ổn thỏa.

Dị linh căn không thể so với Thiên linh căn, vẫn sẽ gặp phải bình cảnh khi Kết Đan.

Dù so ra, rào cản này nhỏ hơn nhiều so với những tu sĩ khác, nhưng dù chỉ có một tia khả năng thất bại, nàng vẫn muốn chuẩn bị chu toàn!

Nghe thấy nàng đồng ý, Lý Thanh thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bất kể nói thế nào, có hai người đồng hành vẫn hơn là chỉ có một mình.

Một người Giả Đan Kỳ, một người Trúc Cơ hậu kỳ, bọn họ liên thủ, đội hình này hoàn toàn đủ sức sánh ngang rất nhiều tu tiên thế gia.

Dù không thể hoành hành bá đạo, nhưng tự vệ thì tuyệt đối không thành vấn đề!

Hơn nữa, mục tiêu của bọn họ lần này không phải tranh đoạt kinh thế bảo vật, mà chỉ muốn mua Kết Đan linh vật.

Chương 942

DTV EBOOK

Hai loại bảo dược Thiên Hỏa Bảo Dịch cùng Thanh Ngọc Linh Thủy tuy trân quý, nhưng tu sĩ Kết Đan kỳ trở lên chắc chắn sẽ không để mắt đến.

Còn về phần tu sĩ Kết Đan kỳ trở xuống, nếu nhìn thấy bọn họ... không đi đường vòng đã là may mắn, còn ai ngu ngốc đến mức muốn trêu chọc hai người?!

Phong vân hội tụ tại Đại Hoang Vực, một đại sự đã mấy trăm năm chưa từng diễn ra sắp sửa bắt đầu.

Lần này, chính đạo và ma đạo liên thủ tổ chức một hội đấu giá, gần như thu hút sự chú ý của toàn bộ tu sĩ trong Đại Hoang Vực. Chỉ có một số ít kẻ ẩn cư trong rừng sâu núi thẳm hoặc những tu sĩ đang bế quan tử khổ tu mới có thể chưa từng nghe đến tin tức này.

Địa điểm tổ chức hội đấu giá chính là Huyền Châu, chính xác hơn, là tại Cổ Hoàng Thành của Huyền Châu!

Sau một trận hạo kiếp, hoàng thành ngày xưa nay đã không còn giữ được vẻ phồn hoa rực rỡ. Hơn một nửa cung điện, đường phố đều hóa thành đồng đồ nát, chỉ còn lại những tường thành tàn tạ làm chứng tích cho một thời huy hoàng đã qua.

Việc chọn nơi đây làm địa điểm tổ chức hội đấu giá, chính đạo và ma đạo rốt cuộc có dụng ý gì, hầu như ai cũng đoán được vài phần.

Bọn họ chẳng qua chỉ muốn thể hiện quyền uy, chính thức tuyên bố với thiên hạ rằng —— Cổ Hoa Tiên Triều đã hoàn toàn bị xóa sổ khỏi Đại Hoang Vực!

Vô số tu sĩ từ khắp nơi ùn ùn kéo đến Huyền Châu. Trong đó, đại đa số là tán tu cùng tu sĩ của các gia tộc tu tiên. Ngoài ra, đệ tử của các môn phái thuộc cả chính lẫn ma đạo cũng tụ tập đông đảo tại tòa cổ hoàng thành này.

Lúc này, Lý Thanh cùng Thẩm Ngưng Băng cũng đã xuất phát từ phường thị Nam Dương.

Cự Lộc Châu nằm ở phương Tây Bắc, trên không trung, một chiếc linh chu đầu rắn bay vút về phía trước, lướt qua từng tầng mây trắng.

“Phía trước chính là Cự Lộc Đài. Tương truyền vào thời Thượng Cổ, từng có một tuyệt thế yêu tu tại nơi này đắc đạo, cuối cùng phá vỡ không gian mà phi thăng thượng giới.”

“Yêu tu kia vốn chỉ là một con yêu hươu bình thường, không hề mang trong mình huyết mạch đặc thù.”

“Cũng chính vì vậy, nơi này mới được gọi là Cự Lộc Châu.”

Lý Thanh khẽ cảm thán, ánh mắt nhìn về phía đài cao cổ kính phía trước, lòng không khỏi dâng lên một nỗi mơ ước.

Phá vỡ hư không, đắc đạo phi thăng thượng giới... đó rốt cuộc là cảnh tượng huy hoàng đến mức nào?

Nghĩ đến đây, trong đáy mắt Lý Thanh hiện lên một tia khát vọng mãnh liệt.

Cuối cùng, linh chu đầu rắn lướt ngang Cự Lộc Đài mà không dừng lại. Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng đều không có ý định dừng chân hoài niệm.

Bọn họ đang trên con đường tìm kiếm Tiên Đạo của riêng mình. Những truyền thuyết huy hoàng của thời đại xa xưa dù chấn động đến đâu, cũng chỉ thuộc về người khác. Còn bọn họ, sẽ tự viết nên cổ sự và truyền kỳ của riêng mình.

Cứ như vậy, linh chu không ngừng nghỉ, bay suốt hơn nửa tháng. Khi Lý Thanh mệt mỏi, liền đổi cho Thẩm Ngưng Băng cầm lái.

Dưới sự luân phiên điều khiển của hai người, linh chu vượt qua vô số châu địa, rốt cuộc cũng đến được Huyền Châu, ngay trước thời điểm hội đấu giá bắt đầu ba ngày.

Trên bầu trời, từng nhóm tu sĩ không ngừng bay lượn đến. Tất cả đều đáp xuống bên ngoài hoàng thành, ngược nhìn tòa thành cổ xưa từng một thời cực thịnh trước mắt.

“Không dám tưởng tượng, nếu hoàng thành này chưa từng bị hao kiếp tàn phá, thì e rằng còn phồn hoa đến mức nào!” Một tán tu than thở, hiển nhiên là lần đầu tiên đặt chân đến Huyền Châu.

Đúng vậy, dù hiện tại một nửa hoàng thành đã hóa thành phế tích, nhưng từ những cung điện còn nguyên vẹn cũng có thể thấy được sự huy hoàng của năm xưa.

Năm bước một lâu, mười bước một các!

Dù có dùng hết thảy những từ ngữ hoa mỹ để miêu tả, cũng không thể nào lột tả hết vẻ xa hoa tột đỉnh của nơi này.

“Đây chính là Cổ Hoa Tiên Triều, từng không gì sánh được cường thịnh. Một hoàng thành có khí phái như vậy cũng là chuyện đương nhiên.”

“Đúng vậy!”

“Hắc hắc, các người nói xem, liệu trong hoàng thành này còn sót lại bảo vật nào không?”

“Khó mà nói! Dù sao cũng từng là hoàng thành của Cổ Hoa Tiên Triều, nhất là trong hoàng cung, có khi đào sâu vài thước đất lại tìm thấy truyền thừa hoàng gia!”

Giữa lúc đám tán tu còn đang mơ mộng viễn vông, bỗng nhiên, một đội tu sĩ mặc đạo bào trắng tinh từ phương Bắc bay tới.

“Hừ, Cổ Hoa Tiên Triều thì sao chứ? Dù từng huy hoàng đến đâu, bây giờ chẳng phải cũng chỉ là tro tàn mà thôi!”

“Sư huynh nói không sai! Trước mặt Thái Nhất Môn ta, cái gọi là Tiên Triều chẳng qua cũng chỉ là một làn khói thoảng qua!”

Những người này chính là đệ tử Thái Nhất Môn. Một đại hội lớn như vậy tất nhiên cần có thể lực đứng ra duy trì trật tự, vì thế cả chính đạo và ma đạo đều phái người đến.

Chương 943

DTV EBOOK

Đám đệ tử Thái Nhất Môn vừa đến đã nghe thấy có kẻ ca ngợi sự huy hoàng của Cổ Hoa Tiên Triều, liền không nhìn được mà lên tiếng châm chọc.

Là kẻ thắng cuộc, lòng dạ bọn hăn lúc này ngạo nghễ vô cùng, thái độ hồng hách như thể đám tán tu trước mặt chẳng khác gì cỏ rác.

Mấy tán tu vừa nãy còn cảm thán, lập tức cúi đầu tránh đi, không dám lên tiếng tranh luận, chỉ lặng lẽ nhường đường.

Thấy vậy, đám đệ tử Thái Nhất Môn mới hài lòng đi vào hoàng đô, dáng vẻ hết như yêu thú tuần tra lãnh địa của mình, từ trong ra ngoài tỏa ra cảm giác ưu việt tuyệt đối.

Không còn cách nào khác, dù ở đâu, tu sĩ của tiên môn vẫn luôn cao quý hơn tán tu rất nhiều.

Huống hồ, bọn hăn vừa mới là kẻ chiến thắng!

Một bên, Lý Thanh lặng lẽ quan sát toàn bộ sự việc, ánh mắt không hề gợn sóng.

Chúng sinh bách tướng, dạng người nào cũng có, chuyện này chẳng qua cũng là lẽ thường mà thôi.

Hăn không muốn phí tâm quan tâm đến những chuyện này, liền chuẩn bị cùng Thẩm Ngưng Băng tiến vào hoàng thành, xem thử nơi sắp tổ chức hội đấu giá này có điều gì đặc biệt.

Nhưng ngay lúc đó, từ phía sau bỗng truyền đến một giọng nói khinh thường:

“Cắt! Vênh váo cái gì chứ? Chẳng lẽ đánh bại Cổ Hoa Tiên Triều đều là công lao của một mình Thái Nhất Môn các người sao?”

Lời này vừa thốt ra, không gian lập tức lặng như tờ.

Ngay cả Lý Thanh cũng không nhịn được mà dừng bước, kinh ngạc nhìn về phía kẻ vừa lên tiếng.

Phía trước, đội ngũ đệ tử Thái Nhất Môn vốn còn chưa đi xa cũng lập tức dừng lại, sắc mặt trở nên khó coi, đồng loạt xoay người nhìn về phía phát ngôn to gan này.

Kẻ vừa lên tiếng là một lão tu sĩ lưng còng, dáng vẻ hết như một con rùa già, khí chất lại chẳng khác gì đám quy công trong thanh lâu!

Nhưng bên cạnh hắn, lại có một nam tử áo đen khí vũ hiên ngang, dung mạo tuấn tú, tay phe phẩy quạt xếp, vẻ mặt ôn hòa như gió xuân, quả nhiên mang phong thái của một trọc thể công tử!

“Người có biết mình vừa nói cái gì không?” Một đệ tử Thái Nhất Môn lạnh giọng quát, sắc mặt âm trầm, hiển nhiên vô cùng bất mãn.

“Chẳng lẽ ta nói sai? Đánh bại Cổ Hoa Tiên Triều đâu phải công lao của riêng Thái Nhất Môn các người!” Lão tu sĩ lưng còng khinh thường đáp, ngữ khí đầy vẻ châm chọc, khiến ai nghe cũng phải nổi giận.

“Hừ! Không biết trời cao đất rộng! Có biết hay không họa từ miệng mà ra? Hôm nay ta không dạy dỗ người một bài học, e là người còn chưa biết sợ!”

Một đệ tử Thái Nhất Môn tính tình nóng nảy lập tức bước lên trước, khí thế bức người, muốn dạy cho lão tu sĩ lưng còng một trận.

Nhìn thấy cảnh này, lão tu sĩ lập tức hoảng hốt, vội vàng trốn ra sau lưng nam tử áo đen.

“Haha, vị đạo hữu Thái Nhất Môn, ta không thấy nô bộc của ta nói điều gì sai cả.” Nam tử áo đen thu lại quạt xếp, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhẹ nhàng, ôn hòa mà lại ảm áp.

“Hừ! Kẻ này không biết giữ mồm giữ miệng, ta thay người quản giáo hắn một chút, miễn cho sau này rước họa vào thân!”

“Người nên biết rằng, trong Đại Hoang Vực này, có những kẻ mà người không thể trêu vào!”

Tên đệ tử Thái Nhất Môn vẫn không chịu nhượng bộ, từng bước ép sát.

Nụ cười của nam tử áo đen dần thu lại, đôi mắt cũng trở nên lạnh lẽo. Hắn khẽ cười nhạt, nói:

“Haha, Đại Hoang Vực đúng là có không ít người ta không thể trêu vào. Nhưng ta nghĩ, người không nằm trong số đó.”

“Người dám khinh thường Thái Nhất Môn chúng ta? Gan cũng to đấy!” Đệ tử Thái Nhất Môn lập tức gán tội danh, giọng điệu đầy khiêu khích.

“Không, ta chỉ khinh thường người mà thôi.” Nam tử áo đen thản nhiên đáp.

“Muốn chết!”

Tên đệ tử Thái Nhất Môn giận dữ gầm lên, còn lại mấy tên đồng môn cũng đồng loạt xông lên, sắc mặt tràn đầy sát khí.

“Hừ!”

Nam tử áo đen hừ lạnh một tiếng, khí tức lập tức bộc phát!

Oanh!

Một cỗ uy áp mạnh mẽ quét ngang, trực tiếp chặn đứng bước chân của mấy tên đệ tử Thái Nhất Môn.

Trúc Cơ hậu kỳ!

Nhận ra tu vi chân thực của đối phương, đám đệ tử Thái Nhất Môn lập tức biến sắc. Vốn còn hung hăng đòi động thủ, lúc này lại chần chừ không dám manh động.

“Người rốt cuộc là ai? Có dám xưng danh không?”

Nam tử áo đen cười nhạt, thu lại quạt xếp, thản nhiên đáp:

“Đi không đòi danh, ngồi không đòi họ —— Quỷ Kiếm Môn, Quỷ Phàm!”

Lời vừa dứt, toàn trường vang lên từng đợt hít khí lạnh.

“Tê——!”

“Quỷ Phàm... chính là Quỷ Kiếm Môn thiếu môn chủ! Thảo nào lại dám khiêu chiến với đám đệ tử Thái Nhất Môn!”

“Nguyên lai là hắn, vậy thì chẳng có gì lạ cả!”

Tại Đại Hoang Vực lúc này, những kẻ dám khiêu khích đệ tử Thái Nhất Môn đều không phải hạng tầm thường.

Chương 944

DTV EBOOK

Quý Kiếm Môn, một thế lực ma đạo vừa mới quật khởi, nhưng lại mạnh mẽ đến mức khiến cả chính đạo cũng phải kiêng dè. Môn chủ của nó – Quỷ Lệ, hung danh lan xa, tuyệt đối không phải hạng dễ chọc!

Nghe đến cái tên Quỷ Phàm, sắc mặt đám đệ tử Thái Nhất Môn lập tức trở nên khó coi.

Bọn hắn chẳng qua chỉ là đệ tử bình thường, so với thân phận thiếu môn chủ của Quý Kiếm Môn, địa vị quả thực khác biệt một trời một vực!

“Cho dù ngươi là Quý Kiếm Môn thiếu môn chủ, cũng không thể tùy tiện mạt sát công lao của Thái Nhất Môn chúng ta!” Một tên đệ tử cố gắng lấy lại bình tĩnh, định dùng lý lẽ để lật ngược tình thế, hiển nhiên cũng không phải kẻ ngu dốt.

Nhưng ánh mắt Quỷ Phàm lúc này đã trở nên lạnh lẽo vô cùng...

“Bàn lộng thị phi, đổi trắng thay đen, còn ngang nhiên chụp mũ lên đầu ta. Xem ra thân phận đệ tử Thái Nhất Môn mang lại cho các ngươi lòng tự tin không nhỏ nhỉ.”

Quý Phàm nhàn nhạt nói, nhưng sát ý lạnh lẽo như lưỡi dao bén ngót lập tức bao trùm lên đám đệ tử Thái Nhất Môn. Mấy tên này chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, vô thức rung mình một cái.

Đúng lúc này, từ phía sau, một giọng nói khác vang lên:

“Quý Phàm, ngươi đường đường là thiếu môn chủ Quý Kiếm Môn, lại đi so đo với vài tên đệ tử, chẳng lẽ nhàn rồi đến vậy sao? Ngươi không sợ tự làm mất mặt chính mình à?”

Một nam tử khoác trên mình đạo bào Thái Nhất Môn từ xa Ngự Không bay đến. Hắn chấp tay sau lưng, ánh mắt điềm tĩnh, đối diện với Quỷ Phàm mà không hề có chút e ngại nào.

“Ra mắt trưởng lão!”

Đám đệ tử Thái Nhất Môn vừa nãy còn lo sợ, giờ đây như thể tìm được chỗ dựa vững chắc, lập tức cúi đầu kính chào, ánh mắt đầy phấn khởi.

Quý Phàm nheo mắt lại, dường như không còn hứng thú với đám đệ tử kia, mà chỉ tập trung nhìn thẳng vào người vừa xuất hiện.

“Trương Hiểu, ba năm không gặp, tu vi của ngươi vẫn đậm chân tại Giả Đan kỳ, thật đúng là kiên nhẫn a.”

Tên trưởng lão trẻ tuổi của Thái Nhất Môn trước mặt hẳn chính là Trương Hiểu, một trong những nhân vật trẻ tuổi có danh tiếng trong môn phái.

“Hừ, ta chỉ đang tích lũy thêm mà thôi. Con đường ta đi, không đến lượt ngươi chỉ trích.” Trương Hiểu nhàn nhạt đáp, sắc mặt không có chút dao động.

“Hắc, gần đây ta nghe nói Đại Hoang Vực xuất hiện một người mang Thuần Dương chi thể, chẳng lẽ lại rơi vào trong Thái Nhất Môn các ngươi?” Quý Phàm hí mắt thử dò xét.

“Chuyện của Thái Nhất Môn, không đến lượt ngươi xen vào.” Trương Hiểu cười nhạt, ánh mắt bình thản nhưng lời nói lại sắc bén vô cùng, “Quý Phàm, ngươi lo mà quản thân mình đi. Nghe nói tiền bối Quý Lệ của các ngươi vẫn còn đang bế quan dưỡng thương, xem ra vết thương mà Vương Thành Đạo để lại cho hẳn cũng không nhẹ nhỉ?”

Nghe vậy, nụ cười của Quý Phàm dần trở nên lạnh lẽo:

“Ha ha, Trương Hiểu, ngươi có vẻ rất muốn sớm quyết chiến với ta đây.”

Lời nói của Trương Hiểu rõ ràng là đang vạch vào nỗi đau của Quý Kiếm Môn. Ngày đó, sáu tu sĩ Nguyên Anh kỳ đồng loạt ra tay đối phó với Cổ Hoa Tiên Triều, kết quả duy chỉ có môn chủ Quý Kiếm Môn – Quý Lệ bị thương, đến tận bây giờ vẫn còn đang bế quan điều dưỡng.

Không khí giữa hai phe trở nên căng thẳng, mùi thuốc súng nồng nặc đến mức có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Lý Thanh quan sát hồi lâu, cảm thấy cũng không còn gì đáng xem nữa, sợ nếu còn đứng đó sẽ bị vạ lây.

Hắn quay sang nói với Thẩm Ngưng Băng:

“Chúng ta đi thôi.”

Nói rồi, hai người không chút do dự mà rảo bước tiến vào trong hoàng thành, không còn bận tâm đến trận đấu khẩu giữa hai phe sau lưng.

“Sách cổ ghi lại, tổ tiên hoàng đế của Cổ Hoa Tiên Triều từng phong ấn long mạch tại nơi này, từ đó quyết định chọn Huyền Châu Định làm kinh đô, dựng lên hoàng thành ngay dưới chân chúng ta!”

Sau khi Tiên Triều sụp đổ, hoàng thành lại trở thành nơi tập trung đông đảo những người kể chuyện, rải rác khắp tử lâu và các nơi tụ họp của tu sĩ. Những câu chuyện về Cổ Hoa Tiên Triều ngày càng được tô vẽ thêm, từ việc phong ấn long mạch, thu thuế nặng nề, cho đến những bạo quân tàn bạo qua các đời. Những lời kể này được khuếch đại, thêm bớt không ít tình tiết nhằm bôi nhọ triều đại cũ.

Hiển nhiên, phía sau những lời đồn này không thiếu bóng dáng của cả hai phe chính - tà.

Lịch sử vốn dĩ luôn do kẻ chiến thắng viết nên. Đối với chuyện này, Lý Thanh chẳng có chút dao động nào. Hắn cùng Thẩm Ngưng Băng lững thững dạo bước trên những con phố còn sót lại của hoàng thành.

Những cung điện nguy nga ngày trước giờ đây đã hóa thành các cửa hàng, buôn bán đủ loại linh vật.

“Nơi đây chỉ toàn linh vật cấp thấp. Trước đó ta thấy không ít tu sĩ Trúc Cơ kỳ bay lên những kiến trúc lơ lửng trên không trung. Không bằng chúng ta cũng đi xem thử một chuyến?”

Chương 945

DTV EBOOK

Lý Thanh ngẩng đầu nhìn lên những cung điện ẩn trong tầng mây, chúng toát lên vẻ thần tiên thoát tục, chẳng mấy may để lộ dấu vết của trận đại chiến năm xưa.

“Ân, không thành vấn đề.” Thẩm Ngưng Băng khẽ gật đầu. Từ lúc rời nhà, nàng đã sớm quyết định trao hết quyền quyết định mọi việc cho Lý Thanh.

Hắn bảo đi đông, nàng tuyệt nhiên không nghĩ tới việc đi tây.

Nhìn sự muội không có chút chủ kiến nào của mình, Lý Thanh chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng vẫn không chế pháp khí bay thẳng lên trời.

Ba ngày nữa, hội đấu giá sẽ diễn ra tại Ngự Thiên Các.

Nơi này từng là chỗ ở của thầy phong thủy hoàng gia Cổ Hoa Tiên Triều. Hiện tại, khắp nơi đều có thể thấy bóng dáng đệ tử Thái Nhất Môn qua lại, hiển nhiên là đang chuẩn bị kỹ lưỡng cho sự kiện này.

Khu kiến trúc trên không trung có đẳng cấp cao hơn hẳn so với những khu vực phía dưới hoàng thành. Đa phần những người lui tới đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, thỉnh thoảng còn thấy cả chân nhân Kết Đan kỳ đi lại, khiến không ít người phải né tránh.

“Cái gì?! Một đồng đồng nát sắt vụn như vậy mà cũng đòi bán mấy trăm khối linh thạch? Tại sao không đi cướp luôn cho rồi?!”

Trong một lầu các hoa lệ giữa tầng mây, bỗng vang lên giọng quát tức giận.

“Hắc, đạo hữu, chớ vội nóng. Những vật này nhìn có vẻ cũ nát, nhưng đều được mang ra từ bảo khố của thái tử Đông Cung đó!”

“Đương nhiên, những bảo vật thực sự đã rơi vào tay hai phe chính - tà. Nhưng biết đâu trong đồng đồ còn sót lại này vẫn

có báu vật bị chôn vùi?”

Về mặt logic, lời này nghe không có gì sai.

Nhưng cả thiên hạ đều rõ, thái tử cuối cùng của Cổ Hoa Tiên Triều là một kẻ vô dụng. Tư chất tu đạo kém cỏi, ngộ tính thì tệ hại, ngay cả một chút thuật tu tiên cũng chẳng tinh thông.

Dạng người như vậy thì làm sao có thể cất giữ được bảo vật trong bảo khố?

“Thật nực cười! Một tên thái tử phế vật như vậy, chỉ có thể tích trữ những thứ như hoàng kim dùng trong phạm tục thôi!”

“Đạo hữu sai rồi. Hoàng kim hỏa ấn này tuy không có chút linh tính nào, nhưng độ cứng rắn của nó thì không thể xem thường. Tuyệt đối không giống với vàng bạc tầm thường của thế gian.”

“Nhưng chỉ nhỏ như vậy, dù có cứng rắn đến đâu thì có ích gì? Ngay cả một tấm hộ tâm kính cũng chẳng luyện chế nổi.”

Đoạn đối thoại này lọt vào tai Lý Thanh. Nguyên bản định bước đi, hần bỗng dừng chân lại.

Hoàng kim hỏa ấn? Không có linh tính nhưng tính chất lại cực kỳ cứng rắn?

Những lời này khiến hần lập tức nhớ lại một ký ức xa xưa.

Hồi còn ở Lăng Vân Tông, hần từng thu thập được vài thứ tương tự. Những chiếc hoàng kim hỏa ấn kia có thể hoàn hảo khảm vào vách lò đan màu đen!

“Chúng ta cũng qua đó xem thử.”

Nói đoạn, Lý Thanh bay thẳng đến lầu các nằm trên đám mây phía tay trái, Thảm Ngưng Băng theo sát phía sau.

Bên trong lầu các bày đủ loại vật phẩm lặt vặt, từ ngọc khí, đồ đồng cho đến những món đồ chơi nhỏ.

Những món này có một điểm chung: không có linh tính, trông giống như những vật phạm tục bình thường.

Trong lầu các không có nhiều người, chỉ khoảng ba bốn tu sĩ Trúc Cơ kỳ đang chăm chú dò xét bằng thần thức, mong tìm được món đồ nào đó có chút kỳ lạ.

Nhưng đáng tiếc, thứ không có linh tính thì mãi mãi vẫn là không có linh tính. Dù dò xét thế nào cũng chẳng phát hiện ra được gì.

“Hai vị đạo hữu, những món đồ này đều được lấy ra từ hoàng cung Cổ Hoa. Có cả vật từng thuộc về hoàng chủ trong tâm cung!”

“Các vị muốn tự mình xem xét hay để ta giới thiệu vài món đáng giá?”

Vừa thấy Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng bước vào, một người lập tức tiến lên tiếp đón.

Nghe vậy, Lý Thanh thản nhiên đáp: “Trước tiên, hãy đưa ta xem những vật được mang ra từ tâm cung hoàng chủ.”

Dù trong lòng có chút tò mò về hoàng kim hỏa ấn, nhưng hẳn quyết định trước mắt cứ giả vờ như một khách hàng bình thường.

“Hắc hắc, mời đạo hữu đi lối này. Nếu không phải tại hạ có quan hệ thân thích với một vị Thái Thượng Trưởng Lão của Thái Nhất Môn, thì cũng chẳng thể lấy được những món đồ này ra khỏi hoàng cung.”

“Cho nên giá cả sẽ hơi đắt một chút, mong đạo hữu thông cảm!”

Lầu các phụ trách nhanh chóng dẫn Lý Thanh đến một quầy trưng bày màu vàng. Những món đồ bên trong cũng chẳng có chút linh tính nào, chỉ là những vật phẩm trang trí thông thường.

Lý Thanh cũng giống như các tu sĩ khác, cẩn thận dùng thần thức tra xét từng món, không bỏ sót bất cứ thứ gì.

Người phụ trách quầy hàng thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia thất vọng. Những người như thế này thường không bao giờ chịu bỏ linh thạch mua những thứ vô dụng.

Tuy nhiên, để không làm mất công đi một chuyến, cuối cùng Lý Thanh cũng chọn một thanh ngọc kiếm nhỏ chỉ bằng đầu ngón tay, rồi tùy ý hỏi:

“Thứ đồ chơi này giá bao nhiêu linh thạch?”

Chương 946

DTV EBOOK

Người bán lập tức sáng mắt, vội nói:

“Hắc, đạo hữu! Những vật này đều được lấy từ tầm cung của hoàng chủ, mỗi món đều có giá 500 khối linh thạch!”

Lý Thanh nghe xong, sắc mặt thoáng cứng đờ. Hắn chẳng hề muốn bị chém một vết đau như vậy.

“Đạo hữu, đừng thấy đắt mà chùn bước! Những món đồ này trước đây đều được đặt cùng với ngọc tỷ truyền quốc của Cổ Hoa Tiên Triều. Chỉ là ngọc tỷ đã rơi vào tay Thái Nhất Môn, nhưng ta tin rằng những thứ này cũng không hề tầm thường!”

“500 khối linh thạch, không đáng là bao!”

Sau một hồi chèo kéo, cuối cùng Lý Thanh đành nở nụ cười méo mó mà móc linh thạch ra mua thanh ngọc kiếm kia.

Dù chợ đen vẫn đang liên tục cung cấp thu nhập, nhưng khi phải rút 500 khối linh thạch ra, hắn vẫn cảm thấy đau như cắt.

500 khối linh thạch a! Đây đâu phải là con số nhỏ!

Hắn ho khan một tiếng rồi nói: “Ta đi xem thêm vài món khác đã.”

Thấy đã bán được một món, lão bản quầy hàng lập tức cười rạng rỡ, đôi mắt nheo lại như hồ ly.

“Đạo hữu, mời qua bên này!”

Lý Thanh tiếp tục đi dạo quanh các quầy hàng xa hoa khác, nhưng dù lão bản có khoa trương đến đâu, hắn cũng không chịu ra tay mua thêm.

Đặc biệt là có một quầy chuyên bán đồ dùng của phi tử. Một chiếc khăn tay nho nhỏ cũng bị hét giá gần ngàn khối linh thạch!

Không phải vì nó có linh lực, mà chỉ vì chủ nhân của nó từng là nữ tu xinh đẹp nhất Tiên Triều!

Đáng nói hơn là—vẫn có kẻ sẵn sàng bỏ ra số tiền lớn để mua những món này!

Nhận ra điều này, khoe miệng Lý Thanh giật giật liên tục, thầm rửa trong lòng: “Tam quan của ta sập đổ rồi a!”

Xem ra, loại hàng này ở thế giới nào cũng có thị trường...

Dù sao thì, Lý Thanh cũng chẳng có hứng thú với thú vui xa xỉ đó. Huống hồ bên cạnh hắn còn có Thẩm sư muội, hắn cũng không muốn hủy hoại hình tượng của mình.

Cuối cùng, hắn dừng chân trước quầy trưng bày của Đông Cung thái tử.

Sự chú ý của hắn lập tức bị thu hút bởi bốn chiếc Hoàng Kim Hỏa Ấn lấp lánh.

Bốn ấn ký màu vàng rực rỡ, tỏa sáng chói mắt.

Không sai! Đây chính là loại hoàng kim hỏa ấn mà hắn từng tìm thấy tại Lăng Vân Tông!

Có thể chắc chắn rằng, những vật này cũng có thể được khảm nạm vào vách lò luyện đan màu đen.

Lý Thanh giả vờ tò mò hỏi: “Đây là vật gì? Hoàng kim phạm tục không thể nào cứng đến mức này.”

Lão bản quầy hàng cười cười: “Đạo hữu, người làm khó ta rồi. Nếu ta biết rõ, đã chẳng cần bày bán ra đây làm gì.”

“Nhưng có một điều chắc chắn: độ cứng của nó cực kỳ cao, thậm chí còn vượt qua rất nhiều loại linh tài dùng trong luyện khí!”

Nghe vậy, Lý Thanh lắc đầu, giả vờ chán nản:

“Cứng rắn thì có ích gì? Không có linh tính, không thể luyện chế thành pháp khí.”

“Thôi vậy, ta mua về thử xem có thể rèn thành một tấm hộ tâm kính hay không. Mấy cái này giá bao nhiêu?”

“Một viên 100 khối linh thạch, tổng cộng 400 khối!”

Lý Thanh khẽ gật đầu. 400 khối linh thạch cũng không đắt.

So với việc vừa phí phạm 500 khối linh thạch vào món đồ chơi vô dụng, bỏ ra 400 khối để mua thứ hắn thực sự cần thì hoàn

toàn không đáng tiếc.

Xét cho cùng, 900 khối linh thạch để đổi lấy bốn mai hoàng kim hỏa ấn và một thanh ngọc kiếm—cũng không quá thiệt thòi.

Hắn lập tức lấy ra bốn khối linh thạch trung phẩm, giao dịch thuận lợi.

Mặc dù chưa rõ những vật này có tác dụng gì khi khảm vào lò luyện đan, nhưng hắn vẫn cảm thấy đây là điều mình nên làm. Có lẽ là do bệnh cưỡng ép của hắn trở dậy.

Bên cạnh, Thảm Ngưng Băng cũng chi hơn trăm khối linh thạch để mua một cây trâm bạc. Trâm khá tinh xảo, trên thân khắc một ấn ký hình mặt trăng.

Trước khi rời đi, Lý Thanh chợt hỏi:

“Đạo hữu, ở đây có nơi nào bán linh vật trợ giúp Kết Đan không? Tỷ như Thiên Hỏa Bảo Dịch hay Thanh Ngọc Linh Thủy?”

Lão bản hồ hững đáp:

“Ta nghe nói trong lần hội đấu giá sắp tới có thể sẽ xuất hiện Âm Dương Linh Dịch. Còn về Thiên Hỏa Bảo Dịch và Thanh Ngọc Linh Thủy, ngươi có thể đến Kỳ Trân Lâu xem thử.”

“Kỳ Trân Lâu!”

Nghe ba chữ này, Lý Thanh và Thảm Ngưng Băng liếc nhìn nhau, đã xác định được mục tiêu tiếp theo.

Kỳ Trân Lâu

Tòa kiến trúc này có bố cục rõ ràng hơn hẳn so với Ân Vật Các lúc trước, nơi đây tràn ngập linh vụ lượn lờ, vừa bước vào liền có thể cảm nhận được linh khí đậm đặc. Hai bên cửa chính đặt hai bồn linh hoa không rõ tên, tỏa hương thơm lạ lùng.

Ngay từ cửa vào, một tấm thảm đỏ mềm mại trải dài dẫn thẳng vào trong lầu. Dẫm lên mới thấy được chất liệu của tấm thảm này không hề tầm thường.

So với Ân Vật Các lúc trước, nơi đây hoàn toàn khác biệt. Nơi đó chẳng khác gì một kiến trúc tạm bợ, đơn sơ, thô ráp, còn

Kỳ Trân Lôu này rõ ràng cao cấp hơn rất nhiều.

Chương 947

DTV EBOOK

Tòa lâu có tổng cộng ba tầng. Tầng thứ nhất chủ yếu bày bán những linh vật phổ thông.

Trong lâu có không ít người qua lại, phần lớn là tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Chỉ thỉnh thoảng mới thấy vài tu sĩ Luyện Khí kỳ, nhưng ai nấy đều có lai lịch nhất định, nếu không, tuyệt đối không dám xuất hiện ngang nhiên ở một nơi thế này mà không hề lộ vẻ e dè!

Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng cũng không hề che giấu khí tức của mình, bước đi tự nhiên mà tiến vào.

Một người là Trúc Cơ hậu kỳ, một người là Giả Đan kỳ tu sĩ!

Với đội hình này, vừa bước vào liền lập tức thu hút sự chú ý của không ít người.

Đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ, việc nâng cao tu vi không hề đơn giản như Luyện Khí kỳ, mà cần rất nhiều tài nguyên.

Tu vi của hai người bọn họ, dù ở Thiên Cung phường thị này, cũng được xem là không tầm thường.

“Nhị vị đạo hữu, mời lên lầu!”

Một nữ tử trung niên có vài phần tư sắc bước lên, ôn hòa nói với hai người họ.

Lý Thanh không cự tuyệt, trực tiếp bước lên lầu hai.

“Tiểu nữ là một trong những người chủ sự của Kỳ Trân Lâu. Hai vị đạo hữu tu vi không tầm thường, đã gần chạm đến cực hạn của Trúc Cơ kỳ, chắc hẳn đang tìm kiếm tài nguyên để chuẩn bị Kết Đan?”

Nữ tử trung niên mỉm cười, ngữ khí thân thiện.

Lý Thanh gật đầu, thân nhiên đáp: “Không sai. Chúng ta nghe nói ở đây có bán Thiên Hỏa Bảo Dịch cùng Thanh Ngọc Linh Thủy, vì thế muốn đến xem thử.”

Đối với những tu sĩ đã đạt đến cảnh giới này, việc tìm kiếm linh vật Kết Đan là điều tất yếu.

Nữ tử trung niên nhìn ra mục đích của bọn họ cũng không có gì lạ. Nếu không có chút nhãn lực ấy, thì làm sao có thể kinh doanh tại một nơi như thế này?

“Quả nhiên đúng lúc! Thanh Ngọc Linh Thủy vẫn còn khá nhiều, nhưng Thiên Hỏa Bảo Dịch thì chỉ còn đúng một phần duy nhất.”

Nữ tử trung niên áy náy nói.

Lời này khiến Lý Thanh hơi nhú mào, hiển nhiên có phần bất ngờ.

Thế nhưng, hẳn không phải thất vọng mà ngược lại còn có chút vui mừng.

Ban đầu hẳn chỉ mong có thể mua được một phần linh vật Kết Đan đã là tốt lắm rồi, không ngờ nơi đây lại có đủ Thanh Ngọc Linh Thủy, thậm chí ngay cả Thiên Hỏa Bảo Dịch cũng có thể lấy ra một phần!

Kỳ Trân Lâu, quả nhiên danh bất hư truyền!

Bên cạnh, Thẩm Ngưng Băng vốn luôn trầm mặc ít nói, lúc này trong mắt cũng lóe lên một tia động tâm.

Vừa đến Hoàng Thành đã gặp được cơ hội như vậy, quả thực khiến nàng vô cùng hài lòng.

“Xin hỏi hai loại linh vật này giá bao nhiêu?”

Lý Thanh bình tĩnh hỏi.

Nữ tử trung niên khẽ mỉm cười, chậm rãi đáp:

“Hai loại linh vật này có thể dùng Linh Thạch để mua, hoặc có thể trao đổi bằng những linh vật có giá trị tương đương.”

“Tuy nhiên, ta khuyên hai vị nên dùng một ít linh thạch và bù thêm linh vật để trao đổi. Bởi vì giá của Thiên Hỏa Bảo Dịch và Thanh Ngọc Linh Thủy đều vô cùng đắt đỏ.”

Sau đó, nàng chậm rãi báo ra một con số khiến Lý Thanh nội tâm rung động mạnh mẽ.

Thanh Ngọc Linh Thủy – một phần giá 9.000 linh thạch.

Thiên Hỏa Bảo Dịch – một phần giá 11.000 linh thạch!

Dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi nghe con số này, Lý Thanh vẫn không nhận được mà nuốt nước bọt một cái, cảm giác rung động tột cùng.

Quá đắt! Đắt đến mức kinh người!

Phải biết rằng, đây vẫn chỉ là linh vật Kết Đan có hiệu quả không quá xuất sắc. Nếu là Tử Phủ Linh Dịch hoặc Âm Dương Linh Dịch, thì không biết giá còn trên trời đến mức nào!

Có khi, hai loại linh dịch kia đã không còn đơn giản là bảo vật, mà phải được xếp vào hàng vô giá!

Hai người bọn họ tổng cộng cần hai phần Thiên Hỏa Bảo Dịch và hai phần Thanh Ngọc Linh Thủy.

Nói cách khác, tổng số linh thạch cần có lên tới 40.000 khối!

Dù hiện tại thu nhập từ chợ đen của bọn họ đang rất khá, nhưng muốn gom đủ số lượng này, ít nhất cũng phải mất mười mấy hai mươi năm!

Mười mấy hai mươi năm nghe có vẻ không dài, nhưng phải nghĩ rằng, đây chỉ là tài nguyên dành cho riêng hai người họ.

So với những tán tu không có bối cảnh, muốn gom góp số lượng linh thạch khổng lồ như vậy quả thực là chuyện cực kỳ gian nan. Còn chưa kể, nếu không tinh thông tu tiên kỹ nghệ, chỉ sợ ngay cả một Giả Đan kỳ tu sĩ, cũng phải bôn ba hơn nửa đời người mới tích lũy đủ.

Thậm Ngưng Băng cũng không khỏi lóe lên một tia kinh hãi trong đáy mắt. Hiển nhiên, con số này khiến nàng bị chấn động không ít.

Nhưng ngay sau đó, nội tâm nàng lại nảy sinh một chút may mắn. Nếu không phải do Lý Thanh bất ngờ có ý tưởng mở chợ đen, thì e rằng việc gom góp từng ấy linh thạch là điều không tưởng.

Đến lúc đó, nàng rất có thể sẽ lựa chọn không sử dụng linh vật Kết Đan, mà cưỡng ép ngưng kết Kim Đan bằng chính thực lực bản thân.

Chương 948

DTV EBOOK

Nếu là trước khi gặp Lý Thanh, nàng có lẽ sẽ không cảm thấy đây là chuyện gì to tát. Không cần linh vật Kết Đan mà xông quan, vốn dĩ là chuyện rất bình thường.

Thế nhưng, kể từ khi quen biết Lý Thanh, nàng vô tình cũng nhiễm phải một phần tính cách cẩn trọng, luôn suy nghĩ nhiều hơn về hậu quả. Lúc này, nàng cảm thấy nếu không sử dụng linh vật Kết Đan, thì có lẽ vẫn còn chút gì đó chưa thật sự thỏa đáng.

Phảng phất như nhìn ra sự túng quẫn của hai người, nữ tử trung niên của Kỳ Trân Lô nở một nụ cười đầy thâm ý, tiếp tục mở miệng:

“Hai vị có vẻ đang gặp khó khăn về linh thạch? Không sao cả, Kỳ Trân Lô chúng ta từ trước đến nay rất coi trọng những người có thực lực. Chỉ cần hai vị nguyện ý ký một bản Ước Hẹn Ba Năm, thì có thể lấy được linh vật Kết Đan mà không cần bỏ ra quá nhiều linh thạch!”

“Ước Hẹn Ba Năm?”

Lý Thanh nhíu mày, trong lòng dâng lên một tia cảnh giác, trầm giọng hỏi:

“Cái gọi là ước hẹn này có điều kiện gì?”

Nữ tử trung niên cười nhạt, chậm rãi giải thích:

“Ước Hẹn Ba Năm, tức là trong vòng ba năm tới, hai vị phải làm việc cho Kỳ Trân Lô chúng ta. Đương nhiên, nếu trong thời gian đó hai vị Kết Đan thành công, thì chỉ cần hoàn thành một nhiệm vụ là có thể xóa bỏ ràng buộc.”

“Thế nào? Ba năm mà thôi, đối với tu sĩ mà nói, chẳng khác nào một cái búng tay!”

Nàng ta chậm rãi từng bước dẫn dắt, giọng nói ngày càng thân thiết, như thể đang mở ra một con đường vô cùng dễ dàng và

hấp dẫn.

Nhưng Lý Thanh nào dễ dàng bị dụ dỗ? Trong lòng hắn cười lạnh một tiếng.

Bán mình ba năm?

Ở một nơi đầy rẫy hỗn loạn như Đại Hoang Vực này, ba năm làm việc cho Kỳ Trân Lô chẳng khác nào đánh cược cả tính mạng! Ai biết bọn họ sẽ bị phái đi làm nhiệm vụ gì? Lỡ như phải tham gia những chuyện nguy hiểm đến mức cử tử nhất sinh, vậy thì mạng còn giữ được hay không cũng là vấn đề lớn!

Mặt khác, dù cho thành công Kết Đan, chỉ cần làm một việc là có thể kết thúc ước hẹn, nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng cái gọi là “một việc”, có khi chính là đối đầu với Kết Đan Chân Nhân khác!

Đây rõ ràng là một giao dịch cực kỳ nguy hiểm!

“Ha ha, ý tốt của phu nhân, chúng ta xin tâm lĩnh.”

Lý Thanh thản nhiên từ chối, khoe môi khẽ nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, nhưng giọng điệu lại đầy dứt khoát:

“Nhưng chỉ là mua mấy phần linh vật Kết Đan mà thôi, chúng ta còn có cách để gom góp đủ.”

Dứt lời, hắn cùng Thẩm Ngưng Băng liền móc ra tất cả linh thạch hiện có.

Tổng cộng: 13.000 linh thạch!

Số lượng này, chỉ đủ để mua đúng một phần Thiên Hỏa Bảo Dịch!

Đây là tất cả số linh thạch mà hai người bọn họ tích lũy được, bao gồm thu nhập từ chợ đen lẫn một chút tích góp cá nhân.

Nhưng chưa hết.

Phải biết, hai năm trước, Lý Thanh cùng Thẩm Ngưng Băng từng phục kích và cướp sạch một nhóm trưởng lão của Thượng Thanh Tông!

Dù mấy tên trưởng lão đó không mang theo quá nhiều linh thạch, nhưng bảo vật trên người chúng lại không ít!

“Đây là một kiện bảo giáp, là tinh phẩm trong pháp khí thượng phẩm. Người thấy thế nào?”

“Còn đây, một thanh cực phẩm phi kiếm, sắc bén không gì sánh nổi, chính là cực phẩm pháp khí hệ Kim!”

“Đây là Ngưng Quang Kính, tuy chỉ là thượng phẩm pháp khí, nhưng có thể phản hồi công kích của Trúc Cơ trung kỳ tu sĩ! Một vật phòng ngự hiếm có!”

“Bình này chứa huyết tinh của một loại yêu thú nhị giai trung kỳ, sát khí cực nặng. Giá trị không thấp!”

Từng kiện bảo vật được Lý Thanh lấy ra từ túi trữ vật, xếp thành một hàng ngay ngắn trên bàn.

Nhìn số lượng bảo vật này, nữ tử trung niên kia không khỏi biến sắc!

Rõ ràng, những vật này không phải đến từ một người duy nhất, bởi vì khí tức trên mỗi món đều khác nhau, chứng tỏ chúng xuất phát từ nhiều Trúc Cơ kỳ tu sĩ khác nhau!

Khá lắm!

Ban đầu nàng còn tưởng trước mặt chỉ là hai tu sĩ trẻ tuổi chất phác, không ngờ lại là hai tên sát tinh chính hiệu!

Không đúng! Phải gọi là một đôi sát tinh đạo lữ mới chính xác!

Trong thế giới tu tiên, giết người cướp của là chuyện quá đời bình thường.

Nhất là tại Đại Hoang Vực này, cướp tu sĩ xuất hiện đầy rẫy!

Giết người, phóng hỏa, cướp đoạt tài vật – những việc này đã trở thành quy tắc sinh tồn nơi đây.

Và thông thường, những kẻ có thể cướp đoạt tài vật từ tu sĩ khác, thực lực tuyệt đối không hề tầm thường!

So với những kẻ chỉ biết bế quan khổ tu, thì loại người như Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng đáng sợ hơn rất nhiều!

Sau khi Lý Thanh dừng tay, không lấy thêm pháp khí ra nữa, nụ cười trên mặt nữ tử trung niên hoàn toàn cứng đờ!

Thái độ ban đầu đầy nhiệt tình, giờ đây đã trở nên cực kỳ câu nệ!

Chương 949

DTV EBOOK

Sau khi thuận lợi đổi được hai phần Thanh Ngọc Linh Thủy cùng một phần Thiên Hỏa Bảo Dịch, Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng đều hết sức hài lòng rời khỏi Kỳ Trân Lâu.

Phía sau bọn họ, một phụ nhân trung niên với vẻ mặt đầy căng thẳng tiến đến tận cửa.

Đợi đến khi hai người khuất khỏi tầm mắt, nàng không nhịn được đưa tay lau đi lớp mồ hôi lạnh trên trán.

“Giới tu hành quả thực cường giả xuất hiện tầng tầng lớp lớp, không biết cặp đạo侶 sát tinh này rốt cuộc đến từ đâu, trước đây ngay cả một chút tin tức cũng không nghe thấy!”

Trên không trung, giữa những tầng mây trôi lững lờ, Thẩm Ngưng Băng sóng vai bay cùng Lý Thanh, nhẹ giọng nói:

“Lý sư huynh, phần Thiên Hỏa Bảo Dịch này, người giữ đi. Ta có một phần Thanh Ngọc Linh Thủy là đủ rồi.”

Nàng đối với bản thân có lòng tin cực lớn, cho rằng chỉ cần một phần linh vật Kết Đan là đã đủ để thử vận may.

Nhưng Lý Thanh lại lắc đầu, kiên quyết nói:

“Không được, chỉ một phần linh vật Kết Đan thì vẫn chưa đủ chắc chắn. Người cầm lấy cả phần Thiên Hỏa Bảo Dịch này đi.”

Lời này không phải vì hấn hào phóng, mà là bởi hấn đã tính toán từ trước.

Hiện tại, hấn vừa mới bước vào Trúc Cơ hậu kỳ, còn cách đỉnh phong một đoạn khá xa. Trong thời gian ngắn, hấn cũng chưa thể bắt đầu Kết Đan.

Nhưng Thẩm Ngưng Băng lại khác. Tu vi của nàng đã chạm tới giới hạn, ở cảnh giới Giả Đan Kỳ, có thể bất cứ lúc nào tiến hành Kết Đan.

Xét theo mức độ cấp bách, hiển nhiên nàng mới là người cần phần Thiên Hỏa Bảo Dịch này hơn hẳn.

Quan trọng hơn, một khi Thảm Ngưng Băng Kết Đan thành công, bọn họ cũng sẽ có thêm một tầng bảo hộ, gia tăng khả năng sinh tồn.

Từ những gì diễn ra ở cửa thành Hoàng Đô lúc trước, có thể thấy quan hệ giữa hai đạo Chính - Ma không hề hòa hợp như vẻ ngoài, mà chỉ cần một chút xung đột nhỏ cũng có thể khiến chiến hỏa bùng lên.

“Lý sư huynh, Thiên Hỏa Bảo Dịch chỉ có một phần, người giữ lấy đi. Ta tin mình có thể tự vượt qua!” - Thảm Ngưng Băng vẫn cương quyết từ chối.

Nhưng Lý Thanh lại trầm giọng:

“Thảm sư muội, nghe ta nói. Sau này Đại Hoang Vực chưa chắc đã có được ngày thái bình. Chỉ khi người thành công Kết Đan, chúng ta mới có thể có chút năng lực tự vệ.”

“Hơn nữa, người cũng không cần cảm thấy áy náy. Chờ đến khi người đạt Kết Đan Kỳ, giúp ta thu thập thêm linh vật Kết Đan là được.”

“Với một tu sĩ Kết Đan Kỳ, việc thu thập Âm Dương Linh Dịch và Tử Phủ Linh Dịch chắc chắn không phải việc khó khăn, đúng không?”

Càng mạnh mẽ, thứ mà người ta có thể tiếp xúc cũng sẽ dần dần nâng cao.

Nhớ lại ngày trước, khi hắn còn ở Luyện Khí Kỳ, ngay cả một viên Trúc Cơ Đan cũng phải hao hết tâm lực mới có thể đổi được.

Nhưng hiện tại, Trúc Cơ Đan đã không còn là thứ gì quý giá nữa. Nếu muốn, hắn chỉ cần đi săn vài con yêu thú cấp hai, lấy tinh hạch ra liền có thể tìm người luyện chế.

Thậm chí, chỉ cần lấy vài viên Nhị Giai Xích Tinh ra chợ đen cũng có thể đổi được Trúc Cơ Đan.

Cũng tương tự như vậy, một khi Thảm Ngưng Băng thành công Kết Đan, việc thu thập linh vật Kết Đan sau này cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Dĩ nhiên, điều quan trọng hơn cả vẫn là Lý Thanh chưa từng trông mong quá nhiều vào tư chất của chính mình.

Bởi vì ngay cả khi đột phá Trúc Cơ, hắn đã phải dùng đến bốn viên Trúc Cơ Đan!

Lần này đối mặt với thử thách Kết Đan còn khó khăn hơn gấp bội, hắn cần chuẩn bị đủ bốn loại linh vật mới dám thử nghiệm.

Không chỉ cần Thiên Hỏa Bảo Dịch và Thanh Ngọc Linh Thủy, mà cả Âm Dương Linh Dịch cùng Tử Phủ Linh Dịch đều phải thu thập đầy đủ.

Cuối cùng, chỉ khi kết hợp với Hồn Đan Chi Pháp, hắn mới có thể có phần nắm chắc.

Khi những điều kiện này còn chưa đủ, thay vì giữ lại Thiên Hỏa Bảo Dịch vô dụng, chẳng bằng đưa cho Thẩm Ngưng Băng để giúp nàng Kết Đan trước.

Sau khi nghe xong những suy tính của Lý Thanh, Thẩm Ngưng Băng trầm mặc hồi lâu, rồi khẽ gật đầu:

“Nếu đã như vậy, Lý sư huynh, bây giờ đưa Thiên Hỏa Bảo Dịch cho ta đi.”

Lời này vừa thốt ra, Lý Thanh không khỏi ngẩn người, có chút bất ngờ.

“Sư muội, ngươi định...”

Trong khoảnh khắc ấy, trong đôi mắt của Thẩm Ngưng Băng ánh lên vẻ kiên định:

“Vừa rồi chủ nhân Ân Vật Các chẳng phải đã nói sao? Lần này, trong Đại Hội Đấu Giá của Đại Hoang Vực, rất có thể sẽ xuất hiện Âm Dương Linh Dịch!”

“Bây giờ cách thời điểm tổ chức đấu giá còn ba ngày, trong thời gian đó, ta dự định bắt đầu Kết Đan. Đến lúc đó, chúng ta có thể giành lấy phần Âm Dương Linh Dịch kia!”

Lý Thanh nghe vậy, trong lòng không khỏi chấn động.

Hắn không ngờ rằng, sư muội của mình lại có gan quyết định lớn đến như vậy!

Vốn dĩ, hắ đã định từ bỏ Âm Dương Linh Dịch ở đấu giá hội lần này.

Chương 950

DTV EBOOK

Nhưng quyết định của Thẩm Ngưng Băng lại khiến tâm tư hấn dao động mãnh liệt...

Minh tư khô tưởng một hồi, Lý Thanh có chút do dự, lắc đầu nói:

“Ba ngày... có phải quá vội vàng hay không? Sư muội, ngưng kết Kim Đan không phải trò đùa!”

“Ta vẫn còn đủ thời gian, không cần thiết phải để người liều mạng như vậy. Ta cảm thấy chuyện này vẫn chưa đủ ổn thỏa.”

Nghe thấy giọng nói đầy lo lắng của Lý Thanh, Thẩm Ngưng Băng khẽ nở nụ cười, tựa như một đóa hoa tuyết nở rộ trên băng sơn—lạnh lùng nhưng không hề mất đi vẻ kiêu diễm.

“Sư huynh, chẳng lẽ ngươi không tin ta sao?”

Nhìn vẻ đẹp động lòng người trên gương mặt sư muội, Lý Thanh nhất thời nghẹn lời.

Đối phương dù sao cũng là Băng thuộc tính Dị Linh Căn, căn cơ vượt xa hấn—một tu sĩ mang Tứ Linh Căn tư chất tầm thường. Hấn dường như không có tư cách gì để xen vào con đường tu hành của nàng.

“Ta hỏi lần nữa, ngươi thực sự đã quyết định?”

Thẩm Ngưng Băng nhẹ gật đầu, đôi mày giãn ra, giọng nói kiên định:

“Ân, vừa rồi ta đã quan sát, bên ngoài Hoàng Thành có vài nơi linh mạch giao hội. So với nơi này, không chỗ nào thích hợp hơn để Kết Đan.”

“Trong mấy ngày tới, đành phiền sư huynh hộ pháp cho ta vậy.”

Nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Thẩm Ngưng Băng, Lý Thanh há miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không

tiếp tục khuyên bảo.

Từ trước đến nay, hắn vốn là người cẩn thận, luôn theo đuổi sự ổn thỏa. Nhưng không có nghĩa là người khác cũng cần giống hắn.

Hơn nữa, lựa chọn Kết Đan ngay lúc này của Thẩm Ngưng Băng, chung quy vẫn là để giúp hắn có thể giành được Âm Dương Linh Dịch trong đấu giá hội sắp tới.

Có một vị tu sĩ Kết Đan Kỳ chân chính hộ pháp, đến lúc đó, hắn có thể đường đường chính chính đem Âm Dương Linh Dịch đấu giá mà không cần lo lắng ai dám nhắm vào linh vật này nữa.

Cổ Hoa Tiên Triều tọa lạc trong Hoàng Thành, tất nhiên không thiếu linh mạch. Bên dưới mảnh đất này thậm chí còn có một đầu Long Mạch, linh khí dày đặc bao phủ khắp nơi.

Không chỉ vậy, xung quanh Hoàng Thành còn có một tòa đại trận tụ linh, không ngừng gom tụ linh khí trong thiên địa.

Ở phía Bắc Hoàng Thành, nơi cách Thiên Cung phường thị một đoạn, địa thế khá vắng vẻ, gần như không có tu sĩ nào lui tới.

Dĩ nhiên, một khi Thẩm Ngưng Băng bắt đầu ngưng kết Kim Đan, động tĩnh chắc chắn sẽ không nhỏ, khó tránh khỏi dẫn tới sự chú ý của những kẻ khác.

Đến lúc đó, rất có thể sẽ phải ra tay một lần thật mạnh mẽ!

“Chính là nơi này đi. Linh khí ở đây đủ nồng đậm, không thể tốt hơn.”

Nhìn quanh một lượt, Thẩm Ngưng Băng hài lòng gật đầu.

“Tốt, mấy ngày tới, ta sẽ ở đây hộ pháp cho ngươi.”

Lý Thanh siết chặt nắm đấm.

Sắp tới, có lẽ hắn thật sự phải ra tay một lần rồi. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi lo lắng cho Thẩm Ngưng Băng.

Vù vù!

Trong tay Thẩm Ngưng Băng, Băng Huyền Kiếm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, tùy ý chém ra vài đạo kiếm khí lăng lệ, lập tức

đào ra một động phủ dưới lòng đất.

Oanh!

Nàng vung tay, đánh ra một luồng Chân Nguyên Băng Thuộc Tính, trực tiếp đông kết động phủ thành một tòa Băng Cung trong suốt.

Hoàn tất mọi thứ, nàng quay đầu nhìn Lý Thanh, khẽ nói:

“Sư huynh, sau này liền giao cho ngươi.”

Lời vừa dứt, không đợi Lý Thanh trả lời, nàng đã nhẹ nhàng lướt xuống động phủ dưới mặt đất.

Không cần lời hứa hẹn, bởi vì nàng tin tưởng hẳn.

Đó là sư huynh đã đồng hành cùng nàng từ Thanh Lĩnh Vực đến Đại Hoang Vực. Chỉ vậy thôi, là đủ rồi.

Xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh.

Lý Thanh hít sâu một hơi, sau đó tùy ý tìm một tảng đá gần đó, ngồi xếp bằng xuống.

Ngày đầu tiên, Thẩm Ngưng Băng không gây ra động tĩnh quá lớn, linh khí thiên địa chỉ lưu động một cách bình thường.

Nàng vẫn đang điều chỉnh trạng thái, chưa chính thức bắt đầu đột phá.

Chỉ khi nào tinh, khí, thần đều đạt tới đỉnh phong, đó mới là thời khắc chân chính bước vào Kết Đan!

Nhưng Hoàng Thành tuy yên tĩnh, không có nghĩa là nơi này cũng thế.

Ngày hôm qua, tại một góc khác của Hoàng Thành—

Quỷ Kiếm Môn Quỷ Phàm cùng Thái Nhất Môn Trương Hiếu, rốt cuộc không nhịn được, giao thủ một trận!

Kết quả, không ai có thể làm gì được ai.

Cuối cùng, cả hai cùng ước định:

“Sau khi Kết Đan, sinh tử quyết chiến!”

Tin tức này nhanh chóng chấn động toàn bộ Hoàng Thành!

Hai người tham chiến, một là thiếu môn chủ Quỷ Kiếm Môn, một là tân tấn thiên kiêu trưởng lão Thái Nhất Môn.

Nếu nói thẳng ra, bọn họ chính là đại diện cho thế lực phía sau.

Hoặc có thể nói, trận quyết chiến này trên thực tế chính là một trận đại chiến giữa Thái Nhất Môn và Quỷ Kiếm Môn!

Thái Nhất Môn—chính đạo cự phách, sừng sững tại Đại Hoang Vực suốt hàng trăm năm, được xem như thủ lĩnh của các thế lực chính đạo.

Quỷ Kiếm Môn—ngôi sao sáng mới của Ma Đạo, quật khởi mạnh mẽ trong những năm gần đây, thế đi như chẻ tre.

Chương 951

DTV EBOOK

“Quỷ Phàm đối chiến Trương Hiểu, trận chiến này tuyệt đối đáng để xem!”

“Hai người này lại dám ước định tử chiến sau khi Kết Đan? Đúng là cuồng vọng! Nghĩ rằng mình có thể vượt qua cửa ải Kết Đan một cách dễ dàng sao?”

“Hừ! Đừng quên, bọn họ là thiên kiêu trong đại môn phái, người bình thường như chúng ta ngay cả Kết Đan cũng là một vách ngăn không thể vượt qua, nhưng trong mắt bọn họ, chỉ là một bước nhỏ trên con đường tu luyện mà thôi!”

Trong Hoàng Thành, vô số tu sĩ xôn xao bàn tán.

Hiện tại, nơi này là khu vực náo nhiệt nhất toàn Đại Hoang Vực, bất kỳ một biến động nào cũng sẽ thu hút vô số ánh mắt chú ý.

Đêm hôm đó, tại một góc khuất ở phía bắc Cổ Hoa Hoàng Thành, một cỗ khí tức thần bí đột ngột lan tràn!

Oanh!

Toàn bộ khu vực phía bắc Hoàng Thành, nhiệt độ bất ngờ rơi xuống cực điểm!

Từ một nơi âm áp, đột nhiên trở thành hàn băng cắt da cắt thịt!

Biến hóa kỳ dị này khiến không ít người cảm thấy hoang mang.

“Chuyện gì xảy ra? Tại sao nhiệt độ lại đột nhiên giảm mạnh thế này?!”

“Tê...! Lạnh đến mức ta suýt đông cứng! Ai đang làm cái gì vậy?!”

“Khoan đã... Vừa rồi ta cảm nhận được một luồng uy áp cực mạnh... Nhưng trong chớp mắt lại biến mất... Có phải ta hoa mắt rồi không?”

Ngay sau đó—

Linh khí thiên địa đột nhiên bạo động!

Một luồng khí tức kinh người từ phía bắc Hoàng Thành bùng lên như cơn sóng dữ, quét sạch toàn bộ không gian!

Oanh!

Trong hoàng thành, bỗng nhiên dấy lên một trận linh khí cuộn cuộn!

Linh khí nồng đậm đến mức có thể hóa thành từng gợn sóng cuộn cuộn, điên cuồng chảy về phía bắc.

Trên một tảng đá lớn, Lý Thanh vốn đang ngồi xếp bằng, lập tức mở mắt, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Bắt đầu rồi!

Thảm Ngưng Băng đã chính thức bước vào quá trình Kết Đan!

Dù tâm tính Lý Thanh vốn trầm ổn, giờ khắc này cũng không khỏi siết chặt nắm đấm. Hắn không khỏi lo lắng thay cho Thảm Ngưng Băng.

Hơn nữa, động tĩnh khi nàng Kết Đan lại lớn hơn rất nhiều so với dự đoán của hắn. Đặc biệt, nhiệt độ xung quanh bỗng nhiên hạ xuống một cách đáng sợ, chẳng khác nào đang đứng giữa cánh đồng tuyết lạnh giá.

“Đây chẳng phải là muốn khiến cả thành chú ý sao?”

Lý Thanh thở dài một hơi, chỉ hy vọng quá trình Kết Đan của Thảm Ngưng Băng có thể diễn ra thuận lợi.

Trong hầm băng dưới lòng đất, khí tức trên người Thảm Ngưng Băng càng lúc càng cường thịnh, hơn nữa vẫn tiếp tục tăng vọt, dường như không có giới hạn.

Đúng như dự đoán của Lý Thanh, động tĩnh từ quá trình Kết Đan của nàng quả thật quá mức kinh động!

Lúc này, trong tòa hoàng thành cổ kính, vô số tu sĩ tề tụ. Có kẻ xuất thân từ các đại tông môn Tiên Đạo, có người lại là tán tu danh chấn một phương.

Việc một người đột nhiên bắt đầu Kết Đan ở đây chẳng khác nào một viên đá rơi xuống mặt hồ tĩnh lặng, lập tức khuấy

động sóng lớn, thu hút vô số ánh mắt.

“Cổ hàn ý này... hẳn là một tu sĩ chủ tu băng đạo đang Kết Đan!”

“Không sai! Trước đây ta từng cảm nhận khí tức tương tự khi có một trưởng lão trong tông môn đột phá Kết Đan!”

“Tại nơi này Kết Đan, quả nhiên không đơn giản!”

“Ha ha, đúng là ưa thích gây náo động! Mau đi xem thử, xem rốt cuộc là ai mà kiêu ngạo đến mức dám Kết Đan ngay giữa hoàng thành!”

Thông thường, khi đột phá cảnh giới, tu sĩ sẽ chọn ở trong động phủ hoặc tìm đến những nơi hoang vắng, ít người lui tới.

Rất hiếm ai giống như Thẩm Ngưng Băng, dám ngang nhiên Kết Đan giữa một nơi phồn hoa náo nhiệt như thế này!

Phải biết rằng, hoàng thành lúc này là nơi ngư long hỗn tạp, lỡ như có kẻ nào ôm ý đồ xấu, cố tình quấy rối thì sao?

Nếu quá trình Kết Đan bị gián đoạn, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì đạo tiêu thân vong!

Tuy nhiên, cũng có không ít kẻ nhanh chóng liên tưởng đến trận đại chiến ngày hôm qua giữa Quỷ Phàm và Trương Hiểu. Hai thiên kiêu kia đều đã ước định rằng sau khi Kết Đan xong sẽ quyết chiến một trận sinh tử.

“Chẳng lẽ, người đang Kết Đan là Quỷ Phàm hoặc Trương Hiểu?”

“Ê! Nếu thật sự là vậy, thì người còn lại chắc chắn sẽ chịu áp lực cực lớn!”

“Không thể nào! Cả Quỷ Phàm lẫn Trương Hiểu đều không tu luyện băng đạo công pháp!”

“Chưa chắc! Cũng có thể đây là một loại công pháp Ma Đạo nào đó, tỏa ra hàn khí nặng nề mà thôi!”

Dù sao đi nữa, tu sĩ Kết Đan cũng không phải là chuyện thường gặp. Vì vậy, rất nhiều người háo hức tiến đến quan sát, hy vọng có thể lĩnh ngộ được điều gì đó.

Tùng bóng người lần lượt phá không mà đi, mục tiêu rõ ràng: hoàng thành phía bắc!

Thiên Cung – Phường thị

Trong một gian phòng yên tĩnh, một nam tử khoác trường bào trắng, khí chất cương trực, chậm rãi mở mắt. Hắn nhìn về phương bắc, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

“Kết Đan ngay tại đây sao? Không phải Quỷ Phàm... Nhưng lại là băng đạo công pháp? Rốt cuộc là ai?”

Chương 952

DTV EBOOK

Trương Hiểu nhú mày, trong đầu không ngừng tìm kiếm cái tên quen thuộc nhưng vẫn không thể đoán ra.

Hắn trầm ngâm một lát rồi quyết định: “Thôi, bất kể thành công hay thất bại, người này đều đáng để ta quan sát.”

Nói rồi, hắn khẽ cất bước, thân ảnh nhẹ nhàng bay lên, đạp trên một tầng mây mà tiến về phía bắc.

Thiên Cung – Địa bàn Quỷ Kiếm Môn

Tại một nơi khác trong Thiên Cung, Quỷ Phàm lập tức đứng lên, ánh mắt híp lại đầy nguy hiểm.

Khuôn mặt hắn lộ vẻ trầm tư: “Kết Đan? Ngay trong hoàng thành này? Rốt cuộc là ai?”

Hắn cũng đang ở vào giai đoạn mấu chốt của quá trình Kết Đan, nhưng vẫn không thể kiềm chế được sự tò mò.

Không chút do dự, Quỷ Phàm liền đạp lên một thanh quỷ kiếm màu đen như mực, trực tiếp phá không mà đi, để lại một đạo quỹ tích tối đen giữa trời.

Hoàng Thành – Phía Bắc

Vốn dĩ khu vực này có phần vắng lặng, nhưng chỉ trong chốc lát, từng bóng người đã liên tục kéo đến.

Nhìn cảnh tượng đó, Lý Thanh cũng không thể ngồi yên được nữa.

Hắn khoác trường sam màu xanh, thân ảnh chột lóe lên, lẳng không mà đứng, chặn trước nhóm tu sĩ vừa đến.

“Các vị đạo hữu, xin hãy dừng bước!”

Lý Thanh trầm giọng nói: “Hậu phương là nơi hảo hữu của ta đang ngưng kết Kim Đan, mong chư vị chớ tiến thêm, tránh ảnh hưởng đến quá trình đột phá của người khác!”

Trúc Cơ hậu kỳ!

Không ít tu sĩ vừa đến lập tức tỏ ra kiêng dè, liền dừng lại ngay tại chỗ.

Phía trước, tu sĩ kia đứng sừng sững như núi, dáng người thẳng tắp, khí thế tỏa ra không tầm thường, từ trong ra ngoài đều lộ vẻ kiên định và uy nghiêm.

Phần lớn người xung quanh đều là tán tu, bọn họ không muốn dính líu gì đến người đang Kết Đan kia. Lỡ chẳng may sau này bị ghi hận, bị trả thù, thì có muốn chạy lên trời hay trốn xuống đất cũng không thoát.

Suy cho cùng, bọn họ chỉ tới đây để xem náo nhiệt, không hề có ý định chuốc lấy nhân quả không cần thiết.

Nhìn thấy tất cả mọi người đã dừng lại, sắc mặt Lý Thanh lúc này mới dịu đi đôi chút, hần chấp tay, thái độ cung kính nói:

“Đa tạ các vị đạo hữu đã thông cảm!”

“Haha, đạo huynh khách khí quá! Chúng ta chẳng qua là tò mò không biết vị nào đang Kết Đan tại đây nên mới tới thôi, không có ác ý gì đâu.”

“Đúng vậy! Việc ngưng kết Kim Đan không phải chuyện thường thấy, chúng ta chỉ đến xem một chút, tiền bối bên trong cứ yên tâm đột phá, không cần phải lo nghĩ tới chúng ta!”

“Ha ha, ai chẳng biết quấy rầy người khác đột phá là điều đại kỵ trong tu hành giới, chúng ta tự nhiên hiểu rõ lợi hại trong đó.”

Lời nói ai nấy đều khách khí dễ nghe, nhưng thực chất chẳng qua là vì e ngại thực lực của Lý Thanh, một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

Tu vi bậc này, dù là trong giới tán tu cũng đã là tồn tại phi phàm, không ai đại đột mà đi gây sự vô cớ.

Huống hồ, sau lưng hắn còn có một vị cao thủ đang Kết Đan. Một khi người đó thành công, trở thành Kết Đan kỳ chân nhân, thì tất cả những kẻ có mặt hôm nay đều phải cúi đầu gọi một tiếng “tiền bối”.

Nhưng đúng vào lúc này, trên bầu trời, một tu sĩ điều khiển vân đài phiêu dật bay tới.

“Khí tức cô đọng đến mức này... Ta thật sự tò mò không biết người đang Kết Đan rốt cuộc là ai!”

Rất nhanh, có người trong đám đông nhận ra thân phận của kẻ vừa đến, lập tức kinh hãi hô lên:

“Trương Hiểu! Là Trương Hiểu của Thái Nhất Môn!”

“Là hấn sao? Ngay cả hấn cũng bị hấp dẫn tới đây!”

Nhưng chuyện này vẫn chưa dừng lại. Gần như ngay sau đó, một bóng đen lạnh lẽo xẹt qua bầu trời. Quỷ Phàm, chân đạp trên một thanh cự kiếm đen kịt, cũng xuất hiện, khiến không ít người phải rùng mình.

“Thiếu môn chủ Quỷ Kiếm Môn, Quỷ Phàm, cũng có mặt!”

“Lần này đúng là có trò hay để xem rồi! Chính – Ma hai thiên kiêu đều xuất hiện, không lẽ lại xảy ra xung đột nữa sao?”

Đám tán tu bàn tán xôn xao, hết người này đến người khác bày tỏ suy đoán.

Lý Thanh đứng giữa đám đông, sắc mặt trở nên nghiêm nghị. Hấn đương nhiên nhận ra hai kẻ này – một là thiên kiêu chính đạo của Thái Nhất Môn, một là thiếu chủ của Quỷ Kiếm Môn.

Nhưng giờ phút này, Thẩm Ngưng Băng vẫn đang ở giai đoạn quan trọng của quá trình Kết Đan, dù thế nào đi nữa, hấn cũng không thể để nàng bị quấy rầy!

Nghĩ đến đây, Lý Thanh cắn răng, không chần chừ mà tiến lên một bước, đối diện với hai kẻ vừa đến.

“Hai vị, xin hãy dừng bước!”

Lý Thanh còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị Trương Hiểu cắt ngang. Hấn nhếch môi, giọng nói thản nhiên nhưng lại mang theo sự kiêu ngạo bẩm sinh:

“Sao nào? Người định ngăn ta?”

Một bên, Quỷ Phàm nhìn thấy cảnh này liền nhếch môi cười lạnh, nhưng hấn lại không vội hành động. Ngược lại, hấn khoanh tay đứng đó, dường như đang chờ xem kịch hay.

Chương 953

DTV EBOOK

Nghe được lời chất vấn kia, sắc mặt Lý Thanh trầm xuống. Trong lòng hắn không khỏi bức bối: Người là tu sĩ chính đạo, sao còn ngang ngược hơn cả người trong ma môn?

Quỷ Phàm còn biết quy củ, không quấy rầy người khác Kết Đan, người đường đường là đệ tử đại tông môn, lại cứ muốn xông tới là sao?

Hắn hít sâu một hơi, giọng nói cố gắng giữ sự bình tĩnh:

“Đạo hữu, hậu phương là hảo hữu của ta đang Kết Đan. Nàng cũng chỉ là một tán tu bình thường, không có thân phận đặc biệt gì.”

Nghe vậy, ánh mắt Trương Hiểu lóe lên một tia kinh ngạc. Hắn khẽ nhíu mày, rồi chậm rãi nói:

“Người nói vậy, xem ra là ta đã đường đột rồi. Quấy nhiễu quá trình Kết Đan của người khác, đúng là lỗi của ta.”

Chỉ là, ngay sau đó, hắn bỗng nhiên đổi giọng:

“Nhưng ta thực sự rất tò mò, Đại Hoang Vực từ bao giờ lại xuất hiện các người? Trước đây ta chưa từng nghe danh các người bao giờ.”

“Xin hỏi đạo hữu tôn tính đại danh?”

Trương Hiểu nheo mắt, ánh nhìn chăm chú quét qua khuôn mặt Lý Thanh, như thể muốn nhìn thấu mọi bí mật của hắn.

Hồng rồi!

Tim Lý Thanh khẽ chùng xuống.

Hắn chợt nhớ ra, trước đây Thái Nhất Môn từng truy sát người của Thượng Thanh Tông, chắc chắn đã có tiếp xúc qua.

Không biết Thượng Thanh Tông có cung cấp chân dung của hắn cho bọn họ hay không, nếu đúng như vậy thì lần này thực sự có chút phiền toái!

Nhưng ngay sau đó, hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, không để lộ ra bất kỳ sơ hở nào, giọng nói vẫn ôn hòa mà vững vàng:

“Đại Hoang Vực rộng lớn như vậy, Trương trưởng lão không biết ta cũng là chuyện bình thường.”

Nghe vậy, Trương Hiểu khẽ gật đầu, dường như cũng tán thành lời giải thích này của Lý Thanh.

“Ừm, lời này không sai. Đại Hoang Vực người tài xuất hiện lớp lớp, có vài dị sĩ ẩn thế cũng chẳng có gì lạ.”

Vừa dứt lời, đột nhiên Trương Hiểu đánh ra một thủ ấn!

Oanh!

Lý Thanh vốn đã có đề phòng, trong lòng lập tức chấn động, nhưng phản ứng của hắn cũng cực nhanh!

Linh lực trong cơ thể lưu chuyển mạnh mẽ, trong chớp mắt đã rút ra một cây linh mâu màu vàng đất từ trong túi trữ vật.

Sơn Chi Mâu – Bất động như núi!

Keng!

Thủ ấn kia vừa đánh tới liền bị cản lại, Sơn Chi Mâu chỉ khẽ rung lên một chút, nhưng không hề tổn hại gì.

Sắc mặt Lý Thanh trầm xuống, trầm giọng chất vấn:

“Đạo hữu, ngươi đây là có ý gì?”

“Haha, chẳng qua là có chút ngứa nghề, muốn cùng ngươi luận bàn một chút, mong rằng đạo hữu có thể thỏa mãn tâm nguyện nhỏ bé này của ta!”

Trương Hiểu cười nhạt, nhưng trong mắt lại lóe lên chiến ý, pháp lực trong cơ thể lập tức điều động, tiếp tục công kích về phía Lý Thanh.

Ông!

Trong không khí bỗng nhiên dấy lên từng luồng thanh khí cuộn cuộn, sau đó ngưng tụ thành khí lưu sắc bén, chém thẳng về phía Lý Thanh.

Lý Thanh thầm mắng trong lòng: Tên này rảnh rồi không có việc gì làm hay sao?

Nhưng động tác của hắn không hề chậm trễ, lập tức triệu hồi ba cây linh mâu còn lại trong túi trữ vật!

Phong – Lâm – Hỏa – Sơn Chi Mâu!

Sơn Chi Mâu chủ thủ, ba cây linh mâu còn lại lập tức phá không bay ra, hóa thành ba luồng quang mang rực rỡ, đâm thẳng về phía Trương Hiểu.

Dù biết Trương Hiểu không thực sự có ý động sát chiêu, nhưng Lý Thanh cũng không muốn vô duyên vô cớ làm bao cát cho kẻ khác luyện tay!

Nếu đã muốn luận bàn, vậy thì cứ đấu một trận ra trò!

Oanh!

Ba cây linh mâu lao vút đi, hóa thành ba luồng lưu quang với ba màu sắc khác nhau.

Trương Hiểu thấy vậy, sắc mặt hơi biến đổi, ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

“Tổ hợp pháp khí?”

Nhưng hắn cũng không phải hạng tầm thường, lập tức vung tay áo, lấy ra một kiện pháp bảo tản ra quang mang trắng tinh khiết.

Thái Ất Thanh Quang Ấn!

Một kiện Cực phẩm pháp khí!

Trong nháy mắt, đại ấn trong tay hắn liền bành trướng, trấn áp thẳng xuống ba cây linh mâu đang lao tới!

Oanh!

Một luồng khí thể cường đại bùng phát, mạnh mẽ ép ba cây linh mâu đang lao nhanh như thiểm điện phải khựng lại, không thể tiến thêm một phân nào!

Nhưng Lý Thanh cũng đâu phải kẻ yếu!

Không chút dao động, hắn lập tức lấy ra một kiện Cực phẩm pháp khí khác từ trong túi trữ vật.

Thiên La Cờ!

Oanh!

Thiên La Cờ vừa vung lên, lá cờ phướn lập tức đón gió tung bay, cuốn lấy quang mang chói mắt từ đại ấn đối diện.

Thái Ất Thanh Quang Ấn đột nhiên rung lên dữ dội!

Thấy cảnh này, sắc mặt Trương Hiểu cuối cùng cũng thay đổi. Hắn không còn giữ thái độ thản nhiên như trước nữa, mà ánh mắt trở nên ngưng trọng, nghiêm túc nhìn thẳng vào đối thủ trước mặt.

Vậy mà cũng là Cực phẩm pháp khí! Hơn nữa phẩm chất không hề thua kém Thái Ất Thanh Quang Ấn của chính mình!

Trương Hiểu trong lòng chấn động, thần sắc trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều, không còn vẻ khinh thường như trước.

“Trần!”

Chương 954

DTV EBOOK

Theo tiếng quát vang lên, Trương Hiểu lập tức đánh ra mấy đạo chân nguyên vào Thái Ất Thanh Quang Ấn, khiến nó nhanh chóng ổn định lại.

Ngay sau đó, đại ấn tiếp tục bành trướng, trông như nặng đến vạn tấn!

Lý Thanh, người đang điều khiển Thiên La Cờ, cũng lập tức cảm thấy áp lực đè nặng lên người. Đại ấn này không đơn thuần chỉ là một món Cực phẩm pháp khí, mà còn là pháp khí đi kèm với bộ công pháp mà Trương Hiểu tu luyện.

Chỉ khi được thôi động bằng chân nguyên đặc biệt, nó mới có thể phát huy uy năng tối đa.

Trước đó, Trương Hiểu đã truyền vào mấy đạo chân nguyên, hoàn toàn kích hoạt uy lực của đại ấn. Lúc này, nhìn từ xa, nó tỏa ra khí thế không gì cản nổi.

“Không ổn! Nếu cứ tiếp tục thế này, ta sẽ bị đại ấn của hắn trấn áp mất!”

“Không hổ là đại trưởng lão mạnh nhất của Thái Nhất Môn, thủ đoạn quả nhiên sắc bén!”

Trong lòng Lý Thanh thầm cảm thán. Những thiên kiêu xuất thân từ Tiên đạo tông môn quả thực không tầm thường, tiện tay lấy ra một kiện Cực phẩm pháp khí, cũng đủ khiến hắn cảm thấy áp lực.

Tuy nhiên, thực tế mà nói, Lý Thanh vẫn còn chưa vận dụng toàn bộ thủ đoạn của mình, vẫn có điều giữ lại.

Tương tự, Trương Hiểu cũng chỉ đang thăm dò, chứ chưa ra tay thực sự.

“Có nên sử dụng U Minh Lãnh Hỏa không?”

Lý Thanh thoáng do dự, nhưng rồi nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ đó.

Nơi này có quá nhiều người, hắc không muốn bại lộ thiên địa linh hỏa mà mình đang nắm giữ.

Loại bảo vật này nếu lộ ra, tất nhiên sẽ khiến vô số kẻ thèm khát.

Đặc biệt, hai kẻ đang quan sát hắc lúc này đều đến từ những thế lực cường đại, kiến thức cùng kinh nghiệm chắc chắn phi phàm. U Minh Lãnh Hỏa một khi xuất hiện, bọn họ có thể dễ dàng nhận ra.

Với tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, hắc hoàn toàn không có tư cách sở hữu một kiện thiên địa kỳ vật như vậy. Nên nhớ, đây là loại bảo vật đủ khiến nhiều Kết Đan Chân Nhân động tâm.

Trong Cổ Hoàng Thành, tuyệt đối không thiếu những Kết Đan kỳ tu sĩ.

Thậm chí, có lẽ ngay lúc này, cũng đang có một vị Kết Đan Chân Nhân âm thầm quan sát tình hình!

Sau một hồi cân nhắc, Lý Thanh khẽ thở dài. Hắc siết chặt Thiên La Cờ trong tay, dùng nó để chống lại áp lực của Thái Ất Thanh Quang Ấn, đồng thời, tay còn lại thò vào túi trữ vật bên hông.

Àm!

Chỉ trong chớp mắt, một lá bùa màu vàng với hình ảnh trường đao sắc bén sống động như thật liền xuất hiện trong tay hắc.

Phù Bảo! Kim Đao Phù!

Trên bầu trời, khi chứng kiến cảnh này, thần sắc của Trương Hiểu chấn động mạnh.

Hắc lập tức nhận ra thứ mà Lý Thanh vừa lấy ra. Không sai, đó chính là Phù Bảo!

Loại bảo vật này, tuyệt đối không phải thứ mà một tu sĩ Trúc Cơ kỳ có thể dễ dàng sở hữu.

Bởi vì để luyện chế ra một lá Phù Bảo, phải hy sinh một kiện pháp bảo cấp Kết Đan kỳ, sử dụng chính uy năng của nó làm nguyên liệu.

Ngay cả khi có bán trong các cửa hàng bí mật, thì giá cả của nó cũng luôn ở mức trên trời, thậm chí không kém gì linh

được ngàn năm.

“Đi!”

Lý Thanh không chút do dự, thậm chí cũng chẳng tiếc số lần sử dụng của Phù Bảo, lập tức thôi động nó.

Hắn hiểu rõ, lúc này nhất định phải lập uy, để tất cả những kẻ ở đây biết rằng hắn không dễ chọc.

Nếu không, về sau e rằng hắn sẽ liên tục bị thách đấu, thậm chí phải đối mặt với những trận luận bàn không có hồi kết.

Giờ phút này, Thảm Ngưng Băng đang ở giai đoạn máu chốt của Kết Đan kỳ, hắn không muốn tiếp tục dây dưa.

Ầm!

Một thanh Kim Dao không lồ từ trên trời giáng xuống!

Tốc độ nhanh đến mức cực hạn!

Gần như ngay khi lời nói của Lý Thanh vừa dứt, ánh đao màu vàng đã chém thẳng về phía Trương Hiểu!

Mắt thấy Trương Hiểu sắp bị đao đao mang bá đạo tuyệt luân này chém thành hai khúc, ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, trên thân hắn bỗng nhiên bùng nổ vô lượng thanh quang.

Chỉ trong chớp mắt, một tầng Thánh Giáp do thuần túy thanh quang ngưng tụ mà thành đã bao trùm toàn bộ cơ thể hắn.

Đao mang màu vàng lướt qua thân thể Trương Hiểu mà không hề để lại dù chỉ một vết xước. Nó lập tức biến mất vào hư không.

Thấy cảnh này, Lý Thanh trong lòng chấn động mạnh, trên mặt hiện lên vẻ khó tin tột độ.

“Sao có thể như vậy?!”

Hắn không thể ngờ được, Kim Dao Phù lại không thể lưu lại dù chỉ một vết thương trên người đối phương!

Phải biết, đây chính là Phù Bảo mà Thôn Thiên Lão Tổ đã luyện chế riêng cho hắn!

“Lại đến!”

Lý Thanh không tin vào ma quỷ, tay siết chặt Kim Dao Phù, bộ dạng như muốn tiếp tục tấn công Trương Hiểu.

Nghe vậy, Trương Hiểu khẽ run lên, vội vàng nói:

“Đủ rồi! Đây chỉ là luận bàn, người thật sự muốn quyết tử chiến với ta hay sao?”

Lời này vừa thốt ra, Lý Thanh khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chương 955

DTV EBOOK

Thực lòng mà nói, hắn cũng không muốn tiếp tục lãng phí số lần sử dụng của Kim Dao Phù. Phù Bảo loại này có số lần sử dụng giới hạn, một khi cạn kiệt, thì giá trị của nó cũng hoàn toàn mất đi.

Huống hồ, hắn cũng không có lý do gì để cùng đối phương phân ra sinh tử. Trận đấu này đánh đến đây đã đủ để chứng minh thực lực.

Nhưng mà, ở đây ngoài Trương Hiểu, còn một kẻ khác lai lịch không tầm thường, tu vi thậm chí còn mơ hồ vượt trên Lý Thanh một bậc.

Giả Đan kỳ – Quỷ Phàm!

“Ha ha ha ha!”

Quỷ Phàm cười khế, âm thanh âm trầm mà quỷ dị. Hắn đứng lên, ánh mắt đầy hứng thú nhìn về phía Lý Thanh.

“Có thể bức ép Trương Hiểu phải dùng đến Diệu Quang Thân Giáp, người đứng là có chút bản lĩnh đấy.”

“Cũng được, để ta đến thử xem người lợi hại thế nào!”

Dứt lời, Quỷ Phàm đập lên một thanh Hắc Kiếm, lao thẳng về phía Lý Thanh, khí thế hùng hổ!

“Đừng tưởng rằng chỉ có mình ngươi sở hữu Phù Bảo!”

Quỷ Phàm vung tay, tế ra một tấm huyết sắc phù lục hình áo giáp.

“Đây là Huyết Giáp Phù ta có được từ Huyết Linh Tông, cũng là một loại Phù Bảo. Nếu không tin, ngươi có thể thử xem!”

Quỷ Phàm nhe răng cười một tiếng, rồi bắt ngờ cúi người xuống, một tay siết chặt chuôi kiếm.

Ầm!

Từ trên trời lao xuống, Quỷ Phàm một tay nắm chặt Huyết Giáp Phù, tay còn lại cầm Quỷ Kiếm, chém thẳng về phía Lý Thanh!

Quỷ Kiếm Môn – một trong những đại môn phái Ma Đạo, phần lớn đệ tử đều là kiếm tu, mà kiếm pháp Quỷ Kiếm lại cực kỳ bá đạo và cường hoành.

Khi kết hợp với truyền thừa công pháp, phối hợp cùng pháp khí đặc thù, uy lực có thể tăng vọt thêm một bậc!

Vừa mới ứng phó xong Trương Hiểu, nay lại phải đối mặt với Quỷ Kiếm Môn thiếu môn chủ, Lý Thanh cảm giác áp lực tăng gấp bội.

“Đáng chết thật!”

Nhìn thanh Hắc Kiếm âm trầm chứa đầy quỷ khí, trong lòng hắn không khỏi trầm xuống.

Không chút chần chừ, hắn vung tay, triệu hồi bốn đạo linh mâu trở lại.

“Phong, Lâm, Hỏa, Sơn!”

Bốn linh mâu hợp nhất, Lý Thanh ném mạnh ra ngoài, trực diện công kích Quỷ Phàm!

Sau đó, hắn lập tức vỗ mạnh vào ngực, thân hình đột nhiên bành trướng.

Phạm Vương Chân Thể!

Xoẹt!

Theo tiếng vải rách nát, quần áo trên người hắn bị xé toạc. Khí huyết bùng nổ, cuộn cuộn ngút trời!

Toàn thân Lý Thanh tựa như một đầu hung thú tuyệt thế vừa thức tỉnh!

Phanh!

Hắn giẫm mạnh hai chân xuống mặt đất, cả thân hình khổng lồ lao vút lên, tựa như một cơn bão dữ dội xông thẳng về phía Quỷ Phàm!

“Đến hay lắm!”

Quỷ Phàm cười dữ tợn, trước tiên bổ nát mũi thương Phong Lâm Hỏa Sơn, sau đó vung kiếm, lần nữa chém ra một đạo kiếm khí!

Đôi mắt với đạo kiếm khí màu đen hung hiểm, Lý Thanh không hề hoảng loạn. Hắn khẽ động tâm niệm, chiến giáp mạ vàng trên người bỗng nhiên lưu chuyển như chất lỏng, trong chớp mắt đã bao phủ hoàn toàn một cánh tay của hắn.

Keng!

Kiếm khí giáng xuống, nhưng lại bị cánh tay bọc trong chiến giáp mạ vàng của Lý Thanh ngăn cản một cách dễ dàng.

“Giáp mạ vàng?! Người lại có được linh tài sinh ra từ Chiêu Nguyệt Lĩnh?! Người có quan hệ gì với Tử Nguyệt Cung?”

Thân là thiếu môn chủ Quỷ Kiếm Môn, Quỷ Phàm chỉ cần nhìn lướt qua là lập tức nhận ra chất liệu của bộ chiến giáp mà Lý Thanh đang mặc.

Chiêu Nguyệt Lĩnh? Tử Nguyệt Cung?!

Lý Thanh nhíu mày, nhưng không trả lời, mà đột nhiên tung ra một quyền bạo liệt!

Oanh!

Không khí xung quanh như nổ tung, sức mạnh từ quyền kinh này tuyệt đối có thể dễ dàng đánh trọng thương một đầu yêu thú cấp hai!

Keng!

Quỷ Phàm giơ kiếm đỡ đòn, nhưng ngay lập tức, một luồng cự lực kinh khủng từ thân kiếm truyền đến!

Quỷ Phàm trợn mắt kinh ngạc, sắc mặt đại biến.

Cỗ quyền kinh khủng bố này khiến hồ khẩu tay hắn run lên bần bật, suýt nữa thì đánh rơi thanh kiếm trong tay.

Ngay sau đó, hắn bị chấn bay ngược ra ngoài!

Phanh!

Cả hai người đồng thời rơi xuống đất, nhìn nhau bằng ánh mắt đầy kiêng kỵ.

“Không ngờ ngươi lại là thể tu, mà tạo nghệ Luyện Thể còn cao thâm đến mức này! Đại Hoang Vực từ khi nào lại xuất hiện một nhân vật như ngươi? Trước kia chưa từng nghe đến cái tên này!”

Quỷ Phàm liếm khóe môi, ánh mắt âm trầm, đầy hứng thú nhìn chăm chăm Lý Thanh.

“Được lắm! Để ta xem thử thể thuật của ngươi cao thâm đến mức nào!”

Vừa dứt lời, Quỷ Phàm lại siết chặt trường kiếm, chuẩn bị tiếp tục lao tới.

Hắn là giả Đan kỳ tu sĩ, hơn nữa còn là thiếu môn chủ Quỷ Kiếm Môn, vậy mà từ đầu đến giờ vẫn chưa thể áp đảo được một tán tu Trúc Cơ hậu kỳ như Lý Thanh!

Điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng mất mặt.

Nhưng Lý Thanh lúc này lại không muốn tiếp tục giao đấu. Hắn trầm giọng quát:

“Đủ rồi! Ta chỉ muốn bảo vệ hảo hữu thuận lợi Kết Đan, nếu các ngươi vẫn cứ dồn ép không tha, thì coi chừng chính mình khó giữ nổi mạng!”

Lời này vừa thốt ra, trong mắt Quỷ Phàm lóe lên sát ý lạnh thấu xương.

Chương 956

DTV EBOOK

“Khó giữ nổi mạng? Chỉ bằng người?”

“Người có biết toàn bộ Đại Hoang Vực, chưa từng có tu sĩ Trúc Cơ kỳ nào dám nói với ta những lời như vậy không?”

“Được! Để ta xem người có bản lĩnh gì khiến ta khó giữ nổi mạng!”

Dứt lời, Quỷ Phàm lao mạnh về phía trước, định trực tiếp giải quyết Lý Thanh.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc đó...

Bước chân hắn đột nhiên khựng lại.

Hắn đứng yên tại chỗ, không dám tiến thêm một bước.

“Chỉ bằng ta thì có lẽ chưa đủ, nhưng... còn thứ này thì sao?”

Giọng nói lạnh lùng của Lý Thanh vang lên.

Trong tay hắn, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện một viên hạt châu màu tím đen!

Viên hạt châu này trông vô cùng bình thường, chỉ lớn bằng một quả hạch đào, nhưng lại khiến toàn thân Quỷ Phàm ớn lạnh.

Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, tựa như chỉ cần nó phát nổ, hắn chắc chắn sẽ mất mạng ngay tại chỗ!

“Đây là... Thiên Lô Tử?!”

Từ trên không trung, Trương Hiểu không kìm được mà hít sâu một hơi.

“Tê! Lại là Thiên Lô Tử!”

“Đây chính là thứ có thể trọng thương cả Kết Đan Chân Nhân, hắn lại có một viên?!”

“Vật này cần ngưng tụ đại lượng thiên lôi chi lực, một khi bùng nổ, hậu quả khó mà lường được!”

“Lui! Mau lui lại!”

Mọi người có mặt tại hiện trường nghe thấy ba chữ Thiên Lôi Tử, lập tức biến sắc, đồng loạt lui về phía sau!

Không ai dám đứng gần, sợ rằng nếu viên Thiên Lôi Tử này bị kích nổ, bọn họ sẽ bị vạ lây.

Không có cách nào khác, luồng khí tức nguy hiểm phát ra từ viên hạt châu tím thẫm này quá mức khủng khiếp!

Cầm trong tay Thiên Lôi Tử, khuôn mặt Quỷ Phàm cứng ngắc lại.

“Đạo hữu, đây chỉ là luận bàn, không cần thiết phải dùng đến thứ này, đúng không?”

Lần này, giọng nói của Quỷ Phàm đã bớt ngông cuồng hơn trước rất nhiều.

Hắn không còn dám tùy tiện khiêu khích nữa.

Bởi vì Thiên Lôi Tử không phải thứ dùng để hù dọa, mà thực sự có thể giết chết hắn ngay tại chỗ!

Nghe thấy giọng điệu xuống nước của đối phương, Lý Thanh vẫn giữ nguyên vẻ mặt lãnh đạm, nhẹ nhàng đưa tay ước lượng viên hạt châu như thể đang thử nghiệm gì đó.

Động tác này khiến tất cả mọi người xung quanh đều nín thở.

Ai nấy đều sợ hãi cực độ, sợ rằng Lý Thanh bất cẩn ném viên Thiên Lôi Tử vào bọn họ, khiến tất cả bị nổ tung cùng nhau.

“Xem ra Huyết Giáp Phù của ngươi cũng không thể chống lại Thiên Lôi Tử, đúng không?”

Lý Thanh cười lạnh.

Sắc mặt Quỷ Phàm tái nhợt, trong lòng không ngừng mắng thăm.

****Thiên Lôi Tử đủ sức trọng thương cả Đan kỳ Chân Nhân, hắn làm sao có thể chống lại?**

Nếu thật sự bị nó đánh trúng, dù có giữ được mạng, thì hắn cũng chắc chắn bị phế đi.

“Đạo hữu, bình tĩnh một chút. Nếu ngươi không muốn tiếp tục luận bàn, vậy ta rời đi là được!”

“Nhưng ngươi nên nhớ, nếu ở đây ngươi kích nổ Thiên Lô Tử, thì hảo hữu đang Kết Đan của ngươi cũng sẽ bị ảnh hưởng!”

Nói xong, Quỷ Phàm thu hồi Hắc Kiếm, chậm rãi lùi lại.

Thấy cảnh này, Lý Thanh quay ánh mắt nhìn lên trời.

Trương Hiểu lúc này sắc mặt đại biến, không chút do dự quay người, khổng chế Vân Đóa, bay xa khỏi nơi này!

Rõ ràng, ngay cả hắn cũng không tin rằng mình có thể sống sót sau vụ nổ của Thiên Lô Tử!

Vừa rồi Thánh Quang Thân Giáp kia nhìn qua có vẻ không đáng chú ý, nhưng lúc này, sau khi Thiên Lô Tử xuất hiện, toàn bộ chiến trường hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Chỉ còn lại âm thanh Thầm Ngưng Băng Kết Đan, lan tỏa khắp không gian.

Lý Thanh cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Thiên Lô Tử này quả nhiên hữu dụng, không ngờ chỉ cần lấy ra cũng đủ trấn nhiếp chính – ma hai đạo thiên kiêu!”

Hắn hiểu rõ, loại người như Quỷ Phàm và Trương Hiểu chẳng qua là không muốn liều mạng với hắn tại đây mà thôi.

Có câu nói rất hay: Chân trần không sợ kẻ đi giày.

Hắn lúc này chính là kẻ chân trần, mà Quỷ Phàm lẫn Trương Hiểu đều có bối cảnh cực sâu, chắc chắn sẽ không mạo hiểm cùng một tán tu như hắn đồng quy vu tận – hoàn toàn không đáng!

Tuy nhiên, điều khiến hắn có chút ngoài ý muốn, là hai người này rút đi quá dứt khoát, thậm chí ngay cả một câu dọa nạt cũng không để lại!

“Đều là kẻ thông minh cả!”

“So với tính mạng của bản thân, mặt mũi chẳng đáng một xu!”

“Không trách được bọn chúng có thể vang danh Đại Hoang Vực, người hiểu rõ đạo lý này, thực sự không nhiều lắm.”

Nói xong, Lý Thanh thu chân niệm, ngồi xếp bằng, bắt đầu khôi phục lượng chân nguyên hao tổn.

Giờ đây, sẽ không còn kẻ nào dám rước lấy rủi ro mà đến làm phiền hắn nữa.

Hắn an tâm chờ đợi Thẩm Ngưng Băng Kết Đan.

Cổ Hoàng Thành – Oanh động!

Khác với sự yên tĩnh tuyệt đối tại khu vực của Lý Thanh, trong Hoàng Thành, tin tức này dấy lên một trận sóng gió kinh thiên!

Quý Phàm, Trương Hiểu – hai thiên kiêu chính – ma lưỡng đạo, vậy mà đồng thời bị một tán tu ép phải rời đi?

Chương 957

DTV EBOOK

Tin tức này lan truyền như gió, khiến toàn bộ tu sĩ tụ tập tại Cô Hoàng Thành kinh động!

“Làm sao có thể?! Đùa sao?”

“Đúng vậy! Người nói Quỷ Phàm và Trương Hiểu bị một kẻ tán tu bức lui?!”

“Ha ha ha ha, truyện cười này chẳng thú vị chút nào! Chẳng lẽ kẻ kia là một Kết Đan Chân Nhân cải trang?”

Nhưng theo thời gian trôi qua, số người truyền tin ngày càng nhiều, mà điều đáng sợ nhất, là cả Quỷ Phàm lẫn Trương Hiểu đều không hề xuất hiện để bác bỏ tin đồn.

Lời đồn đại này, lập tức trở nên chân thực hơn bao giờ hết!

Cô Hoàng Thành – trong một đêm, chấn động không gì sánh được!

Phía bắc Hoàng Thành, bởi vì vừa rồi Lý Thanh lấy ra Thiên Lô Tử, nơi này giờ đã trở nên vắng lặng vô cùng.

Không còn ai mù quáng tới quấy rối quá trình Kết Đan của Thảm Ngưng Băng. Hiên nhiên, tất cả đều rất coi trọng tính mạng của bản thân.

Bọn họ lo lắng, nếu Thảm Ngưng Băng Kết Đan thất bại, mà Lý Thanh lại cho rằng nguyên nhân là do sự có mặt của bọn họ, thì đó chắc chắn là tai họa.

Thậm chí, ngay cả những tu sĩ Kết Đan kỳ ở đây cũng không dại gì mà tự chuốc họa vào thân. Không ai muốn vô duyên vô cớ dính phải một quả Thiên Lô Tử – thứ có thể lấy mạng bất kỳ kẻ nào!

“Cuối cùng cũng yên tĩnh rồi... Hy vọng sư muội có thể thuận lợi Kết Đan.”

Lý Thanh nhìn về nơi đã hoàn toàn hóa thành hầm băng kia, không nhìn được mà lẩm bẩm.

Đại đạo khó lường, trừ Thiên Linh Căn ra, chẳng ai dám khẳng định bản thân nhất định sẽ Kết Đan thành công.

Trên con đường tu luyện, mỗi một cảnh giới đều là lạch trời khó mà vượt qua!

Oanh!

Linh khí thiên địa càng lúc càng nồng đậm, điên cuồng tụ hội về động quật nơi Thâm Ngưng Băng đang bế quan.

Ở một bên, Lý Thanh cũng khó mà giữ được vẻ lạnh nhạt. Hắn chăm chú quan sát trạng thái của sư muội.

Dù sao, đây cũng là lần đầu tiên hắn tận mắt chứng kiến một người khác Kết Đan. Sau này, hắn cũng sẽ phải trải qua quá trình này. Nhìn trước một lần, chắc chắn không có hại.

Thời gian dần trôi, khoảng cách đến hội đấu giá chỉ còn một ngày.

Thế nhưng khí tức của Thâm Ngưng Băng vẫn chưa ổn định. Lúc thì trở nên cường thịnh, lúc lại uể oải suy giảm.

Không hiểu rõ tình hình, Lý Thanh bắt đầu lo lắng.

Rất rõ ràng, trạng thái khí tức không ổn định như thế này không phải dấu hiệu tốt.

“Ngay cả Băng thuộc tính Dị Linh Căn mà Kết Đan cũng khó khăn như vậy sao?”

“Nếu đổi lại là ta, tình huống chắc chắn còn thảm hơn.”

Lúc này, lòng tin của Lý Thanh vào bản thân đã rớt xuống tận đáy.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc đó, phía tây Hoàng Thành bỗng nhiên xuất hiện một vầng minh nguyệt!

Là ban đêm, tất cả tu sĩ trong Hoàng Thành đều nhìn thấy cảnh tượng dị thường này.

Song nguyệt trên trời!

Đêm nay vậy mà lại xuất hiện hai vầng trăng, thật sự khiến người ta khó mà tin nổi. Rất nhiều người không hiểu tại sao lại

có hiện tượng kỳ lạ như thế.

Tuy nhiên, cũng có một số người kiến thức uyên thâm đã nhận ra chân tướng.

Trên lầu các hoa lệ cao nhất, Trương Hiểu đang tế luyện một chiếc đại ấn.

Nhìn vầng minh nguyệt ở phía tây, ánh mắt hắn dần trở nên ngưng trọng.

Cuối cùng, hắn khẽ lẩm bẩm ba chữ:

“Tử Nguyệt Cung!”

Không sai, người đến chính là Tử Nguyệt Cung, một thế lực Tiên Đạo đỉnh phong tại Đại Hoang Vực!

Thế lực này trước nay luôn duy trì lập trường trung lập tuyệt đối, nhưng hôm nay lại xuất hiện tại Cổ Hoa Hoàng Thành.

Chỉ thấy ánh trắng nhẹ nhàng lơ lửng, dần dần tiến về khu vực cung điện của Hoàng Thành.

Nhưng rất nhanh, vầng trắng sáng ấy bỗng dừng lại.

Ông!

Ánh trắng dập dờn như sóng nước, tại trung tâm vầng trắng sáng, thấp thoáng xuất hiện mấy bóng người thướt tha mềm mại.

“A? Trong thành này có người đang Kết Đan... hơn nữa khí tức dường như rất quen thuộc.”

Giữa ánh trắng, một giọng nói ôn nhu khẽ vang lên.

Nương theo tiếng nói, vầng trắng ấy liền chậm rãi bay về phía bắc Hoàng Thành.

Lúc này, Lý Thanh – người đang quan sát quá trình Kết Đan của Thẩm Ngưng Băng – cũng lập tức phát hiện ra vầng minh nguyệt đang lao tới.

Trong khoảnh khắc, toàn thân hắn lạnh buốt, lông tơ dựng đứng.

Giống như một con chuột bất ngờ gặp phải mèo!

“Hồng rồi, lại đụng phải một con cá lớn!”

Từ vàng trắng ấy, hắn cảm nhận được một cỗ uy áp vô thượng, khiến hắn không cách nào chống cự.

Đó là khí tức của kẻ thống trị thượng vị, đồng nghĩa với việc người tới có cảnh giới vượt xa hắn.

Đối diện với vàng trắng sáng này, Lý Thanh không khỏi run rẩy.

Cảm giác này...

Hắn chỉ từng trải qua một lần trong đời.

Đó là khi Tộc Xi Ma tấn công Lăng Vân Tông, lúc bấy giờ, một vị Cổ Tổ của Xi Ma tộc đã xuất hiện. Cảm giác áp bức từ kẻ đó giống hệt như lúc này.

Nguyên Anh Kỳ!

Xác nhận sự thật này, Lý Thanh bỗng cảm thấy quả Thiên Lôi Tử trong tay cùng với tấm Kim Dao Phù trong túi trữ vật chẳng khác gì trò đùa.

Chương 958

DTV EBOOK

Người đến là cường giả Nguyên Anh Kỳ...

Những món pháp bảo này, e rằng không đủ để lọt vào mắt đối phương.

Thiên Lô Tử có thể giết chết tu sĩ Kết Đan kỳ, nhưng với Nguyên Anh Kỳ, nhiều nhất cũng chỉ như... gãi ngứa!

“Tiền bối...”

Lý Thanh còn chưa kịp mở miệng hết câu, một giọng nói lạnh nhạt từ trong vầng trăng bỗng vang lên.

“Ồ? Phù bảo này... là ai luyện chế vậy?”

Ngay sau đó, bàn tay của hắn đột nhiên mất đi quyền kiểm soát!

Tám Kim Dao Phù trong tay không tự chủ được mà bay lên, lơ lửng giữa không trung, rồi chậm rãi trôi vào trong vầng minh nguyệt.

Ngay giây tiếp theo, một giọng nói băng lãnh từ trong trăng sáng truyền ra:

“Tiểu tử, ngươi có quan hệ gì với Thôn Thiên? Vì sao trong tay ngươi lại có phù bảo do hắn chế tác?”

Lời vừa thốt ra, Lý Thanh chỉ cảm thấy da đầu như muốn nổ tung, toàn thân cứng đờ.

Người này... lại nhận ra Thôn Thiên Lão Tổ?

Hơn nữa, giọng điệu băng lãnh thế kia, chẳng lẽ là cừu nhân?

Nên trả lời thế nào đây? Nói không biết sao?

Nhưng trong tay hắn lại có Phù Bảo của Thôn Thiên Lão Tổ, đối phương chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra khí tức quen thuộc bên trong phù, rõ ràng không thể chối cãi.

Bảo là nhặt được? Hay mua được?

Không biết từ khi nào, trên trán Lý Thanh đã lấm tấm mồ hôi.

“Tiền bối, Thôn Thiên Lão Tổ từng là một vị lão tổ trong tông môn của văn bối.

Nhưng... mấy năm trước, người đã ngã xuống dưới tay Ma tộc.”

Cuối cùng, hắn vẫn quyết định nói thật. Trong tình cảnh này, cũng chỉ có thể đáp như vậy. Nếu đối phương thực sự có thù oán với Thôn Thiên Lão Tổ, thì chỉ hy vọng vì người đã mất mà có thể nể tình tha cho hắn một mạng.

Nhưng điều Lý Thanh không ngờ tới là, vầng minh nguyệt kia bỗng nhiên rung động kịch liệt.

Sau đó, ánh trăng dần dần tán đi, để lộ ra vài bóng người thanh lãnh như tiên tử bước ra từ Nguyệt Cung.

“Người nói... Thôn Thiên đã chết?”

Người cầm đầu, đội một chiếc Nguyệt Quan lộng lẫy, ánh mắt lạnh băng chăm chăm nhìn Lý Thanh.

Uy áp vô hình bao trùm khiến hắn không dám ngẩng đầu, chỉ đành kiên trì cúi xuống, giọng trầm thấp:

“Đúng vậy, lão tổ đã chết dưới tay Ma tộc.”

Tựa hồ như vừa nghe được tin tức kinh thiên động địa, sắc mặt mỹ phụ đội Nguyệt Quan dần dần trở nên tái nhợt, không còn chút huyết sắc.

“Hãy kể lại toàn bộ chuyện này, ta muốn biết từng chi tiết.”

Giọng nói nàng lạnh lẽo như băng tuyết vạn năm, khiến Lý Thanh chỉ cảm thấy toàn thân đông cứng.

Vừa dứt lời, nàng nhẹ nhàng vung tay.

Ánh trăng mờ ảo lập tức lan ra, bao phủ toàn bộ không gian xung quanh, chặn đứng mọi động tĩnh.

Ngay cả khí tức Kết Đan của Thảm Ngưng Băng cũng bị che giấu hoàn toàn!

Lúc này, Lý Thanh mới dám chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt hướng về phía mỹ phụ đội Nguyệt Quan.

Nhưng ngay lập tức, hắn chấn kinh đến cực độ.

Bên cạnh nàng... còn có vài bóng người khác, dáng vẻ thướt tha mềm mại.

Không chỉ giống về khí chất, mà đến cả khuôn mặt... cũng giống hệt như đúc, không có chút khác biệt!

Lý Thanh không dám chậm trễ, thành thật kể lại mọi chuyện mình đã chứng kiến tại Lăng Vân Tông – từ trận chiến với Ma tộc, cho đến khoảnh khắc cuối cùng của Thôn Thiên Lão Tổ.

Câu chuyện kéo dài đến tận đêm khuya.

Hắn thuật lại cả quá trình hai người hắn và Thẩm Ngưng Băng mượn dùng Phá Không Phù, lưu lạc đến Đại Hoang Vực.

Sau khi kể xong, hắn lặng lẽ liếc nhìn về phía mỹ phụ kia.

Không biết từ lúc nào, trong khóe mắt nàng đã có một giọt nước mắt lặng lẽ lăn xuống.

Một lúc lâu sau, mỹ phụ mới khẽ mở miệng, giọng nói mang theo một tia phức tạp:

“Quả nhiên là chuyện hắn có thể làm ra...”

Vì tông môn, hắn sẵn sàng hi sinh bản thân, đặt tông môn lên trên hết thảy...

Hắn vẫn như vậy, hoàn toàn không hề thay đổi.”

Lý Thanh nghe vậy, trong lòng chợt sáng tỏ.

Thì ra người trước mắt không phải cừu nhân của Thôn Thiên Lão Tổ... mà là cố nhân.

Hơn nữa, từ giọng điệu của nàng, hắn còn cảm nhận được một điều gì đó sâu sắc hơn cả tình bạn cũ.

“Người trong hầm băng kia... hắn là đệ tử thân truyền của Băng Vân?”

Nàng liếc mắt về phía nơi băng hàn tràn ngập, khẽ cười nhạt:

“Có thể luyện đến cấp độ này, xem ra đúng là Băng Linh Căn.”

Dứt lời, nàng thu lại ánh nhìn, ánh mắt lộ ra một tia tán thưởng.

“Khí tức đã ổn định lại... xem ra lần này Kết Đan đã nắm chắc mười phần.”

Nói rồi, nàng khẽ vung tay áo.

Kết giới ngăn cách toàn bộ động tĩnh trong không gian lập tức tiêu tán.

Bên trong hầm băng, khí tức của Thẩm Ngưng Băng từ trạng thái dao động thất thường dần dần trở nên vững vàng.

Oanh!

Thiên địa linh khí một lần nữa hóa thành dòng triều tịch, điên cuồng tụ hội về phía nàng.

Lúc này, bên trong hầm băng, Thẩm Ngưng Băng chậm rãi mở mắt.

Trong đan điền của nàng, một viên Kim Đan tỏa ra từng luồng hàn khí lạnh thấu xương dần dần ngưng tụ thành hình.

Thẩm Ngưng Băng, Kết Đan thành công!

Chương 959

DTV EBOOK

Nhưng nàng chẳng có thời gian để cảm nhận khoảnh khắc huy hoàng này.

Ngay cả việc củng cố cảnh giới cũng không kịp thực hiện, bởi vì...

Toàn bộ những gì xảy ra bên ngoài, nàng đều cảm nhận được rõ ràng!

Hưu!

Thẩm Ngung Băng, trên người mặc bộ y phục màu băng lam, cấp tốc lao ra khỏi hầm băng.

Vừa rời khỏi nơi bế quan, nàng liền chấp tay cúi đầu, giọng nói cung kính vang lên:

“Thẩm Ngung Băng xin ra mắt tiên bối! Xin hỏi, tiên bối có phải là Nguyệt Huyền Chân Quân?”

Vừa dứt lời, nàng lập tức ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nhìn về phía mỹ phụ đội Nguyệt Quan trên bầu trời.

“Xem ra, Băng Vân đã từng nhắc đến ta với ngươi?”

Nguyệt Huyền Chân Quân lạnh nhạt hỏi, sắc mặt nàng lúc này đã hoàn toàn khôi phục vẻ bình thản, không còn chút dấu vết bi thương nào.

“Lúc trước, khi Thôn Thiên Lão Tổ đến Đại Hoang Vực để kết Nguyên Anh, gia sư đã từng nhắc qua một chút về tiên bối.”

Thẩm Ngung Băng cúi đầu đáp, giọng nói vô cùng tôn kính.

“Phải, năm đó Thôn Thiên chính là ở Tử Nguyệt Cung ta hoàn thành Phá Đan Thành Anh...”

Nói đến đây, hai hàng lông mày của Nguyệt Huyền Chân Quân lại hiện lên một tia đau thương thoáng qua.

“Thôi, Lăng Vân Tông đã diệt, người có nguyện ý gia nhập Tử Nguyệt Cung của ta không?”

Ánh mắt nàng quét về phía Thẩm Ngưng Băng, trầm giọng hỏi.

Nhưng Thẩm Ngưng Băng chỉ hơi sững sờ, rồi rất nhanh liền lắc đầu từ chối.

“Đa tạ tiên bối đã ưu ái, nhưng Ngưng Băng đã có sư thừa, không tiện gia nhập thế lực khác.”

Lời nói của nàng kiên quyết mà dứt khoát.

Bên cạnh, Lý Thanh nghe vậy thì sững sốt, trong lòng không khỏi nghĩ thầm:

“Sao không mời ta chứ? Ta đâu có sư thừa a!”

Nhưng nghĩ kỹ lại, hắn liền hiểu ra. Tử Nguyệt Cung từ khi thành lập đến nay vẫn chưa từng thu nhận nam đệ tử.

Vậy nên, dù hắn có trông chờ cũng chẳng có chút hy vọng nào.

“Tiểu tử, tấm Kim Dao Phù Bảo này ta muốn lấy.”

“Ta dùng một viên Tịnh Nguyệt Đan để trao đổi với ngươi.”

Vừa nói, mỹ phụ nhẹ nhàng lật tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên đan dược cỡ quả nhãn, trắng ngần như ánh trăng.

Nàng khẽ bung tay một cái, viên đan liền bay thẳng đến trước mặt Lý Thanh.

Lý Thanh vội hoảng hốt, lập tức xua tay nói:

“Tiền bối, nếu ngài thích Phù Bảo này, cứ cầm lấy là được! Tại hạ sao dám nhận đan dược quý giá của ngài?”

Hắn căn bản không dám tham lam!

Nhưng mỹ phụ lại thản nhiên đáp:

“Tịnh Nguyệt Đan có thể hỗ trợ quá trình Kết Đan, giúp loại bỏ tạp chất trong chân nguyên.

Dù số lượng không nhiều, nhưng đây cũng là một loại đan dược có thể trợ giúp quá trình Kết Đan.”

“Đan này là độc hữu của Tử Nguyệt Cung. Người chắc chắn không cần sao?”

Phụ trợ Kết Đan?!

Vậy làm sao có thể không cần!

Lý Thanh nuốt lại toàn bộ lời từ chối vừa rồi, mặt đầy cảm kích, vội vàng nhận lấy viên đan, cung kính nói:

“Đa tạ tiền bối đã ban tặng! Vãn bối vô cùng cảm kích!”

Dù sao, chỉ cần có thể trợ giúp quá trình Kết Đan của mình, hẳn tuyệt đối không từ chối!

Mỹ phụ khẽ vuốt nhẹ tấm Kim Dao Phù, trong mắt hiện lên một tia cảm xúc khó tả.

“Nếu không phải năm đó phải chọn ra một đời Thánh Nữ mới... có lẽ người đã không phải chết một cách uất ức như vậy.”

“Ta luôn nói người coi trọng tông môn hơn tất cả... Nhưng ta chẳng phải cũng như vậy sao?”

Nàng khe khẽ thở dài, sau đó cất tấm bùa vào tay áo, một lần nữa ngưng tụ vầng minh nguyệt, thân ảnh khẽ động, lướt đi trên bầu trời, biến mất khỏi tầm mắt của Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng.

“Xem ra, vị tiền bối này và Thôn Thiên Lão Tổ có quan hệ không hề tầm thường.”

Nhìn theo bóng dáng mỹ phụ biến mất, Lý Thanh rút cuộc mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không hề phát hiện ra, sau lưng áo đã ướt đầm mồ hôi lạnh từ lúc nào.

Trực tiếp đối mặt với một cường giả như vậy, áp lực thực sự quá lớn!

So với đó, Thẩm Ngưng Băng vừa mới Kết Đan thành công thì có vẻ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Dù nàng cũng khiến hắn cảm thấy áp lực, nhưng so với Nguyệt Huyền Chân Quân vừa rồi...

Cảm giác kia thật sự là hai cấp bậc khác biệt!

“Hô! Suýt chút nữa ta quên mất chuyện quan trọng!”

Lý Thanh đột nhiên vỗ đầu, quay sang nhìn Thẩm Ngung Băng, cười hì hì:

“Sư muội, chúc mừng ngươi Kết Đan thành công!

Xem ra từ nay về sau, phải gọi ngươi là... Băng Phách Chân Nhân rồi!”

Nghe vậy, Thẩm Ngung Băng nhẹ nhàng vén sợi tóc bên tai, liếc hắt một cái, nhưng khóe miệng lại khẽ cong lên một nụ cười.

Băng Phách Chân Nhân!

Nàng bất ngờ lại rất thích đạo hiệu này.

“Đúng rồi, sư huynh, lần này Kết Đan, ta có không ít thể ngộ.”

“Ta sẽ truyền lại toàn bộ cho ngươi.”

Nói rồi, nàng giơ lên hai ngón tay thon dài trắng ngần, nhẹ nhàng đặt lên trán Lý Thanh.

Một tia thần niệm truyền vào, trực tiếp truyền thụ toàn bộ cảm ngộ trong quá trình Kết Đan cho hắt.

Cảm ngộ Kết Đan!

Đây là thứ chỉ có quan hệ thầy trò hoặc chí thân mới truyền thụ cho nhau!

Chương 960

DTV EBOOK

Bởi vì trong quá trình đột phá, một phần cảm ngộ sẽ liên quan đến công pháp tu luyện, thậm chí là những huyền bí trong đó.

Ngoài sư đồ hoặc huyết mạch chí thân, tuyệt đối không ai lại tùy tiện truyền thụ cảm ngộ Kết Đan cho người khác!

Nhưng Thẩm Ngưng Băng...

Lại thảo nhiên truyền cho hắn toàn bộ, không hề do dự!

Chỉ điều đó thôi, cũng đủ chứng minh nàng đã hoàn toàn tín nhiệm Lý Thanh.

Lý Thanh há hốc miệng, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Nói thật...

Hắn thực sự rất cần loại cảm ngộ này!

Chỉ cần có thể trợ giúp quá trình Kết Đan sau này của hắn...

Sao hắn có thể từ chối?

Tại Cổ Hoàng Thành, khu Không Trung phường thị, bên trong Ngự Thiên Các.

Đại hội đấu giá đã được chuẩn bị từ lâu, rốt cuộc cũng khai mạc!

Vô số tu sĩ tụ hội về đây, ai nấy đều hào hứng, cảm xúc dâng trào. Cuộc đấu giá lần này có quy mô cực kỳ to lớn, có thể nói là sự kiện khoa trương nhất trong suốt gần ngàn năm qua tại Đại Hoang Vực!

Chính đạo và Ma đạo liên thủ tổ chức, đưa ra đấu giá số lượng lớn di sản còn sót lại của Cổ Hoa Tiên Triều.

Từng bóng người từ khắp nơi trong Hoàng Thành bay đến, trực tiếp tiến vào Ngự Thiên Các.

Từ tu sĩ Luyện Khí kỳ cho đến Nguyên Anh kỳ, khắp nơi đều có thể thấy bóng dáng của họ!

“Ha ha ha ha, Quảng Nguyên chân nhân! Đã lâu không gặp, quả nhiên lâu lắm rồi không nghe thấy tin tức của ngươi!”

Một vị Thái thượng trưởng lão của Thái Nhất Môn bay ra nghênh đón một tán tu Kết Đan kỳ vừa đáp xuống.

Người này tự xưng là Quảng Nguyên chân nhân, chòm râu bạc phơ dài đến ngực, khí chất xuất trần, tiên phong đạo cốt, tựa như không hề nhiễm chút bụi trần nào.

“Lão phu mấy năm gần đây vẫn luôn bế quan lĩnh hội một môn bí pháp, đáng tiếc khổ tu mãi mà không thể nhập môn. Vừa mới xuất quan thì nghe tin về đại hội đấu giá lần này, vì vậy liền đến xem thử.”

“Nói nghe xem, ta nghe nói lần này có đấu giá Long Tủy, chuyện đó là thật sao?”

Quảng Nguyên chân nhân vừa hỏi vừa vuốt chòm râu bạc của mình.

Thái thượng trưởng lão của Thái Nhất Môn chỉ cười cười, sau đó hạ giọng đáp:

“Xác thực có chuyện này, nhưng mong rằng đạo huynh hãy chuẩn bị thật tốt, vì số người muốn có Long Tủy không hề ít đâu.”

Nghe được lời xác nhận, Quảng Nguyên chân nhân lập tức cười sảng khoái:

“Ha ha ha ha, tốt!”

“Lão phu tự hỏi vẫn còn kha khá gia sản!”

Dứt lời, hần sải bước tiến vào bên trong Ngự Thiên Các.

Cái gọi là Long Tủy, dĩ nhiên không chỉ đơn thuần là cốt tủy của Chân Long. Hai vị Chân Nhân Kết Đan vừa nhắc đến Long Tủy, thực chất là đang ám chỉ một thứ khác.

Dưới lòng đất của Cổ Hoa Hoàng Thành tồn tại một đầu long mạch. Bên trong long mạch ấy ngưng tụ nồng đậm Hoàng Đạo Long Khí, loại khí tức này có thể dùng để uân dưỡng pháp bảo, hiệu quả thậm chí còn hơn cả chân nguyên của tu sĩ!

Thanh kiếm Tổ Hoàng cũng nhờ được ngâm trong long mạch suốt thời gian dài mà hấp thụ Hoàng Đạo Long Khí, từ đó mới

trở thành một thanh kiếm danh chấn thiên hạ.

Hoàng Đạo Long Khí sau ngàn năm tích tụ, dần dần hòa vào linh khí thiên địa, lắng đọng xuống đáy long mạch, cuối cùng ngưng tụ lại, hóa thành Long Tủy!

Thứ Long Tủy này, có thể gọi là thiên tài địa bảo cũng không ngoa!

Là linh vật được tạo thành từ Hoàng Đạo Long Khí thuần túy cùng thiên địa linh khí tích tụ qua ngàn năm, có thể thấy nó hiếm có đến mức nào. Tuyệt đối là bảo vật cấp bậc ngàn năm!

Không những giúp kéo dài tuổi thọ, Long Tủy còn có thể tăng trưởng pháp lực cho tu sĩ Kết Đan kỳ!

Chỉ cần có một trong hai công dụng trên, bất kỳ loại linh vật nào cũng đã có thể bán với giá trên trời!

Huống hồ, Long Tủy lại đồng thời sở hữu cả hai!

Vì vậy, đối với tu sĩ Kết Đan kỳ, Long Tủy chính là linh vật đáng để tranh đoạt bằng mọi giá!

Càng lúc càng có nhiều tu sĩ kéo đến Ngự Thiên Các, không khí của buổi đấu giá cũng trở nên sôi động hơn bao giờ hết.

Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng tất nhiên cũng sẽ không bỏ lỡ sự kiện này. Mục tiêu của hai người vô cùng rõ ràng—phải giành được một phần Âm Dương Linh Dịch!

Sau khi bước vào Ngự Thiên Các, cả hai không hề che giấu khí tức của mình.

Một người là chân nhân Kết Đan kỳ, một người là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ!

Bất cứ nơi nào họ đi qua, các tán tu xung quanh đều lộ vẻ kính sợ, lập tức tránh xa.

Thái Nhất Môn cũng nhanh chóng phái một vị trưởng lão ra tiếp đón, dẫn họ đến gian phòng riêng, tránh để họ phải ngồi cùng những tán tu khác trong đại sảnh phía dưới.

“Tiền bối, tại hạ xin phép cáo lui trước. Nếu có yêu cầu gì, xin cứ phân phó đệ tử trong môn!”

Dứt lời, vị trưởng lão của Thái Nhất Môn cung kính rời khỏi nhà gian.

Nhìn theo bóng lưng người kia, Lý Thanh bật cười:

Chương 961

DTV EBOOK

“Lần này thật sự nhờ phúc của Thảm tiên bối rồi! Nếu không có người đột phá Kết Đan, e rằng chúng ta đã phải chen chúc dưới đại sảnh cùng đám tán tu kia rồi.”

Đây không phải nói ngoa.

Đối với Thái Nhất Môn, dù là tu sĩ Giả Đan kỳ thì cũng chẳng đáng bận tâm.

Không kết đan, căn bản không thể lọt vào mắt bọn họ, chứ đừng nói đến chuyện được đối đãi trọng vọng.

Trong đại sảnh phía dưới có không ít tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, thậm chí là Giả Đan kỳ cũng phải ngồi lẫn lộn với nhau.

Muốn vào nhã gian, hoặc là phải có tu vi cường đại, hoặc phải có thân phận, bối cảnh bất phàm.

“Sư huynh, đừng chọc ghẹo ta nữa! Quan trọng nhất bây giờ là nghĩ cách làm sao để đấu giá được Âm Dương Linh Dịch!”

Thảm Ngưng Băng thở dài.

Nghe vậy, Lý Thanh lập tức nhíu mày, cảm thấy đau đầu.

Thực lực hiện tại đã có, cũng không cần lo lắng sẽ có người nhớ thương sau này.

Nhưng vấn đề lại xuất hiện—hắn rốt cuộc nên dùng thứ gì để đấu giá Âm Dương Linh Dịch đây?

Loại linh vật thượng thừa cấp Kết Đan này, dùng chân nghĩ cũng biết tuyệt đối không thể đấu giá bằng linh thạch. Xác suất lớn sẽ là phương thức vật đổi vật.

Huống hồ, trên người hắn hiện tại thật sự không có bao nhiêu linh thạch, phần lớn đã dùng để mua Thanh Ngọc Linh Thủy cùng Thiên Hỏa Bảo Dịch.

“Chuyện này đúng là phiền toái, cũng không biết vị chủ nhân của linh vật này sẽ muốn thứ gì.”

Lý Thanh tự nhận trong tay vẫn còn chút bảo vật, nhưng trong lòng lại không có tự tin khiến đối phương động tâm.

Hỗn Nguyên Thạch?

Hắn lập tức loại bỏ ý tưởng này. Hỗn Nguyên Thạch quá mức nổi bật, rất dễ khiến người ta liên tưởng đến vụ quét sạch Vương Hầu Đại Mộ của Quỷ Kiếm Môn hai năm trước.

Hơn nữa, khối Hỗn Nguyên Thạch này quá lớn, hắn tạm thời không có cách nào cắt nhỏ nó để mang đi đấu giá.

Thiên Lô Tử?

Cũng không được! Đây là bảo bối giữ mạng của hắn, hơn nữa loại vật phẩm một lần duy nhất này chưa chắc đã đủ sức hấp dẫn để đổi lấy Âm Dương Linh Dịch.

“Trừ những thứ này, ta chỉ còn mười giọt Kim Phong Ngọc Lộ và một bình nhỏ Thạch Nhũ Ngàn Năm.”

“Nhưng những thứ này e rằng vẫn không đủ để so với giá trị của Âm Dương Linh Dịch!”

Lý Thanh khẽ nhú mày, trong lòng không khỏi rơi vào thế khó xử.

Hiện tại hắn cũng không có Xích Tinh trong tay, mà cho dù có thì Nhị Giai Xích Tinh cũng chưa chắc khiến đối phương động lòng.

Nếu là Tam Giai Xích Tinh thì còn dễ nói, loại bảo vật có thể thúc đẩy Yêu Thú cấp ba tiến hóa nhanh chóng này, giá trị chắc chắn cực kỳ kinh người.

Nhưng Lý Thanh hiện tại không có khả năng đi Cực Dạ Thế Giới săn giết dị thú Tam Giai, thời gian cũng không kịp.

“Thôi, đi một bước tính một bước, thực sự không được thì đành bỏ qua cơ hội này vậy.”

Hắn nhú chặt lông mày, tự lầm bầm.

Khi Lý Thanh còn đang phiền não suy nghĩ, trong Ngự Thiên Các, số lượng tu sĩ tụ tập càng lúc càng đông!

Tiếng người xôn xao vang lên đến cực điểm, giữa khán đài lộ ra một lão giả mặt mũi hiền lành không biết từ khi nào đã xuất

hiện.

Vừa nhìn thấy người này, cả hội trường lập tức vang lên những tiếng kinh hô:

“Không ngờ là Minh Khí Chân Nhân! Ông ta vẫn còn sống sao?!”

“Tê! Chẳng phải tương truyền vị tiên bối này đã tọa hóa từ năm mươi năm trước rồi sao?!”

“Không thể tin nổi, Minh Khí Chân Nhân đã sống đến gần bảy trăm năm rồi sao?”

“Gần trăm năm nay ông ấy mai danh ẩn tích, từng có tin đồn rằng đã tọa hóa tại Thái Nhất Môn. Không ngờ hôm nay lại xuất thế!”

“Quả nhiên là đáng sợ!”

Bình thường, tuổi thọ của tu sĩ Kết Đan kỳ chỉ khoảng năm trăm năm, nếu dùng qua các loại diên thọ linh dược thì cùng lắm cũng chỉ đến sáu trăm tuổi.

Vậy mà Minh Khí Chân Nhân lại sống gần bảy trăm năm! Đây chính là lý do vì sao ai nấy đều kinh hãi.

Tuổi thọ này đã sắp ngang ngửa với một tu sĩ Nguyên Anh kỳ rồi, làm sao không khiến người khác cảm thấy khó tin cho được?

Trong nhă gian, Lý Thanh cũng khẽ nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó, hắn lại cảm thấy có chút hướng tới.

Được tôn kính, dựa vào tuổi tác để trở thành tiên bối đức cao vọng trọng—đây cũng là một trong những mục tiêu của hắn!

Có điều, bảy trăm năm tuổi thọ đối với hắn mà nói, thật sự không đáng để quá bận tâm.

Trên khán đài, đối diện với những tiếng kinh hô không ngừng, Minh Khí Chân Nhân vẫn giữ thần sắc bình thản, dường như đã sớm quen với những điều này.

“Haha, nhờ phúc của chư vị, lão đạo ta rốt cuộc cũng có thể kéo dài hơi tàn thêm mấy năm.”

“Hắc, lần này vinh hạnh được chủ trì thịnh hội đấu giá, ta tự thấy bản thân không có gì đặc biệt ngoài việc sống lâu hơn người khác, kiến thức rộng rãi hơn một chút. Đa phần vật phẩm trong buổi đấu giá lần này đều do ta tự tay giám định.”

Chương 962

DTV EBOOK

“Về điểm này, lão phu xin lấy danh dự bản thân để cam đoan! Dù sao, lão phu cũng không muốn đến cuối đời lại tự làm ô danh mình!”

“Haha, già rồi, nói nhiều cũng là chuyện thường, mong chư vị thứ lỗi!”

“Tốt! Ta tuyên bố—thịnh hội đấu giá chính thức bắt đầu!”

Vừa dứt lời, lão phất nhẹ tay áo.

Ngay lập tức, một nhóm đệ tử Thái Nhất Môn xuất hiện, trật tự rõ ràng, đứng ngay ngắn phía dưới khán đài.

Bầu không khí lập tức sôi trào, tất cả tu sĩ đều phấn khích, tinh thần căng thẳng.

“Món đấu giá đầu tiên—một đoạn Ngàn Năm Linh Mộc!”

“Đây chính là linh tài hoàn mỹ để luyện chế Mộc Đạo pháp bảo! Các đạo hữu nhớ chú ý!”

“Nghe đồn rằng trong hoàng cung Cổ Hoa Tiên Triều vừa trồng một gốc Thiên Linh Thụ. Loại linh thụ này chỉ có thể sinh trưởng trong điều kiện cực kỳ khắc nghiệt, dù là Cổ Hoa Tiên Triều cũng chỉ có duy nhất một cây được trồng từ hai ngàn năm trước!”

“Đoạn linh mộc này... chẳng lẽ chính là từ cây Thiên Linh Thụ kia?”

“Nhìn qua thì rất giống, hơn nữa sinh cơ trong đoạn linh mộc này vô cùng thịnh vượng, rõ ràng là vừa mới bị chặt xuống không lâu!”

Nghe đến đây, không ít người không khỏi cảm thấy ghen lời.

Thiên Linh Thụ vốn đã khó nuôi trồng, nếu có thể sinh trưởng suốt hai ngàn năm, thì giá trị của nó lại càng kinh người.

Một cây linh thụ sống hơn hai ngàn năm, toàn thân đều là bảo vật. Ngay cả một phiến linh diệp cũng có giá trị không nhỏ.

Thế nhưng, một gốc linh thụ quý báu như vậy lại bị chặt hạ một cách dễ dàng!

Thật sự là đáng tiếc vô cùng.

Tương truyền, sau khi Thiên Linh Thụ trưởng thành, mỗi trăm năm mới có thể kết ra vài viên Thiên Linh Quả. Dù cho là năm đại thu hoạch, số lượng linh quả cũng không thể nhiều hơn mười viên.

Mà loại linh quả này lại có công dụng giúp người tu hành ngộ đạo!

Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, nếu có thể lấy được một viên Thiên Linh Quả, cũng có thể dẫn đến một trận đại ngộ, có khả năng đột phá tu vi nhờ vào việc lĩnh ngộ thiên địa đại đạo.

Phải biết rằng, tu vi càng cao thì càng khó đột phá, chỉ đơn thuần ngồi xuống bế quan tu luyện cũng chưa chắc có thể tăng tiến.

Ngoài ra, Thiên Linh Quả còn có một công dụng trọng yếu khác: tăng tốc tu luyện thần thông!

Những người tu hành bậc cao thường sẽ tu luyện một vài môn thần thông phụ trợ, nhưng để luyện thành lại cần hao phí vô số tinh lực.

Nếu có thể sở hữu một viên Thiên Linh Quả, vậy thì có thể rút ngắn quá trình tu luyện thần thông, thậm chí có thể hoàn thành trong một lần.

Giữa tiếng nghị luận xôn xao, một lão đạo sĩ thoát nhìn hiền hòa bỗng bật cười ha hả, chậm rãi lên tiếng:

“Haha, chư vị đoán không sai! Đoạn linh mộc này chính là từ Thiên Linh Thụ trong hoàng cung, hơn nữa nó đã sinh trưởng trọn vẹn hai ngàn năm!”

Nghe thấy lão đạo xác nhận, vô số người đều không khỏi hít sâu một hơi.

“Tê!”

“Thật sự là Thiên Linh Thụ sao?!”

“Nếu đúng là Thiên Linh Thụ, vậy vì sao lại chặt xuống?
Chuyện này quá mức đáng tiếc!”

“Đúng vậy, nếu giữ lại, mỗi trăm năm có thể thu hoạch một lần, chẳng phải tốt hơn sao?”

“Chỉ có duy nhất đoạn linh mộc này sao? Phần còn lại đã đi đâu rồi?”

Giữa những lời tiếc nuối vang lên, lão đạo lắc đầu nói:

“Mọi người không cần suy đoán lung tung, Thiên Linh Thụ đúng là đã bị chặt hạ. Đoạn linh mộc này cũng là do một vị đạo hữu của Huyết Linh Tông bằng lòng đem ra đấu giá, nếu không, chứ vị cũng không có cơ hội mua nó đâu!”

“Nói bớt lời thừa đi! Đoạn linh mộc này chỉ nhận giao dịch bằng linh thạch trung phẩm!”

“Ngoài ra, nếu có linh vật trân quý khác thì cũng có thể ra giá, ta sẽ lập tức công bố người đấu giá thành công!”

Thì ra Thiên Linh Thụ trong hoàng cung bị chính tà hai đạo tranh đoạt, có lẽ do chia chác không đồng đều, bất đắc dĩ mới phải chặt cây ra, để các thế lực tiên đạo phân chia.

Trong nháy mắt, Lý Thanh nghe từng tiếng ra giá vang lên, trong lòng không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Nếu hắn có thể có được một gốc Thiên Linh Thụ, dù có thế nào cũng không bao giờ chặt hạ nó.

Cách làm này chẳng khác nào giết gà lấy trứng, quá mức ngu xuẩn!

“Kẻ tham lam ngu xuẩn!”

Lý Thanh lẩm bẩm một câu, cuối cùng vẫn chỉ lắc đầu, không muốn bình luận thêm.

Dù sao không phải ai cũng giống hắn, có được tuổi thọ dài lâu, có đủ thời gian để thu hoạch từng lứa Thiên Linh Quả.

Hơn nữa, Thiên Linh Thụ trong hoàng cung là chiến lợi phẩm mà chính tà hai đạo cùng phát hiện, chia chác không đều thì tất nhiên chỉ còn cách chém đứt mà phân chia.

Chưa kể, Thiên Linh Thụ vốn đã cực kỳ khó trồng, di thực lại càng khó hơn, dù là linh thực sư tinh thông linh thảo nhiều năm cũng chưa chắc làm được.

Vậy nên, chuyện Thiên Linh Thụ bị chặt thành từng đoạn đem đấu giá cũng không có gì lạ.

“Ta ra giá 16,000 khối linh thạch trung phẩm, trong đó bao gồm một viên linh thạch thượng phẩm!”

Chương 963

DTV EBOOK

Bỗng nhiên, từ một gian phòng truyền ra một giọng nói trầm thấp đầy khí lực.

Ngay lập tức, không gian đầu giá liền yên tĩnh hẳn.

Linh thạch thượng phẩm!

Một viên linh thạch thượng phẩm tương đương 100 viên linh thạch trung phẩm, mà còn bằng với một vạn viên linh thạch hạ phẩm!

Ngay cả trong Đại Hoang Vực, linh thạch thượng phẩm cũng không phải thứ có thể dễ dàng tìm thấy.

Không ít ánh mắt đổ dồn về phía nhĩ gian vừa ra giá, thầm suy đoán xem vị cao nhân nào lại có thể xuất ra một viên linh thạch thượng phẩm quý giá như vậy!

Thông thường, dù là tán tu giàu có cũng chưa chắc gom đủ 16,000 viên linh thạch trung phẩm, chứ đừng nói đến một viên linh thạch thượng phẩm.

Rất nhanh, một giọng nói trêu ghẹo vang lên từ một nhĩ gian khác:

“Haha, Mộc Long đạo hữu, người rút cuộc phát tài từ đâu mà có thể lấy ra cả linh thạch thượng phẩm như vậy?”

Thì ra người vừa lên tiếng chính là Mộc Long, hay còn được gọi là Mộc Long Chân Nhân.

Ở Trung Bộ Đại Hoang Vực, cái tên này có lẽ không quá quen thuộc, nhưng tại Nam Bộ, hẳn lại là một nhân vật lừng lẫy.

Mộc Long Chân Nhân có danh tiếng cực kỳ vang dội ở vùng đất phía Nam, một mình chiếm giữ một đầu cao đẳng linh mạch, đồng thời có niềm đam mê đặc biệt với việc trồng trọt các loại linh dược trân quý hiếm thấy.

Vườn linh dược của Mộc Long Chân Nhân sở hữu số lượng linh thảo đa dạng đến mức ngay cả những tông môn tiên đạo cũng khó mà sánh bằng!

Nghe thấy lời chế nhạo vừa rồi, Mộc Long Chân Nhân chỉ hừ lạnh:

“Hừ! Quảng Nguyên lão già, ta lấy đâu ra linh thạch, cần gì ngươi phải lo?”

“Chẳng lẽ ngươi muốn cùng ta tranh giành một phen?”

Quảng Nguyên Chân Nhân, kẻ vừa cười cợt, chỉ ung dung vuốt chòm râu, giọng điệu đầy thản nhiên:

“Ta không có hứng tranh giành với ngươi! Quân tử không cướp đoạt của người khác, ha ha.”

Hắn đã xác định mục tiêu của mình chính là Long Tủy.

Những vật phẩm khác dù có hấp dẫn đến đâu, hắn cũng không có ý định tham gia cạnh tranh.

Nếu bây giờ tiêu phí linh thạch vào các vật phẩm khác, đến khi Long Tủy được đưa ra đấu giá, hắn sẽ khó lòng mà tranh đoạt.

Dù sao thì, Long Tủy chính là tuyệt thế linh vật, không chỉ kéo dài tuổi thọ, mà còn giúp tăng trưởng pháp lực, thúc đẩy tu vi, ai mà không cần?

Nhìn quanh một lượt, Quảng Nguyên Chân Nhân nhận ra số lượng tu sĩ Kết Đan kỳ ở đây cũng không hề ít.

Từ các Thái Thượng Trưởng Lão của tiên đạo tông môn, cho đến tán tu mạnh mẽ, cũng phải hơn mười mấy người.

“16,000 khối linh thạch lần thứ nhất!”

“16,000 khối linh thạch lần thứ hai!”

“Haha, xem ra không có ai tranh giành. Vậy ta xin tuyên bố, người thắng đấu giá đoạn linh mộc này chính là Mộc Long đạo hữu!”

Nương theo lời tuyên bố của đạo trưởng chủ trì, đoạn linh mộc hai ngàn năm tuổi liền thuộc về Mộc Long Chân Nhân.

Hắn ngồi tự tại trong nhĩ gian, vẻ mặt đầy đắc ý, khoe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười hài lòng.

Ở phía dưới, không ít tán tu tu luyện Mộc hệ công pháp đều lộ vẻ tiếc nuối.

Không còn cách nào khác, bảo vật như vậy vốn không có duyên với bọn họ.

Đừng nói đến việc gom đủ linh thạch, chỉ riêng vấn đề bảo vệ tài sản của mình cũng đã là một vấn đề lớn.

Dù có linh thạch, nhưng đối mặt với một chân nhân Kết Đan kỳ, Trúc Cơ kỳ tu sĩ cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi.

Nếu chẳng may ai đó sinh lòng tham, chỉ sợ cả người lẫn của đều mất sạch!

“Tốt! Vật đấu giá tiếp theo: Long Phù!”

Long Phù?

Bình phù của Cổ Hoa Tiên Triều?

Ngay khi nghe thấy cái tên này, rất nhiều tu sĩ không khỏi kinh ngạc.

Thứ bảo vật này mà cũng đem ra đấu giá sao?

Là bình phù đại diện cho quyền lực quân sự của Cổ Hoa Tiên Triều, Long Phù đương nhiên không phải là vật tầm thường.

Nó không chỉ là biểu tượng binh quyền, mà còn là một món di bảo mang công năng đặc biệt!

“Nghe nói, Long Phù có thể bày trận hình người, giúp nhiều tu sĩ tâm niệm hợp nhất, từ đó phát huy ra sức mạnh vượt xa khả năng của từng cá nhân!”

“Không thể nào! Một pháp bảo mang tính chiến lược như thế, tại sao lại được đưa ra đấu giá?”

Không ít tán tu lắc đầu, bởi họ hiểu rằng Long Phù chỉ thực sự phát huy tác dụng khi nằm trong tay những thế lực lớn.

Còn với những người đơn độc như họ, dù có đoạt được Long Phù thì cũng chẳng có bao nhiêu tác dụng.

Lúc này, đạo trưởng chủ trì chậm rãi giải thích:

“Haha, trước tiên, ta phải nhấn mạnh rằng Long Phù này không còn trọn vẹn. Một nửa còn lại hiện vẫn chưa rõ tung tích.”

“Tuy nhiên, ta có thể cam đoan rằng nó vẫn còn tác dụng nhất định, chỉ là không mạnh mẽ như trước kia.”

Thì ra là một món Long Phù không trọn vẹn!

Nghe đến đây, không ít người mới gật gù tỏ vẻ hiểu ra.

Nếu không phải như vậy, thì tiên đạo và ma đạo tuyệt đối sẽ không đem bảo vật này ra đấu giá.

Chương 964

DTV EBOOK

Dù vậy, vẫn có một số tu sĩ tỏ ra hết sức hứng thú.

Đặc biệt là những gia chủ của các gia tộc tu tiên, ánh mắt bọn họ đã bắt đầu sáng lên.

Nếu như có thể giành được Long Phù, vậy thì thực lực tổng thể của cả gia tộc có thể tăng lên một bậc!

Hơn nữa, Long Phù này vẫn chưa hoàn chỉnh, nếu trong tương lai có cơ hội tìm được nửa còn lại và phục hồi nó, giá trị sẽ còn tăng lên gấp bội!

“1,000 khối linh thạch!”

Rất nhanh, cuộc đấu giá Long Phù bắt đầu trở nên sôi động, từng gia chủ của các gia tộc tu tiên trong Đại Hoang Vực lần lượt lên tiếng ra giá.

Theo thời gian, giá trị Long Phù liên tục tăng cao.

Cổ Hoa Tiên Triều bảo vật nhiều như cát bụi, câu nói này quả thật không hề sai.

Phải biết rằng, những vật phẩm đang được bán đấu giá hôm nay vốn chỉ là những món mà chính – tà hai đạo đã chọn lọc và loại bỏ!

Chỉ cần nghĩ tới việc hai thế lực này đã thu được bao nhiêu bảo vật trong cuộc chiến Tiên Đạo, cũng đủ khiến người khác phải kinh hãi!

“Lão phu ra giá 4,300 khối linh thạch!”

Một vị gia chủ đại tộc tu tiên trầm giọng hô lên, quyết tâm phải giành bằng được món bảo vật này.

Cuối cùng, giá dừng lại ở 4,300 khối linh thạch, không còn ai tiếp tục ra giá nữa.

“Chúc mừng vị đạo hữu này!” – Minh Khí chân nhân mỉm cười tuyên bố, chính thức trao quyền sở hữu Long Phù.

Bước vào Giai Đoạn Đấu Giá Đặc Biệt

“Tốt! Món đấu giá tiếp theo là—”

Sau đó, từng món bảo vật lần lượt được đưa lên bục đấu giá.

Món kém nhất cũng là cực phẩm pháp khí!

Ngoài ra, còn có cả những linh tài tuyệt thế dùng để luyện chế bản mệnh pháp bảo, khiến cho Lý Thanh cũng phải động tâm không gì sánh được.

Đáng tiếc, hẳn không có đủ linh thạch để tham gia đấu giá, chỉ có thể trơ mắt nhìn những món trân bảo rơi vào tay người khác.

Đến khi phần lớn những món có thể dùng linh thạch để đấu giá đã kết thúc, Minh Khí chân nhân bỗng nhiên cười lớn, tuyên bố:

“Ha ha ha, chư vị, phần đấu giá dùng linh thạch gần như đã kết thúc! Từ giờ trở đi, mỗi món vật đấu giá đều chỉ chấp nhận đổi bằng linh vật!”

“Tất nhiên, chủ nhân của những món đấu giá này đều có mong muốn riêng, nếu ai có thể đưa ra món đồ mà họ cần, thì có thể trực tiếp mang bảo vật đi!”

“Còn nếu không ai có đồ vật phù hợp, vậy thì mọi người có thể báo ra thẻ đánh bạc, nếu chủ nhân cảm thấy hứng thú, thì xem như thành giao!”

Đây là giai đoạn đấu giá đặc biệt!

Ai cũng hiểu rõ, mặc dù linh thạch là đơn vị giao dịch chính trong tu tiên giới, nhưng không phải lúc nào cũng có thể mua được tất cả mọi thứ.

Một số bảo vật vô giá, dù có đưa ra bao nhiêu linh thạch cũng chưa chắc có thể mua được.

Âm Dương Linh Dịch Xuất Hiện!

“Chư vị, món đấu giá đầu tiên trong đợt này chính là: một phần Âm Dương Linh Dịch!”

“Cái gì?! Âm Dương Linh Dịch?!”

Bên dưới, rất nhiều tu sĩ lập tức tròn tròn mắt.

Âm Dương Linh Dịch!

Rốt cuộc cũng xuất hiện rồi!

Lý Thanh hô hấp đột nhiên trở nên gấp gáp, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào buổi đấu giá, không muốn bỏ lỡ bất kỳ chữ nào từ miệng Minh Khí chân nhân!

Dù khách nhân trong nhĩ gian vẫn còn giữ được vẻ điềm tĩnh, nhưng phía dưới đại sảnh thì khác.

Rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ kỳ đều rơi vào trạng thái kích động, tâm tình sôi trào đến cực điểm.

Âm Dương Linh Dịch!

Một trong những loại linh vật Kết Đan thượng thừa được cả tu tiên giới công nhận!

“Kết Đan linh vật, vậy mà thực sự xuất hiện!”

“Trời ạ! Loại linh vật Kết Đan thượng thừa thể này, ngay cả các đại phái Tiên Đạo cũng chưa chắc đã có dư dả, làm sao lại đem ra đấu giá được chứ?”

“Một phần hoàn chỉnh, đủ cho một tu sĩ Giả Đan Kỳ sử dụng.”

“Vị tiền bối này, xin hỏi chủ nhân của phần Âm Dương linh dịch này muốn đổi lấy vật gì?”

Nghe thấy những tiếng kinh hô vang vọng khắp hội trường, Minh Khí vẫn chỉ mỉm cười điềm đạm.

“Chủ nhân của Âm Dương linh dịch muốn đổi lấy một viên nội đan Yêu thú cấp ba, hơn nữa, nhất định phải là nội đan của Yêu thú thuộc tính Lôi!”

Yêu thú nội đan!

Lời này vừa thốt ra, không ít người dưới khán đài bỗng lộ vẻ khó xử.

Yêu thú khi đạt đến Tam Giai, tinh hạch trong cơ thể sẽ chuyển hóa thành nội đan, có thể xem là tương đương với tu sĩ Kết Đan Kỳ.

Nhưng mà, những người cần phần Âm Dương linh dịch này, phần lớn đều mới chỉ ở Trúc Cơ Kỳ, làm sao có bản lĩnh săn giết được một con Yêu thú cấp ba?

Hơn nữa, lại còn là Yêu thú hệ Lôi!

Nội đan Yêu thú cấp ba đã khó kiếm, thêm vào điều kiện thuộc tính Lôi lại càng hà khắc hơn.

Chương 965

DTV EBOOK

Tương tự như Nhân tộc, trong thế giới Yêu thú, thuộc tính Lôi cũng cực kỳ hiếm gặp. Những loài mang thuộc tính này thường có thực lực vượt xa đồng giai, sức phá hoại kinh khủng, khiến tu sĩ bình thường chỉ còn cách bỏ chạy nếu không muốn mất mạng.

Cả hội trường chìm trong im lặng hồi lâu.

Hiển nhiên, nội đan Yêu thú Lôi thuộc tính cấp ba không phải ai cũng có, chí ít là lúc này, không ai có thể lấy ra được.

Minh Khí chân nhân dường như đã đoán trước được tình huống này, hắn chỉ cười nhạt, rồi nói:

“Nếu như không ai có nội đan Yêu thú hệ Lôi, vậy thì mọi người có thể tự do báo giá. Hãy nói ra các ngươi định dùng linh vật gì để đổi lấy Âm Dương linh dịch này.”

“Đến lúc đó, nếu chủ nhân của Âm Dương linh dịch cảm thấy hứng thú với vật nào, ta sẽ thay hắn công bố.”

Nghe vậy, những tu sĩ có mặt, bao gồm cả Lý Thanh, đều nhẹ nhàng thở ra một hơi. Xem ra chí ít bọn họ vẫn còn cơ hội.

Rất nhiều người đến đây với quyết tâm giành được Âm Dương linh dịch, nếu mất cơ hội này quá sớm, e rằng sẽ là một tiếc nuối lớn.

Chẳng bao lâu sau, tiếng báo giá bắt đầu vang lên từ bốn phía.

“Một khối Băng Hạch ngàn năm! Đây là tuyệt thế linh tài dùng để luyện chế pháp bảo hệ Băng, chỉ có thể tìm thấy ở những vùng cực hàn.”

“Ta nguyện lấy ra một phần truyền thừa trận pháp Tam Giai, trong đó không chỉ có tri thức chi tiết về trận pháp, mà còn bao gồm cả một đạo đại trận Tam Giai cùng vài trận đồ Nhị Giai.”

“Lão phu có một gốc Hư Thần Hoa, linh dược chín trăm năm tuổi, có thể giúp tu sĩ tăng trưởng thần thức.”

Không thể không nói, vì linh vật Kết Đan bậc này, rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đã dốc hết gia tài, không ai chịu thua kém.

Ngồi trong nhã gian, Lý Thanh nghe từng tiếng báo giá vang lên, không khỏi cười khò.

Hắn vốn tưởng mình đã khá giàu có so với những tu sĩ Trúc Cơ Kỳ khác, nhưng bây giờ mới thấy, bản thân vẫn còn đánh giá thấp thiên hạ.

Mỗi món đồ được đưa ra đều vô cùng trân quý, khiến hắn cảm thấy có phần tự ti.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, nơi này quy tụ rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ Kỳ từ khắp Đại Hoang Vực, ít nhất cũng phải có một nửa số tu sĩ Trúc Cơ của toàn bộ Đại Hoang Vực tụ tập ở đây.

Không chỉ có những tán tu danh tiếng, mà còn cả các gia chủ của các thế gia tu tiên!

Ví dụ như gia chủ Triệu Gia, người từng ngỏ lời mời Lý Thanh gia nhập gia tộc mình, lúc này cũng đang có mặt.

Triệu Gia là một vọng tộc tu tiên, từng có một vị chân nhân Kết Đan Kỳ tọa trấn, nền tảng của gia tộc hiển nhiên không thể xem thường. Vật mà Triệu gia chủ đưa ra để đấu giá cũng đủ nặng ký – một viên nội đan Yêu thú Tam Giai, đáng tiếc lại là thuộc tính Mộc!

Dù vậy, nội đan Yêu thú cấp ba vẫn vô cùng quý giá, dù không phải thuộc tính Lôi như chủ nhân Âm Dương linh dịch mong muốn, thì ít nhất cũng đáng để hắn suy nghĩ.

Lý Thanh không nhịn được thở dài trong nhã gian: “Triệu gia chủ đúng là dốc cạn vốn liếng. Vì Âm Dương linh dịch này, e rằng ngay cả tài sản gia tộc cũng móc ra hết.”

“Hắn hẳn là muốn dùng nội đan Yêu thú cấp ba để tái hiện vinh quang Kết Đan thế gia của Triệu Gia năm xưa.”

Những gia tộc từng xuất hiện Kết Đan Chân Nhân đều có thể được xem là thế gia ngàn năm. Nền tảng như vậy không thể so sánh với tán tu bình thường.

“ Sư huynh, mau báo giá đi!”

Bên cạnh, Thẩm Ngưng Băng đã không còn giữ được bình tĩnh. Nàng cau mày, không muốn nhìn thấy Âm Dương linh dịch rơi vào tay kẻ khác.

Nghe vậy, Lý Thanh chỉ biết cười khổ.

Thật ra, trong lòng hắn lúc này cũng vô cùng rối rắm. Để đòi lấy phần linh vật Kết Đan này, hắn có thể đưa ra thứ gì đây?

Từ lúc tham gia phiên đấu giá, hắn đã luôn suy nghĩ về điều đó, nhưng vẫn chưa tìm ra đáp án.

Bây giờ, có người đưa ra nội đan Yêu thú, có người xuất ra linh hoa tăng trưởng thần thức, có kẻ còn lấy cả truyền thừa trận pháp Tam Giai ra đấu giá.

Những vật phẩm này, không có cái nào không phải là báu vật có giá trị kinh người.

Mà trên người hắn không phải là không có những thứ có thể đem ra so sánh, nhưng chúng đều vô cùng quan trọng. Bất luận là Hồn Nguyên Thạch hay U Minh Lãnh Hỏa, hắn cũng không thể từ bỏ, càng không có khả năng buông tay.

Ngay khi tiếng báo giá dần dần thưa thớt, Lý Thanh chậm rãi lên tiếng:

“Sư muội, giúp ta báo giá. Ta có một gốc Hoàn Hồn Thảo tám trăm năm.”

Không sai, gốc Hoàn Hồn Thảo này là thứ hắn lấy được từ mấy vị trưởng lão Thượng Thanh Tông hai năm trước.

Loại linh thảo này có tác dụng rất đặc biệt, chỉ có thể dùng để luyện chế Hoàn Hồn Đan. Nếu chỉ xét về giá trị đơn thuần, nó tuyệt đối không thể so sánh với những linh vật khác trong buổi đấu giá hôm nay.

Chương 966

DTV EBOOK

“Sư huynh, người chắc chứ? Đây là Hoàn Hồn Thảo đó.”

Thẩm Ngung Băng há hốc miệng. Nàng tất nhiên hiểu rõ giá trị của loại linh thảo này. Đừng nói tám trăm năm dược linh, ngay cả Hoàn Hồn Thảo ngàn năm cũng chưa chắc có thể so sánh với Âm Dương Linh Dịch – một loại linh vật Kết Đan.

Trừ phi may mắn gặp đúng người cần nó, bằng không, chỉ dựa vào Hoàn Hồn Thảo, chắc chắn không thể đổi được Âm Dương Linh Dịch.

Nhưng liệu chủ nhân của Âm Dương Linh Dịch có cần Hoàn Hồn Thảo sao? Đây gần như là chuyện không thể xảy ra. Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp đến vậy?

“Sư muội, cứ giúp ta báo giá đi. Trên người ta cũng chẳng còn thứ gì thích hợp hơn để đem ra giao dịch.”

Giọng điệu của Lý Thanh rất bình thản, hắn chỉ lẳng lặng nhìn xuống toàn bộ phòng đấu giá bên dưới.

Thấy Lý Thanh đã quyết, dù trong lòng có bất mãn, Thẩm Ngung Băng cũng chỉ có thể làm theo.

Một khắc sau, từ nhĩ gian, một giọng nói lạnh lùng như băng lan truyền khắp hội trường:

“Một gốc Hoàn Hồn Thảo tám trăm năm, linh thảo có thể dùng để luyện chế Hoàn Hồn Đan. Ta nguyện dùng nó để giao dịch lấy Âm Dương Linh Dịch.”

Trong giọng nói ấy còn ẩn chứa chút uy áp nhàn nhạt của một tu sĩ Kết Đan Kỳ, khiến không ít người phía dưới phải khẽ giật mình, sau đó nhin không được mà ngẩng đầu nhìn về phía nhĩ gian kia.

“Kết Đan Chân Nhân mà cũng tham gia giành Âm Dương Linh Dịch sao?”

“Chắc là để dành cho hậu bối của mình rồi. Chuyện này thật khó xử!”

“Không ngờ lại có cả tu sĩ Kết Đan Kỳ nhìn trúng phần linh dịch này. Haizz...”

“Hừ! Quản hấn làm gì, đây là hội đấu giá do Thái Nhất Môn chủ trì. Chẳng lẽ hấn còn dám lấy thế đe người?”

“Nói phải lắm! Đây là cạnh tranh công bằng, ai ra linh vật làm chủ nhân Âm Dương Linh Dịch động lòng, thì người đó thắng thôi!”

Mọi người dù rất kiêng kỵ vị Kết Đan Chân Nhân kia, nhưng vẫn tin tưởng vào danh tiếng của Thái Nhất Môn, không nghĩ rằng dù là tu sĩ Kết Đan cũng dám ngang nhiên làm loạn ở đây.

Quả thực, buổi đấu giá vẫn diễn ra bình thường, không vì sự can thiệp của Thảm Ngưng Băng mà xảy ra biến cố gì lớn.

Cuối cùng, khi tiếng báo giá dần dần ngừng lại, Minh Khí Chân Nhân vẫn đứng trên đài với nụ cười điềm tĩnh.

Qua một hồi lâu, như thể đã nhận được chỉ thị nào đó, hấn chậm rãi lên tiếng:

“Chủ nhân của Âm Dương Linh Dịch, nguyện đổi lấy... một gốc Hư Thần Hoa chín trăm năm được linh!”

Mọi chuyện đến đây xem như kết thúc.

Những tu sĩ Trúc Cơ Kỳ không trúng mục tiêu đều tỏ vẻ thất vọng.

Cuối cùng, vẫn là thiếu một chút may mắn! Nếu như có được nội đan Yêu Thú Lôi thuộc tính thì tốt biết mấy! Thật sự đáng tiếc!

Không ít người đều có suy nghĩ như vậy, trong lòng đầy tiếc nuối.

Ngược lại, vị tu sĩ đã ra giá bằng Hư Thần Hoa thì cười thoải mái. Dường như sau khi giành được phần Âm Dương Linh Dịch này, việc Kết Đan đối với hấn đã là chuyện chắc chắn.

Trong nháy mắt, Thảm Ngưng Băng siết chặt đôi bàn tay lạnh như băng. Nàng phức tạp nhìn về phía Lý Thanh, trong mắt

ánh lên một tia rét lạnh.

“Lý sư huynh, chúng ta đã thất bại. Có cần...”

Lời còn chưa dứt, nhưng Lý Thanh đã hiểu nàng muốn nói gì.

Giết người đoạt bảo!

Ý nghĩ này không phải là hần chưa từng cân nhắc. Với thực lực hiện tại của Thẩm Ngung Băng, muốn bắt một tu sĩ chưa Kết Đan thì chẳng khác nào trở bàn tay.

Thế nhưng, Lý Thanh lại chậm rãi lắc đầu:

“Trước hết cứ chờ một chút.”

Câu trả lời này khiến Thẩm Ngung Băng có chút bất ngờ, nàng không hiểu vì sao hần còn muốn chờ đợi. Âm Dương Linh Dịch đã thuộc về kẻ khác rồi, còn đợi cái gì nữa?

Khi buổi đấu giá tiếp tục diễn ra, Lý Thanh vẫn giữ nguyên tư thế nhắm mắt dưỡng thần.

Mãi đến khi một hồi lâu trôi qua, trong nhĩ gian bỗng vang lên vài luồng thần thức truyền âm bí ẩn...

“Hai vị, ta có chút hứng thú với cây Hoàn Hồn Thảo này. Không biết ngoài Âm Dương Linh Dịch ra, các người có muốn giao dịch thứ gì khác không?”

“Hoàn Hồn Thảo sao? Lão phu cũng muốn tận mắt chứng kiến sự kỳ diệu của loại linh thảo này. Một khối linh thạch thượng phẩm, thế nào? Có muốn giao dịch không?”

Nghe được lời truyền âm này, Thẩm Ngung Băng không khỏi kinh ngạc, đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra, ánh mắt tròn tròn nhìn về phía Lý Thanh.

Còn Lý Thanh, cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười nhẹ nhõm.

“Sư muội, nói với bọn hần, ta chỉ cần Âm Dương Linh Dịch. Nếu không có, thì ta cũng không có ý định đem Hoàn Hồn Thảo ra giao dịch.”

Mặc dù trong lòng đầy thắc mắc, nhưng Thẩm Ngung Băng vẫn làm theo. Với thần thức của một tu sĩ Kết Đan Kỳ, nàng dễ dàng truyền tin lại cho những người vừa gửi truyền âm đến.

Sau khi mọi chuyện xong xuôi, bầu không khí trong nhà gian lại trở về yên tĩnh. Hiển nhiên, những kẻ kia đang cân nhắc lại giao dịch.

Chương 967

DTV EBOOK

“Sư huynh, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Đường như người đã đoán trước sẽ có người chủ động liên hệ với chúng ta?”

Thảm Ngưng Băng hiếu kỳ hỏi bằng giọng trầm thấp.

Lý Thanh chậm rãi mở mắt, đưa tay chỉ xuống hội trường phía dưới, rồi nhẹ giọng đáp:

“Phiên đấu giá lần này, hiển nhiên không hề đơn giản như vẻ ngoài. Về sau, trên bề mặt thì ai nấy đều đang đấu giá những món bảo vật, nhưng thực tế, chúng ta – những người liên tục báo giá – cũng vô tình để lộ ra những linh vật mà mình có.”

“Tỷ như tu sĩ vừa rồi báo giá bằng Băng Hạch ngàn năm. Đó chính là linh tài tuyệt thế để luyện chế pháp bảo hệ Băng, người không động lòng sao?”

Thảm Ngưng Băng thoáng sửng người, sau đó nhanh chóng ghi nhớ vị tu sĩ kia trong lòng.

“Tỷ như... giết người đoạt bảo?”

Lời này vừa thốt ra, khóe miệng Lý Thanh co giật, hần bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu nói:

“Sư muội, sát khí của người thật quá nặng rồi. Đây không phải là vùng đất xanh tươi của chúng ta, đây là Đại Hoang Vực đó!”

“Tu tiên không chỉ có chém giết, mà còn có đạo lý đối nhân xử thế.”

“Muốn có đồ vật, không nhất thiết phải đi tranh đoạt, cũng có thể quang minh chính đại giao dịch. Mua bán không thành, nghĩa vẫn còn, ta hy vọng người có thể hiểu đạo lý này.”

Lý Thanh thực sự cảm thấy đau đầu. Hần thậm nghĩ có lẽ do Thảm Ngưng Băng ở bên cạnh Băng Vân Thủy Tổ quá lâu, nên mới bị ảnh hưởng mà hình thành tính cách sát phạt quyết đoán như vậy.

Nghe Lý Thanh răn dạy, Thẩm Ngung Băng bỗng cúi đầu, có chút xấu hổ nói: “Nhưng... ta cũng đâu có vật gì khác để đem ra trao đổi...”

Lý Thanh khẽ lắc đầu: “Sư muội à, tu sĩ chúng ta không tin vào chuyện nhân quả báo ứng, nhưng nếu muốn truy cầu cảnh giới cao hơn, sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải tâm ma đại kiếp hoặc hồng trần nghiệp hỏa.”

“Giết quá nhiều người, nhiễm quá nhiều nghiệp lực, để sát khí quá nặng trên người, chung quy cũng chẳng phải chuyện tốt.”

“Chúng ta không phải Ma Đạo tu sĩ!”

Lúc này, Lý Thanh không khỏi bày ra dáng vẻ của một sư huynh nghiêm túc, thuyết giảng cho vị sư muội có cảnh giới cao hơn hẳn.

Thẩm Ngung Băng nghe xong, chỉ có thể ngoan ngoãn đáp: “Sư huynh dạy rất đúng, Ngung Băng ghi nhớ.”

Lúc này, nàng trông giống như một tiểu tức phụ bị giáo huấn, không dám phản kháng.

Lý Thanh thở dài một hơi, tận tình khuyên bảo: “Người có thể truyền âm cho tu sĩ có được Băng Hạch ngàn năm kia, nói rằng người rất hứng thú với món linh tài đó, nguyện ý nợ hẳn một ân tình, hoặc sau này sẽ dùng thứ có giá trị tương đương để trao đổi.”

“Nhân tình của một tu sĩ Kết Đan Kỳ, đó là thứ vô cùng quý giá, người đừng xem nhẹ giá trị hiện tại của bản thân.”

Thẩm Ngung Băng nghe vậy liền ngẫm nghĩ, rồi ánh mắt lóe sáng. Nàng cảm kích liếc nhìn Lý Thanh một cái, sau đó nhanh chóng truyền âm theo lời hắc hắc.

Bên dưới, vị tu sĩ sở hữu Băng Hạch ngàn năm vừa nhận được truyền âm, lập tức trở nên kinh ngạc. Hắn thậm chí còn đứng bật dậy, đưa mắt nhìn quanh khắp bốn phía, như muốn tìm kiếm người đã gửi tin.

Cùng lúc đó, một đạo truyền âm khác cũng truyền đến nhĩ gian của Lý Thanh.

“Hoàn Hồn Thảo tuy không thể so sánh giá trị với Âm Dương Linh Dịch, nhưng lão phu nguyện dùng một tin tức có liên

quan đến Âm Dương Linh Dịch để đổi lấy cây linh thảo này. Người thấy thế nào?”

Một tin tức có liên quan đến Âm Dương linh dịch?

Nghe được truyền âm này, Lý Thanh khẽ nhướn mày, trầm tư một hồi rồi mới mở miệng đáp lại:

“Vậy phải xem đó là loại tin tức gì. Cũng không thể chỉ vì một tin tức mà bỏ ta chấp tay nhường hoàn hồn thảo được?”

Rất nhanh, giọng nói kia lại một lần nữa vang lên:

“Sẽ không! Ta dám cam đoan, ta phát hiện ra một nơi chắc chắn có Âm Dương linh dịch!”

“Hơn nữa, chỉ cần là tu sĩ Kết Đan kỳ, muốn lấy phần linh dịch kia cũng không có quá nhiều nguy hiểm, chỉ là phải mất một chút thời gian mà thôi.”

“Chẳng qua, do ta đang vội đến tham gia buổi đấu giá này, sợ rằng sẽ lỡ mất thời gian. Nếu không phải vậy, Âm Dương linh dịch này ta đã tự mình đi lấy rồi!”

Lý Thanh lập tức hiểu ra, giọng nói này chính là của Mộc Long Chân Nhân—người vừa rồi tranh giành một đoạn thân cây Thiên Linh Mộc!

Không trách được hẳn lại khao khát hoàn hồn thảo như vậy. Thì ra, đây là một kẻ say mê trồng linh dược đến phát điên, một linh thực phụ chính hiệu!

Mộc Long Chân Nhân vốn nổi tiếng vì thích thu thập và trồng các loại linh dược hiếm có trên thế gian. Chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì, không ít tu sĩ đều biết.

Lý Thanh thận trọng đáp lại, không bị lời nói của đối phương làm choáng váng đầu óc:

“Nói miệng thì ai chẳng nói được, ta làm sao xác định được người nói có đúng không?”

Mộc Long Chân Nhân có chút mất kiên nhẫn, nói:

Chương 968

DTV EBOOK

“Tuyệt đối không thể sai! Ở nơi đó, Âm Dương nhị khí hòa quyện vào nhau, nhất định là dấu hiệu có Âm Dương linh dịch!”

“Nếu ngươi không tin, chờ sau khi buổi đấu giá kết thúc, ta tự mình dẫn ngươi đi!”

“Đợi đến lúc chính mắt nhìn thấy Âm Dương linh dịch, ngươi hãy giao hoàn hồn thảo cho ta, thế nào?”

Lời đã nói đến mức này, Lý Thanh dù có không muốn đáp ứng cũng không được.

Thành ý của đôi phương quá rõ ràng, có lẽ đáng để tin tưởng.

Hắn gật đầu, thần thái dần dần cung kính:

“Được! Vậy sau đó làm phiền tiên bối dẫn đường một chuyến!”

Nhưng Mộc Long Chân Nhân lại hừ lạnh:

“Hừ! Tiểu tử ngươi, cũng biết gọi ta là tiên bối cơ đấy!”

“Thái độ này của ngươi thật khiến người khác tức giận! Nhưng thôi, nể tình hoàn hồn thảo, ta sẽ không tính toán với ngươi.”

Từ lời nói, có thể thấy Mộc Long Chân Nhân thực sự rất để ý đến hoàn hồn thảo.

Lý Thanh cũng không lấy làm ngạc nhiên. Dù tu tiên giả tu hành con đường siêu thoát, nhưng cũng không có nghĩa là hoàn toàn diệt sạch nhân tính.

Một số tu sĩ có sở thích riêng cũng là chuyện bình thường. Dù sao, trong quãng thời gian tu hành dài đằng đẵng, ngoài việc tu luyện, cũng cần có thú vui nào đó để cân bằng cuộc sống.

Có người thích nuôi linh thú, có kẻ lại say mê các loại linh dược kỳ trân.

Mà Mộc Long Chân Nhân, rõ ràng thuộc dạng người sau.

Sau khi quyết định giao dịch này, Lý Thanh cũng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào. Nếu mọi chuyện diễn ra suôn sẻ, vậy thì linh vật hần cần để đột phá Kết Đan kỳ đã có đến bảy tám phần.

Hắn cũng không quá lo lắng liệu Mộc Long Chân Nhân có mưu đồ gì xấu hay không. Dựa vào Thiên Lôi Tử trong tay cùng với Thảm Ngưng Băng hiện tại đã Kết Đan thành công, dù đối mặt với một tu sĩ Kết Đan có danh tiếng lâu năm, hắn cũng không phải không có sức đánh một trận.

Dĩ nhiên, cảnh giác vẫn là điều không thể thiếu.

Buổi đấu giá tiếp tục diễn ra như thường lệ. Hết món trân bảo này đến linh vật quý giá khác lần lượt được đưa lên. Không chỉ có linh vật từ Cổ Hoa Tiên Triều, mà còn có cả những bảo vật do chính ma hai đạo đưa ra.

Không khí trong hội trường như thủy triều dâng lên, từng đợt cao trào không ngừng khuấy động. Rất nhiều tu sĩ đã mở rộng thêm tầm mắt.

“Ha ha ha, tốt lắm! Kế tiếp chính là món bảo vật cuối cùng trong buổi đấu giá hôm nay!”

Giọng nói của Thương Lão - Từ Tường, vang lên đầy hứng khởi.

Nghe đến đây, vô số tu sĩ đều không khỏi kích động, lòng ngứa ngáy khó chịu.

Bọn họ tò mò không biết, sau khi đã xuất hiện vô số linh vật trân quý, thì món bảo vật cuối cùng sẽ là thứ gì mà đủ tư cách trở thành vật áp trục của buổi đấu giá?

Không để mọi người phải chờ lâu, Minh Khí chân nhân lập tức công bố bảo vật áp trục:

“Lần đấu giá này, món bảo vật cuối cùng chính là —— Long Tủy!”

Long Tủy!

Hai chữ này vừa vang lên, cả đại sảnh bỗng chốc rơi vào tĩnh lặng, nhưng ngay sau đó, là một trận xôn xao bùng nổ!

“Răng rắc!”

Trong một gian phòng VIP, âm thanh chén trà vỡ vụn vang lên. Một vị chân nhân Kết Đan kỳ hô hấp trở nên dồn dập.

“Long Tủy! Không ngờ tin đồn bên ngoài lại là thật! Ở đây vậy mà thật sự xuất hiện Long Tủy!”

Ngay sau đó, từ các nhĩ gian xung quanh cũng truyền đến tiếng kinh hô:

“Mặt trời mọc đằng Tây rồi sao? Chính - ma hai đạo vậy mà lại đem loại kỳ trân nghịch thiên này ra đấu giá?!”

“Khó tin quá! Lẽ nào chính - ma hai đạo Kết Đan chân nhân đều đã tìm được phương thuốc trường sinh bất lão? Không ngờ bảo vật quý giá như vậy mà cũng đem ra bán được!”

Không chỉ các tu sĩ Kết Đan kỳ, ngay cả những tán tu Trúc Cơ kỳ cũng đều hiểu rõ giá trị của Long Tủy quý báu đến mức nào.

Không chỉ giúp kéo dài tuổi thọ, Long Tủy còn có thể tăng thêm pháp lực cho tu sĩ Kết Đan kỳ, giúp tu vi tiến bộ vượt bậc.

Bảo vật như thế này, dù có nhiều hơn nữa cũng không ai nỡ đem ra đấu giá!

Người vừa truyền âm với Lý Thanh—Mộc Long Chân Nhân, lúc này đứng lặng một hồi lâu, sau đó ôm đầu than thở:

“Thất sách, thất sách a! Không ngờ trên đấu giá hội lại xuất hiện Long Tủy! Sớm biết thế thì ta đã không vội mua đoạn thân cây Thiên Linh Mộc kia rồi!”

Đương nhiên, có kẻ tiếc nuối thì cũng có người hả hê.

Ví dụ như Quảng Nguyên chân nhân, người có vẻ đã sớm nhận được tin tức từ trước. Lúc này, hắn chậm rãi vuốt râu, cười đầy tự tin, cất cao giọng nói:

“Minh Khí đạo huynh, mau công bố đi! Muốn có được phần Long Tủy này thì cần điều kiện gì?”

Nghe vậy, Minh Khí Chân Nhân chỉ biết lắc đầu, cười đáp:

“Ha ha, chư vị chớ vội. Điều kiện để sở hữu phần Long Tủy này có chút đặc thù, xin hãy nghe ta nói kỹ càng!”

Chương 969

DTV EBOOK

“Sau một thời gian dài điều tra, cuối cùng chúng ta đã làm rõ một chuyện—Cổ Hoa tiên triều thời mạt thế, vị hùng chủ cuối cùng lúc sắp chết đã đích thân đưa tiễn một người!”

“Nói ra e rằng chư vị khó lòng tin nổi, nhưng người đó không phải ai khác mà chính là một yêu hồ! Chính xác hơn, đó là một yêu hồ đã dùng Hóa Hình Quả, sớm có thân người!”

Lời vừa dứt, cả hội trường chấn động!

“Cái gì?! Hùng chủ Cổ Hoa tiên triều lúc cuối cùng lại đưa tiễn một yêu tu?!”

Một tu sĩ hoài nghi thốt lên:

“Không thể nào! Ngay cả con cháu ruột thịt của hãn còn chưa kịp sắp xếp hậu sự, có gì lại phí công đưa tiễn một con yêu thú?!”

Minh Khí Chân Nhân lắc đầu, trầm giọng nói:

“Chuyện này vẫn chưa thể xác định rõ, nhưng có một điều gần như chắc chắn—yêu tu kia có khả năng đang mang thai. Hãn là huyết mạch của Vương Thành Đạo!”

“Điều kiện để có được Long Tủy chỉ có một: Ai có thể tìm ra yêu hồ kia, dù còn sống hay đã chết, chính - ma hai đạo đều sẵn sàng chấp tay dâng lên phần Long Tủy này!”

Hóa ra, phần Long Tủy này thực chất là phần thưởng treo thưởng cho nhiệm vụ săn tìm yêu hồ!

Không ít tu sĩ nhú mày trầm tư.

Đại Hoang Vực rộng lớn như vậy, muốn tìm một con yêu hồ chẳng khác nào mò kim đáy bể!

Hơn nữa, yêu hồ kia đã phục dụng Hóa Hình Quả, cuối cùng hóa thành hình người, thực lực tất nhiên không tầm thường. Chỉ sợ ít nhất cũng là một đầu Yêu Thú cấp ba!

Nhìn đám tu sĩ có phần chùn bước, Minh Khí Chân Nhân tiếp lời:

“Chư vị, đã có Trận Pháp Sư tính toán được phương vị đại khái của truyền tống trận. Hiện tại, mục tiêu nằm ở vùng Đông Bộ Đại Hoang Vực!”

“Ngoài ra, yêu thú khi mang thai, thực lực sẽ suy yếu không ít!”

“Bất kể ai, chỉ cần có thể săn giết được yêu hồ kia, Thái Nhất Môn ta lấy danh dự tông môn cam đoan, nhất định sẽ dâng tặng một phần Long Tủy!”

Nghे vậy, một số chân nhân Kết Đan kỳ đã cạn kiệt tuổi thọ bắt đầu động tâm.

Quảng Nguyên chân nhân trầm ngâm một lúc rồi cười lớn:

“Tốt! Đã có phương vị đại khái, vậy thì độ khó cũng giảm đi không ít! Phần thưởng này ta nhận!”

Tuổi thọ của hắn không còn nhiều, đến cảnh giới hiện tại, những linh dược kéo dài mạng sống thông thường như Địa Hoàng Tinh hắn đã dùng qua không ít, nhưng hiệu quả chẳng còn bao nhiêu.

Chỉ có những linh vật nghịch thiên như Long Tủy, mới có thể giúp hắn kéo dài sinh mệnh thêm một đoạn.

Nếu may mắn, thậm chí còn có cơ hội đột phá lên cảnh giới cao hơn!

Sự hấp dẫn của Long Tủy đối với tu sĩ Kết Đan kỳ là không thể kháng cự!

Lần lượt, bốn - năm vị chân nhân Kết Đan cũng gật đầu chấp thuận nhiệm vụ, ngay cả Mộc Long Chân Nhân cũng động lòng.

Từ đầu đến cuối, Lý Thanh chỉ quan sát toàn bộ sự việc, sau đó khẽ lắc đầu.

“Xem ra, chính - ma hai đạo tổ chức cuộc đấu giá này là có dụng ý cả. Mục đích cuối cùng của bọn họ chính là lợi dụng sức mạnh của đám tán tu để truy tìm yêu hồ!”

“Tính toán cũng không tệ! Chỉ dùng một phần Long Tủy đã có thể điều động nhiều tu sĩ hành động, dọn sạch hậu họa của Cổ Hoa tiên triều.”

Nhưng dù sao, cả Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng cũng không có hứng thú với cuộc săn cáo này.

Thẩm Ngưng Băng vừa mới Kết Đan, tuổi thọ còn dài, căn bản không cần vội vàng tranh giành Long Tủy.

Về phần Lý Thanh, hẳn còn chưa Kết Đan, mà tính về tuổi thọ, so với bất kỳ một tu sĩ Kết Đan kỳ nào ở đây, hẳn cũng sống lâu hơn nhiều.

Tới đây, hội đấu giá do chính - ma hai đạo liên thủ tổ chức cuối cùng cũng khép lại.

Nhưng những sự kiện diễn ra hôm nay, chắc chắn sẽ trở thành cơn bão lớn, nhanh chóng quét sạch khắp Đại Hoang Vực!

Bên ngoài Cổ Hoàng Thành, ba bóng người một trước một sau bay vút lên không trung, nhanh chóng biến mất nơi đường chân trời.

“Nếu không phải vì Hoàn Hồn Thảo quá mức hiếm có, nói gì thì ta cũng chẳng dại gì dẫn các người đến chỗ Âm Dương Động!”

Mộc Long Chân Nhân nhếch miệng, làm ra bộ dạng hẹp hòi.

Không sai, ba bóng người này chính là nhóm Lý Thanh, sau khi tham gia đại hội đấu giá đã rời đi.

Theo như giao ước, hẳn cùng Thẩm Ngưng Băng trước tiên đi theo Mộc Long Chân Nhân rời khỏi hoàng thành, tiến về nơi bí ẩn chứa Âm Dương linh dịch.

Nghe vậy, Lý Thanh cười đáp:

“Mộc Long tiên bối, lời này sai rồi. Ngài dù sao cũng là Kết Đan kỳ chân nhân, Âm Dương linh dịch đối với ngài đã không còn tác dụng lớn. Dùng nó để đổi lấy một góc linh thảo hiếm có, vậy mà còn lo lổ sao?”

Mộc Long Chân Nhân lại chẳng hề để tâm, mở miệng nói:

“Không thể nói như vậy được. Hoàn Hồn Thảo dù có công hiệu đặc biệt nhưng lại là một loại linh thảo ít người để mắt.

Ngoại trừ luyện chế Hoàn Hồn Đan, nó gần như chẳng có tác dụng gì khác.”

Chương 970

DTV EBOOK

“Mặc dù linh vật cấp Kết Đan không còn hữu dụng với ta, nhưng giá trị của nó vẫn ở đó. Một khi đem ra, chắc chắn sẽ khiến nhiều kẻ tranh đoạt.”

Lời này không sai, Lý Thanh cũng chẳng thể phản bác, chỉ nhẹ gật đầu mỉm cười.

“Mộc Long tiền bối quả nhiên độ lượng. Ân tình lần này, Lý mỗ nhất định ghi tạc trong lòng.”

Nhưng Mộc Long Chân Nhân lại là người tính tình thẳng thắn, hần khoát tay áo nói:

“Chỉ là một tên tu sĩ ngay cả Giả Đan kỳ còn chưa chạm tới, lão phu chẳng rảnh mà quan tâm đến nhân tình của ngươi.”

“Đi mau lên! Lão phu còn đang suy tính xem có nên đến Đông Bộ Đại Hoang Vực thử vận may hay không.”

Thử vận may ở đây chính là chuyện chính – ma hai đạo đang treo thưởng truy sát yêu hồ. Phần thưởng lần này lại là Long Tủy, bảo vật khiến tất cả tu sĩ Kết Đan phải thèm thuồng.

Lý Thanh suy nghĩ một chút, rồi lên tiếng nhắc nhở:

“Ta khuyên tiền bối tốt nhất đừng dính vào vũng nước đục này. Chuyện này chỉ sợ không đơn giản như bề ngoài đâu.”

Không ngờ lần này, Mộc Long Chân Nhân lại không phản bác, chỉ im lặng như đang cân nhắc lợi hại.

Dù sao, đề chính - ma hai đạo cùng tổ chức một hội đấu giá hoành tráng, đồng thời lấy Long Tủy làm phần thưởng, chắc chắn không thể là chuyện đơn giản.

Ban đầu, Lý Thanh còn nghĩ Mộc Long Chân Nhân sẽ mắng hần lo chuyện bao đồng. Nhưng bất ngờ thay, đối phương lại khẽ gật đầu:

“Người nói cũng không phải không có lý. Chỉ là... đó là Long Tuy a!”

“Hôm nay trong thiên hạ, e rằng chỉ có long mạch dưới Cổ Hoàng Thành này mới có thể sản sinh Long Tuy.”

“Tiểu tử ngươi chắc không hiểu được, một giọt Long Tuy có ý nghĩa thế nào đối với tu sĩ Kết Đan.”

“Thôi được rồi, nói với ngươi nhiều cũng vô ích. Mau đi theo ta!”

Nói xong, hắn lập tức tăng tốc phi hành.

Tu sĩ đạt đến Kết Đan kỳ, đã có thể phi hành mà không cần pháp khí trợ giúp. Chỉ bằng chân nguyên trong cơ thể đã có thể ngự không cấp tốc.

Bởi vậy, bàn về tốc độ di chuyển, Lý Thanh dù có cưỡi ngựa cũng không thể đuổi kịp hai vị Kết Đan kỳ bên cạnh, chỉ có thể ra sức điều khiển pháp khí bám theo.

Nhìn thấy Mộc Long Chân Nhân và Thẩm Ngưng Băng vẫn thoải mái phi hành, thậm chí còn có vẻ chưa dùng hết tốc lực, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy khó chịu.

Dọc đường đi, bọn họ không hề gặp bất cứ cản trở nào, hoặc nói đúng hơn là vốn dĩ chẳng ai dám cản đường.

Dù sao, hai vị chân nhân Kết Đan cũng không hề thu liễm khí tức, mà còn cố ý phóng thích ra ngoài để chấn nhiếp những kẻ khác.

Không cần nói đâu xa, có một lần tình cờ gặp một nhóm tán tu, khi cảm nhận được khí tức cường đại của bọn họ, tất cả đều như gặp quỷ, nhanh chóng né xa, thậm chí không dám nhìn nhiều.

“Chậc! Suýt nữa làm ta sợ chết khiếp! Tưởng đâu có kẻ muốn giết người đoạt bảo chứ.”

“Hai vị Kết Đan kỳ tiền bối này, nhìn dáng vẻ chắc vừa tham gia hội đấu giá xong.”

Cuối cùng, sau khoảng sáu bảy ngày phi hành hết tốc lực, xuyên qua vô số địa vực, bọn họ cũng đến gần đích đến.

Nơi này là một khe nứt cực kỳ sâu hun hút. Từ trên cao nhìn xuống, nó như một vết sẹo khổng lồ trên đại địa.

Dùng mắt thường không thể nhìn thấy đáy, chỉ thấy bên trong tối đen như mực.

Ngoài ra, từ khe nứt không ngừng bốc lên từng đợt chướng khí độc hại, thoát nhìn không giống một nơi có sinh cơ.

“Chính là bên trong Độc Chướng Khe Nứt! Lần trước, ta từng phát hiện một đóa Kịch Độc Chi Hoa tại đây, vì lòng ngứa ngáy nên mới nhìn không được mà xông vào hái.”

“Sau khi hái xong, ta vô tình tìm thấy một động quật trôi nổi sâu trong khe nứt, bên trong tràn đầy Âm Dương nhị khí xen lẫn. Chắc chắn nơi đó có Âm Dương linh dịch!”

“Nếu không phải lão phu hiểu sơ một chút về thuật phong thủy địa thế, e rằng khó có thể phát hiện ra nơi này.”

Nói xong, Mộc Long Chân Nhân lộ vẻ tự hào, như thể vận khí của bản thân vô cùng tốt.

Bất quá, nếu chuyện này chỉ là sự tình bình thường, thì với thân phận một tán tu Kết Đan kỳ chân nhân như hắn, ít nhiều cũng có chút phúc duyên đi kèm. Đây là loại cơ duyên mơ hồ, chẳng thể nói rõ hay lý giải một cách đơn giản.

“Thỉnh Mộc Long tiên bối dẫn đường. Gốc Hoàn Hồn Thảo này, tại hạ xin giao trước cho tiên bối.”

Lý Thanh rất có thành ý, dứt khoát lấy Hoàn Hồn Thảo từ trong túi trữ vật ra, hào phóng đưa cho Mộc Long Chân Nhân.

Thấy cảnh này, Mộc Long Chân Nhân không khỏi nhíu mày đầy kinh ngạc. Hắn vốn tưởng rằng ít nhất phải đợi Lý Thanh tận mắt chứng kiến Âm Dương linh dịch thì mới chịu giao ra linh thảo. Không ngờ tên tiểu tử này lại thẳng thắn như vậy.

“Haha! Nhóc con nhà ngươi cũng không tệ! Ta thích!”

“Yên tâm đi! Lão phu không thêm đi lừa gạt một hậu bối chỉ vì một cây linh thảo. Bên trong Âm Dương Động nhất định có Âm Dương linh dịch!”

Chương 971

DTV EBOOK

Hắn cười lớn, vui vẻ nhận lấy Hoàn Hồn Thảo từ tay Lý Thanh. Nhưng rất nhanh, sự chú ý của hắn đã hoàn toàn bị gốc linh thảo quý hiếm này thu hút.

“Thân cỏ xanh mượt như ngọc, chạm vào liền cảm thấy lạnh buốt, còn mang theo một tia Huyền Âm chi khí... Không sai! Hoàn toàn giống như điển tịch miêu tả, đúng là Hoàn Hồn Thảo!”

“Loại cỏ này nếu trực tiếp nuốt vào, chẳng những không có lợi mà còn có chút tổn hại. Chỉ khi phối hợp với những linh dược khác để luyện chế Hoàn Hồn Đan, nó mới có thể phát huy toàn bộ dược hiệu.”

“Ta thật không biết người lấy được gốc kỳ thảo này từ đâu. Theo tương truyền, Hoàn Hồn Thảo chỉ có thể sinh trưởng tại những nơi cực âm.”

Là một người đã dành nửa đời để nghiên cứu linh dược linh thảo, Mộc Long Chân Nhân đối với gốc Hoàn Hồn Thảo này vô cùng hài lòng.

“Được rồi, đi thôi! Âm Dương Động ngay dưới đáy khe nứt này.”

Hắn thu Hoàn Hồn Thảo vào túi trữ vật, không chân chừ thêm mà dẫn đầu bay về phía trước.

“Làm phiền tiên bối!” Lý Thanh ôm quyền hành lễ, tỏ rõ cung kính.

Cả ba người theo sau Mộc Long Chân Nhân, tiến vào khe nứt. Độc Chương màu xanh nhạt bốc lên bốn phía, nhưng chúng không gây ảnh hưởng gì nhiều. Chỉ cần thi triển vài tiểu pháp thuật đơn giản là có thể tránh được độc khí.

Càng xuống sâu, Độc Chương càng trở nên nồng đậm, tầm nhìn cũng bị hạn chế đi đáng kể.

“Nhìn thấy chưa? Địa thế nơi này chính là ‘Nhất Tuyền Thiên’, tựa như ngăn cách Âm Dương thành hai vùng đối lập.”

“Ngoài ra, ngay tại trung tâm Nhất Tuyền Thiên, lại xuất hiện một động quật kỳ lạ. Đây đúng là quỷ phủ thần công!”

Mộc Long Chân Nhân chỉ về phía động quật ngay trung tâm khe nứt, giọng điệu mang theo vài phần kính nể.

Tuy nhiên, Lý Thanh và Thảm Ngưng Băng lại không tinh thông phong thủy địa thế, tự nhiên chẳng nhìn ra nơi này có gì đặc biệt.

Trong mắt bọn họ, động quật này chẳng khác gì những sơn động tự nhiên khác.

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của hai người, Mộc Long Chân Nhân liền mở miệng nói:

“Đi theo ta!”

Dứt lời, hắc dẫn đầu bay vào trong động quật, xuyên qua lớp Độc Chương dày đặc, cuối cùng đứng trước cửa hang.

Lý Thanh và Thảm Ngưng Băng cũng nhanh chóng theo sau. Nhưng khi đến gần cửa hang, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, cả hai không khỏi giật mình, suýt nữa quên cả hô hấp.

“Đây là...”

Trong động quật, Âm Dương nhị khí đan xen vào nhau, khi thì lắng đọng, khi thì trôi nổi không ngừng.

Từ xa nhìn lại, chúng tựa như hợp thành một đồ án Thái Cực khổng lồ!

Cả hai tròn mắt kinh ngạc, bị cảnh tượng kỳ diệu này hoàn toàn chấn động.

“Muốn tiến vào động quật, nhất định phải vượt qua khu vực Âm Dương nhị khí giao thoa này.”

“Đối với tu sĩ Kết Đan kỳ, nó không có nguy hại gì quá lớn. Nhưng nếu không cẩn thận bị cuốn vào, e rằng không có mười ngày nửa tháng cũng đừng mong thoát thân!”

“Bên trong tuyệt đối có Âm Dương linh dịch! Còn có thể mang nó ra ngoài hay không, phải xem bản lĩnh của các

ngươi!”

Lời nói đầy chắc chắn của Mộc Long Chân Nhân khiến Lý Thanh không khỏi gật đầu đồng tình.

Một nơi có Âm Dương nhị khí nồng đậm như thế này, nếu không thể sinh ra Âm Dương linh dịch, thì mới là chuyện lạ!

“Đa tạ tiền bối đã dẫn đường!”

Lý Thanh ôm quyền, nghiêm túc nói.

Mộc Long Chân Nhân hơi nâng cằm, ánh mắt mang theo chút kiêu ngạo, cười nói:

“Thế nào? Có muốn lão phu cùng các ngươi đi vào một chuyến không?”

Nghe vậy, Lý Thanh trầm ngâm suy nghĩ một lát, sau đó lắc đầu đáp:

“Không cần đâu, tiền bối. Giờ đã đến nơi, chúng ta tự mình có thể mang nó ra.”

“Đương nhiên, nếu tiền bối hứng thú muốn cùng chúng ta thăm dò Âm Dương Động, ta tự nhiên không có ý kiến.”

Mộc Long Chân Nhân cười ha hả, vỗ tay tán thưởng:

“Nhóc con này đủ thú vị, rất hợp khẩu vị của ta!”

“Yên tâm đi! Nếu bên trong thật sự không có Âm Dương linh dịch, về sau ngươi có thể đến Đại Hoang Vực Nam Bộ, tìm ta ở Mộc Long Cốc, ta sẽ đền bù cho ngươi một phần.”

“Nhưng Âm Dương Động này, ta sẽ không vào. Nếu chậm trễ quá lâu, e rằng sẽ bỏ lỡ thời cơ truy tìm yêu hồ kia.”

Dứt lời, hắn liền dứt khoát xoay người, nhanh chóng bay ra khỏi hang động, rời khỏi Độc Chương Khe Nứt.

“Sư huynh, ngươi không sợ hắn đã lấy đi Âm Dương linh dịch sao?”

Thâm Ngưng Băng có chút hiếu kỳ, nhin không được hỏi.

Lý Thanh chỉ khẽ lắc đầu, bình thản đáp:

“Không lo. Mộc Long Chân Nhân nhìn qua không giống loại người sẽ làm chuyện như vậy.”

“Đương nhiên, biết người biết mặt nhưng khó biết lòng. Nếu hấn thực sự lấy đi Âm Dương linh dịch thì cũng không sao, ta có thể chờ.”

“Nơi này Âm Dương chi khí đậm đặc đến mức này, chắc hấn chỉ cần đợi mười mấy hai mươi năm, chắc chắn sẽ có linh dịch mới hình thành.”

Nghe vậy, Thâm Ngung Băng không khỏi chép miệng tặc lưỡi, hiển nhiên bị sự kiên nhẫn của hấn làm kinh ngạc.

“Haha, đương nhiên, nếu có thể không cần chờ thì càng tốt.”

Chương 972

DTV EBOOK

Lý Thanh đột nhiên đổi giọng, cười nhẹ nói.

“Sư huynh, để ta đi vào! Người ở bên ngoài chờ ta là được.”

Thảm Ngung Băng bình tĩnh nói, ánh mắt kiên định.

“Ân, vậy làm phiền người, sư muội.”

Lý Thanh trong mắt lộ ra vẻ cảm kích chân thành.

“Ta có thể Kết Đan đều là nhờ phúc của sư huynh, mấy chuyện này không cần nhắc tới.”

Nói xong, nàng nhẹ nhàng vuốt sợi tóc bên tai, sau đó không chút do dự, tiến thẳng vào bên trong Âm Dương Động.

Lý Thanh đưa mắt nhìn theo bóng dáng Thảm Ngung Băng dần khuất vào trong động quật Âm Dương, tận mắt chứng kiến thân ảnh thon dài của nàng dần bị nhị khí Âm Dương bao phủ.

“Hãy mong rằng mọi chuyện sẽ suôn sẻ... Nếu vậy, cơ hội ta Kết Đan thành công cũng sẽ tăng lên không ít.”

Nếu tính toán kỹ lưỡng, thì sự chuẩn bị của hắc cho lần Kết Đan này quả thực có phần kinh người.

Trước tiên là hồn đan chi pháp mà hắc kế thừa từ trưởng lão Võ Nguyên của Lăng Vân Tông. Pháp này một khi luyện thành có thể tăng tỷ lệ Kết Đan thành công ở một mức độ nhất định.

Tiếp đó là Kết Đan linh vật. Nếu lần này có thể thu được Âm Dương linh dịch, thì trong tay hắc sẽ có hai phần linh vật Kết Đan.

Một phần là Âm Dương linh dịch.

Một phần là Thanh Ngọc Linh Thủy.

Ngoài ra, hắc còn có nửa phần Tử Phủ Linh Dịch!

Chỉ cần gom đủ một phần Thiên Hỏa Bảo Dịch và tìm cách bổ sung nốt nửa phần Tử Phủ Linh Dịch, thì lúc đó, hẳn sẽ có tổng cộng bốn phần linh vật khác nhau phục vụ cho Kết Đan!

Đây là một con số vô cùng kinh người. Người bình thường khi Kết Đan, nhiều nhất cũng chỉ chuẩn bị được một hoặc hai phần linh vật là cùng, vậy mà hẳn lại gom góp được tới tận bốn phần.

Đương nhiên, ngoài những thứ đó, hẳn còn có mười giọt Kim Phong Ngọc Lộ. Tuy rằng vật này không thể so sánh với Kết Đan linh vật, nhưng nó lại có thể tinh lọc chân nguyên trong cơ thể, giúp tăng thêm đôi chút cơ hội thành công.

Cuối cùng, khi còn ở Hoàng Thành, hẳn đã dùng Kim Dao Phù Bảo để đổi từ tay Nguyệt Huyền Chân Quân một viên Tịnh Nguyệt Đan, cũng là thứ có thể hỗ trợ cho quá trình Kết Đan.

Với ngần ấy điều kiện gộp lại, Lý Thanh cảm thấy rằng, dù có là một con lợn đi nữa, cũng có thể Kết Đan thành công!

Nghĩ về tương lai của mình, khóe miệng hẳn không khỏi nhếch lên một nụ cười hài lòng.

“Ta đã hao hết bao nhiêu công sức để chuẩn bị như vậy, có lẽ so với hoàng tử tiên triều Cổ Hoa năm xưa cũng không thua kém là bao.”

“Nếu vẫn không thể Kết Đan thành công... vậy thì ta cũng đành chịu!”

Nhưng ngay khoảnh khắc lời vừa dứt, trong động quật đột nhiên bùng lên biến động dữ dội!

Nhị khí Âm Dương dường như bị kích thích bởi thứ gì đó, lập tức bạo động!

Oanh!

Lý Thanh còn đang đặc ý tưởng tượng về tương lai huy hoàng của mình, thoát cái đã trợn tròn mắt, hoàn toàn chưa kịp hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

“Chuyện gì thế này?”

“Sư muội! Đã xảy ra chuyện gì? Sư muội?!”

Hắn vội vàng đứng phắt dậy, cau mày nhìn về phía động quật.

Nhưng trước mắt hắn chỉ có một màn hỗn loạn. Âm Dương nhị khí đang cuộn trào mãnh liệt, che lấp tầm nhìn. Chớ nói là mắt thường, ngay cả thần thức cũng không thể xuyên qua!

Cảnh tượng này khiến nội tâm Lý Thanh trầm xuống, cả người bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

Hắn bắt đầu nghĩ đến khả năng tồi tệ nhất: Thảm Ngưng Băng gặp chuyện ngoài ý muốn!

Ngay khi ý nghĩ ấy vừa xuất hiện, hắn liền nghe thấy một âm thanh nhẹ vang lên từ sâu trong động quật. Rất nhanh, một bóng hình mảnh mai chậm rãi lùi ra từ trong biển khí Âm Dương.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Thanh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Sư muội, ngươi không sao! Tốt quá rồi!”

Hắn thở dài một hơi thật sâu, tựa như vừa được giải thoát khỏi cơn ác mộng.

Nếu Thảm Ngưng Băng thực sự xảy ra chuyện, hắn chắc chắn sẽ day dứt cả đời. Dù sao, nàng cũng là vì hắn mà tiến vào động quật này!

Lúc này, quần áo của Thảm Ngưng Băng có phần hơi xộc xệch, sắc mặt cũng không mấy ổn định. Khí tức toàn thân nàng có vẻ hỗn loạn, hiển nhiên vừa rồi nàng đã phải dốc hết sức để bảo vệ bản thân khỏi đợt bạo động của Âm Dương nhị khí.

Nàng trầm giọng nói:

“Sư huynh, Âm Dương nhị khí ở nơi này đã hình thành một trạng thái cân bằng, đan xen vào nhau. Nếu bị bất kỳ tác động nào quấy nhiễu, trạng thái cân bằng đó sẽ bị phá vỡ, dẫn đến bạo động.”

Ngay khi nàng dứt lời, khí Âm Dương trong động quật mới dần bình ổn trở lại, từ từ diễn hóa thành hình dáng Thái Cực.

Lý Thanh nhìn một màn này, trong lòng không khỏi há hốc miệng, nhưng lại không biết nên nói gì.

Tại sao có thể như vậy?!

Hắn nhú mảy suy nghĩ, trong lòng không khỏi sinh ra một chút cảm giác thất vọng.

Thẩm Ngưng Băng vừa lui ra ngoài không bao lâu, nhìn thấy biểu hiện của Lý Thanh liền lộ ra vẻ kiên quyết, sau đó lại cất bước tiến về phía động quật!

Chương 973

DTV EBOOK

Nàng không cam lòng, vẫn muốn thử một lần nữa!

Nhưng vừa rồi đã tận mắt chứng kiến sự khủng bố của nhị khí Âm Dương khi bạo động, Lý Thanh làm sao có thể để nàng mạo hiểm thêm lần nữa?

“Chờ đã, sư muội! Đừng vội!”

Hắn vội vàng kéo nàng lại, ánh mắt lóe lên một tia suy tư.

Thảm Ngung Băng vẫn kiên định:

“Sư huynh, ta muốn thử lại một lần nữa!”

Lý Thanh cau mày, giọng có phần trách móc:

“Người sao có thể liều lĩnh như vậy? Chẳng lẽ người không coi trọng tính mạng của mình hay sao?!”

Thảm Ngung Băng lâm bẫm:

“Nhưng... Âm Dương linh dịch có thể ở ngay trong đó!
Chúng ta thật sự phải từ bỏ sao?”

Nghe vậy, Lý Thanh cũng không khỏi trầm mặc.

Hắn trầm nghĩ: Chả trách Mộc Long lão đạo năm xưa không chọn lấy Âm Dương linh dịch trong động quật này... Hóa ra, căn bản là không thể dễ dàng tiến vào!

Mộc Long Chân Nhân là tu sĩ Kết Đan trung kỳ, pháp lực và chân nguyên hùng hậu hơn hẳn. Đến cả hắn ta còn không thể lấy đi linh dịch, thì làm sao Thảm Ngung Băng - người vừa mới bước vào cảnh giới này - có thể làm được chứ?

Đối với Mộc Long lão đạo mà nói, hắn vẫn có thể miễn cưỡng chống lại sự mất cân bằng của Âm Dương nhị khí sau khi bạo động. Chỉ cần bỏ ra một chút thời gian, chịu tổn thất một ít, thì việc mang Âm Dương linh dịch từ bên trong ra ngoài hắn là không có vấn đề gì.

Nhưng đối với Thẩm Ngưng Băng, người vừa mới Kết Đan không lâu, nếu ở lâu trong đó, hậu quả rất có thể sẽ không thể vẫn hồi.

Đừng nhìn bề ngoài mà nghĩ rằng cả hai đều là tu sĩ Kết Đan kỳ. Mặc dù một người chỉ mới bước vào Kết Đan, còn một người đã đạt đến Kết Đan trung kỳ, nhưng sự chênh lệch giữa họ không hề nhỏ.

Tu vi càng cao, khoảng cách giữa từng tiểu cảnh giới lại càng lớn. Điều này tuyệt đối không phải là lời nói khoa trương!

Sau một hồi trầm tư, Lý Thanh cuối cùng lên tiếng:

“Đến nước này, chỉ còn hai con đường mà thôi.”

Không đợi Thẩm Ngưng Băng đặt câu hỏi, hắn đã gọn gàng dứt khoát nói tiếp:

“Một là chúng ta cứ thế rời đi, chờ khi tu vi ngươi đủ cao rồi quay lại lấy linh dịch.”

Thẩm Ngưng Băng khẽ nhú mày:

“Nhưng nếu làm vậy, Mộc Long Chân Nhân rất có thể sẽ quay lại trước chúng ta và hái mất quả đào.”

Lời này vừa thốt ra, Lý Thanh không khỏi cười khở.

“Đúng vậy, tu sĩ Kết Đan kỳ, tên nào cũng xảo trá hơn cả tên kia.”

Nhưng hắn cũng chẳng có cách nào trách Mộc Long Chân Nhân. Ai bảo điều kiện giao dịch giữa họ chỉ là tin tức về Âm Dương linh dịch, chứ không phải bảo đảm có thể lấy được linh dịch?

Mộc Long Chân Nhân đã dẫn hắn đến nơi này, tức là đã hoàn thành giao dịch.

Nếu lão ta chưa từng lấy linh dịch, nhưng sau đó tự mình quay lại để lấy, thì ngay cả khi trời có sập xuống, Lý Thanh cũng không thể trách lão.

Bảo vật vốn thuộc về kẻ có thực lực. Nếu bản thân không đủ mạnh, thì chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

“Biện pháp thứ hai...” Lý Thanh chậm rãi nói.

“Đó chính là chúng ta cùng nhau đi vào!”

Hắn tiếp tục giải thích:

“Vừa rồi ta quan sát thấy, sau khi sư muội đi vào, âm khí tăng vọt, khiến cho sự cân bằng của Âm Dương nhị khí bị phá vỡ, từ đó mới gây ra hiện tượng bạo động.”

“Nếu chúng ta cùng nhau đi vào, rất có thể sẽ duy trì được sự cân bằng, giúp ổn định địa thế nơi này.”

Thế nhưng...

Nếu làm vậy, hắn sẽ phải đánh cược một phen.

Với tu vi Trúc Cơ hậu kỳ của hắn, nếu Âm Dương nhị khí một lần nữa bạo động, thì e rằng hắn sẽ khó lòng chống đỡ nổi.

Ngay cả Thảm Ngưng Băng – một tu sĩ Kết Đan kỳ – khi bước vào cũng lộ ra vẻ chật vật, thì với hắn, hậu quả chỉ có thể tưởng tượng mà không dám nghĩ tiếp.

Thảm Ngưng Băng trầm ngâm, rồi nói chậm rãi:

“Sư huynh, đây cũng chỉ là suy đoán của ngươi, đúng không?”

“Nếu suy đoán của ngươi sai, ta không dám chắc có thể bảo vệ ngươi chu toàn.”

Nàng không muốn thấy hắn mạo hiểm!

Lý Thanh bình thở cười, rồi đáp:

“Chuyện đến nước này, dù sao cũng phải thử một lần.”

“Còn về phần ta, ngươi không cần lo lắng. Nếu không ổn, ta sẽ trốn vào Hắc Lô.”

“Nếu vẫn không thể làm gì, vậy thì từ bỏ Âm Dương linh dịch cũng là chuyện bất đắc dĩ.”

Nói rồi, hắn từ trong túi trữ vật lấy ra một lò luyện đan cổ xưa màu đen, trông có vẻ giản dị nhưng lại uy nghiêm.

Hắc Lô!

Nhìn thấy chiếc lò này, Thảm Ngưng Băng không hề xa lạ.

Năm đó, khi hai người dùng Phá Không Phù để tiến vào Đại Hoang Vực, chính chiếc Hắc Lô này đã cứu mạng họ!

Độ bền của nó thậm chí có thể chống lại loạn lưu không gian, thực sự khoa trương đến mức khó tin!

Nhìn thấy Hắc Lô, cuối cùng Thẩm Ngưng Băng cũng gật đầu đồng ý.

“Sư huynh, sau khi đi vào, người tuyệt đối không được rời xa ta quá!” – nàng nghiêm túc dặn dò.

“Yên tâm, ta biết rõ.” – Lý Thanh nhẹ gật đầu, rồi bắt đầu chuẩn bị.

Hắn trước tiên vỗ nhẹ lên túi trữ vật, triệu hồi ra một con yêu thú mập mạp.

Thùng Cơm!

“Ngốc tử, ở đây trông cửa hang cho ta.”

“Bất kể xảy ra chuyện gì, cũng không được phép xông vào, hiểu chưa?”

“Ngao!”

Thùng Cơm gầm lên một tiếng, sau đó ngoan ngoãn nằm sấp ngay cửa hang, hoàn toàn không có ý định làm trái lời dặn của chủ nhân.

Bây giờ, thực lực của Thùng Cơm đã gần chạm đến Nhị Giai hậu kỳ, chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể đột phá. Nhưng khoảng cách này, vẫn cần thêm một khoảng thời gian để tích lũy.

Nhìn thấy Thùng Cơm nghe lời như vậy, trong lòng Thẩm Ngưng Băng không khỏi sinh ra chút hâm mộ.

Nàng cũng có một linh thú – Sương Ngọc Băng Điệp, nhưng con yêu thú này lại quá mức kiêu ngạo.

Năm đó, sau khi nàng Kết Đan thành công, vốn định thu phục nó hoàn toàn.

Thế nhưng...

Hai năm trước, sau khi ăn vào một viên Nhị Giai Xích Tinh mà Lý Thanh tặng, Băng Điệp liền rơi vào trạng thái kết kén ngủ say.

Cho đến tận bây giờ, nó vẫn chưa có dấu hiệu phá kén mà ra.

Nếu không nhờ vẫn còn cảm nhận được tâm thần liên kết, nằng thậm chí đã hoài nghi rằng nó đã tịch diệt!

“Tốt, chúng ta vào thôi!”

Hai người sánh vai đồng hành, chậm rãi tiến vào sâu bên trong động quật Âm Dương.

Phía trước, nhị khí Âm Dương đan xen vào nhau, tạo thành một Thái Cực đồ kỳ ảo.

Nhìn thấy đồ hình này, Lý Thanh không khỏi nhú mày.

“Nơi này tuy có vẻ cân bằng, nhưng thực tế vẫn chưa hoàn hảo.”

Bỗng nhiên, trong đầu hần lóe lên một tia linh quang!

“Không đúng! Muốn thực sự đạt được cân bằng, phải có dương trong âm, và âm trong dương!”

“Chỉ có như vậy, mới thật sự là Âm Dương chung tể!”

Ý tưởng đầy táo bạo chợt lóe lên trong tâm trí hần.

Hần nhìn sang Thẩm Ngưng Băng, trầm giọng nói:

“Sư muội, ngươi đứng ở dương khí, ta sẽ vào bên âm khí!”

“Đổi chỗ thử xem sao!”

Lời vừa dứt, Thẩm Ngưng Băng há hốc miệng, hoàn toàn sững sờ trước ý tưởng to gan lớn mật của Lý Thanh.

“Sư huynh, ngươi... chắc chắn chứ?”

Lý Thanh không chút do dự, kiên quyết gật đầu:

“Ta chắc chắn!”

Hần định lấy thân làm hạt giống cân bằng Âm Dương nhị khí!

Chương 974

DTV EBOOK

Hai người cùng sánh vai bước vào động quật Âm Dương, tiến về phía trung tâm, nơi Âm Dương nhị khí tràn ngập nhưng lại vô cùng cân bằng.

Khi đối mặt với Huyền Âm chi khí phía trước, Lý Thanh lập tức cảm thấy thân thể như bị lún vào bùn lầy, toàn thân trì trệ. Không chỉ vậy, hắn còn phát hiện ngay cả chân nguyên hùng hậu trong cơ thể cũng dường như bị đông cứng, không thể vận chuyển một cách bình thường.

“Đây chính là Âm Dương nhị khí sao? Thảo nào phải có tu vi Kết Đan kỳ trở lên mới có thể tiến vào.”

Lý Thanh không nhịn được cảm thán một tiếng. Đối mặt với động quật Âm Dương này, hắn thực sự cảm thấy chấn động tận tâm can.

Hắn quay sang nhìn Thẩm Ngưng Băng, phát hiện sắc mặt nàng cũng có chút căng thẳng, nhưng lại không hề lộ ra vẻ trầm trọng như hắn.

Quả nhiên, tu sĩ Kết Đan kỳ không giống người thường.

Khi chân nguyên trong cơ thể cô đọng, ngưng tụ thành Kim Đan, áp lực từ Âm Dương động dù mạnh đến đâu cũng không thể ảnh hưởng quá lớn.

“Sư huynh, xem ra suy đoán của ngươi không sai. Nơi này Âm Dương nhị khí quả nhiên duy trì trạng thái cân bằng, không hề bạo động.”

Lúc này, sự bội phục của Thẩm Ngưng Băng đối với Lý Thanh lại tăng thêm một bậc. Chỉ bằng vào suy luận, hắn đã có thể phán đoán được đặc tính của nơi này. Điều đó cho thấy mức độ am hiểu của hắn đối với Âm Dương chi đạo đã đạt đến trình độ cực cao!

Nghe sư muội khen ngợi, Lý Thanh lại cảm thấy có chút xấu hổ.

Nào có phải hẳn thực sự thông minh xuất chúng? Chỉ là kiếp trước hẳn từng biết qua về Thái Cực Âm Dương đồ mà thôi.

“Cô âm không sinh, độc dương không trưởng.”

“Âm Dương hòa hợp, thiên hạ xung hoàng.”

“Đây không phải là do ta lĩnh ngộ, mà là vì trước đây ta từng đọc qua một bộ điển tịch cổ ghi chép lại điều này.”

Thẩm Ngung Băng khẽ nhấm lại câu nói ấy trong lòng, cảm thấy vô cùng chấn động. Những lời này dường như là chân lý chí cao, chạm đến đạo lý tối thượng của vũ trụ.

Khi hai người tiếp tục tiến sâu vào trong, bỗng nhiên, Âm Dương nhị khí nồng đậm quanh họ bắt đầu dao động nhẹ.

Vừa nhận ra điều này, sắc mặt Lý Thanh và Thẩm Ngung Băng lập tức trắng bệch.

— Chẳng lẽ phán đoán sai rồi? Làm sao có thể như vậy?

Tâm thần Lý Thanh có chút hoảng loạn. Hắn hồi tưởng lại uy lực kinh khủng của Âm Dương nhị khí khi bạo động, cảm giác bất an trong lòng ngày càng dâng cao.

Nếu thật sự xảy ra bạo động, hẳn hôm nay e rằng khó mà toàn mạng thoát ra.

“Sư huynh!” Thẩm Ngung Băng kinh hô, vội vàng kéo Lý Thanh định lui ra.

Lý Thanh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, tính toán lấy pháp bảo hộ thân ra rồi lập tức đào thoát. Nhưng ngay sau đó, hắn phát hiện Âm Dương nhị khí bốn phía không hề bộc phát theo cách hắn tưởng tượng. Biến hóa lần này... dường như có điều gì đó rất khác biệt.

“Không đúng, sư muội, đừng vội!”

Lý Thanh chăm chú quan sát bốn phía. Hắn phát hiện Huyền Âm chi khí đang hướng về phía mình mà tụ hội, tựa như bị một loại lực lượng nào đó dẫn dắt.

Nhưng điều kỳ lạ là, Thuần Dương chỉ khí bên cạnh vẫn vô cùng yên tĩnh, không hề có bất kỳ dao động nào. Thẩm Ngưng Băng, đứng ngay bên cạnh hắn, cũng chẳng chịu ảnh hưởng gì.

“Tại sao chỉ có Huyền Âm chỉ khí bị kích động?”

Nhanh chóng suy nghĩ, Lý Thanh lập tức nhận ra một điểm quan trọng—tu vi của hắn thấp hơn Thẩm Ngưng Băng!

Hai người dùng chính cơ thể mình để cân bằng Âm Dương nhị khí trong động quật. Nhưng vì tu vi của hắn thấp hơn nàng một bậc, dẫn đến tình huống Âm thịnh dương suy.

Trong đầu hắn lập tức hiện lên bốn chữ này.

Nhưng tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì? Hắn hoàn toàn không có kinh nghiệm về tình huống này.

“Sư huynh, người có ổn không? Nếu không, chúng ta rời đi ngay bây giờ!” Thẩm Ngưng Băng lo lắng nhìn hắn, sẵn sàng hành động nếu phát hiện bất cứ điều gì bất thường.

Tuy nhiên, Lý Thanh lại chậm rãi nhắm mắt, lắc đầu nói: “Đừng vội, ta không cảm nhận được bất cứ mối nguy thực chất nào. Trước tiên để ta thử trải nghiệm xem sao.”

— Âm!

Ngay giây tiếp theo, Huyền Âm chỉ khí xung quanh hắn đột nhiên trở nên dày đặc hơn. Lý Thanh chỉ cảm thấy như mình đang chìm vào U Minh Địa Phủ.

Huyền Âm gia thân, chân nguyên trong cơ thể hắn bị áp chế, nhưng đồng thời cũng cảm nhận được một loại lực lượng nào đó đang dẫn dắt chân nguyên di chuyển vào kỳ kinh bát mạch.

Ngay sau đó, Huyền Âm chỉ khí càng lúc càng mạnh, bao trùm toàn bộ thân thể hắn. Dường như nó đang tìm cách cộng hưởng với chân nguyên trong cơ thể hắn.

“Chân nguyên trong đan điền ta đang tự động lan tỏa vào kinh mạch... Đây chẳng phải là đang ép ta tán công sao?!”

“Không đúng! Hiện tại là Âm thịnh Dương suy, tại sao lại còn tiếp tục chèn ép tu vi của ta?!”

— Ông!

Chương 975

DTV EBOOK

Ngay khi hần vừa nói dứt lời, Huyền Âm chi khí quanh thân hần bỗng nhiên cộng hưởng với chân nguyên trong cơ thể.

Sau đó, một tia Huyền Âm tinh thuần chậm rãi dung nhập vào trong hần, hòa vào chân nguyên trong kinh mạch.

Chỉ trong chớp mắt, pháp lực trong cơ thể hần càng lúc càng tinh thuần và hùng hậu hơn.

“Đây là đang nâng cao đạo cơ của ta sao?!”

“Âm Dương động đang cố gắng giúp ta đạt được trạng thái Âm Dương cân bằng?!”

Nếu như những chân nguyên mới hấp thu này quay về đan điền, vậy chẳng phải tu vi của hần sẽ tăng lên một bậc nữa sao?

Mặc dù việc gia tăng tu vi là chuyện tốt, nhưng cách thức đột phá này lại khiến hần cảm thấy lo sợ.

Điều quan trọng nhất là, nếu quá trình này không thể kiểm soát và cứ tiếp tục kéo dài, hậu quả sẽ ra sao?

Lý Thanh có thể nghĩ đến hai khả năng—hoặc kinh mạch của hần sẽ không chịu nổi áp lực mà nứt vỡ, hoặc hần sẽ bị ép phải bước vào giai đoạn Kết Đan!

Nhưng hiện tại, hần chưa hề chuẩn bị cho Kết Đan. Không những chưa luyện tập hồn đan chi pháp, ngay cả linh vật hỗ trợ cũng chưa có đủ.

Nếu cứ liều lĩnh Kết Đan trong tình trạng này, kết quả e rằng chỉ có hồn bay phách tán!

Kết quả là, Lý Thanh lập tức đưa ra quyết định.

“Sư muội, thừa dịp lúc này ngươi hãy tiếp tục tiến sâu vào Âm Dương động để tìm kiếm Âm Dương linh dịch. Ta tạm thời vẫn ổn!”

Nghe vậy, Thẩm Ngung Bằng khẽ há miệng, định nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ trầm mặc. Trong đôi mắt đẹp của nàng lóe lên vẻ kiên quyết, sau đó lập tức cất bước, tiến sâu hơn vào trong động quật.

Tiếng bước chân của nàng dần dần xa khuất, Lý Thanh mới âm thầm thở ra một hơi. Hắn nhanh chóng trầm tĩnh lại, hoàn toàn đắm chìm vào trạng thái nội thị.

Chân nguyên trong kinh mạch hắn vẫn không ngừng tăng trưởng, trở nên ngày càng hùng hậu hơn. Dù chưa chính thức dung nhập vào đan điền, nhưng hắn có thể khẳng định tu vi của mình đang chậm rãi tăng lên.

Với đà này, việc đạt đến Trúc Cơ đỉnh phong, hay còn gọi là Giả Đan kỳ, chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nhưng vấn đề ở chỗ hắn có thể kiểm soát được quá trình này hay không. Việc pháp lực tăng trưởng tất nhiên là một điều tốt, nhưng nếu không kiểm soát mà để nó bộc phát, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Hắn không muốn kết cục của mình là bạo thể mà chết!

“Ta phải thử kiểm soát lại chân nguyên trong cơ thể, không thể cứ mặc kệ cho nó tự do tăng trưởng như thế này.”

Lý Thanh tự nhủ, rồi lập tức vận công thu hồi quyền không chế chân nguyên.

Nhưng ngay lúc này, một chuyện kinh hoàng hơn lại xảy ra!

Số lượng năm tuổi thọ của hắn—một con số vốn bất động bấy lâu nay—vậy mà đang giảm dần!

997 năm...

996 năm...

Hắn sửng sờ! Hóa ra tu vi của hắn không phải bỗng dưng tăng lên, mà là đánh đổi bằng tuổi thọ!

“Thảo nào pháp lực lại dễ dàng tăng trưởng như vậy! Hóa ra hấp thu Huyền Âm chi khí để tăng tu vi lại phải trả giá bằng Dương Thọ!”

Trong khoảnh khắc đó, Lý Thanh cảm thấy cay đắng vô cùng. Kể từ khi tiến vào Đại Hoang Vực, hắn luôn tu luyện cẩn thận,

không ngừng tích lũy tuổi thọ bằng việc luyện khí và tu hành.

Thật vất vả mới đẩy con số đó vượt qua một ngàn năm, vậy mà bây giờ lại phải trở mắt nhìn nó bị hao mòn từng chút một.

“Nếu cứ tiếp tục thế này, cho dù ta có nền tảng vững chắc đến đâu, chỉ sợ ở đây thêm một thời gian nữa thì tuổi thọ cũng sẽ hao hết!”

Thứ này nào phải đang tăng tu vi cho hắn, rõ ràng là đang đoạt mạng hắn!

Nếu không có lo lắng cho sự an nguy của Thẩm Ngung Băng, hắn đã sớm co giò bỏ chạy.

Nhưng nếu hắn rời đi ngay bây giờ, sự cân bằng của Âm Dương động sẽ bị phá vỡ. Đến lúc đó, Thẩm Ngung Băng đang tiến sâu vào trong chắc chắn sẽ gặp đại họa, thậm chí mất mạng.

Chuyện này, hắn không thể nào làm được.

Dù sao, nàng cũng vì hắn mà tiến vào động quật này để tìm Âm Dương linh dịch. Nếu hắn cứ thế bỏ mặc nàng, vậy chẳng phải quá vô tình vô nghĩa sao?

“Chỉ là hao tổn một chút tuổi thọ thôi mà, có gì to tát đâu? Cùng lắm thì sau này ta lại luyện khí kiếm lại là được!”

Nghĩ vậy, Lý Thanh cắn răng quyết định không để ý đến con số kia nữa, tránh để nó ảnh hưởng đến tâm cảnh.

Sau đó, hắn bắt đầu dồn toàn bộ tinh thần vào việc đoạt lại quyền kiểm soát chân nguyên, không để nó tiếp tục tự do tăng trưởng.

Lý Thanh vận chuyển Xích Hoàng Phần Thiên Công, thử sử dụng công pháp này để thu hồi quyền khống chế chân nguyên.

Nhưng hắn nhanh chóng phát hiện, dưới thế cục Âm Dương điều hòa này, bất kể hắn nỗ lực thế nào cũng không thu được hiệu quả đáng kể.

Chân nguyên trong cơ thể hắn dường như bị đóng băng, không thể dịch chuyển dù chỉ một chút.

Nhận ra điều này, sắc mặt Lý Thanh lập tức trở nên khó coi.

Chương 976

DTV EBOOK

Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn chỉ còn cách chờ đến khi Thẩm Ngưng Băng quay lại đưa hắn rời khỏi đây.

Nhưng nếu nàng về quá muộn, kết cục của hắn chắc chắn sẽ vô cùng thê thảm.

Chẳng lẽ hắn chỉ có thể đặt hy vọng sống sót vào người khác sao?

Mặc dù Lý Thanh tin tưởng Thẩm Ngưng Băng, nhưng hắn không muốn bất lực ngồi chờ chết như thế này.

“Cút ngay về đan điền cho ta!”

Hắn gầm lên, hai mắt đỏ ngầu, liều mạng thúc giục chân nguyên trong kinh mạch.

Nhưng— vẫn không nhúc nhích chút nào!

Hắn cảm thấy như mình đang cố gắng đẩy một ngọn núi khổng lồ, dù dùng bao nhiêu sức lực cũng không thể làm nó lay chuyển dù chỉ một phân.

“Làm sao bây giờ? Phải làm gì đây?!”

Lý Thanh liên tục tự hỏi, cố gắng bình ổn tâm trạng đang xao động.

Rất nhanh, hắn cưỡng ép mình tỉnh táo lại, lục lại ký ức, tìm kiếm bất cứ biện pháp nào có thể giúp hắn xoay chuyển tình thế.

“Linh hỏa! Đúng rồi, U Minh Lãnh Hỏa!”

“Nếu ta dùng Xích Hoàng Phần Thiên Công gia trì, mượn U Minh Lãnh Hỏa để rèn luyện chân nguyên, có lẽ có thể đoạt lại quyền kiểm soát.”

“Hơn nữa, U Minh Lãnh Hỏa cũng thuộc tính cực âm. Biết đâu còn có thể hạn chế Huyền Âm chi khí xâm nhập.”

Không chần chừ thêm, Lý Thanh lập tức kích phát U Minh Lãnh Hỏa trong cơ thể!

— Âm!

Ngay khi ngọn lửa được khơi dậy, đồng tử của hắn lập tức bị thay thế bởi một màu trắng lóa.

Lạnh lẽo, u hàn, đầy chết chóc.

Ngọn linh hỏa này, ngay cả trong tuyệt cảnh, vẫn có thể nghe theo sai khiến của hắn.

“Quả nhiên không hổ danh là thiên địa linh hỏa!”

Sau khi xác nhận rằng mình vẫn có thể điều khiển U Minh Lãnh Hỏa, Lý Thanh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Oanh!

Nương theo U Minh Lãnh Hỏa lan tràn khắp kinh mạch trong cơ thể, Lý Thanh dần dần tìm lại được quyền kiểm soát chân nguyên.

Hắn dốc toàn lực vận chuyển công pháp, từng chút một thu hồi chân nguyên đang tán loạn, lắng đọng trở lại trong đan điền.

Mặc dù không thể lập tức khôi phục chế hoàn toàn, nhưng so với trạng thái thất thủ ban nãy thì đã tốt hơn rất nhiều!

Lý Thanh liếc nhìn tuổi thọ của mình, trong lòng không khỏi đau xót. Hắn phát hiện, trong lúc vô thức, mình đã hao tổn hơn năm mươi năm dương thọ, hơn nữa con số này vẫn tiếp tục giảm xuống!

“Thẩm sư muội, mau chóng đi ra đi!”

Lý Thanh thở dài một hơi, không tiếp tục để tâm đến việc tuổi thọ hao tổn nữa, mà chuyên chú vào việc ổn định chân nguyên trong kinh mạch.

Thời gian từng khắc từng khắc trôi qua, theo chân nguyên dần dần được thu về đan điền, khí tức Huyền Âm trong động quật cũng không còn áp chế mạnh mẽ như trước.

Không gian bốn phía vốn nặng nề như lún vào bùn lầy, nay cũng dần dần trở nên nhẹ nhàng hơn.

Chìm đắm trong việc điều khiển chân nguyên, Lý Thanh gần như quên mất thời gian. Xung quanh hắn chỉ có luồng Âm Dương khí nồng đậm bao phủ, yên tĩnh đến mức đáng sợ.

Cho đến khi từ sâu trong động quật truyền đến tiếng bước chân khe khẽ, hắn mới chợt bừng tỉnh.

“Sư huynh, Âm Dương Linh Dịch ta đã lấy về cho ngươi!”

Thẩm Ngung Băng xuất hiện, trên tay nàng là một viên thể lỏng hình cầu, bên trong xoáy động hai màu trắng đen, tựa như một Thái Cực Đồ lập thể.

Nhìn thấy Âm Dương Linh Dịch đã thành hình, Lý Thanh không khỏi lộ ra vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

“Cuối cùng cũng lấy được! Chúng ta mau rời khỏi nơi này, không nên ở lại lâu!”

Vừa nói, hắn vừa chống lại áp lực xung quanh, cố gắng đứng dậy để cùng Thẩm Ngung Băng rời đi.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt hắn bỗng sững lại—mu bàn tay của Thẩm Ngung Băng xuất hiện một đạo lạc ấn thần bí màu trắng đen!

“Sư muội, trên tay ngươi... lạc ấn này là thể nào?” Lý Thanh cau mày hỏi.

Thẩm Ngung Băng lắc đầu:

“Ta cũng không rõ. Ở nơi sâu nhất của động quật có một ao nước, trong đó chứa một lượng lớn Âm Dương Linh Dịch.”

“Sau khi ta lấy hết linh dịch, trên tay liền xuất hiện đạo lạc ấn này. Ngoài ra, trên đường trở ra, ta còn nhìn thấy không ít bộ xương khô, chỉ e rằng đều là những kẻ đã bỏ mạng vì Âm Dương khí bạo loạn.”

Lý Thanh trầm mặc hồi lâu, âm thầm ghi nhớ ký hiệu của lạc ấn vào lòng. Hắn dự định sau này sẽ tìm hiểu rõ ràng.

“Nếu không có gì nguy hiểm ngay trước mắt, chúng ta cứ rời đi trước đã. Nơi này quả thật không thể ở lâu!”

Không phải hắn không quan tâm đến Thẩm Ngung Băng, mà vì lúc này, động quật Âm Dương thực sự là một nơi quá nguy hiểm!

Mặc dù hấn đã lấy lại phần nào quyền kiểm soát chân nguyên, nhưng nếu còn nán lại, dương thọ của hấn vẫn sẽ tiếp tục hao hụt với tốc độ đáng sợ.

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, hấn đã mất đi tổng cộng hai trăm tám mươi sáu năm tuổi thọ!

Lúc này, con số tuổi thọ của hấn chỉ còn bảy trăm hai mươi một năm, hơn nữa vẫn đang giảm xuống, tuy tốc độ đã chậm hơn ban đầu.

Chương 977

DTV EBOOK

Sau khi thu hồi Âm Dương Linh Dịch, hai người nhanh chóng rời khỏi động quật quý dị này.

Cảm nhận Huyền Âm chi khí dày đặc trên cơ thể dần dần tiêu tán, Lý Thanh mới thở phào nhẹ nhõm. Giống như vừa trút bỏ một ngọn núi nặng trĩu trên lưng, toàn thân hắn lập tức trở nên thư thái hơn.

Giờ phút này, hắn rốt cuộc đã hoàn toàn đoạt lại quyền không chế chân nguyên!

Chỉ một ý niệm, hắn liền đem toàn bộ chân nguyên trong cơ thể thu về đan điền.

Ngay khoảnh khắc đó, trong đan điền của hắn bỗng xuất hiện một cảm giác trĩu nặng cùng căng tràn!

“Sư huynh... Tu vi của ngươi?” Thảm Ngưng Băng kinh ngạc nhìn hắn.

Không sai, vào lúc này, tu vi của Lý Thanh đã đột phá đến đỉnh phong Trúc Cơ, hay còn gọi là Giả Đan Kỳ!

Khoảng thời gian ở trong động quật Âm Dương đã giúp hắn hấp thu một lượng pháp lực khổng lồ, bù đắp cho hơn mười năm khổ tu!

“Ha ha... Không ngờ nơi này tự chủ điều hòa Âm Dương, muốn thúc đẩy ta đột phá, để tu vi của ta ngang bằng với ngươi, hòng khiến động quật khôi phục sự cân bằng.”

Lý Thanh bật cười, nhưng giọng điệu lại không che giấu nỗi nổi đắng chát trong lòng.

Vì chút tu vi ấy, hắn hao phí tận hơn 280 năm tuổi thọ!

Hao tổn nhiều như vậy dương thọ, cơ hồ tương đương với mạng sống của một tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường, nhưng thu hoạch hắn nhận được cũng chỉ là rút ngắn hơn mười năm khổ tu mà thôi.

Cái này thật sự đáng giá sao?

Đối với điều này, Lý Thanh cũng không dám vội kết luận. Nếu không phải hẳn có thể luyện chế pháp khí để kéo dài tuổi thọ, giờ phút này trong lòng hẳn nhất định là lạnh lẽo như tro tàn!

Gần 300 năm tuổi thọ a!

Cần phải luyện bao nhiêu pháp khí mới có thể bù đắp lại số năm ấy?!

Nghĩ đến đây, trong lòng hẳn không khỏi co rút đau đớn. Đây rõ ràng là đang lấy chính mạng sống của mình ra đánh đổi!

Thảm Ngưng Băng nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc:

“Lại có chuyện thần kỳ như vậy? Âm Dương động này không khỏi quá mức đáng sợ rồi, vậy chúng ta có thể—”

Tựa hồ đoán được nàng định nói gì, Lý Thanh lắc đầu, thản nhiên mở miệng:

“Không dễ dàng như ngươi nghĩ đâu. Nếu muốn lợi dụng địa thế Âm Dương động để tăng tu vi, trước tiên phải lĩnh ngộ được đạo lý Âm Dương giao hòa.”

“Nếu không hiểu rõ cách dung hòa âm trong dương, dương trong âm, thì khi bước vào đây chỉ có đường chết.”

“Hơn nữa, nơi này chỉ có tác dụng đối với tu sĩ dưới Kết Đan kỳ. Đến Kết Đan kỳ, pháp lực đã hoàn toàn cô đọng, không còn bị ngoại lực dễ dàng ảnh hưởng.”

“Nếu không, ta đã không chỉ là tăng cường đạo cơ, mà rất có thể còn ảnh hưởng đến cả tu vi của ngươi!”

Đây là những nhận định của chính hẳn, tuy chưa có chứng cứ xác thực, nhưng theo suy đoán, hẳn là không sai lệch quá nhiều.

Ngoài ra, còn một điều mà hẳn không nói ra—mượn địa thế quỷ dị này để tăng tu vi, đồng nghĩa với việc phải hy sinh dương thọ!

Lấy vài trăm năm tuổi thọ đổi lấy một chút tu vi của Trúc Cơ kỳ, e rằng chẳng có ai dám thử cách này.

Hơn nữa, kiểu đột phá này khiến chân nguyên trong cơ thể trở nên hỗn tạp, hoàn toàn không thể so sánh với việc tự mình tu luyện.

Nếu không thông qua nhiều năm luyện hóa, mà cứ giữ nguyên trạng thái hỗn loạn như vậy, thì tương lai trùng kích Kết Đan kỳ sẽ cực kỳ xa vời!

May mắn thay, trong cơ thể Lý Thanh có thiên địa linh hỏa, sau này hắn có thể mượn linh hỏa để tinh lọc pháp lực, tránh đi hậu họa.

Nhưng dù vậy, nếu có cơ hội lựa chọn lại, hắn tuyệt đối sẽ không dùng phương pháp đốt cháy giai đoạn này để tăng tu vi!

Hắn tình nguyện bẻ quan khô tu, từng bước từng bước vững chắc nâng cao cảnh giới.

“Đại Hoang vực có thể hưng thịnh không phải là không có nguyên do. Chỉ riêng thuật tâm long điểm huyết, vận dụng phong thủy địa thế đã đủ khiến vô số người dành cả đời nghiên cứu.”

“Về sau, nếu gặp những nơi cổ quái như vậy mà không hiểu rõ ngọn nguồn, ta khuyên ngươi—chạy được bao xa thì chạy bấy nhiêu!”

Nói xong, Lý Thanh thu Thùng Cơm vào trong túi trữ vật, sau đó nhìn sang Thẩm Ngưng Băng, trầm giọng nói:

“Su muội, chúng ta đi thôi.”

Thẩm Ngưng Băng nhẹ gật đầu, lập tức bay ra khỏi hang động.

Hai người không hề dừng lại quá lâu. Loại địa phương tràn ngập độc chương, lại còn nằm sâu dưới lòng đất như thế này, tuyệt đối không phải nơi có thể ở lâu.

Sau khi rời khỏi Độc Chương Đại Liệt Cốc, cả hai lập tức phi hành về hướng đông bắc, nhắm thẳng đến Cự Lộc Châu.

Dọc đường đi, không có kẻ nào mất mù dám đến chặn đường bọn họ. Có một Kết Đan kỳ tu sĩ như Thẩm Ngưng Băng bên cạnh, hành trình ngược lại cực kỳ thuận lợi.

Dù ở thánh địa tu hành như Đại Hoang vực, Kết Đan kỳ vẫn là một tồn tại khiến đa số tu sĩ phải kiêng dè, tuyệt đối không thể

tùy tiện đắc tội.

Chương 978

DTV EBOOK

Cứ như vậy, hai người mất hơn mười ngày phi hành với tốc độ cao nhất.

Trong lúc đó, Lý Thanh lấy ra Linh Chu đầu rắn, cùng Thẩm Ngưng Băng thay phiên nhau điều khiển.

Với pháp lực hùng hậu của cả hai, họ gần như không cần nghỉ ngơi, cứ thế một đường bay thẳng về Cự Lộc Châu.

Nhìn phong cảnh quen thuộc dần hiện ra trước mắt, ngồi trong linh chu, Lý Thanh bỗng có cảm giác như đã qua một đời.

“Rốt cuộc cũng trở về! Lần này thu hoạch thật sự không nhỏ!”

Hắn không cần phải nói, nhưng chỉ cần nhìn Thẩm Ngưng Băng—giờ đây đã là một Kết Đan kỳ tu sĩ, cũng đủ hiểu chuyến đi này đáng giá thế nào.

Với thực lực hiện tại, nếu nàng quay về Thanh Lĩnh vực, e rằng hoàn toàn có thể xưng tôn một phương!

“Trực tiếp về Nam Dương Linh Phong đi. Sau đó, ta cũng nên chuẩn bị cho đại sự Kết Đan.”

Lý Thanh thản nhiên nói, ánh mắt lóe lên tia kiên định.

Lý Thanh quay về Nam Dương Linh Phong, một lần nữa trở lại động phủ của mình.

Dù chuyến đi lần này không kéo dài, nhưng trong lòng hắn lại có cảm giác như đã cách biệt cả một thế hệ.

“Haha, chắc là do Dương Thộ hao tổn quá nhiều, cộng thêm tu vi đột phá quá nhanh đây mà.” Hắn tự giễu cười khẽ.

Nhìn quanh động phủ quen thuộc, nội tâm hắn dần bình ổn lại.

Hiện tại, hắn đã đạt đến Giả Đan Kỳ, chính là đỉnh phong của Trúc Cơ Kỳ!

Chân nguyên trong cơ thể tuy có chút hỗn tạp, nhưng lại vô cùng hùng hậu, mạnh hơn rất nhiều so với lúc mới bước vào Trúc Cơ Hậu Kỳ.

“Sau đó chính là Kết Đan, nhưng trước khi tiến hành, vẫn còn vài việc phải chuẩn bị thật chu toàn.”

Hắn chưa bao giờ làm chuyện gì mà không có sự chuẩn bị, huống chi đây lại là đại sự liên quan đến tính mạng.

Nếu vì chuẩn bị không đầy đủ mà Kết Đan thất bại, vậy thì chẳng khác nào hắn tự tay hủy đi con đường tu hành của mình!

Cho nên, hắn nhất định phải làm tốt vạn toàn chuẩn bị, cố gắng đạt đến trạng thái hoàn mỹ nhất.

Lý Thanh bất đắc dĩ lắc đầu: “Trước tiên, vẫn là vấn đề chân nguyên trong cơ thể. Nếu cứ mang theo chân nguyên hỗn tạp này mà Kết Đan, dù có bao nhiêu linh vật Kết Đan đi nữa cũng khó mà thành công.”

Nhất định phải tẩy luyện!

May mắn là hắn sở hữu một loại thiên địa linh hỏa, kết hợp với Xích Hoàng Phần Thiên Công, có thể dùng phương pháp này để tinh luyện chân nguyên, đạt được hiệu quả dùng ít mà công to.

Ngoài ra, hắn còn thu được mười giọt Kim Phong Ngọc Lộ từ lần giao dịch trên chợ đen, loại ngọc lộ này cũng có tác dụng tẩy luyện chân nguyên cho tu sĩ Trúc Cơ Kỳ.

“Chợ đen đã có Trương Đạt trông coi, lại thêm Thảm Sư Muội thường xuyên qua lại, vậy nên cũng không cần lo lắng quá nhiều.”

“Những chuyện cần dọn dẹp cũng đã bàn giao xong, giờ là lúc nên bế quan khổ tu.”

Vừa dứt lời, hắn lập tức bố trí mấy tầng cấm chế trước động phủ, sau đó thả Thùng Cơm ra trấn thủ cửa động.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, hắn lấy ra một chiếc Thanh Tâm Bồ Đoàn, chậm rãi ngồi xuống, bắt đầu quá trình tẩy luyện chân nguyên.

Tẩy Luyện Chân Nguyên

Oanh!

U Minh Lãnh Hỏa trong cơ thể Lý Thanh bùng lên, rất nhanh hóa thành một miệng cống linh hỏa.

Có được miệng cống này, hắn bắt đầu vận chuyển Xích Hoàng Phần Thiên Công, dẫn dắt chân nguyên từ đan điền ra ngoài.

Hắn không nóng vội, bởi vì thời gian lúc này còn rất dư dả, hoàn toàn có thể từ từ tiến hành.

Mỗi lần, hắn chỉ đưa ra một tia chân nguyên nhỏ như sợi nước, để nó thông qua miệng cống linh hỏa trong cơ thể.

Mỗi khi dòng chân nguyên hỗn tạp đi qua thiên địa linh hỏa, một phần tạp chất trong đó sẽ bị thiêu đốt, sau đó theo kinh mạch lưu chuyển một vòng chu thiên, cuối cùng lắng đọng trở lại đan điền.

Cứ lặp đi lặp lại quá trình này chính là tẩy luyện chân nguyên.

Từ giây phút này, thời gian đối với Lý Thanh dường như không còn khái niệm cụ thể nữa.

Hắn chìm đắm trong quá trình tuần hoàn tẩy luyện chân nguyên, lặp đi lặp lại một cách không biết mệt mỏi, giống như một cỗ máy móc vô tri.

“U Minh Lãnh Hỏa dường như mạnh hơn so với trước... Là do tu vi ta tăng lên, hay là nó cũng nhận được lợi ích từ Âm Dương Động?”

Lý Thanh không chắc chắn, cũng không muốn phí công truy xét.

Tóm lại, Lãnh Hỏa mạnh hơn là chuyện tốt với hắn.

Khi đã dần thuần thực, hắn bắt đầu mở rộng thêm miệng cống linh hỏa trong kinh mạch, khiến hiệu suất tẩy luyện chân nguyên nhanh hơn rất nhiều.

Thời gian từng chút một trôi qua, một chu thiên lại một chu thiên, chân nguyên trong cơ thể hắn ngày càng tinh thuần hơn.

Cứ như vậy, trong vô thức, đã trôi qua nửa năm.

Sau khi khổ tọa suốt nửa năm, Lý Thanh chậm rãi mở mắt.

Trong đôi mắt đen nhánh của hắn, một tia bạch hỏa lóe lên rồi nhanh chóng tan biến, trả lại vẻ bình tĩnh như trước.

“Haha, không hổ là U Minh Lãnh Hỏa! Trải qua nửa năm tẩy luyện, chân nguyên trong cơ thể ta lại càng thêm tinh khiết.”

Chương 979

DTV EBOOK

Lý Thanh khẽ nhếch môi, lộ ra một nụ cười hài lòng. Hắn ngày càng cảm thấy thiên địa linh hỏa mang đến cho mình sự tiện lợi không gì sánh được.

Không thể không thừa nhận, thiên địa linh hỏa có thể chiếm giữ địa vị cao thượng trong tu hành giới, hoàn toàn không phải do người đời thời phòng mà có.

Bất kể là đối địch chiến đấu, tu hành hàng ngày, hay luyện đan luyện khí, chỉ cần sở hữu thiên địa linh hỏa, đều có thể đạt được hiệu quả dùng ít mà công to.

Hiện tại, Lý Thanh đã mượn nhờ thiên địa linh hỏa để tẩy luyện chân nguyên trong cơ thể đến mức cực hạn tinh thuần. Nếu tiếp tục nữa, cũng chỉ là phí công vô ích.

Đương nhiên, chuyện này vẫn chưa kết thúc!

Hắn còn có mười giọt Kim Phong Ngọc Lộ!

Loại linh vật này cũng có tác dụng hỗ trợ tẩy luyện chân nguyên, đã có điều kiện như vậy, hắn đương nhiên phải tận dụng triệt để, làm đến mức thập toàn thập mỹ.

Không chần chừ, Lý Thanh lấy ra một chiếc ngọc tịnh bình từ trong túi trữ vật.

Bên trong chiếc bình là những giọt Kim Phong Ngọc Lộ óng ánh như hoàng kim, không ngừng phát ra hào quang rực rỡ, trông chẳng khác nào một đoàn ánh sáng vàng kim đang lơ lửng trong bình.

Vừa mở nắp bình, một làn hương thơm dị thường liền tràn ngập trong không gian, nồng nặc đến mức khiến người ta sảng khoái tận xương tủy.

“Kim Phong Ngọc Lộ nhất tương phùng, liền thắng lại nhân gian vô số.”

Không chút do dự, Lý Thanh trực tiếp uống cạn toàn bộ Kim Phong Ngọc Lộ trong bình.

Băng nhuận, ngọt ngào!

Giống như một kẻ khát khô lâu ngày bỗng nhiên được uống một ngụm cam tuyền, toàn thân hân như thể đang thăng hoa.

Thế nhưng, hân không có thời gian để tận hưởng dư vị của Kim Phong Ngọc Lộ, ngay lập tức nhắm mắt, vội vội vàng vàng bắt đầu luyện hóa.

Mười giọt Kim Phong Ngọc Lộ, số lượng không nhiều, nhưng hiệu quả lại vô cùng rõ rệt.

Giờ phút này, trong đan điền của hân, từng tia kim quang nồng đậm khuấy động, làm cho hân khi nội thị chỉ cảm thấy chói mắt vô cùng.

Kim Phong Ngọc Lộ hòa vào dòng chân nguyên, sau đó bắt đầu tẩy luyện những tạp chất gần như không tồn tại.

Bởi lẽ, người không ai hoàn mỹ, vàng cũng không thể tinh khiết tuyệt đối!

Nhưng đối với Kim Phong Ngọc Lộ, dường như câu nói này không hề có ý nghĩa.

Nó tồn tại chính là để tinh khiết hóa chân nguyên, đạt đến cảnh giới hoàn mỹ tuyệt đối!

Bên trong đan điền, dòng chân nguyên tinh thuần không gì sánh được tiếp tục bài xuất ra một chút tạp chất cực nhỏ, dù những tạp chất này vốn đã gần như có thể bỏ qua.

Một lúc lâu sau, khi quá trình này hoàn tất, Lý Thanh rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, thở ra một hơi dài.

“Cuối cùng cũng viên mãn!”

Là bước chuẩn bị đầu tiên cho quá trình Kết Đan, đến đây xem như đã hoàn thành!

Trong suốt nửa năm qua, hân không chỉ triệt để tẩy luyện chân nguyên, mà còn tăng cường đáng kể khả năng khống chế tu vi của bản thân.

Trước đây, do tu vi đột phá quá nhanh, hắn ít nhiều vẫn còn một chút di chứng nhỏ, nhưng sau quá trình bế quan này, tất cả đều được tiêu trừ sạch sẽ.

Giờ phút này, Lý Thanh có thể xứng đáng với danh xưng “Giả Đan Kỳ” chân chính.

Hắn đã tiến tới cửa ải Kết Đan, chỉ cần một bước cuối cùng, là có thể chính thức bước vào Kim Đan Kỳ!

“Mặc dù không còn lo ngại gì nữa, nhưng chuẩn bị vẫn phải đầy đủ.”

“Hồn Đan chi pháp mà Võ Nguyên tiên bối truyền thụ, cũng đến lúc đưa vào danh sách quan trọng rồi.”

Không sai!

Bước thứ hai chính là tu luyện Hồn Đan Bí Pháp.

Hắn muốn trước tiên ngưng tụ một viên Hồn Đan bằng thần thức, để ký thác thần hồn của mình, từ đó cảm nhận trước một phần quá trình Kết Đan chân chính.

Ngoài ra, nửa năm trước, hắn còn dặn dò riêng Thẩm Ngưng Băng và Trương Đạt, yêu cầu theo dõi chặt chẽ tin tức về Thiên Hỏa Bảo Dịch.

Một khi có tin tức, Thẩm Ngưng Băng sẽ không tiếc bất cứ giá nào để đoạt được.

Dù rằng Thiên Hỏa Bảo Dịch không được xem là linh vật thượng thừa dùng cho Kết Đan, nhưng nếu để Thẩm Ngưng Băng ra tay, chắc chắn sẽ dễ như trở bàn tay.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh nhắm mắt, chuẩn bị bắt đầu tu luyện Hồn Đan Bí Pháp.

Nhưng đúng lúc này...

Từ bên ngoài động phủ, đột nhiên vang lên một giọng nói khê khàng.

“Sư huynh, có tin tức về Kết Đan linh vật, có thể gặp mặt một lần không?”

Nghe vậy, đôi mắt vừa mới khép lại của Lý Thanh liền mở ra, đồng tử sâu thẳm lóe lên một tia vui mừng.

Hắn không hề do dự, cất giọng đáp:

“Sư muội, vào đi. Ta đã giải trừ cấm chế động phủ rồi.”

Cấm chế dần dần được giải khai, một bóng người trong bộ y phục màu lam nhạt chậm rãi bước ra, chính là Thẩm Ngung Băng.

Lý Thanh nhìn thân ảnh mảnh mai của nàng, liền lên tiếng hỏi ngay:

“Thẩm sư muội, chẳng lẽ có tin tức về Thiên Hỏa Bảo Dịch?”

Chương 980

DTV EBOOK

Hắn vốn không đặt quá nhiều hy vọng vào Thiên Hỏa Bảo Dịch, bởi dù cả hai đều là linh vật Kết Đan, nhưng Tử Phủ Linh Dịch hiếm có hơn nhiều.

Không ngờ, phản ứng của Thẩm Ngưng Băng lại khiến Lý Thanh sững người. Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng lắc đầu:

“Không, tạm thời chưa có tin tức về Thiên Hỏa Bảo Dịch. Nhưng ta có thông tin về Tử Phủ Linh Dịch.”

Chưa kịp để Lý Thanh kinh ngạc, nàng nói tiếp:

“Sư huynh, ngươi còn nhớ hai kẻ thần bí mặc áo choàng từng giao dịch với chúng ta không?”

Lý Thanh lập tức nhớ lại hình ảnh của hai người đó.

Phần lớn số Tử Phủ Linh Dịch trong tay hắn lúc này đều là từ cuộc giao dịch trước với hai kẻ ấy mà có.

“Tất nhiên là nhớ. Chẳng lẽ lần này cũng là bọn hắn mang đến Tử Phủ Linh Dịch?”

Hắn hí hóp mắt suy tư, nội tâm không khỏi nhảy lên từng nhịp.

Dựa vào hai lần giao dịch trước, Lý Thanh tin chắc hai kẻ đó sở hữu lượng lớn Tử Phủ Linh Dịch, ít nhất đủ cho ba tu sĩ Trúc Cơ sử dụng!

Dù sao bọn họ cũng chỉ là tu sĩ Luyện Khí và Trúc Cơ, nếu có linh dịch trong tay, chắc chắn sẽ giữ lại một phần cho bản thân sử dụng. Đây là lẽ thường tình.

Nhưng cũng chính vì thế mà hắn ngày càng tò mò—rốt cuộc hai kẻ này có thân phận gì, lại có thể nắm giữ số lượng Tử Phủ Linh Dịch nhiều đến vậy?

Dựa vào thông tin trước đó, có thể khẳng định bọn họ không phải tu sĩ của Quỷ Kiếm Môn.

Hơn nữa, thân phận hẩm là cực kỳ miễn cảm, vì thế mới chú trọng đến tình hình chợ đen như vậy.

Thẩm Ngung Băng không để ý đến suy nghĩ trong lòng Lý Thanh, trực tiếp nói tiếp:

“Sư huynh, hai người đó nói cần gấp Tam Giai Xích Tinh, nguyên dùng Tử Phủ Linh Dịch để trao đổi, hơn phân nửa phần. Nếu tính toán, số lượng này gần bằng toàn bộ số Tử Phủ Linh Dịch mà trước đó huynh đã lấy được!”

Lời vừa dứt, Lý Thanh hơi giật mình, sau đó khước miệng khẽ nhếch lên đầy ý vị.

“Thú vị. Bọn hẩm cần Xích Tinh gấp đến vậy sao?”

“Hồi trước, mười giọt linh dịch đổi lấy Nhất Giai Xích Tinh. Sau đó, non nửa phần linh dịch đổi lấy Nhị Giai Xích Tinh. Giờ lại muốn hơn phân nửa phần để lấy Tam Giai Xích Tinh. Chẳng lẽ nghĩ ta chắc chắn sẽ đồng ý sao?”

Dù linh vật Kết Đan không nhất thiết phải đủ một phần cũng có thể dùng, nhưng lượng càng ít thì tỷ lệ kết đan thành công càng thấp. Tốt nhất vẫn là thu thập nguyên một phần đầy đủ.

Hai kẻ áo choàng đó dường như đã tính toán từ trước, biết rằng Lý Thanh chưa có đủ một phần hoàn chỉnh, cho nên mới đưa ra điều kiện trao đổi như vậy.

Sau một hồi trầm ngâm, Lý Thanh mới lên tiếng:

“Hai kẻ đó còn ở Hướng Dương Thành không? Ta muốn tự mình gặp mặt.”

Thẩm Ngung Băng lắc đầu:

“Bọn họ đã rời đi, nhưng có để lại một địa chỉ bí mật cho Trương Đạt. Nói rằng chỉ cần đến đó sẽ tìm được tung tích của bọn họ.”

Lý Thanh nhếch môi cười nhạt:

“Vậy thì xuất quan thôi. Ta thật muốn xem rốt cuộc trong hồ lô của bọn hẩm chứa loại thuốc gì!”

Nói xong, hẩm đứng dậy khỏi bồ đoàn.

Vừa hoàn tất quá trình tẩy luyện chân nguyên trong cơ thể, trước mặt hắn lúc này chỉ còn một bước cuối cùng—kết đan.

Tiếp tục bế quan cũng chỉ là tu luyện Hồn Đan Chi Pháp. So với việc thu thập một phần Tử Phủ Linh Dịch hoàn chỉnh, việc này có thể tạm hoãn lại.

Dù sao, tu luyện Hồn Đan lúc nào cũng được, nhưng Tử Phủ Linh Dịch thì khác. Nếu bỏ qua cơ hội này, ai biết bao lâu nữa mới có thể gặp được lần tiếp theo?

Cự Lộc Châu, khu vực phía Đông.

Gần một khu rừng rậm rạp, tại một khe núi ít ai lui tới, hai bóng người từ trên cao đáp xuống.

“Chính là nơi này. Trong phạm vi trăm dặm, chỉ có duy nhất một khe núi như thế này.”

Thẩm Ngưng Băng lơ lửng giữa không trung, nói với Lý Thanh đang đứng phía sau.

Nơi đây linh khí vô cùng thưa thớt, thậm chí còn không sánh bằng một linh mạch cấp thấp. Thật khó tin lại có tu sĩ cư ngụ tại chốn này.

“Đi vào xem thử.”

Lý Thanh hạ giọng, rồi cùng Thẩm Ngưng Băng bay vào trong khe núi.

Hai người không phải lỗ mãng, mà bởi Lý Thanh có niềm tin tuyệt đối vào Thẩm Ngưng Băng.

Nàng tuy chỉ mới Kết Đan nửa năm, nhưng nhờ có dị linh căn và công pháp phi phạm, chiến lực không thể xem thường.

Dựa vào thực lực ấy, Lý Thanh tin rằng dù có gặp phải bất kỳ biến cố nào, chỉ cần có nàng ở bên, hắn vẫn có thể đảm bảo an toàn.

Tuy nhiên, khi cả hai tiến vào, khe núi bỗng nhiên phát sinh dị biến.

Bốn phía chợt bùng lên từng đạo linh quang, trận pháp đã được kích hoạt!

Thì ra nơi này đã bố trí một trận pháp cực kỳ cường đại, đủ sức ngăn cản tuyệt đại đa số tu sĩ Trúc Cơ!

Rất nhanh, một giọng nói trầm ồm, nội lực dồi dào vang lên:

“Người đến dừng bước!”

Chương 981

DTV EBOOK

Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng lập tức dừng lại theo bản năng. Ngay khi nghe thấy giọng nói này, bọn họ liền nhận ra chủ nhân của nó—chính là một trong hai kẻ áo choàng đã từng giao dịch với họ trong chợ đen.

“Haha, đạo hữu chặn chúng ta ở bên ngoài thế này, chẳng lẽ không có ý định bàn về giao dịch Tam Giai Xích Tinh?”

Lý Thanh thản nhiên nói, giọng điệu không nhanh không chậm.

Vừa dứt lời, ánh sáng trận pháp xung quanh dần tiêu tán.

“Thì ra là hai vị đạo hữu, mau vào đi!”

Từ trong trận pháp, một bóng người bước ra.

Lần này, hắn không còn khoác chiếc áo choàng thần bí che giấu thân phận như trước nữa, mà là trực tiếp lấy chân diện mục gặp người!

Lý Thanh lập tức quan sát đối phương.

Người này có hàng lông mày rậm rạp, khóe mắt hơi sụp xuống, tóc mai điểm bạc—rõ ràng đã có tuổi.

Sau khi bước ra khỏi trận pháp, ánh mắt Phúc Bá chợt lóe lên một tia chấn động.

Hắn cảm nhận được trên người Thẩm Ngưng Băng ẩn chứa một luồng uy áp mơ hồ, làm tim hắn khẽ đập nhanh hơn một nhịp.

Đây là... một tu sĩ Kết Đan kỳ?!

Trước đây, khi giao dịch trong chợ đen, hắn chỉ liên lạc với Trương Đạt, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của người này.

Sau khi xác nhận xong, sắc mặt Phúc Bá liền trở nên nghiêm trọng, thậm chí có phần kiêng kỵ.

Hóa ra, phía sau bọn họ thực sự có một chân nhân Kết Đan tọa trấn!

Chợ đen này quả thật không hề đơn giản như bề ngoài. Thế lực ẩn sau nó, e rằng còn sâu hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều.

“Hai vị, chẳng hay có mang theo Tam Giai Xích Tinh?”

Phúc Bá vừa hỏi, vừa lặng lẽ lui về phía sau, tiến gần hơn đến trận pháp.

Nhìn thấy động tác này, Lý Thanh không khỏi bật cười trong lòng.

Người này quả thực vô cùng cẩn thận.

Dĩ nhiên, hắn cũng chẳng có tư cách chê cười đối phương, bởi nếu đổi lại là hắn, có lẽ cũng sẽ hành động tương tự.

“Thật không dám giấu giếm, hiện tại chúng ta chưa có Tam Giai Xích Tinh trong tay.”

Lời vừa thốt ra, sắc mặt Phúc Bá lập tức trở nên nghiêm nghị hơn hẳn.

“Đạo hữu có ý gì? Lúc trước ta đã nói rất rõ ràng trong chợ đen—chỉ giao dịch với Tam Giai Xích Tinh!”

Trong lòng hắn dấy lên một tia bất an.

Không mang theo Tam Giai Xích Tinh, nhưng lại dẫn đến một chân nhân Kết Đan...

Chẳng lẽ, bọn chúng định cướp đoạt?!

Ngay lúc này, Phúc Bá đã âm thầm chuẩn bị tinh thần liều mạng. Nếu thực sự xảy ra biến cố, hắn sẽ kích hoạt trận pháp, dù có phải lấy mạng đổi lấy thời gian cũng phải bảo vệ an nguy cho thiếu chủ!

Nhưng ngay lúc đó, Lý Thanh lại chậm rãi lên tiếng, giọng nói ôn hòa:

“Đạo hữu không cần quá căng thẳng. Nếu ta thực sự có ý đồ xấu, thì vị bên cạnh ta đã chẳng cần lộ diện một cách công khai thế này, mà sẽ ẩn nấp trong bóng tối.”

Phúc Bá thoáng sửng người.

Lời này... có lý!

Nếu bọn chúng thực sự muốn hành động bất chính, một chân nhân Kết Đan ẩn thân trong bóng tối mới thực sự đáng sợ, so với việc xuất hiện lộ liễu như thế này thì nguy hiểm hơn nhiều!

Hắn hơi nheo mắt, nhưng vẫn giữ nguyên sự cảnh giác:

“VẬY ĐẠO HỮU NÓI THẰNG ĐI. NẾU KHÔNG CÓ TAM GIAI XÍCH TÌNH, VẬY MỤC ĐÍCH LẦN NÀY CỦA NGƯỜI LÀ GÌ?”

Lý Thanh mỉm cười nhàn nhã:

“TAM GIAI XÍCH TÌNH HIỆN TẠI CHƯA CÓ, NHƯNG KHÔNG CÓ NGHĨA LÀ SAU NÀY CŨNG KHÔNG CÓ.”

“HƠN NỮA, TA PHẢI NÓI THẰNG, GIÁ TRỊ CỦA MỘT VIÊN TAM GIAI XÍCH TÌNH, CHO DÙ LÀ HƠN PHÂN NỬA PHẦN TỬ PHỦ LINH DỊCH CŨNG KHÓ MÀ SO SÁNH ĐƯỢC.”

Lời này vừa dứt, Phúc Bá lập tức rơi vào trầm tư.

NẾU NHƯ TAM GIAI XÍCH TÌNH THỰC SỰ CÓ THỂ GIÚP YÊU THÚ CẤP BA NHANH CHÓNG TIẾN HÓA, VẬY THÌ ĐÚNG LÀ NÓ CÓ GIÁ TRỊ VƯỢT XA HƠN PHÂN NỬA PHẦN TỬ PHỦ LINH DỊCH.

MÀ LÚC NÀY, VỚI TÌNH HUỐNG CỦA VƯƠNG THIÊN, HẮN CỰC KỲ CẤP BÁCH MUỐN NÂNG CAO THỰC LỰC CỦA TỬ LÂN THÚ.

CHỈ CÓ NHƯ VẬY, HẮN MỚI CÓ THỂ MƯỢN CHÂN HUYẾT CỦA TỬ LÂN THÚ ĐỂ TẨY LUYỆN NHỤC THÂN, HÓA GIẢI NHỮNG ẢNH HƯỞNG TIÊU CỰC CỦA THỂ CHẤT.

NHƯNG VẤN ĐỀ LÀ, SỰ TRƯỞNG THÀNH CỦA YÊU THÚ VỐN VÔ CÙNG CHẬM CHẠP.

DÙ LÀ TỬ LÂN THÚ CÓ HUYẾT MẠCH NGHỊCH THIÊN, CŨNG KHÔNG THỂ NÀO TRONG THỜI GIAN NGẮN NHẢY VỘT LÊN CẤP BA.

ĐÂY CHẴNG KHÁC NÀO MỘT TỬ CỤC!

TUỔI THỌ CÒN LẠI CỦA VƯƠNG THIÊN CĂN BẢN KHÔNG ĐỦ ĐỂ CHỜ TỬ LÂN THÚ TRƯỞNG THÀNH!

NHƯNG GIỜ ĐÂY, HẮN LẠI NHÌN THẤY MỘT TIA HY VỌNG—TAM GIAI XÍCH TÌNH!

DÙ THẾ NÀO, HẮN CŨNG KHÔNG THỂ BỎ LỠ CƠ HỘI NÀY!

PHÚC BÁ HÍT SÂU MỘT HƠI, GIỌNG ĐIỆU CŨNG DỊU ĐI VÀI PHẦN:

“Vậy ngươi muốn dùng Tam Giai Xích Tinh để trao đổi thứ gì? Có thể nói ra nghe thử?”

Nghe thấy câu hỏi này, nội tâm Lý Thanh liền thả lỏng.

Hắn biết, Phúc Bá quả nhiên đang vô cùng khát khao Xích Tinh!

Nếu đã vậy, điều kiện trao đổi... cũng có thể nói ra rồi!

Lý Thanh坦然 nói:

Chương 982

DTV EBOOK

“Đạo hữu, ta sẽ nói thẳng. Nếu ngươi có thể giao Tử Phủ Linh Dịch cho ta ngay bây giờ, ta cam đoan trong vòng ba năm sẽ giao cho ngươi một viên Tam Giai Xích Tinh!”

“Thế nào? Chỉ là ứng trước Tử Phủ Linh Dịch mà thôi, ngươi không cần phải trả bất kỳ cái giá nào cả.”

Không sai, đây chính là kế hoạch của Lý Thanh.

Hắn muốn lấy trước Tử Phủ Linh Dịch từ tay đối phương. Chỉ cần có đủ linh dịch, sau khi thành công kết đan, hắn mới đủ tự tin đi vào Cực Dạ Giới, sẵn giết Tam Giai Dị Thú.

Nếu không có bước chuẩn bị này, hắn tuyệt đối sẽ không mạo hiểm tranh đấu với Tam Giai Dị Thú—đó chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Phúc Bá trầm mặc.

Nói thật, nếu không phải vì bên cạnh Lý Thanh có một vị chân nhân Kết Đan tọa trấn, đối mặt với một giao dịch đầy mùi tay không bắt sói như thế này, hắn đã sớm phát tác.

Hắn hí mắt nhìn Lý Thanh, giọng nói trầm xuống:

“Đạo hữu, vậy ta làm sao có thể tin ngươi? Vạn nhất ngươi cầm Tử Phủ Linh Dịch rồi biến mất không dấu vết thì sao?”

Vấn đề mấu chốt chính là lòng tin.

Muốn để đối phương tin tưởng mà giao ra bảo vật trân quý bậc này, Lý Thanh đương nhiên đã có sự tính toán.

“Ta có thể lấy đạo tự thân và tính mệnh, lập xuống Tâm Ma Đại Thệ, thế nào?”

Tâm Ma Đại Thệ—loại lời thề này có trọng lượng vô cùng lớn, nhưng Phúc Bá vẫn lắc đầu.

“Chưa đủ!”

“Tử Phủ Linh Dịch quá mức trân quý, chỉ dựa vào một lời thề ta không thể tin tưởng người được.”

Lý Thanh trầm ngâm một lúc, sau đó ánh mắt lóe lên, mở miệng nói:

“Nếu vậy... ta lấy toàn bộ chợ đen làm đảm bảo, thế nào?”

“Nếu ta cuỗm đi Tử Phủ Linh Dịch của người, người có thể trực tiếp đi tố giác với Quý Kiếm Môn. Hướng Dương Thành vẫn còn một chợ đen không chịu sự quản lý của bọn họ, người nghĩ xem, như vậy có đáng không?”

Nhiều năm qua, dưới sự quản lý ngăn nắp của Trương Đạt, chợ đen đã trở nên vững chắc, có quy mô như một thể lực độc lập.

Nhưng Lý Thanh nói như vậy không phải vì không sợ, mà là hắn biết rõ hai người này cũng là những kẻ không thể lộ diện dưới ánh sáng.

Chí ít, bọn họ tuyệt đối không thể đối đầu với Quý Kiếm Môn!

Giờ đây, chợ đen đã trở thành nơi giao dịch hàng đầu cho những tu sĩ bị truy nã, những kẻ không muốn lộ mặt.

Không có tình huống vạn bất đắc dĩ, ai lại đi tố giác với Quý Kiếm Môn?

Đó chẳng khác nào tự tìm đường chết!

Trong thoáng chốc, Phúc Bá lộ ra vẻ do dự, như thể đang cân nhắc thật kỹ.

Nhưng ngay lúc đó, từ sâu trong khe núi, một giọng nói mát lạnh, thanh âm trong trẻo như nước suối chảy vang lên:

“Phúc Bá, để hai vị khách nhân vào đi. Ta sẽ đàm luận trực tiếp với bọn họ.”

Trong khe núi, bụi cây mọc thưa thớt, trông có phần hỗn độn.

Dưới sự dẫn dắt của Phúc Bá, Lý Thanh cùng Thẩm Ngưng Băng tiến sâu vào khe núi.

Một dòng thác lớn từ trên vách đá đổ xuống ầm ầm, dòng nước xiết mạnh mẽ va vào một tảng đá xanh khổng lồ, tạo nên những làn hơi nước mịt mờ.

Chỉ thấy một thanh niên buộc tóc dài, gương mặt thanh tú nhưng lại mang theo nét khó tin, đang an tĩnh ngồi ngay ngắn trong làn hơi nước.

Vừa nhìn thấy gương mặt này, Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng đều hơi nheo mắt, cảm giác có chút quen thuộc.

“Haha, xem ra hai vị nhận ra ta rồi?” Một giọng cười khẽ cất lên, người thanh niên này chính là Vương Thiên, đang cải trang thành nam nhân.

Không sai, Lý Thanh đã từng gặp qua gương mặt này, Thẩm Ngưng Băng cũng vậy.

Trước khi đến chợ đen, Thẩm Ngưng Băng từng nhắc đến việc muốn nhận một nhiệm vụ treo thưởng của Quỷ Kiếm Môn để kiếm Linh Thạch. Khi đó, nàng còn mang theo một tấm lệnh truy nã.

Trong những lệnh truy nã đó, phần lớn đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, chỉ có một số ít là Luyện Khí kỳ.

Trong số đó, có một lệnh truy nã Luyện Khí kỳ, gương mặt được vẽ trên lệnh truy nã giống hệt người trước mặt!

“Yến Vương Thế Tử, Vương Thiên.” Lý Thanh nhìn người đang ngồi xếp bằng phía trước, chậm rãi thốt lên.

Yến Vương!

Một trong những vương hầu của Cổ Hoa Tiên Triều năm xưa, danh tiếng không hề nhỏ. Tổ phụ của hắn từng tranh đoạt hoàng vị với Vương Thành Đạo.

Đáng tiếc, cuối cùng hoàng vị rơi vào tay Vương Thành Đạo, còn lại các hoàng tử chỉ có thể lui về phong vương, cai quản lãnh thổ riêng.

Dẫu vậy, Vương Thiên vẫn là hậu duệ hoàng thất, cũng chính là tàn dư của Cổ Hoa Tiên Triều.

“Đạo hữu quả nhiên nhận ra ta.” Vương Thiên mỉm cười thoải mái. “Nhưng ta đã thắng thần gặp mặt, chẳng lẽ các ngươi không định cho ta nhìn chân diện mục của mình sao?”

Lý Thanh suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn kéo mũ trùm xuống, lộ ra gương mặt bình thường không có gì nổi bật.

Dù không thể gọi là tuần mỹ, nhưng bao năm tu đạo cũng giúp hấn mang theo vài phần khí độ tiêu sái.

Thẩm Ngung Băng thì lại chẳng có động tĩnh gì, vẫn giữ nguyên lớp che mặt.

Chương 983

DTV EBOOK

Đây là ý của Lý Thanh, nhằm duy trì cảm giác thần bí để chấn nhiếp người khác.

“Lần trước gặp mặt, Vương đạo hữu vẫn còn là Luyện Khí kỳ, bây giờ đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ, đúng là khiến ta có chút xấu hổ.”

“Tư chất như vậy, chẳng trách lại bị Quỷ Kiếm Môn truy nã.”

Lý Thanh thản nhiên khen một câu.

Dường như đã xác nhận thân phận của đối phương, hắn không còn che giấu nữa. Dù chợ đen không thể công khai, nhưng so với thân phận tàn dư của Cổ Hoa Tiên Triều, chuyện này chẳng đáng là gì.

Vương Thiên cười nhạt: “Vậy sao? Nhưng ta thấy đạo hữu cũng không kém bao nhiêu. Dám mở chợ đen ngay dưới mí mắt Quỷ Kiếm Môn, ta thật tò mò muốn biết, rốt cuộc bối cảnh phía sau ngươi là gì?”

Lý Thanh đương nhiên không định trả lời. Hắn chỉ cười mà không nói gì.

Vương Thiên cũng không truy hỏi thêm, giọng điệu dần trở nên nghiêm túc:

“Hay là nói thẳng vào vấn đề đi. Chỉ dựa vào một câu tâm ma đại thế mà ngươi muốn lấy Tử Phủ Linh Dịch từ tay ta sao? Một chuyện tốt như vậy, vì sao ta phải thành toàn cho ngươi?”

Đúng vậy, nếu chỉ nói suông mà có thể lấy đi Tử Phủ Linh Dịch, thì trên đời này đã chẳng còn gì gọi là khó khăn nữa.

Nhưng Lý Thanh lại mặt dày nói:

“Nếu có Tử Phủ Linh Dịch, ta có thể nhanh chóng mang đến cho ngươi Tam Giai Xích Tinh, cam đoan không quá ba năm!”

“Nếu không có, thời gian có thể kéo dài đến năm năm, mười năm, thậm chí lâu hơn cũng không biết chừng.”

Đây không phải lời nói dối. Không có Tử Phủ Linh Dịch, hẳn chưa chắc đã vội vàng cân nhắc Kết Đan.

Mà không Kết Đan được, hẳn tuyệt đối không có khả năng tiến vào Cực Dạ Thế Giới để săn giết Tam Giai dị thú, lấy được Tam Giai Xích Tinh tốt hơn.

Hắn không biết vì sao đối phương lại vội vã muốn có Xích Tinh, hơn nữa còn đặt ra kỳ hạn mười năm.

Nhưng điều quan trọng nhất là — kẻ gấp gáp là bọn họ, còn quyền chủ động vẫn luôn nằm trong tay hắn.

Nói cách khác, Lý Thanh đã nắm chắc phần thắng!

Vương Thiên trầm mặc một lúc, cuối cùng trong đôi mắt trong veo của nàng thoáng hiện một tia bất đắc dĩ.

“Xem ngươi và ta có cùng lập trường, được thôi, Tử Phủ Linh Dịch ta có thể cho ngươi.”

“Hy vọng đạo hữu đừng khiến ta thất vọng.”

Nói rồi, Vương Thiên lấy ra một chiếc bình ngọc, bên trong lộ ra ánh sáng tím nhạt. Không cần nhìn cũng biết, đây chính là Tử Phủ Linh Dịch!

Quá dễ dàng!

Khoảnh khắc nhận lấy bình linh dịch này, ngay cả Lý Thanh cũng có cảm giác như đang nằm mơ.

Hắn từng nghĩ để lấy được Tử Phủ Linh Dịch sẽ phải hao tổn không ít công sức, vậy mà bây giờ đã có thể gom đủ một phần.

Nghĩ vậy, Lý Thanh tiến lên, cẩn thận tiếp nhận bình linh dịch trân quý từ tay Vương Thiên.

Một làn hương nhàn nhạt, giống như mùi hoa thoảng qua chớp mũi, khiến Lý Thanh khẽ giật mình.

Nhận ra tình huống này, trên gương mặt thanh tú của Vương Thiên thoáng hiện vẻ không tự nhiên.

“Đạo huynh, có phải đã quên tâm ma đại thế?” Nàng lạnh nhạt nhắc nhở.

Nghe vậy, Lý Thanh mỉm cười, giơ hai ngón tay lên, trầm giọng nói:

“Ta, Lý Thanh, lấy đạo lộ của bản thân và tính mệnh mà thề với tâm ma. Ba năm sau, nhất định mang một viên Tam Giai Xích Tinh giao cho Vương huynh!”

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn phải Kết Đan thành công.

Nếu thất bại, vậy tất cả lời hứa này đều không còn ý nghĩa gì nữa. Khi đó, hắn có lẽ đã thân tử đạo tiêu, tâm ma đại thế cũng chẳng còn quan trọng.

Nghe xong lời thề, Vương Thiên mới chậm rãi gật đầu.

“Vậy ta sẽ chờ tin tốt từ đạo huynh.”

Lý Thanh cẩn thận thu bình Tử Phủ Linh Dịch vào túi trữ vật, sau đó trịnh trọng ôm quyền, rồi cùng Thẩm Ngưng Băng rời khỏi khe núi.

Nhìn theo bóng dáng hai người biến mất khỏi trận pháp, Vương Thiên khẽ thở dài.

“Hy vọng ta không đặt nhầm niềm tin.”

Bên cạnh, Phúc Bá bước lên trước, nhú mày nói:

“Thiếu chủ, làm vậy thật ổn chứ?”

Nghe vậy, khóe miệng Vương Thiên hiện lên một nụ cười khổ, chậm rãi đáp:

“Chuyện đến nước này, chẳng lẽ còn có biện pháp nào khác sao?”

“Tìm một con yêu thú cấp ba có chân linh huyết mạch đã không dễ, huống hồ cho dù có tìm được, chúng ta có thể khiến nó ngoan ngoãn giao máu ra sao?”

Phúc Bá trầm ngâm, sau đó hạ giọng:

“Nghe nói, trước khi Tiên Hoàng lâm chung đã đưa yêu phi của hắn đến phía Đông. Giờ đây, không ít tu sĩ ở Đại Hoang Vực đang bàn tán về chuyện này.”

Nhưng gương mặt Vương Thiên lập tức lạnh lẽo, ngũ khí cũng tràn đầy sát ý:

“Hôn quân ấy nuôi hồ mị tử, nếu không phải vì ả, thì phụ vương ta sao lại...”

Nói đến đây, thần sắc nàng trở nên u ám.

“Dù sao ta cũng chỉ là hậu duệ hoàng thất, chứ không phải hoàng tử chính thống. Năm đó, phụ vương ta liều mạng che giấu thể chất của ta, cũng chỉ vì không tin tưởng vị thúc gia kia.”

Hoàng thất thiên gia, xưa nay quan hệ chưa từng đơn giản.

Chương 984

DTV EBOOK

Nếu như Vương Thành Đạo biết rằng cháu gái của huynh trưởng mình lại sở hữu Long Ngâm Chi Thể, vậy kết cục của nàng chỉ sợ còn thê thảm hơn nhiều so với việc rơi vào tay chính – ma lưỡng đạo.

Bởi lẽ, thuở sơ khai, vị Thái Tổ Hoàng Đế khai lập nên Cổ Hoa Tiên Triều cường thịnh cũng từng sở hữu thể chất nghịch thiên này.

Chính vì thế, dù Long Ngâm Chi Thể sinh ra trên thân nữ nhi cũng sẽ trở thành mục tiêu kiêng kỵ của vô số người.

Có lẽ, đó cũng là lý do mà Vương Thiên luôn ưa thích giả nam trang.

Nếu nàng là nam nhi, thì kết cục liệu có khác biệt hay không?

Vừa nghĩ đến đây, trong mắt nàng bất giác ánh lên một tia uơn ướn.

Lúc này, Lý Thanh vừa rời khỏi khe núi, tâm trạng nhẹ nhõm hơn bao giờ hết.

Hiện tại, trong tay hắn đã gom góp được ba phần Kết Đan linh vật, hơn nữa còn có đến hai loại là linh vật tốt nhất hỗ trợ Kết Đan!

Âm Dương Linh Dịch

Tử Phủ Linh Dịch

Đối với một Trúc Cơ kỳ tu sĩ bình thường, sở hữu được một trong hai đã là đại kỳ ngộ. Vậy mà hắn lại có đủ cả hai, hơn nữa số lượng còn dư dả.

“Bây giờ chỉ còn thiếu Thiên Hỏa Bảo Dịch thôi... Nhưng với mạng lưới tình báo của chợ đen ngày càng mở rộng, tìm được nó chắc cũng không quá lâu.”

Ngay lúc này, dù là người trầm ổn như Lý Thanh cũng muốn hô lên một tiếng tuyệt vời!

Đến lúc đó, khi bốn loại Kết Đan linh vật đã trong tay, cộng thêm hồn đan chi pháp, lại mượn nhờ Tịnh Nguyệt Đan cùng Kết Đan cảm ngộ của Thẩm Ngưng Băng truyền cho hắn.

Với từng ấy sự chuẩn bị, niềm tin Kết Đan trong hắn càng trở nên kiên định hơn bao giờ hết!

“Sư muội, vừa rồi ngươi có phát hiện điều gì không?” Lý Thanh bỗng nhiên quay sang hỏi.

Thẩm Ngưng Băng hơi suy tư, rồi lắc đầu đáp:

“Người này linh giác bén nhạy dị thường, thần thức viễn siêu so với tu sĩ đồng giai. Ta không nhìn thấu nội tình của Vương Thiên.”

Lý Thanh khẽ híp mắt lại, không vội nói ra suy đoán của mình.

Bởi vì, khi đứng trong khe núi, hắn đã ngửi thấy một mùi hương rất giống hương thơm cơ thể nữ tử.

Không chỉ vậy, trên mặt đất còn có vài chiếc lân phiến màu tím, tuy nhỏ bé không đáng chú ý nhưng cũng đủ khiến hắn sinh ra vô số suy đoán.

Lân phiến này chắc chắn thuộc về một loại yêu thú nào đó.

Mà Vương Thiên vội vàng cần Tam Giai Xích Tinh, rất có thể là để cho đầu yêu thú thần bí kia phục dụng.

Yến Vương hậu duệ, lại giả nam trang...

Lý Thanh khẽ cười:

“Ha ha, cái vị ‘Vương Thiên’ này, chỉ sợ không đơn giản như vậy đâu.”

Có thể dễ dàng đưa ra hơn nửa bình Tử Phủ Linh Dịch, chắc chắn không phải người bình thường.

Càng nghĩ, hắn càng hiếu kỳ về lý do tại sao đối phương lại cấp thiết muốn giúp con yêu thú kia sử dụng Xích Tinh.

“Tính toán đi, không nghĩ nhiều nữa.” Lý Thanh lắc đầu, vứt bỏ những suy nghĩ lộn xộn.

Hiện tại, điều quan trọng nhất chính là quay về bế quan.

Đã đến lúc chuẩn bị bước vào Kết Đan chi lộ!

“Trong vòng ba năm, có thể tu thành Hồn Đan Chi Pháp sao?”

“Nếu tu thành Hồn Đan Chi Pháp, có thể thuận lợi Kết Đan không?”

Bên trong Nam Dương Linh Phong, trở lại động phủ của mình, Lý Thanh lập đi lập lại tự hỏi những vấn đề này.

Phải biết rằng, trước đây, vô số thiên tài Võ Nguyên đều vì tu luyện bí pháp này mà lâm vào điên cuồng!

Cho dù trên người hắn có Dưỡng Hồn Linh, hắn cũng không dám chắc trong vòng ba năm có thể hoàn toàn lĩnh ngộ và tu thành bí pháp này.

“Ba năm, e rằng không đủ... Nếu vậy, chỉ có thể nghĩ cách khác.”

Lý Thanh khẽ thở dài, đã có quyết định trong lòng. Hắn dự định tiến vào Cực Dạ Thế Giới, mượn sự chênh lệch về thời gian nơi đó để tu luyện bí pháp này.

“Đúng lúc, trong thời gian trú ngụ tại Cực Dạ Thế Giới, ta cũng có thể nhân tiện tìm hiểu thêm về Tam Giai Dị Thú.”

Dù là ở thế giới rộng lớn như Cực Dạ, Tam Giai Dị Thú cũng không thể xuất hiện đầy rẫy như rau cải bên đường.

Về điểm này, trong lòng Lý Thanh đã sớm hiểu rõ.

Sau khi đơn giản thu dọn một phen, hắn cẩn thận lưu lại tất cả linh vật có thể bị thiên địa biến đổi gây ảnh hưởng, bao gồm cả Linh Thạch, trong động phủ.

Tiếp đó, hắn còn bố trí cấm chế nghiêm mật. Nếu không phải tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ trở lên, tuyệt đối không thể dễ dàng phá vỡ.

Cuối cùng, Lý Thanh lấy từ trong túi trữ vật ra một thanh Linh Mâu màu xanh biếc.

Hưu hưu hưu!

Đây chính là Phong Mâu, một kiện pháp khí đã uẩn linh thành công!

Vừa được phóng thích, Phong Mâu liền tự do xoay quanh bên người Lý Thanh, tựa như có linh trí.

“Người ở lại trông giữ động phủ, ta sắp đi tới một nơi không thích hợp mang người theo, hiểu chưa, Thanh Phong?”

Nói đoạn, khước miệng Lý Thanh hơi nhếch lên, ngón tay khẽ gõ lên Phong Mâu đang lơ lửng giữa không trung.

Vù vù!

Chương 985

DTV EBOOK

Phong Mâu nhanh chóng bay lượn hai vòng trong động phủ, như thể nói rằng: Không thành vấn đề!

Cực Dạ Thế Giới không có linh khí, mang theo một pháp khí mang linh trí tới đó cũng không thích hợp.

Nếu để lâu không dùng, linh tính của pháp khí rất có thể sẽ bị mai một, vì vậy, để lại trong động phủ trông giữ nơi này là lựa chọn tốt nhất.

Làm xong mọi chuyện, Lý Thanh trầm giọng nói:

“Chuyện cần dặn dò ta cũng đã sắp xếp xong, chỉ hy vọng trong ba năm tới, Chợ Đen có thể giúp ta thu thập được Thiên Hỏa Bảo Dịch.”

Nói xong, hắn khẽ đuổi người trong động phủ, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, đưa tay mở rộng về phía trước, rồi ngã người ra sau.

Ngay lập tức, không gian xung quanh rung động, tựa như mặt hồ gợn sóng, cảnh vật dần trở nên hư ảo.

Khi mở mắt ra một lần nữa, không khí lạnh lẽo tràn ngập bốn phía, cảnh vật hoàn toàn tối đen, chỉ có một vầng trăng máu treo lơ lửng trên bầu trời.

Cực Dạ Thế Giới!

Lý Thanh đã suy nghĩ rất kỹ, mặc dù nơi này không có linh khí, nhưng lại là một địa phương vô cùng thích hợp để tu luyện thần thức bí thuật.

So với pháp thuật hay thần thông, thần thức bí thuật là một loại thủ đoạn tu luyện đặc thù, không quá phụ thuộc vào linh khí của môi trường.

Dĩ nhiên, hắn vẫn cần dùng pháp lực trong cơ thể để tế luyện Dưỡng Hồn Linh, giúp hắn khôi phục những tổn thương thần hồn do tu luyện Hồn Đan Bí Pháp gây ra.

Vậy nên trong vài năm tới, hẳn chắc chắn sẽ phải quay về Đại Hoang Vực vài lần để khôi phục pháp lực, đồng thời kiểm tra xem cấm chế trong động phủ có bị phá hỏng hay không, hoặc có bỏ sót chuyện quan trọng nào không.

Trên nền đất hoang vu lạnh lẽo, Lý Thanh chậm rãi đứng dậy, vỗ vỗ áo bào, sau đó thả ra Thùng Cơm.

Lần này, Thùng Cơm không còn bài xích Cực Dạ Thế Giới như trước, trái lại, nó còn tỏ ra hết sức hưng phấn.

Nó hiểu rõ, ở nơi này có thể săn giết dị thú, thu hoạch Xích Tinh, giúp nó nhanh chóng tiến hóa!

“Đi thôi, tìm một nơi vắng vẻ để ẩn tu. Trong thời gian này, ngươi có thể tự do hoạt động bên ngoài.”

“Nhưng nhớ kỹ hai điều này.”

Lý Thanh nghiêm túc nói:

“Thứ nhất, tuyệt đối không được tiếp cận bất kỳ tòa thành nào của nhân loại, thậm chí ngay cả đến gần cũng không được!”

“Thứ hai, không trêu chọc những dị thú mà ngươi không thể đối phó. Nếu gặp phải đối thủ quá mạnh, hãy chạy ngay lập tức!”

Lời dặn dò này không phải dư thừa, nhất là điều thứ nhất—khi nói đến đây, sắc mặt hắn vô cùng nghiêm túc.

Bây giờ, Thùng Cơm thực lực đã rất mạnh, nhưng thế giới này có quá nhiều điều mà nó vẫn chưa thể hiểu hết.

Nhị Giai Trung Kỳ, thậm chí gần như đạt đến Nhị Giai Hậu Kỳ, có lẽ có thể hoành hành một phương, nhưng đừng quên rằng thế giới này từng có tu sĩ tồn tại.

Chỉ cần nhìn vào Thu Sơn Vực, nơi đây vẫn còn tàn dư của một tổ chức từng được Kết Đan kỳ tu sĩ sáng lập – Huyết Liên Giáo!

Có thể do ảnh hưởng từ thời đại mạt pháp, ngay cả tu sĩ Kết Đan Kỳ cũng có thể bị rơi khỏi cảnh giới của mình.

Nhưng Lý Thanh tin tưởng một điều—cường giả đích thực sẽ không dễ dàng bị hoàn cảnh trói buộc.

Người từng có thể Kết Đan, cho dù đang ở thời đại mạt pháp, cũng tuyệt đối không đơn giản!

“Ngao ngao! Ngao rống!”

Thùng Cơm gầm lên hai tiếng, coi như đáp lại yêu cầu của Lý Thanh.

Quanh năm chỉ quanh quẩn trong ngực thú túi, hoặc nằm ngủ trong động phủ của Lý Thanh, đã tính trong người nó dường như cũng sắp bị mai một.

Nếu không được tự do tung hoành, hưởng thụ cảm giác như một vị vua của núi rừng, chỉ e rằng Thùng Cơm cũng có ý kiến.

Nghे tiếng gầm thét đầy hào hứng, Lý Thanh chỉ biết bất đắc dĩ lắc đầu. Sau đó, hắn thoải mái ngồi lên lưng Thùng Cơm, ánh mắt nhìn về phương xa.

“Trước tiên tìm một nơi yên tĩnh để ẩn tu đã, còn lại không cần quan tâm. Khi tìm được chỗ thích hợp, người có thể tự do hoạt động.”

Nói đoạn, hắn vừa gãi gãi cái đầu lông xù cực đại của Thùng Cơm.

Phanh!

Nhận được mệnh lệnh, Thùng Cơm lập tức lao đi, tốc độ nhanh đến mức không thể tin nổi.

Nếu nói nhanh như điện chớp cũng chưa đủ để hình dung, bởi lẽ nó đã gần chạm tới Nhị Giai Hậu Kỳ yêu thú!

Ở Cực Dạ Thế Giới, thuộc thuộc địa Bắc Bộ của Thu Sơn Vực, nơi giáp ranh với Hắc Phong Vực, lại có một đoàn thương nhân đang di chuyển!

Đặc biệt là, bọn họ sử dụng một loài dị thú độc giác trâu để kéo hàng hóa!

Không giống như các dị thú hung bạo khác, loài trâu này vô cùng ngoan ngoãn, chẳng có chút nào hung lệ hay điên cuồng.

“Người đừng nói, Huyết Liên Giáo thuần dưỡng đám độc giác trâu này quả thực rất có kỹ thuật. Chúng hiền lành đến mức chẳng có chút ý định làm hại ai.”

Chương 986

DTV EBOOK

“Hắc, chẳng qua chỉ là một chút xảo thuật nhỏ thôi. Bây giờ Miêu Minh Chủ và Tích Sơn Đại Nhân đều đã đến bước ngoặt quan trọng, bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn khí huyết Võ Đạo Đường đến đây!”

“Nếu thực sự là như vậy, thực lực của Võ Minh sẽ chưa từng có cường đại đến thế, tuyệt đối có thể cùng Huyết Liên Giáo đứng ngang hàng!”

Khi nghe đến câu “bình đẳng ở chung”, không ít khí huyết võ giả trong đoàn có chút mất tự nhiên.

Rõ ràng, với bọn họ, bốn chữ này chỉ là một giấc mộng xa vời.

“Ai... được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm vào chuyện vận chuyển hàng đi.”

“Chỉ cần trên đường không xảy ra sai lầm, cứ an tâm đưa hàng đến Bảo Liên Thành là được.”

Có người cố tình lái sang chuyện khác, không muốn bàn thêm về chủ đề này.

Nhưng vẫn có kẻ lắm bâm:

“Hừ, nghe nói trước đây Võ Minh từng có một người hộ đạo cường đại, nhưng đến giờ vẫn không thấy xuất hiện.”

“Nói vậy thôi...”

“Sao? Người không tin? Lâm Đại Nhân đang ở trong đoàn đội này đây! Nghe đồn người hộ đạo kia chính là sư phụ của Lâm Đại Nhân và Tích Sơn Đại Nhân!”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của tất cả võ giả trong thương đội đồng loạt dồn về một chiếc xe bò chở hàng hóa.

Trên chiếc xe ấy, có một thân ảnh thon dài, ngồi xếp bằng, toàn thân được mũ rộng vành và áo tơi bao phủ, hoàn toàn không thấy rõ khuôn mặt.

“Đi đường đi, nói ít chuyện vớ vẩn đi.”

Một giọng nói trầm thấp, lạnh nhạt nhưng lại đầy sức hút vang lên từ phía mũ rộng vành.

Tuy nhiên, từ bóng dáng bên trong chiếc áo tơ dày đặc ấy, có thể thấy một đôi tay đầy lông xù, trông hết như móng mèo, đang nắm chặt dây cương.

Chỉ một chi tiết nhỏ này cũng đủ chứng tỏ người này có tâm sự rất lớn.

Đi thêm một đoạn đường, người này chậm rãi giơ tay, dùng móng vuốt hơi vén chiếc mũ rộng vành lên.

Ngay lập tức, lộ ra một gương mặt xinh đẹp.

Chỉ có điều, trên đầu nàng, mọc ra một đôi tai mèo!

Ánh mắt nàng lóe lên một tia hoài niệm, khẽ hít mũi một cái, rồi lại kéo mũ xuống, che đi biểu cảm trên gương mặt.

Nàng thì thào trong lòng:

“Sư phụ, đã nhiều năm trôi qua... Người rút cuộc đã đi đâu?”

Cả thương đội chìm vào sự im lặng.

Cái gọi là “người hộ đạo”, theo quan điểm của bọn họ, có lẽ chỉ là một truyền thuyết hoang đường mà thôi.

Thu Sơn Vực, trong một ngọn núi hoang vu nào đó.

Lý Thanh mở ra một hang động đơn sơ, sau đó bắt đầu tu luyện Hồn Đan Chi Pháp giữa lòng núi vắng vẻ, nơi chẳng có dấu chân người.

Trước đây, hắn từng thử tu luyện nhiều lần, sâu sắc nhận ra rằng bí pháp mà Võ Nguyên tiền bối truyền thụ khó khăn đến nhường nào. Nó tuyệt đối không phải là thứ có thể thành công trong một lần.

“Tê!”

Trong động quật tối đen như mực, Lý Thanh hít sâu một hơi, hơi lạnh len vào từng tế bào.

Ngay sau đó, một luồng Linh Âm êm tai vang vọng khắp không gian, nương theo sự thúc động của Dưỡng Hồn Linh,

cơn đau đón quận thắt từ thần hồn hấn cũng nhanh chóng dịu lại.

“Thật khó tưởng tượng ngày đó Võ Nguyên tiền bối đã kiên trì thế nào. Cho dù ta có Dưỡng Hồn Linh hỗ trợ, cũng chỉ miễn cưỡng chịu đựng được cơn đau kịch liệt này.”

Sắc mặt Lý Thanh trắng bệch, trong mắt tràn đầy sự mệt mỏi và yếu ớt.

Cơn đau do thần hồn tổn thương còn khủng khiếp hơn nhiều so với đau đón thể xác. Loại trải nghiệm này giống như có vô số lưỡi dao sắc bén cắt vào tận sâu linh hồn, khiến người thường khó lòng chịu nổi.

Đây cũng chính là lý do vì sao trong tu hành giới, rất hiếm có người chủ tu thần hồn. So với thể tu, hồn tu lại càng ít gặp hơn nhiều.

Ít nhất cho đến bây giờ, Lý Thanh vẫn chưa từng thấy qua bất kỳ một vị hồn tu nào.

Đợi đến khi Linh Âm dần tan biến, hấn thở dài một hơi.

“Haizz, tiếp tục thôi.”

Hấn từng tu luyện qua Ngưng Hồn Trảm, nếu phải phân cấp mức độ đau đón, thì Ngưng Hồn Trảm chỉ ở mức ba, trong khi Hồn Đan Chi Pháp chỉ ít phải ở mức sáu, thậm chí còn cao hơn nữa!

Bản chất của Hồn Đan Chi Pháp là chủ động phân tách thần hồn của bản thân, sau đó ngưng tụ thành một viên Hồn Đan.

Chỉ riêng bước đầu tiên này đã vô cùng gian nan. Cảm giác bị xé rách thần hồn quả thực đủ khiến người ta run sợ.

Người nào có thể chịu nổi loại thống khổ này chứ?

Nếu không có Dưỡng Hồn Linh, Lý Thanh chắc chắn sẽ không đại đột lựa chọn tu luyện bí thuật này.

Nhưng một khi đã quyết định, thì không có lý do gì để lùi bước.

Vậy là, giữa động quật tối đen như mực, Lý Thanh tiếp tục thử thách giới hạn chịu đựng của bản thân.

Nếu có ai vô tình đi ngang qua ngọn núi hoang này, chắc chắn sẽ cảm thấy rợn tóc gáy.

Bởi từ sâu trong lòng núi, từng tràng gào thét đau đớn vang lên, theo sau đó lại là những âm thanh Linh Âm êm tai.

Chương 987

DTV EBOOK

Tiếng gào thét thể lương cùng Linh Âm hòa vào nhau, tạo nên một khung cảnh quỷ dị đến rợn người, như thể có một ác hồn nào đó đang trú ngụ trong lòng núi.

Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt đã vài tháng trôi đi.

Trong khoảng thời gian này, Thùng Cơm cũng từng trở lại một lần.

Trong miệng nó ngậm theo một con dị thú dữ tợn, thân dài, toàn thân phủ kín lân phiến màu đỏ sẫm.

Nó trực tiếp nằm xuống dưới chân ngọn núi, nhai nuốt con dị thú một cách ngon lành. Ngay cả xương cốt cũng bị nghiền nát nuốt xuống, không chừa lại thứ gì.

“Rống!”

Khi đã ăn xong, Thùng Cơm ngồi lại chân núi một lúc để tiêu hóa hết thủy sức mạnh mà nó vừa hấp thu.

Mỗi khi nghỉ ngơi xong, nó lại ngược nhìn ngọn núi một hồi, sau đó tiếp tục lao ra ngoài săn mồi.

Dưới quá trình săn giết không ngừng nghỉ, sát khí trên người nó càng ngày càng nồng đậm.

Thân thể khổng lồ, bộ lông vốn có màu hổ phách dần dần biến thành sắc đen, trong khi các vằn đen trên thân lại chuyển sang đỏ sẫm.

Màu đỏ thẫm và sắc đen đan xen!

Bây giờ, ngoại hình của Thùng Cơm đã dần dần giống một con dị thú khát máu đến từ cực dạ thế giới.

Thu Sơn Vực - Bảo Liên Thành

Cái tên nghe có vẻ mỹ lệ, nhưng tòa thành trì hùng vĩ này không hề có một chút bảo quang hay châu khí nào. Ngược lại, bầu không khí nơi đây vô cùng âm trầm lạnh lẽo.

Tường thành đã nhiều năm không được tu sửa, nhưng thực tế cũng chẳng cần phải sửa.

Bởi tòa thành này chính là tổng đàn của Huyết Liên Giáo.

Và trong toàn bộ Thu Sơn Vực, Huyết Liên Giáo chính là bá chủ tuyệt đối.

Tường thành tồn tại hay không, cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ là một món trang trí mà thôi!

Tại tổng đàn Huyết Liên Giáo, không khí căng thẳng hơn bao giờ hết.

“Ha ha, Lâm Hộ Pháp, lần này hàng ngươi mang về chất lượng kém quá! Đều là một đám Nhất giai dị thú, ngay cả Nhị giai dị thú cũng hiếm thấy.”

Một lão giả mặc áo bào đen, ngồi tựa lưng trên đài sen màu đen, cười nhạt mà nói.

Trên áo bào đen có một dấu ấn hoa sen huyết sắc, nổi bật mà quỷ dị.

Ở phía đối diện, Lâm Hộ Pháp, một nữ tử với đôi tai mèo sắc nhọn, lạnh lùng đáp lời:

“Chu Trưởng Lão, dị thú trong Hắc Phong Vực không dễ săn giết. Cây yêu thụ quỷ dị kia ngày càng lớn mạnh, không biết đã nuốt chừng bao nhiêu dị thú trong những năm qua.”

Nghe vậy, Chu Trưởng Lão lập tức ngồi thẳng dậy, sắc mặt thoáng trầm xuống.

Lão biết rõ cây liễu yêu quái khổng lồ kia.

Nó có thể che khuất cả bầu trời, từ xa trông lại chẳng khác nào một ngọn núi sừng sững trên bình nguyên.

Ngay cả lão, một tu tiên giả từng sống sót từ thời ánh nắng, cũng cảm thấy kinh hãi khi nhắc đến cây liễu kia.

“Lời ngươi nói có lý, nhưng số dị thú ngươi mang về ngày càng ít, ta cũng khó lòng bàn giao với Giáo Chủ.”

Chu Trưởng Lão cau mày, giọng nói nặng nề hơn hẳn.

Trong con ngươi của Lâm Cảnh lóe lên một tia lạnh lẽo, nhưng nàng vẫn cúi đầu, cẩn thận đáp:

“Vậy thì mời Chu Trưởng Lão gánh vác giúp ta một phần trách nhiệm.”

Nghe vậy, Chu Trưởng Lão cười lạnh, giọng điệu thâm trầm:

“Ha ha ha, gánh vác? Nếu Giáo Chủ truy cứu trách nhiệm, lão phu có thể chịu nổi sao?”

Vừa nói, lão nhàn nhã giơ tay gõ nhẹ lên hoa sen ẩn bên cạnh, từng tiếng vang thanh thúy và có tiết tấu vang lên trong không gian.

Lâm Cảnh cảm nhận được ánh mắt dò xét của đối phương, trong mắt nàng lóe lên một tia do dự, nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi đưa bàn tay giống như vuốt mèo ra.

Thấy cảnh này, nếp nhăn trên gương mặt già nua của Chu Trưởng Lão cũng giãn ra đôi chút.

Lão chậm rãi nghiêng người về phía trước. Ngay sau đó, từ sau lưng lão, một con bạch xà dài thượt chậm chậm bò ra.

Bạch xà trườn qua vai của Chu Trưởng Lão, trườn dài trên mặt đất tiến về phía trước, cuối cùng quấn quanh người Lâm Cảnh.

Thân thể con rắn dài đến mức không thể nhìn thấy đuôi, dường như nó vẫn còn ẩn nấp trong áo bào của Chu Trưởng Lão.

Lưỡi rắn liên tục thò ra thụt vào, sau đó bất ngờ há miệng, hung hăng cắn xuống tay Lâm Cảnh.

“Hừ!”

Lâm Cảnh rên lên một tiếng đau đớn, răng nanh nghiền chặt môi dưới, gương mặt nhanh chóng mất đi huyết sắc.

Lúc này, trên khuôn mặt Chu Trưởng Lão lại hiện lên vẻ hưởng thụ.

Một lúc lâu sau, con bạch xà cuối cùng cũng buông lỏng hàm răng, chậm rãi rút lui. Trên răng nanh của nó vẫn còn dính vệt máu đỏ thẫm.

Khi bạch xà trườn trở lại vào trong áo bào, Chu Trưởng Lão lúc này mới liếm môi, giọng điệu hài lòng:

“Vẫn là huyết dịch của các võ giả khí huyết mạnh mẽ này ngon nhất, ha ha! Lâm Hộ Pháp, người có thể rời đi. Chuyện

lần này, bản trưởng lão sẽ gánh vác giúp ngươi.”

Sắc mặt tái nhợt, Lâm Cảnh không nói gì, chỉ lặng lẽ xoay người, lão đảo rời khỏi tổng đàn Huyết Liên Giáo.

Chương 988

DTV EBOOK

Sau khi bóng dáng Lâm Cảnh biến mất, Chu Trưởng Lão khẽ nhắm mắt, trên mặt lộ ra vẻ dư vị vô tận.

“Thật muốn nuôi một nhóm huyết nô chuyên tu hành khí huyết Võ Đạo a...”

Lão khẽ than, lẩm bẩm với vẻ bất mãn:

“Thật không hiểu nổi Giáo Chủ đang lo lắng điều gì! Không những không cho phép tranh đấu với Võ Minh, mà còn cấm chỉ việc tu hành khí huyết Võ Đạo trong thành!”

“Hừ! Thật sự là nhìn không thấu mà!”

Chu Trưởng Lão chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt tiếc nuối, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve con bạch xà vẫn đang cuộn tròn quanh thân.

Bên trong Bảo Liên Thành.

Nhìn thấy Lâm Cảnh rời khỏi tổng đàn Huyết Liên Giáo, đám võ giả hành thương lập tức xúm lại.

“Lâm đại nhân, người không sao chứ? Chu Trưởng Lão có làm khó dễ gì không?”

“Huyết Liên Giáo không gây phiền phức cho người chứ?”

Lâm Cảnh đội một chiếc mũ rộng vành, khẽ lắc đầu:

“Không có, mọi chuyện đều ổn cả. Chúng ta rời đi thôi.”

Nghे vậy, mọi người xung quanh thở phào nhẹ nhõm, trên mặt hiện lên sự vui mừng.

“Vây thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi!”

“Chúng ta mua ít đồ rồi trở về thôi, xem ra Huyết Liên Giáo cũng không quá khó nói chuyện.”

“Đúng vậy! Biết đâu sau khi trở về, Miêu Minh Chủ cùng Tích Sơn Hộ Pháp có thể mở ra Khí Huyết Võ Đạo Đường mới!”

Những tiếng nói vui vẻ và đầy hy vọng vang lên bên tai, khiến gương mặt ân trong mũ rộng vành của Lâm Cảnh dần dần trở nên ôn hòa.

Nàng khẽ vuốt nhẹ vết thương trên cổ tay, trầm nghĩ:

“Tất cả đều đáng giá.”

Đối với khí huyết võ giả, khí huyết chính là căn nguyên của sức mạnh, là nền tảng của con đường Võ Đạo.

Thế nhưng, chỉ trong khoảnh khắc vừa rồi, nửa năm khổ tu của nàng suýt chút nữa bị hủy hoại hoàn toàn.

Nếu gặp phải chuyện này nhiều lần hơn, dù là võ giả khí huyết cũng không thể chịu đựng nổi. Khi nguyên khí hao tổn quá mức, kết cục sẽ là võ đạo căn cơ sụp đổ.

Trong lòng nàng, một tia kiên định bùng lên, nhẹ giọng trầm thì:

“Miêu Minh Chủ, Tích Sơn sư huynh, nhất định phải thành công...”

Lâm Cảnh không nói ra chuyện nàng vừa trải qua, chỉ lặng lẽ giấu nó trong lòng.

Nàng hiểu rất rõ, nếu để người của Võ Minh biết chuyện này, chỉ e một trận hỗn loạn là điều không thể tránh khỏi.

Gió lạnh thổi qua, thân thể Lâm Cảnh dường như càng trở nên yếu ớt hơn.

Bên ngoài Bảo Liên Thành, đoàn thương đội của Võ Minh tiếp tục lên đường trở về Hắc Phong Vực.

Quãng đường phía trước vẫn còn dài dằng dặc, nhưng cũng may, hiện tại dị thú trong Thu Sơn Vực gần như đã bị Huyết Liên Giáo săn giết gần hết, nên họ cũng không cần lo lắng quá nhiều về sự an toàn trên đường đi.

Đang lúc cả đoàn vừa đi vừa trò chuyện rôm rả, đột nhiên có một võ giả tinh mắt hét lớn:

“Mau nhìn! Phía trước có một con dị thú!”

Lời này vừa dứt, ánh mắt của tất cả mọi người đều lập tức sáng lên, đồng loạt nhìn về phía trước.

Dị thú đồng nghĩa với tài phú.

Đối với người của Võ Minh, mỗi năm đều phải nộp một lượng lớn dị thú vật liệu cho Huyết Liên Giáo, đây là một gánh nặng vô cùng lớn.

Nếu như bây giờ có thể săn giết một con dị thú, thì đúng là cơ hội hiếm có khó tìm!

Dù là Xích Tinh hay vật liệu trên thân dị thú, tất cả đều là những thứ cực kỳ hữu dụng.

Nhưng đúng lúc mọi người đang mừng rỡ, Lâm Cảnh bỗng đứng bật dậy, trầm giọng quát:

“Đi mau! Con dị thú này không phải thứ chúng ta có thể chọc vào!”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía trước, chỉ thấy trên một tảng đá lớn, một con cự hổ toàn thân nhuốm đầy huyết dịch đang lặng lẽ quay đầu lại.

Khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, Lâm Cảnh lập tức nín thở, toàn bộ lông trên tai mèo cũng dựng đứng cả lên, tựa như đang đối mặt với thiên địch.

Không chỉ có nàng, ngay cả những con độc giác trâu kéo xe cũng run rẩy dữ dội, gần như không thể di chuyển.

Tất cả võ giả trong đoàn đều sững sờ tại chỗ, nội tâm hoảng loạn tột độ.

Bọn họ hiểu rất rõ ý nghĩa của tình huống này—

Con dị thú kia quá mức cường đại!

Chỉ cần một cú vỗ, cả đoàn bọn họ đều sẽ bị xé nát!

Có người kinh hãi thốt lên:

“Làm sao có thể? Huyết Liên Giáo đã làm gì? Sao trong Hắc Phong Vực vẫn còn một con dị thú mạnh như thế?”

“Bớt nói nhảm! Chạy nhanh lên!”

“Chết tiệt! Đám độc giác trâu này bị dọa đến mức không thể động dậy!”

Sự lạnh lẽo lan tràn khắp toàn bộ đoàn người, tất cả đều cảm thấy tay chân tê dại, tim đập loạn nhịp, một nỗi tuyệt vọng

dâng lên trong lòng.

Bị một con dị thú cường đại như thế nhìn trúng, kết cục của bọn họ sẽ thảm khốc ra sao?

Lâm Cảnh cắn chặt môi dưới, ánh mắt khóa chặt vào con cự hồ toàn thân nhuốm máu, từng bước tiến lên đầy gian nan.

“Chết tiệt... Ta đã hao tổn quá nhiều khí huyết, căn bản không thể chống đỡ nổi con cự hồ này.”

Chương 989

DTV EBOOK

Nàng nắm chặt nắm tay, sắc mặt lập tức trở nên xám ngắt, trong đầu đã có thể tưởng tượng ra kết cục của chính mình.

Ngay lúc nàng sắp hét lên, ra lệnh cho mọi người tự cứu lấy bản thân, một chuyện không thể tưởng tượng nổi đã xảy ra.

Con dị thú khủng bố kia...

... Vậy mà không hề tấn công bọn họ!

Ngược lại, nó xoay người rời đi!

Thậm chí còn không thèm liếc bọn họ thêm một lần!

Một khoảng lặng chết chóc bao trùm cả đoàn người.

Tất cả đều đứng như trời trồng, trong đầu vang lên một câu hỏi duy nhất—

“Nó... cứ thế rời đi?”

Trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ khó tin, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc. Con dị thú hung lệ, sát khí ngập trời kia vậy mà xoay người rời đi, thậm chí còn chẳng thèm để bọn họ vào mắt.

Trong phút chốc, vô số người đều hoài nghi liệu mình có đang nhìn lầm hay không.

Ở Cực Dạ thế giới, mỗi con dị thú đều vô cùng hung tàn và điên cuồng. Một khi phát hiện huyết thực, bất kể tình huống ra sao, chúng đều sẽ lao vào chém giết mà không chút do dự.

Thế nhưng, con dị thú vừa rời rõ ràng là đã khát máu thành tính, vậy mà khi nhìn thấy bọn họ, lại hoàn toàn thờ ơ, chẳng có chút ý định cắn nuốt hay tấn công.

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Chẳng lẽ ta bị trúng huyền độc sao?”

“Hay là Huyết Liên Giáo lại làm ra thứ gì mới, khiến những con Độc Giác Ngưu này không dám tấn công chúng ta như

bình thường?”

Lời suy đoán này thực ra không có bao nhiêu sức thuyết phục. Tất cả mọi người tận mắt chứng kiến, trên thân con dị thú đỏ thẫm kia dính đầy vết máu loang lổ, toát ra sát khí đáng sợ đến cực điểm.

Một con quái vật như vậy mà lại không có hứng thú với huyết thực?

Đúng là trò đùa lớn nhất thiên hạ!

Ngay cả Độc Giác Ngưu mà bọn họ đang cười cũng run lên bần bật, mãi đến khi được thương đội võ phu trấn an, mới dần dần bình tĩnh lại.

Bất quá, Lâm Cảnh là người đầu tiên phản ứng, dù vậy, sắc mặt nàng vẫn tái nhợt như cũ, không chút huyết sắc. Giọng nói có phần suy yếu nhưng kiên quyết ra lệnh: “Mau rời đi ngay! Nếu con dị thú kia quay lại thì sẽ rất phiền phức. Bớt được chuyện nào hay chuyện đó, tránh để xảy ra bất trắc.”

Theo lệnh của nàng, toàn bộ thương đội lập tức tiếp tục hành trình, tiến về phương Bắc.

Thời gian chậm chậm trôi qua, ở Đại Hoang vực này, khái niệm thời gian gần như không tồn tại.

Còn trong lòng núi, Lý Thanh vẫn đang bế quan tu luyện Hồn Đan bí pháp. Trong khoảng thời gian này, hắn chỉ cảm thấy bản thân đang đứng bên bờ vực sụp đổ.

Tu luyện Hồn Đan khiến thần hồn hắn đau đớn đến tột cùng, mỗi lần truyền công pháp đều giống như chịu cực hình tra tấn. Có lúc, khi linh đăng hơi chậm lại một chút, hắn còn cảm giác đầu óc như bị hàng ngàn hàng vạn mũi kim đâm xuyên.

Lý Thanh thậm chí không nhớ nổi mình đã thúc giục dưỡng hồn linh bao nhiêu lần. Tóm lại, giờ phút này pháp lực trong cơ thể hắn đã cạn kiệt đến mức gần như khô kiệt.

Có thể tưởng tượng được hắn đã trải qua một trận tu luyện gian khổ đến nhường nào.

“Linh linh linh~”

Trong động quật lạnh lẽo, một trận linh âm du dương vang lên. Lý Thanh rốt cuộc không chịu nổi nữa, vội thu hồi linh đăng, rồi cứ thế ngã nằm trên vách đá băng lãnh.

Bốn bề tối tăm mịt mù, hàn ý tràn ngập.

“Mặc dù chưa thể luyện thành Hồn Đan, nhưng cũng xem như có chút thu hoạch.”

Lý Thanh vừa xoa mi tâm vừa lẩm bẩm, sau đó đứng dậy, về mặt mang theo vài phần cảm thán.

Sau khoảng thời gian dài khổ tu, lực lượng thần hồn của hắn lại mơ hồ tăng thêm một đoạn. Hiện tại đã gần chạm tới cấp độ Kết Đan kỳ tu sĩ.

Ban đầu, dưỡng hồn linh có tác dụng quá nhỏ đối với thần thức của hắn. Mỗi lần tế luyện, biên độ gia tăng thần thức gần như chẳng đáng kể.

Thế nhưng, khi thần hồn hắn bị dày vò đến cực hạn, dưỡng hồn linh không chỉ giúp chữa trị thương tổn, mà còn khiến thần thức của hắn có bước tiến rõ ràng.

Cường độ thần hồn vốn đã vượt xa tu sĩ cùng giai, hiện giờ lực lượng thần thức cường đại của hắn thậm chí có thể sánh ngang với Kết Đan kỳ tu sĩ. Chỉ ít thì khoảng cách giữa hai bên cũng có thể coi như không đáng kể.

“Nếu có thêm vài năm nữa, ta có thể thành công phân ra một phần lực lượng thần hồn.”

Lý Thanh thở dài, chậm rãi bò dậy, đi ra khỏi hang động.

Hắn không tiếp tục tu luyện, bởi vì pháp lực trong cơ thể tiêu hao quá lớn, đã không thể thôi động dưỡng hồn linh thêm nữa.

Hắn dự định quay về động phủ của mình tại Nam Dương linh phong, an tĩnh điều tức, khôi phục linh lực.

Về mặt hắn cực kỳ tiêu tụy, đôi mắt híp lại dò xét bốn phía.

Đúng lúc này, một con cự hổ khổng lồ toàn thân loang lổ vết máu bất ngờ lao vọt ra từ bóng tối.

Chương 990

DTV EBOOK

Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của Thùng Cơm, Lý Thanh bật cười, mắng một câu: “Người cái tên ngốc này, còn biết đường trở về à?”

“Ngao rống!”

Thùng Cơm lao tới, mỗi bước nhảy vọt đều vượt qua hơn mười trượng, chỉ trong chớp mắt đã đến trước mặt Lý Thanh.

“Ngao ngao!”

Trên người nó vẫn còn khí tức hung sát, vậy mà lại cọ đầu vào vai hắn, bộ dáng vô cùng thân thiết.

Hành động này hoàn toàn không hợp với vẻ ngoài dữ tợn của nó.

“Người nói người gặp người khác?”

Lý Thanh khẽ vuốt cằm, trầm ngâm: “Cũng không có gì lạ. Thu Sơn Vực chính là địa bàn của huyết liên giáo, có người xuất hiện cũng không phải chuyện gì quá bất thường.”

Lý Thanh vỗ vỗ cái đầu to của nó, sau đó đem mọi chuyện ném ra sau đầu.

Đừng nhìn bộ dạng Thùng Cơm lúc này toàn thân nồng nặc mùi máu tanh, thực tế Lý Thanh biết rõ, tên ngốc này một chút thương tổn cũng không có, trên người nó dính đầy vết máu nhưng đều là của những con dị thú khác.

“Đi thôi, trở về khôi phục linh lực, điều tức một phen.”

Nói xong, Lý Thanh trực tiếp vận dụng lực lượng cường đại, lôi kéo Thùng Cơm rồi bắt đầu xuyên qua lưỡng giới.

Không thể không nói, trong khoảng thời gian này Thùng Cơm biến hóa rất lớn. Khí tức toàn thân nó ngày càng ngưng luyện, từng đường nét hỏ khu rõ ràng lộ ra sức mạnh khủng bố.

Dù Lý Thanh đã tu luyện Phạm Vương Chân Thể, nhưng trong lúc nhất thời vẫn không thể lay chuyển được thân thể của Thùng Com. Chỉ có thể nói, với tư cách yêu thú, nội tình của nó thực sự rất thâm hậu.

Thêm vào đó, trong suốt khoảng thời gian điên cuồng tàn sát dị thú, năng lượng trong cơ thể nó đã đạt tới cực hạn.

Không cần nghĩ nhiều, chỉ cần vừa trở về Đại Hoang Vực, trong hoàn cảnh linh khí nồng đậm của Nam Dương Linh Phong, Thùng Com nhất định có thể tấn cấp, trở thành yêu thú Nhị giai hậu kỳ cường đại!

Hoàn cảnh bốn phía như sóng nước lưu chuyển, sáng tối chập chờn luân phiên.

Đợi đến khi Lý Thanh mở mắt ra lần nữa, hắn đã quay trở lại động phủ.

Cảm nhận linh khí thiên địa tràn ngập khắp xung quanh, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười vui sướng.

Ngay khi hắn chuẩn bị ngồi xuống điều tức, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một luồng khí tức chấn động kinh người!

Oanh!

Bốn phía linh khí nồng đậm lập tức bị một cỗ lực lượng nào đó dẫn dắt, giống như hóa thành lũ lớn điên cuồng đổ về động phủ.

Chính xác hơn, là toàn bộ đang đổ dồn về phía thân thể của Thùng Com!

Không sai, Thùng Com đang tấn cấp!

Từ Nhị giai trung kỳ bước lên Nhị giai hậu kỳ, theo sát Lý Thanh, không chút nào bị bỏ lại phía sau!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lý Thanh lập tức hành động. Hắn nhanh chóng lấy từ góc bí mật trong động phủ ra mấy khối linh thạch trung phẩm.

Nắm chặt hai khối linh thạch trong tay, hắn điên cuồng hấp thu linh lực, đồng thời nhanh chóng bày ra một tầng cấm chế cách âm, cố gắng che giấu động tĩnh đột phá của Thùng Com.

Đương nhiên, loại cấm chế này cũng chỉ miễn cưỡng che giấu được phần nào khí tức, còn về lượng linh khí khổng lồ đang tụ hội thì hoàn toàn không cách nào che lấp được.

Cảnh tượng này, cuối cùng vẫn sẽ rơi vào mắt những kẻ có tâm quan sát.

Nhưng đối với điều này, Lý Thanh lại chẳng mảy may để tâm.

Những kẻ thuê động phủ tại Nam Dương Linh Phong, phần lớn đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Người duy nhất đạt tới Kết Đan kỳ là Thẩm Ngưng Băng.

Cho nên dù có kinh động đến ai đi nữa, hắn cũng không quá bận lòng. Chỉ cần là Trúc Cơ kỳ tu sĩ, hắn tin tưởng mình có thể dễ dàng nghiền ép!

Bên ngoài động phủ.

“Thật khủng khiếp! Đây là linh khí triều tịch sao? Có người đang đột phá?”

“Khí tức cường đại thế này, chẳng lẽ có bảo vật nào đó sắp xuất thế?”

“Linh khí dao động từ một động phủ nào đó... có khi nào là một đại sư luyện chế Cực phẩm pháp khí, hơn nữa còn một hơi luyện thành vài kiện!?”

Mọi người đều bàn tán sôi nổi.

Nhưng Lý Thanh lại không quan tâm người bên ngoài nghĩ gì. Nhân lúc Thùng Cơm đột phá dẫn động linh khí thiên địa, hắn liền nhân cơ hội hấp thu linh khí, cấp tốc khôi phục chân nguyên trong cơ thể!

Cứ như vậy, một ngày một đêm lặng lẽ trôi qua.

Lúc này, quá trình đột phá của Thùng Cơm rốt cuộc cũng đi đến hồi kết.

Đợi đến khi dòng lũ linh khí dần dần ổn định lại, Lý Thanh kinh ngạc phát hiện, linh khí trong động phủ của hắn vậy mà xuất hiện một khoảng trống ngấn ngủ!

“Rống—!”

Một tiếng hô gầm mạnh mẽ vang lên từ trong động phủ.

Thùng Cơm đã thành công đột phá!

Thân thể của nó không có thay đổi quá lớn, nhưng lại trở nên
săn chắc và tinh luyện hơn rất nhiều.

Những vết máu loang lổ từng bám trên bộ lông của nó lúc
trước, giờ đây đã hoàn toàn sạch sẽ.

Lông hổ trên người Thùng Cơm bây giờ đã hoàn toàn chuyển
hóa thành hai màu đỏ sậm và đen, giống hệt như đôi mắt dị sắc
của nó—một bên đỏ, một bên đen.

Chương 991

DTV EBOOK

Lý Thanh nhìn thấy liền cười tủm tỉm, vỗ vỗ đầu nó, nói:

“Người tuy có huyết mạch Hắc Sát Hồ, nhưng giờ nhìn lại, đã chẳng còn chút nào giống chúng nữa rồi.”

Tại Cực Dạ thế giới, hắn đã chờ đợi gần một năm.

Nhưng ở Đại Hoang Vực, thời gian mới chỉ trôi qua bốn tháng.

Dùng thần thức dò xét bên ngoài động phủ, xác định không có bất kỳ truyền tin nào bất thường, Lý Thanh lập tức hiểu rằng bốn tháng qua không có chuyện gì lớn xảy ra.

Nếu có, thì ngoài động phủ của hắn chắc chắn đã có không ít phong thư truyền tin đến tìm hắn rồi.

Không nán lại thêm lâu, sau khi khôi phục toàn bộ pháp lực trong cơ thể, Lý Thanh lại một lần nữa mang theo Thùng Cơm quay về Cực Dạ thế giới.

Chờ đợi hắn phía trước, lại là một trận tu hành gian khổ!

Trong chớp mắt, lại hai năm nữa trôi qua ở Cực Dạ Thế Giới.

Tính cả trước đó, Lý Thanh đã ở Cực Dạ Thế Giới tổng cộng ba năm!

Ba năm qua, hắn không ngừng khổ luyện Hồn Đan Chi Pháp, hoàn toàn đắm chìm trong nỗi đau đớn khi thần hồn bị xé rách.

Nếu không có Dưỡng Hồn Linh, hắn tin rằng bản thân chắc chắn đã rơi vào trạng thái điên loạn.

Thời khắc nào cũng phải chịu đựng nỗi đau kịch liệt từ thần hồn, loại tra tấn này chỉ cần nghĩ lại thôi cũng đủ khiến tim hắn đập nhanh.

Trong thoáng chốc, Lý Thanh không khỏi nhớ đến tiền bối Võ Nguyên. Khi trước, không có Dưỡng Hồn Linh, tiền bối ấy đã phải dùng loại nghị lực kinh khủng nào để chống đỡ đây?

“Dù ta có Dưỡng Hồn Linh mà vẫn rơi vào tình cảnh này, tiền bối Võ Nguyên quả thật là một nhân vật đáng kính!”

Nói rồi, hắn chậm rãi nhắm mắt lại.

Mấy năm qua, hắn thu hoạch không ít. Từ việc chắt vớt nhập môn ban đầu, đến nay cuối cùng đã đạt được thành tựu nhất định!

Không sai, bước đầu tiên trong việc tu luyện Hồn Đan Chi Pháp chính là chia tách thần hồn, hắn cuối cùng cũng làm được.

Trong thức hải của Lý Thanh, thần hồn của hắn đã bị chia thành hai phần, một chủ hồn và một phó hồn. Điều đáng kinh ngạc là, dù ở trạng thái này, hắn vẫn không bị tinh thần sụp đổ hay phân liệt, quả thực là một kỳ tích.

Bước thứ hai, chính là lấy một phần nhỏ của thần hồn bị chia cắt để ngưng tụ thành Hồn Đan!

Hít sâu điều tức một chút, Lý Thanh bắt đầu thử nghiệm cô đọng Hồn Đan từ thần hồn của chính mình.

Tâm niệm vừa động, hắn có thể cảm nhận được phần thần hồn tách ra đang nhẹ nhàng rung động.

Ngay sau đó, luồng thần hồn nhỏ này trong thức hải của hắn bắt đầu co rút lại.

Trước Nguyên Anh kỳ, thần hồn của tu sĩ có hình nhưng không có chất. Đây là một sự thật hiển nhiên.

Chỉ khi đạt đến Nguyên Anh kỳ, thần hồn mới có thể hòa hợp với Nguyên Anh, từ đó triệt để hợp nhất, không chỉ có hình thể mà còn có trọng lượng!

Tuy nhiên, đây vốn là điều dựa vào chân nguyên của tu sĩ để thực hiện, còn Lý Thanh lúc này đang ngưng tụ Hồn Đan, chính là đang đi theo con đường hoàn toàn khác — biến đổi thần hồn từ vô hình thành hữu chất.

Luồng thần hồn nhỏ tách ra không ngừng thu nhỏ lại, tựa như đang cô đọng thành một điểm cực nhỏ!

Dù gọi là Hồn Đan, nhưng cuối cùng nó cũng chỉ nhỏ hơn cả hạt vừng, vô cùng bé nhỏ.

Đừng nhìn nó nhỏ bé mà xem thường! Trên thực tế, từ một góc độ nào đó, Hồn Đan tượng trưng cho biến đổi về chất của thần hồn Lý Thanh!

Bất giác, trên trán Lý Thanh rịn ra từng giọt mồ hôi li ti.

Thực tế, quá trình này không hề dễ dàng. Dù thần hồn bị chia cắt ra, nhưng nó vẫn là một phần của thần hồn hấn, nỗi đau do quá trình ngưng tụ gây ra không hề kém so với lúc thần hồn bị cắt rời.

Nhưng, trải qua mấy năm khổ tu, Lý Thanh đã sớm quen với loại đau đớn này. Trong lòng hấn vẫn bình thản, không một chút dao động.

Trong núi không có khái niệm thời gian, Lý Thanh miệt mài tu luyện mà chẳng hay biết tháng năm trôi qua.

Tất cả tâm thần của hấn đều tập trung vào việc ngưng tụ Hồn Đan, không dám lơ là dù chỉ một giây!

Không biết bao lâu đã trôi qua, trong thức hải của Lý Thanh, phần thần hồn bị phân ra đã hoàn toàn ngưng tụ thành một viên Hồn Đan bé nhỏ.

Nhỏ đến mức, thậm chí còn không lớn bằng một hạt vừng!

“Bước thứ ba, Thần Hồn Bảo Đan, quay về hợp nhất!” Lý Thanh lâm bảm, tiếp tục vận dụng bí pháp Hồn Đan.

Phần thần hồn bị tách ra, sau khi ngưng tụ thành Hồn Đan, vẫn cần phải hợp nhất lại với chủ hồn.

Bởi vì hai thứ vốn dĩ là một thể không thể tách rời!

Sau đó, trong thức hải, chủ hồn của hấn chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy viên Hồn Đan nhỏ bé.

Nhưng ngay lập tức, Lý Thanh khẽ rên rỉ đau đớn, gân xanh trên trán nổi lên, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn.

Bước này tuy nghe có vẻ đơn giản, nhưng thực hiện lại khó khăn đến cực điểm!

Chương 992

DTV EBOOK

Viên Hồn Đan vừa được ngưng tụ có sức nặng không thể tưởng tượng nổi. Chủ hồn của hắn lúc này chẳng khác nào đang cố gắng ôm lấy một khối sắt ngàn tấn!

Dù hắn cố gắng thế nào, cũng chẳng khác nào đang muốn nhấc bổng cả một ngọn núi khổng lồ!

“Không đúng! Thần Hồn Bảo Đan... ta đã hiểu sai!”

“Hóa ra, Bảo Đan không phải là ôm lấy nó, mà là phải dung hợp nó vào chủ hồn, để cả hai quay về làm một thể!”

Đây mới là điểm quan trọng nhất!

Bởi vì năm đó, tiền bối Võ Nguyên chưa từng tu luyện đến bước này, nên phần bí pháp mà hắn để lại không hề có bất kỳ lời chú giải nào!

Ngộ ra điểm này, Lý Thanh không còn phí công vô ích mà lập tức điều khiển chủ hồn, bắt đầu dung hợp với Hồn Đan vừa mới ngưng kết.

Trong thức hải, viên Hồn Đan nhỏ bé, thậm chí còn không lớn bằng hạt vừng, dần dần tiến vào chủ hồn, sau đó rơi xuống vị trí đan điền, tựa như một viên Kim Đan trong cơ thể tu sĩ!

Đến đây, quá trình ngưng tụ Hồn Đan đã thành công!

Oanh!

Khoảnh khắc ấy, thần hồn của Lý Thanh như được thăng hoa, phát ra ánh sáng chập chờn trong thức hải!

Ngoài thế giới thực, trên ngọn núi hoang vu nơi hắn đang bế quan, một luồng thần thức mạnh mẽ quét ra như sóng lớn trùng điệp!

Chỉ trong nháy mắt, tất cả cảnh vật xung quanh đều hiện lên rõ ràng trong đầu hắn.

Phạm vi bao trùm của thần thức đã tăng lên gấp nhiều lần so với trước!

“Chưa đạt đến Kết Đan kỳ, nhưng ta đã sở hữu thần hồn cấp độ kết đan!”

“Thậm chí, ngay cả thần hồn của tu sĩ Kết Đan kỳ thông thường cũng chưa chắc mạnh bằng ta!”

Lý Thanh mở mắt trong bóng tối, ánh sáng trong mắt hần rực rỡ, soi sáng cả động phủ.

Giờ khắc này, cảm nhận của hần về thế giới hoàn toàn khác trước.

Rõ ràng thế giới vẫn vậy, nhưng đối với hần, nó đã biến đổi hoàn toàn.

Bá!

Trong chớp mắt, hần xuất ra một chiêu Ngưng Hồn Trảm!

Đây là thần hồn sát chiêu mà hần học được từ Luyện Khí kỳ, nhưng lúc đó cần phải tụ lực thật lâu mới có thể thi triển.

Hiện tại, hần có thể phát động ngay tức khắc, không cần chuẩn bị!

Ngay lập tức, trên vách đá động phủ, xuất hiện một vết nứt mờ nhạt!

“Vách đá này... bị rạn sao?”

“Tinh thần can thiệp thực tại! Không thể tin nổi, đây chính là uy lực của Hồn Đan sao?”

Mặc dù chỉ tạo ra một vết rách nhỏ, nhưng thực tế lại vô cùng kinh khủng!

Bởi vì, lực lượng thần thức thông thường không thể tác động đến vật thể trong hiện thực.

Trong thoáng chốc, Lý Thanh cảm thấy rùng mình.

Nếu thần hồn của hần tiếp tục mạnh lên, liệu có thể dùng thần thức trực tiếp giết địch không?

Có phải chỉ cần phạm vi thần thức bao phủ, thì tất cả kẻ địch trong đó đều trở thành mục tiêu công kích?

Dĩ nhiên, bây giờ nghĩ đến điều đó vẫn còn quá sớm. Vết rạn vừa rồi trên vách đá thực sự rất nhỏ, gần như không đáng kể.

Nhưng đối với Lý Thanh, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến hắn hài lòng!

Bởi vì, hắn hiểu rằng—từ giờ trở đi, kẻ nào muốn cướp đoạt thần hồn của hắn, tuyệt đối không dễ dàng như trước nữa!

Hắn có niềm tin rằng, ngay cả khi một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ xâm nhập thức hải của hắn, hắn cũng không hề sợ hãi!

Đây là sự chênh lệch về bản chất.

Bởi vì thần hồn của hắn đã có thể ảnh hưởng đến thực tại!

Có thể thần thức của hắn chưa mạnh bằng tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, nhưng về bản chất, hắn đã vượt xa họ.

“Nếu sau này ta kết đan thành công, nhất định phải nghĩ cách thu thập thêm bí pháp công kích bằng thần thức!”

“Tương lai, thần hồn sẽ trở thành át chủ bài mạnh nhất trong tay ta!”

Nói đoạn, Lý Thanh vung tay một cái, đánh vỡ vách đá trước mặt thành từng mảnh vụn!

Oanh!

Ba năm ròng rã chịu khổ, giờ đây thần hồn của hắn đã đạt đến tiểu thành!

Trên bầu trời, ánh trăng đỏ như máu chiếu rọi xuống.

Tắm dưới ánh trăng đỏ, Lý Thanh chậm rãi ngẩng đầu, nhìn lên vầng trăng máu treo trên cao.

Tu luyện Hồn Đan thành công, đôi mắt của hắn trở nên thâm sâu, tựa như hai vực sâu không đáy, khiến kẻ khác vô thức bị cuốn vào.

Ánh mắt hắn phản chiếu ánh trăng, cả người toát lên khí chất trầm ổn, chừng chặc hơn trước rất nhiều.

Ông!

Lực lượng thần thức không lồ khuếch tán ra, vô số hình ảnh điên cuồng tràn vào trong đầu hắn.

Tất cả những thứ xung quanh, dù nhỏ đến đâu, cũng không thể thoát khỏi thần thức của hắn!

Khóe miệng Lý Thanh khẽ nhếch lên.

Hắn đã nhìn thấy ở phía xa, một con hắc hổ hung tợn đang giao chiến với một con gấu thiết giáp toàn thân bọc giáp sắt.

Hai con ma thú ác chiến dữ dội, ngang tài ngang sức!

“Chém!”

Lý Thanh quát lớn!

Ngay tức khắc, một luồng Ngưng Hồn Trảm hình thành từ xa vô tận, lao về phía gấu thiết giáp, mang theo sát khí kinh thiên!

Chương 993

DTV EBOOK

Lý Thanh sau khi tu luyện Hồn Đan thành công cũng không vội vã trở về Đại Hoang Vực. Hiện tại, pháp lực trong cơ thể hắn dồi dào, tạm thời chưa cần quay lại để khôi phục.

Sau khi xuất quan, hắn thu liễm thần thức đang tỏa ra bên ngoài, dần dần rút về trong cơ thể.

Không lâu sau, từ nơi xa, Thùng Cơm kéo lê một con Thiết Giáp Bạo Hùng đã chết thảm chạy đến.

“Ngao rống!”

Vừa nhìn thấy Lý Thanh sau khi xuất quan, Thùng Cơm lập tức gầm lên một tiếng, mang theo vẻ mười phần hưng phấn.

Lý Thanh chỉ đứng trên đỉnh núi mỉm cười, không nói cho Thùng Cơm biết con Thiết Giáp Bạo Hùng này thực chất là do hắn âm thầm giúp nó chém giết.

“Đi thôi, bây giờ ta đã luyện thành Hồn Đan, cũng đến lúc tìm hiểu một chút về Tam Giai Dị Thú.”

“Coi như là chuẩn bị trước cho việc săn giết khi đạt đến Kết Đan kỳ.”

Vừa nói, Lý Thanh khẽ chấn động khí huyết, hai chân bỗng nhiên phát lực, trực tiếp nhảy xuống từ đỉnh núi hoang.

Nghe vậy, Thùng Cơm không hề do dự, nó thuần thục lấy Xích Tinh trên người Thiết Giáp Bạo Hùng, sau đó nuốt chửng vào bụng.

Nhìn thấy động tác vô cùng thuần thục của Thùng Cơm, Lý Thanh không nhịn được bật cười.

Không cần nghĩ cũng biết, trong khoảng thời gian này, Thùng Cơm tuyệt đối đã săn giết không ít dị thú. Bây giờ, động tác đào lấy Xích Tinh của nó còn lưu loát hơn cả hắn.

Hiện tại, Thùng Cơm đã là yêu thú Nhị Giai hậu kỳ. Bình thường, Xích Tinh của Nhị Giai dị thú đối với nó đã không còn tác dụng quá lớn, dù có tùy ý nuốt một hai viên cũng không thể giúp nó tăng cấp một cách nhanh chóng.

Lý Thanh cũng không quá bất ngờ về điều này.

Lúc này, Xích Tinh chỉ có thể giúp Thùng Cơm tích lũy Trăng Máu Bí Lực trong cơ thể. Có lẽ đến một ngày nào đó, khi lượng đã đủ, nó sẽ đạt đến bước nhảy vọt về chất và tiến hành đột phá.

Đương nhiên, ngày đó là khi nào thì không ai có thể xác định được.

Khoảng cách đến Kết Đan kỳ càng gần, Lý Thanh càng hiểu rõ sự chênh lệch giữa chân nguyên trong cơ thể Kết Đan kỳ tu sĩ so với Trúc Cơ kỳ lớn đến mức nào.

Có thể thấy, Xích Tinh của Nhị Giai Dị Thú và Xích Tinh của Tam Giai Dị Thú hoàn toàn là hai khái niệm khác biệt.

“Ngao ngao!”

Sau khi Lý Thanh ngồi lên lưng Thùng Cơm, nó liền hưng phấn ngửa mặt lên trời rống to, sau đó lập tức mang theo hần lao nhanh qua vùng đất hoang vu và lạnh lẽo này.

Nơi đây đều là địa bàn mà Thùng Cơm đã đánh chiếm trong mấy năm qua. Không ít khu vực vẫn còn lưu lại dấu vết chiến đấu giữa nó và các dị thú khác.

Lúc này, Thùng Cơm chẳng khác gì một đứa trẻ vừa đạt thành tựu, nóng lòng khoe khoang với cha mình.

Nhìn vùng đất hoang vu rộng lớn trước mắt, Lý Thanh khẽ cười hỏi:

“Mấy năm nay ngươi không gặp phải tồn tại nào khó giải quyết sao? Ví dụ như Tam Giai Dị Thú?”

Thùng Cơm và hần tâm ý tương thông, rất nhanh đã hiểu được ý của Lý Thanh.

Nó lắc đầu, tỏ ý rằng trong những năm qua ở khu vực này, nó chưa từng gặp qua Tam Giai Dị Thú.

Nhận thấy điều này, Lý Thanh khẽ vuốt cằm, trong đầu không khỏi suy nghĩ sâu xa.

Chưa từng gặp Tam Giai Dị Thú ư?

Chẳng lẽ trong Thu Sơn Vực không hề có loại tồn tại này?
Nhưng điều đó sao có thể?!

Thu Sơn Vực rộng lớn như vậy, lại chịu ảnh hưởng của Trăng Máu suốt thời gian dài, việc sinh ra Tam Giai Dị Thú không phải chuyện gì quá khó khăn.

Tỷ như ở khu vực hoang nguyên nơi Hắc Phong Vực tiếp giáp với Thu Sơn Vực, cái cây liễu khổng lồ kia không những có thể tích khó tưởng tượng mà còn mang theo khí tức không thuộc về Tam Giai Dị Thú.

Chỉ e rằng nó ít nhất đã đạt tới cấp độ Tứ Giai!

“Không gặp lấy một con Tam Giai Dị Thú nào, xem ra thực lực của Huyết Liên Giáo còn mạnh hơn ta tưởng tượng nhiều.”

Lý Thanh khẽ cau mày. Hắn suy đoán rất có thể Huyết Liên Giáo đã săn giết sạch những dị thú cường đại ở Thu Sơn Vực.

Điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Theo những gì hắn biết, Huyết Liên Giáo vốn được thành lập từ một nhóm tu tiên giả từng sinh sống ở Cực Dạ Giới.

Giáo chủ của bọn họ trước đây từng là Kết Đan kỳ tu sĩ, sau khi chuyển tu Trăng Máu Bí Lực, tuổi thọ được kéo dài, đến nay vẫn còn sống.

Một lão quái vật như vậy, có thể săn giết Tam Giai Dị Thú cũng không có gì kỳ lạ.

“Ừm, thời gian của ta cũng không quá gấp, trước tiên đi khắp nơi trong vực này xem xét tình hình. Nếu thực sự không tìm được Tam Giai Dị Thú, thì quay lại Hắc Phong Vực tìm cũng được.”

Lời vừa dứt, Thùng Cơm liền chở Lý Thanh phóng đi, lao nhanh qua khắp nơi trong Thu Sơn Vực.

Hắn ở đây đã hơn ba năm, trong khi tại Đại Hoang Vực mới trôi qua một năm. Khoảng thời gian còn lại trước ước hẹn với Vương Thiên vẫn còn hai năm, rất dư dả.

Chương 994

DTV EBOOK

Tất cả điều này đều nhờ vào sự chênh lệch tốc độ thời gian giữa Cự Dạ Giới và thế giới bên ngoài. Nếu không, chỉ riêng việc tu luyện Hồn Đan Chi Pháp cũng đã tốn ba năm, chưa kể đến việc chuẩn bị cho Kết Đan.

Sau đó, trong một thời gian ngắn, Lý Thanh giống như một du khách nhàn nhã, cười trên lưng Thùng Cơm đi khắp nơi trong Thu Sơn Vực.

Thỉnh thoảng, hắn gặp phải một vài dị thú còn sót lại. Với những con này, hắn đương nhiên không khách khí mà trực tiếp chém giết, thu lấy Xích Tinh để dùng sau này.

Không biết từ lúc nào, cuối cùng Lý Thanh đã đặt chân đến Huyết Liên Giáo Chủ Thành — Bảo Liên Thành!

Nhìn bức tường thành cũ nát và cô độc trước mặt, hắn trầm ngâm suy nghĩ xem có nên tiến vào hay không, hoặc nếu vào thì sẽ dùng phương thức nào...

“Tính toán đi, mang người bên người có chút bất tiện, chỉ có thể ủy khuất người một chút vậy.”

Nói xong, Lý Thanh liền thu Thùng Cơm vào trong ngực thú túi, sau đó thân hình khẽ động, tựa như một đại bàng khổng lồ, lướt nhẹ qua không trung mà tiến nhập chủ thành mà không hề gây ra bất kỳ sự chú ý nào.

Vừa vào trong thành, thần thức nhạy bén của Lý Thanh đã bắt được một vài tiếng phàn nàn của đám thợ săn dị thú.

“Hiện tại dị thú trong Thu Sơn Vực càng ngày càng ít, lần trước ta ra ngoài chờ phục kích hơn nửa tháng, ngay cả một con Nhị Giai dị thú cũng không thấy bóng dáng.”

“Ai, cứ thế này thì sau này còn săn bắn gì nữa đây?”

“Chẳng lẽ phải chạy qua Hắc Phong Vực săn thú? Thời gian này thật sự khổ sở mà!”

Những tiếng than vãn vang lên trong một góc thành, nhóm người kia dường như đều là thợ săn sống nhờ vào việc săn giết dị thú.

Tất nhiên, thợ săn ở đây không phải là kiểu thợ săn bình thường. Những kẻ này đều đã trải qua một số dị biến nhất định, thực lực ít nhất cũng tương đương Luyện Khí trung kỳ tu sĩ.

Không chỉ có vậy, phần lớn cư dân trong thành này đều đã trải qua dị hóa, khiến cho một kẻ có thân thể bình thường như Lý Thanh trở nên cực kỳ hiếm thấy.

Để tránh bị chú ý, hắn lập tức thu liễm khí tức, ẩn nấp thân hình, trước tiên dò xét tình hình trong thành rồi mới quyết định bước tiếp theo.

Cứ như vậy, Lý Thanh hoàn toàn che giấu hành tung.

Lấy thực lực hiện tại của hắn, làm đến mức này không có gì khó khăn.

Thần thức cường đại khuếch tán, bao phủ khắp phương viên rộng lớn, gần như có thể né tránh đại bộ phận những kẻ có khả năng dò xét.

“Lần đầu tiên ta đến Hắc Phong Vực, cũng đã từng gặp một nhóm thợ săn đui mù sống nhờ vào việc săn dị thú.”

“Nhưng theo lời bọn chúng, thợ săn ở đây không chỉ giết dị thú vì Xích Tinh, mà ngay cả thân thể dị thú cũng có giá trị... Chẳng lẽ bọn chúng không đơn giản chỉ săn bắn để làm thực phẩm?”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh quyết định trước tiên làm rõ hai vấn đề:

Thứ nhất, đám thợ săn này bán dị thú cho ai? Có phải là Huyết Liên Giáo hay không?

Thứ hai, Huyết Liên Giáo thu thập nhiều dị thú như vậy rốt cuộc là vì mục đích gì?

Mang theo hai nghi vấn này, hắn tìm một nơi bí mật trong thành để ẩn nấp, sau đó triệt để triển khai thần thức, thả ra bao phủ khắp nơi.

Oanh!

Một lượng lớn thần thức lan tràn như sóng biển, lấy hấn làm trung tâm mà quét sạch từng ngõ ngách trong thành.

Sau khi tu luyện thành công Hồn Đan, vận dụng thần thức như thế này với hấn đã không còn là chuyện khó.

Lý Thanh nhắm mắt, bắt đầu phân tích lượng tin tức hấn vừa thu thập được.

Một lúc lâu sau, hấn hơi nhíu mày.

“Ngay cả một khu chợ chuyên buôn bán dị thú cũng không có, xem ra đám thợ săn này săn giết dị thú là để dâng lên cho Huyết Liên Giáo.”

“Nếu đã vậy, xem ra ta phải tìm một kẻ nào đó để sưu hồn rồi.”

Để đảm bảo an toàn, Lý Thanh quyết định sử dụng sưu hồn thuật.

Hấn lặng lẽ lén vào nơi ở của một tên dị nhân, phóng thích một chút thần thức. Thậm chí, trước khi kẻ đó kịp phản ứng, hấn đã dùng thần thức khiến đối phương rơi vào trạng thái mê muội.

Đối tượng bị hấn chọn trúng là một kẻ trư nhân—một loại dị nhân mang hình dáng nửa người nửa heo. Dù ngay cả ở Bảo Liên Thành, nơi dị nhân nhiều như cát sông, thì loại này vẫn thuộc nhóm kỳ dị nhất.

“Trước kia còn tưởng sưu hồn là thủ đoạn khó thi triển, nhưng khi thần thức cường đại rồi, ngược lại lại đơn giản như học một trò chơi trẻ con.”

Nói rồi, hấn vươn thần thức, cưỡng ép xâm nhập vào thức hải của trư nhân, bắt đầu sưu hồn.

Chỉ trong nháy mắt, một lượng lớn ký ức tuôn trào như thủy triều.

Cũng may Lý Thanh có thần hồn cường đại, dễ dàng chịu đựng luồng tin tức khổng lồ này.

Hấn từ từ phân tích ký ức của trư nhân.

Thì ra, hiện tại Huyết Liên Giáo đã kiểm soát hoàn toàn đám dị nhân trong thành, thậm chí còn có thể điều chỉnh quá trình dị hóa của chúng.

Mỗi người khi sinh ra đều sẽ bị sắp xếp vào một loại hình dị nhân khác nhau.

Huyết Liên Giáo có thể can thiệp vào quá trình dị hóa, khiến cho đứa trẻ sinh ra sau này mang hình thái dị nhân theo sự sắp đặt của giáo phái.

Nói cách khác, hậu duệ của trư nhân này không nhất định phải là trư nhân, mà có thể biến thành bất kỳ loại dị nhân nào mà giáo phái muốn.

“Thủ đoạn thật cao minh! Dùng cách này có thể không chế toàn bộ cư dân trong Bảo Liên Thành.”

Có thể dự đoán, những dị nhân này vì muốn đời sau của mình có được huyết thống cường đại, sẽ không ngừng hiến tế cho Huyết Liên Giáo.

Cũng vì điều này, trong suốt tòa thành này, Lý Thanh không nhìn thấy một võ giả nào.

Không phải là Võ Minh không muốn mở rộng, mà là Huyết Liên Giáo đã cấm tuyệt việc tu luyện khí huyết Võ Đạo trong Thu Sơn Vực!

Về việc này, Lý Thanh cũng không có hứng thú can thiệp.

Hắn chỉ muốn làm rõ những gì có liên quan đến Huyết Liên Giáo.

Bởi vì dù là Tam Giai Xích Tinh hay truyền thừa Tiên Đạo mà Huyết Liên Giáo từng sở hữu, tất cả đều là thứ hắn có thể lợi dụng.

Nghĩ vậy, hắn tiếp tục sưu hồn, chọn lọc những ký ức quan trọng trong thức hải của trư nhân.

Rất nhanh, một tin tức vô cùng quan trọng hiện ra trước mắt hắn—

Huyết Liên Giáo đang trắng trợn thu mua thi thể dị thú!

Nhưng không một ai biết chúng thu thập nhiều thi thể như vậy để làm gì.

Duy nhất điều mà tất cả cư dân trong thành biết chính là—

Nếu thu thập đủ số lượng dị thú, họ có thể khiến cho hậu nhân của mình trở thành dị nhân có huyết thống cường đại, hoặc đổi lấy cơ hội tiến hóa thành dị nhân cấp cao hơn!

Lý Thanh khẽ híp mắt, đáy lòng dâng lên một cảm giác cực kỳ bất an.

“Chuyện này có gì đó không ổn...”

Chương 995

DTV EBOOK

Sau khi tìm kiếm xong thức hải của tên trư nhân này, Lý Thanh chỉ ghi nhớ những tin tức tình báo quan trọng nhất.

Còn những chuyện vụn vặt rườm rà khác, hắn dứt khoát loại bỏ hết khỏi đầu.

Cuối cùng, hắn thậm chí còn không nhớ nổi tên họ của tên trư nhân này.

Hấp thu quá nhiều ký ức từ bên ngoài vốn không phải chuyện hay.

Thân là tu sĩ, quan trọng nhất chính là bảo trì Linh Đài thanh minh. Những ký ức này, tốt nhất là quét sạch hoàn toàn!

Sau cùng, Lý Thanh để lại trong phòng một khối Nhị giai Xích Tinh.

Đối với một tên trư nhân sống ở tầng đáy Bảo Liên Thành, dù có bôn ba vất vả cả đời, chưa chắc hắn đã kiếm nổi một khối Nhị giai Xích Tinh.

Khối Xích Tinh này đủ để thay đổi vận mệnh của hắn.

Làm xong mọi chuyện, Lý Thanh lập tức rời đi, hướng thẳng đến tổng đàn Huyết Liên Giáo ở trung tâm thành.

Hắn lặng lẽ lướt qua từng con phố lớn, từng ngõ nhỏ, không gây ra chút chú ý nào. Hành tung vô cùng bí ẩn.

Phía trước, một tòa kiến trúc khổng lồ hình hoa sen chồm nở đứng sừng sững giữa lòng Bảo Liên Thành!

Tòa kiến trúc kỳ lạ này có bốn phía thông suốt, bên trong bên ngoài tổng cộng năm tầng.

Nhìn thoáng qua, chân mày Lý Thanh khẽ nhướng lên. Theo bản năng, hắn lập tức thả thân thức, định dò xét xem bên trong tòa kiến trúc này có điều gì đặc biệt.

“Không ổn!”

Lý Thanh lập tức thu hồi thần thức, trong lòng dấy lên một cảm giác bất an mãnh liệt.

Bên trong tòa hoa sen này, dường như ẩn chứa một nguy cơ đáng sợ. Nếu tùy tiện dò xét, e rằng sẽ rước lấy tai họa.

“Huyết Liên Giáo, quả nhiên không đơn giản.”

“Thôi đi! Một khối Tam giai Xích Tinh và truyền thừa Tiên Đạo đã thất truyền... có lẽ không cần thiết phải mạo hiểm lúc này.”

Ngay khi ý nghĩ này lóe lên trong đầu, Lý Thanh không do dự nữa, quyết định lập tức trở về Đại Hoang vực.

Thấy tình thế không ổn, chuẩn trước đã!

Dù trong này có gì cổ quái đi nữa, hắn cũng quyết định chờ đến khi Kết Đan thành công rồi mới quay lại điều tra.

Còn về việc từng hứa hẹn với người khác về khối Tam giai Xích Tinh, cũng chỉ đành nghĩ cách khác để bù lại.

Nghĩ vậy, thân hình Lý Thanh lập tức mờ đi, rồi hoàn toàn biến mất khỏi không gian.

Ngay sau khi hắn rời đi, từ tầng sâu nhất của tòa kiến trúc hoa sen—nơi chính là trung tâm tim sen—bỗng nhiên truyền ra một đạo thần niệm.

“A? Cảm giác ta bị nhầm sao?”

“Vừa rồi dường như ta cảm nhận được một luồng thần thức cường đại chợt lóe qua... chẳng lẽ có tu sĩ vực ngoại xâm nhập?”

Ngay sau đó, thần niệm kia lập tức khuếch tán, lan tràn ra khắp tòa kiến trúc, thậm chí còn tiếp tục mở rộng ra bên ngoài.

Đáng tiếc, xung quanh vẫn yên bình như thường, chẳng có gì bất thường cả.

Sau một thoáng trầm mặc, kẻ sở hữu thần niệm kia truyền ra mệnh lệnh:

“Truyền lệnh! Toàn thành giới nghiêm! Phái giáo chúng lục soát khắp nơi! Dù chỉ một điểm khả nghi cũng không được bỏ qua!”

Khi đạo thần niệm kia vang lên, từng cánh hoa của tòa kiến trúc hoa sen bỗng khẽ rung động. Các hộ pháp của Huyết Liên Giáo đồng loạt cung kính cúi đầu:

“Cần tuân giáo chủ lệnh!”

Đáng tiếc, dù Huyết Liên Giáo có lực soát thế nào, cũng chỉ là công cốc.

Bởi vì người khiến bọn họ đề phòng đã không còn ở giới này.

Cảnh vật chuyển đổi, linh khí thiên địa dần tràn đầy, Lý Thanh đã quay trở lại động phủ của mình. Hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

“Hô! Cứ như đã trải qua mấy đời vậy!”

Nhìn quanh động phủ quen thuộc, hắn không tìm được cảm thán một câu.

Trước tiên, hắn cẩn thận kiểm tra toàn bộ cấm chế trong động phủ. Sau khi xác nhận không có bất kỳ dị thường nào, hắn liền phóng thần thức ra bên ngoài.

Rất nhanh, hắn phát hiện có bốn phong linh tin đang chờ hắn mở.

Hắn đi tới Cực Dạ thế giới khá lâu, nhưng tính theo thời gian bên ngoài, mới chỉ trôi qua hơn một năm. Trong thời gian đó, hắn cũng đã vài lần trở về.

“Chỉ mới không về năm tháng, vậy mà có tới bốn phong linh tin gửi tới. Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Hy vọng là có tin tức về Thiên Hỏa Bảo Dịch.”

Vừa nghĩ, Lý Thanh vừa mở từng phong linh tin ra, sau đó trực tiếp dùng thần niệm cường đại quét qua một lượt.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã đọc xong toàn bộ nội dung bốn phong linh tin. Mà cũng chính trong khoảnh khắc ngẩn ngui ấy, ánh mắt hắn liên tục biến đổi.

Có kinh ngạc, có vui mừng, có âm trầm, lại có cả chấn động!

Chỉ trong nháy mắt, trên khuôn mặt hắn lần lượt hiện lên bốn loại biểu cảm hoàn toàn khác biệt.

“Cái này...”

“Đại Hoang vực này đúng là chẳng khi nào được yên tĩnh mà!”

Lý Thanh há miệng thở dốc, rõ ràng bị nội dung trong những bức thư làm cho chấn kinh.

Chương 996

DTV EBOOK

Phong linh tin thứ nhất ghi lại tin tức về tình hình Đông Bộ Đại Hoang. Trước đó không lâu, sau khi đại hội đấu giá chung của chính – ma hai đạo kết thúc, đã có không ít tu sĩ Kết Đan kỳ vì ham muốn long tủy mà tiến vào Đông Bộ Đại Hoang, truy tìm con yêu hồ thần bí kia.

Thế nhưng, chuyến đi này không chỉ tay trắng trở về, mà còn chịu tổn thất nặng nề!

Bởi vì lần này, Đại Hoang trung yêu tộc đã xuất thế.

Phải biết rằng, Đại Hoang vực mang cái tên “Đại Hoang” không phải ngẫu nhiên, mà có nguyên do của nó. Nơi này không giống như Thanh Lĩnh vực, nơi yêu thú gần như đã bị giết sạch.

Vùng đất này vô cùng rộng lớn, không chỉ Nhân tộc sinh sống phồn thịnh, mà Yêu tộc cũng lấy đây làm nơi trú ngụ!

Ngay cả Cự Lộc Châu—nơi hắc đang ở—cũng được đặt tên theo một lộc yêu từng đắc đạo phi thăng.

“Một yêu tu hóa hình xuất hiện, tại chỗ đánh chết ba vị Kết Đan kỳ tu sĩ, ngay cả thần hồn cũng không còn, dọa cho những kẻ còn sống trong đám xâm nhập Đông Bộ Đại Hoang chạy trời chết.”

“Yêu tu kia tự xưng là Cửu U Yêu Quân, công bố đây chỉ là một lời cảnh cáo. Nếu tu sĩ Nhân tộc còn dám xâm phạm Đông Bộ Đại Hoang, hắc sẽ đại khai sát giới.”

Lầm bầm đọc xong nội dung phong thư đầu tiên, Lý Thanh không khỏi cảm thán:

“Không trách được chính – ma hai đạo phải bỏ ra một phần long tủy lớn để chiêu mộ cao thủ thiên hạ giúp họ làm việc. Hóa ra trong Đông Bộ Đại Hoang thật sự có một con hàng lớn như vậy!”

Yên lặng mặc niệm một chút cho những Kết Đan tu sĩ xui xẻo đã bỏ mạng, Lý Thanh liền lật đến phong linh tin thứ hai.

Nội dung của bức thư này khá đơn giản, nhưng lại có liên quan trực tiếp đến hắn!

Chợ đen đã tìm được con đường giao dịch Thiên Hỏa Bảo Dịch! Đồng thời, Thẩm Ngưng Băng đã đích thân thay hắn đi hoàn thành giao dịch này.

“Thẩm sư muội đúng là một chiếc áo bông nhỏ ấm áp a. Bình thường thì lạnh lùng, nhưng lúc làm việc lại chu đáo không chê vào đâu được!”

Đối với chuyện này, Lý Thanh vô cùng hài lòng.

Bởi vì việc này xảy ra cách đây hai tháng, tính theo thời gian thì có lẽ Thẩm Ngưng Băng cũng sắp trở về.

Đến lúc đó, hắn cũng sẽ có đầy đủ điều kiện để bắt đầu Kết Đan.

Tuy nhiên, hắn không vui mừng được bao lâu, bởi vì nội dung trong phong linh tin thứ ba và thứ tư đã khiến hắn khó mà thoải mái nổi.

Phong linh tin thứ ba liên quan đến Thượng Thanh Tông!

Lần này, Thượng Thanh Tông lại phái nhân mã đến Đại Hoang vực. Đặc biệt, trong đoàn người còn có một vị Kết Đan lão tổ dẫn đội!

“Tốt lắm! Lần trước chịu thiệt còn chưa đủ thảm, tổn hại chưa đủ lớn, bây giờ lại tiếp tục phái một vị Kết Đan chân nhân đến đây.” Giọng điệu Lý Thanh lập tức trở nên lạnh lẽo, trong mắt lóe lên một tia sát ý âm trầm.

Hắn hơi bất ngờ khi những tin tình báo này đều do Trương Đạt Bổng thu thập được, rồi nhanh chóng gửi đến cho hắn và Thẩm Ngưng Băng.

“Hy vọng các người có thể ở lại Đại Hoang vực thêm một thời gian, tốt nhất là chờ đến khi ta thành công Kết Đan.”

Nói đoạn, trên tay Lý Thanh bỗng bùng lên một ngọn lửa trắng lạnh lẽo, đốt cháy phong thư thành tro bụi.

Sau khi phong thư thứ ba hóa thành tro tàn, hắn lập tức chuyển sự chú ý sang phong thư thứ tư.

Phong thư này rất mới, dường như chỉ vừa được gửi đến động phủ hắn cách đây vài ngày.

Lượng thông tin bên trong vô cùng kinh người, khiến hắn phải hít sâu mấy hơi để trấn tĩnh.

“Chính – ma hai đạo đã triệu tập toàn bộ thầy phong thủy nổi danh trong thiên hạ, sau hơn một năm tìm kiếm, cuối cùng cũng phát hiện ra hoàng lăng của Cổ Hoa Tiên Triều!”

“Đây là một lăng mộ khổng lồ nằm sâu dưới lòng đất, bên trong chôn cất không chỉ một đời hoàng chủ.”

“Phát hiện này khiến chính – ma hai đạo đều kích động đến mất lý trí. Vì tranh đoạt hoàng lăng này, hai bên đã xảy ra rất nhiều xung đột.”

“Đáng chú ý nhất là việc thiếu môn chủ của Quỷ Kiếm Môn— Quỷ Phàm—tuyên chiến với Thái Nhất Môn Trương Hiểu và một tu sĩ có Thuần Dương chi thể đầy thần bí. Nghe nói nửa năm trước, Quỷ Phàm đã thành công Kết Đan, vừa xuất quan liền lập tức khiêu chiến.”

“Bây giờ quan hệ giữa chính – ma hai đạo đã không còn hòa hợp như một năm trước.”

Đọc xong phong thư, Lý Thanh hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn cảm xúc đang chấn động trong lòng.

“Hoàng lăng này vừa mới được khai quật, chẳng khác nào một mồi lửa, đơn giản chỉ là đẩy nhanh thời điểm bùng nổ của cuộc tranh chấp giữa chính – ma hai đạo mà thôi.”

“Một núi không thể có hai hổ. Khi mồi đe dọa chung biến mất, hai bên chắc chắn sẽ muốn phân cao thấp.”

Ngay khi Lý Thanh vừa nói xong, không lâu sau, ngoài động phủ truyền đến một giọng nói thanh lãnh:

“Sư huynh, ta trở về!”

“Sư huynh, ta trở về!”

Chương 997

DTV EBOOK

Chỉ mấy chữ đơn giản ấy lại khiến Lý Thanh cảm thấy như nghe được câu nói mỹ diệu nhất kể từ khi bước chân vào con đường tu luyện.

Giọng nói thanh lãnh không gì sánh được, nhưng khi lọt vào tai hắn, lại mang đến cảm giác dễ chịu, còn hơn cả linh âm giúp chữa trị thương tổn thần hồn.

Oanh!

Lý Thanh phát tay một cái, trong nháy mắt, cầm chế trong động phủ lập tức tiêu tán.

Ngay sau đó, một bóng hình xinh đẹp khoác trên mình bộ y phục lam nhạt từ tốn bước vào. Trên khuôn mặt nàng vẫn còn phảng phất nét mệt mỏi, nhưng trong ánh mắt lại toát lên sự nhẹ nhõm, như thể vừa trút được gánh nặng.

“Sư huynh, ta đã lấy được Thiên Hỏa Bảo Dịch!”

Vừa dứt lời, trái tim Lý Thanh không khỏi rung lên mãnh liệt.

“Vất vả cho sư muội rồi!” Giọng nói của nàng đầy sự chân thành, mang theo cảm giác thoải mái khó tả.

Nghe vậy, Thẩm Ngưng Băng nở nụ cười xinh đẹp, khẽ nói:

“Ngược lại không cần cảm tạ ta làm gì, nói ra cũng thật trùng hợp, tin tức về Thiên Hỏa Bảo Dịch này, thật ra có liên quan đến sư huynh đây.”

“Có liên quan đến ta?”

Lý Thanh thoáng sửng sốt, trong đầu nhanh chóng suy ngẫm nhưng không thể nghĩ ra được mình có mối liên hệ nào với linh vật Kết Đan này.

Ngoại trừ lần thấy nó xuất hiện trong lầu kỳ trân của Cô Hoàng Thành, hắn hoàn toàn không có bất kỳ manh mối nào khác.

Hay chẳng lẽ là do mạng lưới tình báo mà hắc bảo Trương Đạt xây dựng? Nhờ vậy mà mới thu được tin tức về Thiên Hỏa Bảo Dịch?

Nhưng nếu chỉ có vậy, cách giải thích này có vẻ hơi gượng ép.

Thấy trong mắt Lý Thanh hiện lên vẻ nghi hoặc, Thẩm Ngưng Băng liền mỉm cười giải thích:

“Sư huynh còn nhớ trước đây, tại hội đấu giá lớn, người bảo ta giao dịch với một tu sĩ Trúc Cơ kỳ để mua viên Ngàn Năm Băng Hạch chứ?”

“Sau đó, ta đã thử liên lạc lại với người này thông qua mạng lưới tình báo trong chợ đen, muốn xem hắc có quyết định giao dịch hay không.”

“Rồi hai tháng trước, hắc vô tình bại lộ khi mua một phần Thiên Hỏa Bảo Dịch trên địa bàn của Huyết Linh Tông. Kết quả, bị một tu sĩ Giả Đan Kỳ để mắt đến. Không còn cách nào khác, hắc đành phải tìm đến ta cầu cứu.”

“Thế nên ta đã đích thân đến địa bàn của Huyết Linh Tông, giúp hắc trấn áp tên tán tu Giả Đan Kỳ kia. Cũng từ đó, ta mới biết được nơi giao dịch Thiên Hỏa Bảo Dịch.”

Nhìn thấy gương mặt rạng rỡ của Thẩm Ngưng Băng, Lý Thanh cũng đã đoán được phần tiếp theo của câu chuyện.

Rất có thể, không chỉ thành công mang về Thiên Hỏa Bảo Dịch cho hắc, mà nàng còn tiện thể thu luôn viên Ngàn Năm Băng Hạch kia vào túi.

Ngàn Năm Băng Hạch!

Có được linh tài này, Thẩm Ngưng Băng hoàn toàn có thể bắt đầu luyện chế bản mệnh pháp bảo của riêng mình—một việc cực kỳ khó khăn trong giới tu luyện!

Không ít tu sĩ Kết Đan Kỳ dù tu hành đã lâu nhưng vẫn chưa tìm được linh tài thích hợp để luyện chế bản mệnh pháp bảo. Bởi vì những tài liệu quý hiếm như vậy vô cùng khó kiếm, có tiền cũng chưa chắc mua được.

Mà bản mệnh pháp bảo lại là vũ khí mạnh nhất của tu sĩ Kết Đan Kỳ, có hay không sẽ tạo ra sự chênh lệch rất lớn trong chiến đấu.

Một khi động thủ, người có bản mệnh pháp bảo chắc chắn sẽ chiếm lợi thế tuyệt đối!

“Thì ra là thế... Quả nhiên là nhân quả tuần hoàn.”

Lý Thanh cảm thán một câu, trong lòng không khỏi thầm may mắn.

Cũng may lần đó hắn đã ngăn cản ý định giết người đoạt bảo của Thẩm Ngung Băng sau hội đấu giá. Nếu không, muốn tìm ra Thiên Hỏa Bảo Dịch e rằng còn phải tốn rất nhiều thời gian.

“Sư huynh, đây là Thiên Hỏa Bảo Dịch!”

Nói rồi, Thẩm Ngung Băng lấy từ trong túi trữ vật ra một chiếc hộp nhỏ làm bằng băng cứng.

Xuyên qua lớp băng thấu triệt, có thể thấy bên trong là một đoàn chất lỏng đỏ rực, tỏa ra hào quang chói lóa.

Nếu không phải chiếc hộp này được chế tạo bằng linh lực của chính nàng, chỉ e nó đã bị hòa tan từ lâu.

Lý Thanh nhận lấy chiếc hộp lạnh buốt, ánh mắt sáng lên khi nhìn chăm chăm vào đoàn Thiên Hỏa Bảo Dịch bên trong.

“Cuối cùng cũng thu thập đủ loại linh vật cuối cùng!”

Hắn lẩm bẩm, trong lòng dâng lên cảm giác xúc động khó tả.

Thẩm Ngung Băng trầm mặc một lát, sau đó nhẹ giọng hỏi:

“Sư huynh, vậy khi nào ngươi định Kết Đan?”

Kết Đan...

Nghe hai chữ này, trong đầu Lý Thanh bỗng chốc cuộn trào ngàn vạn suy nghĩ.

Từng có thời điểm, Kết Đan Kỳ đối với hắn mà nói giống như đám mây trên trời, xa xôi vô tận, đến mức ngay cả việc suy nghĩ về nó cũng trở nên dư thừa.

Nhưng bây giờ, không những hắn đã bước đến Trúc Cơ đỉnh phong, mà còn sở hữu đầy đủ những điều kiện cần thiết để Kết Đan mà rất nhiều tu sĩ khác cả đời cũng không thể gom đủ.

Bốn loại linh vật Kết Đan! Hồn Đan đã tu thành!

Chương 998

DTV EBOOK

Không chỉ vậy, trong tay hắn còn có một viên Tịnh Nguyệt Đan quý giá. Hơn nữa, trước đây, Thẩm Ngưng Băng còn truyền lại cho hắn toàn bộ cảm ngộ của nàng trong quá trình Kết Đan.

Nhìn lại hành trình từ khi tiến vào Đại Hoang Vực đến nay, tất cả mọi chuyện diễn ra như một giấc mộng.

Bất tri bất giác, hắn đã đạt đến trình độ này rồi sao?

Từng có thời điểm, hắn chỉ là một tán tu Luyện Khí Kỳ yếu ớt, đối diện với con đường tu hành bát ngát mờ mịt, chỉ có thể từng bước từng bước đi tới, bước chân kiên định không dám dừng lại.

Nhưng giờ đây, đã đến lúc hắn xung tôn, lập đạo!

“Hô!”

Hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, ánh mắt dần trở nên kiên định.

“Thời cơ đã chín muồi, tiếp tục chờ đợi cũng không còn ý nghĩa gì.”

“Ân, nhờ sư muội hộ pháp cho ta một thời gian. Ta dự định ngay lúc này sẽ bước qua cánh cửa đó!”

Lúc nói lời này, ánh mắt Lý Thanh bình tĩnh vô cùng, giống như chỉ đang nói về chuyện ăn cơm, uống nước hàng ngày.

Thẩm Ngưng Băng thoáng sửng sò, sau đó thần sắc trở nên nghiêm túc hơn.

“Cầu chúc sư huynh Kết Đan thành công!”

Nói xong, nàng chậm rãi rời khỏi động phủ, đến một mỏm đá nhô ra trên Nam Dương Linh Phong, khoanh chân ngồi xuống, lặng lẽ hộ pháp cho hắn.

Kỳ thực, không chỉ Lý Thanh, ngay cả bản thân Thẩm Ngưng Băng khi hồi tưởng lại tất cả những gì đã xảy ra, nàng cũng

cảm thấy có chút hoang đường.

Khác với người khác, nàng chính là người biết rõ xuất thân của Lý Thanh. Hai người bọn họ cùng tiến vào tông môn năm đó.

Khi ấy, nàng đã được Bằng Vân Lão Tổ chỉ điểm, tại đại hội Thăng Tiên tỏa sáng rực rỡ, thuận lợi nhập môn Lăng Vân Tông.

Còn Lý Thanh, hắn chỉ là một tán tu vô danh, bị truy sát đến bước đường cùng, bất đắc dĩ chạy tới sơn môn Lăng Vân Tông, nhờ vào một khối Thăng Tiên Lệnh mà may mắn nhập môn.

Lúc đó, nàng không để ý nhiều, chỉ cảm thấy người này có chút phúc duyên, lại có thể may mắn nhặt được Thăng Tiên Lệnh trong truyền thuyết.

Những đệ tử nhập môn cùng thời cũng có không ít lời ra tiếng vào, không cam lòng khi một kẻ tứ linh căn tư chất tầm thường lại có thể nhận được Trúc Cơ Đan.

Nhưng sau đó, Lý Thanh thuận lợi Trúc Cơ, hai người đồng thời trở thành trưởng lão của Lăng Vân Tông. Điều đáng nói là hắn chỉ dựa vào tứ linh căn—một loại tư chất được xem là ngụy linh căn—mà vẫn có thể Trúc Cơ thành công. Điều này thực sự khiến người khác khó có thể tin được.

Mà đó vẫn chưa phải là tất cả.

Tiếp đó, trong bí cảnh Hàn Phong, hắn đã dùng nghị lực hơn người để thu phục một loại Thiên Địa Linh Hỏa!

Cuối cùng, khi tiến vào Đại Hoang Vực, nàng gần như tận mắt chứng kiến toàn bộ hành trình trưởng thành của Lý Thanh từ một tu sĩ Luyện Khí Kỳ yếu ớt.

“Ai mà ngờ được chứ? Từng là kẻ chẳng ai coi trọng, vậy mà giờ đây, sư huynh đã chuẩn bị bước lên cảnh giới Kim Đan...”

Trong động phủ, Lý Thanh ngồi xuống, hoàn toàn không biết những suy nghĩ đang xoay chuyển trong lòng Thẩm Ngưng Băng.

Xung quanh hắn, vô số Linh Thạch được đặt xuống, trong đó không ít là Linh Thạch Trung Phẩm, khiến thiên địa linh khí

quanh động phủ trở nên nồng đậm vô cùng.

Hắn làm vậy là bởi vì trong những cảm ngộ mà Thẩm Ngung Băng truyền cho, có nhắc đến một điều quan trọng:

Trong quá trình Kết Đan, tu sĩ cần hấp thụ một lượng lớn thiên địa linh khí. Dù là ở linh mạch chi địa cũng chưa chắc đã đủ, nên tốt nhất phải chuẩn bị sẵn từ trước.

Đây đều là kinh nghiệm cực kỳ quý giá, bình thường tán tu khi Kết Đan sẽ rất khó chú ý đến điều này.

Những điều cần lưu ý trong quá trình Kết Đan, Thẩm Ngung Băng đều không hề giữ lại, truyền thụ toàn bộ cho hắn.

Lý Thanh khoanh chân ngồi trên Thanh Tâm Bồ Đoàn, điều tức hơi thở, từng luồng linh lực trong đan điền tràn đầy như nước chứa trong một bình kín, không dư thừa cũng không thiếu hụt.

Sau khi tất cả đã sẵn sàng, hắn mở mắt.

Hắn cảm nhận được trạng thái của bản thân lúc này đạt đến đỉnh cao nhất từ trước đến nay.

Pháp lực tràn đầy.

Khí huyết hưng thịnh.

Tinh thần sung mãn.

Tinh – Khí – Thần, tất cả đều đạt đến trạng thái tối thượng!

Nhưng thế vẫn chưa đủ!

Vì ngay sau đó, hắn sẽ dùng trạng thái mạnh mẽ nhất này để xông phá cảnh giới mà vô số tu sĩ cả đời cũng không thể chạm đến—

Kết Đan!

“Bắt đầu thôi!”

Vừa dứt lời, hắn lập tức nhắm mắt, bắt đầu lao vào thử thách quan trọng nhất trong đời mình!

Oanh!

Gần như ngay lập tức, khi suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu, chân nguyên trong cơ thể Lý Thanh đột nhiên sôi trào như nước sôi,

trở nên xao động bất an.

Bước đầu tiên trong quá trình Kết Đan—tẩy luyện chân nguyên, khiến nó trở nên tinh thuần!

Trước đó, hắn đã sử dụng không ít phương pháp để tẩy luyện chân nguyên. Không chỉ để thiên địa linh hỏa thiêu đốt vô số lần, mà còn dùng đến mười giọt Kim Phong Ngọc Lộ.

Chương 999

DTV EBOOK

Nhưng như vậy vẫn chưa đủ!

Bởi vì khi bước vào quá trình cổ hóa pháp lực, yêu cầu đối với sự tinh thuần của chân nguyên càng trở nên khắc nghiệt hơn bao giờ hết.

Ngay sau đó, Lý Thanh khẽ động thần niệm, hai ngón tay nhẹ nhàng búng một cái, một viên đan dược màu ngà sữa trơn bóng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Viên đan dược này trong suốt như trân châu, tỏa ra ánh sáng nhu hòa, tựa hồ như ẩn chứa sức mạnh huyền diệu.

“Lộc cộc!”

Tịnh Nguyệt Đan!

Viên đan rơi vào miệng, thuận thế trôi xuống cổ họng.

Đây là một loại đan dược có công thức luyện chế vô cùng thần bí. Các loại linh dược dùng để luyện thành đều hiếm thấy, khiến nó trở thành độc môn đại đan của Thág Cung.

Chỉ riêng việc tìm thấy một viên thôi cũng đã vô cùng khó khăn, chưa nói đến chuyện có thể sở hữu nó.

Thậm chí, trên đời này, số người biết đến loại đan dược này cũng không nhiều. Ngay cả Lý Thanh cũng chỉ vô tình nghe nói đến nó từ Nguyệt Huyền Chân Quân khi còn ở Cổ Hoàng Thành.

Khi Tịnh Nguyệt Đan vừa rơi vào bụng, lập tức có vô số nguyệt hoa tinh khiết khuếch tán khắp cơ thể hắn.

Cùng lúc đó, một luồng dược lực cường đại bắt đầu thẩm thấu vào đan điền.

Nguyên bản chân nguyên màu đỏ sẫm của hắn vậy mà dần trở nên trong suốt như thủy tinh, tỏa ra ánh sáng đỏ rực tựa như hồng ngọc.

Những tạp chất còn sót lại trong chân nguyên tiếp tục bị bài trừ, khiến nó càng lúc càng trở nên tinh thuần hơn.

Đồng thời, chân nguyên trong cơ thể hắc cũng dần dần chuyển hóa sang trạng thái đặc sệt.

Nếu như trước đó, chân nguyên của hắc tựa như nước trong, thì bây giờ nó đã giống như dầu đặc, đang dần dần trải qua chất biến!

Đây chính là giai đoạn tất yếu trước khi Kết Đan—pháp lực cổ hóa, sau đó mới có thể kết thành Kim Đan!

Tất nhiên, quá trình này vẫn còn cách xa Kim Đan đại thành.

Dù vậy, đây mới chỉ là bước khởi đầu, và hắc thậm chí vẫn chưa thực sự vận dụng toàn bộ sức mạnh!

Không chần chừ, Lý Thanh tiếp tục vận dụng được lực của Tịnh Nguyệt Đan, từng chút từng chút tẩy luyện pháp lực của bản thân.

Cứ như vậy, mỗi lần lặp lại quá trình này, chân nguyên trong cơ thể hắc lại trở nên tinh thuần hơn, cho đến khi đạt đến mức độ gần như hoàn mỹ!

Đan điền tràn đầy pháp lực đậm đặc!

Đây là dấu hiệu tốt, chứng tỏ bước đầu tiên trong quá trình Kết Đan của hắc đã được hoàn thành một cách hoàn mỹ.

Nhưng Lý Thanh không hề lơ là, bởi vì đây mới chỉ là khởi đầu!

Bước thứ hai—Cổ hóa pháp lực!

Đây là một quá trình vô cùng nguy hiểm!

Theo những gì Thâm Ngưng Băng truyền thụ lại, Lý Thanh hiểu rất rõ—chỉ cần một sai sót nhỏ trong quá trình này, đan điền và khí hải của hắc có thể gặp tổn thương không thể vãn hồi!

Trong giai đoạn này, pháp lực cần được áp súc liên tục để chuyển hóa từ thể lỏng sang trạng thái cố định.

Nhưng nếu không cẩn thận, chỉ một sai lầm nhỏ cũng đủ khiến toàn bộ đan điền sụp đổ, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, thậm chí

mất mạng ngay tại chỗ!

Đây chính là lý do vì sao ngưng kết Kim Đan lại nguy hiểm đến như vậy!

Trong tu chân giới, ít nhất một nửa số tu sĩ Trúc Cơ Kỳ ngã xuống đều là vì thất bại trong quá trình Kết Đan!

Nhưng đến nước này, hắn đã không còn đường lui!

“Chuyện cho tới bây giờ, đã không thể quay đầu!”

Lúc này, Lý Thanh đã hạ quyết tâm, không thành công thì bỏ mạng!

Con đường hắn theo đuổi cao xa hơn ánh sáng của Tiên Đạo, làm sao có thể lùi bước hay dừng lại nơi này được?

Nghĩ vậy, thần niệm của Lý Thanh bùng nổ, toàn bộ tâm thần chìm vào đan điền, khống chế pháp lực trong cơ thể bắt đầu áp súc.

Chính vào thời khắc này, từ trong động phủ của hắn, một luồng khí tức mật mờ nhưng không thể ngăn cản chậm rãi lan tỏa ra.

Oanh!

Toàn bộ Nam Dương Linh Phong, hoặc đúng hơn là tất cả tu sĩ trong khu vực linh mạch này, không một ai ngoại lệ – đều bị kinh động!

Mấy đệ tử của Quỷ Kiếm Môn đóng quân gần đó đều biến sắc, ánh mắt hoảng hốt nhìn về phía động phủ nào đó trên linh phong.

Tu vi của bọn hắn còn thấp, đối mặt với khí tức kinh khủng này, thậm chí còn cảm thấy khó thở, ngực như bị đè nén, áp lực khiến người ta nghẹt thở.

“Đây là... có người đang ngưng kết Kim Đan?!”

“Hô! Hô! Không sai!” Một tên đệ tử hít sâu một hơi, giọng nói run rẩy. “Trước đó ta từng ở sơn môn cảm nhận qua khí tức của thiếu môn chủ khi trùng kích Kim Đan, không khác biệt chút nào!”

Nghe vậy, sắc mặt mấy đệ tử còn lại lập tức đại biến.

“Là ai mà lại dám Kết Đan ở Nam Dương Linh Phong?! Thật không thể tưởng tượng nổi!”

“Từ khi tông môn chiếm cứ nơi này đến nay, đây là lần đầu tiên có người Kết Đan ở đây đúng không?”

“Đúng vậy! Trước kia lắm kẻ Trúc Cơ tại đây, nhưng Kết Đan thì chưa từng thấy!”

...

Chương 1000

DTV EBOOK

Tại những động phủ khác trên linh phong, các tu sĩ cũng lần lượt xuất quan, ánh mắt đầy chấn động nhìn về phía động phủ của Lý Thanh.

“Tê! Động phủ kia... ta nhớ không lầm thì đó là chỗ của Lý đại sư đúng không?”

“Lý đại sư... ý ngươi là vị Luyện Khí Sư của Bách Luyện Lâu?”

“Không sai! Khí tức này đúng là Kết Đan!”

Vậy là, vô số tu sĩ từ khắp nơi trên linh phong ào ào đổ về hướng động phủ của Lý Thanh.

Tất nhiên, bọn họ không có ác ý, chỉ là chuyện này đối với tu hành giới mà nói thật sự hiếm thấy. Phần lớn bọn họ đều chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, nay chứng kiến một người đang Kết Đan, tự nhiên sinh lòng hiếu kỳ, muốn tới gần quan sát, biết đâu có thể lĩnh ngộ được điều gì đó?

Đáng tiếc, có người không nghĩ như vậy.

Sợ bọn họ quấy nhiễu Lý Thanh, một bóng người chậm rãi đứng lên từ một khối đá lớn.

Oanh!

Ngay sau đó, một luồng khí tức mạnh mẽ bộc phát, chính là áp lực của một tu sĩ Kết Đan!

Trong chớp mắt, toàn bộ tu sĩ Trúc Cơ đang tiến lại lập tức khựng bước, lý trí nhanh chóng tỉnh táo trở lại.

“Người đến dừng bước! Nếu không nghe cảnh báo mà vẫn tiếp tục tiến lên, đừng trách ta kiếm hạ vô tình!”

Người vừa lên tiếng là một nữ tử cầm trong tay thanh Huyền Băng Kiếm, sắc mặt lạnh băng như sương giá, giọng nói càng rét buốt như hàn băng vạn năm.

Chính là một cường giả Kết Đan chân chính!

Đối mặt với tồn tại bậc này, không ai dám lơ đãng.

“Lui lui lui!”

Tất cả tu sĩ Trúc Cơ kéo nhau lui lại, chẳng khác nào đàn sói trông thấy hổ dữ.

“Tiền bối xin chớ trách! Chúng ta không có ác ý, chỉ muốn quan sát quá trình Kết Đan của vị tiền bối kia mà thôi.”

“Đúng vậy, mong tiền bối rộng lượng bỏ qua!”

Đáp lại bọn họ chỉ là sự im lặng lạnh lùng của Thẩm Ngưng Băng. Nàng vẫn đứng yên, tay cầm Huyền Băng Kiếm, ánh mắt chăm chú hướng về động phủ của Lý Thanh.

Năm đó, khi nàng Kết Đan, Lý Thanh dù chỉ có tu vi Trúc Cơ vẫn dám một mình độc chiến vô số cường giả trong Cổ Hoàng Thành.

Hiện tại, nàng sao có thể dễ dàng bị quấy nhiễu?

Nam Dương Linh Phong có người Kết Đan!

Tin tức này nhanh chóng truyền ra ngoài. Trong Hương Dương Thành không xa, tin tức này lập tức khiến một số thế lực động lòng.

Thanh Phong Thương Hội nhận được tin đầu tiên, ngay sau đó, hội chủ Phàn Minh lập tức trầm ngâm suy nghĩ.

“Nam Dương Linh Phong... lại có người Kết Đan?”

Nhưng chỉ sau vài giây, hắn đã đưa ra quyết định.

“Nhanh! Chuẩn bị một phần hậu lễ! Nếu người kia Kết Đan thành công, nhất định phải giao hảo!”

Là một thương nhân, Phàn Minh hiểu rất rõ cách nắm bắt lòng người.

Dù sao đi nữa, chuẩn bị một phần hậu lễ cũng chẳng có gì sai. Nếu người kia Kết Đan thất bại, coi như không có chuyện gì xảy ra, chỉ xem náo nhiệt một chút mà thôi.

Nhưng nếu người kia Kết Đan thành công, thì phần hậu lễ này lại càng quan trọng.

Giao hảo với một tu sĩ Kết Đan vừa mới đột phá? Ai cũng hiểu lợi ích của việc này!

Tất nhiên, không chỉ Thanh Phong Thương Hội có suy nghĩ như vậy. Một số gia tộc tu tiên trong Cự Lộc Châu cũng sớm nhận được tin tức.

Ngự Thú Hà Gia lập tức ra lệnh:

“Lấy Ô Phượng Linh Vũ từ trong bảo khố ra, ta muốn biết rốt cuộc là kẻ nào Kết Đan ở Nam Dương Linh Phong!”

“Nếu ở Cự Lộc Châu lại xuất hiện thêm một tán tu Kết Đan kỳ, vậy thì đúng là tin tức không tệ, có thể dùng để chiêu mộ phục vụ.”

Ở một nơi khác, Triệu Gia—gia tộc tu tiên đứng đầu Cự Lộc Châu—cũng vô cùng chú ý đến tin tức này.

“Thời buổi rối loạn a...”

Gia chủ Triệu Gia khẽ nheo mắt, cuối cùng thở dài một hơi:

“Nếu lần trước, trong đại hội đấu giá, ta có thể giành được phần Âm Dương linh dịch kia, nói không chừng người kết đan hôm nay chính là ta.”

“Đáng tiếc! Thật đáng tiếc! Viên yêu thú nội đan mà lão tổ để lại... vì sao lại không phải thuộc tính Lôi chứ?”

Sắc mặt gia chủ Triệu Gia lúc sáng lúc tối, trong lòng dâng lên cảm xúc phức tạp.

Thật ra, với nền tảng của Triệu Gia, trong tộc vẫn có Thanh Ngọc Linh Thủy cùng Thiên Hỏa Bảo Dịch, nhưng chỉ dựa vào hai loại linh vật Kết Đan tầm thường này, hẳn vẫn không dám mạo hiểm bước vào cửa ải trọng yếu này.

Nếu có thêm một phần Âm Dương linh dịch hoặc Tử Phủ linh dịch, lòng tin của hẳn nhất định sẽ vững vàng hơn rất nhiều.

“Kết Đan a! Haizz!”

Nhưng lúc này, nhân vật chính của chuyện này—Lý Thanh—hoàn toàn không hay biết rằng việc hẳn Kết Đan lại khiến nhiều thế lực chú ý đến vậy.

Có điều, dù hẳn có sớm dự đoán trước, e rằng cũng chẳng bận tâm.

Bởi vì hắn tin chắc, bất kể bên ngoài có dậy lên phong ba thế nào vì hắn Kết Đan, thì Thẩm Ngưng Băng đều có thể giúp hắn trấn áp hết thảy, tuyệt đối không để bất cứ ai quấy nhiễu.

Chương 1001

DTV EBOOK

Huống hồ, từ khi đặt chân đến Đại Hoang Vực, quan hệ giữa hắn và những tu sĩ xung quanh hoặc các thế lực lớn đều không tệ. Từ trước đến nay, hắn luôn hành sự theo nguyên tắc giúp đỡ người khác, không kết oán với ai.

Nếu nói có kẻ muốn đến quấy rối hắn Kết Đan, đúng là chuyện hoang đường!

Vì vậy, Lý Thanh toàn tâm toàn ý tập trung vào quá trình Kết Đan, không để bất cứ điều gì làm phân tâm.

Giờ phút này, hắn đã phục dựng cả Thiên Hỏa Bảo Dịch và Thanh Ngọc Linh Thủy.

Hai loại linh vật Kết Đan này đều đã dung nhập vào đan điền của hắn, giúp hắn nhanh chóng cố hóa pháp lực trong cơ thể!

Bất tri bất giác, pháp lực trong đan điền đã sền sệt, tựa như hồ dán.

Nhưng vậy vẫn chưa đủ!

Dù đã kết dính, nhưng vẫn ở dạng lỏng, hắn cần phải khiến pháp lực triệt để cố hóa, kết tinh hoàn toàn!

Lúc này, Lý Thanh lấy ra một chiếc ngọc bình, bên trong đựng đầy những tia tử khí dạng lỏng.

Tử Phủ Linh Dịch!

Khác với các linh vật Kết Đan thông thường, loại linh dịch thượng phẩm này không thể trực tiếp uống vào. Đây là quy tắc ai cũng biết trong giới tu tiên.

Cách sử dụng rất đơn giản—chỉ cần hấp thu tử khí từ trong linh dịch bằng đường hô hấp.

Lý Thanh hít sâu một hơi, bắt đầu dẫn dắt tử khí từ trong bình vào cơ thể.

Chỉ trong chớp mắt, dòng tử khí trong bình tách ra làm hai, cuộn xoáy tiến vào mũi hắc, trông như hai con tiểu xà màu tím linh động.

Ngay khi hấp thụ được luồng tử khí đầu tiên, cơ thể Lý Thanh đột nhiên chấn động mạnh!

Gần như ngay lập tức, pháp lực trong cơ thể hắc—vốn sền sệt như hồ dán—bắt đầu quá trình cố hóa.

Không hổ là Tử Phủ Linh Dịch! Hiệu quả nhanh chóng đến mức kinh người!

Dĩ nhiên, đây cũng nhờ trước đó hắc đã phục dụng hàng loạt linh vật Kết Đan khác, tạo nền tảng vững chắc để có thể phát huy hiệu quả mạnh mẽ đến vậy.

Nhờ vào Tử Phủ Linh Dịch, Lý Thanh tiếp tục điên cuồng áp súc pháp lực trong cơ thể.

Vừa hấp thụ tử khí, hắc vừa dốc toàn lực nén chặt chân nguyên.

Chỉ trong chốc lát, chân nguyên trong cơ thể hắc tựa như sụp đổ, bắt đầu co rút mãnh liệt.

Nhưng đừng hiểu nhầm—đây không phải là pháp lực hắc suy yếu! Ngược lại, số lượng tuy giảm nhưng chất lượng lại đang tăng lên gấp bội!

Đây chính là dấu hiệu thành công của Kết Đan!

Cùng lúc đó, khi tử khí trong bình nhanh chóng tiêu tán, chất lỏng trong ngọc bình cũng dần mất đi sắc tím, trở nên nhạt màu như nước suối.

Đợi đến khi cả bình Tử Phủ Linh Dịch hoàn toàn trong suốt, nghĩa là Lý Thanh đã hấp thụ toàn bộ tinh túy của nó.

Giờ khắc này, gần chín phần chân nguyên trong cơ thể hắc đã triệt để kết tinh, chỉ còn một chút tạp chất chưa hoàn toàn cố hóa.

Đến bước này, đã không còn đường lui!

Lý Thanh lại vùng tay, một đoàn linh dịch hai màu trắng đen xuất hiện trước mặt hắc.

Âm Dương Linh Dịch!

Linh dịch này tràn ngập khí tức Âm Dương, hai sắc trắng đen đan xen như đang diễn hóa thành Thái Cực.

Không chút do dự, Lý Thanh há miệng nuốt trọn đoàn linh dịch vào bụng.

Âm Dương nhị khí vừa nhập thể, chưa kịp trôi đi bao xa, toàn bộ chân nguyên trong cơ thể hắn đã triệt để cố hóa, biến thành một khối tinh thể bất quy tắc!

Nhìn khối tinh thể lơ lửng trong đan điền, trên gương mặt căng thẳng của Lý Thanh cuối cùng cũng nở nụ cười không thể kìm nén.

Không sai, pháp lực đã triệt để cố hóa!

Bước thứ hai của Kết Đan... hoàn thành!

Đến đây, lần này Kết Đan của hắn đã thành công hơn phân nửa, vượt qua vô số tu sĩ!

Nhưng hắn biết rõ, bây giờ mà vui mừng thì vẫn còn quá sớm.

Lý Thanh nhanh chóng thu lại nụ cười, chỉ cần chưa hoàn thành bước cuối cùng, tất cả vẫn chưa thể gọi là thành công!

Quá sớm ăn mừng, rất dễ chuốc lấy kết cục bi thảm!

Bước cuối cùng—rèn luyện Kim Đan!

Kết Đan chính là phải cô đọng chân nguyên thành một viên Kim Đan, chứ không phải chỉ đơn thuần là một khối tinh thể vô định hình thể này!

Ngay sau đó, Lý Thanh lập tức trấn định tâm thần, bắt đầu bước vào giai đoạn cuối cùng của quá trình Kết Đan.

Chân nguyên trong cơ thể Lý Thanh triệt để ngưng tụ, giống như hóa thành một khối tinh thể hỗn loạn, lơ lửng trong đan điền.

“Nghe nói, tư chất càng tốt thì khi pháp lực ngưng tụ, tinh thể sẽ càng mượt mà.”

“Nếu là Thiên Linh Căn, một khi pháp lực cố hóa, nó sẽ tự nhiên kết thành một viên Kim Đan hoàn mỹ.”

Lý Thanh trong lòng thâm hâm mộ. Cũng bởi vậy mà người ta thường nói Thiên Linh Căn khi kết đan sẽ không gặp bình cảnh—loại tư chất này chỉ cần chuyên tâm ngưng luyện pháp lực là có thể kết thành Kim Đan một cách tự nhiên.

Những người có tư chất càng kém, tinh thể pháp lực hình thành càng hỗn loạn, khiến họ phải bỏ ra rất nhiều tâm sức mới có thể rèn luyện thành một viên Kim Đan hoàn chỉnh.

Chương 1002

DTV EBOOK

Bởi vì người có nhiều loại linh căn, khi tu hành tọa thiền sẽ hấp thu linh khí từ nhiều thuộc tính khác nhau, khiến pháp lực trong cơ thể trở nên tạp nham, cần thời gian dài để tinh luyện.

Lý Thanh nhanh chóng dẹp bỏ những cảm xúc hâm mộ không cần thiết, ánh mắt hấn trở nên kiên định, toàn bộ tâm thần chìm vào trong đan điền.

Bước thứ ba: Rèn luyện Kim Đan!

Bước này vô cùng quan trọng, yếu tố then chốt chính là thần niệm. Nếu lực lượng thần niệm không đủ mạnh, rất có thể đến phút cuối sẽ thất bại trong gang tấc!

Cũng may, Lý Thanh đã tu thành Hồn Đan, thần thức của hắn vượt xa tu sĩ cùng cảnh giới, thậm chí có thể sánh ngang Kết Đan kỳ!

Với thần thức cường đại bậc này, khi rèn luyện Kim Đan, tốc độ tự nhiên nhanh hơn người thường, làm ít công to.

Lý Thanh thả ra thần thức, bao bọc lấy khối tinh thể hỗn loạn trong đan điền, sau đó tập trung tinh thần để rèn luyện và tạo hình.

Thời gian từng chút trôi qua, khí tức của hắn dần dần trở nên bình lặng, không còn cuộn cuộn dâng trào như trước đó.

Bên ngoài, Thẩm Ngưng Băng vẫn thủ hộ bên cạnh hắn, đôi mày hơi nhíu lại.

Nàng là người từng trải, đương nhiên hiểu rõ tình trạng hiện tại của Lý Thanh.

“Bước cuối cùng rồi... Sư huynh, nhất định phải thành công!”

Đối với những tu sĩ có tư chất bình thường, bước này chính là trở ngại lớn nhất. Do tinh thể pháp lực quá hỗn loạn, quá trình luyện hóa thành Kim Đan sẽ tiêu hao thần niệm gấp bội so với người có tư chất cao.

Không ít tu sĩ vì thần niệm cạn kiệt mà thất bại ở bước này. Cuối cùng, không thể ngưng kết Kim Đan, thân thể bị pháp lực cản trở, tan thành mây khói!

Lúc này, ngày càng có nhiều tu sĩ tụ tập về Nam Dương Linh Phong, tất cả đều muốn chứng kiến trận kết đan đầy kịch tính này.

Một số gia chủ tu tiên thế gia thậm chí đích thân đến quan sát, mong có cơ hội kết giao với một vị tán tu sắp đột phá Kết Đan kỳ.

Tất nhiên, nếu hắn thất bại, đám đông này sẽ lập tức giải tán, xem đây như một câu chuyện trà dư tửu hậu mà thôi.

Trên đời này, không ai kính trọng một kẻ thất bại.

Cùng lắm, sau này có người sẽ nhắc lại, than thở rằng con đường tu tiên đầy gian nan, không phải ai cũng có thể thành công.

Nhưng theo thời gian, mọi chuyện cũng sẽ dần rơi vào quên lãng.

Dù sao, một nắm tro tàn thì cũng chẳng đáng để lưu tâm.

“Sao khí tức lại yếu đi? Chẳng lẽ hắn thất bại?”

“Không rõ nữa. Rõ ràng vừa rồi khí tức còn mạnh mẽ như vậy, sao đột nhiên lại yếu ớt?”

Có người hiểu chuyện liền lạnh giọng giải thích:

“Đây là thời khắc mấu chốt! Vị tiên bối kia đang tôi luyện Đạo Quả. Đợi đến khi hoàn thành, chính là lúc Kim Đan xuất thế!”

Bên cạnh, một lão giả—gia chủ của Triệu gia, người từng có tổ tiên đạt đến Kết Đan kỳ—cũng gật đầu nói:

“Đúng vậy. Nhưng nhìn hắn tiêu tốn nhiều thời gian như vậy mà vẫn chưa hoàn tất, chỉ sợ linh căn tư chất không được tốt lắm.”

Câu nói này khiến không ít người chấn động.

Không ai ngờ rằng một tu sĩ có tư chất bình thường lại có thể đi đến bước này!

Sự thật đúng là như vậy. Nếu tin tức về việc Lý Thanh chỉ có tứ linh căn được lan truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ra một trận sóng gió.

Dù hiếu kỳ, nhưng không ai dám đến gần quan sát.

Chỉ vì phía trước, có một thân ảnh xinh đẹp trong bộ y phục băng lam, đứng cầm kiếm đầy uy nghiêm.

Thẩm Ngưng Băng lấy một người mà trấn áp toàn bộ tu sĩ ở đây!

Đừng nói phần lớn người ở đây là tán tu, ngay cả Triệu Thiên Hùng, gia chủ Triệu gia, cũng không dám manh động.

Đắc tội một tu sĩ Kết Đan kỳ? Đó là chuyện cực kỳ khủng khiếp!

Huống hồ, người này còn đang hộ pháp cho một người đang Kết Đan. Nếu hấn thành công, nơi đây sẽ xuất hiện hai vị tu sĩ Kết Đan kỳ!

Đó là khái niệm gì?

Chỉ sợ ngay cả hai đại tông môn chính - ma cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng trước khi hành động. Dù sao, tu sĩ Kết Đan kỳ không phải thứ có thể tùy tiện gặp trên đường!

Thời gian lặng lẽ trôi qua thêm hai ngày.

Khí tức của Lý Thanh ngày càng yếu đi, như thể đã rơi xuống đáy vực.

Là người hộ pháp, trong lòng Thẩm Ngưng Băng cũng không khỏi khẩn trương.

Tính toán thời gian, lần Kết Đan này của Lý Thanh đã kéo dài gần năm ngày, lâu hơn nhiều so với nàng lúc trước.

“Có khi nào thất bại không?”

“Một tán tu có thể chống đỡ lâu như vậy, chứng tỏ thần niệm của hấn rất mạnh!”

“Nhưng nếu đã mạnh như vậy mà vẫn chưa hoàn tất, chỉ có thể có một khả năng: hấn là ngũ linh căn!”

Ngũ linh căn, thường là tứ linh căn hoặc ngũ linh căn, tư chất kém cỏi vô cùng.

Kết luận này vừa đưa ra, tất cả mọi người xung quanh đều
kinh ngạc há hốc miệng!

Chương 1003

DTV EBOOK

“Làm sao có thể? Một tán tu mang Ngụy Linh Căn mà có thể tu luyện đến bước này? Ngay cả Trúc Cơ còn là một cửa ải khó vượt qua, huống hồ là Kết Đan!”

“Ngụy Linh Căn mà cũng dám trùng kích Kết Đan? Quả thực khó tin! Nếu hắn thành công, chẳng phải sẽ tạo nên một truyền kỳ mới ở Đại Hoang Vực sao?”

“Ta thấy khó đấy. Khí tức yếu dần thế kia, kéo dài lâu như vậy vẫn chưa hoàn tất, chỉ sợ là thất bại rồi!”

Bên ngoài nghị luận rôm rả, nhưng trong động phủ, Lý Thanh hoàn toàn không biết gì về những lời bàn tán ấy. Hắn vẫn đang tập trung toàn bộ tinh thần vào việc rèn luyện Kim Đan.

Cuối cùng, trong đan điền của hắn, khối tinh thể hỗn loạn kia dần dần trở nên trơn nhẵn, các góc cạnh sắc bén biến mất, hóa thành một viên cầu hoàn mỹ không chút tỳ vết!

Kim Đan đã thành!

Đây chính là Đạo Quả lớn nhất mà hắn thu hoạch được kể từ khi bước chân vào con đường tu đạo!

Tròn trịa, không tỳ vết, phù hợp với đại đạo chí lý.

Không ai thực sự hiểu được vì sao Kết Đan kỳ phải ngưng tụ một viên Kim Đan hoàn mỹ như vậy. Chỉ biết rằng, nếu không làm được điều đó, Đạo Quả sẽ không hoàn chỉnh, cuối cùng tất yếu sụp đổ.

Nhìn viên Kim Đan hoàn mỹ trong đan điền, khóe miệng Lý Thanh bất giác nở một nụ cười.

Hắn không khỏi nhớ đến kiếp trước, những nhà khoa học suốt đời theo đuổi việc tính toán số Pi đến tận cùng.

“Bây giờ ta cũng xem như đã tạo ra một viên Kim Đan hoàn mỹ vô khuyết sao?”

“Chí ít trong mắt ta, nó đã hoàn mỹ đến mức không thể hoàn mỹ hơn nữa!”

Ngay khi lời này rơi xuống, bốn phía đột nhiên nổi lên một cơn gió mạnh!

Không! Không phải gió, mà là khí tức cuồng bạo từ trong cơ thể hắn bùng phát!

Oanh!

Trong nháy mắt, thiên địa linh khí xung quanh như bị một mãnh thú hút cạn, ùn ùn đổ về phía hắn như phong quyển tàn vân!

Khí tức trên người hắn bạo tăng liên tục, lập tức vọt lên một cảnh giới cường đại chưa từng có.

Lúc này, toàn bộ linh thạch mà hắn chuẩn bị từ trước cũng bị hút sạch!

Từng viên linh thạch nguyên vẹn trong nháy mắt khô kiệt, hóa thành những mảnh đá vụn vô dụng.

Giờ khắc này, Lý Thanh chỉ cảm thấy bản thân như đang trải qua một cuộc tẩy lễ kinh thiên động địa.

Từ thân thể đến thần hồn, tất cả đều được cường hóa!

Hắn hiểu rõ—mình đã Kết Đan thành công!

Tón gần năm ngày thời gian, cuối cùng hắn cũng đột phá!

Trước đây hắn chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nhưng giờ phút này, hắn đã thực sự bước vào Kết Đan kỳ, trở thành một Kim Đan chân nhân chân chính!

Mọi thứ diễn ra tựa như một giấc mộng. Nhưng từng khoảnh khắc trong năm ngày vừa qua, từng cảm giác đau đớn, căng thẳng, hồi hộp—tất cả đều in sâu trong ký ức của hắn.

Hắn thở dài một hơi, khóe môi cong lên một chút, tự giễu:

“May mà ta đã tu thành Hồn Đan chi pháp, nếu không, lần Kết Đan này còn phải lo lắng thêm nhiều nữa.”

Nói rồi, hắn đột nhiên ngửa mặt lên trời, rống to một tiếng!

“Rống!”

Tiếng gầm vang vọng trời đất, mang theo sóng âm kinh khủng hòa quyện cùng pháp lực tinh thuần của hắn, chấn động không gian xung quanh!

Trong chớp mắt, chấn động quét sạch hơn mười dặm, khiến tất cả tu sĩ bên ngoài động phủ đều hoảng hốt thất sắc!

“Haha! Ta vậy mà thực sự đạt đến mức này! Quả thực không thể tưởng tượng nổi!”

Lý Thanh cười to, không chút che giấu sự phấn khích của mình. Nụ cười của hắn rạng rỡ, hàm răng trắng nõn lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Ngay sau đó, hắn tùy ý ngưng tụ chân nguyên trong lòng bàn tay, rồi tung một chương về phía cửa động phủ.

Phanh!

Một chương đơn giản nhưng mang theo uy lực khủng bố, trực tiếp phá vỡ cấm chế mà hắn bố trí ở cửa động phủ!

Quá mạnh mẽ!

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng—pháp lực trong cơ thể đang bành trướng liên tục, mạnh mẽ đến mức có thể dễ dàng bóp chết bản thân trước đây!

“Đây chính là thực lực của Kết Đan chân nhân! Chân nguyên trong cơ thể, dù là về chất hay lượng, cũng hoàn toàn vượt xa Trúc Cơ kỳ!”

Lý Thanh nắm chặt bàn tay, rồi nhẹ gật đầu. Hắn đưa tay ra sau lưng, chậm rãi bước ra khỏi động phủ.

Ngoài kia, vô số ánh mắt kinh hãi dồn về phía hắn.

Không cần dùng pháp khí, hắn vẫn có thể lơ lửng giữa không trung.

Khí tức trên người mạnh mẽ vô song.

Ngay cả kẻ ngốc cũng hiểu—hắn đã Kết Đan thành công!

Lý Thanh nhìn Thẩm Ngưng Băng, người đã kiên nhẫn hộ pháp cho hắn suốt năm ngày qua, rồi chấp tay ôm quyền:

“Làm phiền sư muội rồi!”

Thẩm Ngưng Băng khẽ cười, dung nhan xinh đẹp tựa như một đóa băng hoa nở rộ giữa trời đông.

“Chúc mừng sư huynh Kết Đan thành công!”

Trong giọng nói của nàng chứa đựng niềm vui chân thành.

Nhìn thấy Lý Thanh thành công Kết Đan, nàng thậm chí còn vui hơn cả khi chính mình đột phá trước đây!

Lý Thanh chỉ nhẹ gật đầu, rồi ánh mắt lướt qua đám đông đang tụ tập trước mặt.

Hắn cười ha hả, chấp tay hướng về phía bọn họ:

Chương 1004

DTV EBOOK

“Haha, thật không ngờ lần Kết Đan này lại khiến nhiều đạo hữu quan tâm đến vậy! Có gì không phải, mong được tha thứ!”

Lời vừa dứt, tất cả tu sĩ xung quanh lập tức thay đổi thái độ, tiến lên cúi người chúc mừng.

“Chúc mừng tiền bối Kết Đan thành công!”

“Lý tiền bối, vạn thọ vô cương!”

“Thanh Phong Thương Hội Phàn Minh, đặc biệt đến chúc mừng tiền bối, xin nhận lấy hạ lễ này!”

“Triệu gia, Triệu Thiên Hùng, cung chúc Lý tiền bối Kết Đan viên mãn, tu đạo vĩnh xương, vạn thọ vô biên!”

Không ít thế gia, thương hội, thậm chí cả các tu sĩ độc hành cũng chen nhau đến chúc mừng.

Lý Thanh chỉ đứng đó, bình tĩnh quan sát tất cả.

Ánh mắt hần trăm ổn, dáng vẻ ung dung, từng cử chỉ đều toát lên phong thái cao cao tại thượng của một Kim Đan chân nhân thực thụ.

“Hôm nay vừa hay trùng hợp, nhiều đạo hữu tề tựu nơi đây, mà Lý mỗ lại vừa thành công Kết Đan. Nhân dịp này, ta quyết định cử hành một buổi khánh điển ngay tại đây!”

“Cũng tiện thể chia sẻ một chút cảm ngộ khi đột phá, mong rằng chư vị không chê cười.”

Lý Thanh Lãng vừa nói, thần sắc rạng rỡ, cả người tràn đầy hào khí.

Lời vừa dứt, toàn bộ tu sĩ có mặt đều thoáng sững sờ, sau đó trên mặt lộ rõ nét vui mừng.

“Lý tiền bối thật cao thượng!”

“Lý tiền bối thật cao thượng!”

Một vị Chân Nhân vừa Kết Đan lại sẵn sàng chia sẻ cảm ngộ lúc đột phá, đối với đám tán tu mà nói, đây chính là cơ hội ngàn năm có một!

Dù cho phần lớn bọn họ chưa chắc có thể dùng đến ngay, nhưng chỉ cần nghe qua cũng không có gì bất lợi.

Phần đông tu sĩ ở đây đều là tán tu xuất thân, không có chỗ dựa hay bối cảnh vững chắc, nên cơ hội được nghe loại cảm ngộ quý giá thế này gần như bằng không.

Mỗi người đều lộ vẻ kích động, thậm chí nhất định phải khắc ghi từng câu từng chữ vào lòng.

Dù không thể tận dụng, nhưng truyền lại cho hậu nhân cũng là một loại cơ duyên, biết đâu sau này con cháu trong tộc lại có người dùng đến?

Ở đây có chừng năm mươi tu sĩ, phần lớn đều là Trúc Cơ kỳ, chỉ có một số ít vẫn còn ở Luyện Khí kỳ.

Số lượng đông đảo như vậy, thậm chí có thể so với một tông môn quy mô nhỏ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lý Thanh không khỏi cảm khái, nghĩ thầm lần Kết Đan này của mình thật sự khiến động tĩnh không nhỏ, e rằng đã thu hút không ít tu sĩ phụ cận kéo đến.

Nếu lỡ như hấn thất bại, vậy thì cảnh tượng lúc này sẽ ra sao? Nghĩ đến đây, hấn khẽ cười lắc đầu, không muốn tưởng tượng tiếp nữa.

“Ha ha, chư vị, xin mời vào trong!”

Dù động phủ của hấn không nhỏ, nhưng muốn chứa chừng này người thì hiển nhiên có chút chật chội.

Không chút do dự, Lý Thanh khẽ vung tay, vài luồng chân nguyên sắc bén bắn ra, như những thanh lợi kiếm lao vút tới.

Lập tức, vách đá trong động phủ như đậu hũ bị cắt ra từng mảng, mở rộng không gian ngay tại chỗ mà không cần dùng đến bất cứ pháp khí nào.

Chỉ riêng khả năng điều khiển chân nguyên tinh diệu này cũng đủ khiến không ít tu sĩ Trúc Cơ kỳ lạnh sống lưng.

Nếu một chiều kia rơi xuống đầu bọn họ, chỉ e dù có cực phẩm pháp khí hộ thể cũng chưa chắc ngăn cản nổi.

Ầm ầm!

Toàn bộ lòng núi Nam Dương linh phong bị mở rộng ra một mảng lớn, đủ để dung nạp toàn bộ tu sĩ có mặt.

Lý Thanh mỉm cười, làm động tác mời:

“Ha ha, chư vị, mời vào!”

Lúc này, Triệu Thiên Hùng, gia chủ Triệu gia, bước lên đầu tiên, đưa ra một chiếc hộp gỗ làm từ linh mộc, cung kính nói:

“Cung chúc Lý tiên bối Kết Đan thành công! Đây là chút lễ mọn, mong ngài vui lòng nhận cho.”

Nhìn qua chất liệu hộp gỗ, liền biết lễ vật bên trong không phải thứ tầm thường!

Lý Thanh mỉm cười nhận lấy, miệng vẫn khách sáo:

“Triệu gia chủ thật quá khách khí! Đã đến đây là vinh hạnh rồi, còn mang theo lễ vật, làm ta không biết nói sao cho phải!”

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng hắn không chút do dự vận dụng thần thức quét qua bên trong.

Là mấy viên trân châu cực lớn, mỗi viên đều to bằng nắm tay trẻ con!

Có thể dùng hộp gỗ linh mộc để chứa, hiển nhiên không phải loại trân châu bình thường, mà là bảo vật quý giá từ yêu bạng lão niên thai nghén.

Dù là dùng luyện khí hay tán mịn ngâm nước, đều là vật phẩm cực kỳ hữu dụng.

Hắn cẩn thận thu hộp gỗ vào trữ vật đại, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn.

Ngay sau đó, Phàn Minh Đông, thương chủ của Thanh Phong thương hội, cùng các gia chủ tu tiên thế gia khác cũng lần lượt dâng lên lễ vật.

“Lý tiên bối, đây là một gốc linh sâm, mong ngài nhận cho.”

“Lý Chân Nhân, đây là một đoạn Long Huyết Mộc.”

“Tiền bối, viên linh vũ này tuy cổ quái, nhưng chắc chắn không phải vật phàm!”

Lý Thanh cười ha ha, hào sảng nhận hết:

“Chư vị thật có lòng! Vậy thì Lý mỗ cung kính không bằng tuân mệnh!”

Nhìn từng món bảo vật quý giá, trong lòng hắn vui mừng khôn xiết!

Chương 1005

DTV EBOOK

Ba trăm năm được linh tím nguyên sâm, một đoạn Long Huyết Mộc, thậm chí cả một viên linh vũ màu đen mà ngay cả hắc cũng không nhìn ra lai lịch!

Đám gia chủ này quả thực rất biết cách lấy lòng, từng lễ vật đều dâng đúng sở thích của hắc.

Trái lại, những tán tu không có bối cảnh thì lại có chút lúng túng.

So với những món lễ vật kia, bọn họ hoàn toàn không có gì sánh bằng.

Ban đầu họ chỉ định tới xem náo nhiệt, đâu ngờ lại rơi vào tình huống này.

Nhưng nếu đã được chính một vị Kết Đan Chân Nhân đích thân mời tham dự khánh điển, mà lại không mang theo chút lễ vật nào, chẳng phải quá mất mặt sao?

Thế nên, dù không chuẩn bị trước, họ cũng chỉ có thể cắn răng lấy ra chút linh thạch trong túi trữ vật xem như quà biếu.

Dù ít hay nhiều, Lý Thanh đều vui vẻ nhận lấy.

Dĩ nhiên, những ai tặng lễ vật “quá mỏng”, hắc đều âm thầm ghi nhớ.

Vì để đột phá Kết Đan, hắc gần như tiêu hao toàn bộ tài sản, lúc này đang cần gấp tài nguyên để bù đắp lại.

Sau khi tiếp nhận lễ vật cuối cùng từ một vị Luyện Khí kỳ tu sĩ, Lý Thanh vỗ tay, sau đó quay người tiến vào trong động phủ.

“Ha ha, chư vị chớ trách! Lần này Kết Đan khánh điển tổ chức gấp gáp, ta cũng chưa kịp chuẩn bị sơn hào hải vị gì để chiêu đãi, mong mọi người lượng thứ!”

Lời vừa thốt ra, không ít người trong lòng âm thầm oán thầm: Người chính là Kết Đan kỳ tiên bối, ai dám trách tội người chứ?!

Hôm nay, dù chỉ được uống một bát nước, bọn họ cũng phải nói lời dễ nghe!

Tất nhiên, Lý Thanh cũng không đến mức để những vị khách tới đây chỉ uống nước suông.

Vốn là kẻ ham rượu, trong túi trữ vật của hắn vẫn còn không ít linh tửu. Dù không tính là quỳnh tương ngọc lộ trân quý, nhưng hương vị cũng không tệ.

Ngay sau đó, hắn lấy ra từng vò linh tửu từ trong động phủ, tiện tay thi triển một chút thủ đoạn, dẫn rượu từ bình chảy ra, rót đầy từng bát cho tất cả mọi người.

“A! Hương rượu này sao lại nồng đậm như vậy? Chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta say mê, còn có cảm giác khí huyết sôi trào, quả thực là linh tửu hiếm có a!” Một tu sĩ kinh ngạc thốt lên.

Rất nhanh, xung quanh liền vang lên những lời tán dương.

Thấy vậy, Lý Thanh chỉ cảm thấy buồn cười. Những vò rượu này nào có khoa trương đến thế?

Hắn còn nhớ rõ, trước kia từng đưa ra hai phương thuốc rượu thuốc ở chợ đen. Khi đó, hắn tâm huyết dâng trào, tự tay mua không ít Linh Mễ để ủ ra một loạt linh tửu nguyên chất. Sau đó, lại từ chợ đen mua thêm yêu thú chi cốt cùng một số kỳ trùng, cuối cùng chế tạo ra lượng rượu này.

Cũng coi như là phiên bản cải tiến của Hổ Cốt Dưỡng Thân Tửu và Ngũ Độc Hoạt Huyết Tửu.

Rượu này uống có ngon hay không, chính hắn cũng không rõ, bởi vì khoảng thời gian qua mãi lo chuẩn bị Kết Đan, chưa từng có thời gian mở vò nếm thử. Cứ thế, những vò rượu này nằm yên trong động phủ, lặng lẽ được ủ lâu năm.

“Chư vị, hãy cùng uống cạn chén này!”

“Chúc con đường tu đạo của chư vị thuận buồm xuôi gió!”

Dưới sự dẫn dắt của hắn, tất cả mọi người giơ cao bát rượu, đồng loạt uống cạn.

“Ha ha ha! Thống khoái!”

Lý Thanh đặt bát xuống, hắng giọng một cái, rồi mở miệng nói:

“Lần này Kết Đan thành công, ta thực sự có rất nhiều cảm xúc. Một lần nữa ta lại thấm thía rằng, con đường tu tiên mà chúng ta theo đuổi, thực sự gian nan đến nhường nào.”

“Cả đời chúng ta tranh đấu trên con đường này, vì cái gì? Chẳng phải là hai chữ trường sinh sao?”

“Tiên đạo tìm kiếm, mục đích cuối cùng vẫn là trường sinh!”

Lời nói của hắn chạm đến tâm khảm của tất cả tu sĩ có mặt.

Tu tiên là gì? Nếu không phải để trường sinh, thì còn có thể vì điều gì?

Nếu bọn họ không bước vào con đường này, e rằng rất nhiều người đã sớm hóa thành một nắm tro vàng, tan vào cát bụi thời gian.

Nhưng một khi đã bước trên con đường này, cho dù gian nan trắc trở ra sao, ai lại có thể dễ dàng buông tay?

Hai chữ buông bỏ, nghe thì nhẹ nhàng, nhưng trên đời này, có mấy ai thực sự làm được?

Lý Thanh khẽ mỉm cười, rồi tiếp tục:

“Sau đây, ta sẽ chia sẻ một số cảm ngộ khi Kết Đan, cùng với những cửa ải khó khăn có thể gặp phải trong quá trình đột phá. Nếu có thể giúp ích cho chư vị trong tương lai, đó chính là vinh hạnh của ta.”

Lập tức, ánh mắt mọi người đều sáng lên, lộ rõ vẻ mong chờ. Đây chính là lý do quan trọng nhất khiến bọn họ đến đây hôm nay!

Lý Thanh bắt đầu cẩn thận giảng giải về quá trình Kết Đan, những điểm mấu chốt cần chú ý, cùng các trở ngại thường gặp.

Tất nhiên, những bí ẩn liên quan đến công pháp của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không tiết lộ. Dù sao, quan hệ giữa hắn và những người này vẫn chưa tốt đến mức có thể chia sẻ loại thông tin đó.

Chương 1006

DTV EBOOK

Nhưng dù vậy, những cảm ngộ mà hấn chia sẻ vẫn là vô cùng quý giá.

Đối với rất nhiều người ở đây, có lẽ cả đời bọn họ cũng không có cơ hội tiếp xúc với những điều này.

Quan trọng nhất là, hấn vừa mới thành công Kết Đan, cảm ngộ còn vô cùng rõ ràng, so với những ghi chép khô khan trong điển tịch, tất nhiên càng có giá trị thực tiễn hơn.

Khi từng điểm máu chót được hấn nhắc đến, không ít người bừng tỉnh đại ngộ.

“Thì ra là thế! Quả nhiên, linh vật trong quá trình Kết Đan quan trọng đến vậy!”

Lý Thanh giảng giải rất tận tình, mà mọi người cũng lắng nghe vô cùng chăm chú.

Đến khi bài giảng kết thúc, không ít người vẫn lộ vẻ chưa thỏa mãn.

Lúc này, bỗng có người lên tiếng hỏi:

“Xin hỏi Chân Nhân, ngài thuộc loại linh căn nào?”

Lời vừa thốt ra, cả đám người xung quanh lập tức nhìn về phía Lý Thanh, ánh mắt tràn đầy tò mò.

Tư chất linh căn của một người tu sĩ, thật ra cũng không phải là chuyện bí mật gì. Dù có nói ra cũng không ảnh hưởng gì.

Lý Thanh mỉm cười, ung dung đáp:

“Tại hạ tư chất không cao, ngũ hành thiếu thủy, nếu không thì đã là ngũ linh căn – một loại tư chất mà người ta vẫn gọi là ‘củ mục khó đốt’ rồi.”

Lời vừa nói ra, cả đám người xung quanh đều đồng loạt hít một hơi lạnh!

Thực ra, trước đó bọn họ cũng đã từng đoán về tư chất của hắn. Nhưng khi chính tai nghe hắn thừa nhận bản thân chỉ là một kẻ ngũ linh căn, vẫn không khỏi khiếp sợ.

“Thật là một kỳ tích!”

Một người có tư chất ngũ linh căn, vậy mà lại có thể Kết Đan ngay trước mặt tất cả bọn họ!

Nếu chuyện này không phải kỳ tích, thì còn có thể gọi là gì?

Phải biết, ở đây không ít người có tam linh căn, thậm chí nhị linh căn – vốn được coi là tư chất không tệ. Nếu không thì bọn họ đã chẳng thể Trúc Cơ thành công.

Thế nhưng, so với Lý Thanh, đột nhiên bọn họ cảm thấy... linh căn này sinh ra trên người mình thật đúng là phí của trời!

Khi tất cả mọi người còn đang chìm trong sự rung động, đột nhiên, một giọng nói tùy ý nhưng tràn ngập bá đạo vang lên từ bên ngoài động phủ của Lý Thanh:

“Ha ha! Đã sớm nghe nói ở Nam Dương linh phong có người đang Kết Đan, giờ xem ra, quả nhiên đã thành công rồi!”

“Không biết vị đạo hữu nào vừa tu thành Kim Đan chính quả? Ta, Quỷ Phàm, hôm nay đặc biệt đến để kết giao một phen!”

Tiếng cười sang sảng vang vọng khắp không gian.

Mọi ánh mắt lập tức đổ dồn ra bên ngoài động phủ, chỉ thấy một nam tử tuấn mỹ, dáng người cao ráo, lưng đeo một thanh quỷ kiếm đen như mực, đứng lơ lửng giữa không trung, trông như thể bước trên hư không mà không cần bất kỳ pháp bảo nào.

Không sai!

Người vừa xuất hiện, chính là Quỷ Phàm, thiếu môn chủ Quỷ Kiếm Môn!

Hắn cũng chính là kẻ từng có một lần đối mặt với Lý Thanh tại Cổ Hoàng Thành!

“Quỷ Phàm? Thiếu chủ Quỷ Kiếm Môn tại sao lại xuất hiện ở đây?”

“Không rõ, có lẽ hắc muốn lôi kéo Lý tiên bối cũng không chừng.”

“Ừm, so với những cự phách khác trong tu tiên giới, nội tình của Quỷ Kiếm Môn xác thực có phần kém hơn. Nếu bọn họ có ý lôi kéo Lý chân nhân cũng là chuyện dễ hiểu.”

Nghe thấy tiếng gọi vọng từ bên ngoài động phủ, mọi người xung quanh liền xôn xao bàn tán, đồng thời quay đầu nhìn về phía Lý Thanh.

Không ai ngờ được, Lý Thanh vốn còn đang hào hứng, bỗng nhiên cau mày, sắc mặt cũng trở nên nặng nề.

Quỷ Phàm...

Trong lòng Lý Thanh lẩm nhẩm cái tên này, đồng thời, ký ức về cuộc chạm trán với hắc tại hoàng thành liền hiện lên trong đầu.

“Chư vị, Lý mỗ ra ngoài một lát sẽ quay lại. Trong động phủ vẫn còn đủ linh tửu, mọi người cứ từ từ dùng.”

Dứt lời, Lý Thanh nhanh chóng rời khỏi động phủ, trong lòng không khỏi cảnh giác cao độ.

Hắc và Quỷ Phàm vốn không có giao tình gì, thậm chí trước đây còn từng giao thủ trong cổ hoàng thành. Nếu chuyện này đối phương đến để lôi kéo hắc, vậy thì e rằng Quỷ Phàm sẽ phải ôm thất vọng mà quay về.

Vừa suy nghĩ, thân ảnh Lý Thanh đã bay vút ra ngoài động phủ.

Lúc này, Quỷ Phàm đứng giữa không trung, sau lưng mang theo một thanh quỷ kiếm, ánh mắt hẹp dài lóe lên tia sắc bén. Khi thấy rõ mặt Lý Thanh, hắc không khỏi nhướng mày, đôi mắt nheo lại đầy nguy hiểm.

“Là ngươi!”

Hắc làm sao có thể quên được Lý Thanh!

Hồi ở cổ hoàng thành, tên này từng cầm trong tay Thiên Lô Tử, khiến hắc bị dọa chạy mất mặt trước bao người. Chuyện đó đúng là nỗi nhục khó nuốt!

Lý Thanh cười nhạt, nhẹ hàm răng trắng sáng, rồi ôn hòa mở miệng:

“Quý Phàm huynh, đã lâu không gặp. Hôm nay phong thái của ngươi còn hơn trước kia đây.”

“Hôm nay tới tìm tại hạ, không biết có chuyện gì? Có thể nói rõ không?”

Chương 1007

DTV EBOOK

Quý Phàm nhếch miệng cười lạnh, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Hắn không ngờ tên tán tu Trúc Cơ hậu kỳ ngày nào giờ đây đã bước vào Kết Đan, mà lại ngay trên địa bàn của Quý Kiếm Môn.

“Hừ, bớt giả vờ thân thiết với ta đi! Ta chỉ phụng lệnh tông môn đến điều tra người mà thôi, muốn xem xem Nam Dương Linh Phong vừa xuất hiện một Kết Đan chân nhân là kẻ nào.”

“Nói gì thì nói, nơi này cũng là địa bàn của Quý Kiếm Môn, chúng ta không thể để một Kết Đan chân nhân xuất hiện mà không hề hay biết chứ?”

Lời nói nghe qua không có ác ý, nhưng suy nghĩ kỹ thì cũng hợp lý. Dù Quý Kiếm Môn có là ma đạo môn phái đi chăng nữa, cũng không dại gì đi đắc tội một tán tu Kết Đan kỳ.

Loại người như Lý Thanh, tuy không có tông môn hậu thuẫn, nhưng cũng chẳng cần bận tâm điều gì. Một khi kết thù mà không thể tận diệt hắn, sau này e rằng sẽ thành đại họa khó lường!

Vừa nghĩ đến đây, Lý Thanh liền định báo tên tuổi của mình cho đối phương, nhưng rất nhanh đã thay đổi ý định.

Bởi vì hắn chợt nhớ ra, trước đó khi thu được vài phong thư, trong đó có một phong nói về việc Thượng Thanh Tông phái người tới Đại Hoang vực!

Vốn còn đang đắc ý, bây giờ nghĩ lại, hắn cảm thấy bản thân có chút bất cẩn, suýt chút nữa đã quên mất vấn đề này.

Sau một thoáng suy tư, Lý Thanh lập tức bình tĩnh lại, trên mặt không lộ ra bất kỳ sơ hở nào, cười ha hả nói:

“Ha ha, tại hạ tự xưng Vô Cực, nhờ vào Nam Dương Linh Phong mà may mắn đột phá Kết Đan. Còn chưa kịp cảm tạ Quý Kiếm Môn đã rộng rãi ban cho cơ duyên này!”

“Quý Phàm đạo hữu tới thật đúng lúc, vừa hay ta đang tổ chức khánh điển Kết Đan, chi bằng cùng nhau uống vài chén rượu?”

Nghe thấy đạo hiệu của Lý Thanh, khóe mắt Quý Phàm khẽ giật giật. Hắn không nhìn được mà liếc Lý Thanh một cái, thầm nghĩ lấy đạo hiệu nhanh như vậy, đúng là có chút không biết xấu hổ!

Còn bên trong động phủ, đám tu sĩ đã sớm không còn tâm trí uống rượu, tất cả đều chen nhau ra ngoài, dõi mắt theo diễn biến của tình huống trước mặt.

Nghe Lý Thanh xưng Vô Cực, bọn họ đều lặng lẽ ghi nhớ cái tên này vào trong lòng.

Kết Đan kỳ chân nhân, xưa nay đều là nhân vật có địa vị, xưng hô bằng đạo hiệu chính là cách thể hiện sự tôn trọng tối thiểu.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cái tên Vô Cực chân nhân sẽ theo Lý Thanh cả đời. Mà nếu hắn ngày sau tu vi đột phá, vậy thì Vô Cực Chân Quân cũng không phải chuyện quá xa vời!

Dĩ nhiên, đó là chuyện sau này.

Quý Phàm lúc này có chút mất kiên nhẫn, trầm giọng nói:

“Bớt lời kéo làm quen đi. Tông môn phái ta đến là để hỏi một chuyện—ngươi có nguyện ý nhận chức khách khanh nhân tân của Quý Kiếm Môn hay không? Đúng lúc Nam Dương Linh Phong này đang cần một người trấn giữ.”

“Đương nhiên, ngươi vẫn còn hai lựa chọn khác! Có muốn biết không?”

Quả nhiên là đến để ném cành ô liu!

Hơn nữa, vừa mở miệng đã muốn trao hắn một đầu linh mạch để hắn làm chủ, có thể thấy Quý Kiếm Môn ra tay cũng khá hào phóng.

Tuy nhiên, trước khi đưa ra quyết định, Lý Thanh muốn nghe thử xem hai lựa chọn còn lại là gì.

Hắn mỉm cười, chấp tay nói:

“Quý Phàm huynh, mời nói tiếp.”

Quý Phàm nhếch khóe miệng, chậm rãi nói:

“Lựa chọn thứ hai, chính là cự tuyệt lời mời của Quý Kiếm Môn. Khi đó, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, nhưng... Nam Dương Linh Phong này sẽ không thể để người ở lại nữa.”

“Nói thật, linh mạch nơi đây vốn đã không đủ để nuôi dưỡng một Kết Đan chân nhân. Nếu thêm một người như người, áp lực sẽ rất lớn.”

Điều này không phải giả dối.

Mặc dù linh khí nơi đây khá nồng đậm, nhưng nếu có thêm một tu sĩ Kết Đan ở lâu dài, nguồn cung linh khí chắc chắn sẽ trở nên rất hạn chế.

Hắn tu luyện nhiều hơn, những tu sĩ khác sẽ có ít đi. Về lâu dài, số lượng người muốn thuê động phủ ở đây chắc chắn sẽ giảm mạnh.

Đây cũng chính là lý do mà tại Đại Hoang vực, phần lớn Kết Đan kỳ tán tu đều phải ra ngoài tìm kiếm một linh mạch vô chủ để chiếm làm của riêng.

Như Mộc Long chân nhân, người từng có giao tình với Lý Thanh, hiện tại đang trấn giữ một đầu linh mạch khá tốt ở Nam Bộ Đại Hoang vực. Hắn còn có một vườn thuốc nổi danh, nơi nhiều tu sĩ sẵn sàng trả giá lớn để mua linh dược.

Lý Thanh nhướng mày, gật đầu:

“Vậy lựa chọn thứ ba là gì?”

Quý Phàm cười đầy ẩn ý, chậm rãi nói:

“Lựa chọn thứ ba... cũng rất đơn giản. Quý Kiếm Môn có thể để người tiếp tục ở lại nơi này tu hành, thậm chí còn cho người một ngọn núi, để người trở thành bán chủ nhân ở đây.”

“Chỉ cần từ nay về sau, người và Quý Kiếm Môn cùng nhau trông coi nơi này, miễn cưỡng cũng có thể coi như đồng minh.”

“Người có thể không nghe lệnh, nhưng cũng không thể trở mặt.”

Chương 1008

DTV EBOOK

“Ngoài ra, có một điều kiện duy nhất...”

Quý Phàm ngừng lại một chút, khước miệng cong lên đầy thâm ý:

“Người cần chứng minh thực lực, ít nhất phải khiến ta tán thành người!”

Oanh!

Trở thành đồng minh của Quý Kiếm Môn!

Tin tức này vừa truyền ra, cả đám tu sĩ bên dưới liền ồ lên kinh ngạc!

Không ai ngờ rằng Quý Phàm lại có thể nhượng bộ lớn đến thế!

Hắn thậm chí còn cho hắn một ngọn núi, mặc kệ Lý Thanh muốn ở lại tu hành bao lâu cũng được.

Chuyện này khiến không ít người rung động.

Ngay cả bản thân Lý Thanh cũng có chút bất ngờ.

Hắn không ngờ lựa chọn thứ ba lại có thể rộng rãi đến vậy.

Lựa chọn này khác biệt hoàn toàn so với lựa chọn thứ nhất, bởi vì hắn sẽ không bị đóng dấu Quý Kiếm Môn, cũng không cần phụ thuộc vào bất kỳ ai.

Quan hệ giữa hai bên chỉ là đồng minh, ngang hàng, chứ không phải kiểu kẻ dưới người trên.

Nói thật, Lý Thanh có chút động tâm.

Dù Đại Hoang vực rất rộng lớn, nhưng muốn tìm một linh mạch vô chủ lại không dễ dàng gì.

Hơn nữa, dù có tìm được, cũng không thể tránh khỏi xung đột với những kẻ khác.

Nếu có thể ổn định ở đây, chẳng phải là quá tốt rồi sao?

Dù sao, tu luyện ở Kết Đan kỳ hoàn toàn khác với Trúc Cơ kỳ.

Một tu sĩ Trúc Cơ chỉ cần một động phủ nhỏ là đã có thể tu luyện.

Nhưng với Kết Đan kỳ, chỉ một động phủ là không đủ. Bọn họ cần cả một tòa linh phong, mới có thể đảm bảo lượng linh khí cho tu hành.

Lý Thanh khẽ liếc nhìn ngọn núi dưới chân.

Do ảnh hưởng của lần đột phá vừa rồi, lượng linh khí nơi đây đã giảm đi đáng kể.

May mắn là hắn đã chuẩn bị trước một lượng lớn linh thạch, nếu không hậu quả thật khó lường.

Mặc dù qua một thời gian linh khí sẽ từ từ khôi phục, nhưng nếu cứ liên tục tu luyện tại đây, sớm muộn gì hắn cũng lại gặp vấn đề tương tự.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh trầm ngâm...

Thực tế, Thảm Ngưng Băng cũng đã đột phá Kết Đan.

Chỉ là trong khoảng thời gian này, nàng vẫn luôn ẩn giấu khí tức, xuất nhập trong Nam Dương Linh Phong một cách cẩn trọng, khiến Quý Kiếm Môn hoàn toàn không hay biết rằng nơi này đã sớm có thêm một Kết Đan kỳ tu sĩ đang mượn linh mạch tu hành.

Chẳng qua, Thảm Ngưng Băng gần đây vẫn luôn bồn ba lo liệu chuyện của Lý Thanh, chưa từng thực sự bế quan tu luyện, cũng không có dấu hiệu triển lộ dị thường, vì vậy không ai nhận ra sự tồn tại của nàng.

“Thế nào? Đã suy tính xong chưa?”

Quý Phàm không nhin được mà thúc giục.

Lý Thanh nhẹ hít một hơi, ánh mắt kiên định, sau đó chậm rãi nói:

“Ta chọn lựa chọn thứ ba! Nhưng... muốn đạt được sự tán thành của người, cần làm gì?”

Vừa nghe xong câu này, nụ cười trên mặt Quỷ Phàm rốt cuộc cũng trở nên rực rỡ.

Hắn chậm rãi đưa tay ấn lên chuôi cự kiếm màu đen sau lưng, khóe miệng cong lên đầy hưng phấn:

“Còn cần phải hỏi sao? Tất nhiên là... cùng ta luận bàn một trận rồi!”

Oanh!

Chỉ trong chớp mắt, bảo kiếm của Quỷ Phàm liền bùng lên ngọn lửa màu đen, tà khí tỏa ra cuộn cuộn!

“Ha ha ha! Trương Hiểu phế vật kia mãi vẫn chưa Kết Đan, trước tiên để ta đánh với ngươi một trận đã nghiền rồi tính sau!”

“Vừa hay đánh xong trận còn đang dờ ở Hoàng Thành trước đây!”

Lời vừa dứt, thân ảnh Quỷ Phàm lập tức lấp loé trên không trung, trong nháy mắt cự kiếm chém thẳng về phía Lý Thanh!

Sắc mặt Lý Thanh lập tức trở nên ngưng trọng.

Vừa mới Kết Đan đã gặp phải một đối thủ khó chơi như thế này, đúng là không đơn giản.

Nhưng trong lòng hắn không hề sợ hãi, trái lại còn có chút hứng thú, muốn mượn trận chiến này để xem thử thực lực hiện tại của bản thân rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào!

Đã muốn được đối phương tán thành, vậy thì không thể dùng Thiên Lôi Tử.

Lần này, hắn phải dựa vào bản lĩnh thật sự!

“Hừ!”

Lý Thanh hít sâu một hơi, khí huyết bùng nổ, thân hình bỗng chốc phóng đại, hóa thành một cự nhân nhỏ, khí thế cuộn cuộn như sơn nhạc áp đỉnh!

Ngay sau đó, thần thức của hắn tỏa ra như sóng lớn, bao trùm toàn bộ khu vực, hình thành một lĩnh vực vô hình, giám sát từng động thái của Quỷ Phàm!

Chỉ trong nháy mắt, Quỷ Phàm đã áp sát trước mặt hắn, một kiếm chém xuống không chút lưu tình!

Hưu!

Lưỡi kiếm quét qua hư không, Quỷ Diễm ngùn ngụt, trực tiếp bổ thẳng xuống đầu Lý Thanh!

Nhưng Lý Thanh đương nhiên không để mặc cho đối phương dễ dàng chém trúng.

Sau khi tu thành Hồn Đan, cộng thêm bước vào Kết Đan kỳ, thần thức của hắn đã mạnh hơn Quỷ Phàm không ít.

Phảng phất như đã đoán trước được điều này, hắn dễ dàng né tránh nhất kiếm sắc bén, sau đó vùng quyền phản kích!

Oanh!

Một quyền này tựa như sấm sét, khí huyết bùng nổ, quyền phong xé rách không gian, đâm thẳng vào Quỷ Phàm!

Quỷ Phàm cảm nhận được áp lực cuồn cuộn đập thẳng vào mặt, đau rát không gì sánh được.

Nhưng hắn vẫn giữ được sự tỉnh táo, lập tức thu kiếm về đỡ đòn!

Keng!

Chương 1009

DTV EBOOK

Cự kiếm rung lên bần bật!

Dù đây là một thanh Cự phẩm pháp khí được hẩn uẩn dưỡng nhiều năm, nhưng đối mặt với một quyền cường mãnh như dã thú của Lý Thanh, nó vẫn có chút không chịu nổi!

Mượn lực phản chấn từ cự kiếm, Quỷ Phàm lập tức bật ngược ra sau, không định tiếp tục cận chiến, mà nhanh chóng vung tay phát ra từng đạo kiếm khí màu đen!

Huu! Huu! Huu!

Những luồng kiếm khí sắc bén xé rách hư không, phong tỏa toàn bộ đường lui của Lý Thanh!

Đối mặt với đòn tấn công này, Lý Thanh không đại gì lấy thân mình ra ngăn kháng, mà lập tức triệu xuất hắc lô từ túi trữ vật, dùng nó chặn trước người!

Đang! Đang! Đang!

Hắc lô rung lên kịch liệt, nhưng vẫn vững vàng không tổn hao gì, thành công hóa giải toàn bộ kiếm khí của Quỷ Phàm.

“Đến phiên ta!”

Sau lưng hắc lô, đôi mắt Lý Thanh lóe sáng, tinh quang đại phóng!

Hắn ngưng tụ thần thức, hóa thành lưỡi dao sắc bén, thi triển ra Ngưng Hồn Trảm!

Bây giờ, Ngưng Hồn Trảm của Lý Thanh đã hoàn toàn khác xưa!

Thần hồn hẩn quá mạnh!

Không cần tích tụ lâu, chỉ trong giây lát đã tạo ra từng đạo thần thức lưỡi dao, oanh thẳng về phía Quỷ Phàm!

Những luồng thần thức sắc bén màu vàng óng ánh lao đến, khiến Quỷ Phàm cảm giác da đầu tê dại!

“Thần thức sát chiêu?!”

“Người này không chỉ có nhục thân mạnh mẽ, mà ngay cả thần hồn cũng kinh khủng như vậy sao?!”

Suy nghĩ lóe lên trong đầu Quỷ Phàm, nhưng hắn lập tức cắn răng, lấy ra một viên hộ thân phù màu bạc, tế lên trước mặt!

Ngân quang chói lóa!

Chỉ trong nháy mắt, thần thức lưỡi dao của Lý Thanh bị triệt tiêu hoàn toàn!

“Ồ?”

Lý Thanh hơi nheo mắt, trong lòng thầm nghĩ:

“Đây là thần hồn hộ mệnh dị bảo? Đúng là Quỷ Kiếm Môn thiếu chủ, trên người thứ gì cũng có!”

Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc!

Lý Thanh trở tay móc ra Thiên La Cờ, đột nhiên huy động mạnh mẽ!

Với tu vi hiện tại, hắn có thể tùy ý phát huy uy lực lớn nhất của Thiên La Cờ, hoàn toàn không cần lo lắng về việc tiêu hao pháp lực.

Chớ nói đến một kiện Cực phẩm pháp khí, ngay cả khi thôi động nhiều kiện Cực phẩm pháp khí cùng lúc, hắn cũng có thể dễ dàng khống chế, bởi vì chân nguyên của Kết Đan kỳ tu sĩ hùng hậu vô cùng, xa không thể so sánh với Trúc Cơ kỳ tu sĩ!

Oanh!

Thiên La Cờ chấn động mãnh liệt, từng sợi hồ quang điện quán quanh, tỏa ra uy áp khủng khiếp, trong nháy mắt bao phủ lấy Quỷ Phàm!

Một luồng cấm chế vô hình lập tức định trụ hắn trong thoáng chốc!

Dù sao đối phương cũng là Kết Đan chân nhân, muốn nhờ vào Thiên La Cờ để triệt để phong tỏa hắn là không thể, nhưng

một khoảnh khắc ngắn ngủi này đã là đủ để Lý Thanh xuất chiêu tất sát!

Oanh!

Một đạo sóng nhiệt bốc lên, nhiệt độ thiên địa đột ngột tăng vọt!

Trên lòng bàn tay Lý Thanh, một viên đại ấn màu đỏ rực bỗng nhiên xuất hiện!

Không sai, đây chính là thần thông mà từ khi tu thành đến nay, hắn chưa từng thi triển—Toái Nguyên ĐẠI HỎA ẤN!

Hai đạo đại ấn trong cơ thể hắn đã được uẩn dưỡng từ lâu, nay một khi thi triển ra, uy năng mạnh mẽ đến mức đáng sợ!

Oanh!

Không chút do dự, Lý Thanh vỗ mạnh đại hỏa ấn về phía Quỷ Phàm!

Dọc theo quỹ tích di chuyển, sóng nhiệt ngập trời, không khí bị thiêu đốt đến mức méo mó!

Bị trói buộc giữa không trung, Quỷ Phàm lập tức trợn trừng mắt, trong con ngươi bỗng chốc co rút lại!

“Chết tiệt! Lực lượng này...”

Sắc mặt hắn đại biến, ánh sáng đỏ từ đại hỏa ấn phản chiếu trên gương mặt hắn, tựa như thiêu đốt cả linh hồn!

Trong khoảnh khắc nguy cấp này, Quỷ Phàm đột nhiên cắn chặt đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết!

“Phốc!”

Theo một tiếng phun mạnh, hắn thấp giọng quát:

“Vạn Quỷ Pháp Thân!”

Một cỗ hắc khí nồng đậm từ cơ thể Quỷ Phàm bùng nổ dữ dội!

Những làn khói đen dày đặc cuộn tròn, nhanh chóng bao trùm toàn thân hắn, sau đó tạo thành một thân ảnh khổng lồ, mọc đầy đầu lâu quỷ dị!

Ầm!

Ngay khi hắn vừa thoát khỏi không gian trói buộc, Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn cũng giáng xuống!

Ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng!

Oanh!

Sóng xung kích cuộn cuộn lan rộng, lấy Quỷ Phàm làm trung tâm, càn quét về bốn phía!

Đám Trúc Cơ kỳ tu sĩ ở dưới đã sớm chết lặng, toàn bộ đều bị chấn động đến mức ù tai, sắc mặt tái nhợt!

Thậm chí còn không kịp che lỗ tai, đầu óc nhất thời rơi vào trạng thái trống rỗng!

Dư chấn quá khủng khiếp!

Một cơn chấn động kịch liệt lan ra, khiến mấy đỉnh núi hùng vĩ tại Nam Dương Linh Phong cũng bắt đầu rung chuyển mãnh liệt!

Những khối đá khổng lồ từ vách núi rơi rầm rầm, khói bụi bốc lên ngợp trời!

Cảnh tượng này chẳng khác nào thiên địa sụp đổ!

Trước mặt hai Kết Đan kỳ chân nhân giao chiến, những tu sĩ Trúc Cơ kỳ cảm giác khó thở đến cực điểm, trong lòng không khỏi tràn ngập hồi hận!

“Ta... ta chỉ muốn xem náo nhiệt, không ngờ suýt chút nữa mất mạng tại chỗ!”

Chương 1010

DTV EBOOK

Hiện tại, bọn họ có thể bị cuốn vào trận chiến này bất cứ lúc nào!

Dư ba vụ nổ dần tiêu tán, để lộ thân ảnh Quỷ Phàm từ trong tàn tro.

Lúc này, hắn vẫn bị vạn quỷ pháp thân bao phủ, chỉ là bộ dáng có phần chật vật. Những chiếc đầu lâu khảm nạm trên thân thể hắn giờ đã bị đánh văng tứ phía, trông vô cùng rách nát.

Bị vạn quỷ pháp thân bao phủ, Quỷ Phàm thở dốc, giọng nói trầm thấp vang lên:

“Hảo thủ đoạn, quả nhiên là hảo thủ đoạn! Thần thông này của ta tự luyện thành từ lâu nhưng chưa từng sử dụng. Nguyên bản ta định để dành làm kinh hỉ cho Trương Hiểu, không ngờ lại bị người ép phải dùng đến trước.”

Nói thật, dù đã cản được đại hỏa ấn kinh khủng kia, nhưng trong lòng Quỷ Phàm vẫn còn cảm giác sợ hãi.

Nếu không nhờ vạn quỷ pháp thân đủ cường đại, chỉ sợ hắn dù không chết cũng trọng thương.

Từ khi kết đan đến nay, đây là lần đầu tiên hắn bị ép vào tình cảnh chật vật như vậy!

Lý Thanh nhìn thấy đối phương có thể chặn được đại hỏa ấn của mình, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

Quả nhiên không thể khinh thường! Không hổ danh là thiếu chủ Quỷ Kiếm Môn, thủ đoạn toàn thân tuyệt đối không phải hạng tầm thường có thể suy đoán!

“Tiếp theo thì sao? Nếu còn thủ đoạn nào thì cứ thi triển ra hết đi! Vạn quỷ pháp thân của ta cũng không phải thứ dễ đối phó đâu!”

Quỷ Phàm cười lạnh, ngữ khí âm trầm. Thân thể to lớn, phảng phất như dung hợp cùng vạn quỷ, bỗng chấn động mạnh.

Chỉ thấy hấn vung tay, một thanh Quỷ Kiếm khổng lồ xuất hiện trong lòng bàn tay của pháp thân!

Thanh cự kiếm này chính là bản phóng đại của vũ khí Quỷ Phàm thường dùng, ngoại trừ kích thước, thì không khác gì bản gốc.

Không thể không thừa nhận, công pháp của Quỷ Kiếm Môn quả thực huyền diệu vô song, ngay cả thần thông tu luyện thành cũng có thể ngưng tụ ra một thanh đại kiếm hết như cánh tay nối dài!

Chứng kiến thân ảnh khổng lồ tràn đầy áp bách của Quỷ Phàm, tất cả tu sĩ còn ở lại trong động phủ của Lý Thanh lập tức hoảng hốt. Bọn họ không còn dám tiếp tục đứng xem, mà nhanh chóng chạy ra ngoài.

Không thể trách bọn họ nhát gan, chỉ vì dư ba vụ nổ vừa rồi thật sự quá kinh khủng, mà trận chiến sắp tới còn có thể còn dữ dội hơn!

Nếu còn lưu lại, chẳng phải đang chờ chết sao?

“Quá kinh khủng! Đây chính là thực lực của chân nhân Kết Đan sao?”

“Chỉ đứng quan sát từ xa mà ta đã cảm thấy tim đập loạn nhịp, nếu phải trực diện đối đầu với cường giả bậc này, chỉ sợ còn đáng sợ hơn nhiều!”

“Không đạt đến Kết Đan, chung quy cũng chỉ là con kiến mà thôi!”

Những kẻ còn lại xôn xao bàn tán, nhưng Lý Thanh không quan tâm đến bọn họ. Ánh mắt hấn chỉ tập trung vào cử động của Quỷ Phàm.

Đừng nói là những tu sĩ Trúc Cơ bình thường, ngay cả bản thân Lý Thanh cũng cảm nhận được áp lực không nhỏ.

Hiển nhiên, Quỷ Phàm đã tung ra tất cả át chủ bài của hấn!

Nghĩ đến đây, Lý Thanh hiểu rằng mình cũng không thể tiếp tục giữ lại thực lực nữa.

“Hô! Vậy thì tới đi!”

Lời vừa dứt, một âm thanh thanh thúy vang lên!

Đùng!

Chỉ thấy Lý Thanh đột nhiên chắp hai tay trước ngực, sau đó chậm rãi tách ra.

Trong lòng bàn tay hắn, hai đóa linh hỏa màu trắng chọt bùng lên!

Ầm ầm!

Không sai, chính là U Minh Lãnh Hỏa!

Hai đóa lãnh hỏa màu trắng bùng cháy mãnh liệt, nhanh chóng lan ra khắp toàn thân Lý Thanh.

Sau khi đột phá Kết Đan, hắn nhận ra bản thân đã có thể không chế U Minh Lãnh Hỏa đến trình độ vi diệu hơn rất nhiều.

Tỷ như, hắn có thể thôi động ngọn lửa bao trùm toàn thân, ngưng tụ thành một bộ hỏa diễm chiến giáp. Đây là điều trước kia hắn chưa từng làm được!

“Giết!”

Mang theo chiến ý hùng hực, Quỷ Phàm đạp mạnh lên hư không, thân ảnh khổng lồ vung thanh Quỷ Kiếm màu đen, hung hãn chém thẳng về phía Lý Thanh!

Một kiếm này, nếu chém xuống, có thể dễ dàng cắt đôi cả một ngọn núi, đến mức khiến thiên địa phải mờ mịt ảm đạm.

Nhưng đối diện với thể công mạnh mẽ đó, Lý Thanh không hề lùi bước, mà lại quyết định dùng U Minh Lãnh Hỏa để chính diện đối kháng với một kiếm kinh thiên động địa kia!

“Ngưng lửa!”

Lý Thanh điên cuồng thúc giục bốn nguyên hỏa chủng trong thể nội, từng đợt từng đợt U Minh Lãnh Hỏa nhanh chóng hội tụ trong lòng bàn tay.

Chẳng mấy chốc, thiên địa linh hỏa đã được ngưng tụ với số lượng khổng lồ.

Giây tiếp theo, đối mặt với một kiếm chém xéo xuống của Quỷ Phàm, Lý Thanh không chút do dự vung tay, đem toàn bộ U Minh Lãnh Hỏa trong lòng bàn tay phóng ra!

Oanh!

Ngọn lửa kinh khủng bùng nổ dữ dội, phun trào như thiên hỏa giáng thế! Đây chính là thiên địa linh hỏa, một trong những kỳ vật hiếm có nhất thế gian.

Từ khi bước chân vào Đại Hoang Vực, Lý Thanh vẫn luôn tận lực che giấu chuyện bản thân sở hữu thiên địa linh hỏa, sợ sẽ bị kẻ khác dòm ngó.

Chương 1011

DTV EBOOK

Nhưng bây giờ không cần lo lắng nữa! Hắc đã Kết Đan thành công, đã có đủ thực lực để quang minh chính đại thi triển thiên địa linh hỏa!

Không khí vừa rồi còn nóng rực vì sóng nhiệt, nay lại trở nên âm lãnh đến đáng sợ!

Thanh cự kiếm của Quỷ Phàm mang theo khí thể bức người, trong nháy mắt đã chém tới gần, nhưng vừa chạm vào U Minh Lãnh Hỏa, sắc mặt hắn lập tức đại biến!

Quỷ khí trên cự kiếm đang nhanh chóng tan rã!

“Không thể nào! Ngươi lại sở hữu thiên địa linh hỏa?!”

Quỷ Phàm hoảng hốt, hắn không ngờ một tán tu trung bình thường thế này, thủ đoạn lại còn mạnh hơn cả mình!

Mà đối phương, vừa mới Kết Đan không lâu a!

Vạn quỷ pháp thân của hắn, vốn dĩ là một tầng phòng ngự vô cùng cường đại, thế nhưng U Minh Lãnh Hỏa lại chẳng gặp bất kỳ trở ngại nào, dễ dàng lan tràn lên thân thể hắn!

Chứng kiến ngọn lửa u lãnh trắng lóa nhanh chóng càn quét về phía bản thể mình, Quỷ Phàm rốt cuộc không thể ngồi yên!

“Hừ! Cho ta tán!”

Hắn gầm lên một tiếng, chủ động giải trừ vạn quỷ pháp thân!

Từng chiếc đầu lâu màu đen rơi xuống đất, thân ảnh to lớn do pháp thân ngưng tụ thành nhanh chóng tiêu tán.

Cùng lúc đó, U Minh Lãnh Hỏa cũng bị đẩy lùi ra ngoài, không còn bám vào hắn nữa.

Nhìn thấy Quỷ Phàm chủ động từ bỏ pháp thân, Lý Thanh không khỏi nhếch môi cười nhạt. Bàn tay lại lần nữa nâng lên, động tác ngưng lửa đã sẵn sàng!

Quỷ Phàm thấy vậy, sắc mặt liền tái mét, vội vàng quát lớn:

“Đủ rồi! Không cần đánh nữa! Thực lực của ngươi, ta công nhận!”

“Hôm nay, ta cho phép ngươi tùy ý chọn một ngọn núi ở nơi này, coi như chỗ tu hành riêng của ngươi!”

Dứt lời, hắn thở hổn hển, ánh mắt lộ ra vài phần kiêng kỵ.

Lý Thanh nghe vậy liền thu tay, mỉm cười nói:

“Quỷ Phàm huynh, đã nhường rồi!”

Quỷ Phàm hít sâu một hơi, giọng nói trầm thấp:

“Không ngờ ngươi lại có thể thu phục được một đạo thiên địa linh hỏa! Đại Hoang Vực từ bao giờ lại xuất hiện nhân vật như ngươi?”

“Nhưng ngươi cũng đừng đắc ý quá sớm! Chờ đến khi ta luyện chế hoàn thành bản mệnh Quỷ Kiếm, vạn quỷ pháp thân sẽ không đơn giản như bây giờ nữa đâu!”

Lúc này, ánh mắt hắn nhìn về phía Lý Thanh đã không còn ngả ngớn như trước, mà thay vào đó là sự nghiêm túc, trịnh trọng.

Quỷ Phàm xưa nay luôn lấy thực lực nói chuyện, trước đó khi thấy Lý Thanh, hắn vốn chẳng xem trọng lắm. Nhưng sau khi chính thức giao thủ, hắn mới nhận ra người này tuyệt đối không phải loại khỗ tu sĩ chỉ biết bề quan!

Về phần lời khiêu khích của Quỷ Phàm, Lý Thanh cũng không hề phản bác.

Sau khi bước vào Kết Đan Kỳ, tự thân bản mệnh pháp bảo chính là chiến lực quan trọng nhất.

Cuộc chiến vừa rồi, nhìn thì có vẻ chấn động dữ dội, nhưng nếu đối đầu với một tu sĩ sở hữu bản mệnh pháp bảo, vậy cục diện sẽ hoàn toàn khác biệt!

Có hay không có bản mệnh pháp bảo, tu sĩ Kết Đan sẽ hoàn toàn khác biệt về cấp độ!

Mặc dù trận chiến vừa qua, hắn chiếm thế thượng phong, nhưng Lý Thanh hiểu rõ—đây chỉ là một trận luận bàn đơn

thuần giữa đồng đạo mà thôi.

Nếu thực sự liều mạng, kết quả vẫn chưa thể nói trước!

“Haha, Quỷ Phàm huynh quá khen!” Lý Thanh cười, khiêm tốn nói: “Ta cũng chỉ là y vào linh hỏa có uy lực mạnh, khiến người trở tay không kịp thôi. Nếu người có thời gian chuẩn bị, chưa chắc kết quả đã như vậy!”

Quỷ Phàm hừ lạnh, rõ ràng không để những lời khách sáo kia vào tai. Đột nhiên, trong con ngươi hắn lóe lên một tia sáng kỳ dị.

“Chờ đã! Người nói... linh hỏa của người, chính là U Minh Lãnh Hỏa?”

Lý Thanh hơi sững người, sau đó thành thật gật đầu:

“Không sai, chính là nó! Quỷ Phàm huynh có điều gì muốn chỉ giáo?”

Nghe vậy, trên gương mặt tuấn mỹ mang vẻ âm nhu của Quỷ Phàm, đột nhiên nở một nụ cười khó lường.

“Nếu đã như vậy...”

“Chúng ta có lẽ có thể hợp tác một phen!”

Trong động phủ của Lý Thanh, những tán tu từng tham gia Kết Đan khánh điển trước đó đã sớm rời đi. Dù trận chiến giữa hai người đã kết thúc, bọn họ cũng chẳng có ý định quay lại.

“Quỷ Phàm huynh, giờ có thể nói rõ một chút về chuyện hợp tác mà người nhắc đến được không?”

Hai kẻ vừa rồi còn đánh nhau khó phân thắng bại, giờ lại cùng ngồi đối ẩm trong động phủ, thoát nhìn như thể quan hệ đã trở nên hòa hợp.

Chỉ có điều, cả hai đều hiểu rõ trong lòng, lúc này chẳng qua chỉ là bề ngoài giả tạo mà thôi.

Quỷ Phàm nghe vậy, trước tiên tự rót cho mình một chén rượu, hoàn toàn không coi bản thân là người ngoài.

Hắn nhấp nhẹ một ngụm linh tửu, sau đó mới chậm rãi lên tiếng:

“Không dám giấu giếm, trong tay ta có một khối Ma Nguyên Kim bị Thuần Dương chi lực phong ấn. Khối Ma Nguyên Kim này ta hao hết thiên tân vạn khổ mới lấy được từ một lăng tẩm của vương hầu. Ta vốn định dùng nó để luyện chế bản mệnh pháp bảo của mình.”

Chương 1012

DTV EBOOK

“Đáng tiếc, phong ấn Thuần Dương chỉ lực quá mức kiên cố. Nếu cưỡng ép bài trừ, chỉ sợ Ma Nguyên Kim cũng sẽ bị tổn hại nghiêm trọng.”

“Hừ! Không biết là tên vương bát đản nào trong chính đạo đã ra tay làm cái chuyện tốt này! Nếu không, ta đã sớm có được bản mệnh pháp bảo!”

Vừa nói, Quỷ Phàm vừa tỏ vẻ đau đầu, bực bội.

Nghe vậy, Lý Thanh khẽ nhú mày.

Thân là Luyện Khí Sư, hẳn tự nhiên biết rõ Ma Nguyên Kim là thứ gì.

Đây là một loại linh tài tuyệt thế để luyện chế pháp bảo Ma Đạo. Đối với ma tu, giá trị của nó còn quý hơn bất kỳ loại linh tài nào khác.

Tương truyền, giới này vốn không tồn tại Ma Nguyên Kim, nhưng do thời thượng cổ, Ma Giới từng xâm lấn Nhân Giới thông qua các tiết điểm không gian, nên mới để lại không ít tài liệu đặc hữu của Ma Giới tại đây.

Rất rõ ràng, khối Ma Nguyên Kim trong tay Quỷ Phàm có xác suất rất lớn là vật còn sót lại từ thời thượng cổ. Sau khi đại chiến kết thúc, những vật phẩm Ma Giới để lại đều bị các đại năng thời thượng cổ phong ấn lại.

“Quỷ Phàm huynh, phúc duyên của ngươi cũng thật không cạn a! Đến cả loại linh tài hiếm thấy như thế này cũng bị ngươi tìm được.” Lý Thanh chép miệng tán thán.

“Hừ! Đừng có nhiều lời vô nghĩa! Ta muốn mượn U Minh Lãnh Hỏa của ngươi để thử phá trừ phong ấn trên Ma Nguyên Kim. Ngươi có đồng ý hay không?”

Quỷ Phàm không thích dài dòng, nói chuyện luôn thẳng thắn, diễn hình cho phong cách ma tu thuần túy.

Đối mặt với sự thúc giục của hắn, Lý Thanh lại không vội đáp ứng mà chỉ nhàn nhạt nói:

“Có thể cho ta xem qua khối Ma Nguyên Kim đó trước không? Dù sao, ta cũng chưa từng thử phá bỏ phong ấn Thuần Dương chi lực bao giờ.”

Sao có thể đồng ý dễ dàng được? Người trước mặt là thiếu môn chủ của Quỷ Kiếm Môn, hắn đâu thể không đàm phán điều kiện trước?

Gặp được một con dê béo thế này, chẳng lẽ lại không xẻo được chút thịt sao?

Nghe vậy, Quỷ Phàm không chút do dự, lập tức vỗ nhẹ vào túi trữ vật.

“Phanh!”

Một khối kim loại dị chủng màu tím đen, to cỡ đầu người, lập tức xuất hiện trên bàn.

Bề mặt của khối Ma Nguyên Kim này phủ đầy những hoa văn lạc ấn màu vàng nhạt, tỏa ra từng đợt Thuần Dương chi lực cực kỳ mạnh mẽ, chính trực bình hòa, mang theo khí tức vạn tà bất xâm.

Hiển nhiên, người đã phong ấn khối Ma Nguyên Kim này tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường.

Nhìn thấy món linh tài hiếm có trước mặt, ánh mắt Lý Thanh lập tức lóe lên hứng thú. Hắn chăm chú quan sát khối Ma Nguyên Kim trên bàn, cẩn thận đánh giá.

Quỷ Phàm cũng không để ý đến hành động của hắn, chỉ liếc mắt nhìn một chút rồi chậm rãi nói:

“Ta nghe nói chính đạo có một tu sĩ sở hữu Thuần Dương chi thể. Ban đầu, ta còn định tìm cơ hội bắt hắn về, để xem hắn có thể hấp thu hết đám Thuần Dương chi lực này không.”

“Đáng tiếc, chính đạo phòng thủ quá nghiêm ngặt, kẻ đó bị bọn chúng bảo vệ vô cùng chặt chẽ. Đến giờ, ta cũng chỉ nghe được vài tin đồn lẻ tẻ, chẳng rõ thực hư ra sao.”

Nghe những lời này, Lý Thanh không khỏi giật mình, trầm nghĩ:

“Tên này đúng là một cuồng đồ!”

Không nói không rằng đã nghĩ đến chuyện bắt cóc một tu sĩ Thuần Dương chi thể chỉ để thử nghiệm. Hắn thực sự quá mức cuồng vọng!

Đương nhiên, Quỷ Phàm cũng không phải kẻ ngông cuồng mà không có vốn liếng. Hắn là thiếu môn chủ của Quỷ Kiếm Môn, có thực lực mạnh mẽ, lại càng tự tin vào bản thân.

Có điều, chỉ cần suy nghĩ một chút cũng đủ hiểu, một khi các chính đạo môn phái thu nhận một đệ tử mang Thuần Dương chi thể, chắc chắn ít nhất cũng phải đợi đến khi người đó đạt Kết Đan mới có thể đề lộ thân phận.

Thậm chí, có khi đến cảnh giới Kết Đan cũng chưa chắc nhìn thấy được tu sĩ mang Thuần Dương chi thể kia. Nếu muốn cẩn thận hơn nữa, e rằng ngay cả khi đạt đến Nguyên Anh cũng chưa chắc xuất hiện.

Dù sao, loại thể chất này thật sự quá mức cường đại. Nói là ngàn năm khó gặp cũng không phải là phóng đại.

Nhất là khi Thuần Dương chi thể trời sinh mang theo Thuần Dương chi lực, máu huyết của người sở hữu thể chất này chẳng khác nào khắc tinh thiên địch của toàn bộ Ma Đạo.

Một khi đạt đến cảnh giới Nguyên Anh, chỉ sợ cả Đại Hoang Vực cũng khó có ai có thể làm đối thủ của hắn.

Đến lúc đó, áp lực mà các ma đạo tông môn phải đối mặt sẽ không hề nhỏ, thậm chí còn chẳng thua kém gì khi phải đối đầu với Cổ Hoa Tiên Triều.

Lý Thanh khẽ cảm thán:

“Dù sao cũng là Thuần Dương chi thể, một trong số những thể chất mạnh mẽ nhất thế gian. Ngoài một số ít thể chất đặc thù khác, căn bản không thể tìm được tồn tại nào có thể sánh ngang.”

Ngay cả Thiên Linh Căn, trong mắt người thường vốn đã là tư chất tu hành trác tuyệt, nhưng đứng trước một thể chất cường đại như Thuần Dương chi thể, cũng trở nên kém cỏi hơn hẳn.

Chương 1013

DTV EBOOK

Thế nhưng, Quỷ Phàm lại chẳng thèm để ý đến mấy chuyện đó. Hắn uống cạn chén liệt tửu trong tay, sau đó cười lạnh:

“Thể chất mạnh thì sao? Quan trọng vẫn là người có mạnh hay không! Nếu tên kia dám xuất hiện trước mặt ta, ta sẽ bắt sống hắn làm huyết nô!”

“Ta nghe nói tinh huyết của Thuần Dương chi thể quý giá vô cùng, đến lúc đó có thể kiếm một khoản lớn từ Huyết Linh Tông.”

Nói đến đây, câu chuyện dường như đã bị Lý Thanh dẫn đi xa chủ đề ban đầu.

Quỷ Phàm nhanh chóng nhận ra điều đó, liền ho khan một tiếng rồi nói:

“Thôi thôi, kéo xa rồi. Ta nói với ngươi những chuyện này làm gì? Khôi Ma Nguyên Kim ngươi cũng đã xem qua rồi, vậy có thể cho ta một câu trả lời chính xác hay chưa?”

Ở phía đối diện, thần sắc Lý Thanh vẫn vô cùng chăm chú. Hắn đang không ngừng vuốt ve bề mặt khối Ma Nguyên Kim, trong mắt ánh lên vẻ tò mò khó che giấu.

Đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy tài liệu luyện khí đặc trưng của Ma Giới. Quả nhiên, so với linh tài bình thường, Ma Nguyên Kim có sự khác biệt rất lớn.

Đáng tiếc, hiện tại nó đã bị phong ấn bởi Thuần Dương chi lực, khiến hắn dù quan sát hồi lâu cũng chỉ có thể hiểu sơ bộ mà thôi.

Sau khi nghe thấy lời thúc giục của Quỷ Phàm, Lý Thanh mới chậm rãi rút tay lại, rồi mở miệng nói:

“Quỷ Phàm huynh, ta không giấu ngươi, việc giải trừ phong ấn trên Ma Nguyên Kim ta không có nhiều kinh nghiệm. Ta chỉ

có thể vận dụng U Minh Lãnh Hỏa để phối hợp với người, còn việc phá bỏ phong ấn thế nào thì phải dựa vào chính người.”

Lý Thanh không có quá nhiều tự tin, bởi phong ấn Thuần Dương chỉ lực trên khối Ma Nguyên Kim này đã khảm sâu vào tận bên trong. Nếu mạo muội cưỡng ép bài trừ, có thể khiến tài liệu này bị tổn hại nghiêm trọng.

Vậy nên, hắn không có ý định tự mình chịu trách nhiệm chính trong việc này, mà chỉ đề nghị hỗ trợ bằng U Minh Lãnh Hỏa, phần còn lại để Quỷ Phàm tự lo liệu.

Nghe vậy, Quỷ Phàm trầm ngâm một lát, sau khi suy nghĩ rõ ràng, hắn liền gật đầu:

“Không vấn đề gì, đến lúc đó người chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của ta mà thôi động U Minh Lãnh Hỏa là được.”

“Được! Vậy mau chóng bắt đầu đi!”

Nhưng Lý Thanh lại làm bộ nhăn nhó, giơ tay xoa lưng một cách khổ sở, than vãn:

“Ai, Quỷ Phàm huynh, ta vừa mới Kết Đan không lâu, lại lập tức phải giao chiến với người, hiện tại chân nguyên trong cơ thể hao tổn nghiêm trọng, cần thời gian điều tức khôi phục.”

“Trong thời gian ngắn e là không thể phát huy toàn bộ sức mạnh của U Minh Lãnh Hỏa. Nếu nửa chừng pháp lực không đủ, làm hỏng chuyện thì sao?”

Nghe đến đây, Quỷ Phàm thoáng sửng lại, nhưng rất nhanh đã hiểu rõ ý đồ của Lý Thanh. Rất rõ ràng, tên này đang muốn đòi lợi ích!

Hợp tác thì hợp tác, nhưng cũng phải có lợi cho cả đôi bên. Không thể nào để hắn ra sức, còn Lý Thanh thì chẳng nhận được gì cả!

Quỷ Phàm gật nhẹ đầu, rồi trầm giọng nói:

“Nếu chuyện thành công, ta sẽ cho người một giọt Long Tủy, thế nào?”

Chỉ cần thôi động U Minh Lãnh Hỏa mà đã nhận được một giọt Long Tủy, đây rõ ràng là một vụ làm ăn có lời.

Ánh mắt Lý Thanh sáng lên, nhưng hắn nhanh chóng nói:

“Ba giọt! Quỷ Kiếm Môn các ngươi tiêu diệt Cổ Hoa Tiên Triều, chắc chắn thu được không ít Long Tủy. Ba giọt, ta mới chịu làm!”

Khóe miệng Quỷ Phàm giật giật, gương mặt tuần mỹ lập tức hiện lên vẻ không vui:

“Ngươi có biết đây là Long Tủy ngàn năm không? Hai giọt, nhiều hơn nữa không thể được!”

“Chính ma hai đạo tông cộng có sáu tông môn tham chiến, Quỷ Kiếm Môn ta cũng không chiếm được quá nhiều phần, rơi vào tay ta lại càng ít.”

Tin ngươi cái quỷ!

Ngươi đường đường là thiếu môn chủ của Quỷ Kiếm Môn, Long Tủy chắc chắn không thiếu, thậm chí có thể dùng để uống như nước, vậy mà lại muốn đuổi ta đi với hai giọt? Lý Thanh sao có thể chấp nhận!

Hắn tiếp tục nhấn mạnh:

“Quỷ Phàm huynh, ta mới vừa Kết Đan a, ngươi cũng hiểu rõ tình huống của ta...”

Cuối cùng, sau một hồi giằng co qua lại, Quỷ Phàm vẫn là người nhượng bộ. Hắn miễn cưỡng đồng ý cho Lý Thanh ba giọt Long Tủy.

Khi giao dịch đạt thành, sắc mặt Lý Thanh lập tức trở nên thoải mái hơn hẳn.

Không ngờ mới vừa Kết Đan thành công, hắn đã có thể nếm thử mùi vị của Long Tủy. Điều này khiến hắn không khỏi cảm thấy vui vẻ trong lòng.

“Haha, Quỷ Phàm huynh quả nhiên hào phóng! Vậy cho ta hai ngày để khôi phục linh lực, sau đó ta sẽ giúp ngươi trừ bỏ phong ấn Thuần Dương chi lực!”

“Được, hai ngày sau ta sẽ quay lại!”

Nói xong, Quỷ Phàm thu hồi Ma Nguyên Kim, sau đó rời khỏi động phủ.

Nhìn bóng lưng hắn khuất dần, Lý Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Hắn thực sự cần hai ngày để điều chỉnh trạng thái, bởi dù đã Kết Đan thành công, nhưng điều đó không có nghĩa là pháp lực của hắn vô tận...

Chương 1014

DTV EBOOK

Sau trận chiến với Quỷ Phàm, Lý Thanh tiêu hao không ít chân nguyên. Hơn nữa, từ khi Kết Đan thành công, hắn vẫn chưa có cơ hội củng cố tu vi. Vừa xuất quan, hắn đã phải giảng đạo cho một đám tán tu, rồi lại ngay lập tức đụng độ Quỷ Phàm.

“Rốt cuộc cũng có thể yên tĩnh một chút.”

Nghĩ đến đây, khoe miệng Lý Thanh khẽ nhếch lên, bởi hắn vừa nhìn thấy tuổi thọ của mình đã gia tăng hơn 200 năm—một lợi ích rõ ràng từ việc Kết Đan thành công!

Trước đó, khi bị Âm Dương điều hòa cưỡng ép trong Âm Dương Động, mặc dù đạo cơ được củng cố, nhưng tuổi thọ lại hao tổn đáng kể. Giờ đây, tất cả đã được bù đắp hoàn toàn.

Hiện tại, tuổi thọ của Lý Thanh đã quay lại mức ngàn năm!

“Nói gì thì nói, cảm giác có thêm tuổi thọ mới là an tâm nhất!”

Lý Thanh hài lòng gật đầu.

Với tu vi Kết Đan kỳ, ngàn năm tuổi thọ chỉ là khởi đầu. Về sau, nếu tiếp tục đột phá, hắn hoàn toàn có thể kéo dài thọ nguyên thêm nữa. Những ngày tháng sau này, chắc chắn sẽ tiêu dao không ít.

Ngoài việc tuổi thọ gia tăng, pháp lực trong cơ thể hắn cũng trở nên hùng hậu hơn trước. Đặc biệt, Tiên Thiên Chân Hỏa mà hắn tu luyện cũng bắt ngờ được thăng hoa.

Lý Thanh há miệng, phun ra một ngọn lửa đỏ rực mang theo uy áp đáng sợ.

Đây chính là đan hỏa—ngọn lửa đặc trưng của tu sĩ Kết Đan kỳ, uy lực mạnh mẽ, vượt xa Tiên Thiên Chân Hỏa trước đây.

Đương nhiên, nếu so với thiên địa linh hỏa, đan hỏa vẫn còn kém một bậc.

Tuy nhiên, tác dụng lớn nhất của nó chính là ôn dưỡng bản mệnh pháp bảo. Dưới sự phối hợp của đan hỏa và chân nguyên, pháp bảo bản mệnh sẽ không ngừng gia tăng uy lực theo thời gian.

“Bản mệnh pháp bảo tạm thời chưa cần vội, trước tiên giải quyết chuyện của Quỷ Phàm đã.”

Lý Thanh lắc đầu, sau đó tiếp tục cảm ngộ những thay đổi trong cơ thể.

Điều khiến hắn ngạc nhiên nhất chính là thần hồn—nó đã mạnh lên thêm một bậc!

Ban đầu, thần hồn của hắn chỉ tương đương với tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, nhưng giờ đây đã vượt xa cùng cấp.

“Không tệ! Thần thức chính là một trong những ưu thế lớn nhất của ta.”

Thế nhưng, viên Dưỡng Hồn Linh lại không còn tác dụng như trước.

Lý Thanh lấy từ trong túi trữ vật ra một chiếc chuông đồng cũ kỹ, khẽ lắc thử.

Linh linh linh!

Âm thanh vẫn trong trẻo dễ nghe, nhưng dù hắn có vận dụng thần thức thế nào, cũng không thể khiến thần hồn tiếp tục tăng trưởng.

Trước đây, dù hiệu quả của Dưỡng Hồn Linh không lớn, nhưng ít ra vẫn có một chút tác dụng. Còn bây giờ, dù hắn có lắc đến vỡ tay, thần hồn cũng không hề thay đổi.

“Xem ra, Dưỡng Hồn Linh cũng có giới hạn.”

Lý Thanh thở dài.

“Đáng tiếc, đây là dị bảo truyền thừa từ thời Thượng Cổ, linh văn đạo vận được trời sinh ban tặng, muốn nắm giữ hoàn toàn gần như bất khả thi.”

Hơn nữa, chất liệu chế tạo nên Dưỡng Hồn Linh cũng cực kỳ đặc biệt. Ngay cả hắn cũng không thể nhìn ra đó là linh tài gì.

“Chỉ có thể xem sau này có cơ hội phỏng chế một cái, hoặc tìm đọc thêm các truyền thừa luyện khí thượng cổ.”

Lý Thanh vừa lắc đầu vừa cất lại Dưỡng Hồn Linh, trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng cũng không quá bận tâm.

Dù sao, hắn chưa từng trông mong rằng một kiện dị bảo lấy được từ thời Luyện Khí kỳ lại có thể tiếp tục sử dụng đến tận Kết Đan kỳ. Việc nó đã đồng hành cùng hắn lâu như vậy cũng đủ để khiến hắn hài lòng.

Sau khi kiểm tra thần hồn, hắn tiếp tục cảm nhận nhục thân của mình.

“Ừm, nhục thân không có thay đổi lớn, vẫn tương đương với yêu thú Nhị Giai hậu kỳ!”

Nếu muốn tiếp tục tăng cường thể chất, chỉ có hai con đường:
Một là tìm một bộ bí thuật Luyện Thể Tam Giai mới.

Hai là tiếp tục tu luyện “Phạm Vương Chân Thể”.

Nhắc đến Phạm Vương Chân Thể, Lý Thanh không khỏi cau mày.

Công pháp này quá mức bá đạo! Nếu muốn tu luyện đến cấp độ Tam Giai, hắn sẽ phải mượn sức mạnh thiên lôi và địa hỏa để rèn luyện nhục thân.

Phương thức tu luyện này quá mức hà khắc, thậm chí còn tổn hao tuổi thọ.

Nếu không có một nhục thân cường đại như yêu thú, e rằng rất khó chịu nổi!

Từ pháp lực, nhục thân đến thần hồn, Lý Thanh đã tự kiểm tra toàn diện tình trạng của mình. Cuối cùng, hắn đã nắm bắt được chính xác tình hình hiện tại.

Nhìn chung, hắn khá hài lòng với thành quả lần này.

Sau đó, Lý Thanh an tĩnh điều tức, bắt đầu khôi phục lượng pháp lực đã hao tổn trong trận chiến với Quỷ Phàm.

Cứ như vậy, hai ngày trôi qua rất nhanh.

Thời điểm đã đến, ngày mà hắn hứa hẹn với Quỷ Phàm cũng đã tới.

Nhờ vào U Minh Lãnh Hỏa kết hợp với Xích Hoàng Phần Thiên Công, tốc độ hồi phục của Lý Thanh nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Chỉ trong hai ngày, pháp lực của hắn đã khôi phục được bảy tám phần.

Tuy nhiên, quá trình hấp thụ thiên địa linh khí cũng khiến linh phong mà hắn đang trú ngụ chịu không ít ảnh hưởng.

Chương 1015

DTV EBOOK

Nguyên bản, nơi này vừa mới dần dần hồi phục lượng linh khí, nhưng vì hấp thu quá mạnh, nó lại một lần nữa trở nên mỏng manh...

Thừa dịp Quỷ Phàm còn chưa tới, Lý Thanh thuận tay tiếp tục ngưng luyện một đạo Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn trong đan điền, bắt đầu ôn dưỡng.

Trước đó, trong trận luận bàn với Quỷ Phàm, hắn đã tiêu hao mất một viên. Giờ đây, đương nhiên phải bổ sung lại trước tiên.

Điều khiến hắn bất ngờ là, trước đây việc ngưng luyện Toái Nguyên Đại Ấn khó khăn vô cùng, vậy mà bây giờ lại trở nên dễ dàng hơn hẳn.

Dù đã lâu rồi không cô đọng qua loại ấn này, nhưng quá trình thực hiện vẫn trôi chảy như thể chưa từng gián đoạn.

Ban đầu, hắn còn tưởng sẽ phải tốn không ít công sức để luyện lại.

“Xem ra sau khi tiến vào Kết Đan, thần hồn mạnh lên, những thần thông từng muôn vàn khó khăn khi còn ở Trúc Cơ kỳ, giờ đây cũng trở nên đơn giản hơn rất nhiều.”

Lý Thanh lắc đầu, mỉm cười tự giễu.

Hắn quan sát hai viên Đại Hỏa Ấn thần bí trong cơ thể không ngừng chìm nổi, đột nhiên trong đầu lóe lên một suy nghĩ to gan.

“Tê!”

“Nếu ta dùng thiên địa linh hỏa để cô đọng loại đại ấn này, liệu uy lực có thể trở nên mạnh hơn không?”

Ý tưởng này khiến hắn không khỏi hưng phấn.

Dựa vào cảm giác của bản thân, hắn thực sự cho rằng việc này có khả năng rất cao.

Dù sao, chí ít cũng đáng để thử một lần, tuyệt đối không thiệt thòi gì.

Vừa nghĩ đến đây, Lý Thanh liền chuẩn bị thực nghiệm ngay lập tức.

Thế nhưng, đúng lúc này, bên ngoài động phủ bỗng vang lên giọng nói đầy sốt ruột của Quỷ Phàm:

“Vô Cực huynh, hai ngày đã đến, người hắn đã gần như hoàn toàn khôi phục rồi chứ?”

Oanh!

Bên trong động phủ của Lý Thanh, một ngọn lửa trắng sáng lạnh lẽo chậm chậm bùng cháy, ánh lên vẻ kỳ dị.

Ở một bên, Quỷ Phàm đứng thẳng, hai tay nâng khối Ma Nguyên Kim màu tím đen. Khi cảm nhận được hơi thở âm hàn của U Minh lãnh hỏa, trên gương mặt tuấn mỹ của hắn hiện lên nụ cười hài lòng không gì sánh được.

Không sai, loại lãnh diễm này chứa đựng chí thuần Huyền Âm chi lực, đúng là lựa chọn tốt nhất để bài trừ Thuần Dương phong ấn!

“Lý huynh, người còn không mau bắt đầu? Ta không thể duy trì U Minh lãnh hỏa lâu như vậy được đâu.” Lý Thanh bình thản nhắc nhở.

Lời này tất nhiên là giả. Với thực lực hiện tại của hắn, duy trì mức độ thôi động này dù ba ngày ba đêm cũng không thành vấn đề. Hắn chỉ không muốn lãng phí quá nhiều pháp lực vô ích mà thôi.

Dù sao, khi tu vi đạt đến Kết Đan kỳ, tốc độ khôi phục pháp lực đã không còn tùy tiện như Trúc Cơ kỳ nữa.

“Haha, đến ngay đây! Giữ nguyên hỏa thể, ta muốn nhóm lửa luyện kim.” Quỷ Phàm khẽ cười, đôi mắt hẹp dài lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Hưu! Hưu! Hưu!

Theo từng động tác nhẹ nhàng của đầu ngón tay Quỷ Phàm, ngọn U Minh lãnh hỏa trong tay Lý Thanh bị dẫn dắt ra, từng tia nhỏ tách khỏi gốc lửa, lượn lờ như những sợi tơ.

Từng luồng Huyền Âm chi lực chậm rãi rơi xuống khối Ma Nguyên Kim màu tím đen. Bề mặt của nó như phủ một lớp cát trắng, tựa hồ đang bị bao bọc bởi hàn khí lạnh thấu xương.

Xuy!

Một âm thanh như nước đá nhỏ xuống khối sắt nung đỏ vang lên. Ngọn U Minh lãnh hỏa vốn yên lặng, lúc này lại sôi trào dao động kịch liệt.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Lý Thanh co lại một chút.

Phong ấn trên khối Ma Nguyên Kim này còn kiên cố hơn hẳn tượng tượng. Trải qua bao năm tháng, phong ấn này dường như đã hòa làm một thể với kim loại.

Người bố trí phong ấn này, tuyệt đối là một vị đại năng tu vi thông thiên triệt địa!

Nhưng Quỷ Phàm vẫn vô cùng tập trung, không ngừng điều khiển U Minh lãnh hỏa, cẩn thận dẫn từng tia hỏa diễm vào Ma Nguyên Kim.

“Phong ấn Thuần Dương này còn khó giải hơn dự đoán của ta rất nhiều... Nhưng mà U Minh lãnh hỏa trong tay người cũng không đơn giản chút nào, vậy mà lại có Huyền Âm chi lực dư thừa như vậy.”

“Hỏa diễm có uy lực lớn như thế, ta suýt nữa còn hoài nghi đây có phải là Thái Âm chân hỏa trong truyền thuyết hay không!”

Quỷ Phàm cảm thán một câu.

Nghe vậy, Lý Thanh không khỏi liếc mắt.

Lại là Thái Âm chân hỏa!

Bản nguyên chân hỏa bậc này tuyệt đối không thể xuất hiện ở hạ giới! Nếu thực sự có dù chỉ một tia, cũng đủ thiêu rụi cả Nhân giới, biến nơi này thành một vùng tử địa.

Lấy thực lực hiện tại của hắn, dù mạnh hơn trăm lần cũng đừng mong luyện hóa hay thu phục được loại hỏa diễm có thể

sánh ngang Thái Dương chân hỏa này.

Vậy tại sao U Minh lãnh hỏa của hắc lại có Huyền Âm chi lực
nồng đậm như vậy?

Lý Thanh biết rõ nguyên nhân.

Chương 1016

DTV EBOOK

Chuyện này liên quan đến lần trước hắc tiên vào Âm Dương động, khi đạo cơ của hắc được nâng lên, đồng thời, U Minh lãnh hỏa trong thể nội cũng được hưởng lợi không ít. Lúc đó, nó đã hấp thu rất nhiều Huyền Âm chi khí trong động phủ.

Theo lẽ thường, U Minh lãnh hỏa vốn không thể dồi dào Huyền Âm chi khí như thế này.

Cứ như vậy, trong bầu không khí im lặng, mỗi người đều tập trung làm việc của mình.

Một người duy trì U Minh lãnh hỏa, một người mượn nhờ hỏa thể để luyện hóa phong ấn trên Ma Nguyên Kim.

“Vô Cực huynh, tăng thêm hỏa thể một chút! Ta cảm thấy phong ấn Thuần Dương trên này bắt đầu có dấu hiệu buông lỏng!” Quỷ Phàm đột nhiên lên tiếng, giọng nói mang theo một tia kích động.

Nghe vậy, Lý Thanh không chút do dự chấn động cánh tay, gia tăng cường độ thôi động U Minh lãnh hỏa.

Xuy! Xuy!

Trên Ma Nguyên Kim, Thuần Dương chi lực không ngừng bị tẩy luyện, phong ấn dần dần suy yếu.

Lý Thanh liên tục thôi động U Minh lãnh hỏa gần hai ngày hai đêm, đây là lần đầu tiên hắc duy trì ngọn hỏa điểm này lâu đến vậy. Thậm chí, ngay cả bản nguyên hỏa chủng trong cơ thể hắc cũng bắt đầu dao động.

Bởi vì cần tăng cường hỏa thể, lúc này chân nguyên trong cơ thể Lý Thanh cũng tiêu hao không ít. Nếu tiếp tục một ngày một đêm nữa, e rằng pháp lực sẽ sắp khô cạn.

Nhưng dù vậy, phong ấn Thuần Dương trên Ma Nguyên Kim vẫn vô cùng vững chắc!

“Vô Cực huynh, nếu không được thì tạm thời nghỉ ngơi một chút.” Quỷ Phàm nhú chặt mày nói.

Lời này vừa dứt, Lý Thanh cũng không chút do dự, lập tức thu hồi U Minh lãnh hỏa, sau đó thở dài một hơi.

“Phong ấn Thuần Dương này, thật sự quá kiên cố!”

Phong ấn do Thượng Cổ đại năng bày ra, tất nhiên không thể dễ dàng phá giải.

Chẳng trách thứ này lại bị coi như vật bồi táng và được phong kín trong Vương Hầu lăng tẩm. Dù Ma Nguyên Kim quý hiếm, nhưng nếu không thể giải trừ phong ấn, thì chẳng khác nào một khối phế liệu!

Ăn không được mà bỏ thì tiếc!

Lý Thanh lập tức ngồi xuống điều tức, khôi phục pháp lực. Quỷ Phàm cũng xoa nhẹ huyết thái dương, hiển nhiên, việc tập trung lâu như vậy đã khiến niệm lực của hắn tổn hao không ít.

Nhưng đúng lúc này, bề mặt Ma Nguyên Kim bỗng xuất hiện những vết lác ấn màu vàng.

Sắc vàng trên phong ấn vậy mà bắt đầu đậm dần!

Phong ấn Thuần Dương, vậy mà đang tự khôi phục, trở lại trạng thái như trước hai ngày!

Chứng kiến cảnh tượng này, cả Lý Thanh lẫn Quỷ Phàm đều kinh ngạc đến mức miệng giật giật.

“Cái quái gì thế này... Phong ấn này lại có thể tự động khôi phục?!”

Quỷ Phàm tức giận mắng, sắc mặt hắn trở nên cực kỳ khó coi.

Lý Thanh nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi kinh thán:

“Thủ đoạn của Thượng Cổ đại năng, quả thực là quỷ thần khó lường! Ngay cả phong ấn này cũng có thể tự động khôi phục liên tục.”

Quỷ Phàm nghiến răng nghiến lợi, giọng đầy sát khí:

“Chết tiệt! Vô Cực huynh, mau tiếp tục thôi động U Minh lãnh hỏa, nếu không hai ngày công sức này sẽ uổng phí mất!”

Kỳ thực, không cần hắn nhắc, Lý Thanh đã bắt đầu hành động.

Oanh!

U Minh lãnh hỏa một lần nữa bùng lên từ lòng bàn tay hấn, hơi thở âm hàn trong nháy mắt tràn ngập cả không gian.

Quý Phàm cắn răng chịu đựng cơn đau đầu do niệm lực hao tổn quá nặng, một lần nữa tiếp dẫn ngọn lửa, kiên trì điều khiển nó.

Phong ấn này nhất định phải phá giải dứt điểm, nếu không, nó sẽ lại tự động khôi phục như ban đầu!

Vì khối Ma Nguyên Kim này – tài liệu trân quý để luyện chế bản mệnh pháp bảo, Quý Phàm gần như đã dốc toàn lực.

Đây chính là Ma Nguyên Kim, linh tài chỉ có thể tìm thấy trong Ma giới, hoàn toàn không thể xuất hiện một cách tự nhiên ở Nhân giới.

Nếu có thể dùng nó luyện chế bản mệnh pháp bảo, hấn cũng không dám tưởng tượng chiến lực của mình sẽ mạnh đến mức nào. Chỉ biết rằng, chắc chắn hấn có thể ngạo thị tất cả tu sĩ cùng cấp!

Dĩ nhiên, chuyện đời không đơn giản như vậy. Không phải cứ có nhiệt huyết và quyết tâm là có thể làm nên đại sự, mà còn phải cân nhắc thực tế.

Ví dụ như: Lý Thanh đã gần cạn kiệt pháp lực, không thể tiếp tục duy trì U Minh lãnh hỏa lâu hơn nữa.

Dù cho hấn là một Kết Đan chân nhân có pháp lực hùng hậu, cũng không có nghĩa là vô tận!

Dù Quý Phàm có thể cắn răng chịu đựng niệm lực hao tổn, nhưng nếu Lý Thanh không còn pháp lực, thì cũng bằng không!

Nghĩ vậy, Lý Thanh liếc nhìn Quý Phàm, chậm rãi mở miệng:

“Quý Phàm huynh, ta không muốn làm người mất tinh thần, nhưng hiện tại pháp lực của ta đã gần cạn kiệt rồi.”

Ánh mắt Quý Phàm đỏ ngầu vì thiếu ngủ và hao tổn tinh thần, nhưng vẫn nghiêng răng đáp:

“Ta biết! Ở đây ta có một ít linh thạch trung phẩm, người cứ dùng trước đi!”

Chương 1017

DTV EBOOK

Vừa nói, hắn lập tức lấy ra một đồng linh thạch trung phẩm từ trong túi trữ vật, tổng cộng khoảng hai mươi mấy khối, tất cả đều đưa cho Lý Thanh.

Linh khí trong linh thạch trung phẩm vô cùng tinh thuần, so với việc ngồi xuống vận công khôi phục pháp lực thì hiệu suất cao hơn nhiều.

Nhưng với tốc độ tiêu hao pháp lực lúc này, số linh thạch này cũng chẳng khác gì hạt cát trong sa mạc!

Dù linh khí có tinh khiết đến đâu, cũng cần thời gian vận chuyển công pháp để luyện hóa thành linh lực trong đan điền.

Chỉ dựa vào Linh Thạch để khôi phục pháp lực nhằm phá giải hoàn toàn phong ấn này vẫn là không đủ!

Ngay lúc này, ánh mắt Lý Thanh lóe lên, hắn trầm giọng nói:

“Quý Phàm huynh, năm giọt Long Thủy, ta sẽ lo phần pháp lực, còn ngươi cứ chuyên tâm luyện hóa phong ấn đi!”

Lời này vừa thốt ra, Quý Phàm lập tức sững sờ.

Hắn quay đầu nhìn chằm chằm vào Lý Thanh, sau đó trầm giọng hỏi:

“Chuyện này là thật?”

“Ta từ trước đến nay chưa bao giờ khoác lác.” Lý Thanh nhàn nhạt đáp.

Quý Phàm trầm mặc vài giây, sau đó cắn răng:

“Được! Thành giao!”

Ánh mắt hắn lóe lên một tia thương xót, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Không còn cách nào khác!

So với bản mệnh pháp bảo của mình, Long Tủy dù quý giá đến đâu cũng có thể để sau rồi tính!

Quan trọng nhất là, hắn vừa nhận được tin tức – Trương Hiểu của Thái Nhất Môn đã Kết Đan thành công!

Tên kia chậm chạp chưa xuất quan, rất có thể là đang bí mật chuẩn bị thủ đoạn đối phó với hắn!

Trận chiến này cực kỳ quan trọng!

Nếu hắn không có bản mệnh pháp bảo, rất có thể sẽ không phải là đối thủ của Trương Hiểu!

Bởi vậy, bất luận thế nào, hắn cũng phải giải trừ phong ấn của Ma Nguyên Kim ngay lập tức!

Lý Thanh thấy Quỷ Phàm đã quyết định, khóe môi liền cong lên, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

“Quỷ Phàm huynh quả nhiên là người dám quyết đoán!”

Nói xong, hắn một tay tiếp tục thôi động U Minh lãnh hỏa, tay còn lại nhẹ nhàng vỗ lên túi trữ vật.

Bùng!

Một chiếc bình thanh ngọc nhỏ xuất hiện trong tay hắn.

Bên trong bình chứa một chất lỏng màu ngà sữa, tỏa ra linh khí tinh khiết vô cùng.

Ngay khi Lý Thanh mở nắp bình, chỉ một tia khí tức lan ra cũng khiến hắn cảm giác pháp lực trong cơ thể đang được bổ sung!

Không sai, đây chính là Ngàn Năm Linh Sữa mà hắn đã từng dùng Xích Tinh để giao dịch!

Số lượng không nhiều, nhưng chỉ cần vài giọt, cũng đủ để khôi phục hoàn toàn lượng pháp lực đã tiêu hao.

Lý Thanh không chút do dự, trực tiếp uống một giọt linh sữa.

Nhưng khác với dự đoán, thứ này không có vị ngọt dịu mà lại có chút khô khan, hơi khó nuốt.

Bên cạnh, Quỷ Phàm nhìn thấy cảnh này thì mắt tròn, không nhịn được kinh hô:

“Ngàn Năm Linh Sữa?!”

Hắn không thể tin được Lý Thanh lại có thể lấy ra một loại linh vật trân quý như vậy!

Phải biết rằng, ngay cả hắn – thiếu môn chủ của Quỷ Kiếm Môn – cũng chưa từng có được vật này!

“Lộc cốc!”

Nuốt xong linh sữa, Lý Thanh khẽ mỉm cười, chậm rãi nói:

“Quỷ Phàm huynh, chuyên tâm bài trừ phong ấn đi. Chuyện bên này, ngươi không cần lo lắng.”

Thực tế đúng như vậy!

Ngay khi linh sữa đi vào bụng, trong chớp mắt, chân nguyên trong cơ thể Lý Thanh bắt đầu khôi phục với tốc độ kinh người!

Hiệu suất này hoàn toàn không thể so sánh với hấp thụ Linh Thạch!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Quỷ Phàm cũng thở phào nhẹ nhõm, không chần chừ thêm nữa mà tập trung toàn lực vào việc bài trừ phong ấn trên Ma Nguyên Kim!

Bất tri bất giác, mấy ngày nữa lại trôi qua.

Nhờ vào linh sữa ngàn năm khôi phục linh lực, Lý Thanh cuối cùng cũng kiên trì được, suốt thời gian dài vẫn duy trì việc thôi động U Minh Lãnh Hỏa.

Rốt cuộc, khối Ma Nguyên Kim bị Thuần Dương chi lực phong ấn kia cũng phát ra một tiếng rung động trầm thấp.

Ông!

Bên trong động phủ, Thuần Dương chi lực tràn ngập, giống như băng tuyết gặp nắng, dần tan rã!

“Thành công rồi! Cuối cùng cũng phá được phong ấn Thuần Dương!”

Quỷ Phàm ở bên cạnh lúc này chẳng khác nào một kẻ ăn mày, thần sắc tiêu tụy đến cực điểm.

Liên tục nhiều ngày như vậy chuyên chú dẫn dắt U Minh Lãnh Hỏa để bài trừ phong ấn, khiến cho niệm lực của hắn gần như

cạn kiệt, tinh thần hao tổn đến cực hạn.

Nhìn thấy Ma Nguyên Kim vẫn hoàn hảo như ban đầu, tinh thần căng thẳng suốt những ngày qua của Quỷ Phàm rốt cuộc cũng buông lỏng.

Lý Thanh cũng thở phào một hơi. Mấy ngày nay liên tục thôi động U Minh Lãnh Hỏa khiến hắn hao tổn chân nguyên nghiêm trọng. Mỗi khi cảm thấy sắp cạn kiệt, hắn đều uống một ngụm linh sữa ngàn năm.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, không ngờ tu vi của hắn lại trở nên vững chắc hơn rất nhiều, thậm chí không cần mất thời gian ổn định cảnh giới.

“Hô! Chúc mừng Quỷ Phàm huynh, cuối cùng cũng lấy được một khối chí bảo. Ta thật sự rất mong chờ bản mệnh pháp bảo của ngươi sẽ có hình dạng thế nào.”

Chương 1018

DTV EBOOK

Lý Thanh cười nói, đồng thời thu hồi U Minh Lãnh Hỏa.

Quỷ Phàm nghe vậy, sắc mặt chợt động, như thể nhớ ra điều gì đó. Hắn vội vàng nói:

“Khoan đã! Người tiếp tục thôi động U Minh Lãnh Hỏa thêm chút nữa!”

Lý Thanh sửng sờ, không hiểu Quỷ Phàm đang có ý đồ gì.

Nhưng nghĩ đến chuyện còn muốn lấy Long Tủy từ hắn, Lý Thanh cuối cùng vẫn quyết định làm theo.

Oanh!

Lại một lần nữa, U Minh Lãnh Hỏa bùng lên, tỏa ra hàn khí thấu xương.

Lý Thanh hiểu kỳ hỏi:

“Quỷ Phàm huynh, phong ấn Ma Nguyên Kim đã được giải trừ, người còn muốn làm gì?”

Quỷ Phàm cười đầy thần bí, sau đó lấy ra một chiếc hồ lô vàng óng, bắt đầu dẫn động U Minh Lãnh Hỏa do Lý Thanh phát ra.

Nhưng lần này, hắn không tiếp dẫn hỏa diễm vào Ma Nguyên Kim, mà thẳng tay thu toàn bộ ngọn lửa vào hồ lô của mình!

Lý Thanh thấy vậy, sắc mặt lập tức đen lại mấy phần.

Hóa ra hắn bị chơi miến phí thiên địa linh hỏa!

“Hắc hắc, Vô Cực huynh, mong người thứ lỗi! Ta sắp giao chiến với Trương Hiểu, không thể không chuẩn bị thêm vài thủ đoạn đối địch.”

Quỷ Phàm cười đầy mặt dày, không chút xấu hổ.

Lý Thanh mặc dù bất đắc dĩ nhưng vẫn chấp nhận, suy cho cùng, Long Tủy phía sau mới là quan trọng.

Nghĩ vậy, hắn đành nén lại cảm xúc khó chịu.

Từ trước đến nay, hắn toàn là người đi chiếm lợi người khác, đây là lần đầu tiên bị người khác “ăn chùa” tài nguyên!

Đợi đến khi hồ lô Tử Kim trong tay Quỷ Phàm tràn đầy U Minh Lãnh Hỏa, Lý Thanh mới dừng lại.

Quỷ Phàm đập kín nắp hồ lô, lúc này mới lộ ra vẻ thỏa mãn.

“Ha ha ha ha! Đa tạ Vô Cực huynh! Có được lãnh điểm này, ta nhất định có thể đánh tên kia trở tay không kịp!”

Vừa nói, hắn vừa thu hồi Ma Nguyên Kim vào túi trữ vật.

Cuối cùng, dưới ánh mắt soi mói của Lý Thanh, Quỷ Phàm miễn cưỡng lấy ra một chiếc hồ lô đen như mực.

“Yên tâm, ta đã hứa cho người Long Tủy thì sẽ không nuốt lời.”

Hắn có chút không tình nguyện, nhưng vẫn mở nắp hồ lô.

Ngay lập tức, một luồng hào quang màu ám kim lóe lên rồi vụt tắt.

Lý Thanh thấy vậy, ánh mắt sáng rực, nhìn chằm chằm vào chiếc hồ lô đen.

“Quỷ Phàm huynh, người không tử tế rồi! Ta vất vả khổ cực suốt mấy ngày, vậy mà người có nhiều Long Tủy như thế, chỉ cho ta có năm giọt thôi sao?”

“Người nghĩ ta dễ dàng có được sao? Ngàn năm linh sữa của ta cũng chẳng dễ kiếm đâu!”

Quỷ Phàm liếc xéo Lý Thanh, sau đó giải thích:

“Người sẽ không cho rằng hồ lô này cũng lớn như hồ lô Tử Kim lúc nãy chứ?”

“Hồ lô đen này là vật chuyên dùng để chứa Long Tủy, không phải túi trữ vật. Nhìn lớn chừng nào, thì bên trong chỉ có bấy nhiêu.”

“Long Tủy là linh vật trời sinh đất dưỡng. Sau khi lấy ra từ long mạch, chỉ có thể dùng loại hồ lô làm từ linh mộc đặc biệt để bảo tồn. Nếu không, linh tính của nó sẽ dần dần tiêu tán.”

Nói rồi, mặc kệ Lý Thanh có vật chứa hay không, Quỷ Phàm trực tiếp lấy ra năm giọt Long Thủy.

Năm giọt chất lỏng màu ám kim lơ lửng trên không trung, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, từng tia kim quang chớp lóe trông cực kỳ huyền ảo.

“Đây, Long Thủy của ngươi! Nếu không có vật chứa thích hợp, thì mau chóng uống ngay, tránh cho linh tính bị hao hụt.”

Nói xong, Quỷ Phàm cẩn thận đặt nắp hồ lô đen lại, sau đó không chần chừ thêm, chuẩn bị rời khỏi động phủ.

Lý Thanh nhanh tay thu lấy năm giọt Long Thủy. Nhưng ngay sau đó, như chợt nhớ ra điều gì, hắn vội mở miệng nói:

“Đúng rồi, Quỷ Phàm huynh, Nam Dương Linh Phong, ta muốn hai tòa đỉnh núi!”

Bước chân Quỷ Phàm khựng lại một chút, nhưng ngay sau đó, hắn chỉ hời hợt khoát tay áo:

“Được! Khi trở về ta sẽ báo lên tông môn!”

Nam Dương Linh Phong tổng cộng có năm tòa đỉnh núi, linh khí nơi đây nồng đậm, năm ngọn núi tương hổ lẫn nhau, bảo vệ long mạch.

Lý Thanh mở miệng đòi hai tòa đỉnh núi, đương nhiên không phải cho bản thân, mà là vì Thảm Ngưng Băng.

Trong khoảng thời gian này, nàng bận rộn giúp hắn thu thập thiên hỏa bảo dịch, hao phí không ít tâm tư. Hắn tự nhiên không thể quên ân tình này.

Quỷ Phàm cũng chẳng quá để tâm. Quỷ Kiếm Môn gia đại nghiệp lớn, một đỉnh núi linh mạch chẳng đáng là bao.

Sau khi Cổ Hoa Tiên Triều diệt vong, phần lớn linh mạch trong thiên hạ đều đã bị hai đạo chính – ma chia nhau chiếm giữ.

Bây giờ chỉ cần nhường lại hai tòa linh phong, không chỉ kết giao thêm một Kết Đan kỳ tán tu, mà còn có thể đổi lấy ân tình, đúng là một món hời!

Nhìn theo bóng lưng Quỷ Phàm rời đi, khóe miệng Lý Thanh khẽ nhếch lên, lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Hắn mở lòng bàn tay, nhìn năm giọt Long Tủy lặng yên nằm trong đó, cảm thấy bao nhiêu mệt nhọc những ngày qua đều đáng giá.

Khác hẳn với tưởng tượng của hắn, Long Tủy không phải là chất lỏng thông thường, mà có kết cấu dày đặc như keo, mỗi giọt đều rõ ràng đến không thể tả.

Chương 1019

DTV EBOOK

“Ma đạo tu sĩ tuy làm việc không kiêng kỵ gì, nhưng so với chính đạo thì ít tâm cơ hơn. Chỉ cần người đủ mạnh, bọn chúng sẽ nể trọng người, giao hảo với chúng cũng bớt lo đi nhiều.”

Nói xong, hắn cẩn thận thu hồi Long Tủy, sau đó bước ra khỏi động phủ, buông ra thần thức của mình.

Hiện tại thần thức của hắn có thể bao phủ toàn bộ Nam Dương linh mạch, thậm chí nếu hắn muốn, có thể dễ dàng dò xét động phủ của các tu sĩ khác.

Dĩ nhiên, cũng có không ít kẻ cẩn thận, bày ra cấm chế hoặc pháp trận chuyên ngăn cản thần thức thăm dò.

Nếu thần thức vô tình rơi vào những trận pháp này, sẽ giống như sa vào vũng lầy, chẳng khác nào tự chuốc phiền phức.

Lý Thanh không phải muốn đi rình mò chuyện người khác, hắn chỉ đơn giản truyền một đạo thần niệm đến động phủ của Thảm Ngưng Băng.

“Sư muội, đến động phủ của ta một chuyến.”

Chẳng bao lâu sau, Thảm Ngưng Băng đã xuất hiện bên trong động phủ.

Nàng nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen bên tai, ôn nhu nói:

“Sư huynh, người đã đuổi đi tên thiếu chủ Quỷ Kiếm Môn kia rồi sao?”

Lý Thanh nhẹ gật đầu, mỉm cười nói:

“Ừm, người này tuy hành sự có chút tùy tiện, nhưng lại rất dễ nói chuyện.”

“Không chỉ đuổi được hắn đi, ta còn kiếm được chút lợi lộc!”

Vừa nói, hắn khẽ búng ngón tay, một giọt kim quang lập tức bay về phía Thảm Ngưng Băng.

Đùng!

Nàng nhẹ nhàng phát tay, tiếp lấy giọt kim quang. Khi mở lòng bàn tay ra, trong đôi mắt đẹp lập tức hiện lên vẻ chấn động.

“Sư huynh, đây chẳng lẽ là Long Tủy trong truyền thuyết?”

“Không được, thứ này quá trân quý, ta không thể nhận!”

Nói rồi, nàng liền muốn trả lại cho Lý Thanh.

Nhưng hắn chỉ mỉm cười, lắc đầu nói:

“Sư muội cứ cất đi. Ta không có vật chứa thích hợp để bảo quản, để lâu sẽ mất linh tính, mà ta cũng không hấp thu được nhiều như vậy một lúc.”

“Huống hồ, thời gian qua người vì ta bận rộn đủ chuyện, thậm chí làm chậm trễ tu hành của bản thân. Nếu người không nhận giọt Long Tủy này, chẳng khác nào khách sáo với ta rồi!”

Nghe vậy, Thảm Ngưng Băng hơi mím môi, cuối cùng không nói thêm gì, cẩn thận thu lại giọt Long Tủy.

“Đúng rồi, ta đã bàn bạc xong với tên thiếu chủ Quỷ Kiếm Môn kia, về sau Nam Dương Linh Phong sẽ có hai tòa đỉnh núi dành cho chúng ta tu hành.”

“Chờ lệnh từ Quỷ Kiếm Môn ban xuống, những tu sĩ đang cư ngụ trên đó sẽ rời đi, người có thể yên tâm tu luyện, không cần lo lắng gì nữa.”

Lời này vừa dứt, Thảm Ngưng Băng khẽ động đôi mày thanh tú, lộ ra vẻ cảm kích:

“Đa tạ sư huynh!”

“Không cần khách khí, người là tu sĩ Kết Đan kỳ, Quỷ Kiếm Môn nhường hai tòa linh phong để giao hảo với người còn không hết, sao có thể tính là thiệt thòi được?”

“Đương nhiên, ta gọi người tới đây không chỉ vì chuyện này.”

Nói đến đây, sắc mặt Lý Thanh trở nên nghiêm túc.

“Sư huynh, còn có chuyện gì sao?”

Lý Thanh trầm giọng nói:

“Còn nhớ chuyện Thượng Thanh Tông phái người đến Đại Hoang Vực chứ? Ta đã bảo chợ đen theo dõi sát sao động thái của bọn chúng.”

Nghe đến đây, đôi mắt đẹp của Thẩm Ngưng Băng chợt lóe hàn quang.

Diệt tông đại thù, làm sao có thể quên?

“ Sư huynh, người định làm gì?”

Lý Thanh khẽ cười:

“Không cần vội, trước hết, người và ta đều đã có đầy đủ linh tài để luyện chế bản mệnh pháp bảo. Cứ an tâm hoàn thành chuyện này trước đã.”

“Trong lúc đó, ta sẽ để chợ đen tiếp tục thu thập tin tức, chờ đến khi chúng ta luyện chế xong bản mệnh pháp bảo, rồi mới quyết định hành động.”

“Bất luận thế nào, tăng cường thực lực bản thân vẫn là điều quan trọng nhất.”

Thẩm Ngưng Băng gật đầu:

“Sư huynh, ta hiểu rồi!”

Nói xong, nàng quay người rời đi.

Lý Thanh thu lại nụ cười trên mặt, ánh mắt trầm xuống, nhìn về một hướng khác, lẩm bẩm:

“Lại phái một lão tổ Kết Đan kỳ đến Đại Hoang Vực ư? Phần đại lễ này, nếu ta không nhận, e là có lỗi với chính mình rồi...”

Những ngày này, đám tu sĩ Trúc Cơ ở ngọn núi nơi Lý Thanh Đồng cư ngụ quả thật khổ không kể xiết.

Nam Dương Linh Phong vốn không phải linh mạch cấp cao, mà linh mạch này lại trải dài qua nhiều ngọn núi, mỗi đỉnh đều có rất nhiều động phủ của tu sĩ Trúc Cơ.

Trước đây, linh khí thiên địa vẫn đủ để duy trì việc tu hành hàng ngày, chỉ ít không đến mức thiếu thốn.

Nhưng từ khi Lý Thanh Kết Đan thành công, nhu cầu hấp thu linh khí của hắn tăng vọt đến mức kinh người.

Nhất là sau khi hấn giúp Quỷ Phàm bài trừ phong ấn ma nguyên, pháp lực trong cơ thể tổn hao không ít, một khi bắt đầu khôi phục, hấn liền như hổ đen càn quét thiên địa linh khí bốn phương.

Trải qua lần này, linh khí quanh ngọn núi nơi hấn ở liền trở nên mỏng manh đến đáng sợ, không cách nào so bì với những đỉnh núi khác.

“Vô Cực tiên bối rốt cuộc đang làm gì mà lại thôn nạp lượng lớn linh khí đến vậy?”

Chương 1020

DTV EBOOK

“Cổ chịu đựng đi, đợi khi Quỷ Kiếm Môn có quyết định, chúng ta sẽ được chuyển sang ngọn núi khác.”

“Quỷ Kiếm Môn làm việc cũng quá chậm chạp, vô duyên vô cớ trì hoãn mấy ngày tu hành của ta.”

“Hắn là sắp có lệnh rồi, ráng chịu đi.”

Trong lúc đám tán tu đang thấp giọng oán trách, tin tức bọn họ mong chờ cuối cùng cũng đến.

Một vị trưởng lão Quỷ Kiếm Môn vận hắc bào cười kiêu mà đến, khí thế bất phàm, dường như đã chạm tới ngưỡng cửa Trúc Cơ hậu kỳ.

Hắn cầm trong tay một phong mật lệnh, trực tiếp triệu tập đệ tử Quỷ Kiếm Môn đóng quân tại đây.

“Dời toàn bộ tán tu Trúc Cơ ở hai ngọn núi Nam Dương Linh Phong sang những động phủ còn trống trên các đỉnh núi khác. Nếu không còn chỗ, Quỷ Kiếm Môn sẽ hoàn trả Linh Thạch đầy đủ.”

Lời vừa dứt, đám đệ tử Quỷ Kiếm Môn lập tức hành động.

“Tuân mệnh trưởng lão!”

Trong Ma Đạo tông môn, tôn ti nghiêm ngặt, trưởng lão có quyền sinh sát đối với đệ tử ngoại môn, thậm chí không cần lý do.

Bởi vậy, dù ngày thường có lười biếng thế nào, lúc này ai nấy đều lập tức nhanh nhẹn, đến từng động phủ thông báo, không chút do dự thực thi mệnh lệnh.

Sau khi xử lý xong xuôi, vị trưởng lão kia nhìn về phía động phủ của Lý Thanh, vẻ mặt từ nghiêm nghị lập tức biến thành cung kính.

“Vô Cực tiền bối! Tại hạ Không Vân, trưởng lão ngoại sự Quỷ Kiếm Môn, đặc biệt đến bái phỏng!”

Giọng điệu hần vô cùng tôn kính, hết như văn bối yết kiến trưởng bối trong gia tộc, hoàn toàn không có dáng vẻ một trưởng lão ma đạo nên có.

Không thể không nói, tu sĩ Ma Đạo đúng là rất lành nghề trong việc trở mặt!

Rất nhanh, từ trong động phủ truyền ra một giọng nói bình thản:

“Vào đi.”

Nghe vậy, Không Vân trưởng lão lập tức đáp lời, nhanh chóng bay vào động phủ, thái độ cực kỳ cung kính.

“Vô Cực tiền bối, hai ngọn núi Trúc Cơ đã được di dời trong hôm nay, từ nay sẽ không còn ai quấy nhiễu tiền bối thanh tu.”

Lý Thanh chỉ đáp hờ hững: “Ừ, phiền người rồi.”

“Không dám, đây là bổn phận của tại hạ.” Không Vân trưởng lão cung kính đáp, nhưng rất nhanh như nhớ ra điều gì, liền nói tiếp: “Thiếu môn chủ dặn ta chuyển lời đến tiền bối, rằng lần này đã nhận được đại ân, hần sẽ ghi nhớ.”

Lát sau, từ trong động phủ mới vọng ra thanh âm nhàn nhạt:

“Chỉ là một chuyện đôi bên cùng có lợi, sao lại nói là nhân tình? Khi trở về, người cứ nói với Quỷ Phàm rằng không cần bận tâm.”

“Tiền bối nói vậy, tại hạ nhất định chuyển lời. Nếu không còn việc gì, ta xin cáo lui trước.”

Bên trong động phủ, chỉ truyền ra một chữ:

“Tốt.”

Không Vân trưởng lão lập tức ôm quyền hành lễ, sau đó bay đi, tự mình giám sát việc di dời.

Rời khỏi động phủ của Lý Thanh, hần mới thở phào nhẹ nhõm.

Lần này, hần thậm chí không được diện kiến vị tiền bối kia, nhưng uy áp Kết Đan kỳ phát ra từ trong động phủ lại rõ ràng

đến đáng sợ, khiến hắn cảm thấy không thoải mái chút nào.

Trong giới tu hành, chỉ cách biệt một cảnh giới thôi cũng đã là khác biệt một trời một vực.

Dưới sự giám sát của Không Vân trưởng lão, Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng vẫn ở lại trên đỉnh núi, còn toàn bộ tu sĩ Trúc Cơ đều bị di dời đến ba ngọn núi khác.

Mọi chuyện diễn ra thuận lợi đến kinh ngạc, không ai phản kháng hay khóc lóc cầu xin, ngược lại, bọn tán tu rời đi vô cùng nhanh gọn, thậm chí còn mong mau chóng dọn đi.

Bởi lẽ, phải chia sẻ linh khí với một Kết Đan kỳ chân nhân là một áp lực quá lớn.

Chuyện này nhanh chóng lan truyền khắp nơi.

Đại Hoang vực lại xuất hiện thêm một tu sĩ Kết Đan kỳ, tự xưng là Vô Cực Chân Nhân!

Khi Quỷ Kiếm Môn nhường lại Nam Dương Linh Phong, tin tức về Vô Cực Chân Nhân cũng ngày một lan xa.

“Tại Cự Lộc Châu, địa bàn Quỷ Kiếm Môn, lại có thêm một Kết Đan chân nhân! Còn là một tán tu sao?!”

“Hắc, chuyện này ta đã nghe nói từ lâu! Nhưng vị Vô Cực Chân Nhân này không chỉ là một tán tu, mà còn có linh căn tư chất vô cùng bình thường! Chỉ là tứ linh căn!”

“Cái gì?! Sao có thể chứ? Tứ linh căn mà cũng có thể Kết Đan sao?”

“Giống à? Ta cũng là tứ linh căn đây, thế mà ngay cả cửa Trúc Cơ cũng còn chưa bước qua được!”

“Thiên chân vạn xác! Vô Cực Chân Nhân chính là một tu sĩ ngục linh căn!”

Tin tức lan truyền với tốc độ chóng mặt, không chỉ trong giới tu sĩ Đại Hoang vực mà còn vang xa khắp các quán rượu, trà lâu, thậm chí cả những nơi phong nguyệt.

Cái tên Vô Cực Chân Nhân giờ đây đã vang vọng khắp Đại Hoang vực.

Dĩ nhiên, nếu là ngày thường, một tán tu Kết Đan cũng không khiến thiên hạ ồn ào đến vậy.

Nhưng chính vì tư chất linh căn của Vô Cực Chân Nhân quá bình thường, chỉ là tứ linh căn, vậy mà lại có thể Kết Đan thành công! Tin tức này đến tai ai cũng giống như một chuyện hoang đường, tựa như thiên phương dạ đàm.

Chương 1021

DTV EBOOK

Tuy nhiên, khi tin đồn ngày càng lan rộng, số người có thể chứng thực sự thật này lại càng nhiều.

Dần dần, không ít tán tu bắt đầu xem vị Vô Cực Chân Nhân kia như một tấm gương sáng trên con đường tu hành!

Thời gian trôi qua, một tin tức kinh thiên khác lại bùng nổ.

Vừa mới Kết Đan, Vô Cực Chân Nhân vậy mà lại có một trận giao thủ với thiếu chủ Quỷ Kiếm Môn!

Hơn nữa, kết quả lại khiến vô số người kinh ngạc—bất phân thắng bại!

Vừa mới Kết Đan thành công mà đã có thể ngang sức ngang tài với thiếu chủ Quỷ Kiếm Môn, quả thực là khó tin!

Rõ ràng, Vô Cực Chân Nhân không phải loại tu sĩ chỉ biết bế quan khổ tu, mà chiến lực cùng thủ đoạn của hắn cũng cực kỳ kinh khủng.

“Tê! Quả nhiên, những kẻ có thể Kết Đan thành công thì chẳng có ai là hạng người tầm thường.”

“Xem ra, vị Vô Cực tiên bối này có thể Kết Đan thành công không phải nhờ vào vận khí.”

“Thật không biết hắn tu luyện thế nào! Chỉ với tư chất tứ linh căn mà không chỉ Kết Đan thành công, còn có chiến lực cường đại đến thế.”

“Trước đây chưa từng nghe qua cái tên này. Điệu thấp như vậy... Tu tiên giới này đúng là ngọa hổ tàng long!”

Lúc này, tại Nam Dương Linh Phong, sau khi các tu sĩ Trúc Cơ bị di dời, ngọn núi của Lý Thanh rốt cuộc cũng trở nên yên tĩnh.

Dù sao thì, Trúc Cơ tu sĩ cũng là người, hàng ngày tu luyện chắc chắn sẽ tiêu hao không ít thiên địa linh khí.

Giờ đây không còn ai tranh đoạt linh khí, linh khí nơi đỉnh núi liền trở nên dư dả hơn rất nhiều.

Lợi dụng cơ hội hiếm có này, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, pháp lực trong cơ thể Lý Thanh đã hoàn toàn khôi phục.

“Hả? Trương Đạt gửi linh tin cho ta? Chẳng lẽ đã có tin tức về Thượng Thanh Tông nhanh như vậy?”

Lý Thanh suy nghĩ khê động, một luồng ánh sáng xanh bắn ra khỏi động phủ, thu lấy phong thư linh tin trước cửa.

Nhưng khi mở ra, nội dung trong thư lại không liên quan đến Thượng Thanh Tông, mà là về chuyện hắc đang trở thành tâm điểm bàn tán khắp Đại Hoang vực.

“Sao lại thế này? Tin tức về việc ta Kết Đan sao lại lan truyền rộng đến vậy? Ngay cả chuyện ta giao thủ với Quỷ Phàm cũng bị truyền ra ngoài?!”

Lý Thanh nhíu mày.

Việc đàm tán tu xôn xao về tư chất của hắc cũng không có gì lạ. Dù sao thì hắc cũng chưa từng có ý định che giấu chuyện này, thậm chí còn chủ động để lộ ra.

Nhưng chuyện hắc và Quỷ Phàm giao thủ lại bị đồn đại rầm rộ, điều này mới thật sự đáng suy nghĩ.

“Hừm... Ta nhớ lúc đó khi chiến đấu với Quỷ Phàm, tất cả những người vây xem đều đã đứng rất xa. Vậy rốt cuộc ai đã truyền tin này ra ngoài?”

Suy nghĩ một lát, hắc khê lắc đầu.

“Bất phân thắng bại? Rõ ràng là ta nhỉnh hơn một chút!”

Đối với danh tiếng hư danh, Lý Thanh cũng chẳng bận tâm. Nhưng hắc biết rõ, tin tức này tuyệt đối không phải tự nhiên lan truyền, mà đã có người cố ý làm vậy.

“Hừ! Không lẽ là Quỷ Kiếm Môn mua cho ta hot search?”

Lý Thanh nheo mắt, cảm thấy suy đoán này rất có khả năng. Hơn nữa, khả năng cao chính là Quỷ Phàm tự mình tung tin!

Nhớ lại việc Quỷ Phàm sắp đấu với Trương Hiều, Lý Thanh càng chắc chắn:

“Hắn muốn lợi dụng tin tức này để làm Trương Hiểu chủ quan sao?”

“Nếu Trương Hiểu vì vậy mà khinh địch, vậy thì trận chiến sắp tới của hắn chắc chắn sẽ rất thảm!”

Lý Thanh cười nhạt, dường như đã có thể hình dung ra cục diện trận chiến kia.

Quý Phàm sau khi Kết Đan lại có thể đánh ngang tay với một tán tu vừa Kết Đan. Nếu Trương Hiểu vì vậy mà xem thường hắn, đến lúc đó nhất định sẽ phải trả giá đắt!

Quan trọng nhất là—

Quý Phàm sau này còn có được một khối Ma Nguyên Kim có thể luyện chế bản mệnh pháp bảo!

Một khi bản mệnh pháp bảo được luyện chế thành công, thực lực Quý Phàm chắc chắn sẽ tăng lên một bậc!

“Nếu đã vậy, ta cũng nên bắt đầu suy nghĩ về bản mệnh pháp bảo của chính mình rồi!”

Lý Thanh lẩm bẩm, ánh mắt lóe lên tia suy tư.

Chương 1022

DTV EBOOK

Tu đạo đến nay, Lý Thanh đã từng đứng trước vô số lần lựa chọn. Nhưng không thể nghĩ ngờ, lựa chọn lần này chính là thử thách khó khăn nhất trong cuộc đời hắn từ trước đến nay.

Hắn nên luyện chế một kiện bản mệnh pháp bảo như thế nào đây?!

“Ai, trước kia vẫn luôn cảm thấy Kết Đan còn xa vời, vậy nên ta chưa từng nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.”

Trong động phủ, Lý Thanh vò đầu bứt tai, trông có vẻ vô cùng đau đầu.

Hắn là một Luyện Khí Sư, đối với bản mệnh pháp bảo của mình đương nhiên có yêu cầu rất cao. Huống hồ, hiện tại hắn còn có trong tay nguyên một khối Hỗn Nguyên Thạch, lẽ nào lại tùy tiện luyện chế qua loa cho xong?!

Đối với tu sĩ, bản mệnh pháp bảo có thể xem như tính mạng thứ hai, thậm chí có người còn coi nó là sinh mệnh quan trọng nhất. Điều này hoàn toàn không phải là lời nói quá!

Trong giới tu tiên, bản mệnh pháp bảo phổ biến nhất chính là kiếm. Kiếm từ xưa đến nay luôn được tôn xưng là bách binh chi quân, vô số tu sĩ lựa chọn luyện chế kiếm làm bản mệnh pháp bảo, điều này cũng chẳng có gì lạ.

Dựa trên kinh nghiệm của bản thân, Lý Thanh đã từng gặp không ít kiếm tu.

Ví dụ như Thẩm Ngưng Băng, sư muội của hắn. Nếu không có gì bất ngờ, nàng chắc chắn sẽ dùng khối Ngàn Năm Băng Hạch kia để luyện chế thành bản mệnh bảo kiếm của mình.

Hay như Quỷ Kiếm Môn, dù là một tông môn thuộc Ma Đạo, nhưng công pháp truyền thừa của môn phái này đã quyết định rằng đại đa số tu sĩ trong môn đều là kiếm tu. Nếu không phải vậy, bọn họ đâu cần lấy “Quỷ Kiếm” làm danh xưng chứ?

Bất kể là môn chủ Quỷ Lệ hay người hấn từng quen biết –
Quỷ Phàm, Lý Thanh đều có thể chắc chắn, bản mệnh pháp
bảo của bọn họ chính là một thanh kiếm!

Ngoài ra, còn có một vị kiếm tu nổi danh nhất Đại Hoang Vực
– Cổ Hoa Tiên Triều Thái Tổ Hoàng Đế!

Bản mệnh pháp bảo của hấn cũng là một thanh kiếm, mà thanh
kiếm này danh chấn thiên hạ, dù đến tận bây giờ vẫn như cũ
uy danh hiển hách!

Không sai, đó chính là Tổ Hoàng Kiếm!

Sau khi Thái Hoàng qua đời, bản mệnh pháp bảo của hấn được
truyền lại, trở thành biểu tượng quyền lực của Hoàng Chủ Cổ
Hoa Tiên Triều.

Tổ Hoàng Kiếm ngày đêm đắm chìm trong Long Mạch, được
Hoàng Đạo Long Khí tắm bổ. Đến tận bây giờ, nó đã sớm
thông linh, căn bản không thể lấy những bản mệnh pháp bảo
bình thường mà so sánh!

“Vậy ta nên luyện chế bản mệnh pháp bảo nào đây?”

Kiếm tu sao?!

Lý Thanh chỉ mới suy xét một chút liền lập tức bác bỏ ý nghĩ
này.

Hấn không am hiểu dùng kiếm, hơn nữa thân là một Luyện
Khí Sư, hấn đương nhiên không thể tùy tiện quyết định bản
mệnh pháp bảo của mình như vậy.

“Thôi bỏ đi, trước tiên nên xem lại điển tịch cổ đã.”

Hấn đã mua không ít điển tịch cổ lão cùng truyền ký về Đại
Hoang Vực tại Nam Dương phường thị. Bên trong những cuốn
sách này có ghi chép về các đại năng danh chấn một thời cùng
những bản mệnh pháp bảo của họ.

Lý Thanh dự định tìm kiếm linh cảm từ những ghi chép này,
sau đó mới quyết định bản mệnh pháp bảo của mình sẽ có hình
dạng như thế nào.

“Năm đó, Thái Hoàng từng muốn đúc một tòa Trấn Quốc
Đỉnh, định dùng nó để trấn áp khí vận của Tiên Triều, nhưng
cuối cùng không rõ vì lý do gì lại từ bỏ.”

Thấy đoạn ghi chép này, Lý Thanh không khỏi nhú mày.

Dựa vào khí phách của Thái Hoàng, nếu hắn đã muốn làm chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không tùy tiện từ bỏ.

Dù không biết những ghi chép này có chính xác hay không, nhưng theo những gì lịch sử ghi nhận, bản mệnh pháp bảo của Thái Hoàng đích thực là Tổ Hoàng Kiếm.

“Tịnh Nguyệt Cung, đời cung chủ thứ chín được công nhận là người mạnh nhất trong lịch sử cung này, thậm chí đã tu luyện đến Nguyên Anh Hậu Kỳ, vậy mà bản mệnh pháp bảo của hắn chỉ là một khối Nguyệt Bàn?”

Lý Thanh càng đọc càng cảm thấy khó hiểu.

Những nhân vật cường đại này, tại sao lại lựa chọn những bản mệnh pháp bảo thoát nhìn đơn giản như vậy?!

Trước đây, hắn đã từng nghĩ đến rất nhiều khả năng cho bản mệnh pháp bảo của mình. Hắn thậm chí còn cân nhắc luyện chế một lô, một đỉnh, hoặc thậm chí là một tòa tháp.

Không thể nghi ngờ, nếu lấy những vật này làm hình dạng ban đầu của bản mệnh pháp bảo, uy năng của nó chắc chắn sẽ cực kỳ khủng bố!

Mặc dù những vật này có kết cấu tương đối phức tạp, nhưng với kinh nghiệm luyện khí nhiều năm của hắn, Lý Thanh tin rằng bản thân hoàn toàn có thể xử lý được.

“Còn có Thôn Thiên Lão Tổ, năm xưa lão từng luyện chế hai kiện bản mệnh pháp bảo – Thôn Thiên Bát và Thôn Thiên Ma Nghiên!”

“Đã có thể luyện chế hai kiện bản mệnh pháp bảo, tại sao không dứt khoát luyện một kiện có kết cấu phức tạp hơn?”

Lý Thanh cau mày, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Đây chính là nhược điểm khi làm tán tu!

Chương 1023

DTV EBOOK

Bây giờ hắn muốn tìm một người có kinh nghiệm để thỉnh giáo cũng không có ai cả.

Nếu hắn vẫn còn ở Lăng Vân Tông, có lẽ những lão tổ trong tông môn sẽ chỉ điểm cho hắn, chí ít cũng sẽ đưa ra một con đường sáng để lựa chọn.

Thế nhưng...

Sau khi đọc xong toàn bộ điển tịch cùng truyền ký trong tay, Lý Thanh vẫn chưa tìm được đáp án.

Lý Thanh chỉ nhận ra một điểm tương đồng—hầu hết các cường giả danh chấn thiên hạ, bản mệnh pháp bảo của bọn họ không hề lựa chọn những pháp bảo có kết cấu phức tạp như tháp, chuông, đỉnh, lô, mà ngược lại, đa phần đều có cấu tạo rất đơn giản.

“Hắn là trong đó có điều bí ẩn mà ta chưa biết được?”

“Nên đi hỏi sư muội một chút, không biết lúc trước Băng Vân lão tổ có từng đề cập đến vấn đề này với nàng hay không.”

Vừa nghĩ đến đây, Lý Thanh lập tức rời khỏi động phủ, bay thẳng đến đỉnh núi nơi Thảm Ngưng Băng bế quan.

“Sư muội, ta có chuyện muốn thỉnh giáo, không biết có thời gian rảnh không?”

Lời vừa dứt, cảm chế trước động phủ của Thảm Ngưng Băng lập tức tự động mở ra, lộ ra một con đường dẫn vào bên trong.

Không do dự, Lý Thanh bước vào.

Bên trong động phủ như một cung điện băng tuyết, lạnh lẽo mà tĩnh mịch.

Thảm Ngưng Băng đang ngồi xếp bằng trên một tấm băng ngọc chế thành giường đá, đôi mắt đẹp khê động, ánh nhìn mang theo chút nghi hoặc.

“Sư huynh, không biết người muốn thỉnh giáo chuyện gì?”

Lý Thanh trầm ngâm giây lát, sau đó thuật lại phát hiện của mình cho nàng.

Hắn nhận ra rằng trong các truyền ký, hầu hết bản mệnh pháp bảo của những cường giả đều có hình thái vô cùng đơn giản, hoàn toàn không phải những pháp bảo có thể gánh chịu thiên địa đại đạo như hắn tưởng tượng.

“Cho nên, sư muội, lúc trước Băng Vân lão tổ có từng nói với người về vấn đề này không?” Lý Thanh tò mò hỏi.

Nghe xong, Thẩm Ngưng Băng thoáng lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên phát hiện này của Lý Thanh cũng khiến nàng có chút bất ngờ.

Nàng cau mày, dường như đang suy tư điều gì đó.

“Hình như trước đây, sư phụ ta từng hỏi một chuyện—nàng hỏi ta sau này có định dùng kiếm làm bản mệnh pháp bảo hay không.”

“Khi đó ta liền dứt khoát trả lời rằng, đúng vậy, ta dự định luyện chế Huyền Băng Kiếm làm bản mệnh pháp bảo của mình.”

“Nghe vậy, sư phụ liền không nói gì thêm, ta cũng không nghĩ nhiều về vấn đề này.”

Nói đến đây, Thẩm Ngưng Băng thoáng hiện lên vẻ suy tư.

“Vậy sao...” Lý Thanh lẩm bẩm.

Nếu như lúc đó, Thẩm Ngưng Băng nói rằng nàng muốn luyện chế một đỉnh hoặc một tòa tháp thì sao? Liệu Băng Vân lão tổ sẽ có phản ứng thế nào?

“Hô... Đa tạ sư muội, mặc dù ta vẫn chưa rõ nguyên nhân cụ thể, nhưng chí ít, ta đã có chút manh mối.”

Nói xong, Lý Thanh xoay người rời khỏi động phủ, quay trở về chỗ của mình.

Hắn chợt nhận ra, nếu lúc trước Thẩm Ngưng Băng định lấy những vật như đỉnh, tháp làm bản mệnh pháp bảo, có lẽ Băng Vân lão tổ sẽ khuyên can, đồng thời cẩn thận giải thích nguyên nhân.

Nhưng nàng lại lựa chọn kiếm—một loại pháp bảo phổ biến với cấu tạo đơn giản, vì vậy, Băng Vân lão tổ không nói thêm bất cứ điều gì.

“Nói cách khác, khi lựa chọn bản mệnh pháp bảo, tốt nhất nên lấy những vật có kết cấu đơn giản.”

“Dù những thứ như chuông, đỉnh, tháp, lô có thể dung nạp đạo văn, khắc sâu đại đạo chí lý, nhưng vẫn không được các cường giả lựa chọn, chắc chắn là có nguyên nhân.”

“Và lý do đó, có lẽ chỉ khi ta thực sự luyện chế xong bản mệnh pháp bảo của mình, ta mới có thể hiểu được.”

Nghĩ tới đây, Lý Thanh chậm rãi nhắm mắt, bắt đầu hồi tưởng lại những binh khí mà mình từng sử dụng, những pháp khí mà hắn đã thấy qua trong suốt hành trình tu luyện của mình.

Hồi ức như thủy triều cuộn trào, chẳng biết đã lướt qua bao nhiêu năm tháng.

Từ khi hắn vẫn còn là một võ giả, từng chiến đấu với vô số binh khí, cho đến khi bước chân vào Tiên Đạo, trở thành một Luyện Khí Sư chân chính.

Thân là một Luyện Khí Sư, hắn há chẳng phải cũng là một đại sư tinh thông binh khí hay sao?

Không dám nói rằng tinh thông cả mười tám loại vũ khí, nhưng muốn tùy ý sử dụng hai ba loại, hắn tuyệt đối không gặp vấn đề gì.

Cuối cùng, trong đầu hắn chợt hiện lên hình ảnh của một món vũ khí quen thuộc—một thanh chùy!

Không sai!

Chính là chùy!

Giờ khắc này, Lý Thanh đột nhiên cảm thấy như vừa ngộ ra điều gì đó, suy nghĩ vốn rối loạn lập tức trở nên thông suốt!

“Đúng vậy! Chính là chùy! Ta nên luyện chế cho mình một thanh chùy!”

Lúc mới bước chân vào Võ Đạo, binh khí đầu tiên của hắn chính là chùy.

Sau này bước vào Tiên Đạo, hắc cũng từng đúc luyện một thanh Vô Song Chùy.

Chỉ là theo năm tháng trôi qua, tu vi của hắc ngày càng tiến xa, mà Vô Song Chùy thì dần dần không theo kịp bước chân hắc, cuối cùng hắc đành bất đắc dĩ để nó thoái ẩn.

Chương 1024

DTV EBOOK

“Vô Song Chùy... có lẽ đã đến lúc để ngươi tái xuất giang hồ.”

Dứt lời, khóe miệng Lý Thanh khẽ cong lên, lộ ra một nụ cười hoài niệm đầy quyết tâm.

Ngọn U Minh lãnh hỏa trắng bệch chậm rãi bốc lên trong động phủ của Lý Thanh, khí lạnh âm hàn lan tràn khắp không gian, khiến cả khu vực chìm trong một bầu không khí rét buốt.

Nhìn ngọn lửa âm hàn cháy chậm rãi trước mắt, sắc mặt Lý Thanh trầm xuống. Hắn đưa tay lấy ra một khối Hồn Nguyên thạch đã cất giữ từ lâu.

Có lẽ do bị phong ấn trong Vương Hầu mộ phủ quá lâu, khối linh tài tuyệt thế này cũng bị nhiễm một chút âm khí.

Nhưng điều đó không đáng lo ngại. Hồn Nguyên thạch vốn là bảo vật cực kỳ quý hiếm, một chút âm khí này hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến chất lượng của nó. Khi luyện chế pháp bảo, chỉ cần chút thời gian là có thể khu trừ sạch sẽ.

Phanh!

Cả khối Hồn Nguyên thạch tỏa ra sắc thái tối tăm mờ mịt, như thể được bao phủ bởi một tầng hỗn độn hư vô.

Tảng đá này vô cùng nặng nề, ngay cả với Lý Thanh, cầm trong tay cũng cảm thấy tốn sức vô cùng.

Có thể sở hữu một khối Hồn Nguyên thạch hoàn chỉnh để luyện chế bản mệnh pháp bảo ngay khi vừa bước vào Kết Đan kỳ, chuyện này nếu truyền ra ngoài, e rằng sẽ khiến không ít đồng đạo hâm mộ đến phát điên.

Phải biết rằng, rất nhiều tu sĩ Kết Đan kỳ tán tu đều phải mất hàng chục năm sau khi đột phá mới có thể thu thập đủ linh tài vừa ý để chế tạo pháp bảo.

Giống như Lý Thanh và Quỷ Phàm, những Kết Đan kỳ tu sĩ có thể dễ dàng tìm được tài liệu đỉnh cấp như vậy quả thực hiếm hoi vô cùng.

Oanh!

Ngọn U Minh lãnh hỏa lập tức bao phủ hoàn toàn khối Hỗn Nguyên thạch. Ngọn lửa này vốn lạnh lẽo thấu xương, nhưng vẫn có thể nung chảy loại bảo thạch trân quý này.

Cùng lúc đó, phần âm khí bám trên Hỗn Nguyên thạch dần dần dung hợp với U Minh lãnh hỏa, tạo ra một màn dung luyện kỳ diệu.

Lý Thanh lẩm bẩm:

“Hỗn Nguyên thạch vốn đã vô cùng nặng nề, lại có thuộc tính vạn pháp bất xâm. Dùng nó luyện chế pháp bảo, ắt hẳn sẽ là một vũ khí vừa có thể công vừa có thể thủ.”

Lần này luyện chế bản mệnh pháp bảo, Lý Thanh chỉ sử dụng duy nhất khối Hỗn Nguyên thạch này, không hề có ý định thêm vào bất kỳ loại linh tài nào khác.

Dù sao đây cũng là bản mệnh pháp bảo, phải ngày ngày dùng chân nguyên và đan hỏa ôn dưỡng. Nếu chất liệu càng tinh thuần, pháp bảo về sau sẽ càng mạnh mẽ theo thời gian.

Mặt khác, cấp bậc của Hỗn Nguyên thạch quá cao, bản thân nó đã là tuyệt thế bảo liệu hiếm thấy trên thế gian. Nếu tùy tiện thêm vào các tài liệu khác, e rằng chẳng khác nào vẽ rắn thêm chân, chỉ tổ làm giảm phẩm chất của pháp bảo.

Một tay điều khiển lửa, một tay điều khiển ý niệm, trong đầu Lý Thanh đã dần dần hiện lên hình dạng của Vô Song Chùy.

Tâm niệm khế động, thần thức hần phun trào, dẫn động linh hỏa từ cơ thể tràn ra, bắt đầu điều khiển quá trình dung luyện theo ý muốn.

Với Vô Song Chùy, hần đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn. Đây chính là thanh binh khí đã theo hần suốt nhiều năm tháng, gần như đã in sâu vào tâm khảm, chẳng cần phải tốn sức nhớ lại.

Thời gian dần trôi, quá trình dung luyện Hỗn Nguyên thạch vô cùng dài lâu. Dù Lý Thanh sở hữu thiên địa linh hỏa, hần cũng

không thể nung chảy một bảo thạch cấp bậc này trong thời gian ngắn.

May mắn thay, nhờ có kinh nghiệm hỗ trợ Quỷ Phàm bài trừ Ma Nguyên Vàng và phá vỡ Thuần Dương phong ấn, hắn đã quen với việc duy trì U Minh lãnh hỏa liên tục trong thời gian dài.

Trong tay hắn vẫn còn không ít ngàn năm linh sữa, thêm vào đó, sau Kết Đan khánh điển, hắn cũng thu được một lượng lớn linh thạch. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn không cần phải lo lắng về vấn đề hao tổn pháp lực.

Lý Thanh rất kiên nhẫn. Đối với luyện khí, hắn có kinh nghiệm phong phú, đặc biệt là khi luyện chế kiện pháp bảo đầu tiên trong đời. Hắn hiểu rất rõ đạo lý:

Chậm mà chắc, tinh tế mới ra tuyệt phẩm!

Chỉ trong nháy mắt, bảy ngày đã lặng lẽ trôi qua.

Hắn liên tục uống vài ngậm ngàn năm linh sữa để bổ sung pháp lực, duy trì U Minh lãnh hỏa một cách ổn định. Động tác của hắn vô cùng gọn gàng, lưu loát.

Trong ngọn lửa cháy rực, Hồn Nguyên thạch dần dần hiện ra hình dáng một thanh chùy khổng lồ.

Nhưng quá trình vẫn chưa kết thúc. Lý Thanh dần dần thu hồi U Minh lãnh hỏa.

Đương nhiên, không phải vì hắn cạn kiệt pháp lực, mà là bởi vì giai đoạn tiếp theo, hắn dự định dùng đan hỏa bản thân để tiếp tục dung luyện và tạo hình!

Oanh!

Sau khi thành công Kết Đan, mỗi một tu sĩ đều sẽ có Tiên Thiên Chân Hỏa, loại hỏa diễm này sẽ dần dần chuyển hóa thành đan hỏa.

Đan hỏa là ngọn lửa gắn liền với bản thân tu sĩ, có thể giúp rèn đúc bản mệnh pháp bảo đạt đến độ tương thích tối đa.

Chương 1025

DTV EBOOK

Lợi ích của việc dùng đan hỏa chính là không cần nhỏ máu nhận chủ, cũng không cần đánh dấu thần thức lạc ấn. Một khi chế tạo xong, pháp bảo này sẽ hoàn toàn hòa hợp với hân, như một phần của cơ thể.

Trừ phi là một số loại bản mệnh pháp bảo cấp độ tổ hoàng, bằng không, dù có chiếm được bản mệnh pháp bảo của người khác, kẻ khác cũng rất khó phát huy toàn bộ uy năng của nó.

Thậm chí, dù Kết Đan chân nhân sở hữu pháp bảo này có chết đi, những người khác cũng khó lòng kích phát được sức mạnh thực sự của nó.

Vì lẽ đó, một số tu sĩ Kết Đan khi cảm thấy đại nạn sắp đến, thường tự tay chế tạo phù bảo từ bản mệnh pháp bảo của mình, để lại hậu thế, hoặc đơn giản là đưa pháp bảo xuống mộ phần cùng mình.

Chẳng hạn như Cự Lộc Châu, từng là thế gia Triệu Gia, lão tổ Kết Đan đời đầu khi tọa hóa đã chia nhỏ bản mệnh pháp bảo thành nhiều phù bảo để truyền lại.

Làm như vậy có vô số lợi ích.

Bởi vì nếu cứ giữ nguyên bản mệnh pháp bảo, rất có thể hậu bối sẽ trở thành mục tiêu nhòm ngó của kẻ khác.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội!

Câu nói này xưa nay chưa bao giờ sai.

Nếu không có tu vi Kết Đan kỳ, dù có trong tay một kiện pháp bảo cũng vô dụng, bởi vì không thể nào thôi động nổi. Đã vậy, chẳng thà chế tác thành phù bảo, để người khác không nảy sinh ý đồ với gia tộc mình. Làm vậy không chỉ giúp bảo toàn tài nguyên, mà còn có thể gia tăng thực lực của gia tộc.

Cũng chính vì lý do đó mà dù Triệu Gia Kết Đan tiên tổ đã tọa hóa từ rất lâu, Triệu Gia vẫn được tôn xưng là đệ nhất tu tiên

thế gia tại Cự Lộc Châu.

Chỉ vì một Kết Đan chân nhân để lại di sản, mà đến tận hôm nay gia tộc vẫn được hưởng lợi – di sản này thực sự quá mức phong phú!

Chỉ riêng phù bảo thôi, những gia tộc tu tiên bình thường Trúc Cơ kỳ cũng khó có thể sở hữu được nhiều như vậy.

Lúc này, trong động phủ của Lý Thanh, một ngọn đan hỏa xích hồng rực sáng, mãnh liệt bùng lên!

Khác hoàn toàn với U Minh lãnh hỏa, vì tu hành Xích Hoàng Phần Thiên Công, nên đan hỏa của Lý Thanh cực kỳ nóng bỏng, sức nóng không gì sánh được.

Dưới nhiệt độ khủng khiếp của ngọn đan hỏa này, Hỗn Nguyên thạch, vốn đã được nung suốt bảy ngày bảy đêm, giờ đây bắt đầu phát sinh biến hóa kịch liệt.

Lý Thanh khẽ nhắm mắt, tâm thần hòa nhập vào thần thức, dung nhập hoàn toàn vào khối Hỗn Nguyên thạch, từng chút điều khiển nó biến đổi thành hình dáng Vô Song Chùy.

Luyện chế bản mệnh pháp bảo, so với tưởng tượng của hắn, khó khăn hơn rất nhiều.

Trong quá trình này, mỗi khi pháp lực sắp cạn kiệt, hắn liền lấy ra ngàn năm linh sữa, uống từng ngụm để khôi phục.

Không biết từ lúc nào, số lượng không nhiều của ngàn năm linh sữa đã gần như cạn đáy.

Cũng may, thần hồn của Lý Thanh mạnh mẽ hơn xa tu sĩ cùng cấp, dù hao tổn pháp lực nghiêm trọng, thần niệm của hắn vẫn có thể tiếp tục chống đỡ.

Thời gian thấm thoát trôi qua, lại thêm năm ngày nữa lặng lẽ trôi qua.

Tại Linh Sơn, một cỗ khí tức nặng nề như núi bắt đầu dần dần lan tỏa, làm cả khu vực Nam Dương Linh Phong rung động.

Ông—!

Theo thời gian, cỗ khí tức này càng trở nên mãnh liệt, dường như có một kiện bảo vật sắp xuất thế!

Trên những đỉnh núi khác, đám tán tu lập tức bị hiện tượng dị thường này làm kinh động.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao ta có cảm giác như trời sắp sụp xuống?”

“Thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, đến cùng là chuyện gì?”

“Là Vô Cực tiền bối ở đỉnh núi kia sao? Chẳng lẽ hấn lại muốn đột phá?”

“Làm sao có thể! Hấn mới Kết Đan thành công cách đây không lâu, sao có thể nhanh như vậy mà đột phá tiếp?”

Lần lượt từng bóng người từ trong động phủ bay ra, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc và phức tạp, đồng loạt nhìn về phía đỉnh núi của Lý Thanh.

Từ khi nơi đây có thêm một Kết Đan chân nhân, cả khu vực đường như không còn bình yên như trước.

Tuy vậy, không một ai có ý định rời xa. Dù gì thì có một Kết Đan kỳ tu sĩ tọa trấn, an toàn của khu vực này cũng cao hơn trước rất nhiều.

Ngay khi mọi ánh mắt đổ dồn về phía đỉnh núi, dị tượng càng lúc càng mãnh liệt hơn!

Oanh!

Toàn bộ Nam Dương Linh Phong bị một trận linh khí cuộn cuộn bao trùm, hóa thành một dòng xoáy khổng lồ, tràn về động phủ của Lý Thanh.

Linh khí tụ hội, rồi dần dần hình thành một vòng xoáy vô hình, như đang quán đỉnh rót xuống.

Chỉ đến khi linh khí triều tịch lắng xuống, cỗ khí tức ấy mới dần ổn định, không còn tiếp tục lan tràn.

Bên trong động phủ, một luồng quang mang tối tăm mờ mịt lóe lên, nhưng chỉ trong chớp mắt liền thu liễm.

Cùng lúc đó, khí tức đáng sợ khiến cả tu tiên giả trên Nam Dương Linh Phong cảm thấy bất an, rốt cuộc cũng hoàn toàn biến mất.

Một số tu sĩ thì thảo:

Chương 1026

DTV EBOOK

“Vô Cực tiền bối... chẳng lẽ là đang luyện bảo?”

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, không ít người lập tức nuốt nước bọt.

Hắn là như vậy không sai! Nếu không, làm sao có thể giải thích được hiện tượng linh khí chảy ngược vừa rồi?

Mới Kết Đan không bao lâu, mà đã luyện chế bản mệnh pháp bảo?

Chuyện này thật sự quá kinh khủng!

Lúc này, trong động phủ, trước mặt Lý Thanh là một thanh chùy khổng lồ, được chế tác từ Hỗn Nguyên thạch.

Thân chùy khắc đầy hoa văn tự nhiên, thoạt nhìn giống như thiên địa tạo hóa, hoàn mỹ vô song.

Dưới sự rèn giũa của đan hỏa, thanh chùy này không chỉ mang vẻ kiên cố vô cùng, mà còn ẩn chứa đạo vận tự nhiên, phảng phất như đã dung hợp với thiên địa.

Nhìn bảo vật trong tay, khóe miệng Lý Thanh hiện lên nụ cười hài lòng.

“Khác với những pháp khí bình thường, bản mệnh pháp bảo không cần khắc linh văn. Khi ta độ kiếp, nó sẽ cùng ta gánh chịu thiên kiếp, tự động khắc lên đạo văn, càng ngày càng mạnh mẽ hơn.”

“Dẫn đạo thiên địa, hợp nhất với quy tắc, đó mới là phương pháp giúp pháp bảo không ngừng trưởng thành.”

Nói đoạn, hắn khẽ vẫy tay, thanh chùy lập tức tự động bay về phía hắn, giống như một phần cơ thể, tùy ý thao túng.

Khi Thạch Chùy rơi vào lòng bàn tay, một cảm giác nặng nề vô tận lập tức truyền tới.

Rất nặng!

“Nặng như núi, không hổ danh là pháp bảo được luyện chế từ Hỗn Nguyên thạch.”

Hắn ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén:

“Vây từ nay về sau, người chính là Hỗn Nguyên Vô Song Chùy!”

Ngay khi câu nói vừa dứt, một dòng chữ lạ lùng hiện lên trước mắt hắn:

【Luyện chế thành công pháp bảo: Hỗn Nguyên Vô Song Chùy, ban thưởng 500 năm tuổi thọ!】

Bá—!

Chỉ trong tích tắc, con số 500 năm tuổi thọ nhanh chóng cộng vào tổng tuổi thọ của hắn.

Cuối cùng, con số dừng lại ở 1.583 năm!

1.583 năm tuổi thọ!

Con số này thật sự quá mức khủng bố. Ngay cả với một tu sĩ đã Kết Đan thành công, Lý Thanh vẫn không khỏi hít sâu một hơi.

note: Lời bình của tác giả:

Có lẽ sẽ có người cảm thấy rằng Tiểu Lý dù có tuổi thọ dài như vậy cũng chẳng có tác dụng gì quá lớn. Nhưng ta chỉ có thể nói rằng:

Đừng vội kết luận!

Vấn đề này, ta đã sớm suy tính cẩn thận.

Tin chắc rằng những đạo hữu từng đọc qua nhiều điển tịch tu tiên, hẳn cũng có thể đoán ra điểm mấu chốt ở đây.

Vậy nên, chỗ này ta không nhắc kỹ nữa, cứ để mọi người tự mình suy ngẫm! ☺

“Tu đạo bao năm như vậy, cuối cùng ta cũng thành một con rùa ngàn năm rồi a.”

Trong động phủ, Lý Thanh nhẹ nhàng vuốt ve Hỗn Nguyên Vô Song Chùy, tự giấu cười một tiếng, nội tâm gợn sóng mãnh liệt vừa rồi cũng dần lắng xuống.

Hiện tại, tuổi thọ của hắn đã vượt xa tổng cộng mấy vị tu sĩ Kết Đan kỳ cộng lại, có thể nói là một loại tài phú vô giá.

Sở hữu hơn một nghìn năm trăm năm thọ nguyên, Lý Thanh bỗng nhiên cảm thấy bản thân giàu có vô cùng. Trước kia, hắn từng không ngừng truy cầu đột phá cảnh giới, cảm giác cấp bách trong lòng cũng theo đó mà giảm đi không ít.

Dù vậy, tâm cảnh có thể thả lỏng, nhưng con đường tu luyện vẫn phải tiếp tục.

Dù sao thì ở Đại Hoang Vực này, tu vi Kết Đan kỳ dù đã là nhân vật số một, nhưng tuyệt đối không phải vô địch thiên hạ!

Vẫn còn vô số cường giả có thể uy hiếp đến tính mạng hắn.

“Tu tiên giới ngọa hổ tàng long, không kiêu ngạo mới là gốc rễ để sinh tồn!”

Nghĩ như vậy, Lý Thanh lập tức suy tính kế hoạch cho con đường tu luyện sau này.

Đầu tiên, tu vi vẫn phải tiếp tục đề thăng. Nhưng sau khi bước vào Kết Đan kỳ, chỉ dựa vào ngồi xuống thổ nạp linh khí thiên địa để tu luyện, tốc độ e rằng không còn lý tưởng nữa.

Cảnh giới càng cao, tốc độ tu luyện càng chậm, đây gần như là thiết luật trong giới tu hành, ai ai cũng hiểu rõ.

“Đạo thứ hai thiên địa linh hỏa, cũng nên đưa vào danh sách trọng yếu rồi.”

Hắn có Xích Hoàng Phần Thiên Công, có thể thu phục thiên địa linh hỏa để đẩy nhanh quá trình tu luyện.

Trước đây, khi còn ở Trúc Cơ kỳ, hắn đã ném trái U Minh Lân Hỏa, cảm nhận được lợi ích to lớn mà nó mang lại.

Hiện tại, khi đã có thiên thứ ba của Xích Hoàng Phần Thiên Công, hắn sẽ không cân nhắc việc chuyển sang tu luyện công pháp khác, mà vẫn tiếp tục con đường này.

Nhưng vấn đề trước mắt chính là thiên địa linh hỏa vẫn cực kỳ khó tìm!

Dù cho ở Đại Hoang Vực – một trong những vùng đất tu tiên phồn hoa cường thịnh nhất, Lý Thanh vẫn chưa từng nghe nói nơi nào có thiên địa linh hỏa!

“Đến Kết Đan kỳ, chỉ có một loại thiên địa linh hỏa đã không còn đủ để thúc đẩy tu luyện. Nhất định phải nghĩ cách thu phục đạo thứ hai mới được!”

“Nhưng cho đến bây giờ, đừng nói là tìm thấy thiên địa linh hỏa, ngay cả chút tin tức cũng không có.”

Lý Thanh khẽ thở dài, quyết định giao chuyện này cho mạng lưới tình báo của chợ đen xử lý.

Chương 1027

DTV EBOOK

Đây cũng chính là mục đích mà trước đó hắn đã bảo Trương Đạt lập ra mạng lưới tình báo riêng – một mình hắn thì rất khó tìm kiếm thiên địa linh hỏa trong một khu vực rộng lớn như vậy.

Ngoài ra, hắn cũng đặc biệt lưu tâm đến đám người của Thượng Thanh Tông phái đến Đại Hoang Vực.

Chỉ là, hiện tại chợ đen vẫn chưa truyền về tin tức xác thực, hắn không muốn hành động thiếu suy nghĩ, quyết định ẩn nhẫn thêm một thời gian để tích lũy thực lực.

Địch sáng ta tối, đây chính là lợi thế lớn nhất của hắn!

“Cuối cùng, chuyện trước đây ta đã đáp ứng với chủ tớ hai người kia về Tam Giai Xích Tinh, cũng phải tìm thời gian mà thực hiện. Dù sao, cũng đã lập tâm ma đại thế!”

Không thể không nói, tu vi càng cao, lực ràng buộc của tâm ma đại thế càng lớn. Đối với những điều thần bí trong cõi u minh, Lý Thanh vẫn luôn kiêng kỵ.

Huống hồ, giờ đây hắn đã thành công Kết Đan, lại còn luyện chế ra bản mệnh pháp bảo của mình, thực lực đã có sự tăng trưởng mạnh mẽ.

“Xem ra, nên tranh thủ thời gian đi một chuyến đến Cực Dạ Thế Giới! Mới vừa Kết Đan, nếu có thể tìm được Tiên Đạo truyền thừa, thì đúng là một chuyện tốt.”

“Nhưng trước đó...”

Nói đoạn, Lý Thanh mở bàn tay trái ra, trong lòng bàn tay xuất hiện bốn giọt Long Thủy óng ánh màu ám kim.

Hiển nhiên, chuyện trước mắt quan trọng nhất chính là phục dụng Long Thủy! Dù sao nếu trì hoãn thêm, rất có thể linh tính trong đó sẽ dần mất đi.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh cũng không còn tâm tư thương thức Hồn Nguyên Vô Song Chùy nữa.

Hắn khẽ niệm: “Nhỏ! Nhỏ! Nhỏ!”

Chỉ thấy trong tay hắn, Hồn Nguyên Vô Song Chùy lập tức thu nhỏ lại, từ một cây đại chùy khổng lồ biến thành cỡ ngón tay, trở nên tinh xảo vô cùng.

Với pháp bảo cấp độ này, việc tự do biến hóa lớn nhỏ đã không còn là điều gì quá khó khăn.

Thậm chí, nếu Lý Thanh muốn, chỉ cần một ý niệm liền có thể khiến Hồn Nguyên Vô Song Chùy hóa thành một tòa núi nhỏ!

Dĩ nhiên, pháp lực tiêu hao cũng sẽ tăng lên không ít.

Nhìn Hồn Nguyên Vô Song Chùy đã thu nhỏ, Lý Thanh khẽ mở miệng, nuốt thẳng nó vào trong đan điền...

Bản mệnh pháp bảo, tự nhiên phải thu vào Đan Điền Khí Hải, thường xuyên dùng chân nguyên cùng đan hỏa tắm bổ, làm cho uy năng ngày càng tăng trưởng.

Nếu có thể giống như Cổ Hoa Tiên Triều, sở hữu một long mạch, thì dù Lý Thanh có ngã xuống, bản mệnh pháp bảo vẫn có thể chìm vào trong long mạch, tiếp tục được uân dưỡng.

Thời gian tích lũy dần dần, hậu thế có thể nhờ đó mà có được một kiện tuyệt thế pháp bảo!

Đáng tiếc, Lý Thanh không có long mạch, trước mắt cũng không có ý định sinh hậu duệ.

Một khắc sau, khi Hồn Nguyên Vô Song Chùy đã an ổn trong Đan Điền Khí Hải, sắc mặt Lý Thanh thoáng trầm xuống, ánh mắt lóe lên vẻ suy tư.

“Thì ra là thế.”

Hắn phát hiện rằng việc ôn dưỡng bản mệnh pháp bảo bằng chân nguyên và đan hỏa, không hề đơn giản như tưởng tượng.

Bản mệnh pháp bảo, một khi đã nhập vào đan điền, cần chân nguyên thẩm thấu từ trong ra ngoài thì mới tính là tắm bổ hoàn chỉnh.

Mà mỗi lần tắm bồ như vậy, dù không ảnh hưởng đến tu luyện, nhưng uy năng lại chỉ gia tăng một cách rất nhỏ bé, khó mà nhận thấy.

“Thì ra là thế! Không trách được những đại nhân vật kia đều không chọn những loại pháp bảo có cấu tạo quá phức tạp làm bản mệnh pháp bảo. Hóa ra là vì lý do này!”

Mỗi lần chân nguyên hoàn toàn thấm thấu bản mệnh pháp bảo, đều cần hao tổn một lượng lớn thời gian.

Nếu bản mệnh pháp bảo có kết cấu càng phức tạp, thời gian cần để ôn dưỡng cũng sẽ càng dài.

Dù cùng là một lần ôn dưỡng, nhưng tăng trưởng uy năng vẫn cực kỳ hạn chế.

Những loại pháp bảo như chuông, đỉnh, tháp, lô có kết cấu rườm rà, tốn thời gian ôn dưỡng quá lâu, có khi lại được không bù mất.

Nói một cách đơn giản, so với các loại đao kiếm, những pháp bảo như đỉnh, tháp, lô có tính toán không hiệu quả về mặt thời gian.

“Cho nên trong giới tu hành, bản mệnh pháp bảo thường là những loại pháp bảo có kết cấu đơn giản. Còn những loại như chuông, đỉnh, tháp, lô... chỉ thích hợp làm pháp bảo phụ trợ, chứ không ai dùng làm bản mệnh pháp bảo cả!”

Lý Thanh búng tỉnh, nhẹ gật đầu.

Lúc này hắn mới cảm thấy may mắn vì đã chọn Hồn Nguyên Vô Song Chùy, chứ không phải vì lòng cao hơn trời mà rèn đúc ra một món pháp bảo quá mức rườm rà.

“Tương lai, chỉ cần tiếp tục ôn dưỡng Hồn Nguyên Vô Song Chùy trong đan điền, thì uy năng của nó sẽ tích lũy theo thời gian, ngày càng mạnh mẽ. Nếu có thể đạt đến cấp độ Kiên Tổ Hoàng Kiếm, cũng không phải là điều không thể!”

Hắn vô cùng tự tin.

Không vì điều gì khác, mà bởi phương châm tu hành của hắn chính là: “Mệnh dài!”

Xác định xong việc này, Lý Thanh cuối cùng mới thu lại tâm tư khỏi pháp bảo, lặng lẽ khôi phục linh lực.

Chương 1028

DTV EBOOK

Thời gian trôi qua chậm rãi, trong suốt hơn nửa tháng, Lý Thanh độc hưởng cả một ngọn núi linh khí, không ngừng vận công, cuối cùng cũng khôi phục lại pháp lực viên mãn.

Cuối cùng, khi cảm thấy trạng thái đã đạt đến mức tốt nhất, Lý Thanh lấy ra một giọt Long Tủy, nhẹ nhàng ném vào trong miệng.

Lúc đầu, Long Tủy có kết cấu đặc sệt như nhựa cây, nhưng ngay khi vào trong miệng, nó lập tức hóa lỏng, men theo yết hầu chảy xuống bụng.

Một luồng ấm áp từ bụng bốc lên, lan tỏa khắp cơ thể, khiến cả người hân trở nên nóng ran.

Không chút chần chừ, Lý Thanh lập tức vận chuyển Xích Hoàng Phần Thiên Công, tận lực luyện hóa được lực Long Tủy.

Dù chỉ có một giọt, nhưng tác dụng lại cực kỳ rõ ràng, dù sao cũng là linh vật đã trầm tích hàng ngàn năm trong long mạch!

Nếu có người dùng thần thức dò xét vào cơ thể hắn, chắc chắn sẽ kinh ngạc phát hiện:

Giờ phút này, ngũ tạng lục phủ của Lý Thanh đều tỏa ra kim quang!

Những cơ quan vốn được tạo thành từ huyết nhục, giờ đây giống như được mạ vàng, chẳng khác nào tác phẩm nghệ thuật được chế tạo từ hoàng kim!

Đây chính là bảo vật mà vô số tu sĩ Kết Đan kỳ không tiếc tất cả để có được!

Không chỉ có thể kéo dài tuổi thọ, nó còn giúp tinh tiến tu vi, thậm chí làm cho tạng khí trong cơ thể trở nên cường đại hơn.

Dù chỉ mới phục dụng một giọt, Lý Thanh đã cảm nhận được vô số lợi ích.

Lúc này, hắn mới hiểu vì sao ngày đó, khi hỏi Quỷ Phàm Đa xin một giọt Long Tủy, đối phương lại tiếc đến mức đau đớn như cắt da cắt thịt.

Thứ này quả thật vô cùng trân quý!

Dù là bất kỳ tu sĩ Kết Đan kỳ nào, cũng sẽ không chê Long Tủy quá nhiều!

Thời gian cứ thế trôi qua, quá trình luyện hóa bốn giọt Long Tủy kéo dài suốt ba tháng.

Mỗi một giọt, Lý Thanh đều luyện hóa đến tận cùng, không bỏ sót chút được lực nào, rồi mới tiếp tục phục dụng giọt tiếp theo.

Khi đến giọt Long Tủy thứ tư, hắn phát hiện linh tính trong đó đã bắt đầu nhạt dần.

Cuối cùng, khi giọt Long Tủy cuối cùng cũng được hấp thu hoàn toàn, Lý Thanh từ trạng thái nhập định tỉnh lại.

Một tia sáng ám kim lóe lên trong đôi mắt hắn, nhưng ngay lập tức chìm vào chỗ sâu trong con ngươi.

Hắn chậm rãi cảm nhận biến hóa trong cơ thể.

“Đây chính là Long Tủy a... chỉ mới bốn giọt đã giúp ta bù lại gần ba năm khổ tu. Không trách được hôm đó, nhiều Kết Đan chân nhân lại điên cuồng tranh đoạt như vậy. Quả thật, không có gì lạ!”

Ngoài tu vi được tăng tiến rõ rệt, Lý Thanh còn phát hiện tuổi thọ của mình lại trực tiếp tăng thêm một năm!

Chỉ mới bốn giọt mà đã có hiệu quả kinh khủng như vậy, hắn không dám tưởng tượng, nếu có thể có được cả một phần Long Tủy hoàn chỉnh, thì sao?

Chỉ sợ, trong vòng vài năm ngắn ngủi, hắn có thể đột phá thẳng vào Kết Đan trung kỳ cũng không phải chuyện viễn vông!

Lý Thanh chậm rãi thở ra một hơi, đem toàn bộ cảm xúc bình ổn lại.

Ngay lúc này, hắn khẽ động thần thức, phát hiện bên ngoài động phủ không biết từ lúc nào đã xuất hiện một phong linh

tin.

Mở linh tín ra, Lý Thanh chỉ tùy ý lướt qua, nhưng sắc mặt liền trầm xuống.

“Năm ngày sau, Quỷ Kiếm Môn - Quỷ Phàm sẽ cùng Thái Nhất Môn - Trương Hiểu quyết chiến tại đỉnh Cổ Hoàng Thành, tranh đấu ở cảnh giới Kết Đan!”

Lý Thanh lẩm bẩm một tiếng, trong lòng không khỏi gợn sóng.

Cả hai đều là thiên kiêu của hai đại phái chính - tà, quanh thân bao phủ vô số hào quang, nhất cử nhất động đều thu hút sự chú ý của cả thiên hạ.

Vậy mà bọn họ thật sự muốn hẹn chiến tại Kết Đan kỳ!

Có thể tưởng tượng, trận chiến này sẽ gây chấn động đến mức nào. Bất kể ai thắng ai bại, kết quả chắc chắn sẽ ảnh hưởng sâu xa, thậm chí có thể làm thay đổi cục diện tương lai của Đại Hoang Vực!

Đang lúc Lý Thanh còn đang mừng tượng quang cảnh quyết chiến ấy, đột nhiên hần chột nhận ra một chuyện.

“Khoan đã! Phong thư này được gửi từ bao giờ?”

“Tê! Là từ năm ngày trước! Nếu tính cả thời gian di chuyển, chẳng phải trận chiến này đã bắt đầu rồi sao?”

Giờ thì xong rồi! Muốn đi xem náo nhiệt cũng không kịp nữa!

Lý Thanh khẽ cười khô, đành từ bỏ ý định xuất quan, yên lặng chờ người khác truyền tin về kết quả trận chiến.

Thực tế, không chỉ riêng hần, mà toàn bộ Đại Hoang Vực đều đang dõi theo trận chiến này. Ngay cả những tu sĩ không thể đuổi kịp đến Cổ Hoàng Thành, cũng như hần, lặng lẽ chờ tin tức truyền về.

Thế nhưng, hai ngày sau, điều khiến tất cả mọi người không thể ngờ tới chính là—thứ truyền từ Cổ Hoàng Thành về không chỉ có kết quả thắng bại, mà còn là một tin tức đủ sức chấn động toàn bộ Đại Hoang Vực!

Cổ Hoàng Thành, trời đêm đen kịt, nhưng nơi đây chưa bao giờ yên tĩnh.

Àm!

“Thực Âm Trảm!”

Chương 1029

DTV EBOOK

Quỷ Phàm cầm trong tay thanh cự kiếm màu tím đen, lao thẳng tới Trương Hiểu, kẻ đang đứng giữa làn thanh quang chói mắt.

Hai người đã giao chiến đến hồi căng thẳng nhất!

Chiêu nào chiêu nấy đều chí mạng, mỗi nhát kiếm, mỗi thế công đều mang theo sát ý ngập trời, không chút lưu tình!

Đây không phải luận bàn! Đây là một trận quyết đấu sinh tử thực sự!

Thanh quỷ kiếm xé gió lao tới. Đây là bản mệnh pháp bảo của Quỷ Phàm, luyện từ Ma Nguyên Kim, uy năng mạnh mẽ đến đáng sợ. Chỉ cần tàn dư kiếm khí thoáng lướt qua thôi cũng đủ lấy mạng một tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Trước mũi kiếm sắc bén, sắc mặt Trương Hiểu đầy ngưng trọng nhưng vẫn không hề nao núng.

Toàn thân hắn tỏa ra thanh quang rực rỡ, khí chất phiêu dật như một trích tiên giáng thế.

Đây chính là Thanh Quang Thuật—một thần thông mạnh mẽ trong công pháp chủ tu của Thái Nhất Môn!

Một khi Thanh Quang Thuật gia thân, hắn sẽ đạt tới trạng thái vạn pháp bất xâm, không sợ bất kỳ yêu tà nào.

Ánh sáng xanh bao phủ quanh người, Trương Hiểu lập tức kết thủ ấn kỳ dị, sau đó phun ra một ngụm tinh huyết đỏ tươi.

“Quá Chiêu Trần Ma Ấn!”

Ông!

Chỉ trong chớp mắt, màn đêm bao phủ Cổ Hoàng Thành bỗng trở nên rực rỡ, tựa như ban ngày đột ngột ập đến!

Thanh quang rực rỡ tỏa ra bốn phương tám hướng, một đại ấn khổng lồ như thực thể, mang theo sức mạnh trấn áp vô biên, từ

trên trời giáng xuống, mạnh mẽ ép về phía Quỷ Phàm.

Đôi mắt với uy áp kinh thiên ấy, Quỷ Phàm không hề nao núng!

Hắn tin tưởng vào thanh kiếm trong tay mình!

Đây là bản mệnh pháp bảo hắn dùng Ma Nguyên Kim luyện chế, uy năng đủ để chém trời phá đất!

Lưỡi kiếm màu tím đen xé gió, trong nháy mắt liền bổ thẳng về phía đại ấn trấn ma!

Trấn Ma Ấn vừa chạm vào, vậy mà lại giống như một miếng đậu hũ bị cắt đôi, không có chút trở ngại nào, liền bị chém thành hai nửa, sau đó nổ tung, hóa thành từng đợt quang vũ tán ra khắp nơi.

“Trương Hiểu, nạp mạng đi!”

Quỷ Kiếm bêu đầu, Quỷ Phàm quả thực quá mức ác độc, hoàn toàn không để ý đến việc đối phương là tân nhiệm Thái Thượng Trưởng Lão của Thái Nhất Môn. Hắn nói là làm, hành động cùng lời nói hợp nhất, một kiếm quyết đoạt mạng Trương Hiểu.

Đôi mắt với một kiếm trí mạng, vị chính đạo thiên chi kiêu tử này cuối cùng cũng không còn che giấu nữa. Hắn há miệng, phun ra một viên hạt châu trong suốt, sáng ngời!

Bản mệnh pháp bảo của hắn, hóa ra chỉ là một viên hạt châu!

“Ông!”

Quá Rõ Châu vừa xuất hiện liền cấp tốc phóng đại, sau đó tỏa ra quang mang vô lượng, chói mắt dị thường.

Khó có thể tin được, quỷ kiếm của Quỷ Phàm lại bị chặn đứng, giống như rơi vào một vùng đầm lầy, càng vùng vẫy càng lún sâu, khó thoát ra.

Chợt, cả người hắn đều bị vô lượng quang mang của Quá Rõ Châu khóa chặt, không thể động đậy.

“Giết!” Trương Hiểu trầm giọng hô lớn, sau đó thúc động Quá Rõ Châu lao thẳng về phía Quỷ Phàm, ý đồ trấn sát đối phương.

“Oanh!”

Nhưng làm sao Quỷ Phàm lại dễ dàng bị đối phó như vậy? Hắn hiểu rất rõ tính cách của Trương Hiểu—người này làm việc luôn theo đuổi sự ổn định, không bao giờ đánh một trận mà không có chuẩn bị trước.

Nếu dám đáp ứng quyết chiến với mình, vậy chắc chắn bản mệnh pháp bảo đã sớm luyện chế xong!

Tuy nhiên, loại pháp bảo có khả năng định thân như thế này quả thật hiếm thấy, dù đã luôn cảnh giác, nhưng vào thời khắc này, hắn vẫn trúng chiêu.

Nhìn Quá Rõ Châu áp sát, trên khuôn mặt âm nhu của Quỷ Phàm bỗng nở một nụ cười dữ tợn.

“Vạn Quỷ Pháp Thân!”

Ngay sau đó, từng luồng quỷ khí màu đen lạnh lẽo bùng phát từ trong cơ thể hắn, nhanh chóng bao phủ toàn thân, ngưng tụ thành từng chiếc đầu lâu kinh dị.

Trước đây, khi giao đấu với Lý Thanh, hắn đã từng thi triển Vạn Quỷ Pháp Thân. Lúc này, một lần nữa hắn lại xuất ra!

Chỉ là, lần này, uy năng của Vạn Quỷ Pháp Thân mạnh hơn nhiều. Bởi vì Quỷ Phàm đã luyện chế được bản mệnh pháp bảo của riêng mình, có thể dùng Vạn Quỷ Pháp Thân để thúc đẩy Quỷ Kiếm, khiến uy lực bí thuật này đạt đến trạng thái mạnh nhất!

Trong bóng tối của Cổ Hoàng Thành, từng tiếng gào thét thảm thiết vang lên, đó chính là những chiếc đầu lâu bao trùm quanh người Quỷ Phàm đang rộng giận.

Cuối cùng, nhờ vào cỗ pháp thân cường đại này, Quỷ Phàm thoát khỏi sự trói buộc của Quá Rõ Châu. Hắn rút kiếm, vung lên một nhát!

Kiếm nhận không hề va chạm với Quá Rõ Châu, ngay lập tức bộc phát ra một luồng sóng năng lượng khủng khiếp, hóa thành xung kích lan tràn khắp nơi.

Hoàng Thành chấn động!

Hai tu sĩ Kết Đan kỳ toàn lực giao chiến, hơn nữa còn vận dụng bản mệnh pháp bảo của mình, sức hủy diệt thực sự kinh người.

Đáng thương cho tòa Cổ Hoàng Thành này, từng huy hoàng đến cực điểm, nhưng những năm gần đây lại không ngừng gặp đại kiếp nạn.

Ánh mắt một lần nữa quay lại chiến trường.

Chương 1030

DTV EBOOK

Triển khai Vạn Quỷ Pháp Thân, lúc này Quỷ Phàm đã chiếm ưu thế tuyệt đối.

Nhất là thanh Quỷ Kiếm do Ma Nguyên Kim luyện chế kia, khi đối đầu với Quá Rõ Châu của Trương Hiểu, lại càng ngày càng áp đảo!

Nhưng vẫn chưa xong!

Lần này đến đây, Quỷ Phàm đã hạ quyết tâm phải chém giết Trương Hiểu, hắn hoàn toàn không để tâm đến thân phận của đối phương.

Trận quyết chiến này, vốn dĩ chỉ có hai kết quả—ngươi chết, ta sống. Căn bản không có khả năng giằng co ngang sức!

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, trên tay kia của Quỷ Phàm không biết từ khi nào đã xuất hiện một chiếc hồ lô vàng óng.

“Hưu!”

Giữa lúc căng thẳng, hắn vậy mà còn dám phân tâm, mạnh mẽ ném chiếc hồ lô tử kim trong tay về phía Trương Hiểu, kẻ đang toàn lực thúc động Quá Rõ Châu.

Trương Hiểu chỉ liếc mắt một cái, liền hừ lạnh: “Chút tài mọn!”

Vừa dứt lời, hắn liền kích phát Quá Rõ Châu, bộc phát ra một luồng khí tức, trực tiếp nghiền nát Tử Kim Hồ Lô trông có vẻ vô hại kia.

Nhưng giây tiếp theo, từ bên trong chiếc hồ lô vỡ nát, từng đoàn hỏa diễm trắng xóa lập tức trào ra!

Những ngọn lửa này lạnh lẽo âm u vô cùng. Chỉ mới xuất hiện, không khí xung quanh đã trở nên rét buốt đến cực hạn.

Không sai! Đây chính là U Minh Lãnh Hỏa mà trước đó Quỷ Phàm đã lấy từ chỗ Lý Thanh! Hắn vậy mà lại mang loại hỏa

điểm đáng sợ này đến đây sử dụng!

Từ khi phá vỡ phong ấn Thuần Dương trên Ma Nguyên Kim, Quỷ Phàm đã có một chút liên hệ với những ngọn U Minh Lãnh Hỏa này, miễn cưỡng có thể điều khiển chúng để đối địch.

Vô số ngọn lãnh hỏa trắng bùng lên, một phần lao thẳng về phía bản mệnh pháp bảo của Trương Hiểu, phần còn lại thì như giò trong xương, trực tiếp lao vào thân thể hắn!

Quá nhanh!

Chỉ trong một cái chớp mắt, U Minh Lãnh Hỏa đã bám lên người Trương Hiểu!

Bị lửa âm lãnh bao phủ, con người Trương Hiểu co rút mạnh, ánh mắt lộ ra sự thống khổ tột cùng.

“Ách... a!”

“Ha ha ha ha, Trương Hiểu, an tâm chịu chết đi!”

Quỷ Phàm nhe răng cười dữ tợn, rồi vung kiếm bổ xuống Quả Rõ Châu trước mặt, sai bước lao thẳng về phía Trương Hiểu!

Dưới sự bao phủ của Vạn Quỷ Pháp Thân, hắn giơ thanh Quỷ Kiếm tím đen lên cao, không chút do dự bổ mạnh xuống!

“Bá!”

Cự kiếm phá không, kiếm nhận cấp tốc chém xuống!

Thời gian vào khoảnh khắc này dường như chậm lại, lưỡi kiếm sắc bén gần như đã chạm đến sợi tóc trên đầu Trương Hiểu.

Ngay sau đó, một tiếng hừ lạnh đột ngột vang lên từ sâu trong Hoàng Thành.

“Hừ! Ma đạo tặc tử, tâm địa ác độc như vậy, không thể để người sống sót thêm nữa!”

Lời vừa dứt, Quỷ Phàm cùng pháp thân khổng lồ của hắn trong nháy mắt bị đánh bay ra ngoài, tựa như trúng phải một kích nặng nề.

Ầm ầm!

Pháp thân to lớn va chạm liên tiếp, phá hủy từng tòa kiến trúc trong Hoàng Thành, những công trình mới được tái thiết này lúc này trông chẳng khác nào những khối gỗ xếp chồng yếu ớt, vỡ vụn ngay lập tức.

“Thái Nhất Môn lão cầu! Thật không biết xấu hổ!” Quỷ Phàm gầm lên đầy oán độc.

“Nghịch chương, Quỷ Lệ không dạy ngươi phải biết tôn kính tiền bối sao? Hôm nay ta sẽ thay hắc dạy ngươi bài học này!”

Từ sâu trong Hoàng Thành, một bàn tay linh lực khổng lồ ngưng tụ, âm âm vươn ra, chụp thẳng về phía Quỷ Phàm.

Nhìn cảnh này, ánh mắt Quỷ Phàm lóe lên vẻ điên cuồng và tàn nhẫn.

“Hôm nay cho dù lão tử có chết, ngươi, Trương Hiểu, cũng đừng mong sống khá hơn!”

Trên khuôn mặt tuần mỹ nhưng âm nhu của hắn lúc này tràn đầy vẻ dữ tợn đến cực điểm.

Chỉ thấy thần niệm hắn khê động, U Minh Lãnh Hỏa vốn đang bám trên thân Trương Hiểu, vốn khó có thể dập tắt, trong nháy mắt như được kích hoạt, tựa những con rắn độc điên cuồng lao thẳng vào cơ thể Trương Hiểu!

Chỉ trong chớp mắt, U Minh Lãnh Hỏa đã thẩm thấu vào cơ thể hắn, thiêu đốt ngũ tạng lục phủ, thậm chí ăn mòn cả đan điền khí hải!

“A!”

Trương Hiểu quần quai trên mặt đất, điên cuồng chống cự những ngọn lửa tà dị đang thiêu đốt cơ thể.

“Lão tổ cứu ta! Đây không phải hỏa diễm bình thường, mà là thiên địa linh hỏa!”

Nghe tiếng kêu yếu ớt của Trương Hiểu, vị lão tổ của Thái Nhất Môn lúc này mới bừng tỉnh, kinh hãi vọt ra.

“Ma tặc! Ngươi quả thực độc ác đến cùng cực! Nếu hôm nay hắn xảy ra bất cứ chuyện gì, ta nhất định sẽ lột da rút xương ngươi!”

Ngay sau đó, một luồng kiếm khí đen kịt lao vút tới, tựa như hòa vào màn đêm.

Bàn tay linh lực khổng lồ vừa định chụp chết Quỷ Phàm, lại trong nháy mắt bị đánh tan thành từng mảnh!

“Xích Nguyên lão quỷ! Thật sự nghĩ Quỷ Kiếm Môn của ta dễ bắt nạt vậy sao?”

Chỉ thấy trên bầu trời Hoàng Thành, một thân ảnh tay cầm cự kiếm xuất hiện, tốc độ nhanh đến mức mắt thường khó lòng theo kịp, giống như quỷ mị thoát ần thoát hiện.

Không sai, người vừa đến chính là môn chủ Quỷ Kiếm Môn—
Quỷ Lệ!

Chương 1031

DTV EBOOK

Cũng là kiếm tu ma đạo, nhưng khí thể áp bách của Quỷ Lệ hoàn toàn không phải thứ mà Quỷ Phàm có thể so sánh!

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã xuất hiện trên không trung, giờ kiếm chém thẳng xuống Xích Nguyên Chân Quân, không chút do dự, cũng chẳng có bất kỳ kiêng kỵ nào!

Xích Nguyên Chân Quân vừa sợ vừa giận, hắn không ngờ vị môn chủ của Quỷ Kiếm Môn lại hành động bá đạo như vậy!

Nhưng hắn cũng hiểu rõ, vị ma đạo cự phách này tuyệt đối không dễ đối phó!

Ngay tức khắc, hắn vung ống tay áo, lập tức mang theo Trương Hiểu, kẻ đang thống khổ giữa giữa, bỏ chạy thẳng đi!

Oanh!

Một kiếm chém hụt, mặt đất Hoàng Thành nứt toác, tạo thành một khe rãnh sâu hoắm, tựa như vực sâu không đáy.

Quỷ Lệ thần sắc lạnh nhạt đến cực điểm, hắn tiếp tục bước đi giữa không trung, đuổi sát theo sau.

“Chạy trốn cái gì? Vừa nãy không phải rất thích bày ra uy phong của Thái Nhất Môn lão tổ sao?”

“Ngươi lột da rút xương ta xem nào!”

Thanh âm lạnh như băng của Quỷ Lệ vang vọng, đồng thời hắn liên tục tung ra từng đạo kiếm khí chém thẳng về phía Xích Nguyên Chân Quân.

Hưu! Hưu! Hưu!

Không khí rít gào, những luồng kiếm khí này sắc bén đến đáng sợ, tựa như có thể chém nát cả thiên địa!

Xích Nguyên Chân Quân ở phía trước điên cuồng bỏ chạy, căn bản không dám quay lại phản kích.

Hắn vừa mới bước vào Nguyên Anh kỳ chưa lâu, chỉ khoảng hơn hai mươi năm, tự biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của Quỷ Lệ!

“Quỷ Lệ! Người thực sự muốn truy sát ta đến cùng sao? Hay là người muốn hai tông môn chúng ta chính thức khai chiến?” Xích Nguyên Chân Quân vội vàng hét lên, cố lời môn phái ra để uy hiếp.

Thái Nhất Môn tông cộng có hai lão tổ Nguyên Anh kỳ, hắn cũng chỉ là một trong số đó mà thôi.

Quỷ Lệ chẳng buồn đáp lời, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm kẻ đang chạy trốn.

Rất nhanh, ngay tại nơi Xích Nguyên Chân Quân đang chạy tới, bầu trời phía trước bỗng nhuộm một màu huyết sắc!

“Ha ha ha! Người tưởng ta sẽ sợ sao?”

Từ trong màn trời nhuộm máu, một thanh âm trầm thấp vang lên.

Chỉ thấy ở phía chân trời, một thân ảnh cao ráo tiêu sái dần hiện ra.

“Huyết Linh Tông!? Các người... các người dám liên thủ ám toán ta?”

Xích Nguyên Chân Quân lần này thực sự hoảng loạn.

Hắn không phải Vương Thành Đạo, trước mặt hai vị cường giả có thực lực thâm sâu khó lường, hắn hoàn toàn không có chút tự tin nào!

“Giết!”

Quỷ Lệ chẳng buồn giải thích, vì hắn biết, hành động của hắn đã nói lên tất cả!

Không sai!

Hôm nay hắn chính là muốn phá vỡ cục diện, giết chết lão tổ của Thái Nhất Môn ngay tại nơi này!

Đại Hoang vực rung chuyển!

Nguyên Anh lão tổ của Thái Nhất Môn – Xích Nguyên Chân Quân, bị chi chủ Quỷ Kiếm Môn – Quỷ Lệ cùng lão tổ Huyết

Linh Tông – La Sát Ma Quân liên thủ ám toán!

Xích Nguyên Chân Quân đáng thương, suýt nữa thì bị đánh chết ngay tại chỗ. Nếu không nhờ vị Nguyên Anh lão tổ khác của Thái Nhất Môn kịp thời cưỡi trâu chạy tới ứng cứu, e rằng lần này khó mà giữ được mạng.

Dù may mắn thoát chết, nhưng Xích Nguyên Chân Quân vẫn chịu thương thế cực kỳ nghiêm trọng. Không chỉ nguyên khí tổn hao nặng nề, mà ngay cả căn cơ tu luyện cũng bị tổn thương.

Đêm đó, Thái Huyền Chân Quân cưỡi trâu đối đầu với hai vị Ma Đạo tổ sư, một mình chống lại hai người mà vẫn không hề rơi vào thế hạ phong.

Cuối cùng, thể hiện thực lực kinh người, Thái Huyền Chân Quân mạnh mẽ đánh bại Xích Nguyên Chân Quân đang trọng thương, đồng thời mang theo Trương Hiểu – kẻ có tu vi tàn phế – rời đi.

Dù hai vị Ma Đạo tổ sư liên thủ cũng không thể ngăn cản được!

Tin tức này vừa lan ra, toàn bộ Đại Hoang vực lập tức dậy sóng!

Rất nhiều người đều cảm thán thực lực khủng bố của Thái Huyền Chân Quân – có thể lấy một địch hai mà không hề rơi xuống hạ phong, thậm chí còn áp đảo đối thủ, cường thế mang người rời đi.

“Thực lực của Thái Huyền Chân Quân, e rằng đã vững vàng đứng đầu Đại Hoang vực rồi!”

“Một mình chống lại hai đại Ma Đạo tổ sư mà vẫn chiếm thế thượng phong, Thái Nhất Môn quả nhiên có nội tình kinh người.”

“Thật sự quá mạnh! Ngay cả hai vị Ma Đạo tổ sư liên thủ cũng không thể giữ chân nổi hẳn?!”

Ngay giữa lúc những lời bàn tán còn chưa kịp lắng xuống, một tin tức kinh thiên động địa nữa lại truyền ra, khiến toàn bộ tu hành giới Đại Hoang vực chấn động đến mức đầu óc quay cuồng!

Ma Đạo ba tông chính thức tuyên chiến với Thái Nhất Môn!

Mặc dù trên danh nghĩa chỉ là chiến tranh giữa hai thế lực, nhưng ai cũng hiểu rằng, Thái Nhất Môn chính là đầu lĩnh của chính đạo. Một khi cuộc chiến này bùng nổ, tất yếu sẽ kéo cả hai phe chính – ma vào cuộc đại chiến không thể tránh khỏi.

Trong động phủ, khi nhận được tin tức này, Lý Thanh cũng kinh ngạc đến mức sững sờ, nhất thời không thốt nên lời.

Chương 1032

DTV EBOOK

“Không ngờ rằng ngòi nổ của cuộc chiến giữa chính – ma hai đạo lại bắt nguồn từ trận quyết chiến giữa Quỷ Phàm và Trương Hiểu.”

Đôi mắt Lý Thanh khẽ nheo lại, suy nghĩ sâu xa hơn.

“Trước đây, khi tổ chức đại hội đấu giá chung, chính – ma hai đạo còn tỏ ra hòa hợp như vậy, nhưng xem ra đó chỉ là bề ngoài mà thôi.”

“Gần đây, chính – ma hai đạo còn cùng nhau mời phong thủy sư đến tìm kiếm hoàng lăng của Cổ Hoa Tiên Triều, chắc chắn lợi ích phân chia không thể êm đẹp.”

“Còn một nguyên nhân nữa... chính là Thuần Dương chi thể. Từ khi tin tức về một thiên tài tu đạo mang Thuần Dương chi thể bị chính đạo cất giấu truyền ra, e rằng ba tông Ma Đạo đã sớm sinh ra tâm tư khác thường.”

Một khi kẻ đó trưởng thành đến cảnh giới Nguyên Anh, đối với Ma Đạo ba tông mà nói, đây chắc chắn là tin dữ!

Bọn họ tuyệt đối không muốn trong chính đạo xuất hiện một “Thuần Dương Chân Quân”, vì vậy, nhất định phải sớm tiêu diệt mầm họa từ trong trứng nước.

Đủ loại nguyên nhân dồn nén, cuối cùng khiến trận đại chiến này bùng nổ, cuốn sạch toàn bộ Đại Hoang vực vào trong cơn lốc hủy diệt.

Từ xưa, chính – ma bất lưỡng lập. Trước đây, hai bên có thể chung sống tạm thời, là bởi vì còn Cổ Hoa Tiên Triều là kẻ thù chung.

Nhưng nay Tiên Triều đã diệt vong, sự hòa bình mong manh này cũng lập tức biến mất theo.

“Lần này, đúng là trời long đất lở rồi!”

Lý Thanh cảm thán, chỉ cảm thấy thế giới bên ngoài ngày càng nguy hiểm.

Điều hấn bận tâm nhất lúc này chính là: “Mình nên làm gì tiếp theo đây?”

Thân ở địa bàn Quỷ Kiếm Môn, mặc dù tạm thời không bị trận chiến Tiên Đạo này ảnh hưởng trực tiếp, nhưng ai có thể chắc chắn không có bất trắc nào xảy ra?

Không thấy được sao? Ngay cả lão quái vật như Thái Huyền Chân Quân cũng có thể một mình giao đấu với hai vị Ma Đạo tổ sư mà vẫn thông dong rút lui. Có thực lực như thế mà vẫn chủ động tuyên chiến với Ma Đạo, cũng không biết là khôn ngoan hay lỗ mãng nữa.

“Không được, tốt nhất vẫn nên đi Cực Dạ thế giới tránh họa. Hy vọng khi quay lại, thế cục đã bình ổn.”

Dĩ nhiên, đây gần như là điều không thể.

Hiện tại, chính – ma hai đạo đều đang ở thời kỳ đỉnh phong, trận đại chiến này một khi bùng nổ thì khó mà kết thúc trong thời gian ngắn.

Chưa kể, những tán tu tận mắt chứng kiến trận chiến này, e rằng cũng sẽ có không ít người bị cuốn vào, từ đó vạ lây mà mất mạng.

Lý Thanh cảm khái Đại Hoang vực sắp biến thiên, lập tức bắt tay viết hai phong thư, một gửi cho Thẩm Ngưng Băng, một gửi cho Trương Đạt – kẻ quản lý chợ đen.

Phong thư thứ nhất gửi cho Thẩm Ngưng Băng rất đơn giản, chỉ nói rằng hấn sắp bế tử quan một thời gian, bảo sư muội cẩn thận hành sự. Hiện tại thế cục Đại Hoang vực hỗn loạn, mọi thứ cần biết nhẫn nhịn, tuyệt đối không được tự tiện rước lấy nguy hiểm.

Dĩ nhiên, kỳ thực bây giờ Thẩm Ngưng Băng cũng đang bế quan.

Nàng nhận được ngàn năm băng hạch, còn đang suy nghĩ luyện chế bản mệnh pháp bảo cho mình. Nhưng nàng dù sao cũng không phải Luyện Khí Sư, dù có đầy đủ linh tài cũng không thể nhanh chóng luyện thành như Lý Thanh.

Lý Thanh từng nghĩ đến chuyện giúp nàng, nhưng mỗi người đều có bản mệnh pháp bảo riêng, dùng ngoại lực can thiệp chung quy vẫn có chỗ không ổn. Nghĩ vậy, hắn cũng dẹp bỏ ý định này.

Phong thư thứ hai lại càng đơn giản.

“Ăn núp!”

Hắn muốn Trương Đạt tạm thời lặn vào bóng tối, bây giờ thế cục còn chưa rõ ràng, tuyệt đối không để chợ đen và mạng lưới tình báo bị bại lộ.

Có thể âm thầm phát triển thế lực thì cứ phát triển, thậm chí có thể nhân lúc tu tiên giới rung chuyển để thu nạp nhân tài, mở rộng mạng lưới. Nhưng quan trọng nhất vẫn là giữ kín thân phận, nếu có nguy cơ bại lộ, lập tức ngừng toàn bộ hoạt động!

“Mặc dù chợ đen của ta không trực tiếp xung đột với chính – ma hai đạo, nhưng ai dám đảm bảo không bị cuốn vào?”

Lý Thanh thở dài, cảm thán thời loạn luôn đi kèm với nguy hiểm và cơ hội. Hy vọng tất cả đều có thể bình an vượt qua.

Hắn đặt bút viết thêm vài dòng, thuận tiện hứa hẹn với Trương Đạt: nếu sau khi xuất quan, gã vẫn tiếp tục làm tốt, hắn sẽ giúp tìm kiếm một phần Âm Dương linh dịch!

Dĩ nhiên, thời điểm cụ thể thì... còn chưa rõ.

Dù sao Lý Thanh cũng không biết bao lâu nữa Âm Dương động mới tiếp tục uân dưỡng ra linh dịch mới.

Nhưng ít ra, hi vọng vẫn phải có!

Cái bánh vẽ này, Trương Đạt không muốn ăn cũng phải ăn!

Tối thiểu thì mấy đoạn pháp khí tay chân giả là có thật!

Viết thư xong, Lý Thanh liền dùng Linh Tín gửi đi.

Nhìn linh điều khuất bóng giữa trời, ánh mắt hắn dần trở nên bình thản.

Chính – ma đại chiến? Liên quan gì đến ta?

Giờ hắn cần làm chính là tới Cực Dạ thế giới, tìm kiếm Tam Giai Xích Tinh.

Chương 1033

DTV EBOOK

Dù sao, hắn vẫn còn mang trên mình một cái tâm ma đại thế.

Hắn tuyệt đối không muốn có một ngày đang tu luyện lại bị tâm ma phản phệ. Cảnh giới càng cao, tâm ma đại thế càng ràng buộc mạnh hơn!

Nghĩ đến đây, hắn thậm chí quyết định: về sau ngàn vạn lần không thể tùy tiện phát lời thề!

Nếu có hứa hẹn, cũng không thể dùng tâm ma để lập thề, càng ít càng tốt!

“Đi thôi! Nhân tiện xem thử cái giáo phái Huyết Liên kia rốt cuộc là có chuyện gì!”

Nói đoạn, hắn bầy xuống một tầng cấm chế thật chặt, sau đó quay người đi vào động phủ.

Cực Dạ Giới, Bảo Liên Thành.

Giữa màn đêm đen kịt, từng cơn gió rét lạnh thổi qua, khiến đạo bào của Lý Thanh khẽ lay động. Hắn đứng chấp tay, sắc mặt bình thản, ánh mắt trầm tĩnh nhìn tòa kiến trúc khổng lồ trước mặt – một tòa kiến trúc hình hoa sen nguy nga, thoát nhìn không có gì khác biệt với những công trình bình thường.

Oanh!

Lần này, hắn không chút kiêng kỵ, trực tiếp phóng thích thần thức cường đại của mình, quét sạch toàn bộ kiến trúc hoa sen khổng lồ trước mặt.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ kết cấu bên trong liền hiện rõ trong đầu hắn. Tất cả người và vật trong đó, hắn đều nhìn thấu, không sót một ai.

Hành động dò xét không chút e dè này vậy mà không hề khiến đám người trong Huyết Liên Giáo phát giác. Bởi vì hiện tại, thần thức của Lý Thanh đã quá mức cường đại. Ngoại trừ

những tu sĩ Kết Đan kỳ trở lên, căn bản không ai có thể nhận ra sự tồn tại của hắn.

Tuy nhiên, trong Huyết Liên Giáo, vẫn còn một kẻ mà hắn không thể coi thường.

Khi thần thức của hắn lan tràn đến nơi sâu nhất trong tòa kiến trúc hoa sen, một hồ máu khổng lồ đập vào tầm mắt. Toàn bộ đáy hồ bị nhuộm một màu đỏ tươi thê lương, tựa như một lớp máu đọng lâu năm.

Ngay khoảnh khắc hắn tiếp tục thăm dò sâu hơn, một luồng thần niệm chấn động mạnh mẽ đột ngột phản hồi từ trung tâm huyết trì.

“Không biết vị đạo hữu phương nào giá lâm? Nhạc mỗ không kịp nghênh tiếp, xin lượng thứ.”

Theo giọng nói trầm thấp vang lên, giữa huyết trì chợt xuất hiện một đóa Huyết Liên kỳ dị nở rộ. Giữa đóa sen máu, một nam tử trung niên trắng kiện hiện thân.

Oanh!

Nhạc Thu Sinh bước ra một bước, thân hình lẫm lẫm không bay lên, tốc độ cực nhanh lao thẳng lên trên.

Ngay lúc đó, cả tòa kiến trúc hình hoa sen cũng tự động mở cánh sen, như một đóa hoa khổng lồ nở rộ giữa trời đêm.

Chỉ trong chớp mắt, một bóng người khoác huyết sắc cà sa từ trong kiến trúc vọt ra. Hắn đứng giữa không trung, ánh mắt lạnh lùng quét khắp bốn phía, tập trung vào nơi thần thức kia phát ra.

Sau một thoáng quan sát, Huyết Liên Giáo Chủ rút cuộc cũng thấy rõ người đứng trước mặt.

Đó là một thanh niên mặc đạo bào trắng tinh, dưới hàn phong rét lạnh, vạt áo khẽ bay phấp phới. Thân hình hắn thẳng tắp, khí tức nội liễm, ngũ quan bình thường, không có gì nổi bật.

Nhưng chính vì vậy, Huyết Liên Giáo Chủ lại càng thêm cảnh giác.

Hắn đã sống bao nhiêu năm, từng gặp qua vô số cao thủ, nhưng đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được một thần thức

cường đại đến mức khiến bản thân cũng phải run rẩy!

“Xin hỏi các hạ...”

Không đợi Huyết Liên Giáo Chủ nói xong, Lý Thanh chỉ lạnh nhạt liếc hắt một cái, sau đó thản nhiên cất bước, đi thẳng vào trong tòa kiến trúc hoa sen.

Vừa rồi hắn đã dò xét qua, người có thể uy hiếp nhất trong Huyết Liên Giáo cũng chỉ có giáo chủ này.

Nhưng hiện tại, hắn đã đột phá Kết Đan kỳ, hơn nữa còn luyện thành bản mệnh pháp bảo, nên không có gì phải sợ hãi.

Điều hắn quan tâm bây giờ là huyết trì kia. Trong đó có một đóa Huyết Liên kỳ di, mà đây cũng là loại thực vật thứ hai mà hắn gặp được ở Cực Dạ Giới.

Trước đó, hắn chỉ từng thấy một cây liễu đáng sợ tại bình nguyên Nam Bộ của Hắc Phong Vực.

Thấy thái độ hồ hững của Lý Thanh, trong lòng Huyết Liên Giáo Chủ đột nhiên dâng lên một cảm giác hoang đường.

Từ khi hắn đột phá Kết Đan kỳ, đã không biết bao nhiêu năm chưa từng bị ai nhìn bằng ánh mắt lạnh nhạt như thế.

Cho dù thời đại này đã bước vào thời mạt pháp, hắn vẫn có thể ngạo nghễ một phương, hùng cứ một cõi!

Vậy mà, nam tử trước mặt lại xem hắn như không khí!

Sự khinh thường này khiến trong lòng Huyết Liên Giáo Chủ bùng lên một cỗ lửa giận vô hình. Nhưng rất nhanh, hắn liền áp chế cơn giận xuống.

Kẻ này quá mức thần bí, chưa rõ lai lịch và mục đích, nếu tùy tiện động thủ, e rằng không phải là hành động sáng suốt.

Ngay khi Huyết Liên Giáo Chủ định bay xuống để đối mặt trực tiếp với Lý Thanh, những giáo chúng khác trong Huyết Liên Giáo lúc này mới hoảng hốt chạy đến.

“Chuyện gì xảy ra? Ta vừa nghe thấy tiếng của giáo chủ!”

“Ngươi là ai? Sao dám xông vào trọng địa của Huyết Liên Giáo?”

“Dừng lại! Mau báo danh! Đây không phải nơi người có thể tùy tiện bước vào!”

Chương 1034

DTV EBOOK

Hàng loạt trưởng lão từ trong lao ra, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn chằm chằm Lý Thanh đang chậm rãi tiến vào trong.

Nhưng Lý Thanh vẫn đứng đưng như cũ.

Trước ánh mắt tức giận của đám trưởng lão, hắn chỉ nhàn nhạt liếc qua một cái, sau đó tiếp tục bước đi, không thèm nói một lời.

Những kẻ này, trong mắt hắn, chẳng qua chỉ là một đám ô hợp mà thôi.

“Này! Người câm à?”

“Hừ! Còn dám đi tới? Muốn chết sao?”

“Cuồng vọng như vậy! Rốt cuộc là kẻ nào dám không coi chúng ta ra gì?”

Từng tiếng quát giận dữ vang lên, đám trưởng lão của Huyết Liên Giáo tức giận đến mức suýt mất đi lý trí.

Trước nay chưa từng có ai dám ngang nhiên xông thẳng vào giáo địa của bọn hắn mà không hề đặt bọn hắn vào mắt như thế này!

“Hôm nay không phải để người đứng đây thưởng ngoạn nhan sắc, mà là để người hiểu rõ—nơi này không phải ai cũng có thể tùy tiện xông vào!”

Một vị trưởng lão tính tình nóng nảy trầm giọng quát lớn, giận dữ xông lên phía trước, định ra tay giáo huấn Lý Thanh một trận.

Hắn gầm nhẹ, thân thể bắt đầu bành trướng. Từng sợi lông tóc thô ráp mọc dài ra từ da thịt, trông vô cùng cuồng bạo.

“Dừng tay!”

Ngay khoảnh khắc hắn sắp động thủ, một giọng nói trầm ổn vang lên từ trên cao. Huyết Liên Giáo Chủ rốt cuộc cũng từ

trên không trung đáp xuống, lập tức lên tiếng ngăn cản giáo chúng của mình.

“Giáo chủ? Ngài xuất quan từ bao giờ?”

“Tham kiến giáo chủ! Giáo chủ thiên thu vạn đại, con đường Vĩnh Xương!”

Đám giáo đồ vừa thấy bóng dáng người khoác huyết sắc cà sa, lập tức đồng loạt quỳ xuống, sắc mặt tràn đầy cung kính.

Lý Thanh nghe thấy mấy chữ “thiên thu vạn đại, con đường Vĩnh Xương”, cuối cùng không nhịn được mà bật cười.

“Các người lui xuống hết đi. Ta muốn hảo hảo nói chuyện với vị đạo hữu này.”

Nhạc Thu Sinh khoát tay, ra lệnh cho toàn bộ giáo chúng cùng trưởng lão rời đi.

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau một thoáng, rồi nhanh chóng tuân lệnh.

Những kẻ vừa nãy còn hung hăng muốn giết Lý Thanh, lúc này đều lộ ra vẻ sợ hãi trong đáy mắt.

Có thể khiến giáo chủ phải đích thân ra mặt tiếp đón, người này rốt cuộc là ai?

Đặc biệt là vị trưởng lão vừa rời suýt nữa hóa thân ra tay với Lý Thanh, lúc này cơ thể đã thu nhỏ lại như cũ, ánh mắt sợ hãi cực độ nhìn theo bóng lưng hắn.

Nhưng giáo chủ đã ra lệnh, bọn họ nào dám trái ý? Cả đám lặng lẽ rời đi, thậm chí không dám liếc nhìn thêm một lần.

Sau khi những kẻ không liên quan rời khỏi, Lý Thanh vẫn giữ nguyên dáng vẻ ung dung, tiếp tục chấp tay bước vào trong kiến trúc.

Hắn men theo đường đi trong đầu mà thần thức đã dò xét được, không nhanh không chậm tiến về phía huyết trì.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Huyết Liên Giáo Chủ rốt cuộc cũng trầm xuống. Trong giọng nói của hắn đã mang theo vài phần uy hiếp.

“Đạo hữu, rốt cuộc ngươi là ai?”

Lần này, Lý Thanh vẫn không quay đầu lại, nhưng cuối cùng cũng cất tiếng, đây là câu nói đầu tiên hấn thốt ra kể từ khi tiến vào Huyết Liên Giáo.

“Không có thân phận gì đặc biệt. Tại hạ Vô Cực chân nhân, chỉ là một kẻ Nhân Vân Dã Hạc, du ngoạn thiên hạ, đi ngang qua nơi này vì hiếu kỳ nên ghé mắt nhìn thử.”

Nghe thấy vậy, trong lòng Huyết Liên Giáo Chủ hơi thả lỏng một chút, nhưng sắc mặt vẫn không khỏi ngưng trọng.

Vô Cực chân nhân!

Hắn lặng lẽ lặp lại danh xưng này trong đầu, cố gắng lục lợi ký ức. Nhưng sau khi suy nghĩ hồi lâu, hấn chắc chắn rằng trước thời đại mạt pháp chưa từng nghe qua một tu sĩ nào mang danh hiệu này.

Có lẽ, đối phương thực sự chỉ là một lãnh khách du hành thiên hạ.

Tuy nhiên, dù đã làm rõ lai lịch của Lý Thanh, nhưng Huyết Liên Giáo Chủ vẫn không dám lơ là cảnh giác.

Bởi vì nơi mà Lý Thanh đang tiến về, chính là cấm địa mà hấn đã tự mình thiết lập, cũng là chỗ bế quan khổ tu của hấn.

“Vô Cực đạo hữu, phía trước là nơi ta thanh tu, mong đạo hữu dừng bước. Để tỏ lòng hiếu khách, ta sẽ đích thân sắp xếp một nơi khác chiêu đãi ngươi.”

Huyết Liên Giáo Chủ trầm giọng nói.

Nhưng lần này, Lý Thanh căn bản không để tâm, chỉ nhàn nhạt đáp:

“Không cần phiền phức. Ta chỉ muốn nhìn qua đóa Huyết Liên kỳ dị trong huyết trì kia, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình mà thôi.”

Nghe vậy, Huyết Liên Giáo Chủ thầm thở dài.

Quả nhiên, hấn không thể giấu được ánh mắt của người này.

“Được thôi, nếu đạo hữu đã có hứng thú với bảo vật thành đạo của ta, vậy ta cũng không hẹp hòi che giấu làm gì.”

Dứt lời, hắn chủ động dẫn đường, đưa Lý Thanh tiến vào sâu trong kiến trúc, hướng về huyết trì nơi hắn bế quan.

Hành động dứt khoát như vậy khiến Lý Thanh có chút bất ngờ.

Hắn khẽ nhú mào, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ lặng lẽ đi theo sau Huyết Liên Giáo Chủ.

Hắn không lo lắng đối phương sẽ giở trò.

Dưới sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực, bất kỳ âm mưu nào cũng chỉ là trò hề mà thôi.

Chương 1035

DTV EBOOK

Cứ thế, hai người một trước một sau, tiến vào sâu trong kiến trúc hình hoa sen.

Chẳng bao lâu sau, bọn họ đã đến nơi bế quan của Huyết Liên Giáo Chủ.

Vừa mới đến gần, Lý Thanh lập tức ngửi thấy một mùi tanh nồng gay mũi xộc vào mũi, khiến người ta có cảm giác buồn nôn.

Trước mặt hẳn, một bức tường dày đặc chắn ngang đường đi.

Đằng sau bức tường kia, chính là huyết trì khiến hẳn chú ý.

Àm ầm!

Một tiếng vang trầm thấp vọng lên, bức tường dày đặc chậm rãi mở ra, để lộ một cánh cửa đá ẩn giấu bên trong.

Rất nhanh, nơi bế quan tu luyện của Huyết Liên Giáo Chủ rốt cuộc cũng hiện ra trước mắt Lý Thanh.

Chỉ thấy giữa không gian âm u, một huyết trì lớn màu đỏ sậm yên tĩnh đến kỳ lạ.

Trên mặt nước ao máu, một đóa hoa sen yêu dị đang lặng lẽ trôi nổi.

Đóa hoa sen kỳ dị mang màu máu này quả thật không nhỏ, có thể bao trọn cả một người bên trong, kích thước lớn hơn rất nhiều so với hoa sen thông thường.

Lần đầu tiên nhìn thấy, Lý Thanh còn tưởng rằng đó là một loại Huyết Liên được luyện chế bằng thủ đoạn đặc biệt nào đó. Nhưng sau khi quan sát cẩn thận, hẳn liền bác bỏ suy đoán này.

Huyết trì tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc. Thần thức của Lý Thanh dần dần lan tỏa, hẳn cảm nhận được dưới đáy ao lắng

động đầy những tàn chi và móng vuốt bị nghiền nát, thoát nhìn đều là xác thịt của dị thú.

Mà rễ của Huyết Liên lại đâm sâu vào đồng thi thể dị thú này, hấp thu toàn bộ tinh hoa từ chúng.

Nhìn đồng tàn chi và móng vuốt vỡ vụn, trong đầu Lý Thanh bất giác hồi tưởng lại một số chuyện. Trong thành có không ít thợ săn chuyên giết dị thú để sinh tồn. Bọn họ săn giết dị thú, sau đó mang xác về thành để bán cho Huyết Liên Giáo, đổi lấy lợi ích.

Nếu suy đoán không sai, thì huyết trì này không phải được luyện chế từ máu người, mà là từ dị thú.

Lý Thanh chấp tay, đứng thản nhiên, lưng quay về phía Huyết Liên Giáo Chủ, trầm giọng hỏi:

“Nói xem, rốt cuộc đóa hoa sen này là thứ gì? Vì sao lại cần nhiều huyết nhục dị thú như vậy để bồi dưỡng?”

Huyết Liên Giáo Chủ bị giọng điệu lạnh lùng này làm cho khó chịu, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác bị đè nén khó chịu. Nhưng rất nhanh, hắn hít mắt lại, từ trong lời nói của Lý Thanh, hắn đã nhận ra một vài điểm khác thường.

“Người du lịch khắp thiên hạ, lẽ nào chưa từng thấy qua loại thực vật kỳ lạ này ở các đại vực khác sao?”

Lông mày Lý Thanh khẽ nhíu lại, trong đầu hắn lập tức hiện lên hình ảnh của một cây liễu quý dị vô cùng khủng bố mà hắn từng gặp ở Hắc Phong Vực.

Nghe lời của Huyết Liên Giáo Chủ, chẳng lẽ ở các đại vực khác cũng tồn tại những loài thực vật quái dị như vậy sao?

Tuy nhiên, hắn vẫn cảm thấy khó có thể liên hệ đóa Huyết Liên trước mắt với cây liễu ma quái kia. Bởi vì hai bên chênh lệch quá lớn.

Dù Huyết Liên này có kích thước khổng lồ, nhưng so với cây liễu che kín cả bầu trời kia thì vẫn không đáng nhắc tới.

“Lúc trước ta từng gặp một gốc cây liễu, trên thân mọc đầy tinh hạch dị thú. Chẳng lẽ hai thứ này có chung nguồn gốc?” Lý Thanh dứt khoát hỏi.

Huyết Liên Giáo Chủ nghe vậy liền nhẹ gật đầu, chậm rãi đáp:

“Không sai. Sau khi thời đại Mạt Pháp giáng lâm, ta đã phát hiện đóa Huyết Liên này trong một địa điểm ẩn bí tại Thu Sơn Vực. Khi đó, ta còn tưởng nó là linh căn tiên bá hiếm có, dù linh khí thể gian đã cạn kiệt vẫn có thể sinh trưởng.”

“Nhưng về sau ta phát hiện không phải vậy. Đóa Huyết Liên này không phải là linh vật, mà là thứ đang hấp thu ánh sáng kỳ dị từ vàng trắng máu. Chính vì vậy, nó sinh trưởng một cách điên cuồng!”

“Mắt thấy đại đạo đã đứt đoạn, vô số đồng đạo lâm vào tuyệt vọng. Nhưng ta lại được Huyết Liên này dẫn dắt, từ đó sáng lập ra con đường hấp thu bí lực trắng máu này.”

Nói đến đây, trên mặt Huyết Liên Giáo Chủ hiện lên vẻ tự hào khó che giấu.

Lý Thanh cũng cảm thấy bất ngờ. Hắn không ngờ con đường quỷ dị đang thịnh hành tại Cực Dạ Thế Giới lại chính do Huyết Liên Giáo Chủ sáng lập ra.

Nếu tính theo cách nói đó, thì người này có thể được xem như một vị... Đạo Tổ?

Tất nhiên, đây chỉ là suy nghĩ trêu ghẹo của Lý Thanh mà thôi. Cực Dạ Thế Giới rộng lớn vô biên, chắc chắn không chỉ riêng Huyết Liên Giáo Chủ khám phá ra con đường này. Có lẽ ở các đại vực khác cũng có những tu sĩ thử nghiệm tương tự.

Gọi hắn là Đạo Tổ, chẳng qua là một trò đùa nhỏ mà thôi.

Lý Thanh thản nhiên cười nói:

“Ha ha, vậy chẳng phải người còn có thể được xem như một vị Đạo Tổ sao?”

Nghe vậy, Huyết Liên Giáo Chủ thoáng lộ vẻ xấu hổ, ho nhẹ một tiếng rồi đáp:

Chương 1036

DTV EBOOK

“Khụ khụ... Đạo Tổ thì không dám nhận, ta chỉ là giúp các đồng đạo tìm kiếm một con đường mới mà thôi. Ta nghĩ ở những đại vực khác, chắc chắn cũng có người đang theo đuổi con đường này.”

Sau đó, hắn nghiêm túc nhìn Lý Thanh, hỏi ngược lại:

“Chỉ là, Vô Cực đạo hữu, ngươi cũng đã nhìn thấy hết rồi. Giờ có thể nói ra mục đích của ngươi khi đến đây được chứ?”

Huyết Liên Giáo Chủ thực sự không muốn xung đột với thanh niên thân bí này nếu có thể tránh được. Từ lúc chạm mặt đến giờ, hắn luôn cố gắng trả lời các câu hỏi của Lý Thanh một cách tận lực, chỉ vì trên người đối phương tỏa ra khí tức nguy hiểm cực kỳ đáng sợ.

Người trẻ tuổi này, thoạt nhìn có vẻ bình thường, nhưng thực chất lại là một kẻ sâu không lường được!

Lý Thanh trầm ngâm trong chốc lát. Đóa Huyết Liên này rõ ràng không phải linh dược phi phạm hay tiên bá, sau khi xác nhận điều này, hứng thú của hắn liền giảm đi không ít.

Hắn đi trên con đường tu tiên, đối với linh dược tiên căn vô cùng quan tâm, nhưng những thứ có liên quan đến tu luyện bí lực trắng máu, hắn lại chẳng mấy hứng thú.

Vì thế, Lý Thanh thẳng thắn trả lời:

“Không cần khẩn trương, Huyết Liên huynh. Ta không có hứng thú với đóa Huyết Liên này.”

“Kỳ thật, mục đích ta đến đây lần này rất đơn giản, chỉ là muốn đọc qua một chút những thứ mà đối với ngươi không có giá trị gì.”

Vừa nói, trên mặt Lý Thanh bỗng hiện lên một nụ cười ôn hòa rạng rỡ, khác hẳn vẻ lãnh đạm lúc trước, khiến hắn trông thân thiện hơn rất nhiều.

“Hả? Những thứ không có giá trị?” Huyết Liên Giáo Chủ ngẩn ra, có chút khó hiểu. Hắn không nghĩ ra trong giáo có thứ gì là vô nghĩa mà lại có thể khiến Lý Thanh cảm thấy hứng thú.

Lý Thanh tiếp tục mỉm cười, giải đáp thắc mắc của hắn:

“Ha ha, ta muốn xem qua Tiên Đạo truyền thừa mà quý giáo từng để lại, dù chỉ là một ít kinh văn hay bí thuật, ta đều muốn nhìn.”

Tiên Đạo truyền thừa?! Mà lại thẳng thắn nói ra yêu cầu muốn xem những thứ đó?!

Nghe vậy, Huyết Liên Giáo Chủ thoáng ngẩn ngơ, vẻ mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Hắn tuyệt đối không ngờ rằng thứ mà Lý Thanh muốn lại chính là những “phế vật” này!

Đương nhiên, nếu chuyện này xảy ra vào thời đại trước Mạt Pháp, nếu có kẻ dám nói ra yêu cầu như vậy với hắn, hắn nhất định sẽ liều mạng đến cùng.

Bởi lẽ, với tu sĩ, truyền thừa công pháp chính là báu vật vô giá, thậm chí quan trọng hơn cả mạng sống.

Nhưng thời thế đã đổi thay, giờ đây là thời đại Mạt Pháp. Những Tiên Đạo truyền thừa từng từng lừng lẫy năm nào giờ chẳng khác gì giấy vụn vô dụng, ngay cả hắn cũng không hiểu nổi vì sao Lý Thanh lại muốn xem chúng.

Tuy chưa đoán được mục đích thực sự của đối phương, nhưng Huyết Liên Giáo Chủ cũng không vội đồng ý ngay.

“Vô Cực đạo hữu, Huyết Liên Giáo của ta vốn được thành lập sau thời đại Mạt Pháp, chưa từng có bất kỳ Tiên Đạo truyền thừa nào. Người có lẽ không biết, nhưng giáo ta không có thứ gì đáng để nhắc đến.”

Thế nhưng, Lý Thanh lại cười càng tươi hơn, ung dung nói:

“Giáo chủ, ta chỉ muốn đọc một chút kinh văn để thỏa mãn lòng hướng đạo mà thôi. Người chẳng lẽ ngay cả một yêu cầu nhỏ bé như vậy cũng muốn cự tuyệt?”

Vừa dứt lời, hắn bước lên một bước, ánh mắt nhìn thẳng vào Huyết Liên Giáo Chủ. Trong đôi mắt kia chợt lóe lên một tia

sáng nguy hiểm.

Ầm ầm!

Ngay sau đó, toàn bộ Bảo Liên Thành rung chuyển dữ dội!

Cả tòa kiến trúc khổng lồ hình hoa sen giống như vừa trải qua một trận động đất kinh hoàng!

Ở bên ngoài, từng vị giáo chúng cùng trưởng lão Huyết Liên Giáo đều hoảng hốt.

“Hả?! Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Sao đột nhiên giống như Địa Long xoay mình thế này?”

“Tổng đàn của giáo ta suýt nữa sụp đổ! Chuyện này cũng quá khó tin!”

“Không đúng... Chẳng lẽ là giáo chủ đang giao thủ với kẻ thần bí kia?!”

Những lời bàn tán rồi loạn vang lên không dứt.

Khi các trưởng lão Huyết Liên Giáo còn đang do dự không biết có nên xuống lòng đất hỗ trợ giáo chủ hay không, thì trận chấn động mãnh liệt ấy bỗng nhiên lắng xuống.

Tới nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ thoáng qua trong nháy mắt.

Dưới lòng đất, trong huyết trì, những khối đá vụn từ xà nhà liên tục rơi xuống, chất lỏng đỏ tươi tung tóe, văng khắp nơi.

Cạnh huyết trì, Lý Thanh vẫn thản nhiên đứng đó, trên mặt mang theo một nụ cười nhàn nhã.

Hắn nhẹ nhàng đảo cổ tay, một sợi xích lửa đỏ trong lòng bàn tay từ từ biến mất. Nhìn động tác này, chẳng khác gì đang thư giãn gân cốt, như thể vừa mới vận động nhẹ nhàng một chút.

Trái lại, Huyết Liên Giáo Chủ lúc này lại vô cùng chật vật. Trong mắt hắn tràn đầy vẻ khiếp sợ, giọng nói mang theo sự run rẩy khó tin:

“Làm sao có thể?! Đã là thời đại Mạt Pháp bao nhiêu năm rồi, vì sao trong cơ thể người vẫn còn tồn đọng nhiều pháp lực như vậy?!”

Chương 1037

DTV EBOOK

“Hồi trước... tu vi của người rốt cuộc đã đạt tới cảnh giới nào? Chẳng lẽ là Nguyên Anh Chân Quân?!”

Liên quan đến vấn đề này, Lý Thanh không có ý định trả lời. Hắn dần thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm giọng nói:

“Đi thôi. Đạo hữu chỉ cần dẫn đường là được. Ta chỉ muốn xem qua mấy quyển kinh văn vô dụng đó, đọc xong lập tức rời đi, tuyệt đối không lưu lại quá lâu trong thành.”

Huyết Liên Giáo đã quy tụ nhiều tu sĩ từng tu tiên như vậy, mà bản thân Huyết Liên Giáo Chủ trước kia còn là một tu sĩ Kết Đan Kỳ!

Làm sao có thể không giữ lại bất kỳ truyền thừa nào?

Lý Thanh đương nhiên không tin!

Vì vậy, hắn không thể không ra tay thị uy, buộc đối phương phải ngoan ngoãn nghe lời.

Và kết quả cũng vô cùng rõ ràng.

Có được Tiên Đạo thủ đoạn trong tay, Lý Thanh hoàn toàn áp chế Huyết Liên Giáo Chủ, khiến hắn không thể phản kháng, bị đánh đến mức ngoan ngoãn phục tùng.

Vừa rồi trong trận giao đấu đơn giản này, thậm chí y phục của Lý Thanh vẫn không chút xộc xệch.

Cuối cùng, Huyết Liên Giáo Chủ thở dài một hơi, cúi đầu nhận thua, nói:

“Tốt... Ta dẫn người tới Tàng Kinh Các, nơi lưu giữ những điển tịch vô dụng của giáo ta.”

Bên trong một tòa thư lâu phủ đầy bụi bặm của Huyết Liên Giáo, hai bóng người lặng lẽ bước vào.

Nhìn tro bụi chất đống trên mặt đất cùng mùi ẩm mốc tỏa ra khắp nơi, có thể dễ dàng nhận ra nơi này đã lâu không có ai lui

tới, càng không được ai quản lý.

Nơi từng được vô số tu sĩ xem như bảo khố truyền thừa Tiên Đạo, giờ đây lại bị vứt bỏ một cách tùy tiện, chẳng khác gì một thư lâu hoang phế.

Nếu là thời đại trước khi mặt pháp giáng lâm, điều này gần như là chuyện khó có thể tưởng tượng.

Chỉ khi thiên địa linh khí khô kiệt hoàn toàn, cảnh tượng hoang tàn này mới xuất hiện. Nếu không, những điển tịch trân quý truyền thừa Tiên Đạo này làm sao có thể bị vùi trong bụi bặm, rơi vào cảnh ngộ thế này?

Huyết Liên Giáo Chủ nhìn quanh thư lâu, thở dài một hơi rồi lên tiếng:

“Khi Huyết Liên Giáo mới thành lập, ta từng nghĩ liệu linh khí có thể quay trở lại hay không. Vì thế, suốt những năm ấy, ta dốc lòng thu thập các loại truyền thừa và kinh văn.”

“Có không ít tông môn Tiên Đạo và đại tộc tu tiên trong thời đại tuyệt vọng này đã không thể chống đỡ quá lâu. Khi bọn họ suy bại, truyền thừa cũng theo đó mà tan rã.”

“Vì vậy, trong thư lâu này, không chỉ có điển tịch Tiên Đạo của Huyết Liên Giáo, mà còn có không ít truyền thừa từ các thế lực Tiên Đạo từng tồn tại trong Thu Sơn Vực.”

Huyết Liên Giáo Chủ kiên nhẫn giải thích lai lịch của tòa thư lâu với Lý Thanh, không giấu diếm điều gì.

Hắn cũng chẳng còn cách nào khác—cường giả mạnh hơn người, hắn đánh không lại Lý Thanh, chỉ bằng cứ thẳng thắn hợp tác để thỏa mãn yêu cầu của đối phương.

Lý Thanh bước tới, thản nhiên đưa tay rút ra một quyển sách phủ đầy bụi trên giá.

Hắn tùy ý phủi đi lớp tro bụi trên bìa sách, ba chữ trên đó lập tức hiện ra—《Huyền Giáp Thuật》.

Như tên gọi, môn công pháp này có thể giúp nhục thân cứng rắn như thiết giáp trong một khoảng thời gian ngắn, từ đó chống đỡ được nhiều đòn tấn công.

Thế nhưng, Lý Thanh chỉ lật xem vài trang rồi dừng dừng đặt sách trở lại chỗ cũ.

Chỉ là một môn thần thông cấp Trúc Cơ, hơn nữa còn thuộc loại tăng cường nhục thân, hẳn thực sự không có hứng thú.

Hắn ngược nhìn Huyết Liên Giáo Chủ, tùy ý hỏi:

“Vây thư lâu này có thể xem như nơi lưu giữ phần lớn truyền thừa Tiên Đạo của Thu Sơn Vực trước đây?”

Huyết Liên Giáo Chủ cười khở lắc đầu:

“Không dám nói là tám, chín phần mười, nhưng ít nhất ba, bốn phần truyền thừa vẫn còn ở đây.”

“Đáng tiếc, suốt bao năm, linh khí vẫn không hề có dấu hiệu khôi phục. Cuối cùng, ta cũng từ bỏ việc thu thập, vì cảm thấy hành động đó không còn ý nghĩa nữa.”

Nói đến đây, hắn liếc nhìn Lý Thanh, trong lòng dâng lên một tia nghi hoặc.

Tại thời đại này, vì sao đối phương lại quan tâm đến những điển tịch vô dụng này?

Theo lý mà nói, những thứ từng được xem là vô giá này giờ đây chỉ đáng bị vứt vào đồng rác mà thôi.

Sở dĩ hắn vẫn giữ lại những thư tịch này trong thư lâu, chẳng qua là vì một chút hoài niệm, cũng không nỡ bỏ đi tâm huyết bao năm. Ngoài ra, hắn vẫn ôm một tia hy vọng, có thể tìm được gợi ý nào đó từ những bí điển này, mở ra con đường mới cho bản thân.

Huyết Liên Giáo Chủ trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng không nhin được mà hỏi:

“Vô Cực Đạo Huynh, xin hỏi người giữ những bí điển vô dụng này làm gì?”

Lý Thanh lại rút một quyển sách khác, tùy ý lật vài trang rồi điềm nhiên nói:

“Ta đã nói rồi, chỉ là tiện tay xem qua mà thôi, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bản thân.”

Chỉ đơn giản là hiếu kỳ?!

Nói thật, có đánh chết Huyết Liên Giáo Chủ cũng không tin đây chỉ là một cái cớ.

Chương 1038

DTV EBOOK

Đương nhiên, để tránh thật sự bị đánh chết, hắn vẫn tỏ vẻ phụ họa:

“Thì ra là vậy. Ai cũng có lòng hiếu kỳ, chuyện này cũng không có gì kỳ quái.”

“Ta còn tưởng rằng Đạo Huynh phát hiện ra nơi nào đó vẫn còn linh khí tồn tại, có thể tiếp tục tu hành trong bí ẩn thánh địa.”

Vừa nói, hắn vừa âm thầm quan sát sắc mặt Lý Thanh.

Thế nhưng, đối mặt với một màn thăm dò vụng về như vậy, sắc mặt Lý Thanh vẫn bình thản như cũ, chẳng hề lộ ra chút dao động nào.

Hắn chỉ bình tĩnh đáp lại:

“Thật đáng tiếc, ta cũng không phát hiện ra nơi nào như vậy. Huống hồ, dù có tìm thấy, thì sao chứ? Người định bỏ tất cả mọi thứ ở hiện tại để quay về Tiên Đạo sao?”

Lời này vừa dứt, Huyết Liên Giáo Chủ bỗng sững sờ tại chỗ.

Đúng vậy, hắn chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Trước đây, hắn luôn mặc định rằng việc linh khí khôi phục chắc chắn là một chuyện tốt.

Thế nhưng bây giờ, trên con đường trắng máu bí lực, hắn đã có thành tựu vượt xa so với những gì Kết Đan kỳ tu sĩ có thể đạt được.

Hắn không khỏi tự hỏi, nếu tương lai linh khí thực sự phục hồi, nhưng trắng máu bí lực lại biến mất, thì đó có phải là chuyện tốt đối với hắn không?

Tu hành, xét cho cùng, chẳng phải cũng chỉ vì trường sinh hay sao?

Giờ đây, với kỳ dị Huyết Liên trong tay cùng con đường trắng máu bí lực, hắn đã vượt xa tuổi thọ bình thường của tu sĩ Kết Đan kỳ.

Bỏ lại tất cả để quay về Tiên Đạo? Hắn thực sự có thể quyết định sao?

Nghĩ đến đây, Huyết Liên Giáo Chủ chỉ có thể liên tục thở dài trong lòng.

Hắn biết, bản thân không thể đưa ra quyết định đó.

Với hắn, tuổi thọ chính là tất cả. Còn sống mới là điều quan trọng nhất.

Tiên Lộ, Quỷ Đạo—suy cho cùng, cũng chỉ là hai con đường khác nhau mà thôi.

Cuối cùng, Huyết Liên Giáo Chủ cười khan một tiếng, không trả lời câu hỏi của Lý Thanh.

“Haha, ta đã dẫn ngươi tới đây. Vô Cực Đạo Huynh có thể thỏa thích chiêm nghiệm lại thời kỳ huy hoàng của Tiên Đạo. Ta không quấy rầy ngươi nữa.”

Nói xong, Huyết Liên Giáo Chủ liền lùi ra khỏi thư lâu, để lại một mình Lý Thanh bên trong.

Mà thiếu đi kẻ lăm lờ làm phiền, Lý Thanh tất nhiên cảm thấy thoải mái. Nơi này vô cùng yên tĩnh, thích hợp để hắn thông thả xem xét những điển tịch Tiên Đạo từng huy hoàng một thời.

Hắn có rất nhiều thời gian, nhất là trong Cực Dạ thế giới, nơi mà thời gian trôi nhanh gấp ba lần so với bên ngoài. Dưới điều kiện đó, hắn hoàn toàn có thể lật xem từng quyển một, cuối cùng chọn lọc những điển tịch hữu ích mang đi.

“《Trường Thanh Bất Lão Công》, lại là một bộ công pháp thuộc tính Mộc, hơn nữa còn có cả nội dung tu luyện đến Kết Đan kỳ, xem ra cũng không đơn giản.”

“Đáng tiếc, đối với ta thì chẳng có tác dụng gì.”

Nói xong, Lý Thanh định đặt quyển công pháp này xuống, nhưng rất nhanh, hắn khẽ nhướng mày, trong lòng thầm nghĩ:

“Không đúng, mặc dù với ta thì chẳng có bao nhiêu giá trị, nhưng nếu mang về Đại Hoang Vực bán, hẳn là vẫn đáng giá.”

Công pháp này không có tác dụng gia tăng chiến lực, thậm chí tốc độ tu luyện cũng chỉ ở mức trung bình, không có gì quá đặc biệt.

Nhưng cái tên ‘Trường Thanh Bất Lão’ dĩ nhiên không phải đặt tùy tiện!

Công pháp này có một điểm thần kỳ—chỉ cần kiên trì tu luyện, có thể làm chậm quá trình lão hóa, trì hoãn dung nhan già yếu!

Hiệu quả của nó thậm chí không thua kém gì các loại trứ nhan đan trân quý!

Dung nhan bất biến, tuế nguyệt không lưu dấu vết.

Đây chính là điều mà rất nhiều nữ tu sĩ tha thiết ao ước. Vì thế, trứ nhan đan dù chẳng giúp ích gì cho chiến lực, vẫn có thể bán với giá cực kỳ cao trong giới tu tiên.

Dù ở bất cứ đâu, bốn chữ ‘vĩnh bảo thanh xuân’ luôn có sức hấp dẫn chí mạng với nữ nhân.

“Ừm, tìm cơ hội mang đi bán, chắc chắn sẽ có kẻ sẵn sàng bỏ ra linh thạch để đổi lấy dung nhan bất biến, thanh xuân vĩnh cửu.”

Nghĩ vậy, Lý Thanh liền thu bộ công pháp này vào túi trữ vật, dự định ngày sau tìm người ra giá cao nhất mà bán.

Sau đó, hắn tiếp tục lật giở từng quyển điển tịch trong thư lâu, lần lượt kiểm tra những truyền thừa Tiên Đạo còn sót lại từ Thu Sơn Vực.

《Đoán Nguyên Pháp Tàn Thiên》, một bộ bí pháp tẩy luyện linh lực không trọn vẹn, chỉ có nội dung tu luyện đến Trúc Cơ kỳ và Luyện Khí kỳ. Sau khi luyện thành, có thể giúp tăng một chút xác suất đột phá.

Đáng tiếc, phần công pháp từ Kết Đan kỳ trở lên đã thất lạc.

Lý Thanh liền thu quyển sách này vào túi, để mặc nó nằm yên trong trữ vật giới. Dù hắn không dùng được, nhưng nếu bán cho một số tông môn Tiên Đạo, chắc chắn vẫn có thể đổi lấy một khoản không nhỏ.

《Linh Tiêu Thuật》 !

Bí thuật này có thể lưu lại dấu ấn linh lực đặc biệt, dù cách xa ngàn dặm vẫn có thể cảm ứng được!

Chương 1039

DTV EBOOK

“Có chút thú vị.” Lý Thanh hứng thú lật xem tiếp, ánh mắt dần sáng lên.

Linh Tiêu Thuật so với dấu ấn linh lực thông thường càng rõ ràng hơn, dù ở ngoài ngàn dặm vẫn có thể cảm nhận được!

Không chút do dự, Lý Thanh liền thu quyển bí thuật này lại, dự định khi nào có thời gian rảnh sẽ tu luyện. Bí thuật này không quá khó, sẽ không tiêu tốn quá nhiều công sức.

Một loại dấu ấn linh lực mạnh mẽ như thế, về sau chắc chắn sẽ hữu dụng.

Ôm trong lòng mong đợi sẽ tìm thêm được những truyền thừa giá trị, Lý Thanh liền đẩy nhanh tốc độ lật sách.

《Cải Thiên Hoán Địa: Dịch Dung Thiên》

Bí thuật này có thể thay đổi hoàn toàn khuôn mặt và khí tức, trừ một số tu sĩ có đồng tử thần dị trời sinh, thì ngay cả cường giả cao hơn một cảnh giới cũng khó mà phát hiện được sơ hở.

Đồ tốt, thu vào!

《Loạn Vân Công Toàn Thiên》

Một bộ công pháp chỉ tu luyện được đến Kết Đan kỳ, ngoài một vài kỹ thuật điều khiển đám mây kỳ quái thì không có bao nhiêu giá trị.

Vô dụng!

Lý Thanh lướt qua vài trang, lập tức bỏ sang một bên.

《Hành Vân Bố Vũ Thuật》

Đây là một loại đạo pháp không chế thiên tượng, có thể điều chỉnh thời tiết bằng phương pháp Tiên Đạo.

Cũng là vô dụng!

Không chút do dự, Lý Thanh quăng đi.

Rất nhanh, hắn nhận ra phần lớn điển tịch trong thư lâu này đều là công pháp cấp thấp, chủ yếu dành cho tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Đối với hắn mà nói, chẳng có bao nhiêu tác dụng.

Lật xem qua những bí thuật này, hắn chỉ coi như mở rộng kiến thức, sau đó liền vứt xuống.

Lấy ra, bỏ xuống! Lấy ra, bỏ xuống!

Lý Thanh không ngừng lặp lại động tác này.

Cho đến khi—hắn nhìn thấy một viên ngọc giản âm đạm vô quang!

Không còn nghi ngờ gì nữa, những truyền thừa trân quý nhất luôn được lưu giữ trong ngọc giản.

Hắn cầm lấy viên ngọc giản, thần niệm trực tiếp xâm nhập, kiểm tra nội dung bên trong.

《Đại La Thủ》!

Một môn thần thông cường đại, hơn nữa chỉ có tu sĩ Kết Đan kỳ trở lên mới có thể tu luyện!

Không giống như những thuật pháp bình thường, bất cứ công pháp nào mang danh ‘thần thông’ đều có uy lực khủng khiếp.

Ví dụ như 《Toái Nguyên Đại Ấn》 mà hắn từng tu luyện, chỉ cần uẩn dưỡng đủ lâu, khi đánh ra một chương hỏa ấn, ngay cả cường giả như Quỷ Phàm cũng suýt chút nữa bị nghiền nát.

“Đây là một môn thần thông kết hợp giữa nhục thân thể thuật và linh lực, dùng lực lượng nhục thân để đánh ra thủ ấn, hai thứ dung hợp có thể bộc phát ra uy lực vô cùng cường đại.”

“Tuy rằng mỗi lần sử dụng đều tiêu hao không ít linh lực và thể lực, nhưng điều đó không đáng ngại.”

Lý Thanh lẩm bẩm, ánh mắt tràn đầy hài lòng, liền thu lấy quyển thần thông này.

Thư lâu này vẫn còn vô số điển tịch, nếu muốn thu vét toàn bộ, chắc chắn cần rất nhiều thời gian.

“Xem ra, năm đó Thu Sơn Vực của Tiên Đạo văn minh quả thực vô cùng cường thịnh! Chỉ là một tòa thư lâu nho nhỏ, vậy

mà lại lưu trữ nhiều bảo vật như thế.”

Trong thư lâu, Lý Thanh không biết đã lục tìm bao lâu, đến khi trên tay cầm ba viên ngọc giản cùng một cuốn sách mỏng dạng chiết diệt, giọng điệu hân lộ rõ vẻ hài lòng.

Những thứ này chính là phần Tiên Đạo truyền thừa hữu dụng nhất mà hần thu được trong những ngày qua!

Ngọc giản đầu tiên ghi lại một bộ Tam Giai Đan Thuật truyền thừa! Loại đan thuật này, ngay cả cường giả Kết Đan kỳ cũng khó mà không động tâm.

Bên trong không chỉ có những phương pháp luyện đan tinh tiến, mà còn chứa hai tấm đan phương vô cùng trân quý!

Dưỡng Linh Đan!

Chủ dược: Nội đan yêu thú cấp ba, Thiên Nguyên Hoa năm trăm năm, rễ Bích Nguyệt.

Phụ dược: Tinh hoa Thực Linh Quả, dịch sâm Tử Huyết trăm năm.

Đan phương này cực kỳ phức tạp, yêu cầu sử dụng rất nhiều linh dược hiếm có, thậm chí còn cần một viên nội đan yêu thú cấp ba vô cùng quý giá!

Mà tác dụng của Dưỡng Linh Đan lại vô cùng đơn giản và trực tiếp—tăng cao tu vi!

Không sai, đây là một loại đan dược có thể giúp tu sĩ Kết Đan kỳ tinh tiến pháp lực, đột phá cảnh giới!

Một loại đan dược có công dụng đơn giản nhưng thô bạo, đủ để chứng minh giá trị kinh người của nó.

Phải biết rằng, trong Đại Hoang Vực, Lý Thanh chưa từng nghe nói đến một loại đan dược nào có thể giúp tu sĩ Kết Đan kỳ gia tăng pháp lực. Nếu có, thì cũng chỉ là những bảo vật nghịch thiên như Long Tủy mới có khả năng tương tự.

Tất nhiên, hần chưa từng nghe thấy không có nghĩa là không tồn tại. Giống như Tịnh Nguyệt Đan của Thảng Cung vậy, loại đan dược này cực kỳ bí mật, ít khi xuất hiện trên thế gian.

Một số đại tông môn hoặc tán tu dù có được những đan phương nghịch thiên như thế này, cũng sẽ tuyệt đối không để

chúng bị tiết lộ ra ngoài.

Bởi vì, một khi loại đan phương này bị công khai, chắc chắn sẽ khiến nguyên liệu luyện chế trở nên khan hiếm, khiến cả thế gian khó lòng tìm kiếm được.

Chương 1040

DTV EBOOK

Loại đan phương này chính là mệnh căn của các Tiên Đạo tông môn, thậm chí là nhân tố sinh tồn quan trọng của họ.

“Dưỡng Linh Đan sao? Không cần nói nhiều, nếu ta đem đan phương này bán ra ngoài, e rằng sẽ thu về một cái giá kinh thiên động địa!”

Lý Thanh tự tin nghĩ thầm.

Hắn tin tưởng rằng, những tông môn cường đại như Quỷ Kiếm Môn hay Thái Nhất Môn tuyệt đối sẽ không ngại bỏ ra một cái giá lớn để thu lấy một phương thuốc trân quý như thế này.

Nhưng cũng chính vì vậy, hắn càng tin rằng những thế lực đó chắc chắn cũng sẽ không do dự mà trực tiếp cướp đoạt từ tay một tán tu như hắn.

Cho nên, muốn mang đan phương này ra giao dịch là chuyện không thể nào. Một đan phương trân quý như vậy, nhất định phải nắm giữ trong tay mình!

Nhưng vấn đề lại nảy sinh: có đan phương thì sao? Hắn căn bản không biết luyện đan!

“Cũng may là trong tay còn có một phần Tam Giai Đan Thuật truyền thừa hoàn chỉnh. Ngày sau dù không biết luyện, ta cũng có thể học. Dù sao thì ta cũng có thọ nguyên dài lâu, chẳng cần lo lắng học không kịp.”

Lý Thanh thở dài một hơi, thầm nghĩ có lẽ tương lai mình sẽ phải đảm nhận cả thân phận Luyện Đan Sư.

Ngoài Dưỡng Linh Đan, phần đan thuật truyền thừa này còn có một đan phương thứ hai, công dụng của nó thậm chí còn nghịch thiên hơn, hiếm thấy hơn cả Dưỡng Linh Đan.

Thuế Phàm Đan!

Chủ dược: Hóa Sinh Quả, tinh huyết yêu thú phi phàm, thiên niên linh mộc.

Phụ dược: Dung Huyết Nhánh, Năng Âm Thảo, Âm Ngung Phần Hoa.

Chú thích:

Tinh huyết yêu thú có thể dùng một số loại thể chất cường đại thay thế, như Tiên Thiên Đạo Thể, Huyền Âm Chi Thể, Thuần Dương Chi Thể, thậm chí là Cổ Thánh Thể... nhưng hiệu quả sẽ giảm sút. Nếu có thể thu thập từ hai loại thể chất trở lên, hiệu quả mới có thể tương đương với tinh huyết yêu thú phi phạm.

Chỉ mới nhìn thoáng qua những nguyên liệu chính được ghi trên đan phương, Lý Thanh đã không nhận được mà nuốt nước miếng, cảm giác đầu óc choáng váng.

Đầu tiên là Hóa Sinh Quả—hắn tu luyện đến nay chưa từng nghe đến loại linh quả này! Nếu nói hắn cô lậu quả văn thì không đúng, bởi từ khi bước chân vào Đại Hoang Vực, hắn đã không ít lần bổ sung kiến thức về tu tiên giới.

Mà tinh huyết yêu thú phi phạm—đây chính là tinh huyết và cốt tủy!

Vậy, loại yêu thú nào mới có thể được gọi là phi phạm?

Nếu như không có khái niệm rõ ràng, thì chỉ cần nhìn đến chú thích phía dưới—thay thế bằng những thể chất nghịch thiên trong tu đạo giới như Tiên Thiên Đạo Thể, Huyền Âm Chi Thể, Thuần Dương Chi Thể, thậm chí là Cổ Thánh Thể!

Liên đây vẫn chỉ là phương án thay thế cấp thấp. Nếu chỉ dùng một loại để thay thế, hiệu quả chắc chắn sẽ suy giảm. Nhất định phải thu thập từ hai loại trở lên mới miễn cưỡng đạt được hiệu dụng tương đương với cái gọi là tinh huyết yêu thú phi phạm!

“Mẹ nó! Tinh huyết yêu thú phi phạm này... sẽ không phải là Chân Linh huyết mạch đấy chứ?!”

Lý Thanh, từ trước đến nay vốn trầm ổn, rốt cuộc cũng không nhận được mà buột miệng chửi thề.

Hắn đã nhìn ra, tờ đan phương này thuần túy chính là làm khó người! Đừng nói là luyện chế, ngay cả muốn thu thập đủ những loại chủ dược này cũng là chuyện không tưởng!

Dù có bán đứng chính mình, hắn cũng không cách nào gom đủ tài nguyên để luyện ra loại đan dược này!

Hiện tại, Lý Thanh nghiêm túc hoài nghi rằng đan phương này không chỉ dừng lại ở cấp độ Tam Giai, rất có thể đã đạt đến Tứ Giai hoặc thậm chí còn cao hơn!

Vậy mà, chẳng hiểu vì sao, nó lại bị gộp chung vào bộ Tam Giai Đan Thuật truyền thừa này?

Rất có thể, chủ nhân cũ của bộ truyền thừa này đã vô tình có được đan phương kia. Sau đó, hắn mang theo hai loại đan phương trân quý nhất mà mình sở hữu rồi bỏ chung vào truyền thừa, để lại hậu thế.

“Một Luyện Đan Sư Tam Giai... có thể có được tinh huyết yêu thú Chân Linh huyết mạch sao?”

“Lại còn Hóa Sinh Quả! Sợ rằng ở cả Đại Hoang Vực, tìm khắp cũng không có mấy ai từng nghe qua cái tên này!”

Mắng thì cứ mắng, nhưng trong lòng Lý Thanh vẫn không khỏi nóng mắt trước công dụng của Thuế Phàm Đan.

Thuế Phàm—Thuế biến từ phàm thai, thoát thai hoá cốt, cuối cùng biến thành một thân thể trời sinh gần gũi với thiên địa linh khí, đẩy nhanh tốc độ tu hành lên một cách toàn diện!

“Loại đan dược này, căn bản không thể luyện chế ra được!”

Chỉ riêng việc thu thập đầy đủ chủ dược lẫn phụ dược cũng đã là chuyện khó như lên trời!

So với việc mơ mộng về Thuế Phàm Đan, chi bằng đặt tâm tư vào Dưỡng Linh Đan—thực tế hơn rất nhiều!

Dù sao thì chỉ ít, những loại linh dược cần dùng để luyện Dưỡng Linh Đan, hắn vẫn còn từng nghe nói qua.

Không giống như Thuế Phàm Đan, đến cả nguyên liệu cũng là những thứ chưa từng xuất hiện trong tu tiên giới!

Chương 1041

DTV EBOOK

Ngoài hai viên ngọc giản về đan thuật, hai viên còn lại không chứa lượng thông tin lớn bằng, nhưng giá trị thì lại khiến tim Lý Thanh đập thình thịch!

《Bách Bảo Độ Thân Quyết》 !

Một bộ Luyện Thể Bí Thuật—có thể dung nhập pháp bảo vào thân thể, khiến nhục thân đạt đến cường độ của pháp bảo!

Một khi tu luyện đại thành, nhục thân không khác gì một kiện pháp bảo! Nếu đạt đến cực hạn, có thể nói là Nhân Giới vô địch, cũng không xê xích gì mấy!

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là phải sở hữu đủ số lượng pháp bảo, hơn nữa còn phải tu luyện thành công loại bí thuật này.

Viên ngọc giản cuối cùng lại ghi chép một môn bí thuật giúp tu sĩ Kết Đan kỳ gia tăng pháp lực một cách mạnh mẽ.

《Đoán Nguyên Công》 !

Môn bí thuật này được chia thành ba giai đoạn, tương ứng với Kết Đan sơ kỳ, Kết Đan trung kỳ và Kết Đan hậu kỳ.

Một khi tu luyện thành công, có thể giúp tu sĩ sở hữu pháp lực hùng hậu vượt xa đồng cấp.

Thậm chí, khi luyện đến đại thành, tu sĩ Kết Đan hậu kỳ cũng có thể có pháp lực sánh ngang với tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ!

Pháp lực mệnh mệnh như biển, không còn chỉ là lời nói suông!

Tuy nhiên, cái giá phải trả cũng không hề đơn giản. Quá trình tu luyện gian nan vô cùng, yêu cầu cực kỳ khắc nghiệt.

Cuối cùng, Lý Thanh cầm lên tấm giấy chiết điệt—hoặc phải nói chính xác hơn, đây là một tấm tàng bảo đồ!

Bản đồ này ghi lại thông tin về một bí cảnh nào đó trong Thu Sơn Vực, nơi từng xuất hiện một ngọn Thiên Địa Linh Hỏa!

Chỉ cần theo bản đồ này, có thể tìm ra vị trí bí cảnh ẩn nấp bấy lâu nay.

“Thiên Địa Linh Hỏa... lại là Thiên Địa Linh Hỏa!”

Lý Thanh lẩm bẩm, trong mắt dâng lên một ngọn lửa tham vọng.

Hắn tuyệt đối không ngờ rằng, tin tức về ngọn Thiên Địa Linh Hỏa thứ hai mà hắn có được, lại xuất hiện ngay tại Cực Dạ Thế Giới!

Nhưng ngay lập tức, một vấn đề xuất hiện trong đầu hắn—giới này đã bước vào thời đại mạt pháp, Thiên Địa Linh Hỏa liệu còn tồn tại sao?!

“Thiên Địa Linh Hỏa vốn là nghịch thiên chi vật! Dù có rơi vào thời đại mạt pháp, ngọn lửa có thể đã tắt, nhưng hỏa chủng tuyệt đối không dễ dàng tan biến!”

“Chỉ cần có thể tìm ra hỏa chủng, mang về Đại Hoang Vực, vậy thì vẫn còn cơ hội khiến nó một lần nữa bùng cháy!”

Sau khi tự nhủ, Lý Thanh liên tục quét mắt mấy lần lên tấm địa đồ, ghi sâu từng chi tiết vào trong đầu.

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng sẽ không quên được thông tin này!

Bản thân hắn đã sở hữu một loại Thiên Địa Linh Hỏa, vì vậy hắn có đủ tư cách để nhận định về vấn đề này!

Hắn hiểu rất rõ, Thiên Địa Linh Hỏa khó tiêu diệt đến mức nào.

Dù có rơi vào thời đại mạt pháp, nó nhiều lắm cũng chỉ lâm vào trạng thái ngủ say tạm thời mà thôi!

“Cũng may là ta đã Kết Đan thành công, thời gian lưu lại thế giới này có thể kéo dài thêm một chút!”

“Dù thế nào đi nữa, bí cảnh này nhất định phải đi xem một lần!”

“Giáo chủ, người kia...”

Sau nhiều năm bế quan, Huyết Liên Giáo Chủ lần nữa triệu tập tất cả trưởng lão trong giáo.

Những người này từng là tu tiên giả, nhưng về sau cùng hấn chuyển sang con đường Trăng Máu, từ bỏ Tiên Đạo để đổi lấy dị dạng trường sinh.

Trước bàn dài, từng trưởng lão trông có vẻ bình thường, nhưng thực chất nhục thân đã trải qua dị hóa.

Chỉ vì bọn họ đạt tới cấp độ cao hơn, nên có thể giấu đi hình thái dị hóa khi không cần chiến đấu. Nhưng một khi lâm trận, thân thể quái dị sẽ bộc phát, khiến người ta không rét mà run.

Huyết Liên Giáo Chủ ngồi ngay ngắn ở cuối bàn, thân hình chìm trong bóng tối. Chỉ có một góc cà sa huyết sắc lộ ra, khiến hấn thêm phần thần bí.

“Mặc kệ hấn. Kẻ này chỉ quan tâm tới những điển tịch Tiên Đạo vô dụng kia. Dù chưa rõ mục đích thực sự, nhưng hấn không xung đột lợi ích với chúng ta.”

“Chờ Vô Cực Chân Nhân lục lợi xong Tàng Thư Lô, hấn sẽ tự rời đi.”

Giọng nói của Huyết Liên Giáo Chủ vang lên từ trong bóng tối. Tuy ngoài mặt không biểu lộ gì, nhưng trong lòng hấn đã sớm nảy sinh sự kiêng kỵ cực độ đối với Lý Thanh.

Chỉ cần Lý Thanh chưa rời đi, vị trí giáo chủ này của hấn cũng chẳng thể yên ổn một ngày.

Giường nằm bên cạnh, sao có thể để người khác ngủ ngáy?

Nhưng không còn cách nào khác. Hấn hiểu rõ rằng nếu thực sự xảy ra xung đột, phần thắng của hấn e rằng vô cùng mong manh.

Nghĩ tới cảnh tượng dưới đáy Huyết Trì ngày đó, khi Lý Thanh triển lộ thần thông vô thượng, lòng hấn liền dâng lên một nỗi sợ hãi khó tả.

“Kẻ này rốt cuộc đến từ đâu? Phải chăng là một đại vực khác?”

“Hơn nữa còn thể hiện ra một tu vi Tiên Đạo phi phạm. Tựa như thời đại mạt pháp này chẳng hề ảnh hưởng đến hấn.”

“Chẳng lẽ, ở một đại vực nào đó, linh khí đã bắt đầu khôi phục?”

Chương 1042

DTV EBOOK

Suy nghĩ trong lòng Huyết Liên Giáo Chủ trở nên vô cùng rối ren. Cuối cùng, hấn thở dài, hướng về đám trưởng lão đang hai mặt nhìn nhau mà ra lệnh:

“Bất kể thế nào, những ngày này tất cả phải giữ yên tĩnh. Không ai được làm ra hành động khác thường!”

“Ta không muốn trước khi hấn rời đi, trong giáo lại xảy ra chuyện rắc rối.”

“Chờ hấn lật hết điển tịch Tiên Đạo, cứ để hấn rời đi là được.”

Nghe vậy, đám trưởng lão của Huyết Liên Giáo lập tức hiểu ra một chuyện—kẻ thần bí kia, thực lực e rằng đã vượt xa khỏi mức có thể tưởng tượng.

Ngay cả giáo chủ cũng kiêng kỵ đến vậy, chứng tỏ vị Vô Cực Chân Nhân kia thực sự cường đại đến mức khó lường.

Giờ khắc này, tất cả đều cảm thấy bản thân chỉ là ếch ngồi đáy giếng. Bao năm qua ngang dọc Thu Sơn Vực, hôm nay rốt cuộc cũng gặp phải thứ dữ.

“Cẩn tuân giáo chủ phân phó!”

Người ai cũng tham sống sợ chết, lúc này chẳng cần Huyết Liên Giáo Chủ phải nói thêm gì, bọn họ cũng quyết tâm không đại gì trêu chọc vị Vô Cực Chân Nhân thần bí kia.

Mấy ngày sau.

Một đoàn xe chở đầy tài liệu từ dị thú chậm rãi tiến vào địa phận Thu Sơn Vực.

Giống như những năm trước, Võ Minh của Hắc Phong Vực vẫn đúng hẹn đưa tới số lượng vật liệu đã cam kết.

Ngồi trên chiếc xe đứng đầu đoàn, là một bóng dáng gầy gò yếu ớt, tựa như chỉ một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay.

“Lâm Hộ Pháp, phía trước chính là Bảo Liên Thành.”

Trên xe bò, Lâm Cảnh Đầu đội chiếc mũ rộng vành, nhẹ nhàng day trán, khẽ nói:

“Vào thành đi.”

Ra lệnh xong, đoàn xe chậm rãi tiến vào Bảo Liên Thành.

Tại tổng đàn Bảo Liên Thành, vừa gặp xong giáo chủ, Chu Trường Lão quay về đường khẩu của mình.

Trên gương mặt lão lộ vẻ âm trầm, tâm tình dường như chẳng tốt đẹp gì.

“Ra mắt trưởng lão!”

Đệ tử Huyết Liên Giáo trước cửa lập tức cúi đầu chào.

Nhưng Chu Trường Lão chỉ phất tay, trầm giọng nói: “Gần đây ta muốn bế quan. Không có chuyện khẩn yếu, tuyệt đối không được quấy rầy.”

“Tuân lệnh, trưởng lão!”

Sau khi vào trong, Chu Trường Lão lập tức cởi bỏ áo quần trên người.

Lúc này, trên thân thể tiêu tụy của lão, từng con bạch xà dị dạng từ dưới da trồi lên, ghê rợn vô cùng.

Những con bạch xà này cắn chặt vào nhục thể của lão, như thể đang hút lấy huyết dịch trong cơ thể.

“Tê! Đáng chết thật! Lại đúng lúc này mà bắt đầu lột xác!”

Chu Trường Lão găm nhẹ một tiếng, giọng già nua tràn đầy khát vọng khát máu. Từng luồng dục vọng mạnh mẽ không ngừng trào lên trong đầu, khiến lý trí của lão cũng trở nên lung lay.

Cơ thể bạch xà liên tục vận vẹo. Lớp da trên người lão rơi xuống từng mảng, tốc độ nhanh hơn hẳn so với rắn lột da bình thường.

Chu Trường Lão cắn chặt răng, cố gắng không chế dục vọng đang bùng lên trong cơ thể, mặc kệ những con bạch xà cắn xé nhục thân mình.

“Dục vọng một khi bộc phát, muốn kiềm chế lại, e rằng không còn dễ dàng...”

Hắn là trưởng lão của Huyết Liên Giáo, tu luyện trên con đường Trăng Máu đã đạt đến cảnh giới rất cao. Theo lý mà nói, hắn không nên bị tác dụng phụ của bí lực Trăng Máu ảnh hưởng đến thần trí, lại càng không cần phải thôn phệ huyết nhục để duy trì hình thái ổn định.

Nhưng kể từ sau lần đầu tiên thưởng thức huyết nhục của một võ giả khí huyết cường đại, hắn liền không thể nào quên được khoái cảm tột độ đó.

Đặc biệt là những võ giả có võ công cao thâm, huyết khí hùng hậu, mỗi lần hồi tưởng lại, toàn thân hắn lại run lên vì thèm khát, khó lòng kiềm chế.

Trên khuôn mặt già nua của hắn, một vòng sắc đỏ bệnh trạng hiện lên, tựa như có hàng vạn con kiến đang gặm nhấm huyết thể của hắn vậy.

Nếu như trước kia hắn chưa từng hấp phệ tinh huyết của võ giả khí huyết, thì hôm nay hắn cũng sẽ không trở nên như thế này.

Hỏi hận ư?

Không còn thời gian để suy nghĩ chuyện đó nữa. Giờ phút này, hắn chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn, chịu đựng quá trình lột xác của bạch xà trên cơ thể.

Trong chốc lát, làn da toàn thân hắn tái nhợt đi với tốc độ đáng sợ, như thể từng lớp vảy đang mọc ra trên da thịt.

Sự nhẫn nại đã đạt đến cực hạn. Khát vọng đối với máu tươi lúc này đã trở nên mãnh liệt đến không thể kiểm soát.

Ngay lúc này, bên ngoài cửa vang lên tiếng báo cáo của giáo chúng:

“Chu Trưởng Lão, Võ Minh vừa đưa đến dị thú vật liệu năm nay. Số lượng đầy đủ, không thiếu thứ gì!”

Nghe vậy, Chu Trưởng Lão đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt lóe sáng như thể vừa nghe thấy âm thanh tuyệt vời nhất thế gian.

“Người nói... người của Võ Minh đã tới?” Giọng hắn dồn dập hỏi.

Tên giáo đồ ngoài cửa hơi chần chừ một chút, rồi đáp: “Đúng vậy, nhưng sau khi bàn giao vật liệu xong, bọn họ chuẩn bị rời đi ngay.”

Vừa nghe tin người của Võ Minh sắp rời đi, sắc mặt Chu Trương Lão lập tức biến đổi. Hắn vội vàng quát lên:

Chương 1043

DTV EBOOK

“Nhanh! Giữ bọn họ lại! Nói rằng ta muốn gặp hộ pháp của bọn họ!”

“Tuân mệnh, trưởng lão!”

Tên giáo đồ tuy không rõ vì sao trưởng lão lại muốn giữ chân nhóm võ giả Võ Minh, nhưng hắn vẫn lập tức làm theo, nhanh chóng rời đi.

Một lát sau.

Cửa lớn của đường khẩu từ từ mở ra, một bóng người mảnh khảnh bước vào.

“Chu Trưởng Lão, số lượng dị thú vật liệu năm nay ta đã giao đủ. Ngài tìm ta có chuyện gì?”

Lâm Cảnh vừa bước vào vừa lên tiếng, trong lòng tràn đầy mâu thuẫn.

Không lâu trước đây, Minh chủ Miêu cùng sư huynh Tích Sơn đã thành công đột phá, mở ra một con đường mới cho Võ Đạo Khí Huyết!

Thực lực tăng mạnh, năm nay Võ Minh cũng không cần phải dâng hiến máu tươi nữa. Lâm Cảnh cứ nghĩ rằng chỉ cần hoàn thành giao dịch như những năm trước, mọi chuyện sẽ kết thúc một cách êm đẹp.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc nàng bước vào trong, cảnh tượng trước mắt khiến nàng cứng đờ người.

Trước mặt nàng, Chu Trưởng Lão toàn thân quần đầy những con bạch xà quái dị. Trên mặt đất, từng lớp da rắn rơi lả tả, tạo thành một cảnh tượng ghê rợn đến khó tin.

Lâm Cảnh vừa nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt lập tức trắng bệch. Hai tai mèo trên đầu nàng khẽ run lên, lông tơ toàn thân cũng dựng đứng.

“Chu Trường Lão... người...”

Trong lòng nàng bỗng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Nhưng nàng còn chưa kịp nói hết câu, cánh cửa phía sau đã đột nhiên đóng sầm lại.

Phanh!

Một tiếng động nặng nề vang lên.

Ngay sau đó, một con bạch xà khổng lồ, to bằng chậu rửa mặt, không biết từ lúc nào đã xuất hiện ngay phía sau nàng.

Con bạch xà này thè lưỡi, phát ra những âm thanh lạnh lẽo rợn người. Nó gắt gao chống đỡ cánh cửa lớn, đôi mắt tam giác hung ác nhìn chằm chằm vào thân hình mềm mại, mảnh mai của Lâm Cảnh, khiến không khí trong phòng trở nên ngột ngạt, đầy áp lực.

“Chu Trường Lão, rốt cuộc ngươi có ý gì?”

Sắc mặt Lâm Cảnh lập tức trầm xuống. Theo bản năng, nàng điều động khí huyết trong cơ thể, chuẩn bị sẵn sàng để ứng chiến.

Chính khoảnh khắc khí huyết trên người Lâm Cảnh bắt đầu dâng trào, Chu Trường Lão liền không thể kiềm chế được nữa.

“Lâm Hộ Pháp, quên nói cho ngươi một chuyện...”

“Năm nay số lượng giao nộp tăng lên. Những gì ngươi mang tới còn lâu mới đủ!”

“Để lão phu lấy từ trên người ngươi một chút... ta sẽ thay ngươi gánh vác phần còn lại!”

Vừa dứt lời, từ dưới thân thể Chu Trường Lão, mấy con bạch xà đang lột xác đột nhiên trườn ra, uốn lượn lao thẳng về phía Lâm Cảnh.

Nhưng Lâm Cảnh không phải kẻ ngốc, loại chuyện hoang đường này, dù có chết nàng cũng không tin.

Bá!

Chỉ thấy cổ tay nàng khẽ xoay, móng vuốt sắc bén không gì sánh được từ đầu ngón tay bắn ra. Không chút do dự, nàng

quay người, vung trảo định phá tan cánh cửa lớn mà lao ra ngoài.

Đáng tiếc, con bạch xà khổng lồ phía sau không để nàng có cơ hội đó. Nó chỉ khễ động thân rắn, đã dễ dàng cản lại một kích toàn lực của nàng.

Thấy vậy, sắc mặt Lâm Cảnh tái nhợt không gì sánh được.

Nàng đã là võ giả khí huyết bát chuyển, vậy mà một đòn toàn lực cũng không thể chém xuyên được lớp vảy của con bạch xà này.

Hôm nay, e rằng nàng lành ít dữ nhiều...

Tê tê!

Những con bạch xà như những mũi tên sắc bén lao thẳng đến chiếc cổ trắng ngần của nàng.

Thế nhưng, với bộ pháp Vô Cực Công đã tu luyện, tốc độ của nàng linh hoạt đến khó tin. Làm sao có thể dễ dàng bị bắt được?

Chỉ thấy thân ảnh nàng lướt qua giữa không trung, hiểm mà hiểm chỉ tránh khỏi từng cú cắn xé, đồng thời nhanh chóng tìm kiếm con đường chạy thoát.

Cửa lớn đã bị cự xà phong kín, hiện tại lối duy nhất còn lại chính là... trần nhà!

Muốn rời khỏi đây, nàng chỉ có một cách—đánh xuyên qua Bách Xà Lộ, phá nát trần nhà mà thoát ra ngoài.

Ý niệm này vừa lóe lên, Lâm Cảnh lập tức tụ lực vào đôi chân, khí huyết trong cơ thể chấn động mãnh liệt.

Oanh!

Thân hình nàng như một con linh miêu, trong nháy mắt bay vọt lên, lao thẳng về phía trần nhà với tốc độ kinh người.

Nhưng đúng lúc này—

Một chiếc đuôi rắn trắng to lớn đột ngột xuất hiện từ trên xà nhà, vung mạnh về phía nàng.

Phanh!

Lâm Cảnh còn chưa kịp né tránh, đã bị một cú quật mạnh, thân hình như một viên thiên thạch rơi thẳng xuống nền đất.

Trong không gian tối tăm, giọng nói trầm thấp của Chu Trương Lão chậm rãi vang lên, mang theo một sự lạnh lẽo chết chóc:

“Bách Xà Lộ là do ta đích thân giám sát tạo thành. Chỉ cần ta còn ở đây, bất kỳ kẻ nào cũng đừng mong thoát ra ngoài... bất kỳ kẻ nào!”

Lời này rơi vào tai Lâm Cảnh chẳng khác nào tiếng chuông báo tử.

Nằm bất động trên mặt đất, nàng cảm thấy cơ thể mình đã không còn nghe theo sự điều khiển nữa.

Tầm mắt dần trở nên mơ hồ, ý thức cũng dần dần trôi xa.

“Mình... sắp chết sao?”

“Lẽ nào... lại phải bỏ mạng ở cái nơi quỷ quái này?”

Chương 1044

DTV EBOOK

“Rõ ràng còn rất nhiều chuyện chưa hoàn thành... Ta còn chưa bước vào khí huyết cửu chuyển... Còn chưa chạm đến tiên thiên...”

“Ta không muốn chết... Ta muốn gặp sư phụ... Sư phụ, ngài đang ở đâu?”

“Tiểu Cảnh... nhớ ngài...”

Ý thức của nàng dần trở nên hỗn loạn, nhưng nỗi tiếc nuối và khát vọng sống vẫn mãnh liệt như ngọn lửa chưa tắt.

Chu Trương Lão, giờ phút này, đã hoàn toàn chìm trong dục vọng khát máu.

Hắn căn bản không quan tâm Lâm Cảnh đang lâm bầm điều gì.

Trong mắt hắn lúc này, nàng không còn là một hộ pháp của Võ Minh, mà chỉ là một con mồi hoàn mỹ.

Một nữ võ giả có huyết khí hùng hậu, lại là yêu tộc, chỉ cần hấp phệ huyết dịch của nàng, quá trình lột xác của hắn chắc chắn sẽ đột phá lên một cảnh giới hoàn toàn mới!

Trên thực tế, hắn đã hành động.

Chỉ thấy hắn vung tay, thúc giục bảy bạch xà bò lên thân thể Lâm Cảnh.

Những chiếc miệng rắn há to như chậu máu, từng cái từng cái chậm rãi tiến sát đến da thịt nàng, chuẩn bị cắn xuống...

“Sư phụ... Tiểu Cảnh... nhớ ngài...”

“Ngươi có biết đây là trọng địa của Bách Xà Lộ hay không? Không được tự tiện xông vào!”

Phanh!

Ngay sau đó, một tiếng nổ lớn vang lên, cửa chính của tổng đàn Huyết Liên Giáo bị phá tan thành từng mảnh vụn.

Một tên đệ tử của Huyết Liên Giáo bị sức ép hất tung, giống như điều đứt dây, cả người đập mạnh vào đại đường âm u phía trong.

Tiếp theo đó, một bóng người sải bước tiến vào. Người này thân ảnh cao lớn, vững chãi tựa như trời sập cũng không thể lay động.

Đáy mắt hần tràn ngập sát ý lạnh thấu xương.

“Dám đụng đến đồ đệ của ta.”

“Lá gan cũng lớn lắm!”

Thanh âm của Lý Thanh lạnh lẽo như vọng ra từ Cửu U Địa Ngục. Lúc này, cả người hần sát khí ngút trời, khí thế bức nhân, sát ý gần như hóa thành thực chất.

Trong đại sảnh của Bách Xà Lộ, Chu Trường Lão vẫn đang hưởng thụ thành quả, đột nhiên nghe tiếng động liên sững sờ, sắc mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc. Hần chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì một cơn áp lực kinh người đã ập đến.

Hần tất nhiên nhận ra sát tinh trước mặt, nhưng trong khoảnh khắc, đại não vẫn chưa kịp xử lý tình huống, cũng không hiểu rõ ý nghĩa lời nói của Lý Thanh.

Vậy nên, hần mới buột miệng hỏi một câu ngu xuẩn đến cực điểm:

“Người đến đây làm gì?”

Câu trả lời của hần là một đạo chân nguyên lưỡi dao.

Trong chớp mắt, Lý Thanh vận dụng hùng hậu chân nguyên, ngưng tụ thành một đạo lưỡi dao sắc bén, giống như nhanh đao chém rồi, gọn gàng chặt đứt từng con bạch xà đang siết chặt trên người Lâm Cảnh.

Bá!

Bạch xà bị cắt lìa ngay lập tức. Chu Trường Lão như bị sét đánh, cả người run rẩy dữ dội.

Ngay sau đó, Lý Thanh khẽ vung tay, một ngón tay điểm ra, trên người Chu Trường Lão lập tức hiện lên một đạo linh lực ẩn ký đặc biệt.

Làm xong tất cả, hắn lập tức sải bước lao về phía Lâm Cảnh đang nằm trên mặt đất.

Cơ thể nàng lạnh buốt đến mức đáng sợ.

Đó là do mất máu quá nhiều mà sinh ra cảm giác lạnh thấu xương. Khó có thể tưởng tượng, một võ giả tu luyện huyết khí lại có thể lạnh đến như vậy.

Lý Thanh cảm thấy lòng đau như cắt.

Hắn không chút do dự, một ngón tay nhẹ nhàng điểm xuống, lập tức phong bế từng huyết vị trên người nàng, cưỡng ép giữ lại hơi thở cuối cùng.

Sau đó, hắn đưa tay vào túi trữ vật, chuẩn bị lấy ra linh dược chữa thương, nhưng rất nhanh, sắc mặt hắn trở nên tái nhợt.

Bởi vì lo lắng ảnh hưởng từ thời đại Mạt Pháp, hắn đã để lại đại bộ phận Linh Thạch, linh dược và đan dược trong động phủ, không mang theo bên mình!

Lý Thanh cưỡng chế bất an, không nghĩ thêm nữa mà lập tức đưa chân nguyên vào cơ thể Lâm Cảnh, giúp nàng điều hòa khí huyết.

Khí huyết - huyết khí.

Trong cơ thể người, khí và huyết luôn tương hỗ lẫn nhau. Một khi mất máu quá nhiều, khí sắc sẽ trở nên nhợt nhạt, sinh mệnh nhanh chóng lụi tàn.

Mà một khi hơi thở này đứt đoạn, tức là người đó đã chạm đến bờ vực tử vong.

Lý Thanh vận dụng toàn bộ chân nguyên Kết Đan kỳ của mình, miễn cưỡng giữ được mạng sống của Lâm Cảnh. Thế nhưng, tình trạng của nàng vẫn chưa thể hoàn toàn chuyển biến tốt.

Hiện tại, nàng cần linh dược có sinh mệnh tinh khí dồi dào hoặc đan dược chữa thương mới có thể khôi phục hoàn toàn.

Nhưng bây giờ, trong tay hắn lại chẳng có gì!

Tất cả linh dược hữu dụng đều để lại ở Đại Hoang Vực động phủ. Nếu muốn quay về lấy, hắn cần một khoảng thời gian để chuẩn bị xuyên không gian, nhưng trong quá trình đó, hắn buộc phải gián đoạn chân nguyên giữ mệnh.

Mà một khi làm vậy, Lâm Cảnh có thể không chờ được đến lúc uống đan dược đã triệt để tắt thở.

Hai tay Lý Thanh run rẩy.

Một bên hắn truyền chân nguyên kéo dài mạng sống cho đồ đệ, một bên nhẹ nhàng xoa lên đôi tai mềm mại của nàng.

Chương 1045

DTV EBOOK

Hắn nhớ lại khoảnh khắc đầu tiên nhận tiêu đồ đệ này, bản thân khi ấy thích nhất vò lấy đôi tai lông xù đáng yêu của nàng.

Không ngờ rằng, chỉ trong chớp mắt, tiểu cô nương chỉ cao đến đầu gối năm nào nay đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng, độc lập đảm đương một phương.

Một bên khác, Chu Trưởng Lão bị trọng thương gian nan bỏ dậy. Hắn hoảng sợ liếc nhìn Lý Thanh, sau đó hoảng loạn bỏ chạy ra ngoài cửa chính.

Lý Thanh chẳng thèm bận tâm đến hắn. Lúc này, điều quan trọng nhất chính là cứu sống đồ đệ.

Dù sao trên người Chu Trưởng Lão đã bị hắn gieo linh lực ấn ký, cho dù có chạy đến chân trời góc bể, hắn cũng có thể truy sát đến tận nơi.

Trong lòng Lý Thanh tràn đầy sát ý.

Lúc này, trong lòng ngực hắn, chân nguyên cuối cùng cũng phát huy tác dụng. Lâm Cảnh khẽ run lên, hàng mi rung động nhẹ nhàng, rồi từ từ mở ra đôi mắt xinh đẹp.

Nàng nhìn thấy khuôn mặt Lý Thanh, hốc mắt bỗng dâng lên từng tầng hơi nước.

“Sư phụ... Ta đang xuất hiện ảo giác sao? Hay là... sư phụ, người cũng đã chết rồi?”

“Chẳng trách ta đi khắp nơi tìm kiếm cũng không thấy bóng dáng người, hóa ra... phải chết rồi mới có thể gặp lại sư phụ.”

“Xem ra, cái chết cũng không đáng sợ như ta vẫn nghĩ.”

Nghe những lời này, tim Lý Thanh bỗng nhiên siết chặt, trong khoảnh khắc như có ai đó vặn xoắn trái tim hắn.

“Ngốc đồ nhi, nào có ai vừa gặp mặt đã nguyên rửa sư phụ mình chết thế hả?”

Hắn cười ôn hòa, vẫn không ngừng truyền chân nguyên vào cơ thể nàng, không chút do dự, không hề tiếc rẻ.

Lâm Cảnh ngẩn ngơ, hai mắt không dám chớp, nước mắt chảy dài trên gương mặt.

Nàng sợ... sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ, sợ rằng nếu mình chớp mắt một cái, sư phụ lại biến mất.

“Sư phụ... Tiểu Cảnh nhớ ngươi.”

Trong giọng nói có chút tủi thân, nàng cố gắng vươn tay muốn chạm vào khuôn mặt Lý Thanh, muốn chắc chắn rằng đây là thật.

Nhưng nàng đã quá yếu, ngay cả chút khí lực nâng tay cũng không còn.

“Sư phụ... ta có phải sắp chết không?”

Lâm Cảnh yếu ớt nhìn Lý Thanh, trong mắt tràn đầy tiếc nuối.

Vất vả lắm mới gặp lại sư phụ, nhưng lại có cảm giác như sắp phải chia xa một lần nữa.

“Ngốc đồ nhi, đừng có treo mãi chữ ‘chết’ trên miệng!”

“Ta sẽ không để cho ngươi tùy tiện chết như vậy đâu.”

Lý Thanh nhìn thoáng qua mặt đất, nơi những con bạch xà bị chém gãy, cùng với vũng máu đỏ thẫm loang lổ khắp nơi.

Một sư phụ xứng đáng... làm sao lại để đồ đệ mình chịu cảnh khổ sở thế này?

“Sư phụ... Ta còn chưa được nhìn thấy Thái Dương mà ngươi từng nói đến.”

“Ta còn rất nhiều chuyện chưa làm xong...”

“Sư phụ, ngươi biết không, Tích Sơn sư huynh cùng Miêu Minh chủ đã mở ra con đường khí huyết Võ Đạo mới. Cảnh giới kế tiếp của khí huyết cửu chuyển, gọi là Tiên Thiên!”

“Sư phụ... Tiểu Man sư huynh và Tiểu Phong sư huynh đều... đều đã chết...”

“Bọn họ bị một cây liễu khổng lồ nuốt chửng, ô ô ô...”

Lý Thanh nghe đến đây, sâu trong lồng ngực dâng lên một hơi lạnh lẽo, nhưng hắn nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng.

“Được rồi, những chuyện này chờ người khỏe lại rồi nói tiếp.”

“Bây giờ, việc quan trọng nhất là chữa thương cho người.”

Nói xong, hắn lấy ra một thanh đoản đao sắc bén từ túi trữ vật, không chút do dự cắt cổ tay mình.

Từng giọt máu đỏ tươi trào ra, hắn khẽ động tâm niệm, dẫn dòng máu chảy vào miệng Lâm Cảnh.

Không phải truyền máu, mà là dùng máu của hắn để chữa thương.

Lúc này, hắn đã là chuẩn Tam Giai thể tu, trong huyết dịch ẩn chứa sinh mệnh tinh khí dồi dào.

Một giọt đủ để giúp một phàm nhân khỏe mạnh suốt đời, huống chi là Lâm Cảnh.

Sau này, khi thể thuật của hắn tiến xa hơn, chỉ e một giọt máu sẽ quý giá ngang với tinh huyết của những yêu thú cường đại.

Vậy nên, dùng để chữa thương cho đồ đệ là hoàn toàn xứng đáng.

Lâm Cảnh còn muốn nói gì đó, nhưng Lý Thanh đã đưa tay ngăn lại.

“Đừng nói chuyện, ngoan ngoãn luyện hóa đi.”

“Một chút máu mà thôi, không ảnh hưởng gì đến ta.”

Chẳng bao lâu sau, huyết dịch bá đạo trong cơ thể hắn phát huy tác dụng, sắc mặt trắng bệch của Lâm Cảnh cuối cùng cũng có chút hồng hào trở lại.

Sinh mệnh đang lay lắt của nàng... bắt đầu chuyển biến tốt đẹp.

Xác định nàng đã qua cơn nguy hiểm, Lý Thanh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nghĩ thầm: “Luyện thể bao năm, cuối cùng cũng không uổng phí!”

“Thế nào? Đỡ hơn chút nào chưa?”

Hắn dịu dàng hỏi.

Lâm Cảnh khẽ mồm mọt gật đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng.

“Sư phụ, ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi!”

“Thật thần kỳ, máu của người lại có hiệu quả như vậy!”

Lý Thanh cười nhẹ.

“Không sao là tốt rồi.”

Nói xong, hắn chuẩn bị đứng dậy, nhưng cánh tay lại bị nắm chặt.

Lâm Cảnh gắt gao bám lấy, không chịu buông.

“Sư phụ... Đừng đi được không?”

“Đừng bỏ lại ta một mình nữa.”

Giọng nói nghẹn ngào mang theo chút run rẩy.

Lý Thanh nghe vậy, cảm thấy mũi cay cay.

Chương 1046

DTV EBOOK

Hắn nghĩ thầm, bất luận là võ đạo hộ đạo giả, hay sư phụ, hắn đều không phải là một kẻ đủ tư cách.

“Yên tâm, ta sẽ không đi đâu cả.”

“Chỉ là... có một số món nợ cần phải thanh toán.”

Nói đến đây, Lý Thanh nở nụ cười lạnh, sau đó đỡ Lâm Cảnh đứng lên, chậm rãi bước về phía cửa lớn của Bách Xà Lộ.

“Đi thôi, vì sư dẫn người đi giết người.”

“Giáo chủ, người nhất định phải cứu ta! Cái gọi là Vô Cực Chân Nhân kia rõ ràng chỉ tùy tiện tìm cớ, muốn mượn chuyện này để gây khó dễ cho Huyết Liên Giáo chúng ta!”

Chu Trường Lão nước mắt giàn giụa, giọng điệu đầy ai oán, trông chẳng khác gì một nàng dâu nhỏ bị ức hiếp.

Những vị Thầy Tế già của Huyết Liên Giáo có quan hệ thân cận với hắn cũng lần lượt lên tiếng phụ họa:

“Lời lão Chu không sai! Cái gọi là Vô Cực Chân Nhân kia vừa mới đến Bảo Liên Thành, lấy đâu ra thời gian mà thu đồ đệ chứ?”

“Đúng vậy! Ta thấy hắn rõ ràng là cố tình gây chuyện, chỉ chờ cơ hội tìm chúng ta sinh sự!”

“Tuyệt đối không thể để hắn được như ý! Nếu không, thanh danh của Huyết Liên Giáo chúng ta sau này còn gì nữa?”

Dưới đáy huyết trì, nơi hoa sen huyết sắc trôi nổi, Huyết Liên Giáo Chủ đang xếp bằng ngồi đó, gương mặt dần trở nên âm trầm như mặt nước lặng trước cơn bão.

Hắn lạnh lùng nhìn Chu Trường Lão, người đang nước mắt nước mũi tèm lem. Bộ cà sa đỏ thẫm trên người cũng khẽ run rẩy theo từng nhịp hít thở.

“Ta đã bảo các người gần đây phải an phận một chút, các người coi lời ta như gió thoảng bên tai sao?”

Lửa giận của Giáo Chủ bùng lên, trong lòng chỉ muốn một chưởng đập chết đám thuộc hạ vô dụng này!

Rõ ràng trước đó hắn đã cảnh cáo, vậy mà chưa qua bao lâu, bọn chúng đã chọc giận sát tinh kia!

Giờ thì hay rồi, hắn phải làm sao đây? Tự tay giết Chu Trường Lão để dẹp yên chuyện này ư?

Nếu để Vô Cực Chân Nhân nắm được nhược điểm, đây có lẽ là phương án duy nhất...

Nhưng nếu thật sự ra tay diệt trừ một trưởng lão ngay lúc này, uy tín của Huyết Liên Giáo sau này còn gì nữa? Hắn còn làm sao để thống lĩnh bọn chúng?

Ngay khi Giáo Chủ còn đang do dự, một luồng thần thức cường đại bỗng quét ngang cả vùng, nhanh chóng bao trùm xuống.

“Lâm Cảnh, có biết giả chết không?”

Lý Thanh đỡ lấy đồ đệ của mình, giọng nói bình thản nhưng lại ẩn chứa sát khí lạnh thấu xương.

Lâm Cảnh nghe vậy, trong mắt ánh lên vẻ mơ hồ nhưng vẫn gật đầu nhẹ.

Ngay sau đó, nàng chẳng nói chẳng rằng, thân thể mềm nhũn, lập tức ngã xuống.

Lý Thanh thấy vậy, cánh tay nhanh chóng vòng qua eo đồ đệ, rồi nhẹ nhàng bế ngang nàng lên. Động tác thuần thục tựa như ôm lấy thứ trân bảo quý giá nhất đời mình.

Ánh mắt hắn thoáng chốc trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ, giọng nói trầm thấp nhưng từng chữ như đinh đóng cột:

“Hôm nay, toàn bộ Huyết Liên Giáo—một kẻ cũng không thoát, đều phải chôn cùng ai đồ của ta tại nơi này!”

Giọng nói ẩn chứa thần thức cường đại, cuộn cuộn vang vọng khắp Bảo Liên Thành như sấm rền, khiến ai nghe thấy cũng không khỏi run rẩy.

“Người nào lớn gan như vậy, dám tìm Huyết Liên Giáo gây sự ngay tại thành?”

“Từ đâu xuất hiện một kẻ điên như vậy? Hắn có biết nơi này là đâu không?”

“Từ khi ta sinh ra đến nay, chưa từng thấy ai cuồng vọng đến mức này!”

“Đi! Mau đi xem chuyện gì xảy ra!”

Từ khắp nơi trong thành, từng tốp người nhốn nháo kéo đến, ai ai cũng muốn tận mắt chứng kiến một hồi náo nhiệt hiếm có.

Ngay cả các cao thủ của Võ Minh đang trú tại thành cũng bị chấn động, bọn họ cũng sờ tại chỗ, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

“Là chúng ta bị ảo giác, hay thật sự có người dám khiêu khích Huyết Liên Giáo ngay giữa thành?”

“Ha ha ha! Thú vị thật! Chẳng lẽ Huyết Liên Giáo đã đắc tội với một cao thủ vực ngoại?”

“Mau đi xem tình hình, còn phải hồi báo cho Minh chủ!”

Từng bóng người nhanh chóng rời đi, lao thẳng về phía trung tâm thành.

Trong lòng huyết trì dưới nền đất, Huyết Liên Giáo Chủ đương nhiên cũng nghe thấy lời khiêu khích kia.

Sắc mặt hắn lập tức trở nên u ám cực độ, biết rằng chuyện hôm nay không thể dễ dàng kết thúc.

“Giáo chủ, tên kia quá đáng thật rồi! Dám đứng giữa thành tuyên bố muốn diệt cả Huyết Liên Giáo chúng ta!”

“Không thể bỏ qua chuyện này! Nhất định phải cho hắn một bài học thích đáng!”

Mấy vị Thầy Tế già đều nhìn chăm chăm vào Giáo Chủ, sắc mặt tràn đầy phẫn nộ.

“Tượng đất còn có ba phần hỏa khí! Hắn thật sự coi ta là quả hồng mềm sao?”

Huyết Liên Giáo Chủ trầm mặt, chậm rãi đứng dậy, sau đó hóa thành một bóng huyết quang, lao thẳng ra khỏi huyết trì.

“Vô Cực đạo hữu, người...”

Lời còn chưa dứt, bầu trời đêm bỗng vang lên một tiếng nổ
kinh thiên động địa!

ẦM!

Lý Thanh khẽ mở miệng, một cây chùy nhỏ như ngón tay bay
ra từ miệng hắn.

Chương 1047

DTV EBOOK

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cây chùy nhỏ kia nhanh chóng phóng đại, trong chớp mắt hóa thành một ngọn núi khổng lồ!

Không sai!

Đây chính là bản mệnh pháp bảo của Lý Thanh—Hỗn Nguyên Vô Song Chùy!

Từ lúc luyện chế thành công đến nay, đây là lần đầu tiên nó xuất hiện trên chiến trường!

Hỗn Nguyên Vô Song Chùy vọt thẳng lên bầu trời, trong nháy mắt đầu chùy đã to bằng cả một ngọn núi!

ẦM!!!

Ngay sau đó, dưới sự điều khiển của ý niệm Lý Thanh, cây chùy khổng lồ mang theo uy thế kinh hoàng từ trên trời giáng xuống, mục tiêu nhắm thẳng vào tổng đàn Huyết Liên Giáo bên dưới.

Tất cả những người vừa đuổi đến gần tổng đàn, chứng kiến cảnh tượng trước mắt, đều khắc sâu vào tâm trí, suốt đời khó quên.

Hỗn Nguyên Vô Song Chùy mang theo khí thế không gì ngăn cản, tựa như có thể nghiền nát cả không gian, cuồng bạo giáng xuống!

Ngay trước mắt bao người, Huyết Liên Giáo Chủ vừa mới từ huyết trì lao lên, đã trực tiếp bị cây chùy khổng lồ này nện thẳng xuống như thiên thạch rơi!

“Huyết Liên nâng trời!”

Huyết Liên Giáo Chủ đã sớm cảm nhận được khí thế kinh khủng của cự chùy trên cao, nhưng huyết trì chính là căn cơ của hắn, sao có thể tùy tiện tránh đi?

Ngay lập tức, hần như một đóa hoa sen huyết sắc nở rộ, từ đáy huyết trì phóng thẳng lên trời, quyết ý đón đỡ một kích hủy diệt này!

Lý Thanh trông thấy cảnh này, không khỏi nhú mày, có chút bội phục sự quyết đoán và dũng khí của đối phương.

Đáng tiếc, trên thế gian này không phải cứ có dũng khí là có thể thay đổi tất cả.

Hồn Nguyên Vô Song Chùy—bản mệnh pháp bảo do thuần túy Hồn Nguyên thạch luyện chế mà thành, lực lượng của nó tuyệt đối không thể xem thường.

ẦM!!!

Tiếng nổ trầm đục vang lên, Huyết Liên Giáo Chủ vừa mới hóa thành Huyết Liên, còn chưa kịp tiếp xúc hoàn toàn với đầu chùy, thân thể đã giống như một mũi tên bị bắn thẳng xuống mặt đất!

Toàn bộ kiến trúc hoa sen rung động dữ dội, những người chứng kiến đều chết lặng.

Vừa rồi, kẻ bị nện xuống kia... là Giáo Chủ của Huyết Liên Giáo sao?

Còn chưa kịp hoảng hồn, Hồn Nguyên Vô Song Chùy vẫn tiếp tục lao xuống, không chút do dự nghiền ép!

“Giáo chủ!!!”

Bên trong tổng đàn Huyết Liên Giáo, vô số người hét lên kinh hoàng.

“Đây là bản mệnh pháp bảo sao? Không thể nào! Hiện tại rõ ràng là thời đại mạt pháp, linh khí cạn kiệt suốt bao năm qua, làm sao có người có thể thôi động bản mệnh pháp bảo?”

“Đại đạo không phải đã đoạn tuyệt rồi sao? Tại sao lại xuất hiện một kẻ như vậy?”

Những kẻ còn sót lại trong tổng đàn, người thì lộ ra vẻ không dám tin, kẻ thì hoàn toàn chìm trong tuyệt vọng.

Phần lớn trong số họ đều từng là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, sau này mới từ bỏ Tiên Đạo để đi theo Huyết Liên Giáo Chủ.

Dù con đường tu tiên đã đứt, nhưng kiến thức vẫn còn!

Một cây chùy mang theo uy năng có thể nghiền nát cả đại địa như thế này, tuyệt đối là pháp bảo, chỉ có tu tiên giả chân chính mới có thể điều khiển!

Dưới đáy huyết trì, Chu Trường Lão tận mắt chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng, cả người không thể kìm chế mà run rẩy liên hồi.

“Người còn đứng đó làm gì, chạy mau đi, lão Chu!”

Mấy trưởng lão khác đã hoảng loạn bỏ chạy tứ tán, không ai còn để ý đến hình tượng nữa, chỉ mong có thể thoát thân khỏi nơi đây.

Chu Trường Lão cũng giật mình tỉnh ngộ, lập tức cầm đầu chạy theo.

Khi bọn chúng vừa chạy khỏi tổng đàn, thì ẦM!!!

Hỗn Nguyên Vô Song Chùy cuối cùng cũng chạm đất!

Một âm thanh kinh thiên động địa vang lên, tổng đàn Huyết Liên Giáo—công trình đã tồn tại hàng trăm năm—trong khoảnh khắc liền bị nghiền nát!

Toàn bộ Bảo Liên Thành rung chuyển kịch liệt như xảy ra động đất. Những tòa nhà xung quanh chấn động dữ dội, mặt đất như thể đang run rẩy, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp xuống.

Một chùy này giáng xuống, không chỉ tổng đàn Huyết Liên Giáo bị san bằng, mà gần một nửa giáo chúng chưa kịp bỏ trốn đều bỏ mạng ngay tại chỗ.

Cả Bảo Liên Thành chìm xuống mấy chục mét, một hố sâu khổng lồ hiện ra ngay trung tâm thành, như thể bị một vị thần nào đó giáng phạt.

Những kẻ tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, tất cả đều hít vào một hơi lạnh buốt tận xương!

Đây thật sự là thứ sức mạnh mà con người có thể tạo ra sao?

Chỉ sợ ngay cả Tam Giai dị thú cũng khó có thể gây ra mức độ hủy diệt khủng khiếp như vậy!

Có người hoài nghi rằng mình đã trúng huyễn độc, tất cả những gì họ đang chứng kiến chỉ là ảo giác...

Nhưng đây là Bảo Liên Thành, không phải Bắc Mang Thành, nơi này làm gì có huyễn độc!

Trên bầu trời, ánh mắt Lý Thanh vẫn lạnh lẽo vô tận, trong lòng không có chút dao động nào.

Hắn ôm ngang đồ đệ mình, chậm rãi cúi đầu nhìn xuống đám tàn binh bại tướng của Huyết Liên Giáo đang hoảng loạn bỏ chạy.

Dù là trưởng lão hay đệ tử bình thường, giờ phút này không ai dám nhìn thẳng vào ánh mắt băng lãnh của hắn.

ẦM!!!

Chương 1048

DTV EBOOK

Tất cả bọn chúng đồng loạt quỳ rạp xuống đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Chân nhân tha mạng! Chân nhân tha mạng!”

“Vô Cực Chân Nhân, xin ngài tha cho chúng ta, chúng ta có mắt không nhìn thấy Thái Sơn!”

Nhưng đáp lại chúng chỉ có một chữ lạnh lùng rơi xuống:

“Giết!”

Tựa như câu phán quyết của thiên địa, sát ý tràn ngập theo đó giáng xuống, thần thức của Lý Thanh quét ngang toàn bộ khu vực, tạo thành một trận vực đáng sợ.

Chỉ trong nháy mắt, vô số lưỡi dao thần thức ngưng tụ mà thành hiện lên giữa không trung, từng đạo ánh vàng sắc bén lóe lên, bổ thẳng xuống.

Mỗi một lưỡi dao đều được cường hóa nhờ thần hồn của Lý Thanh, hiện tại hắn đã đạt đến Kết Đan kỳ, muốn giết những kẻ này chỉ như trở bàn tay.

Từng đường ánh sáng vàng chém xuống, từng kẻ của Huyết Liên Giáo trợn trừng mắt, rồi vô lực ngã xuống đất.

Phanh! Phanh! Phanh!

Sau khi chết, thân thể bọn chúng dần dần khôi phục nguyên dạng, từng gương mặt dữ tợn lộ ra chân thân quỷ dị của chúng.

Lý Thanh vẫn ôm Lâm Cảnh trong lòng, không hề dừng lại mà tiếp tục bước về phía trước. Khí cơ của hắn tập trung vào linh lực tín tiêu mà hắn từng gieo lên người Chu Trường Lão, một đường đuổi theo.

Nhìn qua thì bước chân của hắn không nhanh, nhưng thực tế lại nhẹ nhàng vượt qua Chu Trường Lão, kẻ đang thất tha thất thểu bỏ chạy.

“Chạy đi! Sao không chạy nữa?”

Giọng nói lạnh lẽo vang lên phía sau, khiến Chu Trường Lão cả người run bần bật.

Lão ta lúc này nửa thân đã hóa thành bạch xà, sắc mặt tái mét, cả người quỳ rạp xuống đất, dập đầu liên tục:

“Tha mạng! Chân nhân tha mạng! Đừng giết ta!”

Nhưng Lý Thanh chỉ cười lạnh một tiếng, ánh mắt không chút dao động:

“Yên tâm, ta sẽ không để ngươi chết một cách dễ dàng như vậy.”

“Từng khớp xương trên người ngươi, ta sẽ bẻ gãy từng cái một, sau đó nghiền thành bột mịn.”

“Chết đối với ngươi mà nói, chính là một phần thưởng.”

Sát khí trong mắt hắn càng đậm, càng lạnh.

Nếu không phải hắn đúng lúc đang tu hành Linh Lực Tín Tiêu tại thư lâu, ngoại phóng thần thức mà phát hiện động tĩnh dị thường từ Huyết Liên Giáo, e rằng hôm nay đã không thể kịp cứu đồ đệ của mình.

Thậm chí khi trông thấy cảnh tượng kinh hoàng trong huyết trì, hắn cũng suýt không nhận ra Lâm Cảnh.

May mà vào thời khắc cận kề cái chết, nàng vẫn cố gắng hét lên vài câu di ngôn, giúp hắn kịp nhận ra đệ tử của mình.

Đồ đệ mà hắn từng dốc lòng bồi dưỡng, lại suýt bị trưởng lão Huyết Liên Giáo biến thành huyết thực.

Chỉ nghĩ đến đây thôi, sát ý trong lòng Lý Thanh đã bùng lên mãnh liệt!

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang vang lên, Chu Trường Lão thét lên thảm thiết!

Một cước của Lý Thanh trực tiếp giẫm nát xương tay của lão ta!

“Aaaa!!!”

Chu Trường Lão đau đến mức hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt dữ tợn gào thét:

“Ta liều mạng với ngươi!”

Vừa dứt lời, cơ thể hắn đột nhiên phun trào vô số bạch xà, quần chặt lấy Lý Thanh!

Nhưng Lý Thanh chỉ hừ lạnh một tiếng:

“Ngươi cũng xứng?”

Hắn nhẹ nhàng phát tay, một luồng đan hỏa xích hồng sắc lập tức bùng lên từ cơ thể hắn.

Nhiệt độ đáng sợ của đan hỏa thiêu đốt tất cả bạch xà, chỉ trong chớp mắt, những con rắn hóa thành tro bụi.

Những con bạch xà này vốn là thân thể phụ thuộc của Chu Trường Lão, bị diệt sạch, lão ta lập tức gào thét thảm thiết, đau đớn tận tâm can.

Nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc.

Lý Thanh bình tĩnh bẻ gãy từng khớp xương trên cơ thể lão, nghiền nát từng mảnh một.

Cuối cùng, Chu Trường Lão đau đớn đến mức ngất lịm.

Nhưng Lý Thanh không cho hắn cơ hội trốn tránh nỗi đau.

Hắn dùng thần thức ngưng châm, chọc thẳng vào thần hồn Chu Trường Lão, khiến lão lập tức tỉnh lại trong đau đớn tột cùng.

Chu Trường Lão vừa mở mắt, phát hiện cả người mình đã mềm nhũn vô lực, từng trận đau đớn tận xương không ngừng hành hạ thần hồn hắn.

Hắn đã triệt để phế đi!

“Không!!! Ngươi là ma đầu! Ngươi chính là ma đầu!”

Chu Trường Lão điên cuồng gào thét.

Nhưng Lý Thanh không thèm quan tâm.

Hắn dứt khoát triệu hồi đan hỏa, đốt sạch Chu Trường Lão thành tro bụi!

Đề lão chết trong đau đớn và tuyệt vọng!

Sau khi giải quyết xong, Lý Thanh cúi đầu, nhẹ giọng nói với Lâm Cảnh trong lòng mình:

“Tiểu Cảnh, nhớ kỹ điều này. Đối với kẻ địch, ngàn vạn lần không thể nhân từ.”

“Nhân từ với kẻ địch, chính là tàn nhẫn với chính mình.”

Lâm Cảnh, đang tựa đầu vào lòng hắn, khẽ gật đầu.

Dù không nhìn thấy gì, nhưng qua những gì nàng nghe được, nàng cũng có thể đoán ra vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

“Biết rồi, sư phụ.”

Lý Thanh nhìn về trung tâm hố sâu không lồ do Hỗn Nguyên Vô Song Chùy tạo ra, khóe môi hơi nhếch lên, hờ hững nói:

“Nhạc đạo hữu, người còn định giả chết đến bao giờ?”

Ngay sau đó, từ giữa đồng đồ nát, một bóng người khoác huyết sắc cà sa chậm rãi bò lên.

Huyết Liên Giáo Chủ, kẻ đứng đầu một thế lực từng oai phong một cõi, lúc này sắc mặt cực kỳ khó coi.

Chương 1049

DTV EBOOK

Hắn trở mắt nhìn cơ nghiệp Huyết Liên Giáo bị hủy diệt bảy tám phần, tổng đàn sụp đổ, giáo chúng chết sạch...

Mà tất cả những điều này, đều là do một mình Lý Thanh gây ra!

Hắn siết chặt nắm tay, giọng nói khàn khàn chất vấn:

“Ngươi là ai?”

“Huyết Liên Giáo ta đã làm gì mà ngươi phải diệt chúng ta đến mức này?”

Lý Thanh nghe vậy, chỉ thản nhiên thở dài, chậm rãi đáp:

“Trưởng lão của ngươi ý đồ sát hại đồ đệ của ta, ngươi nói xem, có đáng chết không?”

“Còn về danh tính của ta...”

“Võ Minh Hộ Đạo Nhân, Lý Thanh!”

Võ Minh Hộ Đạo Nhân!

Mấy chữ này vừa thốt ra, toàn trường lập tức chìm vào một sự tĩnh lặng tuyệt đối.

Trên khuôn mặt của Huyết Liên Giáo Chủ, kẻ khoác huyết sắc ca sa, cũng dần trở nên cứng đờ.

Lại là Võ Minh Hộ Đạo Nhân! Nhưng chỉ là một thể lực như Võ Minh, tại sao lại có một Hộ Đạo Nhân cường đại đến như vậy?

Trước đây, khi vừa tiếp xúc với Võ Minh, hắn đã từng nghe qua danh xưng này, nhưng chỉ khịt mũi coi thường.

Về sau, khi Huyết Liên Giáo phô bày thực lực mạnh mẽ, triệt để trấn áp Võ Minh, buộc bọn chúng phải thần phục, hắn lại càng không để cái gọi là “Hộ Đạo Nhân” vào mắt.

Rồi năm tháng trôi qua, Võ Minh hoàn toàn quy thuận, mỗi năm đều phải dâng lên một lượng lớn vật liệu từ dị thú. Mà trong truyền thuyết, Hộ Đạo Nhân của Võ Minh từ đó cũng chẳng hề xuất hiện, giống như chưa từng tồn tại.

“Hahaha... Võ Minh Hộ Đạo Nhân? Võ Minh Hộ Đạo Nhân? Ha ha ha ha!” Huyết Liên Giáo Chủ cười lớn, tiếng cười mang theo vẻ điên cuồng, như thể hắn vừa nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ.

Những người đang vây quanh cũng không khỏi lộ ra vẻ chấn động. Bất kể là bách tính ở Bảo Liên Thành hay những võ giả đến từ Võ Minh, ai ai cũng ngỡ ngàng không thể tin nổi.

“Võ Minh? Võ Minh ở phía Bắc ư? Bọn họ chẳng phải đã thần phục Huyết Liên Giáo từ lâu rồi sao? Làm gì còn cái gọi là Hộ Đạo Nhân cường đại như vậy?”

“Người này mạnh đến mức này, vậy tại sao trước giờ chưa từng lộ diện?”

Còn các võ giả Võ Minh, sau giây phút kinh ngạc, lại bộc lộ vẻ mừng như điên.

Người thần bí cường đại này lại chính là Hộ Đạo Nhân mà bọn họ đã không gặp suốt bao năm qua sao?

“Phó đại ca, ngươi nghe rõ chưa? Hắn chính là Hộ Đạo Nhân của chúng ta!!!”

“Không sai! Mau nhìn kia! Lâm Hộ Pháp đang ở trong ngực hắn! Vậy chẳng phải người này chính là sư phụ của Lâm Hộ Pháp sao?”

“Trước đây ta cứ tưởng những câu chuyện của Cao đại gia là bịa đặt! Hóa ra Võ Minh Hộ Đạo Nhân thật sự tồn tại!”

Bọn họ nhắc đến Cao đại gia cùng những người khác – chính là những võ giả từng được Lý Thanh cứu thoát từ trong núi năm xưa. Theo thời gian, những người đó đã trở thành thế hệ tiền bối có danh vọng trong Võ Minh.

Lúc này, trong một góc của chiến trường, Lý Thanh Hoài – người đang giả chết – bỗng siết chặt tay, không kiềm được sự run rẩy.

Bao năm qua, Võ Minh luôn sống dưới bóng ma của Huyết Liên Giáo. Để sẵn dĩ thú nộp cống, không biết bao nhiêu võ giả đã bỏ mạng.

Ngay cả hai vị sư huynh của nàng cũng vì thế mà tử vong!

Bây giờ, sư phụ của nàng rốt cuộc đã xuất hiện. Hơn nữa, hấn chỉ với một mình đã đẩy Huyết Liên Giáo đến bờ vực diệt vong.

“Sư phụ!”

Lý Thanh cúi đầu nhìn đồ đệ, giọng điềm tĩnh nói:

“Tiểu Cảnh, ngươi xuống trước đi. Kẻ đại địch cuối cùng này, để ta lo liệu.”

Dứt lời, hấn nhẹ nhàng đặt Lâm Cảnh xuống.

Lâm Cảnh vẫn lo lắng nhìn sư phụ mình, giọng bất an:

“Sư phụ, cẩn thận!”

Huyết Liên Giáo Chủ cực kỳ cường đại. Cho đến hiện tại, ngay cả Tây Minh Chủ và Tích Sơn sư huynh hợp lực cũng không phải đối thủ của hấn.

“Không cần lo cho ta. Hấn còn chưa làm gì được ta đâu.”

Lý Thanh cười nhạt, một tay vẫy nhẹ, thanh Hồn Nguyên Vô Song Chùy giữa không trung lập tức trở về tay hấn.

Lại một lần nữa nắm chặt Vô Song Chùy, nội tâm Lý Thanh tràn đầy tự tin.

“Võ Minh Hộ Đạo Nhân – Lý Thanh, đúng không?”

Huyết Liên Giáo Chủ nghiêng răng, ánh mắt tràn đầy hận ý:

“Ngươi đã hủy hoại cơ nghiệp cả đời của ta! Mối huyết cừ này, không có đường cứu vãn!”

Nụ cười điên cuồng biến mất, thay vào đó là ánh mắt lạnh lẽo và sát khí ngập tràn.

“Trận chiến giữa ngươi và ta, vốn dĩ không thể tránh khỏi.”

Lý Thanh bình thản đáp:

“Ta là Hộ Đạo Nhân của Võ Minh. Ngươi là Giáo Chủ Huyết Liên Giáo. Chỉ vậy mà thôi.”

Hắn chưa từng hối hận về những gì mình làm hôm nay.

Bởi vì hắn không thể mãi ở lại Cực Dạ Thế Giới. Nếu Huyết Liên Giáo vẫn còn tồn tại, thì mối họa dành cho Võ Minh vẫn luôn tiềm tàng.

Chuyện này không liên quan đến đúng hay sai. Chỉ là lập trường khác nhau.

Huống hồ, làm sao hắn có thể khoanh tay đứng nhìn đồ đệ của mình chết mà không cứu?

Mà diệt cỏ thì phải diệt tận gốc – đây chính là nguyên tắc hắn giữ vững suốt đời.

Chương 1050

DTV EBOOK

Nếu đã ra tay, thì phải dứt khoát! Đối với kẻ địch, một chút nhân từ cũng có thể trở thành mầm họa về sau.

“Tốt một câu ‘chỉ vậy mà thôi’! Tốt lắm!”

Ánh mắt Huyết Liên Giáo Chủ đỏ rực, hấn bật cười thê lương rồi đột nhiên vỗ mạnh xuống mặt đất.

Phanh!

Mặt đất rung chuyển.

Từ dưới lòng đất, ao máu bỗng nhiên dậy sóng, rồi một đóa huyết sắc liên hoa từ từ nở rộ.

Hào quang đỏ thắm lập tức bao trùm toàn bộ Bảo Liên Thành.

Huyết Liên bay lên không trung.

Nhạc Thu Sinh – chính là Huyết Liên Giáo Chủ – lập tức nhảy lên đóa hoa sen, sau đó cắt cổ tay mình.

Tí tách!

Máu tươi từ vết thương nhỏ xuống từng giọt lên cánh sen đỏ.

Hấp thu máu tươi, đóa Huyết Liên lập tức trở nên yêu dị hơn bao giờ hết.

Nó nhanh chóng bành trướng. Rễ cây đâm sâu xuống đất, cánh sen liên tục khuếch trương.

Nhìn cảnh tượng này, ánh mắt Lý Thanh chợt híp lại.

“Không thể nào! Sao khí tức của nó lại có chút giống với cây liễu trong Hắc Phong Vực?”

Đương nhiên, dù có điểm tương đồng, nhưng giữa chúng vẫn tồn tại một sự chênh lệch rất lớn.

Gốc cây liễu ở Hắc Phong Vực mạnh mẽ đến mức che trời lấp đất, kinh khủng vô biên. Dù Lý Thanh đã thành công Kết Đan,

nhưng vẫn không có lấy một phần chắc chắn đối đầu với nó.

Chỉ sợ chỉ có Nguyên Anh lão quái mới có tư cách trực diện chống lại cây liễu đáng sợ ấy.

Nhưng đóa Huyết Liên trước mặt, lúc này lại mang đến cho hắn một cảm giác tương tự, chỉ là chưa đủ cường đại đến mức đó mà thôi.

“Haha! Lẽ ra đóa Huyết Liên này cũng có thể phát triển thành một tồn tại ngang hàng với cây ma liễu ở Hắc Phong Vực, nhưng nó đã bị ta phát hiện quá sớm và cướp đoạt đi vận mệnh vốn có!”

“Hôm nay, ta sẽ trả lại toàn bộ những gì đã chiếm đoạt trong suốt bao năm qua! Vô Cực Chân Nhân, Võ Minh Hộ Đạo Nhân, Lý Thanh! Ngươi sẽ phải hồi hận vì những gì đã làm hôm nay!”

Giọng điệu của Huyết Liên Giáo Chủ tràn đầy quyết tâm. Hắn đẩy nhanh tốc độ chảy máu, ngay lập tức, khuôn mặt lẫn khí chất đều trở nên tiêu tụy, như thể già đi hàng chục năm chỉ trong khoảnh khắc.

Trăng máu đã giúp hắn duy trì tuổi thọ suốt bấy lâu nay, nhưng giờ đây, khi toàn bộ bí lực bị rút cạn, cơ thể hắn cũng dần trở lại trạng thái ban đầu.

Lúc này, hắn chẳng khác nào một đóa hoa sen khô héo, từng cánh hoa mất đi sức sống, dần dần rơi rụng.

Nhưng ngay dưới thân hắn, đóa Huyết Liên lại ngày càng trở nên cường thịnh!

Chẳng mấy chốc, Huyết Liên như thể có ý thức riêng. Nó tự chủ kéo Nhạc Thu Sinh vào giữa hoa tâm.

Nhưng kỳ lạ thay, Nhạc Thu Sinh lại chẳng hề phản kháng, mà cam tâm để nhục thân của mình bị Huyết Liên thôn phệ.

Trong mắt hắn lộ ra một tia nhẹ nhõm, như thể đã được giải thoát, cũng như thể mang theo cảm hoài.

“Trăng máu nhất đạo, ta có thể coi là thủy tổ của nó, đúng không?”

“Cướp lại tạo hóa của Huyết Liên, thành tựu trường sinh bất hủ, đây chính là con đường ta, Nhạc Thu Sinh, mở ra cho cái thời đại mạt pháp này!”

Lời vừa dứt, thân thể Nhạc Thu Sinh lập tức hóa thành một viên hạt sen màu đỏ sẫm, lặng lẽ nằm tại trung tâm Huyết Liên.

Sắc mặt Lý Thanh lập tức trở nên ngưng trọng. Hắn không ngờ Nhạc Thu Sinh lại có thể quyết đoán đến vậy, sẵn sàng hiến dâng tất cả để bồi dưỡng đóa Huyết Liên quý dị kia.

“Giết!”

Không thể để tình huống này tiếp diễn, Lý Thanh không chút do dự lao lên, hai tay cầm chặt Hồn Nguyên Vô Song Chùy, khơi động chân nguyên trong cơ thể.

Oanh!

Cự chùy trong tay hắn đột ngột bành trướng, chỉ trong giây lát đã hóa thành một ngọn núi nhỏ, lập tức giáng xuống đóa Huyết Liên với uy lực kinh thiên động địa.

Không khí rung chuyển, dư chấn lan tỏa khắp bốn phương!

Nhưng điều bất ngờ đã xảy ra.

Đối mặt với một chùy hủy thiên diệt địa này, Huyết Liên dường như có ý thức của riêng mình, vậy mà... khép cánh sen lại để chống đỡ!

Phanh!

Không như dự đoán, Huyết Liên không hề bị nghiền nát ngay tức khắc. Ngược lại, nó ngạnh kháng được cú chùy khủng khiếp, hứng trọn toàn bộ sức mạnh mà không sụp đổ!

Lý Thanh không khỏi cảm thấy nặng nề.

Ngay lập tức, hắn mở miệng phun ra một luồng đan hỏa đỏ thẫm.

Ngọn lửa nóng rực bùng lên dữ dội, tạo thành một biển lửa, trực tiếp thiêu đốt về phía Huyết Liên.

Oanh!

Nhưng ngay sau đó, một cảnh tượng kinh dị diễn ra.

Huyết Liên... hoàn toàn không chịu ảnh hưởng!

Dưới sự thiêu đốt của đan hỏa, nó vẫn yên ổn, thậm chí hoa tâm còn khẽ rung động, như thể đang chìm đắm trong ngọn lửa.

Không những vậy, Huyết Liên còn đột nhiên mở rộng hoa tâm, phản kích thẳng về phía Lý Thanh, giống như cách nó đã thôn phệ Nhạc Thu Sinh trước đó.

Nhận thấy tình huống bất ổn, Lý Thanh lập tức thu hồi Vô Song Chùy, nhanh chóng bắt người rời khỏi phạm vi nguy hiểm.

Nhưng ngay sau đó—!

Ầm ầm!

Chương 1051

DTV EBOOK

Vô số cánh sen bất ngờ tách rời, bay lượn giữa không trung, sau đó xoáy tròn thành một cơn bão huyết sắc, cuộn thẳng về phía Lý Thanh với tốc độ kinh hoàng!

Huyết sắc phong bạo quét sạch bầu trời, những giáo đồ của Huyết Liên Giáo vừa bị Lý Thanh tự tay đánh chết cũng bị cuốn vào, sau đó hóa thành chất dinh dưỡng, tiếp tục bồi bổ cho đóa Huyết Liên kia.

“Thật sự là một đóa yêu sen có ý thức tự chủ sao?”

Lý Thanh nhíu mày, trong lòng dần cảm thấy nghiêm trọng. Hẳn hiểu rõ, nếu hôm nay không xóa bỏ hoàn toàn Huyết Liên này, thì sớm muộn gì tại Thu Sơn Vực cũng sẽ sinh ra một tồn tại đáng sợ, tương tự như cây ma liễu ở Hắc Phong Vực.

Huyết Liên cuộn tròn trong cơn bão đỏ thẫm, cuồng phong cuộn cuộn lao tới.

Lý Thanh không chậm trễ, lập tức lấy ra Hắc Lô. Trong khoảnh khắc, hắc quăng mạnh Hắc Lô vào giữa cơn lốc.

Cái lô cứng rắn vô song bị cuốn vào giữa trận cuồng phong, sau đó phát ra từng đợt âm thanh va chạm giòn giã, vang vọng như những hạt mưa nện xuống mặt sắt.

Keng! Keng! Keng!

Tiếng va đập dày đặc vang lên, khiến trong lòng Lý Thanh không khỏi căng thẳng. Hắn lo sợ rằng Hắc Lô sẽ bị tổn hại trong cơn bão khủng khiếp này.

Nhưng rất nhanh, hắc liên nhẹ nhõm.

Dù phải chịu đựng trận phong bạo cuồng loạn, Hắc Lô vẫn vững vàng, không hề bị hư tổn dù chỉ một chút.

Hắn đã bỏ ra hàng trăm khối linh thạch để mua bảo vật này, quả nhiên không uổng phí!

Bảo lô này đã nhiều lần khiến hấn kinh ngạc—from việc ngành kháng loạn lưu không gian khi vượt qua vũ trụ, đến việc chịu đựng lực lượng của một tu sĩ Kết Đan mà lông tóc vẫn không hề tổn hại.

Hiệu suất này quả thực quá mức kinh người!

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Thanh càng thêm kiên định. Sau này, hấn nhất định phải thu thập đầy đủ những hỏa ấn bên trong Hắc Lô để phát huy hết uy năng của nó.

Nhưng bây giờ, hiển nhiên chiến đấu quan trọng hơn.

Sát ý trong mắt Lý Thanh lạnh lẽo đến cực điểm. Hấn nâng đôi tay lên, từng đạo ấn quyết phức tạp được kết xuất, ngay lập tức, trong lòng bàn tay hiện ra một xích hồng sắc đại ấn.

Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn!

Đây chính là một trong những tuyệt kỹ mạnh nhất mà hấn từng uẩn dưỡng từ thời còn ở Lăng Vân Tông.

Trận chiến với Quỷ Phàm lần trước đã khiến hấn tiêu hao mất một viên, nhưng lần này, hấn lập tức lấy ra viên thứ hai.

“Chưa xong đâu!”

Giọng nói lạnh lùng vang vọng, Lý Thanh vận chuyển tâm niệm, triệu hồi ra U Minh Lãnh Hỏa.

Ngọn lửa trắng xóa băng lãnh bùng lên dữ dội, điên cuồng tràn vào Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn.

Chỉ trong khoảnh khắc, đại ấn thần bí này đột nhiên thay đổi—trên bề mặt hiện lên hai sắc thái hoàn toàn đối lập: một nửa xích hồng rực lửa, một nửa trắng băng lạnh thấu xương.

“Đi!”

Lý Thanh không chần chừ nữa, trực tiếp đem viên Hỗn Hợp U Minh Lãnh Hỏa Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn ném thẳng về phía Huyết Liên, quyết tâm diệt trừ mối họa này ngay lập tức!

Oanh!

Một ấn lửa khổng lồ, rực rỡ hai màu đỏ trắng, bay vút qua không trung, mang theo nhiệt lượng kinh người khiến không

khí vận vẹo. Chỉ cần nhìn cũng có thể cảm nhận được uy lực khủng khiếp của nó!

Huyết Liên cắm rễ sâu trong lòng đất, đối với Lý Thanh mà nói, nó chẳng khác nào một cái bia sống.

Cuối cùng, ẩn lửa khổng lồ chuẩn xác giáng thẳng xuống Huyết Liên quý dị kia.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, sóng xung kích cuồng mãnh quét ngang đại địa, linh lực chấn động mạnh mẽ cuộn trào.

Bách tính Bảo Liên Thành, trong ngày này, e rằng khó mà được yên ổn, bởi mặt đất lại một lần nữa chấn động dữ dội.

Chỉ thấy một biển lửa khổng lồ bùng lên, nhiệt độ nóng bỏng lập tức bao trùm toàn bộ khu vực trung tâm của Bảo Liên Thành.

Sóng xung kích cuồng bạo cuốn phăng tất cả, nhấn chìm Huyết Liên trong ngọn lửa rừng rực.

“Có tác dụng rồi.” Lý Thanh lâm bảm, ánh mắt căng thẳng quan sát khu vực vụ nổ.

Hỏa diễm cháy rực một hồi lâu mới dần dần tiêu tán, làn khói bụi dày đặc cũng theo gió tản đi, để lộ ra thân hình Huyết Liên quý dị.

Từng cánh hoa rơi rụng, nụ hoa vốn hoàn chỉnh giờ đã tan tác, thậm chí sắc đỏ tươi của cánh hoa cũng đã bị cháy xém một vòng đen.

Dù phải miễn cưỡng chống đỡ cú đánh của Lý Thanh, Huyết Liên vẫn bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng nó chưa chết!

Thân sen của nó khê rung động, từ đáy thân, từng sợi rễ lan tràn ra, tìm đến xác những giáo đồ của Huyết Liên Giáo vừa bị Lý Thanh giết chết.

Không chỉ vậy, một phần rễ cây còn vươn về phía đám đông đang đứng xa xa quan sát trận chiến.

Muốn hút máu để khôi phục thương thế sao?!

Đối với nó, chỉ một mình Giáo Chủ Huyết Liên Giáo là không đủ. Nó cần nhiều sinh linh hơn để hồi phục và trưởng thành.

Một khi phát triển đến cực hạn, nó có thể trở thành một tồn tại ngang ngửa với Ma Liễu khổng lồ ở Hắc Phong Vực, che khuất cả bầu trời, bá chủ một phương.

Chương 1052

DTV EBOOK

Để đạt được trạng thái đó, nó nhất định phải thôn phệ vô số dị thú và Xích Tinh.

Lý Thanh nhìn ra ý đồ của Huyết Liên, lập tức trầm giọng quát lớn:

“Còn không mau rời đi! Muốn trở thành thức ăn cho Huyết Liên sao?!”

Tiếng quát vừa dứt, những người vây xem mới giật mình bừng tỉnh. Trước đó, thủ đoạn chiến đấu kinh thiên động địa của Lý Thanh quá mức kinh người, khiến bọn họ mê mẩn đứng xem mà quên mất nguy hiểm.

Ai nấy đều tin rằng Lý Thanh có thể tiêu diệt Huyết Liên, nên không nghĩ rằng mình có thể bị liên lụy.

Nhưng giờ đây, khi nghe tiếng quát của Lý Thanh, bọn họ mới hốt hoảng tháo chạy ra khỏi thành.

Bay lơ lửng trên không, Lý Thanh đảo mắt nhìn khắp toàn bộ Bảo Liên Thành, bàn tay nắm chặt.

Bảo Liên Thành là một trong những thành trì trọng yếu của Thu Sơn Vực, nhân số cư ngụ vô cùng đông đảo.

Nếu tất cả đều trở thành chất dinh dưỡng cho Huyết Liên, hậu quả thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Không chỉ hồi phục thương thế, Huyết Liên thậm chí có thể tiến hóa thành một trạng thái đáng sợ hơn, vượt ngoài tầm kiểm soát.

Với cảnh giới Kết Đan sơ kỳ vừa đột phá, Lý Thanh thật sự không chắc có thể đối phó được nó nếu để tình trạng đó xảy ra.

“Không được! Nhất định phải tiêu diệt nó ngay, nếu không hậu họa vô tận!”

Dựa vào kinh nghiệm chiến đấu dày dạn, Lý Thanh nhanh chóng nắm bắt được thế cục.

“Tới nước này, chỉ có thể thử xem uy lực của Thiên Lô Tử!”

Hắn lẩm bẩm, rồi lấy ra một viên châu màu tím sẫm, tròn trịa mà lạnh lẽo.

Thiên Lô Tử!

Thời còn ở Trúc Cơ kỳ, hắn đã từng dùng nó để uy hiếp không ít người, coi như lá bài tẩy của mình.

Nhưng từ khi bước vào Kết Đan kỳ, tác dụng của nó đã suy giảm đáng kể.

Tuy vậy, đối phó với Huyết Liên ngay lúc này, nó vẫn là lựa chọn thích hợp nhất.

Lực lôi đình của Thiên Lô Tử chính là chí dương chí cương, cực kỳ khắc chế loại quỷ vật tà ác này.

Ánh mắt Lý Thanh sắc bén, nhìn chằm chằm vào vết thương trên thân Huyết Liên – nơi vừa bị ấn lửa phá vỡ.

Ném Thiên Lô Tử vào đó! Từ bên trong phá hủy nó! Chỉ như vậy mới tận dụng được tối đa uy lực!

“Giết!”

Lý Thanh hét lớn, tay cầm Hỗn Nguyên Vô Song Chùy, xông thẳng đến gần Huyết Liên.

Phanh! Phanh! Phanh!

Ba búa liên tiếp giáng xuống, khí nổ rung trời!

Huyết Liên lập tức khép cánh hoa lại, nhưng lần này không còn dễ dàng như trước. Cả thân cây rung lên dữ dội, từng mảnh cánh hoa tiếp tục rơi rụng.

Nhờ đó, Lý Thanh tìm được cơ hội.

Hắn giơ tay, búng nhẹ đầu ngón tay!

Một viên châu tím đen lao vút qua không trung, tốc độ nhanh như chớp, chuẩn xác bay vào vết thương trên thân Huyết Liên.

Ầm!

Ngay sau đó, từng tia lôi đình bùng lên dữ dội từ bên trong thân thể nó!

Chấn động mạnh đến mức ngay cả Lý Thanh cũng cảm thấy ù tai, bởi âm thanh nổ vang kia quá mức đỉnh tai nhức óc.

Thiên Lôi Tử – một viên châu nhỏ bé nhưng ẩn chứa sức mạnh kinh người, ngưng tụ vô số thiên lôi trong hàng trăm năm.

Đây là một loại bí bảo mà chỉ có tu sĩ Thượng Cổ mới hiểu được cách luyện chế.

Nhưng đến thời nay, nó đã hoàn toàn thất truyền.

Ngay cả ở Đại Hoang Vực, cũng khó mà tìm thấy một viên.

Bởi lẽ những kẻ tu luyện đến cảnh giới độ kiếp đều không thể dùng thứ này, mà quá trình luyện chế lại vô cùng rườm rà, tốn kém, không đáng để đầu tư.

Trừ một số đại năng vì muốn bảo hộ hậu bối mà luyện chế một ít để phòng thân, còn lại gần như không ai dùng đến.

Bởi vậy, loại bảo vật này, kể từ khi Phù Bảo xuất hiện, đã dần dần biến mất khỏi lịch sử tu hành giới.

Ánh mắt Lý Thanh lại một lần nữa hướng về phía Huyết Liên. Chỉ thấy vô số tia lôi đình bùng phát dữ dội từ bên trong nó, trong nháy mắt phá nát lớp cánh hoa vừa mới khép lại. Cánh sen đỏ máu bị xé toạc, tán loạn giữa không trung.

Ngay lúc này!

Ánh mắt Lý Thanh ngưng tụ, thừa dịp Thiên Lôi Tử đang dần tiêu tán, hấn xoay người, siết chặt Hồn Nguyên Vô Song Chùy, vận chuyển toàn bộ chân nguyên trong cơ thể, một lần nữa giáng mạnh xuống.

Một chùy này, hấn dốc hết toàn lực!

Lực đạo trầm hùng như núi đổ!

Phanh!

Vô Song Chùy nện thẳng vào tâm hoa Huyết Liên, sức mạnh khủng khiếp nghiền nát toàn bộ mọi ràng buộc.

Huyết Liên chưa kịp trưởng thành, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi kết cục diệt vong.

Thân sen run rẩy lắc lư vài cái trong không trung, sau đó hoàn toàn mất đi sinh cơ, mềm nhũn gục xuống.

Tí tách!

Một viên hạt sen đỏ như máu từ tâm hoa vỡ nát lăn xuống, nổi bật giữa đồng tàn tích hoang tàn.

Lý Thanh lập tức phi thân tới, nhặt hạt sen lên, đặt vào lòng bàn tay.

“Huyết Liên cuối cùng đã thôn phệ Nhạc Thu Sinh, sau đó kết xuất ra viên hạt sen này...”

Hắn lẩm bẩm, giơ hạt sen lên cao, nhắm thẳng vào vầng huyết nguyệt băng lãnh treo trên bầu trời.

Chương 1053

DTV EBOOK

Bên trong hạt sen, mơ hồ truyền ra một tia sinh cơ yếu ớt.

Cảm nhận được điều này, Lý Thanh hơi nheo mắt lại.

“Không lẽ... còn có thể gieo trồng lại?”

Sinh cơ trong đó vô cùng dồi dào. Nếu có điều kiện thích hợp, hoàn toàn có khả năng khiến Huyết Liên một lần nữa khôi phục.

Ví dụ như vũng huyết trì dưới lòng đất kia...

Nhưng hiện tại, nhờ có hắc, vũng huyết trì đó đã bị phá hủy hoàn toàn. Huyết thủy tích tụ nhiều năm đã tràn vào lòng đất, không còn sót lại chút gì.

“Hừm, cứ thu lại trước đã. Thứ này quá mức tà tính, nếu không cần thiết thì tốt nhất đừng tùy tiện gieo trồng.”

Nói xong, Lý Thanh cất hạt sen vào trong túi trữ vật.

Trận chiến kết thúc, Lâm Cảnh hớn hờ chạy tới.

“Su phụ!”

“Ngoại trừ mạnh mẽ, ta không biết dùng từ gì để miêu tả người nữa! Rốt cuộc người làm thế nào vậy? Những thứ này ta có thể học được không?”

Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Cảnh tràn đầy vẻ sùng bái, đôi tai mèo trên đầu không ngừng run rẩy, đủ để thấy nàng kích động đến mức nào.

Nhìn nàng như vậy, Lý Thanh chỉ bất đắc dĩ bật cười. Hắc xoa nhẹ đầu nàng, mở miệng nói:

“Con đường này hiện giờ đã đoạn tuyệt. Người vẫn nên tiếp tục theo Miêu Tây tu luyện khí huyết Võ Đạo đi, sau này thành tựu cũng sẽ không kém.”

Lời này vừa thốt ra, vẻ mặt Lâm Cảnh lập tức xị xuống.

Những gì mà Lý Thanh vừa thể hiện, rõ ràng không phải là thứ mà khí huyết Võ Đạo có thể so sánh. Đó là sức mạnh rực rỡ, huyền ảo và cường đại, khiến nàng không khỏi hướng tới.

Nhưng sư phụ đã nói vậy, chứng tỏ nàng không thể đi theo con đường này được nữa. Nàng hiểu rõ điều đó nên cũng không hỏi thêm.

“Tốt thôi, sư phụ. Nhưng... đây có phải chính là Tiên Đạo thất lạc mà Huyết Liên Giáo từng nhắc tới không?”

“Nghe nói trước khi Thái Dương biến mất, thiên địa vẫn còn linh khí, thậm chí còn có tu tiên giới tồn tại.”

Là một trong những cao tăng của Võ Minh, nàng tự nhiên cũng biết một số truyền thuyết liên quan đến Huyết Liên Giáo.

Nhưng dù sao cũng chỉ là lời đồn, rất ít người tin tưởng những điều này là thật.

Vậy mà hôm nay, chính mắt nàng đã chứng kiến nó tồn tại trên người sư phụ mình!

“Ừ, nhưng bây giờ linh khí đã cạn kiệt, thiên địa bước vào thời đại mạt pháp, đại đạo đoạn tuyệt không thể thông nữa.”

Lý Thanh nhìn lên bầu trời, ánh mắt xa xăm hướng về phía vầng huyết nguyệt treo lơ lửng, như thể nó đã chứng kiến bao thăng trầm của thời đại.

“Vậy... linh khí vì sao lại biến mất? Sư phụ, người có biết nguyên nhân không?”

Lâm Cảnh chớp đôi mắt to tròn, chăm chú nhìn hần.

Lý Thanh lắc đầu: “Không biết. Chuyện này, ta cũng đang tìm kiếm.”

Nghe vậy, Lâm Cảnh gật gù, bưng tỉnh đại ngộ: “A! Hóa ra sư phụ biến mất lâu như vậy là để tìm hiểu việc này à?”

Lý Thanh không nói gì thêm, mà chỉ quay đầu nhìn về phía những võ giả Võ Minh đang tiến lại gần, trên mặt mang theo vẻ cung kính và cẩn trọng.

Một người trong đó mở miệng hỏi:

“Lâm Hộ Pháp, vị tiền bối này là người hộ đạo của Võ Minh chúng ta sao?”

Lâm Cảnh xoay người, khẽ cười, cố ý khoe khoang mà nói:

“Không sai, vị này chính là sư phụ của ta, cũng là người đã chỉ dẫn ta bước vào con đường Võ Đạo!”

“Hắn chính là người hộ đạo của Võ Minh!”

Sau khi nghe xác nhận, tất cả võ giả Võ Minh lập tức kích động, đồng loạt quỳ xuống, giọng nói tràn đầy kính trọng:

“Bái kiến Lý Tiền Bối!”

Lý Thanh khẽ phát tay, một luồng chân nguyên nhu hòa bùng lên, nâng tất cả bọn họ đứng dậy.

“Nam nhân quỳ xuống là mất tôn nghiêm. Võ giả nên có khí tiết, không lạy trời, không quỳ đất. Ta không xứng đáng để các ngươi quỳ bái.”

“Tùy tiện quỳ lạy người khác, chẳng lẽ Miêu Tây vẫn dạy các ngươi như vậy sao?”

Những võ giả còn lại vội vàng lắc đầu, vội vã giải thích:

“Dĩ nhiên không phải! Miêu Minh Chủ hấn...”

Nhìn phản ứng này, có thể thấy bọn họ vô cùng kính trọng Miêu Tây.

Lý Thanh chỉ khẽ lắc đầu, đang định nói tiếp thì—

“Sư phụ! Ngươi lại muốn rời đi sao?”

Lâm Cảnh gấp gấp hỏi, mắt mở to đầy mong đợi.

“Lần này ngươi có thể mang ta theo không? Đồ nhi muốn đồng hành cùng ngươi!”

Nghe vậy, Lý Thanh bật cười sang sảng:

“Yên tâm đi, lần này ta chưa đi vội.”

“Ta còn muốn xem thử Miêu Tây và sư huynh Tích Sơn của ngươi rốt cuộc đã khai mở Võ Đạo Tân Lộ như thế nào.”

Vừa nói, hắn vừa đưa tay vuốt nhẹ đôi tai mèo trên đầu nàng, trong mắt đầy yêu chiều.

Chương 1054

DTV EBOOK

Hắc Phong Vực, Cự Nham Thành.

Những võ giả trẻ tuổi vừa gia nhập Võ Minh không lâu đều vô cùng kinh ngạc. Bởi vì, bọn họ chưa từng thấy vị Minh chủ Miêu đại nhân, người lúc nào cũng uy nghiêm, lại lộ ra một loại biểu cảm gần như không thể xuất hiện trên gương mặt ấy.

Đó là sự kích động, căng thẳng, mong đợi—những cảm xúc hỗn loạn hòa trộn vào nhau, tạo nên một thần sắc phức tạp hiếm thấy.

Giờ khắc này, Miêu Tây và Diêm Tích Sơn, hai vị cao tăng có địa vị hết sức quan trọng trong Võ Minh, lại trông giống như những văn bối bình thường.

“Tích Sơn hộ pháp, Miêu minh chủ.” Một võ giả Võ Minh thử mở miệng, muốn làm rõ ràng tình huống trước mắt.

Nhưng Miêu Tây và Diêm Tích Sơn đều không đáp lại, chỉ nhìn nhau với vẻ mặt khản trương.

“Tích Sơn, thật sự là người đó sao?” Giọng nói của Miêu Tây hơi run rẩy.

Diêm Tích Sơn, người có làn da đầy lân phiến xanh thẫm, liên tục gật đầu. Thanh âm của hắn cũng khẽ run:

“Vừa rồi ta đã hỏi qua các huynh đệ trở về từ Bảo Liên Thành, người đó xác thực tự xưng là Hộ Đạo Nhân của Võ Minh.”

“Hơn nữa, Lâm sư muội cũng đã xác nhận, hắn chính là sư phụ!”

Lúc này, trong sân nhỏ, Lý Thanh vừa hoàn thành trị liệu cho đồ đệ của mình lần cuối cùng.

Hiện tại, căn cơ của Lâm Cảnh vốn đã tổn hao, cuối cùng cũng được khôi phục, thực lực đạt đến cấp độ Khí Huyết Cửu Chuyển.

Sau khi làm xong tất cả, Lý Thanh chậm rãi điều tức, rồi mới đứng dậy.

Bịch!

Ý thức có chút mơ hồ, Lâm Cảnh bắt giác bắt lấy góc áo Lý Thanh.

“Sư phụ, đừng đi... Tiểu Cảnh không nỡ rời xa người.”

Lý Thanh dịu dàng vuốt ve đôi tai mèo trên đầu ái đồ, ôn nhu nói:

“Yên tâm, ta không đi. Chỉ là ta muốn gặp sư huynh Tích Sơn và những người khác.”

Nghe vậy, Lâm Cảnh mới yên tâm buông tay, rơi vào giấc ngủ sâu.

Bên ngoài sân, Miêu Tây và Diêm Tích Sơn đã đứng chờ từ lâu. Lý Thanh sớm cảm nhận được bọn họ bằng thần thức, nhưng vì đang giúp Lâm Cảnh chữa thương, hắn không vội ra ngoài.

C-K-Í-T...T...T!

Cánh cửa nặng nề từ từ mở ra.

Nhìn thấy khuôn mặt vô cùng quen thuộc ấy, Miêu Tây và Diêm Tích Sơn lập tức lộ ra thần sắc vui mừng không gì sánh được.

“Đệ tử bất tài, Diêm Tích Sơn, bái kiến sư tôn!”

“Chất nhi Miêu Tây, bái kiến Lý bá!”

Cả hai người vừa nói vừa chuẩn bị quỳ xuống, nhưng còn chưa kịp hành động, bả vai mỗi người đã bị một bàn tay mạnh mẽ đỡ lấy.

“Tốt, đã lớn như vậy rồi, còn quỳ lạy cái gì?” Lý Thanh nhìn hai người bằng ánh mắt của bậc trưởng bối, trong mắt tràn đầy sự hài lòng.

Hắn có thể cảm nhận được khí tức mà bọn họ tỏa ra đã vượt xa Khí Huyết Cửu Chuyển, chứng tỏ bọn họ thực sự đã bước lên một con đường mới trong võ đạo.

“Lý bá, thật sự là ngươi? Chúng ta đã xa cách nhiều năm...”
Miêu Tây thôn thức. Khuôn mặt hắn mang theo dấu vết tang thương của thời gian, những sợi tóc bạc đã điểm xen trong mái tóc đen.

Những năm qua, hắn hao tâm tổn lực vì chuyện của Võ Minh, còn phải luôn cân nhắc mối quan hệ với Huyết Liên Giáo. Hơn nữa, hắn dành không ít tâm sức để khai phá con đường Khí Huyết Võ Đạo.

Dù tu vi ngày một cao, tuổi thọ cũng dồi dào hơn, nhưng dưới áp lực công việc triền miên, thời gian vẫn để lại dấu vết trên mái đầu hắn.

Nay, hắn đã gần tuổi lục tuần.

“Sư phụ, bao năm nay ngươi đã đi đâu? Chúng ta vẫn luôn tìm kiếm ngươi, chưa bao giờ từ bỏ.” Giọng Diêm Tích Sơn mang theo xúc động mạnh mẽ, hốc mắt hắn cũng hơi đỏ lên.

Hai người nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Lý Thanh, nội tâm bỗng dâng lên một loại cảm giác kỳ lạ—phảng phất như những năm tháng qua chỉ là một giấc mộng.

Nếu không, tại sao khuôn mặt Lý Thanh lại không hề thay đổi?

Vẫn như trong ký ức của bọn họ, trẻ trung, bất biến theo năm tháng.

Thời gian tựa như ngừng lại trên thân thể hắn.

Chuyện này quả thực khó tin!

Nhất là Miêu Tây, hắn đã gặp Lý Thanh từ rất sớm. Khi phụ thân hắn còn là trưởng lão của Thanh Bang, hắn chỉ mới hơn mười tuổi, đã từng diện kiến vị Lý bá này.

Mấy chục năm trôi qua, hắn đã bước vào tuổi lục tuần, còn vị Lý bá ấy, vẫn giữ nguyên bộ dáng như trước kia.

“Những năm qua ta đi qua nhiều nơi, trải qua không ít chuyện, các ngươi không cần bận tâm.” Lý Thanh lắc đầu, rồi cười nhẹ: “Chất nhi, đã bao năm rồi, ngươi cũng già đi không ít.”

Phía sau, những võ giả trẻ tuổi đều cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Họ vừa nghe thấy cái gì?

Vị minh chủ có danh vọng ngút trời của bọn họ, lại gọi người này là bá phụ?!

Còn người thanh niên kia, dung mạo chẳng khác gì họ, lại có thể thản nhiên nhận lời, còn gọi minh chủ của bọn họ là chất nhi?!

Chưa kể, Tích Sơn hộ pháp—cường giả mạnh nhất trong Khí Huyết Võ Đạo, người có tạo nghệ vượt xa thường nhân, lại chỉ là đệ tử của hắn?!

Chương 1055

DTV EBOOK

Thân phận và lai lịch của người này, đã vượt xa khỏi giới hạn tưởng tượng của bọn họ...

Võ Minh Hộ Đạo Nhân!

Giờ khắc này, mấy chữ ấy trong tâm trí bọn họ trở nên vô cùng rõ ràng.

Trước đây, nó chỉ là một truyền thuyết xa xôi, một cổ sự không ai biết thật giả ra sao. Nhưng lúc này đây, truyền thuyết và cổ sự ấy đã trở thành hiện thực!

Nhìn phản ứng của đám võ giả trẻ tuổi phía sau, Diêm Tích Sơn cũng không để tâm, hần run giọng nói:

“Sư phụ! Là ta không bảo vệ tốt Tiểu Man sư đệ và Tiểu Phong sư đệ. Xin sư phụ trách phạt!”

Vừa dứt lời, Diêm Tích Sơn đã chuẩn bị quỳ xuống, ánh mắt tràn đầy thống khổ và tự trách.

Năm đó, Lý Thanh thu nhận bốn đệ tử, trong đó hần là người lớn tuổi nhất, nên tự nhiên cũng gánh vác trách nhiệm của một vị đại sư huynh.

Về sau, dưới áp lực của Huyết Liên Giáo, Võ Minh buộc phải triệu tập nhiều cao thủ Khí Huyết Võ Giả hơn để tiến hành săn giết dị thú.

Thế nhưng, việc săn giết nhiều lần, chung quy không tránh khỏi biến cố.

Chính trong một lần như thế, Võ Minh lần đầu tiên phát hiện ra sự tồn tại của Ma Liễu trên vùng hoang nguyên phía Nam.

Lý Thanh khẽ dùng lực, giữ chặt bả vai đại đệ tử của mình, trầm giọng nói:

“Việc này không trách người! Là ta chưa làm tròn trách nhiệm của một sư phụ.”

Hắn nhìn Diêm Tích Sơn đầy nghiêm nghị, rồi tiếp tục:

“Tiểu Sơn, những năm qua ngươi đã chịu nhiều vất vả. Trên đường đi, ta đã nghe Tiểu Cảnh kể lại chuyện của ngươi. Ngươi là một đại sư huynh xứng đáng.”

“Ngươi đã tận lực, không phụ kỳ vọng của vị sư.”

Từ trước đến nay, Diêm Tích Sơn luôn cứng cỏi và kiên nghị. Nhưng khi nghe những lời tán thành từ sư phụ, cả người hắn run lên, xúc động không thể kiềm chế.

“Sư phụ...”

Một nam nhân bảy thước, bước ra con đường Võ Đạo mới, rèn luyện khí huyết đến mức có thể quay về trạng thái tiên thiên cường đại, lúc này lại giống như một đứa trẻ quay về thời thơ ấu.

Ở bên cạnh, nội tâm Miêu Tây cũng vô cùng phức tạp, nhưng vẻ ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh. Từ khi còn nhỏ, hắn đã hiểu rõ một điều: vị Lý bá phụ này tuyệt đối không phải người thường.

Hắn trầm ngâm một chút, rồi cất tiếng hỏi:

“Lý bá phụ, vậy... Huyết Liên Giáo thì sao?”

Lý Thanh thản nhiên gạt đầu:

“Ừm, từ nay về sau, Huyết Liên Giáo không còn tồn tại nữa.”

“Thân phận mới của ta là một Võ Minh Hộ Đạo Nhân. Những gì ta có thể làm, cũng chỉ là một chút chuyện nhỏ không đáng nhắc tới mà thôi.”

“Tận lực giúp các ngươi san phẳng một ít trở ngại trên con đường tiến lên.”

“Từ giờ trở đi, Thu Sơn Vực cũng có thể được đưa vào bản đồ truyền bá của Khí Huyết Võ Đạo.”

Nghe đến đây, Miêu Tây như thể vừa trút xuống một tảng đá lớn trong lòng. Cả người hắn bỗng chốc trở nên nhẹ nhõm hơn, ngay cả gương mặt cũng như trẻ lại vài tuổi.

Từ khi tiếp xúc với Thu Sơn Vực, Huyết Liên Giáo đã trở thành đại địch số một của Võ Minh.

Không những liên tục chèn ép Võ Minh, mà hằng năm bọn chúng còn ép buộc Minh chủ phải dâng lên một lượng lớn tài nguyên. Vì thế, không biết bao nhiêu huynh đệ đồng minh đã vô duyên vô cớ bỏ mạng.

Lúc này, nhìn về phía Lý Thanh, ánh mắt Miêu Tây tràn đầy sự tôn kính và kính sợ.

Vị Lý bá phụ này của hãn, trên thế gian dường như không có chuyện gì là không thể giải quyết.

Lý Thanh mỉm cười:

“Lần này ta trở về, chính là muốn xem thử con đường Võ Đạo Tân Lộ mà các người đã bước ra, rốt cuộc có bộ dáng ra sao.”

Lời này vừa thốt ra, Miêu Tây và Diêm Tích Sơn đều trở nên vô cùng kích động.

Giống như một vãn bối đạt được thành tựu trong một lĩnh vực nào đó, cuối cùng cũng có cơ hội khoe khoang với trưởng bối của mình.

Ngay lập tức, hai người bắt đầu biểu diễn lại Võ Đạo Tân Lộ mà bọn họ đã sáng tạo ra.

Tiên Thiên!

Sau khi thành công đạt đến Khí Huyết Cứu Chuyển, khí huyết trong cơ thể võ giả sẽ đạt tới trạng thái thịnh vượng chưa từng có, chạm tới đỉnh cao trước nay chưa từng thấy trong đời.

Nhưng dù cho khí huyết cường thịnh đến đâu, Miêu Tây và Diêm Tích Sơn vẫn không thể nào tìm ra con đường tiếp theo để tiến bước.

Mãi cho đến một lần ngộ đạo, Diêm Tích Sơn tận mắt chứng kiến cảnh Ma Liễu trên hoang nguyên nuốt chửng dị thú.

Chỉ với một nhánh liễu, Ma Liễu đã hút sạch huyết nhục và Xích Tinh, để lại một cái xác khô trơ trọi.

Dựa vào cảnh tượng ấy, Diêm Tích Sơn lĩnh ngộ ra một phương pháp quay ngược khí huyết về bản nguyên, từ đó khiến thân thể tiến vào một trạng thái không thể phỏng đoán.

Phản phác quy chân, nhập Tiên Thiên!

Đây chính là cảnh giới kế tiếp sau Khí Huyết Võ Đạo, Tiên Thiên Cảnh!

Lý Thanh nhìn chăm chăm vào Miêu Tây và Diêm Tích Sơn đang biểu diễn cảnh giới Tiên Thiên, khẽ lẩm bẩm:

“Tiên Thiên Cảnh...”

Chương 1056

DTV EBOOK

Rất nhanh, hắn có thể cảm nhận được trong đan điền khí hải của hai người này xuất hiện một loại khí vô cùng đặc biệt.

Loại khí này hoàn toàn khác với pháp lực được sinh ra từ linh khí thiên địa của tu tiên giả.

Nó là một dạng năng lượng đặc biệt, giống như sự dung hợp giữa võ đạo nội lực và khí huyết, tạo thành một biến chủng kỳ lạ.

Lý Thanh nhíu mày, trầm giọng hỏi:

“Loại khí trong đan điền khí hải của các người, có tác dụng gì?”

Diêm Tích Sơn tròn tròn mắt, kinh ngạc nói:

“Sư phụ! Người có thể cảm nhận được loại khí này?”

Hắn vội vàng giải thích:

“Loại khí này chỉ xuất hiện sau khi chúng ta bước vào Tiên Thiên Cảnh. Nó có thể được chúng ta sử dụng để gia tăng uy lực võ học, khiến cho chiêu thức trở nên cường đại hơn rất nhiều.”

“Ban đầu, ta và Miêu minh chủ dự định tiếp tục nghiên cứu loại khí này. Đợi đến khi nó trở nên nồng đậm hơn, chúng ta sẽ đi tìm Giáo Chủ Huyết Liên Giáo quyết chiến một trận.”

“Nào ngờ....”

Diêm Tích Sơn nói đến đây thì khựng lại.

Lý Thanh khẽ cười, mở miệng nói:

Lý Thanh cười lớn, ánh mắt sáng quắc, tràn đầy chiến ý:

“Không có gì phải lo lắng! Hãy dốc toàn lực ra tay, để ta xem thử loại khí này lợi hại đến đâu!”

Diêm Tích Sơn và Miêu Tây liếc nhìn nhau, trong lòng có chút do dự. Một lát sau, Miêu Tây mới dè dặt nói:

“Như vậy... không ổn lắm đâu? Nếu chẳng may làm sư phụ bị thương thì...”

Lý Thanh nghe vậy, lập tức bật cười ha hả:

“Ha ha ha ha! Hai tiểu tử thú vị, các người còn quá ngây thơ! Muốn làm ta bị thương? Còn kém xa lắm!”

Được lời này, hai người mới yên tâm, nhìn nhau gật đầu rồi đứng lên.

“Sư phụ, đắc tội!”

“Lý bá phụ, xin lượng thứ!”

Oanh!

Từ trong đan điền khí hải, một luồng khí sắc bén bùng phát, theo kinh mạch cuộn trào, trực tiếp lao thẳng về phía Lý Thanh.

“Hay lắm!”

Lý Thanh trầm giọng hô, không vận dụng Tiên Đạo tu vi, mà chỉ dùng thể thuật để ứng phó.

Hắn vung tay, phân biệt đánh ra một chương về phía cả hai, chỉ dùng chưa đến năm thành thực lực.

Phanh! Phanh!

Hai chương của hắn đón lấy toàn bộ khí thể mãnh liệt của Diêm Tích Sơn và Miêu Tây.

Ngay khoảnh khắc tiếp xúc, ánh mắt Lý Thanh khẽ nheo lại—cảm giác đau nhói lan truyền từ cánh tay!

Loại khí này quả thật có lực sát thương không tầm thường!

Phải biết rằng, từ khi hắn tu luyện đến giai đoạn thứ hai của Phạm Vương Chân Thể, nhục thân đã gần đạt đến cấp độ Yêu thú tam giai, cách một bước nữa là chân chính trở thành Tam Giai Thể Tu.

Vậy mà hôm nay, hắn lại có thể cảm nhận được đau đớn từ đòn đánh của hai người!

Điều đó chứng tỏ, loại khí mà bọn họ tu luyện quả thực phi phàm!

Lý Thanh thu tay về, gật đầu tán thưởng:

“Rất tốt! Loại khí này hoàn toàn bất phàm!”

Nghe được sự công nhận của sư phụ, cả hai không khỏi hưng phấn, ánh mắt sáng rực.

Diêm Tích Sơn chợt nhớ ra điều gì, lập tức nói:

“Sư phụ! Loại khí đặc thù này, bọn ta vẫn chưa đặt tên. Xin sư phụ ban danh cho nó!”

Miêu Tây cũng gật đầu hưởng ứng:

“Không sai! Lý bá phụ kiến thức rộng rãi, xin hãy đặt tên cho nó!”

Lấy tên?

Lý Thanh có chút cứng đờ. Thành thật mà nói, hẳn không giỏi khoản này cho lắm.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt hắn sáng lên, khóe môi nhếch lên một nụ cười nhẹ:

“Nếu như chỉ có võ giả bước vào Tiên Thiên Cảnh mới có thể sinh ra loại khí này... vậy không bằng gọi nó là—Tiên Thiên Chân Khí!”

“Tiên Thiên Chân Khí?!”

Nghe thấy danh tự này, ánh mắt Diêm Tích Sơn và Miêu Tây lập tức sáng rực. Hai người nhìn nhau, vẻ mặt đầy phấn khích.

“Không sai! Liền gọi là Tiên Thiên Chân Khí!”

Từ hôm nay, Võ Minh Sư Đại Minh Chủ Miêu Tây, cùng với đệ nhất hộ pháp Diêm Tích Sơn, sau khi khai sáng Khí Huyết Võ Đạo, lại tiếp tục mở ra một con đường mới——Tiên Thiên Cảnh!

Từ nay về sau, Khí Huyết Võ Đạo đã có hai cảnh giới:

Cảnh giới thứ nhất: Khí Huyết Cửu Chuyển.

Cảnh giới thứ hai: Tiên Thiên Cảnh!

Chỉ khi đạt đến Tiên Thiên Cảnh, tu luyện thành Tiên Thiên Chân Khí, võ giả mới có thể đứng vào hàng ngũ cường giả chân chính trên con đường này!

Nhìn hai hậu bối đầy nhiệt huyết, trong mắt Lý Thanh tràn đầy niềm vui mừng và mong đợi.

Hắn đã tận mắt chứng kiến một hệ thống lực lượng mới ra đời, cũng đích thân chứng kiến toàn bộ quá trình khai sáng của nó.

Nhưng con đường này liệu có đúng hay không?

Liệu sau này có thể đi xa hơn nữa?

Tất cả... chỉ có thời gian mới có thể trả lời.

Sau khi hoàn toàn tìm hiểu thấu đáo về cảnh giới Võ Đạo Tiên Thiên từ khí huyết, Lý Thanh liền tĩnh tâm nghiên cứu trong thành một khoảng thời gian. Cuối cùng, hắn cũng nắm vững bí quyết dùng khí huyết để trả lại cho bản thân.

“Dùng chính khí huyết của mình làm dinh dưỡng để rèn luyện nhục thân... Ý tưởng này thật sự có chút kỳ diệu.”

Chương 1057

DTV EBOOK

Thông thường, võ giả luyện thể là để khí huyết trong cơ thể càng thêm dồi dào, từ đó phát huy thực lực mạnh hơn. Nhưng cách làm này lại chủ động hao tổn khí huyết để bù đắp và cải tạo thân thể, đúng là một phương pháp đặc biệt.

Lý Thanh thử nghiệm một phen. Hắn vận chuyển khí huyết dồi dào như sóng lớn trào dâng, rút đi một tia nhỏ bé không đáng kể. Ngay lập tức, nhục thân liền có cảm giác được tẩy luyện thông suốt một lần.

Ngoài ra, trong đan điền cũng mơ hồ sinh ra một tia khí tức đặc thù.

Hiện giờ, đan điền của hắn vô cùng náo nhiệt. Ở trung tâm là một viên Kim Đan tròn trịa, bóng loáng. Xung quanh nó, hai khối Toái Nguyên hỏa xích hồng lơ lửng lên xuống, ẩn chứa uy lực kinh người.

Ngoài ra, còn có một thanh Hỗn Nguyên kiếm thu nhỏ xoay quanh Kim Đan, không ngừng hấp thu chân nguyên của hắn để uẩn dưỡng.

Dưới đáy đan điền, một đốm U Minh lãnh hỏa đang âm ỉ thiêu đốt.

Sau khi thử nghiệm phương pháp dùng khí huyết trả lại nhục thân, trong đan điền lại xuất hiện một cỗ khí tức nhàn nhạt mới sinh ra.

Phải nói rằng, đan điền của Lý Thanh lúc này đã giống như một thế giới nhỏ tự thành, vô cùng phong phú.

Sau khi xác nhận rằng tiên thiên chân khí mới sinh ra này không có ảnh hưởng tiêu cực nào, Lý Thanh lập tức yên tâm tiếp tục tu luyện.

Tuy nhiên, vì khí huyết của hắn quá hùng hậu, nhục thân tiếp cận cấp độ Yêu Thú cấp ba, nên nội tình thực sự thâm hậu đến

đáng sợ.

Nếu hắn hoàn toàn bước vào Tiên Thiên cảnh, lượng tiên thiên chân khí ngưng tụ trong đan điền e rằng sẽ giống như một biển cả mênh mông vô tận!

Ngay khi Lý Thanh tiếp tục thử nghiệm, bên ngoài truyền đến một giọng nói lạnh lạnh, đầy hoạt bát:

“Sư phụ! Thứ người muốn, ta mang đến rồi đây!”

Sau khi khỏi hấn thương thế, Lâm Cảnh trở nên nhanh nhẹn vô cùng. Nàng nhẹ nhàng nhảy lên tường viện nơi Lý Thanh đang ở, đôi tai mèo trên đầu còn nghịch ngợm lay động vài cái.

Nghe vậy, Lý Thanh chậm rãi mở mắt, nhẹ giọng nói:

“Nhanh vậy sao? Ta còn tưởng Hắc Phong Vực có rất nhiều Tam giai dị thú cơ đấy.”

Lâm Cảnh từ trên tường viện nhảy xuống, động tác nhẹ tựa như lá rụng. Khi chạm đất, thậm chí không phát ra một tiếng động nào.

“Hi hi, sư phụ! Đây chính là Tam giai dị thú đấy! Nếu nhiều như vậy thì Võ Minh chúng ta còn sống nổi sao?”

“Hơn nữa, từ khi hoàng nguyên phía Nam mọc lên một gốc Ma Liễu, không ít Tam giai dị thú đã bị nó nuốt chửng rồi!”

Vừa nói, nàng vừa đưa tập tình báo trong tay cho Lý Thanh.

Không sai, đây chính là phần tình báo mà Lý Thanh đã yêu cầu Võ Minh cung cấp—tin tức về những địa điểm mà Tam giai dị thú thường xuyên xuất hiện.

Hắn vẫn chưa quên mục đích căn bản của chuyến đi đến Cực Dạ Thế Giới lần này—hoàn thành giao dịch với Vương Thiên.

Hiện tại, hắn đã thành công Kết Đan, đủ khả năng săn giết dị thú Tam giai.

【Võ Minh Lịch năm 32】

Một nhóm huynh đệ xuất phát đi săn dị thú. Khi đến khu vực phía Tây Hắc Phong Vực, bọn họ gặp phải một con Độc Nhãn Cự Lộc hung tàn vô cùng. Cuối cùng, chỉ có hai người sống

sốt chạy thoát. Theo đánh giá, hươu này thuộc về cấp độ Tam giai đệ thú, không thể đối kháng!

Phần cuối tình báo còn kèm theo một tấm địa đồ, trên đó có ký hiệu màu đỏ, đánh dấu khu vực cực kỳ nguy hiểm, không được tùy tiện đến gần.

Cộng lại trước sau, trong những năm gần đây, Võ Minh đã thu thập được bốn vị trí từng xuất hiện Tam giai đệ thú cường đại. Điều này thực sự đáng kinh ngạc.

“Độc Nhãn Cự Lộc, Âm Mãng, Trăm Chân, còn có một con... Lắm Miệng Nhuyễn Trùng?”

Lý Thanh lẩm bẩm một tiếng, ánh mắt lóe lên tia hứng thú.

Độc Nhãn Cự Lộc khiến hắn cảm thấy bất ngờ nhất. Không cần nhiều lời, đây hẳn là con đệ thú đã từng truy sát hắn và Thùng Cơm đến mức chật vật không chịu nổi! Hắn vẫn còn ấn tượng rất sâu sắc.

Sau nhiều năm như vậy, Độc Nhãn Cự Lộc đã trở thành Tam giai đệ thú, tốc độ phát triển này nằm trong dự liệu của hắn.

Còn những con đệ thú Tam giai khác, hắn không có nhiều ấn tượng, nhưng con “Lắm Miệng Nhuyễn Trùng” kia lại khiến hắn cực kỳ tò mò.

Sau khi thu lại phần tình báo, hắn mới nhận ra Lâm Cảnh đang nhìn mình bằng ánh mắt đầy mong chờ.

Vẻ mặt này ám chỉ điều gì, hắn nào có thể không biết?

Đối với điều này, Lý Thanh chỉ có thể bất đắc dĩ nói:

“Săn giết Tam giai đệ thú đối với vi sư mà nói cũng là một chuyện cực kỳ nguy hiểm!”

Lời này vừa thốt ra, Lâm Cảnh lập tức bày ra vẻ mặt ủy khuất, nàng chu môi, lẩm bẩm nói:

“Sư phụ, người dẫn ta theo đi mà! Nhiều năm như vậy mới gặp lại, vạn nhất lần này người lại đi thật lâu thì sao?”

“Tiểu Cảnh không cầu sư phụ dẫn ta du ngoạn thiên hạ, ta chỉ muốn ở cạnh sư phụ thêm một chút trước khi người rời đi!”

Chương 1058

DTV EBOOK

Nàng đương nhiên hiểu rõ, lần này sư phụ trở về cũng không thể ở lại lâu dài. Nhưng trước khi rời đi, nàng vẫn hy vọng có thể ở bên cạnh hắn lâu thêm một chút.

Loại cảm giác không từ mà biết, vừa đi liền mất hút nhiều năm như trước, nàng không muốn phải trải qua thêm một lần nào nữa.

“Được rồi, nhưng trên đường đi ngươi phải nghe lời ta, không được hành động tùy tiện!”

Ngày hôm sau, bên ngoài Cự Nham Thành, một con Ban Lan Cự Hồ uy mãnh hùng tráng đang lao đi như chớp.

Giờ phút này, hình thể của Thùng Cơm đã cao gần bằng tường thành, thực sự vô cùng kinh người!

“Ngao rống!”

Một tiếng gầm vang dội chấn động không trung, chỉ trong nháy mắt, Thùng Cơm đã vọt ra một khoảng cách xa, để lại Cự Nham Thành phía sau, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

“Oa ha ha ha ha! Sư phụ, ta đã từng gặp con dị thú này! Khi đó, ở ngoài Bảo Liên Thành, nó dọa ta cùng các huynh đệ chạy tán loạn. Không ngờ nó lại là dị thú mà sư phụ thu phục!”

Lâm Cảnh hai mắt sáng rực, nàng vươn bàn tay mềm mại phủ đầy lông xù, liên tục vuốt ve bộ lông dày của Thùng Cơm.

Thậm chí, để xác nhận xem đây có phải con dị thú từng khiến nàng sợ hãi đến run chân hay không, nàng còn leo lên trán Thùng Cơm, nhìn thẳng vào mắt nó.

“Ngao!”

Thùng Cơm khó chịu lắc mạnh đầu, suýt chút nữa đã hát văng nàng xuống.

Cũng may Lâm Cảnh phản ứng cực nhanh, chỉ hai ba lần lộn người trên không liền nhẹ nhàng đáp xuống lưng hổ, trên mặt tràn đầy hưng phấn.

“Oa ha ha ha! Thật sự quá lợi hại rồi!”

Giờ phút này, trong mắt Lâm Cảnh, việc sư phụ có thể thu phục một con dị thú cường đại như thế còn lợi hại hơn cả khi hắn đánh bại đóa Huyết Liên ở Bảo Liên Thành.

Nhìn đũa đồ đệ rạng rỡ của mình, Lý Thanh chỉ khẽ cười, lắc đầu nói:

“Thùng Cơm là một dị thú có linh trí, không phải loại bình thường đâu.”

Lời này vừa dứt, Lâm Cảnh càng lộ ra vẻ kinh ngạc, nàng mở to mắt, không dám tin nói:

“Sư phụ, thật sao? Vậy chẳng phải ta có thể nói chuyện với nó?”

Với một người quá quen thuộc với dị thú như Lâm Cảnh, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng.

Không chờ Lý Thanh trả lời, nàng đã nhanh chóng chạy đến bên tai lớn của Thùng Cơm, hào hứng giới thiệu:

“Chào người nha, Thùng Cơm! Ta là Lâm Cảnh, tên của ta có nghĩa là cảnh sắc tươi đẹp trong rừng! Rất hân hạnh được làm quen với người!”

Nhưng đáp lại nàng chỉ có một tiếng gầm bất đắc dĩ:

“Rống!”

Thế nhưng, đối với Lâm Cảnh, được dị thú đáp lại đã là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Giờ khắc này, thế giới quan của nàng dường như hoàn toàn bị đảo lộn—thì ra trên đời thật sự tồn tại dị thú có thể giao tiếp! Không còn là những sinh vật hung hãn chỉ biết giết chóc theo bản năng.

“Ngao ngao! Sư phụ, người nghe thấy không? Nó nói chuyện với ta đây! Thật là kỳ diệu!”

Giờ phút này, Lâm Cảnh như mở ra một cánh cửa mới của thế giới, nàng thậm chí còn dùng đôi tai mèo lông xù của mình cọ cọ vào đầu Thùng Com, biểu thị sự thân thiết.

Trên suốt hành trình, tâm trí của nàng hoàn toàn bị Thùng Com thu hút, vui chơi đến mức quên cả trời đất.

Cứ thế, hai người một hồ phi tốc tiến về phía Tây Hắc Phong Vực—nơi mà Độc Nhãn Cự Lộc từng xuất hiện.

Trong khi đó, Lý Thanh lặng lẽ ngồi xếp bằng trên lưng Thùng Com, thân hình vững vàng không chút lay động.

Hắn vẫn đang tĩnh tâm tu luyện, tiếp tục thử nghiệm phương pháp dùng khí huyết để trả lại nhục thân.

Trong quá trình này, chân khí trong đan điền hắn ngày càng trở nên dồi dào, từng chút một ngưng tụ thành một vùng biển mênh mông vô tận.

Cùng lúc đó, tại khu vực phía Tây Hắc Phong Vực, một con Độc Nhãn Cự Lộc thân hình khổng lồ, khí thế hung lệ ngẩng đầu nhìn về hướng Đông.

“Gào thét!”

Ở khu vực phía Tây Hắc Phong Vực, trong một khe núi phủ đầy bụi cây nấm kỳ dị, âm thanh vang động không ngừng truyền ra.

Một con Độc Nhãn Cự Lộc, khí tức ngang tàng bá đạo, đang nhai ngấu nghiến từng cây nấm.

“Áp ứng, áp ứng!”

Lúc thì nó lắc mạnh thân thể, lúc lại hừ phì phì qua chiếc mũi khổng lồ, khiến đám cây nấm xung quanh rung lắc dữ dội, từng đợt bào tử bay tán loạn trong không khí.

Trong phạm vi trăm dặm quanh khu rừng nấm quỷ dị này, không còn bóng dáng bất kỳ dị thú nào khác.

Hiển nhiên, Độc Nhãn Cự Lộc này quá mức cường đại, khiến đám dị thú trong khu vực đều bỏ mạng dưới móng vuốt tàn bạo của nó.

Bỗng nhiên, một tiếng gầm giận dữ đầy hung lệ từ phương Đông vang vọng:

“Ngao rống!”

Khi âm thanh này còn đang dội vang giữa không trung, Độc Nhãn Cự Lộc chậm rãi ngẩng đầu. Đôi mắt duy nhất của nó, đầy tơ máu đỏ thẫm, toát lên vẻ ngang tàng điên cuồng.

Ngay sau đó, từ phương Đông truyền đến một tiếng gào thê lương:

“Gào thét!”

Chương 1059

DTV EBOOK

Một con Ban Lan Cự Hồ khổng lồ lao nhanh tới, trên lưng nó là một nam thanh niên thân hình thẳng tắp và một nữ tử xinh đẹp có đôi tai mèo.

“Tìm thấy rồi.”

Lý Thanh mở mắt, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Độc Nhãn Cự Lộc đang ẩn nấp giữa rừng nấm đen.

Không sai! Chính là con dị thú đã từng đuổi hắn đến mức chật vật không nơi dung thân năm đó.

“Sư phụ... nếu không thì chúng ta lùi lại đi? Đây là một con dị thú Tam Giai, chỉ sợ chúng ta không thể nào săn giết được!”

Lâm Cảnh siết chặt bàn tay, lòng bàn tay nhỏ nhắn đã rịn mồ hôi lạnh.

Bởi vì, con Độc Nhãn Cự Lộc kia đã từ trong rừng nấm bước ra. Mỗi bước đi của nó khiến mặt đất rung chuyển dữ dội!

Phanh! Phanh!

Nhưng Lý Thanh vẫn điềm nhiên như không, ánh mắt bình thản nhìn con dị thú đang lao tới.

Hắn cảm nhận rõ ràng khí tức trên thân Độc Nhãn Cự Lộc đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Hiển nhiên, trong mấy năm qua, con dị thú này cũng không ngừng tiến hóa, từ Nhị Giai thăng cấp thành Tam Giai!

Thế nhưng, Lý Thanh và Thùng Cơm cũng không còn là những kẻ yếu ớt năm nào. Trước đây hắn chỉ là một Luyện Khí Kỳ tu sĩ nho nhỏ, bây giờ đã là tồn tại có thể xưng tôn một phương!

“Tiểu Cảnh, người ở lại đây. Ta và Thùng Cơm sẽ lo liệu con Cự Lộc này.”

Dứt lời, Lý Thanh lập tức bay vút lên không, thân ảnh như một con đại bàng lượn vòng trên bầu trời, ra đòn vừa nhanh vừa trí mạng!

Oanh!

Thùng Cơm theo sát phía sau, với tư cách Nhị Giai hậu kỳ yêu thú, tốc độ của nó cũng không hề chậm.

“Ngao rống!”

Lý Thanh không vội vàng dùng đến tiên đạo thủ đoạn. Hắn muốn dùng Độc Nhãn Cự Lộc để kiểm chứng thành quả tu luyện thể thuật của bản thân trong thời gian qua!

Phạm Vương Chân Thể!

Xoẹt!

Ngay khoảnh khắc thi triển thể thuật, thân thể Lý Thanh đột nhiên bành trướng, quần áo bị xé nát, chỉ còn lại một bộ chiến giáp ngân quang chói mắt bao phủ toàn thân.

Trong đan điền, tiên thiên chân khí bùng phát, tụ lại thành một thanh lợi kiếm sắc bén kéo dài từ lòng bàn tay hắn, chém thẳng xuống Độc Nhãn Cự Lộc!

“Rống!”

Độc Nhãn Cự Lộc gầm lên giận dữ, lao tới dùng cặp sừng hươu sắc bén đón đỡ.

Phanh!

Lý Thanh lóe lên, hiểm hóc tránh được cú húc kinh hoàng, sau đó bật nhảy lên lưng Cự Lộc, hai tay siết chặt lấy cặp sừng không lờ!

“Thùng Cơm, từ trên công kích!”

Thùng Cơm rống lên đáp lại, thân thể to lớn che khuất bầu trời, lao xuống như một tảng thiên thạch muốn đè ép Độc Nhãn Cự Lộc.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, Độc Nhãn Cự Lộc đột ngột hát mạnh thân thể, tung vó trước đá lên không trung!

“Chết tiệt!”

Lý Thanh âm thầm chửi rủa, không ngờ con quái vật này lại có bản năng chiến đấu mạnh đến vậy!

Mặc dù đã kiềm chế sừng hươu, hắn lại không ngờ đến chiêu đá ngược đầy uy lực này!

Phanh!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, Thùng Cơm bị đá văng ra ngoài, thân hình lảo lộn trên không trung, rơi xuống đầy chặt vật.

Dù gì Độc Nhãn Cự Lộc cũng là Tam Giai dị thú, thực lực ngang ngửa Kết Đan Kỳ tu sĩ, không thể bị chế ngự dễ dàng!

Sau khi đá bay Thùng Cơm, nó lập tức vùng vẫy, lắc mạnh đầu hòng thoát khỏi sự kiềm chế của Lý Thanh.

Cảm nhận cổ lực lượng đáng sợ truyền từ cặp sừng, sắc mặt Lý Thanh khẽ biến:

“Xem ra thể thuật của ta vẫn chưa đủ để liều mạng với con Cự Lộc này.”

Dẫu vậy, hắn cũng không hề tức giận.

Bởi vì hắn vốn chủ tu pháp lực, thể thuật chẳng qua chỉ là phụ tu mà thôi.

Ngay khoảnh khắc đó, Lý Thanh lập tức buông tay, nhảy lùi về sau, hai tay vung lên, lớp chiến giáp mạ vàng lập tức bao trùm lấy đôi nắm đấm.

Hắn lao về phía dưới thân Độc Nhãn Cự Lộc, liên tục tung ra từng quyền!

Phanh! Phanh! Phanh!

Nắm đấm như mưa rơi xuống lưng Độc Nhãn Cự Lộc, mỗi một quyền đều chứa đựng tiên thiên chân khí mà Lý Thanh vừa tu luyện thành.

Trên thực tế, những luồng tiên thiên chân khí này cũng thực sự tạo ra tổn thương nhất định đối với Độc Nhãn Cự Lộc, ít nhất là khiến nó cảm thấy đau đớn.

Nhưng ngược lại, biểu cảm của Lý Thanh lúc này cũng vô cùng đặc sắc, bởi vì chính hắn cũng bị phản chấn đến mức tay

đau nhói sau mỗi cú đâm.

Nếu không có bộ chiến giáp mạ vàng bảo hộ, chỉ sợ xương tay hắn đã bị chấn nát!

“Thật cứng rắn!”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh không còn ý định tiếp tục kiểm nghiệm thành quả thể thuật nữa, trong lòng đã có đánh giá chính xác về thực lực bản thân.

Nhục thân của hắn bây giờ rất cường hãn, nhưng để dùng nó đối đầu với dị thú Tam Giai trở lên, thậm chí là phá vỡ phòng ngự của chúng, vẫn còn rất nhiều hạn chế.

Cho nên, hắn lập tức đạp không bay lên, ánh mắt trở nên nghiêm nghị, chậm rãi mở miệng.

Một vòng hào quang tối tăm mờ mịt lóe lên, sau đó ngưng tụ thành một thanh đại chiến chùy khổng lồ!

Oanh!

Hỗn Nguyên Vô Song Chùy!

Chương 1060

DTV EBOOK

Bản mệnh pháp bảo của Lý Thanh gào thét lao ra, không khí rung động mãnh liệt, tiếng nổ âm âm vang vọng khắp vùng.

Hỗn Nguyên Vô Song Chùy mang theo uy áp kinh thiên động địa, giáng mạnh xuống Độc Nhãn Cự Lộc!

Phanh!

Một tiếng nổ kinh hoàng vang lên, mặt đất xung quanh rung chuyển dữ dội, từng lớp đất đá nứt vỡ, cả khu vực như sụp xuống một tấc!

Nhưng ngoài dự đoán, Độc Nhãn Cự Lộc lại có thể cứng rắn chống đỡ đòn giáng thế này!

Lý Thanh tắc lưỡi, ánh mắt lóe lên tia tán thưởng.

“Thật sự đủ cứng!”

Hắn hừ lạnh, không ngừng vận chuyển pháp lực, lần này còn thúc giục thêm U Minh Lãnh Hỏa!

Oanh!

Một ngọn lửa trắng rực bùng cháy, bao trùm toàn bộ Hỗn Nguyên Vô Song Chùy, khiến nó bốc lên ánh sáng lạnh lẽo chết chóc!

Ngọn chùy khổng lồ rực cháy lao xuống lần nữa, nhắm thẳng vào Độc Nhãn Cự Lộc!

Đông! Đông! Đông!

Liên tiếp những tiếng nổ vang vọng khắp vùng, Lý Thanh cảm thấy bản thân như đang đập một con chuột đất, chỉ là mục tiêu bị đập chính là một con dị thú cường đại.

Mặt đất rung chuyển dữ dội, mỗi cú bổ chùy xuống là một khu vực đất đá bị nghiền nát, từng đường nứt lớn lan ra khắp nơi.

Chỉ trong chốc lát, Độc Nhân Cự Lộc đã bị Hỗn Nguyên Vô Song Chùy đánh đến mức da tróc thịt bong, huyết dịch đỏ tươi chảy xuống nhuộm đầm mặt đất.

Cuối cùng, nó ngã xuống, chết không thể chết lại.

Lý Thanh nhìn đồng máu tươi từ thân thể Độc Nhân Cự Lộc không ngừng rỉ ra, trầm ngâm một hồi, trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

Hắn nhớ lại viên Huyết Liên Hạt Sen từng lấy được ở Bảo Liên Thành.

“Dù sao cũng là huyết dịch Tam Giai dị thú, nếu cứ lãng phí thể này thì thật đáng tiếc.”

Nghĩ vậy, hắn lập tức vung tay, thi triển pháp quyết dẫn dắt toàn bộ huyết dịch vào những bình ngọc đã chuẩn bị sẵn, sau đó thu hết vào túi trữ vật.

Lúc này, Thùng Cơm lưng thưng bước tới, trong mắt tràn đầy bất mãn.

“Ngao ngao!”

Hiển nhiên, nó không hài lòng vì Lý Thanh lại bỏ mặc nó một mình trong trận chiến.

Lý Thanh bật cười:

“Đừng trách, con Cự Lộc này không phải thứ mà ngươi có thể đối phó lúc này. Sau này sẽ có nhiều cơ hội hơn.”

Vừa nói, hắn vừa cúi xuống, dùng pháp lực rút từ trong thi thể Độc Nhân Cự Lộc ra một viên Xích Tinh.

Tam Giai Xích Tinh!

Đây là lần đầu tiên Lý Thanh nhìn thấy một viên Xích Tinh cấp độ này.

So với Nhất Giai và Nhị Giai Xích Tinh, viên Tam Giai này lớn gần bằng một nắm đấm người trưởng thành, màu sắc u ám hơn hẳn, bên trong ẩn chứa trắng máu bí lực nồng đậm vô cùng, vượt xa các viên cấp thấp.

Nhưng chính vì bí lực trắng máu quá mạnh, nó cũng mang theo hung sát chi khí cực kỳ khủng khiếp!

Chỉ cần bất cẩn, người hấp thụ sẽ bị ảnh hưởng đến tâm trí, thậm chí mất đi lý trí.

Dù là Lý Thanh với tu vi hiện tại, khi cầm viên Xích Tinh này trong tay cũng cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Bên cạnh, ánh mắt Thùng Com sáng rực lên, tham lam nhìn chăm chăm vào viên Xích Tinh trong tay Lý Thanh.

Hiện tại, nó đang bị kẹt ở Nhị Giai hậu kỳ, không thể đột phá lên Tam Giai, viên Xích Tinh này chính là chìa khóa giúp nó vượt qua cửa ải!

Lý Thanh nhìn Thùng Com, khẽ nhú mày, rồi trầm giọng nói:

“Muốn chống cự lại hung sát chi khí này, không phải chuyện dễ dàng.”

“Ngao!”

Thùng Com gầm nhẹ, ánh mắt vẫn kiên quyết vô cùng.

Thế nhưng, Lý Thanh lắc đầu:

“Trước hết hãy chờ đã, chuyện này không thể vội được. Người vẫn còn bị thương, nếu mạo muội hấp thụ Tam Giai Xích Tinh lúc này, hậu quả sẽ khó lường.”

Hắn không phải tiếc một viên Tam Giai Xích Tinh, nhưng loại hung sát chi khí bên trong viên này quá mức đáng sợ, vượt xa dự đoán của hắn.

Nếu để Thùng Com hấp thụ ngay bây giờ, rất có thể nó sẽ bị sát khí cản trở, gây hậu quả nghiêm trọng.

Tối thiểu cũng phải đợi trở về Đại Hoang Vực, sau khi Thùng Com hồi phục hoàn toàn, lúc đó mới tính đến chuyện đột phá.

Nghe vậy, Thùng Com mới ngoảnh mặt đi, không nhìn viên Xích Tinh nữa, mà cúi đầu bắt đầu xé xác Độc Nhãn Cự Lộc.

Lý Thanh không ngăn cản.

Dù sao, trên người Độc Nhãn Cự Lộc, thứ quý giá nhất chính là cặp sừng hươu Tam Giai, nguyên liệu cực kỳ thích hợp để luyện chế pháp bảo.

Dĩ nhiên, trong đó sát khí vẫn rất mạnh, nếu muốn luyện thành pháp bảo, quá trình trừ sát khí sẽ tốn không ít công sức.

Đúng lúc này, từ phía xa truyền đến một giọng nói đầy phấn khích:

“Sư phụ! Ngài thật sự quá lợi hại rồi!”

“Dị thú cường đại như vậy mà cũng bị sư phụ đánh chết! Dưới gầm trời này, còn ai có thể là địch thủ của ngài nữa chứ?”

Lâm Cảnh chạy nhanh tới, đôi mắt sáng rực, tràn đầy ngưỡng mộ nhìn Lý Thanh.

Trong mắt nàng, sư phụ của mình tựa như vô địch thiên hạ, không có chuyện gì có thể làm khó được hắn.

Lý Thanh nghe vậy thì khẽ nhíu mày, trừng mắt nhìn nàng, giọng điệu có chút bức bối:

Chương 1061

DTV EBOOK

“Bớt nói mấy lời mê sảng đi! Vi sư còn lâu mới dám tự xưng vô địch. Nếu ta thực sự mạnh đến thế, thì đã sớm xuống phương Nam, báo thù rửa hận cho hai sư huynh của ngươi rồi!”

Hắn không phải tự ti, mà là thực sự không dám xem thường cây ma liễu quỷ dị kia.

Dù bây giờ đã là Kết Đan kỳ, hắn vẫn chưa chắc có thể đối phó với thứ quái vật đó.

Nghe nhắc đến hai vị sư huynh, sắc mặt Lâm Cảnh trầm xuống, trong mắt thoáng hiện vẻ u sầu.

Bốn người đồng môn cùng lớn lên, cùng nhau trải qua vô số sóng gió. Những năm tháng nương tựa vào nhau, tình cảm càng thêm sâu sắc.

Giờ đây, hai người đã mất, đối với nàng mà nói, đó là một cú sốc rất lớn.

Lý Thanh nhìn dáng vẻ trầm mặc của nàng, chỉ có thể lắc đầu, trầm giọng nói:

“Được rồi, còn có nhiều dị thú khác cần săn giết, vi sư dẫn ngươi đi tiếp.”

Nói xong, hắn lẳng lặng chờ Thùng Cơm ăn gần hết thi thể Độc Nhãn Cự Lộc, sau đó thu toàn bộ bộ xương vào túi trữ vật.

Làm xong, hắn lấy ra một chiếc linh chu đầu rắn.

Hiện tại, trên người Thùng Cơm vẫn còn bị thương, cưỡi nó di chuyển không phải là lựa chọn tốt.

Khi linh chu vừa bay lên không trung, sự u ám trong lòng Lâm Cảnh lập tức bị quét sạch.

Nàng tròn mắt nhìn xung quanh, không giấu được sự phấn khích, kinh hô:

“Bay rồi! Ta cũng bay rồi!”

“Thì ra đây chính là cảm giác phi hành sao? Trước kia ta từng muốn bắt một con dị thú có thể bay để cưỡi, nhưng đáng tiếc, đám yêu thú mọc cánh đều giáo hoạt vô cùng, căn bản không có cơ hội săn bắt!”

Lâm Cảnh kích động đến mức dang rộng hai tay, thậm chí còn nhảy lên đầu linh chu, đứng trên mũi thuyền, gió thổi tung mái tóc nàng.

“Ha ha ha, sư phụ, linh chu này quả thực quá thần kỳ!”

Cảm nhận từng đợt gió rít gào bên tai, nhìn xuống cảnh sắc mờ ảo phía dưới, nàng chỉ cảm thấy bản thân như đang bước vào một giấc mộng đẹp.

Bên trong linh chu, Lý Thanh nhàn nhã điều khiển nó lao nhanh trên bầu trời đêm.

Với tu vi hiện tại của hắn, việc thôi động một chiếc linh chu thể này đã không còn là vấn đề.

Chiếc linh chu rẽ gió bay lượn giữa không trung, hóa thành một đạo linh quang, lao vun vút về một khu vực khác trong Hắc Phong Vực, tiếp tục truy tìm tung tích của Tam Giai dị thú.

Cuối cùng, khi bay đến một hồ nước lạnh lẽo, băng vào thân thức cường đại của mình, Lý Thanh đã phát hiện một con Âm Mãng đang ẩn nấp sâu trong hàn đàm bí ẩn.

Ngay sau đó, trận đại chiến bùng nổ!

Tại cực bắc chi địa, trong khu vực hàn đàm, những âm thanh chấn động không ngừng vang lên.

Tiếng nổ mạnh, tiếng nước vỡ tung, tiếng gào thét vang vọng khắp cả vùng trời.

Cuộc chiến kéo dài suốt mấy canh giờ, nước trong hàn đàm lạnh bắn lên tung tóe, tràn ra khắp đại địa.

Mãi đến khi mọi âm thanh dần lắng xuống, Lý Thanh mới từ từ bước ra khỏi chiến trường, trong tay cầm theo thi thể một

con Mãng Xà khổng lồ màu đen.

Lại thêm một con Tam Giai dị thú bỏ mạng dưới tay hắn!

“Con trăm chân này quả thật biết cách ẩn nấp, lại có thể trốn sâu như vậy dưới lòng đất.”

Lý Thanh cau mày, nhìn về phía bề mặt đất với những lỗ thủng chỉ chít, trong lòng đã lặng lẽ từ bỏ ý định săn giết con trăm chân này.

Vừa rồi, hắn dùng thần thức dò xét xuống theo những lỗ thủng kia, nhưng kết quả lại hoàn toàn ngoài dự đoán. Bên dưới là một hệ thống đường hầm chằng chịt, bốn phương thông suốt, phức tạp vô cùng, hơn nữa độ sâu dường như vô tận, không có điểm dừng.

Có thể tưởng tượng, nếu muốn tiến vào địa đạo chật hẹp kia để đối đầu với con trăm chân dị trùng, chắc chắn sẽ là một hành động bất lợi.

“Sự phụ, chúng ta còn tiếp tục chờ con trăm chân đó đi ra sao?” Lâm Cảnh chống hai tay lên cằm, cảm thấy có chút buồn chán.

Lý Thanh dần thả lỏng lông mày, sau đó lắc đầu:

“Thôi, đã săn được một con Độc Nhãn Cự Lộc cùng Âm Mãng, vậy cũng tạm đủ rồi.”

“Đi tìm thêm con nhuyễn trùng nhiều miệng kia xem sao. Nếu không có thu hoạch thì cứ thế rời đi.”

Ở đây chờ đợi vô ích chẳng có ý nghĩa gì. Hiện tại, trên tay hắn đã có hai viên Tam Giai Xích Tinh, một viên dành cho Vương Thiên giao nộp, viên còn lại để Thùng Cơm sử dụng về sau, vậy là đã đủ.

Còn về viên thứ ba, nếu có thể lấy được thì tốt, nếu không có duyên, cũng không cần cưỡng cầu.

Quan trọng hơn, trải qua liên tiếp mấy trận chiến, pháp lực của hắn đã tiêu hao không ít.

Mặc dù đã tiến vào Kết Đan kỳ, nhưng điều đó không có nghĩa là pháp lực sẽ vô hạn. Dù sao, ở trong thời đại mạt pháp này, hắn vẫn sẽ chịu ảnh hưởng ít nhiều.

Mặt khác, hiện tại hẳn còn có chuyện quan trọng hơn cần làm.
Chỉ vì Tam Giai Xích Tinh mà hao tổn hết pháp lực thì không
đáng.

Mà chuyện đó chính là —— tấm bản đồ bí cảnh mà hẳn lấy
được từ Huyết Liên Học Lôu.

Chương 1062

DTV EBOOK

Trong bí cảnh này có tồn tại một đạo Thiên Địa Linh Hỏa! Với người tu luyện Xích Hoàng Phần Thiên Công như hần, làm sao có thể cưỡng lại cảm dỗ này?

Dù thế nào cũng phải đến thăm dò một phen!

“Đi thôi! Trước hết tìm tung tích con nhuyển trùng nhiều miệng kia. Nếu không thấy thì coi như bỏ qua.”

Nói xong, Lý Thanh điều khiển Linh Xà Đầu Chu, chở theo Lâm Cảnh tiếp tục bay lượn trên không trung của Hắc Phong Vực.

Trong chớp mắt, mấy ngày lại trôi qua.

Lúc này, bọn họ đã đến gần ranh giới tây nam của Hắc Phong Vực, nơi đây là một vùng sa mạc đen kịt.

Gió lạnh rít gào, những hạt cát băng giá tràn qua sa mạc tạo thành một khung cảnh kỳ dị.

Lý Thanh phóng thần thức ra quét khắp khu vực, nhanh chóng lan rộng để tìm kiếm tung tích của con nhuyển trùng nhiều miệng kia.

Linh Xà Đầu Chu hóa thành một đạo linh quang, bắt đầu lượn quanh khu vực này để tuần tra.

Rất nhanh, từ một cồn cát nhô cao, thần thức của Lý Thanh bắt được dấu hiệu khác thường ——

Một con nhuyển trùng kỳ dị đang vùi toàn bộ thân thể dưới lớp cát!

Thứ này có hình dạng quái dị, thân thể chính tách ra làm chín cái xúc tu, mỗi xúc tu đều mọc ra một giác hút đầy răng nanh sắc nhọn.

“Xuy xuy... Xuy xuy...”

Từ trong cồn cát, từng đợt âm thanh lạ vang lên, chính là con nhuyễn trùng này đang phát ra.

Nghe thấy động tĩnh, Lý Thanh nheo mắt lại, chậm rãi nói:

“Có chút thú vị... Nó đang dụ mỗi sao?”

Vừa dứt lời, hắn lập tức lấy Hồn Nguyên Vô Song Chùy ra.

“Đi!”

Chiếc chùy không lồ lập tức bành trướng, tỏa ra khí tức kinh người, rồi lao thẳng về phía cồn cát đang phát ra âm thanh kia!

Ầm!!!

Chỉ trong nháy mắt, cồn cát nổ tung, bụi cát bay đầy trời.

Ngay lúc đó, một xúc tu khổng lồ bỗng từ trong cát vọt ra, trên đỉnh là một giác hút dữ tợn mở rộng, cứng rắn đón lấy cú đập cực mạnh này!

Cảm nhận được lực cản truyền về qua thần niệm, Lý Thanh nhíu mày, kết quả này khiến hắn không quá hài lòng.

Mặc dù Hồn Nguyên Vô Song Chùy chưa được luyện chế bao lâu, thời gian ôn dưỡng bằng chân nguyên cũng chưa dài, nhưng bị chặn lại một cách đơn giản thế này vẫn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Dù sao thì đây cũng là bản mệnh pháp bảo được luyện chế từ thuần túy Hồn Nguyên Thạch, gần như là một trong những thủ đoạn mà hắn tin tưởng nhất...

Nhưng lúc này, Lý Thanh không có thời gian để do dự lâu. Con nhuyễn trùng nhiều miệng trong bãi cát đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn, lập tức chủ động phát động thể công lăng lệ.

Từng cái xúc tu khổng lồ từ trong cát vọt lên, hướng về phía hắn lao tới.

Rất nhanh, những giác hút dữ tợn đồng loạt mở ra, phun trào tám luồng cát chảy màu đen dày đặc!

Hưu hưu hưu!

Những dòng cát đen xuyên thủng không khí, tốc độ nhanh đến cực hạn, bắn thẳng về phía Lý Thanh!

“Đến hay lắm!”

Lý Thanh vỗ nhẹ vào túi trữ vật, một chiếc lò rèn màu đen mang phong cách cổ xưa liền xuất hiện trong tay.

Hắn đẩy mạnh hai tay, trực tiếp ném hắc lô ra ngoài, dùng nó để chặn trước tám luồng cát đen.

Ngay sau đó, một loạt âm thanh lách cách lít nhít vang vọng, vô số hạt cát điên cuồng va chạm vào hắc lô, khiến thân lò run lên nhè nhẹ.

Nhưng Lý Thanh lại không hề lo lắng.

Chiếc lò này cực kỳ bền chắc, ngay cả loạn lưu không gian cũng có thể cản phá, huống hồ chỉ là mấy luồng cát chảy này, tuyệt đối không thể khiến nó tổn hại.

Ẩn nấp sau hắc lô, hai tay hắn cấp tốc kết ấn, một viên xích hồng sắc Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn hiện lên giữa lòng bàn tay.

Ngay sau đó, hắn đổi sang một tay khác, phóng ra một lượng lớn U Minh Lãnh Diễm màu trắng lóa, dung hợp thẳng vào viên hỏa ấn.

“Đi!”

Viên hỏa ấn này là sự kết hợp giữa Đan Lửa của Lý Thanh và U Minh Lãnh Hỏa, mặc dù chưa được ôn dưỡng lâu, nhưng uy lực vẫn không hề tầm thường.

Hỏa ấn lao vút xuống bãi cát, nhắm thẳng vào con nhuyễn trùng nhiều miệng, ngay khi chạm đất liền phát nổ, tạo ra một trận hỏa diễm ngập trời!

Xèo xèo ~!

Kèm theo tiếng da thịt bị thiêu cháy, con nhuyễn trùng nhiều miệng cuối cùng cũng không thể ẩn nấp được nữa, để lộ toàn bộ thân hình khổng lồ.

“Tê ——!!!”

Nó phát ra một tiếng rít chói tai bén nhọn, âm thanh xuyên thủng màng nhĩ, khiến Lâm Cảnh đang ngồi trên Linh Xà Đầu Chu lập tức bịt kín đôi tai mèo của mình, trên mặt lộ rõ vẻ đau đớn.

Ngay khi Lý Thanh tưởng rằng nó sẽ phản công, thì hành động tiếp theo của con nhuyễn trùng lại khiến hắn kinh ngạc đến

ngây người.

Bá!

Nó quật mạnh một trận cát bụi, rồi bỗng nhiên quay đầu bỏ chạy!

Phải! Nó chạy!

“Hả? Sư phụ, con trùng này bị người dọa chạy rồi!” Lâm Cảnh từ từ bỏ tay ra khỏi tai, kinh ngạc thốt lên.

Lý Thanh cũng há hốc miệng, nhất thời không biết nên nói gì.

Trong Cực Dạ Thế Giới, dị thú thường cực kỳ hung hãn, mất đi thần trí, chỉ biết điên cuồng giết chóc.

Chương 1063

DTV EBOOK

Gặp địch nhân, hoặc là giết chết đôi phương, hoặc là bị giết, chưa bao giờ có chuyện bỏ chạy!

Trước đó, dù là con Âm Mãng hay Độc Nhân Cự Lộc bị hấn giết, tất cả đều chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, tuyệt không lùi bước.

Nhưng giờ đây, con nhuyễn trùng nhiều miệng này lại trực tiếp bỏ chạy?

Đây là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra với dị thú!

“Không ổn! Đuổi theo!”

Lý Thanh lập tức thu hồi Hồn Nguyên Vô Song Chùy cùng hắc lô, sau đó điều khiển Linh Xà Đầu Chu tăng tốc truy đuổi.

Hắn muốn xem xem con nhuyễn trùng nhiều miệng này rốt cuộc có lai lịch gì.

Không chỉ biết dẫn dụ con mồi, mà còn biết phán đoán tình thế, hiểu được khi nào nên chạy?

Nếu nói nó có linh trí, Lý Thanh cũng tin!

Cát bụi bay cuồn cuộn đầy trời, tất cả đều do con nhuyễn trùng nhiều miệng tạo ra.

Lý Thanh tốc độ cực nhanh, nhưng con nhuyễn trùng này cũng không hề chậm, trong thời gian ngắn hấn vậy mà chưa thể đuổi kịp!

Cứ thế, một cuộc truy kích chiến diễn ra.

Phía trước, con nhuyễn trùng nhiều miệng hoảng hốt bỏ chạy.

Phía sau, Linh Xà Đầu Chu xé gió truy đuổi!

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã lao đến địa giới Thu Sơn Vực...

Hưu!

Một tiếng nổ vang trời xé toạc màn đêm, khiến màng nhĩ của Lý Thanh và Lâm Cảnh rung lên đau nhức.

Sau khi chạy trốn khỏi bầy nhuyển trùng, hai người gần như kiệt sức. Thế nhưng, chiếc linh chu đầu rắn đằng sau vẫn không chịu buông tha, đuổi theo sát nút. Đúng lúc này, một xúc tu khổng lồ bất ngờ rút khỏi không trung, như thể chuẩn bị công kích lần nữa.

Nơi đây đã thuộc địa phận Thu Sơn Vực, cách Hắc Phong Vực một khoảng rất xa. Có thể thấy, con dị thú Tam giai này quả thực có thể lực kinh người!

Ánh mắt Lý Thanh co lại, hắn lập tức trở tay rút ra một lô đen, rồi mạnh mẽ ném về phía cái xúc tu kia.

Keng!

Âm thanh va chạm trầm đục vang lên, chiếc lô đen như một viên pháo bị đánh bay ra xa.

Xúc tu của con nhuyển trùng kia cũng xuất hiện nhiều vết rách sâu hoắm, cuối cùng vô lực rũ xuống.

Đùng!

Cả thân thể khổng lồ của nó co quắp, run rẩy không ngừng tại chỗ, giống như bị trọng thương nghiêm trọng.

Lâm Cảnh há hốc miệng, không dám tin vào mắt mình:

“Sư phụ... nó đang cầu xin tha mạng sao?”

Dị thú không chỉ biết chạy trốn, mà còn có thể tỏ ra sợ hãi, thậm chí cầu xin tha thứ? Đây là chuyện chưa từng nghe thấy!

Từ khi đi theo sư phụ, thế giới quan của nàng liên tục bị đảo lộn hết lần này đến lần khác.

Khác với vẻ kinh ngạc của đồ đệ, Lý Thanh lại tỏ ra vô cùng cẩn trọng.

Một tay hắn nắm chặt Hồn Nguyên Vô Song Chùy, tay còn lại ẩn hiện U Minh Lãnh Hỏa đang chớp động.

Con dị thú này quý quýet hơn tưởng tượng rất nhiều, tuyệt đối không thể lơ là! Hắn luôn sẵn sàng đề phòng bất cứ lúc nào, đề phòng đối phương phản kích bất ngờ.

Quan trọng hơn, hấn muốn làm rõ—vì sao con trùng này lại khác biệt đến vậy?

Bề ngoài của nó vô cùng quái dị, thế nhưng lại không mang theo sự hung ác và điên cuồng thường thấy ở dị thú. Điều này khiến hấn vô cùng hiếu kỳ.

Vù vù! Vù vù!

Nhuyễn trùng vẫn run rẩy, từng phần cơ thể nó cọ xát với mặt đất tạo nên âm thanh ghê rợn.

“Giết luôn chẳng?”

Lý Thanh nhíu mày, trong lòng khó mà quyết định.

Hắn trầm ngâm một lúc, sau đó phóng xuất thần thức, bao phủ lấy con nhuyễn trùng.

Thế nhưng, điều làm hấn bất ngờ là—nó không hề có ý phản kháng, vẫn run rẩy y như cũ, không có bất kỳ động thái nào khác.

Thần thức càng thẩm thấu sâu hơn, hấn bỗng nhiên phát hiện một chuyện khiến bản thân chấn động.

Con trùng này... lại có Yêu Linh!

Răng rắc!

Bàn tay nắm chặt Hỗn Nguyên Vô Song Chùy của Lý Thanh khẽ siết lại.

Có được Yêu Linh... chẳng phải điều đó có nghĩa là—

Nó không phải dị thú! Mà là Yêu Trùng!

“Xem ra con trùng này đã tồn tại từ thời đại Mạt Pháp trước kia. Nó không phải là dị thú, mà là một con yêu trùng.”

“Nhưng sao hình thái của nó lại kỳ quái như vậy?”

Lý Thanh cau mày.

Hắn đã đọc qua không ít điển tịch cổ về linh trùng trong tu tiên giới, nhưng chưa từng gặp chủng loại nào giống con trùng này.

Lúc còn ở Lăng Vân Tông, để bù đắp kiến thức tu tiên, hấn đã nghiên cứu rất nhiều sách cổ.

Trong đó, có một quyển tên là 《Thiên Địa Kỳ Trùng Lục》, ghi chép về vô số linh trùng hiếm có trong thiên hạ.

Ví dụ, Thảm Ngưng Băng từng nuôi một con Sương Ngọc Băng Điệp, loài trùng xếp hạng thứ 78 trong danh sách.

Đừng tưởng xếp hạng 78 là thấp—phải biết rằng, quyển 《Thiên Địa Kỳ Trùng Lục》 cực kỳ đầy đủ, thậm chí có rất nhiều loài đã tuyệt chủng tại Nhân Giới, không thể tìm thấy nữa.

Vậy mà con Sương Ngọc Băng Điệp của Thảm Ngưng Băng vẫn được xếp vào hàng Thái Cổ Di Chủng, là một tồn tại cực kỳ hiếm thấy.

Nhưng nếu so sánh với đầu nhuyển trùng trước mặt...

Lý Thanh hoàn toàn không nhận ra nó là loại trùng gì!

Chương 1064

DTV EBOOK

“Kỳ quái, hình thể kỳ dị như vậy, thực lực lại đã đạt Tam giai... vì sao ta không có chút ấn tượng nào?”

Sự nghi hoặc trong lòng hắn ngày càng sâu.

Rất nhanh, hắn đưa ra hai khả năng có thể xảy ra—

Hoặc là con nhuyễn trùng này chỉ là một con yêu trùng bình thường, huyết mạch tầm thường không có gì đặc biệt, nên không được ghi chép trong 《Thiên Địa Kỳ Trùng Lục》.

Nói cách khác... nó không đủ tư cách để được xếp hạng!

Khả năng thứ hai, chính là con trùng này đã trải qua thời gian dài bị Trăng Máu tẩm nhuộm, dẫn đến biến đổi hoàn toàn về hình thái. Nếu vậy thì việc nhận không ra cũng là chuyện bình thường.

“Sẽ không phải là khi còn trong ấu linh kỳ, vừa vặn gặp phải thời đại Mạt Pháp, không có linh khí mà cứ thế năm này tháng nọ bị ánh trăng máu chiếu rọi, khiến cho quá trình trưởng thành bị biến dạng, dẫn đến giữ nguyên hình thái quái dị này chứ?”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh thực sự cảm thấy khả năng này rất cao!

Biết đâu... đây lại là một con Thiên Địa Kỳ Trùng có huyết mạch phi phàm? Dù sao bây giờ nó vẫn chỉ là ấu trùng, chưa hề hóa kén để trưởng thành.

Vừa có suy nghĩ này, hắn đột nhiên cảm thấy có chút không ổn giết nó. Lỡ như đây thực sự là một chủng dị trùng xếp hạng cao trong 《Thiên Địa Kỳ Trùng Lục》 thì sao?

Một con kỳ trùng huyết mạch cường đại, công dụng lớn nhất dĩ nhiên là thu phục, để nó cùng bản thân trưởng thành, tương lai sẽ trở thành một chiến lực mạnh mẽ.

Nếu giết nó bây giờ, chẳng khác nào mổ gà lấy trứng, tổn thất quá lớn!

Vì thế, Lý Thanh quyết định thử thu phục nó.

“Thần phục hoặc là chết, chính ngươi chọn một.”

Hắn dùng thần thức truyền một đạo thần niệm thẳng vào thức hải của con nhuyễn trùng.

Với thực lực tiệm cận Tam giai, con trùng này chắc chắn có thể hiểu được ý tứ của hắn.

Nhuyễn trùng run rẩy tiếp nhận thần niệm, chậm rãi thả lỏng xúc tu, như thể đang quan sát đánh giá Lý Thanh.

Lý Thanh vẫn duy trì sự cảnh giác cao độ.

Trên tay hắn, một viên Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn chớp động, sẵn sàng bộc phát bất cứ lúc nào. Nếu con trùng dám giở trò, hắn sẽ ngay lập tức thiêu rụi nó!

Cuối cùng, con nhuyễn trùng buông lỏng thức hải, cho phép Lý Thanh xâm nhập.

Thấy vậy, hắn lập tức phân ra một tia thần hồn, gieo vào thức hải nó một đạo nhận chủ hồn khế.

Sơ bộ không chế được nó xong, Lý Thanh lại nhỏ một giọt máu, tụ thành một đạo nhận chủ huyết khế.

Dưới tác dụng của cả hồn khế và huyết khế, con nhuyễn trùng này thuận lợi trở thành sủng trùng của hắn.

Dù hình dáng nó có hơi... khó coi một chút, nhưng dù sao cũng là một con Tam giai yêu trùng!

Tương lai mang nó về Đại Hoang Vực, chờ nó khôi phục linh lực, thực lực chắc chắn sẽ tiến thêm một bước.

Một chiến lực cấp Kết Đan Kỳ, xấu một chút thì có sao?

Mang theo suy nghĩ này, Lý Thanh lập tức truyền một đạo thần niệm, dò hỏi con trùng này rốt cuộc là chủng loại linh trùng gì.

Nhưng mà...

Nhuyễn trùng vẫn tỏ ra vô cùng mơ hồ.

Nó thậm chí không biết chính mình thuộc chủng loại nào, chỉ nhớ rằng từ khi có ý thức, nó đã luôn mang bộ dạng như thế này.

“Vậy thì đúng là có chút nan giải rồi.”

Lý Thanh cười khỏ, rồi vươn tay chạm vào một cái xúc tu của nhuyễn trùng.

Cảm giác mềm mại khó tả, thế nhưng bên trong lại ẩn chứa một sức mạnh khổng lồ.

Bảo sao vừa nãy nó có thể cứng rắn đỡ được một đòn Hỗn Nguyên Vô Song Chùy của hấn!

“Thôi, không cần quan tâm ngươi là loại gì. Dù sao da dày thịt béo như vậy, sau này làm một tấm lá chắn cũng không thiệt.”

Vừa dứt lời, sau lưng liền vang lên một tiếng kêu vui vẻ.

“Sư phụ! Ngươi thu phục con dị thú này thật sao!?”

Lâm Cảnh phóng tới, hai cái tai mèo trên đầu khẽ giật giật đầy hưng phấn.

“Ừm, trùng này có chút linh trí, hơn nữa đã mất đi năng lực phản kháng. Nếu giết nó thì quá đáng tiếc, ta quyết định thu phục nó.”

Còn chưa nói hết câu, Lâm Cảnh đã nhảy phốc lên người nhuyễn trùng, hưng phấn đâm chọc khắp nơi.

Nàng không hề ghét bỏ dáng vẻ kỳ dị của nó, trái lại còn tỏ ra cực kỳ hiếu kỳ, sờ tới sờ lui.

“Oa ha ha! Trùng này mềm quá đi! Sư phụ, ngươi có định đặt tên cho nó không?”

Vừa nói, nàng vừa tung người nhảy nhót trên lưng con nhuyễn trùng, như thể đây là một tấm nệm lò xo vậy.

Đặt tên...

Nghe thấy hai chữ này, Lý Thanh không khỏi cảm thấy đau đầu.

Hấn chưa bao giờ giỏi đặt tên, nhưng dù sao về sau cũng cần gọi nó trong chiến đấu, không thể cứ dùng cái tên “Lắm Miệng Nhuyễn Trùng” mãi được.

“Ừm, để vì sự suy nghĩ một chút.”

Vừa dứt lời, Lâm Cảnh liền mắt sáng rực, nhanh chóng đề xuất:

“Sự phụ! Hay gọi nó là Trùng Cửu đi! Nó có chín cái xúc tu, quá đặc biệt luôn!”

Lý Thanh nghe vậy, lập tức gật đầu chấp nhận.

“Rất tốt!”

Sau khi thu phục Trùng Cửu, Lý Thanh cũng không đưa nó vào túi ngực thú.

Chương 1065

DTV EBOOK

Nguyên nhân là do túi ngự thú của hắn đã bị Thùng Cơm chiếm giữ, hơn nữa, nó còn không thể cùng lúc dung nạp cả Thùng Cơm lẫn Trùng Cửu.

Sau khi để Trùng Cửu ở nguyên chỗ nghỉ ngơi một lát để hồi phục, Lý Thanh cùng Lâm Cảnh cưỡi trên lưng nó tiếp tục lên đường.

Phải nói rằng, cảm giác cưỡi trên thân thể mềm mại của Trùng Cửu thoải mái hơn so với khi ngồi trên lưng Thùng Cơm rất nhiều. Không những vậy, Trùng Cửu còn có thể giữ thăng bằng tốt hơn mà tốc độ cũng không hề chậm.

Nếu bỏ qua vẻ ngoài kỳ dị của nó, thì việc sử dụng Trùng Cửu làm phương tiện di chuyển sau này cũng không phải lựa chọn tệ.

Tuy nhiên, liên tiếp trải qua nhiều trận chiến ác liệt tại Cực Dạ Giới, pháp lực trong cơ thể Lý Thanh đã tiêu hao không ít.

Cưỡi trên lưng Trùng Cửu cũng coi như một cách giúp hắn tiết kiệm pháp lực, đây chính là một trong số ít lợi ích của con trùng khổng lồ này.

Cứ thế, trong khi bản thân vẫn còn mơ màng, Trùng Cửu vẫn phải mệt mỏi cõng Lý Thanh và Lâm Cảnh tiếp tục hành trình.

“Sư phụ, tiếp theo chúng ta có trở về không?”

Lâm Cảnh nằm nhoài trên lưng Trùng Cửu, vừa vỗ nhẹ thân thể mềm nhũn của nó, vừa mở miệng hỏi.

Lý Thanh không trả lời ngay mà lấy từ trong túi trữ vật ra một tấm bản đồ đặc biệt, trên đó vẽ rõ ràng các tuyến đường.

“Trước tiên chưa về vội, đã đến Thu Sơn Vực thì tiện đường ghé qua chỗ này xem một chút, tránh sau này lại tốn công phí sức.”

Ánh mắt hắn dừng lại ở một góc trên bản đồ.

Tấm địa đồ này là thứ hắc lấy được từ Huyết Liên Học Lô trước đây.

Trên đó ghi lại thông tin và tình báo về một bí cảnh nào đó trong Thu Sơn Vực. Điều quan trọng nhất là, theo những gì được ghi chép, trong bí cảnh này tồn tại một ngọn Thiên Địa Linh Hỏa – thứ mà hắc vẫn luôn khao khát tìm kiếm.

Lý Thanh không thể bỏ qua cơ hội này, bởi nó liên quan đến ngọn linh hỏa thứ hai trong đạo hỏa của hắc!

“Không biết sau khi bước vào thời đại mạt pháp, bí cảnh này còn có thể tiến vào được nữa hay không...”

Hắc thì thầm một câu trong lòng.

Đáng tiếc, Nhạc Thu lại chết quá dứt khoát, căn bản không cho hắc cơ hội để hỏi thăm thêm về vấn đề này.

Theo lý mà nói, mỗi bí cảnh đều là một không gian độc lập, hoặc có thể xem như một tiểu thế giới riêng biệt.

Tựa như trước kia, hắc từng phát hiện Dưỡng Hồn Bí Cảnh ở Thanh Lĩnh Vực hay Cẩm Ngữ Hàn Phong Bí Cảnh trong núi tuyết vậy.

Những bí cảnh này muốn mở ra phải có điều kiện nhất định, hoặc cần đến một tín vật đặc thù, hoặc phải dựa vào pháp lực của tu sĩ để cưỡng ép tạo ra lối đi.

Việc thiên địa linh khí có còn hay không thực chất không quan trọng lắm, bởi vì ngay cả khi bước vào thời đại mạt pháp, các bí cảnh này cũng sẽ không sụp đổ và biến mất.

Những nơi như vậy đều tồn tại từ thời viễn cổ, trừ phi gặp phải một lực lượng hủy diệt nào đó, nếu không sẽ vẫn tiếp tục duy trì.

Trước kia, Hàn Phong Bí Cảnh được mở ra nhờ hai đại cao thủ là Thôn Thiên Lão Tổ và Băng Vân Lão Tổ của Lăng Vân Tông hợp lực tạo ra một thông lộ.

Mặc dù hiện tại Lý Thanh đã là một tu sĩ Kết Đan Kỳ, nhưng muốn làm điều tương tự thì hắc thật sự không có chút tự tin nào.

“Hừ, bây giờ nghĩ về mấy chuyện này cũng không có ý nghĩa gì, cứ đến nơi rồi tính tiếp!”

Lý Thanh lắc đầu, ghi nhớ tuyến đường trong lòng, sau đó dùng thần niệm truyền lại vị trí cụ thể cho Trùng Cửu.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, Trùng Cửu lập tức ngoan ngoãn hướng về phía điểm đến mà tiến lên.

Lúc này, ưu điểm về sức chịu đựng của Trùng Cửu lại một lần nữa được thể hiện. Dù trước đó vừa trải qua một trận truy sát, nhưng bây giờ nó vẫn tràn đầy tinh lực, hồi phục cực nhanh.

Dọc đường đi, số lượng dị thú trong Thu Sơn Vực đã giảm đi đáng kể. Cho dù thỉnh thoảng có bắt gặp một hai con, chúng cũng không thể tạo ra bất kỳ trở ngại nào, thậm chí còn bị Trùng Cửu nuốt sạch thành bữa ăn.

Đôi khi, trên đường cũng gặp được một số tu sĩ trong Thu Sơn Vực, nhưng khi trông thấy Trùng Cửu thì tất cả đều hoảng sợ, lập tức bỏ chạy thật xa.

Cứ thế, hành trình diễn ra một cách suôn sẻ, không gặp bất kỳ nguy hiểm nào.

Cuối cùng, bọn họ đến một ngọn núi nhấp nhô trùng điệp trong Thu Sơn Vực.

Dãy núi này bị cắt đứt ở giữa, rõ ràng không phải do tự nhiên hình thành mà là bị một thế lực nào đó dùng thủ đoạn không rõ cắt ra!

Do bước vào thời đại mạt pháp, mặt trời cũng đã tắt, khiến cho nơi đây trở nên hoang vắng.

Điều kỳ lạ nhất chính là, không chỉ không có cây cối, ngay cả nấm mốc cũng không thể sinh trưởng ở vùng đất này.

Nơi đây chỉ toàn là đá vụn, hoàn toàn không có dấu hiệu của sự sống.

“A...”

Chương 1066

DTV EBOOK

Lý Thanh thả thần thức ra, lập tức nhận thấy nơi này có điều gì đó khác lạ.

“Địa thế nơi này có chút không đơn giản, trước đây có thể từng là một vùng linh mạch!”

Hắn chậm rãi đứng dậy trên lưng Trùng Cửu, dùng mắt thường quan sát cảnh vật xung quanh.

Đáng tiếc, hắn không phải thầy phong thủy, nên không thể nhìn thấu được bí ẩn thực sự của địa thế này. Nếu muốn biết rõ, e rằng cần một chuyên gia phong thủy mới có thể phán đoán chính xác sự khác biệt ở đây.

Nếu nơi này từng có linh mạch, thì chắc chắn đã từng có tu sĩ lui tới.

Thế nhưng, dù Lý Thanh đã cẩn thận dò xét bằng thần thức, hắn vẫn không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào của tu sĩ từng dừng chân tại đây.

Theo lẽ thường, một nơi có linh mạch thì tất sẽ có tu sĩ mở động phủ để mượn linh khí tu luyện.

Nhưng ở đây, đừng nói là động phủ, ngay cả một dấu vết nhỏ như nhà lá cũng hoàn toàn không có.

“Trước tiên các người đừng di chuyển lung tung, vì sư đi dò xét một chút.”

Thần sắc Lý Thanh có chút nghiêm trọng, hắn bước ra một bước, thân hình lập tức lướt lên sườn núi.

Nhìn thấy dáng vẻ cẩn trọng của sư phụ, Lâm Cảnh không khỏi lo lắng, nàng đưa tay đặt bên miệng, lớn tiếng nhắc nhở:

“Sư phụ, phải cẩn thận đấy!”

“Không cần lo lắng, cho dù nơi này có quỷ dị thể nào đi nữa, thì cũng đã bước vào thời đại mạt pháp, không thể nào xuất

hiện quái vật gì quá mức đáng sợ.”

Lý Thanh khoanh tay sau lưng, ánh mắt đánh giá địa hình trên sườn núi.

Nếu không đoán sai, bí cảnh độc lập kia hẳn nằm ngay tại khu vực vết cắt này.

Còn về những điểm cổ quái xung quanh, hẳn cũng không có cách nào giải thích.

Dù sao thì nghề nào cũng có chuyên môn riêng, hẳn chỉ là một Luyện Khí Sư, có thể nhận ra sự bất thường của địa thế nơi này đã là rất tốt rồi.

Nghĩ vậy, Lý Thanh chậm rãi đưa tay lên, vận chuyển pháp lực, sau đó đánh ra một luồng chân nguyên đỏ rực, trực tiếp nện thẳng vào vết đứt của ngọn núi.

Oanh!

Nhưng điều kỳ lạ là, luồng chân nguyên vốn dĩ phải có thể phá vỡ núi đá, vậy mà khi chạm vào hư không liền như đá chìm xuống biển, dần dần tiêu tán ngay giữa không trung.

Ngay sau đó, không gian phía trước mơ hồ xuất hiện những gợn sóng dao động.

“Quả nhiên không sai, lối vào bí cảnh chắc chắn nằm ở đây!”

Lý Thanh hí mắt, sau đó bước đi trong hư không, tiến thẳng tới vị trí vừa xuất hiện dao động không gian.

Hắn đưa tay kết ấn, điều tức một phen, rồi vận dụng chút chân nguyên còn sót lại trong cơ thể.

“Mở!”

Cùng với một tiếng quát khế, giữa hai tay Lý Thanh bắn ra một cột sáng chân nguyên đỏ rực, liên tục đánh vào khoảng không trước mặt.

Hắn đang cố gắng mô phỏng lại phương pháp mà Thôn Thiên Lão Tổ và Băng Vân Lão Tổ từng sử dụng, dùng pháp lực cường đại của bản thân để cưỡng ép mở ra thông đạo tiến vào bí cảnh.

Trong tình huống chưa rõ bí cảnh này có phương pháp đặc thù nào để kích hoạt hay không, thì đây là cách duy nhất mà hắn có thể nghĩ tới.

Oanh!

Pháp lực trong cơ thể Lý Thanh tiêu hao nhanh chóng, đồng thời, không gian phía trước cũng rung động dữ dội hơn.

Cuối cùng, ngay trước ánh mắt kinh ngạc của Lâm Cảnh, một kẽ nứt không gian dần dần hiện ra!

Loại thủ đoạn này thực sự quá mức phi phạm!

Đáng tiếc, nàng không có cơ hội để học được nó.

Nghĩ đến đây, Lâm Cảnh không khỏi cảm thấy mát mát trong lòng. Nếu nàng cũng có thể mạnh mẽ như sư phụ, thì thật tốt biết bao!

Còn ở trên không trung, Lý Thanh sau khi nhìn thấy kẽ nứt dần xuất hiện, cũng không hề thả lỏng.

Hắn tiếp tục rót pháp lực vào kẽ nứt, cố gắng mở rộng nó ra thêm một chút.

Dù sao thì đây cũng là một bí cảnh xa lạ, thần bí khó lường. Nếu không thể quan sát rõ ràng tình huống bên trong mà cứ tùy tiện lao vào, chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ!

Ngay khi pháp lực của Lý Thanh sắp chạm đến giới hạn, kẽ nứt cuối cùng cũng mở rộng thêm một đoạn đủ lớn!

Lối vào bí cảnh, đã hoàn toàn được mở ra!

Ầm ầm!

Lưng núi ở trung tâm nứt vỡ, không gian bắt đầu vặn vẹo, một khe nứt không gian nhanh chóng mở rộng.

Dưới sự thúc động pháp lực của Lý Thanh, bí cảnh phủ bụi nhiều năm cuối cùng cũng được hắn mở ra một lối đi.

“Chính là lúc này! Trùng Cửu, tiến vào!”

Lý Thanh lập tức truyền thần niệm cho Trùng Cửu phía dưới. Chỉ thấy thân thể khổng lồ của nó bất chợt bật lên khỏi mặt đất.

“Đi thôi! Xong lên nào, Tiểu Cửu!”

Lâm Cảnh, người vẫn ngồi trên lưng Trùng Cửu, hô to đầy hưng phấn. Thần sắc nàng lộ rõ vẻ kích động, vui sướng đến cực điểm.

Oanh!

Con cuồng phong quét ngang không gian, Trùng Cửu mạnh mẽ lao thẳng vào khe nứt.

Lý Thanh cũng theo sát phía sau, vừa duy trì pháp lực, vừa tăng tốc tiến vào.

Mang Trùng Cửu cùng vào bí cảnh không phải chuyện ngẫu nhiên, mà vì hấn coi trọng sức chiến đấu Kết Đan của nó.

Chương 1067

DTV EBOOK

Phải biết, hiện tại pháp lực của Lý Thanh không còn nhiều, mà bí cảnh phía trước thì chưa rõ nguy hiểm ra sao. Có Trùng Cửu hỗ trợ chiến đấu sẽ vô cùng quan trọng.

Hơn nữa, muốn rời khỏi bí cảnh sau này còn cần dùng đến pháp lực để mở lối thoát, vì vậy càng tiết kiệm pháp lực bao nhiêu, càng có lợi bấy nhiêu!

Bốn phía không gian nhanh chóng biến đổi, cảnh vật xoay tròn dữ dội.

Rầm!

Chẳng mấy chốc, Lý Thanh từ trên cao rơi xuống. Hắn chưa kịp ngự không, một xúc tu từ dưới vươn lên, vững vàng đỡ lấy hắn.

“Sư phụ! Ngài không sao chứ?”

Lâm Cảnh, vẻ hưng phấn vừa rồi lập tức tan biến, nhanh chóng chạy đến bên cạnh ân cần hỏi han.

“Vi sư không sao, không cần lo lắng.”

Vừa đáp, Lý Thanh vừa quan sát xung quanh bằng mắt thường.

Bí cảnh nơi đây u tối vô cùng. Mặt đất khắp nơi là những đám cỏ khô héo úa, cùng những thân cây chết rũ.

Tí tách! Tí tách!

Trên vách đá gần đó, từng giọt nước không ngừng nhỏ xuống, tạo nên bầu không khí quạnh quẽ, tiêu điều.

Bên dưới vách đá, nước đọng lại thành một đầm nước nhỏ, đồng thời có một dòng suối nhỏ lan ra từ nền đất màu xám đen phía trước.

Rầm!

Lý Thanh nhảy xuống khỏi lưng Trùng Cửu, ngẩng đầu quan sát vách đá trước mặt.

Ngay sau đó, hắn khuếch tán thần thức, ghi nhớ địa hình bốn phía.

Mặt đất phủ một màu xám đen thâm trầm, cảnh vật hoang vu và tĩnh lặng. Khắp nơi, cây cỏ đều đã khô héo, chỉ cần chạm nhẹ là hóa thành tro bụi.

Nhìn ra xa, bí cảnh này rộng lớn đến mức không thấy bờ bến, quả thực như một thế giới thu nhỏ.

Nhưng nơi đây không hề có linh khí!

Hiển nhiên, nó cũng chịu ảnh hưởng của thời đại mạt pháp, linh khí hoàn toàn cạn kiệt.

Thế nhưng, Lý Thanh lại không hề thất vọng, ngược lại còn cảm thấy hài lòng.

Bởi vì linh khí đã khô kiệt, điều đó đồng nghĩa với việc nơi đây sẽ không có sinh vật nào đủ mạnh để uy hiếp hắn.

Hơn nữa, ánh trăng máu không thể chiếu vào, điều đó giúp hắn không cần lo lắng về sự xuất hiện của dị thú cường đại.

Với Trùng Cửu bên cạnh, bí cảnh này xem như không có gì đáng sợ, chỉ ít có thể giúp hắn tiết kiệm không ít pháp lực khi thăm dò.

Thông qua thần thức phản hồi, Lý Thanh nhanh chóng xác định được vị trí hiện tại của mình trên bản đồ.

“Đi thôi! Xem thử nơi này cất giấu bí mật gì!”

Dứt lời, hắn lập tức quay lại lưng Trùng Cửu, ra lệnh cho nó di chuyển.

Lâm Cảnh thì mắt mở to không chớp. Ngay khi bước vào bí cảnh, nàng đã bị không gian kỳ dị này làm cho kinh ngạc, không ngừng quan sát xung quanh.

“Dựa theo ghi chép trên địa đồ, phía trước bên phải hắn là có một hẻm núi. Trước tiên, cứ qua đó xem thử.”

Nghe mệnh lệnh của Lý Thanh, Trùng Cửu liền tăng tốc tiến về phía trước.

Không khí phía trước tràn ngập một lớp sương mù mỏng. Khi tiến sâu vào, một hẻm núi sâu hun hút hiện ra trước mắt.

“A? Hàn Nguyên Tùng!”

Vừa tiến đến gần hẻm núi, thần thức của Lý Thanh lập tức phát hiện một gốc cây nhỏ mọc bám trên vách đá, hần liếc mắt liền nhận ra nó.

Cây này có thân hình vặn vẹo, cành lá không nhiều, mỗi nhánh đều có màu xanh lam như băng ngọc.

“Đáng tiếc! Cây linh thụ này cũng đã chết héo mất rồi.”

Lý Thanh thở dài tiếc nuối.

Hàn Nguyên Tùng vốn là một loài linh thụ hiếm thấy, dù ở Đại Hoang Vực cũng vô cùng hiếm hoi, chỉ có thể sinh trưởng tại những vùng tuyệt địa.

Mỗi khi trưởng thành, cứ cách năm năm, cây này sẽ kết ra một quả Lạnh Nguyên.

Loại quả này vô cùng trân quý, đặc biệt hữu dụng với những tu sĩ tu luyện công pháp băng hệ.

Ngay cả tu sĩ Kết Đan kỳ sau khi dùng cũng có thể gia tăng pháp lực.

Nhưng thời đại mạt pháp, linh khí đã khô cạn, nên dù là linh thụ hiếm có cũng không tránh khỏi diệt vong.

“Đáng tiếc! Thật sự quá đáng tiếc!”

Cây Hàn Nguyên Tùng đã chết héo thì không còn giá trị gì.

Lý Thanh lắc đầu, ra hiệu cho Trùng Cửu tiếp tục di chuyển dọc theo hẻm núi, chưa vội vượt qua mà tiếp tục thăm dò sâu hơn.

Rất nhanh, Lý Thanh phát hiện trong hẻm núi này có dấu vết của nhân loại!

Lần theo những dấu chân rối loạn còn sót lại, hai người một trùng nhanh chóng tiến về cuối hẻm núi. Ở đáy vực, một dãy nhà gỗ nhỏ dựng sát nhau hiện ra trong tầm mắt.

“Sư phụ! Bên dưới hình như có vài căn nhà gỗ!”

Lâm Cảnh lên tiếng, bởi vì nàng không có thần thức, dù thị lực tốt đến đâu thì vẫn khó quan sát rõ ràng từ khoảng cách này.

Lý Thanh lập tức khuếch tán thần thức xuống phía dưới. Khi thấy cảnh tượng bên trong những căn nhà gỗ, hắn bất giác trầm mặc.

Bên trong mỗi căn nhà đều có một bộ hài cốt khoác đạo bào, ngồi xếp bằng trong tư thế tọa hóa.

Bọn họ... đều đã chết.

“Xuống đó xem thử.”

Lý Thanh thở dài, trong lòng đã lờ mờ đoán ra thân phận của những người này.

Chương 1068

DTV EBOOK

Không ngoài dự đoán, đây hẳn là những tu sĩ từng ẩn náu trong bí cảnh để tránh khỏi thời đại mạt pháp.

Nhưng kết cục thì sao?

Dù là trong bí cảnh, bọn họ vẫn không thoát khỏi ảnh hưởng của mạt pháp, linh khí ở đây cũng cạn kiệt như bên ngoài.

Hơn nữa, có lẽ những người này tiến vào quá sớm, căn bản không có cơ hội chuyển đổi sang hấp thụ Huyết Nguyệt Bí Lực.

Theo thời gian, khi pháp lực dần khô kiệt, họ cũng chẳng thể nào rời khỏi bí cảnh mà chỉ có thể ngồi đây chờ đợi cái chết.

Thật bi ai!

Nhờ có chín xúc tu của Trùng Cửu, quá trình leo xuống đáy hẻm núi vô cùng thuận lợi.

Từng xúc tu bám chặt vào hai bên vách đá, giúp Lý Thanh và Lâm Cảnh an toàn đáp xuống.

Những căn nhà gỗ được dựng một cách sơ sài, giống như chỉ là chỗ trú tạm thời, không hề có sự bố trí kiên cố.

Thông thường, tu tiên giả thường mở động phủ làm nơi cư ngụ, rất hiếm khi thấy ai dựng nhà gỗ như thế này.

Nhưng xét đến tình hình thời đại mạt pháp, khi mà từng giọt pháp lực đều trở nên vô cùng quý giá, những tu sĩ này có lẽ đã chọn cách tiết kiệm pháp lực, dùng sức người dựng nhà để trú ngụ.

Lý Thanh bước vào căn nhà gỗ đầu tiên.

Bên trong, một bộ hài cốt khoác đạo bào trắng ngồi ngay ngắn.

Trên nền đất, có một hàng chữ khắc lại:

“Giới tu sĩ chúng ta rốt cuộc đã phạm phải sai lầm gì to lớn?
Vì sao đại đạo lại đoạn tuyệt, trừng phạt chúng ta như thế
này?”

— Ánh Dương Chân Nhân, Tư Đồ Nam lưu bút.

Từng con chữ ngập tràn tuyệt vọng.

Một tu sĩ từng nắm giữ pháp lực, cuối cùng lại ngồi đây chờ
chết, thật thê lương làm sao.

Lý Thanh đưa mắt quét quanh gian nhà, nhưng hần nhanh
chóng phát hiện một điểm đáng ngờ.

— Ở đây không hề có túi trữ vật!

Theo lẽ thường, một tu sĩ Kết Đan kỳ sau khi chết sẽ để lại túi
trữ vật, bên trong ít nhất cũng có vài bộ đạo pháp truyền thừa.
Chưa kể đến pháp bảo hay đan dược, chỉ riêng những ghi chép
bí tịch đã đủ khiến người khác thêm thuồng.

“Không có gì cả...”

Lý Thanh cau mày, chậm rãi bước ra ngoài, sau đó tiếp tục dò
xét những căn nhà khác.

Nhưng kết quả vẫn y như vậy.

Mỗi căn nhà đều có một bộ hài cốt cùng một vài dòng di ngôn
tuyệt vọng, ngoài ra chẳng còn thứ gì khác.

Sau khi kiểm tra toàn bộ, khóe miệng Lý Thanh khẽ giật.

Không ngờ lần này hần lại phí công một chuyến!

Hần đâu phải tới đây để tưởng niệm người đã chết!

“Khoan đã...”

Ánh mắt Lý Thanh dừng lại ở một căn nhà trống.

Không giống những căn khác, nơi này thậm chí ngay cả hài
cốt cũng không có.

“Vì sao nơi này không có thi thể? Chẳng lẽ người trong đó đã
tự tìm nơi chôn cất chính mình?”

Hần lập tức suy đoán.

Nhưng rất nhanh, hần đã có một giả thuyết hợp lý hơn.

— Đây có thể là người chết cuối cùng trong nhóm.

Sau khi những người khác tọa hóa, kẻ này đã lần lượt thu lấy túi trữ vật của họ.

Mà bây giờ hắn cũng không còn tung tích...

“Chuyện này thật kỳ lạ... Rõ ràng đã là thời đại mạt pháp, vì sao còn phải thu thập túi trữ vật?”

Là lòng tham trước khi chết thôi thúc, hay còn lý do nào khác?

Lâu như vậy mà vẫn không thu hoạch được gì, Lý Thanh không khỏi cảm thấy phiền muộn.

Xem ra, ngoài việc tìm kiếm Thiên Địa Linh Hỏa, hắn còn phải tốn công lần theo dấu vết của người này.

Nhưng bí cảnh này quá rộng lớn, muốn tìm được tung tích một người không phải chuyện dễ dàng.

Lý Thanh tạm thời gác lại ý nghĩ đó, quyết định tiếp tục tiến sâu vào bí cảnh trước.

Trước mắt, quan trọng nhất vẫn là xác định vị trí Thiên Địa Linh Hỏa được ghi trên bản đồ.

Mặc dù linh khí đã khô cạn, nhưng linh hỏa có lẽ vẫn còn lưu giữ hỏa chủng.

Chỉ cần có hỏa chủng, hắn có thể mang nó trở về nơi còn linh khí để khơi lại ngọn lửa.

Đương nhiên, quá trình này sẽ không dễ dàng, nhưng nếu thành công, lợi ích mang lại sẽ vô cùng to lớn.

Một đạo Thiên Địa Linh Hỏa đã quý giá vô cùng, nếu có thể thu thập thêm đạo thứ hai, chiến lực của hắn nhất định sẽ tăng vọt!

Lá bài tẩy của hắn cũng sẽ lại nhiều thêm một tấm!

Nghĩ vậy, Lý Thanh không chần chừ nữa, ngồi trở lại trên lưng Trùng Cửu.

“Hướng về vị trí Thiên Địa Linh Hỏa!”

Nhận lệnh, Trùng Cửu lập tức gia tăng tốc độ.

Cảnh vật hoang vu hai bên lướt qua nhanh chóng, bên tai chỉ còn tiếng gió gào thét.

Liên tục di chuyển ba bốn ngày, cuối cùng bọn họ cũng đến được một ngọn núi đen sừng sững chắn ngang đường.

Ngọn núi này như bị chặt đứt khỏi một dãy núi, đột ngột trời lên giữa trời đất, che khuất lối đi.

“Sur phụ, ngọn núi này có vẻ giống với phần bị thiếu của dãy núi ngoài kia!”

Lâm Cảnh nghiêng đầu, kinh ngạc lên tiếng.

Lý Thanh cũng nhận ra điều đó.

Ngọn núi này, rõ ràng là một phần bị cắt ra từ một dãy núi lớn!

Chương 1069

DTV EBOOK

Không lồ như thế nguy nga ngọn núi, lại bị người ngạnh sinh sinh cắt đứt, từ ngoại giới dẫn tới tòa bí cảnh này ở trong!

Đây là một loại cường đại cỡ nào vĩ lực! Làm cho người kinh hãi!

Dù là đã trở thành Kết Đan kỳ tu sĩ Lý Thanh, giờ phút này cũng không khỏi cảm thấy động dung.

Hắn thực lực hôm nay, tự xưng là có thể đem một tòa như thế nguy nga ngọn núi đánh nổ là không nhiều lắm vấn đề, Hỗn Nguyên Vô Song Chùy vừa ra, làm đến việc này không khó.

Nhưng là muốn đem một tòa dạng này ngọn núi cho cắt đứt, sau đó từ ngoại giới chuyển dời đến chỗ không gian này trong bí cảnh, vậy coi như là có chút khoa trương.

Chỉ là muốn đem nó di động, chỉ sợ đều muốn tiêu hao đại lượng pháp lực, trong khoảnh khắc đều có thể đem một cái Kết Đan kỳ tu sĩ pháp lực cho ép khô.

Mặc dù Kết Đan kỳ tu sĩ đã sơ bộ có được di sơn đảo hải chi năng, nhưng cũng mục tiêu cũng không phải là như thế này khoa trương một tòa sơn phong hùng vĩ!

Lý Thanh đoán sơ qua, mình nếu là muốn di động hùng vĩ như vậy ngọn núi, chí ít cũng phải muốn trở thành Tứ giai thể tu mới có nhất định hi vọng.

“Chỉ có thể leo núi, căn cứ vào địa đồ ghi chép, linh hỏa liên giấu tại ngọn núi lớn này ở trong.” Lý Thanh ở trong lòng tự nói một tiếng, sau đó thúc đẩy Trùng Cửu hướng phía núi lớn leo lên đứng lên.

Có được mấy đầu xúc tu Trùng Cửu, có thể tùy tiện thích ứng nhiều loại (trồng) địa hình, dù là tòa này hiểm trở nguy nga ngọn núi cũng không ngoại lệ.

Cùng ngoài bí cảnh đầu kia trụi lủi dãy núi một dạng, dãy núi này bên trên cũng không có thảm thực vật, chỉ có gập ghềnh cứng rắn núi đá.

Răng rắc!

Trùng Cửu dùng một đầu xúc tu quần quanh lấy núi đá đột nhiên đứt gãy, nó thân thể cao lớn lập tức run lên ba lần.

Nhưng cũng may mặt khác tám đầu xúc tu đều một mực cố định ngọn núi các phương, này mới khiến nó không đến mức rơi xuống.

Lúc này Trùng Cửu, tựa như là một đầu bạch tuộc bình thường, chậm rãi hướng phía núi lớn chỉ đỉnh leo lên mà đi.

Trong lúc đó, Lý Thanh thần thức một mực duy trì ngoại phóng, quan sát đến tình huống chung quanh.

Ước chừng đợi đến Trùng Cửu leo lên đến sườn núi bộ vị thời điểm, Lý Thanh cái mũi giật giật, đột nhiên ngửi được một cỗ nhàn nhạt gay mũi hương vị.

Cái này lại là một ngọn núi lửa!

Lý Thanh hí mắt lại, hẩn xác định, vừa rồi cỗ này gay mũi khí tức chính là núi lửa nham tương đặc hữu hương vị.

Nương theo lấy Trùng Cửu không ngừng trèo lên, thỉnh thoảng có vỡ vụn núi đá cuộn cuộn rơi xuống phía dưới.

Rốt cục, tại tới gần núi lửa chỉ đỉnh sau, Lý Thanh nhảy lên một cái, bay đến đến toà núi lửa này trên không, quan sát miệng núi lửa này nội bộ tình huống.

Bên trong đen sì một mảnh, cũng không có theo dự liệu cuộn cuộn nham tương.

Đây là chuyện đương nhiên, ngọn núi lớn này không biết bị cắt đứt bao nhiêu năm, bên trong nham tương dập tắt cũng là bình thường tình huống.

“Thiên địa linh hỏa ngay ở chỗ này a?” Lý Thanh trầm ngâm một phen, sau đó đối với phía dưới Lâm Cảnh mở miệng nói: “Người cùng Trùng Cửu lưu ở nơi đây, vì sự xuống dưới nhìn một cái.”

Núi lửa động phía trên tương đối chật hẹp, khó mà dung nạp Trùng Cửu tiến vào bên trong.

Cho nên để cho ổn thoả, Lý Thanh quyết định để Lâm Cảnh cùng Trùng Cửu ở lại bên ngoài, chính mình đi vào thăm dò tìm kiếm thiên địa linh hỏa tung tích.

Dù sao tìm kiếm thiên địa linh hỏa bốn nguyên hỏa chủng, dùng thần thức của hắn là đủ rồi, Lâm Cảnh cùng Trùng Cửu xuống tới cũng vô pháp đến giúp quá nhiều.

“Sư phụ, phải cẩn thận a!” Lâm Cảnh nắm mèo quyền nói ra.

Lý Thanh nhẹ gạt đầu, liền chuẩn bị bay lượn xuống dưới.

Nhưng không đợi hắn bắt đầu hành động, tại thâm thúy đen kịt núi lửa động ở trong, lại có một thanh âm truyền ra!

“Xin hỏi. Ở phía trên thế nhưng là ngoại giới mà đến đạo hữu?”

Đây là một tên lão ầu thanh âm, mười phần già nua, nghe cũng rất suy yếu, tiếng nói đứt quãng có khí mà vô lực, phảng phất nói một câu đều hao hết khí lực toàn thân bình thường.

Nhưng mà cái này suy yếu tới cực điểm thanh âm, lại là tại Lý Thanh trong nội tâm nhắc lên một trận kinh đào hải lãng!

Bên trong, lại còn có người sống!

Chẳng lẽ là một nhóm kia tại thời đại mạt pháp sau liền tiến vào trong bí cảnh tị nạn tu sĩ? Nhưng vì sao người này sẽ ở trong núi lửa?

Lúc này, Lý Thanh liền từ bỏ đi xuống cử động, hắn rơi vào miệng núi lửa, sắc mặt do dự.

Hắn đang tự hỏi, bên trong người kia đến cùng là tình huống gì.

Bởi vì toà núi lửa này động quá thâm thúy quan hệ, thần thức của hắn cũng khó có thể dò xét đến phần đáy, cho nên căn bản không rõ ràng bên trong người kia đến tột cùng là tình huống gì.

Chương 1070

DTV EBOOK

Sau một lúc trầm ngâm, cuối cùng Lý Thanh cũng lên tiếng:

“Không sai, tại hạ đến từ ngoại giới.”

Lời vừa dứt, trong núi lửa vang lên một giọng nói khàn khàn, giống như đang phải gắng sức để thốt ra từng chữ:

“Thật... thật sao? Phệ Linh ngoại cảnh... thiên địa linh khí... lại bắt đầu khôi phục?”

“Nhưng tại sao... tại sao lão thân lại không cảm nhận được một tia linh khí nào?”

Giọng nói kia vẫn yếu ớt đứt quãng, như thể chỉ cần nói thêm một câu nữa cũng có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Lý Thanh im lặng giây lát rồi trầm giọng đáp:

“Tiền bối, ngoại giới vẫn là thời đại mạt pháp, thiên địa linh khí vẫn chưa khôi phục.”

Lời này vừa rơi xuống, trong lòng núi lửa bỗng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ.

Câu trả lời của Lý Thanh tựa như một đòn chí mạng đối với lão ẩu đang khổ sở chờ đợi tin tức.

Bà giống như một kẻ lữ hành đang chết khát giữa sa mạc, khó khăn lắm mới thấy được một ốc đảo, nhưng cuối cùng lại phát hiện đó chỉ là một ảo ảnh.

Nhưng rất nhanh sau đó, giọng nói yếu ớt kia bỗng trở nên nghiêm nghị:

“Không đúng! Nếu linh khí vẫn chưa khôi phục, vậy ngươi làm sao có thể tiến vào Phệ Linh cảnh?”

“Ngươi dám lừa ta? Nơi này không có tu vi Kết Đan kỳ thì tuyệt đối không thể mở ra lối vào bí cảnh!”

“Người không thể nào sống trong thời đại mạt pháp lâu như vậy, rồi lại có dư lực mở ra bí cảnh này!”

Lời nói sắc bén đầy khí thế khiến Lý Thanh cũng có cảm giác không thể phản bác.

Không hổ là tu tiên giả sống sót từ thời đại trước, chỉ qua vài câu nói đã lập tức nhận ra điểm đáng ngờ.

Tất nhiên, Lý Thanh cũng đã chuẩn bị từ trước.

“Lão tiên bối, đúng là linh khí không khôi phục, nhưng lại xuất hiện một con đường khác. Có người từ vàng trắng máu trên bầu trời mượn lực lượng, nhờ đó cũng có thể đạt được trường sinh bất hủ.”

Lão ầu nghe xong, lập tức thốt lên kinh ngạc:

“Không thể nào! Vàng huyết nguyệt kia yêu dị vô cùng, trong ánh trăng của nó tràn ngập khí tức hỗn loạn và điên cuồng. Một khi bị chiếu rọi quá lâu, tu sĩ chắc chắn sẽ rơi vào trạng thái điên loạn!”

“Một con đường như vậy, sao có thể giúp người ta trường sinh bất hủ? Đây rõ ràng là tà ma ngoại đạo!”

Lý Thanh nhếch môi, thầm nghĩ người này quả nhiên kiên thức phi phạm. Ngay từ thời đại mạt pháp sơ kỳ đã nhận ra sự quỷ dị của trắng máu.

Nhưng hắn vẫn kiên nhẫn giải thích:

“Lúc đầu quả thật là như vậy, nhưng về sau, ở Thu Sơn Vực có một giáo phái tên Huyết Liên Giáo đã tìm ra cách khắc chế sự điên cuồng, nhờ vậy mà khai mở một con đường tu hành hoàn toàn mới.”

“Huyết Liên Giáo?” Lão ầu chân chừ một lúc rồi nói: “Lão thân có nghe qua cái tên này... Nhưng giáo chủ hiện tại của Huyết Liên Giáo là ai?”

“Huyết Liên Giáo Chủ vốn tên Nhạc Thu Sinh, người này đúng là một kỳ tài trăm năm khó gặp, chính hắn là người phát hiện ra con đường tu hành từ trắng máu.”

Lý Thanh sờ mũi, trong lòng thầm khen ngợi Nhạc Đạo Hữu, người đã khuất.

Nhưng hắn không ngờ rằng ngay sau đó, lão ầu lại bật cười chế giễu:

“Hừ! Nhạc Thu Sinh? Tiểu tử đó á?”

“Hắn mà cũng xứng đáng được gọi là kỳ tài kinh thế? Lúc trước, ngay cả tư cách tiến vào bí cảnh tị thế cùng bọn ta hắn cũng không có!”

“Không ngờ sau ngàn ấy năm, cái tên đó cũng xưng tôn làm tổ...”

Nhạc Thu Sinh... tiểu tử đó???

Lý Thanh nhíu mày, trong lòng cảm thấy kinh ngạc.

Xem ra lão ầu này có lai lịch không hề tầm thường.

Thật đáng thương cho Nhạc Giáo Chủ, một người tự cho mình là thủy tổ khai sáng con đường tu hành mới, vậy mà ở đây lại bị gọi là “tiểu tử”.

Nhất thời, Lý Thanh cũng không biết phải đáp lời thế nào.

Sau một khoảng trầm mặc, vẫn là lão ầu lên tiếng trước, giọng nói trầm thấp:

“Không biết đạo hữu đến Phệ Linh cảnh này có mục đích gì?”

“Người đã tu luyện con đường trắng máu, lại có thể đạt được trường sinh bất hủ trong thời đại mạt pháp, vậy nơi này còn có thứ gì đáng để người mạo hiểm?”

Rõ ràng, bà ta đã mặc định rằng Lý Thanh là người tu hành trắng máu.

Lý Thanh không hề phủ nhận, bởi vì đây chính là hiệu quả mà hắn mong muốn. Nếu không, hắn thật sự khó có thể giải thích được thực lực và pháp lực của mình.

Hắn坦然 nói:

“Lão tiên bối, không dám giấu giếm, ta đến đây là vì thiên địa linh hỏa.”

Nghe vậy, lão ầu im lặng một lát, rồi lắc đầu thở dài:

“Người đến muộn quá nhiều năm rồi... Phệ Linh Yêu Viêm đã dập tắt từ lâu. Trong thời đại mạt pháp này, không còn hy vọng để nó bùng cháy trở lại nữa...”

Phệ Linh Yêu Viêm!

Vừa nghe thấy cái tên này, trong lòng Lý Thanh khẽ động.

Đối với danh xưng này, hắn tuyệt đối không xa lạ. Ngay từ khi quyết tâm tu luyện Xích Hoàng Phần Thiên Công, hắn đã đặc biệt tìm hiểu thông tin về các loại thiên địa linh hỏa.

Những tin tức liên quan đến Phệ Linh Yêu Viêm nhanh chóng hiện lên trong đầu hắn.

Chương 1071

DTV EBOOK

Loại linh hỏa này có nhiều hình thái, đặc biệt mang dáng vẻ vô cùng yêu dị.

Trong điển tịch cổ xưa có ghi chép rằng, ngọn lửa này có thể hóa thành đủ loại hình thể yêu thú, đồng thời màu sắc cũng thường xuyên biến đổi.

Có lúc là xanh lá, có khi lại tím, cũng có lúc đỏ rực, có thể nói là vô cùng biến hóa khôn lường.

Không chỉ vậy, Phệ Linh Yêu Viêm còn sở hữu một năng lực vô cùng cường đại, có tác dụng to lớn trong chiến đấu giữa các tu sĩ.

Ngọn lửa này có thể phá linh!

Không sai, chính là phá linh!

Những thủ đoạn phòng ngự bằng linh lực một khi gặp phải ngọn yêu hỏa này, sẽ lập tức bị thôn phệ, hoàn toàn tan biến, từ đó trở thành nguồn dinh dưỡng nuôi lớn uy năng của nó.

Nói đơn giản, nếu trong chiến đấu, đối thủ dám dùng linh lực bình thường để ngăn cản Phệ Linh Yêu Viêm, thì kết giới hộ thân kia sẽ lập tức sụp đổ, không cách nào chống đỡ nổi sự xâm nhập của ngọn lửa này.

Chỉ cần thu phục được nó, chiến lực của một người sẽ tăng lên đáng kể, có thể tùy ý áp đảo phần lớn tu sĩ đồng giai!

Lý Thanh hí hóp mắt, ánh nhìn chột lóe lên tia sắc bén.

“Linh hỏa ở nơi này lại chính là Phệ Linh Yêu Viêm.”

Trong lòng hắn đã sớm có quyết định — nhất định phải thu lấy nó!

Hắn vừa mới bước vào Kết Đan kỳ, những thủ đoạn bảo vệ bản thân vẫn còn hạn chế. Nếu có thể thu phục được ngọn lửa này, sau đó đem hỏa chủng mang về Đại Hoang Vực để một

lần nữa kích hỏa, đối với hắn mà nói chính là một sự trợ lực vô cùng to lớn!

Dù cho thiên địa linh hỏa không có một hệ thống phân cấp cụ thể, nhưng vẫn có một số loại linh hỏa mang đến trợ giúp đặc biệt lớn cho tu sĩ.

Như Phệ Linh Yêu Viêm này, nó có thể trực tiếp nâng cao chiến lực, tuyệt đối không thể xem nhẹ!

Nghĩ đến đây, Lý Thanh liền chấp tay, cất giọng hỏi:

“Lão tiên bối, không biết hỏa chủng của Phệ Linh Yêu Viêm có nằm trong lòng núi hay không?”

“Tại hạ từ lâu đã mang lòng tò mò mãnh liệt đối với loại thiên địa linh hỏa này, rất muốn tận mắt nhìn thấy một trong những linh hỏa đại danh鼎鼎 thời mạt pháp!”

Nhưng rất nhanh, lão ầu phía dưới lại cất tiếng cười chế giễu:

“Ha ha ha! Tiểu tử hậu bối, ngươi có biết vì sao nơi này lại được gọi là Phệ Linh Cảnh không?”

Nghe vậy, Lý Thanh thoáng ngẩn người, nhưng rất nhanh hắn liền liên tưởng đến Phệ Linh Yêu Viêm đang bị phong ấn trong lòng núi.

Chỉ là hắn còn chưa kịp mở miệng, lão ầu trong núi lửa đã lên tiếng:

“Nhóc con, ngươi đã từng nghĩ tới chưa, vì sao Phệ Linh Yêu Viêm có thể tồn tại ở đây lâu đến vậy, nhưng bọn ta – những lão già này – lại thủy chung không thu phục hay luyện hóa nó?”

Câu hỏi này lập tức đánh mạnh vào suy nghĩ của Lý Thanh.

Đúng vậy! Vì sao?!

Vì quá mức đề tâm đến thiên địa linh hỏa, nên hắn đã bỏ sót việc suy xét vấn đề một cách toàn diện.

Lúc này, sau khi bình tĩnh lại, Lý Thanh rốt cuộc cũng nhận ra điểm bất thường trong chuyện này.

Phải biết rằng, đây chính là một đạo thiên địa linh hỏa!

Nếu có thể thu phục luyện hóa, thực lực chắc chắn sẽ đột nhiên tăng mạnh, thậm chí có thể bề nghề đồng giai, trở thành vô địch thủ.

Trước khi thời đại mạt pháp xảy ra, không ít Kết Đan kỳ chân nhân đã biết về sự tồn tại của linh hỏa nơi đây.

Nhưng vì sao bọn họ không tìm cách thu phục nó? Chẳng lẽ bọn họ không muốn sao?

Điều này hiển nhiên là không thể nào!

Lý Thanh trầm giọng hỏi:

“Tiền bối, có lẽ Phệ Linh Yêu Viêm này có điểm gì đó cổ quái?”

Nghe vậy, lão ẩu phía dưới thoáng nhướng mày, sau đó mở miệng đầy nghi hoặc:

“Người đã biết đến sự tồn tại của Phệ Linh Cảnh, chẳng lẽ Nhạc Thu Sinh tiểu tử kia không nói cho người chi tiết về ngọn lửa này sao?”

“Hay là người đã đắc tội với Nhạc Thu Sinh, nên hắn cố ý che giấu tình báo này?”

Lý Thanh khẽ nhếch miệng, trong lòng thầm than.

Không thể trách Nhạc Thu Sinh được.

Ngày đó, Nhạc Đạo Hữu chết quá nhanh, quá dứt khoát, đến mức hắn còn chưa kịp hỏi một câu nào liên quan đến thiên địa linh hỏa.

Lúc này, hắn cũng chỉ có thể thở dài, chậm rãi đáp:

“Nhạc Giáo Chủ... lúc tu hành xảy ra chút vấn đề, cuối cùng bị một đóa Huyết Liên quỷ dị nuốt chửng.”

Điều này, hắn tuyệt đối có thể cam đoan — Nhạc Thu Sinh chết hoàn toàn không liên quan đến hắn, mà là tự mình lựa chọn hòa vào sen huyết.

Nhưng điều bất ngờ là, sau khi nghe được tin Nhạc Thu Sinh đã chết, lão ẩu lại bật cười một cách sung sướng:

“Ha ha ha! Chết cũng tốt! Loại tiểu nhân âm hiểm như hắn, sớm muộn gì cũng đáng chết!”

Xem ra, giữa hai người bọn họ có oán hận sâu sắc từ thời đại
mạt pháp trước.

Đối với những ân oán này, Lý Thanh không có chút hứng thú.

Hắn vẫn đứng yên bên miệng núi lửa, lẳng lặng chờ lão ẩu nói
tiếp.

Chương 1072

DTV EBOOK

Vừa rồi, trận cười kia dường như đã làm hao phí không ít khí lực của nàng.

Sau một lúc lâu, lão ầu khẽ thở dài, chậm rãi nói:

“Ai... Lão thân đại nạn đã sắp đến, chi bằng đem bí mật nơi đây nói cho người cũng không sao.”

“Phệ Linh Cảnh từng là một không gian do một vị đại năng có tu vi thông thiên triệt địa khai mở, còn Phệ Linh Yêu Viêm chính là ngọn linh hỏa mà hắn từng chủ chương.”

“Nhiều năm trôi qua, sau khi nơi này không còn chủ nhân, nó liền trở thành một chỗ luyện binh của tu sĩ trong Thu Sơn Vực. Bất kỳ ai muốn tế luyện pháp bảo đều có thể đến đây, mượn nhờ đạo linh hỏa này để rèn luyện.”

“Nhưng người có biết vì sao chúng ta chưa từng luyện hóa hỏa chủng này để độc chiếm không?”

Ngay sau đó, lão ầu chậm rãi tiết lộ nguyên nhân thực sự cho Lý Thanh.

Thì ra, khi vị đại năng kia khai mở không gian này, ông ta đã dùng một viên cột mốc không gian để liên kết Phệ Linh Yêu Viêm với toàn bộ tiểu thế giới này.

Nếu có ai cưỡng ép thu lấy ngọn lửa, toàn bộ không gian này sẽ lập tức sụp đổ, tan thành tro bụi, hoàn toàn hóa thành hư vô.

Đến lúc đó, tất cả tu sĩ bên trong sẽ bị nghiền nát bởi lực lượng sụp đổ của không gian, không còn đường sống.

Nói cách khác, nếu ai đó cố chấp luyện hóa Phệ Linh Yêu Viêm và mang nó đi, thì chính kẻ đó cũng không thể thoát khỏi nơi này!

Nghe đến đây, Lý Thanh bất giác đưa mắt nhìn về phía cửa ra của không gian này.

Nơi đó cách ngọn núi này vô cùng xa xôi.

Dù cho là tu sĩ Phong Linh Căn, nổi danh về tốc độ phi hành, muốn bay qua cũng cần một khoảng thời gian nhất định.

Nhưng trong khoảng thời gian đó, không gian này có thể đã sụp đổ vô số lần!

Lý Thanh trầm ngâm, ánh mắt lóe lên suy tư.

“Nếu đã vậy, vì sao không thử bố trí một tòa truyền tông trận, lợi dụng lực lượng trận pháp để lập tức thoát khỏi đây?”

Lão ẩu khế cười, lắc đầu nói:

“Tiểu tử, ngươi cũng hiểu về truyền tông trận đấy nhỉ? Xem ra đối với Tiên Đạo, ngươi cũng không phải kẻ ngu dốt.”

“Nhưng ngươi tưởng trận pháp muốn bày xuống là bày được ngay sao?”

“Chúng ta từng mời không ít trận pháp đại sư đến đây. Đáng tiếc, muốn kích hoạt truyền tông trận thì có một điều kiện tiên quyết — không gian phải ổn định!”

“Dưới tình huống không gian sắp sụp đổ, dù có cưỡng ép kích hoạt trận pháp, xác suất thành công cũng gần như bằng không.”

Lời này vừa dứt, Lý Thanh khế gật đầu, trong lòng thâm lĩnh hội.

Hắn không phải trận pháp sư, nên hiểu biết về truyền tông trận cũng không quá sâu. Giờ mới biết, hóa ra để vận dụng nó còn có những điều kiện khắc nghiệt đến vậy.

Nhưng kể cả khi có thể bố trí ổn định một tòa truyền tông trận, thì sao chứ?

Ở Thu Sơn Vực, có không ít tu sĩ Kết Đan kỳ vẫn đang thèm khát đạo thiên địa linh hỏa này.

Ai sẽ tro mắt nhìn hắn luyện hóa hỏa chủng mà không ra tay cướp đoạt?

Nếu Phệ Linh Yêu Viêm vẫn còn ở đây, nó giống như một tài nguyên dùng chung, ai cũng có thể đến lấy chút lợi ích.

Nhưng nếu có kẻ dám chiếm nó làm của riêng, vậy hẳn chính là kẻ thù chung của tất cả!

Nói cách khác, không ai dám phá vỡ thế cân bằng này, vì nếu làm vậy, kẻ đó chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu công kích của cả giới tu sĩ nơi đây!

Chính vì vậy, Phệ Linh Cảnh dần dần trở thành một bí cảnh ngầm thừa nhận, không còn ai dám động đến đạo thiên địa linh hỏa này nữa.

Nhưng Lý Thanh không nghĩ vậy.

Một đạo thiên địa linh hỏa trân quý như thế, hẳn đã khó khăn lắm mới tìm được, sao có thể dễ dàng từ bỏ?

Hắn đứng yên, nhưng trong mắt ánh sáng xoay chuyển liên tục, nội tâm trầm ngâm suy tính.

“Nếu ta có thể luyện hóa Phệ Linh Yêu Viêm, sau đó trực tiếp xé không gian, xuyên qua về Đại Hoang Vực, thì sao?”

“Hơn nữa, ta còn có Hắc Lô. Cái lò rèn thần bí này từng chịu đựng được loạn lưu không gian, có lẽ nó có thể giúp ta thực hiện kế hoạch!”

Ý nghĩ to gan lớn mật này vừa nảy lên, nắm tay của Lý Thanh bất giác siết chặt.

Nhưng ngay lập tức, một vấn đề khác xuất hiện.

Nếu hắn thành công xé rách không gian trở về Đại Hoang Vực, nhưng không gian này bị sụp đổ hoàn toàn, vậy nếu sau này hắn muốn trở về Cực Dạ thế giới thì sao?

Lúc đó, hắn sẽ bị dịch chuyển đến đâu?

Đây là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng!

Một khi Phệ Linh Cảnh sụp đổ, bí cảnh này sẽ tồn tại dưới dạng một không gian như thế nào?

Hắn có thể quay lại Cực Dạ thế giới hay không?

Lý Thanh trầm mặc, nội tâm rối bời.

Hắn suy đoán, nếu thực hiện kế hoạch này, thì có hai kết quả:

Không gian này sau khi sụp đổ, sẽ biến thành một vùng loạn lưu trong Hỗn Độn.

Nếu vậy, lần sau khi hấn xé mở không gian để trở lại, nếu không đủ thực lực, hấn sẽ bị cuốn vào dòng chảy hỗn loạn và tan biến.

Chương 1073

DTV EBOOK

Không gian này hoàn toàn tiêu tán, không còn tồn tại.

Nếu vậy, lần tiếp theo xuyên qua, hắn có thể bị dịch chuyển đến một vùng đất xa lạ nào đó trong Cực Dạ thế giới, không thể xác định trước.

Kết cục thứ nhất hiển nhiên không phải điều hắn mong muốn.

Hắn không thể cứ thế từ bỏ Cực Dạ thế giới, vì nơi đó vẫn còn vô số tài nguyên và đạo pháp chưa khai thác.

Thậm chí, con đường tu hành thuận lợi của hắn đến giờ cũng đều nhờ vào nguồn tài nguyên phong phú của Cực Dạ thế giới.

Nếu vứt bỏ nơi đó, hắn sẽ mất đi một lợi thế vô cùng lớn!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lý Thanh trầm xuống, nội tâm vẫn chưa thể đưa ra quyết định cuối cùng...

Từ bỏ đạo linh hỏa này sao?

Lý Thanh chìm sâu vào suy tư.

Rất hiếm khi hắn gặp được một đạo thiên địa linh hỏa có thể thu phục, lại còn không cần lo lắng về việc bị kẻ khác tranh đoạt. Cứ thế mà từ bỏ, hắn sao có thể cam tâm?!

“Ai... thế gian làm gì có phương pháp nào vẹn toàn cả?”

Hắn thở dài trong lòng, nhưng trong đôi mắt lại dần hiện lên sự kiên quyết.

Sau một khắc, Lý Thanh hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

“Tiền bối, nếu người nguyện ý rời khỏi bí cảnh này, ta có thể mang người ra ngoại giới. Khi đó, người có thể chuyển tu Trăng Máu Nhất Đạo, thoát khỏi khổ ải của đại nạn tuổi thọ.”

Rất lâu sau, từ phía dưới mới truyền đến một giọng nói già nua, hư nhược:

“Người cũng có lòng đầy... Nhưng thôi đi. Cái gọi là Trắng Máu Nhất Đạo, trong mắt ta chỉ là tà ma ngoại đạo mà thôi. Lão thân thà để bản thân tàn lụi, cũng không muốn sống dở chết dở bằng loại phương pháp ấy.”

“Cứ để ta tọa hóa tại nơi này đi.”

Ý chí của bà đã quyết, không ai có thể thay đổi.

Sự yên lặng bi thương bao trùm không gian.

Năm xưa, bà cùng những đạo hữu của mình tiến vào bí cảnh này để tránh khỏi ảnh hưởng của thời đại mạt pháp.

Trong những năm tháng đó, bọn họ dựng nhà, cùng nhau đàm luận đạo pháp, chia sẻ lĩnh ngộ tu đạo.

Nhưng dù có kiên trì bao lâu, thì cuối cùng thời đại mạt pháp vẫn không buông tha cho bọn họ.

Linh khí ngày một suy tàn, hoàn cảnh ngày càng khắc nghiệt. Bọn họ vẫn cố chấp tin rằng mình có thể vượt qua, vẫn ôm hy vọng thời đại mạt pháp sẽ kết thúc, vẫn tin rằng linh khí một ngày nào đó sẽ phục hồi.

Nhưng hy vọng dù đẹp đẽ đến đâu, cũng không thể chống lại hiện thực tàn khốc.

Bà tận mắt chứng kiến từng đạo hữu của mình lần lượt gục ngã, từng người từng người tọa hóa trong căn nhà gỗ đơn sơ, mang theo những tiếc nuối khôn nguôi.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình bà cô độc tồn tại trong bí cảnh này.

Bà nhật lại di vật của họ, nhưng không phải vì tham luyện, mà chỉ đơn giản là để tưởng niệm những người đã khuất.

Năm tháng trôi qua, bà ghi nhớ rõ ngày giỗ của từng người, mỗi lần đến ngày ấy, bà lại ở bên Phệ Linh Yêu Viêm, đem từng món di vật của họ đốt thành tro bụi.

Kỳ thật, bà đã sớm nên chết rồi.

Thứ duy nhất giúp bà gắng gượng đến hôm nay, chính là một hơi thở trong lòng—một niềm mong mỏi được tận mắt chứng kiến linh khí phục hồi, chứng kiến thời đại mạt pháp chấm dứt.

Nhưng đáng tiếc, ngày bí cảnh mở ra, bà lại chỉ nhận được tin tức tuyệt vọng.

Trong động núi lửa, đôi mắt lão ầu dần dần trở nên trống rỗng, ánh sáng trong mắt bà bắt đầu tàn lụi.

Hình bóng của những người bạn năm xưa dần hiện ra trước mắt bà.

Những ngày tháng cùng nhau tu đạo, cùng nhau cười nói, cùng nhau tranh luận đạo pháp, như những cánh hoa chớp tắt rồi tàn.

Bà nhớ lại năm xưa, bản thân cũng từng kiêu hùng cỡ nào, từng là một thiên kiêu ngút trời, mới có thể đi đến ngày hôm nay.

Nhưng kiêu hãnh đó... giờ đây đã hóa thành tro tàn.

Bà có ngạo khí của chính mình.

Tu hành tà ma ngoại đạo, trở thành một kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ—đó không phải là con đường mà bà muốn đi.

Nhưng suy cho cùng, bà cũng đã quá mệt mỏi.

Lý Thanh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới cất giọng hỏi:

“Xin hỏi tục danh của tiền bối?”

Từ trong động, giọng nói yếu ớt truyền đến, cũng là câu trả lời cuối cùng:

“Người rồi cũng phải chết. Hỏi danh hào để làm gì?”

“Cứ để ta và tất cả quá khứ chôn vùi cùng thời đại này. Cát bụi trở về với cát bụi, thế cũng tốt rồi.”

Nghe vậy, lòng Lý Thanh khẽ se lại.

Đã từng là một nhân vật kiệt xuất, vậy mà ngay cả tục danh cũng không muốn lưu lại...

Đó là một sự tuyệt vọng đến cùng cực đối với thời đại mạt pháp.

Dù thế nào đi nữa, bà cũng đã nói cho hắn biết bí ẩn của linh hỏa.

Nghĩ vậy, Lý Thanh khẽ thở dài, rồi cúi người thật sâu, hướng về phía miệng núi lửa mà cung kính ôm quyền:

“Vãn bối Lý Thanh, cung tiễn tiền bối!”

Hắn biết, lần sau khi hắn quay lại nơi này, rất có thể bà đã tọa hóa.

“Cảnh Nhi, chúng ta đi thôi.”

Chương 1074

DTV EBOOK

Rời khỏi Phệ Linh Cảnh, để mở ra khe nứt không gian, Lý Thanh gần như đã vắt kiệt toàn bộ chân nguyên trong cơ thể.

Sau khi đưa Lâm Cảnh và Trùng Cửu rời khỏi bí cảnh, hắn chỉ còn đủ sức giữ lại một tia chân nguyên cuối cùng để lao vào khe nứt không gian.

Roi xuống dãy núi Trùng Cửu, nhờ xúc tu đỡ lấy, thân hình Lý Thanh nhanh chóng được tiếp nhận khi đang cấp tốc hạ xuống.

Cảm nhận pháp lực trong cơ thể đã hoàn toàn trống rỗng, Lý Thanh nằm trên lưng Trùng Cửu, khẽ lắc đầu cảm thán. Đây là lần đầu tiên từ khi bước chân vào con đường tu đạo, hắn thực sự rơi vào tình cảnh dầu cạn, đèn tắt.

Pháp lực trong cơ thể đã tiêu hao sạch, giờ đây, thứ duy nhất hắn có thể vận dụng chỉ là thuật pháp và thần thức.

Dĩ nhiên, nếu thực sự gặp nguy hiểm, hắn vẫn còn một bí pháp cuối cùng—Nhiên Huyết Bí Pháp, có thể thiêu đốt tinh huyết để cưỡng ép pháp lực bộc phát.

Nhưng trừ phi vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối sẽ không sử dụng thứ này. Mỗi lần thi triển, cơ thể sẽ chịu tổn thương nguyên khí nghiêm trọng.

“Đi thôi, ra ngoài lâu như vậy, cũng đến lúc trở về rồi.” Lý Thanh khẽ cảm thán, trong lòng thầm nghĩ chuyển đi tới Cực Dạ thế giới lần này quả thực không tệ.

Không chỉ thu được một vài truyền thừa vô cùng hữu dụng, mà còn nắm giữ thông tin về một luồng thiên địa linh hỏa.

Dù rằng bốn nguyên hỏa chủng đã tắt lịm, nhưng chỉ cần có thể mang nó về Đại Hoang Vực, hắn tin chắc sẽ tìm được cách khơi lại ngọn lửa này.

Bởi vì thiên địa linh hỏa vốn mang tính chất bất tử bất diệt, chỉ có thể lụi tàn trong chốc lát. Chỉ cần điều kiện đầy đủ, nó hoàn

toàn có thể một lần nữa bùng cháy!

Nghĩ vậy, Trùng Cửu liền hướng về Cự Nham Thành thuộc Hắc Phong Vực, bắt đầu hành trình trở về.

Trên đường đi, tâm trạng Lâm Cảnh có phần trầm lắng. Nàng hiểu rất rõ, thời khắc chia tay sư phụ đã gần kề.

Thời gian gặp lại lúc nào cũng ngắn ngủi. Những ngày vừa qua, có lẽ là khoảng thời gian vui vẻ và thoải mái nhất trong cuộc đời nàng.

Đi theo sư phụ săn giết dị thú, thậm chí còn tiến vào một bí cảnh thần kỳ, đối mặt với những đại nhân vật từ thời mạt pháp.

Đây là những trải nghiệm mà trước đó, nàng chưa từng dám mơ đến.

“Sư phụ... ngươi lại muốn đi sao?” Lâm Cảnh cúi đầu, thấp giọng hỏi.

Ánh mắt Lý Thanh dõi về phương xa, trong lòng khẽ thở dài. Dù sao, hắn cũng là một kẻ hành đạo thành nhân, thế giới linh khí căn cõi này không phải nơi thích hợp để ở lâu.

“Cái gì rồi cũng có hồi kết. Tiểu Cảnh, không cần buồn. Về sau, vì sư sẽ thường xuyên quay lại thăm ngươi.” Lý Thanh ôn tồn nói.

Nghe vậy, Lâm Cảnh mới nở một nụ cười tươi: “Sư phụ đã nói vậy thì không được nuốt lời đâu đấy!”

Dù đã biết trước kết cục này, nàng vẫn không khỏi tiếc nuối. Nhưng khi nghe được lời hứa từ sư phụ, Lâm Cảnh nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Trên đường trở về, nàng lại trở lại bộ dạng hoạt bát như trước, thần thái rạng rỡ.

Cuối cùng, Trùng Cửu vượt qua biên giới giữa Thu Sơn Vực và Hắc Phong Vực.

Tại một vùng hoang nguyên đen rộng lớn, ba người tận mắt nhìn thấy một cây ma liễu khổng lồ che kín cả bầu trời.

So với lần trước Lý Thanh nhìn thấy, cây ma liễu này đã lớn hơn trước rất nhiều.

Dù đứng ở khoảng cách rất xa, vẫn có thể thấy những cành liễu rủ rủ xuống như sẵn sàng vươn tới bất kỳ ai dám tiếp cận.

Bên trong thân cây, từng viên tinh thể đỏ sậm không đồng nhất đang phát ra ánh sáng yếu ớt.

Dù Lý Thanh và Lâm Cảnh vẫn giữ bình tĩnh, nhưng Trùng Cửu thì khác.

Toàn thân nó run rẩy dữ dội, chín đầu xúc tu co quắp lại một chỗ, cả thân trùng cũng quấn chặt lấy nhau.

Đối diện với cây ma liễu kinh khủng kia, nó không tìm được nỗi sợ hãi tột độ đến từ sâu trong linh hồn.

“Tiểu Cửu, đừng sợ... có sư phụ ở đây, cây đại thụ đó không làm gì ngươi được đâu.” Lâm Cảnh nhẹ nhàng vỗ về, khẽ thì thầm trấn an nó.

Nhưng đáng tiếc, sự trấn an này gần như vô dụng. Trùng Cửu vẫn tiếp tục run rẩy không ngừng, dường như nỗi sợ hãi này đã trở thành bản năng.

Đối mặt với cây ma liễu có thể nghiền nát mình bất cứ lúc nào, nó chỉ có thể tuân phục theo bản năng.

Lý Thanh cũng tỏ ra vô cùng nghiêm trọng. Hắn nhìn chăm chăm cây ma liễu từ xa, ánh mắt lóe lên những tia sáng phức tạp.

“Hai đệ tử của ta... chính là chết dưới tay ngươi.” Hắn thì thầm, nhưng không tùy tiện tiến lên.

Chớ nói đến việc hiện tại hắn đã hao hết pháp lực, ngay cả khi ở trạng thái đỉnh phong, hắn cũng khó có thể đối đầu với thứ quái vật này.

Bây giờ nó mạnh đến mức nào?

Lý Thanh có thể chắc chắn một điều: cho dù hắn đạt đến Kết Đan hậu kỳ, thậm chí mạnh hơn vài lần, cũng chưa chắc có thể chống lại cây ma liễu này.

Đây quả thực là một tồn tại khủng bố đến cực điểm!

Chương 1075

DTV EBOOK

“Đi thôi... sau này nhớ dặn dò Võ Minh, không ai được đến gần nơi này... bất kể là vì lý do gì.”

“Cây liễu này... hơn phân nửa có thể vô địch thiên hạ.”

Lý Thanh cười khổ lắc đầu, không thể tưởng tượng được thế gian này còn có ai đủ sức uy hiếp nó.

Nói xong, hắn không nhìn được mà lấy từ trong người ra một viên hạt sen huyết sắc.

Dựa vào những lời cuối cùng của Huyết Liên Giáo Chủ, có thể thấy rằng Huyết Liên và cây ma liễu này vốn là những tồn tại cùng cấp. Nếu không phải Huyết Liên bị phát hiện quá sớm, có lẽ nó cũng đã phát triển đến mức độ như cây ma liễu kia, đủ sức hùng bá toàn bộ Thu Sơn Vực.

Đáng tiếc, bây giờ chỉ còn lại duy nhất một viên hạt sen, dù có cưỡi ngựa đuổi theo cũng không thể thay đổi kết cục.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Lý Thanh, Trùng Cửu như được đại xá, vội vàng rời khỏi mảnh hoang nguyên đầy ám ảnh này.

Đôi mắt với cây ma liễu kinh khủng kia, nỗi sợ hãi trong lòng nó đã lên đến cực hạn.

Oanh!

Trùng Cửu lập tức lao đi như cơn gió, chỉ trong chớp mắt đã bỏ lại khoảng cách rất xa, trực tiếp đổi hướng chạy về Cự Nham Thành.

Tại Cự Nham Thành, một thân ảnh khổng lồ đang nghiền nát bụi đất, tiến đến như một cơn cuồng phong. Mặt đất mơ hồ rung động theo từng bước đi của nó.

Trên tường thành, các võ giả phụ trách phòng thủ lập tức cảnh giác, nuốt một ngụm nước bọt rồi hoảng sợ nhìn về phía bên ngoài.

“Dị thú! Có dị thú đang tập kích thành trì!”

“Gõ chuông! Gõ chuông! Toàn thành chuẩn bị sẵn sàng!”

“Tiêu rồi! Minh chủ và Hộ pháp Tích Sơn lại không có mặt vào lúc này, nếu có chuyện gì xảy ra thì hậu quả khôn lường!”

Đang! Đang! Đang!

Tiếng chuông cảnh báo vang vọng khắp thành, từng điểm canh phòng trên tường thành lập tức hưởng ứng, đồng loạt gõ chuông báo động.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ thành trì đều chìm trong những hồi chuông dồn dập.

Nghe thấy âm thanh này, dân chúng trong thành lập tức chạy đến các hầm trú ẩn, những hầm này do các võ giả của Võ Minh xây dựng từ trước, chính là để đối phó với những tình huống nguy cấp như thế này.

Trước một đợt tập kích mạnh mẽ của dị thú, việc bỏ chạy gần như vô ích, phương án duy nhất là trốn sâu dưới lòng đất, phó thác mạng sống cho các võ giả trên thành.

Những năm qua, Cự Nham Thành chưa bao giờ được yên bình quá lâu. Mỗi khi bị dị thú công kích, các võ giả của Võ Minh đều dùng chính thân thể mình để dẫn dụ bầy thú đi hướng khác.

Họ đã quá quen với điều này.

Dĩ nhiên, hành động này không phải là không có cái giá phải trả. Rất nhiều sinh mạng đã phải nằm xuống vì trách nhiệm bảo vệ thành trì.

Bởi vậy, mỗi võ giả đứng trên tường thành lúc này, đều đã chuẩn bị sẵn tinh thần tử chiến.

“Tiêu Giáp! Người có khí huyết thịnh vượng nhất, đi với ta, dẫn dụ con dị thú kia ra xa!”

“Ta nhanh hơn, để ta đi thì tốt hơn!”

Mỗi người đều không sợ chết, ai nấy cũng tranh giành thực hiện nhiệm vụ cứu tử nhất sinh này.

Tinh thần “Nghĩa Bạc Vân Thiên”, được khắc họa một cách rõ ràng trên từng con người họ.

Nhưng rất nhanh, một số võ giả có thị lực tốt chợt phát hiện ra điều gì đó bất thường.

“Mau nhìn! Trên người con dị thú kia... hình như có người!”

“Người hoa mắt rồi à? Sao có thể có người ở trên đó được?”

“Không phải! Hình như... thật sự có người!”

Một võ giả khác nheo mắt, nhìn chăm chăm vào thân ảnh phía xa, sau đó bất giác kêu lên:

“Khoan đã! Đó là Lâm Hộ Pháp! Nàng đang vẫy tay với chúng ta!”

“Lâm Hộ Pháp thật đẹp a...”

Từng người một leo lên tường thành, đổi mắt nhìn về phía xa. Đến khi trông thấy rõ ràng Lâm Cảnh đang đứng trên lưng con dị thú, nở nụ cười rạng rỡ và vẫy tay với bọn họ, trong nháy mắt, nỗi sợ hãi trong lòng họ tan biến.

“Người còn lại chính là sư phụ của Lâm Hộ Pháp! Là người đã hộ đạo cho chúng ta!”

“Thì ra là hiểu lầm! Con dị thú này đã bị Lý Tiên Bối thu phục rồi!”

Một hồi lâu sau, Trùng Cửu chậm rãi tiến gần cửa thành, đám võ giả bên trên lập tức kích động quỳ xuống.

“Tham kiến Lâm Hộ Pháp! Tham kiến Lý Tiên Bối!”

“Lâm Hộ Pháp! Dị thú này là thể nào vậy?”

Đứng trên lưng Trùng Cửu, Lâm Cảnh nở nụ cười nhẹ, nhìn xuống đám võ giả trên cổng thành, điềm nhiên nói:

“Mọi người không cần khách sáo, cũng không cần hoảng loạn. Hãy giải trừ báo động đi, dị thú này là do ta và sư phụ thu phục, nó sẽ không gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho mọi người!”

Lời nói này khiến tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, trong lòng vẫn có chút khó tin.

Nhưng sự thật trước mắt không thể chối cãi—con dị thú mang khí tức cường đại tột cùng kia lúc này lại đang ngoan ngoãn

nằm rạp trước cửa thành, không hề có dấu hiệu muốn tấn công.

Cảnh tượng này thực sự quá mức chấn động, khiến cho nhiều người choáng váng không tin vào mắt mình.

Chương 1076

DTV EBOOK

Cuối cùng, sau một hồi trấn an, tất cả võ giả trong thành mới dần tiếp nhận sự thật.

“Được rồi! Mọi người quay về làm việc của mình đi!”

Lâm Cảnh phát tay, ra hiệu cho các võ giả trên thành giải tán, trả lại sự yên bình cho Cự Nham Thành.

Lời vừa dứt, Lâm Cảnh xoay người, nụ cười trên môi dần dần thu lại.

“Sư phụ, đưa tiễn đến đây thôi. Tiểu Cảnh nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời!”

Nhìn thấy đồ đệ của mình cố gắng giữ vẻ bình tĩnh, nội tâm Lý Thanh không khỏi mềm nhũn. Hắn nhẹ nhàng giơ tay, vuốt ve đôi tai mèo trên đầu Lâm Cảnh, giọng nói ôn hòa:

“Bây giờ Huyết Liên Giáo đã bị tiêu diệt, Hắc Phong Vực và Thu Sơn Vực đều đã nằm trong tay Võ Minh.”

“Vi sư cũng không còn gì có thể dạy ngươi nữa. Nhưng hãy nhớ kỹ một điều: con đường phía trước nằm dưới chân chính các ngươi, đi thế nào, lựa chọn ra sao, đều phải dựa vào tâm ý của mình.”

“Sau này, không cần quá nhớ mong vi sư. Hãy sống thật tốt, thời gian gặp lại... cũng sẽ không quá lâu đâu.”

Nói xong, Lý Thanh chậm rãi thu tay về, ánh mắt đầy nhu hòa.

Nghe vậy, Lâm Cảnh khẽ gật đầu, sau đó nhún người nhảy lên tường thành, động tác nhẹ nhàng như mèo.

“Sư phụ, sau này nhất định phải thường xuyên quay về thăm Tiểu Cảnh đó nha!”

Lý Thanh khẽ gật đầu, những lời cần nói cũng đã nói xong. Hắn khẽ động thần niệm, Trùng Cửu liên tiếp tục chuyển động, đưa hắn rời xa Cự Nham Thành.

Nhìn theo bóng lưng sư phụ ngày càng xa, đôi mắt trong trẻo của Lâm Cảnh dần dần phủ lên một tầng hơi nước. Nàng đặt hai tay bên miệng, dùng hết sức hết lớn:

“Sư phụ! Tiểu Cảnh sẽ nhớ ngươi! Ngàn vạn lần phải bảo trọng a!”

Bóng dáng của Lý Thanh và Trùng Cửu dần dần biến mất trong tầm mắt.

Lâm Cảnh mím chặt môi, đưa tay lau đi những giọt nước mắt còn đọng nơi khóe mắt.

Mạnh lên!

Sau này, nàng nhất định phải trở nên mạnh mẽ hơn, để có thể luôn bên cạnh sư phụ, cùng hắn phiêu bạt khắp thiên hạ, khám phá mọi hiểm cảnh!

Thu Sơn Vực, kể từ khi Lý Thanh hủy diệt Huyết Liên Giáo, Miêu Tây đã dẫn đầu các nhân vật trọng yếu trong minh bắt đầu mở rộng thế lực.

Trước đây, do ảnh hưởng của Huyết Liên Giáo, tiến trình Bô Võ trên khắp thiên hạ Miêu Tây bị cản trở nghiêm trọng. Giờ đây, cuối cùng khí huyết Võ Đạo cũng có thể lan rộng khắp Thu Sơn Vực.

Bảo Liên Thành—từng là tổng đàn của Huyết Liên Giáo—giờ đây vẫn chỉ còn là một vùng phế tích.

Đứng trên đồng đồ nát ấy, Miêu Tây đưa mắt quan sát xung quanh, trầm giọng nói:

“Khí huyết Võ Đạo sẽ đón nhận một thời khắc trọng đại ngay tại nơi này. Bách tính Thu Sơn Vực đông đảo như vậy, chính là nền tảng phát triển vững chắc nhất cho Đạo.”

Không lâu sau, một nhóm võ giả thuộc Võ Minh tiến vào trong thành, truyền lại tin tức cùng tình báo:

“Minh chủ, việc kiểm kê hộ tịch của tất cả bách tính trong Bảo Liên Thành đã hoàn tất, đây là danh sách trong thành.”

Nghe cấp dưới báo cáo, ánh mắt Miêu Tây chợt hướng về một góc khác trong thành.

Chỉ thấy một bóng người rần rỏi, từng bước vững chãi tiến đến từ trên đường phố. Bộ pháp kiên định, thần sắc thông dong nhưng trầm ổn.

Thấy vậy, Miêu Tây lập tức bước lên nghênh đón.

“Lý bá phụ! Sao người lại đến đây?”

Lý Thanh thu lại ánh mắt đang nhìn khung cảnh hoang tàn trước mặt, chậm rãi nói:

“Ta phải rời đi. Những chuyện sau này, ta cũng không nhúng tay vào nữa. Chết nhi, ngươi phải bỏ nhiều tâm sức hơn rồi.”

Nghe tin Lý Thanh sắp rời đi, Miêu Tây không khỏi ngẩn người, trong mắt lộ rõ vẻ lưu luyến:

“Lý bá phụ, người mới đến đây chưa được bao lâu, sao đã muốn rời đi?”

Lý Thanh khẽ thở dài, nói:

“Ta còn có chuyện cần xử lý. Sau này ta sẽ quay lại. Hy vọng đến lúc đó, ngươi có thể đưa khí huyết Võ Đạo phát triển mạnh mẽ hơn, xa hơn.”

Miêu Tây kiên định đáp:

“Xin bá phụ yên tâm, Miêu Tây nhất định sẽ dốc hết sức mình!”

Nhìn chất nhi trác tuyệt trước mặt—người mà hắn chỉ gặp mặt không nhiều lần—Lý Thanh vui mừng nói:

“Có thể đi đến bước này, thực sự là không dễ dàng. Cha ngươi dưới suối vàng hẳn cũng đang mỉm cười mãn nguyện.”

Nhắc đến đây, ánh mắt Lý Thanh thoáng hiện lên vẻ hoài niệm.

Năm xưa, lần đầu tiên hắn gặp Miêu Cửu là ở ngoài thành Cự Nham, khi đó đối phương mở miệng gọi hắn một tiếng “Lý đại ca”.

Ai mà ngờ, nhiều năm sau, kẻ am hiểu luôn cúi năm đó lại có một nhi tử kiệt xuất đến thế.

Nhìn vẻ mặt Miêu Tây, Lý Thanh không nhịn được cười lớn:

“Haha, tha thứ cho Lý bá của người, tuổi già hay hoài niệm chuyện xưa.”

“Ta cũng không nhiều lời nữa. Núi cao đường xa, ngày sau hữu duyên ắt gặp lại.”

“Cháu ngoan, nhất định phải sống tốt!”

Dứt lời, thân hình Lý Thanh như đại bàng tung cánh, bay vút lên không trung.

Sống tốt!

Chỉ vồn vện mấy chữ, nhưng trong thời đại mà ai ai cũng phải chật vật cầu sinh này, lại là lời chúc chân thành nhất.

“Lý bá phụ, bảo trọng!”

Chương 1077

DTV EBOOK

Miêu Tây nhìn theo bóng Lý Thanh khuất dần trên bầu trời, ôm quyền cúi đầu thật sâu.

Àm âm!

Cưỡi trên Trùng Cửu, Lý Thanh lao đi với tốc độ cao nhất, nhanh chóng vượt qua một quãng đường dài. Chẳng mấy chốc, hấn lại đến lưng núi đứt gãy bên ngoài Phệ Linh.

“Ở đây trông chừng cho tốt, đừng đi lung tung, ta đi một chút rồi về.”

Lý Thanh dặn dò.

Dưới thân, Trùng Cửu lập tức truyền đến một luồng thần niệm thể hiện sự khẳng định.

Thấy vậy, Lý Thanh mới yên tâm. Hấn nhắm mắt lại, chuẩn bị xuyên qua hai giới.

Không gian xung quanh bắt đầu xoay chuyển, cảnh sắc như mặt hồ gợn sóng, từng đợt bọt nước dập chờn. Sau một trận trời đất quay cuồng, Lý Thanh một lần nữa trở về Đại Hoang Vực.

“Hô! Cảm giác như đã trôi qua mấy đời vậy.”

Trở lại động phủ trên Nam Dương Linh Phong, nhìn bày biện quen thuộc xung quanh, Lý Thanh cuối cùng cũng thả lỏng.

Cảm nhận thiên địa linh khí tràn ngập quanh thân, hấn lập tức ngồi xuống, bắt đầu khôi phục linh lực đã cạn kiệt.

Oanh!

《 Xích Hoàng Phần Thiên Công 》 đột ngột vận chuyển, linh khí thiên địa xung quanh lập tức xoáy tròn, cuộn cuộn tiến vào cơ thể Lý Thanh.

Nhờ có thiên địa linh hỏa hỗ trợ, hấn có thể luyện hóa pháp lực với tốc độ nhanh nhất.

Nhưng nghĩ đến việc còn phải quay lại Cực Dạ Thế Giới thu phục Phệ Linh Yêu Viêm, Lý Thanh không muốn lãng phí dù chỉ một khoảnh khắc.

Hắn từ trong động phủ, lục lọi một ngõ ngách rồi lấy ra một túi trữ vật. Bên trong chứa không ít linh thạch.

Rầm rầm!

Trong chớp mắt, ngay trước mặt Lý Thanh liền xuất hiện một tòa Tiểu Sơn bằng linh thạch. Thiên địa linh khí bốn phía lập tức trở nên dày đặc hơn vài phần.

Dưới sự gia trì của linh thạch, tốc độ khôi phục pháp lực của hắn nhanh hơn rõ rệt.

Cứ thế, trên tòa linh phong này, thiên địa linh khí tựa như bị một lực lượng nào đó dẫn dắt, điên cuồng hội tụ về phía động phủ của hắn.

Ông! Ông!

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt đã mấy ngày trôi qua.

Cảm nhận được pháp lực trong cơ thể dần tràn đầy, Lý Thanh rốt cuộc chậm rãi mở mắt.

“Nên xuất phát thôi! Nhưng trước đó, phải thả Thùng Cơm ra đã.”

Hắn cần đưa Trùng Cửu trở về không gian trữ vật. Dù sao sau khi thu phục thiên địa linh hỏa, bí cảnh chắc chắn sẽ sụp đổ. Để đảm bảo mọi chuyện diễn ra thuận lợi, hắn phải thu Trùng Cửu vào trong túi trữ vật mới có thể mang về.

“Ngao rống!”

Vừa ra khỏi không gian trữ vật, Thùng Cơm lập tức trợn mắt trừng trừng, ánh mắt tràn đầy bất mãn. Nó đang chất vấn tại sao Lý Thanh lại đi thu phục một con dị thú khác!

Nhìn bộ dáng tức tối của nó, Lý Thanh không nhìn được bật cười:

“Người ngốc nghếch này còn ghen tuông cái gì? Ta mang tiểu đệ về cho người còn không vui à?”

Nghe nói mình có thêm một tiểu đệ, Thùng Cơm đầu tiên là ngần ra, nhưng sau đó lại hưng phấn nhảy cẫng lên.

“Ngao ngao!”

Tiếng rống tràn đầy phấn khích vang vọng cả một góc trời.

Lý Thanh lắc đầu, cười nói:

“Được rồi, người ở lại đây trông nhà cho tốt. Ta đi mang tiểu đệ người về.”

Dứt lời, không chút chần chừ, hắn lập tức nhắm mắt, một lần nữa xuyên qua không gian, trở về Cực Dạ thế giới.

Bên dưới dãy núi, Trùng Cửu vẫn thành thật ở nguyên tại chỗ, vẫy vẫy xúc tu một cách bất lực như thể không có chốn nương tựa.

Cảm nhận được Lý Thanh đã trở lại, nó lập tức đứng thẳng, truyền ra một luồng thần niệm đầy mơ hồ.

Oanh!

Lý Thanh gật đầu, hai tay đột nhiên rung lên.

Chân nguyên hùng hậu trong cơ thể lập tức bộc phát, hắn một lần nữa oanh kích vào vết nứt không gian trên vách núi.

Lần này, khe nứt không gian nhanh chóng mở rộng. Với pháp lực đã khôi phục đến đỉnh phong, hắn dễ dàng tạo ra một lối đi đủ lớn để tự do xuất nhập.

Ầm ầm!

Trùng Cửu lập tức lao vọt qua khe nứt, Lý Thanh theo sát phía sau.

Mấy ngày sau, tại sâu trong Phệ Linh cảnh, trên đỉnh một ngọn núi lửa nguy nga cao nhất, đột nhiên xuất hiện một bóng người cường tráng.

Đùng!

Lý Thanh đáp xuống miệng núi lửa một cách vững vàng. Nhìn vào hang động đen kịt phía dưới, hắn trầm giọng nói:

“Tiền bối! Tại hạ đã trở lại!”

Nhưng lần này, không có ai đáp lại.

Chỉ có thanh âm của chính hấn vang vọng trong không gian u tối.

Lão tiên bối kia... có lẽ đã mất rồi.

Ánh mắt Lý Thanh thoáng ảm đạm. Ban đầu, hấn còn nghĩ nếu đối phương chưa chết, hấn sẽ đưa lão ra ngoài, giữ lại trong Võ Minh với tư cách là nguyên lão trấn giữ.

Không chừng, vị tiên bối ấy còn có thể đưa ra những ý kiến quan trọng giúp phát triển khí huyết Võ Đạo.

Dù sao, việc này cũng là một lời giải thích hợp lý cho sự tồn tại của một thân pháp lực của hấn. Nhưng giờ đây, nếu lão đã mất, hấn cũng không cần bận tâm đến chuyện đó nữa.

Gạt bỏ suy nghĩ trong đầu, hấn đưa mắt nhìn vào động sâu đen kịt trước mặt, rồi không do dự nhảy xuống.

Oanh!

Chương 1078

DTV EBOOK

Không gian bên trong lòng núi rộng lớn hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều.

Lý Thanh cẩn thận duy trì thần thức khuếch tán, cảnh giác với mọi tình huống bất ngờ có thể xảy ra.

May mắn thay, ngoài nham tương nóng rực tràn ngập bốn phía, không có bất cứ mối nguy hiểm nào khác.

Một khắc sau, thần thức của hắn đột nhiên phát hiện một thân ảnh.

Đó là một lão bà tóc bạc trắng, gầy gò như que củi, đang nhắm mắt ngồi xếp bằng trên một bệ đá.

Ngay bên dưới bà ta, là một lớp nham tương đen đặc đã ngưng kết thành thể rắn...

“Tiền bối.”

Nhìn thấy lão ầu, Lý Thanh không nói hai lời, lập tức bay thẳng đến bệ đá.

Khi hắn đến gần quan sát, liền phát hiện lão ầu này đã không còn chút khí tức nào.

Nhục thể của bà gầy còm đến mức đáng sợ, da dẻ gầy như dính sát vào xương, ngay cả mái tóc bạc cũng khô quắt, không chút bóng loáng.

Thật khó tưởng tượng, một lão bà yếu nhược thể này khi còn sống lại từng là cường giả Kết Đan kỳ.

Trên người bà không có bất kỳ túi trữ vật hay đồ vật gì, có lẽ khi tế điện đã đốt hết tất cả.

“Tiền bối, an nghỉ nhé!” Lý Thanh ôm quyền bày tỏ lòng kính trọng.

Cái chết của bà không khác gì dấu chấm hết cho một thời đại của Thu Sơn Vực.

Tu tiên giới ở Cực Dạ Thế Giới đang dần suy tàn. Không chừng, trong tương lai, hắn sẽ trở thành tu tiên giả duy nhất của thế giới này.

Trong chốc lát, hắn không biết đây là phúc hay họa.

“Tiên đạo văn minh lụi tàn, nhất định sẽ kéo theo vô số kinh văn điển tịch chìm vào dòng chảy lịch sử.”

“Thật đáng tiếc.”

Lý Thanh than nhẹ một tiếng. Tu tiên giả ngày một ít đi, có nghĩa là kẻ có thể uy hiếp hắn cũng dần biến mất.

Nhưng đồng thời, nếu tu tiên giả tuyệt tích hoàn toàn, sau này nếu gặp phải những hiểm cảnh như Phệ Linh Bí Cảnh, chỉ e là sẽ không có ai đủ sức chống đỡ.

“Thôi kệ, chuyện tương lai thì để sau hẵng tính. Giờ quan trọng vẫn là trước mắt.”

Dứt lời, Lý Thanh tiến tới rìa thạch đài, nhìn xuống dưới, nơi có một biên dung nham đen đặc đã ngưng kết.

Hắn có thể tưởng tượng, nơi đây từng là nơi luyện binh của rất nhiều đại nhân vật. Khi linh khí vẫn còn sung túc, biên dung nham này hắn từng sôi trào cuộn cuộn.

Mà nguồn nhiệt của nó, chính là Phệ Linh Yêu Viêm!

Giờ đây Phệ Linh Yêu Viêm đã tắt, dung nham cũng mất đi nhiệt lượng, dần dần nguội lạnh, trở thành khối nham thạch cứng rắn.

“Phệ Linh Yêu Viêm hỏa chủng có lẽ vẫn nằm bên dưới lớp nham tương này?”

Không gian nơi đây rất rộng, dù Lý Thanh quan sát nửa ngày cũng không tìm thấy hỏa chủng.

Hắn buông thần thức ra, cẩn thận tra xét.

Tiếc rằng, dù thần thức hắn mạnh mẽ, vẫn không thể bao trùm toàn bộ khu vực này.

Đùng!

Lý Thanh nhảy xuống, đáp xuống lớp nham tương ngưng kết gồ ghề.

Rắc!

Hắn vung tay, dùng sức mạnh bẻ một khối nham tương, rồi nghiền nát trong tay.

Những khối nham thạch này chính là Hắc Diệu Thạch, một loại tinh thể thường thấy trong thể tục, có giá trị cao đối với phàm nhân.

Tiếc là, đối với tu tiên giả, loại tinh thạch này chẳng có chút giá trị nào, chỉ là vật liệu phổ thông mà thôi.

“Những khối Hắc Diệu Thạch này đã tồn tại nhiều năm, nhưng không đến mức nghìn năm.”

“Nói cách khác, dung nham nơi này chỉ mới nguội lạnh trong thời gian gần đây.”

Lý Thanh suy ngẫm, rồi nhanh chóng đưa ra kết luận.

Có thể thấy, trước đây dung nham này lấy Phệ Linh Yêu Viêm làm nguồn nhiệt. Nhưng khi thời đại mạt pháp đến, thiên địa linh hỏa cũng dần suy tàn, dung nham mất đi nguồn nhiệt liền cô đặc thành nham thạch.

Vậy nên, hỏa chủng Phệ Linh Yêu Viêm rất có thể vẫn còn bị chôn vùi dưới lớp nham tương này!

Muốn tìm ra nó, trước tiên phải đào bới đồng nham thạch này!

“Xem ra lại phải vất vả rồi.” Lý Thanh lắc đầu, cảm thấy bất đắc dĩ.

Không ngờ đã đạt tới tu vi Kết Đan kỳ, mà vẫn phải làm những việc lao động chân tay thế này!

Nhưng để thu phục một đạo thiên địa linh hỏa, chỉ cần bỏ ra chút sức lực thì có đáng là bao? Hắn chẳng có gì phải bất mãn cả.

Lập tức, trong tay Lý Thanh xuất hiện một thanh chiến chùy đầy tro bụi.

Ngay sau đó, một âm thanh nặng nề vang lên!

Phanh!

Chùy giáng xuống, lớp Hắc Diệu Thạch dưới chân hắn lập tức vỡ nát, bốn phía nham tương cũng bắt đầu nứt ra.

Từng cú chùy nối tiếp nhau, âm thanh va chạm dội vang khắp núi lửa, kéo dài không dứt.

Lúc này, Lý Thanh chợt cảm thấy như đang quay về thời gian còn là một thợ mỏ ở Liễu Gia Dương Linh. Khi đó, ngày qua ngày, hắn cầm cuốc chim đào bới linh thạch không ngừng nghỉ.

Phanh! Phanh! Phanh!

Hồi tưởng lại kiếp sống thợ mỏ, Lý Thanh chẳng hề cảm thấy phiền, trái lại còn rất kiên nhẫn.

Cứ thế, vài ngày trôi qua, thỉnh thoảng hắn còn dùng chút pháp thuật hỗ trợ.

Cuối cùng, công cuộc đào bới cũng đến hồi kết.

Chương 1079

DTV EBOOK

Bởi vì ngay lúc này, trong hồ sâu giữa lớp Hắc Diệu Thạch, xuất hiện một vật hình dáng như cánh tay tiểu giao long, toàn thân đen kịt!

Dĩ nhiên, đây không phải là một Giao Long chân chính! Loại tồn tại này có chút Chân Long huyết mạch, nếu thực sự là giao long, cho dù đã chết thì di thể của nó vẫn sẽ mang theo uy áp khủng khiếp.

Bất kể là loại giao long nào, một khi trưởng thành, gần như chắc chắn có thể đạt đến Tam giai hậu kỳ yêu thú. Nếu tích lũy thêm vài năm, vượt qua hóa hình đại kiếp, tấn thăng Tứ giai yêu thú cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Loại sinh vật được trời ưu ái này gần như không có khuyết điểm, chỉ duy nhất có một điểm yếu chí mạng – khả năng sinh sản vô cùng thấp, số lượng cực kỳ thưa thớt.

Cũng chính vì lý do này, mỗi một con giao long con đều cực kỳ quý hiếm, được bảo vệ nghiêm ngặt. Trong tình huống bình thường, tuyệt đối không thể nào xuất hiện trong Phệ Linh Cảnh này!

Vậy nên, sự tồn tại của tiểu giao long đen tuyền trước mặt Lý Thanh cũng đã nói lên tất cả!

Không sai, đây chính là Phệ Linh Yêu Viêm!

“Nghe đồn rằng, hình thái của Phệ Linh Yêu Viêm có thể biến hóa vô hạn, điều này hoàn toàn phụ thuộc vào những sinh vật mà nó đã thôn phệ khi bùng cháy.”

“Phệ Linh Yêu Viêm không thể hóa thành chủng loại yêu thú mà nó chưa từng nuốt chửng.”

Nghĩ đến đây, tim Lý Thanh bỗng đập nhanh hơn. Nếu lời đồn là thật, thì có nghĩa là chủ nhân đời trước của Phệ Linh Yêu

Viêm đã từng nhờ vào nó mà giết chết một con Hắc Giao cực kỳ cường đại!

“Không hổ danh là cường giả có thể tự tay mở ra một bí cảnh không gian, còn có thể giết chết giao long! Quả thực là một tồn tại có thủ đoạn thông thiên triệt địa!”

Trong lòng Lý Thanh không khỏi dâng lên một cỗ kính nể. Một cường giả như vậy, chắc hẳn phải sống tiêu dao tự tại đến mức nào.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhanh chóng kìm nén những suy nghĩ này, tập trung toàn bộ sự chú ý lên tiểu giao long đen tuyền trước mặt.

Lý Thanh có thể nhanh chóng nhận ra đây không phải là một Hắc Giao chân chính, bởi vì trên thân nó không hề có vảy, mà thay vào đó là một dạng sóng lửa kỳ dị.

Lạnh lẽo!

Khi chạm tay vào, hắn cảm nhận được xúc cảm băng lãnh vô cùng, giống như một khối ngọc thạch bị đặt trong băng tuyết suốt hàng nghìn năm. Nếu đem vật này ra bên ngoài, e rằng chẳng ai tin được đây lại là một thiên địa linh hỏa hỏa chủng.

Thậm chí, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Lý Thanh còn nghi ngờ liệu con tiểu giao này có phải chỉ là một khối Hắc Diệu Thạch được chạm khắc mà thành.

“Không ngờ rằng, sau khi Phệ Linh Yêu Viêm hoàn toàn dập tắt, bốn nguyên hỏa chủng lại hóa thành hình thái như thế này!”

Nói rồi, Lý Thanh nhẹ nhàng vận lực, định nâng bốn nguyên hỏa chủng lên.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau đó, hắn lập tức biến sắc!

Với sức mạnh cường đại của mình, vậy mà hắn lại không thể lay chuyển hỏa chủng này dù chỉ một chút!

Tiểu giao long đen tuyền trước mặt, nhìn thì nhỏ bé, nhưng lại giống như đã hòa làm một với không gian xung quanh, nếu thử di chuyển nó, cảm giác như đang lay động toàn bộ Phệ Linh Cảnh!

Lý Thanh chợt nhớ đến những lời lão ầu đã nói trước khi chết.

“Người mở ra tiểu thế giới này đã dùng Phệ Linh Yêu Viêm làm cột mốc liên kết với toàn bộ bí cảnh!”

Cột mốc là gì?

Đó là một loại thần vật được sử dụng để mở ra một không gian độc lập. Phải biết rằng, ngay cả đại năng tuyệt thế, cũng không thể tùy tiện tạo ra một vùng không gian riêng mà không có cột mốc làm nền tảng.

Chỉ khi có một cột mốc vững chắc, mới có thể thực hiện được hành động vĩ đại như “khai thiên lập địa”.

Lúc này, khi đối mặt với tiểu giao long đen tuyền, Lý Thanh bỗng cảm thấy bản thân nhỏ bé đến lạ thường.

Nếu cưỡng ép mang nó đi, chẳng khác nào dùng sức mạnh của mình để kéo sập toàn bộ Phệ Linh Cảnh!

Nghĩ đến hậu quả này, Lý Thanh lập tức từ bỏ ý định cưỡng ép lấy đi bốn nguyên hỏa chủng. Hắn trầm giọng nói:

“Xem ra, muốn mang nó đi, chỉ có một cách duy nhất – hoàn toàn luyện hóa bốn nguyên hỏa chủng này!”

Nhưng nếu làm vậy, cột mốc liên kết giữa Phệ Linh Yêu Viêm và bí cảnh này sẽ bị phá hủy, kéo theo đó, toàn bộ Phệ Linh Cảnh cũng sẽ hoàn toàn sụp đổ!

Hậu quả thế nào không cần nói cũng biết, nhưng đến nước này, Lý Thanh đã không còn đường lùi.

Hắn đến đây, chính là để thu phục đạo thiên địa linh hỏa này!

“Bắt đầu thôi!”

Trong giọng nói của hắn mang theo một sự kiên quyết tuyệt đối, ánh mắt cũng lộ rõ vẻ kiên định không gì lay chuyển.

Lúc này, pháp lực hùng hậu trong cơ thể Lý Thanh bắt đầu bùng phát, nhanh chóng thẩm thấu ra từ lòng bàn tay.

Oanh!

Luồng chân nguyên tinh thuần lập tức rót thẳng vào bốn nguyên hỏa chủng đã dập tắt, bắt đầu để lại ấn ký thuộc về bản thân Lý Thanh.

Cùng lúc đó, thần thức hắn cũng nhẹ nhàng khẽ động, ý đồ gieo vào trong Hắc Giao một tia linh hồn lạc ấn.

Vì từng có kinh nghiệm thu phục thiên địa linh hỏa, nên lần này động tác của hắn cực kỳ cẩn trọng, không dám có chút lơ là, tinh thần cũng tập trung đến cực hạn.

Bởi lẽ, lần trước thu phục U Minh Lãnh Hỏa, suýt chút nữa đã khiến hắn chơi với lửa rồi bỏ mạng.

May mà khi đó, nhờ có Thôn Thiên Lão Tổ để lại một đạo tàn thuật – « Khô Mộc Phùng Xuân Thuật », hắn mới may mắn thu phục được U Minh Lãnh Hỏa!

Nhưng tình huống lần này hoàn toàn khác biệt. Hiện tại, hắn đã là một tu sĩ Kết Đan kỳ, so với trước đây, pháp lực trong cơ thể đã hùng hậu hơn gấp mười lần!

Chỉ cần có một lượng chân nguyên đủ lớn, hắn hoàn toàn có thể cưỡng ép trấn áp ý chí của thiên địa linh hỏa. Chính vì vậy, lần này Lý Thanh không hề chuẩn bị quá nhiều, không giống lần trước, phải mang theo Hộ Hồn Đan, thậm chí còn dùng đến một chiếc Kim Hỏa Ô linh vũ!

Thế nhưng, khi chân nguyên tiêu hao dần, Lý Thanh lại cảm thấy có điều không ổn.

Không phải vì hỏa chủng phản kháng trong quá trình luyện hóa, mà ngược lại, quá trình thu phục lần này lại quá mức thuận lợi, gần như không gặp bất kỳ trở ngại nào!

Lông mày hắn nhíu chặt. Luyện hóa linh hỏa thuận lợi đến như vậy, đáng lý ra hắn phải vui mừng mới đúng.

Nhưng thay vào đó, trong lòng hắn lại dấy lên cảm giác bất an nặng nề, không tài nào vui vẻ nổi.

“Là vì hỏa chủng đã sớm dập tắt nên mới không có phản kháng sao? Điều này không giống một thiên địa linh hỏa chân chính chút nào!”

Hắn còn nhớ rõ, lần trước khi luyện hóa U Minh Lãnh Hỏa, nó phản kháng vô cùng dữ dội, suýt chút nữa đốt cháy hắn từ trong ra ngoài, khiến hắn thiếu chút nữa mất mạng tại chỗ.

“Thôi, sự đã đến nước này, chỉ có thể kiên trì thu phục.”

Ngay khi hắn vừa dứt lời, tiểu giao long đen tuyền trước mặt bỗng nhiên biến mất ngay tại chỗ!

Nhưng ngay sau đó, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội!

Ầm ầm!

Không gian xung quanh điên cuồng vặn vẹo, từng đạo vết nứt không gian xuất hiện khắp nơi!

Oanh!

Tại thâm không bên ngoài, đại địa bị xé nát, vô số vật chất bị hút vào trong những khe nứt không gian!

Tất cả đều diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức Lý Thanh hoàn toàn không kịp chuẩn bị!

Trong nháy mắt, Phệ Linh Cảnh đã rơi vào một cơn tận thế kinh hoàng, mức độ còn khủng khiếp hơn cả thời đại mạt pháp trước kia!

Cảm nhận được không gian bên ngoài đang sụp đổ, da đầu Lý Thanh tê rần, lúc này hắn mới thực sự hiểu rõ vì sao, trong thời đại mạt pháp, không một ai dám đến đây thu phục thiên địa linh hỏa!

“Đi thôi! Nơi này không thể ở lâu!”

Lý Thanh cưỡng ép đè nén cảm xúc chấn động trong lòng, lập tức lấy ra Hắc Lô, bao phủ toàn bộ thân thể.

Ngay sau đó, hắn nhắm chặt hai mắt, một tay áp lên vách Hắc Lô, bắt đầu xuyên thẳng qua hai giới!

Chương 1080

DTV EBOOK

Không gian bị chôn vùi, tựa như một trận tuyết lở đột ngột bùng phát.

Thế giới vừa rồi vẫn nguyên vẹn không hao tổn gì, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành từng mảnh vụn vỡ.

Tình cảnh hiện tại của Phệ Linh Cảnh, dùng bốn chữ “tận thế tuyệt cảnh” cũng không đủ để hình dung. Hư không đầy rẫy những vết nứt thôn phệ tất cả, dòng chảy không gian hỗn loạn tràn ra khắp nơi, quét sạch mọi vật thể trên đường đi.

Ngay cả trung tâm của bí cảnh, nơi có một ngọn cự sơn nguy nga, cuối cùng cũng không tránh khỏi số phận bị tàn phá.

Bá!

Trên không đỉnh núi, tựa như một tờ giấy bị xé rách thô bạo, không gian mở ra một khe hở đen ngòm. Cảnh sắc xung quanh như bức họa bút mực bị tan thành hư vô.

Một cơn phong bạo hình thành từ loạn lưu không gian bùng phát, lao thẳng vào trong lòng núi lửa.

Ầm ầm!

Ngọn cự sơn vốn nguy nga hùng vĩ, giờ đây thậm chí còn yếu ớt hơn cả một trang giấy mỏng. Những từ như “cứng rắn”, “nặng nề”, “to lớn” hoàn toàn không còn phù hợp để miêu tả nó nữa.

Ngay sau đó, một âm thanh trầm đục đột nhiên vang vọng khắp nơi.

Đó là tiếng không gian loạn lưu va chạm với bề mặt của một lò đen cổ xưa. Nhưng âm thanh này còn chưa kịp vang vọng lâu thì đã im bật!

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy chiếc lò đen ban nãy vẫn còn nằm trong lòng núi lửa, nhưng giờ đây nó đã biến mất không thấy tăm hơi.

Đáng tiếc, một màn này không có bất cứ ai chứng kiến.

Không gian loạn lưu vẫn đang tàn phá dữ dội, những vết nứt tiếp tục khuếch trương.

Toàn bộ Phệ Linh Cảnh đang sụp đổ, bị chôn vùi!

Khi các vết nứt không gian gặp nhau, bí cảnh này – do một vị cường giả Thượng Cổ mở ra – rốt cuộc cũng hoàn toàn tan biến, như thể chưa từng tồn tại.

Trong khoảng không gian hỗn loạn, một viên cột mốc bao phủ bởi sương mù hỗn độn xuất hiện, trên bề mặt đầy vết nứt.

Rốt cuộc, viên cột mốc này cũng không thể chịu đựng thêm, vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, triệt để tan biến trong hư không, hóa thành bụi trần.

Từ nay về sau, thế gian không còn Phệ Linh Cảnh!

“Tê—!”

Trong động phủ, Lý Thanh vừa trở về đã phải hít mạnh một hơi lạnh, thậm chí không kịp cảm thán độ rắn chắc của lò đen, chỉ lo xoa cổ tay vì đau buốt.

Không sai! Vừa rồi, lò đen này đã trực tiếp chống đỡ một đợt loạn lưu không gian sinh ra từ sự sụp đổ của bí cảnh!

Mà khi đó, để mang nó cùng trở về, hắn đã phải dùng tay chống vào vách lò trong lúc xuyên qua lưỡng giới.

Chỉ trong khoảnh khắc ấy, một luồng loạn lưu không gian đã đánh thẳng vào bề mặt lò đen, chấn động lan tới tay hắn, khiến cả xương tay cũng bị nứt.

Cơn đau nhức kịch liệt từ cánh tay lan ra, mồ hôi lạnh túa đầy trán Lý Thanh, hắn liên tục xoa bóp cổ tay để giảm bớt cảm giác đau đớn.

“Chậm thêm một chút nữa, sợ là cả bàn tay đã bị phế luôn rồi... May mà chỉ nứt xương, tĩnh dưỡng một thời gian là có thể hồi phục.”

Lý Thanh vẫn còn sợ hãi, ánh mắt lại rơi lên chiếc lò đen.

Trên vách ngoài của nó xuất hiện một vết lõm, nhưng dù vậy, thân lò vẫn không hề nứt vỡ hay tổn hại gì!

Giờ khắc này, hắn lại càng thêm hiểu rõ về sự thần kỳ của chiếc lò này.

Quá cứng! Loạn lưu không gian từ sự sụp đổ của bí cảnh cũng chỉ khiến nó biến dạng đôi chút, chứ không thể tổn hại triệt để!

“Lò này rốt cuộc có lai lịch gì? Chẳng lẽ là Tiên Khí bị một vị Tiên Nhân nào đó vứt bỏ sao?”

Lý Thanh không ngừng cảm thán, trong lòng đã quyết định, sau này nhất định phải tra rõ nguồn gốc của lò đen này.

Hắn dời ánh mắt từ vết thương trên bề mặt lò, nhìn vào bên trong.

Bên trong lò có tổng cộng 36 lỗ khảm đen như dấu ấn của ngọn lửa.

Trong đó, 11 lỗ đã được khảm nạm bởi những hoa văn hỏa diễm vàng óng ánh, còn lại 25 lỗ vẫn tối đen, không chút ánh sáng.

Ban đầu, Lý Thanh đã tìm được sáu ấn ký hỏa diễm hoàng kim trong bảo khố của Lăng Vân Tông. Sau đó, tại Cổ Hoàng Thành trong Đại Hoang Vực, hắn lại tìm thấy thêm năm cái nữa.

“Vậy còn hai mươi lăm cái còn lại thì sao? Chẳng lẽ chúng đã bị thất lạc ở các đại vực khác?”

Trong lòng Lý Thanh mơ hồ dâng lên một loại dự cảm—một khi hắn thu thập đủ 36 ấn ký hỏa diễm hoàng kim, rất có thể chiếc lò đen này sẽ phát sinh biến hóa khó mà tưởng tượng nổi!

Chỉ xét riêng khả năng phòng ngự mà nó đã thể hiện trước đó, đây tuyệt đối là một kiện trọng bảo hiếm có.

Ít nhất, với tu sĩ bình thường, dù có là pháp bảo bản mệnh đi nữa, cũng không thể nào chống đỡ nổi sự tàn phá khủng khiếp của loạn lưu không gian.

Có lẽ, chỉ có Thông Thiên Linh Bảo trong truyền thuyết mới có thể đạt đến trình độ này!

Thông Thiên Linh Bảo!

Chương 1081

DTV EBOOK

Đây là những báu vật siêu việt pháp bảo thông thường, mỗi một kiện đều là độc nhất vô nhị trên thế gian. Dù có người cố gắng phỏng chế, cũng không thể nào tái hiện hoàn chỉnh bản thể của nó.

Tương truyền, trong long mạch có một thanh Tổ Hoàng Kiếm đã hấp thu hoàng đạo long khí suốt nhiều năm, nhờ đó đạt tới cảnh giới gần kề Thông Thiên Linh Bảo. Thế nhưng, rốt cuộc nó có thực sự đạt đến cấp độ đó hay không, chẳng ai có thể nói chắc được.

Chỉ biết rằng, Tổ Hoàng Kiếm mạnh đến mức viễn siêu pháp bảo thông thường, đến mức có thể gọi là thông linh, nhưng vẫn chưa đủ để sánh ngang với Thông Thiên Linh Bảo chân chính.

“Nếu như chiếc lò này thực sự là Thông Thiên Linh Bảo, vậy thì đúng là ta đã phát tài lớn rồi! Vật này còn quý giá hơn cả thiên địa linh hỏa gấp trăm lần!”

“Một khi nắm giữ được nó, e rằng ta có thể tự do tung hoành trong Đại Hoang Vực!”

Là một Luyện Khí Sư, đôi mắt Lý Thanh lúc này tràn đầy vẻ khát vọng. Dường như hắn vừa tìm thấy một mục tiêu mới trên con đường luyện khí của mình.

Dù Thông Thiên Linh Bảo cường đại, nhưng xét cho cùng, nó cũng là do con người luyện chế ra! Người khác có thể rèn đúc nó, vậy tại sao hắn lại không thể?

Liềm nhẹ bờ môi, Lý Thanh liền gạt bỏ những suy nghĩ có phần viển vông này sang một bên.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, kiểm tra tình trạng của Phệ Linh Yêu Viêm mà mình vừa thu phục!

Trong đan điền, Phệ Linh Yêu Viêm vẫn giữ nguyên dáng vẻ tĩnh lặng, không chút động tĩnh.

Nhìn qua, nó chẳng khác nào một con Giao Long đã chết, chỉ lẳng lẳng nằm yên một chỗ.

Ngược lại, U Minh Lãnh Hỏa thì vẫn đang âm thầm thiêu đốt, thậm chí còn tỏ ra khiêu khích. Nó dường như đã nhận ra sự tồn tại của Phệ Linh Yêu Viêm, liên tục lan tràn ra từng tia lửa nhỏ.

Tất nhiên, với tư cách là Linh Hỏa Chi Chủ, Lý Thanh tuyệt đối không thể để chuyện này tiếp diễn.

Hắn lập tức trấn áp sự xao động của linh hỏa, khiến U Minh Lãnh Hỏa ngoan ngoãn thu mình lại trong một góc.

“Mặc dù đã bị thu phục, nhưng linh hỏa chung quy vẫn giữ lại một phần ý chí của riêng nó. Tương lai, đan điền của ta chắc chắn sẽ càng thêm náo nhiệt!”

Lý Thanh khẽ day day huyết thái dương, cảm thấy có chút đau đầu, rồi tiếp tục tập trung quan sát Phệ Linh Yêu Viêm.

Hắn vốn tưởng rằng, sau khi trở về thế giới tràn đầy linh khí này, Phệ Linh Yêu Viêm sẽ tự động khôi phục. Nhưng giờ xem ra, hắn đã quá lạc quan rồi!

Tâm trạng Lý Thanh không khỏi trầm xuống.

Thứ hắn muốn không phải là một bản nguyên hỏa chủng tịch diệt, mà là một ngọn lửa có thể phục hồi. Nếu không thể khôi phục, vậy nó chẳng khác nào một món đồ trang trí vô dụng!

Phải biết rằng, công pháp hắn tu luyện – Xích Hoàng Phần Thiên Công – có một quy tắc quan trọng: Mỗi cảnh giới, chỉ có thể thu phục một ngọn thiên địa linh hỏa!

Nếu hắn thu nhận vượt quá số lượng cho phép, rất có thể hắn sẽ bạo thể mà chết!

Hiện tại, một danh ngạch đã bị chiếm mất bởi một linh hỏa “chết”, chẳng khác nào hắn đã tự tay khóa chặt con đường sau này!

Tương lai, nếu gặp được một loại thiên địa linh hỏa khác cường đại hơn mà hắn vẫn còn ở Kết Đan Kỳ, e rằng hắn sẽ

hồi hận đến phát điên!

Tất nhiên, thiên địa linh hỏa vốn không phải cứ gặp là thu được.

Cho nên, hiện tại điều quan trọng nhất là tìm cách đánh thức Phệ Linh Yêu Viêm!

Bởi vì trạng thái tịch diệt của nó, quá trình thu phục mới diễn ra thuận lợi đến vậy. Nhưng đi kèm với đó lại là một vấn đề nan giải hơn gấp bội!

“Theo lẽ thường, linh hỏa không thể nào tịch diệt mãi mãi. Nếu ta có đủ kiên nhẫn, chờ đợi vài trăm năm, có lẽ nó sẽ tự bùng cháy trở lại...”

Lý Thanh cau mày lắm bầm. Chẳng lẽ hẳn thực sự phải chờ đợi mấy trăm năm sao?

Dù tuổi thọ của hắn đủ dài để kiên nhẫn đợi đến lúc đó, nhưng điều này cũng đồng nghĩa với việc trong suốt khoảng thời gian ấy, hắn không thể tận hưởng được bất kỳ sự giá trị nào từ linh hỏa trong Xích Hoàng Phần Thiên Công!

“Haa...”

Lý Thanh thở dài một hơi.

“Có lẽ ta chỉ có cách đọc thêm nhiều cổ tịch, tìm xem có biện pháp nào khả thi không...”

“Dung hợp hai đạo hỏa chủng lại với nhau, liệu có thể tạo ra kỳ tích không?”

“Chuyện này sao có thể? Đúng là hành động hồ đồ!”

Lý Thanh vừa lật qua một đồng điển tịch cổ xưa, nhìn thấy một đoạn ghi chép liên không nhận được thốt lên kinh hô.

Thì ra, từ thời đại xa xưa, đã từng có một tu sĩ nắm giữ nhiều loại thiên địa linh hỏa. Người này vậy mà lại có thể dung hợp những ngọn lửa ấy, khai sáng ra một chiêu thức có uy năng cực kỳ kinh khủng.

Thiên địa linh hỏa vốn là thứ bá đạo bậc nhất trong thiên hạ, một khi gặp nhau thì chẳng khác nào đổ nước lạnh vào dầu sôi, tất nhiên sẽ bùng nổ dữ dội!

Chương 1082

DTV EBOOK

“Người này hoặc là kỳ tài ngút trời, hoặc là có một bí mật đặc biệt nào đó. Nếu không, muốn dung hợp nhiều đạo thiên địa linh hỏa để tạo ra thần thông, người bình thường tuyệt đối không thể nào không chế nổi.”

Lý Thanh lắc đầu, lập tức bác bỏ ý tưởng này.

Dù uy lực chiêu thức kia có lẽ mạnh mẽ đến mức hủy thiên diệt địa, nhưng hắn tuyệt đối không muốn mạo hiểm đến mức tự hủy đan điền chỉ để thử nghiệm một ý tưởng điên rồ như vậy.

Hiện tại, điều quan trọng nhất đối với hắn không phải là tìm cách dung hợp hỏa chủng, mà là làm sao để khiến Phệ Linh Yêu Viêm tĩnh lại.

“Ai, đồng điền tịch cổ này chẳng có cuốn nào đáng tin cậy cả!”

Lý Thanh đọc xong bản cuối cùng do Triệu Gia gửi tới, liền không nhìn được thở dài.

Không có cách nào khác, đánh thức một đạo thiên địa linh hỏa bốn nguyên là chuyện vô cùng hiếm gặp. Chẳng trách trong những ghi chép từ xưa tới nay, chẳng ai để lại chút kinh nghiệm hay phương pháp nào.

Kể từ khi trở về động phủ đến nay đã hơn mười ngày, trong khoảng thời gian này, Lý Thanh hoàn toàn không để ý đến thế sự, chỉ một lòng tìm cách giải quyết vấn đề của Phệ Linh Yêu Viêm.

Dương nhiên, một phần cũng là vì thế giới bên ngoài hiện tại đang loạn thành một đoàn.

Chiến tranh giữa chính đạo và ma đạo cuối cùng cũng bùng nổ toàn diện. Gần như mỗi ngày đều có người ngã xuống trên chiến trường.

Trước tình thế căng thẳng này, Lý Thanh đương nhiên chọn cách ở ẩn trong động phủ, yên lặng tu luyện, chứ chẳng đại gì mà dẫn thân ra ngoài để rước lấy nguy hiểm.

Những điển tịch mà hắn có trong tay, phần lớn đều do hắn ủy thác cho Trương Đạt trên chợ đen thu mua, cùng với những thứ mà chính hắn tìm được tại phường thị Nam Dương.

Những điển tịch này phần lớn có xuất xứ từ các gia tộc tu tiên lâu đời, ví dụ như Triệu Gia, một gia tộc đã tồn tại qua rất nhiều năm tháng. Trong tộc, tự nhiên sẽ có không ít tài liệu ghi chép cổ xưa.

“Cũng may hiện tại thế cục giữa chính ma hai đạo vẫn đang trong trạng thái giằng co. Cả hai bên đều không thể làm gì được đối phương. Hi vọng thế cân bằng này có thể kéo dài thêm một thời gian.”

Ánh mắt Lý Thanh lóe lên tia suy tư. Nhưng hắn cũng hiểu rất rõ, trạng thái giằng co này không thể kéo dài mãi mãi.

Chắc chắn sẽ có kẻ không nhìn được mà ra tay trước.

Dù sao, trận chiến này càng kéo dài, cả hai phe chính – ma càng phải tiêu hao nhiều nội tình hơn.

Bản thân hắn dù đang ở địa bàn của Quỷ Kiếm Môn, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn tuyệt đối an toàn.

Nếu thế cục bị phá vỡ, Cự Lộc Châu sẽ ngay lập tức bị cuốn vào cơn lốc chiến tranh.

“Ta nên làm gì trong tình thế hỗn loạn này?”

Lý Thanh cau mày, nghiêm túc suy nghĩ.

Thứ nhất, hắn không thể dính líu đến trận chiến Tiên Đạo này.

Dù hắn đã Kết Đan, năng lực tự vệ mạnh hơn trước rất nhiều, nhưng trận chiến này còn có cả Nguyên Anh kỳ tu sĩ tham dự.

Nếu hắn tùy tiện nhảy vào, có khi chết cũng chẳng biết chết thế nào!

“Hiện tại, Cự Lộc Châu vẫn còn an toàn. Phe ma đạo miễn cưỡng chiếm được một chút ưu thế. Có lẽ ta nên suy nghĩ về một số con đường kinh doanh trong lĩnh vực luyện khí, để kiếm thêm vốn liếng.”

Lý Thanh vuốt cằm, trầm ngâm nói.

Không còn cách nào khác, tài sản hiện tại của hắn thực sự quá cần cỗi.

Trong đám tu sĩ Kết Đan trung kỳ, hắn gần như thuộc dạng đứng bết bắng về phương diện tài chính.

Dù hắn có một phần lợi nhuận từ chợ đen, nhưng dù sao chợ đen này cũng không phải của riêng hắn.

Sau một hồi cân nhắc, Lý Thanh quyết định mở rộng kinh doanh, đồng thời xem như gia tăng thêm tuổi thọ cho bản thân.

“Nhưng trước đó, còn một chuyện ta cần phải làm trước.”

Nói xong, hắn lấy ra từ túi trữ vật hai viên Xích Tinh lớn cỡ nắm đấm.

Hai viên Xích Tinh này có màu sắc âm u, trầm lắng, chính là mục tiêu quan trọng nhất khi hắn tiến vào Cực Dạ Giới.

Hơn nữa, trước khi lấy nó, hắn đã phát xuống tâm ma đại thệ!

Bây giờ, kỳ hạn ba năm đã sắp đến.

Nếu không giao Tam Giai Xích Tinh cho Vương Thiên đúng hẹn, vạn nhất bị U Minh báo ứng giáng xuống, thì e rằng hắn sẽ không chịu nổi hậu quả.

Vừa nghĩ đến đây, Lý Thanh liền vung tay, từ trong túi trữ vật lấy ra một tấm Linh Tín bằng giấy, sau đó cầm lấy chỉ đại bút, bắt đầu viết lên từng nét.

Tấm Linh Tín này hắn chuẩn bị gửi cho Trương Đạt, nội dung chủ yếu gồm hai việc.

Chuyện thứ nhất, hắn muốn Trương Đạt đi liên hệ với Vương Thiên cùng chủ tớ của gã, báo tin rằng Tam giai Xích Tinh đã có manh mối, bảo bọn họ tự đến Nam Dương Linh Phong mà nhận.

Việc thứ hai là nhờ Trương Đạt giúp đỡ lan truyền tin tức trong khu vực Đại Hoang Vực, rằng hắn chuẩn bị mở một điểm giao dịch liên quan đến luyện khí.

Chương 1083

DTV EBOOK

Ngoài ra, Trương Đạt vẫn còn một số đầu tay chân giả cần được luyện chế. Lý Thanh sẽ tranh thủ thời gian để hoàn thành sớm, xem như thù lao trả cho Trương Đạt.

Sau khi viết xong, hắn cẩn thận gấp Linh Tín, sau đó gọi một con linh điều từ phường thị Nam Dương, buộc thư vào rồi phách nó bay thẳng về phía chợ đen.

Làm xong tất cả, Lý Thanh đi ra khỏi động phủ, bước lên đỉnh linh phong của mình, đưa mắt nhìn ra xa.

Toàn bộ khu vực Nam Dương Linh Phong tràn ngập phong cảnh tú lệ, sương mù mờ ảo tựa như bức họa tiên cảnh.

Hắn đứng đó thật lâu, cuối cùng mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

“Nếu không có chuyện gì khác, thì cứ tu hành đi.”

Nói xong, hắn lấy từ trong túi trữ vật ra một viên ngọc giản.

“Đoán Nguyên Công!”

Đây là một phần Tiên Đạo truyền thừa mà hắn tìm thấy trong Huyết Liên Học Lô.

Một khi tu luyện thành công, pháp lực của hắn sẽ trở nên cực kỳ hùng hậu, vượt xa những tu sĩ cùng cấp!

Bí pháp này chia thành ba giai đoạn, mỗi khi tu luyện thành công một giai đoạn, pháp lực sẽ tăng trưởng đáng kể.

Nếu có thể đạt tới Kết Đan hậu kỳ và đồng thời luyện thành Đoán Nguyên Công, thậm chí hắn còn có thể đạt được pháp lực tương đương với Nguyên Anh lão quái!

Tất nhiên, điều đó chỉ đúng về lượng pháp lực, còn về chất thì vẫn có sự chênh lệch không nhỏ.

Lý Thanh dán ngọc giản lên trán, thần niệm tiến vào bên trong, tỉ mỉ ghi nhớ từng chữ trong bí pháp.

“Tích Dương Thành Nguyên, Nguyên bên trong dựng linh, Linh Nguyên giao cảm, đây là rèn nguyên.”

Hắn yên lặng tụng niệm kinh văn Đoán Nguyên Công, sau đó khoanh chân ngồi xuống đỉnh núi, bắt đầu tu luyện.

Bí pháp này không giúp hắn đột phá cảnh giới, nhưng có thể khiến pháp lực trong cảnh giới hiện tại tăng trưởng mạnh mẽ.

Đối với một tu sĩ mà nói, đây chính là lợi thế lớn nhất!

Cũng chính vì lý do đó mà khi Lý Thanh có được bí pháp này, hắn đã vui mừng như điên, xem nó như chí bảo mà cung phụng.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã là vài ngày.

Sau khi nghiên cứu kỹ càng, Lý Thanh đã lĩnh ngộ được khoảng bảy tám phần nội dung của Đoán Nguyên Công, có thể bất cứ lúc nào bắt đầu thử nghiệm tu hành.

Ngay khi hắn thu hồi ngọc giản, chuẩn bị làm theo bí pháp để bắt đầu tu luyện, thì một con linh điều mang theo Linh Tín từ xa ung dung bay tới.

“Ồ? Trương Đạt làm việc cũng nhanh đấy, mới đây mà đã hoàn thành cả hai chuyện.”

Lý Thanh đọc xong thư, cảm thấy vô cùng hài lòng.

Có một cấp dưới như vậy, quả thực giúp hắn bớt lo rất nhiều chuyện phiền phức.

Trong thư, Trương Đạt báo rằng không đến một tháng nữa, chủ tử Vương Thiên chắc chắn sẽ có mặt tại Nam Dương Linh Phong để gặp hắn.

Còn về việc hắn muốn mở cửa làm ăn trong lĩnh vực luyện khí, tin tức này cũng đã lan truyền ra ngoài theo cách khéo léo nhất.

Đương nhiên, mục tiêu chính của hắn là các gia tộc tu tiên và tán tu, chứ không phải những đại thế lực đang tham gia vào cuộc chiến.

Hắn tuyệt đối không muốn tùy tiện hợp tác với các đại thế lực, lỡ như rước họa vào thân thì đúng là không đáng.

Sau khi đột Linh Tín, Lý Thanh tiếp tục ngồi xuống đỉnh núi, bước vào trạng thái tu luyện Đoán Nguyên Công.

Pháp lực của hắn dần dần trở nên hùng hậu, mặc dù cảnh giới tu vi không có biến hóa rõ rệt, nhưng sự tăng trưởng này vẫn khiến hắn vô cùng hài lòng.

Trong lúc hắn tập trung tu luyện, thời gian một tháng lặng lẽ trôi qua.

Bên ngoài Nam Dương Linh Phong, hai bóng người đội mũ rộng vành chậm rãi tiến tới gần.

“Lý tiên bối, tại hạ có chuyện quan trọng tới bái phỏng!”

Giọng nói của Vương Thiên vang lên, mang theo sự kích động không cách nào che giấu được.

Tam giai Xích Tinh, vậy mà thật sự đã có manh mối!

“Ha ha, đạo hữu Vương Thiên quả thật có thiên tư tu đạo khiến ta phải kinh ngạc! Mới chỉ hai năm không gặp, vậy mà đã tiến sát Trúc Cơ hậu kỳ rồi.”

Trên đỉnh núi, Lý Thanh ngồi xếp bằng, mỉm cười tiếp đón Vương Thiên và Phúc Bá. Hắn không hề nhắc đến thân phận nữ nhi của Vương Thiên, mà chỉ tập trung vào tu vi của nàng.

Nói thật, Lý Thanh thực sự bị thiên phú của đối phương làm cho kinh hãi. Hai năm trước, người này chỉ vừa mới bước chân vào Trúc Cơ kỳ, vậy mà bây giờ đã gần đột phá Trúc Cơ hậu kỳ, bất cứ lúc nào cũng có thể chạm tới cửa ải này.

Dù người có là dư nghiệt của Cổ Hoa Tiên Triều đi chăng nữa, tiến cảnh tu vi như vậy cũng quá mức đáng sợ rồi!

Lý Thanh nhớ lại lúc hắn mới Trúc Cơ thành công, từng bế quan trong động phủ suốt hai năm mà tu vi chẳng nhích lên nổi một chút.

Vương Thiên chỉ cười nhẹ, đáp: “Lý tiên bối quá khen. So với ngài, chút thành tựu này của ta chẳng đáng là gì.”

Nghe vậy, Lý Thanh lập tức nhận ra ẩn ý trong lời nói của nàng.

Chương 1084

DTV EBOOK

“Đừng gọi ta là tiên bối làm gì. Nếu không nhờ người sớm đưa ta một phần Tử Phủ linh dịch, thì chưa chắc ta đã kết đan thuận lợi như vậy.”

“Hơn nữa, với tiên độ tu luyện của người hiện tại, Kết Đan đối với người mà nói cũng chẳng phải chuyện xa vời gì.”

Vừa nói, hắn vừa vỗ nhẹ lên túi trữ vật bên hông.

Chỉ thấy trong tay hắn, không biết từ bao giờ đã xuất hiện một viên Xích Tinh màu đỏ sậm, sắc thái thâm trầm, tỏa ra khí tức mạnh mẽ vô cùng!

Nhìn thấy viên Xích Tinh này, hai mắt Vương Thiên sáng rực, thân thể khẽ run lên không kìm chế nổi.

“Lý đại sư quả nhiên giữ lời hứa, khiến ta vô cùng khâm phục!”

Tam giai Xích Tinh!

Dựa theo những gì nàng biết về Xích Tinh trước đó, vật này chính là bảo vật có thể thúc đẩy Yêu thú cấp ba tiến hóa với tốc độ phi thường!

Nếu nàng dùng viên Xích Tinh này cho con Tử Lâm Thú của mình, xác suất rất lớn nó có thể bước vào cấp bậc Tam giai!

Đến lúc đó, huyết mạch Kỳ Lâm trong cơ thể Tử Lâm Thú sẽ được kích hoạt thêm một bước, mà tác dụng phản phệ của Long Ngâm Chi Thể trên người nàng cũng sẽ được trì hoãn và cải thiện rất nhiều.

Lý Thanh không hề do dự, trực tiếp ném viên Xích Tinh trong tay về phía cô gái đang cải trang thành nam tử trước mặt.

“Ta không muốn chịu ảnh hưởng từ tâm ma đại thế. Viên Xích Tinh này đã trao cho người, vậy coi như giữa chúng ta không còn nợ nần gì nữa.”

Giọng nói của Lý Thanh lạnh nhạt vô cùng. Dù sao thì đối phương cũng là dư nghiệt của Cổ Hoa Tiên Triều, đáng đáng quá nhiều với bọn họ chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Một khi chính đạo và ma đạo biết được rằng Cổ Hoa Tiên Triều vẫn còn một kẻ có thiên phú tu đạo nghịch thiên như vậy, chỉ e cuộc chiến Tiên Đạo đang rực lửa hiện tại sẽ lập tức im bật mà dừng.

Đùng!

Vương Thiên tiếp nhận viên Xích Tinh Tam giai, ánh mắt lộ ra vẻ mừng rỡ khôn xiết.

Không sai, lực lượng kỳ lạ bên trong viên Xích Tinh này vô cùng đậm đặc, hoàn toàn không thể so sánh với Nhị giai Xích Tinh!

“Đa tạ Lý đại sư!” Nàng trịnh trọng thu Xích Tinh lại, sau đó ôm quyền cúi đầu thật sâu, trong giọng nói tràn đầy sự cảm kích.

Đối diện với hành động này, Lý Thanh chỉ gật đầu nhàn nhạt, bình thản nói: “Chỉ là giao dịch sòng phẳng, không có gì phải cảm tạ.”

Như vậy, sau khi có được viên Xích Tinh, Vương Thiên và Phúc Bá rời khỏi Nam Dương phường thị với tâm trạng vô cùng thỏa mãn.

Trên đỉnh núi, Lý Thanh yên lặng quan sát hai người rời đi, trong lòng trầm tư suy nghĩ.

“Cổ Hoa Tiên Triều truyền thừa đã lâu, bên trong điển tịch cổ lão tuyệt đối nhiều vô số kể, thậm chí có thể truy nguyên đến vạn năm trước, hoặc còn xa hơn nữa cũng không biết chừng...”

“Tương lai, có lẽ vẫn còn cơ hội hợp tác.”

Dứt lời, hắn xoay người nhảy xuống, quay về động phủ của mình.

Những ngày tiếp theo, hắn bắt đầu khai lò luyện khí. Với trình độ luyện khí tinh xảo của bản thân, hắn chế tạo ra ba pháp khí Nghĩa Chi, hình dáng không khác gì chiếc trước đó.

Sau khi hoàn thành mọi thứ, hắn gửi một phong linh tin thông báo cho Trương Đạt rằng có thể đến lấy bất cứ lúc nào.

Chẳng bao lâu sau, chỉ vài ngày ngắn ngủi, Trương Đạt - kẻ cụt tay què chân - cuối cùng cũng xuất hiện trong động phủ của Lý Thanh.

“Lý tiên bối! Ta tới rồi!”

Lý Thanh đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn thanh tâm, chậm rãi mở mắt, mỉm cười nói: “Khoảng thời gian qua làm không tệ, ba pháp khí Nghĩa Chi này, ngươi cứ cầm mà dùng.”

Ánh mắt Trương Đạt lóe lên sự vui mừng tốt độ. Hắn lập tức thả thần thức ra, cẩn thận thu lấy ba kiện pháp khí Nghĩa Chi vào người.

Ngay sau đó, hắn liền bị phẩm chất của ba kiện pháp khí Nghĩa Chi này làm cho sửng sờ. Những món pháp khí này, đặt trong hàng thượng phẩm pháp khí, cũng có thể xem là loại tinh phẩm hiếm thấy.

Không chỉ vậy, hắn còn phát hiện, giữa những pháp khí Nghĩa Chi này dường như tồn tại một mối liên kết kỳ lạ mà hắn không thể lý giải được.

“Đa tạ Lý tiên bối! Tái tạo chi ân này, Trương Đạt suốt đời khó quên!” Trương Đạt kích động nói.

Lý Thanh nhìn bộ dáng hắn sau khi lắp đặt Nghĩa Chi xong, không khỏi bật cười: “Không cần phải kích động như thế, những gì ngươi đã làm trong chợ đen, ta đều thấy cả.”

“Tiếp tục cố gắng đi. Tương lai, khi thời cơ chín muồi, ta sẽ giúp ngươi luyện ra một phần Âm Dương Linh Dịch, đến lúc đó, chưa biết chừng ngươi cũng có cơ hội Kết Đan.”

Nghe đến đây, Trương Đạt gần như không thể giữ bình tĩnh nổi.

Âm Dương Linh Dịch!

Đây chính là linh vật tối thượng trong việc Kết Đan! Dù có dùng linh thạch đi nữa, cũng khó mà mua được, vậy mà nay hắn lại có cơ hội có được một phần?

Ngay khi Trương Đạt chuẩn bị cảm động đến rơi nước mắt, Lý Thanh đã mở miệng cắt ngang:

“Không cần khách sáo, ta còn một số việc muốn giao cho người.”

Chương 1085

DTV EBOOK

Trương Đạt lập tức nghiêm túc đáp: “Lý tiên bối cứ dặn dò, dù là núi đao biển lửa, ta cũng quyết không chối từ!”

Lý Thanh khoát tay áo, cười nói: “Không khoa trương đến mức đó, chỉ là vài chuyện nhỏ mà thôi, không cần phải nói chuyện sống chết như vậy.”

“Người còn nhớ trước đây ta bảo người thu thập điền tịch cổ không? Việc này không được gián đoạn, cứ tiếp tục tìm kiếm. Bất cứ tài liệu nào có liên quan đến Thiên Địa Linh Hỏa, ta đều muốn!”

“Mặt khác, tình hình đại chiến giữa chính đạo và ma đạo cũng phải theo dõi sát sao. Nếu có bất kỳ biến động nào, lập tức truyền tin cho ta.”

“Cuối cùng, ta cần một số loại linh dược hiếm thấy. Một lát nữa ta sẽ đưa danh sách cho người, người cứ để ý thu thập.”

Sau khi nghe xong ba nhiệm vụ này, Trương Đạt gật đầu, biểu thị rằng đã hiểu rõ.

Ngay sau đó, Lý Thanh lấy ra một tấm danh sách ghi đầy tên các loại linh dược và đưa cho hắn.

“500 năm Thiên Nguyên Hoa, Bích Nguyệt Rễ, Thực Linh Quả...”

Trương Đạt nhìn qua mà không khỏi há hốc miệng. Rất nhiều linh dược trong danh sách này đều là hàng hiếm bậc nhất, thậm chí có những cái hắn còn chưa từng nghe qua.

Tựa như loại Hóa Sinh Quả, từ khi bước chân vào con đường tu đạo đến nay, hắn chưa từng nghe nói đến linh dược nào có cái tên như vậy.

“Lý tiên bối, mấy linh dược này e là rất khó thu thập...”
Trương Đạt cẩn thận lên tiếng.

Lý Thanh chỉ thản nhiên lắc đầu: “Có thể thu thập được bao nhiêu thì thu thập bấy nhiêu, kể cả tin tức về chúng cũng được. Người cứ tùy cơ ứng biến mà xử lý.”

Những linh dược này đều là nguyên liệu quan trọng trong hai phương thuốc mà hắn tìm thấy trong Huyết Liên Dạy Học Lôu, đều vô cùng trân quý.

Hắn cũng không trông mong Trương Đạt có thể gom đủ tất cả, chỉ cần có bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Dù chợ đen có hệ thống tình báo mạnh mẽ, nhưng cũng không thể làm được mọi thứ, vẫn có những giới hạn nhất định.

“Ta hiểu rồi!” Trương Đạt thấp giọng đáp.

“Ừ, người cứ quay lại chợ đen trước đi.” Lý Thanh phất tay, ra hiệu cho hắn rời đi.

Có được tứ chi hoàn chỉnh một lần nữa, Trương Đạt vui vẻ rời khỏi động phủ của Lý Thanh. Trên đường đi, hắn thậm chí không nhìn được mà liên tục khoa tay múa chân một phen, cảm giác như đang sống lại một lần nữa.

“Thoát Thai Đan thì miễn bàn rồi, loại đan dược này quá khó luyện chế. Nhưng Dưỡng Linh Đan thì nhất định phải tìm cách thu thập đầy đủ nguyên liệu.”

“Nếu Phệ Linh Yêu Viêm vẫn không thể khôi phục được, thì Dưỡng Linh Đan sẽ trở thành chỗ dựa lớn nhất của ta!”

Dưỡng Linh Đan có thể tinh tiến pháp lực của tu sĩ Kết Đan kỳ, giúp tu vi tăng tiến cực nhanh!

Đây là loại đan dược hiếm có đến mức, dù đặt ở Đại Hoang Vực, cũng vẫn là bảo vật vô cùng trân quý.

Thậm chí, trên thị trường gần như không bao giờ thấy ai rao bán loại đan dược này. Giá trị của nó không cần nói cũng biết—vô cùng quý giá.

Tại những tiên môn đại tông, những loại đan dược quý hiếm như thế này đều được xem là mệnh căn của tông môn, là gốc rễ của sự tồn tại.

Một khi có được, chắc chắn không ai để lộ ra ngoài. Ngay cả danh sách linh dược dùng để luyện chế cũng được bảo mật

chặt chẽ, tránh bị kẻ khác lợi dụng mà đẩy giá linh dược lên cao.

Chẳng hạn như viên Tịnh Nguyệt Đan mà Lý Thanh từng dùng khi Kết Đan, trong toàn bộ tu tiên giới, số người biết đến loại đan dược này vốn đã rất ít, chứ đừng nói đến chuyện nắm giữ phương thuốc luyện chế.

Tùng Nguyệt Cung có thể duy trì vị thế siêu nhiên tại Đại Hoang Vực cũng là nhờ có được những bí mật như thế này.

Sau khi tiễn Trương Đạt rời đi, Lý Thanh tiếp tục chìm vào khổ tu.

Mặc cho bên ngoài chiến hỏa giữa chính và ma đạo ngày càng khốc liệt, hắn vẫn từ đầu tới cuối không hề quan tâm, chỉ một lòng tập trung vào con đường Tiên Đạo của mình.

Cuối cùng, sau nhiều tháng ròng rã, nhờ vào sự nỗ lực của Trương Đạt, Lý Thanh rốt cuộc đã nhận được đơn đặt hàng luyện khí đầu tiên kể từ sau khi Kết Đan thành công.

Ngon núi Bách Luyện—đây là ngọn núi thuộc Nam Dương Linh Phong mà Quý Kiếm Môn đã hứa hẹn ban cho Lý Thanh Hậu. Chính hắn đã tự tay đặt lại tên cho nơi này, tượng trưng cho việc nó đã có chủ.

Hai chữ “Bách Luyện” thể hiện rõ ràng rằng chủ nhân đầu tiên của ngọn núi này là một Luyện Khí Sư, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Hôm nay, tại Bách Luyện Sơn, Lý Thanh cuối cùng cũng nghênh đón vị khách đầu tiên đến tìm hắn luyện khí.

“Lý tiên bối, Triệu mỗ cầu kiến!”

Người đến họ Triệu. Nghe được giọng báo danh kia, Lý Thanh, lúc này còn đang trong quá trình khổ tu, mới chậm rãi dừng lại quá trình thổ nạp.

Ông!

Chương 1086

DTV EBOOK

Một luồng thần thức cường đại lặng lẽ khuếch trương ra ngoài. Chỉ trong nháy mắt, Lý Thanh liền nhìn thấy dưới chân Bách Luyện Sơn, một nam nhân trung niên đang đứng cung kính—chính là gia chủ Triệu gia, Triệu Thiên Hùng!

“Thế nào lại là người này?” Lý Thanh khẽ nhíu mày, có chút bất ngờ.

Hắn vẫn còn nhớ rất rõ về Triệu Thiên Hùng. Lúc trước, ngay khi hắn vừa kết đan thành công, người này đã vội vã mang tới một phần hậu lễ quý giá—vài viên Bạng Châu từ lão bạng yêu, giá trị không hề nhỏ.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh cũng không làm ra dáng vẻ cao ngạo của một Kết Đan Chân Nhân, mà lập tức cười lớn:

“Ha ha ha ha! Thì ra là Triệu đạo hữu! Mau mời lên đây!”

Dưới chân núi, nghe thấy giọng điệu thân thiết này, thần sắc Triệu Thiên Hùng khẽ giãn ra, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết, lần trước mình tặng mấy viên Bạng Châu xem ra không uổng phí.

Không lâu sau, tại đỉnh Bách Luyện Sơn, cấm chế của động phủ lập tức mở ra, để lộ lối vào. Triệu Thiên Hùng không chần chừ, liền bay thẳng lên.

“Ha ha, gia chủ Triệu gia, thật thất lễ, không đón tiếp từ xa, mong thứ lỗi!” Lý Thanh cười nhạt, ôn hòa nói.

Triệu Thiên Hùng vội ôm quyền, vẻ mặt có chút cung kính nhưng xen lẫn lo lắng:

“Lý tiên bối quá khách khí! Triệu mỗ nào dám khinh thường. Thực không dám giấu giếm, hôm nay Triệu mỗ tới đây là có chuyện muốn nhờ.”

Lý Thanh nghe vậy, trong lòng liền nảy sinh cảnh giác.

Triệu gia là một thế gia tu tiên ngàn năm, thậm chí từng xuất hiện một vị Kết Đan Chân Nhân. Vậy mà nay lại có chuyện phải cầu đến hắn?

Hắn trầm ngâm một chút, rồi chậm rãi hỏi:

“Triệu đạo hữu có chuyện gì cần nhờ? Cứ nói thẳng.”

Vừa nghe câu hỏi này, sắc mặt Triệu Thiên Hùng thoáng trở nên âm ảm, hắn thở dài một tiếng rồi nói:

“Ai! Cũng chỉ vì khuyến tử của ta mà thôi!”

“Hắn gia nhập Quỷ Kiếm Môn, gần đây vừa trúc cơ thành công, được phong làm trưởng lão.”

Lý Thanh nghe vậy, liền ra vẻ nghi hoặc hỏi:

“Đây chẳng phải là chuyện đáng ăn mừng sao? Trúc Cơ thành công, lại còn đảm nhiệm chức trưởng lão Quỷ Kiếm Môn, đáng lý Triệu đạo hữu phải vui mừng mới phải, có gì lại than thở?”

Triệu Thiên Hùng cười khổ, lắc đầu nói:

“Ai... Nếu là trước đây thì đúng là một chuyện tốt, nhưng Lý tiên bối cũng biết, gần đây chính – ma hai đạo đánh nhau đến trời long đất lở, không biết đã có bao nhiêu người bỏ mạng!”

“Mà lại, gần đây Thái Nhất Môn không biết từ đâu tìm được viện trợ, trước đó Quỷ Kiếm Môn vừa công chiếm được một mạch khoáng linh kim, kết quả lại bị Thái Nhất Môn đoạt lại.”

“Bây giờ vì mạch linh kim này, Quỷ Kiếm Môn đang triệu tập nhân thủ để chuẩn bị đại chiến. Khuyến tử của ta, lại nằm trong danh sách bị điều động!”

Triệu Thiên Hùng thở dài náo nề.

Hắn có không ít con cháu, nhưng trong số đó, chỉ có đứa con trai này là tư chất xuất chúng nhất.

Thế nhưng, Triệu gia đặt cơ nghiệp ngay trên địa bàn của Quỷ Kiếm Môn, vì biểu thị lòng trung thành, hắn đành phải đưa con trai vào môn phái này.

Lúc đầu, chuyện đó vốn không có gì đáng lo ngại. Dù sao sau khi Cổ Hoa Tiên Triều sụp đổ, thế cục Đại Hoang Vực dần trở

nên bình ổn, chính – ma hai đạo cũng tương đối yên ổn, thậm chí còn có thể liên hợp tổ chức hội đấu giá.

Đưa con trai vào Quỷ Kiếm Môn, dù nhìn thế nào cũng là chuyện chỉ có lợi chứ không có hại.

Thế nhưng, hắn không ngờ được rằng, kể từ khi một khu lăng mộ Cổ Hoàng bị phát hiện, cục diện bỗng nhiên chuyển biến nhanh chóng.

Sau đêm quyết chiến giữa Quỷ Phàm và Trương Hiểu, chính – ma hai đạo triệt để trở mặt, không còn chút hòa hoãn nào!

Vì tranh đoạt khu lăng mộ Cổ Hoàng, hai bên không còn che giấu sự thù địch, lập tức khai chiến kịch liệt!

Nghe xong lời thuật lại của Triệu Thiên Hùng, Lý Thanh cũng cảm thán:

“Thì ra là vậy, quả thực chuyện này đúng là hung hiểm vạn phần.”

“Nhưng nếu như vậy, Triệu đạo hữu người hắn là nên tìm cách vận hành bên trong Quỷ Kiếm Môn một hai, chứ tìm ta cũng vô dụng.”

Lý Thanh làm ra vẻ bất đắc dĩ, tỏ rõ thái độ “lực bất tòng tâm”. Mặc dù hắn có quan hệ không tệ với Quỷ Kiếm Môn, thậm chí còn có giao tình với thiếu môn chủ, nhưng dù sao chuyện này cũng là nội bộ của tông môn.

Hắn chỉ là một kẻ bên ngoài, nếu tùy tiện nhúng tay vào sự vụ của Quỷ Kiếm Môn, vậy thì thật sự có chút vượt giới hạn, nhìn thế nào cũng không thích hợp.

Nghe được ý tứ từ chối trong lời nói của Lý Thanh, ánh mắt Triệu Thiên Hùng thoáng hiện lên vẻ thất vọng.

Đúng vậy, thực ra mục đích hắn tới đây hôm nay chính là hy vọng có thể nhờ cậy Lý Thanh mở lời tại Quỷ Kiếm Môn, để con trai hắn được miễn trừ khỏi đợt điều động lần này.

Nhưng hắn lại đánh giá quá thấp tâm tính “bo bo giữ mình” của Lý Thanh.

Chương 1087

DTV EBOOK

Phải biết rằng, từ sau khi Kết Đan thành công, để tránh vướng vào trận chiến giữa chính – ma hai đạo, Lý Thanh gần như không rời khỏi Nam Dương Linh Phong!

Loại người “cửa lớn không ra, nhị môn không bước” như hắn, thực sự khiến không ít kẻ muốn kết giao cũng không biết phải làm sao tiếp cận.

Thậm chí, ngoại giới còn có không ít lời đồn trêu chọc, rằng vị Vô Cực Chân Nhân này, sau khi Kết Đan liền ẩn cư như một kẻ vô cầu vô dục, chẳng màng tranh danh đoạt lợi giữa loạn thế, chỉ chăm chăm bế quan thanh tu.

Hiểu rõ thái độ của Lý Thanh, Triệu Thiên Hùng biết mình không thể ép buộc, cũng chỉ đành lui một bước, đổi sang một hướng khác.

“Lý tiên bối, gần đây ta có nghe nói, rằng người mở Bách Luyện Sơn để nhận rèn pháp khí?”

Lý Thanh thoải mái gật đầu thừa nhận:

“Đúng là có chuyện đó. Nhưng Triệu gia người đã truyền thừa nhiều năm như vậy, pháp khí hẳn không thiếu, phải không?”

Triệu Thiên Hùng cười khan một tiếng, chậm rãi nói:

“Hắc, lần này ta tới đây, là muốn thỉnh cầu tiên bối xuất thủ, luyện chế cho khuyển tử một kiện pháp khí hộ thân cực phẩm.”

Luyện khí sao? Cái này thì dễ nói!

Nghe được thỉnh cầu này, nụ cười trên mặt Lý Thanh lập tức trở nên thân thiện hơn:

“Ha ha, dễ thôi, dễ thôi! Triệu đạo hữu, không biết người có yêu cầu gì cụ thể? Cứ nói ta nghe một chút!”

Vừa dứt lời, Triệu Thiên Hùng liền lấy từ trong túi trữ vật ra một quyển trúc giản, không chút chần chừ đưa thẳng cho Lý Thanh.

Xem ra là có chuẩn bị từ trước!

Lý Thanh khẽ nhú mày, nhận lấy trúc giản rồi lật xem qua.

Nhưng rất nhanh, ánh mắt hắn bỗng lóe lên một tia kinh ngạc —bởi vì nội dung được ghi trên trúc giản này không ngờ lại là bản vẽ luyện chế một kiện pháp bảo!

“Kim Ty Ngọc Bào? Triệu đạo hữu, người chẳng lẽ đang nói đùa? Một bản luyện khí đồ phổ truyền quý như thế, người cứ thế tùy tiện đưa ta xem?”

Sau khi xác nhận nội dung trên trúc giản, Lý Thanh lập tức làm ra vẻ kiên quyết không xem thêm, tựa như không muốn dính dáng đến vật này.

Thế nhưng, thực tế thì bằng thần hồn cường đại của một Kết Đan Chân Nhân như hắn, ngay khoảnh khắc trúc giản vừa mở ra, hắn đã ghi nhớ đến bảy tám phần nội dung bên trong.

Trừ khi chủ động cắt bỏ ký ức của bản thân, nếu không thì những thứ này hắn sẽ không dễ dàng quên đi.

Triệu Thiên Hùng cười khỏ một tiếng, đáp:

“Triệu mỗ sao dám lấy tiền bối ra làm trò đùa. Cái này ‘Kim Ty Ngọc Bào’ chính là thứ ta muốn nhờ tiền bối luyện chế.”

Nghe vậy, Lý Thanh không khỏi nhú mày, trầm giọng hỏi:

“Triệu đạo hữu, lệnh lang hắn là vừa mới Trúc Cơ thành công, đúng không?”

“Hắn chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ, dù có pháp bảo trong tay, cũng chưa chắc đã có khả năng thúc đẩy?”

“Hay là Triệu gia các người có thủ đoạn đặc thù gì, có thể giúp Trúc Cơ tu sĩ cũng có thể thôi động pháp bảo?”

Câu hỏi này thực ra không cần trả lời, bởi vì nếu thật sự có cách như vậy, thì chẳng phải Trúc Cơ trưởng lão của các tiên đạo tông môn đã sớm cầm pháp bảo khắp nơi đánh giết loạn xạ? Khi đó, trận chiến chính – ma này chắc chắn sẽ càng thêm thảm khốc gấp mười lần hiện tại!

Triệu Thiên Hùng vội lắc đầu, giải thích:

“Tất nhiên là không phải! Tiên bối hiểu lầm rồi. Ý của Triệu mỗ là, ta muốn nhờ tiên bối dựa trên đồ phổ này, dùng phương pháp ‘Diễn Luyện’ để chế tạo ra một kiện pháp khí cực phẩm có thể phù hợp với Trúc Cơ kỳ.”

“Diễn Luyện pháp bảo?”

Lý Thanh trầm ngâm.

Phương pháp “Diễn Luyện pháp bảo” này thực ra không phải quá hiếm thấy trong tu tiên giới.

Nhiều kiện pháp khí danh chấn thiên hạ thực ra chỉ là mô phỏng lại một phần uy năng của các bảo vật cấp Linh Bảo hoặc Thông Thiên Pháp Bảo, từ đó luyện ra những phiên bản yếu hơn nhưng vẫn đủ sức áp đảo cùng giai.

Thậm chí, một số Luyện Khí Sư thiên tài còn có thể dựa vào đặc tính của những pháp bảo mạnh mẽ để tạo ra những phiên bản có uy năng tương tự, dù không đạt được toàn bộ uy lực của bản gốc, nhưng vẫn là bảo vật bất phàm.

Và bây giờ, Triệu Thiên Hùng muốn nhờ hần sử dụng phương pháp này để chế tạo ra một phiên bản pháp khí “Kim Ty Ngọc Bào”, nhưng có thể được Trúc Cơ tu sĩ thúc đẩy.

“Thì ra là vậy.”

Lý Thanh lâm bầm một tiếng, sau đó không còn do dự, trực tiếp mở ra trúc giản để xem xét kỹ hơn...

Kim Ty Ngọc Bào!

Đây là một món pháp bảo có tính phòng ngự, hiếm thấy trong tu tiên giới.

Bởi vì trong thế giới tu tiên, nơi mà công mạnh thủ yếu, rất ít người chịu bỏ tài nguyên vào việc luyện chế pháp bảo phòng ngự.

Dù sao, phòng ngự tốt nhất chính là tấn công! Nếu có thể luyện chế ra pháp bảo có uy năng cường đại, một đòn chém giết địch nhân, vậy thì cần gì phải phí công bảo vệ bản thân? Đây chính là tư tưởng mà hầu hết tu tiên giả đều tôn thờ.

Chương 1088

DTV EBOOK

Cũng bởi vậy, khi Lý Thanh nhìn thấy một món pháp bảo có tính chất phòng ngự thế này, hẳn không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng dù bất ngờ, hẳn cũng không thể không thừa nhận, món Kim Ty Ngọc Bào này có năng lực phòng ngự cực kỳ cường đại và toàn diện!

Một khi khoác lên người, nó không chỉ có thể chống lại các loại công kích vật lý, mà ngay cả pháp thuật hay thần thông cũng chưa chắc có thể gây tổn thương dù chỉ một chút!

Điều quan trọng nhất chính là, Kim Ty Ngọc Bào còn có thể bảo vệ cả thần hồn!

Từ nhục thân, pháp lực cho đến thần hồn, tất cả đều được bảo hộ.

Nhìn đến đây, ngay cả Lý Thanh cũng không khỏi tim đập thình thịch. Đây tuyệt đối là một món pháp bảo phòng ngự hiếm có. Nếu có thể luyện chế thành công, sinh mạng của hắn sẽ được bảo đảm ở mức cao nhất!

“Lợi hại thật! Triệu gia đúng là thế gia tu tiên ngàn năm, nội tình thâm hậu khiến người khác phải kinh sợ.” Lý Thanh không kiềm được mà tán thưởng một câu.

Bên cạnh, Triệu Thiên Hùng – gia chủ Triệu gia – chỉ có thể gượng cười, lắc đầu nói:

“Đây là một phần luyện khí đồ phổ do tiên tổ lưu lại. Chỉ tiếc hậu bối chúng ta vô năng, ngoài tiên tổ ra, chưa từng có ai có thể luyện chế thành công.”

Trong mắt hắn thoáng hiện vẻ tiếc nuối xen lẫn bất đắc dĩ.

Nếu không phải vì lo lắng cho tính mạng của con cháu trong gia tộc, hẳn tuyệt đối sẽ không dễ dàng để lộ bí mật này cho người ngoài.

Dù sao, đây chính là di sản mà một chân nhân Kết Đan để lại cho Triệu gia. Một khi dùng hết, dù Triệu gia có nội tình thâm hậu đến đâu cũng không thể bù đắp tổn thất này.

Thế nhưng Lý Thanh lại không chút khách khí. Hắn chăm chú nghiên cứu từng trình tự trong luyện khí đồ phổ, thậm chí ngay cả những đạo văn cần khắc họa trên pháp bảo cũng ghi nhớ kỹ lưỡng.

Muốn luyện chế một món pháp bảo có uy năng vượt trội như thế này, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Dù cho Lý Thanh có kinh nghiệm luyện khí phong phú, hắn cũng không dám chắc có thể tùy tiện luyện chế thành công.

Nhìn thấy hắn trầm tư suy nghĩ, Triệu Thiên Hùng có chút lo lắng, cẩn thận hỏi:

“Lý tiên bối, ngài thấy thế nào?”

“Ân... có chút khó khăn.” Lý Thanh trầm giọng đáp. “Trong đồ phổ này có nhiều nguyên lý biến hóa của linh tài. Nếu muốn cải tiến nó lên cấp bậc Cực phẩm pháp khí, ngay cả văn lạc trên đó cũng phải thay đổi theo. Nhất thời chưa chắc có thể luyện chế thành công.”

“Hơn nữa, ta cần thời gian nghiên cứu kỹ. Nhanh nhất là nửa năm, lâu thì có thể mất đến ba năm!”

Lý Thanh vuốt cằm, chậm rãi nói.

Nghe vậy, sắc mặt Triệu Thiên Hùng trở nên khó coi.

Nửa năm?

Bây giờ tình thế chiến đấu căng thẳng, Quỷ Kiếm Môn nhiều nhất là ba đến bốn tháng nữa sẽ hoàn toàn điều động lực lượng tinh nhuệ, ngay lập tức đưa họ ra chiến trường.

Đến khi Lý Thanh nghiên cứu ra phương án cụ thể, chỉ sợ mọi chuyện đã quá muộn!

“Lý tiên bối, thật sự quá lâu rồi. Ngài có cách nào rút ngắn thời gian không?”

“Tiểu tử bất thành khí nhà ta, e rằng chưa đến ba, bốn tháng nữa sẽ phải tham gia tranh đoạt linh mạch vàng của Thái Nhất Môn rồi...”

Hắn thực sự không còn cách nào khác. Để thể hiện thành ý, ngay cả luyện khí đồ phổ hần cũng đã đưa cho Lý Thanh xem. Bây giờ chẳng lẽ còn có thể tìm một luyện khí sư khác sao?

Chưa nói đến việc Lý Thanh đã nắm được luyện khí đồ phổ, ngay cả nếu có tìm được một luyện khí sư khác, liệu người đó có thể đảm bảo trong ba, bốn tháng luyện chế thành công Kim Ty Ngọc Bào hay không?

Chuyện này hoàn toàn không chắc chắn!

Phải biết rằng, Lý Thanh là Luyện Khí Sư Kết Đan Kỳ, kỹ thuật luyện khí của hắn tinh xảo vô cùng.

Dù Triệu Thiên Hùng không tinh thông luyện khí, nhưng hắn cũng hiểu rõ, luyện chế một món pháp bảo cấp độ này không phải chuyện đơn giản, trong đó liên quan đến rất nhiều vấn đề phức tạp.

Lý Thanh cau mày, hắn có thể hiểu được sự gấp gáp của Triệu Thiên Hùng, liền bắt đầu suy nghĩ một phương án khác.

“Triệu gia chủ, nếu ta có thể luyện chế thử một lần Kim Ty Ngọc Bào hoàn chỉnh, hiểu rõ được huyền bí trong đó, thì có thể rút ngắn không ít thời gian.”

Hắn trầm giọng nói.

Chỉ có tự tay luyện chế, mới có thể hiểu rõ được tinh túy của món pháp bảo này!

Nghe vậy, Triệu Thiên Hùng nhất thời im lặng.

Kim Ty Ngọc Bào có năng lực phòng hộ toàn diện như vậy, hiển nhiên phần lớn nguyên nhân là nhờ vào chất liệu đặc biệt của nó.

Món pháp bảo này chỉ cần hai loại chủ tài, không cần bất cứ vật liệu phụ trợ nào!

Hai nguyên liệu chính để luyện chế Kim Ty Ngọc Bào là:

Kim Tầm Ti

Ôn Dương Ngọc Tuỷ

Cả hai đều là linh tài cực phẩm, dù không thể so sánh với Hồn Nguyên Thạch mà Lý Thanh dùng để luyện chế bản mệnh

pháp bảo, nhưng tuyệt đối không phải thứ có thể tìm được dễ dàng.

Chương 1089

DTV EBOOK

Dù sao cũng là linh tài luyện chế pháp bảo, làm sao có thể là vật tầm thường!

Ôn Dương Ngọc Tuỷ không cần nhiều lời, đây là một loại ngọc thạch kỳ dị hình thành trong lòng đất, ẩn tàng sâu trong mạch khoáng linh ngọc. Một đầu địa mạch ngọc thạch chưa chắc đã có thể sản sinh ra một phần Ôn Dương Ngọc Tuỷ, đủ thấy độ quý hiếm của nó.

Còn về Kim Tầm Ti, tất nhiên cũng không phải thứ tầm thường.

Loại Kim Tầm này không phải là giống tầm vàng bình thường có thể tìm thấy khắp nơi trong thế tục. Nếu nó có thể được dùng làm nguyên liệu chính để luyện chế pháp bảo phòng ngự, vậy hiển nhiên không thể là vật phàm.

Không sai! Loại Kim Tầm này thực chất chính là một loại kỳ trùng!

Trong Thiên Địa Kỳ Trùng Lục, nó xếp hạng thứ 96!

Kim Tầm là loại linh tầm có thể thôn phệ linh vàng để sống, tơ của nó sắc bén đến mức không gì sánh được, tuyệt đối là nguyên liệu tốt nhất để luyện chế pháp bảo.

Hơn nữa, loại kỳ tầm này còn có một đặc điểm vô cùng đặc biệt: nếu nó có thể thôn phệ đủ nhiều linh vàng, nó sẽ tự động kết kén, tiến hành thoát xác biến đổi.

Đợi khi phá kén, nó sẽ hóa thành Lục Dực Kim Nga!

Loại trùng này cũng là thiên địa kỳ trùng, được xếp hạng thứ 32 trong Thiên Địa Kỳ Trùng Lục, cao hơn Kim Tầm rất nhiều bậc!

Từng có một Nguyên Anh Kỳ lão quái nuôi dưỡng Kim Tầm, thậm chí không tiếc hao tổn toàn bộ gia tài để thu thập linh

vàng, chỉ với hy vọng có thể bồi dưỡng một con Lục Dục Kim Nga.

Nhưng đáng tiếc, dù hẳn có hao hết cả một đời tích lũy, cũng không thể thành công.

Bởi vì điều kiện để Kim Tầm hóa kén quá hà khắc, còn Lục Dục Kim Nga lại chỉ có thể sinh ra bằng phương thức này.

Cũng chính vì thế, trong Thiên Địa Kỳ Trùng Lục, có vô số loại kỳ trùng đã tuyệt tích khỏi thiên địa. Nếu có thể tìm được một loài, thì đã là đại cơ duyên.

Ánh mắt quay trở lại động phủ của Lý Thanh, Triệu Thiên Hùng cười khỏ một tiếng, lắc đầu nói:

“Lý tiên bối, hai loại linh tài này không dễ tìm đâu. Bất kể là Kim Tầm Ti hay Ôn Dương Ngọc Tuỷ, đều là những thứ cực kỳ trân quý, giá trị trên trời.”

Nhưng Lý Thanh lại mỉm cười, nhẹ nhàng đáp:

“Lời thì nói như vậy, nhưng trong tay ta cũng có không ít bảo vật. Nói không chừng ta có thể tìm được người chịu giao dịch?”

“Triệu đạo hữu, nếu không thì ngươi cứ về trước chờ tin tức. Biết đâu có kẻ nào đó tình cờ sở hữu cả hai loại linh tài này?”

Hắn suy tính rất đơn giản: nếu Tiên tổ Triệu gia đã để lại một phần luyện khí đồ phổ, vậy thì không loại trừ khả năng vị chân nhân Kết Đan ấy cũng để lại một ít linh tài luyện chế.

Trong tu tiên giới, truyền thừa là thứ quan trọng nhất.

Gia chủ sơ đại của Triệu gia chắc chắn đã suy tính kỹ càng. Hắn không để lại thành phẩm pháp bảo cho hậu thế, bởi vì điều đó sẽ khiến kẻ khác nhòm ngó, từ đó mang đến đại họa diệt môn.

Vậy nên hẳn chỉ lưu lại luyện khí đồ phổ, thậm chí rất có thể còn giấu đi một số linh tài cần thiết để luyện chế pháp bảo.

Như vậy, về sau hậu nhân Triệu gia, nếu có ai may mắn đột phá Kết Đan, thì sẽ có pháp bảo hộ thân, không đến mức trở thành một Kết Đan tán tu yếu ớt.

Với các gia tộc tu tiên, truyền thừa chính là điều tối quan trọng – một chu kỳ sinh sôi không ngừng.

Về điểm này, Lý Thanh nhìn thấu triệt hơn ai hết.

Quả nhiên, Triệu Thiên Hùng cắn răng, như thể đã đưa ra một quyết định trọng đại, hắn mở miệng nói:

“Lý tiên bối, thực không dám giấu, Triệu gia ta thực sự có một phần Ôn Dương Ngọc Tuỷ!”

“Nhưng... đây là di vật tiên tổ lưu lại, giá trị vô cùng trân quý.”

Lời nói của hắn rất rõ ràng: hắn muốn xem Lý Thanh có thể trả cái giá gì để đổi lấy Ôn Dương Ngọc Tuỷ này.

Lý Thanh kiềm nén vui sướng trong lòng, không vội trả lời ngay, mà chậm rãi nói:

“Chỉ có một phần Ôn Dương Ngọc Tuỷ, vẫn chưa đủ để luyện chế Kim Ty Ngọc Bào đâu.”

Không phải hắn lòng tham không đáy, mà hắn nắm chắc tâm lý của Triệu Thiên Hùng.

Dù sao thì, đối với tu tiên gia tộc, đời sau và truyền thừa luôn là thứ quan trọng nhất.

Một khi gia tộc sinh ra một hậu nhân tư chất kiệt xuất, dù có phải trả giá thế nào, họ cũng sẽ dốc toàn lực bồi dưỡng hắn.

Bởi vậy, Lý Thanh muốn thử thăm dò xem, liệu Triệu gia còn có Kim Tầm Ti hay không.

Nếu có, hắn không ngại dốc hết vốn liếng để đổi lấy công bằng.

Nhưng điều hắn không ngờ đến, chính là câu trả lời của Triệu Thiên Hùng, lại càng khiến hắn kinh ngạc hơn nữa.

“Trước đây, gia tộc ta thực sự có một phần Kim Tầm Ti. Nhưng hơn ba trăm năm trước, Triệu gia từng đắc tội một đại nhân vật trong Cổ Hoa Tiên Triều, suýt nữa bị diệt tộc.”

Chương 1090

DTV EBOOK

“Để giảm bớt cơn giận của vị đó, gia chủ lúc bấy giờ đã dâng phần Kim Tầm Ti lên một vị Vương Hầu của Cổ Hoa Tiên Triều, đổi lấy một thời gian được bảo hộ. Vì vậy, hiện tại Triệu gia không còn Kim Tầm Ti trong tay.”

Nói đến đây, Triệu Thiên Hùng hơi do dự, sau đó hạ giọng nói:

“Nhưng... có lẽ ta biết nơi có thể tìm thấy Kim Tầm.”

Lời này vừa dứt, Lý Thanh tròn tròn mắt, nhất thời không thể phản ứng kịp.

Mí mắt Lý Thanh giật giật, trong đáy mắt lộ rõ vẻ khó tin, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào gia chủ Triệu gia – Triệu Thiên Hùng.

“Triệu đạo hữu, người không phải đang nói đùa đấy chứ?”

“Kim Tầm dù trong Thiên Địa Kỳ Trùng Lục có thứ hạng không cao, nhưng nó vẫn là một loại kỳ trùng cực kỳ hiếm thấy. Người thực sự biết tung tích của Kim Tầm sao?”

Bảo Lý Thanh không có chút dao động nào trong lòng là không thể nào. Hắn tự nhiên biết Kim Tầm có khả năng kết kén lột xác thành Lục Dực Kim Nga, chuyện này vốn không phải bí mật gì.

Nếu có thể cung cấp đủ nhiều loại linh vàng để nuôi dưỡng nó, một khi nó thành công hóa kén, đợi đến ngày phá kén mà ra, chính là lúc nó hóa thành Lục Dực Kim Nga!

Lục Dực Kim Nga mạnh mẽ cỡ nào?

Có lẽ Lý Thanh chưa từng chứng kiến tận mắt, nhưng hắn biết rõ loại kỳ trùng này xếp hạng thứ 36 trong bảng, mà ngày nay, dưới đáy trời e rằng khó có dị trùng nào có thể so bì.

Dù việc bồi dưỡng nó vô cùng khó khăn, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng khó mà làm được, nhưng “sự do người làm”, nếu

có cơ hội thu phục một con Kim Tầm, đương nhiên hẳn sẽ vui mừng đến cực điểm.

Là một Luyện Khí sư, hẳn có rất nhiều cơ hội tiếp xúc với linh vàng, không cần phải hao hết gia tài để gom góp các loại linh vàng.

Thậm chí, về sau chỉ cần giúp người luyện khí, từ những linh tài mà người khác đưa tới, hẳn cũng có thể lấy một chút phế liệu để nuôi nấng Kim Tầm.

Dù sao, Kim Tầm biến hóa không phụ thuộc vào số lượng mà quan trọng là chủng loại linh vàng mà nó thôn phệ.

“Lý tiên bối, chuyện này vô cùng quan trọng, Triệu mỗ tuyệt đối không dám hồ ngôn loạn ngữ.”

“Tại khu vực Nam Bộ của Đại Hoang Vực, tổ tiên Triệu gia đã từng phát hiện một mảnh bí địa, nơi đó từng có dấu vết của Kim Tầm xuất hiện.”

“Nhưng vì thực lực không đủ, các đời gia chủ chưa từng tiến vào thăm dò, chuyện này trong gia tộc cũng được giữ kín, rất ít người biết.”

Giọng điệu của Triệu Thiên Hùng vô cùng nghiêm trọng, hiển nhiên trong lòng hẳn cũng đang gánh áp lực rất lớn khi tiết lộ bí mật của gia tộc.

Những thứ này đều là tình báo và tài nguyên mà Triệu gia đã tích lũy suốt ngàn năm qua!

Nếu không phải vì nhi tử của hắn đã phạm vào tội lớn, hẳn nào dễ dàng mở miệng như vậy.

Nghe đến đây, Lý Thanh cố gắng kiềm chế nội tâm đang xao động, sắc mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh.

“Thật sự có chuyện này sao... Bất quá, Triệu đạo hữu lại hào phóng nói ra như vậy, Lý mỗ thực sự có chút bất ngờ.”

Loại chuyện tựa như miếng bánh từ trên trời rơi xuống, trước khi ăn, đương nhiên Lý Thanh phải tìm hiểu kỹ càng.

Nhưng Triệu Thiên Hùng lại cười khỏ một tiếng: “Lý chân nhân, Triệu gia chúng ta đương nhiên không phải vô duyên vô cớ nói ra chuyện này.”

Quả nhiên là vậy!

Thiên hạ đâu có chuyện tốt mà không cần trả giá, nếu Triệu Thiên Hùng thực sự không cầu gì, e rằng Lý Thanh sẽ càng phải cẩn thận đề phòng dụng ý sâu xa của hắn.

“A? Không ngại nói rõ điều kiện của ngươi xem sao.” Lý Thanh gật đầu nói.

Triệu Thiên Hùng nghiêm túc đáp:

“Thứ nhất, nếu Lý tiên bối tìm được Kim Tầm trong bí địa, Triệu gia không cần con tằm đó, chỉ cần một phần Kim Tầm Ti đủ để luyện chế Kim Ty Ngọc Bào.”

Một thỉnh cầu hợp lý!

Lý Thanh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, hắn có thể dễ dàng đồng ý chuyện này.

Dù sao Triệu gia có bí phương luyện chế Kim Ty Ngọc Bào, mấy trăm năm trước còn thất lạc một phần Kim Tầm Ti, nay muốn bổ sung cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Thậm chí, Lý Thanh còn đoán rằng Triệu gia có hơn một phần Ôn Dương Ngọc Tuỷ, nhưng đó là chuyện nội bộ của họ, hắn không cần đoán nhiều.

“Thứ hai thì sao?” Lý Thanh điềm nhiên hỏi.

Triệu Thiên Hùng chậm rãi nói:

“Thứ hai, nếu tương lai Triệu gia gặp nguy cơ, ta hy vọng tiên bối có thể ra tay giúp đỡ một lần, trong phạm vi khả năng của mình.”

Một lời hứa xuất thủ!

Liên quan đến điều kiện này, Lý Thanh không thể dễ dàng gật đầu.

Hắn chậm rãi nói:

“Nếu Triệu gia chộc giận Quỷ Kiếm Môn hoặc các đại tông môn Tiên Đạo khác, tự mình rước lấy nguy cơ diệt tộc, lẽ nào ta cũng phải ra tay hỗ trợ sao?”

“Triệu đạo hữu, điều kiện này, mong ngươi thông cảm, ta không thể dễ dàng đồng ý.”

Chương 1091

DTV EBOOK

Lý Thanh là người làm việc rất có nguyên tắc, không dễ dàng hứa hẹn, nhưng một khi đã hứa, hẳn chắc chắn sẽ thực hiện bằng mọi giá.

Nghe vậy, trong lòng Triệu Thiên Hùng lại càng thâm tán thưởng.

Nếu Lý tiên bối vì chút lợi ích mà tùy tiện nhận lời, hẳn ngược lại sẽ cảm thấy bất an.

Bởi vì loại người dễ dàng hứa hẹn, thường cũng dễ dàng bội ước.

Nếu một ngày nào đó Triệu gia thực sự rơi vào nguy cơ, chỉ sợ rằng kẻ như vậy cũng có thể vì lợi ích mà quay lưng khoanh tay đứng nhìn!

“Lý chân nhân, người hiểu lắm rồi. Triệu mỗ đương nhiên không ép buộc người phải hứa hẹn một cách miễn cưỡng.”

“Chỉ là, nếu tương lai Triệu gia thực sự gặp nguy cơ, mà trong khả năng của người có thể giải quyết, Triệu mỗ hy vọng người có thể ra tay giúp đỡ một lần.”

“Đương nhiên, tình huống cụ thể thế nào, Lý tiên bối có thể tự mình cân nhắc rồi quyết định.”

Nói xong, Triệu Thiên Hùng khẽ thở dài trong lòng.

Đem lợi ích gia tộc bán rẻ nhiều như vậy, thứ hẳn có thể đổi lấy cũng chỉ có nhiều đây.

Nhưng một lời hứa của một vị Kết Đan chân nhân, có thể lớn có thể nhỏ. Nếu dùng đúng lúc, nói không chừng có thể mang lại tác dụng không nhỏ.

Hắn đã già, tuổi thọ không còn bao nhiêu, tu vi thì mãi dừng lại ở Trúc Cơ hậu kỳ, gần như không còn hy vọng đột phá Kết Đan.

Nếu cưỡng ép đột phá, khả năng lớn nhất chính là thân tử đạo tiêu.

Nếu là tán tu, hắn có lẽ sẽ liều mạng một lần, đánh cược lấy một con đường sinh cơ.

Nhưng hắn không thể làm vậy. Hắn là gia chủ của một tu tiên thế gia ngàn năm, trên vai gánh trọng trách nặng nề, làm sao có thể tùy tiện chết đi?

Khoảng thời gian còn lại của cuộc đời, hắn phải dồn hết tâm huyết vào hậu bối gia tộc, bồi dưỡng một người thừa kế có thể tiếp tục chèo chống Triệu gia tiên về phía trước.

Mà trước mắt, vị Lý chân nhân này mới Kết Đan không lâu, tuổi thọ vẫn còn dài.

Hơn nữa, đối phương không tranh danh đoạt lợi, tính tình vô cùng thản nhiên, bất kể bên ngoài phong ba bão tố thế nào, hắn vẫn chọn cách thanh tu trong động phủ, không dính vào chuyện thị phi.

Loại người này chắc chắn có thể sống rất lâu, chí ít trong một hai trăm năm tới, Triệu gia vẫn có thể nhờ vào lời hứa này.

Về phần một hai trăm năm sau, Lý Thanh còn sống hay không, đó không phải là chuyện mà hắn có thể tính toán.

Tất nhiên, nếu trong thời gian đó Triệu gia rước phải đại họa ngập trời, ngay cả vị Lý chân nhân này cũng tự nhận không thể giải quyết, vậy thì chỉ có thể trách số mệnh đã an bài.

“Lý chân nhân, ngươi suy nghĩ thế nào?”

“Triệu mỗ chỉ có hai thỉnh cầu này, chỉ cần ngươi đồng ý, ta lập tức dẫn ngươi tới khu vực Nam Bộ Đại Hoang, ngay lập tức tìm đến bí địa!”

Giọng điệu của Triệu Thiên Hùng vô cùng tha thiết.

Cuối cùng, Lý Thanh cũng gật đầu, chậm rãi nói:

“Được, chuyện này ta có thể đáp ứng. Như ngươi nói, nếu tương lai Triệu gia gặp nguy cơ, ta sẽ tùy tình huống mà ra tay giúp đỡ trong khả năng của mình.”

“Nhưng nếu phiền phức quá lớn, vậy thì mong thứ lỗi, ta chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.”

Nghe vậy, sắc mặt Triệu Thiên Hùng rớt cuộc cũng thả lỏng.

“VẬY là đủ rồi!”

Hắn đương nhiên hy vọng rằng trong tương lai Triệu gia không cần phải dùng đến lời hứa này. Như thế mới là điều tốt nhất.

“Lý chân nhân, vậy khi nào chúng ta xuất phát?”

Lý Thanh không vội vã, chỉ lắc đầu nói:

“Cho ta hai ngày chuẩn bị. Nam Bộ Đại Hoang là khu vực giao giới giữa Âm Khôi Tông và Huyết Linh Tông, chưa kể còn có vô số tán tu chiếm cứ các ngọn núi, tình hình nơi đó rất phức tạp, cần chuẩn bị kỹ càng.”

Triệu Thiên Hùng cũng không có ý kiến gì, chỉ cần không trì hoãn quá lâu là được.

Như vậy, Lý Thanh đã chính thức nhận lời hứa giúp đỡ đầu tiên kể từ khi Kết Đan.

Một lời hứa của một Kết Đan chân nhân, có thể là chuyện nhỏ, cũng có thể là chuyện lớn. Dù không lấy tâm ma đại thế làm ràng buộc, nhưng một khi đã nhận lời, Lý Thanh chắc chắn sẽ giữ lời.

Chỉ cần Triệu gia gặp nguy cơ, hắn nhất định sẽ ra tay một lần.

Nợ nhân tình, chính là thứ khó trả nhất trên thế gian này.

Sau khi Triệu Thiên Hùng rời đi, Lý Thanh mới thở dài một hơi.

“Nam Bộ Đại Hoang, là khu vực do Âm Khôi Tông và Huyết Linh Tông chiếm giữ, trong đó còn có không ít Kết Đan tán tu chiếm cứ.”

“Năm đó, Mộc Long chân nhân từng đi vào nơi đó, tình hình ở đó cực kỳ phức tạp. Tốt nhất vẫn nên thu thập tin tức trước khi xuất phát.”

Nói đoạn, Lý Thanh lấy ra một phần tình báo liên quan đến Nam Bộ Đại Hoang.

Những tin tức này đều là hắn mua được từ chợ đen, tại Đại Hoang vực cũng không phải bí mật gì, chỉ cần chịu khó thu

thập, tất nhiên có thể gom đủ thông tin.

Chương 1092

DTV EBOOK

Toàn bộ khu vực Nam Bộ Đại Hoang được xem như một vùng đất phức tạp vô cùng, không chỉ vì hai đại Ma Đạo tông môn đang chiếm giữ, mà còn bởi sự tồn tại của vô số thế lực lớn nhỏ khác.

Ví dụ, một nơi gọi là Minh Châu, nơi đây có một tu tiên gia tộc, mà gia chủ của gia tộc này chính là một vị Kết Đan chân nhân!

Một gia tộc có Kết Đan chân nhân trấn giữ, hoàn toàn không phải Triệu gia ở Cự Lộc Châu có thể sánh bằng!

Ngoài ra, trong khu vực còn có một tòa thành lớn do tán tu tập trung lại mà thành – Đại Viêm Tiên Thành!

Ban đầu, nơi này chỉ là một khu giao dịch của tán tu. Về sau, một vị tán tu đắc đạo, hứng chí bừng bừng, quyết định lấy nơi đây làm căn cơ, sau đó liên kết với vài vị Kết Đan kỳ tán tu khác để mở rộng, dần dà phát triển thành một thành trì có quy mô không hề nhỏ.

Hiện tại, có rất nhiều tán tu qua lại nơi đây, tìm kiếm cơ duyên, giao dịch tài nguyên.

Năm đó, Mộc Long chân nhân từng có giao tình với Lý Thanh, hiện tại cũng đang treo danh ở thành này.

“Nam Bộ Đại Hoang, quả nhiên là một nơi loạn lạc. Hai đại Ma Đạo tông môn giao giới, vậy mà vẫn có nhiều thế lực lớn nhỏ sinh tồn được.”

Hai ngày sau, sau khi cơ bản thu thập đầy đủ thông tin về tình hình Nam Bộ của Đại Hoang Vực, Lý Thanh cùng Triệu Thiên Hùng, người đã chờ đợi từ lâu, lên đường.

Cự Lộc Châu nằm ở khu vực trung tâm của Đại Hoang Vực, khoảng cách đến Nam Vực không hề ngắn.

Tuy nhiên, đối với Lý Thanh và Triệu Thiên Hùng, chỉ cần tập trung di chuyển với tốc độ cao nhất, thì cũng không mất quá nhiều thời gian.

Người trước là một vị chân nhân Kết Đan kỳ, pháp lực hùng hậu, tốc độ đột ngột nhanh kinh người.

Người sau là gia chủ Triệu gia, tự nhiên cũng có một vài pháp khí chuyên dụng để di chuyển.

Lúc này, Triệu Thiên Hùng đang điều khiển một chiếc Độn Quang Chu, một loại linh chu tương đương với pháp khí cực phẩm. So với linh chu hình đầu rắn của Lý Thanh, tốc độ còn nhanh hơn không ít.

Khi toàn lực thúc động, linh chu này vậy mà không chậm hơn Lý Thanh là bao, miễn cưỡng có thể bám theo bóng dáng hắn.

“Triệu đạo hữu, linh chu này không tệ a, những đường linh văn trên đó khắc tinh xảo như vậy, chắc là xuất từ tay một vị đại sư nào đó chứ?”

Bay giữa không trung, Lý Thanh quay đầu nhìn thoáng qua linh chu của Triệu Thiên Hùng, không nhịn được trêu ghẹo một câu.

Trước đây, hắn cũng từng có ý định trùng luyện lại linh chu đầu rắn, nhưng hiện tại, khi đã bước vào Kết Đan kỳ, linh chu đối với hắn đã không còn ý nghĩa lớn, vậy nên hắn vẫn chần chừ chưa động thủ luyện chế lại.

Tu sĩ ở cảnh giới này chỉ cần dựa vào pháp lực hùng hậu của bản thân cũng có thể ngự không mà đi, hơn nữa tốc độ còn cực nhanh.

Nếu có tâm tu luyện thêm một chút đột pháp, tốc độ di chuyển sẽ càng thêm kinh người, hoàn toàn không thể so sánh với việc điều khiển linh chu.

“Lý chân nhân quá khen, chiếc Độn Quang Chu này là do một vị thúc gia của ta tặng, còn về việc ai chế tạo ra nó, ta cũng không rõ ràng lắm.”

Triệu Thiên Hùng khiêm tốn trả lời, đồng thời trong tay nắm chặt mấy khối linh thạch trung phẩm, không ngừng khôi phục pháp lực.

Hiển nhiên, điều khiển một linh chu có tốc độ kinh người như vậy không phải là việc dễ dàng. Ngay cả khi là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, tiêu hao vẫn quá lớn, đến mức hẳn phải dựa vào linh thạch để bổ sung linh lực.

Dù sao cũng là rời nhà đi xa, nếu linh lực không thể duy trì ở trạng thái sung mãn, một khi gặp nguy hiểm bất ngờ thì sẽ vô cùng rắc rối.

Dù rằng bên cạnh có một vị chân nhân Kết Đan đồng hành, nhưng Triệu Thiên Hùng hiển nhiên là người cẩn thận, không muốn dễ dàng phó thác vận mệnh của mình cho người khác.

Lý Thanh cũng khá tán thưởng tính cách này.

Cứ thế, hai người lặng lẽ bay qua bầu trời, để lại hai đạo quang ảnh kéo dài, một trước một sau, trông khá cân bằng.

Thời gian thấm thoát trôi qua, sáu ngày trôi qua trong nháy mắt. Hai người không ngừng nghỉ, một mực kiên trì di chuyển trong hành trình dài đằng đẵng.

Cuối cùng, họ cũng đến gần biên giới phía nam của Đại Hoang Vực.

Không khí xung quanh trở nên khô khan hơn rất nhiều. Phía trước, mặt đất trống trải, hầu như không có lấy một bóng cây xanh.

Đúng vậy, Đại Hoang Nam Vực chính là một vùng sa mạc đỏ vô tận!

Cái gọi là sa mạc đỏ là vì đất đai nơi này có màu rỉ sắt, không chỉ có thổ nhưỡng, mà ngay cả những mảnh đá vụn rải rác trên mặt đất cũng mang sắc nâu đỏ, hoang vu đến mức khó tin.

Nói thật, Lý Thanh có chút kinh ngạc. Hắn không ngờ khu vực này lại hoang vu đến vậy, nhất là khi nơi đây bị hai đại ma đạo tông môn chiếm cứ.

Chương 1093

DTV EBOOK

Hắn cứ tưởng rằng, với sự tồn tại của hai thể lực này, nơi đây phải tràn đầy sinh cơ, bốn phía linh khí mờ mịt mới đúng.

Như nhìn thấu suy nghĩ của Lý Thanh, Triệu Thiên Hùng liền lên tiếng giải thích:

“Lý chân nhân chắc hẳn chưa từng đến Nam Vực trước đây? Ta cũng từng có suy nghĩ giống ngươi khi lần đầu đến đây. Rõ ràng có không ít tu sĩ, thậm chí còn có cả chân nhân Kết Đan tọa trấn, nhưng tại sao nơi này lại hoang vu đến vậy?”

Rất nhanh, hắn bắt đầu thuật lại nguyên nhân.

Thì ra, trước đây Cổ Hoa Tiên Triều quá mức cường thịnh, đã ép buộc hai đại ma đạo tông môn lui về tận khu vực này.

Không chỉ có Ma Đạo, ngay cả một đại chính đạo thể lực đứng đầu cũng bị ép dồn đến vùng Bắc Vực nghèo nàn không gì sánh được.

Chính vì lý do này, Nam Vực mới trở nên hoang tàn như vậy.

Hóa ra, nguyên nhân khiến Nam Vực trở nên hoang vu chính là do trận pháp!

Từ thời xa xưa, trong Ma Đạo xuất hiện một vị đại sư trận pháp kỳ tài, hắn đã sáng tạo ra một loại tụ linh đại trận cường hóa!

Loại đại trận này không chỉ gia tăng hiệu quả tụ linh khí tại các linh mạch, mà còn có một công năng đặc biệt gọi là tỏa linh!

Một khi đại trận này được bố trí trên linh mạch, toàn bộ linh khí xung quanh sẽ bị hút ngược vào linh mạch, sau đó bị phong tỏa hoàn toàn, không thể lọt ra ngoài dù chỉ một tia.

Ngay từ khi xuất hiện, loại đại trận này đã nhanh chóng lan rộng khắp Nam Vực.

Bất cứ thế lực hay cá nhân nào chiếm giữ một đầu linh mạch đều lập tức bố trí đại trận này.

Lâu dần, toàn bộ những vùng không có linh mạch trong Nam Vực đều rơi vào cảnh linh khí suy kiệt, khiến đất đai trở nên cằn cỗi, chỉ còn lại những mảnh sỏi đá khô cằn.

Ngược lại, những nơi có đại trận bảo hộ lại trở thành thánh địa tu luyện, linh khí nồng đậm không gì sánh được!

“Thì ra là vậy.”

Sau khi nghe xong, Lý Thanh trầm ngâm lẩm bẩm, trong lòng không khỏi cảm thán.

Không hổ danh là Nam Vực, nơi mà Ma Đạo thịnh hành, làm việc không chút kiêng kỵ, hoàn toàn không quan tâm đến thiên đạo có nổi giận hay không!

Nhưng nghĩ kỹ lại, hắn cảm thấy đây gần như là một điều tất yếu.

Nếu các thế lực khác đã bố trí tụ linh đại trận, còn người thì không, vậy thì linh khí tại linh mạch của người nhất định sẽ bị rò rỉ ra ngoài.

Theo thời gian, linh khí liên tục suy giảm, thậm chí còn có khả năng hạ thấp phẩm cấp của linh mạch!

Mà linh mạch chính là căn cơ của bất kỳ thế lực nào. Không ai lại muốn nhìn thấy căn cơ của mình bị hao mòn theo năm tháng.

Cho nên, người có trận pháp, ta cũng phải có trận pháp! Không ai muốn chịu thiệt!

Cứ thế, hai người vừa trò chuyện vừa tiến sâu vào Đại Hoang Nam Vực.

Nhưng đi chưa được bao xa, từ một tòa thành trấn của phàm nhân phía trước, đột nhiên vang lên một tiếng rống giận dữ:

“Cái gì?! Các người để cho 100 đồng nam đồng nữ bị cướp đi? Rốt cuộc là kẻ nào dám làm chuyện này?!”

Giọng nói kia vang dội như sấm, tràn ngập phần nộ ngút trời.

Sau đó, một thanh âm già nua run rẩy đáp lại:

“Tiên sư bót giận! Chúng ta cũng không biết bọn chúng rốt cuộc là ai! Nhưng mà bọn hắc đều là những kẻ có thể bay lượn trên trời như tiên sư! Trong thành, không ít võ giả đã bị đánh trọng thương!”

“Dám cướp người của lão tử? Chẳng lẽ là người của Huyết Linh Tông?!”

Giọng nói kia đột nhiên trầm xuống, mang theo chút kinh ngạc. Nhưng ngay sau đó, hắc liền gầm lên phẫn nộ:

“Lão già kia! Người dám lừa gạt ta sao?! Nơi này hoang vu vắng vẻ, làm sao có thể có tu tiên giả nào khác xuất hiện?”

“Lão tử vất vả giúp các ngươi cầu mưa ba tháng, hôm nay nếu các ngươi không giao ra 100 đồng nam đồng nữ, ta sẽ tể sống toàn bộ thành trấn này!”

Rất nhanh, giọng nói của vị thành chủ phạm nhân kia run rẩy cầu xin:

“Tiên sư tha mạng! Ta tuyệt đối không dám nói dối Thượng Tiên!”

“Hừ! Có đúng hay không, để ta tra hồn ngươi rồi nói!”

Trong thành, một gã đại hán thân hình khôi ngô, cơ bắp cuộn cuộn, làn da đồng cổ, trên người để trần, lập tức đứng dậy.

Hắn giơ tay lên, chuẩn bị thi triển sư hồn thuật lên lão già thành chủ!

Nhưng ngay vào lúc đó—

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh vang vọng từ trên không trung!

Ngay sau đó, một cỗ khí tức cường đại đến cực điểm giáng xuống, mạnh mẽ áp bức khiến thân hình đại hán cứng đờ, không thể nhúc nhích dù chỉ một ly!

Chỉ trong nháy mắt, hai đạo bóng người từ không trung hạ xuống như sao băng.

Người đến không ai khác chính là Lý Thanh và Triệu Thiên Hùng!

Hai người không ngờ rằng, chỉ mới vừa đặt chân vào mảnh đất
căn cỗi hỗn loạn này, đã ngay lập tức chứng kiến cảnh tu tiên
giả cướp bóc phạm nhân!

Chương 1094

DTV EBOOK

“Kết Đan chân nhân!”

Người đàn ông xấu xí kia bỗng chốc biến sắc. Hắn nhìn Lý Thanh từng bước tiến về phía mình, sau đó không chút do dự, trực tiếp quỳ sụp xuống đất.

“Đừng!”

“Tiểu nhân Ô Long, xin ra mắt tiên bối!”

Ô Long nặng nề dập đầu xuống đất, không dám ngẩng đầu lên, cả người run rẩy không ngừng.

Hắn làm sao cũng không ngờ rằng mình lại được một vị cao nhân Kết Đan kỳ để mắt tới.

Chẳng lẽ người cướp đi đồng nam đồng nữ của hắn chính là vị tiên bối này?

Ô Long không dám suy đoán thêm. Dù có lục lợi ký ức bao nhiêu lần, hắn cũng không tìm ra nổi khi nào mình đã gặp người này.

Lý Thanh chấp tay sau lưng, bước nhàn nhã đến trước mặt Ô Long, vẻ mặt bình tĩnh không gì sánh được.

“Ngươi là Ma Tu? Muốn một trăm đồng nam đồng nữ để làm gì?”

Khi nói những lời này, đáy mắt Lý Thanh lóe lên một tia hàn quang lạnh lẽo.

Cướp bắt người phạm đề tu luyện ma công, đối với kẻ từng xuất thân phạm nhân như hắn, chính là chuyện không thể chấp nhận được.

Nhưng trong thế giới quan của Ô Long, chuyện này chẳng có gì đáng phải bận tâm.

Đây là Đại Hoang Nam Vực, nơi hai đại Ma Đạo tông môn giao giới, tình trạng hỗn loạn không gì sánh được.

Bắt cóc phạm nhân để luyện huyết đoạt phách, dùng để tinh tiến ma công, ở nơi này chẳng phải điều gì xa lạ.

“Tiền bối, ta không dám giấu giếm, ta muốn luyện chế một tôn Cửu Tử Ma Đồng, cần một số lượng đồng nam đồng nữ đầy đủ để tế luyện.”

“Nếu tiền bối có hứng thú, tại hạ sẵn sàng dâng lên phương pháp luyện chế Cửu Tử Ma Đồng.”

Chưa đợi hắn nói dứt lời, Lý Thanh đã giơ tay bỏ xuống. Một luồng chân nguyên cô đọng bùng lên trong lòng bàn tay, dứt khoát chém bay đầu hắn.

“Rầm!”

Đầu của Ô Long lăn vài vòng trên mặt đất, cuối cùng dừng lại, đôi mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Trong đôi mắt đỏ tràn đầy nỗi kinh ngạc lẫn không cam lòng.

Hắn không thể hiểu nổi, tại sao mình lại chết một cách nhanh gọn như vậy.

Cho đến khi chết, hắn vẫn không rõ mình đã phạm sai lầm gì.

“Oanh!”

Một luồng đan hỏa đỏ rực bùng lên, nhanh chóng thiêu rụi thi thể không đầu, chỉ để lại một túi trữ vật khô quắt nằm giữa đống tro tàn.

Lý Thanh nhặt lấy túi trữ vật, kiểm tra sơ qua một lượt. Nhìn thấy đồ bên trong, hắn lập tức mất hứng thú.

Tên này đúng là nghèo rớt mồng tơi.

Ngoài hơn tám trăm khối linh thạch, thì chỉ có một ít pháp khí luyện chế thô sơ và vài cái ngọc giản.

Nếu không đoán sai, những ngọc giản này hẳn là Ma Đạo truyền thừa của hắn.

Lúc này, lão thành chủ bên cạnh đã cảm động đến mức quỳ xuống, nước mắt lưng tròng:

“Đa tạ Thượng Tiên ân cứu mạng! Đa tạ Thượng Tiên!”

“Xin hỏi tôn danh của Thượng Tiên, để ta lập một Trường Sinh Từ trong thành, ngày đêm tế bái công đức của ngài.”

Nghe những lời cảm tạ không ngừng bên tai, Lý Thanh vẫn hờ hững như cũ.

Hắn tiện tay thu lại túi trữ vật, rồi quay sang hỏi:

“Triệu đạo hữu, người muốn chinh đồn lại thành trì này chứ?”

Còn về chuyện lão thành chủ muốn lập Trường Sinh Từ để thờ phụng hắn, Lý Thanh chẳng hề để tâm.

Tình thế ở Đại Hoang Nam Vực quá mức phức tạp, hắn hiểu rõ suy nghĩ của lão thành chủ này.

Chẳng qua cũng chỉ muốn mượn danh hắn để trấn áp đám Ma Tu dòm ngó thành trì này mà thôi.

Nếu hắn thật sự đã vô địch thiên hạ, thì việc cho mượn danh để bảo vệ một tòa thành phàm nhân cũng chẳng đáng bận tâm.

Nhưng đáng tiếc, hắn vẫn chưa tu luyện đến bước đó.

Nếu tùy tiện để người khác lập Trường Sinh Từ thờ phụng hắn, sau này e rằng sẽ rước thêm vô số phiền phức không cần thiết.

Vì vậy, không những hắn không đồng ý, mà còn định xóa đi ký ức của lão thành chủ về chuyện này.

Giây tiếp theo, khi Triệu Thiên Hùng còn chưa kịp mở miệng, Lý Thanh đã ra tay trước.

Hắn lập tức tỏa ra thần thức, trong nháy mắt xâm nhập vào thức hải của lão thành chủ phàm nhân kia.

Thần hồn của Lý Thanh cực kỳ cường đại, hơn nữa hắn không chế cực kỳ tinh vi, không hề gây tổn thương dù chỉ một chút đến hồn phách yếu ớt của đối phương.

Rất nhanh, một lượng lớn hình ảnh ký ức cuộn cuộn hiện lên, đều là những chuyện mà lão giả này từng trải qua.

Chỉ trong chốc lát, Lý Thanh đã tìm thấy những ký ức có liên quan đến mình trong trí nhớ của lão.

“Ông!”

Lực lượng thần thức khế động, trong khoảnh khắc, tất cả những ký ức liên quan đến hắn đều bị xóa sạch.

Làm xong mọi chuyện, hấn nhẹ nhàng đặt lão giả đã hôn mê xuống.

“Lý Chân Nhân, pháp lực trong cơ thể ta vẫn còn dư dả, chúng ta tiếp tục lên đường đi. Nếu đi thêm một đoạn nữa về hướng Tây Nam, hẳn là có thể tìm thấy bí địa kia.” Triệu Thiên Hùng lên tiếng, sắc mặt có chút phức tạp.

Vừa rồi hấn đã chứng kiến toàn bộ những gì xảy ra.

Vị Vô Cực Chân Nhân này hành sự quả thực giọt nước không lọt.

Chương 1095

DTV EBOOK

Chỉ là giết một tên Ma Tu Trúc Cơ sơ kỳ mà thôi, vậy mà hắn không chỉ dùng đan hỏa thiêu hủy thi thể, còn cẩn thận xóa sạch ký ức liên quan trong đầu phạm nhân bên cạnh.

Như vậy, vừa có thể trừ gian diệt ác, lại không khiến bản thân vướng phải quá nhiều phiền phức.

Giờ khắc này, hắn cảm thấy may mắn vì đã kéo được một nhân vật như vậy đứng về phía Triệu Gia.

Trước đây, hắn còn cho rằng Lý Thanh quá thích xen vào chuyện người khác, nội tâm có chút khó chịu.

Bình thường loại người như vậy rất khó sống lâu, nhưng bây giờ nhìn lại, ít nhất thì sự cẩn trọng này của Lý Thanh rất đáng để tán thưởng, tuyệt đối không phải hạng người dễ chết yếu.

Ngược lại, người như hắn, dù nội tâm tồn tại đạo nghĩa, nhưng vẫn có sự tính toán và thận trọng cần thiết, là người có thể đặt niềm tin.

Nếu giao tương lai của Triệu Gia cho hắn, hắn có thể yên tâm.

“Vậy thì tiếp tục lên đường thôi.”

Nói xong, Lý Thanh thở dài một tiếng, rồi trực tiếp đăng không bay lên.

Triệu Thiên Hùng vội vã theo sát phía sau. Nghe được tiếng thở dài, hắn không nhịn được mà hỏi:

“Lý Chân Nhân có gì mà lại thở dài? Chẳng lẽ có chuyện gì không hài lòng?”

Lý Thanh im lặng một lúc, sau đó mới chậm rãi đáp:

“Nam Vực này quả thực dân chúng lầm than.”

Hắn thuật lại những hình ảnh ký ức mà mình vô tình đọc được từ thức hải của lão thành chủ.

“Hóa ra, chuyện một trăm đồng nam đồng nữ bị cướp đi không phải là lời bịa đặt của lão giả này để lừa gạt Ma Tu kia, mà là chuyện có thật.”

Một phạm nhân không thể nào giả tạo ký ức.

Lý Thanh đã tận mắt nhìn thấy trong ký ức của lão, một nhóm tu sĩ thần bí không rõ thân phận đã xuất hiện và chặn lại nhóm đồng nam đồng nữ mà lão thành chủ vốn định dâng lên cho Ô Long.

Nghe đến đây, Triệu Thiên Hùng cũng trầm mặc.

Mặc dù Triệu Gia chưa bao giờ tự nhận là chính đạo hay ma đạo, nhưng đối với những chuyện táng tận lương tâm như thế này, hắn cũng không thể chấp nhận được.

Tế sống một trăm đứa trẻ, chỉ nghe thôi cũng đã thấy tàn nhẫn vô cùng.

“Lý Chân Nhân, nơi này chính là Đại Hoang Nam Vực. Khi còn có Cổ Hoa Tiên Triều, chí ít vẫn còn có người quản lý phạm nhân, nhưng sau khi Tiên Triều sụp đổ...”

Lời còn chưa dứt, nhưng Lý Thanh đã hiểu rõ hàm ý.

Sau khi Tiên Triều sụp đổ, những phạm nhân vô chủ này trở thành nguồn tài nguyên trong mắt đám Ma Tu, đặc biệt là đám Ma Đạo tán tu.

Những kẻ không có tu vi như phạm nhân, trong mắt đám Ma Tu này, e rằng chẳng khác gì gia súc.

Trong thế giới quan của không ít Ma Đạo tu sĩ, phạm nhân và tu tiên giả vốn dĩ không thuộc cùng một chủng loài.

Ma Đạo, từ trước đến nay, vẫn luôn tàn khốc và đẫm máu như vậy.

“Ai...” Lý Thanh thở dài, lắc đầu: “Thôi thôi, trên đời này có quá nhiều chuyện bất bình. Ta cũng chỉ có thể quản những chuyện trước mắt mà thôi.”

Nói xong, hắn không để tâm nữa, mà tập trung vào hành trình phía trước.

Trong màn đêm, tại phạm nhân thành trấn vừa rời đi, một bóng người bí ẩn chậm rãi hiện ra.

Từ trong bóng tối, một thân ảnh khoác áo bông màu đen nửa người lặn lẽ xuất hiện.

“Hong rồi... Ô Long vậy mà chết thảm như vậy, ngay cả túi trữ vật cũng bị cướp mất.”

“Rắc rối nhất chính là, kẻ ra tay lại là một Kết Đan Chân Nhân không rõ thân phận... phiền phức lớn đây.”

“Lần này, muốn đoạt lại quyền kỳ công kia e rằng càng thêm khó khăn...”

Người này cực kỳ am hiểu việc ẩn nấp và thu liễm khí tức, ngay cả thần thức cường đại của Lý Thanh cũng không thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Nếu lúc này Lý Thanh nhìn thấy thân ảnh ẩn nấp mờ mờ trong bóng tối kia, nhất định sẽ lập tức nhận ra điều bất thường.

Bởi vì trang phục của người này giống hệt như kẻ mà hắn vừa nhìn thấy trong ký ức của lão thành chủ.

Chính là những kẻ bí ẩn đã cướp đi nhóm đồng nam đồng nữ kia!

Đại Hoang Vực, khu vực Nam Bộ.

Tại vùng đất hoang vu nơi tận cùng, sừng sững một tòa tiên thành mênh mông rộng lớn!

Đại Viêm Tiên Thành!

Tòa thành này rực rỡ hào quang, từng tòa kiến trúc ẩn hiện trong lớp sương mỏng, trông như phủ đầy tiên khí, tựa hồ một Thiên Cung giữa nhân gian.

So với vùng đất hoang dã xung quanh, nơi này quả thực xa hoa đến mức khó tin.

Không chỉ vậy, linh khí bên trong tiên thành này vô cùng nồng đậm, đặc biệt ở khu trung tâm, linh khí đậm đặc đến mức gần như hóa thành thực chất.

Có thể thấy, nếu ở đây tu luyện bảy ngày, sợ rằng có thể bù đắp được mười ngày khổ tu bên ngoài.

Một nơi linh khí sung túc thế này tất nhiên thu hút rất nhiều tán tu từ khắp khu vực Nam Bộ của Đại Hoang Vực. Bọn họ

đến đây để tìm kiếm cơ duyên, hy vọng có thể đột phá tu vi.

Chương 1096

DTV EBOOK

Kẻ tu luyện Luyện Khí kỳ thì mong đợi Trúc Cơ, tu sĩ Trúc Cơ kỳ lại ngày đêm tìm kiếm cơ hội Kết Đan.

Còn về Kết Đan chân nhân, thật đáng tiếc, người sáng lập tiên thành này cũng chỉ mới đạt đến cảnh giới Kết Đan, vẫn còn một quãng đường dài để tiến tới Nguyên Anh.

Nói chung, nơi này không phải là thánh địa giúp tu sĩ đột phá Nguyên Anh kỳ.

Tuy nhiên, không có nghĩa là nơi đây không có cao nhân Kết Đan ẩn giấu.

Ví như trên bầu trời phía Đông, hai bóng người đang bay lượn nhanh chóng tiến về phía tiên thành.

Hai người này khí tức mạnh mẽ, đặc biệt là người bay phía trước, khí thể trên thân hắt tỏa ra vô hình áp bức, khiến kẻ khác vô thức tim đập nhanh hơn.

“Lý Chân Nhân, nơi đó từng là một chiến trường cổ xưa, nghe nói vào thời viễn cổ, có vực ngoại thiên ma xâm lấn Đại Hoang Vực, các đại năng tu sĩ đã biến nơi đó thành chiến trường để đối kháng với bọn chúng.”

“Mặc dù chiến trường ấy đã bị bỏ hoang từ lâu, biến thành vùng đất cằn cỗi, nhưng vẫn thường xuyên có tu sĩ tìm đến mong cầu cơ duyên.”

“Nói gì thì nói, bao nhiêu năm trôi qua, vẫn có kẻ nghịch thiên may mắn tìm được cơ duyên trong tàn tích của chiến trường cổ này.”

“Chính vì lý do đó, nơi này mới bị Huyết Linh Tông cùng Âm Khôi Tông phong tỏa.”

“Hai tông môn ma đạo này mặc dù đã đào xới từng tấc đất nhưng vẫn không tìm thấy gì đáng giá, nhưng cứ thế từ bỏ thì lại không cam lòng.”

“Thế nên, bọn chúng quyết định thu phí Linh Thạch đối với những ai muốn tiến vào chiến trường cổ.”

Hai người đến chính là Lý Thanh và Triệu Thiên Hùng.

Trên đường phi hành, Triệu Thiên Hùng không ngừng giải thích cho Lý Thanh về vị trí của tổ Kim Tầm mà hắn muốn tìm.

Thì ra, năm xưa một vị gia chủ của Triệu gia khi còn trẻ từng tiến vào chiến trường cổ tìm vận may. Không ngờ hắn thật sự phát hiện một tổ Kim Tầm quý giá. Đáng tiếc, thực lực không đủ, hắn căn bản không thể mang nó đi.

Trước khi lâm chung, vị gia chủ đó đã để lại tin tức này cho hậu nhân, dặn dò rằng nếu ai trong gia tộc đạt đến Kết Đan thì hãy quay lại chiến trường cổ để thu lấy tổ Kim Tầm ấy.

Tiếc rằng, trải qua nhiều thế hệ, Triệu gia vẫn không có ai Kết Đan thành công.

Cuối cùng, đến đời của Triệu Thiên Hùng, hắn đành phải bán tin tức này cho Lý Thanh, đổi lấy thứ mình cần.

Lý Thanh trầm ngâm, không nhịn được hỏi:

“Nếu chiến trường cổ đã bị Huyết Linh Tông cùng Âm Khôi Tông phong tỏa, vậy tại sao chúng ta lại đến Đại Viêm Tiên Thành?”

Nghe câu hỏi này, Triệu Thiên Hùng bật cười:

“Tất nhiên là để mua giấy thông hành rồi. Những kẻ muốn vào chiến trường cổ đa phần đều là tán tu, vì muốn kiếm Linh Thạch, hai tông môn này đã thiết lập một điểm bán giấy thông hành ngay tại Đại Viêm Tiên Thành.”

Đại Viêm Tiên Thành, không ngờ lại có sản nghiệp của hai đại ma tông này?

Câu nói này lọt vào tai Lý Thanh, khiến trong lòng hắn không khỏi nảy sinh nhiều suy nghĩ.

Trước đó hắn vẫn nghĩ Đại Viêm Tiên Thành và hai tông môn ma đạo không có liên quan, nhưng giờ xem ra, có lẽ quan hệ giữa hai bên cũng không tệ như hắn tưởng.

Vừa trò chuyện, hai người đã tiến gần đến biên giới Đại Viêm Tiên Thành.

Chỉ vừa đặt chân đến đây, Lý Thanh đã lập tức cảm nhận được một luồng linh khí nồng đậm tràn tới.

So với vùng hoang dã bên ngoài, linh khí trong thành thực sự khác biệt rõ rệt. Quả nhiên, đây là nơi tụ hội linh khí ngàn dặm nhờ vào đại trận tụ linh cường đại.

Sau khi đơn giản hoàn thành thủ tục vào thành, Lý Thanh và Triệu Thiên Hùng hòa vào dòng người tán tu, bước vào tòa tiên thành phồn hoa bậc nhất này.

Từng tòa kiến trúc lơ lửng giữa không trung, bảng hiệu đủ màu sắc treo đầy trước cửa các tòa lầu, tạo nên khung cảnh vô cùng rực rỡ. Không chỉ có vậy, giữa không trung còn có thể thấy bóng dáng từng đạo tu sĩ qua lại, thần thái vội vã, bận rộn vô cùng.

Vừa đặt chân vào tiên thành, Lý Thanh lập tức cảm thấy một loại khí thế hưng thịnh, như thể đây chính là trung tâm phồn hoa của cả Đại Hoang Vực.

Nơi này, quả nhiên xứng đáng với danh xưng vùng đất náo nhiệt nhất Nam Bộ Đại Hoang.

Những Quỳnh Lâu Ngọc Vũ san sát trên không trung, tỏa ra ánh sáng huyền ảo, khiến người ta có cảm giác như đang lạc vào Thiên Cung của Tiên Nhân.

Không ít tán tu lần đầu tiên đến đây liền lập tức sững sờ, bị vẻ huy hoàng rực rỡ của nơi này làm cho chấn động, đến mức không nói nên lời.

“Đây chính là Đại Viêm Tiên Thành sao? Đúng là nơi phồn hoa nhất mà ta từng đặt chân tới!”

“Hắc hắc, vậy là ngươi chưa từng đến Cổ Hoàng Thành rồi. Nếu so với Cổ Hoàng Thành, nơi này chỉ là hạng thường thôi!”

Xung quanh không ngừng vang lên những lời tán thán của tu sĩ. Dường như tất cả những ai lần đầu đến đây đều có chung một cảm giác kinh ngạc như vậy.

Chương 1097

DTV EBOOK

Ngay cả Lý Thanh, người từng bốn ba khắp nơi, cũng không khỏi đưa mắt nhìn quanh, quan sát từng tòa kiến trúc hùng vĩ phía trước mà không ngừng gật đầu tán thưởng.

Dù rằng Cổ Hoàng Thành từng là một trung tâm huy hoàng bậc nhất, nhưng do cuộc chiến kịch liệt giữa hai đạo chính - ma, nơi đó giờ đây đã trở thành một vùng phế tích, không thể nhanh chóng khôi phục được.

Vậy nên, nếu so sánh hiện tại, Đại Viêm Tiên Thành hiển nhiên vượt trội hơn hẳn.

Vừa mới bước sâu vào trong thành, đột nhiên từ bốn phương tám hướng, từng nhóm tu sĩ xuất hiện, gương mặt đầy vẻ thân thiện, tu vi không cao nhưng thần thái vô cùng linh hoạt.

“Tiền bối, có cần ta dẫn đường và giới thiệu về Đại Viêm Tiên Thành không?”

“Tiền bối, mời theo ta! Ta biết một nơi bí ẩn trong thành, bên trong có những bảo vật hiếm thấy.”

“Đạo hữu, người có hứng thú với ngưng lửa chi không? Đi theo ta nào!”

Nhìn đám tu sĩ chủ động tiếp cận này, Lý Thanh thoáng sửng sốt. Trong đầu chợt hiện lên một khái niệm—Phong Hành Tử!

Không ngờ tại nơi này lại có sự tồn tại của loại người này. Hắn đã bốn ba từ Thiên Hà Phường Thị ở Thanh Lĩnh Vực, qua Cổ Hoàng Thành, đến tận nơi đây, nhưng đây là lần đầu tiên gặp loại người chuyên dẫn đường này.

“Lý... Đạo hữu, để ta dẫn đường cho, nơi này ta đã từng ghé qua một lần.” Triệu Thiên Hùng sờ sờ mũi, suýt nữa quên mất rằng Lý Thanh trước đó đã dặn phải đổi cách xưng hô.

Giữa nơi đông người hỗn tạp như Tiên Thành, nếu cứ mở miệng gọi hắn là Lý Chân Nhân, chẳng khác nào tự vạch trần

thân phận và tu vi của hắn.

Vì vậy, Lý Thanh đã yêu cầu Triệu Thiên Hùng xưng hô theo kiểu “đạo hữu” để tránh bị chú ý.

Đi theo bước chân của Triệu Thiên Hùng, Lý Thanh dần dần xâm nhập vào sâu trong Đại Viêm Tiên Thành.

Từng tòa cung điện, lầu các, lầu khuyết nối tiếp nhau hiện ra trước mắt.

Kim Phượng Lâu, Thành Tiên Đài, Trà Ngộ Đạo Lâu, Kỳ Trân Phòng, Vạn Thú Cung...

Chỉ cần liên quan đến tu tiên, nơi đây có đủ mọi loại sản nghiệp!

Không chỉ vậy, các kỹ nghệ tu tiên, từ luyện đan, luyện khí, bày trận, ngự thú, đến nơi phong nguyệt, cũng có không ít.

Đạo quanh một vòng, Lý Thanh ít nhất đã nhìn thấy ba tửu lâu chuyên phục vụ cho tu sĩ, mỗi nơi đều tráng lệ lộng lẫy, dễ khiến người ta đắm chìm vào hưởng lạc.

Điều khiến hắn kinh ngạc hơn cả là ngay cả Quỷ Kiếm Môn, một tông môn Ma Đạo danh tiếng lẫy lừng, cũng có sản nghiệp tại đây.

Rõ ràng, Đại Viêm Tiên Thành không chỉ là nơi tụ tập của chính đạo, mà ngay cả những thế lực ma đạo cũng chen chân vào kiếm chác.

Dĩ nhiên, hai người không quên mục tiêu chính của chuyến đi này—mua bằng chứng để tiến vào cổ chiến trường!

Bước chân vội vã tiến về phía trung tâm thành, không bao lâu sau, Lý Thanh bỗng nhiên khựng lại.

Trước mặt hắn là một tòa thương lầu lộng lẫy, dát vàng lấp lánh, xa hoa đến mức khiến người ta phải nín thở.

Trên đỉnh tòa kiến trúc, một tấm bảng hiệu vàng óng ánh treo sừng sững, trên đó có ba chữ lớn được khắc tinh xảo:

VẠN BẢO LÂU!

Lý Thanh thoáng chần động, trong lòng không khỏi nổi lên sóng lớn.

“Vạn Bảo Lô? Là trùng tên sao?” Hắc không nhận được thì thào.

Càng nhìn phong cách trang trí của thương lâu này, hắc càng cảm thấy vô cùng quen thuộc. Nó cực kỳ giống với Vạn Bảo Lô mà hắc từng gặp ở Thanh Lĩnh Vực.

Một thương lâu danh tiếng vang xa như vậy, không lẽ lại có chi nhánh ở nơi đây?

“Lý đạo hữu, Vạn Bảo Lô này không đơn giản đâu. Nghe nói không chỉ ở Đại Hoang Vực có chi nhánh, mà phạm vi thế lực của nó còn trải dài đến tận nhiều đại vực khác!”

Triệu Thiên Hùng nhìn chằm chằm vào thương lâu trước mặt, giọng nói mang theo vài phần kiêng kỵ.

Nghe vậy, trong lòng Lý Thanh rốt cuộc cũng có thể khẳng định—Vạn Bảo Lô ở đây và ở Thanh Lĩnh Vực, chắc chắn là cùng một hệ thống!

Một thương hội có thể mở chi nhánh ở nhiều địa vực như vậy, thế lực phía sau nó rốt cuộc hùng mạnh đến mức nào?

“Đi cỗ chiến trường cần bằng chứng, năm mươi khối linh thạch, giá này chắc rồi!”

Tại tiên thành Đại Viêm, trong một cửa hàng đơn sơ, một tu sĩ Luyện Khí kỳ khoác áo bào đỏ sậm lười biếng ngồi dựa vào ghế, giọng điệu có phần uể oải nhưng không kém phần kiên quyết.

Nơi này chính là chỗ Huyết Linh Tông chuyên bán thông hành lệnh vào cỗ chiến trường. Giá cả không hề thấp, năm mươi khối linh thạch một người, tuyệt đối không phải con số nhỏ!

Thế nhưng, bất chấp giá cao, số lượng tu sĩ tìm đến mua vẫn không ngừng. Ai nấy đều muốn thử vận may, xem có thể chạm tay vào cơ duyên nghịch thiên hay không.

Không có cách nào khác, bởi lẽ suốt bao nhiêu năm qua, cỗ chiến trường này đã lưu truyền không ít kỳ ngộ kinh thiên động địa.

Vì vậy, tu sĩ khắp thiên hạ ùn ùn kéo đến, chỉ mong một lần đổi đời. Lỡ may gặp được di tích nào đó, nhận truyền thừa của một Thượng Cổ đại năng, vậy chẳng khác gì phát tài!

Chương 1098

DTV EBOOK

“Chỉ một tấm thông hành mà tận năm mươi khối linh thạch, có phải quá đắt không?” Một số tán tu có tu vi thấp, nội tình bạc nhược không khỏi than thở.

Thế nhưng, tu sĩ Huyết Linh Tông phụ trách bán bằng chứng lại nhún mày, quát lên:

“Đắt chỗ nào? Bao nhiêu năm nay giá vẫn thế! Mua không nổi thì đừng mở miệng bịa chuyện!”

“Hãy tự xem lại mình đi, tu luyện ngàn ấy năm có từng nỗ lực chưa?”

Lời này vừa thốt ra, tán tu kia lập tức đỏ bừng mặt, dưới ánh mắt soi mói của mọi người đành xấu hổ lui ra.

Quầy bán bằng chứng vẫn tấp nập người mua. Không lâu sau, Triệu Thiên Hùng dẫn theo Lý Thanh tiến lên phía trước.

“Haha, cho ta hai tấm lệnh bài vào cổ chiến trường. Dù không gặp được cơ duyên gì, ít nhất cũng có thể xem di tích cổ xưa, coi như mở mang kiến thức.”

Triệu Thiên Hùng tươi cười nói với tên đệ tử Huyết Linh Tông. Kẻ kia nghe vậy, liền lấy ra hai tấm ngọc bài đỏ như máu từ trong túi trữ vật.

“Đi thôi, Lý đạo hữu. Có lệnh bài này, chúng ta có thể tiến vào cổ chiến trường.”

Lý Thanh cầm lấy tấm ngọc bài huyết sắc, cảm nhận được khí tức đặc biệt ẩn chứa bên trong. Dù chế tác thô sơ, nhưng rõ ràng không ai có thể giả mạo.

Những năm qua, bất kể là Huyết Linh Tông hay Âm Khôi Tông, hai ma đạo tông môn này đều kiếm về vô số linh thạch nhờ thông hành lệnh này.

Thậm chí Lý Thanh còn hoài nghi, những câu chuyện về đại cơ duyên truyền khắp thiên hạ có khi cũng do hai tông môn

này tung ra nhằm thu hút tán tu đến tiêu tiền mua lệnh bài!

KENG!

Ngay lúc hai người chuẩn bị rời khỏi Đại Viêm Tiên Thành, một tiếng chuông vang vọng đột ngột truyền đến từ sâu trong thành.

“A? Đây là tiếng chuông từ Tiên Đài! Lại đến ba năm một lần tranh đoạt tiên duyên rồi sao?” Triệu Thiên Hùng kinh ngạc nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Tranh đoạt tiên duyên?

Lý Thanh nhíu mày, thuận miệng hỏi:

“Triệu đạo hữu, Tiên Đài kia là nơi nào? Cái gọi là tiên duyên rốt cuộc là gì?”

Nghe vậy, Triệu Thiên Hùng kiên nhẫn giải thích:

“Haha, cũng chẳng có gì ghê gớm. Đây là một đại hội luận võ mô phỏng theo thời Thượng Cổ do Đại Viêm Tiên Thành tổ chức.”

“Tiên Đài mở ra ba năm một lần, trên đó sẽ có một số ‘tiên duyên’ để hấp dẫn tu sĩ tham gia tranh đoạt.”

“Nhưng thực ra, mấy tiên duyên đó cũng chẳng đáng giá, phần lớn chỉ là đan dược hoặc linh dược bình thường.”

“Tuy nhiên, nếu có thể trở hết tài năng trên Tiên Đài, tán tu sẽ có cơ hội bá nhập môn hạ của Đại Viêm Tiên Thành, trở thành đệ tử chính thức. Đó mới là điều hấp dẫn nhất!”

Nghe đến đây, Lý Thanh lập tức hiểu rõ.

Nói cho cùng, cái gọi là Tiên Đài thực chất chỉ là một chiêu trò thu hút nhân tài của Đại Viêm Tiên Thành.

“Thế nào? Lý đạo hữu có muốn đi xem náo nhiệt không?” Triệu Thiên Hùng cười hỏi.

Dù sao cũng chỉ là đấu pháp giữa những tu sĩ cấp thấp, hẳn chẳng hứng thú.

“Thôi đi, Triệu đạo hữu, đừng quên mục đích chuyến này của chúng ta.” Lý Thanh liếc mắt nói.

“Nếu người thấy dư dả thời gian, cứ việc ở lại xem một chút cũng được.”

Nghe vậy, Triệu Thiên Hùng mới giật mình, suýt chút nữa quên mất chính sự.

“Người nói có lý! Vậy chúng ta mau chóng rời đi thôi.”

Nói xong, hai người lập tức rời khỏi Đại Viêm Tiên Thành phồn hoa bậc nhất, không hề có ý định dừng chân lâu, mà thẳng tiến về vùng cực nam của Đại Hoang Vực.

Nơi đây linh khí càng thêm loãng, thậm chí gần như cạn kiệt, chỉ còn lại một vùng đất hoang sơ khô cằn, sỏi đá trải dài khắp nơi.

Nếu tiếp tục tiến về phương nam, họ sẽ dần tiến sát biên giới Đại Hoang Vực, con đường dẫn đến những đại vực khác.

Các đại vực được ngăn cách bởi những vùng hoang vu rộng lớn, vô cùng hiểm trở. Nếu không phải trường hợp bắt buộc, rất hiếm có người nào lựa chọn băng qua để đến đại vực khác.

Mà nơi đây, chính là đích đến của hai người bọn họ!

“Vì để tránh cuộc đại chiến với Vực Ngoại Thiên Ma làm ảnh hưởng đến linh khí của Đại Hoang Vực, các đại năng Thượng Cổ đã hợp lực mở ra một tiểu thế giới độc lập, dời chiến hỏa sang nơi đó.”

“Mục tiêu chuyến đi này của chúng ta, chính là nơi ấy—một thế giới bị Huyết Linh Tông và Âm Khôi Tông phong tỏa!”

Nghe xong lời Triệu Thiên Hùng, ánh mắt Lý Thanh trầm xuống.

Phải nói rằng, tu đạo văn minh của Đại Hoang Vực cường thịnh như vậy không phải không có lý do. So với Thanh Lĩnh Vực, nơi này mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Cùng là đối mặt với nạn xâm lấn của Ma Tộc, nhưng từ thời Thượng Cổ, các đại năng của Đại Hoang Vực không chỉ có sức chống cự, mà còn đủ năng lực di dời chiến trường ra khỏi phạm vi của đại vực. Việc này giúp linh khí của vùng đất này không bị hao tổn.

Chương 1099

DTV EBOOK

Ngược lại, Thanh Lĩnh Vực lại yếu kém hơn nhiều. Ngay cả khi đã dốc hết toàn lực, bọn họ cũng không thể tiêu diệt hoàn toàn Ma Tộc, chỉ có thể phong ấn chúng trong một ma quật mà thôi.

Chính nhờ sự khác biệt này mà ngày nay, Đại Hoang Vực vẫn giữ được linh khí dồi dào, thiên địa tồn tại vô số linh mạch.

Trong khi đó, linh khí ở Thanh Lĩnh Vực đã dần cạn kiệt, đến mức muốn bồi dưỡng ra một Nguyên Anh kỳ tu sĩ cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

Hai người tiếp tục tiến lên, rất nhanh đã đến khu vực bị Huyết Linh Tông và Âm Khôi Tông trấn giữ nghiêm mật.

“Người đến dừng bước! Muốn vào Cổ Chiến Trường, hãy xuất trình bằng chứng!”

Nghe thấy tiếng quát, Lý Thanh và Triệu Thiên Hùng không nói nhiều, lập tức lấy ra huyết sắc ngọc bài vừa mua.

Một đệ tử Huyết Linh Tông bước lên kiểm tra, cẩn thận cảm ứng khí tức trên ngọc bài. Sau khi xác nhận không thể làm giả, hắn rút ra đạo khí tức đặc biệt ẩn giấu bên trong.

“Ân, không có vấn đề.”

Nhận được sự chấp thuận, hai người liền được thông qua, tiếp tục tiến vào khu vực bị phong tỏa.

Không lâu sau, ngay trước mắt họ hiện ra một khe nứt không gian!

So với bất kỳ khe nứt nào mà Lý Thanh từng thấy, đạo không gian liệt phùng này lại vô cùng ổn định. Nó đứng vững giữa thiên địa, không cần bất kỳ tu sĩ Kết Đan kỳ nào duy trì, mà vẫn không hề tan biến hay dao động.

Thủ đoạn thật kinh người!

Ánh mắt Lý Thanh khẽ ngưng lại. Bây giờ hắn đã là tu sĩ Kết Đan kỳ, tự nhiên hiểu rõ để làm được điều này khó khăn đến mức nào.

Chỉ có thể nói rằng, những vị đại năng đã mở ra Cổ Chiến Trường này, đều là những tồn tại có thủ đoạn thông thiên!

“Đi thôi!”

Triệu Thiên Hùng trầm giọng, sau đó cả hai liền lao thẳng vào khe nứt không gian tựa như một lỗ hồng khổng lồ giữa trời đất.

Oanh!

Cảm giác trời đất đảo lộn ập tới, không gian bốn phía vặn vẹo, cảnh vật xung quanh biến đổi liên tục.

Sau một lúc lâu, hình ảnh mới dần trở nên rõ ràng.

Lý Thanh đã từng nhiều lần xuyên qua không gian, kinh nghiệm dày dặn giúp hắn nhanh chóng ổn định lại tâm thần. Hắn lập tức quan sát xung quanh, sắc mặt dần trầm xuống.

Bầu trời nơi đây bị bao phủ bởi từng dải ma khí đen kịt, u ám quần quanh, không hề tiêu tán theo thời gian.

Mặt đất chỉ còn lại một vùng hoang vu tàn tạ.

Những dấu tích chiến đấu vẫn còn hằn rõ—ở phía xa, một thanh chiến mâu gãy nát cắm sâu vào mô đất, linh tính tàn mát, tỏa ra khí tức cường giả đã từng chinh chiến tại đây.

Cơn gió mạnh thổi qua, cuốn lên từng cơn bụi đất, lẫn theo những mảnh tàn y rách nát, nhuộm màu tang thương.

Nơi này từng là chiến trường đầm máu, nơi Nhân Tộc đại năng cùng Vực Ngoại Ma Tộc đã đánh một trận kinh thiên động địa.

Dù Ma Tộc đã sớm bị tiêu diệt, nhưng sát khí và ma khí còn sót lại vẫn quần quanh, không hề tan biến theo năm tháng.

Bất cứ tu sĩ nào khi đặt chân tới đây, đều cảm thấy một áp lực vô hình từ tận sâu trong tâm hồn.

Lý Thanh tuy đã trải qua thời đại mạt pháp, quen với môi trường tàn khốc, nên rất nhanh thích ứng được.

Nhưng Triệu Thiên Hùng thì không được như vậy. Vừa mới đặt chân đến đây, hắn đã liên tục thở dốc, phải mất một lúc lâu mới có thể trấn tĩnh lại.

Sau một hồi điều chỉnh, Triệu Thiên Hùng rốt cuộc cũng thích ứng với không khí nồng đậm ma khí trong chiến trường cổ này.

Ngay sau đó, hắn lấy từ trong ngực ra một chiếc la bàn!

La bàn này có vẻ ngoài như được chế tác từ đồng thau, phía trên khắc hoa văn thần bí, một kim chỉ màu bạc đang chậm rãi xoay tròn trên bề mặt.

“Đây là một chiếc la bàn đặc chế để truy tìm long mạch. Chỉ cần đi theo hướng mà kim chỉ hướng dẫn, chúng ta có thể tìm ra manh mối tổ tiên để lại!”

Dứt lời, Triệu Thiên Hùng lập tức vận dụng linh lực bản thân, bắt đầu tế luyện chiếc la bàn trong tay.

Chỉ mấy chốc, sau khi tế luyện, kim chỉ trên la bàn xoay tròn cực nhanh, để lại từng vệt tàn ảnh trong không trung.

Huu! Huu! Huu!

Đến khi kim chỉ dừng lại, nó hướng về phía tây bắc.

Thấy vậy, ánh mắt Triệu Thiên Hùng lóe lên vẻ hưng phấn, hắn liền nói: “Lý Chân Nhân! Ở hướng tây bắc! Chỉ cần đi theo la bàn, chắc chắn chúng ta sẽ tìm được tổ Kim Tầm!”

Lý Thanh, người vẫn luôn quan sát mọi chuyện, chỉ lạnh nhạt gật đầu.

Trước khi tận mắt thấy Kim Tầm, tất cả đều chỉ là lời nói suông. Hắn không dễ dàng kích động vì chuyện này.

“Nếu đã xác định được phương hướng, vậy thì xuất phát thôi. Hy vọng tổ Kim Tầm mà tổ tiên ngươi nhắc đến chưa bị người khác cướp mất.” Lý Thanh bình tĩnh nói.

Triệu Thiên Hùng đầy tự tin đáp: “Yên tâm đi, Lý Chân Nhân! Gia tổ nếu đã truyền lại bí mật này cho gia tộc, thì chắc chắn tổ Kim Tầm kia vẫn còn nguyên vẹn.”

Chương 1100

DTV EBOOK

“Nơi đó là một bí địa vô cùng khó tìm. Dù có người tình cò tìm được, cũng rất khó phát hiện ra bí mật ẩn giấu bên trong.”

“Chỉ có người tu luyện độc môn bí pháp của Triệu gia chúng ta mới có thể cảm nhận được điểm đặc thù của bí địa này!”

Chính vì thế, hắn mới đích thân dẫn Lý Thanh đi, chứ không phải chỉ đơn giản tiết lộ vị trí để Lý Thanh tự tìm kiếm Kim Tầm. Nếu không có bí pháp của Triệu gia, dù ai khác có đến được nơi đó cũng chưa chắc tìm ra thứ cần tìm.

Những lời này khiến Lý Thanh dấy lên không ít hiếu kỳ. Hắn muốn tận mắt xem xem, rốt cuộc đó là dạng bí địa thể nào mà chỉ người Triệu gia mới có thể phát hiện.

“Chuyện này không nên chậm trễ, lập tức lên đường!”

Nói xong, cả hai lập tức bay vút lên không, theo hướng la bàn chỉ dẫn.

Bầu trời âm u áp bức, trong bí cảnh tĩnh mịch này, Lý Thanh cũng đã gặp không ít tán tu đến tìm vận may.

Tuy nhiên, đa phần những người này chỉ là tu sĩ Luyện Khí kỳ, tu vi thấp kém, dù có tiến vào nơi đây cũng khó mà tồn tại lâu giữa chiến trường cỏ tràn ngập ma khí.

Chỉ có một số ít tu sĩ Trúc Cơ kỳ kiên trì tìm kiếm từng tấc đất, mong rằng có thể phát hiện ra điều gì khác thường.

Đáng tiếc, cơ duyên nghịch thiên không phải thứ dễ có. Dù hàng trăm năm trôi qua, chưa chắc đã xuất hiện một người nhận được kỳ ngộ.

Có lẽ, trong chiến trường cổ này vẫn còn lưu lại truyền thừa của Thượng Cổ đại năng, nhưng muốn trở thành kẻ kế thừa, điều kiện chắc chắn vô cùng hà khắc!

Đối với những thứ mơ hồ này, Lý Thanh hoàn toàn không quan tâm. Hắn không cho rằng bản thân là kẻ được thiên đạo

ưu ái.

Ngay từ khi tiến vào chiến trường cổ này, mục tiêu duy nhất của hắn chỉ có một—Kim Tầm!

Cứ thế, hai người một trước một sau phi hành xuyên qua chiến trường cổ, mục tiêu rõ ràng.

Không thể phủ nhận rằng chiến trường cổ do tiên bối Thượng Cổ mở ra này thực sự vô cùng rộng lớn. Không có điểm tận cùng, cũng không thấy bờ bến.

Cứ đi theo hướng la bàn chỉ dẫn, hai người liên tục phi hành suốt hai ngày. Đến lúc này, bọn họ đã xâm nhập sâu vào chiến trường cổ.

Thông thường, những tu sĩ Luyện Khí kỳ đến đây tìm cơ duyên sẽ không dám đi sâu như vậy. Bởi vì càng vào trong, ma khí giữa thiên địa càng trở nên đậm đặc, khiến họ tiêu hao pháp lực nhanh hơn để chống đỡ sự ăn mòn của nó.

Trên đường đi, Lý Thanh bắt gặp nhiều thi thể Ma tộc đã phong hóa, lỗ chỗ những vết đục thủng, chứng tỏ mức độ thảm khốc của trận đại chiến năm xưa.

“Trên thực tế, có không ít tu sĩ từng đạt được cơ duyên trong chiến trường này. Trong số đó, một vài người đã có được truyền thừa của Ma tộc. Nhưng để tu luyện loại truyền thừa này, bọn họ phải tiến hành ma khí quán thể, điều này khiến họ khó mà sống chung với nhân loại.”

Triệu Thiên Hùng nói, giọng điệu có phần phức tạp.

Ma khí quán thể sẽ thay đổi hoàn toàn kết cấu thân thể Nhân tộc. Nhưng nếu có người chấp nhận làm vậy, chứng tỏ lợi ích mà nó mang lại là vô cùng lớn.

Điều đầu tiên chính là sức mạnh. Tu sĩ luyện hóa ma khí thường cường đại hơn những tu sĩ cùng cảnh giới rất nhiều.

Ngoài việc gia tăng sức mạnh, ma khí quán thể còn giúp kéo dài tuổi thọ.

Tuổi thọ của Ma tộc vốn vượt xa Nhân tộc rất nhiều. Đối với những tu sĩ đang cận kề đại nạn, chỉ cần có thể sống sót, bọn họ chẳng màng đến hậu quả. So với cái chết cận kề, chút ma khí quán thể có là gì?

Dần dà bước vào tuổi xế chiều, Triệu Thiên Hùng cũng không ít lần thoáng có ý niệm này trong đầu.

Tất nhiên, muốn có được truyền thừa của Ma tộc cũng không phải chuyện đơn giản.

Lý Thanh nghe ra ẩn ý trong lời Triệu Thiên Hùng, liền bật cười:

“Triệu đạo hữu, Đại Hoang vực dù sao cũng không phải Ma giới. Nếu người thật sự trở thành một kẻ không ra người, không ra quỷ, chỉ e dù là Huyết Linh Tông—loại ma đạo thế lực như thế—cũng sẽ muốn tiêu diệt người cho hả giận.”

Lời này không phải nói suông. Nhân tộc tuy có ma tu, nhưng dù gì vẫn tu hành dựa trên linh khí thiên địa.

Dù một số công pháp ma đạo có thủ đoạn tà ác, nhưng chung quy vẫn đi theo con đường Tiên đạo.

Nếu như trong Đại Hoang vực thực sự xuất hiện một tu sĩ mang truyền thừa Ma tộc, chỉ sợ người đó sẽ bị cả thiên hạ xem là kẻ thù!

Không phải tộc ta, lòng dạ tất khác! Lời này chưa bao giờ sai.

Triệu Thiên Hùng cười khan:

“Ha ha, Lý Chân Nhân cứ yên tâm. Triệu mỗ không phải loại người không biết suy xét. Nếu chỉ vì một chút tham lam mà khiến Triệu gia chịu đả kích hủy diệt, ta chết đi cũng không còn mặt mũi nào đối diện với tiên tổ dưới suối vàng!”

La bàn dị động

Vừa trò chuyện, hai người vừa phi hành.

Bỗng nhiên, kim chỉ trên la bàn lại xuất hiện dị động!

Chương 1101

DTV EBOOK

Ngay lúc họ bay ngang qua một hồ sâu không lồ, vốn dĩ bất động bấy lâu, la bàn bỗng nhiên bắt đầu lay động.

Nhìn thấy cảnh này, đồng tử Triệu Thiên Hùng co lại, lập tức dừng lại giữa không trung, trầm giọng nói:

“Đến rồi! Chắc chắn ở gần đây!”

Lý Thanh nhìn chằm chằm la bàn, sau đó đảo mắt quan sát bốn phía, nhưng không phát hiện điều gì bất thường.

Ngay cả khi hấn phóng ra thần thức mạnh mẽ quét ngang khắp khu vực, vẫn không cảm nhận được bất cứ dao động dị thường nào.

Lúc này, hấn cuối cùng cũng hiểu tại sao Triệu Thiên Hùng lại tự tin đến vậy. Nếu nơi này thực sự là bí địa, vậy thì đúng là không ai có thể ngờ đến!

Ngay cả thần thức Kết Đan kỳ cường đại như hấn cũng không thể cảm nhận được điều gì dị biệt.

Theo biên độ lay động của kim chỉ, hai người đáp xuống hồ sâu bí ẩn.

Sau khi thu hồi la bàn, Triệu Thiên Hùng lại lấy ra một cây cốt địch.

Chiếc địch này tỏa ra hàn khí lạnh lẽo thấu xương, không biết được chế tác từ bộ xương của loài yêu thú nào.

“Đây là một kiện thượng phẩm pháp khí do sơ tổ Triệu gia lưu lại, gọi là Gọi U Cốt Địch.”

“Bằng cách sử dụng độc môn bí pháp của Triệu gia để thôi động, có thể triệu hồi một đạo yêu linh trong cốt địch, hỗ trợ tác chiến!”

“Lúc trước, gia chủ đời đó từng nói, cây địch này có thể thông u. Một khi đến gần vị trí Kim Tầm, nó sẽ tự động phát động,

dẫn đường tìm kiếm!”

Vừa giải thích, Triệu Thiên Hùng vừa chậm rãi đặt cốt địch lên môi.

Lý Thanh lại cẩn thận quan sát cây địch này.

Phương pháp luyện chế có chút đặc biệt, có nét tương đồng với Bảo Khí Uẩn Linh Pháp mà hắn từng có được.

Với thần thức nhạy bén, hắn có thể cảm nhận được bên trong cốt địch quả thật có một đạo yêu linh ký túc.

Chỉ là, sau bao nhiêu năm tháng trôi qua, yêu linh này đã trở nên vô cùng yếu ớt, e rằng không thể phát huy quá nhiều chiến lực.

Ngay khi Triệu Thiên Hùng rót pháp lực vào cốt địch, một luồng âm thanh u ám chậm chậm vang lên, phiêu đảng giữa bầu trời xám xịt.

Âm thanh này như xuyên thấu không gian, ngân vang không dứt.

Tiếng địch réo rắt, âm nhu quý dị, nhưng thoát nghe lại không có gì quá khác biệt so với những loại sáo trúc thông thường.

Nhưng ngay sau đó, Lý Thanh liền nhận ra mình đã sai—một sai lầm nghiêm trọng!

Hắn đã hoàn toàn sai!

Không phải hắn không nghe ra điều gì kỳ lạ, mà là... tiếng địch này không phải để cho hắn nghe!

Trong chớp mắt, ma khí trên bầu trời bắt đầu dao động dữ dội.

Trên mảnh đất khô cằn dưới chân, đột nhiên lóe lên từng tia linh quang nhỏ bé!

Tiếng địch tiếp tục ngân vang, những tia linh quang giống như mảnh vụn linh hồn lấp lánh, dần dần tụ lại thành từng cụm.

Chúng giống như bị một lực lượng vô hình nào đó dẫn dắt, quần lầy nhau, xoay tròn trong không trung, tạo thành một khung cảnh vô cùng kỳ dị.

Từ khi bước vào con đường tu đạo, đây là lần đầu tiên Lý Thanh tận mắt chứng kiến một cảnh tượng quý dị như vậy.

Hắn không khỏi nảy sinh suy nghĩ:

Những linh quang này... liệu có phải là tàn hồn của những vị đại năng đã bỏ mạng tại nơi đây?

Những tu sĩ từng bị đánh tan hồn phách trong trận đại chiến thảm khốc năm xưa...

Vì bị hủy diệt hoàn toàn, họ không thể tiến vào luân hồi?!

Ý nghĩ này khiến tâm thần Lý Thanh rung động mãnh liệt.

Hắn thì thào:

“Thế gian này... thực sự có luân hồi hay không?”

Thế gian này rốt cuộc có luân hồi hay không, Lý Thanh cũng chẳng buồn để tâm nhiều như vậy. Hắn chỉ chăm chú quan sát lượng lớn linh quang đang tụ hội, muốn xem nơi này rốt cuộc sẽ phát sinh biến hóa gì.

Rất nhanh, dưới âm thanh du dương của tiếng địch, những tia linh quang kia tiếp tục ngưng tụ, vậy mà dần dần hóa thành hình người!

Chứng kiến cảnh tượng này, trong lòng Lý Thanh lập tức dâng lên một nỗi cảnh giác mạnh mẽ, cảm giác rung mình lan khắp cơ thể.

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra đây? Lẽ nào hôm nay bọn hắn thực sự có thể chứng kiến một vị tiên bối đại năng thời Thượng Cổ khôi phục tàn hồn hay sao?

Nhân lúc linh quang vẫn còn trong quá trình hội tụ, Lý Thanh đã sẵn sàng chiến đấu.

Hắn âm thầm thôi động U Minh Lãnh Hỏa trong thể nội, chỉ cần phát sinh bất kỳ biến cố nào không thích hợp, hắn lập tức tung ra ngọn lửa này—thứ chuyên khắc chế linh thể.

Dù sao thì vị tiên bối trước mặt cũng là một trong những cường giả thời Thượng Cổ Đại Hoang Vực, nếu chẳng may đối phương có ý đồ đoạt xá, thì chuyện này thật sự khó mà chống đỡ nổi.

Nếu không phải nhờ có U Minh Lãnh Hỏa hộ thân, Lý Thanh có lẽ đã sớm quay đầu bỏ chạy từ lâu.

Thế nhưng, sự thật chứng minh rằng hắn đã nghĩ quá nhiều.

Cuối cùng, đám linh quang kia chỉ có thể miễn cưỡng duy trì hình dạng con người, nhưng ngũ quan lại không thể nào ngưng tụ được.

Chương 1102

DTV EBOOK

Ngay khi Lý Thanh âm thầm thở phào một hơi, một luồng thần niệm yếu ớt, xen lẫn nét hối tiếc, vậy mà lại vang vọng trong đầu hắn và Triệu Thiên Hùng.

“Lại là tiếng địch quái lạ này... Hậu bối bây giờ rảnh rồi đến mức này sao?”

Khoảnh khắc ấy, trong lòng hai người dậy lên từng đợt sóng lớn, chấn động đến cực điểm.

Bọn hắn... thật sự đã đánh thức một vị đại năng thời Thượng Cổ!

Triệu Thiên Hùng, người đang thổi khúc nhạc bằng cây U Cốt Địch, toàn thân không kiềm chế được mà run lên.

Chính hắn cũng không ngờ lại gây ra biến hóa lớn như vậy. Trong lời dặn dò mà gia chủ từng truyền lại, cũng chưa từng nhắc Hắc Lôại tình huống này.

Chỉ nói rằng khi tiến vào cổ chiến trường này, hãy dựa theo la bàn tìm kiếm một nơi bí ẩn, sau đó dùng bí pháp của gia tộc thổi U Cốt Địch, như vậy sẽ có cơ hội thu được cơ duyên Kim Tầm.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tu vi phải đạt đến Kết Đan kỳ, bằng không thì cũng chỉ phí công vô ích.

Lý Thanh suýt chút nữa đã bỏ chạy. Lúc này, hắn chỉ cảm thấy da đầu run lên từng đợt. Nếu không phải giọng điệu của đối phương có vẻ ôn hòa, hắn e rằng đã trốn biệt đến tận ngàn dặm rồi.

Không thể nghi ngờ, luồng thần niệm yếu ớt này tuyệt đối đến từ một vị đại năng chưa hoàn toàn tiêu tán.

Dù đã trôi qua không biết bao nhiêu năm tháng, nhưng vẫn có thể bị đánh thức, vậy thì khi còn sống, tu vi của đối phương khủng bố đến mức nào?

Chỉ cần nghĩ đến đây, Lý Thanh đã không dám tưởng tượng tiếp. Hắn thậm chí còn có ý định từ bỏ cơ duyên Kim Tầm.

Thế nhưng, Triệu Thiên Hùng đã hoàn thành khúc nhạc, linh quang trước mặt cũng dần trở nên ổn định, tạm thời không cần tiếng địch duy trì nữa.

Triệu Thiên Hùng vội vàng cúi đầu, giọng điệu vô cùng khiêm tốn:

“Tiền bối, văn bối từng nghe Gia Tổ nói rằng, khi tu vi đạt đến Kết Đan kỳ, có thể tới nơi này thu lấy cơ duyên Kim Tầm.”

“Nếu đã quấy nhiễu tiền bối, mong người rộng lượng thứ lỗi!”

Thái độ của hắn vô cùng cung kính, giọng nói đầy vẻ dè dặt.

Đối mặt với một tàn hồn có lai lịch đáng sợ như vậy, hắn căn bản không dám tỏ ra chút kiêu ngạo nào.

Vị đại năng thời Thượng Cổ kia trầm mặc một lúc rồi mới chậm rãi nói:

“Gia Tổ? Vậy là đã qua mấy trăm năm rồi sao? Người chính là hậu bối của tiểu tử năm đó à?”

Triệu Thiên Hùng kích động quỳ xuống, giọng nói có chút lắp bắp:

“Vâng! Văn bối chính là hậu duệ của Triệu Sơn Hóa, tên là Triệu Thiên Hùng!”

Lý Thanh đứng bên cạnh chỉ yên lặng quan sát toàn bộ sự việc, cố gắng giảm thiểu sự hiện diện của bản thân.

Nhưng hắn đã đạt đến Kết Đan kỳ, vị tàn hồn này làm sao có thể không chú ý đến hắn được?

“Ừm... Xem ra các người đánh thức ta cũng không dễ dàng gì. Được thôi, ta cho các người một cơ hội.”

“Kế thừa Kim Tầm chỉ có một điều kiện, chính là xóa đi thần hồn lạc ấn mà ta lưu lại trên nó. Chỉ khi làm được điều đó, các người mới có tư cách mang nó đi.”

“Nhưng ta phải nói trước, dù đã trôi qua không biết bao nhiêu vạn năm, nhưng thần hồn lạc ấn kia cũng không dễ xóa bỏ. Ít nhất phải đạt đến Kết Đan kỳ mới có chút cơ hội.”

Vừa dứt lời, ánh mắt vị tàn hồn liền đặt lên người Lý Thanh.

Lý Thanh lập tức ôm quyền thi lễ, nói với giọng trầm ổn:

“Văn bối Vô Cực, bái kiến tiền bối.”

Trước mặt một lão quái vật như thế này, dù đối phương chỉ là một tàn hồn, hắn cũng không dám tùy tiện tự xưng hai chữ “chân nhân”.

Bởi vì hắn hiểu rất rõ, trong mắt đối phương, Kết Đan kỳ như hắn chỉ e còn chẳng bằng một cộng lông.

Tàn hồn kia khẽ cười, chậm rãi nói:

“Ha ha, ta thấy ngươi thần thức ngưng tụ, ẩn đường đầy đặn, có lẽ lực lượng thần hồn cũng không kém. Không chừng cơ hội thành công thực sự không nhỏ.”

“Ngươi nếu có thể mang Kim Tầm đi, coi như có duyên với nó.”

Nghe vậy, Lý Thanh liền hít sâu một hơi, trầm giọng hỏi:

“Tiền bối, xin hỏi thần thức lạc ấn kia nằm ở đâu?”

Vị tàn hồn cười nhạt:

“Ngay dưới đáy hồ kia, đào sâu thêm khoảng mười trượng, ngươi sẽ thấy một tấm bia đá mà ta đã lưu lại.”

Lý Thanh nghe vậy, trong lòng hơi do dự một chút, sau đó liền vung tay kích phát ra mấy đạo chân nguyên cô đọng vô cùng.

Bá bá bá!

Mấy luồng chân nguyên xuyên phá không khí, tạo ra tiếng xé gió vang vọng. Chỉ trong chớp mắt, mặt đất kiên cố phía dưới lại giống như đậu hũ, bị hắn nhanh chóng khai quật.

Ầm vang!

Chẳng bao lâu sau, một âm thanh thanh thúy vang lên, tựa hồ như đã chạm phải thứ gì đó vô cùng cứng rắn.

Dưới lớp đất đá bị đào bới, một nửa tấm bia đá dần dần lộ ra. Trên bề mặt của nó, một đạo thần thức lạc ấn như ẩn như hiện!

Ngay phía sau tấm bia đá ấy, vậy mà lại có một cái địa động!

Chương 1103

DTV EBOOK

Lý Thanh khẽ nhíu mày. Rõ ràng lúc trước hắn đã dùng thần thức quét qua mấy lần, nhưng vẫn không phát hiện bất cứ điều gì bất thường. Đặc biệt là thần thức lạc ấn kia, trước đó hắn hoàn toàn không cảm nhận được, vậy mà giờ lại đột nhiên hiện lên. Chuyện này... quả thực quá thần kỳ!

Chẳng lẽ đây chính là thủ đoạn của đại năng thời Thượng Cổ? Nếu như đối phương cố tình ẩn giấu đạo thần thức lạc ấn này, thì e rằng dù có là cao thủ cỡ nào cũng khó lòng phát hiện!

“Phá vỡ lạc ấn trên tấm bia đá này, người liền có thể nhìn thấy tổ Kim Tầm.” Vị đại năng Thượng Cổ kia trầm giọng nói.

Lý Thanh lập tức vận chuyển thần thức, phóng tầm mắt về phía địa động phía sau bia đá. Trong đó, hắn có thể thấy lò mờ vài sợi tơ vàng óng ánh—chẳng lẽ chính là Kim Tầm Ty trong truyền thuyết?

Xác định xong vị trí của thần thức lạc ấn, Lý Thanh không chút do dự, ôm quyền nói:

“Đắc tội tiên bối!”

Lời vừa dứt, hắn liền thôi động toàn bộ sức mạnh thần thức cường đại của bản thân, mạnh mẽ quét ra!

Oanh!

Cuồng bạo thần thức cuộn cuộn lan tràn như từng cơn sóng thủy triều, trực tiếp đánh thẳng vào dấu ấn trên bia đá.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc tiếp xúc, Lý Thanh lập tức cảm thấy độ cứng rắn của lạc ấn này vượt xa tưởng tượng!

Nếu như lực lượng thần thức của hắn là sóng biển cuộn cuộn, thì lạc ấn trước mặt chẳng khác gì một tảng đá ngầm sừng sững giữa đại dương, kiên cố không gì sánh được!

Lông mày Lý Thanh khẽ nhíu lại. Hiển nhiên, độ bền chắc của đạo lạc ấn này khiến hắn có phần kinh ngạc.

Nhưng hấn vốn không phải hạng dễ bị đánh bại!

Tu luyện Hồn Đan Chi Pháp, thần hồn của hấn mạnh hơn hẳn so với tu sĩ Kết Đan kỳ thông thường. Nếu so sánh một cách cụ thể, thì thần hồn của hấn hoàn toàn có thể ngang bằng với tu sĩ Kết Đan trung kỳ!

Àm âm!

Thần hồn của hấn bùng phát, càng lúc càng ngưng tụ, hóa thành dòng chảy cuộn cuộn đánh mạnh về phía lạc ấn trên tấm bia đá.

Ông!

Lạc ấn khẽ dao động, bắt đầu chớp tắt bất định dưới sức ép thần thức khủng bố của Lý Thanh.

“Ha ha, không tệ, không tệ! Thần thức của ngươi mạnh hơn ta tưởng.”

Thanh âm của vị đại năng Thượng Cổ vang lên, tựa hồ có chút tán thưởng.

Trên trán Lý Thanh đã lấm tấm vài giọt mồ hôi. Việc điều động thần thức ở mức độ cao như vậy quả thật tiêu hao không ít tinh lực của hấn.

Nhưng vì Kim Tầm, vì những sợi Kim Tầm Ty kia, hấn không thể từ bỏ!

Hấn cắn răng dốc toàn lực, từng đợt từng đợt sóng thần thức mạnh mẽ liên tục trùng kích vào lạc ấn.

Rốt cuộc, dấu ấn trên bia đá dần dần trở nên chập chờn, giống như một tảng đá vụn đang lung lay sắp đổ.

Nhưng ngay lúc đó—

Từ sâu trong địa động phía sau bia đá, đột nhiên vang lên một âm thanh cực kỳ nhỏ bé, tựa hồ như tiếng cánh muỗi vỗ.

“Chít... chít... ni cô...”

Đôi mắt Lý Thanh đột nhiên co rút!

Thính giác của hấn vô cùng nhạy bén, đương nhiên có thể nghe rõ ràng âm thanh này!

Sắc mặt hần trầm xuống, trong đáy mắt lóe lên một tia kinh hãi, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại.

Có gì đó không đúng!

Ngay lập tức, hần thu hồi toàn bộ thần thức, thả lỏng thân thể, sau đó ôm quyền nói:

“Tiền bối, lực lượng thần thức của tại hạ đã cạn kiệt, e rằng khó lòng phá được đạo lạc ấn này.”

“Triệu đạo hữu, xin thứ lỗi! Chuyện Kim Tầm, e rằng chúng ta nên từ bỏ.”

Vừa dứt lời, Lý Thanh liền lặng lẽ lùi từng bước ra khỏi hố đất, không dám đến quá gần tấm bia đá.

Triệu Thiên Hùng đứng bên cạnh không khỏi sửng sốt.

Hần hoàn toàn không ngờ Lý Thanh lại đột ngột từ bỏ nhanh như vậy!

Vừa rồi rõ ràng trông có vẻ như Lý Thanh định đánh cược một lần, vậy mà giờ lại rút lui sao?

Hần không nhịn được bật thốt lên:

“Nhưng đó là Kim Ty Ngọc Bảo cơ mà...”

Chưa kịp nói hết câu, một cỗ sát khí kinh người đột ngột bùng phát!

Chỉ thấy thân hình Lý Thanh bất ngờ bạo khởi, tựa như một con Thượng Cổ Man Thú, điên cuồng lao thẳng về phía Triệu Thiên Hùng!

“Lý Chân Nhân?!”

Đùng!

Lý Thanh nắm chặt vai Triệu Thiên Hùng, khí huyết hùng hậu trong cơ thể bùng lên mãnh liệt như giang hà cuộn cuộn.

Hần sải bước lao ra ngoài, chỉ hai ba nhịp đã nhảy lên không, thân hình hóa thành đại bàng giương cánh, trực tiếp bay vút lên trời.

Trong chớp mắt, hần đã lao xa hàng trăm mét.

“Đừng nói nhảm! Nếu không muốn chết thì theo ta đi!”

Tàn hồn vị tu sĩ Thượng Cổ kia ngưng tụ linh quang, lơ lửng một hồi lâu rồi dần tán loạn, hóa thành từng điểm sáng rơi xuống lòng đất.

Trước khi tan biến hoàn toàn, hắn bật cười khẽ:

“Ha ha, không ngờ sau ngàn ấy năm, nhân giới vẫn có kẻ hiểu được ngôn ngữ Ma tộc. Thật sự ngoài sức tưởng tượng.”

“Nhưng cũng đến đây là đủ rồi, ha ha! Huyền Dương lão quỷ để lại lạc ấn này, giờ không ngăn nổi ta nữa.”

Lời vừa dứt, tàn hồn liền tan biến.

Chương 1104

DTV EBOOK

Ngay lúc đó, nền đất phía dưới bỗng nhiên rung chuyển, chỗ địa động bị tấm bia đá phong ấn chân động dữ dội.

Ầm ầm!

Ba động khùng bổ đánh thẳng vào bia đá, thần thức lạc ấn trên bia lóe sáng kịch liệt.

Cả khu vực phương viên trăm dặm rung chuyển như xảy ra một trận động đất.

Trên tấm bia đá, thần thức lạc ấn cuối cùng cũng vỡ nát, cả tấm bia xuất hiện vô số vết nứt.

Phanh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, tấm bia đá trong nháy mắt vỡ vụn thành từng mảnh, như thể bị một sức mạnh kinh khủng xé toạc.

Oanh!

Sâm nhiên ma khí bùng nổ lan tràn khắp nơi. Một sợi linh thể đen kịt từ trong địa động nhanh chóng ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một đạo hắc quang.

Dưới lòng đất này, vậy mà lại phong ấn một đạo Cổ Ma tàn hồn!

“Kiệt kiệt kiệt... Vừa xuất thế đã gặp được một thân thể ưu di như vậy để ta ký túc. Ngươi vừa rồi trùng kích lạc ấn, chắc hẳn đã hao tổn không ít thần thức nhỉ? Nhóc con, ta xem ngươi trốn được bao xa, để ta ban thưởng cho ngươi một thân thể bất hủ!”

Vù!

Cổ Ma tàn hồn hóa thành một đạo hắc quang, lập tức lao về phía Lý Thanh.

Lúc này, Lý Thanh đang kéo theo Triệu Thiên Hùng bỏ chạy. Nghe động tĩnh phía sau, hắn cảm nhận rõ ràng cơn nguy hiểm cận kề, da đầu lập tức căng thẳng.

“Ma đầu kia dường như đã thoát ra!”

Triệu Thiên Hùng cả người rối loạn, đến bây giờ hắn vẫn chưa hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Chỉ đến khi quay đầu nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị phía sau, hắn mới dần nhận ra vấn đề.

“Lý Chân Nhân! Làm sao ngươi biết dưới bia đá có Ma tộc?”

Lý Thanh nghiêm nghị nói: “Vừa rồi, trong địa động phía sau bia đá truyền ra một đạo ngôn ngữ Cổ Ma, mà ta lại trùng hợp hiểu một chút về Cổ Ma ngữ.”

“Lý Chân Nhân! Cổ Ma kia đuổi theo kìa!” Triệu Thiên Hùng hét lên thất thanh. Hắn hoàn toàn ngây dại, bởi vì tốc độ của Cổ Ma tàn hồn quá nhanh, trong nháy mắt đã áp sát bọn họ.

Nghe vậy, sắc mặt Lý Thanh càng trở nên trầm trọng. Hắn quay đầu lại, chỉ thấy Cổ Ma tàn hồn tràn ngập ma khí đã tiến sát khoảng cách vài chục mét.

Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng thu hẹp.

Lý Thanh lập tức nhận ra: Mục tiêu của nó là hắn!

Không chút do dự, hắn thả tay, buông Triệu Thiên Hùng xuống mặc kệ đối phương tự lo liệu. Lúc này, hắn không còn thời gian quan tâm đến việc Triệu Thiên Hùng có pháp khí phi hành để sống sót hay không, vì trước mắt hắn chính là thời khắc nguy hiểm nhất kể từ khi bước vào Kết Đan kỳ!

Quả nhiên, Cổ Ma tàn hồn thậm chí còn không liếc nhìn Triệu Thiên Hùng, mà chỉ tập trung truy sát Lý Thanh.

Một tu sĩ Kết Đan kỳ hao tổn không ít thần thức, hơn nữa thân thể lại cực kỳ cường đại, tuyệt đối là đối tượng đoạt xá tốt nhất.

“Nhục thân mạnh mẽ như vậy, nếu tiếp nhận ma khí quán thể, có lẽ tư chất không kém gì thân thể Ma tộc ta...”

Cổ Ma tàn hồn nhe răng cười, rồi lao thẳng về phía Lý Thanh.

Cảm giác được nguy cơ phía sau, Lý Thanh biết mình không thể trốn thoát. Hắn bỗng nhiên quay đầu, đối diện trực tiếp với

đạo ma khí u ám đang ập đến.

“Chỉ bằng người mà cũng muốn đoạt xá ta? Nằm mơ đi!” Lý Thanh cười lạnh.

Nhưng Cổ Ma lại cho rằng hắn chỉ đang mạnh miệng, lập tức tăng tốc, khí thể ngập trời đánh thẳng vào mi tâm của Lý Thanh, định chui vào thức hải của hắn.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, một biến cố bất ngờ xảy ra!

Oanh!

Từ cơ thể Lý Thanh, một ngọn lửa u bạch sắc bùng cháy dữ dội, trong nháy mắt bao trùm toàn thân hắn.

U Minh Lãnh Hỏa!

Cổ Ma tàn hồn vừa mới xông vào thức hải của Lý Thanh thì lập tức bị ngọn lửa lạnh thấu xương này bám vào.

Xèo xèo! Xèo xèo!

“Aaa!”

Như dầu nóng gặp hỏa tinh, chỉ trong giây lát, cả đạo Cổ Ma tàn hồn đã bốc cháy, phát ra tiếng gào thét thê thảm.

Oanh!

U Minh Lãnh Hỏa bùng phát mạnh mẽ, tỏa ra uy năng khó tưởng tượng. Chỉ trong chớp mắt, nó đã đốt cháy đạo tàn hồn của Cổ Ma.

“Aaa!”

“Loại linh hỏa chuyên nhắm vào thân hồn? Đáng chết!”

Tàn hồn của Cổ Ma bùng cháy, phát ra tiếng rống giận dữ đầy bất cam. Dù hắn có vận dụng bao nhiêu thủ đoạn cũng không thể thoát khỏi ngọn lửa lạnh lẽo này, tựa như giò bám trong xương, bám riết không buông.

Chỉ trong khoảnh khắc, hồn thể hắn co rút nhanh chóng. Rồi sau đó, toàn bộ tàn hồn hóa thành tro bụi, triệt để tiêu tán.

Đạo tàn hồn này đã bị trấn áp suốt bao nhiêu năm, đến giờ đã cạn kiệt sức lực, gần như sắp tan biến theo dòng thời gian. Từ rất lâu trước đây, hắn vẫn luôn ẩn mình, bao phen tránh né những Nguyên Anh kỳ tu sĩ từng dùng thần thức dò xét nơi

này. Nhờ vào chút năng lực còn sót lại, hắn mới có thể khiến nơi đây không bị bại lộ.

Chương 1105

DTV EBOOK

Cho đến khi một tu sĩ Trúc Cơ kỳ yếu ớt tình cờ phát hiện ra dị thường. Nhưng đáng tiếc, thần thức người này không đủ mạnh để phá vỡ dấu ấn phong cấm của Huyền Dương lão quỷ, đành để lại tin tức cho kẻ đến sau. Nếu không đạt tới Kết Đan kỳ, thì căn bản không thể phá vỡ thần thức trấn phong, càng không thể lấy được tổ Kim Tầm sau bia đá.

Rồi thêm mấy trăm năm trôi qua, hắn cuối cùng cũng chờ được một tu sĩ Kết Đan kỳ có thần hồn vô cùng cường đại. Nhưng điều khiến hắn không ngờ chính là, kẻ này lại sở hữu một loại linh hỏa chuyên khắc chế thần hồn!

Bản thân hắn vốn đã suy yếu cực độ, sao có thể chống lại loại linh hỏa này? Chỉ trong giây lát, hắn đã hoàn toàn bị đốt thành hư vô.

“Chỉ vậy mà chết đi sao?”

Lý Thanh nhìn chăm chăm vào hư không nơi tàn hồn biến mất, phía sau hắn đã ướt đầm mồ hôi lạnh. Hắn biết, mình có thể dễ dàng tiêu diệt đối phương như vậy, không chỉ nhờ vào sức mạnh của U Minh Lãnh Hỏa, mà còn vì Cổ Ma kia đã bị trấn áp vô số năm, sớm suy yếu đến mức tận cùng.

Không xa phía trước, Triệu Thiên Hùng, kẻ vừa bị Lý Thanh ném xuống từ trên không trung, lúc này đã đứng vững trên thanh đại mã kim đao, bay lượn tiến tới.

“Lý Chân Nhân! Ngài... ngài thực sự đã diệt trừ được ma đầu kia?” Triệu Thiên Hùng tròn tròn mắt, trong lòng không khỏi khiếp sợ.

Đạo tàn hồn Cổ Ma vừa nãy còn mạnh mẽ đến mức nào, vậy mà chỉ trong chớp mắt đã bị thiêu rụi hoàn toàn, hồi phi yên diệt. Cảnh tượng này thật khó tin!

Phải biết, Cổ Ma này chính là một đại ma đầu từ thời Thượng Cổ, dù hiện tại suy yếu đi rất nhiều, nhưng cũng không thể nào

dễ dàng bị tiêu diệt như vậy chứ?

Nhưng sự thật đang bày ra trước mắt, khiến hấn càng thêm kính sợ Lý Thanh.

Lý Thanh nhẹ gật đầu, chậm rãi nói: “Chỉ là may mắn thôi. Ta vừa khéo có một đạo thủ đoạn chuyên nhắm vào thần hồn.”

Sau đó, hấn liếc nhìn Triệu Thiên Hùng, thờ dài cảm khái: “Nói đi cũng phải nói lại, suýt nữa ta đã bị Triệu đạo hữu người hại thảm rồi! Một đại ma đầu Thượng Cổ đoạt xá đâu phải chuyện đơn giản.”

“Hơn nữa...” Lý Thanh chợt cười, giọng điệu đầy hàm ý: “Người nói xem, lần này ta có tính là đã cứu Triệu gia các người một mạng không?”

Lúc đầu, nghe đến nửa câu trước, Triệu Thiên Hùng còn cảm thấy vô cùng áy náy, nghĩ rằng chính mình đã làm liên lụy đến vị Lý Chân Nhân này. Nhưng đến khi nghe nốt nửa câu sau, hấn bỗng giật mình, mồ hôi lạnh rịn ra sau lưng, nội tâm tràn đầy sợ hãi.

Nếu hấn không báo tin cho Lý Thanh mà thay vào đó truyền tin tức này cho hậu bối của Triệu gia, hậu quả sẽ đáng sợ đến mức nào?

Hấn có thể tưởng tượng ra cảnh Triệu gia dốc hết tài nguyên bồi dưỡng một tu sĩ Kết Đan kỳ, rồi người đó hăm hở đến đây thu phục Kim Tầm. Nhưng thay vì Kim Tầm, kẻ ấy lại bị một Cổ Ma đoạt xá!

Không phải ai cũng có thủ đoạn khắc chế thần hồn như Lý Thanh. Nếu lỡ bị Cổ Ma đoạt xá, thì chẳng khác nào Triệu gia tự rước họa vào thân!

Càng nghĩ, Triệu Thiên Hùng càng thấy sợ hãi, hấn siết chặt nắm đấm, rồi chấp tay cúi sâu:

“Lý Chân Nhân, đại ân này, Triệu gia ta suốt đời không quên!”

“Về sau, Triệu gia ta nhất định sẽ xem Lý Chân Nhân là Mã Thủ!”

Nghe vậy, Lý Thanh chỉ khoát tay áo, thản nhiên đáp:

“Thôi thôi, vẫn nên vào xem địa động kia có còn Kim Tầm hay không đã. Nếu không tìm được Kim Tầm, thì lấy được chút ít Kim Tầm ti cũng xem như không tệ.”

Nói xong, hắn liền quay người, bay về hướng địa động vừa này.

Dưới hồ sâu trên mặt đất, một địa động tràn ngập ma khí dày đặc hiện ra.

Giờ đây, không còn bia đá thần bí do Thượng Cổ đại năng lập ra ngăn cản, nên ma khí từ trong địa động không ngừng thẩm thấu ra ngoài.

Lý Thanh đứng trước địa động, do dự chốc lát rồi vận dụng thần thức, tỏa ra dò xét.

Thần thức vừa xâm nhập, hắn lập tức thấy được trong động có vô số sợi tơ kim quang lập lòe, trải rộng khắp nơi.

Nhưng do bị ma khí xâm nhiễm trong suốt bao năm qua, phần lớn Kim Tầm ti đã bị nhuộm đen, linh tính tiêu tán gần như hoàn toàn.

Những sợi tơ này không chỉ mất đi năng lực đặc thù mà còn bị phủ một lớp đen kịt, hiển nhiên đã bị ô nhiễm đến mức không thể dùng để luyện chế pháp bảo.

“Vào xem thử đi, trong đó chắc không còn tàn hồn Cổ Ma nào khác.”

Lý Thanh vừa nói vừa liếc nhìn bia đá đã vỡ vụn. Hắn lập tức hiểu ra rằng, tàn hồn Cổ Ma kia vốn bị trấn áp bên trong bia đá, chứ không phải ở trong địa động.

Đây cũng là lý do tại sao, khi ma đầu kia phá vỡ phong ấn, bia đá lập tức nổ tung.

Còn về phần ma khí nồng đậm bên trong địa động, nhiều khả năng là do ma đầu này lưu lại từ khi còn sống.

Chương 1106

DTV EBOOK

Phía sau, Triệu Thiên Hùng thần sắc khẩn trương, cũng đã dùng thần thức quét qua địa động. Nhìn thấy tình trạng bên trong, hắn không khỏi thất vọng, cau mày nói:

“Những Kim Tầm ti này đều đã bị ma khí xâm nhiễm rồi...”

Mục tiêu của chuyến đi này vốn là thu thập Kim Tầm ti, nếu tất cả đều bị ô nhiễm, vậy chẳng phải công cốc hay sao?

Hơn nữa, với tình trạng hiện tại, xác suất bên trong còn tồn tại Kim Tầm sống gần như bằng không.

“Không sao.”

Lý Thanh bình thản đáp:

“Vẫn còn một số ít chưa bị ma khí xâm nhiễm, chừng đó là đủ để luyện chế Kim Ty Ngọc Bảo.”

Thần thức của hắn mạnh hơn Triệu Thiên Hùng rất nhiều, nên lập tức cảm ứng được tình huống nơi sâu nhất địa động.

Nói xong, hắn nhanh chóng bước vào địa động, tiến sâu hơn vào bên trong.

Rất nhanh, địa đạo chật hẹp dần mở rộng, một không gian địa cung tự nhiên hiện ra trước mắt.

Trong địa cung, những cây cột đá khổng lồ sừng sững giữa động. Trên bề mặt cột đá, vô số sợi tơ màu vàng óng ánh lộng lẫy bám đầy.

Đùng!

Lý Thanh búng tay, một ngọn lửa đỏ thẫm bắn ra từ đầu ngón tay, thấp sáng không gian tối tăm.

Ánh lửa chiếu rọi khiến những sợi Kim Tầm ti trên cột đá lập lòe tỏa sáng, ánh kim rực rỡ phản chiếu khắp địa cung.

“Thật tốt quá! Những sợi Kim Tầm ti này đều chưa bị ma khí ô nhiễm!”

Triệu Thiên Hùng kích động kêu lên.

Có số Kim Tầm ti này, việc luyện chế Kim Ty Ngọc Bảo tuyệt đối không thành vấn đề.

Không cần nhiều lời, Lý Thanh đã nhanh chóng hành động.

Hắn vận dụng pháp lực hùng hậu, từng sợi Kim Tầm ti trên cột đá lập tức bị dẫn dắt xuống, bay thẳng vào trong tay hắn.

Chẳng bao lâu sau, trong tay hắn đã đầy những sợi tơ màu vàng. Mặc dù trông như những sợi tơ bình thường, nhưng lại vô cùng trĩu nặng, hết như tơ vàng tinh khiết.

Những sợi Kim Tầm ti này, chỉ cần luyện chế theo phương pháp trên luyện khí đồ phổ, sau đó dung hợp với Ngọc Tủy Nhật Quang, chắc chắn sẽ tạo ra một kiện pháp bảo phòng ngự vô kiên bất tồi!

Sau khi thu thập hết toàn bộ Kim Tầm ti trong địa cung, Lý Thanh tiện tay lấy ra một phần nhỏ, vừa đủ để luyện chế một bộ Kim Ty Ngọc Bảo.

Hắn đưa phần Kim Tầm ti này cho Triệu Thiên Hùng.

Nhìn thấy sợi tơ vàng trong tay, Triệu Thiên Hùng kinh ngạc lắc đầu liên tục, vội vàng từ chối:

“Lý Chân Nhân! Lần này Triệu gia ta đã nhận đại ân của ngài, sao còn có thể nhận thêm phần này?”

Lý Thanh chỉ cười nhạt, bình thản nói:

“Cầm lấy đi. Ta đã hứa thì chắc chắn sẽ thực hiện.”

Dưới mắt, số lượng Kim Tầm ti thu hoạch được nhiều hơn mong đợi, đủ để luyện chế bảy, tám kiện Kim Ty Ngọc Bảo.

Chia một ít cho đối phương cũng chẳng tổn thất gì. Làm vậy cũng giúp hắn giữ vững đạo tâm, không lo bị tâm ma quấy nhiễu trong tương lai.

Nghe vậy, Triệu Thiên Hùng cuối cùng cũng cảm kích tiếp nhận Kim Tầm ti.

Hắn hiểu rõ, lần này hắn đã nhận được một ân tình to lớn.

Lý Chân Nhân không chỉ giúp Triệu gia trừ đi một đại họa, mà còn giữ lời hứa, chia cho hắn một phần Kim Tầm ti.

Với phẩm tính như vậy, tương lai Triệu gia chắc chắn có thể đặt lòng tin vào hắn.

Sau khi thu thập toàn bộ Kim Tầm ti, Lý Thanh tiếp tục tiến sâu vào địa cung.

Không lâu sau, hắn chợt phát hiện phía trước có vài xác Kim Tầm khô quắt còn sót lại.

Răng rắc!

Bất quá, một khi chạm vào, đám di thể Kim Tầm này liền phát ra âm thanh giòn tan, rồi lập tức vỡ vụn, hóa thành từng mảng bụi khô.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Lý Thanh khẽ nhíu mày.

“Chỉ có di thể, lại không thấy xác tằm, những con Kim Tầm ẩn thân trong địa cung rốt cuộc đã đi đâu?”

Vừa nói, hắn liền vận dụng thần thức một lần nữa, mở rộng phạm vi dò xét ra xa hơn.

Thế nhưng rất nhanh sau đó, thần thức cường đại của hắn lại bất ngờ bị ngăn cản ngay tại một bức tường, tựa như lún vào một vũng lầy, không cách nào tiếp tục khuếch tán.

Phát hiện điều dị thường, Lý Thanh lập tức tiến đến gần bức tường kia.

Hắn đưa tay ấn nhẹ một cái, bức tường liền phát ra âm thanh nứt vỡ, không hề cứng rắn như hắn tưởng tượng.

Ầm ầm!

Toàn bộ bức tường sụp đổ, để lộ ra chân diện mục bên trong!

Nơi đó lại là một căn phòng tối được điêu khắc tinh xảo!

Ánh mắt Lý Thanh rơi xuống phòng tối, thân thể hắn khẽ run lên.

Chỉ thấy bên trong phòng tối, từng viên từng viên trứng Kim Tầm màu vàng kim, mượt mà tựa trân châu, được xếp thành từng chồng!

Không sai, đây đều là trứng Kim Tầm!

Triệu Thiên Hùng vừa chạy tới, trông thấy cảnh này cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

“Tê!”

“Chẳng lẽ... đây đều là trứng Kim Tằm sao?”

Ngay cả Lý Thanh, người vốn luôn trầm ổn, lúc này ánh mắt cũng lộ ra vẻ nóng bỏng, hơi thở trở nên dồn dập.

Số lượng trứng Kim Tằm thật sự quá nhiều, chỉ cần đếm sơ qua cũng đã có đến hàng trăm viên!

Chương 1107

DTV EBOOK

Hắn nhanh chóng tiến lên kiểm tra, bàn tay run nhẹ đặt lên từng viên trứng.

“Không đúng, phần lớn trứng Kim Tầm đều đã mất đi sinh cơ!”

Lông mày Lý Thanh lập tức nhíu chặt. Ban đầu hắn còn tưởng rằng mình sẽ có được một lượng lớn trứng Kim Tầm, nhưng kết quả lại khiến hắn thất vọng.

Dùng tay chạm vào, hắn có thể cảm nhận rõ ràng—hầu hết số trứng này đều đã mất đi sinh khí, thậm chí một số viên còn bị xẹp xuống.

Từ bên ngoài nhìn vào, chúng vẫn ánh lên kim quang lấp lánh, nhưng thực chất bên trong đã hoàn toàn khô héo.

Thế nên, Lý Thanh bắt đầu cẩn thận tách từng viên trứng ra khỏi đồng trứng chồng chất, kiểm tra kỹ lưỡng từng cái một.

Mỗi viên trứng đều có kích thước cỡ nắm tay. Mỗi lần lật ra một viên đã mất sinh cơ, nội tâm hắn lại trầm xuống thêm một phần.

“Cũng đúng thôi, từng ấy năm trôi qua mà vẫn chưa nở, việc những trứng này mất đi sinh cơ cũng là lẽ thường.”

Triệu Thiên Hùng đứng một bên nhìn, không khỏi tiếc nuối thở dài.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, đôi mày nhíu chặt của Lý Thanh cuối cùng cũng giãn ra.

Ở tận đáy đồng trứng đã chết này, vẫn còn lại ba viên trứng còn sinh cơ!

Không những thế, sinh cơ của chúng không hề yếu ớt, mà ngược lại, thịnh vượng đến mức khó tin!

Rõ ràng tất cả những trứng khác đều đã hóa thành trứng chết, vậy mà ba viên cuối cùng này lại tràn đầy sức sống như vậy.

“Thì ra là thế.”

Lý Thanh khẽ lẩm bẩm, hắn đã nhìn ra nguyên nhân.

Hóa ra, những trứng đã chết trước đó đều đã dốc cạn sinh cơ của mình, dồn toàn bộ vào ba viên trứng còn sót lại này.

“Chỉ có như vậy, ba viên trứng Kim Tầm này mới có thể được bảo tồn hoàn hảo suốt thời gian dài đến thế.”

Lời vừa dứt, Lý Thanh liền nhấc tay, từ trong cơ thể truyền ra một luồng chân nguyên hùng hậu.

Hắn vận dụng chân nguyên của mình, truyền vào ba viên trứng Kim Tầm cuối cùng, đảm bảo chúng có thể tiếp tục duy trì sinh cơ.

Ba viên trứng Kim Tầm này! Chỉ cần có thể ấp thành công, hắn sẽ có được ba con Kim Tầm!

Loại Kim Tầm này thậm chí còn được ghi danh trong « Thiên Địa Kỳ Trùng Lục », tuy chỉ xếp thứ 96 nhưng vẫn có giá trị không hề nhỏ.

Rất nhiều thế lực tu tiên lớn, hoặc những gia tộc tu tiên cổ xưa, chắc chắn sẽ vô cùng thèm khát những con Kim Tầm này.

Bởi vì, nếu có thể cho chúng ăn đủ loại linh kim quý giá, Kim Tầm sẽ có cơ hội lột xác thành Lục Dực Kim Nga!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lý Thanh ánh lên vẻ hài lòng. Hắn vung tay thu cả ba viên trứng Kim Tầm còn sống vào túi trữ vật.

Hắn không có ý định chia cho Triệu Thiên Hùng một viên nào, bởi vì việc này vốn không nằm trong thỏa thuận trước đó.

Triệu Thiên Hùng đứng bên cạnh cũng không hề lộ ra vẻ thất vọng. Hắn hiểu rõ, lần này hắn đã thu hoạch quá nhiều rồi.

Không chỉ giúp Triệu gia giải quyết một mối họa diệt môn, mà còn thu được một lượng lớn tơ Kim Tầm.

Chưa kể, sắp tới Lý Thanh còn sẽ đích thân luyện chế một kiện cực phẩm pháp khí bằng tơ vàng và ngọc thạch, dùng để

bảo mệnh cho đứa con bất tài của hắn.

“Mặc dù không tìm được Kim Tầm còn sống, nhưng thu về ba viên trứng trùng cũng xem như không tệ.”

“Đi thôi, Triệu đạo hữu. Ở lại đây lâu cũng chẳng có ý nghĩa gì, mau chóng rời khỏi nơi này.”

Sau khi thu xong trứng Kim Tầm, Lý Thanh không có ý định nán lại.

Chiến trường cổ này vẫn còn vô số nguy hiểm chưa rõ, nhanh chóng rời đi mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Sau khi thu hoạch được ba viên trứng vàng từ Cổ Chiến Tràng, Lý Thanh liền không còn bất kỳ lưu luyến nào với nơi này. Hắn lập tức dẫn theo Triệu Thiên Hùng nhanh chóng rời đi.

Bước vào kẽ nứt không gian tại lối ra của Cổ Chiến Tràng, hai người không chút do dự lao thẳng ra ngoài.

Rời khỏi nơi đó, sau khi trả lại hai viên chứng minh xuất nhập cho đệ tử Huyết Linh Tông, cả hai liền không gặp bất kỳ sự ngăn cản nào mà rời đi thẳng khỏi Cực Nam địa vực của Đại Hoang Vực.

Lần này mục đích đã đạt được, Lý Thanh và Triệu Thiên Hùng cũng không còn lý do gì để nán lại.

Khoảng thời gian từ giờ đến khi nhi tử của Triệu Thiên Hùng bị điều đến Thái Nhất Môn cũng không còn nhiều, nên Lý Thanh dĩ nhiên muốn mau chóng trở lại động phủ, luyện chế áo ngọc dây vàng.

Từng luyện chế một lần rồi, lần này muốn rèn thêm một kiện Kim Ty Ngọc Bảo nữa, chắc hắn sẽ không còn quá khó khăn.

Vì vậy, hai người không chút trì hoãn, tiếp tục lao thẳng về phía Cực Lộc Châu, Đại Hoang Vực.

Trên đường đi, thỉnh thoảng Lý Thanh lại khẽ nhíu mày. Hắn luôn có cảm giác sau khi rời khỏi chiến trường cổ kia, bản thân dường như đang bị một ánh mắt vô hình theo dõi.

Thế nhưng, dù hắn có dùng thần thức quét quanh bao nhiêu lần, cũng không phát hiện ra bất cứ điều gì dị thường.

Chương 1108

DTV EBOOK

Mãi đến khi đi ngang qua Đại Viêm Tiên Thành, cảm giác bị theo dõi kia cuối cùng cũng biến mất hoàn toàn.

Xác định điều này xong, Lý Thanh mới nhẹ nhàng thở phào.

Hắn từng nghĩ rằng mình bị Huyết Linh Tông theo dõi sau khi rời khỏi Cô Chiến Tràng, nhưng xem ra không phải vậy.

“Lý Chân Nhân? Ta thấy sắc mặt ngươi có vẻ trầm trọng, có chuyện gì không ổn sao?”

Triệu Thiên Hùng vốn giỏi quan sát sắc mặt người khác, đương nhiên lập tức nhận ra sự bất thường của Lý Thanh.

Nhưng Lý Thanh chỉ lắc đầu: “Không có gì, chỉ là vừa rời khi rời khỏi chiến trường cổ, ta luôn có cảm giác bị theo dõi. Nhưng bây giờ thì không còn nữa.”

Nghe vậy, nội tâm Triệu Thiên Hùng giật thót một cái. Có thể khiến một tu sĩ Kết Đan kỳ sinh ra loại cảm giác này, chắc chắn không phải chuyện tầm thường.

“Chẳng lẽ là người của Huyết Linh Tông hoặc Âm Khôi Tông?” Hắn không khỏi cảm thấy lo lắng.

“Không cần tự dọa chính mình.” Lý Thanh trầm giọng nói.

“Vừa rời sau khi đi ngang qua Đại Viêm Tiên Thành, cảm giác đó đã biến mất. Chúng ta cứ tiếp tục về trước đi.”

Dứt lời, hắn tăng tốc.

Cùng lúc đó, ở Đại Viêm Tiên Thành.

Dưới bóng tường thành cao vút tận mây, một bóng người từ trong bóng tối chậm rãi hiện ra.

Người này lau mồ hôi lạnh trên trán, trong mắt tràn đầy kiêng kỵ nhìn về phương hướng Lý Thanh và Triệu Thiên Hùng vừa rời đi, thì thào nói:

“Không hổ là tu sĩ Kết Đan kỳ, linh giác thật sự quá nhạy bén! Chỉ chút nữa thôi là ngay cả ta cũng không giấu nổi.”

“Tiếp tục theo dõi thì quá nguy hiểm... xem ra đành phải tạm thời từ bỏ quyền kỳ công kia vậy. Thật sự không cam lòng!”

Thời gian lặng lẽ trôi qua, vài ngày sau, Đại Viêm Tiên Thành lại náo nhiệt hơn bao giờ hết.

Thành chủ Đại Viêm Tiên Thành tổ chức một đại hội tuyển chọn môn đồ. Vô số tu sĩ từ khắp nơi đổ về, chỉ mong được gia nhập.

Cuối cùng, có ba tu sĩ Trúc Cơ kỳ xuất sắc vượt trội, được Đại Viêm Chân Nhân thu nhận làm đệ tử thân truyền.

Nhưng ngay khi đại hội vừa kết thúc, một sự kiện kinh hoàng lại xảy ra.

Đêm hôm đó, toàn bộ đại trận hộ thành của Đại Viêm Tiên Thành đột ngột kích hoạt, tỏa ra khí tức kinh người khiến toàn bộ tu sĩ trong thành hoang mang lo lắng.

Qua ngày hôm sau, không ai biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Tin đồn bắt đầu lan truyền khắp nơi.

“Chẳng lẽ có ngoại địch xâm phạm?”

“Không thể nào! Quan hệ của Đại Viêm Tiên Thành với ba đại Ma Đạo tông môn khá tốt, ai lại dám động vào nơi này?”

“Hay là đại trận lâu năm không được tu sửa nên mới gặp sự cố?”

Đủ loại suy đoán lan truyền khắp thành.

Mãi đến vài ngày sau, mới có chút tin tức lẻ tẻ truyền ra.

Nghe nói, đêm đó có một tu sĩ từ vực ngoại lẻn vào thành, ý đồ đột nhập phủ thành chủ để trộm cướp!

Nhưng kết cục thế nào thì không ai biết.

Khi tin tức này vừa lan ra, cả Đại Viêm Tiên Thành lập tức chấn động!

Vực ngoại tu sĩ?

Từ sau đại chiến với Thượng Cổ Ma Tộc, liên hệ giữa các đại vực gần như đã bị cắt đứt hoàn toàn.

Ngay cả Đại Hoang Vực cũng đã rất lâu không có tin tức gì về những đại vực khác. Vậy mà bây giờ lại xuất hiện vực ngoại tu sĩ?

Những gợn sóng ngầm bắt đầu lan rộng...

Tuy nhiên, tất cả những chuyện này đều không liên quan đến Lý Thanh.

Lúc này, hắn đã về đến động phủ, chuẩn bị bắt tay vào luyện chế áo ngọc dây vàng.

Triệu Thiên Hùng cũng không chậm trễ, nhanh chóng đưa Noãn Dương Ngọc Tủy từ gia tộc đến tay Lý Thanh.

Dù sao, đây cũng liên quan đến sinh mệnh của con trai hắn, tuyệt đối không thể làm qua loa.

“Vật liệu đã đầy đủ, có thể bắt đầu luyện chế.”

Lý Thanh cẩn thận xem lại bản đồ luyện khí một lần nữa, sau khi xác nhận không có sai sót, liền lấy từ túi trữ vật ra một phân tơ vàng.

Oanh!

U Minh Lãnh Hỏa bùng lên, bao trùm toàn bộ động phủ.

Lý Thanh cẩn thận phân tách từng sợi tơ vàng, mỗi sợi đều được linh hỏa rèn luyện kỹ càng.

Khi sợi tơ vàng trải rộng khắp động phủ, thần niệm của hắn khẽ động.

Những sợi tơ vàng lơ lửng giữa không trung, tựa như có linh tính, bắt đầu tự động đan kết thành hình...

Chỉ chốc lát sau, một kiện bảo y màu vàng sáng chói, tỏa ra kim quang rực rỡ, lơ lửng trong động phủ của Lý Thanh.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là hình thái ban đầu của Kim Ty Ngọc Bảo.

Trước mắt chỉ mới có tơ vàng, nhưng chưa có ngọc y!

Muốn hoàn thiện kiện bảo y này, tất nhiên phải dùng đến Noãn Dương Ngọc Tủy.

Lý Thanh lấy ra một khối ngọc thạch màu vàng óng, kích thước cỡ một cái đầu người.

Khối ngọc thạch này nhìn qua có vẻ không thuần khiết, thậm chí còn hơi đục ngầu, hoàn toàn không mang đặc điểm trong suốt lấp lánh như mỹ ngọc bình thường.

Chương 1109

DTV EBOOK

“Nếu muốn lấy tủy, trước tiên cần dùng đại hỏa để nung chảy. Có điều, Noãn Dương Ngọc Tủy thuộc tính thuần dương, nếu dùng U Minh Lãnh Hỏa để luyện hóa e rằng sẽ không thích hợp.”

Vừa dứt lời, Lý Thanh liền thu lại U Minh Lãnh Hỏa, sau đó vung tay, ngón tay liên tục bấm quyết trên không trung.

Rầm rầm rầm!

Theo từng động tác của hắn, những đoàn Đan Hỏa đỏ rực không gì sánh được đột nhiên xuất hiện giữa không trung, sau đó rơi xuống bao phủ lấy khối Noãn Dương Ngọc Thạch.

Xùy ~!

Chỉ trong khoảnh khắc, một âm thanh như băng tuyết tan rã vang lên.

Dưới sự thiêu đốt của Đan Hỏa nóng rực, khối Noãn Dương Ngọc nhanh chóng thu nhỏ lại, để lộ ra những giọt ngọc tủy màu vàng nhạt bên trong.

Thấy vậy, Lý Thanh lập tức vận chuyển linh lực dẫn dắt, kéo hết phần tinh hoa của Noãn Dương Ngọc Thạch ra ngoài, sau đó dung nhập thẳng vào lớp tơ vàng đang đan kết thành bảo y.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ tới là, ngay khi Noãn Dương Ngọc Tủy tiếp xúc với tơ vàng, nó liền lập tức thẩm thấu vào bên trong một cách trơn tru không chút trở ngại!

“Không ngờ rằng, Noãn Dương Ngọc Tủy lại có độ tương thích cao như vậy với tơ vàng!”

Ngay cả Lý Thanh cũng phải hí mắt, cảm thán một tiếng.

Khi bước vào Kết Đan kỳ, quá trình luyện chế pháp bảo đã khác xa so với pháp khí thông thường.

Luyện chế pháp bảo không chỉ đơn giản là kết hợp linh tài, mà còn phải tính toán đến mức độ tương thích giữa các vật liệu. Nếu đem những loại linh tài có thuộc tính xung khắc luyện cùng nhau, tỷ lệ thất bại gần như chắc chắn.

Đây cũng là lý do mà hầu hết tu sĩ Kết Đan kỳ khi luyện chế bản mệnh pháp bảo đều chỉ lựa chọn một loại linh tài duy nhất để tinh luyện.

Hơn nữa, tương tính giữa các linh tài luôn là bí mật bất truyền của các Luyện Khí Sư. Nếu muốn hiểu rõ huyền bí trong đó, phần lớn chỉ có thể tự mình thử nghiệm từng chút một.

Dĩ nhiên, nếu có thể thu được truyền thừa hoàn chỉnh của một vị Luyện Khí Sư Tam Giai, thì việc nắm bắt tương tính giữa các linh tài sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng lúc này, Lý Thanh không cần phải bận tâm đến điều đó. Với bản đồ luyện khí trong tay, hắn chỉ cần làm theo đúng trình tự đã ghi chép là được.

Vì vậy, hắn tiếp tục tập trung, lần lượt dung luyện toàn bộ Noãn Dương Ngọc Tủy vào trong bảo y tơ vàng.

Rất nhanh, kiện Kim Ty Ngọc Bảo sơ hình đã được hoàn thành.

Ban đầu, lớp tơ vàng trên bề mặt bảo y vẫn không ngừng phát ra ánh kim rực rỡ. Nhưng sau khi dung hợp với Noãn Dương Ngọc Tủy, kim quang trở nên nội liễm, thay vào đó là một loại ánh sáng nhu hòa, mang theo cảm giác ôn nhuận.

Lý Thanh đưa tay chạm vào kiện bảo y.

Xúc cảm trơn mịn, mềm mại nhưng lại vô cùng kiên cố!

“Đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm... bảo y này quả nhiên không tầm thường.” Ánh mắt Lý Thanh tràn đầy vẻ hài lòng.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là bước đầu. Để trở thành một kiện Kim Ty Ngọc Bảo chân chính, vẫn còn rất nhiều quá trình cần thực hiện.

Bước kế tiếp chính là tôi linh!

Mặc dù kiện bảo y này được luyện từ những linh tài vô cùng quý hiếm, bên trong ẩn chứa linh tính mạnh mẽ, nhưng Lý Thanh vẫn phải dùng chân nguyên của bản thân để tôi luyện. Đây là trình tự cơ bản nhất của luyện khí, dù là ai cũng không thể bỏ qua.

Ông!

Chân nguyên trong cơ thể hần lập tức tràn ra, bao trùm lấy toàn bộ kiện bảo y.

Trải qua mấy canh giờ rèn luyện, Lý Thanh mới chậm rãi thu hồi chân nguyên.

“Kim Ty Ngọc Bảo muốn có khả năng phòng hộ chống lại thần thức công kích, mấu chốt nằm ở đạo văn bên trong nó.”

Nói đến đây, trong đầu hần liền hiện lên những đạo văn huyền ảo trong bản đồ luyện khí.

Không chút chậm trễ, hần giơ tay, ngón tay như vẽ bùa, từng đường nét phức tạp được khắc lên bảo y.

Càng về sau, động tác của hần càng trở nên thông dong, mềm mại.

Trên bề mặt bảo y, từng hàng đạo văn huyền diệu lần lượt hiện lên, lấp lóe kim quang, sau đó nhanh chóng ẩn giấu vào trong.

Chỉ riêng việc khắc họa những đạo văn này, Lý Thanh đã mất trọn vẹn ba ngày.

Đợi đến khi nét đạo văn cuối cùng được hoàn tất, cả kiện Kim Ty Ngọc Bảo bỗng nhiên tỏa ra hào quang nhu hòa, chiếu sáng toàn bộ động phủ.

Hần đánh ra một luồng chân nguyên, tiến hành một lần uân dưỡng sơ bộ.

Bảo y này không phải bản mệnh pháp bảo, nên không cần đặt vào đan điền để bồi dưỡng lâu dài. Chỉ cần trong quá trình luyện chế nhập vào chân nguyên để kích hoạt linh tính là đủ.

Theo từng luồng chân nguyên xích hồng chậm rãi dung nhập vào Kim Ty Ngọc Bảo, động tác của Lý Thanh dần dừng lại.

Khoảnh khắc sau đó, linh khí thiên địa trong động phủ đột nhiên xao động!

Từng luồng linh khí cuộn cuộn bị hút vào bảo y, hội tụ thành
từng đợt sóng khí mạnh mẽ.

Oanh!

Một cỗ khí tức cường đại bùng phát!

Một kiện pháp bảo chân chính, từ đây xuất thế!

Chương 1110

DTV EBOOK

Trong động phủ, Lý Thanh nhìn một kiện pháp bảo đang lơ lửng giữa không trung. Đó là Kim Ty Ngọc Bào, tỏa ra ánh sáng nhu hòa, trông vô cùng huyền diệu.

Đây là pháp bảo thứ hai trong cuộc đời hắn, một kiện phòng ngự pháp bảo vô cùng toàn diện, có thể bảo vệ cả nhục thân lẫn thần hồn!

“Có bảo y này, về sau cũng không cần quá ỷ lại vào Hắc Lô nữa.”

Trước đây, mỗi khi gặp phải công kích khó tránh, Lý Thanh đều dùng Hắc Lô để ngăn cản. Dù rằng Hắc Lô vô cùng cứng rắn, nhưng đối với hắn mà nói, nó vẫn chỉ là một khối đá cứng không thể dùng pháp lực thúc giục, chung quy vẫn không thuận tay.

Giờ có Kim Ty Ngọc Bào, trong chiến đấu về sau, hắn sẽ không còn mất thời gian lấy Hắc Lô ra từ túi trữ vật nữa. Chỉ cần khẽ động tâm niệm, kiện bảo y này lập tức sẽ phát huy năng lực phòng ngự cực mạnh!

Nhìn kiện pháp bảo trước mặt, Lý Thanh không khỏi hào hứng.

Hắn bỗng nhiên đưa tay, vận dụng chân nguyên ngưng tụ thành một lưỡi dao sắc bén, trực tiếp chém xuống!

“Bá!”

Lưỡi dao chân nguyên sắc bén đến mức xé rách không khí, trong nháy mắt bổ xuống Kim Ty Ngọc Bào.

Thế nhưng... không hề tổn hại chút nào!

Kim Ty Ngọc Bào chỉ hơi rung động nhẹ, nhưng đã dễ dàng hóa giải toàn bộ lực công kích.

“Không tệ! Có kiện pháp bảo này, năng lực bảo mệnh của ta lại tăng thêm một bậc.”

Lý Thanh hài lòng gật đầu. Hắn nhanh chóng khoác Kim Ty Ngọc Bào lên người, dùng đạo bào che lại, nhìn bề ngoài chẳng khác nào một kiện nhuuyễn giáp bình thường.

Xong xuôi mọi thứ, hắn chậm rãi ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt suy tư.

Toàn bộ quá trình luyện chế Kim Ty Ngọc Bào hiện lên rõ ràng trong đầu hắn, từng chi tiết nhỏ nhất đều được mổ xẻ, phân tích.

Lập tức, trong lòng hắn dâng lên một tia minh ngộ:

“Nếu muốn phỏng chế kiện bảo y này thành một kiện cực phẩm pháp khí, có không ít điểm cần cải biến.”

Đầu tiên là linh tài. Loại pháp khí dành cho tu sĩ Trúc Cơ kỳ, kỳ thật không cần hoàn toàn tuân theo bản đồ luyện khí của pháp bảo.

“Kim Tầm Ty vẫn có thể giữ lại, nhưng không cần dùng đến Ôn Dương Ngọc Tuy.”

Hắn nhớ lại quá trình dung luyện ngọc thạch vừa rồi, phát hiện còn dư một ít mảnh vỡ.

Không chút do dự, Lý Thanh thu thập lại những mảnh vỡ đó. Đối với hắn, những vật liệu này không có gì đáng tiếc. Dù chỉ là phế liệu, nhưng dùng để luyện chế pháp khí thông thường thì lại hoàn toàn dư dả.

Huống hồ, có Kim Tầm Ty làm linh tài chủ đạo, đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ đã là một sự xa xỉ hiếm thấy. Bình thường, tu sĩ Trúc Cơ nào có khả năng lấy được linh tài trân quý như vậy để luyện chế pháp khí?

Ngoài ra, điểm thứ hai cần cải tiến chính là đạo văn.

Khác với linh văn, đạo văn chính là bản khắc huyền ảo của đại đạo, chỉ có pháp bảo mới cần đến.

Muốn thôi động uy lực đạo văn trên pháp bảo, tối thiểu phải là tu sĩ Kết Đan kỳ. Tu sĩ Trúc Cơ kỳ, dù pháp lực có mạnh đến đâu cũng không thể thúc giục được.

Chính vì vậy, mới có câu nói: “Muốn sử dụng pháp bảo, ít nhất phải đạt đến Kết Đan kỳ.”

“Phân tích đạo văn thành linh văn là công đoạn khó khăn nhất trong quá trình luyện khí.”

Lý Thanh lẩm bẩm, tay khẽ vuốt cằm.

Đạo văn càng huyền ảo, càng phức tạp. So với linh văn đơn giản, nó sâu xa hơn rất nhiều, nếu muốn giải mã thì đó là một công trình khổng lồ, vô cùng gian nan!

Nhưng một khi đã quyết định, hắn nhất định sẽ làm đến cùng!

Hít sâu một hơi, Lý Thanh tiếp tục nhắm mắt, trong đầu bắt đầu phân giải từng đường nét đạo văn khắc trên Kim Ty Ngọc Bào.

Giờ phút này, hắn cảm thấy mình giống như quay về kiếp trước, những ngày tháng nghiên cứu đề bài nan giải...

Cũng may, hiện tại thần hồn của hắn vô cùng cường đại, cộng thêm kinh nghiệm luyện khí nhiều năm, nên công việc này cũng không quá hao tổn sức lực.

Dần dần, từng đường nét rắc rối dần sáng tỏ.

Chỉ mất bảy ngày, hắn đã phá giải hoàn toàn những đạo văn huyền ảo này, đồng thời dựa vào đặc tính của chúng để sáng tạo ra một tổ hợp linh văn hoàn toàn mới!

Hắn khẽ cười, trong lòng dâng lên niềm tự hào khó tả.

“Không ngờ, ta lại có thể đạt đến trình độ này. Một mình sáng lập linh văn, điều này trước đây chưa bao giờ dám nghĩ đến.”

Lý Thanh mỉm cười đắc ý.

Thuở mới bước chân vào tu tiên giới, những thứ này đối với hắn đều là huyền diệu khó lường.

Nhưng hôm nay, hắn đã có thể tự mình sáng tạo ra linh văn, đây tuyệt đối là một thành tựu không tưởng!

Nếu như những linh văn này về sau được lưu truyền rộng rãi và chứng minh là hữu dụng, vậy thì Lý Thanh cũng có thể xem như đã có công hiến nhất định đối với tu tiên giới.

Sau khi vấn đề linh văn được giải quyết, chuyện kế tiếp đối với Lý Thanh mà nói, đã trở nên đơn giản như hạ bút thành văn.

Chương 111

DTV EBOOK

Cứ như vậy, ba ngày trôi qua trong chớp mắt, linh khí dao động dâng trào, báo hiệu một thứ gì đó sắp thành hình.

Trong động phủ, một kiện bảo y màu vàng sáng chói từ từ hiện ra. So với lần trước luyện chế, Kim Ty Ngọc Bào lần này khí tức có phần yếu hơn, không còn tạo ra động tĩnh quá lớn.

Lúc này, khoảng thời gian ước định với Triệu Thiên Hùng còn lại đúng một tháng, nhưng Lý Thanh đã hoàn thành quá trình phỏng chế món pháp bảo này!

Với thiên tư như vậy, nếu tin tức truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ khiến không ít Luyện Khí Sư phải kinh hãi.

“Ha ha ha, không hổ danh là Lý Đại Sư! Vén vén chỉ trong hai tháng, đã phỏng chế thành công Kim Ty Ngọc Bào!”

“Triệu mỗ bội phục!”

Trong động phủ, Triệu Thiên Hùng vừa nhìn thấy kiện Kim Ty Ngọc Bào này liền không khỏi chấn động.

Hắn tuy không phải Luyện Khí Sư, nhưng cũng hiểu được luyện chế một kiện pháp bảo khó khăn đến mức nào.

Chỉ trong hai tháng, Lý Thanh không chỉ luyện chế ra một kiện pháp bảo hoàn chỉnh, mà còn phá giải thành công nguyên lý, rồi tạo ra phiên bản pháp khí của nó, hơn nữa còn luyện chế thành công!

Chỉ bấy nhiêu thôi, cũng đủ để chứng minh thiên phú luyện khí của hắn đáng sợ đến mức nào.

Thành tựu này, tuyệt đối xứng đáng với danh hiệu Lý Đại Sư!

Giờ đây, Lý Thanh hoàn toàn xứng đáng được gọi là một đại sư chân chính trong giới luyện khí.

Lý Thanh khẽ mỉm cười, phát tay áo đầy phong thái cao nhân:

“Triệu đạo hữu quá khen, ta cũng chỉ là may mắn mà thôi.”

Nhưng Triệu Thiên Hùng lại thừa hiểu rõ, một người có tạo nghệ luyện khí mạnh đến mức này, dù là một Kết Đan Chân Nhân, giá trị của hắn cũng vượt xa tu sĩ Kết Đan bình thường.

Tu vi càng cao, việc đột phá càng khó khăn. Nhưng một Luyện Khí Sư tạo nghệ cao thâm, lại có thể liên tục rèn luyện pháp bảo để không ngừng gia tăng chiến lực cho chính mình.

Chỉ cần cho hắn đủ thời gian, dù tu vi không đột phá, chỉ cần tích lũy từng bước, sức chiến đấu của hắn cũng có thể vượt xa tưởng tượng của những tu sĩ thông thường.

Triệu Thiên Hùng khẽ vỗ vỗ túi trữ vật, ánh mắt lóe lên một tia ý cười:

“Ha ha, Lý Đại Sư, trước đó ta thấy trong động phủ của ngươi có không ít bình rượu, xem ra cũng là người thích rượu?”

“Bình rượu này tên là Nguyệt Cung Nhưỡng, chính là đặc sản của Nguyệt Cung, mỗi năm chỉ sản xuất với số lượng cực ít! Thiên hạ khó tìm!”

“Rượu này không chỉ có hương vị thơm ngọt, dư vị vô tận, mà còn có tác dụng khiến đạo pháp của người uống có khả năng sinh ra chút đốn ngộ.”

Nghe đến đây, ánh mắt Lý Thanh lập tức sáng rực!

Đã đến Đại Hoang Vực một thời gian dài, hắn vốn là một lão tửu quỷ, tất nhiên từng nghe qua danh tiếng Nguyệt Cung Nhưỡng.

Loại rượu này là một trong những danh tửu hiếm có nhất trong tu tiên giới, không chỉ có hương vị tuyệt hảo, mà còn có tác dụng trợ giúp tu hành và lĩnh ngộ đạo pháp.

Nếu như thật sự có thể sinh ra huyền diệu khó lường, vậy thì quả thực chính là một món hời lớn!

Tuy nhiên, đúng như lời Triệu Thiên Hùng nói, loại rượu này vô cùng hiếm có, mỗi năm Nguyệt Cung chỉ xuất ra số lượng đếm trên đầu ngón tay.

Không biết Triệu gia lấy được vò rượu này từ đâu, nhưng với một gia tộc tồn tại ngàn năm, việc có một chút danh tửu trân quý cũng là điều dễ hiểu.

“Ha ha ha, Triệu đạo hữu, người thật có lòng!”

“Hôm nay cao hứng, người ta cùng uống một chén!”

Lý Thanh cười lớn, không chút che giấu sự vui vẻ trong lòng, lập tức gỡ bỏ phong ấn trên vò rượu.

Ngay khoảnh khắc ấy, hương rượu nồng đậm tràn ngập khắp động phủ, tạo thành một làn khí thơm tinh khiết bao phủ cả không gian.

Người thấy hương thơm nhàn nhạt lan tỏa trong không khí, cơn sâu rượu trong bụng hần lập tức trỗi dậy.

Hần lấy ra hai cái chén, rót rượu đầy tràn, rồi đưa một chén cho Triệu Thiên Hùng.

Sau đó, hần không kìm nén được mà nhẹ nhàng hít một hơi mùi hương trong chén rượu.

Hương rượu kéo dài, thấm tận ruột gan, tựa như đêm hè hóng mát dưới ánh trăng, vô cùng thư thái.

Chỉ mới ngửi mùi thôi, hần đã có cảm giác say mê đến tận xương tủy.

Nhìn thấy bộ dạng của hần, Triệu Thiên Hùng không khỏi bật cười, rồi cũng nâng chén, uống một hơi cạn sạch!

Lý Thanh không thể chờ đợi thêm, khẽ nhấp một ngụm Nguyệt Cung Nhưông, tinh tế thưởng thức hương vị của nó.

“Răng môi lưu hương, dư vị kéo dài. Tuy là rượu, nhưng lại mang theo thanh hương thanh nhã, không hổ danh là Nguyệt Cung Nhưông!”

“Trong số những loại rượu ta từng nếm qua trong đời, rượu này tuyệt đối có thể xếp vào ba vị trí đầu!”

Nói xong, hần ngửa cổ uống cạn chén rượu, trên mặt hiện rõ vẻ say mê.

Bên cạnh, Triệu Thiên Hùng mỉm cười, ôm quyền nói:

“Triệu mỗ không quấy rầy nhã hứng của Lý Đại Sư nữa, ta còn phải mang pháp khí đến cho đũa nghịch tử kia.”

“Cáo từ!”

Chương 1112

DTV EBOOK

Lý Thanh vẫn đắm chìm trong hương vị rượu, chỉ khẽ gật đầu, nâng chén rỗng trong tay, tùy ý nói:

“Ừ, sau này còn gặp lại.”

Tiến bước Triệu Thiên Hùng, Lý Thanh lại rót cho mình một chén rượu, tiếp tục tỉnh tể phẩm vị.

Rượu vừa trôi xuống cổ họng, một cảm giác kỳ diệu bất ngờ xuất hiện trong tâm trí hắn.

Tựa như một cánh cửa vừa mở ra, hắn từ trạng thái luyện khí sâu sắc thoát ly, bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Trong đầu hắn, tất cả linh văn mà hắn từng lĩnh ngộ bỗng nhiên hiện lên.

Những đạo linh văn, dù đơn giản hay phức tạp, dù dễ hiểu hay huyền diệu, vào lúc này lại giống như hóa thành thực thể, từng cái từng cái hiện rõ trước mắt hắn.

Từ Ngũ Hành Linh Văn cơ bản nhất, đến các tổ hợp linh văn phức tạp hơn, rồi đến những loại linh văn đặc thù có thể dung hợp, tất cả đều xuất hiện trong đầu hắn một cách rõ ràng chưa từng có.

Trong khoảnh khắc, hắn chạm tới một trạng thái mà đời này chưa bao giờ từng trải nghiệm qua.

Không sai... đây chính là độn ngộ!

Những linh văn hắn từng vứt bỏ trước kia, giờ đây bỗng nhiên hóa mục nát thành thần kỳ, trong đầu hắn không ngừng diễn hóa, xoay chuyển.

Dần dần, những linh văn bình thường này... lại có dấu hiệu tiến hóa thành đạo văn!

Ngay khi hắn cảm thấy bản thân sắp nắm bắt được một con đường hoàn toàn mới, bỗng nhiên cảm giác chénh choáng

trong đầu vụt tắt.

Hắn giật mình tỉnh lại từ trạng thái đốn ngộ!

“Đúng vậy! Nếu đạo văn có thể phá giải thành linh văn, vậy thì linh văn có thể nào cũng diễn hóa thành đạo văn?”

“Hoặc có khi... hai thứ này vốn dĩ là một thể?”

“Tại tu tiên giới, rốt cuộc là đạo văn có trước, hay linh văn có trước?”

Vừa nghĩ đến đây, cơ thể Lý Thanh không khỏi run lên.

Không phải vì sợ hãi, mà là kích động đến tột độ!

Nếu giả thuyết này là thật, thì hắn đã vô tình chạm đến một con đường hoàn toàn mới trong luyện khí!

Hắn bật cười lớn, ánh mắt lấp lánh hào quang:

“Tiên đạo sự nghiệp to lớn, mà trong một cuộc đối ẩm đã có thể tìm thấy cơ duyên.”

“Rượu ngon! Thật sự là rượu ngon!”

Vì muốn tìm lại trạng thái đốn ngộ vừa rồi, Lý Thanh uống liên tục hơn nửa vò Nguyệt Cung Nhưỡng.

Nhưng đáng tiếc, lần này dù có nâng chén bao nhiêu lần đi nữa, hắn cũng chỉ cảm thấy tinh thần trở nên minh mẫn hơn một chút, hoàn toàn không thể tiến vào trạng thái ngộ đạo kỳ diệu kia một lần nữa.

Khẽ thở dài, Lý Thanh chậm rãi đặt chén rượu xuống, sau đó cẩn thận đậy kín nắp Nguyệt Cung Nhưỡng.

“Loại trạng thái ngộ đạo huyền bí này, đúng là có thể gặp mà không thể cầu a...” Hắn lẩm bẩm tự nhủ.

Sau cùng, Lý Thanh chỉ có thể lắc đầu, tự hỏi liệu có phải bản thân quá tham lam hay không.

Bên ngoài đồn rằng, chỉ cần uống Nguyệt Cung Nhưỡng sẽ có cơ hội tiến vào trạng thái đốn ngộ. Nhưng cơ hội này vô cùng hiếm hoi.

Lần đầu tiên hắn uống vào một chén Nguyệt Cung Nhưỡng, đã có thể tiến vào trạng thái huyền bí kia, giúp bản thân lĩnh ngộ

sâu sắc hơn về đạo văn và linh văn, thậm chí ngay cả trình độ luyện khí cũng đại tiến.

Có được thu hoạch như vậy, hắn còn gì để bất mãn nữa chứ?

Nghĩ vậy, Lý Thanh tạm thời gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Bây giờ hắn vừa mới sơ khuy luyện khí chi đạo, sau này chỉ cần bỏ thời gian rèn luyện và thực hành nhiều hơn, tự nhiên sẽ có cơ hội tiến xa hơn.

Lý Thanh đưa mắt nhìn về con số đại biểu tuổi thọ còn thừa của mình.

2.121 năm!

Không sai, tuổi thọ của hắn lại tiếp tục gia tăng.

Hai lần luyện khí trước đây đã giúp hắn tăng lần lượt 500 năm và 50 năm tuổi thọ!

Chỉ bằng việc luyện chế một kiện pháp bảo cùng một kiện cực phẩm pháp khí, hắn đã thu về tận 550 năm tuổi thọ.

Hiện tại, với hơn hai nghìn năm tuổi thọ, trong lòng Lý Thanh thậm chí có chút chết lặng.

Tuổi thọ dài đến mức này, trong Nhân tộc, e rằng chẳng mấy ai có thể sánh ngang với hắn.

“Thật đúng là càng sống càng trẻ ra...” Lý Thanh cười tự giễu.

Dựa theo tuổi thọ hiện tại mà tính, hắn sợ rằng vẫn chỉ mới đang trong thời kỳ thanh xuân.

“Nhưng bây giờ không thể lơ là được, dù có sống lâu đến đâu, cũng phải bảo đảm mình có thể tồn tại đến khi đó mới được.”

Để tăng thêm chút bảo hộ cho bản thân, Lý Thanh quyết định tiếp tục ở lại trong động phủ, dốc lòng nâng cao thực lực.

“Hiện tại có hai chuyện quan trọng cần làm: thứ nhất, là phóng thích Trùng Cửu, xem thử tên này có thể mượn linh khí thiên địa mà lột xác một lần nữa hay không.”

“Thứ hai, là áp nỡ ba viên Kim Tầm Trúng.”

Trùng Cửu đã bị hắn thu phục thành linh sủng, thực lực của nó tăng lên cũng đồng nghĩa với việc chiến lực của hắn được gia

tăng.

Lý Thanh chưa từng quên rằng, những con dị thú đến từ Cực Dạ Giới khi được đặt vào môi trường tràn ngập linh khí, thực lực đều sẽ tăng trưởng vượt bậc!

Chương 1113

DTV EBOOK

Nghĩ vậy, Lý Thanh lập tức rời khỏi động phủ, phi thân lên đỉnh núi.

Hắn liên tục huy động đôi tay, bố trí một loạt cấm chế xung quanh đỉnh núi. Những cấm chế này không chỉ có thể ngăn cản người khác dò xét, mà còn có khả năng che giấu khí tức dao động mạnh mẽ.

Sau một hồi lâu, cuối cùng hắn cũng hoàn tất bố trí trận pháp xung quanh địa bàn của mình.

Trên Nam Dương Linh Phong, đỉnh Bách Luyện Sơn, Lý Thanh triệu hồi một màn sương mù dày đặc, bao phủ toàn bộ khu vực.

Bên ngoài nhìn vào, nơi đây như một tiên cảnh thần bí, căn bản không ai có thể nhìn thấu chân diện mục bên trong.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Lý Thanh vỗ nhẹ vào ngực túi bên hông.

Phanh!

Một bóng đen khổng lồ lóe lên giữa không trung, trong nháy mắt đã chiếm cứ hơn nửa ngọn núi.

Trùng Cửu có thân thể quá mức khổng lồ, hơn nữa nó lại là một dị thú trưởng thành trong thời đại mạt pháp, không có khả năng thu nhỏ thân hình như Thùng Cơm.

Thời khắc này, Trùng Cửu vừa xuất hiện, một luồng uy áp mạnh mẽ lập tức khuếch tán ra bốn phương tám hướng...

Đây cũng chính là lý do vì sao Lý Thanh muốn đưa nó ra bên ngoài động phủ để phóng thích.

Ngay sau đó, thiên địa linh khí bắt đầu tự động tràn về phía Trùng Cửu, bao bọc lấy thân thể khổng lồ của nó.

Toàn bộ thiên địa linh khí trên đỉnh Bách Luyện Sơn dường như bị dẫn động, không ngừng hội tụ về phía Trùng Cửu.

Oanh!

“Bắt đầu rồi.” Lý Thanh vuốt cằm, ánh mắt hiếu kỳ nhìn con trùng khổng lồ và quý dị trước mắt. “Không biết lần thuế biến này sẽ khiến người tiến hóa đến mức nào đây.”

Chỉ thấy Trùng Cửu cuộn tròn lại, chín đầu xúc tu thu nạp vào trong, cả thân thể nó tựa như một khối cự nhục cầu khảm nằm trên đỉnh núi.

Lý Thanh lập tức truyền thần niệm:

“Không cần lo lắng, cứ an tâm chờ đợi thuế biến, thiên địa linh khí này sẽ không gây hại cho người.”

Hắn cũng không quá lo lắng cho Trùng Cửu, bởi vì nó vốn không phải dị thú thuần túy, bản thể của nó thực chất là một loại yêu trùng bí ẩn nào đó.

Chẳng qua, sau khi sinh ra, nó lại gặp phải thời đại mạt pháp, bị ánh trăng máu chiếu rọi trong suốt nhiều năm, dẫn đến dị biến và trở thành bộ dạng kỳ quái như hiện tại.

Ngay cả với kiến thức sâu rộng của mình, Lý Thanh cũng không thể nhận ra Trùng Cửu rốt cuộc thuộc về chủng loại yêu trùng nào khi còn sống.

Linh khí thiên địa không ngừng tràn vào cơ thể nó, từng đợt từng đợt như thủy triều cuộn sóng, hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại.

Cảm nhận được những linh khí này thực sự không gây hại, Trùng Cửu dần thả lỏng, không còn chống cự nữa mà để mặc linh khí tràn vào cơ thể.

Rất nhanh, trên thân thể nó bắt đầu phát ra từng đợt hào quang mờ nhạt, nhìn qua vừa mộng ảo vừa thần bí.

Lý Thanh thấy vậy, lập tức tập trung quan sát kỹ biến hóa tiếp theo của nó.

“Hừm, ta rất tò mò muốn xem thử, rốt cuộc người thuộc về loại kỳ trùng nào, có được ghi chép trong 《Thiên Địa Kỳ Trùng Lục》 hay không, nếu có thì xếp hạng thứ mấy đây?”

Tiến Hóa Kỳ Bí

Thế nhưng, ý định của Lý Thanh nhanh chóng tan vỡ.

Quá trình thuế biến của Trùng Cửu hoàn toàn không kịch liệt như hần tưởng tượng. Mặc dù thực lực của nó không ngừng tăng lên, nhưng ngoại hình lại chỉ thay đổi rất ít.

Thậm chí ngay cả chín đầu xúc tu của nó cũng không biến hóa quá nhiều, chỉ xuất hiện thêm một tầng lớp biểu bì kỳ dị.

Dù vậy, khí tức của Trùng Cửu đã mạnh lên đáng kể, vượt xa thời điểm còn ở Cực Dạ Giới.

Đây chính là dấu hiệu của thực lực tăng trưởng!

Hiện tại, thực lực của Trùng Cửu đã đạt đến cấp tam giai trung kỳ yêu thú, điều này khiến Lý Thanh vô cùng hài lòng.

Oanh!

Luồng khí thể cuồng mãnh không ngừng bộc phát từ cơ thể Trùng Cửu, nếu không nhờ cấm chế mà Lý Thanh bày sẵn từ trước, chỉ sợ toàn bộ tu sĩ trong khu vực Nam Dương Linh Phong đều sẽ bị kinh động.

Thậm chí, đỉnh Bách Luyện Sơn cũng khẽ rung động, thân thể của Trùng Cửu trở nên càng thêm cường hoành.

Rốt cuộc, sau gần một ngày thuế biến, quá trình tiến hóa của nó cũng đi đến hồi kết.

Nhìn con trùng quái dị trước mắt, sắc mặt Lý Thanh hơi đen lại, nhin không được hỏi:

“Người rốt cuộc là loại côn trùng gì? Còn không mau khai báo cho ta rõ ràng!”

Giờ phút này, linh trí của Trùng Cửu đã mạnh hơn rất nhiều, nhưng nó vẫn ngơ ngác lắc lắc xúc tu, hiển nhiên chính nó cũng không biết mình thuộc giống loài nào.

“Ai, xem ra ta lại thu về một con quái thai rồi.” Lý Thanh bắt đầu thở dài, sau đó chuyển sang suy nghĩ khác.

Nếu Trùng Cửu cũng là kỳ trùng, vậy liệu có thể giao cho nó nhiệm vụ ấp nở ba viên Kim Tầm Trứng hay không?

Nghĩ đến đây, khóe môi hần khẽ nhếch lên:

“Ta có một nhiệm vụ vô cùng quan trọng giao cho ngươi – giúp ta áp ba viên trứng trùng này đi, thế nào?”

Chương 1114

DTV EBOOK

Vừa dứt lời, trong tay hắn liền xuất hiện ba viên trứng trùng vàng óng ánh, lấp lánh như ngọc.

Thấy ba viên Kim Tầm Trùng, Trùng Cửu lập tức nghiêng đầu, xúc tu hơi rung rung, biểu hiện có chút nghi hoặc, dường như không hiểu ý Lý Thanh muốn nói gì.

Nhìn thấy bộ dáng mơ hồ ngây ngốc của nó, Lý Thanh liền hiểu ngay—nhiệm vụ ấp trứng này căn bản không thể giao cho nó được.

Vạn nhất nó vô tình đẻ nát trứng, vậy ta có muốn khóc cũng không kịp!

“Thôi thôi, xem ra chỉ có bản chân nhân tự mình ra tay rồi.”
Hắn lắc đầu

Trên đỉnh Bách Luyện Sơn, sau khi hoàn thành lần thuế biến tại Trùng Cửu, Lý Thanh quay về động phủ, bắt đầu ấp ba viên trứng tầm vàng.

Dù không có kinh nghiệm trong việc ấp trứng linh trùng, nhưng nhờ đã nghiên cứu không ít cổ tịch, hắn cũng hiểu rõ, chỉ cần liên tục truyền chân nguyên vào trong, có thể gia tốc quá trình ấp nở.

Ngồi xếp bằng trước ba viên linh trùng trứng màu vàng, Lý Thanh dần bình tâm lại. Hắn khẽ nâng tay, từng dòng chân nguyên nhu hòa ngưng tụ thành luồng khí ôn nhuận, nhẹ nhàng bao trùm lấy những viên trứng.

Những dòng chân nguyên tinh thuần chậm rãi rót vào, tựa như nước chảy vào biển sâu, biến mất không chút dấu vết.

Quá trình này vô cùng khô khan. Dù Lý Thanh có kiên nhẫn đến đâu, cũng không khỏi cảm thấy nhàm chán. Hắn lấy từ trong túi trữ vật ra một viên ngọc giản, định nhân lúc này đọc qua mấy bộ đạo pháp.

“Nói đi cũng phải nói lại, trước giờ ta chưa từng xem qua đạo pháp của Ma Đạo tu sĩ rốt cuộc ra sao. Giờ cũng là lúc tìm hiểu một phen!”

Chiếc túi trữ vật đen sì này vốn là chiến lợi phẩm hãn đoạt được khi hạ sát một tên ma tu xấu xí tại Đại Hoang Nam Vực. Đáng tiếc, bên trong ngoài một ít linh thạch ra thì chẳng có thứ gì giá trị, chỉ có mấy viên ngọc giản cũ kỹ.

Không cần nghĩ cũng biết, mấy viên ngọc giản này chính là công pháp Ma Đạo.

Hắn tùy tiện cầm lấy một viên, thả thần thức vào để tra xét nội dung bên trong.

“Cực Sát Chỉ”!

Công pháp này lấy sát khí của bản thân bao phủ lên đầu ngón tay, ngưng luyện thành sát khí chỉ, uy lực vô cùng kinh người. Ngay cả pháp khí phòng ngự nếu trúng phải cũng sẽ bị tổn hại linh tính.

Hơn nữa, sát khí của bản thân càng mạnh, thần thông này phát huy uy lực càng cao.

Không sai, đây chính là một loại Ma Đạo thần thông!

“Đúng là tà công của Ma Đạo, lại có thể lấy sát khí của bản thân làm dẫn để tu hành!”

Lý Thanh nheo mắt lại, cẩn thận quan sát phương pháp tu luyện. Công pháp này thực ra không quá khó để luyện thành, chỉ cần sát khí đủ đậm đặc là có thể nhanh chóng lĩnh ngộ.

Nhưng... sát khí là gì?

Nó là một loại khí tức vô hình, không thể nhìn thấy hay chạm vào. Mỗi khi giết chóc, sát khí sẽ từ từ bám lên cơ thể.

Nhưng nếu sát khí quá nặng, con đường tu hành sau này sẽ gặp phải vô số trở ngại.

Ví dụ như Tâm Ma Kiếp hay Nghiệp Hỏa Kiếp, đến Kết Đan kỳ, mỗi lần đột phá cảnh giới đều có khả năng gặp phải những kiếp nạn này.

Không nghi ngờ gì, đây chính là đặc trưng của Ma Đạo thần thông—một con đường cực đoan, đổi lấy chiến lực mạnh mẽ

trong nhất thời mà không màng hậu họa sau này. Những kẻ đi theo con đường này, mỗi người đều cực kỳ khó đối phó, chiến lực siêu phàm.

“Muốn phát huy toàn bộ uy lực của thần thông này, sợ là không thể thiếu giết chóc...”

Lý Thanh khẽ lắc đầu, không hề có chút hứng thú với loại công pháp này.

Sau khi xem xong “Cực Sát Chỉ”, hắn cất ngọc giản đi, tiếp tục truyền chân nguyên cho Kim Tầm Noãn, đồng thời cầm lên viên ngọc giản thứ hai.

“Cửu Tử Ma Đồng”!

Hắn vừa mới nhìn qua nội dung đã không khỏi nhú mày.

Công pháp này do Ô Long ma đầu tu luyện, từng bắt giữ hơn một trăm đồng nam đồng nữ, chỉ để luyện thành tà công này!

Muốn tu thành môn ma công này, trước hết phải ngưng tụ chín đạo Ma Ấn. Sau đó, dùng hơn một trăm đồng nam đồng nữ để hiến tế, số lượng càng nhiều, hiệu quả càng lớn.

Trong quá trình hiến tế, những đứa trẻ này sẽ từ từ chết đi trong thống khổ, chín đạo Ma Ấn sẽ càng trở nên mạnh mẽ.

Cuối cùng, còn sống sót chỉ còn lại chín người. Bọn họ sẽ hoàn toàn biến thành chín Ma Đồng, vĩnh viễn chịu sự khống chế của người luyện công.

Một khi sơ luyện thành công, chín Ma Đồng có thể dễ dàng đối kháng với tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Về sau, nếu muốn tiếp tục gia tăng thực lực, cần phải tiếp tục hiến tế sinh mệnh tu sĩ. Giết càng nhiều, Ma Ấn hấp thu càng nhiều sinh lực, thực lực Ma Đồng càng mạnh.

“Hô... đây mới thật sự là một môn ma công tàn ác đến cực điểm!”

Lý Thanh khẽ rùng mình.

Đây chính là bản chất của ma tu—hầu hết đều tay nhuộm đầy máu tươi, mạng người trong mắt bọn chúng chẳng khác gì cỏ rác.

Muốn tu luyện công pháp này đến đại thành, chỉ e sẽ phải giết chóc đến mức long trời lở đất...

Đừng!

Chương 1115

DTV EBOOK

Lý Thanh chậm rãi lắc đầu, thu lại miếng ngọc giản, đòi này hẳn không có ý định để nó lại thấy ánh sáng.

Loại ma công này hoàn toàn trái ngược với đạo lý tu hành của hắn, hắn cũng không muốn biến thành một tên ma tu mà người gặp người sợ.

Sau khi đã quyết tâm không tu luyện ma công, Lý Thanh mang theo tâm thái mở rộng tầm mắt, tiếp tục lật xem những đạo pháp khác.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những ngọc giản khác cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, hầu hết đều ghi lại những ma công tàn độc đến cực điểm.

Nói thật, Lý Thanh thực sự kinh ngạc trước sự sáng tạo của những tu sĩ Ma Đạo đã tạo ra những loại ma công này. Nghĩ ra được nhiều đạo pháp có thể hại người để ích mình như vậy, quả thật không hề đơn giản.

Vì truy cầu chiến lực, bọn họ thậm chí sẵn sàng tổn hại tất cả, ngay cả tính mạng của chính mình cũng không màng.

Trong túi trữ vật, chỉ còn lại một quyển thiết thư màu xanh thẫm cuối cùng, nếu đoán không lầm, đây hẳn cũng là một môn ma công.

Lý Thanh tiện tay lấy nó ra, sau đó dùng thần thức quét qua.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, hắn bỗng cảm thấy đầu vầng mắt hoa.

Quyển thiết thư màu xanh thẫm này ghi chép một lượng lớn văn tự dày đặc!

Ngay cả thần hồn của Lý Thanh cũng có chút không chịu nổi, nhất định phải từ từ đọc, không thể nào hấp thu toàn bộ nội dung ngay lập tức vào thức hải.

“Đây là thủ đoạn gì? Lại có thể khắc lức được nhiều tin tức như vậy trong một không gian nhỏ hẹp thế này?”

“Có vẻ rất giống thủ pháp được dùng trước khi ngọc giản ra đời, vào thời đại Thái Cổ.”

Lần này, Lý Thanh lại càng tò mò hơn, hắn muốn xem thử xem quyển thiết thư màu xanh thẫm này có thật sự là một di vật từ thời đại Thái Cổ hay không, và bên trong ghi chép những gì.

“《Vạn Sinh Ma Công》... hay chính xác hơn, chương này có tên là Hóa Sinh Pháp.”

Lý Thanh lẩm bẩm, tiếp tục đọc xuống.

Ngay giây tiếp theo, con người của hắn đột nhiên co rút lại.

Hóa Sinh Pháp có thể chuyển hóa tuổi thọ mà Phệ Sinh Pháp cướp đoạt thành một loại mệnh nguyên kỳ dị. Loại mệnh nguyên này có hiệu quả còn mạnh hơn cả tinh hoa linh thảo, hơn nữa còn có thể khôi phục những vật đã lụi tàn, ví dụ như hạt giống linh dược đã khô héo.

Loại mệnh nguyên này còn có thể dùng để tăng phúc uy năng của pháp bảo và thần thông, công dụng vô cùng rộng rãi!

Nhớ kỹ, một khi đã tiêu hao hết số tuổi thọ cướp đoạt được từ Phệ Sinh Pháp, thì chỉ có thể lấy chính tuổi thọ của bản thân để bù vào!

Mất hai ngày hai đêm, Lý Thanh mới có thể đọc hết nội dung phần Trung Thiên của 《Vạn Sinh Ma Công》.

Hắn hít thở dồn dập, thậm chí bàn tay cầm thiết thư màu xanh thẫm cũng bắt đầu run lên.

“Trên đời lại có một môn kỳ công như vậy sao? Quả thực không thể tưởng tượng nổi.”

Môn ma công này tổng cộng có ba phần: Tiền Thiên, Trung Thiên và Hậu Thiên. Trước mắt, hắn chỉ có được phần Trung Thiên, nhưng cũng đã biết rằng phần Tiền Thiên có tên là 《Phệ Sinh Pháp》, một loại công pháp có thể cướp đoạt tuổi thọ của người khác!

Bá đạo đến mức này, dù đặt trong số các công pháp Ma Đạo cũng là một loại kỳ công khó tin.

Mặc dù hắn vẫn chưa biết phần Hậu Thiên ghi chép những gì, nhưng chỉ riêng Tiền Thiên và Trung Thiên kết hợp lại cũng đã là một môn ma công mà tu tiên giới tuyệt đối không thể dung thứ.

“Khó tin, thật sự quá khó tin! Nếu có người có thể thu thập đủ ba phần của ma công này, rốt cuộc sẽ đạt đến cấp độ nào?”

Trong lòng Lý Thanh trào dâng một cảm xúc mừng như điên. Nếu người khác có được phần Trung Thiên 《Hóa Sinh Pháp》 này, có lẽ sẽ cảm thấy nó chỉ là một con gà trống đẹp mã nhưng không có thực lực.

Bởi vì nếu không tu luyện được phần Tiền Thiên, chỉ dùng tuổi thọ của chính mình để ngưng tụ mệnh nguyên kỳ dị, vậy chẳng mấy chốc sẽ rơi vào cảnh sắp đại nạn giáng xuống.

Nhưng Lý Thanh lại khác! Hắn có gì nhiều nhất? Chính là tuổi thọ!

“Không có Phệ Sinh Pháp để cướp đoạt tuổi thọ từ người khác? Không sao, ta có thể tự tạo ra!”

Thoại âm vừa rơi xuống, Lý Thanh đã hạ quyết tâm. Môn ma công này, hắn không thể không tu luyện!

Giờ khắc này, ánh mắt hắn lập tức trở nên rực sáng.

Chỉ cần hắn tu luyện thành công, có thể chuyển hóa tuổi thọ của chính mình thành mệnh nguyên kỳ dị, thì đó sẽ là một nguồn trợ lực cực kỳ mạnh mẽ!

Dùng mệnh nguyên để tăng phúc thần thông và pháp bảo, chắc chắn sẽ phát huy ra uy năng không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa, hiệu quả của mệnh nguyên đối với tinh hoa linh thảo và vật chết cũng khiến hắn vô cùng hứng thú.

Nếu có thể hồi sinh những hạt giống linh dược đã khô héo, vậy ngọn lửa Phệ Linh Yêu Viêm của hắn... liệu có thể khôi phục hay không?

Chương 1116

DTV EBOOK

“Xem ra, thu hoạch lớn nhất trong chuyến đi này không phải ba viên trứng Kim Tầm, mà chính là môn ma công này!”

Vạn Sinh Ma Công trung thiên, việc tu luyện vốn đã không hề dễ dàng, so với những loại ma công thông thường lại càng có sự khác biệt rõ rệt.

Những loại ma công khác không chỉ có uy năng cường đại mà độ khó tu luyện cũng không cao, chỉ cần tuân theo phương pháp mà luyện là có thể dễ dàng thành công.

Tạm thời gác lại chuyện ấp trứng tầm vàng, Lý Thanh dồn toàn bộ tinh lực tập trung vào tu luyện Hóa Sinh Thiên của Vạn Sinh Ma Công!

Hắn lặng lẽ ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, trong đầu tràn ngập nội dung kinh văn của Hóa Sinh Thiên, suy nghĩ không ngừng chồng chất.

“Dùng tuổi thọ bản thân để chuyển hóa thành mệnh nguyên kỳ dị... pháp quyết này không khỏi quá mức huyền diệu, thật sự khó có thể lý giải.”

Đến tận lúc này, Lý Thanh càng thêm xác định, bộ kinh văn này rất có khả năng là di vật truyền thừa từ thời Thái Cổ xa xưa.

Thời đại đó cách nay đã không biết bao nhiêu vạn năm, mặc dù chữ viết và vật dẫn không có quá nhiều biến hóa, nhưng càng tìm hiểu, càng cảm thấy kinh văn này tối nghĩa khó hiểu.

“Hóa Sinh... đến cùng phải hóa như thế nào? Chỉ dựa vào một chuỗi khẩu quyết này thôi sao? Thật sự quá mức trừu tượng!”

Thời gian vô tri vô giác trôi qua, chớp mắt đã gần hai tháng.

Mà Lý Thanh vẫn kiên trì ẩn mình trong động phủ, tĩnh tâm lĩnh hội môn ma công kỳ dị này.

Cũng may, hắn có đủ nhẫn nại. Đây chính là tâm cảnh được rèn giũa qua nhiều năm tu đạo. Đặc biệt là với tuổi thọ kéo dài của mình, dù có tốn thêm thời gian, hắn cũng có thể chấp nhận.

Chỉ cần có tiến bộ, xác định được ma công này có thể tu luyện, vậy thì hắn sẽ tiếp tục lĩnh hội, tuyệt đối không dừng lại.

Không vì điều gì khác, chỉ bởi vì môn kỳ công này đối với hắn mà nói thật sự quá mức hữu dụng. Dù không có Tiên Thiên hay Hậu Thiên, chỉ riêng Hóa Sinh Thiên đã đủ để hắn hưởng lợi cả đời!

Bên ngoài, cuộc đại chiến giữa chính đạo và ma đạo ngày càng ác liệt, gần như mỗi khắc đều có tu sĩ bỏ mạng.

Chiến hỏa lan rộng, phạm vi ảnh hưởng càng lúc càng lớn, gần như cuốn toàn bộ Đại Hoang Vực vào trong đại chiến.

Chiến báo từ khắp nơi không ngừng truyền về, rất nhiều tán tu đều giữ im lặng, sợ bị cuốn vào cơn lốc tranh đấu này.

Tại Thái Nhất Môn, một mỏ linh vàng trọng yếu - tài nguyên quan trọng bậc nhất trong thời kỳ chiến tranh tiên đạo - vừa mới được đoạt lại không bao lâu thì nay lại lâm vào chiến sự.

Lần này, Quỷ Kiếm Môn do hai vị Thái Thượng Trưởng Lão dẫn theo môn hạ đệ tử và trưởng lão, một lần nữa nhắm vào mỏ linh vàng, toan tính đoạt lại bằng mọi giá!

Ầm ầm!!!

Ngày đó, linh lực dư ba kinh khủng bùng nổ, bao phủ toàn bộ khu vực mỏ linh thạch của Thái Nhất Môn. Trận pháp phòng hộ của mỏ quặng lập tức bị công phá.

Trận chiến này, chỉ riêng phá cấm phù được sử dụng đã lên đến mấy chục tấm, trong đó còn có Tam Giai Phá Cấm Phù!

Đủ để thấy, Quỷ Kiếm Môn lần này xuống tay tàn nhẫn, quyết tâm phải hủy diệt Thái Nhất Môn, cướp đoạt bằng được nguồn tài nguyên trọng yếu này!

“Cốc Trưởng Lão, mau ra quyết định đi!”

“Thà rằng táng thân nơi này, quyết không thể để đám tạp chủng của Quỷ Kiếm Môn chiếm lợi thế!”

“Sư huynh! Tỉnh lại đi! Sư huynh!!!”

Tại một khu vực hầm mỏ ẩn sâu bên dưới, nhóm đệ tử còn sót lại của Thái Nhất Môn tất cả đều nhìn về phía vị Thái Thượng Trưởng Lão đáng kính.

Khuôn mặt Cốc Trưởng Lão nặng nề, sắc mặt vô cùng khó coi. Đến bước này, đã không thể xoay chuyển cục diện.

Trong mắt hắn lóe lên tia kiên quyết, hiển nhiên đã có quyết định.

“Các người đều là những đệ tử ưu tú nhất của Thái Nhất Môn. Là tông môn có lỗi với các người, không thể bảo vệ các người chu toàn...”

Thoại âm vừa dứt, ánh mắt Cốc Trưởng Lão hiện rõ vẻ thống khổ.

Nhưng kỳ lạ thay, đệ tử phía dưới nghe xong lại không hề có chút e ngại hay hoảng loạn, ngược lại trong mắt họ tràn ngập ý chí kiên định!

“Trưởng Lão! Được gia nhập Thái Nhất Môn chính là niềm tự hào lớn nhất đời này của ta!”

“Cái chết có gì đáng sợ? Khi ta nhập môn đã lập thệ, nếu đã bước vào con đường này, diệt trừ ma đạo, vệ đạo chính nghĩa chính là trách nhiệm cả đời!”

“Trưởng Lão! Động thủ đi! Đời này, ta không hối hận khi gia nhập Thái Nhất!”

Nhìn những đệ tử trước mặt, từng người từng người cam tâm chịu chết, Cốc Trưởng Lão bỗng nhiên phá lên cười ha hả:

“Ha ha ha ha ha! Các người đều rất tốt! Thái Nhất Môn có thể có những đệ tử như các người, chính là may mắn lớn nhất!”

Dứt lời, cơ thể Cốc Trưởng Lão bỗng nhiên rung động, Kim Đan trong đan điền nổ vang!

Một cỗ khí tức khủng bố cực hạn trong nháy mắt bùng nổ, khuếch tán khắp toàn bộ mỏ linh vàng!

Chương 1117

DTV EBOOK

Bên ngoài quặng mỏ, những kẻ đang truy tìm tàn dư Thái Nhất Môn của Quỷ Kiếm Môn lập tức cảm nhận được cỗ khí tức cường đại này.

Sắc mặt từng tên đại biến!

“Cái này...”

Trên bầu trời, hai nam tử trung niên khoác áo bào tím, tướng mạo gần như giống nhau như đúc, đồng thời hét lớn:

“Tất cả mau chóng rút lui!”

Nhưng đã quá muộn!

Từ lòng đất dưới hầm mỏ, một luồng năng lượng cuồng bạo bỗng nhiên bộc phát, khiến cả vùng đại địa như bị lật tung.

Ầm ầm!

Những đệ tử Quỷ Kiếm Môn vẫn còn tìm kiếm trên mặt đất lập tức bị liên lụy. Trong khoảnh khắc, từng người bị dư ba vụ nổ cuốn vào, nhục thân hóa thành tro bụi!

Nhưng chưa dừng lại ở đó, vụ nổ dưới lòng đất chẳng khác nào khóa sắt liên hoàn, một đợt nối tiếp một đợt.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Hai huynh đệ Thái Thượng Trưởng Lão của Quỷ Kiếm Môn sắc mặt khó coi đến cực điểm.

“Lão quỷ Cốc Uyên điên rồi! Không tiếc tự bạo Kim Đan, thà rằng hủy diệt mỏ khoáng cũng không để chúng ta lấy được!”

“Quá tàn nhẫn! Đây hoàn toàn không phải phong cách của lão ta... Chắc chắn đã bị ép vào đường cùng!”

Thà rằng tự bạo Kim Đan, cũng không để Quỷ Kiếm Môn chiếm đoạt linh mạch vàng trọng yếu. Loại quyết tâm này khiến hai vị ma môn đại trưởng lão cũng phải chấn kinh!

Bao năm qua, chính đạo vẫn luôn bị chế giễu là một đám nguy quân tử.

Nhưng đến tận cùng, vẫn có những người, ngay cả khi đối mặt với cái chết, vẫn kiên trì giữ vững đạo nghĩa.

Dù chỉ còn một khắc cuối cùng, họ vẫn trung thành với lý niệm trừ ma vệ đạo.

Rất nhanh, tin tức về trận chiến tại Linh Kim Khoáng Tràng của Thái Nhất Môn truyền ra khắp nơi.

Mỗi một tu sĩ nghe thấy chiến báo này đều trở nên trầm mặc.

Nhưng đối với chính đạo, đây chẳng khác gì một cơn kích thích mạnh mẽ!

Trong khoảnh khắc, khí thế của chính đạo môn phái dâng cao, dường như có ý định đảo ngược cục diện!

Vô số đệ tử Thái Nhất Môn khi biết chuyện này đã gào khóc thảm thiết, như thể những người đã ngã xuống chính là thân nhân ruột thịt của bọn họ.

Tình thế chiến trường càng lúc càng ác liệt.

Nhưng ở giữa loạn thế, Lý Thanh vẫn chuyên tâm nghiên cứu môn kỳ công mới thu được, tựa như chẳng hề để tâm đến thế gian bên ngoài đang gió tanh mưa máu.

Thời gian trôi qua trong vô thức, lại đã hơn nửa năm.

Bên ngoài động phủ của hắn, cỏ dại mọc rậm rạp, chứng tỏ đã rất lâu không có ai chăm sóc.

Một năm khổ tu, Lý Thanh cuối cùng cũng có được sự lĩnh ngộ sâu sắc về Hóa Sinh Thiên trong Vạn Sinh Ma Công!

Trong trạng thái đó, hắn rót đầy một chén Nguyệt Cung Nhưỡng, nâng lên, rồi uống cạn trong một hơi.

Linh tử chảy xuống cổ họng, hòa vào huyết mạch, khiến những điểm máu chót mà hắn vẫn chưa thông suốt bỗng nhiên trở nên sáng tỏ!

Hắn đã hiểu!

“Hóa Sinh... Hóa Sinh! Không chỉ là hóa đi tuổi thọ, mà đồng thời còn là hóa đi sinh cơ!”

“Hoặc có thể nói, cả hai vốn dĩ không thể tách rời!”

Sau khi ngộ ra điều này, Lý Thanh chậm rãi mở mắt.

Hắn lặng lẽ niệm khẩu quyết, hai tay đồng thời kết thành một thủ ấn phức tạp.

Giờ khắc này, con số đại biểu cho tuổi thọ của hắn bỗng nhiên nhảy lên!

2,119... 2,117...

Không giống như trước đây, lần này tuổi thọ không tăng lên, mà lại giảm xuống nhanh chóng!

Khi con số dừng lại ở 2,087, hắn đã hao tổn trọn 30 năm tuổi thọ!

Nhưng đổi lại, trong cơ thể hắn xuất hiện một vòng mệnh nguyên thất thái kỳ dị, ước chừng bằng một chén rượu nhỏ.

“Đây chính là mệnh nguyên được chuyển hóa từ tuổi thọ của ta sao? Thật sự không hề tầm thường!”

Lý Thanh mắt sáng rực, bắt đầu nhớ lại những cách sử dụng mệnh nguyên được ghi trong ma công.

Loại mệnh nguyên này có thể:

Tăng phúc thần thông và uy lực pháp bảo.

Thúc đẩy sinh trưởng của linh thảo, linh dược.

Khôi phục những vật đã suy tàn hoặc tĩnh mịch.

Không do dự, hắn lập tức dẫn động một tia mệnh nguyên thất thái, rót vào một viên trứng tằm vàng trước mặt!

Hắn muốn xem thử, liệu loại mệnh nguyên kỳ dị này sẽ tạo ra ảnh hưởng thế nào đối với trứng tằm vàng.

Kỳ Tích Phát Sinh!

Ngay khoảnh khắc mệnh nguyên thất thái chạm vào, một hiện tượng kinh ngạc xảy ra!

Viên trứng tằm vàng vốn cần bốn, năm năm ôn dưỡng bằng chân nguyên, giờ đây vừa hấp thu một tia mệnh nguyên thì bề mặt lập tức rung động!

Một luồng sinh cơ thịnh vượng từ trong trứng lan tỏa ra bốn
phía!

Chương 1118

DTV EBOOK

“Không ngờ rằng đề thúc đây ba quả trứng kim tằm sớm nở ra, ta lại phải hao tổn gần 50 năm tuổi thọ.”

Lý Thanh hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ba con tiểu kim tằm vừa mới phá trứng chui ra.

Ba con kim tằm này tràn đầy sinh cơ, sức sống mạnh mẽ hơn xa dự đoán của hắn.

Dù sao đây cũng là do chính hắn tự tay ấp nở, nên vừa mới ra đời đã tỏ ra vô cùng thân thiết, liên tục bò về phía hắn.

Bất quá, dù sinh cơ dồi dào thế nào thì ba con tiểu kim tằm này vẫn vừa mới ra đời, thân thể quá nhỏ bé. Chúng chỉ dài chừng bốn, năm tấc, kích thước cũng không khác bao nhiêu so với ngón cái của hắn.

Lý Thanh vươn tay, nhẹ nhàng đặt ba con tiểu kim tằm vào lòng bàn tay.

Ngay khi cảm nhận được hơi thở của hắn, ba con kim tằm lập tức cọ đầu vào lòng bàn tay hắn, tỏ rõ sự thân thiết.

Nhìn bộ dạng ngốc nghếch đáng yêu của ba con tiểu kim tằm, Lý Thanh bỗng cảm thấy hoài nghi nhân sinh. Hắn bỏ ra 50 năm tuổi thọ, đổi lại chỉ được ba con tằm nhỏ chuyên giả bộ ngây thơ?

Bất quá, đừng nhìn dáng vẻ non nớt của chúng mà xem thường. Dù chỉ mới nở ra nhưng thực lực đã ngang với một con yêu thú nhất giai hậu kỳ.

Lý Thanh có chút bất đắc dĩ, nhẹ nhàng gõ lên đầu ba con tiểu kim tằm, cảm thấy 50 năm tuổi thọ của mình bỏ ra có phần không đáng.

“Thôi vậy, dù sao đây cũng là ba quả trứng hiếm hoi còn sót lại sau khi hấp thu tinh hoa sinh mệnh trong cả một đồng trứng

trùng. Nội tình vững chắc như vậy, độ khó khi áp nở cao một chút cũng không có gì lạ.”

“Chỉ mong sau này các ngươi đừng để ta thất vọng.”

Dứt lời, Lý Thanh liền lấy từ trong túi trữ vật ra mấy khối Thủy Lam Thiết phẩm cấp không cao.

Loại linh kim này miễn cưỡng có thể dùng để luyện chế pháp khí thuộc tính thủy cấp bậc thượng phẩm, nhưng với hãn hiện tại thì không có tác dụng lớn lắm.

Dùng để nuôi dưỡng mấy tiểu gia hỏa này thì lại vừa vặn thích hợp.

Rất nhanh, ba con kim tằm liền thể hiện bản năng nuốt kim phế thiết của chúng!

Vừa phát hiện ra sự tồn tại của những khối Thủy Lam Thiết, chúng liền lập tức bò tới, bắt đầu gặm nhấm từng chút một.

Lần nữa ngoài dự liệu của Lý Thanh, những tiểu gia hỏa này nhìn có vẻ yếu ớt, nhưng răng lợi lại vô cùng sắc bén. Chúng chỉ cần hai ba lần nhai là đã có thể khiến linh kim rắn chắc bị ăn đến nham nhở.

Chẳng mấy chốc, vài khối Thủy Lam Thiết đã bị ăn sạch sẽ, không còn sót lại dù chỉ một mảnh vụn.

Sau khi ăn xong, bụng của ba con kim tằm căng tròn, chúng liền trực tiếp nằm gọn trong lòng bàn tay Lý Thanh mà ngủ say.

“Thật sự là nuôi ba cái Thùng Cơm rồi.” Lý Thanh cười khô một tiếng, rồi phân biệt gieo thần thức lạc ấn lên từng con, sau đó cẩn thận đặt chúng vào trong ngực áo.

Cứ như vậy, ba con tiểu kim tằm liền đậu trên sợi dây vàng ngọc quấn quanh thân thể hãn, trông cũng khá hài hòa.

Tạm thời gác chuyện tiểu kim tằm sang một bên, điều hãn quan tâm lúc này chính là mệnh nguyên kỳ dị mà bản thân hao tổn tuổi thọ để cô đọng ra. Thứ này thực sự có tác dụng vô cùng mạnh mẽ.

Ngay cả trứng trùng cũng có thể được đẩy nhanh tốc độ áp nở!

Mà lúc này, hắn còn một việc quan trọng hơn phải làm—thử xem liệu mệnh nguyên này có thể giúp Phệ Linh Yêu Viêm sắp tắt kia một lần nữa bùng cháy hay không.

“Theo lẽ thường, nếu không có phương pháp đặc biệt, muốn làm cho Phệ Linh Yêu Viêm hồi sinh thì chỉ có thể chờ đợi thêm một hai trăm năm, để nó tự hấp thu linh khí thiên địa mà tự bùng cháy lần nữa.”

“Nhưng nếu thất thải mệnh nguyên có thể giúp hồi sinh hạt giống linh dược đã khô héo, vậy thì chưa chắc nó không thể giúp hỏa chủng của Phệ Linh Yêu Viêm khôi phục!”

Nghĩ vậy, Lý Thanh liền lấy ra từ đan điền Hắc Giao bé nhỏ kia.

Con hắc giao này vẫn mang theo một cỗ khí tức tĩnh mịch như trước, không khác gì bộ dạng hắn đã nhìn thấy lúc mang nó ra khỏi Phệ Linh Cảnh.

“Hóa sinh cơ, ngưng mệnh nguyên!”

Thiên địa linh hỏa đối với Lý Thanh có tác dụng phi thường quan trọng. Không chỉ giúp hắn gia tăng tốc độ tu luyện, mà còn có thể trực tiếp tăng cường chiến lực!

Bởi vậy, hắn tuyệt đối không thể để ngọn lửa này cứ thế mà lui tàn.

Dù phải hao tổn tuổi thọ, hắn cũng không chút do dự.

Tu đạo đến nay, điều hắn không cần lo lắng nhất chính là tuổi thọ.

Lý Thanh lập tức kết một thủ ấn kỳ dị, thúc động mệnh nguyên.

Ngay khi tuổi thọ của hắn bị hao tổn, trong cơ thể hắn, phần thất thải mệnh nguyên vừa mới sử dụng hết lại một lần nữa tràn đầy.

Àm!

Lý Thanh quan sát bên trong cơ thể, thấy thất thải mệnh nguyên đang không ngừng tăng lên.

1,960 năm... 1,947 năm...

Chương 1119

DTV EBOOK

Chỉ trong chớp mắt, hắn lại một lần nữa hao phí 120 năm tuổi thọ, ngưng tụ ra một đoàn thất thải mệnh nguyên không lồ!

Tâm niệm vừa động, hắn liền đưa toàn bộ thất thải mệnh nguyên này truyền vào trong hắc giao màu đen kia.

Thất Thải Mệnh Nguyên giống như nước chạm vào mặt biển khô cạn, trong khoảnh khắc đã bị hấp thu sạch sẽ.

Lý Thanh nhíu mày, sau đó lập tức tăng tốc truyền mệnh nguyên vào.

Chỉ trong chốc lát, 120 năm tuổi thọ vừa hao phí để ngưng tụ ra mệnh nguyên rực rỡ liền bị Hắc Giao hút sạch.

“Không có biến hóa? Chẳng lẽ là vô hiệu?” Lý Thanh cau mày, đưa tay đặt lên thân thể màu đen của Tiểu Giao.

“Không đúng! Có hiệu quả!”

Hắn chợt cảm nhận được từ lòng bàn tay truyền đến một chút ấm áp, ánh mắt không khỏi tròn to.

Không sai, thực sự có hiệu quả!

Trước đây, hắn nhớ rất rõ ràng, Tiểu Giao này vốn lạnh lẽo như băng, vậy mà bây giờ lại có chút nhiệt độ.

Không sợ hiệu quả kém, chỉ sợ không có chút hiệu quả nào!

Sau khi xác định có tác dụng, Lý Thanh lập tức hạ quyết tâm, tiếp tục chuyển hóa Mệnh Nguyên rực rỡ.

“Oanh!”

Mệnh Nguyên sáng rực cuộn cuộn từ trong cơ thể hắn tràn ra, toàn bộ đều bị Hắc Giao nuốt vào.

Lần này, biến hóa đã trở nên rõ ràng hơn!

Thân thể Hắc Giao vậy mà đang run rẩy!

Thời gian chậm rãi trôi qua, sau khi hấp thu lượng lớn Thất Thái Mệnh Nguyên, một sợi hỏa diễm đen kịt chọt bùng lên từ bên ngoài thân nó.

“Oanh!”

Chẳng mấy chốc, ngọn lửa đen kịt ấy lan tràn ra, bao phủ toàn bộ thân thể Hắc Giao, thiêu đốt mãnh liệt!

Giao Long dần biến mất, lúc này, trước mặt Lý Thanh chỉ còn lại một đoàn linh hỏa màu đen đang cháy hùng hực!

Ngọn lửa này có nhiệt độ cực cao, thậm chí vượt xa hỏa diễm trong Đan Điền của Lý Thanh.

Chỉ trong chốc lát, nền đất bên dưới bị nung nóng đến mức bắt đầu nóng chảy, hóa thành nham tương!

Phệ Linh Yêu Viêm, bốn nguyên hỏa chủng, rốt cuộc đã khôi phục!

Cảm giác vui mừng tràn ngập trong lòng Lý Thanh, không sai, hẳn cuối cùng cũng có được linh hỏa thứ hai đúng nghĩa!

Để tránh cho động phủ của mình bị nung chảy thành dung nham, hắn vội thu hồi đoàn linh hỏa yêu dị này vào tay.

Ý niệm vừa động, hắn liền áp chế nhiệt lượng khủng bố mà Phệ Linh Yêu Viêm liên tục tỏa ra, khiến nó dần dần thu liễm.

“Chờ đã, tại sao hình thái lại biến thành một hỏa chủng bình thường? Trước đó chẳng phải nó có hình dáng Hắc Giao sao?”

Lý Thanh nhìn chăm chăm vào hỏa chủng màu đen, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Theo điển tịch mà hắn từng đọc, Phệ Linh Yêu Viêm muốn phát huy uy lực lớn nhất thì phải hóa thành hình thái yêu thú, dùng để chiến đấu.

Nhưng hiện tại, bất kể hắn thôi động thế nào, ngọn lửa này cũng chỉ duy trì hình thái cơ bản nhất, không thể chuyển hóa thành yêu thú!

“Lẽ nào... vì hỏa chủng này đã từng tắt đi một lần? Những hình thái mà nó từng có trước đây đã bị xóa sạch sau khi bùng cháy trở lại?”

Hắn đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Trước đây, Phệ Linh Yêu Viêm từng có hình dạng Hắc Giao, là vì chủ nhân cũ của nó đã giết chết một con Hắc Giao, khiến cho hỏa diễm ghi khắc hình thái đó.

Hiện tại, sau khi Phệ Linh Yêu Viêm dung nhập vào Lý Thanh và hồi sinh từ tình trạng bị dập tắt, nó đã trở thành một cá thể hoàn toàn mới!

Linh hỏa vừa trải qua tái sinh, tự nhiên chỉ có thể bắt đầu từ hình thái cơ bản nhất!

Nói cách khác, nếu Lý Thanh muốn Phệ Linh Yêu Viêm có hình thái yêu thú, hắn phải bắt đầu từ con số không, từng bước một tìm kiếm và thu thập ký ức mới cho nó.

“Mặc dù có chút phiền phức, nhưng vậy cũng đủ dùng rồi.”

Lý Thanh vừa lẩm bẩm vừa thưởng thức đoàn linh hỏa trong tay.

Hắn búng nhẹ một ngón tay, từng sợi linh hỏa đen kịt chậm rãi tràn ra, lượn lờ quanh đầu ngón tay.

Sau khi ngưng kết Kim Đan thành công, tu vi của hắn đã trở nên sâu xa hơn, tạo nghệ đối với Xích Hoàng Phần Thiên Công cũng theo đó tăng vọt.

Sự khác biệt rõ ràng nhất chính là khả năng khống chế linh hỏa thiên địa của hắn mạnh mẽ hơn trước rất nhiều!

“Phệ Linh Yêu Viêm, quan trọng nhất chính là hai chữ Phệ Linh, ngọn lửa này có thể thôn phệ linh lực, phát huy uy lực không thể tưởng tượng!”

“Có nó trong tay, chỉ ít tu sĩ Kết Đan trung kỳ cũng không thể tạo thành uy hiếp quá lớn đối với ta!”

Nói xong, Lý Thanh liền thu hồi bốn nguyên hỏa chủng của Phệ Linh Yêu Viêm vào Đan Điền.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc đó, dị biến bất ngờ xảy ra!

Sau khi Phệ Linh Yêu Viêm khôi phục bốn nguyên hỏa chủng, vừa tiến vào đan điền của Lý Thanh, trong khoảnh khắc liền bùng phát ra lượng lớn hắc viêm, trực tiếp áp chế không gian vốn có của U Minh Lãnh Hỏa!

Oanh!

Hắc viêm bùng lên dữ dội, trong nháy mắt lan rộng, chạm trán với U Minh Lãnh Hỏa, lập tức phát sinh xung đột.

Chương 1120

DTV EBOOK

Thiên địa linh hỏa chính là những tồn tại bá đạo nhất trên thế gian, mạnh mẽ, cuồng bạo không gì sánh bằng!

Cả hai ngọn lửa đối đầu trong Đan Điền Khí Hải, lập tức khơi dậy bản tính hung hãn của linh hỏa.

Mà U Minh Lãnh Hỏa vốn không phải loại hiền lành gì, bị kích thích, bốn nguyên hỏa chủng trong nháy mắt sôi trào, ngưng tụ thành lãnh diễm kinh khủng.

Hắc viêm và lãnh diễm va chạm, từng đợt dư ba kinh người bùng phát, suýt chút nữa đã khiến đan điền của Lý Thanh vỡ tung!

Nhận ra điều này, sắc mặt Lý Thanh biến đổi hoàn toàn, đồng tử cũng co rút lại.

Hắn căn bản không ngờ rằng sẽ xảy ra tình huống này! Hiện tại, trong bụng lúc nóng lúc lạnh, toàn bộ đan điền giống như sắp nổ tung.

“Tại sao lại thành ra thế này?” Lý Thanh lâm bầm, sắc mặt khó coi đến cực điểm, trong lòng vô cùng hoảng hốt.

Hai luồng linh hỏa lại có thể xung đột ngay trong đan điền của hắn, chuyện này hoàn toàn ngoài dự đoán!

“An phận một chút cho ta! Các ngươi định phá hủy đan điền của ta sao?!”

Lý Thanh trầm mặt, lập tức vận chuyển tâm niệm, gấp rút áp chế hai đạo linh hỏa đang xung đột.

Đan Điền Khí Hải đối với tu tiên giả vô cùng quan trọng, một khi bị tổn hại, không chỉ mất hết tu vi, mà thậm chí còn khiến pháp lực chân nguyên đảo ngược, thân thể nổ tung mà chết!

Lý Thanh sao có thể để chuyện như vậy xảy ra?

Dưới sự trấn áp của hắc, hai ngọn linh hỏa cuối cùng cũng bình ổn trở lại.

Chúng chia nhau chiếm cứ một nửa Đan Điền Khí Hải, hai ngọn lửa một đen một trắng hùng hực bốc cháy, giống như một đại dương hỏa diễm kỳ dị.

Tại trung tâm biên lửa, Kim Đan của Lý Thanh lơ lửng giữa Đan Điền Khí Hải, không hề bị ảnh hưởng bởi hai màu hỏa diễm.

Ngoài ra, một chiếc chùy nhỏ màu xám tro không ngừng xoay quanh Kim Đan, hấp thụ chân nguyên mà Kim Đan tỏa ra để ôn dưỡng.

Nhưng biến hóa lớn nhất chính là— hai đạo Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn của Lý Thanh đã thay đổi!

Trước kia, chúng có màu xích hồng, nhưng bây giờ lại hóa thành hai màu đen trắng, tương ứng với hai loại linh hỏa!

Lý Thanh vốn định dùng Vạn Sinh Ma Công để cô đọng thêm một loại mệnh nguyên kỳ dị nhằm tăng phúc uy lực cho hai hỏa ấn này, nhưng không ngờ rằng chúng lại tự phát sinh biến đổi kỳ lạ như vậy.

“Là do sự tương tác giữa U Minh Lãnh Hỏa và Phệ Linh Yêu Viêm sao? Trước kia chưa từng xảy ra chuyện này.”

Lý Thanh nhíu mày, không thể hiểu được nguyên nhân.

Nhưng nhìn trạng thái hiện tại của hai đạo hỏa ấn, loại biến hóa này hẳn không phải chuyện xấu, ít nhất thì uy lực của chúng mạnh hơn trước rất nhiều.

Trước kia, hắc phải cung cấp chân nguyên liên tục để nuôi dưỡng hai hỏa ấn này, giúp chúng ngày càng cường đại. Nhưng bây giờ, chỉ cần hấp thụ hỏa diễm từ hai bốn nguyên linh hỏa, chúng đã có thể tự tăng trưởng!

“Nếu đã vậy, liệu ta có thể cô đọng thêm nhiều đạo Toái Nguyên Đại Ấn trong thể nội mà không lo ảnh hưởng đến việc tu luyện?”

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu, khiến Lý Thanh không khỏi phấn khích.

Mặc dù Toái Nguyên Đại Ân vốn là một loại thần thông cấp Trúc Cơ kỳ, nhưng theo tu vi hắn tăng lên, cộng với linh hỏa ngày càng biến đổi, uy lực của nó cũng mạnh hơn trước gấp bội.

Thậm chí trong tương lai, dù đã bước vào Kết Đan kỳ, nó vẫn có thể trở thành át chủ bài trong chiến đấu!

Nghĩ vậy, Lý Thanh liền thu lại sự áp chế đối với hai thiên địa linh hỏa, chuẩn bị tiếp tục cô đọng thêm vài đạo hỏa ấn để nuôi dưỡng trong đan điền.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn buông lỏng tâm thần—

Oanh!

Hai đạo linh hỏa lại lần nữa bạo động!

Vốn dĩ chúng còn giữ khoảng cách rõ ràng, một đen một trắng yên ổn tồn tại. Nhưng giờ đây, lại lần nữa lao vào nhau, giống như không phân cao thấp thì không cam lòng!

Sắc mặt Lý Thanh lập tức trầm xuống, vội vàng vận dụng tâm thần, mạnh mẽ áp chế đợt xung kích này.

“Không phải chứ?! Nhất định phải quyết phân thắng bại sao?! Quá đáng lắm rồi đây!”

Hiện tại, chỉ cần hắn buông lỏng tâm thần một chút, Phệ Linh Yêu Viêm và U Minh Lãnh Hỏa liền trở nên táo bạo, liên tục va chạm, muốn phá vỡ đan điền của hắn

Bỏ mặc không quan tâm đến chuyện này, rất có thể sẽ khiến Đan Điền Khí Hải xảy ra vấn đề lớn.

Nhưng Lý Thanh cũng không thể duy trì áp chế hai đạo linh hỏa mọi lúc. Dù rằng thần hồn hắn mạnh mẽ, việc này vẫn tiêu hao quá lớn, khiến hắn vô cùng mệt mỏi.

“Đáng chết! Rốt cuộc làm thế nào mới có thể khiến chúng bình tĩnh lại?”

Lý Thanh cau mày suy nghĩ. Trong tu tiên giới, dù số người thu phục được nhiều thiên địa linh hỏa rất ít, nhưng không phải là không có ai làm được.

Vậy những người đó đã làm cách nào?

Chương 1121

DTV EBOOK

Không nói đâu xa, chỉ riêng vị cô đại tu sĩ đã sáng lập ra Xích Hoàng Phần Thiên Công, hẳn cũng đã từng đối mặt với tình huống tương tự. Người đó đã làm thế nào để ngăn chặn hai đạo thiên địa linh hỏa xung đột?

“Đáng tiếc, công pháp ta nhận được lại không hoàn chỉnh. Dù phần kinh văn chính về tu hành không bị thiếu, nhưng lại khuyết thiếu một số chú giải quan trọng.”

Một bộ công pháp hoàn chỉnh không chỉ bao gồm bí pháp tu luyện, mà còn phải có hệ thống thần thông thuật pháp, cùng với phương pháp luyện chế bản mệnh pháp bảo và các chú thích về cách vận dụng.

Giống như Băng hệ công pháp mà Thẩm Ngưng Băng nhận được từ sư phụ nàng vậy. Trong đó không chỉ ghi lại thần thông thuật pháp tương ứng với từng cảnh giới mà còn hướng dẫn cụ thể cách luyện chế bản mệnh pháp bảo.

Nhờ vậy, dù chưa từng học luyện khí, nàng vẫn có thể luyện chế thành công bản mệnh pháp bảo chỉ bằng cách làm theo trình tự được ghi trong công pháp. Đây chính là lợi ích khi có được một bộ công pháp hoàn chỉnh.

Nhưng đáng tiếc, những công pháp mà Lý Thanh có được trước nay đều không đầy đủ. Chúng không ghi chép trọn vẹn hệ thống thần thông, thậm chí việc hắn có thể tu luyện đến Kết Đan kỳ đã là may mắn hiếm có.

Về sau này, hắn chỉ có thể vừa đi vừa dò đường mà thôi.

“Dưới tình hình hiện tại, chỉ có thể tìm cách điều hòa hai đạo thiên địa linh hỏa từ chính công pháp.”

Lý Thanh suy đoán, nếu Xích Hoàng Phần Thiên Công yêu cầu thu phục nhiều thiên địa linh hỏa, vậy chắc chắn trong bộ công pháp này phải có phương pháp giúp dung hòa chúng.

“Tu hành công pháp khác nhau, chân nguyên cũng mang đặc tính khác biệt. Có lẽ ta có thể lợi dụng điểm này để giải quyết vấn đề.”

Vừa nghĩ tới đây, hắn liền nhớ đến một đặc điểm quan trọng của Xích Hoàng Phần Thiên Công.

Công pháp này giúp người tu luyện sản sinh một loại cảm ứng đặc biệt với thiên địa linh hỏa, hơn nữa còn gia tăng khả năng tương tác với chúng, nâng cao tỷ lệ thu phục linh hỏa thành công.

Tất cả những điều này đều bắt nguồn từ sự đặc biệt của Xích Hoàng Chân Nguyên.

Ý thức được điều đó, Lý Thanh liền thử buông lỏng một chút áp chế đối với hai đạo thiên địa linh hỏa trong thể nội.

Ngay lập tức, hai biển lửa đen trắng trong đan điền lại ầm ầm xuất hiện dấu hiệu bạo động.

Nhưng lần này, mức độ bạo động nhỏ hơn trước. Dù điềm va chạm giữa hai ngọn lửa vẫn bộc phát năng lượng, nhưng tạm thời chưa đủ gây ra tổn thương quá lớn cho đan điền của hắn.

Dù vậy, Lý Thanh vẫn duy trì cảnh giác, không dám chủ quan. Dù sao đây chính là Đan Điền Khí Hải của hắn, nơi quyết định cả đời tu hành, tuyệt đối không thể xảy ra sơ suất.

Ngay sau đó, Kim Đan lơ lửng tại trung tâm Khí Hải bắt đầu chậm rãi rủ xuống một tia xích hồng chân nguyên.

Vừa chạm vào biển lửa đen trắng đang bạo động, dòng chân nguyên này lập tức bị chúng hấp thụ.

Và ngay lập tức, một biến hóa kỳ dị phát sinh!

Hai đạo thiên địa linh hỏa vốn đang đối đầu nhau, lúc này lại đột ngột tản ra bốn phía.

Oanh!

Đan Điền Khí Hải của Lý Thanh đột nhiên có dấu hiệu khuếch trương!

Nhận ra điều này, trán hắn không khỏi túa mồ hôi lạnh.

Hai đạo thiên địa linh hỏa sau khi được chân nguyên điều hòa, không chỉ ngừng xung đột mà còn trợ giúp hần mở rộng Đan Điền Khí Hải!

Không sai!

Đan điền trong cơ thể hần... đang dần khuếch trương!

Đây quả thực là một chuyện ngoài sức tưởng tượng!

Thông thường, đan điền của một tu sĩ gần như đã định hình từ khi sinh ra, cho đến lúc chết cũng rất khó thay đổi.

Nhưng hiện tại, Đan Điền Khí Hải của hần lại đang dần mở rộng, giống như đang khai thiên tích địa vậy!

Biến cố bất ngờ này khiến Lý Thanh cũng phải kinh ngạc đến mức ngây người.

Sau khi xác nhận không có nguy hiểm nào khác, hần dần buông lỏng sự áp chế với hai đạo thiên địa linh hỏa, đồng thời vận chuyển thêm nhiều chân nguyên, phối hợp cùng chúng mở rộng Đan Điền Khí Hải.

Cứ như vậy, theo thời gian trôi qua, đan điền của hần không ngừng khuếch trương...

Mất trọn mấy tháng khổ tu, cuối cùng đan điền của Lý Thanh cũng sắp mở rộng đến giới hạn cuối cùng.

Lúc này, đan điền khí hải của hần đã lớn gấp ba lần so với trước kia!

Ban đầu, đan điền vốn phong phú tràn đầy linh lực, giờ đây lại trở nên trống rỗng hơn không ít.

Cũng may, hai đạo linh hỏa trước kia từng xung đột dữ dội giờ đã dừng lại, không còn đối kháng kịch liệt nữa. Cả hai chia nhau chiếm cứ một nửa đan điền, tạo thành hai vùng biển lửa phân biệt rõ ràng, một đen một trắng.

Sau khi xác định tình trạng này sẽ không gây trở ngại về sau, Lý Thanh dần dần thoát khỏi trạng thái tu hành nhập định.

Hần chậm rãi mở mắt, trong đôi con ngươi, một bên bùng lên ngọn lửa trắng lóa, bên còn lại thì đen kịt như vực sâu vô tận, như thể có thể nuốt chửng tất cả.

Chương 1122

DTV EBOOK

Mặc dù đan điền khí hải đã khuếch trương, nhưng tu vi của hắn cũng chưa có thay đổi thực chất quá lớn.

Nhưng nếu không có tác dụng tiêu cực gì, lại có thể khiến hai đạo thiên địa linh hỏa yên ổn dung hòa, vậy thì hắn cũng không cần bận tâm quá nhiều.

“Thu phục hai đạo thiên địa linh hỏa, tốc độ tu hành của «Xích Hoàng Phần Thiên Công» chắc hẳn sẽ tăng lên không ít.”

Nghĩ vậy, Lý Thanh liền thử vận chuyển công pháp, bắt đầu hấp thu thiên địa linh khí.

Oanh!

Vừa mới vận công, hai đạo thiên địa linh hỏa trong cơ thể liền tự động xoay tròn, chủ động trợ giúp hắn hút lấy linh khí bốn phương tám hướng.

Tốc độ này nhanh hơn hẳn so với tu sĩ Kết Đan kỳ bình thường!

Cảm nhận được tốc độ tu hành của «Xích Hoàng Phần Thiên Công» gia tăng vượt bậc nhờ thiên địa linh hỏa, dù là Lý Thanh cũng không kìm được vui mừng.

Hiệu suất như vậy thực sự quá kinh người!

Chỉ vẻn vẻn một ngày tu luyện, nhưng hiệu quả lại ngang ngửa ba bốn ngày khổ tu trước đây.

Trước kia, sau khi tiến vào Kết Đan kỳ, với tư chất tứ linh căn của hắn, nếu chỉ dựa vào khổ tu thì tốc độ tăng tiến vô cùng chậm chạp, chẳng khác gì rùa bò.

Nhưng nay, chương ngại này cuối cùng cũng đã bị phá bỏ, khiến Lý Thanh càng đắm chìm trong niềm vui của việc tu hành.

Cảm nhận được chân nguyên của bản thân ngày càng hùng hậu, tu vi không ngừng tăng lên từng giờ từng phút, đối với hắn mà nói, đây quả thực là một chuyện cực kỳ đáng mừng.

Trong lúc đó, hắn vẫn không quên tiếp tục cô đọng thêm Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn, đặt vào đan điền để hấp thu linh lực từ hai đạo linh hỏa.

Mặc dù Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn không ảnh hưởng đến tốc độ tu hành của hắn, nhưng cũng không thể tùy tiện ngưng tụ quá nhiều.

Bởi vì lửa thiêng từ thiên địa linh hỏa cũng cần tiêu hao chân nguyên của hắn, nếu vượt quá mức chịu đựng, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến quá trình tu luyện.

Vì vậy, Lý Thanh chỉ ngưng tụ thêm sáu đạo Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn, cộng với hai đạo trước đó, tổng cộng trong đan điền khí hải lúc này đã có tám đạo hỏa ấn trắng đen chập chờn, liên tục hấp thu linh hỏa bồi dưỡng.

Thời gian càng kéo dài, những ấn hỏa này sẽ càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong tương lai, nếu dùng «Vạn Sinh Ma Công» tiêu hao tuổi thọ để luyện ra Thất Thái Mệnh Nguyên, sau đó lấy nó để cường hóa Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn, thì uy lực của nó chắc chắn sẽ đạt đến một cấp độ kinh khủng!

Chỉ nghĩ đến đây thôi, Lý Thanh đã không dám tưởng tượng nổi sức mạnh của nó sẽ lớn đến mức nào.

E rằng, ngay cả những tu sĩ Kết Đan kỳ thông thường cũng khó lòng đỡ nổi một kích từ hỏa ấn này!

Nghĩ đến đó, khóe miệng hắn không kìm được mà cong lên thành một nụ cười hài lòng.

Dưới mắt, trong giới Kết Đan kỳ, hắn đã có thể xem là nhân vật số một.

Điều duy nhất hắn còn thiếu chính là cảnh giới tu vi.

Nhưng giờ đây, khi đã hoàn toàn thu phục được Phệ Linh Yêu Viêm, tốc độ tu hành của hắn không còn bị cản trở nữa.

Con đường phía trước, một lần nữa trở nên rộng mở!

Thế là trong những ngày kế tiếp, Lý Thanh gần như bế quan tuyệt đối, cửa động phủ không bước ra nửa bước, một lòng tĩnh tâm tu luyện, từng giờ từng phút không ngừng nâng cao tu vi của bản thân.

Thỉnh thoảng, khi tâm huyết dâng trào, Lý Thanh lại lấy ba con Tiểu Kim Tầm ra, nuôi nấng chúng bằng một chút linh kim. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, thời gian trôi qua cũng không quá nhàm chán.

Cứ thế, chớp mắt đã một năm trôi qua.

Bên ngoài, cuộc chiến giữa chính đạo và ma đạo vẫn diễn ra kịch liệt, nhưng vẫn chưa lan đến Cự Lộc Châu. Nhờ vậy, khoảng thời gian bế quan khổ tu của hắn ngược lại vô cùng an nhàn, không bị quấy nhiễu.

Chính vì lý do này, Nam Dương Linh Phong dần trở thành nơi tụ tập của ngày càng nhiều tán tu.

Bởi nơi đây có một vị chân nhân Kết Đan tính tình ôn hòa toạ trấn, từ trước đến nay không can thiệp vào tranh chấp giữa hai đạo chính ma, cũng không hề mưu cầu danh lợi.

Lâu dần, Nam Dương Phường Thị trở thành lựa chọn hàng đầu của nhiều tán tu muốn lánh nạn khỏi chiến sự. Nhờ vậy, nơi này ngày càng trở nên náo nhiệt.

Tất nhiên, đi kèm với đó là giá thuê động phủ tăng vọt, thậm chí còn gấp ba lần so với trước kia.

Nhưng với một người độc chiếm cả một ngọn núi như Lý Thanh, những chuyện này chẳng đáng để hắn quan tâm.

Trong thời gian này, không ít tán tu Trúc Cơ kỳ muốn đến bái phỏng vị “Vô Cực Chân Nhân”, nhưng đáng tiếc, từ trước đến nay hắn vẫn luôn bế quan khổ tu, căn bản không có ý định tiếp khách.

Bất đắc dĩ, những tán tu này chỉ có thể từ bỏ suy nghĩ kết giao.

Có người không khỏi cảm thán, có lẽ chính nhờ tâm tính khổ tu kiên định này, một tu sĩ có tư chất tứ linh căn như hắn mới có thể thành công đột phá Kết Đan.

Chương 1123

DTV EBOOK

Ngay khi Lý Thanh đang tận hưởng quãng thời gian nhàn nhã, một phong linh tin từ chợ đen bỗng được gửi đến, phá vỡ sự tĩnh lặng bấy lâu nay.

Thượng Thanh Tông đã phái nhân mã đến Đại Hoang Vực, cuối cùng cũng lộ tung tích!

Xem xong nội dung trong thư, chân mày Lý Thanh không khỏi nhíu lại.

Hắn nhẹ nhàng nhấc tay, một sợi yêu viêm đen kịt bùng lên từ đầu ngón tay, lập tức thiêu rụi mảnh linh tin. Sau đó, hắn tùy ý lấy từ trong túi trữ vật ra mấy khối tử văn đồng, ném cho ba con Tiểu Kim Tằm ăn no.

“Thượng Thanh Tông vậy mà lại lựa chọn trợ giúp Thái Nhất Môn... Quả nhiên là cam tâm làm chó săn cho người ta.”

Hắn khẽ cười lạnh, trong lòng dâng lên sát ý nhàn nhạt.

Những chuyện từng xảy ra ở Lăng Vân Tông, hắn sao có thể quên? Thù diệt tông khắc cốt ghi tâm, sao có thể bỏ qua?

Hiện tại hắn đã bước vào Kết Đan kỳ, thực lực cũng không còn tầm thường, tất nhiên phải chờ đợi thời cơ thích hợp để đích thân tới đòi lại món nợ máu này.

“Hừ, thủ đoạn cũng thật không nhỏ. Vậy mà phái ra một vị Thái Thượng Trưởng Lão cùng hơn mười tu sĩ Trúc Cơ kỳ... Đây đúng là một món lễ vật không tệ.”

Lúc này, Thái Nhất Môn đang giao chiến với Ma Đạo, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội có được viện trợ mạnh mẽ như vậy.

Mà ý đồ của Thượng Thanh Tông cũng vô cùng rõ ràng. Bọn chúng vốn đã chiếm giữ hơn nửa Thanh Lĩnh Vực, nhưng vẫn không hài lòng với số tài nguyên tu tiên cần cỗi ở đó, nên mới nhắm đến Đại Hoang Vực.

Với linh khí suy kiệt như Thanh Lĩnh Vực, dù có là thiên tài ngút trời như Thôn Thiên Lão Tổ, cũng khó có thể Kết Anh. Khi ấy, hắn cũng bị ép phải rời khỏi quê hương, đến Đại Hoang Vực nương nhờ từng tháng cung mới thành công đột phá.

Lý Thanh suy tư một hồi, sau đó lấy ra một phong linh tin, viết vài dòng lệnh cho mạng lưới tình báo tiếp tục theo dõi sát động tĩnh của Thượng Thanh Tông.

Sau khi xử lý xong, hắn bắt đầu cân nhắc đến kế hoạch tiếp theo.

Đúng lúc đó, bên ngoài động phủ bỗng vang lên một giọng nói cung kính:

“Vãn bối Triệu Nam cầu kiến Vô Cực tiền bối!”

Lý Thanh bị kéo ra khỏi dòng suy nghĩ, đôi mày hơi nhíu lại. Theo bản năng, hắn phóng xuất thần thức, quét về phía ngoài động phủ.

Chỉ thấy một thanh niên mặc thường phục trắng, đang cung kính đứng chấp tay ngoài cửa động phủ, khẽ thở dài.

Người này dung mạo anh tuấn, mặt mày có vài phần tương tự Triệu Thiên Hùng. Trên người hắn mặc một bộ nội giáp dệt bằng tơ vàng, nhìn qua đã biết là pháp khí được luyện chế tinh xảo.

Thân phận của hắn, không cần nói cũng có thể đoán được.

“Haha, Triệu tiểu hữu, mời vào.” Lý Thanh khẽ cười, thông dong mở miệng, “Lâu như vậy không gặp cha ngươi, tình hình của hắn gần đây thế nào?”

“Phiền Vô Cực tiền bối quan tâm, gia phụ thân thể vẫn ổn!”

Triệu Nam đi vào động phủ của Lý Thanh, trên đường không dám nhìn ngang ngó dọc, chỉ chăm chăm giữ vững tầm mắt, tỏ ra vô cùng cung kính.

Vừa bước vào trong, hắn liền tiến lên, hướng về phía Lý Thanh đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, cúi đầu hành lễ thật sâu.

Nhìn thấy lễ nghi đầy đủ của Triệu Nam, Lý Thanh khẽ gật đầu mà không để lộ dấu vết, sau đó cất giọng trầm ổn:

“Không cần đa lễ, cứ đứng lên.”

“Triệu tiểu hữu lần này đến Bách Luyện Sơn của ta, chẳng lẽ là do lệnh tôn giao phó chuyện gì?”

Lý Thanh nhớ lại lời hứa trước đây, khi Triệu gia gặp nguy nan, hẳn sẽ ra tay giúp đỡ một lần.

Chẳng lẽ nhanh như vậy đã đến lúc hẳn phải xuất thủ?

Hiện tại thế cục tu tiên giới ở Đại Hoang Vực thay đổi chóng mặt, nếu Triệu gia thực sự cần sự trợ giúp, Lý Thanh cũng sẽ không tiếc ra tay.

Nhanh chóng trả xong một mối nhân tình, suy cho cùng cũng là chuyện tốt.

Nhưng không ngờ, mục đích Triệu Nam đến bãi phỏng lần này lại không phải vì vậy.

Chỉ thấy hắn vẫn giữ thái độ cung kính, chậm rãi nói:

“Không phải như vậy, Vô Cực tiền bối. Lần này tại hạ đến Bách Luyện Sơn, chủ yếu là để tạ ơn cứu mạng của ngài!”

Vừa dứt lời, Triệu Nam liền lấy từ bên hông ra một chiếc túi trữ vật, không chút do dự đưa thẳng cho Lý Thanh.

Hành động dứt khoát này khiến Lý Thanh cũng có chút ngạc nhiên.

“Triệu tiểu hữu, ngươi đây là ý gì? Vô công bất thụ lộc, sao lại đột nhiên tặng ta túi trữ vật này?”

Lý Thanh khẽ nhú mày, nhưng cũng không vội nhận, sắc mặt bình thản như nước.

Triệu Nam lập tức giải thích:

“Vô Cực tiền bối, thời gian trước ta cùng tông môn đến địa bàn Thái Nhất Môn, tranh đoạt một Linh Kim Khoáng Mạch.

Ban đầu mọi chuyện đều suôn sẻ, không ngờ trong khoáng mạch lại có một vị Thái Thượng Trưởng Lão của Thái Nhất Môn trấn thủ. Lão giả đó không chút do dự tặc đoạt Kim Đan

ngay trong hầm mỏ, khiến toàn bộ khoáng mạch bị nổ tung thành từng mảnh!”

Chương 1124

DTV EBOOK

“Lúc ấy, chín phần mười nhân mã trong tông môn đều bỏ mạng dưới dư âm vụ nổ. Nếu không phải ta may mắn đứng ngoài khu mỏ, lại có thêm sợi Kim Ty Ngọc Bảo hộ thể, chỉ sợ cũng khó thoát khỏi số kiếp tử vong.”

Nhắc lại sự kiện kia, trong mắt Triệu Nam không khỏi hiện lên vẻ sợ hãi.

Kỳ thực, dù có Kim Ty Ngọc Bảo hộ thể, hắn vẫn bị trọng thương, mất một thời gian dài mới dưỡng thương hoàn toàn.

“Cho nên, Vô Cực tiên bối đối với ta có đại ân cứu mạng, đây không thể xem là vô công bắt thụ lộc được.”

“Ta nghe gia phụ nói tiên bối yêu thích linh tử khắp thiên hạ, vì vậy đã chuẩn bị trong túi trữ vật mười mấy vò linh tử cùng một ít vật liệu Linh Kim quý hiếm.”

“Chỉ là một chút lễ mọn, mong tiên bối vui lòng nhận lấy!”

Lời nói của Triệu Nam vô cùng chân thành, khiến Lý Thanh cũng không biết từ chối thế nào.

Cuối cùng, hắn vẫn nhận lấy túi trữ vật chứa đầy linh tử.

“Ha ha, chất nhi ngươi quả thật có lòng, vậy ta không khách sáo nữa, nhận lấy phần tạ lễ này.”

Vừa nói, Lý Thanh khẽ đảo thần thức, lặng lẽ quét qua vật phẩm bên trong túi trữ vật.

Quả nhiên, mùi rượu nồng đậm lan tỏa, bên trong có mười mấy vò linh tử, ngoài ra còn có đủ loại Linh Kim quý hiếm, màu sắc rực rỡ lấp lánh.

Hắn thầm đoán, những vật liệu này có lẽ là do Triệu Thiên Hùng bảo con trai mang đến.

Tính toán thời gian, có lẽ bọn họ cũng đã biết lộ tầm vàng của hắn sắp áp thành công, hiện tại chính là thời điểm cần thu thập

các loại Linh Kim quý hiếm.

Số lượng tuy không nhiều, nhưng đủ để nuôi dưỡng Tiểu Kim Tầm.

Không thể không nói, phần tạ lễ này rất có tâm ý, ngay cả Lý Thanh nhìn qua cũng cảm thấy hài lòng.

Tuy giá trị không quá lớn, nhưng lại vô cùng hợp ý hắn.

Đặc biệt là mấy khối Linh Kim hiếm thấy kia, dù tác dụng không quá mạnh, nhưng nếu muốn thu thập cũng phải bỏ ra không ít công sức.

Thấy phản ứng của Lý Thanh, Triệu Nam rút cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm, biết rằng mình đã không chọn sai lễ vật.

Kết quả là, hắn mới dám tiếp tục mở miệng nói:

“Mặt khác, vẫn bồi còn có một chuyện muốn thưa với tiền bối!”

Lý Thanh lúc này tâm trạng không tệ, nhẹ gật đầu, thuận miệng hỏi:

“Là chuyện gì, cứ nói thẳng đi.”

Được tiền bối cho phép, Triệu Nam liền lên tiếng:

“Chuyện lần này không liên quan đến Triệu gia của ta, mà là tông môn nơi ta tu luyện muốn nhờ ta truyền lời lại.”

Tông môn? Quỷ Kiếm Môn?

Vừa nghe đến hai chữ “tông môn”, nội tâm Lý Thanh không khỏi sinh ra vài phần cảnh giác, không còn đáng vẻ lười biếng như ban nãy nữa.

“Quỷ Kiếm Môn muốn người báo tin cho ta? Nói đi, là chuyện gì?”

Triệu Nam hạ giọng, chậm rãi nói:

“Vô Cực tiền bối, môn chủ của ta dự định luyện chế một kiện dị bảo. Vì để đảm bảo thành công, hắn đã mời ba vị tiền bối am hiểu luyện khí. Hơn nữa, hắn còn mong ngài có thể góp mặt hỗ trợ luyện chế.”

Ba vị luyện khí đại sư, thêm cả mình nữa?

Nói cách khác, phải có ít nhất bốn vị Kết Đan kỳ Luyện Khí Sư hợp lực mới đủ khả năng chế tạo kiện dị bảo này?

Lý Thanh nghe xong, không khỏi híp mắt suy nghĩ. Trong lòng hắn bắt đầu cân nhắc: Quỷ Lệ – môn chủ Quỷ Kiếm Môn rốt cuộc muốn luyện chế loại dị bảo gì mà phải bày ra đại trận thế như vậy?

Hắn nhin không được hỏi:

“Thủ bút lớn như vậy, rốt cuộc Quỷ Kiếm Môn định luyện chế dị bảo gì?”

Triệu Nam cười khò, lắc đầu nói:

“Việc này ta cũng không rõ. Môn chủ không có ý định tiết lộ ra ngoài.”

Điều này cũng hợp lý. Dù sao Triệu Nam chỉ là một vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ, sao có thể tiếp xúc với những bí mật cấp cao như vậy?

Nếu Quỷ Kiếm Môn đã phải bỏ công sức lớn để luyện chế dị bảo này, chắc chắn sẽ không dễ dàng tiết lộ tin tức.

Lý Thanh trầm mặc một lúc, trong lòng bắt đầu tính toán lợi hại.

Thấy vậy, Triệu Nam liền tiếp tục nói:

“Môn chủ có dặn, chỉ cần Vô Cực tiên bối ngài đồng ý tham gia, bất luận kết quả thế nào, đều sẽ được nhận một phần thù lao vô cùng hậu hĩnh!”

Thù lao hậu hĩnh?

Lý Thanh nghe vậy, trong lòng không khỏi dao động.

Tuy nhiên, hắn không vội đáp ứng ngay. Dù sao Quỷ Lệ cũng là cường giả Nguyên Anh kỳ, hợp tác với hắn không khỏi có chút áp lực.

Dù không đến mức bảo hồ lột da, nhưng nếu phải luyện khí ngay dưới mí mắt một cường giả Nguyên Anh, cảm giác cũng không dễ chịu gì.

Sau một hồi suy tư, hắn hỏi:

“Quỷ Kiếm Môn dự định khi nào bắt đầu luyện khí?”

“Môn chủ đã ấn định thời gian, ba tháng sau sẽ khai lò luyện chế! Không biết tiền bối có quyết định thế nào?”

Thật ra, Lý Thanh đã động tâm.

Đặc biệt là thù lao hậu hĩnh mà Quỷ Kiếm Môn đưa ra.

Mặc dù chưa biết cụ thể là gì, nhưng có thể khiến môn chủ Quỷ Lệ đích thân ra mặt, chắc chắn sẽ không phải thứ tầm thường.

Chương 1125

DTV EBOOK

Hơn nữa, tham gia luyện chế một kiện dị bảo cường đại, có thể giúp hần lĩnh ngộ thêm nhiều điều.

Chưa kể, nếu có thể giữ lại một chút phế liệu luyện chế, đó cũng là món lợi không nhỏ.

Hiện tại, hần vừa mới luyện thành “Vạn Sinh Ma Công”, gấp rút cần gia tăng tuổi thọ.

“Nếu chỉ là luyện khí, vậy thì ta có thể đáp ứng.”

“Tốt!” Triệu Nam vui vẻ nói, “Vậy để ta truyền tin về môn chủ. Ba tháng sau, tiền bối có thể đến Quỷ Kiếm Môn. Ngài yên tâm, ta cũng rất tò mò xem môn chủ muốn luyện chế dị bảo gì mà phải huy động nhiều nhân lực như vậy.”

Mời hần bốn vị Kết Đan kỳ luyện khí đại sư, chuyện này chắc chắn không tầm thường.

Lý Thanh không khỏi hiếu kỳ.

Hơn nữa, hần cũng có giao tình với Quỷ Kiếm Môn, nên đáp ứng chuyện này cũng không phải vấn đề lớn.

Thấy Lý Thanh đồng ý, Triệu Nam lập tức lấy từ trong ngực ra một thanh mộc kiếm đen kịt.

“Vô Cực tiền bối, đây là tín vật môn chủ bảo ta mang đến cho ngài. Ba tháng sau, chỉ cần mang theo vật này đến Quỷ Kiếm Môn là được!”

Ba tháng trôi qua, Đại Hoang Vực, Hỏa Vân Châu.

Quỷ Kiếm Môn tọa lạc ngay tại khu vực trung tâm của Đại Châu, bên trong một thung lũng tràn ngập linh khí. Nơi này tựa như đã từng bị một thanh kiếm khổng lồ bổ xuống, tạo thành địa thế sắc bén, vì thế mà có tên Kiếm Cốc.

Trên bầu trời, mây đen dày đặc giăng kín, bầu không khí vô cùng ngột ngạt.

Lúc này, cuộc chiến giữa hai phe chính - ma đã bước vào giai đoạn căng thẳng, thế cục giằng co, chiến lược cường giả hai bên có thể bộc phát đại chiến bất cứ lúc nào.

Ngay cả bên trong Quỷ Kiếm Môn cũng không thể đảm bảo tuyệt đối an toàn.

Cũng chính trong thời kỳ nhạy cảm này, một bóng người rần rỏi mạnh mẽ từ phía Nam bay vút đến, tốc độ nhanh như chớp.

“Nơi này chính là Kiếm Cốc sao? Quỷ Kiếm Môn sơn môn... Đích thực không tầm thường! Linh khí nơi đây nồng đậm đến mức khó tin!”

Lý Thanh lơ lửng giữa không trung, ánh mắt nhìn khắp xung quanh, bị hoàn cảnh tu luyện nơi đây làm cho chấn động.

Mức độ đậm đặc của linh khí tại Kiếm Cốc vượt xa ngọn núi Bách Luyện mà hắn từng tu luyện. Nếu có thể tu hành ở đây, tốc độ đột phá cảnh giới chắc chắn sẽ nhanh hơn gấp mấy lần.

Sau một hồi cảm thán, hắn liền bay thẳng về phía Kiếm Cốc.

Vút!

Là một trong những thế lực tiên đạo đỉnh cao, Quỷ Kiếm Môn tất nhiên có đại trận bảo vệ vô cùng cường đại. Vừa mới tiến đến gần, Lý Thanh đã lập tức cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ đang ẩn núp dưới lòng đất.

Đây chính là đại trận hộ sơn của Quỷ Kiếm Môn, uy lực của nó khiến hắn không khỏi thảm dè chừng. Loại trận pháp này, dù chưa đạt tới Tứ giai, cũng không kém quá nhiều.

Chỉ e rằng một tu sĩ Nguyên Anh kỳ bình thường muốn cưỡng ép phá trận này cũng chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Tất nhiên, Lý Thanh không có ý định liều lĩnh xông vào. Hắn chậm rãi tiến về cổng vào Kiếm Cốc, rất nhanh đã có một nhóm người lao ra nghênh đón.

Những người này đều là đệ tử Quỷ Kiếm Môn, sắc mặt có phần căng thẳng, ánh mắt chăm chăm nhìn hắn.

“Xin hỏi các hạ là ai? Đây là Quỷ Kiếm Môn, không phải nơi người ngoài có thể tùy tiện xông vào!”

Còn chưa để đối phương nói hết câu, Lý Thanh đã lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng, cất giọng dứt khoát:

“Ta là Vô Cực, được môn chủ của các người đích thân mời tới. Đây là tín vật!”

Vừa dứt lời, hắn lập tức lấy ra một thanh tiểu mộc kiếm màu đen – chính là tín vật mà Triệu Nam đã giao cho hắn ba tháng trước.

Nhóm đệ tử Quỷ Kiếm Môn ban đầu còn nghi hoặc, nhưng khi cảm nhận được khí tức trên người Lý Thanh, sắc mặt bọn họ lập tức biến đổi.

Kết Đan kỳ cường giả!

Nhưng điều khiến họ kinh ngạc hơn chính là thanh mộc kiếm trong tay Lý Thanh. Nhận ra tín vật này, bọn họ lập tức cung kính ôm quyền:

“Nguyên lai là Vô Cực tiền bối, xin chờ một chút, chúng ta lập tức thông báo!”

Chỉ chốc lát sau, một đạo khí tức cường đại từ trong sơn môn lao ra, kèm theo tiếng cười sang sảng:

“Ha ha ha ha! Vô Cực đạo hữu, cuối cùng ngươi cũng tới! Thật khiến ta chờ mong đã lâu!”

Người vừa đến cũng là một cường giả Kết Đan kỳ, e rằng còn là Thái Thượng Trưởng Lão của Quỷ Kiếm Môn.

Có nội tình này, Lý Thanh cũng không hề ngạc nhiên, sắc mặt dần hòa hoãn hơn.

“Hừ! Mấy tên tiểu bối các người đúng là không có mắt nhìn! Còn không mau giải trừ cấm chế trận pháp!”

Dứt lời, người này chính thức lộ diện. Đó là một trung niên thân hình cao lớn, khuôn mặt có một vết sẹo dài dữ tợn, cắt chéo qua ngũ quan trông vô cùng đáng sợ.

“Tại hạ Cực Sát Chân Nhân, Vô Cực đạo hữu, mời vào trong! Môn chủ đã chờ đợi ngươi từ lâu!” – Cực Sát Chân Nhân nở một nụ cười, nhưng trông không hề thân thiện mà ngược lại còn khiến người khác bất giác rùng mình.

Chương 1126

DTV EBOOK

Lý Thanh khẽ ôm quyền đáp lễ: “Gặp qua Cực Sát đạo hữu!”

Sau đó, hắn theo Cực Sát Chân Nhân tiến vào bên trong Kiếm Cốc.

Khác với suy nghĩ ban đầu, cảnh sắc bên trong sơn môn của Quỷ Kiếm Môn không hề âm trầm hay sát khí bao phủ như những tông môn ma đạo khác.

Ngược lại, bởi vì linh khí nơi đây vô cùng nồng đậm, cảnh vật trong cốc lại có phần thanh tịnh, cây cối xanh tươi, chim hót hoa nở, không hề có chút cảm giác nào của một ma đạo tông môn.

Nhưng Lý Thanh thừa hiểu, mọi thứ không thể chỉ nhìn bề ngoài...

Quỷ Kiếm Môn, nếu đã là một trong ba đại thế lực ma đạo của Đại Hoang Vực, thì tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Nhất là lần này, hắn được mời tới đây chính là để luyện chế một kiện thần bí dị bảo.

“Nghe danh Vô Cực đạo hữu đã lâu! Ngay cả ở Đại Hoang Vực, một người có thể Kết Đan với tư chất Tứ Linh Căn cũng là chuyện hiếm thấy!”

Cực Sát Chân Nhân cười khen một tiếng, sau đó dẫn Lý Thanh đi dạo một vòng trong sơn môn.

Có lẽ vì chiến sự đang căng thẳng, bên trong Quỷ Kiếm Môn lúc này vắng lặng hơn hẳn. Rất ít đệ tử xuất hiện, có lẽ bọn họ đều đang chấp hành nhiệm vụ bên ngoài.

Lý Thanh cũng không cảm thấy quá bất ngờ. Trận chiến giữa chính - ma lương đạo đã kéo dài đến mức không chết không thôi, song phương tổn thất thảm trọng.

Huống hồ, ma đạo tông môn vốn luôn hành sự không chút kiêng kỵ. Đệ tử cấp thấp tử vong đối với bọn họ chẳng là gì cả,

căn bản không đáng bận tâm.

Lý Thanh cười nhẹ, thản nhiên nói: “Ha ha, ta chẳng qua chỉ may mắn thôi, vừa vặn có được một phần Âm Dương Linh Dịch, nếu không cũng khó mà vượt qua đạo lạch trời này.”

Cực Sát Chân Nhân nhướn mày nhưng không nói gì thêm. Đồng là tu sĩ Kết Đan, hẳn hiểu rõ con đường này gian nan bực nào.

Nếu chỉ dựa vào may mắn mà thành công, thì trên đời này đâu ra nhiều kẻ may mắn như vậy?

Rất nhanh, hai người phi hành xuyên qua từng tòa đỉnh núi trong Kiếm Cốc, cuối cùng đi tới chỗ sâu nhất của thung lũng.

Trước mặt họ là một tòa cung điện to lớn, nguy nga, sừng sững giữa thiên địa. Phía trên đại điện còn điêu khắc một thanh cự kiếm đen, khí thế bàng bạc bao phủ bốn phương.

“Vô Cực đạo hữu, đi theo ta.” – Cực Sát nói xong, liền dẫn đường bước vào cung điện.

Lý Thanh không nói gì, lặng lẽ đi theo. Chỉ trong chớp mắt khi tiến gần đại điện, hắn đã cảm nhận được một luồng thần thức mờ mịt quét ngang qua người hắn.

Cỗ thần thức này vô cùng kín đáo, nhưng vẫn không thể thoát khỏi cảm giác nhạy bén của hắn.

Đây là một loại uy áp hùng mạnh đến mức có thể chấn áp thiên địa. Nếu cỗ uy áp này toàn lực bộc phát, e rằng ngay cả tu sĩ Kết Đan cũng khó mà thờ nổi.

Ông!

Ngay khi hai người tiến gần đến cửa cung điện, cánh cửa đột nhiên tự động mở ra.

Bên trong cung điện rộng lớn như một tòa núi không lồ, ánh sáng mờ mịt, bốn phía tăm tối, âm trầm.

Lý Thanh không khỏi siết chặt nắm tay, ánh mắt trầm xuống.

Hắn vừa nhìn thấy một bóng người vĩ ngạn, đang đứng quay lưng về phía họ.

Ngay sau lưng người này, một thanh cự kiếm đen kịt lơ lửng giữa không trung, quý khí ngập tràn. Chỉ riêng luồng khí tức phát ra từ thanh kiếm cũng đủ khiến nhịp tim Lý Thanh đập loạn một nhịp.

“Môn chủ, Vô Cực đạo hữu đã đến!” – Cự Sát Chân Nhân lập tức trở nên cung kính, ôm quyền hướng về bóng người kia.

Không sai, người đó chính là Quỷ Kiếm Môn chi chủ – Quỷ Lệ!

Một cường giả Nguyên Anh kỳ, chỉ bằng một thanh cự kiếm đã quét ngang vô số địch thủ, tự mình sáng lập Quỷ Kiếm Môn.

Hắn là một cái tên nổi danh khắp Đại Hoang Vực, không ai không biết, không ai không sợ!

Sau khi Cự Sát nói xong, Quỷ Lệ mới chậm rãi xoay người lại.

Khuôn mặt hắn bị một đoàn hắc khí bao phủ, khiến người khác không thể nhìn rõ chân diện mục.

Ngay khi ánh mắt Quỷ Lệ quét qua, tim Lý Thanh như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt.

Nhưng hắn vẫn cố giữ bình tĩnh, tiến lên một bước, trịnh trọng ôm quyền:

“Vãn bối Vô Cực, bái kiến Quỷ Lệ tiền bối!”

Quỷ Lệ chỉ khẽ gật đầu, hắn không phải loại người hay nói nhiều, thái độ cực kỳ lãnh đạm, chỉ đơn giản nhả ra một chữ:

“Ân.”

Nhưng chỉ một chữ ngắn ngủi này lại khiến không khí trong cung điện trở nên căng thẳng đến nghẹt thở.

Lý Thanh cũng hơi lúng túng, trong lúc nhất thời không biết nên tiếp lời ra sao.

May mắn thay, Quỷ Lệ rất nhanh đã phá vỡ sự trầm mặc:

“Ngươi không phải tu sĩ Đại Hoang Vực?”

Một câu hỏi đơn giản, nhưng lại khiến trong lòng Lý Thanh dậy lên từng đợt sóng lớn!

Chẳng lẽ thân phận tu sĩ vực ngoại của mình đã bị nhìn thấu?
Nghe thấy câu hỏi của Quý Lệ, nội tâm Lý Thanh lập tức dậy
sóng dữ dội!

Chương 1127

DTV EBOOK

Trong đầu hắn nhanh chóng xoay chuyển, cố gắng suy đoán xem mình đã để lộ sơ hở ở đâu mà lại bị đối phương dễ dàng nhìn thấu như vậy.

Chẳng lẽ do khẩu âm của hắn khác với người bản địa Đại Hoang Vực?

Nhưng rất nhanh, sau khi cẩn thận suy xét, Lý Thanh quyết định thành thật thừa nhận:

“Quý Lệ tiên bối quả nhiên có đôi mắt tinh tường! Ta đúng là không phải người của Đại Hoang Vực. Bất quá, ta tự tin bản thân đã ngụy trang rất kỹ, không biết rốt cuộc là ta đã để lộ sơ hở ở đâu?”

Ý nghĩ của hắn rất đơn giản—nếu đã bị phát hiện, vậy thì không bằng thẳng thắn thừa nhận.

Giấu đầu lòi đuôi chỉ khiến bản thân có vẻ chột dạ. Dù sao thân phận tu sĩ vực ngoại cũng không phải là điều cấm kỵ hay bất hợp pháp.

Hơn nữa, chuyến này hắn đến đây theo lời mời, mục đích là để hỗ trợ luyện khí. Chỉ cần tay nghề luyện khí của hắn vượt qua kiểm tra, thì thân phận hay lai lịch cũng chẳng quan trọng.

Nhìn thấy Lý Thanh thoải mái thừa nhận như vậy, Cực Sát Chân Nhân thoáng lộ vẻ kinh ngạc, nhưng không nhiều lời.

Quý Lệ thì lại khẽ cười, chậm rãi nói:

“Khí tức của ‘Xích Hoàng Phần Thiên Công’ trên người người không thể nào giả mạo được. Người khác có lẽ không nhận ra, nhưng ta thì lại ấn tượng sâu sắc.”

Nói đến đây, trong mắt Quý Lệ Môn Chủ hiện lên một tia hoài niệm.

“Hai trăm năm trước, khi ta vẫn còn chưa bước vào Nguyên Anh kỳ, ta từng gặp một tu sĩ tu luyện ‘Xích Hoàng Phần

Thiên Công’. Người đó đến từ Thanh Lĩnh Vực... Nghĩ đến người cũng vậy?”

Nghe vậy, Lý Thanh khẽ giật mình. Hắn vốn nghĩ rằng mình đã che giấu khí tức cực kỳ cẩn thận, không ngờ vẫn đánh giá thấp khả năng cảm nhận của tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Chỉ mới tiếp xúc một chút mà đối phương đã nhận ra công pháp cùng lai lịch của hắn!

“Thì ra là thế... Quả thực, tại hạ đến từ Thanh Lĩnh Vực.” Lý Thanh gật đầu đáp.

Quỷ Lệ không tiếp tục truy vấn về thân phận của hắn. Giống như những gì Lý Thanh đã nghĩ, đối phương mời hắn đến đây vì tài nghệ luyện khí, chứ không phải để điều tra lai lịch.

Hắn chỉ lạnh nhạt hỏi:

“Người có biết ta mời người đến đây là để luyện chế pháp khí gì không?”

Lý Thanh cười khò lắc đầu:

“Về việc này, tại hạ cũng rất tò mò. Nghe nói tiền bối vì chế tạo món dị bảo này mà không chỉ mời riêng mình ta?”

“Không sai.” Quỷ Lệ gật đầu. “Tính cả người, có tổng cộng bốn vị Luyện Khí Sư Kết Đan kỳ. Mỗi người các người sẽ phụ trách một bộ phận.”

Lý Thanh kinh ngạc:

“Pháp bảo gì mà lại cần đến bốn người hợp lực luyện chế? Ta chưa từng nghe qua!”

Nhưng Quỷ Lệ chỉ bình thản đáp:

“Ba ngày sau, người sẽ biết.”

Sau đó, dưới sự sắp xếp của Cục Sát Chân Nhân, Lý Thanh được đưa đến một tòa linh phong trong Kiếm Cốc.

Linh khí nơi này nồng đậm không gì sánh được. Dù là trong Quỷ Kiếm Môn, cũng chỉ có Thái Thượng Trưởng Lão mới đủ tư cách tu luyện tại đây.

“Không hổ danh là thế lực đỉnh cao của Đại Hoang Vực! Linh mạch nơi này mạnh hơn bất kỳ linh mạch nào ta từng thấy,

linh khí thậm chí nồng đến mức có thể hóa lỏng!”

Lý Thanh không khỏi tắc lưỡi thán phục. Nghĩ đến ngọn núi nơi hắn tu luyện trước đây, quả thực là một trời một vực, không thể nào so sánh được.

Chẳng trách Quỷ Kiếm Môn lại hào phóng đến vậy, sắp xếp hẳn hai đỉnh linh phong Nam Dương cho hắn mà không hề tiếc rẻ. Vì dù sao, so với nơi này, ngọn núi của hắn chẳng khác gì một bãi đất hoang!

Nghĩ vậy, Lý Thanh không chần chừ nữa, lập tức khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển Xích Hoàng Phần Thiên Công.

Àm!

Linh khí xung quanh lập tức dao động, giống như thủy triều ồ ạt đổ về phía hắn.

Một lát sau, hắn bắt đầu vận dụng hai đạo thiên địa linh hỏa của mình.

U Minh Lãnh Hỏa và Phệ Linh Yêu Viêm—một trắng một đen—bùng cháy mãnh liệt, tạo thành mấy vòng xoáy hỏa diễm trong cơ thể hắn.

Mỗi sợi linh khí mà hắn thở nạp vào cơ thể đều trước tiên bị vòng xoáy hỏa diễm lọc qua một lần, sau đó mới chuyển hóa thành linh lực tinh thuần.

Linh lực tiếp tục vận chuyển trong kinh mạch theo Xích Hoàng Phần Thiên Công, từng chu thiên nối tiếp chu thiên, cuối cùng chậm rãi lắng đọng trong đan điền, dung nhập vào Kim Đan của Lý Thanh.

Mỗi lần dung hợp một tia linh lực, Kim Đan của hắn lại lớn mạnh thêm một chút, dù biến đổi cực kỳ nhỏ bé, gần như không thể nhận ra.

Đừng thấy tốc độ tăng trưởng này không đáng kể mà xem thường, kỳ thực đã nhanh hơn rất nhiều rồi!

Trước đó, khi Lý Thanh còn ở Bách Luyện Sơn và chưa khôi phục hoàn toàn Phệ Linh Yêu Viêm, tốc độ tu luyện còn chậm hơn nữa.

Muốn đạt được tiến triển này, dù có khổ tu bốn năm ngày cũng chưa chắc đã làm được!

Hiện tại có cơ hội tu hành trong một môi trường tốt như vậy, Lý Thanh tất nhiên không muốn lãng phí dù chỉ một giây một phút, lập tức đắm chìm vào thanh tu.

Ba ngày thoáng chốc trôi qua.

Chương 1128

DTV EBOOK

Ba vị Luyện Khí Sư khác vốn định nhân cơ hội này đến bãi phỏng Lý Thanh, nhưng lại không ngờ rằng hắn lại ngồi bế quan suốt ba ngày liền, không hề rời khỏi động phủ!

Thái độ tu hành cần mẫn như vậy khiến ba người còn lại cũng có phần xấu hổ.

Một người trong số đó cảm thán:

“Trước đây ta từng nghe nói vị Vô Cực Chân Nhân này là tứ linh căn tu sĩ, lúc đó còn không tin lắm. Với tư chất này mà có thể Kết Đan ư? Nhưng bây giờ xem ra, hắn có thể thành công, chắc chắn không phải do vận may, mà là nhờ vào thái độ khổ tu không ngừng nghỉ.”

Người thứ hai cũng gật đầu đồng ý:

“Không sai. Ba ngày nay, ta hầu như ngày nào cũng chú ý đến linh phong nơi hắn bế quan. Linh khí ở đó cuộn cuộn phun trào, chưa từng ngừng lại.”

Tuy nhiên, người thứ ba lại tỏ vẻ khinh thường.

“Hừ! Tu hành khắc khổ như vậy thì có ích gì?” Một hán tử tóc đỏ, thân hình vạm vỡ hừ lạnh, ánh mắt đầy vẻ chế giễu.

“Hắn nghĩ rằng mình có thể Ngưng Anh chắc? Đúng là vọng tưởng!”

Người này vóc dáng cao lớn, cơ bắp cuộn cuộn, để trần phần lớn thân trên, làn da đồng cổ lộ vẻ cứng rắn thô kệch.

Còn hai vị Luyện Khí Sư kia, một người là lão giả tóc bạc, tiên phong đạo cốt, một người khác lại là phụ nhân xấu xí, ngũ quan vạm vỡ dữ tợn.

Rất nhanh, một thân ảnh mạnh mẽ từ trên trời hạ xuống, chính là Lý Thanh, vừa mới kết thúc tu hành.

Hắn ôm quyền, mang theo chút áy náy, nói:

“Để chư vị phải đợi lâu, thật sự xin lỗi. Mong được thứ lỗi!”

Nhìn thấy dáng vẻ ung dung của hấn, vị phụ nhân xấu xí liền cười tủm tỉm nói:

“Không ngờ vị này chính là Vô Cực Chân Nhân đại danh鼎鼎! Ta cứ nghĩ rằng người lớn tuổi lắm, không ngờ lại trẻ tuổi như vậy. Không biết Vô Cực Chân Nhân đã có đạo lữ ngưỡng mộ trong lòng chưa?”

Nghe vậy, Lý Thanh khẽ nhướn mày, liếc nhìn vị nữ tu trước mặt.

Một dung mạo thực sự... rất có cá tính!

Bất quá, nhờ kiến thức rộng rãi, hấn cũng không để lộ biểu cảm gì dư thừa, chỉ bình thản đáp:

“Đại danh鼎鼎 thì không dám nhận, nhưng tại hạ đúng là Vô Cực.”

Còn về câu hỏi kia... hấn trực tiếp chọn cách phớt lờ.

Lý Thanh đưa mắt nhìn quanh, trong lòng thầm đánh giá những người trước mặt.

Vị phụ nhân kia tên là Hồ Tam Nương, ngay cả đạo hiệu cũng không có, từ khi bước lên con đường tu đạo đến nay vẫn luôn dùng cái danh xưng này.

Lão giả tóc bạc chính là Huyền Cốt Chân Nhân. Đừng nhìn dáng người gầy gò, già nua như vậy, thực tế người này là một thể tu, đặc biệt tinh thông luyện cốt!

Bộ xương của lão chỉ sợ còn cứng hơn không ít pháp bảo hạng trung.

Còn hán tử tóc đỏ, thân hình thô kệch kia chính là Xích Phát Chân Nhân, một nhân vật có ma danh truyền xa!

Cả bốn người bọn họ trước đây hầu như chưa từng giao thiệp với nhau.

Nhưng sở dĩ họ tụ hội tại đây, là vì tất cả đều là Luyện Khí Sư, hơn nữa còn có tạo nghệ cực kỳ cao thâm!

Trong toàn bộ Đại Hoang Vực, e rằng khó có ai có kỹ thuật luyện khí vượt qua được bọn họ.

Huyền Cốt Chân Nhân vượt chòm râu trắng, cười ha hả:

“Vô Cực đạo hữu, muốn gặp người quả thực không dễ! Chúng ta vốn định đến bãi phóng trước, làm quen với nhau một chút.”

Nghe vậy, Lý Thanh cười khiêm tốn đáp:

“Thật sự khiến chư vị chê cười. Tại hạ xuất thân tán tu, chưa từng thấy qua nơi nào có linh khí nồng đậm như vậy. Vừa đến đây, nhất thời không kìm được ham muốn tu luyện, vô tình bế quan mất ba ngày, suýt chút nữa làm lỡ mất việc luyện khí.”

Lời này vừa thốt ra, cả Huyền Cốt Chân Nhân lẫn Hồ Tam Nương đều bật cười.

“Haha, Vô Cực đạo hữu quả nhiên là một nhân vật thú vị!”

Hồ Tam Nương cười tủm tỉm trêu ghẹo:

“Nếu đạo hữu thích hoàn cảnh tu luyện ở đây đến vậy, sao không gia nhập Quỷ Kiếm Môn? Ta nghĩ Quỷ Lệ Môn Chủ chắc chắn sẽ vui vẻ thu nhận một vị Thái Thượng Trưởng Lão như ngươi!”

Chỉ có Xích Phát Chân Nhân vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, không nói thêm lời nào.

Ngay khi Lý Thanh định mở miệng trả lời, bỗng nhiên, một luồng gió mạnh xé toạc không trung!

Quỷ Lệ Môn Chủ đột ngột xuất hiện trước đại điện, cười nói:

“Nếu Vô Cực đạo hữu thực sự muốn gia nhập Quỷ Kiếm Môn, bản tọa cầu còn không được!”

Việc Quỷ Lệ mời Lý Thanh gia nhập Quỷ Kiếm Môn, đương nhiên hẳn không thể đồng ý.

Huống hồ, Quỷ Kiếm Môn hiện đang trong thời kỳ chiến tranh vô cùng căng thẳng. Dù cho trận chiến Tiên Đạo lần này kết thúc, hẳn cũng chẳng có ý định gia nhập.

Trong lòng hẳn, Lăng Vân Tông đã là ánh trăng sáng, chẳng còn chỗ nào cho một vết chu sa khác.

Nếu chỉ vì nơi đây linh khí dồi dào mà đầu nhập vào một thế lực Tiên Đạo, vậy thì chẳng khác nào hành động thiếu trách nhiệm.

Giờ phút này, Lý Thanh đã không còn là một gã Luyện Khí kỳ yếu ớt, hắn không cần dựa vào thế lực lớn để tự vệ.

Chương 1129

DTV EBOOK

“Đa tạ hảo ý của Quý Lệ Môn Chủ, nhưng tại hạ vốn quen với cuộc sống tiêu dao tự tại, nhất thời chưa muốn rời xa con đường tu đạo vô câu thúc này.” Lý Thanh mỉm cười từ chối.

Quý Lệ cũng chẳng mấy bận tâm, vốn chỉ là một lời mời thông thường, hẳn không hề trông mong vài ba câu nói đã có thể kéo một tu sĩ Kết Đan kỳ về Quý Kiếm Môn.

“Ha ha, không sao cả, Quý Kiếm Môn vĩnh viễn rộng mở cửa lớn với người. Chỉ cần một ngày nào đó Vô Cực đạo hữu đồng ý, người có thể gia nhập bất cứ lúc nào.”

“Đương nhiên, không chỉ Vô Cực đạo hữu, mà tất cả các vị ở đây cũng đều được Quý Kiếm Môn hoan nghênh.”

Nghe vậy, Hồ Tam Nương và những người khác cũng chỉ mỉm cười từ chối. Việc này cứ thế trôi qua, không ai nhắc lại nữa.

Rất nhanh, Quý Lệ xoay chuyển chủ đề, thần sắc hẳn trở nên nghiêm túc.

“Chư vị, mọi người đã có mặt đông đủ, vậy thì ta cũng không vòng vo nữa!”

“Không biết các vị có từng nghe qua, ta đang muốn luyện chế một món dị bảo có tên——Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh!”

Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh?!

Vừa nghe mấy chữ này, Huyền Cốt thượng nhân tóc bạc lập tức biến sắc.

Hồ Tam Nương cũng như sực nhớ ra điều gì đó, không khỏi há hốc miệng kinh ngạc.

Chỉ có Lý Thanh và Xích Phát Chân Nhân là chưa từng nghe đến bảo vật này, nên cũng không rõ Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng chỉ nhìn cái tên bá khí của nó cũng đủ hiểu đây chắc chắn là một món bảo vật có uy năng kinh khủng.

Huyền Cốt thượng nhân trầm ngâm: “Trách không được Quý Lệ Môn Chủ mời đến bốn vị Luyện Khí sư Kết Đan kỳ, hóa ra là để luyện chế món chí bảo thượng cổ này. Đỉnh này lấy ‘Tứ Tượng’ làm tên, tất nhiên là cần thu thập bốn loại vật liệu có huyết mạch chân linh.”

Tứ Tượng, đương nhiên chính là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước và Huyền Vũ.

Nhưng thế giới này lại không có chân linh tồn tại, cùng lắm chỉ có một số linh thú mang huyết mạch của chúng mà thôi.

Mà cho dù chỉ sở hữu một tia huyết mạch chân linh, những linh thú này cũng đều cực kỳ cường đại. Muốn lấy vật liệu từ chúng, sợ rằng còn khó hơn lên trời.

Hồ Tam Nương nhíu mày nói: “Nghe đồn, sau trận đại chiến Ma Giới thời thượng cổ, đỉnh này đã biến mất khỏi Nhân giới.”

“Nếu chỉ cần thu thập vật liệu thì còn dễ, chẳng lẽ Quý Lệ Môn Chủ còn có cả đồ phổ luyện chế đỉnh này?”

Quý Lệ đứng chấp tay, cười nhạt: “Chư vị chỉ cần làm theo lời ta là được, không cần hỏi nhiều.”

Nói rồi, hắn lấy từ trong túi trữ vật ra bốn tấm thẻ trúc, trên đó ghi chằng chịt những hàng chữ nhỏ.

“Mấy vị đạo hữu có thể xem qua, nếu có gì khó khăn thì cứ nói với ta.”

Vừa dứt lời, hắn liền phân phát bốn tấm thẻ trúc cho bốn người.

Lý Thanh này giờ vẫn trầm mặc, sau khi nhận thẻ trúc thì sắc mặt dần trở nên nghiêm túc.

Hắn phụ trách luyện chế bộ phận Chu Tước, phần này yêu cầu hỏa diễm cực cao, tốt nhất là sử dụng thiên địa linh hỏa để luyện chế.

Nhìn nội dung ghi trên thẻ trúc, Lý Thanh lập tức hiểu ra lý do mình được mời. Không chỉ vì hắn là Luyện Khí sư, mà e rằng

Quỷ Lệ còn muốn mượn sức mạnh của U Minh Lãnh Hỏa trong tay hắn.

“Lấy hỏa diễm tế luyện một chiếc Hồng Loan linh vũ suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày, cuối cùng luyện nhập vào bán thành phẩm của Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh.” Lý Thanh lẩm nhẩm nội dung trên thẻ trúc.

Rất nhanh, hắn đã đọc xong toàn bộ nội dung.

Đây chỉ là một phần không trọn vẹn của phương pháp luyện chế.

Quỷ Lệ rất thông minh, hắn tuyệt đối không giao toàn bộ phương pháp luyện chế Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh cho bốn người bọn họ.

Nếu để cả bốn người đều nắm giữ đầy đủ bí quyết luyện chế, sau này chỉ cần họ liên thủ chia sẻ thông tin, chẳng phải họ cũng có được toàn bộ phương pháp hay sao?

Dù rằng Quỷ Lệ không cho rằng mấy người này có thể giống như hắn thu thập đủ bốn loại vật liệu có huyết mạch chân linh, nhưng hắn vẫn quyết định phòng bị trước.

Bốn người Lý Thanh chỉ tham gia vào quá trình luyện chế một phần nhất định, còn giai đoạn sơ kỳ đúc đỉnh và khâu cuối cùng hoàn thành pháp bảo, Quỷ Lệ đã sớm định sẵn sẽ tự mình ra tay.

Vậy nên, dù cho bốn người có trao đổi luyện chế pháp quyết với nhau, cùng lắm bọn họ cũng chỉ có thể nắm giữ một phần ba phương pháp luyện chế Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh mà thôi.

Hiển nhiên, mấy người bọn họ đều không phải kẻ ngốc. Vì một phương pháp luyện chế không trọn vẹn mà đắc tội với Quỷ Kiếm Môn, thật sự chẳng đáng.

Lúc này, Quỷ Lệ cất giọng bình thản:

“Chư vị, các người cảm thấy thế nào? Ta có thể cam kết trước, bất luận việc này thành hay bại, Quỷ Kiếm Môn đều sẽ tặng mỗi người một nửa phần long tủy, coi như tạ lễ!”

Tê!

Nửa phần long tử!

Chương 1130

DTV EBOOK

Đây chính là vật báu vô giá, chỉ có thể tìm thấy trong long mạch chôn sâu dưới lòng đất của Cổ Hoàng Thành.

Bất kể có thành công hay không, mỗi người đều có thể nhận được nửa phần long tủy.

Chỉ vừa nghe đến điều kiện này, bốn vị Luyện Khí sư lập tức không khỏi hô hấp dồn dập.

Bọn họ đều là tu sĩ Kết Đan kỳ, đối với long tủy đương nhiên là khát vọng vô cùng.

Nhưng Quỷ Lệ vẫn chưa dừng lại ở đó, hắn chậm rãi nói tiếp:

“Không chỉ vậy, một khi các ngươi hoàn thành nhiệm vụ này cho ta, Quỷ Kiếm Môn còn có thêm hậu tạ. Về phần phần thưởng cụ thể, sau này chúng ta có thể bàn bạc thêm.”

Việc đã đến nước này, Lý Thanh không còn bất kỳ lý do gì để từ chối.

Bộ phận hắn cần luyện chế cũng không quá khó, chỉ cần dựa vào U Minh Lãnh Hỏa trong tay là đủ để hoàn thành tế luyện Hồng Loan linh vũ.

Dù rằng quá trình kéo dài suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày, tiêu hao pháp lực là không hề nhỏ, nhưng trước phần thưởng long tủy cùng hậu tạ hấp dẫn, dù có khó khăn đến đâu, hắn cũng phải kiên trì!

Hồ Tam Nương trầm giọng nói:

“Luyện chế thì ta không có vấn đề gì, nhưng pháp lực của ta e rằng không thể duy trì được bảy bảy bốn mươi chín ngày liên tục ở cường độ cao như vậy.”

Dường như đã dự đoán trước được điều này, Quỷ Lệ khẽ cười, rồi chậm rãi nói:

“Chuyện này không cần lo lắng, bản tọa đã sớm có sự chuẩn bị.”

Nói xong, hắn vung tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện bốn chiếc bình bạch ngọc nhỏ, mỗi chiếc chỉ lớn bằng ngón tay cái.

Sau đó, hắn chia bốn chiếc bình cho bốn người Lý Thanh.

“Bên trong là vạn năm linh sữa đã được pha loãng. Dùng tiết kiệm một chút, đảm bảo các ngươi có thể chống đỡ được bảy bảy bốn mươi chín ngày.”

Vạn năm linh sữa!

Lý Thanh cảm thấy đầu óc như choáng váng.

Đây là linh vật quý giá hơn hẳn so với ngàn năm linh sữa mà hắn có trong tay.

Thứ này thậm chí còn có hiệu quả đối với tu sĩ Nguyên Anh kỳ, có thể nhanh chóng phục hồi pháp lực.

Tương truyền, nếu một tu sĩ Nguyên Anh kỳ cạn kiệt pháp lực, chỉ cần không uống quá ba giọt vạn năm linh sữa, liền có thể khôi phục lại pháp lực một cách thần tốc.

Vật này, tuyệt đối là bảo vật hiếm có!

“Quý Lệ Môn Chủ thật hào phóng!” Xích Phát Chân Nhân cảm thán từ tận đáy lòng.

Hắn mở nắp bình, nhẹ nhàng ngửi một hơi, mùi thơm ngào ngạt khiến tâm thần thoáng chấn động.

Lý Thanh cũng mở nắp bình, dù đã bị pha loãng, nhưng so với ngàn năm linh sữa trong tay hắn, vạn năm linh sữa này vẫn tinh thuần hơn rất nhiều.

Phẩm chất cực cao, giá trị không cần bàn cãi!

Nhận được những bình linh sữa này, Hồ Tam Nương mới chậm rãi gật đầu:

“Ta không có vấn đề gì nữa.”

Quý Lệ quét mắt nhìn ba người còn lại, giọng điệu bình thản:

“Mấy vị đạo hữu, các ngươi còn thắc mắc gì không?”

Trong lòng bốn người đều tràn đầy mong muốn có được nửa phần long tủy, giờ phút này, bọn họ đã không còn nghi ngờ gì nữa.

Dù rằng Lý Thanh không biết ba người kia cần tế luyện loại linh thú nào, nhưng có thể đoán đại khái đều là linh thú mang huyết mạch Tứ Tượng, tương tự như Hồng Loan của hắn.

“Rất tốt! Nếu đã không có nghi vấn gì, vậy hãy đi theo ta!”

Quỷ Lệ Môn Chủ phát nhẹ ống tay áo, rồi dẫn đầu bay thẳng ra khỏi đại điện.

Thấy vậy, Lý Thanh cùng ba người còn lại cũng lập tức theo sau.

Tại Kiếm Cốc hậu sơn, để luyện chế Tứ Tượng Trần Thiên Đỉnh, Quỷ Kiếm Môn đã cải tạo nơi này thành một lò luyện khí khổng lồ.

Cả ngọn núi bị khoét sâu, bốn mạch địa hỏa được pháp trận dẫn dắt hội tụ về đây, khiến hơi nóng hùng hực bốc lên, không khí nơi này như thể trong lòng núi lửa.

Ngay tại trung tâm ngọn núi, một chiếc cự đỉnh vừa được đúc sơ bộ sừng sững giữa biển lửa!

Lý Thanh cùng đồng bạn khi nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi kinh hãi. Dù đều là những Luyện Khí Sư dày dạn kinh nghiệm, bọn họ vẫn bị quy mô công trình này làm cho chấn động.

Quỷ Kiếm Môn quả thực ra tay quá lớn, có thể đem cả một ngọn núi cải tạo thành thánh địa luyện khí.

Không cần nói cũng biết, chiếc cự đỉnh trước mắt chính là pháp bảo mà bọn họ sẽ cùng nhau hoàn thiện.

“Mấy vị đạo hữu, mời lên! Bản tọa mong đợi sự thể hiện của các ngươi.” – Quỷ Lệ chỉ tay về phía cự đỉnh, giọng điệu bình thản nhưng ẩn chứa kỳ vọng sâu xa.

Chiếc đỉnh này có bốn chân, mỗi chân đại diện cho một trong bốn phương Tứ Tượng.

Tứ Tượng tụ hội, uy lực đủ để lay động trời đất!

Một khi bảo đỉnh này được luyện thành, chiến lực của Quỷ Lệ chắc chắn sẽ tăng vọt đến mức khó lường.

Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh!

Tương truyền, vào thời Thượng Cổ khi Ma Tộc xâm lấn, từng có một vị đại năng tu sĩ trong Đại Hoang Vực sử dụng bảo đỉnh này để chém giết vô số cường giả Ma Tộc.

Chương 1131

DTV EBOOK

Sau trận chiến kinh thiên động địa, Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh cũng biến mất không dấu vết.

Có lời đồn rằng bảo đỉnh này đã bị Thủy Tổ Ma Giới hủy diệt, cũng có người nói nó đã lưu lạc vào Ma Giới.

Vô số giả thuyết xoay quanh chiếc đỉnh này, nhưng tất cả đều thống nhất ở một điểm: Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh không thể tái hiện.

Không chỉ vì bản gốc đã thất truyền, mà dù hậu nhân có muốn luyện chế lại, cũng gần như là điều không tưởng.

Chỉ riêng việc thu thập những vật liệu cơ bản để luyện chế chiếc đỉnh này đã khó như lên trời.

Đặc biệt, trong quá trình luyện chế, còn cần tế luyện bốn loại linh thú, mà bất kỳ một trong số chúng cũng đều là bảo vật vô giá.

Chưa kể đến phương pháp luyện chế—nếu không có đơn phở, dù có đủ nguyên liệu cũng vô dụng. Việc tái tạo Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh, có thể nói là một nhiệm vụ bất khả thi.

“Quý Lê Môn Chủ cứ yên tâm, việc này cứ để bọn ta lo liệu!”
– Xích Phát Chân Nhân ôm quyền, trầm giọng đáp.

Tóc bạc phát phơ, Huyền Cốt Thượng Nhân vuốt chòm râu, giọng nói đầy cảm khái: “Không ngờ lão phu đời này lại có cơ duyên chứng kiến Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh tái hiện thế gian, hơn nữa còn có thể tự tay tham gia quá trình luyện chế. Đời này, vậy là không uổng!”

Hồ Tam Nương cũng nhẹ gật đầu: “Một khi bảo đỉnh này hoàn thành, uy năng e rằng không kém gì Thông Linh Tổ Hoàng Kiếm.”

Lý Thanh không nói gì, chỉ chăm chú quan sát địa thế xung quanh.

Không thể không thừa nhận, nội tình của Quỷ Kiếm Môn thực sự thâm hậu. Có thể dẫn dắt bốn mạch địa hỏa tụ hội về đây, trong môn chắc chắn có một đại trận pháp sư tinh thông trận đạo.

“Các vị đạo hữu cứ yên tâm luyện chế! Các ngươi chỉ cần tập trung vào phần của mình, mọi chuyện khác không cần bận tâm.”

“Bản tọa sẽ hộ pháp tại đây! Nếu có bất kỳ vấn đề gì, cứ mở miệng là được!” – Quỷ Lệ trầm giọng tuyên bố.

Dứt lời, Lý Thanh cùng ba Luyện Khí Sư khác đồng loạt bay lên, hạ xuống vị trí đã định.

Lý Thanh phụ trách Chu Tước vị. Vị trí của hắn đối diện với một góc cự đỉnh, nơi có một lạc ấn Chu Tước được khắc họa tinh xảo.

Nhưng lạc ấn này chưa hoàn chỉnh—phần đuôi của Chu Tước còn thiếu linh vũ.

Công việc của Lý Thanh rất đơn giản nhưng cũng vô cùng quan trọng: Hắn cần tế luyện Hồng Loan bản mệnh linh vũ bằng linh hỏa, sau đó dung nhập vào lạc ấn Chu Tước trên đỉnh.

Khi bản mệnh linh vũ dung hợp thành công, lạc ấn Chu Tước sẽ trở nên hoàn chỉnh, như thể một linh điều sống động thực sự trú ngụ trong bảo đỉnh.

Bốn người, mỗi người phụ trách một vị trí, hợp lực luyện chế.

Một khi hoàn thành, bảo đỉnh này sẽ chính thức hội tụ sức mạnh của Tứ Tượng!

Sau khi tất cả đã an vị, Lý Thanh khoanh chân ngồi xuống, đối diện với cự đỉnh, chuẩn bị bắt tay vào đại sự.

Quỷ Lệ Lãng cất giọng trầm hùng:

“Các vị đạo hữu, có thể bắt đầu!”

Sau khi thanh âm vang vọng khắp không gian, Lý Thanh cùng ba người còn lại gần như đồng thời bộc phát linh lực.

Oanh!

Bốn Luyện Khí Sư tu vi Kết Đan kỳ đồng loạt thôi động hỏa diễm, mỗi người một loại lửa khác nhau, ánh lên rực rỡ giữa lò luyện thiên nhiên.

Lý Thanh sử dụng U Minh Lãnh Hỏa, hẳn không có ý định để lộ ngọn lửa thứ hai mà mình thu phục – Phệ Linh Yêu Viêm, bởi nếu như vậy sẽ quá mức gây chú ý.

Với tu vi Kết Đan kỳ, có trong tay một đạo thiên địa linh hỏa vẫn còn hợp lý, nhưng nếu lại sở hữu thêm một đạo nữa thì sẽ khiến vô số người dòm ngó.

Trừ khi vạn bất đắc dĩ, Phệ Linh Yêu Viêm tuyệt đối không thể tùy tiện bạo lộ!

Khi U Minh Lãnh Hỏa bùng lên, một làn diễm quang trắng lóa lan rộng, khiến nhiệt độ vốn nóng rực của nơi này chợt giảm xuống, mang theo từng đợt hàn ý rét thấu xương.

Ở đối diện hẳn, Xích Phát Chân Nhân, một người có thân hình cao lớn lực lưỡng, thôi động Kim Đan Hỏa. Hỏa diễm của hẳn mang sắc vàng rực rỡ, hiển nhiên là có liên quan đến công pháp tu luyện của bản thân.

Hắn phụ trách phần Bạch Hổ, Bạch Hổ chủ sát phạt, thuộc ngũ hành Kim. Rõ ràng, Xích Phát Chân Nhân là người tu hành Kim thuộc tính công pháp!

Bên cạnh đó, Huyền Cốt Thượng Nhân vận dụng một loại đan hỏa màu xanh đậm, đại diện cho Mộc hành, trùng hợp với vị trí hẳn phụ trách – Thanh Long vị.

Còn về Hồ Tam Nương, nàng tu hành một loại Thủy hệ công pháp thượng thừa, quanh thân bao phủ bởi từng vòng hắc thủy hoàn xoay chuyển không ngừng. Phương pháp luyện khí này vô cùng kỳ lạ, không giống với những cách thông thường.

Dù là tu sĩ hệ Thủy, nhưng Hồ Tam Nương vẫn có riêng cho mình một loại đan hỏa đặc thù.

Hai tay nàng khẽ nâng lên, từng đoàn hắc diễm kỳ dị phun trào ra, mang theo khí tức ăn mòn mãnh liệt.

Dù không phải thiên địa linh hỏa, nhưng uy năng cũng không hề tầm thường!

Chương 1132

DTV EBOOK

Lý Thanh chỉ thoáng đánh giá một chút rồi nhanh chóng tập trung vào phần luyện chế của mình.

Trước đó, Quỷ Lệ đã giao cho bọn họ bốn loại linh thú vật liệu cực kỳ trân quý.

Lý Thanh nhận được ba chiếc linh vũ đỏ rực, trong đó có hai chiếc chỉ là lông đuôi bình thường, nhưng chiếc còn lại chính là Hồng Loan Bản Mệnh Linh Vũ!

Chỉ vừa mới lấy ra, hắn đã cảm nhận được một luồng nóng rực từ sâu trong tâm trí, thứ cảm giác khô khốc này không đến từ nhiệt độ bên ngoài, mà phát sinh từ chính nội tâm hắn.

“Hồng Loan có một tia huyết mạch của Chu Tước, là linh cầm cực kỳ cường đại. Bản mệnh linh vũ của nó còn mang theo thiên phú thần thông khi còn sống.”

“Vậy, đây chính là Hồng Loan bản mệnh thần thông?”

Nghĩ vậy, Lý Thanh lập tức ném ba chiếc linh vũ vào trong U Minh Lãnh Hỏa, bắt đầu tế luyện!

Oanh!

Ngon lửa trắng bùng lên mãnh liệt, bao phủ toàn bộ linh vũ, khiến chúng chậm rãi thiêu đốt, từng lớp tro bụi rơi xuống.

Khi hắn đang toàn tâm điều động pháp lực, bất chợt từ bên phải vang lên một tiếng long ngâm hùng hậu!

“Rống!!!”

Lý Thanh thoáng giật mình, sau đó nuốt một ngụm nước bọt.

Thanh âm kia phát ra từ vị trí của Huyền Cốt Thượng Nhân!

Hắn không biết những vật liệu mà ba người kia nhận được từ Quỷ Lệ là gì, nhưng chỉ cần nhìn động tĩnh kinh người này, e rằng thứ mà Huyền Cốt Thượng Nhân đang luyện chế là một thứ đáng sợ!

Thậm chí, ngay cả long ngâm cũng vang lên?

“Chẳng lẽ... Quỷ Lệ Môn Chủ thực sự bắt sống một đầu Thanh Giao để luyện vào đỉnh?”

Không chỉ Lý Thanh, ngay cả Xích Phát Chân Nhân và Hồ Tam Nương cũng lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên bọn họ cũng bị tiếng long ngâm kia dọa sợ!

Giao Tộc trong Yêu Tộc chính là một chủng tộc vô cùng cường đại!

Dù trong Đại Hoang Vực, bọn chúng không có địa bàn cố định, nhưng nếu truyền ra tin tức có người dám bắt sống Giao Long để luyện khí, vậy chắc chắn là chọc vào đại họa!

Chỉ e không bao lâu nữa, Giao Tộc sẽ từ biên rộng vô tận mà tràn đến, giết sạch kẻ nào dám động vào huyết mạch của bọn chúng!

Dù trong lòng tràn đầy kiêng kỵ, nhưng bốn người vẫn tiếp tục tập trung luyện chế phần của mình, không dám phân tâm quá nhiều.

Tiếp tục luyện chế suốt bốn mươi chín ngày liên tiếp, đây không phải là chuyện đơn giản.

Không chỉ yêu cầu sự dẻo dai về tinh thần, giúp bản thân duy trì trạng thái tập trung cao độ, mà còn phải không ngừng vận chuyển linh hỏa!

Bất kể là những người khác thôi động đan hỏa của bản thân, hay Lý Thanh điều khiển U Minh Lãnh Hỏa, tất cả đều tiêu hao một lượng pháp lực khổng lồ.

Trong khoảng thời gian này, bốn vị Luyện Khí Sư đều dốc toàn tâm toàn lực, không dám có chút lơ là nào.

Không phải vì điều gì khác, mà bởi vì lúc này, Quỷ Lệ vẫn luôn canh giữ ở sau núi Kiếm Cốc để hộ pháp cho bọn họ.

Thế nhưng, vị hộ pháp này hiển nhiên cũng là đang giám sát.

Nếu ai dám chảnh mắng, dẫn đến thất bại trong việc luyện chế Tứ Tượng Trán Thiên Đỉnh, thì hậu quả chắc chắn khó lòng gánh chịu nổi.

Đắc tội một tu sĩ Nguyên Anh kỳ, mà đối phương lại còn là một Ma Đạo Tổ Sư!

Hai yếu tố này cộng lại khiến bất cứ ai cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

Bởi vậy, ngay cả Lý Thanh cũng không dám lơ là, mỗi người đều tập trung đến mức tận cùng, suốt quá trình thậm chí không ai mở miệng nói lấy một câu.

Oanh!

Bốn người thúc giục hỏa diễm, từng luồng địa hỏa từ bốn mạch ngầm dưới nền đất tuôn trào, khiến nhiệt độ bên trong cự đỉnh bùng phát đến mức cực hạn.

Nhưng đây mới chỉ là ngày thứ hai mươi tư, còn chưa đi được nửa chặng đường.

Để đảm bảo pháp lực luôn tràn đầy, Lý Thanh đã uống không ít linh sữa vạn năm đã pha loãng.

Ba người còn lại cũng như vậy, lần lượt uống vào linh sữa, giữ cho pháp lực luôn trong trạng thái mạnh mẽ nhất.

Không ai dám tiết kiệm vào lúc này, bởi nếu sơ suất làm trì hoãn việc tế luyện vật liệu, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chớp mắt lại thêm bảy ngày nữa trôi qua.

Trên khuôn mặt của Lý Thanh đã lộ ra vẻ mệt mỏi, kiểu luyện khí với cường độ cao như thế này, từ khi sinh ra đến nay, hắn chưa từng trải qua lần nào.

May mà thần hồn của hắn vô cùng ngưng tụ, vẫn có thể gắng gượng tiếp tục.

Ba người còn lại cũng không khá hơn là bao, sắc mặt ai nấy đều lộ vẻ kiệt sức.

Mà ngay trong lúc này, Quỷ Kiếm Môn cũng không hề bình lặng!

Ở thời điểm chính - ma hai đạo đại chiến đang trong giai đoạn căng thẳng nhất, thân là tông chủ, lại còn là trụ cột của Ma Đạo, Quỷ Lệ làm sao có thể nhàn rỗi?

Trong khoảng thời gian này, các Thái Thượng Trưởng Lão của Quý Kiếm Môn thường xuyên đến báo cáo những tin tức quan trọng.

Mỗi khi nghe thấy những chuyện đó, sắc mặt Quý Lệ lại trầm xuống vài phần.

Chương 1133

DTV EBOOK

Thế nhưng hắn không còn cách nào khác, bởi vì hiện tại dị bảo đang ở vào giai đoạn cực kỳ quan trọng!

Thậm chí, hắn còn muốn dựa vào Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh để ổn định cục diện của cuộc chiến này!

Vì vậy, vị Ma Đạo Tổ Sư này quyết định “biến mất”, tuyên bố rằng bản thân đang bế quan lĩnh ngộ đạo pháp, không tiếp khách.

“Hừ, Chúc Cửu Âm, lão già này từ lăng mộ cổ hoàng quần lấy được mấy cổ âm thi cường đại mà vẫn chưa thỏa mãn!”

Quỷ Lệ nheo mắt, ánh nhìn lạnh lẽo như có thể đóng băng cả không gian.

Vừa rồi, một vị Thái Thượng Trưởng Lão của Quỷ Kiếm Môn đã mang về một tin tức cực kỳ quan trọng:

Dưới sự liên thủ của hai vị Nguyên Anh Kỳ Lão Tổ đến từ Huyết Linh Tông và Âm Khôi Tông, lăng mộ cổ hoàng quần đã bị phá vỡ một trọng cấm chế!

Tại tầng thứ nhất của lăng mộ, bọn chúng không chỉ tìm thấy một mà là nhiều ngôi mộ cổ, bên trong chôn cất toàn bộ hoàng chủ của Cổ Hoa Tiên Triều thời xa xưa!

Có mấy cổ thi thể, dù đã trải qua hàng ngàn năm, nhưng vẫn bảo tồn nhục thể bất hủ!

Điều này chứng tỏ khi còn sống, tu vi của những người đó cường đại đến mức nào!

Giờ đây, tất cả những di thể ấy đã rơi vào tay Âm Khôi Tông.

Không cần nghĩ cũng biết, trong tương lai, những thi thể này chắc chắn sẽ trở thành chiến lực mạnh mẽ của bọn chúng!

Nhưng chưa dừng lại ở đó, bọn chúng còn cướp đoạt vô số trân bảo hiếm có trong hoàng lăng, những vật này vốn dĩ thuộc

về Quỷ Kiếm Môn!

“Môn chủ, người của Âm Khôi Tông nói rằng lão tổ của bọn chúng đã hao tổn nguyên khí khi phá cấm chế, vì vậy muốn ‘nhận lấy’ một phần lợi ích.”

Một bên, Cực Sát Chân Nhân trầm giọng nói.

Quỷ Lệ chỉ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt âm u lóe lên hàn quang.

“Hừ! Hao tổn nguyên khí? Đúng là biết cách kiếm có!”

“Lúc trước, khi chúng ta phục kích Xích Nguyên, lão già này đã viện cớ không đến! Nếu không, đâu ra lắm chuyện phiền phức như bây giờ!”

Quỷ Lệ siết chặt nắm đấm, nhưng sau đó lại thả lỏng, gần giọng:

“Thôi, trước hết cứ nhìn đi, sớm muộn gì cũng tính sổ với chúng!”

Quỷ Lệ trầm mặc, ánh mắt dừng lại trên cự đỉnh đặt tại đỉnh núi.

Giờ đây không chỉ là thời điểm đặc thù khi chính - ma hai đạo đại chiến, mà còn là khoảnh khắc mấu chốt khi dị bảo sắp được luyện thành!

Không cần thiết phải vì lăng mộ cổ hoàng quân hay những món trân bảo bị chôn vùi mà làm lớn chuyện. Những thứ đó không đáng để bận tâm.

So với cự đỉnh trước mắt, mọi thứ đều trở nên không quan trọng.

Một khi Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh luyện chế thành công, cuộc chiến chính - ma cũng sẽ sớm ngã ngũ. Với dị bảo cường đại này trong tay, hẳn có đủ tự tin ngồi lên bảo tọa Người Đứng Đầu Ma Đạo.

Đến lúc đó, Âm Khôi Tông, Huyết Linh Tông, tất cả cũng chỉ là những hạt cát nhỏ, không đáng để hấn đặt vào mắt.

Thời gian trôi qua, cuối cùng đã bước sang ngày thứ bốn mươi lăm!

Những ngày cuối cùng này, không chỉ cần gia tăng cường độ vận chuyển linh hỏa, mà còn phải bắt đầu dung luyện những tài liệu linh thú đã tế luyện suốt nhiều ngày qua vào trong Tứ Tượng Trần Thiên Đỉnh!

Lượng pháp lực tiêu hao tăng lên gấp mấy lần. Lý Thanh cùng ba người kia liên tục uống linh sữa vạn năm đã pha loãng để duy trì pháp lực luôn tràn đầy.

Không ai dám phạm sai lầm vào thời khắc mấu chốt này, bởi chỉ cần một sơ suất nhỏ, cả quá trình luyện chế sẽ hỏng bét!

Ngày thứ bốn mươi sáu!

Tại cấm địa hậu sơn Kiếm Cốc, bốn cột sáng mang bốn màu khác nhau đột ngột bùng nổ, phá tan bầu trời, rực rỡ như nhật nguyệt giáng lâm!

Oanh!

Một màn chấn động này lập tức khiến vô số đệ tử Quỷ Kiếm Môn chú ý.

Nhưng rất nhanh, bốn đạo cột sáng này tan biến, không kéo dài quá lâu.

“Vừa rồi là cái gì vậy?”

“Hình như phát ra từ cấm địa phía sau núi... chẳng lẽ là có Thái Thượng Trưởng Lão đang tu luyện?”

“Ta cảm giác giống như có bảo vật sắp xuất thế...”

Nhưng dù có hiếu kỳ đến đâu, không ai dám mạo muội tiến vào hậu sơn.

Ma môn quy củ nghiêm ngặt, Kiếm Cốc Hậu Sơn đã được liệt vào cấm địa, không có kẻ nào dám tự tiện xâm nhập.

Lúc này, trong hậu sơn cấm địa, Quỷ Lệ lăng không bay lên, hai tay vung ra một đạo bình chương, phong tỏa cự đỉnh, ngăn không cho bốn cột sáng tiếp tục tỏa ra ngoài.

Từ bốn góc của cự đỉnh, bốn cột sáng óng ánh – xanh, đỏ, đen, trắng – tỏa ra, trông như thần vật cổ xưa giáng thế.

Ngay bên dưới những cột sáng ấy, bốn vị Luyện Khí Sư đang đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt, dường như đã tiêu hao toàn

bộ sức lực, gắng gượng dung luyện tài liệu linh thú vào trong Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh.

Không có những tài liệu này, cự đỉnh này sẽ chẳng thể nào xứng với cái tên Tứ Tượng, và cũng không thể nào mang trong mình sức mạnh trấn áp thiên địa!

Chương 1134

DTV EBOOK

Bốn đạo cột sáng kéo dài suốt một ngày một đêm, cuối cùng dần dần tiêu tán.

Lý Thanh ánh mắt sáng lên, nhìn chằm chằm vào một bộ phận trên cự đỉnh – nơi khắc họa Chu Tước với từng chi tiết tinh mỹ đến mức khó tin.

Nhìn qua, nó chẳng khác gì một Chu Tước chân chính đang chuẩn bị đột phá từ trong cự đỉnh mà bay ra!

Dù là một họa sư cường đại đến đâu cũng không thể tạo ra một kiệt tác sống động như thế này!

Ba vị Luyện Khí Sư còn lại cũng lộ ra biểu cảm kinh ngạc tương tự.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp chiêm ngưỡng tác phẩm tuyệt mỹ ấy quá lâu, Quỷ Lệ đã trầm giọng nhắc nhở:

“Mấy vị đạo hữu, bây giờ chưa phải lúc để thưởng thức. Còn một bước cuối cùng nữa!”

Huyền Cốt Thượng Nhân bật cười, khẽ gật đầu:

“Yên tâm đi, Quỷ Lệ Môn Chủ! tài liệu linh thú đã luyện nhập vào cự đỉnh, như vậy sẽ không còn vấn đề gì lớn nữa.”

“Mấy vị đạo hữu, chúng ta hãy cùng cố gắng thêm một chút! Được tham gia vào quá trình luyện chế một kiện chí bảo bậc này, đúng là cơ duyên hiếm có trong đời!”

Lý Thanh cùng hai người khác khẽ gật đầu, không nói gì thêm, lập tức vận chuyển chân nguyên, bắt đầu ôn dưỡng những vật liệu vừa mới dung nhập vào cự đỉnh.

Bước này vô cùng quan trọng – đây chính là giai đoạn cuối cùng để giúp Tứ Tượng trở nên hòa hợp hoàn toàn!

Muôn một cự đỉnh dung nạp cả bốn loại chân linh biểu tượng, tất nhiên sẽ cần hao tổn vô số tâm huyết!

Chân nguyên không ngừng rót vào, bề mặt Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh đột nhiên khẽ rung động.

Ngay lúc đó, bốn chân linh khắc trên thân đỉnh dường như sống lại!

“Lệ——!”

Một tiếng kêu sắc bén vang vọng, như một tiếng hót của Chu Tước thanh minh!

Ngay sau đó, từ ba hướng còn lại, cũng vang lên những âm thanh chấn động – long ngâm, hổ gầm, huyền vũ trấn áp!

Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh – sắp sửa hoàn thành!

Bốn mươi chín ngày trôi qua trong lặng lẽ.

Trên đỉnh một tòa linh phong, Quỷ Lệ – môn chủ của Quỷ Vực – chậm rãi đứng dậy, ánh mắt chăm chú dõi theo thanh cự đỉnh phía dưới.

Từ trong cự đỉnh, từng đợt rồng ngâm, hổ gầm không ngừng truyền ra. Dù tâm tính hắn luôn trầm ổn, lúc này trong mắt cũng không khỏi lóe lên tia kích động.

“Tứ Tượng quy về một đỉnh, cuối cùng cũng hoàn thành!”

Luyện chế Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh chính là một bước quan trọng nhất. Vì thế, hắn không tiếc bỏ ra đại giá, mời đến bốn tu sĩ Kết Đan kỳ tinh thông luyện khí trợ giúp.

Nhờ vào sự hợp lực của bốn người, cuối cùng hắn đã đạt được kết quả như mong muốn.

“Ân, các vị đạo hữu làm rất tốt. Bản tọa sẽ không quên thù lao đã hứa.”

“Ta đã thông tri cho Cự Sát, lát nữa hắn sẽ mang Long Tủy đến giao tận tay các ngươi.”

Vừa dứt lời, Quỷ Lệ nhảy xuống từ đỉnh núi, thân hình lơ lửng phía trên cự đỉnh, ánh mắt không thể rời khỏi.

Hắn cảm nhận được luồng lực lượng kỳ dị tràn ngập trong cự đỉnh – chính là sức mạnh chỉ khi Tứ Tượng hợp nhất mới có thể sinh ra!

Lúc này, chỉ còn một bước cuối cùng để hoàn thành Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh. Bước này, hấn nhất định phải tự mình hoàn thành.

Không thể chờ đợi thêm, hấn lập tức mở miệng, ngậm đuôi khéo bốn người:

“Chư vị đã vất vả nhiều ngày như vậy, nghĩ rằng giờ phút này cũng đã mệt mỏi rồi?”

“Chi bằng hãy trở về nghỉ ngơi một phen. Không bao lâu nữa, Cự Sát sẽ mang Long Tủy đến tận cửa.”

“Ngoài ra, để bày tỏ lòng cảm tạ, ta cũng sẽ để hấn bàn bạc thêm với các người về thù lao.”

Lý Thanh cùng những người còn lại lập tức hiểu được hàm ý trong lời nói, liền thức thời mà tiếp nhận.

“Vậy, đa tạ Quý Lệ môn chủ!” Lý Thanh ôm quyền nói trước.

Huyền Cốt thượng nhân cũng bật cười:

“Ha ha, đa tạ môn chủ thông cảm. Lão phu cũng đang muốn trở về điều dưỡng một phen, những ngày này suýt nữa khiến ta kiệt sức rồi.”

“Ha ha, vậy thì ta cũng xin cáo từ.”

Bọn họ lần lượt ôm quyền, sau đó nhanh chóng rời khỏi cấm địa Kiếm Cốc hậu sơn, không còn vương vấn gì với cự đỉnh nữa.

Sau khi xác nhận bốn phía đã yên tĩnh, Quý Lệ mới ngưng kết từng đạo chân nguyên, bắt đầu lấy lực lượng một mình tế luyện toàn bộ cự đỉnh.

Oanh!

Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh chấn động dữ dội, kéo theo cả ngọn núi rung chuyển.

Từng tảng đá vỡ vụn từ sườn núi cuộn cuộn lăn xuống, tựa như một trận địa chấn nhỏ vừa bộc phát.

Trong khi đó, Lý Thanh đã trở về động phủ.

“Hô... Lần này luyện chế có chút quá sức, suýt nữa ta không chống đỡ nổi.”

Tâm thần hắn cuối cùng cũng tĩnh lại, thở phào một hơi.

Nhưng dù hao tổn không ít, thu hoạch lần này lại không nhỏ. Trong quá trình luyện chế, hắn đã lĩnh hội được không ít huyền bí của Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh.

Dù chưa thể hiểu tường tận mọi ảo diệu trong cự đỉnh, nhưng những gì hắn thăm dò được cũng đủ để dẫn dắt hắn trên con đường luyện khí.

Chương 1135

DTV EBOOK

Vậy nên, sau khi về động phủ, thay vì nghỉ ngơi, hắn lại ngồi xuống nhắm mắt, lãng lẽ tiêu hóa những gì đã thu được.

Trong đầu hắn, từng phân cảnh về quá trình tế luyện Hồng Loan Linh Vũ trước kia không ngừng hiện lên.

Thời gian trôi qua, Lý Thanh chậm rãi lấy ra từ trong túi trữ vật một bình Nguyệt Cung Nhuỡng.

Hắn mở nắp vò, chưa để mùi rượu lan tỏa hết, liền ngửa cổ uống một hơi dài.

Hương rượu thơm nồng chảy xuống cổ họng, men say dần dâng lên.

Nhưng tinh thần Lý Thanh lại chưa từng sáng suốt như lúc này. Trong mắt hắn lóe sáng, rốt cục lại lần nữa chạm đến trạng thái độn ngộ huyền diệu khó diễn tả thành lời.

Lần này, trạng thái độn ngộ kéo dài lâu hơn, trọn vẹn gần một ngày, hắn mới dần tỉnh táo lại.

“Phương pháp luyện khí thời thượng cổ... quả nhiên khác biệt so với hiện tại.”

Lý Thanh mở mắt, tinh thần phấn chấn như vừa trải qua một lần tẩy lẽ.

Sự mệt mỏi vì liên tục luyện khí suốt mười ngày qua dường như đã hoàn toàn tiêu tan.

Hắn cảm thấy bản thân vừa lĩnh ngộ một tầng thâm sâu hơn về luyện khí.

Tới bước này, dù có tiếp tục truy cầu truyền thừa luyện khí cũng không còn ý nghĩa lớn đối với hắn nữa.

Trừ khi là một số Dị Bảo đặc biệt có đi kèm đồ phổ luyện khí, nếu không, đến bước này, mỗi Luyện Khí Sư đều phải tự mình tìm tòi con đường riêng.

Dù sao, pháp bảo nếu muốn đạt tới cực hạn, chính là Thông Thiên Linh Bảo!

Muốn luyện chế loại bảo vật này, không đơn giản chỉ dựa vào linh tài trân quý, mà cần có tạo nghệ luyện khí đạt đến đỉnh phong.

Bởi lẽ, mỗi một kiện Thông Thiên Linh Bảo đều là độc nhất vô nhị, trên đời này không thể có bản sao!

Từ xưa đến nay, số lượng Thông Thiên Linh Bảo xuất hiện trong tu hành giới chỉ đếm trên đầu ngón tay. Mà hiện tại, hoặc là những bảo vật ấy đã thất lạc, hoặc là đã cùng chủ nhân phi thăng lên thượng giới.

Trong Đại Hoang Vực, bảo vật có tiềm năng nhất để trở thành Thông Thiên Linh Bảo chính là Tổ Hoàng Kiếm. Nhưng hiện nay, tung tích của nó đã hoàn toàn mất dấu.

Từ khi thanh kiếm thoát ly khỏi long mạch, khả năng nó đạt đến Thông Thiên Linh Bảo cũng gần như bị cắt đứt.

“Giờ mà suy nghĩ về Thông Thiên Linh Bảo còn quá sớm, loại chí bảo này xa vời lắm.” – Lý Thanh lắc đầu, không muốn nghĩ nhiều về vấn đề này nữa.

Muốn luyện chế Thông Thiên Linh Bảo, không chỉ cần linh tài trân quý tới cực điểm, mà còn phải đạt đến đỉnh cao của đạo luyện khí.

Mà chí ít, với tình trạng hiện tại, hắn còn chưa thấy được hy vọng nào.

Trước mắt, điều quan trọng nhất vẫn là không ngừng tăng cường tu vi!

Vừa nghĩ tới đây, Lý Thanh liền buông xuống mọi tạp niệm, ngồi xếp bằng, bắt đầu vận chuyển Xích Hoàng Phần Thiên Công để tiến hành thổ nạp Luyện Khí.

Tuy nhiên, hắn chưa kịp tu hành bao lâu thì bên ngoài động phủ đã vang lên một tràng cười sang sảng:

“Ha ha ha! Vô Cực đạo hữu quả nhiên khắc khổ! Mới luyện khí xong chưa đến một ngày đã lập tức khổ tu, thật khiến ta cảm thấy hổ thẹn a!”

Cực Sát chân nhân!

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Lý Thanh gián đoạn tu hành, chậm rãi mở mắt.

“Ha ha, Cực Sát đạo hữu quá khen! Tục ngữ nói rất hay, ‘người chậm thì phải bắt đầu sớm’. Với tư chất của ta, chỉ có thể dựa vào sự cần cù mới miễn cưỡng đuổi kịp bước chân của các vị.”

Lý Thanh bước ra khỏi động phủ, liền nhìn thấy Cực Sát chân nhân đang đứng giữa không trung, nở nụ cười hào sảng.

“Vô Cực đạo hữu, môn chủ đã dẫn ta mang thù lao đến cho ngươi.”

“Nửa phần Long Tủy đã được ta cất giữ trong hồ lô hắc ngọc này.”

Vừa nói, Cực Sát liền tiện tay ném một chiếc hồ lô nhỏ màu đen về phía Lý Thanh.

Mặt ngoài hồ lô phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt, hiển nhiên được chế tác từ linh liệu đặc thù, có thể bảo tồn Long Tủy mà không làm mất đi linh tính.

Lý Thanh tiếp nhận hồ lô, thần niệm khẽ động, lập tức cảm ứng được bên trong chứa một loại chất lỏng màu vàng, sánh đặc như keo.

Cùng loại với phần Long Tủy hắc từng lấy từ tay Quỷ Phàm, số lượng cũng tương đương – không sai biệt chút nào.

“Làm phiền Cực Sát đạo hữu!” Lý Thanh ôm quyền cảm kích.

“Vô Cực đạo hữu không cần khách khí, đây vốn là thù lao ngươi đáng được nhận. Quỷ Kiếm Môn chúng ta chưa bao giờ thất tín!”

Cực Sát cười nhẹ khoát tay áo, sau đó tiếp tục:

“Ngoài ra, ta đến đây còn vì một chuyện quan trọng khác – thương thảo về ‘thâm tạ’ mà môn chủ đã hứa.”

Thâm tạ!

Quỷ Kiếm Môn lần này ra tay quả nhiên xa xỉ!

Nghĩ đến đây, Lý Thanh khẽ mỉm cười, liền mở miệng hỏi:

“Xin hỏi, phần thâm tạ này là gì?”

Cục Sát chậm rãi đáp:

“Người có ba lựa chọn. Lựa chọn thứ nhất – hai khối linh thạch thượng phẩm!”

Linh thạch thượng phẩm!

Một khối linh thạch thượng phẩm có giá trị tương đương mười vạn khối linh thạch hạ phẩm!

Chương 1136

DTV EBOOK

Không chỉ trân quý cực điểm, mà trong các mỏ linh thạch, hiếm khi khai thác được một viên.

Thậm chí, gần như không ai lại đại dốt dùng thượng phẩm linh thạch để đổi lấy hạ phẩm linh thạch!

Ngoài ra, linh thạch thượng phẩm còn là tài nguyên tối trọng yếu để bố trí các trận pháp cường đại. Nếu thực sự bàn đến giá trị, e rằng còn vượt xa con số thông thường.

Chỉ riêng lựa chọn đầu tiên này, cũng đã tương đương hơn hai mươi vạn khối linh thạch hạ phẩm!

Một phần thù lao đơn giản nhưng vô cùng thực tế. Lý Thanh sau khi nghe xong, không khỏi thâm hít một hơi lạnh.

Tuy nhiên, hắn cũng không vội vàng đưa ra quyết định.

Dù rằng thượng phẩm linh thạch rất quý giá, nhưng trước mắt hắn cũng chưa có nhu cầu sử dụng quá lớn.

Điều duy nhất khiến hắn hao tổn tài nguyên chính là ba đầu Tiểu Kim Tằm.

Nhưng hắn đã quyết định để chúng tự nhiên trưởng thành, không có ý định dùng tài nguyên mạnh mẽ thúc đẩy.

Cực Sát chân nhân vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, tiếp tục nói:

“Lựa chọn thứ hai, một cái nhân tình! Ta Quỷ Kiếm Môn thiếu người một ân tình. Ngày sau, bất luận người gặp nạn hay cần trợ giúp, chỉ cần trong phạm vi hợp lý, Quỷ Kiếm Môn chúng ta sẽ không tiếc sức mà hỗ trợ người! Thậm chí, ngay cả môn chủ cũng sẽ đích thân xuất thủ một lần!”

Lời này vừa dứt, Lý Thanh thật sự có chút động tâm!

Một cái nhân tình của Quỷ Kiếm Môn, tuyệt đối không phải chuyện có thể tùy tiện hứa hẹn.

Nhìn vào danh tiếng và thực lực mà Quỷ Kiếm Môn đã thể hiện, nhân tình này có giá trị không hề nhỏ.

Không cần bàn đến những chuyện khác, chỉ riêng lời hứa môn chủ đích thân ra tay một lần, cũng đủ để khiến người ta động lòng!

Đó chính là một Nguyên Anh Kỳ tu sĩ, hơn nữa không phải dạng Nguyên Anh tầm thường!

Lý Thanh chính là người tận mắt chứng kiến quá trình luyện chế Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh, hẳn hiểu rõ – chỉ cần bảo đỉnh này được luyện chế thành công, sức chiến đấu của Quỷ Lệ sẽ tăng mạnh đến mức nào.

Đến lúc đó, chỉ cần dựa vào Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh, có khi Quỷ Lệ có thể bẻ gãy toàn bộ Đại Hoang Vực!

Một cường giả như vậy đưa ra lời hứa hẹn, nếu biết cách sử dụng, giá trị tuyệt đối là vô lượng.

Thế nhưng, dù trong lòng đã có cân nhắc, Lý Thanh vẫn chưa vội vàng đưa ra quyết định. Hắn tiếp tục nhìn Cực Sát, chờ đợi xem lựa chọn thứ ba là gì.

Cực Sát thấy thế, cũng không vội, tiếp tục mỉm cười nói:

“Lựa chọn thứ ba, bảo khổ Quỷ Kiếm Môn sẽ mở ra một lần cho ngươi! Ngươi có thể tùy ý chọn lấy một kiện bảo vật mang đi!”

Lời này vừa dứt, Lý Thanh không kìm được mà hít một hơi sâu!

Quỷ Kiếm Môn là một trong những đỉnh cấp tiên đạo thế lực tại Đại Hoang Vực. Dù nội tình không thể sánh với hai đại Ma Đạo thế lực, nhưng khoảng cách cũng không quá xa.

Huống hồ, môn phái này từng tham gia vào việc phân chia di tàng của Cổ Hoa Tiên Triều, bảo vật trong bảo khố chắc chắn không ít!

Dùng từ nhiều như cát bụi để hình dung cũng không phải là nói quá!

Sau khi nghe xong cả ba lựa chọn, Lý Thanh lập tức lâm vào trầm tư.

Ba phần thâm tạ này, cái nào cũng có giá trị khó đo đếm.

Hai khối linh thạch thượng phẩm, tuy là tài nguyên cực kỳ trân quý, nhưng hiện tại hắn chưa có nhu cầu gấp.

Một cái nhân tình của Quỷ Kiếm Môn, nếu sử dụng khéo léo, có thể đổi lấy một lần ra tay của cường giả Nguyên Anh, giá trị tuyệt đối không thể xem thường.

Một kiện bảo vật từ bảo khố, trong đó có thể có thứ nghịch thiên hãn cần, nhưng lựa chọn này cũng hơi có tính may rủi.

Suy nghĩ hồi lâu, Lý Thanh mới mở miệng hỏi:

“Ta muốn biết ba vị đạo hữu kia đã lựa chọn gì?”

“Vô Cực đạo hữu quả thật nghĩ rất sâu xa. Nhưng những lời này, ta có thể nói rõ ràng cho người.”

“Huyền Xương thượng nhân vẫn chưa cho ta câu trả lời chắc chắn, chỉ nói rằng muốn cân nhắc kỹ lưỡng thêm một chút.”

“Còn Hồ đạo hữu thì đã chọn lựa phương án thứ hai – nhận ân tình của Quỷ Kiếm Môn. Trong khi đó, Xích Phát đạo hữu lại chọn phương án thứ ba – tiến vào bảo khố lựa chọn một món bảo vật.”

Nói xong, Cực Sát khẽ cười, ánh mắt dừng lại trên người Lý Thanh, muốn xem hắn sẽ đưa ra lựa chọn thế nào.

Lý Thanh trầm mặc, nội tâm do dự.

Dù là phương án thứ hai hay phương án thứ ba, cả hai đều vô cùng hấp dẫn, khiến hắn khó lòng quyết định.

Nhân tình của Quỷ Kiếm Môn – đây chắc chắn là một ân huệ vô cùng quý giá.

Nếu tương lai hắn muốn trở về Thanh Lĩnh Vực, báo thù Thanh Tông, khôi phục lại Lăng Vân Tông, thì sự trợ giúp của Quỷ Kiếm Môn sẽ là một nguồn lực cực kỳ quan trọng.

Một tu sĩ Nguyên Anh kỳ cường đại đến cực điểm, đủ sức quét ngang mọi chướng ngại, giúp hắn thuận lợi dựng lại tông môn.

Chương 1137

DTV EBOOK

Thậm chí, ngay cả khi không cần khôi phục Lăng Vân Tông, một món nhân tình như vậy cũng là thứ vô cùng trân quý. Nếu biết tận dụng, nó có giá trị hơn nhiều so với việc chọn một món bảo vật trong bảo khố.

Nhưng điều khiến Lý Thanh băn khoăn chính là giá trị thực tế của nhân tình này.

Hiện tại, Quỷ Kiếm Môn đang lâm vào nguy cơ khắp bốn phía, bị cuốn vào cuộc chiến giữa Tiên Đạo và Ma Đạo. Cục diện trước mắt tựa như một màn sương dày đặc, chẳng ai dám chắc Ma Đạo có thể hoàn toàn áp đảo chính đạo hay không.

Nếu chẳng may Ma Đạo chiến bại, thì món nhân tình này liệu còn giá trị gì không?

Ngay cả khi Ma Đạo giành thắng lợi, liệu ba đại tông môn có thể tiếp tục yên ổn tồn tại?

Những suy nghĩ ấy như thủy triều cuộn trào trong đầu Lý Thanh, khiến hắn khó đưa ra quyết định.

Thấy hắn trầm tư, Cự Sát mỉm cười, khoát tay nói: “Việc này không cần vội. Hôm nay ta đến đây chủ yếu để chuyển lời mà thôi.”

“Nếu bây giờ ngươi chưa thể quyết định, có thể cân nhắc thêm ba ngày rồi cho ta câu trả lời.”

Nói xong, Cự Sát chân nhân chuẩn bị rời đi động phủ của Lý Thanh.

Nhưng ngay lúc đó, Lý Thanh lên tiếng: “Cự Sát đạo hữu, xin dừng bước. Ta đã suy nghĩ kỹ rồi.”

Nghe vậy, Cự Sát lập tức dừng chân, trong mắt hiện lên vẻ hứng thú.

“Oh? Vậy xin được lắng nghe!”

Lý Thanh trịnh trọng nói: “Ta chọn phương án thứ ba – tiến vào bảo khố, chọn một món bảo vật vừa ý!”

Lựa chọn này khiến Cực Sát hơi bất ngờ, nhưng hắn cũng không tiện nói gì thêm.

“Được rồi! Nếu Vô Cực đạo hữu đã quyết định, vậy ba ngày sau, ta sẽ đưa ngươi cùng Xích Phát đạo hữu tới bảo khố của Quỷ Kiếm Môn!”

“Nếu vậy, ta xin cáo từ!”

Dứt lời, Cực Sát ôm quyền chào rồi rời khỏi động phủ.

Lý Thanh cũng ôm quyền đáp lễ: “Cực Sát đạo hữu, đi thông thả!”

Nhìn theo bóng dáng đối phương dần khuất, hắn không khỏi rơi vào trầm mặc.

Hắn không biết quyết định của mình là đúng hay sai, nhưng lúc này cũng chẳng còn cơ hội để hối hận.

“Hi vọng ta không chọn sai.”

Ánh mắt hắn dõi về phương xa, nơi bầu trời phía Bắc, nơi Thanh Lĩnh Vực tọa lạc.

Khôi phục lại Lăng Vân Tông – đây luôn là tâm nguyện của hắn. Nếu có thể nhận được nhân tình của Quỷ Kiếm Môn, không thể nghi ngờ rằng đó sẽ là một sự trợ giúp cực lớn.

Thế nhưng, sau khi hồi tưởng lại những ký ức trong quá khứ, hắn chỉ có thể thở dài một hơi.

“Chuyện này... suy cho cùng vẫn không thể dựa vào người khác. Tông môn của ta, tốt nhất vẫn nên do chính ta tự tay khôi phục.”

Sau đó, Lý Thanh tiếp tục lưu lại địa bàn của Quỷ Kiếm Môn.

Xung quanh linh khí nồng đậm, hắn không muốn lãng phí dù chỉ một phút giây, liền chìm đắm vào tu luyện.

Ba ngày, đối với người khổ tu mà nói thì chỉ như một cái chớp mắt, rất nhanh đã đến ngày tiến vào bảo khố.

“Vô Cực đạo hữu, đã đến lúc lên đường rồi!”

Bên ngoài động phủ, giọng nói của Cục Sát chân nhân vang lên. Lý Thanh nghe tiếng liền bước ra, rất nhanh đã thấy bên ngoài động phủ của mình có hai bóng người lơ lửng giữa không trung.

Ngoài Cục Sát chân nhân ra, người còn lại chính là Xích Phát Chân Nhân với mái tóc đỏ rực.

Xích Phát Chân Nhân vẫn giữ thái độ lạnh lùng như trước, ngay cả khi Lý Thanh xuất hiện, hắn cũng không buồn liếc mắt nhìn, hoàn toàn phớt lờ.

Dù vậy, Lý Thanh vẫn giữ lễ nghi, ôm quyền mỉm cười. Hắn luôn tin vào nguyên tắc “đưa tay không đánh người mặt cười”.

Rất nhanh, ba người dưới sự dẫn đầu của Cục Sát đã lên đường, tiến thẳng vào Kiếm Cốc.

Trên đường đi qua vô số trọng địa của Quỷ Kiếm Môn, Cục Sát đều tươi cười giới thiệu cho họ.

“Nơi kia chính là ao rửa kiếm của Quỷ Kiếm Môn ta. Chỉ cần thành công Trúc Cơ, trở thành trưởng lão trong tông môn, liền có tư cách đến đây tẩy luyện pháp khí.”

Nghe vậy, Lý Thanh quay đầu nhìn theo, liền thấy một ao nước sâu thẳm tràn ngập Canh Kim chi khí!

Mặt nước ao yên tĩnh phản chiếu ánh mặt trời, nhưng lại tỏa ra một cảm giác sắc bén đến mức khiến tim người đập nhanh.

Xích Phát Chân Nhân bên cạnh cũng lộ ra vẻ khác thường, không kìm được mà hỏi: “Sắc bén như vậy... trong ao này có Canh Kim sao?”

Canh Kim – một loại chí bảo thuộc Kim Đạo!

Tương truyền, chỉ cần dung hợp một chút Canh Kim vào bản mệnh pháp khí, liền có thể khiến nó sắc bén gấp mấy lần!

Thậm chí, trong những điển tịch cổ xưa còn ghi lại rằng, từng có một vị kiếm tu tu vi thông thiên triệt địa, đã dùng Canh Kim để luyện ra một thanh phi kiếm tuyệt thế, tung hoành thiên hạ, vô địch thủ.

Dù những chuyện này chỉ còn là truyền thuyết, nhưng không thể phủ nhận rằng, một bảo vật như Canh Kim đủ khiến vô số

kiếm tu hay đạo tu tranh nhau đến phát điên!

Ngay cả Lý Thanh, dù bản mệnh pháp bảo của hắn là chùy, cũng không khỏi thèm thuồng.

Chương 1138

DTV EBOOK

“Hahaha, thật không dám giấu, nơi này là một kỳ ngộ mà Quỷ Kiếm Môn ta vô tình phát hiện. Tuy nhiên, môn chủ đã từng kiểm tra, ao rửa kiếm này không có Canh Kim, chỉ có một chút Canh Kim chi khí còn sót lại mà thôi.”

“Lúc đó, môn chủ từng phán đoán rằng, nơi đây có thể từng được một người nào đó sử dụng Canh Kim để luyện chế pháp bảo. Khi bảo vật hình thành, một chút Canh Kim chi khí tràn ra, khiến ao nước này biến đổi.”

Nếu chỉ là Canh Kim chi khí, thì tác dụng cũng chỉ ở mức bình thường, nhiều lắm là có thể tăng thêm uy lực cho kiếm đạo pháp khí. Nhưng đối với một tu sĩ Kết Đan kỳ mà nói, nó lại chẳng mang lại giá trị quá lớn.

Nghe vậy, Lý Thanh cũng không cảm thấy bất ngờ. Hắn đã sớm suy đoán kết quả này.

Nếu nơi đây thực sự có Canh Kim, thì làm sao có thể đến lượt một trưởng lão Trúc Cơ đến dùng? Chỉ e rằng sớm đã bị Quỷ Lệ môn chủ thu lấy để tế luyện bản mệnh pháp bảo rồi.

Phải biết rằng, Quỷ Lệ chính là một kiếm tu! Bản mệnh pháp bảo của hắn chắc chắn cũng là một thanh kiếm!

Cứ thế, vừa trò chuyện vừa di chuyển, chẳng mấy chốc ba người đã đến trọng địa của Quỷ Kiếm Môn.

Trước mặt họ là một ngọn núi nhỏ, nơi đặt bảo khố của tông môn sau khi được cải tạo.

Bên trong ngọn núi này đã được chạm khắc từ lâu. Ngay tại chân núi, một cánh cửa sắt khổng lồ sừng sững, khám sâu vào trong lòng núi.

Bốn phía xung quanh có không ít trưởng lão Trúc Cơ kỳ canh gác.

“Tham kiến Thái Thượng trưởng lão!”

Ngay lập tức, một vị trưởng lão Trúc Cơ bước ra hành lễ, thái độ cực kỳ cung kính, không dám có chút sơ suất nào.

Cực Sát hờ hững nói: “Phụng mệnh môn chủ, ta đưa hai vị đạo hữu vào bảo khố chọn một món bảo vật.”

Dứt lời, hắn lấy ra một đạo tín vật từ túi trữ vật để chứng minh thân phận.

Nhìn cảnh này, Lý Thanh âm thầm tặc lưỡi, thầm nghĩ quy củ của Quỷ Kiếm Môn thực sự quá mức nghiêm ngặt.

Ngay cả một Thái Thượng trưởng lão muốn ra vào bảo khố cũng phải xuất trình tín vật chứng minh thân phận!

Dĩ nhiên, tông môn người ta có quy tắc thế nào thì cũng không liên quan đến hắn, Lý Thanh chỉ lẳng lặng quan sát mọi việc.

Sau khi kiểm tra tín vật, vị trưởng lão Trúc Cơ cung kính nói: “Thái Thượng trưởng lão, mời vào!”

Cực Sát gật đầu, rồi quay sang hai người Lý Thanh: “Hai vị đạo hữu, đi theo ta!”

Ba người bước vào bảo khố. Khi đến gần cửa sắt, Xích Phát Chân Nhân đột nhiên lên tiếng:

“Khoan đã! Nếu ta và hắn cùng chọn trúng một món bảo vật thì xử lý thế nào?”

Câu hỏi vừa dứt, bầu không khí lập tức trở nên kỳ lạ.

Ngay cả Cực Sát cũng khẽ sững người, chứ đừng nói đến Lý Thanh.

Nói thật, chuyện này đúng là hai người họ chưa từng nghĩ đến.

Nhưng xét cho cùng, đúng là không thể loại trừ khả năng này xảy ra...

Lập tức, bầu không khí trở nên có phần kỳ lạ.

“Ha ha, khả năng này không lớn lắm. Quỷ Kiếm Môn ta bảo vật nhiều như cát bụi, hai vị đạo hữu cũng không đến mức cùng coi trọng một kiện bảo vật mới phải.”

Cực Sát cười khan, hiển nhiên trước đó hắn chưa từng nghĩ tới chuyện này sẽ xảy ra.

Nhưng Xích Phát Chân Nhân lại cười lạnh, nhìn về phía Lý Thanh: “Vậy thì khó nói lắm. Dù sao cũng nên có một quy tắc định sẵn, không phải sao?”

Nghe vậy, Cực Sát chân nhân khẽ cau mày, rồi mở miệng: “Nếu thật sự phát sinh chuyện này, vậy thì ai nhìn trúng trước sẽ được lấy. Hai vị đạo hữu có ý kiến gì không?”

“Ta không có ý kiến.” Lý Thanh bình thản đáp.

Thật ra, hắn cũng không quá mong chờ vào Bảo Khố của Quỷ Kiếm Môn. Nếu thực sự có thứ gì trân quý, chỉ sợ sớm đã bị môn chủ hoặc Thái Thượng trưởng lão lấy đi.

Trước đây, khi còn là đệ tử Lăng Vân Tông, hắn cũng từng một lần tiến vào bảo khố của tông môn. Bên trong bảo vật tuy có giá trị nhất định, nhưng để nói đến thứ gì kinh thiên động địa thì tuyệt đối không có khả năng.

Những vật phẩm thực sự đáng giá, thông thường đã bị môn chủ và Thái Thượng trưởng lão thu lấy. Bảo Khố này nhiều lắm cũng chỉ là nơi cấp cho những trưởng lão Trúc Cơ kỳ hoặc đệ tử Luyện Khí kỳ một chút tương niệm mà thôi.

Xích Phát Chân Nhân trầm ngâm một lúc, sau đó mới gật đầu nói: “Nếu đã vậy, ta cũng không có gì để nói.”

Sau khi thỏa thuận xong, Cực Sát chân nhân liền dẫn hai người tiến vào bên trong cánh cửa sắt lớn.

Ông!

Cửa sắt phát ra tiếng vang trầm nặng, từ từ mở ra, để lộ một góc cảnh sắc bên trong.

Cả lòng núi đã bị triệt để cải tạo thành một bảo khố. Vừa mở ra, linh khí nồng đậm liền từ trong tràn ra ngoài, làm không gian xung quanh trở nên ngưng tụ dị thường.

Cảm nhận được luồng linh khí dày đặc ấy, Lý Thanh cũng không khỏi giật mình.

Chương 1139

DTV EBOOK

Cực Sát chân nhân cười giải thích: “Ha ha, bên trong bảo khố có bố trí một đạo Tụ Linh trận cỡ nhỏ. Như vậy mới tránh cho bảo vật trong kho bị hao tổn theo năm tháng.”

Tất nhiên, Tụ Linh trận này khác với Tụ Linh trận ở Nam Vực Đại Hoang. Nó chỉ có tác dụng dẫn dắt linh khí, chứ không hoàn toàn phong tỏa chúng lại.

Nếu không, e rằng toàn bộ linh khí trong Kiếm Cốc sẽ bị hút vào bảo khố, khiến khu vực xung quanh chịu ảnh hưởng nghiêm trọng.

Trận pháp quả nhiên thần kỳ!

Trước mắt hắn là những giá đỡ được khảm nạm trên vách đá, trên đó trưng bày vô số bảo vật có bề ngoài hoa lệ, thoát nhìn cực kỳ cao quý.

Lý Thanh hí hửng lại, nhìn những món đồ này mà cảm giác vô cùng quen thuộc.

Không sai! Lúc trước, khi còn ở Cổ Hoàng Thành, hắn đã từng thấy những món đồ có kiểu dáng tương tự tại Ân Vật Các.

Nếu đoán không sai, những bảo vật này hẳn là bị vơ vét từ hoàng cung. Bởi vì không nhìn ra được giá trị thực sự, Quý Kiếm Môn cũng tùy tiện đem nhét vào bảo khố.

Không đợi Lý Thanh kịp hành động, Xích Phát Chân Nhân đã nhanh chóng bước vào bảo khố, tựa như sợ rằng bảo vật sẽ bị cướp mất vậy.

Thấy thái độ không chút khách sáo của đối phương, Lý Thanh chỉ có thể lắc đầu, cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Tuy nhiên, hắn cũng không chậm trễ, vừa quan sát bằng mắt thường, vừa dùng thần thức dò xét khắp nơi.

Mặc dù bảo khố rất rộng lớn, nhưng hắn biết rằng những bảo vật thực sự có giá trị tuyệt đối không nhiều.

Hai người bọn họ chỉ có thể lấy đi một kiện bảo vật, cho nên tranh thủ chọn lựa cũng là điều đương nhiên. Nếu khách khí, đó chính là tự rước thiệt thòi!

Lý Thanh không thêm đề ý đến những món đồ bị cướp đoạt từ hoàng cung, mà trực tiếp bước đến một giá đỡ khác.

“Ồ? Thanh đao gãy này cũng là một kiện pháp bảo sao?”

Thứ đầu tiên thu hút sự chú ý của hắn chính là một thanh đao tàn khuyết.

Đao đã bị cắt đứt một đoạn, phần gãy loang lổ những vết rỉ sét, hiển nhiên đã trải qua năm tháng vô cùng dài lâu.

Chất liệu của thanh đao này không rõ, nhưng dựa vào phương pháp luyện chế cùng lớp hoen gỉ phía trên, rất có thể nó đến từ thời Thượng Cổ, thậm chí còn xa hơn nữa.

Trên thân đao còn lưu lại một số đạo văn, nhưng đã trở nên mờ nhạt, khó có thể nhận biết rõ ràng.

Xác định những đạo văn này đã mất đi công dụng, Lý Thanh lập tức mất hứng thú.

Hắn tiếp tục xem xét những vật phẩm khác trên giá đỡ, rất nhanh liền cảm nhận được một dao động kỳ dị.

Đó là một tấm chắn nhỏ màu bạc, được đặt trên một giá đỡ khác.

Điều khiến hắn bất ngờ là khi dùng thần thức thăm dò, tấm chắn này lại trực tiếp bắn ngược thần thức của hắn ra ngoài, hoàn toàn không thể dò xét được!

Ngay khi Lý Thanh chuẩn bị tiến về phía trước để tiếp tục dò xét, Xích Phát Chân Nhân chẳng biết từ lúc nào đã áp sát tới, thân nhiên đưa tay cầm lấy tấm chắn nhỏ màu bạc.

“Hóa ra là một món dị bảo có thể ngăn cản thần thức dò xét? Có chút thú vị đây.” Xích Phát Chân Nhân lẩm bẩm tự nói, ánh mắt sáng lên vẻ thích thú.

Sắc mặt Lý Thanh trầm xuống, hắn mở miệng nói: “Xích Phát đạo hữu, tấm chắn này là ta phát hiện trước.”

Thế nhưng, Xích Phát Chân Nhân chỉ liếc Lý Thanh một cái đầy thờ ơ, sau đó tiếp tục dồn sự chú ý vào ngân thuẫn trên

tay.

“Người nói người phát hiện trước thì là của người? Không thấy bây giờ nó đã nằm trong tay ta sao?”

Vừa nói, hắn vừa dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên tấm chắn, vẻ mặt ung dung đầy khiêu khích.

Ngữ điệu của Xích Phát Chân Nhân khiến người khác khó chịu, ngay cả Lý Thanh, người luôn ôn hòa nhã nhặn, cũng không khỏi nổi nóng.

Nhưng nơi này không phải chỗ thích hợp để xảy ra xung đột. Hắn đè nén cảm xúc trong lòng, tiếp tục đi sâu vào trong bảo khố được cải tạo từ lòng núi.

Không thể không thừa nhận, Quỷ Kiếm Môn quả thật có nội tình thâm hậu. Dù không thể so sánh với những đại thế lực Tiên Đạo lâu đời, nhưng số lượng bảo vật trong bảo khố lại vô cùng phong phú, rực rỡ muôn màu.

Lúc đầu, Lý Thanh còn cho rằng phần lớn những thứ bên trong đều là vật không có giá trị. Nhưng khi tận mắt chứng kiến, hắn mới nhận ra suy nghĩ của mình hoàn toàn sai lầm!

Lúc này, trên tay hắn là một phiến đá tròn, bề mặt khắc đầy những hoa văn kỳ dị. Chỉ mới nhìn thoáng qua, hắn đã cảm thấy đầu óc choáng váng, hoa mắt chóng mặt.

“Những hoa văn này... lại có chút giống trận pháp. Chẳng lẽ đây là một trận bàn đơn giản?” Lý Thanh trầm nghĩ, ánh mắt lóe sáng.

Trận bàn đơn giản—một loại bảo vật có thể giúp người không tinh thông trận pháp dễ dàng bày trận.

Loại trận bàn này có độ khó chế tác cực cao, không phải Trận Pháp Sư bình thường có thể tạo ra. Chỉ những người có tạo nghệ trận pháp cực kỳ cao minh mới có thể khắc họa thành công!

Chương 1140

DTV EBOOK

Cho dù là ở Đại Hoang Vực hiện tại, số người có khả năng chế tác loại trận bàn này cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Trận pháp là thứ có thể mượn thiên địa đại thế để phát huy uy năng kinh khủng.

Thế nhưng, muốn khắc một trận pháp hoàn chỉnh lên một phiến đá nhỏ, hơn nữa còn giúp người không có kiến thức về trận pháp cũng có thể tùy tiện bày trận, chuyện này tuyệt đối không hề đơn giản.

Tên gọi là trận bàn đơn giản, nhưng quá trình chế tạo lại không hề “đơn giản” chút nào!

Lý Thanh cẩn thận quan sát, rồi quay sang hỏi Cực Sát Chân Nhân: “Cực Sát đạo hữu, xin hỏi trận bàn này khắc họa loại trận pháp nào?”

Thế nhưng, lần này Cực Sát không hề trả lời. Hắn chỉ cười nhạt, thái độ vô cùng rõ ràng.

Dù sao thì hắn cũng là Thái Thượng trưởng lão của Quỷ Kiếm Môn, mang người ngoài vào bảo khố đã là nhượng bộ lắm rồi. Sao có thể chủ động giới thiệu bảo vật cho bọn họ biết lai lịch và giá trị?

Nói thẳng ra, hắn ước gì Lý Thanh và Xích Phát Chân Nhân chọn nhầm những món đồ không có giá trị mà mang đi.

Hắn trung thành tuyệt đối với Quỷ Kiếm Môn, tất nhiên không thể bán đứng lợi ích của tông môn!

Thấy vậy, Lý Thanh chỉ có thể cười khổ. Quả nhiên là hắn đã mạo muội, trực tiếp hỏi loại vấn đề này trước mặt Cực Sát đúng là không khôn ngoan chút nào.

Thế nhưng, hắn thực sự tò mò về trận pháp được khắc trên trận bàn này. Sau một hồi cân nhắc, hắn quyết định truyền một đạo thần niệm đến Cực Sát Chân Nhân.

“Đạo hữu, quả thực ta có chút mạo muội. Nếu sau này người có nhu cầu luyện bảo, có thể đến Cự Lộc Châu, tìm ta ở Bách Luyện Sơn. Có lẽ ta có thể giúp một tay.”

“Nếu có thể, xin đạo hữu giải đáp thắc mắc của ta về trận bàn này.”

Nhận được thần niệm của Lý Thanh, Cự Sát Chân Nhân thoáng giật mình, sắc mặt biến đổi trong chốc lát, nhưng ngay sau đó lại lộ ra một tia tán thưởng.

Không lâu sau, trong đầu Lý Thanh liền xuất hiện một đạo thần niệm hồi đáp.

“Đạo hữu quả nhiên có ánh mắt tinh tường. Đây đúng là một trận bàn đơn giản, bên trong khắc họa không gì khác ngoài một Tụ Linh Trận cỡ nhỏ.”

“Nhưng trận pháp này không chỉ có tác dụng tụ linh khí, mà còn có thể ngăn cản thần thức dò xét. Đồng thời, nó cũng có thể dùng như một loại trận pháp phòng ngự.”

Nghe xong, Lý Thanh lập tức hiểu ra, thầm nghĩ: Không trách được trận bàn này vẫn còn nằm trong bảo khố mà chưa bị các trưởng lão Quỷ Kiếm Môn lấy đi!

Đối với bọn họ mà nói, thứ này quả thực chẳng đáng để bận tâm.

Quỷ Kiếm Môn tọa lạc trên một linh mạch thượng đẳng, căn bản không cần lo lắng về vấn đề linh khí cạn kiệt. Vậy nên, tác dụng của Tụ Linh Trận đối với họ chẳng đáng là bao.

Mà cơ hội tiến vào bảo khố để chọn bảo vật lại vô cùng hiếm có. Đa số người tới đây đều muốn tìm kiếm những món pháp bảo mạnh mẽ hoặc linh dược trân quý.

Sẽ chẳng có ai lãng phí cơ hội này để lấy đi một trận bàn cỡ nhỏ cả.

Nếu thực sự có nhu cầu tụ linh khí, bọn họ chỉ cần bỏ ra chút tài nguyên là có thể mời Trận Pháp Sư trong tông môn bố trí một trận pháp hoàn chỉnh ngay trong động phủ của mình.

Lý Thanh thoáng suy nghĩ một chút, cuối cùng tạm thời đặt trận bàn xuống, tiếp tục tìm kiếm những bảo vật khác.

Chẳng bao lâu sau, tại một góc khuất của bảo khố, một đoạn cây mây khô cần đột nhiên thu hút sự chú ý của hắn...

Lý Thanh chậm rãi cúi người xuống, cầm lấy đoạn dây leo thoạt nhìn vô cùng tầm thường.

Sợi dây leo này dày cỡ một cánh tay người, bề ngoài thô ráp, lớp vỏ đã khô cạn, không chút sinh cơ. Chỉ nhìn bề ngoài, chẳng khác gì một đoạn gỗ mục nhạt đại ngoại dã ngoại.

Quá bình thường!

Lý Thanh cũng hoài nghi, liệu đây có phải chỉ là một đoạn Đăng Mộc nhặt được tùy tiện, vô tình đưa vào bảo khố Quỷ Kiếm Môn hay không.

Nhưng mà, đây chính là bảo khố Quỷ Kiếm Môn! Một nơi như vậy, sao có thể xuất hiện thứ tầm thường đến mức này?

Vừa nghĩ đến đây, Lý Thanh khẽ vận lực nơi đầu ngón tay, lập tức cảm nhận được sự cứng rắn từ dây leo.

Ngay cả với lực đạo của hắn, vẫn không thể làm nó lay động dù chỉ một chút. Hiển nhiên, đây tuyệt đối không phải vật phàm!

Hắn lục lại trí nhớ, cố gắng tìm kiếm chút manh mối về đoạn dây leo này trong những điển tịch mà mình đã từng đọc. Nhưng rất đáng tiếc, dù những năm qua hắn đã nghiên cứu không ít về linh mộc, vẫn không thể xác định lai lịch chính xác của nó.

Nghĩ một lúc, Lý Thanh liền truyền thần niệm cho Cực Sát Chân Nhân.

“Cực Sát đạo hữu, xin hỏi đoạn Đăng Mộc này có lai lịch ra sao?”

Dù không biết thì cứ hỏi, giúp đôi phương luyện khí vốn đã hứa rồi, vậy thì tốt nhất cũng nên biết rõ mà tận dụng triệt để.

Chương 1141

DTV EBOOK

Từ đầu đến giờ vẫn lẳng lặng quan sát mọi chuyện, Cực Sát Chân Nhân dường như đã dự liệu trước tình huống này. Hắn khẽ cười, vết sẹo trên mặt càng làm nụ cười trở nên dữ tợn.

“Về lai lịch chính xác của Đằng Mộc này, ngay cả Quỷ Kiếm Môn cũng không có ai biết. Nhưng ta có thể kể người nghe về cách nó được tìm thấy.”

“Năm xưa, trong trận đại phá Cổ Hoàng Thành, Quỷ Lệ Môn Chủ từng giao đấu với Vương Thành Đạo. Khi đó, Vương Thành Đạo dựa vào Tổ Hoàng Kiếm, một kiếm đánh bay môn chủ!”

“Môn chủ rơi xuống lòng đất bên dưới Hoàng Thành, vô tình phát hiện ra một căn phòng tối bị ẩn giấu. Chính tại nơi đó, đoạn Đằng Mộc này đã được tìm thấy!”

Nghe đến đây, ánh mắt Lý Thanh thoáng lóe sáng.

“Thì ra là thế... Ngay cả Quỷ Lệ Môn Chủ cũng không thể tìm ra diệu dụng của nó sao?”

Hắn lẩm bẩm, trong lòng có chút do dự.

Hắn để ý đến đoạn dây leo này không phải vì tò mò mà bởi vì công pháp hắn tu luyện - “Vạn Sinh Ma Công”!

Vạn Sinh Ma Công có một pháp môn đặc biệt, gọi là “Hóa Sinh Thiên” – nếu dùng tuổi thọ để luyện chế, có thể khiến vật chết khôi phục sinh cơ!

Nếu vậy, có lẽ hắn có thể thử đem Đằng Mộc này cứu sống?

Nhưng vấn đề là, lai lịch của nó hoàn toàn không rõ ràng. Nếu bỏ công sức cứu sống, cuối cùng lại chỉ được một thứ vô dụng, chẳng phải lãng phí quá nhiều tài nguyên sao?

Hơn nữa, đoạn dây leo này đã triệt để mất đi sinh cơ. Dù có mang về, chưa chắc đã có thể dùng Thất Thái Mệnh Nguyên khiến nó hồi phục.

Lý Thanh trầm ngâm suy nghĩ. Hắn thực sự có chút để tâm đến nó.

Bên kia, Xích Phát Chân Nhân cũng tìm được một bảo vật

Khác với Lý Thanh, Xích Phát Chân Nhân đang cầm trên tay một vật thể tinh xảo như thủy tinh, tỏa ra ánh sáng yêu dị.

Đó là một khối thủy tinh màu vàng nhạt!

Chỉ cần nhìn lướt qua, đã biết không phải vật phàm! Nhưng cụ thể là gì, có lẽ chỉ Xích Phát Chân Nhân mới rõ.

Nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của hắn, Lý Thanh và Cực Sát Chân Nhân đều chú ý đến cảnh này.

Cực Sát Chân Nhân thẳng thắn mở miệng:

“Xích Phát đạo hữu, hẳn ngươi biết khối thủy tinh này có lai lịch gì?”

Cũng như Lý Thanh không rõ về Đằng Mộc, Quỷ Kiếm Môn cũng không thể nào biết rõ mọi bảo vật trong bảo khố.

Tu tiên giới bao la, có những bảo vật ngay cả tu sĩ đỉnh phong cũng không nhận ra!

Trên thế gian, dù cường đại đến đâu, cũng không thể hiểu biết tất cả!

Nghe câu hỏi của Cực Sát Chân Nhân, Xích Phát Chân Nhân khẽ cười, nhưng không trả lời thẳng.

Hắn vuốt ve khối thủy tinh trong tay, giọng điệu đầy ẩn ý:

“Ha ha, năm xưa ta có thấy vật này trong một bức họa cổ, nhưng đáng tiếc bức họa ấy đã hư hỏng nặng, không ghi rõ chi tiết!”

Nói rồi, hắn chậm rãi xoay viên thủy tinh trong tay, ánh mắt tràn đầy hứng thú.

“Dù thế nào đi nữa, ta vẫn muốn mang nó đi!”

Lời này vừa dứt, Cực Sát Chân Nhân thoáng trầm mặc.

Xét theo nguyên tắc, Xích Phát Chân Nhân có quyền chọn một bảo vật tùy ý trong bảo khố. Nhưng...

Khối thủy tinh này có giá trị không hề nhỏ!

Quan trọng hơn, Xích Phát Chân Nhân là một Luyện Khí Sư. Những người như hắn có nhãn quan nhạy bén hơn tu sĩ bình thường về các loại bảo liệu.

Lỡ đâu đây là một kỳ tài luyện khí tuyệt thế, mà lại để hắn mang đi mất, thì Quỷ Kiếm Môn có khi sẽ tiếc đứt ruột!

Cực Sát Chân Nhân nheo mắt, lạnh giọng hỏi:

“Xích Phát đạo hữu, chẳng lẽ còn điều gì người chưa nói ra?”

“Nếu như quý môn không chịu bỏ thứ yêu thích, vậy thì môn gia có thể chọn một bảo vật khác cũng được.”

Xích Phát Chân Nhân vừa cười vừa nói, giọng điệu thoải mái như thể không hề để tâm.

Hắn đặt khối thủy tinh vàng xuống, sau đó đi sang một góc khác của bảo khố, tiện tay nhặt lên một khối đá hình bầu dục.

Khối đá này thoạt nhìn bình thường đến không thể bình thường hơn. Không giống như khối thủy tinh vàng trước đó, nó không tỏa ra bất kỳ dị quang nào, trông chẳng khác gì một khối đá khoáng thô sơ mà người ta có thể dễ dàng bắt gặp ở bất cứ đâu.

Nhưng ánh mắt Xích Phát Chân Nhân khi nhìn khối đá này lại lộ rõ vẻ nóng bỏng, như thể sợ người khác không nhận ra đây chính là một món trân bảo!

Cực Sát Chân Nhân nghe vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy như vừa bị chơi một ván.

Hắn không nghi ngờ gì nữa, nhưng khối đá này rốt cuộc là thứ gì, ngay cả hắn cũng không rõ!

“Ha ha, Xích Phát đạo hữu nói đùa rồi. Môn chủ đã đồng ý cho người tùy ý lựa chọn một món trong bảo khố, vậy thì ta có gì phải ngăn cản đâu?”

“Bất kể là khối thủy tinh vàng kia hay khối đá này, nếu người cảm thấy hứng thú, cứ việc mang đi.”

Giọng nói của Cực Sát Chân Nhân nghe vô cùng rộng rãi, thể hiện khí độ của Quỷ Kiếm Môn.

“Ha ha ha, tốt! Không hổ là Quỷ Kiếm Môn, khí tiết như vậy, môn gia bội phục!”

Chương 1142

DTV EBOOK

“Vậy thì ta sẽ chọn khối đá này!”

Dứt lời, Xích Phát Chân Nhân liền thu lấy khối đá bầu dục to bằng đầu người, nét mặt tràn đầy thỏa mãn.

Từ đầu tới giờ vẫn quan sát toàn bộ tình huống, Lý Thanh không khỏi ghen hòng nhìn trần trời.

Hắn thầm nghĩ:

“Tên này đúng là cáo già! Chỉ vài câu đã xoay Cục Sát Chân Nhân như chong chóng!”

Dù trên mặt vẫn giữ vẻ bình thản, nhưng đôi mắt của Cục Sát Chân Nhân lại ánh lên một tia phần nộ.

Từ khi hắn đột phá Kết Đan, trở thành Thái Thượng Trưởng Lão, đã rất lâu không có ai dám coi hắn như trò đùa.

Nhưng dù trong lòng khó chịu, hắn vẫn giữ phong thái như cũ:

“Không sao cả, Xích Phát đạo hữu cứ tự nhiên.”

Sau khi Xích Phát Chân Nhân cầm lấy khối đá, hắn chuẩn bị rời khỏi, nhưng ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn về phía khối thủy tinh vàng.

Lý Thanh thấy vậy, khẽ nheo mắt lại.

“Chẳng lẽ khối thủy tinh vàng kia thực sự có giá trị không nhỏ?”

Suy nghĩ này khiến lòng hiếu kỳ của hắn trở dậy.

Ngay khi Xích Phát Chân Nhân rời khỏi bảo khố, Lý Thanh liền buông đoạn Đăng Mộc khô cạn trong tay, tiến lại gần khối thủy tinh vàng.

Hắn nhẹ nhàng đặt tay lên nó, cảm nhận một luồng khí tức nhàn nhạt của thổ thuộc tính nguyên lực.

“Thứ này rốt cuộc là gì mà khiến Xích Phát Đạo Hữu đề tâm đến thế?”

Bên cạnh, Cực Sát Chân Nhân cũng bước tới, ánh mắt trầm ngâm.

“Không biết. Lai lịch của khối thủy tinh vàng này, ngay cả ta cũng không rõ. Chỉ sợ, chỉ có môn chủ mới hiểu.”

Sau một thoáng suy nghĩ, hắn đưa ra đề nghị:

“Vô Cực đạo hữu, nếu người cảm thấy hứng thú, có thể mang theo nó. Dù sao, Xích Phát Chân Nhân có ánh mắt rất tinh tường, thứ hắn đã đề tâm chắc chắn không đơn giản!”

Đây không chỉ là một lời khuyên, mà còn thể hiện thiện ý của hắn với Lý Thanh.

Nhưng trước ánh mắt kinh ngạc của Cực Sát Chân Nhân, Lý Thanh lắc đầu.

“Không được! Rất có thể đây là cái bẫy của Xích Phát Chân Nhân!”

“Hắn cố tình bày ra bộ dáng lưu luyến không rời, chẳng qua là muốn ta mắc bẫy mà chọn lấy nó!”

“Hơn nữa, ta cũng không biết khối thủy tinh vàng này thực sự là thứ gì, có giá trị gì, hay có thể làm được gì.”

“Dù nó thực sự quý giá, nhưng nếu ta mang về rồi lại không thể tận dụng, chẳng phải sẽ chỉ là một món đồ bỏ xó?”

Cần trọng đến mức này!

Cực Sát Chân Nhân nhìn Lý Thanh bằng ánh mắt ẩn chứa sự tán thưởng.

“Quả nhiên không phải hạng người dễ bị lừa!”

Hắn trầm giọng nói:

“Vô Cực đạo hữu nói rất đúng! Xích Phát Chân Nhân quả nhiên không có lòng tốt, trước khi đi còn cố tình diễn kịch!”

Nếu không phải nhờ Lý Thanh chỉ ra, rất có thể lần sau khi có cơ hội chọn bảo vật, Cực Sát Chân Nhân cũng sẽ chọn khối thủy tinh vàng kia mà mắc bẫy!

“Cái tên Xích Phát này đúng là cao thủ chơi tâm lý!”

Cực Sát Chân Nhân dừng một chút, sau đó nhìn thẳng vào Lý Thanh:

“Vây, Vô Cực đạo hữu dự định mang đi vật gì?”

Lý Thanh mỉm cười, ánh mắt lộ ra chút tự tin:

“Ta sẽ lấy đoạn dây leo khô cạn này!”

Hắn chỉ về phía Đẳng Mộc, giọng nói dứt khoát:

“Dây leo này cứng rắn dị thường, ta dự định mang về nghiên cứu kỹ càng. Nếu có thể, ta sẽ thử luyện chế một kiện pháp bảo từ nó!”

Câu trả lời này khiến Cực Sát Chân Nhân cảm thấy vô cùng thoải mái.

Không vòng vo, không giả bộ! Chọn cái gì thì nói thẳng ra!

“Không giống cái tên Xích Phát kia cứ phải lăm mưu nhiều kẻ, xoay người ta như chong chóng!”

Cực Sát Chân Nhân gật đầu, dứt khoát nói:

“Tốt! Vô Cực đạo hữu cứ lấy đi!”

Lý Thanh cầm lấy đoạn dây leo, trong lòng dâng lên một tia chờ mong.

“Nếu thứ này thật sự có thể dùng ‘Thất Thái Mệnh Nguyên’ để hồi sinh, thì có lẽ nó sẽ là một bảo vật vô giá!”

Dù sao, nếu vô dụng, ít nhất cũng có thể dùng để luyện chế pháp bảo.

“Một món hời, tại sao không thử chứ?”

Tại cấm địa hậu sơn Kiếm Cốc.

Tứ Tượng Trần Thiên Đỉnh vẫn đang được luyện chế, Quỷ Lệ một mình tế luyện cự đỉnh này, quyết tâm luyện thành một di bảo có uy năng thông thiên triệt địa.

Bên ngoài cấm địa, một thân ảnh từ không trung lướt đến—
Cực Sát Chân Nhân.

“Môn chủ, Vô Cực đạo hữu và Xích Phát Chân Nhân đã rời đi. Bọn họ mỗi người đều lấy một kiện bảo vật từ bảo khố của sơn môn.”

Nghe thấy báo cáo đầy cung kính của Cự Sát Chân Nhân, Quỷ Lệ khẽ gật đầu, rồi chậm rãi hỏi:

“Bọn hã đã mang đi thứ gì?”

Cự Sát nghiêm túc đáp:

“Bẩm môn chủ, Vô Cự Chân Nhân lấy đi một đoạn Đăng Mộc đã khô cạn. Còn Xích Phát Chân Nhân thì do dự giữa một khối thủy tinh vàng và một vật liệu đá hình trứng ngỗng, cuối cùng chọn cái sau.”

Nghe vậy, Quỷ Lệ lập tức hứng thú, nhíu mày nói:

“Hã nhìn ra lai lịch của hai món đồ kia sao?”

“Việc này hã không nói rõ, nhưng từ thái độ lúc đó, ta nghi ngờ hã đã nhận ra điều gì đó.”

Quỷ Lệ im lặng một lúc, rồi nói:

Chương 1143

DTV EBOOK

“Người kể lại tỉ mỉ chuyện xảy ra khi ấy.”

Cực Sát Chân Nhân liền thuật lại toàn bộ sự việc, bao gồm cả thỏa thuận ngầm giữa hắn và Lý Thanh trong bảo khối.

Sau khi nghe xong, Quỷ Lệ chìm vào suy tư.

“Môn chủ, có cần ta...” Cực Sát Chân Nhân híp mắt, trong ánh nhìn lộ ra hàn quang. Mặc dù chưa nói hết câu, nhưng ý tứ đã vô cùng rõ ràng.

Tuy nhiên, Quỷ Lệ chỉ lắc đầu:

“Không cần tự rước phiền phức. Cứ để Xích Phát Chân Nhân mang bảo vật rời đi.”

“Hiện tại, ta đang ở giai đoạn quan trọng tế luyện Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh, không thể rời đi. Chỉ dựa vào mình người, chưa chắc có thể giữ chân hắn.”

“Hơn nữa, nếu tin tức này lộ ra ngoài, Quỷ Kiếm Môn chúng ta sẽ bị ảnh hưởng thanh danh, lại vô duyên vô cớ kết thêm kẻ thù.”

Dù là ma đạo thế lực, nhưng nếu không thể nắm chắc mọi chuyện, Quỷ Lệ cũng không tùy tiện động thủ. Nếu có cơ hội, hắn rất muốn tra hỏi Xích Phát Chân Nhân về thủy tinh vàng và vật liệu đá hình trứng ngỗng, nhưng hiện tại không thể rời khỏi cấm địa, đành từ bỏ ý định.

Dù Quỷ Kiếm Môn đang ở thời kỳ cường thịnh, nhưng vẫn chưa đủ mạnh để tùy ý đối đầu với một đối thủ Kết Đan Kỳ.

Vậy nên, Xích Phát Chân Nhân vẫn thuận lợi rời khỏi sơn môn, mang theo bảo vật trong tay.

Lúc này, bên ngoài Kiếm Cốc, một thân ảnh mạnh mẽ lướt nhanh trên không trung—Lý Thanh.

Sau khi chọn xong bảo vật, hắn không có lý do gì để ở lại Kiếm Cốc.

Dù rất muốn tu luyện thêm tại đây để hấp thụ linh khí dày đặc, nhưng suy xét cẩn thận, hắn vẫn quyết định rời đi.

Dù linh khí ở Bách Luyện Sơn của hắn không bằng nơi này, nhưng bù lại thanh tịnh, tránh xa thị phi, không dễ bị cuốn vào những rắc rối không đáng có.

“Trở về có thể thử trồng lại dây leo khô xem sao, biết đâu có thể cứu sống.”

“Còn nữa, tiền giai của Thùng Cơm cũng cần được sắp xếp. Viên Tam Giai Xích Tinh cuối cùng, gần đến lúc cho nó phục dụng rồi.”

Trong lòng đã có dự định rõ ràng, hắn tiếp tục phi hành, vừa bay vừa suy nghĩ.

Bất chợt, linh giác trong lòng hắn khẽ động.

Ngay sau đó—một luồng đao quang rét lạnh từ mặt đất âm âm vọt lên, chém thẳng về phía hắn!

Bá!

Nhìn thấy đao quang lạnh thấu xương, đồng tử Lý Thanh co rút kịch liệt. Hắn muốn tránh, nhưng đã không kịp.

Trong khoảnh khắc quyết định, hắn vận dụng thần niệm.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Đao quang hung hãn bổ thẳng vào thân thể hắn, đánh bay hắn ra ngoài!

Phanh!

Cách đó không xa, một ngọn núi nhỏ bị thân thể hắn đập trúng, sụp đổ trong nháy mắt.

Trong khoảnh khắc, không rõ sống chết ra sao.

Âm âm!

Mặt đất rung chuyển, một thân ảnh khôi ngô chậm rãi tiến đến. Hắn có mái tóc đỏ rực như lửa, cơ bắp màu đồng cổ rắn chắc như sắt thép, quanh thân lơ lửng ba thanh trường đao sắc bén.

“Vô Cực đạo hữu, không biết cuối cùng ngươi có chọn khối thủy tinh vàng kia không?”

“Ta đã ám chỉ rõ ràng đến vậy, đừng làm ta thất vọng a.”

Vừa nói, Xích Phát Chân Nhân vươn tay, nắm lấy một thanh trường đao giữa không trung, khéo miệng nhếch lên nụ cười lạnh, từng bước tiến về phía hồ sâu nơi Lý Thanh bị đánh văng xuống.

Lúc này, đồng đá vụn đã vùi lấp hoàn toàn thân hình Lý Thanh, không ai có thể phán đoán trạng thái của hắn lúc này ra sao.

Nhưng Xích Phát Chân Nhân tin chắc rằng, ăn trọn một đao bản mệnh pháp bảo của hắn, dù là Tam Giai thể tu cũng tuyệt đối không thể nào toàn mạng.

“Hắn là chưa chết chứ? Đao Phá Quân của ta cũng chưa được ôn dưỡng đến mức đó.”

“Haha, đừng giả bộ chết, ta còn cảm nhận được khí tức của ngươi đấy!”

Vừa dứt lời, sắc mặt Xích Phát Chân Nhân lạnh hẳn đi, tay hắn khễ động, chuẩn bị bỏ xuống thêm một đao trí mạng.

Nhưng đúng lúc này!

Từ trong hồ sâu bị vùi lấp, đá vụn đột nhiên nổ tung!

Ngay sau đó, một đạo hỏa ấn từ dưới đáy phóng vọt lên—Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn!

Đây chính là đại hỏa ấn đã thu nạp U Minh Lãnh Hỏa, uy năng vô cùng kinh người!

Oanh!

Nhìn thấy cảnh này, Xích Phát Chân Nhân khễ nhú mày, vốn không định đón đỡ mà nghiêng người tránh đi.

Nhưng ngay lúc hắn vừa mới nghiêng người, một giọng nói lạnh lùng vang lên:

“Bạo!”

Ầm ầm!

Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn lập tức phát nổ!

Ngọn lửa trắng xóa như thiên hỏa bùng nổ, lan tỏa khắp trời, chỉ trong nháy mắt đã quét sạch cả phiến thiên địa.

Cuốn cuộn hỏa diễm tựa như thủy triều cuốn thẳng về phía Xích Phát Chân Nhân. Chỉ trong nháy mắt, toàn thân hắn đã bị ngọn lửa vô tận nuốt chửng.

Phía dưới hố sâu.

Lý Thanh, người vừa hứng trọn một đao, giờ đây hoàn hảo không chút tổn hại, từ từ bò ra khỏi đồng đá vụn.

Ngoại trừ mái tóc có hơi rối một chút, trên người hắn không hề có lấy một vết thương.

Chỉ thấy trên áo bào hắn có một vết cắt ngay ngắn, lộ ra bên trong một lớp ánh sáng vàng óng ánh—Kim Ty Ngọc Bảo!

Chương 1144

DTV EBOOK

Trong thời khắc nguy cấp, khi không kịp né tránh, hắn đã lập tức thúc giục thần niệm kích hoạt bảo y này.

Quả nhiên, Kim Ty Ngọc Bảo danh bất hư truyền! Không chỉ vững vàng chống đỡ một đao toàn lực của Xích Phát Chân Nhân, mà thậm chí còn không xuất hiện bất kỳ tổn hại nào!

Nhờ có bảo y hộ thân, Lý Thanh cũng không chịu bất kỳ thương tổn nào.

Hắn vừa nhìn về phía trước, nơi U Minh Lãnh Hỏa đang bao trùm Xích Phát Chân Nhân, vừa há miệng thối ra một luồng sáng tối mịt.

Rất nhanh, trên tay hắn xuất hiện bản mệnh pháp bảo của mình—Hồn Nguyên Vô Song Chùy!

Lý Thanh không cho rằng chỉ một Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn là đủ để giết chết một cường giả Kết Đan Kỳ, điều đó hoàn toàn không thực tế.

Hắn biết rõ uy năng của thần thông mình, dù mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể một kích trí mạng.

Hướng hồ, đối phương còn là Xích Phát Chân Nhân thân bí khó lường!

Quả nhiên—

Lãnh diễm dày đặc bỗng nhiên chấn động, tựa như gặp phải khắc tinh nào đó, nhanh chóng tản ra bốn phía.

“Ha ha ha, quả nhiên là U Minh Lãnh Hỏa, đúng là không tầm thường a.”

Từ trong biển lửa trắng xóa, một thân ảnh chậm rãi bước ra.

Lý Thanh nheo mắt, tập trung nhìn kỹ đối phương—ánh mắt hắn lập tức dừng lại trên bộ pháp bảo kỳ lạ đang bao bọc quanh Xích Phát Chân Nhân.

Đây lại là một kiện pháp bảo có thể tránh được hỏa diễm sao?

“Làm sao có thể? Đây là Tích Hỏa Pháp Y?” Lý Thanh không khỏi kinh hô, trong ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Tích Hỏa Pháp Y—thứ này trong tu tiên giới là một kiện cổ bảo cực kỳ nổi danh. Tương truyền, phương pháp luyện chế đã thất truyền từ thời thượng cổ xa xưa.

Loại pháp bảo này, một khi khoác lên người, có thể miễn nhiễm hoàn toàn với hỏa diễm công kích, ngay cả thiên địa linh hỏa cũng không ngoại lệ. Có thể dễ dàng tránh khỏi tổn thương từ linh hỏa rơi xuống.

“Ha ha, mặc dù không phải Tích Hỏa Pháp Y chính thống, nhưng để đối phó với đạo thiên địa linh hỏa của người thì cũng đủ rồi.” Xích Phát Chân Nhân cười nhẹ, vung tay phải đi hỏa diễm bám trên góc áo, sau đó quay sang nhìn Lý Thanh, ánh mắt tràn đầy tự tin.

“Tốt, bây giờ đến lượt người trả lời câu hỏi của ta.”

“Bảo vật mà người mang ra từ Quỷ Kiếm Môn, có phải là khối Thủy Tinh Vàng kia không?”

Lý Thanh lúc này đã nhận ra, Xích Phát Chân Nhân trước mặt dường như rất quan tâm đến khối Thủy Tinh Vàng kia.

Nghĩ vậy, hắn càng thêm tò mò về lai lịch thực sự của vật này.

“Ha ha, đáng tiếc, ta không nhận ra ám hiệu của người. Ta cũng chẳng có hứng thú gì với khối Thủy Tinh đó.”

“Cuối cùng, ta đã đổi lấy một đoạn Khô Cạn Đăng Mộc.”

Nghe đến đây, Xích Phát Chân Nhân lập tức sững sờ, sau đó trong mắt hiện lên vẻ giận dữ.

“Người đúng là kẻ ngu xuẩn! Người vậy mà lại chọn lấy một đoạn đăng mộc vô dụng đó? Đúng là mười phần ngu xuẩn! Chẳng lẽ người không nhận ra trước khi rời đi ta đã đặc biệt chú ý đến khối Thủy Tinh Vàng kia sao?!”

Xích Phát Chân Nhân trừng mắt nhìn Lý Thanh, giọng điệu tràn đầy tiếu虐.

Thế nhưng, Lý Thanh chỉ thản nhiên đáp lại: “Làm sao ta biết được người có đang diễn trò hay không? Lỡ như đây chỉ là

một cái bẫy để ta tự chui đầu vào hố mà người đã đào sẵn?”

Nhìn thái độ hờ hững của Lý Thanh, Xích Phát Chân Nhân nghiêng răng nghiêng lợi:

“Người nghĩ ta bày trò lừa người sao?”

“Ha ha ha! Đúng là một tên đầu óc ngu xuẩn, người có biết mình vừa bỏ qua thứ gì không?”

Lý Thanh nhìn thẳng vào hắn, nội tâm thoáng dao động, nhưng để moi thêm tin tức, hắn vẫn giả vờ thờ ơ mà nói:

“Thế sao? Trong mắt ta, thứ đó chẳng qua cũng chỉ là một linh tài thuộc tính Thổ có nguyên lực thuần túy mà thôi. Chẳng lẽ lại là một bảo vật tuyệt thế?”

Nghe vậy, Xích Phát Chân Nhân liền bật cười giận dữ, chỉ thẳng vào Lý Thanh mà nói:

“Ngu xuẩn! Khối Thủy Tinh đó chính là một mảnh vỡ của Thổ Linh Châu! Dù nó chỉ lớn bằng móng tay, nhưng giá trị lại vô cùng vô tận!”

“Người có biết mình vừa từ bỏ một khối Thổ Linh Châu không?”

Thổ Linh Châu!

Vừa nghe đến ba chữ này, Lý Thanh rớt cuộc không thể giữ được vẻ bình tĩnh nữa. Trong mắt hắn hiện lên sự chấn động mãnh liệt.

Linh Châu của Nhân Giới chính là nền tảng cấu tạo nên quy tắc căn bản của thế giới này.

Trước đây, Ma Tộc từng mở cuộc xâm lấn quy mô lớn vào thế giới này, nghe nói chính là vì những chí bảo thiên địa đó!

Đáng tiếc, dù hậu nhân có trả một cái giá thảm khốc để đẩy lùi Ma Tộc, bọn họ vẫn không thể bảo vệ toàn vẹn những chí bảo ấy.

Vỡ nát, thất lạc—tóm lại, ngày nay dù có đi khắp tu tiên giới, cũng rất khó tìm được một viên Linh Châu hoàn chỉnh.

Lý Thanh chậm rãi hít sâu một hơi, ép cảm xúc chấn động trong lòng xuống.

Chương 1145

DTV EBOOK

“Hừ, nếu Thổ Linh Châu mảnh vỡ quý giá như vậy, vì sao người không tự mình đổi lấy, mà lại tốn công muốn ta lấy giúp?”

Xích Phát Chân Nhân lạnh lùng cười: “Người nghĩ ta làm chuyện dư thừa sao? Bởi vì khối Thạch Thai đó cũng có giá trị không thua kém bao nhiêu so với Thổ Linh Châu.”

“Ta vốn muốn mượn tay người để đoạt cả hai món bảo vật— Thạch Thai lẫn Thổ Linh Châu. Không ngờ người lại vô dụng đến mức này.”

“Hừ, thôi vậy, chuyện Thổ Linh Châu sau này sẽ tính sau. Hôm nay, nếu ta có thể đoạt được một đạo Thiên Địa Linh Hỏa từ người, vậy cũng coi như không tệ.”

Ngay từ trước, khi luyện chế Tứ Tượng Trán Thiên Đỉnh, hắn đã nhận ra hỏa diễm mà Lý Thanh thúc giục vô cùng phi phạm.

Với kiến thức uyên thâm của mình, hắn nhanh chóng xác định đây là một Thiên Địa Linh Hỏa!

Dựa vào bảo y trên người, hắn tin rằng mình có thể áp chế được ngọn lửa này, vì vậy liền nảy sinh ý định đoạt lấy.

Dù Thiên Địa Linh Hỏa có uy năng cường đại đến đâu, nhưng chỉ cần hắn có pháp y này khắc chế, xác suất chiến thắng vẫn rất lớn!

Nếu toàn bộ chiến lực của Lý Thanh đều dựa vào đạo Thiên Địa Linh Hỏa này, vậy hắn có thể dễ dàng chế trụ đối phương!

Dù sao, một tên tu sĩ tứ linh căn như Xích Phát Chân Nhân, phần lớn thời gian đều tập trung vào tu hành, khó có khả năng nắm giữ những đại thần thông hay đạo pháp cường đại.

Chính vì suy nghĩ này, mới dẫn đến toàn bộ diễn biến vừa rồi!

“Tốt lắm, lời nên nói ta cũng đã nói rồi, bây giờ để ta tiễn người xuống Cửu Tuyền, làm một con quỷ mình bạch đi!”

Huu huu huu!

Ba thanh Phá Quân Dao lập tức lóe lên, theo thế tam giác sắc bén đâm thẳng về phía Lý Thanh. Không khí trong nháy mắt bị xuyên thủng, phát ra những tiếng xé gió bén nhọn, chói tai.

“Phá Quân Đâm!”

Lý Thanh không hề do dự, tâm trí phân ra làm hai, một bên thôi động Kim Ty Ngọc Bào để ngăn chặn đòn công kích của đối phương, một bên thúc giục bản mệnh pháp bảo của mình —Hỗn Nguyên Vô Song Chùy!

Oanh!

Cự chùy bỗng nhiên bay lên không trung, nhanh chóng phóng đại gấp mấy lần.

Hỗn Nguyên Vô Song Chùy khí thế bàng bạc, bao trùm hơn nửa bầu trời, như một ngọn núi lớn hung hăng giáng xuống!

Ầm!

Đại địa rung chuyển, cuồng phong cuộn lên dữ dội, không khí bị thổi bay, để lộ ra một khoảng chân không trong thoáng chốc.

“Ha ha ha! Hỗn Nguyên Thạch luyện chế bản mệnh pháp bảo sao? Kinh hỉ mà người mang đến cho ta thật sự ngày càng nhiều a!”

“Hôm nay, cho dù không đoạt được Thổ Linh Châu, chỉ riêng pháp bảo luyện từ Hỗn Nguyên Thạch này và U Minh Lãnh Hỏa của người, cũng đã thu hoạch không nhỏ!”

Vừa dứt lời, Xích Phát Chân Nhân bỗng lấy ra một tấm phù lục từ trên người!

Hắn không chút do dự, trực tiếp vỗ mạnh lên thân mình.

Ông!

Phù lục lập tức bùng lên ánh sáng chói lóa, linh quang nồng đậm tỏa ra, bao phủ toàn thân hắn trong một tầng kim quang nhàn nhạt.

Phanh!

Hỗn Nguyên Vô Song Chùy giáng xuống, nhưng Xích Phát Chân Nhân lại cứng rắn đón lấy một chùy này!

Kịch bản Lý Thanh dự đoán—đôi phương bị đập thành thịt nát—không hề xảy ra. Ngược lại, Xích Phát Chân Nhân chỉ bị chấn động, nửa thân thể lún sâu xuống lòng đất, nhưng trên người không hề xuất hiện vết thương!

“Phù lục?”

Lý Thanh lúc này toàn thân được Kim Ty Ngọc Bào bao bọc chặt chẽ, không khỏi cảm thấy có chút đau đầu.

Xích Phát Chân Nhân dám chặn đường giết hắn, hiển nhiên không phải loại người gan to nhưng vô não, mà thực sự có nhiều thủ đoạn khó đối phó.

Chỉ riêng tấm phù lục trong tay đôi phương, chỉ sợ ít nhất cũng là Tam Giai Trung Phẩm, hơn nữa còn là loại phòng ngự mạnh mẽ.

Mặc dù không biết cụ thể đó là loại phù lục nào, nhưng chỉ riêng việc nó ngạnh kháng được một chùy toàn lực của hắn mà không bị tổn hại, đã đủ để thấy giá trị vô cùng trân quý!

Hưu hưu hưu!

Ba thanh Phá Quân Dao lại phá không lao đến!

Trong thoáng chốc, ba thanh đao lần nữa chém tới, trực tiếp hướng về phía Lý Thanh.

May mắn thay, hắn cũng không phải quả hồng mềm, tự nhiên cũng có đòn sát thủ trong tay. Nhờ vào Kim Ty Ngọc Bào, hắn không cần phải e ngại uy hiếp từ ba thanh Dao này.

Hít sâu một hơi...

Hai mắt Lý Thanh chậm rãi nhắm lại, rồi sau đó lại mở ra.

Chỉ thấy đôi con ngươi đen láy của hắn dần chuyển hóa thành ánh vàng rực rỡ!

Oanh!

Lực lượng thần thức mạnh mẽ bùng phát, trong nháy mắt, một cỗ thần niệm cuộn cuộn tràn ra, bao phủ toàn bộ khu vực xung

quanh.

Hắn đã triển khai lĩnh vực thần thức!

“Giết!”

Bá!

Lần này, Lý Thanh không hề giữ lại chút nào, toàn lực điều động thần thức, thúc giục tất cả sức mạnh trong lĩnh vực của hắn.

Trong khu vực bị thần thức bao phủ, hắn có thể tùy ý công kích bất kỳ thứ gì trong đó!

Chương 1146

DTV EBOOK

Hắn không cho đối phương bất kỳ cơ hội phản kháng nào, trực tiếp thi triển ngưng hồn trảm, từng đạo thần niệm ngưng tụ thành lưỡi kiếm vô hình, chém thẳng vào thần hồn của Xích Phát Chân Nhân!

Cảm nhận được lực lượng thần niệm mạnh mẽ bốn phía, sắc mặt Xích Phát Chân Nhân rất cuộc đại biến.

“Thần hồn mạnh như vậy?!”

Lý Thanh vận dụng thần thức bao trùm toàn bộ khu vực, lập tức tạo thành một trận vực công kích bằng thần thức.

Trong chớp mắt, hàng trăm đạo thần thức hóa thành Dao sắc bén, đan xen giữa không trung rồi đồng loạt lao về phía Xích Phát Chân Nhân, kẻ đang biến sắc vì kinh hãi.

Cảm nhận được nguy cơ tứ phía, toàn thân Xích Phát Chân Nhân dựng lên một luồng khí lạnh, từng sợi lông tơ cũng theo đó mà dựng đứng. Hắn vội thu liễm thần thức, không dám tiếp tục phóng ra bên ngoài.

Thế nhưng, tốc độ ngưng hồn vẫn chậm hơn một nhịp.

Khoảnh khắc kế tiếp, một tiếng gầm đau đớn vang lên.

“Ách a!”

Xích Phát Chân Nhân chỉ cảm thấy đầu óc như bị Dao sắc bén xé rách, cơn đau kịch liệt khiến tâm thần hắn chấn động không thôi.

Hai con ngươi đỏ ngầu vì thống khổ, mái tóc rối bù, một tay ôm trán, ánh mắt căm hận nhìn chằm chằm Lý Thanh, người lúc này sắc mặt cũng hơi tái nhợt.

“Giết người!”

Hét lên một tiếng, hắn nhanh chóng lấy ra một chiếc trống lớn từ trong túi trữ vật, điên cuồng vỗ mạnh xuống.

Thùng! Thùng! Thùng!

Tiếng trống trầm đục vang lên dồn dập như mưa rơi, từng đợt sóng âm cuộn cuộn lan tỏa, quét thẳng về phía Lý Thanh.

“Sóng âm dị bảo?” Lý Thanh cau mày, lập tức nhận ra sự kỳ lạ của bảo vật này.

Những loại pháp bảo dạng này thường rất tà dị, có thể trực tiếp công kích thân thức hoặc gây ảnh hưởng đến tâm trí đối phương.

Quả nhiên, vừa nghe thấy tiếng trống, thần hồn Lý Thanh lập tức rung lên mãnh liệt.

Tâm thần hắn bắt đầu dao động, cảm giác mê muội kéo đến từng đợt, đến cả tầm nhìn cũng trở nên mơ hồ, bóng dáng đối phương xuất hiện chông chéo lên nhau.

Đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với loại pháp bảo kỳ lạ này, trong thời gian ngắn căn bản không kịp ứng phó. Hiện tại, thần trí hắn đã chịu ảnh hưởng không nhẹ.

Thấy vậy, Xích Phát Chân Nhân cười gằn, tiếp tục thúc giục ba đạo Phá Quân Dao lao thẳng đến chém xuống người Lý Thanh.

Nhưng Lý Thanh không hề hoảng loạn, Kim Ty Ngọc Bào trên người hắn vẫn đang phát huy tác dụng, từng đạo kim quang bảo vệ toàn thân, ngay cả đầu cũng được bao bọc. Bởi vậy, dù Dao sắc bén có chém tới cũng khó lòng xuyên thủng lớp phòng hộ này.

“Đây rốt cuộc là bảo y gì mà khả năng phòng ngự lại mạnh mẽ đến vậy?” Xích Phát Chân Nhân lẩm bẩm, trong lòng dâng lên cảm giác bất an.

Hắn vốn cho rằng đối phương chỉ là kẻ có tư chất linh căn kém cỏi, chỉ biết ngồi khổ tu, dễ dàng bóp nát như một quả hồng mềm. Nhưng hiện tại xem ra, người này không chỉ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, mà trên người còn ẩn giấu vô số thủ đoạn khó lường.

Chí ít, từ tầng tầng lớp lớp thủ đoạn của Lý Thanh mà xét, Xích Phát Chân Nhân nhận ra mình đã chọn sai đối thủ.

Nhưng lúc này đã không còn đường lui, mặt mũi đã mất, chỉ có thể liều chết quyết chiến!

Hắn tuyệt đối không thể để Lý Thanh sống sót rời đi, nếu không sau này nhất định sẽ trở thành đại họa khó giải quyết.

Lý Thanh cũng có suy nghĩ tương tự. Giờ phút này, hắn chỉ muốn sớm giải quyết kẻ trước mắt, tránh để về sau rước thêm phiền phức.

Thế nhưng, Xích Phát Chân Nhân vẫn không ngừng thúc giục chiếc trống kia, khiến Lý Thanh căn bản không thể phân tâm phản công, chỉ có thể cố gắng chống đỡ.

Cần phải bình tĩnh lại, nghĩ cách ứng phó!

Hiện tại, cả hai đều rơi vào thế giằng co, không thể dễ dàng làm gì được đối phương.

Lý Thanh bị quấy nhiễu quá mức, đến mức không thể tiếp tục thúc động Hồn Nguyên Vô Song Chùy. Thậm chí, ngay cả suy nghĩ một kế sách ứng phó cũng trở nên vô cùng gian nan.

Dù đã phong bế thánh giác, nhưng nhịp trống quái dị kia vẫn vang vọng trong đầu hắn, không thể nào xua tan được.

Đối phó loại pháp bảo kỳ lạ này, che tai căn bản không phải giải pháp!

“Chỉ một món tích hỏa pháp y đã có thể vô hiệu hóa U Minh Lãnh Hỏa của ta, thật sự đáng ghê tởm.”

“Chẳng lẽ bảo y của hắn chính là một bộ hoàn chỉnh không thiếu sót? Nếu vậy thì đó chính là thượng cổ kỳ bảo, so với Kim Ty Ngọc Bào của ta còn trân quý hơn gấp bội. Sao có thể xuất thế một lần nữa?”

“Nếu thật sự là vậy, chẳng phải tất cả thủ đoạn của ta đều vô dụng?”

Tâm trí Lý Thanh rối loạn, khó lòng tìm ra phương án thích hợp.

“Hay là... ta thử thả Trùng Cửu ra?”

Nhưng ý nghĩ đó vừa lóe lên, hắn liền lập tức gạt bỏ.

Chương 1147

DTV EBOOK

Trùng Cửu là át chủ bài quan trọng của hắn, chỉ có thể sử dụng vào thời điểm mấu chốt nhất. Nếu bây giờ đem nó ra, với thân thể yếu ớt kia, e rằng sẽ không thể chịu nổi ba đạo Phá Quân Dao của Xích Phát Chân Nhân.

Ngay lúc Lý Thanh đang đau đầu suy tính, trong thức hải Xích Phát Chân Nhân, cơn đau dữ dội cuối cùng cũng dần dịu lại.

Hắn tiếp tục vỗ trán, đồng thời đưa tay vào túi trữ vật, lấy ra một tấm phù lục.

Nhìn thấy cảnh này, khóe miệng Lý Thanh không khỏi giật giật.

Gia hỏa này... phù lục cũng thật sự quá nhiều rồi! Hoàn toàn không giống một luyện khí sư chút nào!

“Hừ! Dao kiếm bất thương? Vậy để ta thử một lần tấm Lôi Hỏa Phù này xem sao!”

Xích Phát Chân Nhân kẹp chặt hai ngón tay, rút ra một lá bùa đen kịt như mực. Trên bề mặt lá bùa trải rộng những đường phù văn thần bí, lấp lánh ánh tím xen lẫn sắc đỏ rực rỡ.

Đầu ngón tay hắn khẽ động, toàn bộ tấm phù lập tức vỡ vụn trong không khí.

Bá!

Ngay sau đó, đất trời rung chuyển dữ dội!

Ầm ầm!

Sấm sét đan xen thành từng tia chớp loang loáng trong không trung, đồng thời những ngọn lửa nóng bỏng cũng bùng lên mãnh liệt, như muôn thiêu đốt tất cả.

Lôi đình và hỏa diễm cùng lúc giáng xuống, gào thét lao thẳng về phía Lý Thanh.

Uy lực của tấm phù lục này lớn đến đáng sợ. Chỉ trong nháy mắt phát động, nó đã hút cạn linh khí trong phạm vi hơn mười dặm, khiến không gian xung quanh trở nên khô kiệt, tràn ngập khí tức hủy diệt.

Lý Thanh cảm nhận rõ ràng nguy cơ trước mắt, da đầu không khỏi tê dại.

Dù Kim Ty Ngọc Bào có thể bảo vệ hấn khỏi đao kiếm và một số loại công kích pháp thuật ngũ hành, nhưng nó cũng có giới hạn nhất định. Không phải cứ mặc vào là có thể vạn pháp bất xâm, miễn dịch toàn bộ công kích.

Dù sao bản thân nó được dệt từ tơ vàng của Ngọc Tủy Tầm, chức năng chính vẫn là chống đỡ đao kiếm và pháp bảo sắc bén.

Hiện tại, trước uy lực khủng bố của lôi đình và hỏa diễm, khu vực nơi Lý Thanh đứng lập tức bị bao trùm bởi biển lửa và sấm sét ngập trời.

Oanh!

Chỉ trong chớp mắt, hấn đã cảm nhận rõ ràng Kim Ty Ngọc Bào bắt đầu bị hao tổn!

Từng sợi tơ vàng tinh luyện từ Ngọc Tủy Tầm lần lượt đứt đoạn, phát ra những tiếng “tinh tang” thanh thúy, giống như dây đàn bị kéo căng đến giới hạn rồi gãy vụn.

Thấy vậy, Xích Phát Chân Nhân cười gằn, gương mặt hiện lên vẻ dữ tợn.

“Rốt cuộc cũng phá được lớp mai rùa của ngươi! Phù Huyền lão gia hỏa kia đúng là có bảo vật tốt, chỉ là quá đắt mà thôi!”

Lý Thanh cảm thấy tâm thần nặng trĩu. Rất rõ ràng, nếu Kim Ty Ngọc Bào bị phá hủy hoàn toàn, hấn sẽ phải chính diện đón lấy sức mạnh hủy diệt của lôi hỏa, hậu quả khó mà tưởng tượng!

Không được! Không thể cứ ngồi chờ chết như vậy!

Ánh mắt lóe lên quyết đoán, hấn vung tay lấy ra một món pháp bảo từ trong túi trữ vật—một chiếc lò rèn đen kịt, trông vô cùng cổ xưa.

Ngay lập tức, hắn đặt ngược chiếc lò xuống mặt đất.

Keng!

Tiếng kim loại chấn động vang lên, chiếc lò lập tức phóng ra một tầng phòng hộ vô hình, ngăn cách toàn bộ lôi đình và hỏa diễm bên ngoài.

Chỉ trong khoảnh khắc, tiếng trống quấy nhiễu tâm thần cũng biến mất, giúp tinh thần Lý Thanh trở nên thanh tỉnh hoàn toàn.

“Cái gì? Thứ này lại có thể ngăn cản cả loại công kích này ư?”

Lý Thanh vừa kinh ngạc vừa vui mừng, ánh mắt càng thêm kiên kỳ với món pháp bảo này.

Nhưng hắn không có thời gian để mừng rỡ lâu.

Bởi lẽ, hắn không thể thôi động chiếc lò này tấn công, nó chỉ có thể bị động phòng ngự. Điều này có nghĩa là hắn cần phải tranh thủ thời gian hiếm hoi này để nghĩ ra đối sách.

Bên ngoài, Lôi Hỏa Phù vẫn tiếp tục oanh kích một lúc lâu, cuối cùng mới dần dần tiêu tán.

Đến khi lôi đình màu tím và hỏa diễm đỏ rực hoàn toàn biến mất, sắc mặt Xích Phát Chân Nhân trở nên âm trầm hơn bao giờ hết.

Ánh mắt hắn quét qua chiếc lò đen vẫn đứng sừng sững, không hề tổn hao chút nào, bờ môi không khỏi tái nhợt.

“Ngươi đúng là một con rùa đen cứng đầu, vậy mà còn có thêm một tầng mai giáp khác!”

Ngay cả một tấm Lôi Hỏa Phù mạnh mẽ như vậy cũng không thể làm gì được chiếc lò này, khiến Xích Phát Chân Nhân lần đầu tiên cảm nhận được sự bất lực.

Nhìn thấy đối phương hết lần này đến lần khác chặn đứng công kích của mình, lửa giận trong lòng hắn bùng lên dữ dội.

Hai tay khẽ run vì tức giận, hắn không chút do dự thúc giục ba đạo Phá Quân Dao lao thẳng về phía chiếc lò!

Đình! Đình! Đang!

Kết quả vô cùng rõ ràng!

Bất kể ba đạo Phá Quân Đao sắc bén đến cực điểm có chém xuống bao nhiêu lần, chiếc lò rèn đen kịt kia vẫn không hề suy suyển, không hề bị tổn hại dù chỉ một chút!

Giờ phút này, sắc mặt Xích Phát Chân Nhân hoàn toàn trở nên xanh mét.

Chương 1148

DTV EBOOK

Nhưng rất nhanh, hắn lại phát hiện một điểm bất thường, ánh mắt lóe lên vẻ kinh nghi bất định khi nhìn chăm chăm vào chiếc lò rèn.

“Cái lò này... tại sao lại không có lấy một tia linh lực ba động?”

Là một luyện khí sư tinh thông khí đạo, chỉ cần liếc mắt qua, hắn đã nhận ra có gì đó không đúng.

“Chẳng lẽ đây là một món pháp bảo đã mất hết linh tính? Chỉ còn lại lớp vỏ phế liệu, không thể vận hành?”

Dường như để xác nhận suy đoán này, hắn lập tức ngưng tụ một đoàn chân nguyên, mạnh mẽ đánh về phía chiếc lò.

Phanh!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, chân động lan ra bốn phía.

Xích Phát Chân Nhân nhíu chặt mày, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin.

“Quả nhiên là vậy! Ngụm lò rèn này đúng là đã đánh mất linh lực, chỉ có thể bị động chịu đòn, không thể thôi động!”

Nhưng dù đã mất đi linh tính, chiếc lò này vẫn sở hữu năng lực phòng hộ đáng sợ như vậy. Điều này chứng tỏ, bản thân nó tuyệt đối không phải vật tầm thường!

Ánh mắt Xích Phát Chân Nhân chợt lóe lên vẻ tham lam, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh.

Không chút do dự, hắn lại lấy ra một tấm Lôi Hỏa Phù từ trong túi trữ vật, chậm rãi tiến đến gần chiếc lò.

Thế nhưng, khi còn cách hơn mười mét, một luồng cảm giác bất an bỗng dâng dâng lên trong lòng hắn.

Hắn khựng lại, đôi mắt híp lại đầy cảnh giác.

“Không ổn! Cứ thế mà tiến lên trực tiếp nhấc lò lên... có thể sẽ xảy ra chuyện!”

Suy đi tính lại, cuối cùng hắn quyết định không tự mình mạo hiểm, mà từ trong người lấy ra một cái Ngự Thú Túi cỡ nhỏ.

Chỉ nghe một tiếng “chi chi”, ngay sau đó, một con chuột xám to lớn xuất hiện trên mặt đất.

Tuy nhiên, trạng thái của nó lại trông vô cùng uể oải, bộ lông xám xịt xù lên, ánh mắt lơ đãng như chưa tỉnh ngủ.

“Đi, đẩy chiếc lò kia ra cho ta!”

Chuột xám nghe lệnh, lập tức nhảy nhót tiến về phía chiếc lò, sau đó dùng thân thể to lớn của nó bắt đầu ra sức đẩy.

Đây chính là Nhị Giai Linh Thú—Di Sơn Thử!

Chỉ cần nghe tên là đủ hiểu, loài linh thú này sở hữu sức mạnh cực kỳ kinh người, đến mức có thể “dời núi”!

Thế nhưng, khoảnh khắc kế tiếp, một màn khó tin đã xảy ra.

Con chuột xám nỗ lực dùng toàn bộ sức mạnh, nhưng chiếc lò rên vẫn không nhúc nhích dù chỉ một phân!

“Cái quái gì thế này?! Lẽ nào lò này làm từ vật liệu gì đó kinh khủng đến mức không thể lay chuyển?”

Xích Phát Chân Nhân trừng mắt, cảm giác đầu óc có chút mơ hồ.

Nhưng thực ra, vấn đề không phải ở chiếc lò!

Sự thật là... bên trong chiếc lò, Lý Thanh đang nghiền răng cắn chặt, tay chân bám chặt lấy thành lò, dùng toàn bộ sức lực ghì chặt nó xuống!

Nếu không phải nhờ hắn cố tình đè ép, thì với sức mạnh của Di Sơn Thử, lò rên này chắc chắn đã bị đẩy đi từ lâu.

Một người một thú, bên trong và bên ngoài cùng đấu sức với nhau, tràng cảnh thoạt nhìn có chút khôi hài.

Lúc này, ánh mắt Xích Phát Chân Nhân khẽ nheo lại, chợt nhận ra một điều không ổn.

Hắn nhìn chăm chăm vào chiếc lò rên đang rung nhẹ theo một tần suất rất kỳ lạ, sau đó bỗng nhiên biến sắc, như thể vừa nghĩ

ra điều gì đó kinh khủng.

“Không đúng... chẳng lẽ tên này là... thể tu?!”

Đối với một luyện khí sư như hắn, chuyện này chẳng khác nào một cú sốc lớn!

Một kẻ tứ linh căn kém cỏi, vốn dĩ đã vô cùng khó khăn trong việc tu luyện, vậy mà lại có thể đồng thời tu luyện cả thần thức lẫn luyện thể?

Hơn nữa, không những không làm chậm tiến trình tu vi, mà còn đạt đến trình độ kinh người?

“Chuyện này... hoàn toàn không hợp lý chút nào!”

Nhìn chiếc lò rèn vẫn bất động, cảm nhận luồng sức mạnh đáng sợ từ trong đó phát ra, Xích Phát Chân Nhân rốt cuộc cũng không kìm được, hít sâu một hơi lạnh, trên người nổi lên một tầng da gà.

“Không thể nào! Một kẻ có tứ linh căn làm sao có thể đạt đến trình độ này?!”

Trong lòng hắn dâng lên một luồng cảm giác bất an mãnh liệt.

Lần đầu tiên, hắn thực sự hoài nghi...

Lý Thanh rốt cuộc là dạng quái vật gì?

Ngay lúc Lý Thanh cùng Di Sơn Thử đang giằng co, Xích Phát Chân Nhân cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Hắn nhú mào, lập tức thúc động ba đạo Phá Quân Đao, bắt đầu khai quật mặt đất kiên cố.

Bá bá bá!

Dưới sự chém xuống của ba thanh pháp bảo sắc bén, lớp đất cứng rắn chẳng khác nào đậu hũ mềm nhũn, nhanh chóng bị đào ra một hố lớn.

Đợi đến khi lớp hắc lô bao phủ trên mặt đất cũng bị đào bởi sạch sẽ, Lý Thanh rốt cuộc không còn dè tay lên vách trong hắc lô nữa mà để Di Sơn Thử xóc nó lên.

Ầm ầm!

Hắc lô bị hất bay ra ngoài, lộ ra thân hình Lý Thanh đang ngồi xếp bằng bên trong.

“Cuối cùng cũng chịu chui ra rồi sao?” Xích Phát Chân Nhân cười lạnh một tiếng, lập tức chuẩn bị kích phát tẩm Lôi Hỏa Phù thứ hai, định trực tiếp đánh chết Lý Thanh.

Chương 1149

DTV EBOOK

Thế nhưng ngay khoảnh khắc đó, bầu trời bỗng trở nên âm u.

Chỉ thấy phía trên, một con trùng khổng lồ với chín xúc tu dài ngoằng đang từ trên không lao xuống.

Chính là Trùng Cửu!

Thừa dịp hắc lô bị tung bay, Lý Thanh lập tức phóng Trùng Cửu ra.

Ầm ầm!

Trùng Cửu hành động cực nhanh, toàn bộ xúc tu trên thân đồng loạt vươn ra, quét thẳng về phía Xích Phát Chân Nhân.

“Yêu thú cấp ba?” Xích Phát Chân Nhân hoảng hốt, vội vàng đổi hướng Lôi Hỏa Phù, định diệt sát con yêu thú quái dị này trước.

Nhưng Lý Thanh hiển nhiên không nhàn rỗi.

Trong mắt hắc lóe lên sát ý lạnh thấu xương, tay hắc đột nhiên xuất hiện một vòng quang mang rực rỡ.

Chỉ trong nháy mắt, Hồn Nguyên Vô Song Chùy từ xa nhanh chóng bay tới, rơi thẳng vào tay Lý Thanh.

Mệnh nguyên, tăng phúc!

Trên thân Hồn Nguyên Vô Song Chùy đột nhiên bùng phát ra khí tức kinh khủng đến rợn người.

Đại lượng thất thải mệnh nguyên dung nhập vào món pháp bảo này!

Không sai, đây chính là năng lực tăng phúc của Vạn Sinh Ma Công, dùng tuổi thọ bản thân làm đại giới để gia tăng uy năng pháp bảo!

Giờ phút này, uy năng của Hồn Nguyên Vô Song Chùy đã được đẩy lên đến đỉnh phong trước nay chưa từng có!

Trước đó, khi còn ở trong hắc lô, Lý Thanh đã một hơi hao phí gần 100 năm tuổi thọ.

Dưới cái giá khủng khiếp như vậy, uy năng của Hồn Nguyên Vô Song Chùy đã đạt tới mức độ kinh người!

Chiếc chùy khổng lồ rít gió lao ra, không khí bị xé nát, thậm chí không gian xung quanh cũng rung động theo.

Oanh!

Khoảng cách giữa Lý Thanh và Xích Phát Chân Nhân quá gần, căn bản không có chỗ để tránh né.

Xích Phát Chân Nhân chỉ có thể trông cậy vào một tấm Tam Giai Trung Phẩm Phòng Ngự Phù Lục trong tay, hy vọng nó có thể giúp hắn ngăn cản đòn tấn công khủng bố này.

“Hỏa Lôi...!”

Thậm chí còn chưa kịp thôi động Lôi Hỏa Phù, cự chùy đã giáng xuống như sấm sét.

Bang!

Một tiếng vỡ vụn sắc bén vang lên, hào quang màu vàng bao phủ quanh Xích Phát Chân Nhân lập tức sụp đổ.

Rầm rầm!

Vô số mảnh vỡ kim quang tung bay khắp nơi, tầng bảo hộ của tấm phù lục bị xóa sổ trong nháy mắt.

Mà Xích Phát Chân Nhân, thân hình vạn vẹo dữ dội, cả người bị một chùy này đập thành thịt nát.

Đùng!

Máu tươi bắn tung tóe, nhục thân tan nát, thần hồn cũng bị hủy diệt hoàn toàn!

Giải quyết gọn gàng, dứt khoát!

Một cường giả Kết Đan kỳ cứ thế mà mất mạng!

Lý Thanh đứng nguyên tại chỗ, thở dốc từng cơn.

Chỉ một đòn vừa rồi đã khiến hắn hao tổn không ít nguyên khí.

Không chỉ mất đi 100 năm tuổi thọ, mà ngay cả pháp lực trong cơ thể cũng tiêu hao hơn phân nửa.

Dưới sự tăng phúc của thất thải mệnh nguyên, Hồn Nguyên Vô Song Chùy đã mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi, uy năng vượt xa pháp bảo thông thường, mỗi lần thúc động đều là một lần hao phí cực lớn.

“100 năm tuổi thọ đổi lấy một kích... coi như cũng không lỗ.”

Lý Thanh lẫm lẫm, ánh mắt rơi xuống Di Sơn Thử dưới chân, không nói hai lời, bỗng nhiên giẫm mạnh một cước!

Phanh!

Đầu con chuột xám vỡ vụn ngay tại chỗ, chết không thể chết lại.

“Hốt sạch đồ của tên kia đi.”

Lý Thanh vừa thở vừa ra lệnh cho Trùng Cửu.

Trùng Cửu lập tức bò tới, dùng xúc tu kéo toàn bộ di vật của Xích Phát Chân Nhân dâng lên cho hắn.

Lý Thanh tiện tay nhặt lấy ba thanh Phá Quân Dao trên mặt đất, vừa vuốt ve vừa cười lạnh.

“Tên này lại còn luyện bản mệnh pháp bảo theo kiểu tổ hợp? Cùng lúc tẩm bổ ba thanh Dao trong đan điền, tham vọng không nhỏ nhỉ? Muốn một hơi sở hữu ba thanh pháp bảo cường đại sao?”

Đáng tiếc, hắn gặp phải Lý Thanh... nên tất cả chỉ là mộng tưởng!

Lý Thanh không chút do dự thu cả ba thanh Dao vào túi trữ vật, sau đó kiểm tra tiếp di vật do Trùng Cửu mang tới.

Người này có hai túi trữ vật cùng một túi ngự thú, trong tay còn cầm chặt một tấm Lôi Hỏa Phù nhưng chưa kịp kích phát.

Đối với những chiến lợi phẩm này, Lý Thanh đương nhiên sẽ thu hết vào túi, không để sót lại thứ gì giữa vùng hoang dã.

“Khoan đã...!”

“Ngươi đúng là đồ tham ăn! Một viên tinh hạch của yêu thú cấp hai mà ngươi cũng nuốt luôn một lượt sao?”

Lý Thanh khẽ co gập khoe miệng, sắc mặt lập tức đen đi vài phần.

Trong lúc hắn đang kiểm kê chiến lợi phẩm, Trùng Cửu lại không chút do dự nuốt chửng Di Sơn Thử, thậm chí ngay cả viên tinh hạch cấp hai của nó cũng bị cuốn vào bụng!

Nghe giọng điệu đầy trách cứ của Lý Thanh, Trùng Cửu cuộn xúc tu lên đầu, tỏ vẻ vô tội, ánh mắt còn mang theo chút ầm ức.

“Hầy... thôi được rồi!”

Lý Thanh thở dài một hơi, dù sao lần này thu hoạch cũng không nhỏ, mất một viên tinh hạch cũng chẳng đáng là bao.

Hắn phát tay thu Trùng Cửu vào túi ngực thú, sau đó mang theo toàn bộ di vật của Xích Phát Chân Nhân, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Chương 1150

DTV EBOOK

Nơi này tuy cách Kiếm Cốc rất xa, trận chiến vừa rồi cũng chưa đến mức kinh động quá rộng, nhưng không thể loại trừ khả năng có kẻ tò mò xuất hiện.

Vì vậy, Lý Thanh quyết định rời đi ngay lập tức!

Oanh!

Hắn vung tay, một đoàn đan hỏa màu xích hồng bùng lên, trong nháy mắt thiêu rụi toàn bộ hiện trường.

Ngay cả dấu vết còn sót lại của Xích Phát Chân Nhân cũng bị thiêu sạch sẽ, nơi đây nhanh chóng trở nên hoang vu, tịch liêu như chưa từng có trận chiến nào xảy ra.

Làm xong tất cả, Lý Thanh quay người rời đi.

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt hắn chợt lạnh, giọng nói trầm xuống:

“Đạo hữu phương nào lén lút ẩn nấp? Còn không mau hiện thân?”

Lời vừa dứt, từ trên đỉnh núi phía xa, một lão giả tóc bạc lặng lẽ bước ra.

“Haha, Vô Cực đạo hữu chớ vội! Lão phu không có ác ý.”

Người này chính là Huyền Cốt Thượng Nhân.

Hắn vừa xuất hiện liền chấp tay ôm quyền với Lý Thanh, giọng điệu rất bình thản.

“Huyền Cốt Đạo Hữu? Sao ngươi lại ở đây? Ngươi đến từ khi nào?” Lý Thanh nhíu mày, trầm giọng hỏi.

“Lão phu vừa rồi thấy nơi này có Lôi Hỏa Đại Động, tưởng rằng dị bảo xuất thế nên nhất thời hiếu kỳ chạy tới xem.”

“Vô Cực đạo hữu yên tâm, lão phu là người biết điều, lập tức rời đi ngay.”

Huyền Cốt Thượng Nhân vừa nói vừa âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán, ánh mắt nhìn về phía Lý Thanh tràn đầy kiêng kỵ.

Vừa rồi, những gì xảy ra nơi đây, hẳn đã tận mắt chứng kiến.

Chỉ trong nháy mắt, một cường giả Kết Đan kỳ như Xích Phát Chân Nhân lại bị Lý Thanh nghiền nát như giẫm chết một con kiến!

Nhất là con yêu thú cấp ba kia, dù Huyền Cốt Thượng Nhân không nhận ra nó là loại gì, nhưng chỉ cần nhìn qua cũng đủ biết không thể xem thường.

Lực lượng của Lý Thanh, rõ ràng đã vượt xa phạm vi hẳn có thể đối phó!

Mà Lý Thanh nhìn thấy thái độ này, khóe miệng hơi nhếch lên, trong lòng cười lạnh.

Hắn biết, Huyền Cốt Thượng Nhân chưa tận mắt chứng kiến toàn bộ trận chiến, hẳn chỉ thấy đoạn kết khi Xích Phát Chân Nhân bị đánh nát.

Vì vậy, đối phương chắc chắn nghĩ rằng chính hắn chủ động phục kích giết người đoạt bảo!

Lý Thanh khẽ cười, mở miệng giải thích:

“Huyền Cốt đạo hữu, nguoi hiểu lầm rồi.

Là tên tặc tử kia chủ động phục kích ta, ta chỉ là phản sát mà thôi!”

Huyền Cốt Thượng Nhân lau mồ hôi lạnh, vội vàng phụ họa:

“Thì ra là vậy! Lão phu hiểu rồi, Xích Phát Đạo Hữu đúng là mù quáng tự tìm đường chết.”

Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng hắn nghĩ thế nào... thì chẳng ai biết được.

Lý Thanh nhìn phản ứng này, cũng hiểu có giải thích thêm cũng chẳng ích gì, càng nói càng khó tin!

Hắn khẽ lắc đầu, không muốn tốn hơi, chỉ chấp tay nói:

“Đạo hữu, cáo từ! Sau này còn gặp lại!”

Nói xong, hắn lập tức đập không bay đi, tốc độ nhanh như tia chớp, chỉ trong chớp mắt đã biến mất giữa trời cao.

Huyền Cốt Thượng Nhân đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng hắn, âm thầm tắc lưỡi, rồi lại đưa tay lau mồ hôi trên trán, trong lòng vẫn còn kinh hãi chưa nguôi...

Xác định Lý Thanh đã rời đi, Huyền Cốt Thượng Nhân mới dám nhỏ giọng cảm thán:

“Thật đúng là một sát tinh! Cũng may người này không có ý đồ xấu với ta, nếu không thì hôm nay ta e là khó giữ được mạng.”

Hắn nhớ lại cảnh cuối cùng khi Lý Thanh bình thản thiêu rụi thi thể Xích Phát Chân Nhân, động tác thành thạo đến mức đáng sợ.

Có thể thấy, chuyện hủy thi diệt tích này, chắc chắn không phải lần đầu tiên hắn làm!

Nghĩ đến đây, Huyền Cốt Thượng Nhân lại cảm thấy sởn tóc gáy, trong lòng càng thêm kiêng kỵ vài phần.

Cuối cùng, hắn đưa ra quyết định: từ nay về sau, nhất định phải tránh xa Lý Thanh!

Tên này quá nguy hiểm, tốt nhất nên liệt vào danh sách cần tránh xa.

“Đại Hoang Vực khi nào lại xuất hiện một tên ma đầu như vậy? Tu tiên giới này càng ngày càng đáng sợ.”

Lắm bảm một câu, Huyền Cốt Thượng Nhân không dám chần chừ nữa, nhanh chóng bay theo hướng ngược lại, rời khỏi nơi này một cách dứt khoát, thậm chí không dám quay đầu lại nhìn!

Chuyện hôm nay đã để lại trong lòng hắn một ấn tượng quá mức kinh khủng, đoán chừng cả đời này cũng khó quên.

Một bên khác, Lý Thanh đã rời khỏi khu vực xung quanh Quỷ Kiếm Môn, đang bay giữa bầu trời, không nhìn được liên tục thở dài.

“Ai, đoán chừng cuối cùng lão già Huyền Cốt kia cũng sẽ không tin lời giải thích của ta. Hiều lắm này... thật sự là lớn

quá rồi.”

“Ta khổ tâm gây dựng danh tiếng bao nhiêu năm, chẳng lẽ lần này bị hủy sạch?”

Nghĩ đến đây, hắn lặ đi lặ lại hồi tưởng, cẩn thận xác định rằng mình không để lộ ra bí mật gì quan trọng.

Sau khi chắc chắn không có sơ hở nào, hắn mới yên tâm phần nào.

“Lão già này có thể sống đến bây giờ, chắc chắn là loại người biết nhìn thời thế. Hắn hẳn là hiểu cái gì nên nói, cái gì không nên nói.”

“Việc này khả năng bị tiết lộ không lớn, không cần lo lắng quá mức.”

Chương 1151

DTV EBOOK

Sau khi tự trấn an, trong lòng Lý Thanh cuối cùng cũng an tĩnh lại.

Nói đi cũng phải nói lại, thu hoạch lần này đúng là không nhỏ!

Chỉ riêng nửa phần Long Tủy từ Xích Phát Chân Nhân, đã khiến hắn cực kỳ thỏa mãn.

Kết hợp với nửa phần Long Tủy mà hắn vốn đã có, lần này đến Quỷ Kiếm Môn, hắn đã thu thập đủ một phần Long Tủy hoàn chỉnh!

Đây tuyệt đối là một thu hoạch to lớn!

Bảy tám ngày trôi qua trong chớp mắt, Lý Thanh cuối cùng cũng trở về ngọn núi Bách Luyện của mình.

Thời gian kế tiếp, hắn có thể toàn tâm tiêu hóa toàn bộ chiến lợi phẩm lần này!

Sau khi trở lại Nam Dương Linh Phong, Lý Thanh lập tức kiểm tra thu hoạch chuyến này.

Hắn bố trí cấm chế trong động phủ, xác định không có ai quấy rầy, sau đó mới lấy ra hai túi trữ vật thuộc về Xích Phát Chân Nhân.

Dù sao cũng là một tu sĩ Kết Đan kỳ, hơn nữa còn tinh thông thuật luyện khí, tài sản của Xích Phát Chân Nhân có thể nói là phong phú đến mức đáng sợ.

Mở túi trữ vật thứ nhất, đập vào mắt hắn là vô số linh thạch rực rỡ muôn màu, suýt chút nữa khiến hắn hoa mắt.

Chỉ tính linh thạch trung phẩm đã có hơn năm mươi viên, còn hạ phẩm linh thạch thì chất thành một ngọn núi nhỏ, sơ lược ước tính cũng phải tám ngàn viên!

Nhưng chưa dừng lại ở đó, sâu trong túi trữ vật, hắn còn thấy hai viên linh thạch thượng phẩm được đặt riêng biệt.

Tổng cộng ba loại linh thạch thượng, trung, hạ cộng lại, lên tới hơn ba vạn bốn ngàn viên!

Đây tuyệt đối là một khoản tài sản khổng lồ, ngay cả đối với một tu sĩ Kết Đan kỳ cũng không dễ dàng tích lũy được số lượng linh thạch khổng lồ như vậy. Chỉ có người nắm giữ tạo nghệ tu tiên cực cao, mới có thể tích góp được một bút tài phú đáng sợ như thế.

Chỉ một lượng linh thạch này thôi cũng khiến nhịp tim Lý Thanh tăng nhanh. Dù biết rằng sau khi Kết Đan, rất khó dùng linh thạch để mua được thứ hữu ích cho bản thân, nhưng dù sao đây cũng là tài sản.

Hắn tự nhận bản thân không phải kẻ tham tiền, nhưng đứng trước một kho báu linh thạch lớn như vậy, cũng không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt.

“Ngựa không lén ăn cỏ đêm thì không béo, người không có tiền phi nghĩa thì không thể giàu.”

“Lần này đúng là phát tài rồi!”

Về cách sử dụng số linh thạch này, hắn cũng đã có dự định. Chính là dùng để nuôi ba con Tiểu Kim Tầm.

Muốn chúng trưởng thành, phải nuốt một lượng linh kim khổng lồ, có thể nói là sâu ăn vàng chân chính.

Chỉ riêng hơn ba vạn linh thạch này, dùng để mua linh kim cũng chưa chắc đủ để giúp tở Kim Tầm tiến hóa thành Lục Dực Kim Nga - một loại Thái Cổ kỳ trùng cực kỳ đáng sợ.

Ánh mắt Lý Thanh tiếp tục càn quét trong túi trữ vật, rất nhanh hắn lại tìm được một thu hoạch khiến hắn vô cùng vui mừng.

Đó chính là linh tài dùng để luyện khí!

Thân là một Luyện Khí Sư, tài nguyên trong tay Xích Phát Chân Nhân đương nhiên không thể ít.

Ngũ quang thập sắc, linh tài bảo liệu chất thành đống, không chỉ có yêu thú tài liệu, mà còn không ít linh kim hiếm thấy.

“Gỗ Tử Đằng này ít nhất cũng ngàn năm linh thụ, thực sự khó tin. Nếu dùng để luyện chế một thanh phi kiếm thuộc tính

Mộc, chắc chắn sẽ đạt đến pháp bảo phẩm cấp.”

“Đây là Xích Nguyên Thiết? Đáng tiếc, chỉ là một ít phế liệu, hẳn là phần dư khi Xích Phát Chân Nhân giúp người khác luyện khí. Thứ này chỉ có thể làm thức ăn cho tơ Kim Tằm mà thôi.”

“Tê! Đây là Lam Hải Kim? Linh kim này chỉ xuất hiện ở đáy sâu của những đại dương vô tận, ngay cả tu sĩ tinh thông thủy pháp cũng chưa chắc có thể thu thập được!”

“A? Sao lại có một nắm cát vàng? Khí tức trên đó rất kỳ lạ, phảng phất như ẩn chứa đạo vận.”

Lý Thanh điếm qua chiến lợi phẩm trong túi trữ vật, phát hiện một số linh tài đến cả hắn cũng không nhận ra.

Chỉ có thể nói, tài nguyên của Xích Phát Chân Nhân phong phú đến mức khiến người ta hoa mắt.

“Không tệ! Ít nhất trong thời gian ngắn, không cần lo lắng về thức ăn cho ba con tơ Kim Tằm.”

Hắn lẩm bẩm một tiếng. Dù những linh tài này phần lớn là phế liệu luyện khí, nhưng với tơ Kim Tằm thì không quan trọng số lượng, chỉ cần chủng loại đủ phong phú là được.

Một khi lượng linh kim hấp thụ đạt đến mức nhất định, tích lũy đầy đủ, tơ Kim Tằm sẽ bắt đầu biến hóa.

Đến lúc đó, chúng sẽ nhả ra những sợi tơ vàng có phẩm chất cao hơn, tiến hành kết kén, thai nghén hình thái mạnh mẽ hơn – trở thành Kim Nga Lục Dực!

Trong túi trữ vật thứ nhất, ngoài lượng lớn linh tài và linh thạch, còn có một ít linh dược.

“Linh dược giá trị không cao lắm, nhưng ba viên Thực Linh Quả này thì khác.”

Nói rồi, Lý Thanh lấy ra ba quả màu xanh thẫm từ túi trữ vật. Chúng không lớn, chỉ cỡ nắm tay trẻ nhỏ.

Chương 1152

DTV EBOOK

Vỏ ngoài bóng loáng, nhưng lại tỏa ra từng đợt khí tức kỳ lạ. Hắn nhanh chóng nhận ra đây chính là Thực Linh Quả!

Hắn nhớ rất rõ, trước đây khi ở thế giới Cực Dạ, trong một lần đọc sách tại Huyết Liên Thư Lâu, hắn đã từng thấy một phương thuốc cần dùng đến Thực Linh Quả để luyện đan.

“Dùng để luyện Dưỡng Linh Đan, một vị phụ dược chính là tinh hoa của Thực Linh Quả. Cũng tốt, cứ thu trước, sau này xem có thể kiếm đủ số lượng hay không.”

Sau khi kiểm kê xong túi trữ vật đầu tiên, Lý Thanh cẩn thận cất lại, đặt vào một góc trong động phủ. Sau đó, hắn lấy ra túi trữ vật còn lại.

Túi này có vẻ nhỏ hơn, nhưng những thứ bên trong lại khiến hắn càng thêm phấn khởi.

Dẫn đầu đập vào mắt hắn là một xấp phù lục nhỏ. Những phù lục này vậy mà đều đạt đến cấp Nhị giai!

Không chỉ thế, bên cạnh chúng còn có một vài tấm Tam giai phù lục rải rác.

Trước đây, khi Xích Phát Chân Nhân công kích hắn, lôi hỏa phù mà đối phương sử dụng cũng nằm trong số này. Ngoài ra, tấm Tam giai phù lục phòng ngự mà Xích Phát Chân Nhân từng kích hoạt, vẫn còn sót lại một tấm.

“Nguyên Thuần Phù, Tam giai trung phẩm, phù lục phòng ngự. Nhìn nét vẽ phù văn, những phù lục này dường như đều xuất phát từ cùng một vị phù sư.”

Lý Thanh vừa lẩm bẩm, vừa không chút khách khí thu hết chỗ phù lục này vào túi trữ vật của mình.

Rõ ràng, túi trữ vật này chủ yếu chứa các vật phẩm phục vụ chiến đấu.

“Nguyên Thuần Phù có khả năng phòng hộ không hề đơn giản, còn có cả lôi hỏa phù này... Xem ra tất cả đều do một vị phù sư tên Phù Huyền chế tác.”

Hắn nhớ lại trước đó, khi giao đấu, Xích Phát Chân Nhân đã nhắc đến cái tên này.

Lúc đối phương sử dụng lôi hỏa phù, hắn còn nghe lão ta lầm bầm đầy tiếc rẻ rằng những phù lục này đều là tác phẩm của “Phù Huyền lão quỷ”, tuy chất lượng rất tốt nhưng giá cả lại vô cùng đắt đỏ.

Thu dọn hết phù lục, ánh mắt Lý Thanh tiếp tục rà soát trong túi trữ vật.

Chẳng bao lâu sau, hắn tìm thấy một chiếc hồ lô bằng hắc ngọc!

Vật này nhìn quen mắt... không phải là giống hệt hồ lô mà hắn từng lấy được trong kho báu của Quỷ Kiếm Môn sao?

Chẳng lẽ...

“Lại là nửa phần Long Tủy!”

Đôi mắt Lý Thanh sáng rực. Hắn cẩn thận cầm hồ lô lên, tỉ mỉ cảm nhận khí tức phát ra từ trong đó, sau khi xác định không sai, khước môi khẽ nhếch lên.

Thêm phần Long Tủy này, hắn đã có trong tay một phần Long Tủy trọn vẹn!

Số lượng Long Tủy bậc này, thậm chí đủ để hắn đặt chân lên một nấc thang quan trọng trong cảnh giới Kết Đan.

Nếu vận dụng hợp lý, hắn có thể đột phá lên Kết Đan trung kỳ trong thời gian ngắn!

Long Tủy là tinh hoa linh khí ngưng tụ từ các long mạch ẩn sâu dưới lòng đất suốt ngàn năm.

Mỗi giọt đều vô giá, đối với tu sĩ Kết Đan kỳ mà nói, chính là tuyệt thế bảo vật!

“Nếu vận dụng tốt, kết hợp với hai ngọn thiên địa linh hỏa của ta để thúc đẩy «Xích Hoàng Phần Thiên Công», lại thêm một phần Long Tủy trọn vẹn, tiến vào Kết Đan trung kỳ e rằng chỉ còn là vấn đề thời gian.”

Nói xong, hắn cẩn thận thu phần Long Tủy này lại.

Ngoài Long Tủy, trong túi trữ vật còn một thứ khác khiến Lý Thanh đặc biệt chú ý.

Đó chính là viên thạch thai hình bầu dục mà Xích Phát Chân Nhân từng lấy ra từ bảo khố Quỷ Kiếm Môn!

Viên thạch thai này trông hết sức bình thường, thậm chí linh lực ba động cũng không có bao nhiêu, nhìn không khác gì một viên đá ven đường.

Nếu không phải trước đó chính tai hắn nghe Xích Phát Chân Nhân nói rằng vật này có thể sánh ngang với mảnh vỡ Thổ Linh Châu, hắn đã sớm hoài nghi liệu có phải lão già kia nhìn nhầm rồi không.

Nhưng khả năng đó không cao.

Vậy nên giá trị của thứ này, chỉ ít trong mắt Xích Phát Chân Nhân, còn vượt qua cả mảnh vỡ Thổ Linh Châu!

“Rốt cuộc đây là vật gì? Tại sao Xích Phát Chân Nhân thà bỏ qua mảnh vỡ Thổ Linh Châu mà lại chọn lấy một viên đá kỳ quái như thế?”

Đáng tiếc, hắn không kịp moi thêm bất kỳ thông tin gì từ Xích Phát Chân Nhân về công dụng của viên thạch thai này.

Dù sao đi nữa, Xích Phát Chân Nhân cũng không thể nào có lòng tốt đến mức nói cho hắn biết về công dụng của viên thạch thai này. Vì vậy, nếu muốn tìm hiểu rõ ràng, chỉ có thể tạm thời cất giữ, chờ cơ hội nghiên cứu sau này.

Lý Thanh lắc đầu, vồ nhẹ lên thạch thai rồi cẩn thận thu vào túi trữ vật.

Phần còn lại trong túi trữ vật chủ yếu là một số điển tịch cổ cùng vài ngọc giản.

Điều đáng chú ý nhất là trong số này có cả công pháp mà Xích Phát Chân Nhân tu luyện, nhưng lại không hề có bất kỳ truyền thừa nào liên quan đến thuật luyện khí.

Chương 1153

DTV EBOOK

Tuy nhiên, Lý Thanh cũng không quá để tâm đến chuyện này. Dù sao, bản thân hắn cũng chưa từng có ý định ghi chép lại thuật luyện khí của mình để truyền lại cho hậu thế.

“Thông thường mà nói, trừ khi biết đại nạn sắp ập tới, bằng không sẽ chẳng ai dễ dàng truyền lại toàn bộ những gì mình học được.”

Lý Thanh lắc đầu, tùy ý lật qua đồng ngọc giản và điển tịch cổ kia. Nhưng sau khi đọc lướt một lượt, hắn nhanh chóng mất hứng thú.

Lúc này, thứ khiến hắn để ý nhất chính là hai kiện pháp bảo thu được trong chuyến đi này!

Một trong số đó là Tích Hỏa Bảo Y – dù đã bị tổn hại nghiêm trọng nhưng vẫn giữ được phần nào giá trị.

Chính bộ Bảo Y kỳ lạ này đã khiến hắn tổn không ít công sức khi đối phó với Xích Phát Chân Nhân.

“Tích Hỏa Bảo Y, hấp thu vạn hỏa dưới trời, thật sự trên đời lại có loại kỳ vật như vậy sao?”

“Thứ này quả thực là khắc tinh lớn nhất của tất cả tu sĩ tu hành Hỏa Đạo!”

Lý Thanh lẩm bẩm, cẩn thận cảm bộ bảo y đã bị tổn hại nặng nề lên, tỉ mỉ kiểm tra từng đường nét trên đó.

Những đạo văn khắc trên bảo y có hoa văn cổ xưa, tuyệt đối không phải sản phẩm của thời đại này. Chúng toát ra một luồng khí tức viển cổ, giống như đến từ một thời đại xa xăm.

Bảo Y tuy tốt, nhưng lại không còn nguyên vẹn.

“Hôm đó ta bỏ thêm một búa, khiến bảo y này càng tổn hại nặng hơn, nhưng khả năng chống cự hỏa diễm vẫn vô cùng mạnh mẽ.”

“Tuy ta đã có Kim Ty Ngọc Bảo, không quá cần đến thứ này. Nhưng giữ lại trong tay cũng không tệ, biết đâu sau này có thể nghiên cứu đạo văn trên đó mà lĩnh ngộ thêm điều gì đó.”

Tuy nhiên, thứ khiến hấn hứng thú nhất lại chính là kiện pháp bảo thứ hai—một chiếc trống kỳ lạ!

Mặt trống có màu đỏ thẫm như máu, được chế tạo từ da của một loại yêu thú nào đó.

Đây là một kiện pháp bảo công kích bằng âm luật, có thể tác động đến tâm chí của tu sĩ, mang lại hiệu quả cực lớn trong chiến đấu.

Thực tế, nếu hôm đó hấn không kịp thời xuất ra Hắc Lô, kết quả trận chiến giữa hấn và Xích Phát Chân Nhân e rằng vẫn chưa thể đoán trước.

“Phanh!”

Lý Thanh vỗ nhẹ lên mặt trống, một âm thanh trầm đục vang lên, làm lay động cả tâm thần hấn.

“Nếu tế luyện bằng linh lực, nhịp trống này chắc chắn sẽ phát huy tác dụng không hề nhỏ trong tương lai!”

Thùng thùng! Thùng thùng!

Ngay khi Lý Thanh thử thôi động chiếc trống trong tay, hấn không khỏi nhú mày.

Vừa rồi, từng nhịp trống vang lên lại trực tiếp ảnh hưởng đến tâm thần của hấn!

“Sao lại thế này? Rõ ràng trước đó khi Xích Phát Chân Nhân thúc giục, hiệu quả không hề giống vậy!”

Lý Thanh cố gắng ép ổn định cảm xúc, đè nén dao động trong lòng rồi cau mày nhìn chiếc trống trong tay.

Khi hấn giao đấu với Xích Phát Chân Nhân, âm luật từ chiếc trống này chỉ ảnh hưởng đến hấn mà không tác động gì đến đối phương.

“Chẳng lẽ do ta thúc giục sai cách?”

Nghĩ vậy, Lý Thanh bắt đầu nghiên cứu. Hấn thử truyền chân nguyên của mình vào trong trống để cảm nhận nó, hy vọng tìm ra

bí ẩn bên trong.

Thế nhưng, dù có làm thế nào, kết quả vẫn như cũ—mỗi khi trống vang lên, sóng âm tỏa ra sẽ ảnh hưởng đến tất cả, kể cả người đang điều khiển nó.

Lý Thanh cau mày. Nếu đúng như vậy, thì chiếc trống này chẳng có chút giá trị thực chiến nào cả!

Đã thương địch ngàn phần, tự tổn cũng ngàn phần!

Một món pháp bảo như vậy quá mức vô dụng, nếu dùng trong chiến đấu thì chẳng khác nào tự hại mình. Một khi trống vang lên, chưa kịp làm địch nhân chịu ảnh hưởng, chỉ e chính hấn đã bị chấn động đến tâm thần thất thủ.

“Không được! Ta phải hiểu vì sao Xích Phát Chân Nhân không bị ảnh hưởng. Chẳng lẽ tên đó đã sớm quen với âm thanh của Trấn Hồn Cổ?”

Trấn Hồn Cổ là cái tên mà Lý Thanh vừa đặt cho món pháp bảo này. Dù sao cũng là linh bảo, ít nhất cũng phải có danh tự riêng.

Chiếc trống này có thể phát ra sóng âm chấn động thần hồn, khiến người ta tâm thần thất thủ, vậy lấy “Trấn Hồn” làm tên cũng quá thích hợp.

Ngay khi Lý Thanh còn đang khỏ sở suy nghĩ về ảo diệu của chiếc trống, hấn đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Nghe đồn, một số Thông Thiên Linh Bảo cường đại khi muốn thôi động, cần phải tu luyện trước một loại công pháp chuyên môn—Thông Bảo Quyết!”

“Thông Bảo Quyết...”

Lý Thanh lẩm bẩm, cảm thấy như mình đã tìm ra mấu chốt vấn đề.

Không chần chừ, hấn đặt Trấn Hồn Cổ sang một bên, sau đó lục lọi túi trữ vật, tìm kiếm từng viên ngọc giản bên trong.

Chẳng bao lâu sau, hấn lấy ra một viên ngọc giản còn rất mới.

Hấn dùng thần thức kiểm tra và phát hiện bên trong ghi lại một đoạn khẩu quyết ngắn gọn—chính là Thông Bảo Quyết dành riêng cho Trấn Hồn Cổ!

Dù Trấn Hồn Cổ không phải Thông Thiên Linh Bảo, nhưng khẩu quyết để thôi động nó lại vô cùng đơn giản, chỉ có một đoạn ngắn, dễ dàng nhớ kỹ.

Chương 1154

DTV EBOOK

Sau khi thuộc lòng khẩu quyết, Lý Thanh vừa mặc niệm trong lòng, vừa tiếp tục thôi động Trấn Hồn Cổ.

Thùng thùng! Thùng thùng!

Lần này, sóng âm từ Trấn Hồn Cổ không còn ảnh hưởng đến hần nữa. Nhịp trống rơi vào tai hần không còn khiến tâm thần chấn động, mà ngược lại trở thành một loại âm hưởng mạnh mẽ, kích thích khí huyết sôi trào.

“Hóa ra là vậy! Khi đã nắm rõ khẩu quyết, không những có thể miễn dịch với sóng âm nhiễu loạn, mà còn có thể kích thích khí huyết, gia tăng sức mạnh!”

Ánh mắt Lý Thanh sáng lên.

Vừa rồi, khi nghe nhịp trống vang vọng, hần rõ ràng cảm nhận được huyết khí trong cơ thể trở nên hưng phấn hơn, thậm chí còn cường thịnh thêm vài phần.

Không thể không thừa nhận, Xích Phát Chân Nhân—người luyện chế Trấn Hồn Cổ—đích thực là một luyện khí sư đầy sáng tạo!

Có thể nghĩ ra cách kết hợp âm luật vào pháp bảo, lại còn dùng khẩu quyết để thay đổi hiệu quả của sóng âm, tạo ra hai tác dụng hoàn toàn trái ngược—quả là độc đáo vô cùng!

Mặt trống này, nếu sử dụng tốt, tuyệt đối có thể mang lại hiệu quả phi thường.

“Xích Phát Chân Nhân quả thực đã tâm không nhỏ! Ngay từ Kết Đan kỳ đã bắt đầu thử nghiệm dẫn nhập Thông Bảo Quyết vào pháp bảo!”

“Hần đang chuẩn bị cho việc luyện chế Thông Thiên Linh Bảo trong tương lai sao?”

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lý Thanh chợt lóe lên, trong lòng không khỏi cân nhắc: bản thân hần có nên bắt đầu chuẩn bị từ

bây giờ hay không?

Hiện tại, đối với hắn mà nói, chỉ cần có đầy đủ linh tài, việc luyện chế pháp bảo không còn là chuyện quá khó khăn nữa.

Nhưng nếu muốn đột phá trên con đường luyện khí, sớm muộn gì cũng phải tính đến việc chế tạo những Thông Thiên Linh Bảo cường đại hơn.

“Haizz... Luyện chế Thông Thiên Linh Bảo, nói thì dễ!”

Lý Thanh khẽ thở dài, tạm thời gạt bỏ những suy nghĩ viễn vông ấy sang một bên.

Trước mắt còn quá nhiều việc cần làm, nếu quá sớm lo lắng về Thông Thiên Linh Bảo, chẳng phải quá xa vời hay sao?

Tuy nhiên, mặt trống Trấn Hồn Cổ này thực sự đã giúp hắn khai sáng không ít.

Trong quá trình luyện chế pháp bảo, nếu có thể kết hợp thêm khẩu quyết vận dụng, dù chỉ là một đoạn giản lược, rất có thể sẽ tạo ra những hiệu quả không tưởng!

Ngay khi Lý Thanh còn đang chìm trong suy tư, bỗng một chuỗi thông báo về tuổi thọ thu hoạch được hiển hiện trước mắt hắn.

【 Thành công phụ luyện cấm khí: Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh (Ngự) - Ban thưởng tuổi thọ mười hai năm! 】

Nhìn thấy dòng chữ này, Lý Thanh sửng sốt, lập tức đoán ra Quỷ Lệ hắn đã luyện chế xong Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh.

Nhưng tại sao lại kỳ quái như vậy?

“Không đúng! Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh chẳng phải là pháp bảo sao? Vì có gì lại hiển thị là cấm khí?”

“Hơn nữa, chữ ‘Ngự’ này là có ý gì? Còn ban thưởng tuổi thọ... chẳng phải quá ít hay sao? Chỉ có mười hai năm!”

Phải biết rằng, trước đó Hồ Tam Nương cùng Huyền Xương Thượng Nhân đã hết lời ca ngợi pháp bảo này.

Nào là giết vô số vực ngoại thiên ma, nào là uy năng tiếp cận Thông Thiên Linh Bảo...

Vậy mà bây giờ, phần thưởng chỉ vẹn vẹn mười hai năm tuổi thọ? Thật quá mức đáng ngờ!

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Chẳng lẽ Quý Lệ lấy nhằm đồ phổ luyện chế?”

Lý Thanh trầm ngâm, vuốt cằm suy nghĩ nhưng vẫn không thể tìm ra câu trả lời.

Quý Kiếm Môn – Kiếm Cốc Hậu Sơn Cẩm Địa

Toàn bộ linh mạch trong Kiếm Cốc chấn động dữ dội, linh khí hội tụ thành một vòng xoáy khổng lồ, điên cuồng rót vào ngọn núi nơi cự đỉnh đang đặt.

Khí thể kinh thiên động địa, khiến toàn bộ đệ tử cùng trưởng lão Quý Kiếm Môn đều bàng hoàng thất sắc.

Vài bóng người nhanh chóng bay lên không trung.

Những người này, khí tức hùng hậu, chân nguyên cô đọng đến cực hạn—đều là Thái Thượng trưởng lão của Quý Kiếm Môn, tu vi đạt đến Kết Đan kỳ.

“Chúc mừng môn chủ luyện thành dị bảo! Từ nay về sau, quét ngang Đại Hoang Vực, vô địch thiên hạ!”

“Cung chúc môn chủ thiên thu vạn đại, nhất thống Đại Hoang!”

“Chúc mừng môn chủ!”

Khắp Kiếm Cốc vang vọng những tiếng tung hô chấn động, lòng người cuộn cuộn phấn khởi.

Thế nhưng, giữa biển người hưng phấn, Quý Lệ lại không hề tỏ ra vui mừng, ngược lại, lông mày hấn nhú chặt, ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm vào cự đỉnh đang hấp thụ linh khí thiên địa.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy, đây đúng là dị bảo đã luyện thành.

Thế nhưng, cảm giác mà nó mang lại... lại không giống với mong đợi của hắn!

Thời gian chậm chậm trôi qua, linh khí trong thiên địa dần bình ổn lại, Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh cũng lặng lẽ lơ lửng giữa không trung.

Quý Lệ nhẹ nhàng vung tay.

Ầm!

Cự đỉnh khổng lồ lập tức bay vút lên, xoay tròn trên bầu trời, tỏa ra uy áp bàng bạc.

Trên bề mặt đỉnh, từng hoa văn ẩn chứa đạo vận khế lóe sáng.

Ngay lúc đó—Tứ Tượng Chân Linh lạc ẩn trên đỉnh đột nhiên sống lại!

Chương 1155

DTV EBOOK

Bốn luồng khí tức mạnh mẽ bùng phát, hóa thành hình ảnh chân linh trấn giữ bốn góc đỉnh, tỏa ra uy nghiêm tuyệt đối, chấn nhiếp muôn loài.

Mọi thứ thoát nhìn đều hoàn mỹ, không có bất kỳ vấn đề gì.

Quý Lệ hít sâu một hơi, quyết định thử nghiệm uy năng của bảo đỉnh.

Hắn vận chuyển chân nguyên, xuất ra một luồng chân nguyên đen như mực, đánh thẳng vào cự đỉnh, sau đó nhắm đến một ngọn núi ngoài sơn môn để thử nghiệm.

Ầm!!!

Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh lập tức bộc phát khí thể kinh khủng, khiến thiên địa run rẩy, tựa như muốn nghiền nát tất cả.

Bầu trời mây đen vần vũ, mặt đất rạn nứt từng khe dài.

Mấy vị Thái Thượng trưởng lão đang vây xem, trong khoảnh khắc ấy, không ai dám thở mạnh, toàn thân căng thẳng đến cực hạn...

Cảm giác ngọt ngào đến mức nghẹt thở!

Phanh!

Như thiên thạch giáng xuống nhân gian, cả vùng đại địa bỗng rung chuyển dữ dội, tựa như một trận động đất vừa bùng nổ!

Ngay tại vị trí Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh rơi xuống, một hố sâu khổng lồ xuất hiện, mà mặt đất xung quanh cũng nứt toác như những thửa ruộng khô hạn.

“Thật kinh khủng! Có dị bảo này trong tay, môn chủ tất sẽ vô địch Đại Hoang Vực, không ai có thể sánh ngang!”

“Chúc mừng môn chủ!”

Ngay khi đám Thái Thượng trưởng lão định tiếp tục ca tụng, Quỷ Lệ thu hồi Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh, nâng nó trong lòng bàn tay.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau đó, sắc mặt hắn đột nhiên trầm xuống!

“Đây là...”

Ánh mắt hắn tập trung nhìn chằm chằm vào chiếc đỉnh đã thu nhỏ, trên bề mặt không biết từ lúc nào đã xuất hiện... một vết nứt mảnh nhỏ!

Ngay lập tức, sắc mặt Quỷ Lệ trở nên âm trầm, trong đáy mắt lộ rõ sự phẫn nộ.

Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh, vậy mà lại xuất hiện một vết rạn! Phải biết rằng, đây từng là chí bảo vang danh khắp Đại Hoang Vực!

Vậy mà giờ đây, chỉ vừa nện xuống đất một lần, đã xuất hiện vết nứt thế này?

“Môn chủ, có chuyện gì vậy?”

Cực Sát Chân Nhân bay đến, hiếu kỳ hỏi.

Quỷ Lệ lạnh lùng phun ra mấy chữ:

“Chiếc đỉnh này... đã nứt rồi!”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Cực Sát Chân Nhân đại biến, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ tột độ.

“Không thể nào! Chẳng lẽ là đám Luyện Khí Sư kia động tay động chân? Có cần ta dẫn người đi bắt bọn chúng về không?”

Nghe vậy, Quỷ Lệ chỉ chậm rãi lắc đầu.

“Hắn là không phải. Nếu bọn chúng thực sự ra tay, chiếc đỉnh này thậm chí còn chẳng thể luyện thành.”

Cực Sát Chân Nhân khẽ thở phào một hơi.

Dù sao trong số bốn vị Luyện Khí Sư kia, có hai người là do hắn đích thân mời tới. Nếu bọn họ thực sự có vấn đề, thì hắn cũng khó mà thoát khỏi trách nhiệm.

“VẬY... tại sao lại thế này? Một tuyệt thế chí bảo như vậy, lẽ nào lại yếu ớt đến thế sao?”

Quý Lệ trầm mặc một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời cao thẳm.

“Vấn đề không nằm ở quá trình luyện chế, mà là... chiếc đỉnh này không thể chịu nổi đại đạo chi văn được khắc lên.”

“Đại đạo không cho phép chiếc đỉnh này tồn tại!”

Câu nói này vang lên như sấm sét giữa trời quang.

Cực Sát Chân Nhân khẽ rung mình, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh hãi, như vừa nhớ đến điều gì đó.

“Chẳng lẽ là...”

Quý Lệ tiếp lời, giọng nói trầm thấp:

“Không sai! Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh nguyên bản thời Thượng Cổ, không chỉ không vỡ nát, mà ngược lại, nó còn đạt đến cấp độ Thông Thiên Linh Bảo!”

Thông Thiên Linh Bảo—thế gian duy nhất!

Nếu trên đời đã có một món Thông Thiên Linh Bảo, vậy thì dù có là Luyện Khí Sư bậc thầy đi chăng nữa, cũng không thể nào luyện ra một bản sao y hệt.

Chữ “Thông Thiên” trong danh xưng ấy không chỉ đơn thuần mang ý nghĩa cao cấp, mà nó còn ám chỉ việc pháp bảo đó đã được đại đạo tẩy lễ, được thiên địa công nhận!

Mà một món bảo vật đã được thiên đạo công nhận, thì không thể bị tái tạo lần thứ hai.

Bởi vì dù có luyện chế giống hệt, đại đạo cũng sẽ không tẩy lễ lần nữa!

Những vật phẩm được tạo ra theo cách này, dù có trông giống đến đâu, thì cũng chỉ là “hàng nhái”, không thể sánh với bản chính.

Nói trắng ra, thứ luyện được chỉ là một món phảng phất bảo khí—thứ chỉ có thể sử dụng trong một giới hạn nhất định.

Một khi số lần sử dụng vượt quá giới hạn, nó sẽ tự nhiên vỡ vụn, hóa thành hư không!

Xác định được nguyên nhân, trong mắt Quỷ Lệ hiện lên vẻ không cam lòng.

“Thượng Cổ niên đại, Tứ Tượng Lão Quân quả nhiên là tồn tại siêu phàm thoát tục! Không những sống sót sau trận chiến kinh thiên, mà còn thành công luyện chế Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh thành Thông Thiên Linh Bảo!”

Nhìn xuống chiếc đỉnh trong tay, trên bề mặt đã xuất hiện một vết nứt nhỏ nhưng đầy đáng sợ, lòng hắn không khỏi cảm thấy khó chịu.

Hắn đã bỏ ra cái giá quá lớn để luyện chế nó!

Không chỉ hao tổn vô số năm tháng thu thập tuyệt thế trân tài, hắn còn bỏ ra một khoản linh tài khổng lồ để mời bốn vị Luyện Khí Sư có tạo nghệ phi phàm đến hỗ trợ luyện chế.

Chương 1156

DTV EBOOK

Vậy mà kết quả nhận được, lại chỉ là một món... hàng nhái vụng về!

Dù uy năng của nó vẫn vô cùng mạnh mẽ, vượt xa pháp bảo bình thường, nhưng đáng tiếc—số lần sử dụng lại có hạn!

Mỗi lần kích hoạt, trên đỉnh sẽ xuất hiện thêm một vết nứt.

Một khi vết nứt chồng chất đến cực hạn, Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh giả này sẽ hoàn toàn sụp đổ, tan thành hư vô.

Loại kết quả này, bất kỳ ai cũng không thể cam tâm!

Dù là cường giả như Quỷ Lệ, giờ phút này cũng khó có thể chấp nhận nỗi sự thật phũ phàng này!

Vô Cực tiền bối, trận pháp Tụ Linh cỡ nhỏ đã được bố trí xong. Trận pháp này tuy không có tác dụng khóa chặt linh khí, nhưng có thể dẫn dắt linh khí bốn phía trên toàn bộ linh phong tụ lại trong động phủ của ngài.”

“Hơn nữa, theo yêu cầu của tiền bối, trận pháp này còn được thiết kế với một trận nhãn chuyên dùng để tan rã linh thạch, chính là ở đây.”

Trong động phủ trên ngọn Bách Luyện, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ có dáng vẻ trẻ trung đứng trước mặt Lý Thanh, cung kính chỉ tay vào vị trí bày biện trận pháp trên mặt đất.

Không sai, để động phủ của mình có linh khí dồi dào hơn, Lý Thanh đã mời một Nhị giai Trận Pháp Sư từ bên ngoài đến bố trí một trận Tụ Linh cỡ nhỏ.

Trận này không phải loại đại trận có phạm vi bao phủ rộng lớn, càng không giống Tụ Linh trận ở Nam Vực Đại Hoang có khả năng khóa chặt thiên địa linh khí.

Hắn chỉ cần linh khí trong động phủ được bao trùm bởi trận pháp là đủ, vì vậy mời một Nhị giai Trận Pháp Sư đến bố trí đã là thừa thãi.

Lý Thanh nhìn quanh động phủ một lượt, quan sát các góc đặt trận kỳ cùng những linh liệu chôn xuống.

“Hiệu quả không tệ, có thể cảm nhận rõ linh khí bên ngoài đang bị dẫn dắt tụ lại.”

Hắn hài lòng gật đầu, tiện tay lấy ra hai khối linh thạch rồi ném vào một trong các trận nhãn.

Ông!

Dưới tác dụng của trận pháp, linh khí bên trong hai khối linh thạch lập tức bị rút ra với tốc độ cực nhanh, sau đó hoàn toàn tán vào không khí, khiến linh khí trong động phủ càng thêm đậm đặc.

“Tiền bối hài lòng là tốt rồi! Nếu không còn việc gì khác, vậy tại hạ xin cáo lui trước!”

Vị Trận Pháp Sư trẻ tuổi này vô cùng thức thời, thậm chí còn không chủ động đề cập đến phí tổn bố trí trận pháp.

Nhưng Lý Thanh không phải kiểu người thích chiếm lợi của người khác, hắn hơi nhíu mày, mở miệng nói:

“Khoan đã, trận pháp này tiêu tốn bao nhiêu linh thạch, ta trả luôn một thể.”

Lời này vừa thốt ra, vị Trận Pháp Sư liền kinh hãi, vội vàng nói:

“Không dám nhận linh thạch của tiền bối! Chỉ là một trận Tụ Linh cỡ nhỏ mà thôi, tại hạ gần như không tốn bao nhiêu công sức, linh thạch thì thật sự không cần...”

Nghe vậy, Lý Thanh chẳng những không vui mà ngược lại còn hơi khó chịu.

Là người từng trải qua hai kiếp, hắn hiểu rõ một đạo lý: đồ miễn phí luôn là thứ đắt nhất!

Tên này không thu linh thạch, chắc chắn là có mục đích khác. Không chừng sau này còn có việc muốn nhờ cậy hắn, thậm chí có thể gây ra những phiền phức không đáng có.

Mà hắn thì không muốn mắc nợ nhân tình của người khác, nhất là khi hiện tại vừa đoạt được một lượng lớn linh thạch từ túi trữ vật của Xích Phát Chân Nhân.

Có thể dùng linh thạch để giải quyết vấn đề, thì cứ trực tiếp giải quyết, tránh để sau này xảy ra phiền phức không cần thiết.

“Linh thạch này ngươi cứ nhận đi, đừng để người ngoài nói ta - Vô Cực Chân Nhân - ỷ lớn hiếp nhỏ.”

“Tu sĩ Trúc Cơ kỳ tu hành không dễ, không chỉ phải mua đan dược tăng cường pháp lực, mà sau này còn cần đến linh vật kết đan, sao có thể không cần linh thạch?”

“Huống chi ngươi là Trần Pháp Sư, con đường này càng tốn kém hơn. Cứ giữ lấy sáu khối linh thạch trung phẩm này, không cần khiêm nhường.”

Lời nói của Lý Thanh hợp lý, chỉ vài câu đã khiến Trần Pháp Sư trẻ tuổi không thể từ chối thêm nữa.

Hắn hiểu rõ ẩn ý trong lời Lý Thanh, chính là đối phương không muốn mắc nợ nhân tình của hắn, sổ sách cần phải tính toán rõ ràng.

“Vậy tại hạ xin tuân mệnh, đa tạ tiên bối!”

Người này cười khỏ một tiếng, cuối cùng vẫn nhận lấy sáu khối linh thạch trung phẩm.

Sáu trăm khối linh thạch để trả thù lao, có thể nói là vô cùng hào phóng. Dựa theo những lần trước hắn bố trí trận pháp cho người khác, dù có bao luôn cả nguyên liệu trận pháp, thù lao cũng chỉ khoảng bốn - năm trăm khối linh thạch.

Bây giờ chỉ bày một trận Tụ Linh cỡ nhỏ, đã được trả tận sáu trăm khối linh thạch, đúng là một món hời.

“Tiền bối, vậy tại hạ xin cáo từ! Nếu trận pháp này sau này có vấn đề gì cần duy trì, ngài cứ việc tìm ta!”

“Trong vòng năm năm, nếu trận pháp xảy ra trục trặc gì, tại hạ sẽ giúp tiền bối sửa chữa mà không thu thêm linh thạch.”

Dứt lời, Trần Pháp Sư trẻ tuổi cầm lấy linh thạch, xoay người rời đi.

Chương 1157

DTV EBOOK

Đây chính là điểm khác biệt giữa Trận Pháp Sư và các nghề như Luyện Đan Sư hay Luyện Khí Sư – công việc của bọn họ không phải chỉ làm một lần là xong.

Thông thường, trận pháp nếu đã vận hành trơn tru thì rất ít khi xảy ra sự cố.

Nhưng dù sao thế giới vẫn luôn vận động, bốn mùa luân chuyển, thiên địa biến đổi không ngừng. Theo thời gian, ít nhiều gì trận pháp cũng sẽ xuất hiện vài trục trặc nhỏ.

Vậy nên, việc Trận Pháp Sư bảo trì và sửa chữa trận pháp cũng là một nguồn thu nhập không nhỏ.

Đây cũng là một phương thức để Trận Pháp Sư kết giao nhân mạch. Nếu có thể trụ vững ở một nơi lâu dài, giúp đỡ càng nhiều người bố trí trận pháp, thì về sau chỉ cần dựa vào việc duy trì trận pháp cho người khác cũng có thể kiếm được không ít linh thạch.

Sau khi trận Tụ Linh sơ bộ hoàn thành, động phủ của Lý Thanh đã tụ tập được một lượng linh khí tương đối dồi dào.

So với thường ngày, linh khí ở đây đậm đặc hơn hẳn một bậc!

Cảm nhận được linh khí tràn đầy bốn phía, nhưng Lý Thanh vẫn chưa hài lòng. Hắn lập tức lấy ra từ túi trữ vật mấy trăm khối linh thạch hạ phẩm, rồi ném toàn bộ vào trận nhãn.

Ông!

Linh thạch nhanh chóng tan rã, một lượng lớn linh khí tiếp tục khuếch tán ra ngoài, khiến cho linh khí trong động phủ càng thêm nồng đậm vài phần!

Dù vẫn chưa thể so sánh với linh mạch của Quỷ Kiếm Môn, nhưng chênh lệch cũng không còn quá lớn, hoàn toàn đủ để đáp ứng nhu cầu tu hành hằng ngày của hắn.

“Xem như cũng tạm ổn, chỉ có điều tiêu hao linh thạch hơi nhiều.”

“Nếu không nhờ đạo hữu Tóc Đỏ giúp đỡ hơn ba vạn khối linh thạch, với kiểu tiêu xài xa xỉ như thế này, chỉ sợ ta khó mà gánh nổi.”

Nói đến đây, Lý Thanh không khỏi thở dài.

Thật sự không còn cách nào khác, mặc dù nền văn minh tu tiên ở Đại Hoang Vực vô cùng hưng thịnh, linh mạch trong toàn bộ đại vực cũng không ít, nhưng những linh mạch thượng thừa hầu như đều đã có chủ.

Muốn tu luyện tại những nơi như vậy, chỉ có hai con đường:

Một là gia nhập một tông môn Tiên Đạo cường đại, hai là cướp đoạt địa bàn của người khác.

Cả hai lựa chọn này, Lý Thanh đều không muốn cân nhắc. Vì vậy, hắn chỉ có thể dùng cách tiêu hao linh thạch để cải thiện môi trường linh khí trong động phủ.

“Được rồi, đến lúc làm chính sự rồi!”

Sở dĩ chuẩn bị kỹ càng như vậy, là bởi vì Lý Thanh còn có một việc quan trọng cần làm —— giúp Thùng Cơm tiến giai!

Hiện tại, trong tay hắn vẫn còn một viên Tam giai Xích Tinh.

Mà từ sau khi trở về từ Cực Dạ Thế Giới, Thùng Cơm đã chờ đợi rất lâu.

Tính toán sơ qua, cũng đã đến thời điểm thích hợp để tiến giai.

Nếu không có viên Xích Tinh này hỗ trợ, thì không biết đến khi nào Thùng Cơm mới có thể chờ được cơ hội đột phá.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh liền triệu hoán Thùng Cơm ra khỏi túi ngự thú.

“Ngao rống!”

Dù đang thu nhỏ hình thể, nhưng khí thế của Thùng Cơm vẫn vô cùng mạnh mẽ, từ đầu đến chân tỏa ra sát khí hung tàn của một chân chính hung thú, khiến lòng người run sợ.

Thế nhưng, trước mặt Lý Thanh, nó vẫn là một con linh thú vô cùng ngoan ngoãn.

“Ta biết ngươi đã khát vọng viên Xích Tinh này từ lâu, hy vọng ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Lý Thanh trầm giọng nói. Hắn hiểu rõ rằng việc yêu thú tiến giai chưa bao giờ là chuyện dễ dàng.

Mức độ nguy hiểm mà Thùng Cơm phải đối mặt lần này thậm chí còn vượt xa cả khi hắn Kết Đan.

Dù sao thì, đối với yêu thú, huyết mạch chính là yếu tố quan trọng nhất!

Nếu huyết mạch không đủ mạnh, thì hy vọng tiến giai lên yêu thú cấp cao sẽ trở nên vô cùng xa vời.

Dựa vào Xích Tinh để đột phá, mức độ nguy hiểm thậm chí còn tăng lên gấp bội, bởi vì Thùng Cơm sẽ phải đối diện với hung sát chí khí cực kỳ cuồng bạo bên trong Xích Tinh.

Lượng sát khí này quá mức dày đặc, ngay cả khi tưới lên đó một ít huyết dịch, cũng không thể làm suy giảm được bao nhiêu.

Muốn vượt qua thử thách này, chỉ có thể dựa vào bản thân nó cứng rắn chịu đựng.

Nếu chống đỡ không nổi, nó sẽ lâm vào điên cuồng, biến thành một con quái vật khát máu, chẳng khác gì những dị thú trong Cực Dạ Thế Giới.

Nhưng nếu có thể vượt qua, thì một thế giới mới rộng lớn hơn sẽ mở ra trước mắt Thùng Cơm!

“Ngao!”

Thùng Cơm gầm lên một tiếng vang vọng cả linh phong, thể hiện rõ sự kiên quyết. Nó không có lý do gì để lùi bước!

Nghe tiếng rống tràn đầy khí thế của nó, Lý Thanh chậm rãi gạt đầu, sau đó lấy viên Xích Tinh cuối cùng ra khỏi túi trữ vật.

Viên tinh hạch màu đỏ sậm tỏa ra ánh sáng yêu dị, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đủ khiến người ta cảm thấy thần trí mê muội.

“Đã vậy, ta cũng không nói nhiều nữa.”

Chương 1158

DTV EBOOK

“Trên con đường này, ta không thể giúp người quá nhiều, tất cả đều phải dựa vào chính bản thân người. Một khi đã tiến lên, thì không còn đường quay lại!”

Dứt lời, hắc thủ viên Xích Tinh lớn cỡ nắm tay xuống trước mặt Thùng Cơm.

Trải qua nhiều lần được Lý Thanh chỉ dạy, lần này Thùng Cơm dường như đã hiểu được mức độ nghiêm trọng của thử thách trước mắt.

Nó dùng đôi mắt sắc bén, chứa đầy sát ý, chăm chú nhìn viên Xích Tinh trên mặt đất.

Không do dự thêm nữa, nó trực tiếp há miệng, nuốt chửng viên Xích Tinh vào bụng!

Răng rắc!

Khoảnh khắc đó, ngay cả Lý Thanh - người đang đứng quan sát - cũng cảm nhận được tim mình đập nhanh hơn.

Một luồng huyết quang chột bùng phát, một loại bí lực kỳ lạ tràn ra, khiến tâm thần của hắc thủ vừa cũng bị ảnh hưởng!

Oanh!

Từ trong cơ thể Thùng Cơm, một luồng khí tức chấn nhiếp lòng người bùng bùng phát, sau đó nhanh chóng lan rộng ra bốn phía.

Biến đổi đã bắt đầu!

Lý Thanh bình ổn lại tâm trạng, sau đó lập tức bố trí từng tầng cấm chế nghiêm mật trong động phủ.

Những cấm chế này được sử dụng để ngăn chặn khí tức dao động phát ra khi Thùng Cơm xông quan, tránh để người bên ngoài phát hiện nơi đây có một con yêu thú đang đột phá từ Tam giai lên cảnh giới cao hơn.

Tất nhiên, đến thời khắc quan trọng nhất, một khi Thùng Cơm phá cảnh thành công, động tĩnh chắc chắn sẽ không thể che giấu được.

Nhưng ít nhất có thể che giấu được bao lâu thì cứ che giấu bấy lâu!

Rất nhanh, sau khi trận pháp ngăn cách khí tức được bố trí xong, khí tức bên trong động phủ đã hoàn toàn bị phong tỏa, ngoại giới gần như không thể cảm nhận được bất kỳ dao động nào.

Trừ phi là người có tu vi cao hơn Lý Thanh một khoảng cách lớn, nếu không thì rất khó nhận ra dị động.

“Rõng rỗng!”

Sau khi nuốt xuống Xích Tinh, Thùng Cơm liền nằm phục trên mặt đất, bắt đầu phát ra từng tiếng gầm gừ trầm thấp.

Trong tiếng gầm tràn đầy hung lệ chi khí, bản tính dã thú ẩn sâu trong huyết mạch của nó đã bị viên Tam giai Xích Tinh kích phát hoàn toàn!

Từ đầu đến cuối, Lý Thanh vẫn chăm chú quan sát, không dám rời mắt khỏi Thùng Cơm, đề phòng bất kỳ biến cố nào xảy ra.

Nếu xuất hiện dấu hiệu bất thường, hắn tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn mà để Thùng Cơm rơi vào trạng thái điên cuồng, mất đi thần trí!

Hiện tại trong động phủ linh khí vô cùng nồng đậm, đây chính là môi trường lý tưởng để yêu thú thuế biến và đột phá cảnh giới.

Lý Thanh xoay tay lấy thêm mấy chục khối linh thạch, tiếp tục bổ sung vào trận nhãn, giúp linh khí xung quanh duy trì ở mức cao nhất.

Rất nhanh, thuế biến chính thức bắt đầu!

Từng tiếng răng rắc vang lên!

Đó là âm thanh xương cốt vặn vẹo, phát ra từ sâu trong thân thể Thùng Cơm, khiến người nghe cũng cảm thấy tim đập nhanh, toàn thân lạnh sống lưng.

Nhưng đây vẫn chưa phải là kết thúc!

Toàn thân Thùng Cơm vốn có bộ lông màu đỏ sậm, vậy mà lúc này lại dần chuyển thành một màu đen tuyền.

Không còn một chút sắc đỏ nào, cả người nó triệt để hóa thành một con hắc hổ, toàn thân như muốn hòa làm một với bóng tối trong động phủ.

Điều đáng ngạc nhiên hơn là trong lớp da lông đen nhánh kia, từng đợt âm khí mờ ảo chậm rãi bốc lên!

Lý Thanh hí mắt, ánh nhìn trở nên nghiêm túc:

“Viên tinh hạch này được lấy từ một con Âm Thân Mãng... Lễ nào Xích Tinh này vẫn còn lưu giữ một phần đặc tính của con dị thú lúc còn sống?”

Nếu đúng như vậy, đây chẳng phải có nghĩa là Thùng Cơm sẽ lột xác thành một con “Âm Hổ”, toàn thân tràn ngập âm khí sao?

Điều này nằm ngoài dự đoán của Lý Thanh!

Hắn vốn không nghiên cứu quá sâu về thuật biến của yêu thú, vì vậy cũng không rõ biến đổi này rốt cuộc là tốt hay xấu.

Tất cả chỉ có thể do chính Thùng Cơm quyết định!

Như lời hắn đã từng nói, một khi bước lên con đường này, thì chỉ có thể dựa vào chính bản thân mà đi tiếp!

Lúc này, âm khí trên người Thùng Cơm ngày càng dày đặc.

Cặp dị sắc hổ mâu của nó vốn mang sắc đỏ thẫm, nhưng giờ đây lại đang chuyển hóa thành màu đen sâu thẳm.

Ánh mắt kia phảng phất như một vực sâu không đáy, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào!

Nhưng đó vẫn chưa phải là tất cả!

Lý Thanh bỗng nhiên nhận ra, trong đôi mắt Thùng Cơm dường như còn có một tia điên cuồng đang tích tụ!

Không nghi ngờ gì nữa ——

Viên Tam giai Xích Tinh đã bắt đầu ảnh hưởng đến thần trí của nó!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lý Thanh không khỏi siết chặt nắm đấm!

Mọi thứ đều có cái giá của nó.

Muốn dựa vào Xích Tinh để thu được sức mạnh dễ dàng hơn, thì đồng nghĩa với việc phải gánh chịu hậu quả mà nó mang lại!

Loại tinh hạch được lấy ra từ dị thú Tam giai trở lên, không phải yêu thú nào cũng có thể hấp thu!

Nếu huyết mạch không đủ cường đại, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra ngoài ý muốn!

Chương 1159

DTV EBOOK

Vào lúc này, chỉ có thể xem liệu Thùng Cơm có đủ bản lĩnh để vượt qua thử thách này hay không!

Bá!

Trên móng vuốt của Thùng Cơm, từng chiếc vuốt sắc bén bắt chọt bắn ra như gai nhọn, mang theo một luồng sát khí dữ dội.

Mặt đất cứng rắn trong động phủ, vốn được cấu thành từ nham thạch kiên cố, vậy mà giờ phút này trở nên yếu ớt như đậu hũ, dễ dàng bị móng vuốt của nó xuyên thủng.

Trên mặt đất, từng vết cào sâu hoắm hiện lên, đủ để thấy lực sát thương từ bộ trao của Thùng Cơm đã đạt đến trình độ kinh khủng thế nào.

“Rống!”

Nó gầm lên một tiếng trầm thấp, ý chí điên cuồng càng lúc càng nồng đậm, trong tiếng gầm còn lẫn theo sự thống khổ tột cùng.

Trước tình cảnh đó, Lý Thanh chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn.

Việc duy nhất hẳn có thể làm, chính là tiếp tục bổ sung linh thạch vào trận nhãn, giúp động phủ duy trì mức linh khí dồi dào.

Chỉ trong chớp mắt, quá trình thuế biến này đã kéo dài suốt mấy ngày, trong khi đó âm khí trên người Thùng Cơm ngày càng dày đặc, còn đôi mắt nó thì tràn đầy vẻ điên cuồng.

Nếu không phải vì Lý Thanh đang đứng trước mặt, chỉ sợ bất kỳ ai khác đều sẽ bị Thùng Cơm xé xác ngay tức khắc.

Thế nhưng, thuế biến vẫn chưa dừng lại.

Thần trí của Thùng Cơm dường như đang chạm đến giới hạn cuối cùng!

Lý Thanh có thể cảm nhận được một luồng trắng máu bí lực đang tràn lan khắp động phủ.

Đột nhiên, Thùng Cơm ngẩng đầu nhìn hấn, trong đôi mắt hồ lóe lên một ánh nhìn bất thường.

Ánh mắt đó...

Lý Thanh không hề xa lạ gì với nó.

Trong Cực Dạ Thế Giới, hấn đã từng giết qua vô số dị thú, đôi mắt của chúng lúc lâm vào điên cuồng cũng chính là như thế này!

Hấn siết chặt nắm tay, đốt ngón tay trắng bệch.

Hồi tưởng lại tất cả những gì đã trải qua trong kiếp này, Thùng Cơm vẫn luôn là đồng hành trung thành bên cạnh hấn.

Chẳng lẽ bây giờ...

Mọi thứ thật sự đã đến hồi kết sao?

Bàn tay của hấn khẽ run rẩy, rồi từ từ đưa ra.

Hấn muốn dừng lại quá trình thuế biến này!

Hấn không thể chấp nhận việc Thùng Cơm triệt để mất đi lý trí, hóa thành một con dị thú chỉ biết giết chóc.

Thế nhưng—

Ngay khoảnh khắc đó, Thùng Cơm bỗng lắc mạnh đầu, đồng thời gầm lên một tiếng đầy quyết tuyệt!

“Ngao rống! Ngao rống!”

Nó kiên quyết từ chối!

Thùng Cơm có sự quật cường của riêng mình!

Nó đã bước lên con đường này, thì tuyệt đối không thể để bản thân gục ngã!

Nếu bây giờ dừng lại, không chỉ là thất bại trong gang tấc, mà thậm chí còn để lại tổn thương cực kỳ nghiêm trọng cho căn cơ, khiến hy vọng tiến giai trong tương lai trở nên mong manh vô cùng.

Thuế biến không thể gián đoạn!

Trong tiếng gầm của Thùng Com, ý chí này đã được thể hiện một cách rõ ràng.

Lý Thanh nghe thấy quyết tâm trong giọng gầm của nó, bàn tay đưa ra giữa chừng cuối cùng vẫn không thể chạm tới.

Hắn khẽ thở dài, giọng nói trầm thấp:

“Nếu thật sự không được, thì chờ tương lai khi ta có đủ thực lực, ta nhất định sẽ tìm cho ngươi thiên tài địa bảo để giúp ngươi vượt qua cửa ải này.”

“Tam giai Xích Tinh chứa quá nhiều trắng máu bí lực, với huyết mạch hiện tại của ngươi, rất khó để triệt để hấp thụ nó.”

Hắn nhìn Thùng Com, trong lòng tràn đầy xúc động.

Từ trước đến nay, nó vốn chỉ là một con yêu thú có huyết mạch tầm thường, căn cốt thấp kém, vậy mà lại có thể đi đến được ngày hôm nay...

Không phải nhờ thiên phú, không phải nhờ huyết thống, mà tất cả là nhờ sự quật cường và tinh thần không ngại liều mạng!

“Nói đi cũng phải nói lại, ngươi thật sự rất giống ta a.”

“Rõ ràng tư chất chẳng có gì đặc biệt, vậy mà vẫn cố chấp trèo lên cao hơn.”

Hắn cười khỏ, ánh mắt có chút hồi tưởng.

“Nhớ ngày đầu tiên ta ôm ngươi về, ngươi còn nhỏ hơn một con mèo.”

“Ai có thể ngờ, ngươi lại có thể đi đến tận bước này?”

“Tam giai yêu thú a... Ở thế gian này, đó chính là tồn tại đủ sức hoành hành một phương!”

Hắn vừa nói, vừa vỗ nhẹ lên thân thể của Thùng Com, giọng nói trở nên trầm thấp nhưng đầy kiên định:

“Vượt qua đi.”

“Ta không cho phép ngươi gục ngã lúc này!”

“Tương lai, chúng ta còn phải cùng nhau chứng kiến nhiều cảnh sắc hơn, còn phải khám phá những điều kỳ diệu trong tu tiên giới!”

“Chuyện này chưa kết thúc. Một ngày nào đó, ta muốn cùng người phi thăng thượng giới!”

“Con đường phía trước còn rất dài.”

“Một chút khó khăn này, sao có thể ngăn cản được chúng ta?”

Lời nói của hắn tràn đầy xúc cảm, bởi vì hắn biết Thùng Cơm đang chạm đến cực hạn!

Huyết mạch của nó không đủ mạnh để chịu đựng cuộc thuế biến dữ dội này.

Trên lý thuyết, hạn chế do huyết mạch áp đặt lên yêu thú còn khắc nghiệt hơn rất nhiều so với hạn chế linh căn của nhân tộc.

Muốn đột phá, gần như là chuyện nghịch thiên!

Nếu Thùng Cơm thật sự lâm vào trạng thái điên cuồng, thì Lý Thanh không thể nào ra tay giết chết nó được.

Vì vậy, hắn đã chuẩn bị sẵn một phương án cuối cùng.

Một khi Thùng Cơm mất đi lý trí, hắn sẽ lập tức đánh ngất nó và phong ấn lại!

Nhưng...

Hắn không biết điều đó có mang lại nguy hiểm gì hay không.

Duy chỉ có một điều chắc chắn—

Nếu thuế biến thất bại, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

Và rồi—

Cuối cùng, Lý Thanh chứng kiến tia lý trí cuối cùng trong đôi mắt Thùng Cơm bị nhấn chìm bởi cơn sóng điên cuồng.

Giống như một con thuyền nhỏ bị nhấn chìm giữa biển lớn đầy giông tố.

“Rống!”

Một tiếng gầm hung lệ vang vọng khắp động phủ, chấn động cả ngọn Bách Luyện Sơn!

“Hong rồi! Trăng máu bí lực đã che mờ thần trí của Thùng Com!”

Lý Thanh lập tức đứng bật dậy, ánh mắt lóe lên vẻ nghiêm trọng.

Giờ phút này, trong mắt Thùng Com hoàn toàn không còn một tia thanh tỉnh nào, chỉ có sự cuồng loạn điên dại.

Lý Thanh vội vàng ngưng tụ chân nguyên trong tay, chuẩn bị phong ấn Thùng Com trước khi nó hoàn toàn bạo phát.

Thế nhưng đúng lúc này, hần chột cảm giác trong túi trữ vật có động tĩnh khác thường.

Lý Thanh lập tức tập trung tinh thần kiểm tra, muốn biết rốt cuộc là thứ gì đang dao động.

Hóa ra, đó là một viên hạt sen đỏ như máu!

“Hạt Sen Huyết Liên?”

Nhìn thấy Thùng Com sắp mất kiểm soát, Lý Thanh không còn thời gian suy nghĩ nhiều, vội vàng lấy viên hạt sen ra.

Chỉ thấy hạt sen đỏ thẫm kia vừa xuất hiện, liền tự động bay lên, lơ lửng trên không trung, xoay tròn không ngừng.

Sau đó, bốn phía tràn ngập trăng máu bí lực bỗng nhiên bị hút về phía viên hạt sen một cách kỳ lạ, như thể nó đang dẫn dắt toàn bộ năng lượng này tụ hội về phía mình.

“Chẳng lẽ... Huyết Liên có thể hấp thu trăng máu bí lực trong không khí?”

Lý Thanh kinh hãi thốt lên. Nhưng hần chưa kịp hoàn toàn tiêu hóa sự kinh ngạc này thì đã cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ đang dần ép tới.

Thùng Com chậm rãi quay đầu lại, dùng ánh mắt đỏ rực như lửa nhìn chăm chăm vào Lý Thanh.

Trong đôi mắt hồ tràn ngập ý chí điên cuồng, hiển nhiên nó đã hoàn toàn mất đi lý trí, thậm chí ngay cả Lý Thanh cũng không còn nhận ra.

Thấy tình hình trở nên nguy cấp, Lý Thanh lập tức quyết định hành động, chuẩn bị phong ấn Thùng Cơm.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc đó, viên hạt sen đỏ thẫm đột nhiên bay thẳng đến đỉnh đầu Thùng Cơm!

Chỉ thấy một lượng lớn trắng máu bí lực từ trong cơ thể Thùng Cơm bị rút ra, hội tụ vào viên hạt sen.

Đôi mắt đỏ ngầu điên cuồng của nó dần dần lấy lại ánh sáng, thần trí cũng dần khôi phục.

“Ngao!”

Thùng Cơm hơi ngậy ngẩn một chút, sau đó cúi đầu gằm nhẹ, không dám nhìn thẳng vào Lý Thanh nữa.

Hiển nhiên, nó vẫn còn chút ký ức về những gì vừa xảy ra, biết bản thân suýt chút nữa đã mất kiểm soát.

“Không sao cả, tranh thủ lúc này hoàn thành lần lột xác cuối cùng đi. Không cần vội, bởi vì trắng máu bí lực e rằng đã bị hấp thu sạch sẽ.”

Lý Thanh nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Thùng Cơm lắc lắc đầu, nhả viên hạt sen xuống đất.

Ngay khi viên hạt sen vừa rơi xuống, điều kỳ lạ lại tiếp tục xảy ra—nó bắt đầu mọc rễ!

Từ bề mặt mượt mà của hạt sen, từng sợi rễ nhỏ nhanh chóng vươn dài, cắm thẳng vào nền nham thạch cứng rắn, như thể đang muốn bén rễ ngay tại nơi này!

“Hạt sen này không chỉ hấp thu trắng máu bí lực mà ngay cả linh khí trong không gian cũng không thoát khỏi nó.”

Lý Thanh hí mắt, giọng đầy kinh ngạc.

Ở một bên khác, Thùng Cơm sau khi khôi phục thần trí, lập tức tranh thủ thời gian, vận dụng lượng trắng máu bí lực còn lại trong cơ thể để hoàn thành lột xác.

Nhưng chính điều này đã khiến một cảnh tượng quý dị xảy ra trong động phủ—

Một bên, linh khí thiên địa tràn vào cơ thể Thùng Cơm.

Một bên khác, viên Huyết Liên tử điên cuồng hấp thu linh khí.

Cả hai bắt đầu tranh đoạt linh khí trong động phủ, tạo nên một khung cảnh cực kỳ quý dị!

Àm!

Lý Thanh thấy vậy, không nói hai lời, lập tức lấy ra hàng trăm viên Linh Thạch, ném vào trận pháp trong động phủ để chuyển hóa thành linh khí.

Nếu như linh khí vẫn chưa đủ, hắn sẽ trực tiếp thu hồi viên hạt sen để tránh ảnh hưởng đến Thùng Cơm.

Nhưng có vẻ như lo lắng của hắn là dư thừa. Với nguồn linh khí liên tục được bổ sung, động phủ miễn cưỡng duy trì được sự cân bằng, không đến mức bị hút cạn hoàn toàn.

Cuối cùng, Thùng Cơm cũng tiến đến giai đoạn cuối cùng của quá trình lột xác!

Lớp lông đen trên người nó trở nên bóng mượt như tơ lụa, cả thân thể như được tôi luyện lại một lần nữa.

Bộ xương hổ trong cơ thể nó cũng trải qua một đợt tái tạo hoàn toàn, trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Sau khi lột xác thành công, điều tiếp theo chính là đột phá cấp bậc yêu thú!

Àm!

Trong nháy mắt, khí thế của Thùng Cơm bộc phát mạnh mẽ, khí tức điên cuồng tăng vọt!

Trong cơ thể nó, viên yêu thú tinh hạch bắt đầu sụp đổ, không ngừng ép chặt và biến đổi.

Từ Nhị giai tấn thăng lên Tam giai yêu thú, mấu chốt quan trọng nhất chính là ngưng tụ yêu thú nội đan!

Yêu thú Nhị giai chỉ có tinh hạch với hình dạng lồi lõm bất quy tắc.

Chỉ khi nào tinh hạch đó chuyển hóa thành yêu thú nội đan, nó mới có thể chân chính đột phá.

Một khi thành công, yêu thú sẽ được cải tạo toàn diện từ trong ra ngoài—

Không chỉ nhục thân trở nên mạnh mẽ hơn, mà thậm chí còn có thể sinh ra những thần thông thiên phú đặc biệt!

Chương 1161

DTV EBOOK

Nếu mang huyết mạch cao quý, thậm chí nó có thể biến một bộ phận nào đó trên cơ thể thành vũ khí tuyệt đối—một năng lực mà ngay cả những pháp bảo do tu sĩ Nhân tộc luyện chế cũng khó có thể sánh bằng!

Mà những tài liệu này, cũng đồng dạng là lựa chọn tốt nhất để luyện chế pháp bảo.

Thùng Cơm đã chính thức bắt đầu quá trình tiến giai, khí tức trên người nó trở nên vô cùng bất ổn, lúc trôi lúc sụt, chập chờn không ngừng.

Lý Thanh chỉ có thể đứng một bên quan sát, hoàn toàn không thể giúp được gì.

Dù trong lòng lo lắng đến đâu, hắn cũng không có cách nào can thiệp, chỉ có thể yên lặng cầu nguyện cho Thùng Cơm thành công tiến giai.

Thời gian bảy ngày chậm rãi trôi qua, rốt cuộc khí tức của Thùng Cơm cũng dần ổn định lại.

Lần tiến giai này kéo dài đến mức kinh người, thậm chí còn tốn nhiều thời gian hơn cả khi Lý Thanh kết đan.

Nhưng thành quả thu được cũng không hề nhỏ.

Giờ phút này, trên người Thùng Cơm tỏa ra một luồng khí tức cô đọng mạnh mẽ.

Bên trong cơ thể, viên yêu thú tinh hạch vốn có hình dáng bất quy tắc nay đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một viên nội đan tròn trịa không gì sánh được!

Ngay sau đó, một lượng lớn linh khí bắt đầu tràn vào cơ thể nó, tiến hành tẩy lễ từ trong ra ngoài.

Loại tẩy lễ này vô cùng sâu sắc, gần như cứ mỗi khoảnh khắc trôi qua, nhục thân của Thùng Cơm lại mạnh lên thêm vài phần.

Rốt cuộc, sau gần một ngày trôi qua, quá trình tẩy lễ cũng hoàn toàn kết thúc!

“Ngao—rống!”

Một luồng khí thể đặc trưng của Yêu thú cấp ba bùng phát từ người Thùng Com, mạnh mẽ vang vọng khắp hồ khu.

Tiếng gầm của nó như chấn động cả núi rừng, lan xa đến mấy trăm dặm!

Giờ khắc này, tất cả tu sĩ tại Nam Dương Linh Phong đều cảm nhận được một áp lực vô hình đè nặng lên lòng mình.

Cũng may Lý Thanh phản ứng kịp thời, nhanh chóng che giấu khí tức của Thùng Com ngay khi nó vừa bộc phát, không để lộ quá lâu.

Nhờ vậy, không ai có thể phát hiện ra rốt cuộc chuyện gì vừa xảy ra.

Bên ngoài Nam Dương Linh Phong, các tu sĩ vẫn còn đang bàn tán xôn xao.

“Vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì? Ta vậy mà cảm nhận được một luồng khí tức khiến nội tâm run rẩy!”

“Không rõ nữa, ngay khoảnh khắc đó, ta thậm chí còn ngừng thở trong chốc lát!”

“Tựa như có một luồng uy áp cực mạnh vừa lóe lên rồi biến mất... Chỉ ít cũng phải là một vị chân nhân Kết Đan kỳ mới có thể tạo ra cảm giác này!”

“Chẳng lẽ vừa có một tu sĩ cường đại đi ngang qua nơi đây?”

Tất cả đều mơ hồ suy đoán, nhưng không ai có thể ngờ rằng, ngay tại thời khắc đó, một đầu tuyệt thế yêu hồ cấp ba đã chính thức ra đời!

Trong động phủ, Lý Thanh nhìn Thùng Com, lắc đầu cười khò:

“Ngươi đúng là tên ăn hại! Chỉ tiến giai một lần mà đã tiêu tốn mất của ta hơn hai ngàn khối Linh Thạch!”

Dĩ nhiên, hẳn không thực sự tiếc rẻ số linh thạch này.

Chỉ cần Thùng Cơm có thể tấn cấp thành công, cho dù phải bỏ ra mấy vạn khối linh thạch, hắn cũng không hề do dự.

Từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ xem linh thạch là thứ quan trọng nhất.

Linh thạch có thể kiếm lại, nhưng một người đồng hành đáng tin cậy thì vô cùng hiếm có.

“Ngao ngao!”

Ánh mắt Thùng Cơm trở nên linh động hơn rất nhiều, đây chính là dấu hiệu cho thấy linh trí đã được nâng cao.

Nhìn nó vui vẻ nhào tới, Lý Thanh lập tức căng thẳng.

Lúc trước hắn có thể tùy ý chơi đùa với Thùng Cơm, nhưng bây giờ thì khác.

Sau khi tiến giai, Thùng Cơm đã chính thức trở thành một Yêu thú cấp ba, trong khi hắn chỉ mới đạt chuẩn Tam giai thể tu.

Nếu so sánh về sức mạnh thuần túy, hắn căn bản không thể sánh ngang với Thùng Cơm nữa!

Giờ phút này, hình thể của Thùng Cơm trông không khác gì một con hổ bình thường, toàn thân đen kịt.

Nhưng ẩn sâu bên trong lại chứa đựng một nguồn sức mạnh kinh khủng!

“Ha ha ha! Đây chính là thân thể của một Yêu thú cấp ba sao? Thật sự quá khoa trương!”

Lý Thanh vừa cười vừa vuốt ve bộ lông bóng mượt của Thùng Cơm.

Từ cơ thể nó, hắn có thể cảm nhận rõ ràng từng nhịp tim mạnh mẽ đập dồn dập, sức mạnh cường đại ẩn giấu bên trong không thể so sánh nổi.

Đặc biệt là bộ móng vuốt của nó—

Dù đã thu lại, nhưng móng vuốt vẫn sắc bén như đúc bằng kim loại, cứng rắn đến mức có thể trực tiếp đối đầu với pháp bảo thông thường!

Về phần thiên phú thần thông thì sao?

Vì huyết mạch của Thùng Com khá bình thường, nên nó không sở hữu những loại thần thông quá mức cường đại.

Tuy nhiên, nó vẫn có được hai loại thần thông thực dụng:

Loại thứ nhất: Hổ Gầm.

Tiếng gầm của nó giờ đây đã trở nên vô cùng đáng sợ, tự nhiên mang theo một loại uy áp hùng mạnh.

Những tu sĩ bình thường hoặc yêu thú cấp thấp gần như không thể chống cự lại loại uy áp này.

Chương 1162

DTV EBOOK

Chỉ cần nghe thấy tiếng rống, bọn chúng sẽ lập tức rơi vào trạng thái chân nhiếp, cứng đờ tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Loại thứ hai: Trảo Kích.

Lúc này, móng vuốt của Thùng Cơm đã mạnh đến mức có thể chém nát một ngọn núi nhỏ chỉ bằng một cú vung trảo.

Uy lực này không hề thua kém một kiện pháp bảo trung cấp!

Loại thần thông thứ ba của Thùng Cơm chính là khả năng ngự không mà đi.

Giống như tu sĩ Kết Đan kỳ có thể phi hành, Yêu thú cấp ba cũng sở hữu bản năng bay lượn.

Dù không có cánh, Thùng Cơm vẫn có thể dựa vào sức mạnh huyết mạch mà phi hành, như thể bản thân sinh ra đã có khả năng bay lượn trên bầu trời.

“Như hồ mọc cánh”—câu nói này lúc này chính là sự miêu tả chính xác nhất về Thùng Cơm!

Lý Thanh nhìn nó, cười nói:

“Được rồi, đã vất vả tiến giai thành công, người trước tiên ra ngoài làm quen với sức mạnh mới đi. Ta cần kiểm tra viên Huyết Liên tử này xem rốt cuộc có chuyện gì.”

Sau khi đuổi Thùng Cơm ra ngoài, Lý Thanh lập tức đến bên viên Huyết Liên tử, lúc này đã hoàn toàn cắm rễ xuống đất.

Hắn nhìn chăm chăm vào viên hạt sen màu đỏ sẫm, trầm tư hồi lâu.

Trước kia, khi còn ở Cực Dạ thể giới, Lý Thanh từng tận mắt chứng kiến sự cường đại của một đóa Huyết Liên.

Lúc đó, Giáo Chủ Huyết Liên đã dùng vô số máu tươi của dị thú để nuôi dưỡng nó, rồi thông qua đó tu luyện, như thể đang cướp đoạt tạo hóa của thiên địa.

Lý Thanh cũng từng suy nghĩ liệu có thể đem viên Huyết Liên từ này về thế giới linh khí, sau đó nuôi dưỡng nó để thu được lợi ích gì đó hay không.

Tuy nhiên, vì ấn tượng ban đầu về việc Huyết Liên cần máu tươi để trưởng thành, hắn theo bản năng cho rằng nếu muốn bồi dưỡng nó, thì cũng phải giống như Nhạc Thu Sinh, thu thập một lượng lớn máu tươi của các dị thú quý hiếm.

Nhưng bây giờ, hắn phát hiện ra một điều đáng kinh ngạc—

“Có vẻ như Huyết Liên không nhất thiết phải lấy máu tươi làm chất dinh dưỡng chính.”

“Các dị thú từ Cực Dạ thế giới khi đến một nơi có linh khí sung túc đều có thể tiến hành thuật biến. Như vậy, có lẽ Huyết Liên cũng có thể nhờ vào linh khí để trưởng thành.”

“Tuy nhiên, nếu dùng máu tươi làm chất dinh dưỡng thì tốc độ phát triển của nó có lẽ sẽ nhanh hơn rất nhiều.”

Lý Thanh vuốt cằm, suy nghĩ không ngừng.

Nếu Huyết Liên đã mọc rễ nảy mầm, vậy chắc chắn hắn không thể bỏ mặc nó được nữa.

Dù thế nào đi chăng nữa, hắn cũng sẽ tận lực nuôi dưỡng nó, xem thử có thể thu được gì từ nó hay không.

“Haizz... Càng lúc ta càng có cảm giác mình đang giống một Ma Đạo tu sĩ rồi.”

Tự giễu một câu, hắn lập tức tiếp tục suy nghĩ.

“Dù vậy, chuyện thu thập máu tươi chưa cần gấp. Trước tiên cứ thử bồi dưỡng bằng linh khí đã.”

Vừa nói xong, trong đầu Lý Thanh bỗng lóe lên một suy nghĩ.

“Khoan đã! Nếu ta thử dùng ‘Thất Thái Mệnh Nguyên’ để nuôi dưỡng nó thì sao?”

Trong Vạn Sinh Ma Công, có một bí thuật đặc biệt mang tên “Hóa Sinh Thiên”, có thể luyện chế ra mệnh nguyên với đủ loại màu sắc kỳ lạ.

Theo ghi chép trong công pháp, mệnh nguyên này không chỉ có thể tăng phúc cho người tu luyện, mà thậm chí còn có thể

cường hóa dược liệu và linh dược.

“Nếu ta dùng Thất Thái Mệnh Nguyên để bồi dưỡng viên Huyết Liên tử này, liệu có tạo ra đột phá nào không?”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh lập tức muốn thử nghiệm.

Dù sao thì tuổi thọ của hắn vẫn còn rất dồi dào, cho dù hao tổn mấy chục năm cũng không phải vấn đề gì to tát.

Nếu hắn thật sự thu được một kết quả phi phàm, vậy thì đây sẽ là một khoản đầu tư khổng lồ!

Không chần chừ thêm nữa, Lý Thanh liền vận chuyển “Vạn Sinh Ma Công - Hóa Sinh Thiên”, bắt đầu chuyển hóa tuổi thọ của mình thành mệnh nguyên.

Từng sợi Thất Thái Mệnh Nguyên bắt đầu tụ hội trong cơ thể hắn, sắc màu rực rỡ lấp lánh, mang theo một cảm giác kỳ diệu khó tả.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã ngưng tụ ra một lượng lớn mệnh nguyên, nhưng cũng đồng thời hao tổn ba mươi lăm năm tuổi thọ!

Tuy nhiên, Lý Thanh không hề lo lắng.

Những mệnh nguyên này dù có tích trữ trong cơ thể cũng sẽ không tự động tiêu hao, mà sẽ tồn tại ổn định cho đến khi hắn sử dụng.

Chính vì vậy, thậm chí hắn còn có ý định dự trữ một đoàn Thất Thái Mệnh Nguyên trong cơ thể, phòng trường hợp cần dùng đến trong những thời điểm nguy cấp.

Giống như trận chiến với Xích Phát Chân Nhân trước đó, nếu không nhờ Hắc Lô tranh thủ đủ thời gian, Lý Thanh hoàn toàn không có cơ hội ngưng luyện Mệnh Nguyên, chứ đừng nói đến việc nhờ vào đó mà giành chiến thắng.

Hắn mở mắt ra, trong con ngươi lóe lên một vòng sáng rực rỡ đầy thần bí.

Ngay sau đó, hắn khẽ khép hai ngón tay lại, từng luồng Thất Thái Mệnh Nguyên nhẹ nhàng xoay tròn, tựa như những dải lụa nhiều màu từ đầu ngón tay chậm rãi bay ra.

Chương 1163

DTV EBOOK

Rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Lý Thanh, những luồng Mệnh Nguyên này dung nhập vào trong viên Huyết Liên tử.

Toàn bộ quá trình vô cùng suôn sẻ, không hề có bất kỳ trở ngại nào!

Điều này khiến Lý Thanh cảm thấy hết sức vui mừng.

Hắn chăm chú quan sát viên Huyết Liên tử, trong lòng tràn đầy mong đợi—

“Không biết liệu nó sẽ xảy ra biến hóa gì?”

Nhưng... hiện thực lại phủ phàng hơn hắn tưởng.

Viên Huyết Liên tử chẳng những không có dấu hiệu biến đổi, mà ngay cả khí tức cũng chẳng dao động chút nào!

Xác nhận điều này, sắc mặt Lý Thanh lập tức trở nên u ám.

“Không công hao tổn mấy năm tuổi thọ, vậy mà chẳng có lấy một chút biến hóa?!”

Hắn không khỏi thở dài.

Lúc trước, hắn còn tưởng rằng sau khi viên Huyết Liên tử hấp thu Mệnh Nguyên, nó sẽ lập tức gia tốc sinh trưởng.

Thế nhưng, đây lại chỉ là một giấc mộng hão huyền!

Đừng nói là gia tốc sinh trưởng, ngay cả một chút dấu hiệu thay đổi hắn cũng chẳng nhìn thấy!

“Nhưng điều kỳ lạ là... nó thực sự đã hấp thu Mệnh Nguyên của ta. Nếu đã hấp thu mà vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, vậy rốt cuộc là vì sao?”

Lý Thanh nhíu chặt mày, suy nghĩ mãi mà vẫn không tìm ra lời giải thích hợp lý.

Cuối cùng, hắn quyết định tạm thời gác lại những suy đoán không thiết thực này.

“Chờ đến khi Huyết Liên thực sự trưởng thành, ta sẽ thử lại một lần nữa.”

Dưới mắt hắn còn có chuyện quan trọng hơn cần làm, không thể cứ mãi lãng phí thời gian vào việc này.

Nghĩ vậy, Lý Thanh cẩn thận đào cả khối đất nơi viên Huyết Liên tử đã cắm rễ, sau đó chuyển nó vào trong mật thất của động phủ.

Sau khi gieo nó xuống lại một lần nữa, hắn lấy từ trong túi trữ vật ra một đoạn Đẳng Mộc khô cạn.

Không sai!

Đây chính là đoạn Đẳng Mộc đã mất hết sinh cơ mà hắn mang ra từ Quỷ Kiếm Môn!

Sở dĩ chọn đoạn dây leo khô này là vì, Lý Thanh chính là muốn thử xem liệu có thể dùng mệnh nguyên kỳ lạ của bản thân để phục hồi nó hay không.

Mặc dù không rõ ràng dây leo này rốt cuộc có lai lịch ra sao, nhưng nếu có thể khiến nó một lần nữa khôi phục, hắn giá trị không nhỏ.

“Để ta xem thử mệnh nguyên này, thứ được ngưng tụ từ tuổi thọ, rốt cuộc có thể thần kỳ đến mức nào.”

Lời vừa dứt, Lý Thanh khép hai ngón tay lại, điểm xuống đoạn dây leo khô đặt trên mặt đất.

Ông!

Mệnh nguyên tỏa ra ánh sáng lung linh, tựa như một dải lụa huyền ảo, từ đầu ngón tay Lý Thanh chảy xuôi ra ngoài.

Chỉ thấy dải lụa rực rỡ này trôi về phía đoạn dây leo khô trên mặt đất, cuối cùng chậm rãi thâm thấu vào bên trong.

Nương theo việc Lý Thanh không ngừng rót vào mệnh nguyên, đoạn dây leo vốn khô héo giờ đây lại bắt đầu xuất hiện từng tia sáng sinh cơ!

“Có tác dụng!” Đôi mắt Lý Thanh lóe sáng, hắn không chớp mắt nhìn chăm chăm đoạn dây leo khô trên mặt đất, sợ bỏ sót bất kỳ biến đổi nào dù là nhỏ nhất.

Xác định mệnh nguyên của bản thân không bị lãng phí, Lý Thanh lập tức gia tăng tốc độ truyền vào.

Chỉ trong chốc lát, mệnh nguyên được ngưng luyện từ 30 năm tuổi thọ đã tiêu hao sạch sẽ!

Hắn không vội vã tiếp tục ngưng tụ mệnh nguyên, mà chậm rãi nhặt đoạn dây leo lên, tinh tế vuốt ve trong lòng bàn tay.

Lý Thanh lẩm bẩm: “Đúng là có thêm một tia sinh cơ, không hẳn là phí công... Chỉ là—”

Chỉ là hao phí tuổi thọ quá mức!

Mệnh nguyên vừa rồi tiêu hao tương đương với 30 năm tuổi thọ, vậy mà chỉ khiến đoạn dây leo có thêm một tia sinh cơ mong manh.

Nếu muốn phục hồi hoàn toàn, vậy cần phải trả giá bao nhiêu năm tuổi thọ? Chỉ nghĩ đến điều đó, Lý Thanh cũng không dám tưởng tượng tiếp.

“Dây leo khô này rốt cuộc có lai lịch gì, tại sao phục hồi nó lại tiêu hao tuổi thọ còn nhiều hơn cả khi ta khôi phục Tịch Diệt Phệ Linh Yêu Viêm!”

Lý Thanh không nhịn được mà cảm thán. Nếu muốn phục hồi hoàn toàn, sợ rằng số tuổi thọ cần bỏ ra sẽ vô cùng kinh khủng.

Chỉ ít hiện tại hắn không gánh vác nổi!

“Tạm thời ta chưa đủ sức phục hồi đoạn dây leo này, vậy thì không cần miễn cưỡng.”

Nói xong, trong lòng hắn không hề có cảm giác thất vọng, ngược lại còn có chút vui mừng.

Càng khó phục hồi, càng tiêu hao nhiều tuổi thọ, điều đó chứng tỏ đoạn dây leo này có cấp độ vô cùng cao, thậm chí còn vượt xa thiên địa linh hỏa!

Chỉ nghĩ đến đây, hơi thở của Lý Thanh cũng trở nên dồn dập hơn.

Hắn tìm được đoạn dây leo khô này trong Quỷ Kiếm Môn, rất có thể đây thực sự là một món bảo vật kinh thiên!

“Bảo bối tuy tốt, nhưng trước mắt ta chưa thể tiêu hóa nổi, cứ cất giữ lại đã.”

Lý Thanh thở dài một hơi, cảm thấy bản thân đã có một lựa chọn sáng suốt khi tới Quỷ Kiếm Môn.

Cắt đoạn dây leo vào trong túi trữ vật, mọi chuyện xem như đã xong xuôi.

Thời gian còn lại chính là tu hành!

Chương 1164

DTV EBOOK

Hắn đã tiêu tốn 600 khối linh thạch để xây dựng một tòa Tụ Linh Trận cỡ nhỏ, đương nhiên không phải để trang trí mà là để tận dụng triệt để.

Bước vào Kết Đan Kỳ, tốc độ hấp thu linh khí từ thiên địa đã có yêu cầu cao hơn rất nhiều. Nếu chỉ dựa vào việc ngồi xuống thở nạp thông thường, linh khí tiêu hao sẽ vô cùng lớn.

Chính vì thế, một tòa Tụ Linh Trận nhỏ này là vô cùng cần thiết. Nếu không, chỉ riêng việc hấp thu linh khí đã khiến tốc độ tu luyện bị kéo chậm đi rất nhiều.

Sau khi đưa ra quyết định, Lý Thanh trực tiếp lấy từ trong túi trữ vật ra mấy trăm khối Linh Thạch hạ phẩm, sau đó một mạch ném vào trận nhãn của Tụ Linh Trận.

Ông!

Trận pháp vận hành, Linh Thạch dần tan rã, khiến linh khí trong động phủ càng thêm nồng đậm mấy phần.

Cứ như vậy, Lý Thanh an tọa trên Thanh Tâm Bồ Đoàn, nội tâm nhanh chóng trở nên thanh tịnh và an bình.

Lần này, hắn có một mục tiêu rõ ràng – đột phá Kết Đan trung kỳ!

Mục tiêu này không phải là viễn vông, bởi vì hiện tại, trong tay hắn có một thứ vô cùng quan trọng—nguyên một phần Long Tủy!

Sau khi Cổ Hoàng Thành bị đại phá, loại linh vật tuyệt thế này đã bị những đại Tiên Đạo thế lực thu tóm. Ngoại nhân căn bản không thể nào xâm nhập vào long mạch dưới lòng đất của Cổ Hoàng Thành để thu hoạch Long Tủy.

Muốn có được một phần Long Tủy, chỉ có cách tìm đến những đại Tiên Đạo tông môn để giao dịch.

Nhưng vào thời điểm nhạy cảm như hiện tại, chỉ e rất ít tông môn đồng ý bán ra Long Tủy.

Vì giá trị của nó quá mức trân quý, ngay cả Thái Thượng Trưởng Lão trong tông môn cũng phải thêm thường. Ai lại dễ dàng đem vật này đi giao dịch với ngoại nhân?

Thế nhưng, Lý Thanh, người đang sở hữu nguyên một phần Long Tủy, lại vô cùng bình thản, không hề cuống hỉ đến mức mất lý trí.

Hắn đã từng phục dụng Long Tủy một lần, tự nhiên hiểu rõ thời điểm nào thì hiệu quả phát huy đến mức tối đa.

Dưới tác dụng của Thanh Tâm Bồ Đoàn, rất nhanh, hắn tiến vào trạng thái khổ tu.

Trước tiên, hắn vận chuyển Xích Hoàng Phần Thiên Công, từng vòng chu thiên nối tiếp nhau, bắt đầu hấp thu linh khí thiên địa.

Ngay sau đó, trong cơ thể hắn, một đen một trắng, hai đạo thiên địa linh hỏa mãnh liệt bùng lên, hóa thành hai vòng xoáy hỏa diễm, điên cuồng thôn phệ thiên địa linh khí trong động phủ.

Oanh!

Tốc độ hấp thu linh khí trở nên cuồng bạo, khí tức toàn thân hắn cũng bắt đầu dâng trào mạnh mẽ.

Đợi đến khi trạng thái tu luyện đạt đến đỉnh phong, Lý Thanh lập tức xoay cổ tay, trong tay đã xuất hiện một chiếc hồ lô hắc ngọc từ lúc nào không hay.

Ngay khoảnh khắc này—!

Đùng!

Nút hồ lô bị mở ra, phát ra một tiếng vang trầm thấp.

Chỉ thấy từng viên Long Tủy màu ám kim, óng ánh sáng long lanh, từ trong hồ lô chậm rãi tràn ra, rơi thẳng vào miệng của Lý Thanh.

Cũng giống như lần trước, Long Tủy vẫn ở dạng chất keo, thậm chí còn mang chút đàn hồi khi nhai.

Nhưng khi vừa vào miệng, Long Tủy lập tức tan chảy, hóa thành chất lỏng, theo lưỡi trôi xuống cổ họng, cuối cùng chìm vào trong bụng.

Oanh!

Tinh thuần năng lượng nồng đậm bỗng nhiên khuếch tán!

Chỉ một hơi nuốt năm viên Long Tủy, vậy mà Lý Thanh đã cảm giác được kinh mạch toàn thân hơi căng đau!

Từ khi bước vào Kết Đan Kỳ, đây là lần đầu tiên hắn xuất hiện cảm giác này!

Thật sự đã lâu không gặp!

Đè xuống những tạp niệm trong lòng, Lý Thanh bắt đầu vận dụng thiên địa linh hỏa, giúp tiêu hóa từng tia linh lực khổng lồ mà Long Tủy mang đến.

Đây chính là linh khí ngưng tụ ngàn năm trong long mạch thiên địa, tuyệt thế linh vật bậc nhất!

Nó chứa đựng lượng linh lực tinh thuần khổng lồ đến mức khó lòng tưởng tượng!

Dưới sự hỗ trợ của Xích Hoàng Phần Thiên Công, trong cơ thể hắn hình thành từng miệng cống hỏa diễm, không ngừng tinh luyện mỗi tia linh lực, loại bỏ tạp chất, cuối cùng hóa thành chân nguyên, lắng đọng trong đan điền, hòa vào Kim Đan.

Toàn bộ quá trình cứ thế tiếp diễn.

Mỗi khi hắn nuốt thêm một viên Long Tủy, tu vi lại tăng thêm một phần!

Thoáng chốc, nửa năm đã trôi qua kể từ khi Lý Thanh bế quan.

Trong khoảng thời gian này, cục diện tiên đạo toàn bộ Đại Hoang Vực đã có nhiều biến chuyển, liên tiếp xảy ra những sự kiện chấn động!

Trong số đó, cái tên Quỷ Lệ – môn chủ Quỷ Kiếm Môn – chính là cái tên vang dội nhất. Bởi vì những biến cố quan trọng xảy ra trong thời gian qua, hầu hết đều có liên quan đến hắn!

Sau khi đoạt được phiên bản nhái của cấm khí Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh, Quỷ Lệ lập tức hành động.

Mấy tháng trước, hắn mang theo cấm khí này, trực tiếp giáng lâm xuống một tiên tông thuộc liên minh chính đạo – Ngọc Trúc Cốc!

Sự việc này diễn ra đột ngột đến mức vượt xa dự đoán của tất cả mọi người, ngay cả các thế lực ma đạo như Huyết Linh Tông và Âm Khôi Tông cũng hoàn toàn không hay biết.

Chương 1165

DTV EBOOK

Ngày hôm đó, sơn môn Ngọc Trúc Cốc tan thành tro bụi. Ngay cả đại trận hộ sơn cấp Tứ giai cũng không thể ngăn cản bước tiến của Quỷ Lệ, bị hấn dùng Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh phá tan một cách trực diện!

Toàn bộ cao tầng của Ngọc Trúc Cốc, từ Khô Trúc Lão Quân – lão tổ của môn phái, cho đến từng đệ tử Luyện Khí kỳ, gần như đều bị đồ sát bởi Quỷ Kiếm Môn.

Kết cục của Khô Trúc Lão Quân vô cùng thê thảm. Ngay cả Nguyên Anh của lão cũng không thể chạy thoát, bị Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh trấn áp mà chết ngay tại chỗ!

Chỉ có một số ít đệ tử may mắn sống sót, nhưng bọn họ cũng chẳng còn giá trị gì đáng kể.

Tương truyền rằng, vào ngày diệt môn của Ngọc Trúc Cốc, tiếng long ngâm hồ gầm vang vọng trời đất, như thể có chân linh giáng thế, đem tiên tông này hủy diệt hoàn toàn!

Mãi đến vài ngày sau khi Ngọc Trúc Cốc bị xóa sổ, tin tức mới dần dần truyền ra ngoài.

Khi những người khác tìm đến Ngọc Trúc Cốc để xác minh, toàn bộ nơi này đã hóa thành một mảnh hoang tàn. Sơn môn bị đệ tử Quỷ Kiếm Môn đào sâu ba thước, lục soát sạch sẽ.

Những gốc linh trúc trên quý từng là biểu tượng của Ngọc Trúc Cốc đã biến mất không còn dấu vết. Thậm chí cả một cây linh thảo cũng không còn sót lại!

“Thật quá đáng! Ngọc Trúc Cốc đã bị hủy diệt triệt để! Ngay cả linh mạch cũng bị tổn thương nghiêm trọng!”

“Mấy đệ tử còn sống sót của Ngọc Trúc Cốc đều đã phát điên, cứ nói sảng suốt ngày!”

“Ta cũng nghe nói, những kẻ may mắn sống sót đó liên tục nhắc đến việc nhìn thấy chân linh giáng thế, không chỉ có

Thanh Long và Bạch Hổ, mà còn có Chu Tước và Huyền Vũ!”

“Không thể nào! Chân linh bậc đó tuyệt đối không xuất hiện ở hạ giới. Chắc chắn là ảo giác mà thôi!”

“Chẳng lẽ Quý Kiếm Môn đã câu thông với thượng giới, mời tới chiêu ảnh chân linh?”

Tin tức về vụ việc này lan truyền khắp tu tiên giới, khiến ai ai cũng bàn tán xôn xao, vô số giả thuyết được đưa ra.

Tại một quán rượu, nơi các tu sĩ thường tụ tập, một lão đạo râu dê chậm rãi đưa ra một nhận định đầy bí ẩn:

“Chuyện chân linh giáng thế có phần mơ hồ. Nhưng theo bản đạo suy đoán, nguyên nhân gây ra tất cả những dị tượng này... rất có thể chỉ là một kiện pháp bảo!”

Những tu sĩ đang nhăm nháp rượu lập tức nín thở lắng nghe, ánh mắt đầy hứng thú nhìn lão đạo thần bí kia.

“Pháp bảo? Đạo trưởng có cao kiến gì, xin hãy giải thích cho chúng ta!”

“Đúng đó! Trên thế gian này, làm gì có pháp bảo nào có thể cường đại đến mức phá tan đại trận hộ sơn của Ngọc Trúc Cốc dễ dàng như vậy?”

“Ha ha, ai đó mau mang lên cho đạo trưởng một bình linh tửu! Để lão nhân gia người giải thích kỹ càng nào!”

Sau khi nhận được linh tửu, lão đạo râu dê không còn vòng vo nữa mà nói thẳng:

“Các ngươi còn nhớ Thượng Cổ Đại Hoang Vực, từng có một vị đại năng vô thượng danh xưng Tứ Tượng Tiên Quân chứ?”

Nghe đến cái tên này, không ít người sững sờ. Chỉ có một số ít tu sĩ uyên bác nhanh chóng phản ứng lại.

“Tê...! Tứ Tượng Tiên Quân? Chẳng lẽ chính là vị đại năng đã chém giết vô số Cổ Ma trong thời kỳ vực ngoại thiên ma xâm lấn Đại Hoang Vực?”

Ngay lập tức, những tin đồn liên quan đến Tứ Tượng Tiên Quân được đào bới và lan truyền nhanh chóng.

Tương truyền, vị đại năng này khi còn sống đã sở hữu một kiện bản mệnh pháp bảo vô cùng khủng bố – Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh.

“Nói như vậy... Quỷ Lệ đã luyện chế lại bảo vật này sao?”

“Rất có khả năng! Dù không phải là Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh nguyên bản, thì cũng là một pháp bảo có uy năng tương đương!”

“Hoặc giả... bảo vật chí tôn của Thượng Cổ, Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh, thực sự đã rơi vào tay Quỷ Kiếm Môn?!”

“Tứ Tượng! Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ... quả nhiên là Tứ Tượng Chân Linh!”

Tin tức này lan truyền nhanh chóng, khiến toàn bộ tu tiên giới Đại Hoang Vực xôn xao.

Người người đều đồn rằng trong tay Quỷ Lệ đang nắm giữ một kiện pháp bảo cường đại mang thuộc tính Tứ Tượng!

Dẫu vậy, Quỷ Kiếm Môn lại hoàn toàn giữ im lặng, từ đầu đến cuối không hề đứng ra xác nhận hay phủ nhận điều gì.

Chính nhờ tin đồn này mà Thái Nhất Môn, vốn dĩ muốn đứng ra báo thù cho Ngọc Trúc Cốc, cuối cùng cũng phải im hơi lặng tiếng.

Danh tiếng của Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh quá mức vang dội! Ngay cả Thái Nhất Môn cũng không dám hành động lỗ mãng, buộc phải cân trọng suy xét!

Nhưng Quỷ Kiếm Môn không vì thế mà dừng lại. Ngược lại, trong khoảng thời gian này, tông môn này vô cùng sôi động, không ngừng mở rộng thế lực của mình!

Ban đầu, Quỷ Kiếm Môn chỉ chiếm giữ hai châu, nhưng sau khi hủy diệt Ngọc Trúc Cốc, bọn họ hiển nhiên tiếp quản toàn bộ lãnh thổ, linh mạch và tài nguyên của đối phương!

Chương 1166

DTV EBOOK

Điều bất ngờ là, dù Quỷ Kiếm Môn mở rộng thế lực mạnh mẽ như vậy, nhưng hai tông môn Âm Khôi Tông và Huyết Linh Tông vẫn lựa chọn trầm mặc, không hề tranh giành lợi ích.

Rõ ràng, giờ phút này Quỷ Kiếm Môn đã trở thành một thế lực mà ngay cả Ma Đạo hai tông còn lại cũng phải kiêng kỵ đến cực điểm!

Ba tháng sau khi Ngọc Trúc Cốc bị hủy diệt, lại có một tin tức gây chấn động tu tiên giới!

“Thuần Dương Chi Thể”, kẻ đã bị Chính Đạo ẩn giấu suốt bao năm, rốt cuộc đã xuất hiện!

Tại khu vực phía bắc Đại Hoang Vực, có một vùng đất phong thủy kỳ lạ gọi là Tụ Dương Quật.

Nơi đây ngưng tụ một lượng lớn Thuần Dương Chi Khí, chính vì thế mới có cái tên Tụ Dương.

Thế nhưng, ngay sau khi Ngọc Trúc Cốc bị tiêu diệt ba tháng, người ta phát hiện Toàn bộ Thuần Dương Chi Khí trong Tụ Dương Quật đột nhiên biến mất!

Chuyện này lập tức khiến vô số người chú ý!

Có kẻ liền đưa ra suy đoán:

“Nghe nói, mỗi khi Thuần Dương Chi Thể đột phá cảnh giới, sẽ cộng hưởng với Thiên Địa, hấp thụ Thuần Dương Chi Khí xung quanh!”

“Nếu vậy, chẳng lẽ kẻ kia đang ở Tụ Dương Quật Kết Đan?! Hơn nữa, còn luyện chế bản mệnh pháp bảo trong quá trình đột phá?!”

“Nếu thật sự là vậy... Ma Đạo tông môn sợ rằng sắp gặp đại họa rồi!”

Không chờ người khác bàn tán thêm, Quỷ Kiếm Môn, Âm Khôi Tông và Huyết Linh Tông lập tức liên thủ, công khai treo thưởng trên toàn bộ Đại Hoang Vực!

“Bất kỳ ai cung cấp tin tức về Thuần Dương Chi Thể, đều sẽ được trọng thưởng!”

Nếu ai có thể chỉ ra chính xác vị trí của Thuần Dương Chi Thể, thậm chí còn nhận được một phần ngàn năm Long Tủy làm phần thưởng!

Tin tức này vừa được công bố, vô số tu sĩ lập tức động lòng!

Chỉ cần một tin tức, đã có thể đổi lấy tài nguyên trân quý, thử hỏi có ai không ham muốn?

Mức thưởng của Ma Đạo tam tông cũng vô cùng phong phú, không chỉ có ngàn năm Long Tủy, mà còn bao gồm Tử Phủ Linh Dịch, Yêu Thú Nội Đan, Kỳ Trân Linh Thảo, v.v...

Trong nháy mắt, Đại Hoang Vực rơi vào sóng gió chưa từng có!

Mọi người đều nhận ra, Ma Đạo tam tông đang vô cùng nóng nảy, bọn họ phải tìm ra Thuần Dương Chi Thể bằng mọi giá!

Chỉ cần để kẻ kia tiếp tục trưởng thành, thì cả Ma Đạo đều sẽ gặp nguy hiểm!

Khi toàn bộ tu tiên giới Đại Hoang Vực đang hỗn loạn vì tin tức Thuần Dương Chi Thể, tại Cự Lộc Châu - Bách Luyện Sơn, Lý Thanh cuối cùng hoàn toàn tiêu hóa hết một phần Long Tủy, chính thức xuất quan!

Oanh!

Bầu trời đột nhiên biến sắc!

Toàn bộ linh mạch trong khu vực đồng loạt dao động dữ dội!

Một luồng khí tức mật mờ nhưng mạnh mẽ từ Nam Dương Linh Phong bùng phát, khuếch tán khắp bốn phương tám hướng!

“Rống!”

Một tiếng gầm trầm thấp vang lên từ sâu trong động phủ, lan rộng khắp không trung.

Trên bờ đoàn trong động phủ, Lý Thanh mở bừng hai mắt!

Trong đôi mắt hấn, một vòng kim quang u ám chớp lóe rồi vụt tắt!

Hắn đã đột phá!

Nhờ phục dụng trọn vẹn một phần ngàn năm Long Tủy, hấn từ Kết Đan Sơ Kỳ chính thức bước vào Kết Đan Trung Kỳ!

Giờ phút này, khí tức trên người hấn mạnh mẽ hơn trước gấp bội!

“Kết Đan trung kỳ.”

Trong động phủ, Lý Thanh chậm rãi đứng dậy, khẽ thì thầm một câu.

Hắn nhắm mắt lại, cảm nhận dòng chân nguyên đang bành trướng, cuộn cuộn chảy trong cơ thể. Trong lòng không khỏi dâng lên một cổ hân hoan nồng đậm.

Hiện tại, Kim Đan trong đan điền hấn đã lớn bằng một quả trứng gà nhỏ!

Không chỉ tròn trịa hoàn mỹ, mà còn phát ra một tầng hào quang óng ánh rực rỡ, so với thời điểm vừa mới Kết Đan thì đã vượt xa một bậc.

Xác định tu vi đã vững chắc, Lý Thanh chậm rãi mở mắt.

Thần sắc hấn điềm nhiên như nước, tựa hồ tất cả mọi chuyện đều là lẽ tất nhiên, thuận theo tự nhiên mà thành.

Nhưng rất nhanh, bên ngoài động phủ liền truyền đến một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng:

“Lý sư huynh, sư muội có chuyện quan trọng cần gặp!”

Ngoài động phủ, một bóng dáng thanh lệ động lòng người hư không mà đứng.

Nàng khoác một bộ váy dài màu lam nhạt, vạt áo nhẹ tung bay theo gió. Lớp vải mỏng manh khẽ ôm lấy dáng người thon dài, tôn lên đôi chân thẳng tắp hoàn mỹ.

Thảm Ngưng Băng có lẽ tu luyện một loại thuật pháp đặc biệt nào đó, đôi con ngươi không ngờ lại mang theo sắc lam nhạt, tỏa ra khí tức băng sơn lạnh lùng.

Thế nhưng, chính vị băng sơn mỹ nhân này, khi thấy bóng dáng thẳng tắp của Lý Thanh từ trong động phủ bước ra, khí tức lạnh lẽo thoáng chốc như băng tuyết tan rã dưới ánh mặt trời.

Dù đã gặp qua vô số mỹ nhân thế gian, Lý Thanh vẫn không khỏi gợn sóng trong lòng khi nhìn thấy nàng.

Tuyệt thế tiên tử!

Hắn khẽ mỉm cười:

“Sư muội, lâu ngày không gặp, phong thái lại càng hơn trước!”

“Không biết có chuyện quan trọng gì? Nếu không ngại, hãy vào trong động phủ trò chuyện, có lẽ ta có thể giúp một tay.”

Chương 1167

DTV EBOOK

Nói rồi, hắn nhẹ nhàng đưa tay, làm động tác mời.

Thẩm Ngưng Băng hơi do dự một chút, nhưng rồi vẫn bước vào.

Vừa vào trong động phủ, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ lãnh diễm kia, rốt cuộc cũng lộ ra một tia vội vàng hiếm thấy.

Nàng chăm chú nhìn Lý Thanh, mở miệng nói:

“Sư huynh, trước tiên ta cần xác nhận, người thực sự đã đột phá tới Kết Đan trung kỳ?”

Đối với sư muội của mình, Lý Thanh không có gì cần phải giấu diếm.

Hơn nữa, vừa rồi khi hắn đột phá, khí tức khuếch tán ra xa, người có tu vi nhất định đều có thể cảm nhận được.

Hắn liền gật đầu đáp:

“Không sai. Trước đó không lâu ta đoạt được một phần ngàn năm long tủy từ tay Quỷ Kiếm Môn, nhờ vậy mà may mắn đột phá.”

Nghe vậy, Thẩm Ngưng Băng cũng không kịp cảm khái về tu vi của Lý Thanh, mà lập tức nói tiếp:

“Sư huynh, ba ngày trước, ta nhận được một tin tình báo quan trọng. Lúc đầu ta còn do dự không biết có nên nói cho người hay không.”

“Nhưng ngay khi cảm nhận được khí tức đột phá của người, ta liền quyết định báo tin này!”

Nàng hít sâu một hơi, ánh mắt sáng lên, từng chữ từng chữ nói ra:

“Ta có tin tức của sư phụ!”

Lời vừa dứt, sắc mặt Lý Thanh hơi đổi, nhú mảy hỏi:

“Tin tức này, lẽ ra ngươi nên nói với ta từ sớm mới đúng. Tại sao lại do dự?”

“Chẳng lẽ Bạng Vân Chân Nhân đang gặp nguy hiểm?”

Thảm Ngưng Băng nhẹ gật đầu, giọng nói trầm xuống:

“Trước đây, ngươi vẫn luôn nhờ mạng lưới tình báo chợ đen theo dõi mọi hành động của các tu sĩ Thượng Thanh Tông ở Đại Hoang vực.”

“Ba ngày trước, cuối cùng cũng có tin tức mới nhất truyền về.”

“Nhóm tu sĩ của Thượng Thanh Tông hiện đang ráo riết tìm kiếm một nữ tu Kết Đan kỳ, hơn nữa còn là người am hiểu băng đạo thuật pháp!”

“Chưa hết, trong số những kẻ đang truy lùng đó, có kẻ đã nhắc đến năm chữ: ‘dư nghiệt Lăng Vân Tông’!”

Kết Đan kỳ nữ tu.

Am hiểu băng đạo thuật pháp.

dư nghiệt Lăng Vân Tông dư nghiệt!

Ba yếu tố này kết hợp lại, người mà bọn chúng đang tìm kiếm là ai, đã quá rõ ràng!

Ngoài Bạng Vân lão tổ, còn có thể là ai khác?!

Xác định được sự nghiêm trọng của vấn đề, thần sắc Lý Thanh trở nên lạnh lẽo, hàng mảy khẽ nhú lại.

Hắn nhìn Thảm Ngưng Băng, giọng nói trầm xuống:

“Sư muội, chẳng lẽ trong mắt ngươi, vi huynh là người không đáng tin hay sao?”

“Ta cũng là trưởng lão của Lăng Vân Tông. Khi trước, mấy vị lão tổ trong tông môn đã lấy tính mạng làm đại giá, liều mình ngăn cản bước tiến của địch, chỉ để cho chúng ta có một con đường sống.”

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta là loại người vong ân phụ nghĩa?”

Những lời này vừa thốt ra, Thảm Ngưng Băng không khỏi lộ ra vẻ cảm động.

“Không phải, sư huynh!”

Nhưng còn chưa kịp nói hết câu, Lý Thanh đã ngắt lời nàng:

“Chuyện này không cần phải do dự. Nếu như ta cứ để mặc Băng Vân lão tổ lâm vào nguy hiểm, sợ rằng điều đó sẽ trở thành tâm ma mà cả đời này ta cũng không thể gột rửa!”

“Người mau đưa phong linh tin tình báo kia cho ta xem!”

Nghe vậy, Thảm Ngưng Băng không do dự nữa, lấy ra một phong linh tin đặc chế rồi đưa cho Lý Thanh.

Hắn nhận lấy, mở ra đọc, ánh mắt dần trầm xuống, rơi vào suy tư.

Đại Hoang vực Bắc Bộ...

Đây là địa bàn của Thái Nhất Môn – chính đạo khô thủ, thế lực cầm quyền tại vùng này.

Giờ đây, khu vực này đã trở thành một trong những nơi hỗn loạn nhất Đại Hoang.

Thảm Ngưng Băng thấp giọng hỏi:

“Sư huynh, người thấy sao?”

Oanh!

Lý Thanh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nhấc ngón tay, một luồng đan hỏa đỏ rực bùng lên, nhanh chóng thiêu rụi phong linh tin trong tay.

Sau đó, hắn thản nhiên mở miệng:

“Bây giờ có thể khẳng định một điều, Thượng Thanh Tông quả thực có cầu kết với Thái Nhất Môn.”

“Chẳng trách dù đã hao tổn một cường giả Nguyên Anh kỳ, Thái Nhất Môn vẫn có thể tiếp tục giữ thế cân bằng với các tông môn Ma Đạo.”

“Muốn tiến vào Đại Hoang vực Bắc Bộ để cứu Băng Vân lão tổ, ít nhất chúng ta phải nắm rõ tình hình chính – ma hiện tại.”

“Không chừng, còn có thể khéo léo mượn sức của Quỷ Kiếm Môn.”

Hắn vừa mới xuất quan, tin tức về tình hình Đại Hoang vực vẫn còn dừng lại ở thời điểm trước khi bế quan.

Nhưng có một điều hắn chắc chắn—

Người như Quỷ Lệ, tuyệt đối không phải kẻ an phận!

Sau đó, hai người rời khỏi động phủ, bắt đầu thu thập tin tức về tình hình hiện tại của toàn bộ Đại Hoang vực.

Ban đầu, Lý Thanh chỉ muốn xác nhận một chút, nhưng càng nghe, lòng hắn càng chấn động.

“Một tông môn Tiên Đạo có một lão tổ Nguyên Anh kỳ trấn giữ mà cũng bị hủy diệt sao?”

Khi nghe tin Ngọc Trúc Cốc đã bị Quỷ Kiếm Môn diệt sạch, Lý Thanh không khỏi trầm mặc, rồi khẽ cảm thán.

Hắn vốn đã sớm đoán được Quỷ Lệ không phải kẻ an phận, nhưng cũng không ngờ đối phương lại điên cuồng đến mức này.

Hủy diệt cả một tông môn có Nguyên Anh chân quân trấn giữ!

Chương 1168

DTV EBOOK

“Xem ra, sau khi đoạt được Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh, chiến lực của Quỷ Lệ đã đạt đến một trình độ kinh khủng. Những Nguyên Anh chân quân bình thường, sợ rằng không ai có thể địch nổi hắn trong một chiêu!”

Nhưng giữa hàng loạt tin dữ, cũng có một tin tốt.

“Ma Đạo hiện tại đang treo giải thưởng cho Thuần Dương chi thể!”

“Mức giá mà bọn chúng đưa ra cũng không hề thấp!”

Điều này đồng nghĩa với việc, rất nhiều tán tu đã đổ về Đại Hoang vực Bắc Bộ, tranh nhau tìm kiếm Thuần Dương chi thể.

“Càng hỗn loạn, càng có lợi cho chúng ta!”

Lý Thanh cười nhạt.

Hắn từng dùng qua ngàn năm long tủy, nên hiểu rõ linh vật bậc này hấp dẫn tu sĩ Kết Đan kỳ đến mức nào.

Chỉ một giọt long tủy đã giúp hắn từ Kết Đan sơ kỳ nhảy lên trung kỳ, trực tiếp đột phá một tiểu cảnh giới!

Mà hiện tại, Ma Đạo lại lấy một tuyệt thể linh vật tương đương ra làm phần thưởng, hiển nhiên sẽ khiến vô số tán tu thêm khát mà kéo tới.

Bắc Bộ Đại Hoang lúc này, những kẻ tham gia tìm kiếm Thuần Dương chi thể chắc chắn không ít, trong đó cũng không thiếu chân nhân Kết Đan kỳ.

Sau khi nắm được những tin tức quan trọng này, Lý Thanh trầm ngâm, cân nhắc xem liệu có thể lợi dụng thế cục hiện tại hay không.

Chẳng mấy chốc, một kế hoạch dần hình thành trong đầu hắn.

“Xua hổ nuốt sói! Hiện tại, Ma Đạo đang tập hợp một lượng lớn tán tu để truy tìm Thuần Dương chi thể, chúng ta nhất định

phải lợi dụng điều này!”

“Chỉ là, không biết lần này Thượng Thanh Tông phải đến bao nhiêu nhân mã...”

Hắn nheo mắt, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo.

“Hy vọng, bọn chúng đã chuẩn bị sẵn một phần ‘hậu lễ’ ra trò!”

Băng Vân lão tổ là nhân vật then chốt trong việc phục hưng Lăng Vân Tông.

Bây giờ hắn đã có đủ thực lực, đương nhiên không thể khoan tay đứng nhìn!

Phía bắc Đại Hoang Vực là một vùng đất quanh năm phủ đầy tuyết, rét lạnh như băng—Băng Nguyên.

Nếu tiếp tục tiến về phía bắc, sẽ có thể nhìn thấy một dãy núi tuyết hùng vĩ vắt ngang trời đất. Nơi này hiểm trở vô cùng, nếu không đạt đến cảnh giới Kết Đan thì khó lòng vượt qua!

Tại Thanh Lĩnh Vực, dãy núi tuyết này được gọi là Cẩm Ngũ Sơn.

Ngày thường, vùng đất hoang vu này hiếm khi có người lui tới, hầu như không ai muốn đặt chân vào. Không chỉ bởi khí hậu lạnh giá cô quạnh, mà quan trọng hơn, nơi đây chính là địa bàn của Thái Nhất Môn!

Nhưng hiện tại thì khác hẳn, bởi vì phe Ma Đạo đã treo thưởng cho tin tức về một Thuần Dương Chi Thể. Vô số tán tu vì phần thưởng kénch xù mà lũ lượt kéo đến, tìm kiếm tung tích.

“Nhìn thấy chưa? Đây chính là Tụ Dương Quật! Trước đây, vì sự xuất hiện của một tu sĩ Kết Đan mang Thuần Dương Chi Thể, nơi này từng tụ tập lượng lớn Thuần Dương chi lực, nhưng bây giờ tất cả đã bị hút sạch!”

“Không thể tin nổi! Trước đây ta cũng từng đến đây, lúc đó Thuần Dương chi lực dày đặc vô cùng, vậy mà giờ lại trống rỗng!”

“Chỉ để luyện chế một kiện bản mệnh pháp bảo, mà cần đến nhiều Thuần Dương chi lực đến vậy, hắn rốt cuộc đang luyện chế ra thứ kinh khủng cỡ nào chứ?”

“Không thể nào! Nơi này bị băng tuyết bao phủ dày đặc, lạnh lẽo đến cực điểm, trông thế nào cũng chẳng giống có dấu hiệu của Thuần Dương chi lực cả!”

“Ngươi thì biết cái gì? Trong phong thủy có một thế cục gọi là Tụ Dương! Tuy nói vùng đất tuyết này dương khí thừa thối, nhưng chính vì bị âm hàn áp chế, nên mới giúp Tụ Dương chi lực phát huy tác dụng mạnh mẽ nhất.”

Sâu bên trong Băng Nguyên rét lạnh, quanh một địa quật kỳ dị, rất nhiều tán tu đang tụ tập dò hỏi tin tức.

Trước kia, nơi này từng là một động quật tràn ngập Thuần Dương chi lực, nhưng giờ chỉ còn lại băng tuyết dày đặc, hơi thở rét buốt thấu xương.

Ngay lúc đó, không biết từ đâu, trong đám đông bỗng vang lên một tin tức khiến toàn bộ tu sĩ phải rúng động.

“Nghe nói, một Băng Xuyên Lĩnh nào đó trong cánh đồng tuyết đột nhiên sụp đổ! Dấu hiệu này rất có thể liên quan đến Thuần Dương Chi Thể!”

Lời vừa dứt, tất cả ánh mắt lập tức tập trung vào người vừa lên tiếng.

Một tu sĩ thân hình cao lớn chột ra tay, trong chớp mắt đã bắt lấy kẻ vừa tung tin.

“Nói hết những gì ngươi biết ra đây!”

Kẻ động thủ khí thế mạnh mẽ, uy áp trên người không thể nghi ngờ chính là một Kết Đan tu sĩ thực thụ!

Tán tu bị khống chế sắc mặt trắng bệch, giọng run rẩy:

“Tiền bối tha mạng! Tại hạ chỉ nghe nói thôi, không hề bịa đặt! Nghe đồn Quý Kiếm Môn đã phái người đến đây điều tra, thậm chí có kẻ đã cung cấp tin tức xác thực rằng ở phía Tây cánh đồng tuyết, một tòa Băng Xuyên Lĩnh đã tan rã, đồng thời còn sót lại không ít Thuần Dương chi lực!”

Nghe đến đây, vị Kết Đan Chân Nhân trầm mặc một lát, tựa hồ đang cảm ứng điều gì đó.

Một lúc sau, hắn mới chậm rãi nói:

“Nếu không bịa đặt, thì ta tha mạng cho ngươi.”

Phanh!

Chương 1169

DTV EBOOK

Một tiếng trầm đục vang lên, tán tu kia lập tức quỳ xuống, cảm kích rồi rít:

“Đa tạ tiền bối đại ân đại đức! Đa tạ tiền bối đại ân đại đức!”

Không đợi hắn cảm tạ thêm, những tán tu xung quanh đã ngay lập tức hành động, lao nhanh về hướng Tây cánh đồng tuyết.

Chỉ trong chớp mắt, nơi vừa đông đúc nhốn nháo đã trở nên vắng lặng.

Xác nhận xung quanh không còn ai, vị Kết Đan tu sĩ mới hòa hoãn sắc mặt, nhìn xuống kẻ vừa bị mình ném xuống tuyết, cười nhạt:

“Diễn không tệ! Đây là phần thưởng của ngươi.”

Nói xong, hắn ném xuống một túi Linh Thạch.

Tán tu kia mừng rỡ, vội vàng nhặt lên, cung kính hỏi:

“Tiền bối còn gì phân phó không?”

“Không cần, ngươi có thể đi.”

Gã tán tu đạt được lợi ích, lập tức phi thân rời khỏi.

Nhìn bóng lưng đối phương rời đi, vị Kết Đan Chân Nhân chậm rãi lắc đầu:

“Tin tức đã truyền ra... Hy vọng sư muội bên kia cũng không xảy ra vấn đề gì.”

Không sai, người này chính là Lý Thanh, cũng vừa đặt chân đến Đại Hoang Vực phía Bắc!

Vừa rồi, Lý Thanh cùng tên tu sĩ Trúc Cơ kia đã phối hợp diễn một màn kịch, cố ý tung tin tức giả, gieo rắc thông tin rằng phía Tây cánh đồng tuyết có liên quan đến Thuần Dương Chi Thể.

Mục đích không gì khác ngoài việc làm cánh đồng tuyết Tây Bộ trở nên hỗn loạn.

Bởi vì ngay một ngày trước, khi hắn cùng Thẩm Ngưng Băng vừa đặt chân đến Cực Bắc Tuyết Nguyên, Thẩm Ngưng Băng đã lập tức cảm nhận được một khí tức quen thuộc ở phía Tây. Loại khí tức này giống hệt công pháp mà nàng tu luyện!

Hai người ngay lập tức suy đoán rằng, đây là khí cơ do Băng Vân lão tổ cùng những kẻ khác lưu lại khi giao chiến.

Vậy nên, bọn họ quyết định hành động trước—khuấy động thế cục Tây Bộ, tận lực gây rối Thượng Thanh Tông, khiến chúng không thể truy tra hành tung của Băng Vân lão tổ.

Dù sao, công pháp của Thẩm Ngưng Băng và sư phụ nàng đồng căn đồng nguyên. Nàng có thể cảm ứng khí tức của Băng Vân lão tổ một cách dễ dàng, không lo bị tu sĩ khác quấy nhiễu.

Và thế là, màn kịch tại Tự Dương Quật vừa rồi, chính là do Lý Thanh cố ý sắp đặt.

Bên phía Tây Băng Nguyên, gió lạnh cuộn tròn từng đợt băng tuyết, một đội tu sĩ của Thượng Thanh Tông đang cưỡi linh chu bay ngang qua bầu trời.

Đột nhiên, trong đội ngũ vang lên tiếng bàn tán:

“Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao đột nhiên xuất hiện nhiều dấu vết của tu sĩ ngoại lai như thế?”

“Chắc hẳn là bọn chúng đến tìm tung tích của Thuần Dương Chi Thể, nhưng sao lại có thể mò đến tận đây được chứ?”

Nhóm tu sĩ này vô cùng cảnh giác. Trên tay bọn họ, một chiếc la bàn truy tung liên tục xuất hiện nhiều loạn, khiến khả năng tìm kiếm bị suy giảm nghiêm trọng.

“Huyền Hạc lão tổ, chuyện này xử lý thế nào?”

Những trưởng lão Trúc Cơ trong đội ngũ đều quay đầu nhìn về phía Huyền Hạc Chân Nhân—lão giả duy nhất trong đội không cần dùng pháp khí phi hành.

Huyền Hạc Chân Nhân khẽ nhíu mày, sau đó chậm rãi nói:

“Băng Vân vốn có chút thủ đoạn nhiều loạn thiên cơ, chuyện này cũng không có gì lạ.”

“Dưới mắt ta, khó khăn lắm mới truy ra một tên dư nghiệt của Lăng Vân Tông, hơn nữa kẻ này tuy là tu sĩ Kết Đan trung kỳ, nhưng nguyên khí đại thương, sinh mệnh như ngàn cân treo sợi tóc. Nhân lúc này mà bắt lấy, chính là thời cơ tốt nhất!”

“Không được chậm trễ, tiếp tục truy đuổi!”

Ngay khi lời của Huyền Hạc lão tổ vừa dứt, chưa bao lâu sau, chiếc la bàn truy tung đột nhiên ngừng nhiễu loạn.

Kim chỉ phương hướng trên la bàn vốn đang dao động bất định, bỗng nhiên ổn định lại, chỉ thẳng về hướng Đông Nam.

Một vị trưởng lão cầm la bàn trong tay, giọng đầy kinh ngạc:

“Dường như nhiễu loạn đã bị loại trừ, la bàn bây giờ đã định vị vô cùng rõ ràng, hướng Đông Nam!”

Những trưởng lão khác vui mừng bật cười:

“Ha ha ha! La bàn này nhận diện Băng Nguyên Chân Giải, môn băng đạo công pháp mà Băng Vân chân nhân tu luyện! Một khi nàng sử dụng pháp lực, liền không thể thoát khỏi sự truy tung của la bàn này!”

“Xem ra nàng đã gặp phải chuyện gì đó, buộc phải vận dụng pháp lực!”

Huyền Hạc Chân Nhân thấy cảnh này, ánh mắt lập tức sáng rực lên:

“Đi!”

Lão vung tay, lập tức dẫn theo một đám trưởng lão phi hành về phía Đông Nam.

Rất nhanh, tại một khu vực gần sông băng đang tan chảy, nhóm người Thượng Thanh Tông đáp xuống.

Một trưởng lão quan sát xung quanh, cau mày:

“Chính là khu vực này! Nhưng tại sao ngay cả một bóng người cũng không thấy?”

“Tiếp tục dựa vào la bàn truy tìm!”

Thế là, các trưởng lão Trúc Cơ của Thượng Thanh Tông cầm la bàn, cẩn thận dò xét từng tấc đất.

Cuối cùng, bên trong một băng động đang tan chảy, bọn họ phát hiện một chiếc linh vũ màu vàng bị băng tinh bao phủ!

“Đây là cái gì? Dường như là bản mệnh linh vũ của một loại yêu cầm nào đó!”

Một vị trưởng lão hiếu kỳ nhất lấy linh vũ, cẩn thận quan sát.

Chương 1170

DTV EBOOK

Nhưng chưa kịp nghiên cứu kỹ, từ phương xa, từng đợt khí tức mạnh mẽ ập đến, mang theo những tiếng xé gió chói tai.

“Đó là vật do Thuần Dương Chi Thể lưu lại sao?”

“Tiểu bối! Đem linh vũ đó buông xuống, vật này không phải là thứ người có tư cách động vào!”

“Trên Băng Nguyên khổ công tìm kiếm lâu như vậy, xem ra chìa khóa chính là ở nơi này!”

Chỉ thấy từng luồng khí tức hùng hậu dâng lên, những tu sĩ xuất hiện đều có tu vi không kém, yếu nhất cũng là Trúc Cơ hậu kỳ, thậm chí còn có một vài tán tu Kết Đan kỳ.

Những kẻ này khí thế hung ác, trong nháy mắt đã vây kín toàn bộ khu vực!

Đám người Thượng Thanh Tông lập tức trở nên vô cùng căng thẳng.

Bốn phía xuất hiện một nhóm tu sĩ sắc mặt âm trầm, khí tức bất phàm, chỉ thoáng nhìn đã biết không phải hạng người lương thiện!

Nhưng dù thế nào đi nữa, Thượng Thanh Tông vẫn có một vị Thái Thượng trưởng lão Kết Đan kỳ ở đây. Tất nhiên, lão sẽ không khoanh tay đứng nhìn ngoại nhân ức hiếp môn hạ đệ tử của mình.

Huyền Hạc trưởng lão hừ lạnh, quét mắt nhìn mọi người rồi nói:

“Hừ! Chư vị có phải đã tính sai rồi không? Người chúng ta truy đuổi không phải kẻ mang Thuần Dương chi thể, mà là một kẻ khác hoàn toàn!”

Nhưng ở đây không chỉ có một vị Kết Đan Chân Nhân, trong đó có kẻ kiến thức sâu rộng, vừa liếc mắt đã nhận ra cây linh vũ bị băng tinh bao trùm.

“Hử? Cây Kim Vũ này... nhìn qua hẳn là bản mệnh linh vũ từ phần đuôi của Kim Hỏa Nha. Loại chim muông này trong cơ thể có một tia huyết mạch Kim Ô cực kỳ nhạt, không chừng thực sự có liên quan đến Thuần Dương chi thể.”

Nói xong, hắn lập tức chuẩn bị xuất thủ đoạt lấy.

Nhưng khi nghe đến sự trân quý của linh vũ này, vị trưởng lão Thượng Thanh Tông đang cầm nó trong tay tất nhiên không cam tâm dễ dàng giao ra.

Hắn hơi vận chuyển pháp lực, cố định chặt linh vũ, không để nó rời khỏi tay mình.

“Muốn chết sao?” Kết Đan Chân Nhân vừa định đoạt lấy lập tức dựng thẳng mày, cảm thấy thể diện bị xúc phạm.

Oanh!

Một luồng linh lực kinh khủng bộc phát, chỉ thấy một bàn tay khổng lồ do chân nguyên ngưng tụ âm âm giáng xuống.

“Dừng tay!”

Huyền Hạc Chân Nhân thấy tình thế không ổn, lập tức ra tay ngăn cản, đánh ra một cái thạch bát pháp bảo, nghiền nát bàn tay chân nguyên kia, dễ dàng phá giải thế công.

“Đạo hữu, ngươi có ý gì đây?” Huyền Hạc Chân Nhân trầm giọng chất vấn.

Nhưng vị Kết Đan Chân Nhân vừa ra tay chẳng hề để tâm, thản nhiên đáp:

“Ý gì sao? Cây Kim Hỏa Nha bản mệnh linh vũ này có khả năng liên quan đến Thuần Dương chi thể. Ta đương nhiên muốn lấy nó để đổi chút lợi ích từ Ma Đạo môn phái.”

Đừng nói chỉ có hắn, ngay cả phần lớn tán tu ở đây cũng ôm ý nghĩ tương tự.

Nếu có thể lần theo manh mối này tìm ra tung tích Thuần Dương chi thể, phần thưởng thu về chắc chắn rất lớn, thậm chí có thể đổi được một phần long tủy!

Hơn nữa, những người ở đây đa phần đều là tán tu đơn độc, còn nhóm người trước mắt lại đến từ cùng một thế lực. Nếu thật sự phải động thủ, dù đánh không lại Kết Đan Chân Nhân,

bọn chúng vẫn có thể dùng mạng của đám tu sĩ Trúc Cơ mà ép đối phương vào khuôn khổ.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là kẻ này không hứng thú với phần thưởng truy sát Thuần Dương chi thể.

Sắc mặt Huyền Hạc Chân Nhân trầm xuống. Nhìn đám tán tu xung quanh, kẻ nào cũng mang vẻ mặt bất thiện, trong lòng hẳn không khỏi bốc lên một cơn lửa giận.

Đường đường là lão tổ của Thượng Thanh Tông, bá chủ một phương trong Thanh Linh Vực, từ sau khi kết đan đến nay, hẳn đã lâu lắm rồi không bị người ta dồn ép đến mức này.

Nhưng nghĩ đến sứ mệnh chuyển này, cuối cùng hắn vẫn cố gắng kiềm chế lửa giận, sắc mặt âm trầm nói:

“Để lại tầng băng tinh trên Linh Vũ, sau đó giao long vũ cho bọn chúng.”

Lời vừa dứt, vị trưởng lão Trúc Cơ kỳ cầm Linh Vũ dù không cam tâm cũng chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo.

Hắn vận pháp lực, phá vỡ lớp băng tinh bao phủ bên ngoài Linh Vũ.

Nhưng ngay lúc này, có kẻ kinh ngạc lên tiếng:

“Cây Kim Hỏa Nha Linh Vũ này... đã không còn chút Thuần Dương chi lực nào!”

“Để ta xem!”

Ngay lập tức, đám người trở nên hỗn loạn, vô số kẻ lao tới tranh đoạt cây Linh Vũ màu vàng, dẫn đến một trận hỗn chiến.

Nhưng rất nhanh, một vị Kết Đan Chân Nhân toàn thân bốc lên hắc viêm xuất thủ.

Chiêu thức của hắn sắc bén vô cùng, hắc viêm bị hắn thao túng như cánh tay của chính mình, linh hoạt mà bá đạo.

Oanh!

Lửa đen bùng lên, ngưng tụ thành một con mãng xà khổng lồ trên không trung, lao về phía đám người xung quanh, triển khai thế công không chút phân biệt.

“Phệ Linh Viêm Mãng!”

Hắc Viêm Cự Mãng vươn dài thân hình, không ngừng vặn
vẹo, mỗi lần vung vẩy đều cuốn lên từng đợt hỏa diễm cuồng
bạo, thiêu đốt cả không gian.

Âm âm!

Chương 1171

DTV EBOOK

Toàn bộ tu sĩ Kết Đan kỳ trở xuống, sắc mặt lập tức tái nhợt, hoảng loạn bỏ chạy như phát điên.

Ngay cả đám tu sĩ Trúc Cơ kỳ của Thượng Thanh Tông cũng không thể tránh khỏi bị liên lụy, chỉ trong chớp mắt đã có mấy vị trưởng lão bỏ mạng một cách oan uổng.

“Ngươi!”

Huyền Hạc Chân Nhân trừng mắt giận dữ, ánh nhìn như tóe lửa, chăm chăm vào tu sĩ Kết Đan toàn thân bốc cháy hắc viêm đứng giữa chiến trường.

Kẻ đó chính là Lý Thanh!

Sau khi bức lui toàn bộ đám tu sĩ còn lại, hắn cười lạnh, ánh mắt tràn đầy khinh miệt quét về phía Huyền Hạc Chân Nhân – người vừa lên tiếng quát mắng hắn ban nãy.

“Ha ha ha, thế nào? Ngươi có ý kiến gì với Ngô mỗ sao?”

Huyền Hạc Chân Nhân nhìn sâu vào bóng dáng Lý Thanh đang chìm trong Hắc Viêm, giọng trầm thấp:

“Lũ chuột nhất giấu đầu lòi đuôi, ta nhớ kỹ ngươi!”

Sau đó, không muốn lãng phí thời gian, hắn xoay người, trầm giọng ra lệnh:

“Chúng ta đi!”

Nói xong, hắn lập tức định dẫn đám người Thượng Thanh Tông rời khỏi nơi này.

Nhưng Lý Thanh sao có thể để bọn chúng dễ dàng thoát đi như vậy?

Hắn nhếch môi cười lạnh, tiếp tục lên tiếng:

“Đi vội như thế, chẳng lẽ các ngươi đã phát hiện thêm thứ gì ở đây?”

“Chư vị, hay là chúng ta giữ bọn chúng lại, xem thử trên người họ có che giấu thứ gì không?”

Lời này vừa thốt ra, không ít tán tu Kết Đan kỳ vốn dè chừng trước uy thế của Lý Thanh cũng lập tức dao động.

Rất nhanh, có kẻ phụ họa cười hì hì nói:

“Có lý! Ta cũng tò mò, bọn chúng rốt cuộc là tu sĩ thuộc môn phái nào.”

“Kết Đan kỳ Thái Thượng trưởng lão của một thế lực chính đạo lẫn ma đạo... chưa từng nghe qua nhân vật như vậy.”

“Chẳng lẽ là tu sĩ ngoại vực?”

Trước ánh mắt soi mói của vô số tu sĩ, Huyền Hạc Chân Nhân dù trong lòng có chút lo lắng nhưng vẻ mặt vẫn không lộ ra sơ hở, chỉ thản nhiên nhìn quanh rồi trầm giọng nói:

“Các vị đạo hữu, làm vậy có phải quá ép người quá đáng?”

Nhưng Lý Thanh vốn đã tràn đầy sát ý, từ đầu đến cuối hấn tới đây chính là để diệt trừ toàn bộ đám người Thượng Thanh Tông.

“Dài dòng làm gì, cứ giết sạch là xong!”

Lý Thanh cười gằn, yêu viêm màu đen quanh thân càng bốc cháy dữ dội, sát ý ngùn ngụt.

Hắn vung tay, từng đóa hoa lửa đen kịt xuất hiện, nhanh chóng lao thẳng về phía Huyền Hạc Chân Nhân!

Cùng lúc đó, đám tán tu xung quanh cũng bắt đầu rục rịch, không ít kẻ nhìn chằm chằm đám người Thượng Thanh Tông với ánh mắt đầy tính toán.

Ngược lại, sắc mặt Huyền Hạc Chân Nhân bỗng nhiên biến đổi, đồng tử co rút kịch liệt.

Từ những đóa hoa lửa đen kia, hắn cảm nhận được một loại uy hiếp trí mạng!

Không chút do dự, hắn lập tức lấy ra một khối ngọc bội từ trong ngực, rồi bóp nát!

Làm xong tất cả, hắn mới nhanh chóng ứng chiến.

“Trăm Hạc Quy Nguyên!”

Trong khoảnh khắc, vô số linh lực Tiên Hạc hiện ra quanh thân hắn, không ngừng bay múa, tạo thành một tầng phòng ngự dày đặc.

Ngay sau đó, hắn há miệng phun ra một cây quạt lông vũ, mỗi sợi lông trên quạt đều là vật liệu được lấy từ Tam Giai Đan Linh Hạc – chính là bản mệnh pháp bảo của hắn!

Huyền Hạc Chân Nhân vung quạt lông lên, lập tức, từng con linh lực Tiên Hạc như nhận được mệnh lệnh, điên cuồng lao về phía những đóa hoa lửa đen!

Ầm ầm!

Mỗi khi một đóa hoa yêu viêm chạm vào linh lực Tiên Hạc, lập tức phát nổ, từng luồng lửa đen cuốn lấy thân thể Tiên Hạc, rồi nhanh chóng thôn phệ tất cả!

Đám tu sĩ quan chiến nhìn thấy cảnh tượng này, có kẻ kinh hãi thốt lên:

“Cái này... chẳng lẽ là Phệ Linh Yêu Viêm!?”

Phệ Linh Yêu Viêm trong tay Lý Thanh bùng phát ra uy năng cường đại, từng đóa Hắc Viêm ngưng tụ thành hỏa liên, nuốt chửng từng con linh lực Tiên Hạc mà Huyền Hạc Chân Nhân tung ra, gần như chẳng còn sót lại gì!

Chỉ trong chớp mắt, Lý Thanh đã chiếm thế thượng phong tuyệt đối trong trận đấu pháp này.

Sắc mặt Huyền Hạc Chân Nhân trở nên khó coi vô cùng. Hắn biết mình đã rơi vào thế yếu, mà khi điều đó bị bại lộ, đám tán tu khác sẽ như đàn sói đói xông vào tranh đoạt.

Trong lòng hắn lập tức dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt!

Mà Lý Thanh, toàn thân bị Hắc Viêm bao phủ, rốt cục cũng chậm rãi giơ tay lên.

Trong trận chiến này, hắn không hề sử dụng U Minh Lãnh Hỏa hay Hỗn Nguyên Vô Song Chùy – những thủ đoạn mang tính biểu tượng quá rõ ràng.

Bởi vì hắn không muốn để lộ thân phận quá sớm, mà chỉ dự định dùng danh nghĩa một tán tu bình thường để đối phó Huyền Hạc Lão Tổ của Thượng Thanh Tông.

Đây cũng chính là lý do vì sao hắc cố ý tung tin tức, dẫn dụ không ít tu sĩ từ Băng Nguyên đến nơi này.

Ông!

Một viên hỏa ấn đen kịt ngưng tụ trong tay Lý Thanh, trên bề mặt tỏa ra từng luồng khí tức khiến người ta run sợ.

Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn!

Chương 1172

DTV EBOOK

Từ khi đột phá đến trung kỳ Kết Đan, uy lực của môn thần thông này đã được tăng cường đáng kể!

Viên hỏa ấn này cả ngày lẫn đêm được Phệ Linh Yêu Viêm ôn dưỡng trong đan điền khí hải của hắn, uy lực không ngừng gia tăng.

Nhưng vẫn chưa dừng lại ở đó!

Lý Thanh điều động thất thải mệnh nguyên trong cơ thể, nhanh chóng rót vào viên đại hỏa ấn.

“Vạn Sinh Ma Công” – Hóa Sinh Thiên, gia trì!

Oanh!

Ngay khoảnh khắc này, không gian xung quanh phảng phất như run rẩy, không biết là do uy năng của Nát Nguyên Đại Hỏa Ấn quá mạnh sau khi được mệnh nguyên gia trì, hay bởi vì nhiệt độ xung quanh quá cao khiến không khí vặn vẹo.

Có lẽ là cả hai.

Thế nhưng lúc này, Huyền Hạc Chân Nhân căn bản không còn thời gian để phản ứng. Động tác của Lý Thanh nhìn có vẻ chậm chạp, nhưng thực chất lại cực kỳ nhanh!

Hắc viêm đại hỏa ấn xé rách không gian mà lao đi, chỉ trong chớp mắt đã áp sát Huyền Hạc Chân Nhân.

“Bạo!”

Lý Thanh khẽ quát một tiếng trong lòng, tâm niệm vừa động, Nát Nguyên Đại Hỏa Ấn lập tức nổ tung!

Ầm ầm!

Một ngọn sóng hỏa diễm kinh khủng ập xuống như thiên tai, năng lượng linh lực bùng phát, tạo thành một cơn sóng xung kích khổng lồ, trong nháy mắt quét sạch mọi thứ.

Toàn bộ Băng Nguyên lập tức chịu ảnh hưởng dữ dội, tuyết đọng trên mặt đất bị thiêu đốt bởi nhiệt độ kinh người, tan chảy thành từng dòng nước lớn. Những luồng ba động năng lượng tỏa ra, tạo thành từng đợt gợn sóng khuếch tán bốn phương.

Bốn bề trong phạm vi mấy trăm dặm, mặt đất đều rung chuyển dữ dội, giống như một trận động đất. Ngay cả những ngọn núi tuyết ở phương xa cũng bị chấn động, tuyết lở ầm ầm đổ xuống.

Nhưng lúc này, không còn ai để ý đến điều đó nữa.

Những tán tu còn lại ai nấy đều chấn động đến ngây người, trên mặt tràn ngập vẻ không dám tin.

Một kích này... uy lực mạnh đến mức khó tin!

Huyền Hạc Chân Nhân... liệu còn sống không?

Tất cả ánh mắt lập tức tập trung về trung tâm vụ nổ, trong lòng ai nấy đều hoang mang và lo lắng.

Ở đây, những tán tu Kết Đan kỳ còn lại đều cảm thấy kiêng kỵ cực kỳ. Bọn hắn tự biết, với tu vi của mình, căn bản không thể nào đón đỡ nổi một kích kinh khủng như vậy, chí ít cũng không có khả năng toàn mạng thoát ra từ vụ nổ đáng sợ kia.

Rất lâu sau đó, trong ánh mắt chăm chú đầy cảnh giác của mọi người, sương tuyết bốc hơi nhanh chóng tan đi, lộ ra bóng dáng của Huyền Hạc Chân Nhân.

Chỉ thấy lúc này, y phục của hắn đã tả tơi, toàn thân đầy những vết thương dữ tợn, máu tươi không ngừng rỉ ra, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Quanh người hắn, từng mảnh lông vũ cháy đen rơi rải rác, rõ ràng là dấu vết của “Hạc Vũ Hộ Kiếp” được hắn tung ra để giảm bớt uy lực vụ nổ.

Nhưng dù vậy, Huyền Hạc Chân Nhân vẫn bị trọng thương, đến mức thật lâu sau vẫn không thể gượng dậy nổi. Rõ ràng, hắn đã bị tổn thương nguyên khí nghiêm trọng.

Thế nhưng, Lý Thanh không tiếp tục ra tay. Hắn không phải vì nương tay, mà bởi vì ánh mắt của những kẻ còn lại ở đây đã lóe lên tia tham lam.

“Ha ha, các vị đạo hữu, người này trong tay có lẽ thực sự đang nắm giữ manh mối liên quan đến Thuần Dương chi thể. Chi bằng chúng ta cùng nhau hợp lực bắt hắn lại, các người thấy thế nào?”

Lời nói của Lý Thanh như một mồi lửa ném vào thùng thuốc súng, khiến đám tán tu rốt cuộc không thể kiềm chế lòng tham được nữa.

Từng người một lập tức xông lên, không chút do dự mà ra tay với Huyền Hạc Chân Nhân.

Thậm chí, một số tán tu Trúc Cơ hậu kỳ gan to bằng trời cũng gia nhập vòng chiến, không ngừng vùng kiếm công kích.

Bấy nhiêu đó đủ để thấy rằng, Huyền Hạc Chân Nhân lúc này thực sự đã lâm vào đường cùng!

Nhưng Lý Thanh lại không tham gia cuộc vây giết này, bởi vì hắn đã có mục tiêu khác.

Ánh mắt lạnh lùng quét qua những tên trưởng lão Trúc Cơ kỳ của Thượng Thanh Tông đang hoảng loạn bỏ chạy, hắn không chút do dự lập tức đuổi theo, truy sát những kẻ còn sót lại.

Với thực lực hiện tại của hắn, diệt sát những kẻ này chỉ như thái rau cắt cỏ, hoàn toàn không chút áp lực.

Chẳng bao lâu sau, gần như toàn bộ trưởng lão Trúc Cơ của Thượng Thanh Tông đều bị hắn chém giết, máu nhuộm đầy băng nguyên.

“Đừng trách ta nhẫn tâm. Thượng Thanh Tông trước đây đối xử với Lăng Vân Tông ta còn tàn độc hơn gấp bội.”

Lý Thanh lẩm bẩm một tiếng, rồi chậm rãi thu hồi ngọn hắc viêm đang lơ lửng trên tay. Sau đó, hắn quét qua những túi trữ vật còn sót lại, thu sạch chiến lợi phẩm trước khi xoay người rời đi.

Hắn không tham gia vây giết Huyền Hạc Chân Nhân.

Không phải vì nhân từ, mà bởi vì trong lòng hắn vẫn còn một nỗi băn khoăn – chính là mảnh ngọc bội mà trước đó Huyền Hạc Chân Nhân đã bóp nát.

Nếu đoán không lầm, thì miếng ngọc bội này có thể là một loại tín vật cầu viện nào đó.

Chương 1173

DTV EBOOK

Nhớ đến mối quan hệ giữa Thượng Thanh Tông và Thái Nhất Môn, lại thêm nơi này chính là địa bàn của Thái Nhất Môn, Lý Thanh quyết định không ra tay kết liễu Huyền Hạc Chân Nhân. Thay vào đó, hắn để mặc đám tán tu ở đây lo liệu chuyện đó.

Thái Nhất Môn - Một dãy núi linh khí dày đặc.

“Chuyện gì xảy ra? Huyền Hạc vậy mà lại bóp nát tín vật ta đưa cho hắn. Hắn không phải chỉ đang truy tra tung tích của Băng Vân thôi sao? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?”

Từ một động phủ sâu trong núi, một giọng nói trầm thấp nhưng mang theo vẻ mát kiên nhẫn vang lên.

Không lâu sau, cấm chế động phủ được giải trừ, một lão ầu tóc bạc phơ chậm rãi bước ra, ánh mắt trầm tư đầy suy tính.

Rất nhanh, từ trên bầu trời, một bóng người đáp xuống.

“Ôn Hà đạo hữu, vì sao ngươi lại đột nhiên xuất quan? Chẳng lẽ ngươi vẫn chưa thành công Ngưng Anh?”

Không sai, lão ầu vừa bước ra từ động phủ chính là một trong những lão tổ tư lịch sâu nhất của Thượng Thanh Tông – Ôn Hà!

Thượng Thanh Tông đã khổ tâm cấm rữ tại Đại Hoang Vực trong suốt nhiều năm, cuối cùng cũng đạt được một chút thành quả.

Nhờ vào linh mạch cao cấp ở đây, bọn họ rút cuộc cũng có thể hỗ trợ một số lão tổ trong tông môn chạm đến bình cảnh, chuẩn bị đột phá lên Nguyên Anh.

Tất nhiên, cái giá để đạt được những điều này không hề nhỏ.

Ôn Hà trầm giọng nói: “Một vị Thái Thượng trưởng lão của Thượng Thanh Tông ta có khả năng đã gặp bất trắc. Điều này

khiến ta cảm thấy tâm thần bất an, không cách nào tĩnh tâm để đột phá.”

Vị Thái Thượng trưởng lão của Thái Nhất Môn trầm mặc hồi lâu, sau đó chậm rãi nói:

“Là Huyền Hạc đạo hữu sao? Nếu ta nhớ không lầm, hắn chỉ đi truy tra tung tích một người mà thôi, chẳng lẽ lại xảy ra biến cố?”

Ánh mắt Ôn Hà lạnh lùng, giọng nói mang theo sự nặng nề:

“Đúng vậy, ta nghi ngờ hắn đã gặp chuyện ngoài ý muốn.”

Thanh Lĩnh Vực, sơn môn Thượng Thanh Tông.

Răng rắc! Răng rắc! Răng rắc!

Trong đại điện tĩnh mịch, hơn mười ngọn hồn đăng bỗng nhiên vang lên những tiếng nứt vỡ thanh thúy, rồi đồng loạt sụp đổ.

Vị trưởng lão trấn thủ đại điện thoáng chốc chết lặng, đứng ngây ra như tượng đá.

Liên tiếp hơn mười chén hồn đăng của các trưởng lão Trúc Cơ kỳ đồng loạt tắt ngúm?!

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Còn chưa kịp hoàn hồn, một tiếng nứt vỡ càng lớn hơn, vang lên dứt khoát, khiến lão run rẩy toàn thân.

Răng rắc!

Khi xác định được phương hướng phát ra âm thanh kia, sắc mặt lão lập tức tái nhợt, kinh hoàng đến mức suýt nữa ngã quỵ.

Lão tin chắc rằng, tiếng nứt vỡ vừa rồi... chính là phát ra từ hồn đăng của lão tổ!

“Không thể nào...”

Lão thì thảo tự nói, thân thể cứng đờ nhưng vẫn hoảng hốt lao nhanh về phía hồn đăng đại điện.

Khi tiến sâu vào trong điện, chứng kiến cảnh tượng trước mắt, vị trưởng lão trấn thủ suýt chút nữa ngất xỉu ngay tại chỗ.

Trên bệ đá phía trước, bốn ngọn hồn đăng vốn luôn cháy sáng vĩnh viễn, nay lại có một chén đã vỡ tan thành tro bụi!

“Huyền Hạc Lão Tổ... hồn đăng dập tắt?!”

“Hơn mười vị trưởng lão đồng môn... cũng vừa mới bỏ mình!”

Tin tức này như một tảng đá khổng lồ rơi xuống hồ nước tĩnh lặng, lập tức khuấy động từng cơn sóng lớn trong Thượng Thanh Tông, chấn động cả Thanh Lĩnh Vực.

Một vị cường giả Kết Đan kỳ vẫn lạc, tuyệt đối là một đại sự kinh thiên động địa!

Oanh!

Ngay khi tin tức truyền ra, toàn bộ chương môn cùng các vị cao tăng của Thượng Thanh Tông đều nhanh chóng tụ hội tại hồn đăng đại điện.

Sắc mặt bọn họ vô cùng nghiêm trọng, ánh mắt dán chặt vào chiếc hồn đăng đã triệt để vỡ vụn kia, thần sắc tràn đầy khiếp sợ.

“Huyền Hạc sư thúc tổ... sao lại xảy ra chuyện như vậy?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hồn đăng của Huyền Hạc Lão Tổ vậy mà lại tắt đi?”

“Chẳng lẽ là bên Đại Hoang Vực có biến cố? Nhưng làm sao lại có thể khiến nhiều người bỏ mạng trong chớp mắt như vậy?!”

Những cao tăng của Thượng Thanh Tông, vốn sống trong vùng Thanh Lĩnh Vực an bình bấy lâu nay, không cách nào tưởng tượng được rốt cuộc Đại Hoang Vực hiện tại đang xảy ra chuyện gì.

Trong nhận thức của bọn họ, một cường giả Kết Đan kỳ đủ khả năng tung hoành một phương, đứng trên đỉnh cao của tu giả, há lại có thể dễ dàng vẫn lạc?

Loại tồn tại này, sao có thể nói chết là chết?

“Chương môn sư huynh, chuyện này phải xử lý thế nào đây?”

“May mắn là hồn đặng của Ôn Hà Lão Tổ vẫn không có di biến.”

Chương môn Thượng Thanh Tông trầm mặt, chậm rãi mở miệng:

“Trước tiên lập tức thông báo cho hai vị lão tổ còn lại! Chờ hồn đặng dẫn dắt được tàn hồn của Huyền Hạc Lão Tổ quay về, để các lão tổ thi triển ‘Phản bổn hoàn nguyên’ xem có thể truy ngược ký ức cuối cùng của lão tổ hay không.”

Sở dĩ những đại tông môn đều thiết lập hồn đặng đại diện, chính là vì mục đích này.

Chương 1174

DTV EBOOK

Mỗi tu sĩ khi tiến vào tông môn đều lưu lại một tia hồn lực trong hồn đăng. Một khi vắng lạc, hồn đăng sẽ tự động dẫn dắt tàn hồn quay về.

Đến lúc đó, cường giả trong tông môn có thể dùng đại thần thông để truy ngược lại những hình ảnh cuối cùng của người đã khuất.

Tuy nhiên, Huyền Hạc Chân Nhân lại tử trận ở một đại vực khác, khoảng cách xa xôi vô tận, khả năng thu thập được tàn hồn e rằng vô cùng mong manh.

Chưởng môn Thanh Huyền của Thượng Thanh Tông nhìn ba chén hồn đăng còn lại trên bệ đá, trong lòng bỗng dâng lên một cơn lạnh lẽo khó tả.

“Tại sao ta cứ có một linh cảm bất tường...?”

Ánh mắt trở lại Đại Hoang Vực, vùng cực bắc trên băng nguyên.

Sau khi giao lại việc giải quyết đám nhân mã của Thượng Thanh Tông cho những người còn lại, Lý Thanh lập tức tìm đến Thảm Ngưng Băng.

“Sư muội, có tìm được tung tích của Băng Vân Lão Tổ không?” Lý Thanh ân cần hỏi.

Thảm Ngưng Băng trầm mặc lắc đầu, ánh mắt lướt nhanh khắp bốn phía, dừng lại nơi cuối cùng cảm nhận được khí tức của Băng Nguyên Chân Giải.

“Tới chỗ này thì triệt để mất dấu, hoàn toàn không thể cảm ứng được nữa.”

Nơi này là Cực Tây Băng Nguyên, nếu tiếp tục đi về phía Nam, sẽ chạm đến địa bàn của Nguyệt Cung.

Lý Thanh ngẩng đầu, nhìn vàng minh nguyệt treo cao giữa bầu trời đêm, nhẹ giọng an ủi:

“Băng Vân Lão Tổ là người có đại phúc duyên, chắc chắn không dễ dàng gặp chuyện bất trắc. Sư muội đừng quá lo lắng.”

Thế nhưng, chỉ trong chốc lát, hần chợt nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt lóe lên rồi mở miệng:

“Đúng rồi! Sư muội còn nhớ vị Nguyệt Huyền Chân Quân mà chúng ta từng gặp ở Cổ Hoa Hoàng Thành không?”

“Nguyệt Huyền tiên bối đã từng giúp Thôn Thiên Lão Tổ, hơn nữa còn nói rằng nàng có quen biết Băng Vân Lão Tổ!”

“Người nói xem, có khi nào Băng Vân Lão Tổ đã đến Nguyệt Cung cầu viện không?”

Lời vừa dứt, hàng lông mày thanh tú của Thâm Ngưng Băng khẽ nhíu lại, nàng chần chừ nói:

“Khả năng đó cũng có, chỉ là... trước kia quan hệ giữa sư phụ ta và Nguyệt Huyền tiên bối không mấy hòa hợp.”

“Ta cảm thấy khả năng sư phụ tìm đến Nguyệt Huyền tiên bối nhờ giúp đỡ... không cao lắm.”

Dù nàng là đệ tử của Băng Vân Chân Nhân, nhưng đối với ân oán đời trước giữa hai vị tiên bối, nàng cũng không biết nhiều.

Lý Thanh nghe vậy chỉ có thể cười khổ, suy luận vừa rồi đã là giới hạn mà hần có thể nghĩ đến.

Nhưng ít nhất, trước mắt, truy binh của Thượng Thanh Tông tạm thời đã được giải quyết, không còn mối đe dọa tức thì đến sự an nguy của Băng Vân Lão Tổ.

Đây có lẽ cũng xem như vạn hạnh trong bất hạnh.

Ngay khi cả hai còn đang do dự không biết có nên tiến vào Nguyệt Cung để tìm tung tích của Băng Vân Lão Tổ hay không, bỗng nhiên một cỗ khí tức hùng hậu từ phương xa trấn áp xuống!

Oanh!

Lý Thanh và Thâm Ngưng Băng lập tức quay đầu nhìn về phía khí tức phát ra.

Chỉ thấy một bóng người trẻ tuổi với khuôn mặt cương nghị dầm bước trên không trung mà tiến tới. Trên người hần tản mát ra một luồng Hạo Nhiên Chính Khí vô cùng mạnh mẽ, thân hình cao ngất, khí vũ hiên ngang.

Người này khoác trên mình một bộ đạo bào trắng tinh không nhiễm bụi trần. Khi nhìn thấy Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng, hần không hề tỏ ra e dè, mà ngược lại, trực tiếp bay thẳng tới.

Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng liếc nhau một cái, sau đó bước lên nghênh đón. Lý Thanh sắc mặt bình tĩnh, ôn quyền hỏi:

“Xin hỏi các hạ là cao nhân phương nào?”

Mái tóc người trẻ tuổi phát phơ trong gió lạnh, đôi mắt sắc bén chột lóe lên khi nhìn thấy Thẩm Ngưng Băng, nhưng hần nhanh chóng thu lại dị sắc, khẽ nhếch môi, tự tin cất tiếng:

“Ta chính là Thuần Dương Chi Thể mà các người đang tìm kiếm bấy lâu nay!”

Thuần Dương Chi Thể?!

Lời này vừa thốt ra, trong lòng Lý Thanh lập tức chấn động!

Không ngờ thể chất mà Ma Đạo đầu khổ truy tìm bấy lâu nay lại xuất hiện ngay trước mặt hần một cách bất ngờ như vậy.

Chỉ cần hần khắc lại hình ảnh này vào ngọc giản, mang đến bất kỳ tông môn Ma Đạo nào, chắc chắn sẽ được nhận trọng thưởng.

Nhưng... Lý Thanh lại không làm vậy.

Bởi vì ngay từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy người này, hần đã cảm nhận được một loại áp lực vô hình.

Dù đối phương chỉ có tu vi Kết Đan sơ kỳ, nhưng lại khiến hần – một tu sĩ Kết Đan trung kỳ – sinh ra cảm giác nguy hiểm mơ hồ.

Nếu như động thủ, hần thật sự không dám chắc mình có thể áp chế được người này.

Lý Thanh cười khẽ, chấp tay nói:

“Ha ha, đạo hữu nói đùa rồi. Ta đến nơi này không phải vì tìm kiếm tung tích của Thuần Dương Chi Thể.”

“Bất quá, nếu đạo hữu tự xưng là Thuần Dương Chi Thể, dù thật hay giả, ta cũng xin nhắc nhở một câu—bên ngoài đang có không ít người muốn tìm ngươi.”

Dù trong lòng có kiêng kỵ, nhưng Lý Thanh cũng không đến mức quá sợ hãi đối phương.

Chương 1175

DTV EBOOK

Dù sao, bên cạnh hắn còn có Thẩm Ngưng Băng, thêm vào đó là hai yêu thú cấp ba Thùng Cơm và Trùng Cửu.

Dù Thuần Dương Chi Thể có nghịch thiên cỡ nào, cũng không thể lấy một chọi bốn mà chiến thắng được bọn hắn.

Thế nhưng, lời tiếp theo của người trẻ tuổi lại khiến Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng đồng loạt biến sắc.

“Làm phiền đạo hữu quan tâm.” Người kia nhẹ nhàng cười, ánh mắt thản nhiên nhưng ẩn chứa một tia bềnhễ: “Chỉ là... những kẻ muốn giết ta đều đã chết hết rồi.”

“Ta đến đây chỉ để hỏi một câu—các người đến đây vì mục đích gì?”

Đối mặt với vị tu sĩ mang Thuần Dương chi thể đang hùng hổ chất vấn, Lý Thanh khẽ cau mày, trong lòng có chút khó chịu.

“Đạo hữu, ta tới đây có mục đích riêng, tựa hồ không liên quan gì đến người thì phải?” Lý Thanh lạnh nhạt đáp.

Hắn vốn chỉ muốn tìm hiểu tin tức, lại không ngờ đối phương ngược lại cứ một mực dò xét về hắn. Nói thế nào cũng thật khó hiểu.

Tu sĩ tự xưng là Thuần Dương chi thể kia khẽ lắc đầu, cười ha hả:

“Ha ha, có lẽ là ta hơi đường đột. Trước tiên, ta nên giới thiệu bản thân mới phải!”

“Ta lấy đạo hiệu Chí Dương Chân Nhân. Không lâu trước đây, một vị đạo hữu của ta đã bỏ mạng tại vùng băng nguyên này. Hiện tại ta đang truy tìm hung thủ!”

Nói xong, Chí Dương Chân Nhân nhìn chằm chằm vào Lý Thanh, ánh mắt sắc bén như muốn xuyên thấu tất cả.

Lý Thanh thầm giật mình, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, không chút biểu cảm:

“VẬY e RẰNG NGƯỜI PHẢI THẤT VỌNG RỒI. BỌN TA ĐẾN ĐÂY ĐÃ MỘT THỜI GIAN, NHƯNG CHƯA TỪNG GIAO THỦ VỚI BẤT KỲ AI.”

“VỀ PHẦN NGƯỜI HẠI CHẾT HẢO HỮU CỦA NGƯỜI, TA CÀNG KHÔNG THỂ BIẾT ĐƯỢC.”

“TUY NHIÊN, NẾU NGƯỜI CÓ THỂ MÔ TẢ MỘT CHÚT VỀ ĐẶC ĐIỂM CỦA HẮN, BIẾT Đâu TA CÓ THỂ CUNG CẤP CHÚT MANH MỐI.”

Năm tháng hành tẩu giang hồ đã giúp Lý Thanh rèn luyện thành thói quen nói dối mà không chớp mắt. Khuôn mặt hắn không hề đỏ, tim không hề loạn, tuyệt đối không để lộ bất kỳ sơ hở nào.

Dù Chí Dương Chân Nhân không hoàn toàn tin lời hắn, nhưng có lẽ do thông tin tình báo không khớp, nên cũng không tiếp tục truy vấn hai người bọn họ nữa.

“THEO LỜI CÁC TU SĨ ĐỂ LẠI TRƯỚC KHI CHẾT, HUNG THỦ LÀ MỘT KẺ TOÀN THÂN BỊ HẮC VIÊM BAO PHỦ, THỰC LỰC CỰC KỲ KHỦNG BỐ.”

“TƯƠNG TRUYỀN, NGƯỜI NÀY NẮM GIỮ MỘT LOẠI THIÊN ĐỊA LINH HỎA GỌI LÀ PHỆ LINH YÊU VIÊM.”

“TUY NHIÊN, HẮN HÀNH ĐỘNG ĐƠN ĐỘC, NÊN TA NGHĨ HẮN KHÔNG PHẢI ĐẠO HỮU ĐÂY.”

Vừa nói, Chí Dương Chân Nhân vừa ôm quyền với vẻ áy náy, sau đó làm bộ chuẩn bị rời đi.

Nhìn thấy một màn này, Lý Thanh cũng không ngăn cản, chỉ lạnh lùng quan sát cùng Thẩm Ngưng Băng, trong lòng suy nghĩ phức tạp.

Sau khi xác định người tự xưng là Thuần Dương chi thể đã rời đi, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

“SƯ HUYNH, NGƯỜI THẤY THỂ NÀO?” THẨM NGƯNG BĂNG NHẹ GIỌNG HỎI.

“NGƯỜI NÓI VỀ THÂN PHẬN THUẦN DƯƠNG CHI THỂ CỦA HẮN SAO?” LÝ THANH TRẦM TƯ GIÂY LÁT RỒI ĐÁP:

“TA KHÔNG DÁM KHẲNG ĐỊNH. NHƯNG VÀO THỜI ĐIỂM NÀY, TUYỆT ĐỐI KHÔNG CÓ TU SĨ NÀO NGỐC ĐẾN MỨC GIẢ MẠO THÂN PHẬN ĐÓ.”

“Hơn nữa, hấn nói tới đây vì giết người báo thù, nhưng trên người lại không hề vương chút sát khí nào.”

Chỉ nhiều đó thôi cũng đủ để kết luận rồi.

Thuần Dương chi thể sở hữu Thuần Dương chi lực vô cùng nồng đậm, mà loại lực lượng chí cương chí dương này có thể dễ dàng gột rửa đi bất kỳ sát khí âm tà nào bám trên thân thể.

Với tất cả những điều đó cộng lại, thân phận của Chí Dương Chân Nhân đã có thể xác định—hấn chính là Thuần Dương chi thể chính thống, được chính đạo bảo vệ suốt bấy lâu nay!

Nhưng điều khiến Lý Thanh bận tâm hơn cả chính là—vì sao hấn lại xuất hiện ở đây để báo thù thay cho Huyền Hạc Chân Nhân?

Có vẻ như Thượng Thanh Tông và Thái Nhất Môn có quan hệ vô cùng mật thiết. Dù hấn không rõ chi tiết, nhưng hiển nhiên Chí Dương Chân Nhân chắc chắn có liên quan đến bọn họ.

“Chí Dương Chân Nhân...”

Lý Thanh trầm giọng nhắc lại cái tên đó, rồi nén hết suy nghĩ trong lòng.

Vừa rồi, trong trận chiến với Huyền Hạc Chân Nhân, hấn chỉ dùng Phệ Linh Yêu Viêm, hơn nữa còn cố ý che giấu khuôn mặt và hình thể bằng Hắc Viêm, nhờ vậy mà thân phận chưa bị bại lộ.

Thời gian kế tiếp, Lý Thanh và Thảm Ngưng Băng tiếp tục tìm kiếm mục tiêu trên vùng băng nguyên rộng lớn này.

Đáng tiếc, nơi đây mệnh mông vô tận, gió lạnh gào thét bốn bề. Đừng nói đến tung tích của Băng Vân Chân Nhân, ngay cả một tia khí tức cũng không tìm thấy.

Thời gian trôi qua, tâm trạng của Thảm Ngưng Băng ngày càng sa sút.

Nhận ra điều đó, Lý Thanh nhẹ giọng an ủi:

“Sư muội, không cần quá bi quan. Huyền Hạc lão tổ của Thượng Thanh Tông cũng chưa tìm thấy tung tích Băng Vân lão tổ, điều này chứng tỏ lão tổ của người vẫn còn sống.”

“Một tu sĩ Kết Đan kỳ, không dễ gì bỏ mạng như vậy.”

Chương 1176

DTV EBOOK

Những lời này không phải chỉ là an ủi suông, mà là sự thật.

Nơi này là cực hàn Băng Nguyên, đối với những tu sĩ tu luyện băng hệ đạo pháp, đây chính là một lợi thế không nhỏ.

Chính vì lý do đó, Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng đều tin rằng, nếu Băng Vân lão tổ thực sự muốn tránh khỏi sự truy sát của Thượng Thanh Tông, chắc chắn bà sẽ không dễ dàng rời khỏi vùng băng nguyên này.

Nghĩ vậy, cả hai tiếp tục kiên trì tìm kiếm tung tích của Băng Vân lão tổ giữa vùng cực địa băng nguyên vô tận.

Những ngày này, tin tức về Thuần Dương chi thể cũng lan truyền ra ngoài với tốc độ kinh người, nhanh chóng chấn động toàn bộ Đại Hoang Vực!

Thuần Dương chi thể xuất thế, lần đầu tiên ra tay!

“Có người tận mắt chứng kiến toàn bộ trận chiến! Ngày hôm đó, Thuần Dương chi thể một mình chống lại nhiều đối thủ cùng giai, vậy mà không hề rơi xuống thế hạ phong, thậm chí còn tìm cơ hội tự tay chém giết mấy tên địch thủ!”

“Không thể tưởng tượng nổi! Mặt đất trên băng nguyên sụt xuống mấy trăm trượng, Thuần Dương chi lực kéo dài không tiêu tan!”

“Quá kinh khủng! Đây quả thực là một trong những thể chất cường đại nhất thế gian!”

“Ồ Kết Đan kỳ, chỉ e không mấy ai có thể ngăn cản hẳn!”

Tin tức này nhanh chóng truyền đến tai các tu sĩ Ma Đạo.

Vốn đã căm hận Thuần Dương chi thể, đám tu sĩ Ma Đạo giờ lại càng phẫn nộ hơn.

Trong số đó, phản ứng mạnh mẽ nhất đến từ Quỷ Phàm, thiếu môn chủ của Quỷ Kiếm Môn.

Hắn trực tiếp đứng ra khiêu chiến, lớn tiếng tuyên bố:

“Chẳng qua chỉ là một loại thể chất tu đạo, có gì đáng để kiêu ngạo? Từ xưa đến nay, những tu sĩ kiệt xuất nhất đều dựa vào thực lực mà xưng bá, có ai chỉ nhờ vào thể chất mà nổi danh?”

Lời này nghe có vẻ có lý, nhưng lại chẳng đủ sức thuyết phục.

Bởi vì Thuần Dương chi thể chỉ dùng một mình đã có thể chém giết ba kẻ cùng giai, điều này đủ để chứng minh rất nhiều điều.

Một thể chất tu luyện cường đại, chính là một trợ lực vô cùng to lớn!

Ví dụ như Thái tổ Hoàng đế của Cổ Hoa Tiên Triều, kẻ đã từng vô địch một thời đại chính là nhờ sở hữu Long Ngâm chi thể!

Với thể chất này, hắn độc tôn Đại Hoang Vực, lập nên một Tiên Triều huy hoàng vô song.

Dù Cổ Hoa Tiên Triều đã sụp đổ theo dòng chảy thời gian, nhưng không ai có thể phủ nhận sự kinh tài tuyệt đỉnh của vị Thái tổ Hoàng đế năm xưa.

Vậy mà giờ đây, Quỷ Phàm lại dám khinh thường Thuần Dương chi thể, quả thực có chút quá ngông cuồng.

Dẫu vậy, không ít người vẫn nghĩ rằng, với thân phận thiếu môn chủ của một đại tông Ma Đạo, chắc chắn Quỷ Phàm không hề nói suông.

Kết quả là, rất nhiều người bắt đầu mong đợi trận chiến giữa Quỷ Phàm và Thuần Dương chi thể.

Có lẽ cũng nhận ra điều này, Thuần Dương chi thể rút cuộc chính thức đáp lại lời khiêu chiến!

“Haha! Quỷ Phàm sốt ruột muốn quyết chiến với ta như vậy, chẳng lẽ là vì hắn lo sợ sau này không còn có thể cản nổi ta sao?”

“Thỏa mãn hắn cũng không phải không thể... Nhưng ta có một điều kiện tiên quyết!”

Điều kiện của Chí Dương Chân Nhân rất đơn giản:

Nếu hấn chiến thắng, Quỷ Kiếm Môn phải đình chiến! Ít nhất trong vòng một trăm năm, không được tiếp tục gây chiến!

Hàm ý của điều kiện này rất rõ ràng—Thuần Dương chi thể tin rằng, chỉ cần qua một trăm năm nữa, hấn sẽ có thể vô địch tại Đại Hoang Vực!

Đến lúc đó, dù là Quỷ Kiếm Môn hay bất kỳ tông môn Ma Đạo nào khác, cũng sẽ không còn là mối đe dọa đối với hấn nữa!

Trước điều kiện này, ba đại tông môn Ma Đạo rơi vào trầm tư. Nhất là Quỷ Kiếm Môn, bọn họ chắc chắn sẽ không dễ dàng đáp ứng điều kiện này.

Ít nhất, họ cần suy nghĩ thật kỹ về đối sách!

Lời tuyên bố của Chí Dương Chân Nhân vừa vang lên, ba đại tông môn Ma Đạo lập tức hành động.

Nếu như trước đó, chuyện về Thuần Dương Chi Thể chỉ là lời đồn vô căn cứ, thì giờ đây, có thể khẳng định nó thực sự tồn tại! Hơn nữa, kẻ nắm giữ thể chất này đã chính thức xuất thủ một lần!

Ngay lập tức, bất kể là Huyết Linh Tông, Âm Khôi Tông, hay Quỷ Kiếm Môn, ba đại tông môn Ma Đạo đều đồng loạt dậy động.

Không vì điều gì khác, mà chỉ để truy tìm tung tích của Thuần Dương Chi Thể!

“Giấu thật kỹ! Ta đã lệnh cho môn hạ đệ tử lục soát khắp Húc Châu, vậy mà vẫn không tìm thấy bóng dáng Chí Dương Chân Nhân.”

Lão tổ Âm Khôi Tông – Chúc Cửu Âm trầm giọng nói.

Bên cạnh hấn, La Sát Ma Quân của Huyết Linh Tông cười lạnh, giọng điệu đầy âm trầm:

“Ha ha ha, nhưng chỉ ít chúng ta có thể khẳng định một điều – Thuần Dương Chi Thể hoàn toàn có thật!”

Xác nhận được điều này là đủ!

Thuần Dương Chi Thể chính là khắc tinh trời sinh của tà ma ngoại đạo, đặc biệt khi hần sở hữu Thuần Dương Chi Lực, có thể thi triển đạo pháp thần thông, uy lực khắc chế cực mạnh đối với tu sĩ Ma Đạo.

Chương 1177

DTV EBOOK

Không một kẻ nào trong Ma Đạo muốn chứng kiến loại người này trưởng thành. Một khi hắn đạt đến đại thành, tương lai chắc chắn sẽ trở thành mối họa khôn lường!

Chúc Cửu Âm trầm giọng nói:

“Nhờ phúc của Quỷ Lệ, Ngọc Trúc Cốc tất phải diệt vong. Tiếp theo, chỉ còn lại Thái Nhất Môn và Phái Tiêu Dao. Chúng ta có nên nhân cơ hội này thừa thắng xông lên, quét sạch hai tông môn này, khiến Đại Hoang Vực hoàn toàn quy phục hay không?”

Nhưng La Sát Ma Quân lại lắc đầu, chậm rãi nói:

“Không vội bàn đến chuyện đó. Cho dù có thật sự tiêu diệt Thái Nhất Môn và Phái Tiêu Dao, nhưng nếu đến cuối cùng vẫn không tìm được Thuần Dương Chi Thể, thì sao?”

Lời này khiến Chúc Cửu Âm nhíu mày.

Quả thực, đó là một khả năng đáng lo ngại. Nếu bọn họ tổng lực công kích, quét sạch chính đạo, nhưng lại để Thuần Dương Chi Thể trốn thoát, vậy thì về sau, ngay cả khi ngủ cũng không thể an lòng.

Chỉ cần hắn còn tồn tại, chẳng khác nào một lưỡi dao treo lơ lửng trên đầu!

Hơn nữa, La Sát Ma Quân còn một điều chưa nói ra, đó là sau khi dẹp yên chính đạo, Quỷ Kiếm Môn sẽ không còn ai có thể chế ngự.

Việc Quỷ Lệ nắm giữ Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh khiến hắn cực kỳ kiêng kỵ!

Chúc Cửu Âm hừ lạnh:

“Vậy phải làm thế nào? Chẳng lẽ để Quỷ Phàm tiểu tử kia ra tay?”

La Sát Ma Quân nheo mắt, cười lạnh:

“Chỉ có thể như vậy! Để Quỷ Phàm khiêu chiến, ép Thuần Dương Chi Thể xuất hiện! Chỉ cần hắn hiện thân, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết.”

Chúc Cửu Âm trầm tư, nhú mày nói:

“Vấn đề là Chí Dương Chân Nhân không phải kẻ ngu! Hắn sẽ mắc bẫy sao?”

Tuy rằng chính Chí Dương Chân Nhân đã lên tiếng tuyên bố quyết chiến, nhưng hắn chắc chắn không dễ dàng đặt mình vào tình thế nguy hiểm.

La Sát Ma Quân trầm ngâm giây lát rồi nói:

“Trước tiên, cứ đi tìm Quỷ Lệ thương lượng một phen.”

Mấy ngày sau, khi Ma Đạo còn chưa kịp phản ứng, Chí Dương Chân Nhân đã chủ động lên tiếng:

“Ha ha ha! Đám ma đầu các ngươi không cần phí công tìm kiếm ta nữa! Nếu còn tiếp tục cử người dò xét, ta sẽ rời khỏi Đại Hoang Vực, từ đây cao chạy xa bay!”

Lời lẽ có vẻ ngông cuồng, nhưng lại khiến ba đại phái Ma Đạo cảm thấy một áp lực vô hình đè nặng lên tâm trí.

Hắn nói rất rõ ràng: Một khi tình thế không ổn, hắn sẽ lập tức trốn đi!

Đợi đến khi tu vi đạt đại thành, hắn sẽ quay lại thanh toán tất cả!

Không thể không thừa nhận, những lời này đã đánh trúng tâm lý của các lão tổ Ma Đạo!

Nếu thật sự để chuyện đó xảy ra, thì cho dù có diệt Thái Nhất Môn và Phái Tiêu Dao, cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nhỏ cỏ không trừ tận gốc, tương lai chắc chắn sẽ chuốc lấy đại họa! Đây chính là điều bọn họ tuyệt đối không muốn thấy.

Sau nhiều lần suy tính, Ma Đạo rốt cuộc cũng đưa ra quyết định!

Quỷ Kiếm Môn tuyên bố công khai: Quỷ Phàm đã sẵn sàng nghênh chiến!

Quý Phàm càng thêm cuồng ngạo, đích thân thốt ra lời tuyên chiến:

“Thời gian, địa điểm, Do ngươi lựa chọn! Ta chỉ muốn dùng máu tươi của Thuần Dương Chi Thể để tế luyện Ma Kiếm, thành tựu đại nghiệp vô thượng!”

Lời này vừa truyền ra, toàn bộ tu tiên giới lập tức dậy sóng!

Quý Phàm ứng chiến!

“Dùng chính máu của Thuần Dương Chi Thể để tế kiếm... Không hổ danh là Thiếu môn chủ Quý Kiếm Môn, khí phách quả thực kinh người!”

“Chỉ e đây cũng chỉ là một kế dụ địch mà thôi.”

“Ta cũng nghĩ vậy! Từ xưa đến nay, có ai dám tự tin rằng mình có thể áp chế Thuần Dương Chi Thể trong cùng một cảnh giới?”

“Nếu Thuần Dương Chi Thể thật sự tiếp chiến, thì e rằng lúc đó hẳn phải đối mặt không chỉ riêng Quý Phàm, mà còn cả mấy vị Ma Đạo cự phách mang theo sát ý kinh thiên!”

“Nếu ta là hắn, ta sẽ lập tức rời khỏi Đại Hoang Vực, đợi ngày sau tu vi đại thành rồi quay lại báo thù!”

“Nghe thì có vẻ dễ dàng, nhưng cứ thế mà rời bỏ tông môn, trong lòng tất để lại khúc mắc, tâm ma khó hóa giải! Như vậy, hắn còn có thể thuận lợi kết anh thành công sao?”

Giữa lúc vô số tu sĩ trong Đại Hoang Vực tranh luận xem Chí Dương Chân Nhân nên ứng đối thế nào, thì lại có hai người hoàn toàn đứng ngoài cuộc!

Nơi Cực Bắc Băng Nguyên, Lý Thanh cùng Thẩm Ngưng Băng vẫn đang miệt mài tìm kiếm tung tích của Băng Vân Chân Nhân.

Sau một thời gian dài kiên trì dò xét, cuối cùng hai người cũng thấy được tia hi vọng!

“Những mảnh băng tinh này...”

Thần hồn của Lý Thanh khẽ chấn động, hắn cúi người quan sát mặt băng bên dưới.

Tại một khu vực trên Băng Nguyên, thần thức của hắn phát hiện một loại băng tinh có điểm khác biệt so với băng tuyết thông thường.

Những vụn băng này rõ ràng không giống băng tinh bình thường, cũng không hề kết nối với băng tầng phía dưới, mà tách biệt hoàn toàn, nằm độc lập trên mặt băng như những viên ngọc lạnh giá.

Ngay khi Thẩm Ngưng Băng nghe thấy lời của Lý Thanh, nàng lập tức từ nơi xa nhanh chóng bay tới.

Chương 1178

DTV EBOOK

Đôi mắt đẹp của nàng chăm chú quan sát những mảnh băng tinh mang sắc thái thâm trầm, trong lòng dấy lên một tia rung động.

“Đây là...”

Không sai! Đây chính là loại băng tinh đặc biệt chỉ có thể ngưng tụ khi tu luyện Băng Nguyên Chân Giải!

Trước đó, Thảm Ngưng Băng đã từng dùng loại băng tinh này để đông kết lông đuôi của Kim Hỏa Quạ, khiến ngoại nhân khó lòng phát giác lượng Thuần Dương Chi Lực thiếu hụt trong nó.

Thuận theo dấu vết do những mảnh băng này để lại, hai người tiếp tục tiến sâu hơn vào Băng Nguyên.

Cuối cùng, tại một khu vực nơi tầng băng bị vỡ ra, cả hai đột ngột dừng lại.

“Đến đây thì dấu vết hoàn toàn biến mất!”

Lý Thanh cau mày, ánh mắt dừng lại trên khe nứt sâu thẳm trong tầng băng.

Hắn chậm rãi tỏa ra thần thức, vận dụng toàn bộ lực lượng thần thức cường đại dò xét xuống bên dưới.

Nhưng đáng tiếc, tầng băng này quá mức thâm sâu, dù thần thức của hắn mạnh mẽ đến đâu cũng không thể xuyên thấu hoàn toàn.

Trong khi đó, Thảm Ngưng Băng rõ ràng đã không thể kiểm chế thêm được nữa.

Nhìn chằm chằm vào khe nứt sâu hun hút kia, trong mắt nàng ánh lên vẻ kiên quyết!

Lý Thanh thở dài, trong lòng hiểu rõ rằng nếu không tận mắt kiểm tra, chắc chắn sự muội của hắn sẽ không dễ dàng từ bỏ!

“Sư muội, hay là trước tiên gọi thử một tiếng đi? Lỡ đâu có người hồi đáp?”

Thảm Ngưng Băng nhẹ gật đầu, sau đó hướng về phía tầng băng sâu thẳm mà cất giọng gọi lớn:

“Sư phụ! Băng Nhi tới! Người có ở phía dưới không?”

Thế nhưng...

Ngoài tiếng vang vọng của chính nàng, không hề có bất kỳ hồi âm nào đáp lại.

Cuối cùng, Lý Thanh vẫn cùng Thảm Ngưng Băng tiến nhập vào sâu trong tầng băng dưới lòng đất. Bên trong, không khí lạnh lẽo đến dị thường, tựa như có thể đông cứng cả tâm hồn!

Dù cả hai đều là tu sĩ Kết Đan kỳ, giờ khắc này vẫn không khỏi cảm nhận được hàn ý thấu xương.

Hiển nhiên, đây không phải tầng băng bình thường dưới lòng đất!

Thỉnh thoảng, từng cơn gió lạnh lướt qua phía trên, cuốn theo những vụn băng nhỏ rơi xuống, va chạm vào vách băng phát ra từng đợt thanh âm trong trẻo, vang vọng giữa không gian băng giá này.

Hai người di chuyển chậm rãi, tốc độ không nhanh để đảm bảo an toàn. Lý Thanh cùng Thảm Ngưng Băng đều duy trì thần thức, liên tục quét xét bốn phía, chỉ sợ nơi nào đó xuất hiện điều bất thường hoặc có cạm bẫy.

Cứ như vậy, cả hai tiếp tục dò xét xuống dưới, đi qua đoạn đường dài hơn hai ngàn mét.

Xung quanh, băng cứng cổ xưa bất hóa* bao phủ, từng đợt hàn khí thấm vào cơ thể, thậm chí khiến người có Băng Linh Căn như Thảm Ngưng Băng cũng không khỏi mím chặt môi, vẻ mặt trở nên ngưng trọng.

(bất hóa: không tan chảy, giữ nguyên trạng thái từ rất lâu)

“Không thể tưởng tượng nổi... Khe nứt này lại sâu đến mức này.” – Thảm Ngưng Băng khẽ cất lời, giọng nói thanh lãnh vang vọng giữa không gian trống trải, mang theo dư âm lạnh buốt.

Lý Thanh không trả lời, mà chỉ tiếp tục quét thần thức xuống dưới.

Ngay khi cả hai vẫn đang di chuyển, bỗng nhiên đồng thời giương mắt nhìn nhau, trong ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Vừa rồi, thần thức của cả hai đều phát hiện một không gian rộng lớn ngay bên dưới!

Tại nơi hắc ám cực hàn này, vẫn còn một vùng động thiên khác!

“Đi xem một chút!” – Thẩm Ngưng Băng quyết đoán nói, sau đó dẫn đầu cẩn thận bay xuống.

Không gian băng cứng xung quanh dần trở nên chật hẹp, đến mức chỉ miễn cưỡng đủ để một người lách qua. Lý Thanh cảm thấy phần ngực và lưng của mình thậm chí chạm sát vào vách băng.

Cuối cùng, ngay khoảnh khắc xuyên qua đoạn lối vào chật hẹp nhất, trước mắt họ đột nhiên trở nên sáng sủa, không gian rộng mở!

Bên dưới chân bọn họ là một cung điện băng tuyết khổng lồ sừng sững, tỏa ra quang mang lạnh lẽo, hiện rõ trước mắt hai người!

Thẩm Ngưng Băng giật mình, không đợi Lý Thanh nhìn kỹ, nàng đã giơ tay chỉ về phía trước, giọng nói mang theo vài phần run rẩy:

“Ư huynh, đó là...!”

Lý Thanh theo hướng tay nàng nhìn tới, lập tức con ngươi co lại mạnh mẽ.

Ngay trước cung điện băng tuyết, một pho tượng băng điêu hình người đứng thẳng!

Điều đáng sợ là, khuôn mặt bức tượng này... giống hệt Băng Vân lão tổ!

Không có bất kỳ điểm nào khác biệt!

“Ư phụ!” – Giọng Thẩm Ngưng Băng đột nhiên trở nên run rẩy, thân ảnh nàng vừa động, định bay thẳng đến.

Nhưng Lý Thanh lập tức vươn tay, mạnh mẽ ngăn cản nàng.

Nơi này dù sao vẫn còn quá xa lạ, hẳn hoàn toàn không biết vì sao Băng Vân lão tổ lại hóa thành băng điêu. Nếu tùy tiện tiến lên, rất có thể bọn họ cũng sẽ rơi vào tình cảnh tương tự.

“Sư muội, không thể vọng động!”

Chỉ là, Thẩm Ngưng Băng dường như đã hiểu rõ nguyên nhân, trong đôi mắt đẹp lóe lên ánh nước, sau đó nhẹ giọng giải thích:

**“Đây là một loại bí pháp cấm kỵ trong 《Băng Nguyên Chân Giải》. Khi pháp lực trong cơ thể gần cạn kiệt, có thể cưỡng ép thúc đẩy chân nguyên bằng bí thuật này.

Chương 1179

DTV EBOOK

Nhưng cái giá phải trả... chính là một phần thân thể vĩnh viễn hóa thành băng tinh, hơn nữa không thể nghịch chuyển.

Một khi quá nửa thân thể bị băng hóa, phần còn lại cũng sẽ tự động chuyển hóa thành băng tinh...”**

Lời này vừa dứt, nội tâm Lý Thanh chấn động kịch liệt.

Hắn cuối cùng cũng hiểu rõ tình cảnh bi thảm mà Băng Vân lão tổ gặp phải.

Từ Thanh Lĩnh Vực bị truy sát đến tận Đại Hoang Vực, nàng đã rơi vào cảnh cùng đường tuyệt lộ.

Dưới tình thế bất đắc dĩ, Băng Vân lão tổ chỉ có thể liên tục thi triển cấm thuật, cưỡng ép kéo dài pháp lực để chạy trốn.

Nhưng kết cục lại là...

Nàng triệt để hóa thành băng điêu, đứng lặng giữa cung điện băng tuyết này, trở thành một pho tượng vĩnh hằng dưới tầng băng sâu thẳm.

Có lẽ, ngay khi biết mình không thể thoát khỏi số mệnh, nàng đã lựa chọn nơi này làm huyết mộ cuối cùng của chính mình.

Xác định Băng Vân lão tổ biến thành băng điêu không phải do ngoại lực tác động, Lý Thanh cũng không còn tiếp tục ngăn cản Thẩm Ngưng Băng, mặc cho nàng lao đến trước pho tượng băng.

“Sư phụ... Đồ nhi bất hiếu, đến muộn rồi...”

Giọng nàng nghẹn ngào, mang theo nỗi bi thương từ tận đáy lòng.

Nghe thấy tiếng khóc đau đớn của Thẩm Ngưng Băng, Lý Thanh vẫn duy trì trầm mặc.

Hắn vừa cảnh giác quan sát xung quanh, vừa chậm rãi bước đến gần băng điêu của Băng Vân lão tổ.

“Băng Vân lão tổ... chung quy vẫn là đến chậm một bước sao?”

Lý Thanh khẽ cau mày, cúi đầu thật sâu, trong lòng dâng lên một cảm giác tiếc nuối khó diễn tả.

Nếu hắn có thể xuất quan sớm hơn một chút, liệu có thể thay đổi kết cục này không?

“Sư muội, loại bí pháp cấm kỵ này... thật sự không có cách nào nghịch chuyển sao?” – Lý Thanh chợt mở miệng hỏi.

Nhưng Thẩm Ngưng Băng chỉ dờ dẫm lắc đầu.

Nàng bị thương đến cực điểm, cả thân thể như mất đi sức sống, ngay cả phản ứng cũng trở nên chậm chạp.

Đây là lần đầu tiên Lý Thanh nhìn thấy một Thẩm Ngưng Băng như vậy – mờ mịt, hoang mang, hồn bay phách lạc, tựa như cả thế giới của nàng đã sụp đổ.

Nhìn cảnh này, trong lòng hắn khẽ thở dài.

Băng Vân lão tổ cũng là một vị tiên bối mà hắn vô cùng kính trọng. Chứng kiến cảnh người ấy hóa thành băng điêu, Lý Thanh thực sự khó lòng chấp nhận được.

Sau một lúc trầm ngâm, hắn nhẹ giọng nói:

“Sư muội, ngươi biết không, lúc ta còn nhỏ, ta căn bản không hề biết thế gian này có tồn tại tu tiên giả.”

“Xung quanh ta, tất cả đều là phàm nhân. Họ phải trải qua sinh, lão, bệnh, tử... Mong muốn lớn nhất đời họ chỉ đơn giản là thi đỗ khoa cử, hoặc trở thành đại hiệp võ công cái thế.”

“Sau đó, nhờ một cơ duyên vô tình, ta mới biết rằng... thế gian này thực sự có những kẻ có thể trường sinh bất tử.”

“Những tu tiên giả ấy, trong tay họ nắm giữ huyền bí Tiên Đạo pháp thuật, vượt xa khỏi sự hiểu biết của phàm nhân.”

Nghe đến đây, Thẩm Ngưng Băng chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt vốn đã ảm đạm giờ đây ánh lên một tia chờ mong.

“Sư huynh... Ý của ngươi là?” – Nàng khẽ hỏi, giọng nói mang theo sự mong đợi lẫn lo âu.

Nhìn thấy ánh sáng dần trở lại trong đôi mắt sư muội, Lý Thanh mỉm cười, giọng điệu ôn hòa nói:

“Ý của ta là... Thế gian đã có tu tiên giả, vậy thì còn chuyện gì là không thể xảy ra?”

“Không có gì là tuyệt đối. Nếu Băng Vân lão tổ vì bí thuật cấm kỵ mà hóa thành băng điều, vậy cũng có khả năng tìm được phương pháp nghịch chuyển!”

“Thanh Linh Vực không có cách giải, vậy Đại Hoang Vực thì sao? Nếu Đại Hoang Vực không có, thì còn vô số đại vực khác trên thế gian này!”

“Nếu như chúng ta đi qua từng đại vực mà vẫn không tìm thấy phương pháp, vậy vẫn còn con đường phi thăng thượng giới.”

“Thế giới này rộng lớn, không có chuyện gì là không thể xảy ra!”

Nghe từng lời chắc chắn của Lý Thanh, đôi mắt Thẩm Ngưng Băng cuối cùng cũng lóe lên một tia hy vọng.

Nhưng nàng vẫn có chút không tự tin, thấp giọng nói:

“Nhưng... phi thăng lên thượng giới...”

Lý Thanh bật cười, nhẹ giọng đáp lại:

“Sư muội, khi ta mới gia nhập Lăng Vân Tông, thậm chí chẳng ai tin rằng ta có thể thành công Trúc Cơ.”

Lời này là sự thật.

Trong đầu Thẩm Ngưng Băng bỗng hiện lên những ký ức thuở ban đầu khi ở Lăng Vân Tông.

Lúc đó, Lý Thanh thực sự quá mức bình thường – không có thiên phú nổi bật, không có bối cảnh đặc biệt, thậm chí chẳng có điểm gì đáng chú ý.

Nhưng chính sư huynh ấy... người từng bị xem là tầm thường, nay lại đang đứng vững trước mặt nàng, trở thành một tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Thế gian vô thường, ai có thể nói trước được điều gì?

Sau khi xác định Thẩm Ngưng Băng không còn chìm trong tuyệt vọng, Lý Thanh mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu nàng cứ tiếp tục đắm chìm trong sự bi thương, e rằng sẽ thực sự trở thành một vấn đề lớn.

Lúc này, Thẩm Ngưng Băng bỗng nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt kiên định hỏi:

“ Sư huynh, ngươi sẽ giúp ta, đúng không?”

Chương 1180

DTV EBOOK

Lý Thanh khẽ gật đầu, giọng nói không chút do dự:

“Dĩ nhiên. Bằng Vân lão tổ là vị tiên bối mà ta kính trọng, còn ngươi là sư muội của ta. Ta nhất định sẽ giúp ngươi.”

Dứt lời, ánh mắt hắn chuyển sang xung quanh, bắt đầu quan sát cẩn thận tình trạng thực tế của cung điện băng tuyết dưới lòng đất này.

Nếu không tận mắt chứng kiến, e rằng chẳng ai có thể tưởng tượng nổi dưới lòng đất này lại tồn tại một không gian rộng lớn đến vậy.

Ngay giữa không gian ấy, một tòa cung điện băng tuyết lộng lẫy mà lạnh lẽo sừng sững tọa lạc, ánh sáng phản chiếu trên băng xanh, tựa như một giấc mộng huyền ảo.

Sau khi đặt chân đến Đại Hoang Vực, Lý Thanh đã bổ sung không ít kiến thức về nơi này. Từ những thế lực hùng mạnh thời Thái Cổ đến danh tính các cường giả lưng lầy, hắn đều ghi nhớ rõ ràng.

Thế nhưng, với cung điện băng thần bí này, hắn chưa từng nghe thấy dù chỉ một lời đồn đại.

Oanh!

Để có thể quan sát xung quanh rõ hơn, Lý Thanh khẽ gảy ngón tay, một luồng đan hỏa màu xích hồng liền bắn ra từ lòng bàn tay hắn.

Ánh lửa sáng rực chiếu rọi bốn phía, phản chiếu lên những khối băng tinh xảo, tạo thành một màu lam nhạt huyền ảo. Băng cung này hoang vắng nhưng không kém phần tráng lệ.

Phía trước cung điện vẫn còn một cánh cửa lớn, nhưng Lý Thanh không dám tùy tiện tiến vào tìm kiếm. Những nơi chưa biết như thế này, thường ẩn chứa vô số nguy cơ khó lường.

Ở một bên, Thẩm Ngung Băng, sau khi ổn định lại tâm tình, cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn vào trong cung điện. Nàng khẽ nhíu mày, giọng nói mang theo vài phần trầm tư:

“Sư huynh, trước đó ta quên nói với ngươi... Từ lúc đặt chân đến nơi này, ta mơ hồ cảm thấy bên trong cung điện có thứ gì đó đang gọi ta.”

“Tựa hồ như có liên quan đến công pháp ta tu luyện. Có lẽ sư phụ ta xuất hiện tại đây cũng là do cảm ứng được loại kêu gọi này.”

Dị dạng kêu gọi?

Có thể nơi này mang một ý nghĩa đặc thù nào đó đối với những tu sĩ tu luyện băng hệ?

Dù nghĩ vậy, Lý Thanh vẫn không muốn mạo hiểm xông vào tìm kiếm. Hắn trầm giọng hỏi:

“Sư muội, trước đây ngươi có từng nghe qua nơi nào giống như thế này chưa?”

Thẩm Ngung Băng thoáng ngây người, sau đó lắc đầu chậm rãi.

“Có lẽ, bên trong đó có thể sẽ tìm được cách giải cứu sư phụ ta?”

Lời này vừa thốt ra, Lý Thanh không khỏi cười khổ. Nói thì nói vậy, nhưng hắn luôn cảm thấy việc xông vào dò xét là một hành động không hề khôn ngoan.

Như đã nhận ra sự do dự trong lòng hắn, Thẩm Ngung Băng suy nghĩ một lát, rồi nhẹ giọng đề nghị:

“Nếu không... để Băng Điệp vào trước thăm dò xem sao?”

Đã nói đến mức này, nếu tiếp tục từ chối thì cũng có phần không ổn.

Cuối cùng, Lý Thanh gật đầu đồng ý: “Đành vậy, nhưng nếu có bất kỳ dấu hiệu bất thường nào, chúng ta lập tức rời khỏi đây!”

Lời còn chưa dứt, bốn phía bỗng nhiên nổi lên từng trận gió lạnh căm căm.

Chỉ thấy một con bướm màu lam phẩy cánh, nhẹ nhàng bay ra từ lòng bàn tay Thẩm Ngưng Băng. Con bướm này toàn thân trong suốt như băng tinh kết tụ, chính là Sương Ngọc Băng Điệp, loài trùng hiếm có được ghi danh trong Thiên Địa Kỳ Trùng Lục!

Đừng nhìn nó có vẻ mỏng manh, thực tế, nó được xếp hạng tận vị trí thứ 76 trên bảng xếp hạng yêu trùng, cao hơn rất nhiều so với mấy con Tiểu Kim Tầm trên người Lý Thanh.

Nếu là trước đây, Thẩm Ngưng Băng còn chưa đủ khả năng hoàn toàn điều khiển Sương Ngọc Băng Điệp. Nhưng hiện tại thì khác, nàng đã thuần phục hoàn toàn con băng điệp này!

Chỉ thấy nó nhẹ nhàng vỗ cánh, chậm chậm bay lượn tiến vào cung điện.

Màu lam nhạt của đôi cánh tinh khiết hòa cùng không gian băng tuyết, tạo nên một cảnh tượng đẹp tựa cổ tích.

Tuy nhiên, Lý Thanh từ đầu đến cuối vẫn duy trì sắc mặt trầm trọng, ánh mắt chăm chú dõi theo từng động tĩnh bên trong.

Sương Ngọc Băng Điệp lướt qua những bức tường băng lạnh giá, xuyên qua những khối băng nhọn sắc bén như lưỡi dao.

Nhưng ngay khi nó chuẩn bị bay sâu hơn vào trong cung điện, đột nhiên—

Àm!

Một luồng ánh sáng xanh băng lam bùng lên từ sâu trong cung điện!

Ngay sau đó, tiếng băng kết tinh vang vọng khắp không gian

—

“Ông—!”

Răng rắc! Răng rắc!

Chỉ thấy con trùng kỳ dị mang thuộc tính băng, có thực lực đạt đến Nhị giai đỉnh phong, vậy mà ngay lập tức giống như bị đông cứng, cánh ngừng vỗ, thân thể cứng đờ, rồi thẳng tắp rơi xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt Thẩm Ngưng Băng lập tức tái nhợt, không gì sánh được!

Nguy hiểm!

“Sao có thể như vậy?! Ngay cả Sương Ngọc Băng Điệp cũng không thể chống cự nổi cái lạnh này ư?” Nàng không giấu nổi sự kinh hoàng trong giọng nói.

Phải biết rằng, Sương Ngọc Băng Điệp chính là một trong những yêu trùng mang thuộc tính băng cực kỳ hiếm có, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá lên Tam giai, trở thành tồn tại mạnh mẽ hơn.

Chương 1181

DTV EBOOK

Loại sinh vật này, toàn thân đều là băng tinh thuần khiết, vốn nên miễn nhiễm với hàn khí thông thường.

“Sư muội, ngươi còn cảm ứng được Sương Ngọc Băng Điệp không?” Lý Thanh trầm giọng hỏi.

Thảm Ngưng Băng vội vàng gật đầu, ánh mắt lo lắng: “Có! Ta vẫn cảm nhận được nó chưa chết, chỉ là bị hàn khí cực hạn đóng băng mà thôi.”

Ngay cả một yêu trùng chuyên về băng cũng bị đóng băng trong nháy mắt, vậy thì tòa cung điện trước mắt này... chỉ sợ ẩn chứa nguy hiểm khôn lường!

Xác định điều này xong, Lý Thanh thở phào, nói: “Cũng may lúc này không liều lĩnh xông vào, nếu không bị đóng băng lại sẽ chính là chúng ta.”

“Nhưng may mắn là Băng Điệp cũng chưa bay quá xa. Chúng ta vẫn có thể tìm cách cứu nó ra.”

Ngay cả đến gần còn không thể, tòa băng cung trước mắt này, nếu không đạt đến thực lực Nguyên Anh kỳ trở lên thì tốt nhất đừng nghĩ đến chuyện xông vào tìm kiếm.

Khi Lý Thanh còn đang suy tính cách nào đó để cứu Băng Điệp ra, bỗng nhiên từ phía trước truyền đến một âm thanh giòn vang—

Răng rắc!

Hắn và Thảm Ngưng Băng đều thấy rõ ràng: ngay tại lối vào cung điện, trên thân thể bị đóng băng của Sương Ngọc Băng Điệp, từng vết nứt bắt đầu lan rộng!

Cảnh tượng này vừa khiến người ta kinh hãi, nhưng đồng thời cũng mang theo một tia hy vọng.

“Không đúng! Hình như Sương Ngọc Băng Điệp đang nhận được lợi ích gì đó!” Thảm Ngưng Băng bỗng nhiên lên tiếng,

trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Ngay sau đó, những vết rạn càng lúc càng nhiều, cho đến khi

Phanh!

Một âm thanh vang vọng, lớp băng bên ngoài vỡ tan, những mảnh vụn rơi lả tả xuống mặt đất.

Điều kỳ lạ là, hàn khí bốn phía đột nhiên bị một lực lượng nào đó dẫn dắt, bắt đầu hội tụ về phía Sương Ngọc Băng Điệp!

Chỉ trong khoảnh khắc, khí tức trên thân nó trở nên dày đặc hơn bao giờ hết.

Lý Thanh chỉ cần liếc mắt một cái đã lập tức nhận ra: Sương Ngọc Băng Điệp đã bắt đầu tiến giai!

“Chỉ đơn giản như vậy mà tiến giai sao?!”

Lý Thanh không khỏi lộ ra vẻ khó tin, khóe miệng hơi co giật.

Phải biết rằng, lần trước Thùng Cơm muốn đột phá lên Yêu thú cấp ba, phải dựa vào một khối Tam giai Xích Tinh, thậm chí còn suýt mất mạng, may nhờ có Hạt Sen Huyết Liên hấp thu hết năng lượng dư thừa mới tránh khỏi cơn cuồng bạo.

Vậy mà lúc này, con Sương Ngọc Băng Điệp kia chỉ đơn giản nằm trong băng cung, bị hàn khí quét qua một lần, vậy mà đã trực tiếp tiến hóa!

Sự chênh lệch này quả thực quá khó tin!

Chẳng lẽ, đây chính là khác biệt giữa yêu thú mang huyết mạch phi phạm?

Quả nhiên, những sinh vật sở hữu huyết mạch mạnh mẽ không thể đánh đồng với những yêu thú bình thường được.

Ngay lúc Lý Thanh còn đang trầm tư, Sương Ngọc Băng Điệp trong cung điện bỗng nhiên bắt đầu vỗ cánh trở lại.

“Oanh!”

Theo mỗi nhịp vỗ cánh, khí tức trên thân nó càng lúc càng cường đại, liên tục bùng phát!

Không mất quá nhiều thời gian, một luồng khí tức thuộc về Yêu thú cấp ba đột nhiên bùng nổ, lan tràn khắp bốn phương

tám hướng!

Hàn khí vốn đã lạnh lẽo trong không gian bỗng nhiên càng trở nên đáng sợ hơn. Chỉ cần phun ra một hơi thở cũng có thể khiến không khí ngưng kết thành băng sương rơi xuống!

Sương Ngọc Băng Diệp, đã thành công đột phá!

“Xem ra, quá trình tiến giai của nó không gặp vấn đề gì. Cứ như vậy mà đột phá một cách dễ dàng!” Lý Thanh thấp giọng thốt lên.

Băng Diệp vỗ cánh một lần nữa, tựa như đang trải qua một lần phá kén tái sinh. Khí tức trên người nó trở nên mạnh mẽ vô song, tràn ngập sức sống!

Ngay trước cung điện băng giá tựa như ảo mộng này, Lý Thanh cùng Thẩm Ngưng Băng tận mắt chứng kiến Sương Ngọc Băng Diệp đột phá, tiến giai thành Tam giai yêu trùng!

Trong lúc trên mặt Thẩm Ngưng Băng hiện lên vẻ vui mừng không sao che giấu, thì đột nhiên, từ sâu trong cung điện băng này, một cỗ khí tức bất ngờ khuếch tán ra.

Oanh!

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt hai người đại biến. Cỗ khí tức này quá mức cường đại, tựa như bọn họ vừa đánh thức một tồn tại hung tàn từ thời Thái Cổ.

“Đi!”

Lý Thanh không chần chừ, lập tức kéo lấy Thẩm Ngưng Băng, nhảy vọt lên, lao về phía kẽ nứt trên tầng băng.

Luồng khí tức kinh khủng kia vẫn đang khôi phục, hơn nữa càng lúc càng cuồng bạo, phảng phất như có thể khiến toàn bộ không gian rộng lớn dưới lòng đất này sụp đổ bất cứ lúc nào.

Thân ảnh hai người nhanh chóng lao vọt lên, chen vào kẽ hở hẹp giữa tầng băng, rồi điên cuồng bay về phía mặt đất.

Ngay phía sau, Sương Ngọc Băng Diệp cũng không hề chậm chạp. Nó mang theo một làn sương lạnh, bám sát phía sau hai người, theo sát từng bước.

Oanh!

Ngay khi cả ba vừa thoát khỏi mặt đất, toàn bộ tầng băng phía dưới rung chuyển dữ dội, giống như sắp sụp đổ hoàn toàn.

Nhưng dù đã thoát ra, Lý Thanh vẫn không thể thở phào nhẹ nhõm. Một cơn lạnh chạy dọc sống lưng hắn, da đầu tê rần, từng sợi tóc gáy cũng dựng đứng lên.

Chương 1182

DTV EBOOK

Bởi vì, dù đã rời khỏi tầng băng, hắn vẫn cảm nhận được có một đôi mắt đang chăm chăm dõi theo mình từ phía sau!

Không dám dừng lại dù chỉ một khắc, Lý Thanh kéo Thẩm Ngưng Băng, điên cuồng lao về phía nam.

Vù vù!

Hai bóng người như hai mũi tên sắc bén xuyên qua không trung, tốc độ cực nhanh, lướt qua bầu trời rộng lớn.

Rốt cuộc, khi đã rời khỏi khu vực phía bắc Đại Hoang, cảm giác bị cổ khí tức đáng sợ kia theo dõi cuối cùng cũng tan biến.

Thẩm Ngưng Băng vẫn chưa hoàn toàn trấn tĩnh, giọng nói có phần run rẩy:

“Sư huynh... vừa rồi rốt cuộc là thứ gì?”

Nàng rõ ràng vẫn còn sợ hãi, hiển nhiên cú chấn động vừa nãy đã khiến nàng khiếp sợ không nhỏ.

Lý Thanh cũng không khỏi thở hắt ra, trong lòng vẫn còn chút bất an. Khoảnh khắc đó, hắn có cảm giác bản thân chỉ như một con sâu kiến bé nhỏ, hoàn toàn không thể chống cự dưới áp lực kinh khủng kia.

Hắn lắc đầu, trầm giọng nói:

“Ta cũng không biết, nhưng có thể chắc chắn đó là một tồn tại cực kỳ cường đại. Ngay cả những người ta từng gặp như Nguyệt Huyền Chân Quân hay Quỷ Kiếm Môn chi chủ cũng không thể nào so sánh được.”

Lý Thanh thực sự không rõ ràng bản thân đã chạm trán với thứ gì.

Sau một thoáng suy nghĩ, hắn nói tiếp:

“Ta đoán rằng, sâu bên trong Băng Cung này có một cường giả nghịch thiên đến mức khó tin đang ngủ say. Và lần này, chính Sương Ngọc Băng Diệp đột phá đã khiến nó thức tỉnh.”

Nghe vậy, Thâm Ngưng Băng mới dần thả lỏng, thở nhẹ một hơi. Ít nhất, hiện tại bọn họ vẫn còn sống, xem như trong cái rủi có cái may.

“Ta còn tưởng có thể tìm ra cách giúp sư tôn nghịch chuyển thể chất băng tinh, không ngờ lại nguy hiểm như vậy. May mà sư huynh đã suy tính kỹ.” – nàng nói, giọng đầy tiếc nuối.

Lý Thanh chỉ khẽ cười, lắc đầu đáp:

“Dù sao thì Sương Ngọc Băng Diệp cũng đã tiến giai. Đạt được chút lợi ích như vậy cũng xem như không uổng công.”

“Tòa Băng Cung này trong thời gian ngắn tốt nhất đừng nhắc tới nữa. Nếu không cần thiết thì cũng đừng đại đột mà quay lại.”

Hắn nghi ngờ rằng, tồn tại vừa rồi chính là một Hóa Thân Kỳ cường giả, thậm chí có thể là tuyệt thế lão quái vật.

Loại người này, trong thiên hạ cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay!

Nếu đã đạt đến trình độ đó, đáng lẽ phải phá giới phi thăng từ lâu. Vậy mà lại có một kẻ cường đại đến mức nghịch thiên vẫn còn ngủ say trong lòng đất cực địa băng nguyên?

Hắn không thể hiểu được, mà cũng chẳng dám tìm hiểu thêm.

Dù sao, đây không phải là chuyện hắn có thể can thiệp ở hiện tại. Mù quáng suy nghĩ cũng chỉ là lãng phí tâm tư.

Trên đường đi, hai người ôm theo những suy tư nặng nề, một đường lao nhanh về phương nam.

Bất tri bất giác, họ đã tiếp cận Đại Hoang Tây Bộ.

Lý Thanh đột nhiên cảm thấy có điều kỳ quái, khẽ nhíu mày:

“Lạ thật... Đại Hoang Tây Bộ vốn là địa bàn của Tịnh Nguyệt Cung, tông môn này từ trước đến nay luôn ẩn thế, rất ít khi lộ diện. Vậy tại sao trên đường lại có nhiều tu sĩ như vậy?”

Dọc đường đi, hắn đã gặp không dưới bốn năm tu sĩ vội vã tiến về khu vực sâu trong Tây Bộ.

Mà nhắc tới Tịnh Nguyệt Cung, tự nhiên không thể không nghĩ đến một người

Đó chính là lúc trước, khi Thẩm Ngưng Băng đột phá tại Cổ Hoàng Thành, đã tình cờ gặp được Nguyệt Huyền Chân Quân.

Vị Nguyệt Huyền Chân Quân này có giao tình với Thôn Thiên Lão Tổ, đồng thời cũng quen biết với Băng Vân Lão Tổ.

“Sư huynh, ta muốn tới Tịnh Nguyệt Cung bái phỏng Nguyệt Huyền tiên bối. Có lẽ nàng sẽ biết cách giải quyết tình trạng Băng Tinh Hóa của sư phụ.”

“Mặt khác, chuyện vừa xảy ra tại Băng Cung dưới lòng đất, có lẽ Nguyệt Huyền tiên bối cũng biết đôi chút.”

Nghe vậy, Lý Thanh gật đầu, trầm ngâm đáp:

“Tịnh Nguyệt Cung tồn tại từ xa xưa tại Đại Hoang vực, trong tông môn nhất định lưu giữ rất nhiều điển tịch cổ. Xác thực có khả năng nơi đó sẽ có cách giải cứu Băng Vân Lão Tổ.”

“Nhưng mà, chuyện về Băng Cung dưới lòng đất... ta cảm thấy sự việc này liên quan quá lớn, không nên tùy tiện tiết lộ.”

Bái phỏng Nguyệt Huyền Chân Quân thì không vấn đề gì, nhưng nói cái gì và giấu cái gì lại là điều cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Thẩm Ngưng Băng nghe vậy, nhẹ gật đầu, không phản đối đề nghị của Lý Thanh.

“Nhưng trước đó, ta thực sự muốn biết rốt cuộc ở Tịnh Nguyệt Cung đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có nhiều tu sĩ kéo tới đó như vậy?”

Vừa nói, Lý Thanh khẽ nheo mắt, thần thức lập tức khuếch tán ra.

Chẳng mấy chốc, hắn đã phát hiện cách đó không xa có một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ đi lẻ.

Không chút do dự, hắn lập tức bay thẳng đến tên tu sĩ kia.

Oanh!

Chỉ cần giải phóng một tia khí tức, hấn đã khiến cho tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ kia sợ hãi tái mặt, suýt chút nữa rơi khỏi phi kiếm.

Chương 1183

DTV EBOOK

“Tiền bối! Không biết ta đã làm gì quấy nhiễu đến ngài? Nếu có chỗ nào mạo phạm, xin tiền bối thứ lỗi!”

Lý Thanh khẽ cười, chậm rãi lên tiếng:

“Không cần căng thẳng như vậy. Ta chỉ muốn hỏi ngươi một số chuyện.”

“Trên đường đi, ta thấy không ít tu sĩ đều đổ về hướng Tịnh Nguyệt Cung, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Ta nhớ không lầm thì Tịnh Nguyệt Cung vẫn luôn là một tông môn ẩn thế, không phải sao?”

Nghe vậy, tu sĩ Trúc Cơ kia thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm chỉ cần không phải tìm đến gây chuyện thì mọi chuyện đều tốt.

“Xem ra tiền bối vừa mới xuất quan nên không rõ tình hình rồi.”

“Không dám giấu, ba ngày trước, Ma Đạo một phương...”

Ba ngày trước.

Cũng chính là lúc Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng vừa tiến vào Băng Cung dưới lòng đất.

Ma Đạo một phương đột ngột đáp ứng khiêu chiến của Chí Dương Chân Nhân.

Thiếu môn chủ Quỷ Kiếm Môn - Quỷ Phàm đã trực tiếp tuyên bố ra bên ngoài, cho phép Chí Dương Chân Nhân tự mình chọn thời gian và địa điểm quyết chiến.

Nếu dám thất hẹn, Ma Đạo tam phái sẽ lập tức phát động tổng tiến công vào những thế lực chính đạo còn sót lại, hoàn toàn xóa bỏ Liên Minh Chính Đạo đã suy yếu.

Mà nếu chính Thuần Dương Chi Thể tự mình đứng ra khiêu chiến, vậy thì Ma Đạo chắc chắn sẽ không chối từ.

Nhưng điều này lại sinh ra một vấn đề—địa điểm quyết chiến sẽ ở đâu?

Hiện tại, chính đạo suy thoái, nếu tùy tiện chọn địa điểm quyết chiến ở bất kỳ nơi nào bên ngoài, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Phải biết rằng, Ma Đạo tu sĩ vốn nổi tiếng với việc không từ bất kỳ thủ đoạn nào để đạt được mục đích.

Chỉ cần có thể loại bỏ mối họa lớn trong tương lai, bao gồm cả Quỷ Lệ cùng những đại nhân vật Ma Đạo, chắc chắn khi bọn họ nhìn thấy Thuần Dương Chi Thể, sẽ tuyệt đối không hạ thủ lưu tình.

Không đủ tàn nhẫn, không đủ quả quyết—sao có thể xứng đáng ngồi trên vị trí Ma Đạo tổ sư?

Nhưng nếu quyết chiến tại địa bàn chính đạo, thì lại quá bất lợi cho Ma Đạo.

Đến lúc đó, với đại trận bảo vệ tông môn, ngay cả những Nguyên Anh kỳ Ma Đạo tổ sư nếu không cẩn thận rơi vào trận địa, cũng sẽ rơi vào tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Sau nhiều lần thương nghị, để đảm bảo trận quyết chiến này có thể diễn ra thuận lợi, song phương đã quyết định đặt địa điểm quyết chiến tại một nơi đặc biệt—Tịnh Nguyệt Cung.

Tịnh Nguyệt Cung, một tông môn Tiên Đạo độc lập, không thuộc về Chính Đạo cũng không thuộc về Ma Đạo.

Có thể nói, đây mới thực sự là một tông môn ẩn thế chân chính.

Nhưng trùng hợp làm sao, đúng vào thời điểm này, Tịnh Nguyệt Cung lại vừa hoàn thành việc lựa chọn tân Thánh Nữ sau mấy trăm năm!

Theo lệ cũ, mỗi lần Tịnh Nguyệt Cung chọn ra một đời Thánh Nữ, đều sẽ rộng mở tông môn, mời khắp thiên hạ tu sĩ đến chúc mừng.

Vậy là...

Hai sự kiện quan trọng xảy ra cùng một lúc!

Chuyện này đã khiến Đại Hoang Tây Bộ, vốn vắng vẻ lạnh lẽo, bỗng nhiên náo nhiệt chưa từng có.

Hiện tại, vô số tu sĩ từ khắp nơi trong Đại Hoang vực đổ về, không chỉ vì muốn tận mắt chứng kiến thân Thánh Nữ của Tịnh Nguyệt Cung, mà còn muốn chứng kiến trận quyết chiến kinh thiên động địa này!

Lúc này, Tịnh Nguyệt Cung có thể nói là tâm điểm của toàn bộ phong vân thiên hạ!

“Sớm đã nghe nói tại vùng Tây Bộ của Đại Hoang Vực có một cấm địa sinh mệnh tên là Nguyệt Chiêu Linh, nơi đây quanh năm chìm trong ánh trắng. Nhưng vì sao đến nay vẫn chưa từng có ai tận mắt nhìn thấy cấm địa này?”

Bên trong phạm vi của Tịnh Nguyệt Cung, đã có vô số tu sĩ tụ tập kéo đến.

Một số người đến vì trận chiến quyết định giữa Chính - Ma lưỡng đạo, vô cùng quan trọng, trong khi một số khác lại chỉ đơn thuần muốn tận mắt chứng kiến phong thái của Thánh Nữ đời này của Tịnh Nguyệt Cung.

Tuy nhiên, thời gian cử hành đại hội vẫn chưa đến. Một số tán tu không nhận được thư mời chỉ có thể đành hoàng chờ đợi bên ngoài sơn môn của Tịnh Nguyệt Cung.

Không rõ nguyên nhân vì sao, nhưng mỗi khi màn đêm buông xuống, vùng đất phía Tây Đại Hoang Vực luôn tràn ngập một bầu không khí tịch liêu. Dưới ánh trắng cô quạnh ấy, một Nguyệt Cung mờ ảo tọa lạc trên dãy núi xa xa.

Tòa cung điện này rõ ràng chỉ cách trong gang tấc, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác không thể chạm tới, như thể nó tồn tại độc lập với thế gian, tựa như một tòa tiên phủ rơi xuống nhân gian.

Bên dưới, vô số tán tu tụ tập, ánh mắt kính sợ nhìn về phía tòa cung điện xuất trần kia.

Tịnh Nguyệt Cung – một trong những thế lực cổ xưa nhất của Đại Hoang Vực, nội tình thâm sâu khó lường, khiến ai ai cũng kính sợ.

Không cần nói đến những thứ khác, chỉ riêng việc Nguyệt Cung có thể trường tồn qua bao nhiêu năm tháng, vẫn duy trì một thái độ siêu nhiên, không can thiệp vào các cuộc phân tranh của ngoại giới, đã đủ để chứng minh sự cường đại của thế lực này.

Chương 1184

DTV EBOOK

Từ thời viễn cổ đến nay, truyền thừa chưa bao giờ bị đoạn tuyệt!

Có người cho rằng, suốt mấy trăm năm qua, Tịnh Nguyệt Cung chưa từng tuyển chọn một Thánh Nữ đời mới, điều này báo hiệu sự suy tàn. Nhưng nay, khi tân Thánh Nữ xuất thế, mọi lời đồn đoán liền bị quét sạch.

Mỗi một đời Thánh Nữ của Tịnh Nguyệt Cung, đến cuối cùng đều có thể tu thành Nguyên Anh kỳ, sau đó kế nhiệm vị trí Cung Chủ.

Nói cách khác, trong tương lai không xa, một vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ sẽ xuất hiện tại nơi này!

Loại truyền thừa không đứt như vậy đủ khiến cả Chính Đạo lẫn Ma Đạo đều phải duy trì sự tôn trọng đối với Tịnh Nguyệt Cung.

“Không ngờ lại có thể tận mắt chứng kiến sự ra đời của Thánh Nữ Tịnh Nguyệt Cung, quả thật là một may mắn hiếm có!”

“Đúng vậy! Nghe nói tiêu chuẩn chọn lựa Thánh Nữ vô cùng nghiêm ngặt, không chỉ phải có thực lực vượt trội, áp đảo các đồng môn cùng thế hệ, mà còn phải có thể cộng hưởng với một khối kỳ dị nguyệt thạch. Chỉ khi đạt được cả hai điều kiện này, người đó mới có tư cách kế nhiệm vị trí Thánh Nữ!”

“Từ khi Nguyệt Huyền Cung Chủ kế nhiệm đến nay, cũng đã hơn ba trăm bảy mươi năm rồi, cuối cùng, hôm nay lại có một tân Thánh Nữ xuất thế!”

“Nghe nói mỗi đời Thánh Nữ không chỉ có thực lực cường đại mà dung mạo cũng đều tuyệt thế vô song. Ta thực sự rất muốn tận mắt chứng kiến dung nhan của nàng!”

“Ha ha ha ha! Điều đó là hiển nhiên! Qua nhiều năm như vậy, những truyền thuyết liên quan đến Thánh Nữ Tịnh Nguyệt

Cung chưa bao giờ dứt. Nhưng điều kỳ lạ là, chưa từng có ai có thể kết thành đạo lữ với Thánh Nữ!”

“Xác thực là vậy! Dù không có quy định nào cấm Thánh Nữ kết đạo lữ, nhưng từ xưa đến nay, chưa từng có người nào có thể làm được điều đó.”

“Ngay cả khi Cổ Hoa Tiên Triều hưng thịnh nhất, hùng chủ của nó cũng không thể làm gì được!”

Ngay khi đám tán tu đang nhiệt tình bàn luận, một cỗ khí tức cường đại bỗng nhiên từ xa cấp tốc áp sát!

Oanh!

Cảm nhận được luồng khí tức cường thịnh kia, rất nhiều tu sĩ lập tức nín bật, cẩn trọng nhìn lên bầu trời đêm.

Chỉ thấy đó là một nam tử có khí chất âm nhu, phía sau lưng đeo một thanh cự kiếm màu tím đen, trên mặt từ đầu đến cuối luôn mang theo một nụ cười nhạt.

Khi hần tiến gần đến dãy núi xa, đột nhiên cất cao giọng nói:

“Quý Kiếm Môn, Quý Phàm, đến đây bái phỏng!”

“Chúc mừng Tịnh Nguyệt Cung có tân Thánh Nữ xuất thế! Đặc biệt mang đến một phần hạ lễ!”

Không sai, nam tử khí chất âm nhu này chính là Quý Phàm!

Từ khoảnh khắc hần xuất hiện, toàn bộ đám đông đều bị thu hút ánh nhìn, không ai có thể rời mắt.

“Quý Kiếm Môn thiếu chủ lại đến sớm như vậy sao?”

“Rõ ràng còn bảy ngày nữa mới đến thời điểm cử hành đại hội, hần lại đến sớm như vậy, chẳng lẽ là muốn chuẩn bị trước?”

“Nhân vật tuổi trẻ mạnh nhất của Ma Môn, sẽ sớm có một trận đại chiến với Thuần Dương Chi Thể.”

Ngay khi Quý Phàm vừa xuất hiện, một đạo Nguyệt Hoa nhu hòa từ trên không trung tràn xuống, tựa như một tấm thảm sáng rực, kéo dài đến tận nơi hần đang đứng.

Một giọng nói mềm mại nhưng ẩn chứa uy nghiêm từ sâu trong Nguyệt Cung vang lên:

“Thiếu Môn Chủ đường xa đến đây, là chúng ta không kịp đón tiếp từ xa.”

Âm thanh này tựa như mang theo một loại lực lượng kỳ dị, khiến tâm thần vô số tu sĩ tức khắc trở nên thanh tịnh, mọi tạp niệm trong lòng đều bị quét sạch.

Nghe được giọng nói này, Quỷ Phàm khẽ mỉm cười, liền giẫm lên tấm thảm Nguyệt Hoa, từng bước tiến vào Nguyệt Cung.

Sau sự xuất hiện của Quỷ Phàm, trong những ngày kế tiếp, từng vị cường giả lần lượt có mặt. Các tu sĩ nhận được thư mời đều đổ về nơi đây.

Có những người xuất thân từ gia tộc tu tiên danh giá, như Triệu Gia ở Cự Lộc Châu, dù rằng gia chủ của họ chỉ có tu vi Trúc Cơ Kỳ, nhưng vẫn nhận được thư mời.

Cũng có những tán tu nổi danh khắp nơi, những kẻ này có một điểm chung: hoặc sở hữu thực lực cường đại chỉ ít đạt đến Kết Đan Kỳ, hoặc có thành tựu cực cao trong một lĩnh vực nào đó.

“Lão đạo Mộc Long đến đây, xin chúc mừng Tân Thánh Nữ của Tịnh Nguyệt Cung!”

“Phù Huyền chúc mừng Tân Thánh Nữ của Tịnh Nguyệt Cung!”

“Bần đạo Huyền Xương Thượng Nhân, bái kiến!”

Từng vị đại nhân vật lần lượt xuất hiện, thậm chí còn có không ít người mà Lý Thanh đã từng quen biết, đủ để thấy được tầm ảnh hưởng khổng lồ của Tịnh Nguyệt Cung.

Cuộc Gặp Mặt Bí Ẩn

Khi thời gian đến Tịnh Nguyệt Thịnh Hội chỉ còn ba ngày, trên bầu trời lại xuất hiện hai bóng người.

Một trong hai người đó chấp tay nói:

“Tại hạ Vô Cực, đặc biệt đến đây để gặp Nguyệt Huyền tiên bối!”

Lời này vừa dứt, lập tức khiến không ít tu sĩ bên ngoài phải sửng sốt.

Chương 1185

DTV EBOOK

Hóa ra người này chính là Vô Cực chân nhân của Kết Đan Kỳ, không phải đến tham gia thịnh hội, mà là để gặp mặt đương nhiệm Cung Chủ của Tịnh Nguyệt Cung.

“Khoan đã, ta đã từng nghe qua cái tên Vô Cực tiên bối này.”

“Thật sao? Nhưng tại Nam Vực, ta chưa từng nghe danh hần.”

“Hắc hắc, tuy vị tiên bối này không có danh tiếng quá lẫy lừng, nhưng lại có đặc điểm vô cùng đặc biệt. Nghe nói ông ấy không màng danh lợi, tính tình thập phần bình thản, chưa từng tham gia bất kỳ tranh chấp nào.”

“Nhưng nếu không nhận được thư mời, tại sao lại đến đây?”

Những cuộc bàn tán phía dưới diễn ra không ngừng, nhưng Lý Thanh chỉ lặng lẽ lắng nghe mà không quá để tâm. Lúc này, điều quan trọng nhất với hần chính là:

Liệu Nguyệt Huyền tiên bối có đồng ý gặp mặt hần hay không?

Chuyện trùng hợp nhất chính là hần lại đến đúng vào dịp Tịnh Nguyệt Thịnh Hội, điều này vô tình khiến hần có chút lúng túng.

Chẳng khác nào một kẻ không được mời, nhưng vẫn cố tình tìm đến!

Cuối Cùng Cũng Được Tiếp Kiến

Một lát sau, từ bên trong Nguyệt Cung, một đạo Nguyệt Hoa thăm lại xuất hiện, kéo dài đến ngay dưới chân Lý Thanh và Thâm Ngưng Băng.

Thấy cảnh này, Lý Thanh liền thở phào nhẹ nhõm.

“Hai vị đạo hữu, mời vào.”

Nghe được lời mời, Lý Thanh cùng Thâm Ngưng Băng chậm rãi bước lên thăm ánh sáng, từng bước tiến vào bên trong

Nguyệt Cung.

Khi họ di chuyển, khung cảnh xung quanh bắt đầu biến ảo.

Những dãy núi hoang sơ dần dần biến mất, thay vào đó là từng hàng cung điện nguy nga và một vầng trăng tròn lơ lửng trên bầu trời.

Cảnh tượng này khiến Lý Thanh trong lòng thán phục không thôi.

“Quả nhiên là thủ đoạn cải thiên hoán địa, thật khó mà tin được!”

Nhưng khi hắn còn chưa kịp hoàn toàn kinh ngạc, thì một nữ tu trong nguyệt bào trắng thánh khiết đã xuất hiện.

Nàng có dung nhan thanh tú, tuy không đến mức tuyệt thế khuynh thành, nhưng cũng mang khí chất cao quý, thanh tao.

Ánh mắt của nàng thoáng qua vẻ nghi hoặc, nhìn chằm chằm vào Lý Thanh.

“Hai vị đường xa đến đây, không biết có chuyện gì quan trọng?”

“Cung Chủ hiện rất bận rộn, hiếm khi gặp mặt ngoại nhân. Nếu hai vị đến để tham gia Tịnh Nguyệt Thịnh Hội, ta có thể an bài cho hai người.”

Nghe xong lời của nữ tu tiếp đón, Lý Thanh không khỏi cười khan. Xem ra hắn thật sự bị xem là kẻ nể mặt mũi, bị ép buộc đến tham gia thịnh hội tu sĩ hằng tháng rồi.

Thực tế, đúng là như vậy. Ở Đại Hoang Vực, có thể tham gia đại hội mỗi tháng chính là một biểu tượng thân phận cao quý.

Nhìn đám tán tu đứng chờ ngoài sơn môn, cũng có thể hiểu được một hai phần. Không phải ai cũng có thể nhận được thiệp mời từ Tịnh Nguyệt Cung.

Nhưng lần này, Lý Thanh thật sự không phải đến vì thịnh hội, hắn chấp tay hướng nữ tu kia, ôn hòa nói:

“Tiên tử của Nguyệt Cung, lần này tại hạ đến đây là muốn bái kiến tiên bối Nguyệt Huyền. Không biết có thể nhờ tiên tử thông báo một tiếng được không? Chỉ cần người chuyển lời hai chữ ‘Thôn Thiên’, tiên bối ắt sẽ hiểu.”

Vào lúc này, cũng chỉ có thể mượn danh hiệu Thôn Thiên Lão Tổ để cầu kiến cung chủ đương nhiệm của Tịnh Nguyệt Cung. Bằng không, hẳn thật sự không biết phải lấy lý do gì để diện kiến.

Nghe được hai chữ Thôn Thiên, sắc mặt nữ tu Kết Đan kỳ của Tịnh Nguyệt Cung rõ ràng hơi biến đổi. Nàng nhìn Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng thật sâu, sau đó mới chậm rãi lên tiếng:

“Thì ra là vậy. Vậy xin hai vị chờ một chút!”

Thấy đối phương đã đáp ứng, Lý Thanh liền chấp tay cảm tạ:

“Đa tạ tiên tử!”

Nhìn theo bóng dáng nữ tu thánh khiết phiêu nhiên rời đi, Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng đứng tại chỗ, đánh giá phong cảnh bên trong Tịnh Nguyệt Cung.

Không biết vì sao, nhưng phong cảnh nơi này so với bên ngoài lại khác biệt một trời một vực.

Rõ ràng khi đứng ngoài sơn môn, vẫn còn là ban ngày. Nhưng sau khi tiến vào trong Nguyệt Cung, thế giới trước mắt lại hóa thành màn đêm tĩnh mịch.

Trên bầu trời, chỉ có một vầng trăng tròn tỏa sáng cô độc. Cả bầu trời đen kịt không có lấy một vì sao.

“Vùng đất này thật sự kỳ diệu! Chỉ mới bước vào phạm vi Nguyệt Hoa, vậy mà có cảm giác như đã tiến vào một thế giới khác!” – Lý Thanh cảm thán.

Bên ngoài cửa cung, không thể nhìn thấy ngọn núi xa, chỉ có dãy Hoang Giao Dã Lĩnh kéo dài vô tận, chìm trong ánh trăng dịu nhẹ.

Thẩm Ngưng Băng khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói:

“Hẳn là có liên quan đến Nguyệt Chiếu Lĩnh.”

Liên quan đến Nguyệt Chiếu Lĩnh, thực ra từ khi còn ở Luyện Khí kỳ, Lý Thanh đã từng nghe qua danh tiếng của nó.

Nơi này là một trong những sinh mệnh cấm địa của Đại Hoang Cực Tây. Tương truyền, do ảnh hưởng từ trận pháp địa thế đặc

thù, nơi đây không chịu ảnh hưởng của nhật nguyệt luân chuyển, quanh năm bị ánh trăng bao phủ.

Hơn nữa, trong khu vực này còn sản sinh ra một loại kim loại hiếm có – Nguyệt Lưu Kim.

Chương 1186

DTV EBOOK

Trùng hợp thay, trên người Lý Thanh hiện tại đang mặc một bộ chiến giáp được chế tạo từ loại kim loại này. Đặc tính của nó cực kỳ mềm dẻo, có thể tùy theo tâm niệm mà bao trùm toàn thân. Khi không cần dùng đến, bộ chiến giáp này sẽ tự động hóa thành một lớp nhuyễn giáp mỏng nhẹ, thoải mái vô cùng.

Đương nhiên, từ khi Lý Thanh luyện chế được Kim Ty Ngọc Bào, bộ chiến giáp này gần như bị thay thế hoàn toàn, hiếm khi còn cơ hội sử dụng.

Ngay lúc hai người đang đợi, nữ tu truyền tin khi nãy đã phiêu nhiên quay lại.

“Cung chủ đã đồng ý gặp mặt các vị. Mời hai vị đạo hữu theo ta!” – nàng nhẹ giọng nói.

Nghe vậy, Lý Thanh thở phào nhẹ nhõm, ôm quyền cảm kích:

“Đa tạ tiên tử!”

Có lẽ vì hần gọi một tiếng “Nguyệt Cung tiên tử” nghe thuận tai, nữ tu Kết Đan kỳ kia cũng nở nụ cười, ôn hòa đáp:

“Vô Cực đạo hữu không cần khách sáo. Nếu đã là người quen của cung chủ, thì đây là việc ta nên làm.”

Nàng suy nghĩ một chút, rồi lại tiếp tục nói:

“Sau khi đạo hữu diện kiến cung chủ, hãy lưu lại tham gia thịnh hội lần này đi.”

Lý Thanh có chút bất ngờ. Hần vội vàng từ chối:

“Như vậy thật không tiện...”

Nhưng còn chưa kịp nói hết câu, nữ tu kia đã bật cười khanh khách, tiếp lời:

“Thực ra, Tịnh Nguyệt Cung hần là đã gửi thiệp mời cho đạo hữu rồi mới phải. Chỉ là do đạo hữu gần đây bế quan trong

động phủ, nên chưa kịp nhận được mà thôi.”

“Đạo hữu chối từ làm gì? Thịnh hội lần này không chỉ đơn thuần là lễ ra mắt của tân Thánh Nữ, mà còn có rất nhiều cơ duyên tạo hóa ẩn giấu bên trong đấy!”

Nghe vậy, Lý Thanh liền động tâm. Cơ duyên tạo hóa? Nếu đã có lợi ích, đương nhiên không thể bỏ qua.

Dưới sự dẫn đường của nữ tu, hai người bay qua từng tòa Quỳnh Lô Ngọc Vũ, cuối cùng dừng lại trước đại điện nằm sâu nhất trong Nguyệt Cung.

“Cung chủ đang chờ bên trong. Hai vị có thể vào.”

Dứt lời, nữ tu cũng không lưu lại, chỉ còn Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng đứng trước đại điện rộng lớn.

Nhìn nhau một cái, Lý Thanh liền bước lên trước, ôm quyền cung kính nói:

“Vãn bối Lý Thanh, cầu kiến tiên bối Nguyệt Huyền!”

Bên cạnh, Thẩm Ngưng Băng cũng theo sát, thi lễ:

“Vãn bối Thẩm Ngưng Băng, cầu kiến tiên bối Nguyệt Huyền!”

Ngay sau đó, một giọng nói trầm ồm nhưng không kém phần uy nghiêm từ trong điện vọng ra:

“Vào đi.”

Nghe vậy, Lý Thanh cất bước tiến vào, Thẩm Ngưng Băng theo sát phía sau, trong lòng khẽ căng thẳng.

Thực ra, sư tôn của nàng – Băng Vân Lão Tổ, cũng chỉ có quen biết sơ sơ với Nguyệt Huyền tiên bối, chứ không phải là giao tình thâm sâu.

Bước vào trong đại điện, khung cảnh bên trong trông trải quanh quẽ. Xung quanh không có bất kỳ vật trang trí nào, chỉ có một tấm giường đen huyền ngọc đặt ở vị trí trung tâm.

Trên tấm giường huyền ngọc ấy, một nguyệt bàn sáng loáng tỏa ra ánh sáng mờ ảo, phản chiếu một bóng hình thướt tha hiện lên trong không gian.

Giọng nói nữ tử vang lên, lạnh nhạt mà mang theo vài phần ý cười:

“Bản cung có chút hiếu kỳ. Thôn Thiên lão gia hỏa kia rõ ràng đã chết, vậy mà còn có kẻ mượn danh hào của hắn để cầu kiến bản cung. Hóa ra lại là hai người các ngươi.”

Nàng dừng một chút, ánh mắt thản nhiên nhìn xuống:

“Chỉ mấy năm không gặp, khi trước ở Cổ Hoàng Thành, ngươi vẫn chỉ là một Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ. Không ngờ hôm nay đã bước vào Kết Đan trung kỳ, đúng là có chút ngoài dự liệu.”

Lý Thanh nghe vậy, lập tức cung kính cúi đầu, giọng điệu đầy cảm kích:

“Tất cả là nhờ vào viên Tịnh Nguyệt Đan mà tiền bối đã ban tặng. Nếu không có đan dược này, vẫn bối có thể Kết Đan thành công hay không vẫn còn là ẩn số.”

Tuy nhiên, Nguyệt Huyền Chân Quân chỉ nhàn nhạt đáp, giọng điệu chẳng hề bận tâm:

“Công hiệu của Tịnh Nguyệt Đan thế nào, bản cung còn rõ hơn ngươi. Cùng lắm chỉ có thể giúp ngươi củng cố chân nguyên, như vẽ hoa trên gấm, chứ không thể quyết định căn cơ. Ngươi có thể Kết Đan thành công, hoàn toàn là dựa vào bản thân mà thôi.”

“Toàn bộ là nhờ chính mình?”

Lý Thanh thoáng xấu hổ. Để kết đan, hắn đã dốc toàn bộ tài nguyên, gom góp đủ loại linh vật, không thiếu bất kỳ thứ gì. Ngoài ra còn có sự trợ giúp của Tịnh Nguyệt Đan.

Nếu nói hắn dựa hoàn toàn vào thiên phú để Kết Đan thành công, thì đúng là không dám nhận.

Nhưng Nguyệt Huyền Chân Quân cũng không có ý định tiếp tục bàn về vấn đề này, nàng nhanh chóng chuyển đề tài, giọng điệu vẫn lạnh nhạt như cũ:

“Nói đi, lần này mượn danh Thôn Thiên lão gia hỏa kia để cầu kiến bản cung, rốt cuộc là có chuyện gì quan trọng?”

Lý Thanh không lập tức trả lời mà quay sang nhìn Thẩm Ngung Băng, ánh mắt ra hiệu.

Thẩm Ngưng Băng hiểu ý, lập tức lấy ra một băng điều hình người, từng đợt hàn khí bốc lên lạnh thấu xương.

Sau đó, nàng quỳ rạp xuống giữa điện, giọng nói mang theo vẻ khẩn cầu:

Chương 1187

DTV EBOOK

“Cầu xin tiên bối hãy cứu sư tôn ta!”

Băng điều vừa xuất hiện, sắc mặt Nguyệt Huyền Chân Quân cuối cùng cũng có chút biến hóa. Giọng nói của nàng không còn hờ hững như trước, mà mang theo chút chấn động:

“Đây là... Băng Vân?”

Thẩm Ngưng Băng cắn chặt môi, ánh mắt lộ rõ bi thương, khẽ gật đầu:

“Sư tôn... vì sử dụng ‘Băng Nguyên Chân Giải’, quá mức vận dụng cấm thuật bí pháp, cuối cùng mới biến thành dáng vẻ này.”

Trong màn sương nguyệt quang, từ nguyệt bàn sáng loáng của Nguyệt Huyền Chân Quân, một tia Nguyệt Hoa trong suốt từ từ lan ra, chậm rãi bao phủ lấy băng điều của Băng Vân Lão Tổ.

Thế nhưng, băng điều này dường như có một sự kháng cự mạnh mẽ đối với chân nguyên ngoại giới. Khi luồng Nguyệt Hoa vừa chạm vào, nó liền bị đẩy bật ra ngoài, căn bản không thể xâm nhập.

Thấy vậy, Nguyệt Huyền Chân Quân khẽ thở dài, ngữ khí có phần bất đắc dĩ:

“‘Băng Nguyên Chân Giải’ à... Nếu đã như vậy, bản cung cũng chỉ đành bó tay không có cách nào cứu giúp.”

“Người cũng tu luyện công pháp này, hẳn là hiểu rất rõ. Một khi thân thể đã hoàn toàn chuyển hóa thành băng tinh, thì không thể nghịch chuyển được nữa.”

Lời này vừa dứt, trong mắt Thẩm Ngưng Băng chợt hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Ngay cả một Nguyên Anh kỳ Chân Quân cũng bó tay sao?

Lý Thanh nhìn thấy dáng vẻ suy sụp của Thẩm Ngưng Băng, liền bước lên trước, ôm quyền nói:

“Nguyệt Huyền tiền bối, người dường như rất hiểu rõ ‘Băng Nguyên Chân Giải’. Vậy xin hỏi, có thực sự không có bất kỳ phương pháp nào để giải trừ trạng thái băng tinh hóa này sao?”

Nguyệt Huyền Chân Quân trầm mặc trong chốc lát, dường như đang suy tư điều gì.

Hiển nhiên, nàng hiểu được dụng ý trong câu hỏi của Lý Thanh.

Lý Thanh muốn từ miệng nàng tìm ra một tia hy vọng, để Thẩm Ngưng Băng không rơi vào tuyệt vọng hoàn toàn.

Sau một lúc, Nguyệt Huyền Chân Quân chậm rãi nói:

“‘Băng Nguyên Chân Giải’ vốn là một bộ công pháp mà ta và Thôn Thiên lão gia hỏa năm xưa cùng nhau thu được. Về sau, hắn quay lại Thanh Lĩnh Vực, hắn là đã truyền nó cho Băng Vân.”

“Về phần cấm thuật bí pháp trong đó, ta đích thực có biết.”

“Còn cách hóa giải...” – nàng hơi ngừng lại, rồi lắc đầu – “Ta không biết.”

“Nhưng... thiên hạ rộng lớn, tu tiên giới uyên thâm vô tận, ai dám nói rằng không có cách nào?”

Nàng nheo mắt, chậm rãi nói tiếp:

“Dù sao thì công pháp cũng là do con người sáng lập.”

“Công pháp cũng là do con người sáng lập...”

Lời này vừa thốt ra, trong đôi mắt tuyệt vọng của Thẩm Ngưng Băng, cuối cùng cũng lóe lên một tia sáng hy vọng.

Đúng vậy! Công pháp là do con người sáng tạo ra, thì chắc chắn cũng có cách phá giải!

Nguyệt Huyền Chân Quân khẽ cười, nhàn nhạt nói:

“Đại đạo công bằng. Đã dùng cấm thuật để đổi lấy sức mạnh, thì cái giá phải trả tự nhiên cũng không hề nhỏ.”

“Tương lai, nếu các người tìm được biện pháp bù đắp cho sự đánh đổi này, chưa biết chừng có thể cứu được Băng Vân.”

Nàng hơi dừng lại, rồi khẳng định:

“Nhưng chí ít có một điều ta có thể đảm bảo – hiện tại, Băng Vân vẫn chưa chết. Thần hồn của nàng đã bị phong ấn hoàn toàn bên trong băng tinh. Chỉ cần bảo quản cẩn thận, nàng có thể duy trì như thế này mãi mãi.”

“Đây chẳng phải là một loại ‘vĩnh sinh’ khác hay sao?”

Lý Thanh thầm cảm thán. Chỉ có điều, sống như thế này thì khác nào đã chết?

Trừ phi... một ngày nào đó có thể tìm ra cách hóa giải!

Dù hy vọng rất mong manh, nhưng trong mắt Thẩm Ngung Băng lúc này lại tràn đầy kiên định.

“Thì ra là vậy. Đa tạ tiên bối đã giải thích!”

Nguyệt Huyền Chân Quân chỉ khẽ cười, thân nhiên đáp:

“Không cần cảm ơn. Nếu không còn việc gì khác, thì hãy ở lại tham gia thịnh hội của Tịnh Nguyệt Cung.”

Lúc này, Lý Thanh lại khẽ động tâm, tiến lên một bước, chấp tay nói:

“Nguyệt Huyền tiên bối, tuy có chút đường đột, nhưng chúng ta muốn trùng kiến Lăng Vân Tông. Không biết liệu tiên bối có thể giúp chúng ta một chút sức lực?”

Đối phương thế nhưng là một vị Nguyên Anh kỳ Chân Quân, thật sự là một cái đùi to!

Nói không muốn ôm chặt cái đùi này, chẳng qua là giả dối mà thôi. Một khi có được sự trợ giúp của Nguyệt Huyền Chân Quân, việc trùng kiến Lăng Vân Tông tuyệt đối không phải chuyện khó.

Lý Thanh biết rõ hành động này có phần đường đột, nhưng vẫn quyết tâm nói ra, không hề sợ mang danh được voi đòi tiên.

Vạn nhất thật sự có cơ hội thì sao?

Nhưng sau khi nghe mấy câu của Nguyệt Huyền Chân Quân, Lý Thanh lập tức hiểu ra: chuyện này hoàn toàn không phải là

không có hy vọng, chỉ là hy vọng ấy giống như một trò đùa trong gánh xiếc mà thôi!

“Chính ngươi cũng biết bản thân quá mức đường đột mà vẫn mở miệng, có phải cảm thấy chỉ cần dựa vào danh tiếng của lão gia hỏa Thôn Thiên kia là có thể làm bậy trước mặt bản cung sao?”

Giọng nói của Nguyệt Huyền Chân Quân thoáng lạnh lùng vài phần.

Chương 1188

DTV EBOOK

Lời này lọt vào tai, Lý Thanh không khỏi giật mình ba phần, lập tức cúi thấp đầu, không dám nhiều lời.

“Tiền bối chớ trách, là vận bối mạo phạm, xin hãy thứ lỗi!” – Hắc chân thành khiêm tốn nhận lỗi.

Nguyên Anh kỳ cường giả đầu phải muốn ôm đùi là ôm được!

Không còn cách nào, ý nghĩ này đành phải tạm thời gác lại.

“Coi như ngươi biết tiến thoái, cũng xem như hiểu rõ giới hạn.”

Thấy Lý Thanh thái độ thành khẩn, giọng điệu của Nguyệt Huyền Chân Quân cũng dịu đi vài phần. Nàng tiếp tục:

“Lúc trước, Thôn Thiên từng mượn linh mạch của Bản Cung để Ngưng Anh. Sau khi hắc thành công, ta vốn định cùng hắc đi tới Thanh Lĩnh Vực, hợp lực trấn áp Thiên Ngoại Cổ Ma.

Nhưng không ngờ Cổ Hoa Tiên Triều thừa dịp ta sơ sẩy, sắp xếp một số ám tử tiến vào Tinh Nguyệt Cung, âm mưu thao túng cuộc tuyển chọn Thánh Nữ. Vì vậy, chuyện kia đành gác lại.”

“Về sau, từ miệng ngươi, ta mới biết được tin Thôn Thiên lão gia hỏa kia đã ngã xuống. Khi ấy, ta từng nghĩ sẽ vì hắc mà làm chút gì đó.

Không phải ta không muốn giúp ngươi, chỉ là quy tắc của Tinh Nguyệt Cung từ xưa đến nay luôn là không can thiệp vào phân tranh thế tục. Cho nên, chuyện này ta chỉ có thể giữ mãi trong lòng mà thôi.”

Lúc mới tới Đại Hoang Vực, Lý Thanh cũng từng nghe qua ít nhiều về chuyện này. Nhưng hắc không ngờ ảnh hưởng của nó lại lớn như vậy, thậm chí còn có liên quan đến việc Lăng Vân Tông bị diệt môn.

Nếu lúc đó, ngay khoảnh khắc Lăng Vân Tông lâm nguy, Thôn Thiên lão tổ có thể đưa vị cường giả này đến hỗ trợ, thì kết cục có lẽ đã hoàn toàn khác!

Nhưng lúc này đây, kẻ địch mà hắn phải đối mặt lại là Thượng Thanh Tông, còn Tinh Nguyệt Cung thì vẫn không thể nhúng tay vào tranh đấu.

Tinh Nguyệt Cung sở dĩ có thể bảo toàn vị thế siêu nhiên suốt ngàn năm, không chỉ bởi thực lực cường đại, mà quan trọng hơn là vì bọn họ không bao giờ tham dự vào phân tranh giữa các thế lực.

Một khi phá vỡ tiền lệ, hậu quả sẽ khó mà lường trước. Điều đó không chỉ ảnh hưởng đến danh dự đã kéo dài qua bao thế hệ của Tinh Nguyệt Cung, mà còn có thể khiến họ trở thành mục tiêu công kích của cả hai phe Chính - Ma.

Cũng chính vì giữ vững nguyên tắc trung lập, nên ngay cả Chính Đạo và Ma Đạo cũng tin tưởng mà chọn nơi này làm địa điểm quyết chiến giữa Thuần Dương Chi Thể và Quỷ Phàm!

Đối với điều này, Lý Thanh không có gì để nói thêm.

Suy cho cùng, hắn cũng chỉ là một tàn dư của Lăng Vân Tông, thậm chí còn chẳng có bao nhiêu quan hệ sâu xa với Thôn Thiên lão tổ. Nếu tiếp tục cầu xin, e rằng sẽ trở thành trò cười.

Nghĩ tới đây, Lý Thanh khẽ thở dài, sau đó nói:

“Hôm nay may mắn được tiên bối triệu kiến, vẫn bối vô cùng cảm kích. Giờ không quấy rầy nữa, xin cáo từ trước. Chúc cho đại hội lần này được tổ chức thuận lợi!”

Nói xong, hắn liền xoay người, chuẩn bị cùng Thẩm Ngưng Băng rời đi.

Không thể nói là không thất vọng.

Kết quả của lần này là một chuyến đi vô ích. Không chỉ không tìm được cách giải cứu Băng Vân lão tổ, mà ngay cả sự giúp đỡ để trừng kiến Lăng Vân Tông cũng chẳng có được.

Thế nhưng, ngay khi hắn vừa xoay người, giọng nói của Nguyệt Huyền Chân Quân lại chậm rãi vang lên:

“Ai... Chung quy cũng là một món nợ chưa giải quyết xong. Thôn Thiên lão gia hỏa kia, so với ta thì thật dứt khoát.”

“Thôi thì cũng được!”

Lời vừa dứt, nguyệt bàn lơ lửng phía sau Nguyệt Huyền Chân Quân khẽ rung động.

Ông!

Một luồng khí tức thần thánh mà mờ ảo lập tức bùng phát!

Luồng khí tức này vô cùng cường đại, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy áp bức. Ngược lại, nó rất ôn hòa, không đến mức làm cho Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng phải run rẩy sợ hãi.

Cảm nhận được sự biến hóa này, cả hai không khỏi nghi hoặc, đồng loạt quay đầu lại...

Chỉ thấy trên giường huyền ngọc, nguyệt bàn lơ lửng kia bỗng tỏa ra từng sợi Nguyệt Hoa tinh thuần đến cực điểm, nhu hòa mà thánh khiết.

Những tia sáng này không ngừng tụ hội, cuối cùng cô đọng thành một khối ngọc bàn trắng nõn, có kích thước cỡ một khuôn mặt người.

Từ khối ngọc bàn này, Lý Thanh mơ hồ cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm.

Sau khi hoàn tất việc ngưng tụ, Nguyệt Huyền Chân Quân vung tay áo, nhẹ nhàng đưa khối ngọc bàn đến trước mặt Lý Thanh.

“Khối ngọc này là do bản cung rút ra một phần tinh hoa trong pháp bảo mà cô đọng thành. Nếu dùng linh lực tế luyện, nó có thể phát động hai lần công kích, miễn cưỡng tương đương với bản cung ra tay hai lần.”

“Người hãy tận dụng thật tốt, bản cung cũng chỉ có thể giúp được đến đây.”

Nhận lấy khối ngọc bàn trắng nõn, cảm nhận được chân nguyên hùng hậu tràn ngập bên trong, ánh mắt Lý Thanh không khỏi lộ vẻ vui mừng xen lẫn kính sợ.

“Đa tạ tiền bối ban thưởng bảo vật! Nếu tương lai Lăng Vân Tông có thể trùng kiến, chắc chắn sẽ vĩnh viễn ghi nhớ ân tình này!”

Chương 1189

DTV EBOOK

Nguyệt Huyền Chân Quân không mấy bận tâm đến lời cảm kích của hắn, chỉ khẽ phất tay áo, thân ảnh trong nguyệt bàn mờ ảo mà lạnh nhạt nói:

“Có tâm vậy là đủ. Các ngươi có thể rời đi, vài ngày sau gặp lại tại Tinh Nguyệt Thịnh Hội.”

Lý Thanh cùng Thẩm Ngưng Băng cung kính hành lễ, sau đó rời khỏi đại điện thanh lãnh.

Bên ngoài đại điện, một nữ đệ tử của Tinh Nguyệt Cung cung kính dẫn hai người đến một ngọn linh phong cao vút trong mây.

“Hai vị tiên bối có thể tạm thời nghỉ ngơi ở đây, Tinh Nguyệt Thịnh Hội còn mấy ngày nữa mới bắt đầu. Khi đến thời điểm, ta sẽ đến thông báo.”

Linh phong này có độ cao đáng sợ, đứng trên đỉnh núi, thậm chí có thể đưa tay chạm đến bầu trời sáng trong.

“Đa tạ tiên tử!”

Sau khi rời khỏi đại điện, tâm trạng Lý Thanh cũng tốt hơn rất nhiều.

Mặc dù không thể mời Nguyệt Huyền Chân Quân ra tay tương trợ, nhưng chỉ cần có được ngọc bàn kia, cũng đã là một thu hoạch không nhỏ.

Miễn cưỡng tương đương với hai lần xuất thủ của cường giả Nguyên Anh kỳ, nếu sử dụng hợp lý, tất có thể phát huy kỳ hiệu!

Có bảo vật này trong tay, cơ hội trùng kiến Lăng Vân Tông lại thêm vài phần hy vọng.

Trên đỉnh linh phong, linh khí nồng đậm hội tụ, khiến Thẩm Ngưng Băng không nhìn được mà cảm thán:

“Đây chính là nội tình của đại thể lực đỉnh cao tại Đại Hoang Vực! Linh mạch như thế này quả thực không thể so sánh với Nam Dương linh phong của chúng ta.”

Nghe vậy, Lý Thanh chỉ mỉm cười.

Hắn từng tu luyện tại Kiếm Cốc của Quỷ Kiếm Môn, tự nhiên hiểu rõ sự khác biệt về linh mạch giữa các khu vực.

“Không trách được năm đó, Thôn Thiên lão tổ lại chọn nơi này để tìm kiếm cơ duyên Ngưng Anh. Dựa vào thiên địa linh khí nơi đây, xác suất đột phá thành công quả thực cao hơn rất nhiều.”

Sau đó, cả hai không nói thêm gì nữa, lặng lẽ tu luyện, chờ đợi Tinh Nguyệt Thịnh Hội bắt đầu.

Trong mấy ngày tiếp theo, ngày càng có nhiều tu sĩ từ khắp nơi đổ về Tinh Nguyệt Cung.

Không chỉ có tán tu Kết Đan kỳ, mà thậm chí ngay cả những lão quái vật cấp bậc Thái Thượng trưởng lão của các thế lực lớn cũng lần lượt xuất hiện.

Chính Ma hai đạo, nhân vật trọng yếu tề tựu, tạo thành một khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Đến ngày cuối cùng, ngay cả những tồn tại cấp lão tổ cũng bắt đầu lộ diện.

Bỗng nhiên, trên bầu trời phía trên Nguyệt Cung, một luồng khí tức mạnh mẽ bùng phát, khiến thiên địa biến sắc. Một tầng huyết quang nhàn nhạt lan tràn, bao phủ toàn bộ không gian.

“Ha ha ha ha! Thật hiếm thấy! Đã mấy trăm năm rồi, không ngờ Tinh Nguyệt Cung lại một lần nữa bồi dưỡng ra một đời Thánh Nữ mới!”

Giọng nói âm trầm vang vọng khắp bầu trời.

Một thân ảnh khoác đạo bào đỏ như máu chậm rãi xuất hiện.

Bóng người mơ hồ, bị huyết khí dày đặc bao phủ, khiến cho kẻ khác không nhìn rõ khuôn mặt.

“Huyết Linh Tông lão tổ – La Sát Ma Quân!”

Có người hít sâu một hơi, lập tức nhận ra thân phận kẻ đến.

Đây chính là một trong những Ma Đạo tổ sư cường đại nhất đương thời!

Không đợi người trong Tinh Nguyệt Cung lên tiếng, La Sát Ma Quân đã cười lạnh, lớn giọng nói:

“Thuần Dương Chi Thể đã xuất hiện hay chưa? Chẳng lẽ còn muốn làm bộ làm tịch?”

Lời vừa dứt, một bóng đen chậm rãi xuất hiện từ phương xa.

Chỉ thấy giữa không trung, một đầu thanh ngư đập hư không mà đến.

Thoạt nhìn, đây chỉ là một con trâu xanh bình thường, nhưng trên thực tế, nó lại là một đầu yêu thú Tam Giai hậu kỳ, cường đại vô cùng!

Trên lưng thanh ngư, một lão giả khoác đạo bào xanh nhạt đang nhàn nhã ngồi xếp bằng.

Lão giả này thần sắc hiên lành, quanh thân thanh khí lượn lờ, mang theo một cỗ sinh cơ dạt dào.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, thanh ngư bước đi chậm rãi mà vững vàng, nhưng tốc độ lại nhanh đến kinh người, chỉ trong chớp mắt đã áp sát phạm vi của Nguyệt Cung.

Nhìn thấy người này, đồng tử của La Sát Ma Quân thoáng co rút lại.

Sát khí trong mắt hần bùng lên mạnh mẽ, như thể có hai đạo quang trụ bắn ra từ trong đáy mắt!

Lão giả cười trâu không ai khác chính là lão tổ Thái Nhất Môn — Thái Huyền Lão Quân!

Có thể nói, chính đạo vẫn chưa hoàn toàn bị Ma Đạo hủy diệt, phần lớn công lao đều thuộc về lão giả này. Chín phần mười lý do chính đạo vẫn còn tồn tại chính là nhờ vào sự tồn tại của hần.

Thái Huyền Lão Quân có tu vi thâm sâu khó lường, từ rất lâu trước đây đã đạt đến cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ. Thực lực cường đại của lão khiến người ta không khỏi kiêng dè.

Ma Đạo có ba vị tổ sư, ai nấy đều kiêng kị lão giả này. Ngay cả Quỷ Lệ, dù có trong tay cấm khí Tứ Tượng Trấn Thiên

Đỉnh, cũng không dám khinh thường đối phương.

Nếu thật sự bức lão đến tuyệt cảnh, hậu quả khó mà tưởng tượng. Một khi lão quyết liều mạng, đổi lấy một mạng tổ sư của Ma Đạo, chỉ sợ cũng không phải chuyện quá khó khăn.

Chương 1190

DTV EBOOK

Bởi vì cái gọi là “đạo hữu chết còn hơn bản đạo chết”, mấy lão tổ của Ma Đạo ai cũng không muốn trở thành kẻ bị Thái Huyền Lão Quân kéo theo xuống địa ngục.

Chính vì vậy, dù đã lâu nhưng Ma Đạo vẫn chưa từng dám phát động tổng tiến công vào Thái Nhất Môn. Tất cả đều kiêng dè thực lực của lão.

Huyết Linh Tông lão tổ—La Sát Ma Quân—cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói:

“Thái Huyền lão quý, sư đệ Xích Nguyên của ngươi thế nào rồi? Hẳn trúng một chiêu Huyết Thực Chương của ta, bây giờ e là sống không dễ chịu đâu nhỉ?”

Trước đây, Xích Nguyên Chân Quân từng bị Quỷ Lệ cùng La Sát Ma Quân liên thủ vây công. Đến nay, hắn vẫn còn trọng thương, căn bản không thể phát huy chiến lực hiệu quả.

Thái Huyền Lão Quân chỉ nhàn nhạt liếc nhìn La Sát Ma Quân, sau đó thản nhiên đáp:

“Đa tạ La Sát đạo hữu quan tâm, sư đệ ta đang dần hồi phục, e rằng chỉ vài ngày nữa là có thể khôi phục hoàn toàn.”

La Sát Ma Quân nhướng mày, cười gằn:

“Thật sao? Vậy thì chúc mừng ngươi.”

Dù không phân biệt được lời này thật giả, nhưng La Sát Ma Quân rất tự tin vào Huyết Thực Chương của mình. Hắn không tin kẻ suýt chết dưới tay hắn cùng Quỷ Lệ lại có thể nhanh chóng hồi phục.

“Nói đi cũng phải nói lại, đã lâu rồi mà vẫn chưa thấy Thuần Dương Chi Thể xuất hiện. Chẳng lẽ Thái Nhất Môn các ngươi còn định tiếp tục che giấu hắn sao?”

Thái Huyền Lão Quân khẽ hạ mắt, thậm chí không thèm liếc nhìn đối phương.

“Người đã đến. Người cứ yên tâm, Thái Nhất Môn không làm ra loại chuyện lật lọng ấy.”

Nghe vậy, La Sát Ma Quân phá lên cười ha hả, sau đó trầm giọng nói:

“Rất tốt. Một khi Tịnh Nguyệt Thịnh Hội kết thúc, chính ma sẽ quyết chiến!”

Hắn tỏ ra sốt ruột, nhưng ai cũng biết rõ mục tiêu của Ma Đạo chính là tiêu diệt Thuần Dương Chi Thể.

Chỉ cần đạt được mục đích này, bọn hắn có thể trả bất cứ cái giá nào.

Nếu diệt trừ được Thuần Dương Chi Thể, chính đạo sẽ hoàn toàn mất đi hy vọng tương lai, khi đó Ma Đạo có thể chậm chậm mưu đồ bá nghiệp.

Ngược lại, nếu không thể giải quyết hắn, những lão tổ Ma Đạo sau này e rằng sẽ rất đau đầu.

Lúc này, đại môn Tịnh Nguyệt Cung mở rộng, nghênh đón hai nhân vật có ảnh hưởng sâu xa đến Đại Hoang Vực tiến vào.

“Hai vị đạo hữu, mời vào cung. Đề khách quý đứng mãi ngoài cửa cũng không phải phong thái tiếp đãi của Tịnh Nguyệt Cung.”

Một vòng nguyệt bàn sáng chói từ Nguyệt Cung bay lên, bên trong hiện ra bóng dáng một người. Nếu không nhìn kỹ, hẳn ai cũng tưởng rằng bầu trời đêm nay có hai vầng trăng.

Thái Huyền Lão Quân khẽ gật đầu, thản nhiên đáp:

“Nếu cung chủ đã lên tiếng, lão hủ đương nhiên tuân theo.”

La Sát Ma Quân thì lắc đầu cười nhạt, sau đó theo sau Thái Huyền Lão Quân tiến vào Tịnh Nguyệt Cung.

Những ngày chờ đợi Tịnh Nguyệt Thịnh Hội không hề yên bình. Không chỉ có thêm nhiều tu sĩ cường đại giáng lâm, mà một số tu sĩ có cừu oán cũng suất động thủ ngay tại Tịnh Nguyệt Cung.

“Côn Ảnh! Người còn dám xuất hiện trước mặt ta? Mau quay lại đây nhận lấy cái chết!”

“Haha, Từ đạo huynh, cơn giận của ngươi cũng lớn quá rồi. Còn mỗ thật không biết mình đã đắc tội gì với ngươi.”

“Còn dám giả vờ giả vệt? Cút!”

Dù vậy, nơi đây vẫn là Tịnh Nguyệt Cung, hai kẻ có thù rõ ràng kia dĩ nhiên không thể động thủ, liền bị cưỡng chế trấn áp xuống.

Những sự việc như vậy xảy ra không ít, mỗi ngày đều có vài lần xung đột.

Mà nghiêm trọng nhất chính là việc có kẻ bên Ma Đạo lên xâm nhập mấy ngọn linh phong nơi chính đạo trú ngụ để tìm hiểu tin tức về Thuần Dương Chi Thể.

Đây chẳng khác nào đốt lên một thùng thuốc súng!

Mấy vị Thái Thượng Trưởng Lão của Thái Nhất Môn lập tức nổi giận, đòi một lời giải thích.

Nhưng cuối cùng, chuyện này vẫn bị Tịnh Nguyệt Cung cưỡng chế đè ép xuống.

Chính – Ma hai đạo, vậy mà lại nể mặt Tịnh Nguyệt Cung.

Bầu không khí căng thẳng, đầy sát khí, rốt cuộc cũng đi đến ngày khai mạc Tịnh Nguyệt Thịnh Hội.

Hôm ấy, tất cả những tu sĩ nhận được lời mời đều lần lượt xuất hiện.

Trên một ngọn linh phong tràn ngập linh khí, Lý Thanh cùng Thẩm Ngung Băng cũng từ trong động phủ bay ra...

“Sư huynh, mấy ngày nay ta nghe nói chính – ma hai đạo đều có nhân vật trọng yếu đến đây. Nhưng tin tức liên quan đến Thuần Dương Chi Thể lại không hề bị tiết lộ.”

Nghe Thẩm Ngung Băng nói vậy, Lý Thanh khẽ gật đầu, chậm rãi đáp:

“Dù sao cũng là Tịnh Nguyệt Thịnh Hội, các tông môn khác đến đây tự nhiên phải có chút biểu hiện.”

“Bất quá, ta nghĩ cũng không cần quá lo lắng. Trên địa bàn của Tịnh Nguyệt Cung, hẳn là không ai dám làm càn.”

Ngữ khí của Lý Thanh rất thoải mái, hoàn toàn có tâm thế hưởng thụ sự kiện hiếm có này.

Trên bầu trời Nguyệt Cung, từng bóng người lần lượt bay ra. Nhìn kỹ có thể thấy, những kẻ này đều là những tu sĩ danh vọng trong Đại Hoang Vực.

Chương 1191

DTV EBOOK

Hoặc là Thái Thượng Trưởng Lão của các tiên đạo tông môn, hoặc là những tán tu uy danh chấn nhiếp một phương, hoặc cũng có thể là gia chủ của những thế gia truyền thừa lâu đời.

Ngay lúc Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng phi thân lên không, rất nhanh đã có người nhận ra hấn.

“Ha ha, Vô Cực đạo hữu, thật đúng là trùng hợp! Không ngờ lại gặp ngươi ở đây.”

Một lão giả gầy như que củi, tóc bạc trắng, từ xa tiến lại gần. Trong đôi mắt đục ngầu của lão thoáng hiện một tia kiêu ngạo khó nhận ra.

Nhìn thấy lão giả này, Lý Thanh lập tức nở nụ cười hiền hòa tự nhiên.

“Ha ha ha, đúng là duyên phận! Huyền Cốt đạo hữu, ta cũng không ngờ lại có thể gặp ngươi ở đây.”

Vừa nói, hấn vừa chủ động tiến lại gần, trên mặt tràn đầy vẻ thân thiết.

Nhưng bộ dạng này lại khiến Huyền Cốt Thượng Nhân trong lòng run rẩy không thôi. Nếu không phải vì nơi này là địa bàn Tịnh Nguyệt Cung, lão đã sớm lùi lại tránh xa.

Bởi vì, người này là một sát tinh chính hiệu!

Trước đó, cảnh tượng Lý Thanh giết chết Xích Phát Chân Nhân vẫn còn in sâu trong ký ức của lão, đến nay vẫn chưa thể quên.

“Đều là duyên phận, duyên phận cả!” – Huyền Cốt Thượng Nhân mồ hôi lấm tấm trên trán, miễn cưỡng cười cười.

Ở gần một tu sĩ tàn nhẫn như vậy, lão cảm thấy vô cùng áp lực.

Thấy vậy, Lý Thanh trong lòng khẽ thở dài một tiếng.

Hắn biết hình tượng của mình trong mắt đối phương đã sớm bị cố định. Bất kể có thân thiện thế nào cũng không thể thay đổi ấn tượng đó.

Nghĩ vậy, hắn cũng không tiếp tục cố gắng nữa, mà chỉ hiểu kỳ hỏi:

“Huyền Cốt đạo hữu, thực không dám giấu diếm, đây là lần đầu tiên ta tham gia Tịnh Nguyệt Thịnh Hội, nên không rõ ràng lắm về quá trình diễn ra. Đạo hữu có thể tiết lộ một chút không?”

Theo lời đồn, Tịnh Nguyệt Thịnh Hội có thể mang lại không ít lợi ích. Nhưng trước đây, Lý Thanh chưa từng để ý đến sự kiện này, vì vậy hắn không biết cụ thể sẽ có những gì.

Hắn muốn nhân cơ hội này tìm hiểu trước từ Huyền Cốt Thượng Nhân, tránh đến lúc đó lâm vào thế bị động.

Nghe vậy, Huyền Cốt Thượng Nhân thoáng trầm ngâm rồi thành thật nói:

“Nói thật, đây cũng là lần đầu lão hủ tham gia Tịnh Nguyệt Thịnh Hội.”

“Dù sao lần thịnh hội trước đã diễn ra từ mấy trăm năm trước. Khi đó, lão hủ còn đang cố gắng mưu đồ Trúc Cơ, căn bản không đủ tư cách để được Tịnh Nguyệt Cung gửi thiệp mời.”

Nói đến đây, lão chợt phát hiện sắc mặt Lý Thanh hơi nhú lại, lập tức kinh hãi vội vàng nói tiếp:

“Bất quá, lão hủ đã tìm hiểu rất kỹ về Tịnh Nguyệt Thịnh Hội, cũng nắm rõ quá trình cùng các tình huống quan trọng. Để ta cẩn thận nói cho đạo hữu nghe.”

Lúc này, Lý Thanh mới hài lòng gật đầu, làm bộ dáng chăm chú lắng nghe.

“Vô Cực đạo hữu hẳn cũng biết, mỗi thời đại Tịnh Nguyệt Cung đều tuyển ra một Thánh Nữ.”

“Nhưng muốn trở thành Thánh Nữ, không chỉ phải áp chế toàn bộ cùng thế hệ, mà còn phải có thể cộng minh với một khối kỳ dị nguyệt thạch.”

“Khối nguyệt thạch này, căn nguyên của nó chính là tại Nguyệt Chiếu Lĩnh!”

“Một khi Thánh Nữ được chọn ra, cung chủ đương nhiệm của Tịnh Nguyệt Cung sẽ thi triển bí pháp thôi động nguyệt thạch, dẫn dắt thánh quang từ Nguyệt Chiếu Lĩnh giáng xuống, giúp Thánh Nữ tiến hành tẩy lễ.”

“Trong quá trình này, một số linh vật trong Nguyệt Chiếu Lĩnh cũng sẽ theo đó bị cuốn ra ngoài!”

“Mà những linh vật này... chính là cơ duyên mà chúng ta có thể đoạt được!”

Nghe đến đây, Lý Thanh đã đại khái hiểu rõ về Tịnh Nguyệt Thịnh Hội.

Tuy nhiên, trong lòng hắn vẫn còn một thắc mắc:

Nếu Tịnh Nguyệt Cung đã có thể thu lấy những linh vật này, tại sao không độc chiếm, mà lại chia sẻ với người khác?

Suy nghĩ một chút, hắn trực tiếp hỏi:

“Huyền Cốt đạo hữu, vậy ngươi có biết tại sao Tịnh Nguyệt Cung lại chia sẻ những linh vật này với người ngoài?”

“Chẳng lẽ bọn họ không cần sao?”

Huyền Cốt Thượng Nhân lắc đầu, ánh mắt hiện lên một tia kiêng kị, chậm rãi đáp:

“Vô Cực đạo hữu, có một chuyện ngươi không nên xem nhẹ.”

“Nguyệt Chiếu Lĩnh thực chất là một cấm địa sinh mệnh chân chính.”

“Thậm chí ngay cả tu sĩ Đan Kỳ nếu lỡ xông vào cũng có thể mất mạng!”

“Vùng cấm địa này vô cùng tà dị. Những thứ lấy từ nơi đó ra, tương truyền đều nhiễm lấy khí tức chẳng lành...”

Nhiễm phải diễm xấu!

Mấy chữ này vừa vang lên, con ngươi Lý Thanh chợt co rút lại.

Nói thật, hắn không hiểu quá nhiều về tình hình cụ thể của Tây Bộ Đại Hoang, chỉ biết nơi này có một cấm địa sinh mệnh

mang tên Nguyệt Chiêu Lĩnh, cùng với một thế lực Tiên Đạo mang tên Tịch Nguyệt Cung.

Ngoài ra, về hai nơi này, hắn hầu như chẳng biết gì thêm.

Đặc biệt là Nguyệt Chiêu Lĩnh—cầm địa sinh mệnh này, hắn từng nghe qua danh xưng của nó, nhưng lại không rõ lý do vì sao nơi đây bị gọi là “cầm địa”.

“Điềm xấu? Xin chỉ giáo?” Lý Thanh nghiêm túc hơn vài phần.

Chương 1192

DTV EBOOK

Ban đầu, hắn còn có chút mong đợi đối với thịnh hội lần này của Tịch Nguyệt Cung, nhưng giờ phút này, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi lo lắng, sợ rằng có điềm chẳng lành.

“Haha, xem ra Vô Cực đạo hữu thật sự bế quan tu luyện quá lâu, ngay cả chuyện này cũng chưa từng nghe qua à?”

“Kỳ thật, ta cũng không rõ tình huống cụ thể, bởi vì chẳng ai có thể hiểu rõ rốt cuộc Nguyệt Chiếu Lĩnh là nơi như thế nào.”

“Nhưng có lời đồn rằng, nơi này vốn dĩ là một hồ chôn cổ lão vô song từ thời đại xa xưa, về sau quanh năm bị ánh trăng bao phủ, tích tụ không ít Thái Âm chi lực.”

“Tóm lại, cấm địa này mang đầy vẻ yêu tà, một khi lún sâu vào trong, dù là tu sĩ Kết Đan kỳ cũng có nguy cơ bỏ mạng.”

Lúc này, Lý Thanh cuối cùng cũng có một chút cảm giác chân thực về Nguyệt Chiếu Lĩnh.

Hồ chôn cổ xưa—không biết thứ gì bị chôn dưới đó, lại còn quanh năm hấp thu ánh trăng, tích lũy Thái Âm chi lực.

Nguyệt chính là Thái Âm.

Càng nghĩ, hắn càng thấy lạnh sống lưng.

Trên thực tế, từ xưa đến nay, cấm địa kỳ dị này đã nuốt chửng vô số tu sĩ.

Dù ai cũng biết đó là cấm địa sinh mệnh, vẫn có người chấp nhận mạo hiểm tiến vào, đương nhiên là có nguyên nhân.

Nguyên nhân chính là, trong Nguyệt Chiếu Lĩnh tồn tại vô số linh vật trân quý cùng cơ duyên khó lường.

Tương truyền, vị cung chủ đầu tiên của Tịch Nguyệt Cung năm xưa có thể quật khởi chính là nhờ cơ duyên từ nơi này.

Cũng vì lẽ đó mà từ bao đời nay, thế lực Tiên Đạo Tịch Nguyệt Cung luôn nghiêm ngặt tuân thủ tổ huấn của sơ đại

cung chủ.

Ví dụ như không bao giờ can thiệp vào các cuộc tranh đấu bên ngoài, hoặc chỉ thu nhận nữ tu làm đệ tử.

Những quy tắc kỳ lạ này, có lẽ đều liên quan đến Nguyệt Chiếu Lĩnh.

Sau khi nghe Huyền Cốt thượng nhân thuật lại, Lý Thanh không khỏi trầm ngâm. Trong đầu hắn lúc này đang suy nghĩ xem liệu có nên tranh đoạt những linh vật được phân phát tại thịnh hội hay không.

Tựa hồ nhìn thấu sự do dự trong lòng Lý Thanh, Huyền Cốt thượng nhân bật cười:

“Haha, Vô Cực đạo hữu không cần quá kiêng kỵ. Trên thực tế, chỉ cần không quá tham lam, tại thịnh hội cướp đoạt một hai kiện linh vật thì cũng chẳng có vấn đề gì to tát.”

“Tịch Nguyệt Cung đã tồn tại nhiều năm như vậy, cũng đã tổ chức vô số lần thịnh hội, nhưng chỉ có một vài lần hiếm hoi xảy ra ngoài ý muốn.”

Nghe vậy, Lý Thanh cuối cùng cũng tạm yên tâm hơn, thâm nghĩ cứ thuận theo hoàn cảnh mà hành sự thì tốt hơn.

Ngay lúc hai người trò chuyện, họ cuối cùng cũng đến địa điểm tổ chức thịnh hội của Tịch Nguyệt Cung.

Nơi đây chính là hậu sơn của Tịch Nguyệt Cung, bốn phía trồng đầy những linh thụ kỳ lạ.

“Có lẽ những linh thụ này chính là Nguyệt Quang Thụ, chỉ có môi trường đặc biệt như thế này mới có thể nuôi dưỡng được loại linh mộc này.”

Có người thốt lên, nói ra lai lịch của những cây linh thụ này.

“Không sai! Toàn bộ Đại Hoang vực chỉ có Tịch Nguyệt Cung cùng Nguyệt Chiếu Lĩnh mới thích hợp để loại linh thụ này sinh trưởng.”

“Nghe nói, đan dược Tịnh Nguyệt Đan cùng linh tửu Nguyệt Cung Nhưỡng đều được luyện chế từ trái cây và nụ hoa của loài linh thụ này, nhưng không biết thực hư thế nào.”

“Tê... Mau nhìn kia! Ba gốc đại thụ kia, e rằng đã gần vạn năm tuổi rồi!”

Một tiếng hô đầy kinh ngạc vang lên, lập tức thu hút ánh mắt của vô số tu sĩ xung quanh.

Ngay cả Lý Thanh cũng không ngoại lệ, ánh mắt hắn lóe sáng khi nhìn về sâu trong hậu sơn.

Ở nơi đó, có ba cây Nguyệt Quang Thụ vô cùng cường tráng, rễ cắm sâu vào lòng đất.

Ba cây này khác biệt rất lớn so với những cây xung quanh.

Không chỉ thân cây đầy những vết nứt cổ xưa, lớp vỏ sần sùi mà ngay cả tán lá cũng có màu xanh sẫm hơn hẳn.

Quan trọng nhất là, ba gốc đại thụ này còn tỏa ra một luồng linh khí thuần khiết, mạnh mẽ đến khó tin.

Đặc biệt nhất, từng phiến lá của chúng tựa như đang hô hấp ánh trăng.

Gần vạn năm linh mộc!

Đây tuyệt đối là vật liệu trân quý nhất để luyện chế Mộc Đạo pháp bảo!

Nơi này không thiếu những tu sĩ tu luyện Mộc Đạo công pháp, chẳng hạn như Mộc Long Chân Nhân.

Lúc nhìn thấy mấy gốc Nguyệt Quang Thụ già cỗi, hơi thở của hắn lập tức trở nên gấp gáp, ánh mắt chăm chú không chớp lấy một cái, tựa hồ như cả người sắp rơi vào trạng thái thất thần.

Không có cách nào khác—hắn không chỉ là một tu sĩ tu hành Mộc Đạo, mà còn có niềm đam mê mãnh liệt đối với việc nuôi dưỡng linh thảo.

Trước đây, hắn từng vì một gốc Hoàn Hồn Thảo hiếm có mà giao dịch với Lý Thanh, tiết lộ cho hắn một địa điểm chứa Âm Dương Linh Dịch.

Lúc này, khi tận mắt nhìn thấy mấy gốc Nguyệt Quang Thụ, trong lòng hắn sao có thể bình tĩnh cho được?

Vầng trăng tròn lặng lẽ nhô lên từ phía sau ngọn núi.

Nguyệt Huyền Chân Quân giá lâm!

Ngay khi vầng nguyệt bàn xuất hiện, dù trong lòng tất cả mọi người có khát vọng đến đâu đối với những Nguyệt Quang Thụ này, bọn họ cũng không thể không thu liễm ánh mắt nóng rực của mình.

Chỉ có Mộc Long Chân Nhân vẫn lưu luyến không rời, ánh mắt tràn đầy tham lam và đam mê. Đối với những người yêu linh mộc, kẻ có thể cuồng nhiệt như hấn quả thực hiếm thấy.

Có lẽ nhận ra tâm tư của những người xung quanh, Nguyệt Huyền Chân Quân khẽ cười, thản nhiên nói:

“Chư vị hiểu lầm rồi, những cây già này chỉ là nhìn bề ngoài có vẻ cứng cáp mà thôi, thực ra thụ linh chân chính mới chỉ đạt năm ngàn năm tuổi.”

“Ba cây Nguyệt Quang Thụ này, chính là giới hạn mà Tịch Nguyệt Cung có thể bồi dưỡng được.”

Lời này vừa dứt, người đầu tiên không tin chính là Mộc Long Chân Nhân.

Tuy nhiên, dù gì đôi phương cũng là một vị Nguyên Anh Chân Quân, hấn cũng chỉ có thể cung kính hỏi lại:

“Nguyệt Huyền Cung Chủ, những Nguyệt Quang Thụ này trên thân đã tích tụ từng tầng vỏ cây cổ xưa, lá cây có màu xanh đậm, ta thấy ít nhất cũng phải gần chín ngàn năm tuổi mới đúng chứ?”

Những tu sĩ khác cũng theo bản năng gật đầu đồng tình.

Một gốc thụ linh chỉ năm ngàn năm lại có bộ dạng thế này? Dù thế nào bọn họ cũng không tin nổi.

Nhưng Nguyệt Huyền Chân Quân vẫn giữ vẻ bình thản, nhàn nhạt nói:

“Về điểm này, đợi khi bản cung bắt đầu tiếp dẫn nguyệt linh từ Nguyệt Chiếu Lĩnh, các ngươi sẽ tự mình rõ ràng.”

“Muốn tìm một gốc Nguyệt Quang Thụ gần vạn năm tuổi, e rằng chỉ có thể vào Nguyệt Chiếu Lĩnh mà thôi. Ít nhất, Tịch Nguyệt Cung chúng ta chưa từng bồi dưỡng được gốc nào như thế.”

Nghe lời giải thích này, mọi người mới có chút tin tưởng, không truy hỏi thêm nữa.

Dưới bầu trời đêm, các tu sĩ phân tán xung quanh, ai nấy đều chiếm lĩnh một vị trí có lợi.

Cường giả Kết Đan kỳ trở lên đứng vững giữa hư không, trong khi các tu sĩ Trúc Cơ kỳ thì cúi pháp khí lơ lửng giữa không trung.

Không ai đứng trên mặt đất, bởi vì khi linh vật từ Nguyệt Chiếu Lĩnh xuất hiện, sẽ có một trận tranh đoạt vô cùng khốc liệt.

Trong sự mong đợi của tất cả tu sĩ, Tịch Nguyệt Thịnh Hội rốt cục bắt đầu!

“Xin mời Nguyệt Thạch!”

Một giọng nói nhẹ nhàng nhưng vang vọng cất lên từ chính điện của Tịch Nguyệt Cung.

Thoại âm vừa dứt, từng bóng dáng nữ tu thanh khiết tựa tiên tử nhẹ nhàng đáp xuống từ bốn phương tám hướng.

Những nữ đệ tử Tịch Nguyệt Cung nhanh chóng kết thành một trận pháp kỳ dị, đồng loạt vận chuyển pháp lực.

Ầm!

Mặt đất Hậu Sơn bắt đầu rung chuyển.

Những chiếc lá nguyệt quang lả tả rơi xuống từ những gốc linh thụ cổ xưa, hòa vào màn đêm, tạo nên một khung cảnh huyền ảo tuyệt mỹ.

Rất nhanh, một viên Nguyệt Thạch có màu ngà sữa từ từ nổi lên.

Vừa xuất hiện, nó lập tức hấp dẫn ánh trăng từ bốn phương tám hướng hội tụ lại.

Sau đó, tất cả nữ tu Tịch Nguyệt Cung đồng loạt cúi đầu, đồng thanh hô lên:

“Cung nghênh Thánh Nữ!”

Ông!

Từ chính điện Tịch Nguyệt Cung, một thân ảnh mảnh khảnh, thanh thoát lẳng không mà đến.

Nàng bước từng bước trên hư không, mỗi lần hạ chân nhẹ tựa chuồn chuồn lướt nước, tốc độ không nhanh không chậm nhưng lại mang theo một loại ý nhị xuất trần.

Hầu như toàn bộ tu sĩ có mặt tại đây đều không nhìn được mà quay đầu lại, muốn nhìn rõ dung nhan đương đại Thánh Nữ của Tịch Nguyệt Cung.

Đó là một khuôn mặt thanh lệ thoát tục, từng đường nét tựa như tranh vẽ, da dẻ trắng hơn tuyết, tựa như một vị tiên tử giáng trần.

Sau lưng nàng là một dải lụa trắng noãn, bay phất phới theo từng bước chân, khiến khí chất nàng càng thêm xuất trần.

Chỉ bằng một khoảnh khắc xuất hiện, nàng đã thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người.

Hầu hết các tu sĩ đều nín thở, tựa như sợ phá vỡ khoảnh khắc hoàn mỹ này.

Giữa đám đông, ánh mắt Lý Thanh đột nhiên ngưng lại.

Hắn không phải vì Thánh Nữ tuyệt mỹ này mà thất thần...

Mà là vì—hắn nhận ra nàng!

“Là nàng!”

Chương 1193

DTV EBOOK

Lý Thanh cùng đám người xung quanh chăm chú nhìn không chớp mắt vào nữ tử đang nhẹ nhàng bước đi giữa trời đêm, tựa như một tiên tử giáng trần—Thánh Nữ của Nguyệt Cung.

Nhưng ánh mắt hắn không phải vì bị dung nhan của nàng mê hoặc, mà bởi vì nội tâm đột nhiên dậy lên từng cơn sóng lớn!

Không sai, hắn nhận ra nàng! Hơn nữa, hai người từng có không ít giao tình.

“Sao lại là nàng... Liễu Hàn Nguyệt?!”

Đúng vậy, nữ tử kia chính là Liễu Hàn Nguyệt!

Ký ức cuộn cuộn trỗi dậy trong đầu Lý Thanh như thủy triều. Khi hắn mới bước chân vào tu tiên giới, người đầu tiên mà hắn gặp chính là viên minh châu của Liễu gia—Liễu Hàn Nguyệt!

Những hình ảnh liên quan đến nàng lần lượt hiện lên trong tâm trí: lần đầu tiên gặp mặt tại Liễu gia, cùng nhau luyện chế Trúc Cơ Đan, rồi về sau, khi nàng gia nhập Thiên Hà Tông. Đến tận lúc Thiên Hà Tông diệt vong, nàng buộc phải nương nhờ vào Lăng Vân Tông.

Hình ảnh cuối cùng mà Lý Thanh còn nhớ về nàng chính là khi Lăng Vân Tông sụp đổ. Khi đó, Thôn Thiên Lão Tổ tùy tiện quét tay một cái, đưa cả một nhóm trưởng lão Trúc Cơ Kỳ lên Linh Chu Cự Hạm.

Liễu Hàn Nguyệt chính là một trong số đó!

Từ ngày hôm đó, Lý Thanh không còn gặp lại nàng nữa.

Hắn không bao giờ ngờ tới, lần tái ngộ này lại diễn ra tại Đại Hoang Vực, hơn nữa, nàng đã trở thành Thánh Nữ của Nguyệt Cung. Sự thay đổi này không thể nói là nhỏ!

Bên cạnh, Thẩm Ngưng Băng cũng khẽ nhíu mày. Năm đó, nàng không có ấn tượng sâu sắc với Liễu Hàn Nguyệt. Giờ

phút này gặp lại, nàng chỉ cảm thấy nữ tử kia trông có chút quen mắt.

Khi Thẩm Ngưng Băng đang cố gắng nhớ lại đã từng gặp nữ tử này ở đâu, thì nàng vô tình phát hiện biểu cảm của Lý Thanh lộ rõ vẻ kinh ngạc không thể che giấu.

“Lý sư huynh, người biết nàng?” Thẩm Ngưng Băng truyền âm hỏi hần.

Lý Thanh nhẹ gật đầu, thừa nhận điều đó.

Lúc này, trong lòng hần cũng tràn đầy thắc mắc. Rốt cuộc những năm qua, Liễu Hàn Nguyệt đã trải qua những gì mà có thể trở thành Thánh Nữ của Nguyệt Cung?

Ngay khi hần còn đang suy nghĩ, thì Thịnh Hội của Nguyệt Cung đã chính thức bắt đầu.

Liễu Hàn Nguyệt không nhìn thấy Lý Thanh. Sau khi hiện thân, nàng lập tức trở thành tâm điểm của vô số ánh mắt kinh diễm. Dưới ánh trăng nhân nhật, nàng đáp xuống bên cạnh tảng Nguyệt Thạch màu ngà sữa, nơi được triệu hoán từ trước.

Những tu sĩ có mặt đều không khỏi bị nhan sắc khuynh thành của nàng làm cho chấn động.

Không ít người thì thảo cảm thán:

“Thánh Nữ của Nguyệt Cung quả thật danh bất hư truyền! Dung nhan tuyệt thế như vậy, nếu có người nói nàng là tiên tử hạ phàm cũng không hề quá đáng!”

“Thánh khiết, xuất trần, không giống như nữ tử của thế gian này, thật sự đẹp đến mức khó tin.”

“Chả trách bao nhiêu năm qua vẫn có cường giả muốn kết làm đạo侶 với nàng. Giờ thì ta đã hiểu vì sao rồi.”

Ngay cả Lý Thanh cũng không khỏi cảm thán. Đã nhiều năm không gặp, Liễu Hàn Nguyệt lại càng trở nên xinh đẹp hơn trước. Điều này cũng giải thích tại sao Thẩm Ngưng Băng không thể nhận ra nàng ngay từ đầu.

Vốn dĩ nàng đã có dung nhan khuynh quốc khuynh thành. Nay lại đột phá đến Kết Đan Kỳ, lại trở thành Thánh Nữ, khí chất càng thêm thánh khiết và siêu thoát trần thế.

Giữa sân, bỗng nhiên có một giọng nói phá tan bầu không khí trang nghiêm:

“Ha ha ha ha, xin hỏi tiên tử này tục danh là gì?”

Lời này vừa dứt, cả hội trường im lặng trong giây lát. Sau đó, vô số ánh mắt kinh dị nhìn về phía kẻ vừa lên tiếng.

Dám mở miệng bốn cột Thánh Nữ của Nguyệt Cung ngay trong buổi lễ long trọng này, chẳng lẽ hắn không muốn sống nữa sao?

Nhưng ngay khi họ nhìn rõ kẻ vừa nói, ánh mắt kinh ngạc lập tức biến thành... thoải mái.

Nguyên lai là thiếu chủ Quỷ Kiếm Môn—Quỷ Phàm! Nếu là hắn, vậy thì cũng không có gì lạ.

Ma tu từ trước đến nay hành sự bá đạo, không hề kiêng kỵ điều gì. Huống hồ, Quỷ Phàm lại có bối cảnh thâm hậu, dám mở miệng như vậy cũng chẳng có gì kỳ quái.

Ở gần Nguyệt Thạch, sau khi nghe câu hỏi, Liễu Hàn Nguyệt khẽ xoay người, ánh mắt lạnh nhạt nhìn thoáng qua Quỷ Phàm, sau đó hờ hững phun ra hai chữ:

“Nguyệt Hàn.”

Đây là đạo hiệu mà nàng tự đặt cho mình. Dù chỉ đơn giản là đảo ngược tên, nhưng lại mang đậm phong cách của Nguyệt Cung.

Thấy Liễu Hàn Nguyệt đáp lời, Quỷ Phàm càng thêm hứng thú, ánh mắt càng lộ rõ vẻ hưng phấn. Hắn không buông tha, tiếp tục hỏi:

“Ta thật sự rất hiếu kỳ, không biết Nguyệt Hàn tiên tử đã có đạo侣 chưa? Hoặc có người trong lòng hay không? Chẳng lẽ tiên tử cũng dự định giống như các đời Thánh Nữ trước đây của Nguyệt Cung, cô độc sống hết quãng đời còn lại sao?”

Không thể không nói, Quỷ Phàm đúng là gan lớn, dám đặt câu hỏi như vậy ngay trước mặt đông đảo tu sĩ tại đại hội của Nguyệt Cung!

Chương 1194

DTV EBOOK

Tuy nói Nguyệt Cung không có quy định rằng Thánh Nữ không thể kết hôn, nhưng rất ít người dám hỏi thẳng thừng như Quỷ Phàm.

Thế nhưng, đối diện với sự trêu chọc kia, Liễu Hàn Nguyệt vẫn lạnh nhạt như cũ. Nàng hờ hững đáp lại:

“Chuyện này không cần thiếu môn chủ bận tâm. So với việc lo nghĩ đến ta, ngươi nên dồn tâm tư vào những chuyện quan trọng hơn thì tốt hơn.”

Tất cả mọi người đều hiểu rõ ẩn ý trong lời nói của nàng!

Liễu Hàn Nguyệt đơn giản là đang nhắc nhở Quỷ Phàm rằng, sắp tới hắn sẽ phải đối mặt với một trận chiến sinh tử. Vậy mà giờ đây, hắn lại còn rảnh rỗi lo chuyện linh tinh, quả thực không thích hợp.

Thế nhưng, Quỷ Phàm chẳng những không tức giận, mà còn phá lên cười sảng khoái:

“Ha ha ha! Nguyệt Hàn tiên tử, ngươi đây là đang lo lắng cho ta sao?”

Hắn bật cười một trận dài, sau đó tiếp tục tuyên bố:

“Tiên tử cứ việc yên tâm, sau khi đại hội kết thúc, ta nhất định sẽ hái đầu của tên mang Thuần Dương chi thể kia xuống!”

Từ lời nói của hắn lộ ra một sự tự tin tuyệt đối, cứ như thể đối thủ chẳng đáng để hắn bận tâm.

Điều này khiến không ít người hoài nghi—rốt cuộc Quỷ Phàm lấy đâu ra tự tin như vậy?

Nhóm tu sĩ chính đạo sắc mặt đều trở nên khó coi, thậm chí có người hừ lạnh nói:

“Hừ! Chỉ biết nói lời khoác lác, coi chừng cán trúng lưỡi của mình!”

Người vừa lên tiếng là một vị Thái Thượng trưởng lão của Thái Nhất Môn, tu vi Kết Đan trung kỳ, thực lực thâm hậu, tuyệt đối không phải hạng tầm thường.

Thế nhưng, Quỷ Phàm căn bản chẳng thèm để ý. Hắn càng cười lớn hơn, giọng điệu đầy khiêu khích:

“Ha ha ha! Nếu ngươi không phục thì cứ việc ra tay! Ta không ngại giết tên Chí Dương chân nhân kia trước, rồi lấy máu của ngươi khai đao!”

Lời vừa dứt, một cỗ sát khí ngập trời từ trên người hắn bùng phát. Đám tu sĩ đứng gần đó đều cảm nhận được hàn khí lạnh thấu xương, không khỏi rùng mình.

Rất rõ ràng, trong suốt những năm tháng chém giết với chính đạo, trên tay Quỷ Phàm đã vấy không ít máu, đến mức nuôi dưỡng ra sát khí kinh người như vậy!

Vị Thái Nhất Môn trưởng lão kia lập tức cảm nhận được sát khí ngập tràn bao phủ lấy mình, khuôn mặt sa sầm, phần nộ đến cực điểm.

Thế nhưng, ngay khi hắn định ra tay, một cỗ khí thế khủng bố đột ngột từ phía sau núi ập tới, trong nháy mắt đã khóa chặt cả hai người.

Hai kẻ vốn đã chuẩn bị động thủ lập tức cứng đờ, không dám nhúc nhích dù chỉ một chút.

Chỉ thấy ở trên Nguyệt Bàn, một thân ảnh ẩn trong bóng tối khẽ cất giọng lạnh lẽo:

“Nơi đây là trọng địa của Nguyệt Cung. Nếu hai vị muốn đấu pháp, vậy mời rời khỏi nơi này. Đừng quấy nhiễu đại hội đang diễn ra.”

Sau khi lời nói dứt, Nguyệt Huyền Chân Quân mới chậm rãi thu lại khí tức, thả lỏng áp chế đối với hai người.

Ngay sau đó, Quỷ Phàm nở nụ cười âm trầm, giọng nói có chút u ám:

“Lần này là ta lỗ mắng, liêu lĩnh rồi. Mong tiền bối thứ lỗi.”

Dù bình thường cuồng ngạo, nhưng Quỷ Phàm vẫn biết tự lượng sức. Ở nơi này mà đắc tội đối phương, dù hắn có là

thiếu chủ Quỷ Kiếm Môn, e rằng cũng không có kết cục tốt.

Nếu vạn nhất Nguyệt Huyền Chân Quân ra tay giết chết hắn ngay tại chỗ, chỉ sợ ngay cả Quỷ Lệ cũng không thể làm gì hơn ngoài chấp nhận.

Mặt khác, hắn cũng rất hứng thú với đại hội lần này, tự nhiên không muốn bỏ lỡ.

Dù sao thì linh vật lấy ra từ Nguyệt Chiếu Lĩnh, ngay cả hắn cũng khó lòng cưỡng lại được.

Ngay cả Quỷ Phàm còn phải cúi đầu, thì lão giả Thái Nhất Môn Kết Đan Kỳ kia cũng chỉ đành đè nén sự bức tức trong lòng, không tiếp tục tranh cãi.

Cứ thế, sau một màn xung đột ngắn ngủi, thịnh hội của Nguyệt Cung lại tiếp tục diễn ra như bình thường.

Trước ánh mắt chăm chú của đông đảo tu sĩ, Nguyệt Huyền Chân Quân từ trên Nguyệt Bàn đưa tay ra, bàn tay trắng nõn khẽ vươn về phía Nguyệt Thạch rồi nhẹ nhàng điểm xuống.

Không gian xung quanh bỗng nhiên dao động, tựa như mặt hồ bị khuấy động, từng đợt gợn sóng lăn tăn khuếch tán ra!

Ong!

Dưới động tác tưởng chừng như nhẹ nhàng ấy, cả tảng Nguyệt Thạch bỗng rung chuyển, tựa như bên trong có thứ gì đó sắp bùng phát.

Ngay sau đó, một vòng ánh sáng trắng nhu hòa tỏa ra xung quanh.

Thế nhưng, còn chưa kịp để thứ ánh sáng tựa như ánh trăng kia khuếch tán, Nguyệt Huyền Chân Quân lại tiếp tục ra tay. Một tay nàng kết thành một huyền ảo linh ấn, hình dáng tựa như một vầng trăng khuyết.

Đầu ngón tay nàng khẽ động, linh ấn khuyết nguyệt bay ra, rơi thẳng xuống Nguyệt Thạch bên dưới.

Oanh!

Vòng ánh sáng trắng nhu hòa vừa mới lan tỏa liền bị áp chế, sau đó hóa thành một cột sáng không lồ bắn thẳng lên trời!

Cột sáng xuyên thẳng bầu trời, kéo dài đến tận vô tận, không cách nào nhìn thấy điểm cuối.

Có người nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi thấp giọng mong chờ:

Chương 1195

DTV EBOOK

“Sắp bắt đầu rồi! Cột sáng này sẽ tiếp dẫn ánh trăng từ Nguyệt Chiếu Lĩnh, đồng thời cũng mang theo một số linh vật từ trong đó ra ngoài!”

Nghe vậy, Lý Thanh cũng đã sẵn sàng. Đến lúc đó, hẳn dự định sẽ cùng các tu sĩ xung quanh tranh đoạt cơ duyên từ Nguyệt Chiếu Lĩnh.

Đây có lẽ là phương pháp thu được bảo vật và cơ duyên với nguy cơ nhỏ nhất.

Tương truyền rằng, mấy ngàn năm trước, từng có người trong thịnh hội của Nguyệt Cung lấy được một gốc linh thảo tám nghìn năm. Khi đó, toàn bộ Đại Hoang Vực đều dậy sóng!

Thậm chí, Nguyệt Cung năm ấy cũng muốn thu hồi gốc linh thảo kia. Nhưng lúc đó, Cổ Hoa Tiên Triều vẫn còn hưng thịnh, lập tức ra giá cao mua lại, hoàn toàn chặt đứt ý đồ của Nguyệt Cung.

Giờ đây, ai nấy cũng đều mong rằng bản thân có thể trở thành người may mắn tiếp theo. Nếu thật sự đoạt được bảo vật, dù Nguyệt Cung có muốn thu hồi, chắc chắn cũng sẽ phải trả một cái giá tương xứng.

Mọi người đều tin tưởng vào Nguyệt Cung, chỉ ít, bao năm qua bọn họ chưa từng làm ra hành động cạy thế hiếp người.

Đại Hoang Vực, Cực Tây Chi Địa.

Một cột sáng Nguyệt Hoa chói lọi từ thịnh hội của Nguyệt Cung bắn thẳng lên trời. Sau đó, nó tạo thành một đường vòng cung thật dài, rơi xuống một nơi xa xôi không ai biết đến.

Nơi đó, một ngọn núi hùng vĩ đứng sừng sững, hướng thẳng về phía bầu trời đêm, nơi có vầng trăng sáng treo cao.

Ánh trăng dịu nhẹ trải xuống, khiến cả vùng núi mang theo một vẻ tĩnh lặng lạnh lẽo, tựa như trong không khí cũng ngập

tràn hơi sương băng giá.

Từ phương xa, một Nguyệt Hoa Quang Trụ phá không lao đến, trực tiếp rơi xuống ngọn núi kỳ dị kia.

Ầm ầm!

Ngọn núi vốn yên tĩnh suốt bao năm rốt cuộc cũng phát sinh biến động.

Ngay khi Nguyệt Hoa Quang Trụ giáng xuống, toàn bộ sơn lĩnh đều rung lên khe khẽ, tựa như đang sống lại. Đá vụn từ những vách núi dốc đổ xuống, tạo thành từng đợt lở đá nhỏ, tựa như một trận địa chấn cỡ nhỏ.

Nếu lúc này có một vị tinh thông thuật Phong Thủy ở đây, hẳn sẽ ngay lập tức nhận ra địa thế và trận pháp xung quanh sơn lĩnh đã có sự biến hóa.

Rất nhanh, từ bốn phía sơn lĩnh, từng luồng khí lưu vô hình cuộn trào, hướng về phía Nguyệt Hoa Quang Trụ mà tụ hội.

Bởi vì chấn động, bụi đất cùng đá vụn trong dãy núi cũng bị cuốn lên theo khí lưu, bay lượn trong không trung.

Nhưng nếu quan sát thật kỹ, sẽ phát hiện trong đám bụi đất và đá vụn đó có lẫn theo từng tia linh quang nhỏ bé. Những luồng linh quang này rất nhanh đã chui vào Nguyệt Hoa Quang Trụ, theo dòng sáng mà lao thẳng về hướng Nguyệt Cung!

Tại Nguyệt Cung

Sau khi kích hoạt Nguyệt Thạch, Nguyệt Huyền Cung Chủ nhẹ giọng nhắc nhở:

“Các vị đạo hữu, có thể thu được linh vật gì, tất cả đều phải xem vận mệnh của các người.”

Ngay lập tức, những tu sĩ có ánh mắt sắc bén đã nhận ra bên trong Nguyệt Hoa Quang Trụ có từng đạo linh quang chói lọi lóe lên!

“Tới rồi!”

Linh vật từ Nguyệt Chiêu Lĩnh đã xuất thế!

Sau khi xác nhận điều này, bầu không khí xung quanh lập tức căng thẳng. Mọi tu sĩ đều sẵn sàng tranh đoạt, chuẩn bị cho

một trận chiến đoạt bảo đầy kịch tính.

Lý Thanh liếc mắt nhìn về phía Liễu Hàn Nguyệt, nàng vẫn ngồi xếp bằng bên cạnh Nguyệt Thạch, tư thế ngũ tâm triều thiên, tựa như đang tiếp nhận một loại linh lực quán đỉnh nào đó.

Thế nhưng, đây không phải là lúc để suy nghĩ về chuyện này. Hắc thu hồi ánh mắt, tập trung trở lại Nguyệt Hoa Quang Trụ đang tỏa sáng rực rỡ. Trong mắt hắc lóe lên một tia nóng lòng chờ đợi.

Hắc cũng vô cùng hứng thú với linh vật được mang ra từ Nguyệt Chiêu Lĩnh!

Đạo linh vật đầu tiên xuất hiện!

Oanh!

Không ngoài dự đoán, Quỷ Phàm là kẻ ra tay đầu tiên! Hắc lao vọt lên, tốc độ cực nhanh, một mạch xông đến đoạn đầu Nguyệt Hoa Quang Trụ, đưa tay chộp lấy linh vật vừa xuất thế.

“Hừ, nguoi nghĩ dễ vậy sao?!”

Lúc này, tranh đoạt linh vật đã chính thức bắt đầu! Bảo vật vốn dĩ thuộc về kẻ có thực lực, ai lại quan tâm đến việc Quỷ Phàm là thiếu chủ Quỷ Kiếm Môn?

Không chút chần chừ, hàng loạt đại thủ ẩn linh lực lao ra, hướng về phía linh vật, quyết không để Quỷ Phàm một mình độc chiếm!

Trong chớp mắt, linh lực ngũ quang thập sắc tỏa ra khắp bầu trời, chạm trán nhau dữ dội!

Dù là thiếu chủ Quỷ Kiếm Môn, lúc này Quỷ Phàm cũng không dám làm càn. Bởi vì một khi chọc giận nhóm Kết Đan Kỳ tán tu, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Ầm ầm!

Dưới áp lực của rất nhiều chân nguyên va chạm, ánh sáng từ Nguyệt Hoa Quang Trụ liên tục nổ tung, rốt cuộc, đạo linh vật đầu tiên được tiếp dẫn ra ngoài cũng chính thức hiện thân!

Mộc Long Chân Nhân nhanh chóng ra tay, cướp lấy linh vật vào trong tay.

Tất cả mọi người lập tức tập trung ánh mắt về phía hắn, không ai chớp mắt, chỉ nhìn chăm chăm vào bàn tay đang phát sáng của Mộc Long Chân Nhân.

“Đây là thứ gì?”

Chương 1196

DTV EBOOK

Mộc Long Chân Nhân mở tay, để lộ linh vật trước mắt mọi người.

Đó là một khối ngọc bội không tròn vẹn, trên bề mặt có khắc một hình thù yêu thú quái dị. Nhưng vì đã bị sút mẻ một nửa, khó mà phân biệt rõ ràng đó là loại yêu thú gì.

“A! Loại ngọc bội có kiểu dáng này, chí ít cũng phải là vật từ vài vạn năm trước!”

“Không sai! Trải qua hàng vạn năm mà vẫn không mục nát, xem ra chất liệu của khối ngọc bội này không hề tầm thường.”

Lập tức có người tỏ vẻ hứng thú, chủ động đưa ra lời đề nghị:

“Mộc Long đạo hữu, ta có chút hứng thú với khối ngọc bội này. Người thấy thế nào nếu ta dùng mấy hạt giống linh dược quý hiếm để trao đổi?”

Dòng sông linh quang trong Nguyệt Hoa hội tụ tỏa sáng rực rỡ. Ngay khi kiện linh vật đầu tiên xuất hiện, Mộc Long Chân Nhân đã nhanh chóng đoạt lấy. Mặc dù chưa rõ công dụng cụ thể của miếng ngọc bội không tròn vẹn này, nhưng hẳn lại vô cùng hài lòng.

Có người từng đề nghị dùng hạt giống linh dược để đổi lấy ngọc bội, nhưng Mộc Long Chân Nhân thậm chí còn chẳng buồn cân nhắc.

Hắn tuy rất hứng thú với việc trồng trọt linh thảo, nhưng cũng hiểu rõ, thứ mang từ Nguyệt Chiếu Lĩnh ra tuyệt đối không phải loại có thể so sánh với những hạt giống linh dược bình thường.

“Haha, lão đạo ta không có ý định giao dịch khối ngọc bội này đâu, định mang về để ngắm nghía, thưởng thức một phen.”
Mộc Long Chân Nhân siết chặt ngọc bội trong tay, thái độ vô cùng kiên quyết.

Người vừa đề xuất trao đổi là một vị Kết Đan chân nhân của Thái Nhất Môn. Hắn thấy vậy chỉ có thể lắc đầu, thuận miệng phản nài:

“Mộc Long lão đạo, từ khi nào ngươi lại hứng thú với mấy món cỏ vật thế này? Chẳng phải trước giờ chỉ thích trồng hoa trồng cỏ thôi sao?”

Ở Đại Hoang Vực, Mộc Long Chân Nhân nổi danh là người tự tay gây dựng nên một vườn dược viên trù phú, trồng đủ loại linh thảo, thậm chí còn có không ít thiên môn linh dược hiếm có.

Những năm gần đây, không ít tu sĩ từng tìm đến dược viên của hắn để cầu thuốc, nhờ vậy mà nhận được không ít lợi ích, thiếu hẳn một món nhân tình.

Đắc tội Mộc Long Chân Nhân tuyệt đối không phải chuyện khôn ngoan. Ai biết được khi nào sẽ rơi vào cảnh cần một loại linh dược đặc biệt? Vì vậy, vị chân nhân kia cuối cùng cũng chỉ có thể lựa chọn lùi một bước.

Nhưng rất nhanh, trong dòng sông linh quang của Nguyệt Hoa, hai luồng sáng khác lại đồng thời xuất hiện.

“Lại đến nữa! Lần này có tận hai đạo linh quang, thậm chí còn sáng hơn cả trước!”

Vô số tu sĩ lập tức phân chấn, ánh mắt dán chặt vào hai luồng linh quang, suy nghĩ xem nên đoạt lấy món nào trước.

Lý Thanh cũng không thể tiếp tục giả bộ an nhàn Lã Vọng buông cần, ánh mắt hắn trầm xuống, quét một vòng quanh bốn phía.

Ở phía đối diện, Quỷ Phàm – kẻ vừa thất bại khi tranh đoạt linh vật đầu tiên – lúc này không hề nhụt chí mà lao tới một lần nữa.

Hắn vận chuyển pháp lực, quyết tâm chặn lấy luồng linh quang.

Nhưng ngay khi Quỷ Phàm vừa hành động, một tiếng cười lạnh chợt vang lên phía sau.

“Hừ, muốn đoạt bảo? Đã hỏi qua ý ta chưa?”

Kẻ vừa lên tiếng chính là Kết Đan chân nhân của Thái Nhất Môn, người vừa nãy từng tranh chấp với hắn.

Lời vừa dứt, hắn lập tức ra tay quấy nhiễu hành động của Quỷ Phàm.

Nhận ra có người cố ý cản trở, sắc mặt Quỷ Phàm trở nên u ám. Sát khí trong mắt hắn bùng lên mạnh mẽ, giọng trầm đục lạnh lùng:

“Lão quỷ, ngươi thật sự nghĩ ta không dám chém ngươi sao?”

Vừa nói, hắn liền rút ra thanh Quỷ Kiếm đeo trên lưng, một tay siết chặt chuôi kiếm, mũi kiếm chĩa thẳng về phía đối phương.

Thanh kiếm này được rèn từ Ma Nguyên Kim, chính là bản mệnh pháp bảo của hắn, uy lực mạnh mẽ đến mức đáng sợ!

Ngay cả Quỷ Lệ, môn chủ của Quỷ Kiếm Môn, cũng chưa chắc có thể đem bản mệnh pháp bảo của mình so sánh với thanh kiếm đặc biệt này.

“Tiểu bối chỉ biết mạnh miệng!” Tên chân nhân của Thái Nhất Môn khoanh tay, mặt đầy vẻ khinh thường, giọng điệu châm chọc:

“Đây là Thịnh Hội Nguyệt Hoa, bảo vật thuộc về kẻ có duyên. Ngươi không giành được, chẳng phải do bản thân vô dụng thôi sao?”

Hắn cố ý kích động Quỷ Phàm, nhưng trước đó Cung Chủ Thịnh Nguyệt đã từng cảnh báo mọi người không được tùy tiện ra tay. Nếu cố tình gây sự, hậu quả chắc chắn không tốt!

Trong khi Quỷ Phàm và vị chân nhân kia tiếp tục dây dưa, các tu sĩ khác lập tức hành động, lao đến tranh đoạt món linh vật mà Quỷ Phàm nhắm tới.

Nhưng ở một góc khác, luồng linh quang thứ hai lại không có quá nhiều người nhắm vào.

Nhận thấy thời cơ đã tới, Lý Thanh quyết đoán ra tay!

Ầm!

Hắn vận dụng U Minh Lãnh Hỏa, ngọn lửa băng lãnh lập tức bùng lên mạnh mẽ!

Hỏa diễm trắng xóa lan tràn từ lòng bàn tay hắt, trong nháy
mắt đánh bật tất cả những kẻ đang có ý đồ tranh đoạt!

Hỏa Diễm Lạnh Lẽo Trục Chỉ Linh Quang!

Chương 1197

DTV EBOOK

Có người tận mắt chứng kiến cảnh này, lập tức kinh hô:

“Đây là loại hỏa diễm gì mà quỷ dị như vậy?!”

“Khí tức băng lãnh thấu xương... chẳng lẽ là U Minh Lãnh Hỏa?”

“Không sai, chính là U Minh Lãnh Hỏa!”

Dù phần lớn chỉ là những tu sĩ Kết Đan kỳ, nhưng khi tận mắt nhìn thấy hỏa diễm mà Lý Thanh thi triển, không ít người liền nhận ra ngọn lửa này có lai lịch bất phàm!

Ngay khi có người thốt lên ba chữ U Minh Lãnh Hỏa, toàn trường lập tức đồng loạt hướng ánh mắt về phía Lý Thanh.

“Hắn chính là Vô Cực Chân Nhân? Người của Nam Dương Linh Phong sao?”

“Thì ra là hắn! Không ngờ Tịnh Nguyệt Cung lại có thể mời hắn đến đây.”

“Ta từng nghe nói người này không màng danh lợi, tính tình ôn hòa, không thích tranh đấu, lại còn là một Luyện Khí Sư. Người như vậy, đúng là đáng giá để kết giao.”

Giữa những tiếng xì xào bàn tán, Huyền Cốt Thượng Nhân đứng một bên, sắc mặt trở nên cực kỳ quái dị.

Trong đầu hắn lập tức hiện lên hình ảnh Lý Thanh chém chết Xích Phát Chân Nhân một cách tàn nhẫn! Hành động ấy lạnh lùng dứt khoát, ra tay như sấm sét, quả thực tâm ngoan thủ lạt!

Một kẻ như vậy... đâu có nửa phần giống lời đồn đại?

Tin đồn toàn là lừa gạt!

Huyền Cốt Thượng Nhân rất muốn đem sự thật này công khai cho mọi người, nhưng e ngại uy danh và thực lực của Lý Thanh, cuối cùng hắn chỉ có thể chọn cách im lặng. Ngay cả ý

định tranh đoạt bảo vật với hắn cũng bị đập tắt từ trong trứng nước.

Có người trong đám đông đột nhiên lên tiếng:

“Nói mới nhớ, mấy ngày trước ở Cực Bắc Băng Nguyên cũng xuất hiện tin tức liên quan đến một loại thiên địa linh hỏa. Nghe nói có một tu sĩ Kết Đan kỳ nắm trong tay một đạo Phệ Linh Yêu Viêm!”

“Phải đó! Ta cũng từng nghe chuyện này. Nghe đồn chủ nhân của Phệ Linh Yêu Viêm ra tay cực kỳ tàn nhẫn. Hắn mượn uy năng của yêu hỏa, trực tiếp giết chết một tu sĩ cùng giai chỉ trong chớp mắt!”

“Không thể không thừa nhận, những ngọn thiên địa linh hỏa này quả thật quá mức cường đại!”

“Bảo vật hiếm thấy thế gian, người có thể thu phục nó, chắc chắn không phải kẻ tầm thường!”

Giữa những tiếng bàn tán ồn ào, Lý Thanh vẫn không hề phân tâm, tiếp tục thúc giục U Minh Lãnh Hỏa, dần dần tiếp cận luồng linh quang kia.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn sắp chạm vào linh vật—biến cố bất ngờ xảy ra!

Một luồng khí tức mạnh mẽ bùng phát!

Thuần Dương chi lực thuần khiết đến cực điểm đột ngột bộc phát, chói lòa như một mặt trời nhỏ, lan tỏa rực rỡ giữa không trung!

Nhiệt lượng cuồng bạo quét ngang, khiến ngọn U Minh Lãnh Hỏa vốn âm lãnh rét buốt lập tức bị khắc chế đến tan rã. Trong chớp mắt, hỏa diễm của Lý Thanh bị bốc hơi sạch sẽ, hoàn toàn biến mất!

Phía sau, Lý Thanh nhíu mày, con ngươi bỗng nhiên co rút lại.

Từ khi thu phục U Minh Lãnh Hỏa, hắn chưa từng gặp tình huống bị khắc chế mạnh mẽ như vậy! Loại tương khắc tuyệt đối này... khiến hắn khó lòng tin nổi!

Nhưng ngay khoảnh khắc khí tức kia bùng lên, Lý Thanh đã nhận ra thân phận người đến.

Bốn chữ hiện lên trong đầu hắn—

Thuần Dương Chi Thể!

Có người trong đám đông lập tức kinh hô:

“Chí Dương Chân Nhân?! Thuần Dương Chi Thể?!”

Cùng lúc đó, một tu sĩ Ma Đạo cũng nhanh chóng nhận ra người vừa ra tay, hét lớn:

“Là hắn! Chính là người đã khiến U Minh Lãnh Hỏa của Lý Thanh tan rã!”

Chỉ thấy trên không trung, một bóng người xuất hiện.

Gương mặt của hắn cương nghị, thần thái đoan chính, dáng vẻ như không bao giờ khuất phục trước bất cứ điều gì.

Hắn chính là Chí Dương Chân Nhân—người mà Lý Thanh từng chạm trán ở Cực Bắc Băng Nguyên!

Không ai ngờ rằng, Chí Dương Chân Nhân lại xuất hiện đúng vào thời điểm này.

“Kiện linh vật này, ta sẽ thu nhận.”

Hắn bình thản lên tiếng, đồng thời ung dung vươn tay, chuẩn bị lấy linh vật từ dòng sông Nguyệt Hoa.

Nhưng ngay khoảnh khắc Thuần Dương chi lực của hắn vừa chạm vào dòng sông Nguyệt Hoa, một biến cố kinh hoàng đột ngột xảy ra!

Xèo xèo!

Dòng sông linh quang vốn đang trôi chảy yên bình bỗng chốc trở nên sôi trào, giống như một chảo dầu đang bùng lên khi bị ném vào giọt nước!

Ầm ầm!

Xung Đột Âm Dương!

Mặt trời là Dương, Mặt trăng là Âm!

Những luồng sáng Nguyệt Hoa này chính là do Nguyệt Chiếu Lĩnh dẫn xuất ra, chứa đựng Huyền Âm chi lực thuần khiết đến cực điểm!

Âm Dương đối lập, khi hai luồng lực lượng này chạm nhau,
một trận dị biến không tưởng tượng nổi lập tức bùng phát!

Huyền Âm chi lực đột nhiên trở nên cuồng bạo, hóa thành một
đợt trùng kích kinh khủng, quét thẳng về phía Chí Dương
Chân Nhân, người vừa định thu lấy linh vật!

Sự việc diễn ra quá nhanh, ngay cả Chí Dương Chân Nhân
cũng không thể phản ứng kịp. Hắn vốn không ngờ rằng
Nguyệt Hoa lại có phản ứng dữ dội như vậy!

Rầm rầm!

Luồng Huyền Âm chi lực nồng đậm như sóng lớn cuốn về
phía hắn, nhấn chìm hoàn toàn!

Xèo ~!

Chương 1198

DTV EBOOK

Một âm thanh chói tai vang lên, ngay sau đó là tiếng gầm đau đớn của Chí Dương Chân Nhân:

“Ách!!”

Con Đau Tận Xương!

Âm Dương tương sinh tương khắc, nhưng nếu bị một luồng Huyền Âm chi lực tinh thuần xâm nhập trực tiếp vào thể nội, thì thậm chí ngay cả cường giả tuyệt đỉnh cũng không tránh khỏi tổn thương!

Lúc này, dù là Chí Dương Chân Nhân, kẻ có tâm tính cứng cỏi đến đâu, cũng không thể chịu đựng nổi cơn đau thấu xương này.

Trước mặt bao người, Chí Dương Chân Nhân, người luôn mang vẻ kiêu hùng bất khuất, giờ đây lại giống như một con thú bị thương, cả người co quắp, toàn thân run rẩy vì đau đớn.

Có người trong đám đông kinh hãi hét lên:

“Nguyệt Hoa xâm nhập vào cơ thể hắn?! Đây là thương tổn đến tận bản nguyên sao?!”

“Hắn có thể đã bị tổn thương bản nguyên rồi!”

Quỷ Phàm Cười Nhạo!

Ở một góc khác, Quỷ Phàm chứng kiến toàn bộ cảnh tượng, rốt cục không nhịn được mà phá lên cười lớn:

“Hahaha! Ta nên nói ngươi gan lớn hay vô tri đây?!”

“Ngươi nghĩ Nguyệt Chiếu Lĩnh là nơi nào? Dám ngang nhiên dùng Thuần Dương chi lực chạm vào Nguyệt Hoa, đúng là tự tìm đường chết mà!”

Sau đó, hắn quay sang Lý Thanh, nhếch môi cười đầy ẩn ý:

“Vô Cực đạo hữu, ngươi còn chờ gì nữa? Còn không mau ra tay cướp lấy linh vật?!”

Lý Thanh nghe vậy, cũng lập tức bừng tỉnh khỏi sự ngạc nhiên vừa rồi.

Không chút do dự, hắn tiếp tục thôi động U Minh Lãnh Hỏa, để ngọn lửa băng lãnh của mình lan tràn về phía dòng sông Nguyệt Hoa.

Nhưng lần này, tình huống lại hoàn toàn khác biệt!

Không giống như Thuần Dương chi lực vừa rồi bị phản kháng mạnh mẽ, U Minh Lãnh Hỏa của Lý Thanh lại hòa hợp với dòng sông, không gặp bất kỳ sự cản trở nào!

Lý do chính là bởi ngọn U Minh Lãnh Hỏa này đã từng hấp thu một lượng lớn Huyền Âm chi lực từ Âm Dương Động, do đó, nó không những không bị bài xích, mà còn hòa nhập cực kỳ thuận lợi vào dòng sông Nguyệt Hoa!

Chỉ trong chớp mắt, dòng sông linh quang liền chủ động tiếp nhận U Minh Lãnh Hỏa, hơn nữa còn nhanh chóng đẩy kiện linh vật ra ngoài!

Ngay khoảnh khắc đó, Lý Thanh đã thành công đoạt lấy bảo vật!

Cả đám tu sĩ xung quanh sững sốt tột độ!

“Dễ dàng như vậy sao?!”

“Đây chính là U Minh Lãnh Hỏa sao?!”

“Nguyệt Hoa lại không có một chút kháng cự nào, tùy tiện để hắn lấy đi linh vật như vậy!”

Mọi ánh mắt lúc này đều tập trung vào Lý Thanh, hoặc chính xác hơn là thứ hắn vừa nắm chặt trong tay.

Có người tò mò lên tiếng:

“Vô Cực đạo hữu, xin hỏi ngươi đã lấy được linh vật gì từ Nguyệt Hoa?”

Một tu sĩ khác cũng lên tiếng dò hỏi:

“Đạo hữu làm gì mà keo kiệt như vậy? Linh vật đã thuộc về ngươi rồi, người khác cũng không thể cướp đoạt, mà chúng ta

cũng không dám vi phạm quy tắc của Tịnh Nguyệt Cungđâu.”

Tất cả mọi người đều nóng lòng muốn biết, trong tay Lý Thanh rốt cuộc đang nắm giữ bảo vật gì!

“Lấy ra cho mọi người xem một chút đi, ai nấy đều đang hiếu kỳ lắm đây!”

Lý Thanh khẽ nhíu mày, thần sắc có chút khác thường.

Mọi người ban đầu còn tưởng rằng hắn keo kiệt, không muốn để họ nhìn thấy linh vật mình vừa đoạt được, nên nhao nhao lên tiếng thúc giục.

Nhưng thực ra, chuyện không hề đơn giản như vậy.

Lý Thanh tuy rất để ý đến linh vật, nhưng ngay khoảnh khắc nó rơi vào tay hắn, một hiện tượng quý dị đã xảy ra.

Con số tuổi thọ chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy – đã nhúc nhích một chút!

Ngay tại khoảnh khắc chạm vào linh vật, tuổi thọ của hắn âm thầm giảm đi hai năm!

Điềm Xấu?

Lý Thanh lập tức suy đoán:

“Đây chính là cái gọi là điềm không may sao? Linh vật lấy từ Nguyệt Chiếu Lĩnh sẽ khiến người sở hữu bị hao tổn tuổi thọ?”

Suy nghĩ này khiến hắn không khỏi trầm ngâm.

Tuy nhiên, bây giờ không phải lúc để quá bận tâm về vấn đề này.

Hắn mở bàn tay, để lộ linh vật ngay trước mặt mọi người.

Trước ánh mắt hiếu kỳ của vô số tu sĩ, một thanh đoạn đao bằng thanh đồng, không tròn vẹn, gỉ sét loang lổ, hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

Bề ngoài của nó trông như một món đồ sắp vỡ nát bất cứ lúc nào.

Khi nhìn thấy thứ này, tất cả mọi người đều lộ vẻ bật cười chế nhạo.

“Lại là một thanh đoạn đao gỉ sét? Chẳng có vẻ gì là trân bảo cả!”

“Vô Cực đạo hữu, vận khí của ngươi thật đúng là... quá kém đi!”

“Nguyên lai chỉ là một mảnh vỡ vô dụng, ta còn tưởng đó là một món bảo vật nghịch thiên.”

“Ha ha ha, có khi nào Minh Châu Mông Trần, thực chất lại là bảo vật đây?”

Tất nhiên, không ai coi câu nói này là thật, hầu hết tu sĩ ở đây đều cười nhạo không kiêng nể.

Duy chỉ có một người...

Huyền Cốt Thượng Nhân, đứng lặng giữa đám đông, sắc mặt không thể che giấu vẻ động dung.

Hắn để ý đến thanh đoạn đao này hơn bất kỳ ai.

Rõ ràng, đây không phải một món đồ bình thường!

Chương 1199

DTV EBOOK

Thấy mọi người không hứng thú với món đồ của mình, Lý Thanh chỉ cười khỏ, lắc đầu, rồi nói bằng giọng bất đắc dĩ:

“Xem ra vận khí của ta quả thực không được tốt, khiến chư vị chê cười. Tồn bao nhiêu công sức, cuối cùng chỉ lấy được một vật vô dụng như vậy.”

Nói xong, hắn giả vờ chán nản, tiện tay ném lưỡi đao lên không trung rồi bắt lại, sau đó cất nó vào túi trữ vật, tỏ vẻ như không quá quan tâm.

Thế nhưng, ánh mắt hắn lại lướt nhanh một vòng, quan sát phản ứng của đám đông.

Sau khi linh vật được công bố, mọi người nhanh chóng dời sự chú ý, không còn quan tâm đến Lý Thanh nữa.

Lúc này, ánh mắt của toàn bộ tu sĩ đều tập trung vào một người khác—Chí Dương Chân Nhân!

Kẻ vừa chịu trọng thương do Huyền Âm chi lực phản phệ!

Ngay lập tức, vị Kết Đan chân nhân của Thái Nhất Môn, kẻ từng cản trở Quỷ Phàm, không màng tất cả, vọt thẳng đến bên cạnh Chí Dương Chân Nhân, lo lắng nói:

“Hạo Nhiên! Người thế nào rồi? Không sao chứ?!”

Lúc này, Chí Dương Chân Nhân vẫn đang bị Huyền Âm chi lực ăn mòn nội thể, sắc mặt trắng bệch, biểu lộ đầy thống khổ.

“Người chờ ở đây, ta đi gọi Thái Huyền Lão Tổ đến cứu người!”

Dù là Tịnh Nguyệt Thịnh Hội, phần lớn chỉ có tu sĩ Kết Đan kỳ tham gia tranh đoạt linh vật.

Những cường giả cấp độ Nguyên Anh kỳ như La Sát Ma Quân, Quá Huyền Chân Quân, đều không hề ra tay.

Có thể là do bọn họ không để mắt đến những linh vật này, hoặc cũng có thể là sợ điềm xấu từ Nguyệt Chiếu Lĩnh.

Dù thế nào đi nữa, việc các Nguyên Anh kỳ không can thiệp cũng là một điều may mắn đối với các tu sĩ Kết Đan kỳ.

Nếu không, dưới sức mạnh áp đảo của cường giả Nguyên Anh, các Kết Đan chân nhân đến cả nước canh cũng không uống được!

Ngay khi tu sĩ họ Mạnh của Thái Nhất Môn định rời đi gọi người cứu viện, Chí Dương Chân Nhân Cố Hạo Nhiên bỗng cố chống đỡ, đưa tay giữ lấy hắn, giọng run rẩy:

“Mạnh sư huynh... mang ta theo!”

Lời này vừa thốt ra, tu sĩ họ Mạnh lập tức hiểu được tình huống, hắn quay đầu nhìn về phía Quỷ Phàm, ánh mắt lạnh như băng.

Lúc này, Quỷ Phàm đã thành công đoạt được một kiện linh vật —một viên minh châu trắng nõn, bên trong ẩn chứa bảo quang phi phàm, rõ ràng là một bảo vật cực kỳ trân quý.

Thế nhưng, hắn dường như không hề quan tâm đến nó.

Ánh mắt của Quỷ Phàm chỉ chăm chú nhìn chăm chăm vào Chí Dương Chân Nhân—kẻ đang bị thương nặng.

Trong đôi mắt hắn, sát ý ẩn nhẫn nhưng sâu thẳm, băng lãnh như một con sói hoang đói khát, đang chờ đợi cơ hội vồ lấy con mồi!

Chỉ cần tu sĩ họ Mạnh rời đi, Quỷ Phàm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này!

Chém giết ngay tại chỗ!

Xóa bỏ mối họa lớn của Ma Đạo trong tương lai!

“Quỷ Phàm!”

Ánh mắt của Mạnh Khánh chân nhân từ Thái Nhất Môn gắt gao nhìn chăm chăm vào Quỷ Phàm, trong giọng nói tràn đầy cảnh cáo.

Nhưng kẻ đối diện lại chẳng hề để tâm. Khuôn mặt âm nhu của Quỷ Phàm từ đầu đến cuối vẫn giữ một nét cười bí hiểm,

ánh mắt vẫn không rời khỏi thân thể Thuần Dương chi thể.

“Hết gọi ta làm gì? Chẳng lẽ cái gọi là Thuần Dương chi thể này trên quý đến mức ngay cả nhìn một chút cũng không được sao?”

Nghe vậy, sắc mặt Mạnh Khánh hơi trầm xuống. Hắn kéo theo Chí Dương chân nhân, lập tức định rời đi.

Thấy thế, Quỷ Phàm hơi lắc đầu, trong mắt lộ ra một tia tiếc nuối, nhưng cuối cùng cũng chỉ đành thu hồi ánh mắt, tiếp tục dõi theo dòng sông Nguyệt Hoa trước mặt.

Lúc này, không ít tu sĩ, bao gồm cả Lý Thanh, đều nhìn thấy rõ nét tiếc nuối trong ánh mắt của Quỷ Phàm, trong lòng không khỏi nghiêm nghị.

Chẳng lẽ vừa rồi hắn thực sự có ý định ra tay?!

Không hổ danh là nhân tài kiệt xuất của Ma Đạo! Loại tâm tính quyết đoán, tàn nhẫn như vậy, không phải tu sĩ bình thường có thể sánh được. Nếu nói hắn là kẻ liều mạng, e rằng vẫn còn chưa đủ để hình dung.

Với sự rời đi của Thuần Dương chi thể, ánh mắt mọi người một lần nữa dồn về phía dòng sông Nguyệt Hoa.

Ngay lúc này, từ trong dòng sông lại xuất hiện vài đạo linh quang, ánh sáng chớp động, báo hiệu có thêm linh vật được đưa ra ngoài.

“Lần này lại một hơi xuất hiện bốn đạo linh quang, nhất định phải nắm bắt cơ hội!”

“Xông lên!”

“Bốn đạo linh quang này, không biết lần này sẽ xuất hiện linh vật gì?”

Trái ngược với sự háo hức của những tu sĩ khác, Lý Thanh không vội ra tay cướp đoạt mà chỉ đứng quan sát thật kỹ bốn điểm linh quang phía trước, trong lòng thầm tính toán.

“Vừa rồi, sau khi ta thu được linh vật kia, tuổi thọ của ta lại hao tổn. Chuyện này quả thực không tầm thường chút nào.”

Lý Thanh đặc biệt lưu tâm đến chuyện này.

Bởi vì hắ*̣*n có thể trực tiếp nhìn thấy tuổi thọ của mình, nên rất rõ ràng rằng tuổi thọ bản thân thực sự đã bị tiêu hao.

Chương 1200

DTV EBOOK

Chẳng lẽ đây chính là điềm chẳng lành liên quan đến Nguyệt Chiêu Linh mà người ta vẫn đồn đại?

Tương truyền, những linh vật mang ra từ vùng cấm địa này đều bị nhiễm phải thứ gì đó quái dị, chính là thứ gọi là điềm xấu.

“Chẳng lẽ cái gọi là điềm xấu chính là hao tổn tuổi thọ?”

Lý Thanh hơi nhíu mày. Nếu chỉ là hao tổn tuổi thọ, hẳn còn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Trước mắt, tuổi thọ của hắn vẫn còn rất dồi dào, vượt xa những tu sĩ cùng cảnh giới. Thậm chí, ngay cả Nguyên Anh kỳ tu sĩ cũng chưa chắc có thể so sánh với hắn.

Tuy nhiên, nếu xét đến việc sau này hắn còn cần sử dụng Vạn Sinh Ma Công để hóa sinh thiên địa, thì bất kỳ một phần tuổi thọ nào cũng đều vô cùng quý giá, tiết kiệm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

“Trách không được Nguyệt Huyền tiên bối trước đó đã nhắc nhở, nói rằng không nên cướp đoạt quá ba món linh vật. Xem ra, quả thực có lý do phía sau.”

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lý Thanh khẽ liếc nhìn về phía Liễu Hàn Nguyệt.

Lúc này, vị Thánh Nữ của Nguyệt Cung đang ngồi xếp bằng bên cạnh một tảng đá Nguyệt Thạch kỳ lạ. Toàn thân nàng được bao phủ trong một tầng Nguyệt Hoa nồng đậm, trông vô cùng thánh khiết và xuất trần.

Nguyệt Hoa không ngừng lượn lờ quanh người Liễu Hàn Nguyệt, nhưng khí tức của nàng lại không có dấu hiệu mạnh lên đáng kể, vẫn chỉ ở Kết Đan sơ kỳ.

Có vẻ như đối với nàng, những luồng Nguyệt Hoa này chỉ giống như một nghi thức tẩy rửa, chứ không giúp tăng lên tu vi

một cách trực tiếp.

Ngoại trừ người của Nguyệt Cung, không ai có thể biết rõ công dụng thực sự của những Nguyệt Hoa này.

Từng có người suy đoán rằng, việc Nguyệt Cung có thể duy trì truyền thừa liên tục qua các thời đại, hơn nữa mỗi đời Thánh Nữ gần như chắc chắn có thể đạt đến Nguyên Anh kỳ, có liên quan chặt chẽ đến nghi thức tẩy lễ bằng Nguyệt Hoa này.

Tuy nhiên, dù từng có những suy đoán như vậy, nhưng Nguyệt Cung vẫn luôn thần bí, không ai có thể chứng thực được.

Thậm chí, ngay cả khi Cổ Hoa Tiên Triều ở thời kỳ hưng thịnh nhất, cũng không dám làm khó thế lực Tiên Đạo này.

Trong lúc suy nghĩ vẫn vơ, Lý Thanh chợt nhận ra rằng bốn món linh vật bị cuốn theo dòng sông Nguyệt Hoa cuối cùng cũng đã có chủ.

Trên Phù Đạo Nhất Mạch, Phù Huyền chân nhân đã dựa vào một lượng lớn phù lục cường đại để mở đường, thành công giành được một món linh vật.

Linh vật này là một khối hồ phách có hình dáng bất quy tắc. Điều khiến người ta kinh ngạc hơn nữa chính là, bên trong khối hồ phách này lại phong ấn một giọt máu tươi và vài mảnh xương vụn.

Khi Phù Huyền chân nhân lấy linh vật ra, cả hội trường lập tức náo động!

“Phù Huyền đạo hữu, khối hồ phách này của ngươi bên trong lại phong ấn thứ gì đó, sợ rằng không phải điềm lành đâu.”

“Máu tươi lẫn với xương vụn, thật sự không thể tưởng tượng nổi! Loại vật này vậy mà lại có thể tỏa ra linh quang sao?”

“Ta nghe nói, khoảng hơn hai ngàn năm trước, trong một kỳ thịnh hội của Tịnh Nguyệt Cung, từng có người đào được một đoạn xương gãy quý dị. Nhưng đoạn xương đó không bị phong ấn trong hồ phách, mà là bại lộ trực tiếp giữa không khí!”

“Ô! Chuyện này ta cũng từng nghe qua! Khi đó, tất cả tu sĩ từng tiếp xúc với đoạn xương gãy kia dường như đều chết một cách ly kỳ!”

Những tiếng bàn tán này vừa vang lên, không ít tu sĩ xung quanh – những kẻ ban nãy còn hứng thú với linh vật trong tay Phù Huyền Chân Nhân – sắc mặt đều tái nhợt, vội vã lùi xa. Cảm giác của bọn họ lúc này chẳng khác gì phạm nhân nhìn thấy rắn độc, chỉ muốn tránh càng xa càng tốt.

Tuy nhiên, Phù Huyền Chân Nhân lại vô cùng trầm ổn.

Hắn nâng khối hổ phách trong tay, thậm chí còn giơ nó lên trước ánh trăng, cẩn thận quan sát.

“Lúc vừa chạm vào, ta đích xác cảm nhận được một luồng hàn khí rất nhỏ. Nhưng ta nghĩ đó chỉ là do tác động của Nguyệt Hoa chi lực, cũng chẳng phải điềm xấu gì quá đáng sợ.”

“Chỉ là máu tươi và xương vụn mà thôi, nếu thực sự không dùng được, ta có thể coi nó như mực vẽ bùa cũng được.”

Giọng điệu của hắn mang theo sự ngạo nghễ, hoàn toàn không bị những truyền thuyết quỷ dị kia làm lung lay.

Đám đông nghe hắn nói xong, không ít người vô thức lau mồ hôi lạnh trên trán.

Trong lòng ai nấy đều nghĩ: “Quả nhiên, vị thiên tài của Phù Đạo Nhất Mạch này tính cách có phần cổ quái như trong lời đồn. Cái gì cũng nghĩ đến vẽ bùa là sao?”

Trong lúc mọi người còn bàn tán về hổ phách, ba món linh vật còn lại cũng lần lượt hiện ra trước mắt mọi người.

Món linh vật thứ hai xuất hiện trong linh quang chính là... một hạt giống khô cạn!

Mộc Long Chân Nhân chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra ngay chủng loại của hạt giống này.

“Nguyệt Quan Quả!”

Nguyệt Quan Thụ không nở hoa, nhưng cứ hơn mười năm lại kết ra linh quả một lần.

Chương 1201

DTV EBOOK

Theo lời đồn đại bên ngoài, hai loại linh dược trân quý của Tịnh Nguyệt Cung– Tịnh Nguyệt Đan và Túy Nguyệt Nhưỡng – đều có liên quan mật thiết đến loại cây này.

“Nguyệt Quan Quả? Còn mang theo một tia sinh cơ sao?”

Mộc Long Chân Nhân hí mắt, chăm chú quan sát hạt giống khô cạn kia, kích thước của nó lớn bằng một nắm tay.

Ở một góc khác, Nguyệt Huyền Chân Quân, người đang giám sát quá trình tẩy lễ của Liễu Hàn Nguyệt, cũng liếc nhìn hạt giống kia một chút, nhưng chỉ trong chớp mắt liền thu hồi ánh mắt, không để lộ bất kỳ biểu cảm nào.

Sau một lát im lặng, Mộc Long Chân Nhân là người đầu tiên lên tiếng:

“Bách Lý đạo hữu, lão phu cảm thấy hứng thú với hạt giống Nguyệt Quan Quả này. Không biết ngươi có thể nhượng lại không? Ta nguyện dùng hai viên linh đan có thể gia tăng pháp lực để trao đổi.”

Tăng cường tu vi Kết Đan kỳ!

Đây chính là linh dược vô cùng trân quý!

Phải biết rằng, khi tu luyện đến cảnh giới này, những đan dược có thể giúp tiến pháp lực cực kỳ hiếm thấy.

Hiện tại, trong toàn bộ Đại Hoang Vực, linh vật được công nhận là có thể giúp tăng trưởng tu vi Kết Đan kỳ, chỉ có Ngàn Năm Long Tủy, được khai quật từ mạch rồng dưới lòng đất của Cổ Hoàng Thành.

Ngoài ra, chỉ có những Tiên Đạo thể lực xa xưa và cường đại mới có thể giữ lại những đan phương quý giá như vậy.

Bởi vậy, có thể tưởng tượng được, hai viên linh đan mà Mộc Long Chân Nhân đưa ra có giá trị lớn đến mức nào!

Người được gọi là Bách Lý đạo hữu có chút do dự, nhưng rất nhanh đã chuẩn bị đồng ý vụ trao đổi này.

Tuy nhiên, còn chưa kịp mở miệng, thì từ một bên khác, một nữ tu sĩ tuyệt sắc của Tịnh Nguyệt Cung nhẹ nhàng tiến lên, giọng nói thanh thoát cất lên:

“Bách Lý đạo hữu, Tịnh Nguyệt Cung chúng ta cũng muốn thu hồi hạt giống Nguyệt Quan Quả này. Không biết có thể thương lượng trao đổi một chút hay không?”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Mộc Long Chân Nhân lập tức cau lại.

Nhưng hắn cũng chẳng có cách nào phản đối.

Bởi vì nơi này chính là địa bàn của Tịnh Nguyệt Cung!

Ngay từ trước khi tham gia Thịnh Hội Tịnh Nguyệt, phía Tịnh Nguyệt Cung đã tuyên bố rõ ràng rằng họ có quyền ưu tiên thu hồi linh vật.

“Mộc Long đạo hữu, xin hãy thứ lỗi.”

Nữ tu sĩ kia vẫn giữ phong thái lễ độ, nhẹ nhàng nói tiếp:

“Nguyệt Quan Thụ chỉ có thể sinh trưởng tại những địa điểm đặc biệt. Nếu người mang nó về Nam Vực, e rằng rất khó để trồng trọt.”

Lời lẽ của nàng không hề vênh váo, nhưng lại có sức thuyết phục vô cùng.

Nghe đến đây, Mộc Long Chân Nhân không nói gì thêm, chỉ thở dài một hơi đầy tiếc nuối, sau đó gật đầu xem như chấp nhận kết quả này.

Bách Lý Chân Nhân vẫn có chút do dự, nhưng sau một lúc suy nghĩ, hắn mở miệng hỏi:

“Thật ra ta không có ý định tự mình trồng hạt giống này. Nhưng ta muốn biết, Tịnh Nguyệt Cung định dùng thứ gì để trao đổi?”

Nghe vậy, nữ tu sĩ xinh đẹp của Tịnh Nguyệt Cung khẽ mỉm cười, điềm nhiên đáp:

“Tự nhiên cũng là linh đan có thể tinh tiến pháp lực. Hơn nữa, chúng ta nguyện ý đưa ra năm viên!”

Năm viên linh đan!

Không hổ danh là Tịnh Nguyệt Cung, vừa mở miệng đã đưa ra cái giá là năm viên linh đan, hơn nữa còn là loại đan dược có thể tăng cường pháp lực Kết Đan kỳ!

Mặc dù đối phương không nói rõ tên của linh đan, nhưng hiển nhiên đây là loại đan dược bí truyền độc môn của Tịnh Nguyệt Cung. Đến cả tên đan dược bọn họ cũng không muốn tiết lộ ra ngoài, đủ để thấy giá trị của nó.

Bách Lý Chân Nhân nghe Tịnh Nguyệt Cung báo giá xong, trong lòng khó nén vui mừng.

Bước vào Kết Đan kỳ, muốn tăng tu vi chỉ bằng cách bế quan khổ tu thì vô cùng khó khăn.

Cho dù là thiên linh căn, đến cảnh giới này, tốc độ tăng trưởng tu vi cũng chậm đi rất nhiều, không thể nào so với giai đoạn trước được.

Đây cũng là lý do tại sao trong Đại Hoang Vực, số lượng tu sĩ Nguyên Anh kỳ lại ít đến vậy. Ngoại trừ những thế lực tiên đạo lớn, gần như không thể tìm thấy một tán tu nào có thể Ngưng Anh thành công.

Chỉ vì con đường tu hành ở Kết Đan kỳ quá gian nan, có đến hơn một nửa tu sĩ Kết Đan cả đời bị vây tại trung kỳ trở xuống.

Cuối cùng, khi đại nạn giáng xuống, họ chỉ có thể bất lực mà gục ngã, không hề thấy lấy một tia hy vọng Ngưng Anh.

“Tốt! Thành giao!”

Bách Lý Chân Nhân hơn hờ đồng ý với điều kiện mà Tịnh Nguyệt Cung đưa ra.

Năm viên linh đan có thể tăng cường pháp lực Kết Đan kỳ, mức giá này quả thực vô cùng hợp lý.

Chí ít từ khi kết đan đến nay, hắn chưa từng thấy một viên đan dược nào có công hiệu như thế, huống chi là có cơ hội dùng thử.

Giao dịch bên này vừa kết thúc, từ trong dòng sông Nguyệt Hoa lại xuất hiện hai món linh vật khác, hiện rõ toàn bộ chân diện.

“Đó là Quỷ Nhãn Loa? Lại bị một tu sĩ Giả Đan kỳ cướp được sao?”

Chương 1202

DTV EBOOK

Có người nhìn thấy trong tay một tu sĩ Giả Đan kỳ cầm một vật giống như vỏ ốc lớn bằng đầu người. Bề mặt vỏ ốc này có những hoa văn quý dị, nhìn qua trông như một con mắt sống động.

Quý Nhân Loa!

Đây là một loại ốc kỳ dị, nhưng nó không sinh trưởng trong sông ngòi hay biển cả mà lại ẩn mình nơi núi non trùng điệp.

Tương truyền, thịt của loài ốc này cực kỳ hiếm có, tươi ngon vô cùng. Đừng nhìn vẻ ngoài của nó kỳ quái mà coi thường, trên thực tế, nó là một món trân hào vô cùng quý hiếm.

Từ thời thượng cổ, thịt Quý Nhân Loa đã trở thành mỹ vị mà những tu sĩ cường đại luôn khao khát.

Cũng chính vì vậy mà số lượng Quý Nhân Loa trong thế gian đã gần như tuyệt tích. Chỉ có một số bí địa hoang vắng, ít người lui tới mới có thể tìm thấy.

Người giành được Quý Nhân Loa lần này không ai khác chính là Triệu Thiên Hùng – gia chủ Triệu gia ở Cự Lộc Châu!

Hắn đã dùng một thủ đoạn đặc biệt nào đó để đoạt được linh vật này từ trong tay mấy vị tu sĩ Kết Đan kỳ, điều này lập tức thu hút sự chú ý của không ít người.

“Ha ha, Triệu đạo hữu, lão phu sắp đến ba trăm tuổi thọ hạn, không biết người có thể nể tình mà bán lại Quý Nhân Loa này cho ta hay không?”

Một lão tu sĩ Kết Đan kỳ lớn tuổi lập tức dùng thần thức truyền âm đến Triệu Thiên Hùng.

Những tu sĩ khác cũng bắt đầu dùng ánh mắt thiện chí nhìn về phía hắn, hiển nhiên đều đang ngấm ngấm dùng thần thức truyền âm để thương lượng, muốn đổi lấy món trân hào này.

Triệu Thiên Hùng có phần chua xót trong lòng.

Loại trân hào sơn hải vị này tuy không có tác dụng nâng cao tu vi, nhưng khi nghe thấy có quá nhiều tu sĩ Kết Đan kỳ đều truyền âm dò hỏi, hần lập tức cảm nhận được áp lực vô cùng lớn.

Vừa rồi, khi Bách Lý Chân Nhân đoạt được Nguyệt Quan Quả, những tu sĩ khác còn trực tiếp mở miệng ra giá để trao đổi.

Nhưng đến lượt hần, tất cả tu sĩ Kết Đan kỳ đều chỉ dùng thần thức truyền âm, hơn nữa còn không đưa ra mức giá cụ thể.

Hiển nhiên, những vị chân nhân Kết Đan này đều có ý định dùng tu vi áp chế người khác. Ý tứ của bọn họ rất rõ ràng: “Người còn chưa Kết Đan, lại chỉ là gia chủ một gia tộc tu tiên, dù chúng ta đưa ra mức giá thấp, người cũng phải chấp nhận!”

Tu tiên giới, chính là tàn khốc như vậy.

Triệu Thiên Hùng sắc mặt hơi có chút buồn bã, nhưng thế cục trước mắt, kẻ mạnh làm chủ, hần hoàn toàn không có lựa chọn nào khác. Dưới tình huống này, nếu không giao ra Quỷ Nhân Loa, e rằng cũng chẳng có biện pháp giữ lại.

Nhưng ngay khi Triệu Thiên Hùng chuẩn bị mở miệng, nữ tu của Tịnh Nguyệt Cung bên cạnh dường như đã nhìn ra tình cảnh khó xử của hần.

Mỹ nhân này khẽ mỉm cười, giọng nói trong trẻo cất lên:

“Triệu đạo hữu, không bằng như thế này đi, Tịnh Nguyệt Cung ta nguyện dùng nửa phần Tử Phủ Linh Dịch để đổi lấy viên Quỷ Nhân Loa này, người thấy thế nào?”

Lời vừa dứt, sắc mặt căng thẳng của Triệu Thiên Hùng cuối cùng cũng giãn ra, thở phào nhẹ nhõm.

Có Tịnh Nguyệt Cung đứng ra, hần liền không cần phải chịu áp lực lớn như vậy nữa.

Hơn nữa, đôi phương ra giá cũng không hề thấp, nửa phần Tử Phủ Linh Dịch, đây chính là linh vật thượng thừa dành cho tu sĩ Kết Đan kỳ!

Hiện tại, hần đã bước vào Giả Đan kỳ, nửa phần Tử Phủ Linh Dịch đổi với hần mà nói chính là bảo vật vô giá!

Không chút do dự, Triệu Thiên Hùng lập tức gật đầu đồng ý:

“Vây Triệu mỗ xin cung kính không bằng tuân mệnh! Viên Quỷ Nhân Loa này, Triệu mỗ nguyện giao dịch với Tịnh Nguyệt Cung.”

Nói đoạn, hắn nhìn về những vị Kết Đan chân nhân đang có mặt, khẽ chấp tay, chân thành nói:

“Chư vị chân nhân, mong được thứ lỗi. Triệu mỗ đã bước vào Giả Đan kỳ, tuổi thọ cũng không còn bao lâu, đại nạn sắp tới. Nhưng ta vẫn muốn đánh cược một lần, dù hy vọng mong manh, ta cũng không muốn mang theo nuối tiếc mà qua đời.”

Những lời này vô cùng chân thành, khiến những tu sĩ Kết Đan kỳ dù có chút tiếc nuối, cũng không tiện cưỡng cầu thêm.

Đều là người trong giới tu đạo, ai nấy đều hiểu rõ tình cảnh của Triệu Thiên Hùng.

“Triệu gia chủ sao lại nói vậy? Chúng ta cả đời tu đạo, sống vì đại đạo, chết cũng vì đại đạo.”

“Truy cầu cảnh giới cao hơn là chuyện tất yếu, sao có thể trách người?”

“Nếu vì một chút ham muốn ăn uống mà sinh lòng oán hận, vậy thật sự chẳng đáng! Các vị đạo hữu, chẳng phải vậy sao?”

Người lên tiếng là Lý Thanh, hắn bước lên hai bước, thay Triệu Thiên Hùng giải vây.

“Haha, Vô Cực đạo hữu nói rất có lý! Chúng ta sống vì đại đạo, tranh đấu chẳng qua cũng chỉ là một phần trong con đường tu hành.”

“Ta còn nhớ khi bản thân vẫn là Trúc Cơ hậu kỳ, cũng từng vì Kết Đan mà đau đầu không thôi, nên rất hiểu tâm tình của Triệu gia chủ.”

“Lời vừa rồi thật hợp lòng ta!”

Chương 1203

DTV EBOOK

Nghe Lý Thanh nói vậy, những tu sĩ còn lại cũng khẽ gật đầu. Đã có Tịnh Nguyệt Cung ra mặt, lại thêm một tu sĩ Kết Đan trung kỳ đứng ra giải vây, những chân nhân khác tự nhiên cũng không cần phải chấp nhất chuyện này nữa.

Triệu Thiên Hùng cảm kích nhìn Lý Thanh, trong lòng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nếu hôm nay vì một viên Quỷ Nhãn Loa mà khiến gia tộc rơi vào tầm ngắm của mấy vị chân nhân Kết Đan, thì hẳn đúng là tội nhân thiên cổ của Triệu gia.

Về phần Lý Thanh, hẳn lại chẳng mấy bận tâm.

Ban đầu, hẳn còn nghĩ sẽ phải bỏ ra nhiều công sức hơn để giúp Triệu Thiên Hùng, không ngờ chỉ cần mở miệng nói một câu là đã có thể hóa giải cục diện này, vậy thì quá tốt rồi.

Ngay lúc này, nữ tu Kết Đan kỳ của Tịnh Nguyệt Cung lại mỉm cười, giọng điệu tự nhiên cất lên:

“Các vị đạo hữu không cần tiếc nuối! Nếu Tịnh Nguyệt Cung ta đã thu về viên Quỷ Nhãn Loa này, đương nhiên sẽ không độc chiếm làm của riêng!”

“Đợi sau khi Thánh Nữ trong cung hoàn tất tẩy lễ, viên Quỷ Nhãn Loa này sẽ được mang ra yến tiệc, để tất cả đạo hữu cùng nhau nhấm nháp!”

Lời này vừa dứt, những tu sĩ Kết Đan kỳ vừa rồi còn tiếc nuối lập tức hai mắt sáng rỡ, đồng loạt gật đầu khen ngợi, liên tục tán thưởng sự hào phóng của Tịnh Nguyệt Cung.

Sau đó, nghi thức tẩy lễ bên dòng sông Nguyệt Hoa tiếp tục diễn ra.

Vừa rồi, một đạo linh quang thứ tư lại bị một tán tu Kết Đan kỳ thu lấy. Đó chính là một gốc linh thảo nghìn năm tuổi, giá trị vô cùng kinh người!

Tuy nhiên, tán tu Kết Đan kỳ kia không có ý định mang linh thảo này ra giao dịch với bất kỳ ai. Hắn công bố rằng bản thân dự định luyện chế một lò đại đan, nhất định phải dùng linh thảo nghìn năm này làm thuốc dẫn.

Những người còn lại nghe vậy cũng không tiện nhiều lời, không ai tiếp tục bức ép hắn thêm.

Rất nhanh, cuộc tranh đoạt bảo vật tại dòng sông Nguyệt Hoa vẫn tiếp tục như trước. Hết đạo linh quang này đến đạo linh quang khác không ngừng hiện lên từ trong dòng nước, tựa như những vì tinh tú rục rờ.

Các tu sĩ liên tiếp xuất thủ, nhanh chóng thu lấy linh vật thuộc về mình.

Lúc này, Lý Thanh cũng không cam chịu đứng ngoài cuộc. Hắn tiếp tục lợi dụng U Minh Lãnh Hỏa để tranh đoạt bảo vật.

Lần này, hắn thành công thu được một khối linh ngọc quý hiếm. Viên ngọc này phát ra ánh sáng huyền ảo như giấc mộng, mười phần hoa mỹ. Tuyệt đối là một loại linh tài tuyệt thế có thể dùng trong luyện khí!

Thảm Ngưng Băng cũng thu hoạch được một món bảo vật. Nàng nhận được một cánh nhụy hoa, bên trong ẩn chứa linh khí dồi dào, đồng thời còn có nồng đậm thái âm chi lực.

Dù nàng không nhận ra đây là loại linh vật gì, nhưng từ ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc của Mộc Long Chân Nhân, có thể đoán được nhụy hoa này hoặc là có giá trị kinh người, hoặc chính là một loại linh hoa cực kỳ hiếm thấy.

Mặt khác, sau khi thiếu đi sự cản trở của Mạnh Chân Nhân từ Thái Nhất Môn, Quỷ Phàm liên tục ra tay, thuận lợi đoạt được hai đạo linh quang.

Hai đạo linh quang này bao bọc hai vật phẩm khác nhau. Một là một tấm bia đá khắc đầy văn tự thần bí nhưng không hoàn chỉnh. Hai là một thanh trường thương có dấu vết hư hỏng. Dù vậy, nó vẫn là một kiện pháp bảo!

Ngoài những bảo vật đã được thu lấy, một vị tu sĩ lớn tuổi khác lại may mắn đoạt được một bình sứ chứa đan dược!

Khoảnh khắc chiếc bình xuất hiện, toàn trường tu sĩ lập tức bị thu hút.

“Lại là đan dược sao?! Trước nay chưa từng nghe nói trong đợt tẩy lễ tháng này của Nguyệt Chiếu Lĩnh lại có đan dược xuất thế!”

“Tê! Bên trong bình sứ này rốt cuộc chứa loại đan dược gì?”

Tất cả mọi người đều cực kỳ quan tâm đến bình đan dược được mang ra từ Nguyệt Chiếu Lĩnh, lòng đầy hiếu kỳ muốn biết nó rốt cuộc là gì.

Thế nhưng, vị tu sĩ lớn tuổi kia chỉ trầm ngâm nhủ mày, dường như không có ý định mở nắp bình ra để kiểm tra.

“Chư vị, ta thấy bình sứ này ít nhất đã trải qua vạn năm tuế nguyệt. Dù cho bên trong có là Cửu Chuyển Tiên Đan đi nữa, chỉ sợ dược lực cũng đã tiêu tán không còn.” Lão đạo nhân lắc đầu nói, rõ ràng không hề có ý định mở bình đan dược ra.

Lời này vừa dứt, những Kết Đan chân nhân vốn tràn đầy hứng thú với bình đan dược cũng chỉ biết lộ ra vẻ tiếc nuối. Mọi người thầm nghĩ lời lão đạo nói quả thật có lý.

Dù có phương pháp bảo tồn tốt đến đâu, thì dưới dòng chảy vạn năm thời gian, dù là linh đan trân quý đến mức nào, dược lực cũng sẽ tiêu tan, mất hết tác dụng. Nếu đã vậy, bảo vật này cũng chẳng còn giá trị gì nữa.

Cứ như vậy, giữa bầu không khí tiếc nuối, đại hội tranh đoạt bảo vật cuối cùng cũng đi đến hồi kết.

Dòng sông Nguyệt Hoa dần trôi về điểm cuối, cuối cùng nhập vào thân thể của Liễu Hàn Nguyệt.

Chương 1204

DTV EBOOK

Cùng lúc đó, Nguyệt Thạch rung động, rồi từ từ biến mất xuống lòng đất. Mỗi đến khi mọi thứ lắng xuống, Liễu Hàn Nguyệt mới chậm rãi mở mắt.

Khoảnh khắc đó, đôi mắt nàng tựa như phản chiếu vầng minh nguyệt, thánh khiết mà xuất trần.

Toàn trường tu sĩ đồng loạt chấn động trong lòng. Ai cũng có thể cảm nhận được một cỗ thần thức mịt mờ đang khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Mà lực lượng thần thức này rõ ràng mạnh hơn rất nhiều so với một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ!

“Trận Nguyệt Hoa tẩy lễ lần này, vậy mà lại giúp nàng tăng trưởng thần thức sao?”

“Lực lượng thần thức này... tôi thiếu cũng ngang ngửa với Kết Đan trung kỳ tu sĩ!”

“Chưa chắc! Ta thấy thể phách của nàng cũng trở nên nội liễm bảo quang, cơ thể như ngọc. Chỉ sợ ngay cả nhục thân cũng đã mạnh mẽ hơn không ít!”

“Quả thật có chút ý tứ! Trận tẩy lễ lần này tạo ra động tĩnh lớn như vậy, thế mà chỉ để tăng cường thần thức và thể phách của nàng sao?”

“Ta thấy chuyện này không đơn giản như vậy! Nếu không, Tịnh Nguyệt Cung hà tất phải tổ chức đại hội linh bảo quý mô thể này hàng tháng? Chỉ e trong đó còn ẩn chứa huyền cơ khác!”

Dù mọi người có suy đoán thế nào, cũng không ai có thể nhìn thấu chân tướng của lần tẩy lễ này.

Nhưng có một điều vô cùng rõ ràng—trong mỗi thời đại, Thánh Nữ của Tịnh Nguyệt Cung đều có thể tu thành Nguyên

Anh! Chỉ sợ rằng điều này có quan hệ chặt chẽ với nghi thức tẩy lễ này.

Ngay trước mắt bao người, Liễu Hàn Nguyệt chậm rãi đứng dậy. Trên người nàng, bộ y phục khế tung bay theo làn gió đêm, tỏa ra khí chất thoát tục.

Nàng thu liễm lại thần thức, ánh mắt hướng về vị trí của Lý Thanh, khoe môi khế cong lên, để lộ một nụ cười kinh diễm lòng người.

“Lý huynh, đã lâu không gặp, ngươi vẫn khỏe chứ?”

Nụ cười này quá mức xinh đẹp! Đến mức ánh trăng trên bầu trời dường như cũng bị lu mờ vài phần. Không ít tu sĩ trẻ tuổi tại đây không khỏi tim đập loạn nhịp.

Những ánh mắt xung quanh lập tức đổi theo hướng nhìn của Liễu Hàn Nguyệt, rơi vào trên người Lý Thanh, người đang đứng khoanh tay giữa đám đông.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc. Trong lòng thầm thắc mắc: “Vị Vô Cực Chân Nhân này có giao tình với Thánh Nữ của Tịnh Nguyệt Cung sao?”

Lập tức, không ít suy nghĩ bùng lên trong lòng các tu sĩ. Một số người thậm chí còn suy đoán liệu có phải Thánh Nữ đời này sẽ phá vỡ tiền lệ vạn năm, chọn trở thành đạo侣 của một ai đó hay không?

Dưới ánh mắt dõi theo của đám đông, Lý Thanh khế chạm vào mũi, cười nhạt rồi nói:

“Liễu tiên tử, nhiều năm không gặp, phong thái của ngươi ngày càng xuất chúng! Ta thật không ngờ ngươi lại trở thành Thánh Nữ của Tịnh Nguyệt Cung. Khiến ta phải kính nể.”

Nụ cười của Liễu Hàn Nguyệt càng trở nên rực rỡ.

Vừa rồi, trong quá trình tẩy lễ, nàng đã giao cảm với thiên địa, bỗng nhiên cảm ứng được một khí tức quen thuộc.

Nàng lập tức mở rộng thần thức, không ngờ lại thật sự nhìn thấy một người khắc sâu trong trí nhớ.

Chính là Lý Thanh—người từng làm công nhân khai thác linh khoáng tại Liễu gia!

Từ lần chia ly tại Lăng Vân Tông đến nay, đã trôi qua không ít năm tháng. Không ai có thể tưởng tượng được rằng Lý Thanh đã lột xác, trở thành một tu sĩ Kết Đan trung kỳ!

Khoảnh khắc phát hiện điều này, trong lòng nàng bỗng xuất hiện một tia thất thần.

Lý Thanh năm đó, chỉ là một tán tu Luyện Khí sơ kỳ vô danh tiểu tốt, vậy mà hôm nay đã có thể tiến xa đến bước này, thực sự là một điều khó tin!

“Ta còn tưởng mình đã gặp kỳ ngộ lớn, có thể trở thành Thánh Nữ của Tịnh Nguyệt Cung hoàn toàn là nhờ cơ duyên. Nhưng so với ngươi, ta mới là người phải cảm thấy kính phục. Nhiều năm không gặp, không ngờ ngươi đã tiến vào Kết Đan trung kỳ!”

Lời này của Liễu Hàn Nguyệt xuất phát từ nội tâm, hoàn toàn không có chút ý lấy lòng.

Nàng biết rõ, con đường tu luyện của mình, tuy gian nan nhưng nhờ có sự bảo hộ của Tịnh Nguyệt Cung nên mới có thể tiến xa như hôm nay.

Nhưng Lý Thanh lại khác! Hắn hoàn toàn dựa vào bản thân để đi lên con đường này, điều đó càng khiến nàng kinh ngạc.

“Haha, so với ngươi thì thành tựu nhỏ bé này của ta chẳng đáng là gì.”

Lý Thanh cười khẽ.

Hắn biết, mỗi thời đại Thánh Nữ của Tịnh Nguyệt Cung đều chắc chắn đột phá Nguyên Anh kỳ. Đây là điều mà hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hiện tại, hắn có thể tạm thời đi trước nàng một bước trên con đường tu luyện, nhưng về lâu dài, nàng chắc chắn sẽ vượt xa hắn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Thanh bỗng trở dậy sự hiếu kỳ.

Tại sao Liễu Hàn Nguyệt lại có thể trở thành Thánh Nữ của Tịnh Nguyệt Cung?

Hắn nhớ lại năm đó, khi ở Thanh Hoa Đàm, nàng từng tặng hắn một khối Nguyệt Mạ Kim. Đó là loại kim loại đặc thù chỉ

có tại Nguyệt Chiếu Lĩnh.

Có lẽ ngay từ lúc đó, Liễu Hàn Nguyệt đã có liên hệ với Tịnh Nguyệt Cung rồi?

Chương 1205

DTV EBOOK

Hơn nữa, hẳn còn nhớ rõ, năm đó, khi Thôn Thiên Lão Tổ xuất hiện, lão ta đã đưa Liễu Hàn Nguyệt lên Linh Chu Cự Hạm. Khi đó, còn có rất nhiều trưởng lão và đệ tử của Lăng Vân Tông cùng nàng rời đi.

Sau khi đại hội đoạt bảo kết thúc, để chúc mừng sự ra đời của tân Thánh Nữ, Nguyệt Cung đặc biệt tổ chức một yến tiệc linh đình. Hàng loạt khách quý và tu sĩ từ khắp nơi đều tụ hội về đây để dự lễ.

Mỗi người đều có một bàn tiệc riêng, trên đó bày đầy những sơn hào hải vị hiếm có, khó tìm thấy ở ngoại giới.

Rượu được dùng để chiêu đãi tự nhiên chính là đặc sản của Nguyệt Cung – Quỳnh Tương Ngọc Dịch. Mỗi chén rượu rót ra tỏa ra hương thơm nồng đậm, chỉ cần một hơi thở cũng đủ khiến người ta say mê, chẳng mấy chốc mà mùi rượu lan tỏa khắp hội trường.

Món ăn áp trực* của bữa tiệc chính là Quỷ Nhãn Loa, bảo vật mà Triệu Thiên Hùng vừa đoạt được.

Cả con Quỷ Nhãn Loa khổng lồ được mang ra, phần thịt trắng như tuyết, trơn mềm được thái thành từng miếng nhỏ, mỗi người đều có phần.

Không thể không thừa nhận, món ăn này quả nhiên danh bất hư truyền! Từ xưa đã được coi là cực phẩm mỹ thực, mà hôm nay được nếm thử, quả thực khiến người người tấm tắc khen ngợi không ngớt.

“Hahaha, quả nhiên là mỹ vị trứ danh! Hôm nay được thưởng thức nó, đúng là một niềm may mắn hiếm có trong đời.”

“Không sai! So với những loại ốc bình thường trong sông hay biển, thịt của ốc núi vốn đã tươi ngon hơn một bậc. Mà Quỷ Nhãn Loa này lại là cực phẩm trong các loại ốc núi, hương vị tự nhiên tươi ngon đến cực hạn.”

“Đáng tiếc, bây giờ Quỷ Nhân Loa gần như tuyệt tích ở ngoại giới, muốn tìm ra một con cũng là chuyện vô cùng khó khăn.”

Bên trong những lời tán thưởng liên tục vang lên, Lý Thanh cũng tò mò thử một miếng thịt Quỷ Nhân Loa.

Ngay khi vừa đưa vào miệng, hương vị tươi ngon lập tức lan tỏa, giòn dai sật sật. Khi hắn khẽ nhai một chút, dòng dịch thơm béo lập tức tuôn trào, tràn ngập trong khoang miệng, khiến vị giác bùng nổ trong khoảnh khắc.

Chỉ một miếng cũng đã khiến hắn cảm thấy dư vị vô tận.

So với tất cả các loại thịt yêu thú mà hắn từng ăn, loại thịt ốc này quả thực vượt xa, không gì có thể sánh bằng!

Chẳng mấy chốc, phần thịt Quỷ Nhân Loa trước mặt Lý Thanh đã sạch bách.

Hắn còn chưa kịp tận hưởng dư vị thêm một chút, bỗng nhiên một bóng dáng thuốt tha xuất hiện như tiên tử từ Nguyệt Cung, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh hắn.

“Lý huynh, thức ăn trong cung có hợp khẩu vị không?” – Liễu Hàn Nguyệt mỉm cười dịu dàng, nhẹ giọng hỏi.

Lý Thanh nghe vậy, khẽ đặt xuống chén Quỳnh Tương Ngọc Dịch đầy tràn trong tay, gật đầu hài lòng nói:

“Được thưởng thức mỹ vị như thế này, quả thực là một điều may mắn trong đời.”

Lời vừa dứt, nụ cười trên môi Liễu Hàn Nguyệt càng thêm rạng rỡ.

Sau đó nàng khẽ nói:

“Lý huynh, vừa rồi ta nghe cung chủ nhắc đến, ngươi đang có ý định khôi phục lại Lăng Vân Tông?”

Lý Thanh trầm mặc trong giây lát, rồi chậm rãi gật đầu, xác nhận điều này.

“Quả thật có chuyện đó.”

Nói đến đây, hắn thoáng trầm tư rồi hỏi tiếp:

“Nhắc mới nhớ, ta còn có một chuyện muốn hỏi. Khi trước, những người cùng ta và ngươi lên Linh Chu Cự Hạm, hiện tại

họ đang ở đâu?”

Muốn phục hưng Lăng Vân Tông, chỉ có mình hắn và Thẩm Ngung Bằng là không đủ. Nếu có thể tìm lại những người năm xưa, vậy thì không còn gì tốt hơn!

Dường như đã sớm đoán được câu hỏi này, Liễu Hàn Nguyệt khẽ gật đầu, chậm rãi đáp:

“Khi đó, chiếc Linh Chu Cự Hạm được tiên bối Thôn Thiên rót vào hơn phân nửa chân nguyên, bay thẳng về hướng đông nam Thanh Lĩnh Vực. Nhưng ngoài ý muốn lại tiến vào một khu rừng rộng lớn.”

“Đáng tiếc, khi đó động tĩnh quá lớn, vô tình kinh động một con Xích Hỏa Hồ Tam Giai vừa mới sinh hạ ấu thú.”

“Xích Hỏa Hồ Tam Giai?” – Lý Thanh khẽ nhíu mày.

“Không sai.” – Liễu Hàn Nguyệt gật đầu, tiếp tục kể.

“Tốc độ của nó so với Linh Chu đang tự vận hành còn nhanh hơn một bậc. Để tranh thủ thời gian cho những người còn lại không chế Linh Chu, bọn ta đành phải chia ra một nhóm nhỏ dẫn dụ nó đi. Ta cũng là một trong số đó.”

Hậu quả của việc đó hiển nhiên không cần nói cũng biết. Những tu sĩ đảm nhận nhiệm vụ dẫn dụ Xích Hỏa Hồ e rằng đã gặp dữ nhiều lành ít.

Chỉ có Liễu Hàn Nguyệt, nhờ vào bí pháp đặc biệt, mới có thể may mắn chạy thoát.

Tất nhiên, một phần nguyên nhân cũng là do Xích Hỏa Hồ vừa sinh sản xong, cơ thể vẫn còn suy yếu, hơn nữa còn có kỳ ấu hồ của chính mình, nên không kiên trì truy sát đến cùng.

Bằng không, dù có trong tay bí pháp, Liễu Hàn Nguyệt cũng chưa chắc thoát khỏi sự truy sát của yêu thú Tam Giai.

“Sau đó thì sao?”

Chương 1206

DTV EBOOK

“Sau đó, ta chạy thoát vào khu rừng sâu, không thể quay lại tìm kiếm tung tích của Linh Chu. Không còn cách nào khác, ta đành một thân một mình du đãng trong rừng.”

May mắn là nơi đó linh khí dồi dào, chỉ trong thời gian ngắn, nàng đã khôi phục pháp lực.

Ngay sau đó, nàng nhanh chóng xuôi nam, không dám quay đầu lại.

Cuối cùng, vô tình trốn thoát khỏi khu rừng không tên kia, rồi lưu lạc đến Đại Hoang Vực.

Về phần chuyện sau đó, nàng gặp được cơ duyên gì, lại như thế nào mà gia nhập Nguyệt Cung, thì đó lại là một câu chuyện khác.

Lý Thanh lặng lẽ lắng nghe toàn bộ câu chuyện, ánh mắt dần trầm xuống.

Thật lâu sau, hần mới khẽ thở dài...

(*) Áp trục (壓軸) là thuật ngữ chỉ món ăn hoặc tiết mục đặc biệt nhất, được để dành cho phần cuối cùng trong yến tiệc hoặc biểu diễn.

“Một đường đi về phía đông ư?”

Dựa theo lời kể của Liễu Hàn Nguyệt, nhóm người từng được lão tổ Thôn Thiên đưa tiễn rất có khả năng đã lưu lạc đến một nơi xa xôi ngoài Đại Hoang Vực.

Liễu Hàn Nguyệt lặng lẽ nhìn Lý Thanh, ánh mắt nàng thoáng chút suy tư rồi nhẹ giọng hỏi:

“Lý huynh, vậy sau này ngươi định làm gì?”

Lý Thanh tiện tay nâng chén Quỳnh Tương Ngọc Dịch, khẽ nhấp một ngụm rồi mới lắc đầu, chậm rãi đáp:

“Ban đầu, ta dự định chờ khi tu vi đạt đến một cảnh giới nhất định, sẽ quay trở lại Thanh Lĩnh Vực để dò xét tình hình của Thượng Thanh Tông.”

“Đợi khi đã nắm rõ nội tình của Thượng Thanh Tông, ta sẽ tìm cách tập hợp lại những đồng môn và trưởng lão năm xưa, sau đó mới bàn bạc kỹ lưỡng về cách đối phó với bọn chúng.”

Đây chính là kế hoạch đại khái của hắn.

Trước khi nắm chắc phần thắng, hắn tuyệt đối sẽ không hành động bốc đồng. Chỉ dựa vào một chút nhiệt huyết mà lao vào hành động liều lĩnh, đó chẳng khác nào tìm đường chết.

Phục hưng Lăng Vân Tông...

Nghe thì có vẻ đơn giản, chỉ vồn vện năm chữ, nhưng muốn thực hiện lại là một chuyện vô cùng gian nan.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh không nhìn được mà nhìn về phía Liễu Hàn Nguyệt, hy vọng có thể nhận được sự trợ giúp từ nàng.

Bắt gặp ánh mắt dò hỏi của Lý Thanh, Liễu Hàn Nguyệt khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc đen mềm mại bên tai. Một tia chán nản thoáng qua đáy mắt nàng, rồi nàng khẽ thở dài:

“Lý huynh, hiện tại ta đã là Thánh Nữ của Nguyệt Cung. Theo quy củ của cung, ta không thể nhúng tay vào chuyện này để giúp người.”

Từ xưa đến nay, Nguyệt Cung luôn giữ vững lập trường không can thiệp vào thế sự, không nhúng tay vào những tranh đấu hỗn loạn bên ngoài. Điều này, Lý Thanh hoàn toàn hiểu rõ.

Nhưng...

Mối thù giữa Liễu Hàn Nguyệt và Thượng Thanh Tông lại không thể xóa bỏ. Dù là Liễu gia hay Thiên Hà Tông, tất cả đều đã bị diệt dưới tay bọn chúng.

Với những ân oán sâu như vậy, Lý Thanh thực sự khó tin rằng nàng có thể khoanh tay đứng nhìn.

Ngay lúc Lý Thanh còn đang dò xét ánh mắt của nàng, cuối cùng Liễu Hàn Nguyệt khẽ thở dài.

Nàng chậm rãi nói:

“Bất quá... quy củ chung quy cũng chỉ là quy củ.”

“Như vậy đi, Lý huynh. Sau này, ta sẽ âm thầm điều động một chút lực lượng của Nguyệt Cung để giúp người tìm kiếm những người còn sót lại của Lăng Vân Tông.”

“Ngoài ra, nếu ngày nào đó người thực sự quyết định động thủ, hãy đến báo cho ta một tiếng.”

“Diệt tộc chi thù... chung quy không thể quên.”

Nói xong, nàng lấy từ trong người ra một khối ngọc bội hình bán nguyệt, nhẹ nhàng đưa cho Lý Thanh.

“Giữ lấy ngọc bội này, sau này người có thể dùng nó để đến Nguyệt Cung tìm ta bất cứ lúc nào.”

Lý Thanh trịnh trọng nhận lấy ngọc bội, cẩn thận cất vào trong người, sau đó nhìn Liễu Hàn Nguyệt với ánh mắt đầy cảm kích.

Có sự trợ giúp của nàng, rất nhiều việc sau này sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Ít nhất, việc tìm kiếm những thành viên còn sống sót của Lăng Vân Tông sẽ có hy vọng lớn hơn rất nhiều. Nếu chỉ có một mình hắn, chuyện này e rằng sẽ gian nan gấp bội.

“Vậy là đủ rồi.” – Lý Thanh chân thành nói.

Có sự giúp đỡ từ Nguyệt Cung, việc trùng kiến Lăng Vân Tông chắc chắn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều!

Ngay khi hai người còn định trò chuyện thêm, đột nhiên từ một góc khác của Nguyệt Cung, hai luồng khí tức cường đại bất ngờ va chạm vào nhau!

“Ầm!”

Tiếng nổ mạnh vang lên, toàn bộ tu sĩ trong yến tiệc đang tận hưởng mỹ thực đều đồng loạt dừng tay, ánh mắt lập tức hướng về nơi phát ra khí tức đáng sợ kia.

Chẳng bao lâu sau, có người kinh hãi kêu lên:

“Là Thái Huyền Chân Quân và La Sát Ma Quân! Hai người đó sắp đánh nhau sao?!”

Chính đạo thủ lĩnh và Ma Đạo Tổ Sư muốn khai chiến sao?

Sau khi xác nhận tin tức này, bầu không khí náo nhiệt của yến hội lập tức im bật. Từng bóng người nhanh chóng bay ra khỏi bữa tiệc, lao về hướng phát ra khí tức mạnh mẽ kia.

Chương 1207

DTV EBOOK

Lý Thanh đứng yên tại chỗ, không dám tùy tiện tham gia náo nhiệt, ngược lại đưa mắt nhìn quanh, cân nhắc xem có nên nhanh chóng rời đi hay không. Nếu trận chiến thật sự bùng nổ, lỡ như bị ảnh hưởng thì làm sao?

Dù gì, đây cũng là hai vị Nguyên Anh Chân Quân chân chính!

Một khi giao chiến, trận chiến chắc chắn sẽ kinh thiên động địa. Dù tu vi của hắn đã đạt đến trung kỳ Kết Đan, nhưng vẫn không thể tránh khỏi việc bị cuốn vào nguy hiểm.

Liễu Hàn Nguyệt đứng bên cạnh cũng do dự trong chốc lát, sau đó quay sang Lý Thanh, nhẹ giọng nói:

“Lý huynh, thứ lỗi, ta không thể tiếp tục đồng hành với huynh được.”

“Xin cứ tự nhiên.” Lý Thanh nhẹ gật đầu, biểu thị sự thông cảm. Xảy ra chuyện lớn như vậy, với thân phận là Thánh Nữ, Liễu Hàn Nguyệt tất nhiên phải lập tức thông báo cho cung chủ.

Dứt lời, nàng liền hóa thành một bóng dáng thanh thoát, nhanh chóng rời đi. Trong nháy mắt, đã không còn thấy tung tích.

Nhìn theo bóng lưng nàng khuất dần, Lý Thanh mới lặng lẽ thở dài một hơi.

Tuy nhiên, một bên, Thảm Ngưng Băng nghe được tiếng thở dài này thì thân nhiên nói:

“Sư huynh thở dài làm gì? Chẳng lẽ lưu luyến mỹ nhân không nữa rồi ư?”

Lý Thanh sững sờ, sau đó cười khở lắc đầu:

“Sư muội nghĩ đi đâu vậy? Ta thở dài là vì lo lắng cho các đồng môn khi xưa. Bấy nhiêu năm trôi qua, không biết bọn họ hiện giờ ra sao, liệu có còn tìm thấy tung tích bọn họ hay không.”

Nghe vậy, ánh mắt Thẩm Ngưng Băng khẽ dao động, giọng nói có phần mất tự nhiên:

“Sư huynh, huynh thực sự nghĩ rằng chỉ với hai người chúng ta, có thể trùng kiến Lăng Vân Tông sao?”

Lý Thanh trầm mặc trong giây lát, ánh mắt lóe lên tia suy tư, cuối cùng mới chậm rãi nói:

“Sự tình đều do con người mà ra, huống hồ, chúng ta không phải chỉ có hai người. Ta tin rằng những sư huynh đệ còn sống sót, chắc chắn cũng đang nỗ lực vì điều này.”

Nói đến đây, trong đầu hắc bổng hiện lên hình ảnh của Ngô Xung.

Đó là người bằng hữu mà hắn đã quen biết từ khi còn là phạm nhân. Sau khi bước chân vào giới tu tiên, Ngô Xung lại trở thành đệ tử đắc ý của Thôn Thiên Lão Tổ.

Đã nhiều năm trôi qua, với việc được truyền thụ công pháp Thao Thiết Thần Công, thành tựu hiện giờ của hắn chắc hẳn không hề thấp.

Ngoài ra, nếu có thể tìm được Tử Thanh Lão Tổ – người hiện không rõ tung tích, thì đó sẽ là một sự bổ sung chiến lực cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ cần Thượng Thanh Tông không có tu sĩ Nguyên Anh kỳ tọa trấn, trùng kiến Lăng Vân Tông cũng không phải điều bất khả thi.

Dĩ nhiên, tất cả những điều này chỉ có thể thực hiện nếu bọn họ có thể tìm được những đồng môn thất lạc trước tiên.

Ánh mắt Lý Thanh khẽ động, nhìn về hướng phát ra khí tức mạnh mẽ ban nãy, trầm giọng nói:

“Có vẻ như trận chiến này khó mà tránh khỏi. Sư muội, chúng ta cũng qua đó xem tình hình đi.”

Thẩm Ngưng Băng gật đầu, sau đó cùng Lý Thanh bay vút ra ngoài.

Dù gì nơi này cũng thuộc phạm vi của Tịnh Nguyệt Cung, dù là Chính Đạo thủ lĩnh hay Ma Đạo Tổ Sư cũng không dám tùy tiện ra tay mà không để ý đến quy củ nơi đây.

Ít nhất, đây không phải là nơi để bọn họ lật mặt giao đấu.

“La Sát, ngươi năm lần bảy lượt khiêu khích, thật sự nghĩ rằng ta không dám chém ngươi sao?”

Trên lưng con trâu khổng lồ, Thái Huyền Chân Quân ánh mắt đầy sát khí, giận dữ nhìn về phía một người đàn ông khoác trên mình bộ y phục huyết sắc – La Sát Ma Quân.

Kẻ đối diện lại chẳng hề tỏ vẻ e ngại. Dù cảnh giới kém hơn Thái Huyền Chân Quân, nhưng La Sát Ma Quân vẫn giữ thái độ thản nhiên, mỉm cười mở miệng nói...

“Thái Huyền lão quỷ, ta làm sao có thể xem như khiêu khích ngươi? Chỉ là quan tâm một chút đến thương thế của vị kia Thuần Dương chi thể, muốn xem liệu có ảnh hưởng đến trận quyết chiến giữa hãn và nhân tài kiệt xuất Ma Đạo sau ba ngày nữa hay không.”

“Việc này không cần ngươi bận tâm! Hạo Nhiên rất tốt, không cần ngươi nhúng tay vào.” Thái Huyền Chân Quân trầm giọng nói.

Nhưng La Sát Ma Quân vẫn chưa chịu buông tha, hãn nheo mắt cười lạnh: “Thật vậy sao? Vì sao ta lại cảm thấy hãn giống như đã bị thương đến tận bản nguyên?”

“Nói đến đây, bản lão tổ tu luyện Huyết Đạo, đối với việc trị liệu thương thế cũng có đôi chút nắm chắc. Không bằng để ta giúp ngươi kiểm tra thử xem?”

Thái Huyền Chân Quân đâu phải kẻ ngốc. Nếu thật sự giao Thuần Dương chi thể vào tay La Sát Ma Quân, hậu quả thế nào chẳng cần nghĩ cũng biết.

“Ta đã nói, việc này không đến lượt ngươi lo.”

Nói xong, hãn lập tức vận khí, phóng thích khí tức cường đại của mình.

Bên kia, La Sát Ma Quân cũng không chịu yếu thế, lạnh lùng đáp lễ bằng uy áp của bản thân.

Trong khoảnh khắc, hai luồng khí thể kinh khủng va chạm, tạo thành một cơn chấn động mạnh mẽ bao trùm toàn bộ khu vực.

Chương 1208

DTV EBOOK

Những tu sĩ Kết Đan đứng gần đó lập tức cảm thấy ngọt ngào khó thở, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Hai vị Nguyên Anh Chân Quân đối đầu, ngay cả người ngoài quan sát cũng cảm nhận được áp lực khổng lồ, đủ để hiểu mức độ khủng bố của họ.

Từ xa, Lý Thanh cũng không khỏi biến sắc. Khí thế này so với lúc trước khi Thôn Thiên Lão Tổ đối đầu với Xi Ma Tộc Cổ Tổ còn mạnh hơn vài phần!

Nhưng ngẫm lại cũng không có gì lạ. Lúc đó, Thôn Thiên Lão Tổ chỉ vừa mới thành tựu Nguyên Anh, còn Xi Ma Tộc Cổ Tổ thì đã bị phong ấn trong Ma Quật suốt nhiều năm.

Dù trên danh nghĩa cả hai đều là Nguyên Anh kỳ, nhưng thực lực chân chính e rằng vẫn không thể so sánh với hai người đang giằng co trước mắt này.

Ngay khi không khí đang căng như dây đàn, một giọng nói lạnh lùng vang lên:

“Thái Huyền, La Sát, các người có phải quá xem thường bản cung rồi không?”

Oanh!

Một vòng trăng sáng bất ngờ xuất hiện trên không trung, sau đó nhanh chóng ép xuống.

Cùng lúc đó, toàn bộ mặt đất xung quanh Tịnh Nguyệt Cung liền xuất hiện một tầng linh quang nhàn nhạt, hòa quyện cùng ánh trăng kia.

Đây chính là đại trận hộ cung của Tịnh Nguyệt Cung—Kinh Tháng Đại Trận!

Cái tên nghe có vẻ đơn giản, nhưng thực tế đây là một đại trận cường đại bậc Tứ Giai, có thể mượn Thái Âm chi lực từ ánh trăng trên trời để đối địch.

Đối mặt với sự can thiệp của Nguyệt Huyền Cung Chủ, bất kể là Thái Huyền Chân Quân hay La Sát Ma Quân, cả hai đều lần lượt thu liễm khí thể khủng bố của mình.

Chứng kiến cảnh này, đám tu sĩ đứng ngoài rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Hôm nay nể mặt Nguyệt Huyền Cung Chủ, ta sẽ không tính toán với ngươi.”

La Sát Ma Quân cười lạnh vài tiếng, sau đó trầm giọng nói: “Ba ngày sau, chúng ta sẽ biết thực hư thế nào. Hi vọng cái gọi là Thuần Dương chi thể của ngươi thật sự có tác dụng.”

Dứt lời, cả hai lần lượt rời đi.

Một trận đại chiến tưởng chừng bùng nổ lại kết thúc nhanh chóng trong im lặng.

Tuy nhiên, đám tu sĩ hiếu kỳ xem náo nhiệt lại không hề thất vọng, ngược lại, còn cảm thấy cực kỳ hưng phấn.

“Ba ngày sau là đại chiến rồi, đúng là đáng mong đợi!”

“Theo một ý nghĩa nào đó, trận chiến này chính là một bức tranh thu nhỏ về cuộc đối đầu giữa chính đạo và ma đạo.”

“Quý Kiếm Môn thiếu chủ cùng Thuần Dương chi thể quyết chiến... Bất kể kết quả ra sao, trận chiến này chắc chắn sẽ được lưu truyền tại Đại Hoang Vực trong thời gian rất dài!”

“Vô Cực huynh, thật không ngờ lại có thể gặp ngươi ở nơi này.”

Lý Thanh tạm trú trong động phủ tĩnh tu suốt một tháng, đột nhiên đón tiếp một vị khách đặc biệt.

“Quý Phàm huynh, đại chiến sắp diễn ra, sao ngươi vẫn còn có thời gian đến thăm ta?” Lý Thanh cười khách khí, đón vị thiếu môn chủ Quý Kiếm Môn vào trong động phủ.

Trái lại, Quý Phàm không hề tỏ ra khách khí chút nào, hần thẳng bước tiến vào trong, trên gương mặt âm trầm vẫn treo một nụ cười nhàn nhạt.

“Haha, tên Thuần Dương chi thể kia lấy chính lực Thuần Dương quấy nhiễu dòng Nguyệt Hoa, hiện tại bị thương không nhẹ, ngươi không cần lo lắng quá mức.”

Rõ ràng, Quỷ Phàm vô cùng tự tin, bộ dáng chẳng hề xem đối phương ra gì.

“Lời tuy là thế, nhưng ta cảm thấy chuyện này vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn. Ai biết được liệu có phải đối phương cố tình dùng kế dụ người khinh địch hay không?”

Điều này không phải là không có khả năng, vì thương thế của Chí Dương Chân Nhân đến quá kỳ lạ, thậm chí có chút quá lộ liễu.

Nghe xong lời này, nụ cười của Quỷ Phàm lại càng rạng rỡ hơn, hắn nhàn nhã đáp:

“Cho nên người xem, ta chẳng phải đã đến tìm Vô Cực huynh người rồi sao?”

Lý Thanh hơi ngần người một chút, chưa kịp hiểu ý tứ trong lời nói của Quỷ Phàm.

Không đợi Lý Thanh mở miệng hỏi, Quỷ Phàm đã chủ động nói rõ mục đích chuyện này của hắn:

“Ta muốn mượn người một ít U Minh Lãnh Hỏa, dùng để gia tăng vài thủ đoạn phòng thân.”

Thì ra là đến mượn lửa!

Trước đây, Quỷ Phàm đã từng mượn Lý Thanh một hồ lô U Minh Lãnh Hỏa, sau đó liền dùng nó thiêu rụi một thiên kiều xuất sắc của Thái Nhất Môn, khiến kẻ đó hoàn toàn phế đi.

Lần này, trong đại hội từng tháng, hắn lại nhìn thấy Lý Thanh, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này. Có thêm một thủ đoạn phòng thân trước khi quyết chiến là chuyện không thể tốt hơn, vì vậy hắn lập tức tìm đến Lý Thanh.

Xem ra, Quỷ Phàm cũng không hoàn toàn coi thường Thuần Dương chi thể như hắn nói.

Điều này khiến Lý Thanh có chút đánh giá cao hắn. Nếu Quỷ Phàm thật sự mù quáng tự tin mà xông lên, chỉ sợ kết cục sẽ không mấy tốt đẹp.

Không phải Lý Thanh lo lắng cho Quỷ Phàm, quan trọng nhất là hắn cũng hy vọng chính đạo thất bại.

Chương 1209

DTV EBOOK

Một trong những nguyên nhân quan trọng nhất là chuyện liên quan đến Thượng Thanh Tông. Nếu lần này để Thái Nhất Môn nuốt trôi cơn giận này, thì những gì không minh bạch giữa bọn chúng và Thượng Thanh Tông có lẽ sẽ nhân cơ hội này trở nên càng khó đối phó.

Mặt khác, đối với Chí Dương Chân Nhân, Lý Thanh cũng không có bao nhiêu thiện cảm.

Tóm lại, người này sớm muộn gì cũng phải chết.

Về phần ai sẽ giết hắn, đương nhiên Lý Thanh hy vọng có thể mượn tay Quỷ Phàm.

Tuy nhiên, trước khi chuyện này xảy ra, nếu cứ thế mà tùy tiện đưa ra linh hỏa, thì thật sự không phù hợp với nguyên tắc làm người của Lý Thanh.

Dù sao đi nữa, cũng phải kiếm chút lợi lộc từ Quỷ Phàm!

Nghĩ đến đây, trên mặt Lý Thanh cũng hiện lên một nụ cười nhàn nhã:

“Haha, Quỷ Phàm huynh, nhìn người nói kia. Chẳng qua là mượn một ít linh hỏa thôi, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ mà!”

“Có điều... trước đây trong đại hội từng tháng, ta đã tiêu hao không ít bản nguyên chi hỏa của U Minh Lãnh Hỏa. Giờ dù muốn mượn cho người cũng không thể lấy ra quá nhiều.”

Nhìn vẻ mặt rõ ràng có ý “muốn đòi lợi ích” của Lý Thanh, Quỷ Phàm phải cố nén để không trợn trắng mắt.

“Người đúng là Lý Bái Bì* mà! Chim bay qua cũng phải nhô vài cọng lông. Ta còn tưởng với giao tình giữa chúng ta, mượn người một hồ lô linh hỏa chẳng đáng gì.”

(*Lý Bái Bì: Chỉ kẻ keo kiệt, tính toán từng chút một)

“Thôi thôi, đây là ba viên Tăng Nguyên Đan, có thể tinh tiến pháp lực của tu sĩ Kết Đan kỳ, tăng cao tu vi. Dùng thứ này giao dịch với người đi.”

Vừa nói, Quỷ Phàm vừa lấy từ trong túi trữ vật ra ba viên đan dược màu nâu đậm, to cỡ hạt đậu phộng.

Viên đan dược này tròn trịa không tỳ vết, bề mặt tỏa ra một tầng ánh sáng mờ nhạt.

Vừa mới lấy ra, liền tỏa ra mùi thuốc nồng đậm, lan tỏa khắp không gian.

Nhận lấy ba viên đan dược, ánh mắt Lý Thanh thoáng sáng lên, không ngờ lại có thể đổi được linh đan quý hiếm từ tay Quỷ Phàm, đúng là một món hời ngoài dự liệu.

“Đây là bí truyền đan dược của Quỷ Kiếm Môn sao? Quả nhiên không phải thứ tầm thường!” Lý Thanh cẩn thận quan sát ba viên tiêu đan hoàn trong tay.

Nghe vậy, Quỷ Phàm lập tức nở nụ cười cổ quái:

“Haha, Lý huynh nghĩ nhiều rồi, đan dược bí truyền của tông môn ta bị cấm truyền ra ngoài, đây là linh đan ta đoạt được từ Ngọc Trúc Cốc!”

“Chỉ tiếc là sau khi Ngọc Trúc Cốc bị tiêu diệt, chúng ta không thể tìm thấy đơn thuốc luyện chế Tăng Nguyên Đan. Nghĩ đến mà xem, viên thuốc này cứ mỗi lần nuốt một viên là sẽ mất đi một viên, sau này càng hiếm hơn.”

Ngọc Trúc Cốc linh đan!

Nghe đến đây, Lý Thanh mới sực nhớ lại chuyện này.

Không lâu trước đó, Quỷ Kiếm Môn đã tấn công sơn môn Ngọc Trúc Cốc, thôn tính hoàn toàn chính đạo tông môn này.

Nghĩ đến, đan dược trong tay chắc chắn cũng là chiến lợi phẩm từ trận càn quét ấy mà ra.

“Thì ra là thế.” Lý Thanh khẽ lẩm bẩm một tiếng, sau đó thu mấy viên đan dược vào nhẫn trữ vật như đang bảo vệ bảo vật vô giá.

Đã nhận được chỗ tốt, vậy thì tiếp theo, đương nhiên phải làm tròn trách nhiệm.

Không nói thêm lời thừa, đầu ngón tay Lý Thanh khẽ động, lập tức một ngọn lửa lạnh băng trắng xóa bùng lên dữ dội.

Oanh!

“Quý Phàm huynh, còn không lấy hồ lô ra?”

Vừa dứt lời, trong tay Quý Phàm lập tức xuất hiện một chiếc Tử Kim Hồ Lô.

Có kinh nghiệm hợp tác từ trước, động tác dẫn linh hỏa của hắn cực kỳ thành thục, không để lãng phí dù chỉ một chút.

Dưới sự thôi động của Lý Thanh, U Minh Lãnh Hỏa nhanh chóng tràn vào bên trong chiếc hồ lô kỳ dị kia.

Sau một hồi lâu, khi Tử Kim Hồ Lô đã chứa đầy linh hỏa, Quý Phàm hài lòng cầm nó trên tay, vỗ nhẹ vài cái, phát ra âm thanh trầm đục.

“Không tệ! Có ngọn lửa này, trận chiến sắp tới ta càng nắm chắc thêm mấy phần.”

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Quý Phàm, Lý Thanh khẽ cười, chậm rãi mở miệng:

“Vậy thì ta chúc Quý Phàm huynh khai hoàn trở về.”

“Haha! Mượn lời tốt lành của người vậy!”

Dứt lời, Quý Phàm tiêu sái rời khỏi động phủ của Lý Thanh, không hề lưu luyến.

Nhìn theo bóng lưng hắn dần khuất, Lý Thanh đứng trước cửa động phủ trầm ngâm thật lâu, sau đó khẽ lắc đầu:

“Một trận đại chiến sắp diễn ra, lần này e rằng không tránh khỏi khốc liệt.”

“Không biết ngoài việc mượn ta U Minh Lãnh Hỏa, Quý Phàm còn có chuẩn bị thủ đoạn nào khác không.”

“Nếu chuẩn bị không đủ, chỉ sợ phải trả một cái giá không hề nhỏ...”

Ba ngày sau.

Thời gian thoáng cái trôi qua, vạn chúng chú mục trận quyết chiến cuối cùng cũng đến!

Bên ngoài sơn môn, khi tia nắng đầu tiên của bình minh vừa ló dạng, đám tán tu ở ngoại giới đã ồ ạt kéo đến, xôn xao bàn tán.

Bọn họ không có tư cách tham gia đại hội từng tháng, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi đến giờ phút này, chỉ vì muốn chứng kiến trận đại chiến sẽ đi vào sử sách Đại Hoang Vực!

Chương 1210

DTV EBOOK

Không phải chỉ mình hắn, mà trận quyết chiến này rất có thể sẽ ảnh hưởng đến cục diện tương lai của toàn bộ Đại Hoang Vực.

Oanh!

Bên trong cung điện, từng trận pháp ẩn hiện vang lên tiếng nổ ầm ầm. Một đạo hào quang rực rỡ, tựa như ánh trăng sáng chói, bùng phát từ sâu bên trong cung điện, hóa thành cầu vòng lấp lánh giữa trời.

Ngay sau đó, bầu trời vốn rực rỡ ánh mặt trời liền tối sầm lại. Một vầng kiêu dương chói lọi đột nhiên mất đi toàn bộ hào quang, thay vào đó, giữa bầu trời cao, một vầng trăng tròn viên mãn từ từ hiển hiện.

Ông!

Ánh sáng từ vầng trăng tỏa xuống, hình thành một kết giới vô hình bao trùm toàn bộ khu vực, phong tỏa phạm vi gần ngàn dặm.

Chỉ sau một khắc, cánh cổng cung điện bất ngờ mở rộng!

Từ trong cung điện mờ ảo, từng bóng người lần lượt bay ra.

Không cần nghi ngờ, những người này chính là các Kết Đan chân nhân, những người đã đến tham gia thịnh hội mấy ngày trước.

“Một kết giới mạnh mẽ như vậy ư? Dùng Tứ Giai đại trận phong tỏa cả một vùng thiên địa, hóa thành kết giới đặc biệt?”

“Tương truyền, bên trong kết giới này, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh Kỳ cũng bị áp chế nghiêm trọng.”

“Trận pháp thật là ảo diệu! Lấy sức mạnh trận pháp câu thông thiên địa, đủ để trấn áp tất cả.”

Tứ Giai trận pháp có thể câu thông thiên địa nguyên khí, tạo thành trận vực hoặc kết giới với uy lực khó lường.

Hiện nay, số Tứ Giai đại trận còn sót lại trong Đại Hoang Vực không nhiều, chỉ có một số thế lực Tiên Đạo lâu đời như Thái Nhất Môn hay Nguyệt Cung mới có thể sở hữu. Ngay cả Quỷ Kiếm Môn cũng không có nổi một trận pháp thủ sơn cường đại như vậy.

Không phải Quỷ Kiếm Môn không muốn bố trí đại trận bảo vệ sơn môn, mà là vì toàn bộ Đại Hoang Vực hiện tại không còn Trận Pháp Sư nào có đủ khả năng bố trí một Tứ Giai đại trận.

Đúng vậy! Xét toàn cõi Đại Hoang Vực, Tam Giai Trận Pháp Sư đã là tồn tại hiếm hoi như phượng mao lân giác.

Còn về Tứ Giai Trận Pháp Sư? Đã bao nhiêu năm rồi chưa từng xuất hiện!

Trận Đạo quả thực quá gian nan. Muốn đi xa trên con đường này, không chỉ cần thiên phú hơn người, mà còn phải có nghị lực kinh người, tài nguyên phong phú, thậm chí cả vận khí cũng không thể thiếu!

Một vị Trận Pháp Sư cấp Tứ Giai, tuyệt đối là thượng khách của mọi tông môn Tiên Đạo.

Đối với những thế lực non trẻ như Quỷ Kiếm Môn, nội tình chưa đủ thâm hậu, việc cấp bách nhất chính là bố trí một Tứ Giai đại trận để bảo vệ sơn môn.

Dù sao, những đại thế lực truyền thừa từ thượng cổ như Thái Nhất Môn, Nguyệt Cung hay Huyết Linh Tông đều có nội tình sâu không lường.

Ví như Tứ Giai Kinh Nguyệt Đại Trận này, chính là trận pháp đã được lưu truyền từ thời thượng cổ cho đến nay.

Từng bóng người lần lượt bay ra từ cung điện. Lý Thanh cũng ở trong số đó.

Hắn đảo mắt nhìn quanh vùng thiên địa bị Kinh Nguyệt Đại Trận phong tỏa, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác kính sợ.

“Một khi thân hãm vào đại trận này, chẳng khác nào đối đầu với cả thiên địa.”

“Chả trách Chính – Ma hai đạo lại quyết định đặt địa điểm quyết chiến tại Nguyệt Cung. Không chỉ vì tin tưởng Nguyệt Cung tuyệt đối trung lập, mà còn bởi tại nơi này, trong phạm vi Tứ Giai đại trận, ngay cả Nguyên Anh kỳ tu sĩ cũng không dám làm loạn.”

Nói cách khác, trong toàn bộ Đại Hoang Vực, nơi đây là địa điểm duy nhất có thể khiến cả Chính – Ma hai đạo đều yên tâm giao chiến.

Ngay khi Lý Thanh còn đang suy ngẫm, một bóng người đột nhiên từ trong Nguyệt Cung lao vút lên bầu trời.

Oanh!

Quỷ Phàm xuất hiện!

Hắn vẫn mang theo thanh cự kiếm màu tím đen, đứng lơ lửng giữa không trung. Một cơn gió nhẹ lướt qua, khiến mái tóc hắn tung bay theo chiều gió.

Khuôn mặt tuấn mỹ nhưng âm nhu của hắn, giờ phút này lại mang thêm vài phần khí thế dương cương.

“Thuần Dương Chi Thể còn chưa chịu hiện thân? Chẳng lẽ sợ rồi?”

“Nếu ngươi muốn cầu xin tha mạng, ta khuyên ngươi nên sớm quỳ xuống, dập đầu ba cái. Biết đâu ta sẽ rộng lượng, tha cho ngươi một con đường sống.”

Lời nói của Quỷ Phàm hoàn toàn không nể nang gì, trực tiếp bảo đối phương quỳ xuống cầu xin tha thứ. Quả nhiên là một kẻ ngông cuồng kiêu ngạo!

Ngay lúc đó, từ một tòa linh phong dưới Nguyệt Cung, một luồng khí tức chí dương chí cương bỗng nhiên bùng phát, khuếch tán khắp thiên địa.

“Quỷ Phàm, nếu ngươi chỉ biết đấu võ mồm, ta khuyên ngươi mau vờn cổ ra cho ta chém một nhát, đỡ làm bẩn tay ta.”

Chí Dương Chân Nhân xuất hiện!

Khí tức thuần dương hùng hực bùng lên quanh người hắn, tựa như một vầng thái dương rực cháy.

Ngay khi hai người vừa hiện thân, tất cả tu sĩ trong trường lập tức đổ dồn ánh mắt về phía họ.

“Hắn chính là Thuần Dương Chi Thể của chính đạo sao? Cuối cùng cũng được diện kiến chân dung rồi!”

Chương 1211

DTV EBOOK

“Lượng thuần dương chi lực này quả thực quá mức kinh người! Hẳn như thể hóa thân thành một vàng thái dương!”

“Trên đời này, tất cả tu sĩ Ma Đạo đều xem hẳn như khắc tinh thiên địch. Trước đây ta còn tưởng đó chỉ là lời đồn thổi, không ngờ lại là sự thật.”

“Nghe nói máu huyết của hẳn còn có thể trừ tà, diệt ma. Một kẻ tu luyện Ma Đạo như Quỷ Phàm, rốt cuộc sẽ làm sao đối đầu với hẳn đây?”

“Dù sao hẳn cũng là thiếu môn chủ của Quỷ Kiếm Môn, một nhân vật kiệt xuất trong thế hệ trẻ của Ma Đạo. Biết đâu lại có thủ đoạn bất ngờ nào khác.”

“...”

Trong lúc đám tu sĩ bên dưới không ngừng bàn tán, trên bầu trời, Quỷ Phàm và Chí Dương Chân Nhân đã bắt đầu có dấu hiệu sắp động thủ.

Thế nhưng, ngay khi sát khí vừa dâng trào, một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống. Nguyệt Huyền Cung Chủ cười trên một vòng Nguyệt Bàn, chậm rãi bay lên giữa không trung.

“Ai da... Lời này vốn không đến lượt ta nói, nhưng vẫn hy vọng hai vị đạo hữu có thể lấy hòa làm quý, điểm đến thì dừng.”

“Mọi chuyện đều có thể thương lượng, dù sao hai vị đều là thiên kiêu của Đại Hoang Vực. Nếu hôm nay lại hao tổn một người, chẳng phải quá mức đáng tiếc sao?”

Nghe vậy, Quỷ Phàm không khỏi nở một nụ cười, chấp tay hành lễ với thái độ vô cùng cung kính:

“Đa tạ tiên bối quan tâm. Nhưng hôm nay trận chiến này có liên quan trọng đại, tất không thể tránh khỏi.”

Ở một bên khác, Chí Dương Chân Nhân cũng ôm quyền, giọng nói vững vàng:

“Đa tạ tiên bối quan tâm. Ta ở đây chỉ cầu một trận chiến công bằng, chỉ cần không có sự can thiệp từ ngoại giới là đủ.”

Hiểu rõ hàm ý trong lời nói của hắn, Nguyệt Huyền Cung Chủ chỉ nhàn nhạt đáp lại:

“Yên tâm đi, có ta chủ trì Kinh Nguyệt Đại Trận, dù là ai cũng không thể quấy nhiễu trận chiến này.”

Giọng nói của nàng tuy không hề có vẻ uy hiếp, nhưng lại mang theo sự tự tin tuyệt đối.

Với uy lực của Kinh Nguyệt Đại Trận, cho dù là thủ đoạn quỷ dị của La Sát Ma Quân, hay sự khó lường của Thái Huyền Chân Quân, nàng đều có đủ khả năng trấn áp.

Dứt lời, Nguyệt Huyền Chân Quân không chế Nguyệt Bàn, bay lên cao, từ vị trí đó có thể quan sát toàn bộ thiên địa bị kết giới phong tỏa.

Chỉ trong một khắc, chiến đấu đã hoàn toàn bùng nổ!

“Giết!”

Vừa rồi vẫn còn tỏ ra cung kính, vậy mà ngay giây tiếp theo, Chí Dương Chân Nhân đã lập tức tỏa ra sát khí ngập trời!

Toàn thân hắn bùng lên Thuần Dương Chi Lực hùng hậu, trong nháy mắt, hào quang chói mắt bùng sáng.

Oanh!

Từ luồng ánh sáng chói lòa ấy, một con Ngũ Trảo Kim Long ngưng tụ từ Thuần Dương Chi Lực bất ngờ hiện ra, gào thét lao thẳng về phía Quỷ Phàm.

“Ha ha, khí thế lớn lối như vậy. Xem ra ba ngày trước, ngươi đúng là giả vờ bị thương rồi!”

Quỷ Phàm cười lạnh, thân hình khẽ động, liên tục biến ảo trên không trung, hoàn toàn không có ý định đón đỡ một kích này.

Nhưng Ngũ Trảo Kim Long cũng không hề dừng lại, nó rít lên một tiếng long ngâm vang vọng trời đất, rồi tiếp tục lao thẳng về phía hắn.

Đây là một đòn công kích do Thuần Dương Chi Lực hóa hình mà thành, uy lực khủng bố đến cực điểm. Chí Dương Chân Nhân vừa ra tay đã là đại sát chiêu, rõ ràng muốn trong thời gian ngắn nhất phân định thắng bại.

Đáng tiếc, Quỷ Phàm lại không nghĩ như vậy.

Nụ cười lạnh lẽo lướt qua trên gương mặt hắn, ngay sau đó, hắn vươn tay về phía thanh cự kiếm tím đen sau lưng.

“Nguyên Ma Trảm!”

Kiểm khí tím đen cuộn trào bùng nổ, đây là loại kiếm khí đặc thù chỉ có thể xuất hiện khi pháp bảo được luyện chế từ Ma Nguyên Kim.

Một con Cự Long màu vàng do Thuần Dương chi lực ngưng tụ lao thẳng về phía kiếm khí âm tà đó, không hề lùi bước. Trong nháy mắt, luồng kiếm khí quỷ dị bị nghiền nát thành tro bụi, mà Cự Long cũng chỉ chịu một chút tổn thương không đáng kể.

Tất cả những người có mặt đều không khỏi tròn tròn mắt, con người cơ rút mạnh. Đến lúc này, bọn họ mới thực sự hiểu được tại sao từ xưa đến nay vẫn luôn có truyền thuyết rằng Thuần Dương chi thể chính là khắc tinh của mọi Ma Tu trên thế gian!

Vừa rồi, Quỷ Phàm chém ra một đạo kiếm khí tím đen, nếu đổi lại là một tu sĩ Kết Đan kỳ bình thường, e rằng đã bị đánh trọng thương ngay lập tức.

Thế nhưng, đạo kiếm khí này dù sắc bén đến đâu vẫn không thể làm tổn hại dù chỉ một chút đến Cự Long màu vàng.

“Đây chính là Thuần Dương chi thể sao? Không trách được Ma Đạo tu sĩ đều điên cuồng săn lùng kẻ sở hữu thể chất này.”

“Vạn tà bất xâm! Quả nhiên không phải chỉ là lời đồn!”

“Nếu không trừ khử hắn ngay bây giờ, e rằng từ nay về sau Ma Tu trong Đại Hoang Vực sẽ không thể yên giấc.”

Giữa những tiếng xì xào bàn tán, Quỷ Phàm vẫn điềm nhiên bước đi giữa không trung, nhẹ nhàng né tránh từng đợt tấn công dữ dội từ Cự Long màu vàng.

Chương 1212

DTV EBOOK

Trên mặt hắn không có chút biểu cảm nào, vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, cao ngạo.

Mỗi khi Cự Long màu vàng lao đến, hắn đều tránh né trong gang tấc, thoát nhìn cực kỳ nguy hiểm nhưng thực chất lại không hề bị ảnh hưởng nhiều.

“Hừ! Chỉ biết trốn tránh như chuột nhắt thôi sao?”

Chí Dương Chân Nhân hừ lạnh, khuôn mặt cương nghị lộ ra vẻ khinh thường.

Dù nói vậy, nhưng động tác trên tay hắn không hề chậm lại. Vừa tiếp tục điều khiển Cự Long màu vàng truy kích Quỷ Phàm, hai cánh tay hắn cũng đồng thời kết thành từng đạo ấn quyết phức tạp.

Oanh!

Một luồng kim quang chói mắt bùng nổ từ lòng bàn tay hắn, chiếu rọi khắp không gian. Mọi thứ xung quanh như được phủ lên một lớp vàng rực rỡ, vừa lóa mắt vừa mang theo khí tức bàng bạc vô biên.

Ngay cả Quỷ Phàm, dù tốc độ nhanh đến đâu, cũng không thể tránh khỏi ánh sáng này.

“Định!”

Một chữ vừa thốt ra, toàn bộ vật thể bị phủ kim quang lập tức như bị đông cứng lại.

Chỉ trong nháy mắt, Quỷ Phàm liền cảm thấy cơ thể mình như rơi vào vũng bùn, nửa bước cũng khó mà tiến tới!

Ngay sau đó, tầng kim quang kia như một lớp gông xiềng, khóa chặt hắn lại như một bức tượng đá!

Dưới vô số ánh mắt chấn động, Cự Long màu vàng rút cuộc tìm được cơ hội, lập tức lao thẳng đến, nghiền nát Quỷ Phàm

trong khoảnh khắc!

Oanh!

Tiếng rền gầm chấn động thiên địa, Thuần Dương chi lực bùng phát, quét sạch tất cả.

Nhưng ngay khi màn sáng tắt đi, bóng dáng của Quỷ Phàm đã biến mất, tựa như chỉ là ảo ảnh tan vào hư không.

Toàn trường lặng ngắt, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

“Chuyện gì vậy? Sao lại thế?”

“Kết thúc rồi sao? Quỷ Phàm thật sự bị đánh tan thành tro bụi?”

“Không thể nào! Nhanh quá! Chẳng lẽ thực lực hắn chỉ có vậy?”

Ai nấy đều há hốc miệng, không thể tin được những gì mình vừa chứng kiến.

Dù sao, Quỷ Phàm chính là thiếu chủ của Quỷ Kiếm Môn, một thiên kiêu Ma Đạo, làm sao có thể chết dễ dàng đến vậy?

Ngay cả Lý Thanh cũng nhíu mày đầy nghi hoặc.

Nhưng ngẫm nghĩ kỹ, hắn cảm thấy chuyện này không thể đơn giản như vậy.

Bởi lẽ từ đầu đến giờ, Quỷ Phàm căn bản chưa hề thi triển bất kỳ thủ đoạn nào, ngoài việc tung ra một kiếm bằng Ma Nguyên Kiếm.

“Bảo kiếm màu tím đen đó đích thực là bản mệnh pháp bảo của hắn, trên đó còn mang theo khí tức Ma Nguyên Kim chân chính... chẳng lẽ đây là thân ngoại hóa thân?”

Ngay khi hắn vừa lẩm bẩm một câu, thanh Ma Nguyên Kiếm từ không trung rơi thẳng xuống, cắm sâu vào mặt đất!

Và ngay sau đó, một bóng người chậm rãi bước ra từ bóng kiếm—

Một dáng người cao ráo, khuôn mặt tuấn mỹ nhưng mang theo vẻ âm u quỷ dị.

Không ai khác, chính là Quỷ Phàm!

Hắn đáng lẽ đã chết, vậy mà bây giờ lại xuất hiện ngay trước mắt bọn họ!

Ngay lập tức, Quỷ Phàm vươn tay rút thanh Ma Nguyên Kiếm ra, lười biếng đeo lên sau lưng.

Ba! Ba! Ba!

Hắn nhẹ nhàng vỗ tay, khoe miệng nở một nụ cười đầy vẻ trêu chọc.

“Không tệ, không tệ. Có thể đánh tan được một đạo hóa thân của ta, miễn cưỡng xem như có chút bản lĩnh.”

Lời này vang lên, khiến Chí Dương Chân Nhân lập tức biến sắc, sắc mặt âm trầm đến cực điểm.

Thì ra, từ nãy đến giờ, hắn dốc toàn lực tấn công, hao tổn biết bao nhiêu pháp lực—chỉ để đối phó với một hóa thân của Quỷ Phàm mà thôi.

Chuyện này quả thực là một nỗi sỉ nhục không thể nào chấp nhận được!

“Chỉ có bấy nhiêu thủ đoạn thôi sao? Ta có thể giết được hóa thân của ngươi, thì cũng có thể giết cả bản thể của ngươi!”

Chí Dương Chân Nhân hừ lạnh, lần nữa bấm niệm pháp quyết, hiển nhiên là định tiếp tục thi triển đạo Thần Thông định trụ thân thể mà hắn đã sử dụng trước đó.

Nhưng lần này, Quỷ Phàm không còn đứng yên nhìn đối phương thi triển loại pháp thuật khó chơi kia nữa. Hắn nhẹ nhàng vỗ lên cái túi quỷ dị màu xám đen bên hông.

Ngay lập tức, từ chiếc túi kỳ lạ ấy, từng đợt âm khí dày đặc khuếch tán ra xung quanh!

Không bao lâu sau, một bóng người trông rỗng dần dần xuất hiện—

Một bộ luyện thi ngập tràn âm khí!

“Âm khí dày đặc như vậy... Chẳng lẽ đây là một bộ ngàn năm âm thi?”

“Chuyện này không hợp lý! Luyện chế và điều khiển loại âm thi này vốn là thủ đoạn của Âm Khôi Tông, sao ngay cả Quỷ

Phàm cũng biết dùng?”

“Chẳng lẽ Âm Khôi Tông đã truyền thủ đoạn này cho hấn, để hấn mượn nó cướp đoạt thắng lợi?”

Không để đám người có thêm thời gian suy đoán, bộ ngàn năm âm thi vừa xuất hiện liền lập tức xé gió lao tới, tốc độ cực nhanh, nhắm thẳng vào Chí Dương Chân Nhân!

Đối diện với đòn tấn công dữ dội này, Chí Dương Chân Nhân cũng chỉ đành tạm thời thu lại pháp quyết, ánh mắt ngưng trọng nhìn chăm chú vào cỗ thi thể dữ tợn kia.

Một bộ ngàn năm âm thi được luyện chế thành thi khô, chiến lực có thể tương đương với tu sĩ Kết Đan kỳ, tuyệt đối không phải thứ dễ đối phó!

Chương 1213

DTV EBOOK

Nhưng dù vậy, Chí Dương Chân Nhân vẫn không hề tỏ ra hoảng loạn. Hắn bình tĩnh lùi lại vài bước, sau đó—

“Phốc!”

Hắn cắn nát đầu lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết!

Máu tươi vừa rời khỏi miệng lập tức hóa thành huyết vụ, tràn ngập không gian phía trước.

Quý Phàm không ngờ rằng hắn lại có thể phản ứng nhanh như vậy. Bộ ngàn năm âm thi do hắn thúc giục lao thẳng vào màn huyết vụ mà không kịp né tránh!

Xuy xuy xuy!

Từng tiếng nổ đùng đoàng chói tai vang vọng—

Trên thân thể âm thi, những vụ nổ xuất hiện dày đặc, giống như có từng viên pháo đạn đang thiêu đốt bên trong!

Đây chính là Thuần Dương chân huyết!

Trên đời này có rất ít thể chất tu luyện có thể sánh ngang với Thuần Dương chi thể, mà tinh huyết của người sở hữu thể chất này lại càng chí cương chí dương, có thể khắc chế tà vật đến cực hạn!

Bộ ngàn năm âm thi của Quý Phàm hiển nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Chỉ thấy thân thể nó, sau khi lao ra khỏi huyết vụ, đã trở nên rách nát tả tơi, trên da thịt chỉ chít vết cháy xém, lở loét khắp nơi.

Bị Thuần Dương chân huyết ăn mòn, nó đã gần như không còn nguyên dạng!

Nhìn thấy cảnh tượng này, những tu sĩ xung quanh cuối cùng cũng hiểu ra tại sao Âm Khôi Tông lại chịu đưa một bộ ngàn năm âm thi trân quý cho Quý Phàm sử dụng.

Nếu không diệt trừ Thuần Dương chi thể, trong tương lai, Âm Khôi Tông sẽ đối mặt với một đe dọa to lớn. Khi Chí Dương Chân Nhân hoàn toàn trưởng thành, bất kỳ thủ đoạn nào của bọn chúng cũng sẽ bị khắc chế đến mức gần như vô dụng!

Phanh!

Không đề bộ ngàn năm âm thi có cơ hội phục hồi, Chí Dương Chân Nhân giáng xuống một chưởng!

Linh lực cuộn cuộn, hòa cùng Thuần Dương chi lực, trực tiếp đánh thẳng vào thân thể đã tổn hại nghiêm trọng của âm thi!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, bộ ngàn năm âm thi bị đánh bay ra xa!

“Hết thủ đoạn rồi sao? Nếu còn gì thì lấy ra đi, hôm nay ta sẽ trừ ma vệ đạo!”

Chí Dương Chân Nhân ngạo nghễ đứng đó, toàn thân tỏa ra một luồng uy thế vô địch, phảng phất như có thể quét sạch mọi thứ trên thế gian.

Nhưng Quỷ Phàm vẫn giữ nguyên nét mặt hờ hững, hời hợt đáp:

“Âm Khôi Tông đưa cho ta đồ vật, hòng thì cũng chỉ là hòng thôi. Ta chỉ muốn xem, ngươi có thể hao tổn bao nhiêu lực lượng bản nguyên nữa mà thôi.”

Vừa dứt lời, hần lần nữa điều khiển bộ âm thi tàn tạ, bắt nó tiếp tục lao tới Chí Dương Chân Nhân!

Lần này, uy thế của ngàn năm âm thi hiển nhiên đã giảm sút rõ rệt.

Chí Dương Chân Nhân thoáng hiện lên nét khinh miệt, cho rằng Quỷ Phàm đã hoàn toàn hết cách.

Và đúng vậy, hần có đủ tư cách để tự tin.

Bởi vì hần sinh ra đã là Thuần Dương chi thể, từ tiên thiên đã áp chế Quỷ Phàm.

Chỉ cần Quỷ Phàm vẫn còn nằm trong phạm trù Ma Đạo, thì vĩnh viễn không thể chống lại hần!

“Hết cách rồi sao? Nếu vậy, để ta tiễn ngươi lên đường!”

Chí Dương Chân Nhân nhíu mắt, sau đó đột ngột há miệng, phun ra một thanh trường đao màu vàng óng, lấp lánh ánh sáng rực rỡ!

Đây chính là bản mệnh pháp bảo của hắn, một thanh trường đao ngưng tụ Thuần Dương chi lực!

Ngay khoảnh khắc hắn chuẩn bị vung đao chém nát âm thi, chuyện bất ngờ đã xảy ra—

Ầm ầm!

Bộ thi thể khô quắt bỗng nhiên tự phát nổ!

Thi bạo!

Cơn chấn động dữ dội lan tỏa khắp không gian—

Chí Dương Chân Nhân rút đao, chuẩn bị chém xuống, nhưng ngay sau đó, bộ thi thể ngàn năm mục nát kia bỗng nhiên phồng lên một cách bất thường.

Ầm ầm!

Tiếng nổ dữ dội vang lên trên mặt đất, tựa như sấm rền giữa trời quang. Chấn động khiến tất cả mọi người đều cảm thấy ù tai, ngay cả đại địa cũng rung chuyển dữ dội!

Thi bạo!

Không ai ngờ rằng Quỷ Phàm lại có thể tàn nhẫn và quyết đoán đến vậy. Một bộ âm thi ngàn năm mạnh ngang tu sĩ Kết Đan kỳ, vậy mà nói nổ là nổ ngay.

Làn sóng thi khí kinh hoàng lan ra khắp bốn phía như sóng lớn cuộn trào, tạo thành một cơn bão đáng sợ, trong chớp mắt đã quét thẳng đến vị trí của Chí Dương Chân Nhân.

Ầm ầm!

Đối diện với trận bão thi khí kinh thiên động địa, sắc mặt của Chí Dương Chân Nhân không ngừng biến đổi.

Đây là một ngàn năm âm thi tự bạo! Uy lực của nó mạnh đến mức dù là bất cứ tu sĩ Kết Đan kỳ nào cũng phải kinh hãi.

Khoảng cách giữa hắn và âm thi quá gần, cơn lốc này quét đến quá nhanh, khiến hắn hoàn toàn không có cơ hội né tránh, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

“Cửu Dương Chân Pháp, Thiên Dương Hộ Thể!”

Chí Dương Chân Nhân lập tức niệm khẩu quyết, vận chuyển công pháp sở tu, thúc giục một đạo bí thuật hộ thân, hy vọng có thể ngăn cản trận bão thi khí kinh hoàng này.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, trước khi Thuần Dương chi lực kịp hình thành phòng hộ hoàn chỉnh, cơn bão thi khí đã ập đến!

Chương 1214

DTV EBOOK

Vừa chạm phải luồng dương khí hộ thể, thi khí u ám lập tức tan rã, tựa như bị khắc chế một cách tuyệt đối.

Tuy nhiên, quy mô vụ nổ lại quá lớn! Quy mô này thậm chí không hề kém cạnh so với một Kết Đan chân nhân tự bạo Kim Đan.

Cuối cùng, vẫn có một lượng thi khí nhất định xuyên qua tầng phòng ngự, len lỏi vào cơ thể hắn. Từng luồng khí tức xám đen ô trọc như giòi bám vào xương, liên tục chui vào cơ thể Chí Dương Chân Nhân.

Nhưng thân là người sở hữu Thuần Dương chi thể – vạn tà bất xâm, cơ thể hắn tự nhiên kích phát một phản kháng mạnh mẽ.

Ngay khi bản nguyên Thuần Dương chi lực trong cơ thể bị kích thích, nó lập tức sục sôi như lửa cháy.

Ông!

Chỉ trong chớp mắt, Thuần Dương chi lực liền bùng lên mạnh mẽ, hoàn toàn thanh tẩy luồng thi khí xâm nhập kia, không để lại chút tàn dư nào.

Dù vậy, việc tiêu hao bản nguyên lực lượng khiến ngay cả một cao thủ như Chí Dương Chân Nhân cũng cảm thấy hơi khó chịu.

Sắc mặt hắn tái nhợt đi đôi chút, nhưng sát ý trong mắt vẫn không hề giảm sút.

“Ta muốn xem ngươi còn có thể điều khiển bao nhiêu bộ âm thi ngàn năm như vậy!”

“Giết!”

Chí Dương Chân Nhân trầm giọng quát lên, lao về phía trước, trên tay hắn là một thanh trường đao ánh lên sắc vàng óng ánh, Thuần Dương chi lực không ngừng tràn ra, tựa như muốn quét sạch mọi âm tà trong thiên hạ.

Vút!

Một đao chém xuống, giữa thiên địa xuất hiện một đường ánh sáng màu vàng rực rỡ. Đây chính là Kim Dương Đao, một nhát chém có thể xé rách không gian!

Nhìn thấy Chí Dương Chân Nhân triển khai bản mệnh pháp bảo, Quỷ Phàm cũng không hề e ngại.

Hắn lập tức rút ra Ma Nguyên Kiếm, trực tiếp nghênh đón đòn tấn công bá đạo kia.

Keng!

Tia kiếm khí tím đen va chạm với đao quang vàng óng, tựa như có thể chẻ đôi cả bầu trời!

Khoảnh khắc đó, song phương tựa hồ lâm vào trạng thái giằng co, hai luồng lực lượng ngang nhau không ai nhường ai.

Hai người chỉ cách nhau một thanh kiếm, một thanh đao, ánh mắt giao nhau, đồng thời đánh giá đối phương cùng bản mệnh pháp bảo trong tay.

Ma Nguyên Kiếm của Quỷ Phàm được luyện chế từ Ma Nguyên Kim, một loại kim loại chỉ tồn tại ở Ma Giới. Kiếm này quý hiếm vô cùng, có thể xem là một bảo vật vô giá.

Thêm vào đó, được tế luyện theo phương pháp đặc biệt của Quỷ Kiếm Môn, thanh kiếm này gần như đạt tới đẳng cấp tuyệt thế!

Tuy nhiên, bản mệnh pháp bảo của Chí Dương Chân Nhân cũng không hề kém cạnh. Khi hắn vừa mới Kết Đan thành công, nhờ vào thiên địa giao cảm, hắn đã dẫn động Thuần Dương chi khí từ một hang động bí ẩn tại Cực Bắc Băng Nguyên để luyện thành thanh đao này.

Kim Dương Đao, chính là bảo vật sinh ra để dành riêng cho hắn. Có thể nói, trên đời này, khó có thể tìm ra mấy món Thuần Dương chi bảo có phẩm chất tương đương!

Hai thanh tuyệt thế pháp bảo va chạm với nhau, dư chấn sinh ra cực kỳ kinh khủng.

Mặt đất nứt vỡ, từng đợt sóng linh lực tràn ra, khuếch tán khắp nơi!

Chỉ có thể nói rằng, Thuần Dương chi bảo chính là Thuần Dương chi bảo. Dù có là Ma Nguyên Kim luyện chế thành bản mệnh pháp bảo, nhưng dưới áp lực của Kim Dương Dao, Ma Nguyên Kiếm vẫn có phần kém thế.

Trên bề mặt thanh kiếm, những vết rạn nhỏ gần như không thể nhìn thấy đã bắt đầu xuất hiện.

Bản mệnh pháp bảo của mình bị tổn hại!

Quý Phàm lập tức cảm nhận được điều này!

Nội tâm Quý Phàm chấn động mãnh liệt, đem chút khinh thường cuối cùng đối với Chí Dương Chân Nhân ép xuống tận đáy lòng.

Thuần Dương chi thể, quả thật danh bất hư truyền!

Hắn một tay cầm kiếm, tay còn lại nhẹ nhàng vỗ lên Tử Kim Hồ Lô bên hông.

Ba!

Âm thanh nắp hồ lô bật mở vang lên giòn tan, ngay sau đó, từ miệng bình phun ra một luồng lãnh diễm trắng xóa, tỏa ra khí tức băng lãnh thấu xương.

Oanh!

U Minh Lãnh Hỏa!

Bốn phía lập tức trở nên lạnh lẽo đến cực hạn, hàn khí âm tà lan tràn, khiến không gian cũng như đóng băng.

Chí Dương Chân Nhân vừa thấy, sắc mặt liền trầm xuống, không nói hai lời, lập tức giơ đao lùi lại, hoàn toàn không dám để luồng lửa quỷ dị này chạm vào thân thể.

Lúc trước, một vị thiên kiêu của Thái Nhất Môn đã từng bỏ mạng dưới ngọn lửa địa ngục này!

Đối mặt với loại âm hàn lãnh diễm đáng sợ này, hắn lập tức vận chuyển Thuần Dương chi khí, dùng hỏa lực của bản thân để ngăn chặn sự xâm nhập của hàn hỏa.

Ngọn lửa trắng lan tràn cuộn cuộn, như sóng thần ập đến, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ không gian xung quanh.

“Thủ đoạn của người cũng không ít đấy, nhưng hôm nay ta vẫn phải chém người ngay tại đây!”

Sắc mặt Chí Dương Chân Nhân trầm xuống, vừa tránh né vừa rút ra một tấm phù lục trông vô cùng cổ xưa.

Không chút do dự, hắn lập tức kích phát phù lục này.

Lập tức, thiên địa linh khí xung quanh dường như bị một thứ gì đó dẫn dắt, trở nên hỗn loạn và chấn động không ngừng.

Chương 1215

DTV EBOOK

Quá Trần Ma Phù!

Đây là một loại bí truyền phù lục của Thái Nhất Môn, chuyên dùng để khắc chế tà ma!

Phù này chính là Tam giai thượng phẩm, uy lực cường đại vô cùng, dù là trong Thái Nhất Môn cũng không có nhiều.

Bởi vì việc vẽ phù này yêu cầu trình độ cực cao, ngay cả Tam giai phù lục sư cũng rất khó hoàn thành. Hơn nữa, tài liệu để chế tác phù cũng vô cùng đắt đỏ, mỗi một lần vẽ hỏng đều khiến môn phái đau lòng không thôi.

Vừa được kích phát, Quá Trần Ma Phù liền tiêu tán vào không trung, ngay sau đó, một trận cuồng phong lập tức bùng lên, hút sạch linh khí bốn phía.

Oanh!

Một đạo thanh quang pháp ấn to lớn từ trên cao giáng xuống, trấn áp thẳng về phía Quỷ Phàm!

Ngon U Minh Lãnh Hỏa vốn đang tán loạn trong không trung, lập tức bị thanh quang pháp ấn quét sạch không còn một mảnh.

Thấy vậy, Quỷ Phàm không còn tiếp tục duy trì Tử Kim Hồ Lô, hắn lập tức thu hồi nó lại, rồi nhanh chóng di chuyển tránh né thanh quang đại ấn đang trấn áp xuống.

Nhưng mà, muốn tránh né một phù lục công kích mạnh mẽ như vậy, nào có dễ dàng?

Thanh quang đại ấn tựa như giò bám xương, không ngừng bám sát hắn, truy đuổi không tha.

Dọc theo đường bay của nó, vô số núi đá đều bị nghiền nát thành bụi mịn, tất cả hóa thành hư vô.

“Hahaha! Quỷ Phàm, ngươi chỉ biết chạy trốn sao?”

“Từ khi trận chiến bắt đầu đến giờ, ngươi vẫn chỉ biết chặt vật bỏ chạy! Với chút thực lực như vậy, ngươi cũng dám lớn tiếng muốn lấy đầu ta sao?”

Chí Dương Chân Nhân cười lạnh, trong giọng nói tràn đầy sự khinh thường.

Tuy nhiên, Quỷ Phàm vẫn không đáp lại, hắn chỉ tập trung né tránh thanh quang đại ấn kia, dường như không có ý định phản kích.

Xung quanh, những tu sĩ đang quan chiến cũng không khỏi lắc đầu, cảm thấy trận chiến này chẳng có gì hấp dẫn như tưởng tượng.

Từ đầu đến cuối, Quỷ Phàm chỉ đang chạy trốn.

Dù lúc trước hắn có thi triển thi bạo hay U Minh Lãnh Hỏa, thì cũng đều không phải sức mạnh bản thân hắn, mà chỉ là mượn ngoại vật.

Dĩ nhiên, đối với tu tiên giả, trong chiến đấu, không ai quan trọng chuyện dùng ngoại vật hay không. Chỉ cần có thể thắng, thì thủ đoạn nào cũng hợp lý.

Nhưng điều khiến mọi người lắc đầu, chính là Quỷ Phàm dường như không dám chính diện giao phong với Chí Dương Chân Nhân.

Ở trong đám đông, một nam tử trung niên hít mắt lại, hàng lông mày hơi nhíu chặt.

Lý Thanh!

Hắn quan sát trận chiến, trong lòng dâng lên một cảm giác bất an.

“Có gì đó không đúng... Quỷ Phàm rốt cuộc đang làm gì?”

Lý Thanh cảm thấy mọi chuyện trước mắt có gì đó rất kỳ lạ.

Lúc trước, khi hắn mới vừa Kết Đan, từng có một trận giao thủ với Quỷ Phàm, và hắn biết rất rõ về thực lực cùng phong cách chiến đấu của đối phương.

Nhưng hiện tại, những gì hắn thấy lại hoàn toàn khác biệt.

Quỷ Phàm đánh quá cẩn trọng!

Thậm chí có thể nói là hơi nhát gan.

Trước đây, Lý Thanh từng tận mắt thấy Quỷ Phàm thi triển một môn thần thông cường đại có tên Vạn Quỷ Pháp Thân.

Một khi thần thông này triển khai, hoàn toàn không thể nào khiến hấn chặt vật như bây giờ.

“Hắn đang e ngại Thuần Dương chi thể?”

“Hay là... hắn đang có mưu đồ khác?”

Lý Thanh hí mắt, ánh nhìn trở nên thâm trầm hơn.

Vùng Đại Hoang phương bắc, tiếp giáp Băng Nguyên chi địa, nơi đây là một vùng linh sơn cao ngất, cổ thụ già cỗi um tùm, tạo nên một khung cảnh huyền bí.

Giữa chốn linh địa yên tĩnh này, đôi khi có những cánh chim hải âu lướt qua bầu trời, mang theo vẻ đẹp thanh bình của tháng năm tĩnh lặng.

Không sai, nơi đây chính là sơn môn của Thái Nhất Môn.

Dù cho tình thế hiện tại đầy hỗn loạn, nhưng linh mạch của khu vực này vẫn chưa hề bị quấy nhiễu, tất cả vẫn giữ nguyên vẻ thanh bình vốn có.

Thế nhưng, điều này không có nghĩa là Ma Đạo không muốn công kích nơi này. Chỉ là, sơn môn này có một tòa trận pháp Tứ Giai cực kỳ cường đại bảo vệ.

Nếu Ma Đạo muốn tấn công quy mô lớn, chỉ cần có Thái Huyền Chân Quân trấn thủ, chủ trì trận pháp này, thì ngay cả khi đối mặt với ba tôn tổ sư vô địch của Ma Đạo, chính đạo vẫn nắm phần thắng rất lớn!

Nhưng hiện tại, Thái Huyền Chân Quân đã rời đi, đến Tử Nguyệt Cung, tự mình bảo vệ hy vọng tương lai của chính đạo.

Vậy nên, lúc này Thái Nhất Môn chẳng khác nào một vỏ rỗng không người canh giữ!

Oanh!

Bầu trời vốn trong xanh bỗng chốc bị một tầng mây đen dày đặc bao phủ, sắc trời lập tức trở nên ảm đạm.

Nhìn kỹ lại, có thể thấy tầng mây đen nặng nề này không phải là dấu hiệu của mưa gió, mà là ma khí nồng đậm đang không ngừng cuộn trào.

Bên trong mây đen, từng chiếc linh hạm màu đen khổng lồ xuyên qua hư không, trông vô cùng đáng sợ.

Trên mỗi chiếc linh hạm đó, vô số tu sĩ Ma Đạo đứng chỉnh tề, từ Luyện Khí Kỳ đến Trúc Cơ Kỳ, tất cả xếp thành từng đội ngũ, ánh mắt tràn đầy sát khí.

Chương 1216

DTV EBOOK

Nhìn cờ xí trên những linh hạm này, có thể dễ dàng nhận ra bọn chúng chính là người của Quỷ Kiếm Môn!

Không chỉ vậy, từ hướng tây, một đội quân đông đảo cũng đang lặng lẽ tiến vào. Dẫn đầu là vô số âm thi, từng đạo khí âm hàn cuộn cuộn như muốn cướp lấy sinh cơ của vạn vật.

Âm Khôi Tông cũng đã đến!

Những khu rừng xanh tươi ban đầu chỉ sau vài khắc đã trở nên héo rũ, cạn kiệt sức sống, để lại một vùng đất chết tan hoang.

Hàng trăm thi khôi âm hàn di chuyển rầm rập, mỗi con đều có sức mạnh đáng sợ, tất cả đều là những thi thể trăm năm được luyện chế, mang theo chiến lực kinh hoàng.

Phía trên bầu trời, một tòa huyết sắc chủ điện lơ lửng giữa không trung, tỏa ra huyết vân dày đặc bao phủ bốn phương tám hướng.

Toàn bộ khu vực sơn môn Thái Nhất giờ đây đã bị Ma Đạo vây chặt không lối thoát.

“Hahaha! Không ngờ La Sát Lão Ma lại hào phóng đến vậy, đem cả Huyết Vân Điện giao cho môn hạ của hân! Đúng là một nước cờ lớn!”

Một giọng nói đầy hứng thú vang lên giữa bầu trời.

Bên trên đại địa, một thân ảnh cường tráng đeo đai kiếm màu đen khẽ nheo mắt nhìn về phía xa.

“Hừ! Chúc Cửu Âm, trận chiến này rất quan trọng, mấy con thi khôi vạn năm của ngươi cũng nên xuất trận rồi chứ?”

Kẻ vừa lên tiếng không ai khác chính là Quỷ Lệ, một Ma Tu khét tiếng với đôi mắt thâm trầm, mang theo ma khí ngập trời.

Chúc Cửu Âm cười lớn, nhưng đáy mắt lại lóe lên vẻ ngưng trọng.

“Đương nhiên, lần này chỉ cần đánh sập Thái Nhất Môn, sau đó phục kích Thái Huyền Chân Quân và Thuần Dương Chi Thể trên đường trở về, thì mọi chuyện sẽ vô cùng thuận lợi!”

Chúc Cửu Âm khẽ híp mắt, trầm giọng nói tiếp:

“Hy vọng Quý Phàm có thể kéo dài trận quyết chiến này lâu một chút. Dù sao, Diễn Tru Ma Trận không dễ dàng bị công phá!”

Lần hành động này, bọn chúng đã lên kế hoạch vô cùng kỹ lưỡng. Nhân lúc Quý Phàm quyết đấu với Thuần Dương Chi Thể, Ma Đạo lập tức bày trận phong tỏa thiên địa, ngăn chặn toàn bộ tin tức từ bên ngoài.

Một khi Diễn Tru Ma Trận sụp đổ, chính đạo sẽ mất đi thành trì phòng thủ cuối cùng.

Đến lúc đó, Ma Đạo sẽ chính thức chiếm lĩnh toàn bộ thế cục!

Xích Nguyên đã bị phế! Thái Huyền Chân Quân cũng không còn trấn thủ tại sơn môn!

Một trận pháp không có Nguyên Anh Kỳ chủ trì, dù là Tứ Giai Đại Trận thì đã sao?

Một giọng nói lạnh lùng vang lên giữa bầu trời:

“Hừ, chỉ cần một kiếm, ta sẽ phá tan trận này!”

Nói dứt lời, Quý Lệ đạp nhẹ lên không trung, trong nháy mắt đã xuất hiện ngay phía trên Thái Nhất Môn.

Hắn rút ra bản mệnh Quý Kiếm, hàn quang lóe lên dữ dội.

Ngay sau đó—

Một đạo kiếm quang sắc bén như xé rách cả thiên địa, giáng thẳng xuống sơn môn Thái Nhất!

Kiếm quang đen kịt bùng phát, mạnh mẽ chém xuống như muốn xé rách cả thiên địa. Không gian dường như bị chia cắt làm đôi, uy lực mạnh mẽ đến mức khó mà tưởng tượng nổi.

Ngay khi đạo kiếm quang này sắp giáng xuống—

Ông!

Từng đạo thanh quang chói mắt bất ngờ bùng lên từ lòng đất!

Đại trận tự khởi động!

Sơn môn Thái Nhất lập tức được bảo vệ bên trong kết giới trận pháp.

Cùng lúc đó, cả Thái Nhất Môn đang chìm trong sự yên tĩnh bỗng trở nên xao động.

“Có ngoại địch xâm lấn!”

“Nhanh! Mau bẩm báo Thái Thượng Trưởng Lão! Có ngoại địch tấn công!”

“Bọn Ma Đạo đã đến! Cả bầu trời bên ngoài đều bị che phủ bởi ma khí đen kịt!”

“Thái Thượng Trưởng Lão! Thái Thượng Trưởng Lão!”

Chẳng cần ai báo động, tất cả Kết Đan Kỳ tu sĩ đang tĩnh tu trong sơn môn đều đã cảm nhận được chấn động mãnh liệt vừa rồi!

Hưu! Hưu! Hưu!

Từng bóng người liên tục bay lên không trung.

Bọn họ đều là những Thái Thượng Trưởng Lão của Thái Nhất Môn, những tồn tại được xem là trụ cột vững chắc của môn phái!

Gương mặt ai nấy đều trầm trọng.

“Tại sao có thể như vậy?”

“Quý Kiếm Môn, Huyết Linh Tông lại liên thủ làm khó chúng ta sao?”

“Không chỉ như vậy! Mau nhìn kia! Phía tây trên đại địa, đó là Cửu U Minh Phủ! Có vô số âm thi đang kéo tới!”

“Giờ thì phải làm sao đây? Thái Huyền Lão Tổ đã rời đi Tử Nguyệt Cung, không biết khi nào mới trở về!”

“Đáng chết thật! Lũ Ma Đạo này đúng là không giữ chữ tín!”

Sắc mặt tất cả trở nên cực kỳ khó coi.

Không ai có thể ngờ rằng, ngay vào thời khắc mấu chốt, Ma Đạo lại bất ngờ tổng lực tấn công!

Nhưng mọi chuyện đã xảy ra, lúc này không phải lúc để than vãn.

“Nhanh! Mau theo ta chủ trì Diễn Tru Ma Trận để cản địch! Ngoài ra, lập tức cử người tìm cách báo tin cho Thái Huyền Lão Tổ!”

Một Thái Thượng Trưởng Lão lập tức quát lớn, nhanh chóng bay đến vị trí trận nhãn của Diễn Tru Ma Trận.

Những người còn lại cũng nhanh chóng chia ra các phương vị khác, chuẩn bị chủ trì đại trận, đối phó với đợt công kích quy mô lớn từ Ma Đạo.

Thế nhưng, đúng lúc này—

Chương 1217

DTV EBOOK

Một Kết Đan Kỳ trưởng lão đột nhiên sực nhớ điều gì đó, vội vàng cất giọng lo lắng:

“Khoan đã! Ta nhớ có một vị Thượng Thanh Tông đạo hữu đang bế quan trong sơn môn để ngưng kết Nguyên Anh! Nếu lúc này khởi động đại trận, chỉ e sẽ xảy ra chuyện lớn!”

Tất cả im bật!

Đây là Tứ Giai Đại Trận, một khi khởi động toàn diện, nó sẽ lập tức rút cạn linh khí trong thiên địa!

Nếu ngay lúc này có người đang đột phá Nguyên Anh, chắc chắn sẽ bị phản phệ nghiêm trọng!

Nhẹ thì tu vi tàn phế, nặng thì mất mạng ngay lập tức!

“Người nói là lão ầu họ Ôn kia sao?”

Một nữ tu sĩ khẽ nhú mày, giọng nói lạnh lùng:

“Cuối cùng cũng chỉ là một ngoại nhân mà thôi! Trong thời khắc nguy cấp như vậy, còn quan tâm đến chuyện này làm gì?”

Bích Vân Sư Muội đứng bên cạnh gạt đầu, giọng điệu đầy sát khí:

“Đúng vậy! Nếu lúc này còn chần chừ vì một người ngoài, vậy thì Thái Nhất Môn chúng ta đúng là đáng đời bị diệt môn!”

Lời nói vừa dứt, cả đám trưởng lão im lặng.

Một Kết Đan Hậu Kỳ trưởng lão chậm rãi bước lên, lạnh lùng ra lệnh:

“Khởi trận!”

Lời vừa dứt, toàn bộ trận pháp linh quang đồng loạt bùng phát khắp Thái Nhất Môn!

Ầm ầm!

Khắp thiên địa, linh khí bị hút sạch trong nháy mắt!

Toàn bộ không gian rơi vào trạng thái chân không linh khí!

Oanh!

Chấn động kinh hoàng lan tỏa khắp nơi, khiến toàn bộ đại trận Tứ Giai hoàn toàn khởi động!

Uy thế của nó không thể dùng ngôn từ mà miêu tả, bởi lẽ nó đích thực đã mượn đến sức mạnh thiên địa!

Nhưng vào lúc này...

Ở một khu vực khác của Thái Nhất Môn, tại một động phủ ẩn sâu trong linh sơn.

Phốc!

Một lão ầu tóc bạc đang ngồi xếp bằng, toàn thân chấn động mạnh, phun ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm!

Nàng mở bừng mắt, vẻ mặt hoảng hốt cực độ!

“Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Tại sao linh khí thiên địa lại biến mất?!”

“Cảm giác vừa rồi... có liên quan đến cỗ chấn động kia sao?”

Ôn Hà, tóc tai bù xù, đôi mắt tràn đầy kinh hoàng. Cơ thể già nua của nàng run rẩy kịch liệt, căn bản không thể nào kiểm soát được chân nguyên bạo động trong cơ thể.

“Không...!”

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của nàng thoáng hiện vẻ không cam tâm. Chỉ cần một bước trượt chân, vạn kiếp bất phục!

Ngay vào khoảnh khắc nàng chuẩn bị trùng kích Nguyên Anh, thiên địa linh khí vốn đang hội tụ xung quanh bỗng nhiên biến mất không dấu vết!

Rầm rầm!

Trong nháy mắt, nàng mở túi trữ vật, lấy ra một lượng lớn Linh Thạch, chỉ trong chốc lát đã chất thành một ngọn núi nhỏ.

Những khối Linh Thạch này ít nhất cũng có tới mấy ngàn viên, trong đó còn không thiếu Linh Thạch Trung Phẩm.

Nàng vội vàng hấp thu linh khí từ số Linh Thạch này, cố gắng ổn định trạng thái bản thân, kém nhất cũng phải áp chế được chân nguyên bạo động trong cơ thể.

Nhưng nàng biết rõ, dù có nhiều Linh Thạch đến đâu, đối với một kẻ đang đột phá Nguyên Anh, cũng chẳng khác nào hạt cát giữa sa mạc!

Bên trong kinh mạch, chân nguyên cuộn cuộn tàn phá, không ngừng trùng kích cơ thể nàng, khiến nàng đau đớn đến mức toàn thân run rẩy.

Ngay cả bản thân nàng cũng không biết liệu có thể ổn định lại trạng thái, hay sẽ bị phản phệ đến mức tu vi sụp đổ.

Lúc này, nàng thậm chí không còn mong đột phá thành công, chỉ hy vọng cảnh giới không rớt xuống quá nhiều.

Nhưng rốt cuộc, nàng cũng chỉ có thể lựa chọn bài xuất chân nguyên ra ngoài cơ thể, không còn dám cưỡng ép hấp thu linh khí.

Giống như một đập nước bị vỡ, chân nguyên trong cơ thể nàng tràn ra mãnh liệt như hồng thủy, hoàn toàn không thể khống chế!

Chỉ trong chớp mắt—

Khí tức của nàng suy kiệt nhanh chóng!

Lúc này, trong lòng Ôn Hà lạnh như băng, một nỗi tuyệt vọng vô tận dâng lên.

Xong rồi!

Tất cả công sức tọa quan tu luyện nhiều năm, hôm nay lại tan biến như bột nước dưới ánh mặt trời.

Nàng siết chặt nắm tay, gương mặt già nua méo mó vì phần hận:

“Ta hận!”

Trong khi đó, trên bầu trời sơn môn Thái Nhất, các trưởng lão Thái Nhất Môn đang gồng mình chống lại cuộc tấn công dữ dội từ Ma Đạo.

Không ai trong số họ có thời gian để ý đến chuyện của Ôn Hà!

Áp lực lúc này đã vượt quá giới hạn!

Dù có Tứ Giai Đại Trận gia trì, nhưng bọn họ vẫn như đứng trên băng mỏng, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ!

Chỉ vì trước mắt họ...

Là hai tôn Nguyên Anh Kỳ cường giả, hơn nữa còn là Ma Đạo tổ sư chiến lực vô địch!

Trên bầu trời, Quỷ Lệ vùng kiếm liên tục, từng đạo kiếm khí tung hoành khắp bát phương!

Quỹ tích kiếm quang biến hóa khó lường, mỗi một đạo kiếm khí đều đánh thẳng vào vị trí hiểm yếu của đại trận.

Sáu Kết Đan Chân Nhân của Thái Nhất Môn hợp lực vận chuyển Diễn Tru Ma Trận, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ, khó khăn lắm mới ngăn cản được công kích hung mãnh này!

Dù giữ vững được phòng tuyến, nhưng trong lòng bọn họ càng lúc càng thêm lo lắng!

Bởi vì...

Ma Đạo Kết Đan Trưởng Lão đã tiếp cận trận pháp!

Chương 1218

DTV EBOOK

Trong tay bọn chúng, nắm chặt từng tấm Phá Cẩm Phù!

Dù chỉ là Tam Giai Phá Cẩm Phù, nhưng nếu kích phát liên tục, sớm muộn gì cũng sẽ tạo ra lỗ hổng trong Tứ Giai Đại Trận!

Ầm ầm!

Quả nhiên, những tu sĩ Ma Đạo này không chút do dự, lập tức kích phát toàn bộ Phá Cẩm Phù!

Ngay khi phù văn bùng nổ—

Diễn Tru Ma Trận rung chuyển dữ dội!

Cả sơn môn loáng thoáng rung lắc, trận pháp dường như sắp xuất hiện lỗ hổng!

Cảm nhận được tình huống cực kỳ bất lợi, một Kết Đan Chân Nhân lập tức quát lớn:

“Giết bọn chúng!”

Người vừa lên tiếng là một nữ tu mỹ mạo, trong ánh mắt tràn đầy sát ý lạnh thấu xương!

Nếu không ngăn cản kịp thời, đại trận sẽ xuất hiện một lỗ hổng chí mạng!

Phải biết rằng—

Tứ Giai Đại Trận này là trận pháp truyền thừa từ thời thượng cổ, đã tồn tại từ khi Thái Nhất Môn mới thành lập!

Dù trải qua vô số năm tháng, nhưng theo thời gian, trận pháp này dần dần xuất hiện những tí vết và điểm yếu.

Không phải vì lúc bố trận sơ hở—

Mà là do thiên địa biến đổi, tuế nguyệt luân chuyển, dẫn đến trận pháp dần bị hao mòn!

Dù là trận pháp mạnh mẽ đến đâu, cũng cần có Trận Pháp Sư bảo trì thường xuyên!

Khắp Đại Hoang Vực, đã từ rất lâu không hề xuất hiện một Tứ Giai Trận Pháp Sư mới.

Những vết do năm tháng để lại trên trận pháp, vốn đã không thể nào hoàn toàn khôi phục.

Về phần Trận Pháp Sư bên trong Thái Nhất Môn, bọn họ cũng chỉ có thể vá víu tạm bợ, miễn cưỡng tra lậu bổ khuyết.

Nhưng điều này cũng chẳng khác nào trị ngọn mà không trị gốc!

“Bích Vân sư muội, không được vọng động!”

Một vị Thái Thượng Trưởng Lão lớn tuổi quát lên, ngăn cản ý định nóng vội của nàng.

“Nhưng nếu cứ tiếp tục thế này, căn bản không thể nào cầm cự lâu dài! Diễn Tru Ma Trận chắc chắn sẽ bị phá hủy!”

Bích Vân Chân Nhân siết chặt nắm tay, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

“Đó chính là số mệnh của chúng ta.”

Một giọng nói khác vang lên, lạnh lùng nhưng vô cùng bất đắc dĩ.

“Trong tình huống hiện tại, chúng ta chỉ có thể phòng thủ! Nếu vọng động phản công, trận pháp sẽ bị phá hủy nhanh hơn!”

Lời vừa dứt, ánh mắt của Bích Vân Chân Nhân khẽ rung động.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, nơi mà Quỷ Lệ và Chúc Cửu Âm vẫn im lặng quan sát.

Bọn chúng đang chăm chú tìm kiếm sơ hở, chờ đợi thời cơ ra tay.

“Đáng chết...!”

Bích Vân Chân Nhân cắn chặt bờ môi, cố gắng tập trung duy trì trận pháp.

Chúc Cửu Âm khẽ nhíu mày, kéo chặt tấm áo bào xám, cười lạnh nói:

“Cũng nhin đủ lâu rồi... Quỷ Lệ huynh, ngươi nói xem, có nên trực tiếp cường công hay không?”

“Cũng chỉ còn cách đó thôi.”

Quỷ Lệ khẽ gật đầu, trở tay thu hồi Quỷ Kiếm đen kịt, một lần nữa đeo sau lưng.

Nhưng ngay lúc này—

Một vật thể chói lóa xuất hiện trong tay hắn!

Một tôn bảo đỉnh tỏa ra thần quang rực rỡ!

Đó là một bảo đỉnh bốn chân, mỗi một góc đều khắc họa chân linh thần thú vô cùng sinh động.

Thanh Long – Huyền Vũ – Chu Tước – Bạch Hổ!

Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh!

Nhìn thấy tôn bảo đỉnh này, đôi mắt của Chúc Cửu Âm lóe lên tia kinh ngạc!

Hắn lập tức híp mắt, nhìn chăm chăm vật trong tay Quỷ Lệ.

“Không ngờ Quỷ Lệ huynh lại có phúc duyên lớn đến vậy!

Tôn bảo đỉnh danh chấn Thượng Cổ, thế mà lại rơi vào tay ngươi!”

Chúc Cửu Âm trầm giọng nói, trong giọng điệu mang theo vẻ kiêng kỵ.

Nhưng Quỷ Lệ chỉ hờ hững lắc đầu.

Hắn không muốn nói nhiều, trực tiếp hạ lệnh:

“Bớt nói nhảm! Cửu Âm huynh, ngươi cũng nên mang mấy cổ vạn năm lão thi ra đi!”

Nghe vậy, Chúc Cửu Âm khẽ cười nhạt, một tay vung lên!

Ầm ầm!

Cả thiên địa bỗng trở nên âm u lạnh lẽo!

Ở phương nam và phương bắc của Diễn Tru Ma Trận, hai bóng người đột ngột xuất hiện.

Hai nhân ảnh này thoạt nhìn vô cùng bình thường, nhưng trên người lại khoác những bộ trang phục cổ quái, rõ ràng không

thuộc về thời đại này.

Quan trọng hơn—

Khí tức trên người chúng tràn đầy âm hàn, không hề giống người sống!

Nhưng nếu nói chúng không phải người sống, thì những hành động và tư thái của chúng lại quá mức tự nhiên!

Không hề có sự cứng nhắc thường thấy của luyện thi, mà trái lại...

Chúng giống hệt người sống!

“Âm thi thông linh?! Đây là hoạt thi khôì sao?!”

Thấy cảnh tượng này, ngay cả Quỷ Lệ, kẻ luôn thờ ơ với mọi thứ, cũng thoáng động dung!

Âm Khôi Tông thực sự đã luyện chế ra loại nghịch thiên chi vật này sao?!

Chúc Cửu Âm cười lạnh, giọng nói mang theo chút tự đắc:

“Hắc hắc, chỉ là tiểu đạo mà thôi.

So với Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh, hai con rối này không đáng nhắc đến.”

Dù nói vậy, nhưng trong mắt hắn vẫn ánh lên tia ngạo nghễ!

Âm thi thông linh, vốn dĩ đã là hành vi nghịch thiên.

Huống hồ, hai cỗ vạn năm âm thi này, nếu thực sự sinh ra linh trí, thì sẽ trở thành thứ đáng sợ đến mức nào?

Rất nhanh thôi—

Các trưởng lão Thái Nhất Môn sẽ phải trực tiếp đối mặt với nó!

Chương 1219

DTV EBOOK

Nhưng trước khi khai chiến, Chúc Cửu Âm vẫn không quên quát lớn:

“Huyết Linh Tông các tiểu tử, đem Huyết Vân Điện thả ra đi! Cứ giữ mãi thế này cũng chẳng có tác dụng gì!”

Từ phía sau Huyết Vân Điện, có người đáp lại ngay lập tức—
“Cẩn tuân Cửu Âm tiên bối chỉ lệnh!”

Ầm!

Một luồng huyết khí ngập trời từ Huyết Vân Điện bùng nổ!

Trong chớp mắt, cả bầu trời bị nhuộm thành màu máu!

Oanh!

Huyết Vân Điện từ trên không trung giáng xuống, mang theo uy thế khó mà tưởng tượng, như thể muốn hủy diệt tất cả!

Cùng lúc đó—

Hai cổ vạn năm âm thi cũng bắt đầu di chuyển, lao thẳng về phía Diễm Tru Ma Trận!

Quý Lệ cũng bắt đầu niệm quyết, kích hoạt Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh!

Thanh Long – Huyền Vũ – Chu Tước – Bạch Hổ!

Bốn đại chân linh gầm thét giáng lâm nhân giới!

Tất cả các Kết Đan Chân Nhân trong Thái Nhất Môn đều cảm nhận được một luồng áp lực kinh hoàng!

Mồ hôi lạnh rịn đầy trán, da đầu tê dại!

Đại nạn... đã thực sự ập đến trước mắt!

Trên bầu trời, bốn tượng thần đồng loạt hành động, mang theo một khí thế cuồng bạo, cùng lúc áp xuống.

Giờ khắc này, không gian trên Thái Nhất Môn dường như méo mó, tựa hồ không chịu nổi sức công phá kinh khủng này.

Không chỉ vậy, dưới mặt đất, hai tôn Âm Thi thông linh vạn năm do Chúc Cửu Âm triệu hồi cũng bộc phát sức hủy diệt kinh hoàng.

Ầm ầm!

Mặt đất kiên cố lập tức bị lật tung, không chịu nổi sức trùng kích mạnh mẽ của hai cỗ Âm Thi vạn năm.

Trận pháp bảo vệ sơn môn hình thành kết giới ánh sáng rung chuyển dữ dội, tựa hồ có thể vỡ nát bất cứ lúc nào!

Không chỉ thế, các Kết Đan chân nhân của Huyết Linh Tông cũng hợp lực tế luyện Huyết Vân Điện, trấn áp xuống từ trên cao.

Huyết khí ngập trời cuộn cuộn dâng trào, chỉ trong nháy mắt đã tràn ngập toàn bộ phạm vi của Thái Nhất Môn.

Những luồng huyết khí này không chứa bất kỳ khe hở nào, không ngừng ăn mòn nền tảng trận pháp.

Cộng thêm bên ngoài liên tục dùng Phá Cấm Phù phá hoại, đại trận bảo vệ Thái Nhất Môn – Diễn Tru Ma Trận, trận pháp đã trấn giữ vạn năm – cuối cùng cũng chạm đến bờ vực sụp đổ.

Lúc này, những Kết Đan chân nhân đang chủ trì trận pháp đều sắc mặt tái nhợt, áp lực đè nặng đến mức nghẹt thở, chỉ cần một sơ sẩy liền sẽ bị nuốt chửng trong trận vỡ nát.

“Diễn Tru Ma Trận sắp bị phá rồi!”

“Trần Quang sư huynh, mau nghĩ cách đi!”

“Quá kinh khủng! Chỉ là hư ảnh Tứ Tượng thôi sao? Cứ như Chân Linh giáng thế vậy!”

“Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh, thật sự khủng bố đến thế sao?”

Toàn bộ chiến trường lúc này đều dồn sự chú ý vào bốn hư ảnh Tứ Tượng, mỗi một đợt công kích của chúng gần như muốn nghiền nát đại trận.

“Đáng chết! Rốt cuộc tin tức đã được truyền ra ngoài chưa?”

Bích Vân chân nhân nghiêng răng nghiêng lợi, chất vấn các trưởng lão phụ trách liên lạc.

Nhưng nơi này đã bị Ma Đạo thể lực phong tỏa hoàn toàn, muốn truyền tin ra ngoài quả thực là chuyện viển vông.

Dù là dùng linh điều truyền tin hay các phương pháp khác, tất cả đều bị cản lại ngay tức khắc.

Hiển nhiên, Ma Đạo đã có sự chuẩn bị vô cùng chu đáo, quyết tâm san phẳng sơn môn của Thái Nhất Môn trong trận chiến này.

Àm!

Trên bầu trời, một tiếng nổ vang dội!

Tứ Tượng chân linh đồng loạt chuyển động!

Chu Tước giương cánh, Thanh Long bay lượn trên trời cao, Bạch Hổ gầm thét rung chuyển núi sông, Huyền Vũ trấn áp đại địa!

Ngay sau đó, một luồng linh quang chói lọi bộc phát, Tứ Tượng chân linh nhao nhao lao xuống.

“Tứ Tượng quy vị, trấn áp thiên địa!”

Quỷ Lệ trầm giọng quát lớn, ném Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh ra ngoài.

Chỉ thấy tiểu đỉnh vốn có thể cầm bằng tay trong nháy mắt phóng đại, trong chớp mắt đã hóa thành một cự đỉnh khổng lồ, tựa như một ngọn núi đồ sộ.

Trên bốn chân của cự đỉnh, Tứ Tượng chân linh rực rỡ linh quang, tỏa ra uy thế ngập trời.

Ngay sau đó, Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh mang theo uy áp kinh thiên, thẳng tắp trấn áp xuống sơn môn Thái Nhất Môn!

Àm!

Không khí gào thét, luồng khí lưu dữ dội bị đẩy ra bốn phương tám hướng.

Những cột cỏ thụ xung quanh đều bị quét ngang, ngã rạp xuống dưới áp lực kinh khủng.

Tốc độ của Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh nhanh đến mức sấm sét cũng không kịp bám theo, trong nháy mắt đã tiếp xúc với kết giới trận pháp bảo hộ sơn môn.

Đáng tiếc thay, Diễn Tru Ma Trận dù đã tồn tại qua vạn năm nhưng rốt cuộc vẫn không thể chống đỡ nổi trước uy lực hủy diệt của cự đỉnh này...

Nương theo một tiếng nổ vang rung trời, ánh sáng trận pháp bỗng chốc vụt tắt.

Toàn bộ khu vực sơn môn của Thái Nhất Môn lập tức bị chia năm xẻ bảy!

Những vết nứt dữ tợn, sâu thẳm như vực sâu vô tận, trải dài khắp nơi, không thể nhìn thấy điểm cuối.

Thái Nhất Môn... đã xong!

Chương 1220

DTV EBOOK

Tông môn từng sừng sững tại Đại Hoang Vực, cường đại đến mức bao năm qua không một ai có thể lay chuyển, hôm nay lại bị Ma Đạo liên minh phá hủy sơn môn trong chớp mắt!

Những Kết Đan chân nhân vừa chủ trì trận pháp đều đồng loạt phun máu, thân thể chấn động dữ dội, không phân biệt nổi trời nam đất bắc.

Những tu sĩ nhục thân yếu ớt hơn thì càng thảm hại, thân hình trực tiếp bay ngược ra xa, chịu trọng thương nặng nề, tính mạng chỉ còn mong manh như sợi tơ trước gió.

Còn các trưởng lão Trúc Cơ kỳ và đệ tử Luyện Khí kỳ, không một ai thoát khỏi kiếp nạn, tất cả đều bị dư ba của Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh nghiền nát ngay tại chỗ.

Thái Nhất Môn – từ một nơi từng được ví như nhân gian tiên cảnh, giờ đây đã hóa thành một địa ngục trần gian!

Những ngọn Linh Sơn hùng vĩ nay đã bị xẻ nát, từng mảng đạo tràng, từng động phủ đổ sụp, khắp nơi chỉ toàn thi thể và máu tươi.

Toàn bộ sơn môn chìm trong sắc đỏ ghê rợn, máu thấm đẫm từng phiến đá, trông thê lương đến cực điểm.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, đám người Âm Khôi Tông và Huyết Linh Tông không khỏi lộ vẻ phẫn kích, ánh mắt lóe lên tia sáng thèm thuồng.

Những thi thể này, những huyết khí này, đều là tài liệu tuyệt hảo để tu luyện Ma Đạo!

“Mau! Thu thập thi thể của các trưởng lão Trúc Cơ!”

Một vị Thái Thượng trưởng lão của Âm Khôi Tông ra lệnh ngay lập tức.

Huyết Linh Tông cũng không chậm trễ, tiếp tục tế luyện Huyết Vân Điện, dùng nó hút lấy huyết dịch tràn ngập khắp Thái

Nhất Môn.

Tuy nhiên, Chúc Cửu Âm lại không hề bận tâm đến những chuyện này.

Hắn chỉ lướt qua các Kết Đan chân nhân đang hôn mê trên mặt đất, sau đó nhấc chân đi thẳng vào sâu trong sơn môn đã sụp đổ.

Thấy vậy, Quỷ Lệ liền hiểu ý.

Lão tổ của Âm Khôi Tông hẳn là đang nhắm tới thứ gì đó quan trọng.

“Ha ha! Sau khi Cổ Hoa Tiên Triều diệt vong, Thái Nhất Môn chiếm không ít lợi ích. Bảo vật ở đây, sao có thể bỏ qua?”

Nói xong, Quỷ Lệ cũng lập tức hành động, bắt đầu tìm kiếm phương vị bảo khố bên trong sơn môn.

Những Kết Đan chân nhân còn sót lại của Ma Đạo thì phụ trách dọn dẹp chiến trường.

Những trưởng lão Thái Nhất Môn bị đánh bất tỉnh, đều bị chúng gieo cấm chế, phong tỏa linh lực hoàn toàn.

Những người đang hấp hối, sắp mất đi ý thức, hoặc các Thái Thượng trưởng lão đã yếu nhược đến cực điểm, thì bị thẳng tay xử tử ngay lập tức, không chút lưu tình.

Chỉ có một số ít những tu sĩ tu luyện thể thuật, nhục thân cường hãn hơn kẻ khác, mới tạm thời bảo toàn tính mạng.

Nhưng đáng tiếc... bọn họ đều rơi vào tay Âm Khôi Tông.

Với những gì sắp diễn ra, kết cục của họ chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung – sống không bằng chết!

Đến tận đây, nền tảng của Thái Nhất Môn đã hoàn toàn sụp đổ!

Nói một cách tàn nhẫn, từ nay về sau... Đại Hoang sẽ không còn Thái Nhất Môn nữa!

KENG!

Đột nhiên, từ nơi sâu nhất của sơn môn vừa sụp đổ, một âm thanh trầm nặng vang lên.

“Hả? Lão tổ phát hiện gì sao?”

“Âm thanh phát ra từ bên trong! Chẳng lẽ là vị trí bảo khố của Thái Nhất Môn?”

“Bảo khố của Thái Nhất Môn, thật khiến người ta mong chờ!”

Giữa những tiếng bàn tán xôn xao, Quỷ Lệ là kẻ đầu tiên lao đến phương vị của Chúc Cửu Âm.

Thế nhưng ngay sau đó, một tiếng kinh hô từ một kiến trúc dưới chân núi vang lên:

“Thái Huyền lão quỷ? Không thể nào!”

Nghe ba chữ Thái Huyền lão quỷ, động tác của Quỷ Lệ đột nhiên nhanh hơn hẳn, thậm chí hắn còn lập tức lấy Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh ra, tư thế sẵn sàng nghênh chiến bất cứ lúc nào!

Thái Huyền Chân Quân, lão tổ của Thái Nhất Môn, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Sắc mặt Quỷ Lệ hơi trầm xuống, ánh mắt lóe lên một tia nghi ngờ...

Tại vùng đất phía Tây Đại Hoang, Tịnh Nguyệt Cung là nơi giao tranh ác liệt.

Lúc này, trận chiến giữa Quỷ Phàm và Chí Dương Chân Nhân vẫn tiếp diễn!

Dù chưa phân thắng bại, nhưng tình thế lại vô cùng quỷ dị.

Toàn bộ cục diện không giống một trận sinh tử chiến thực sự, thậm chí còn không thể gọi là chiến đấu.

Từ đầu đến cuối, Quỷ Phàm gần như không hề phản kích, mà chỉ liên tục tránh né những đợt tấn công sắc bén của Chí Dương Chân Nhân.

Ban đầu, nhiều người còn cho rằng đây là chiến thuật của Quỷ Phàm, định kéo dài trận đấu để tiêu hao Thuần Dương chi lực của Chí Dương Chân Nhân, khiến hắn kiệt quệ rồi mới phản công.

Nhưng Chí Dương Chân Nhân đâu phải kẻ ngu? Sao có thể không nhận ra điều đó mà lại mù quáng sử dụng toàn bộ bản nguyên Thuần Dương chi lực của mình?

Hắn vẫn không ngừng truy sát Quỷ Phàm, từ bầu trời đến mặt đất, nhưng lại rất chú ý giữ gìn Thuần Dương bản nguyên, tuyệt đối không để bản thân rơi vào tình trạng cạn kiệt.

“Quỷ Phàm, chẳng phải ngươi từng mạnh miệng muốn lấy đầu ta sao? Có gì bây giờ chỉ biết chạy trốn?”

Chương 1221

DTV EBOOK

“Nếu thực lực của ngươi chỉ có vậy, chỉ bằng đề Nguyệt Huyền cung chủ tuyên bố kết quả trận đấu này đi!”

Không biết vì sao, trong lòng Cố Hạo Nhiên bỗng dâng lên một nỗi bất an mơ hồ.

Rõ ràng, về mặt thế cục, hắn đang nắm giữ ưu thế, nhưng Quỷ Phàm lại chọn cách bỏ chạy một cách quyết liệt như vậy, thực sự quá kỳ lạ.

Bên cạnh đó, những người quan sát cũng dần mất kiên nhẫn, cảm thấy trận quyết chiến này quá mức nhạt nhẽo.

Thiếu chủ Quỷ Kiếm Môn, Quỷ Phàm, không những không có ý định quyết chiến sinh tử, mà thậm chí ngay cả trực diện giao đấu cũng không dám.

“Có phải Chí Dương Chân Nhân quá mạnh không? Quỷ Phàm đến cả dũng khí đối mặt cũng chẳng có!”

“Bị khắc chế cũng không đến mức phải chạy trốn chết thế này chứ?”

“Haizzz, ta cứ tưởng đây sẽ là trận quyết chiến ảnh hưởng đến cục diện chính – ma hai đạo, ai ngờ lại vô vị thế này!”

Nhưng bất kể là những tiếng bàn tán thất vọng của quần chúng hay lời trào phúng của Chí Dương Chân Nhân, Quỷ Phàm vẫn chẳng hề để tâm, tiếp tục chạy trốn.

Hắn hiểu rõ rằng, chỉ cần kéo dài thời gian, Ma Đạo sẽ càng có lợi!

Chớp mắt, khi Chí Dương Chân Nhân chuẩn bị từ bỏ việc truy sát và định hướng về Nguyệt Huyền cung chủ để đưa ra yêu cầu giải quyết trận đấu, thì đột nhiên, sâu trong từng thàng cung, một luồng khí tức khủng bố bỗng nhiên bộc phát!

Oanh!!!

“Một bộ đạo thân ta lưu lại trong sơn môn... đã bị hủy diệt!”

Giữa từng thảng cung, Thái Huyền Chân Quân vốn đang dùng thần thức quan sát trận chiến, bất ngờ giật mình kinh hãi, hét lớn.

Chỉ trong nháy mắt, hắn liền bộc phát toàn bộ khí tức của mình, lập tức trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Tựa hồ như đã hiểu ra điều gì đó, hắn quay phắt về phía La Sát Ma Quân, ánh mắt sắc bén như đao, giọng nói trầm thấp đầy phần nộ:

“La Sát, các ngươi rút cuộc đã làm gì? Trả lời ta ngay!”

Thế nhưng, La Sát Ma Quân chỉ thản nhiên mỉm cười, thậm chí còn không thèm để tâm, đuổi người một cái rồi cười nhạt:

“Ngươi đang nói gì vậy, Thái Huyền lão quỷ? Ta hoàn toàn không hiểu ngươi đang ám chỉ điều gì.”

“Từ đầu đến giờ, chúng ta vẫn luôn ở đây dưới ánh mắt giám sát của ngươi, chẳng lẽ ngươi nghĩ ta chính là kẻ đã tiêu diệt đạo thân của ngươi sao?”

Ầm!!!

Lời này vừa dứt, Thái Huyền Chân Quân lập tức giận tím mặt, đạo bào trên người phát lên, phóng thẳng lên trời cao, tạo thành một luồng uy áp khủng khiếp!

Gần đó, một đầu Tam Giai Yêu Ngưu chịu không nổi áp lực này, liền lập tức quỳ rạp xuống, gầm rú thảm thiết.

“Bò... ồ...! Bò... ồ...!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt, nhưng Thái Huyền Chân Quân chẳng thèm để tâm.

Chỉ thấy hắn bước mạnh một bước, bàn tay bùng lên thanh quang lóa mắt, hiển nhiên sắp sửa thi triển đại thần thông!

Ngay lúc này, La Sát Ma Quân cuối cùng cũng nghiêm túc, hắn lạnh lùng nói:

“Thái Huyền lão quỷ, ngươi muốn quyết chiến với ta ngay tại đây sao? Ta không ngại, nhưng có lẽ trước đó, ngươi nên hỏi xem Nguyệt Huyền cung chủ có đồng ý không đã?”

Vừa nói, từ trong tay áo của hắn, từng làn huyết vụ mơ hồ tỏa ra.

Bây giờ, giữa bầu trời đêm, Nguyệt Huyền cung chủ đứng trên nguyệt bàn, đã hoàn toàn không chế Kinh Nguyệt Đại Trận, sẵn sàng kích hoạt trận pháp này bất cứ lúc nào.

Nhận ra điều này, sắc mặt Thái Huyền Chân Quân lập tức trở nên cực kỳ khó coi, hắn trầm giọng nói:

“Nguyệt Huyền, lập tức giải trừ Kinh Nguyệt Trận, tháo bỏ phong tỏa đối với thiên địa xung quanh!”

Sau khi nghe vậy, Nguyệt Huyền cung chủ chỉ thản nhiên đáp lại bằng một giọng nói bình tĩnh vang lên :

“Thái Huyền đạo hữu, ngươi thật sự muốn như vậy sao? Hiện tại hai tiểu bối kia vẫn còn đang quyết chiến đấy.”

Thái Huyền Chân Quân nhanh chóng áp chế bất an trong lòng, trấn định lại tinh thần rồi chậm rãi lên tiếng:

“Trận chiến này đến đây là dừng. Hạo Nhiên, ngươi quay về trước.”

Nghe vậy, Chí Dương Chân Nhân cũng dừng bước truy đuổi, nhưng giữa hai đầu lông mày hắn vẫn lộ rõ vẻ không cam lòng.

Hắn cảm thấy, trận chiến này đáng lẽ đã là chiến thắng của hắn! Bởi vì Quỷ Phàm vừa rồi đã để lộ sơ hở, chỉ cần hắn ra tay dứt khoát, chiến quả sẽ lập tức rơi vào tay hắn.

Vậy mà bây giờ, chỉ vì một câu lệnh mà phải ngừng tay, bảo hắn làm sao nuốt trôi cơn giận này?

Nhưng dù chiến ý vẫn còn mãnh liệt đến đâu, hắn cũng không thể cãi lời Thái Huyền lão tổ.

“Tuân mệnh!”

Trên bầu trời, Nguyệt Huyền Chân Quân quan sát tất cả, thấy mọi việc đã định, liền giải trừ Kinh Nguyệt Đại Trận, dỡ bỏ phong tỏa đối với thiên địa xung quanh.

“Các ngươi có thể rời...”

Lời còn chưa nói hết, Thái Huyền Chân Quân bỗng đột ngột hành động! Không một lời báo trước, lão già kia ánh mắt lạnh như băng, sát ý ngập tràn, lao thẳng về phía La Sát Ma Quân!

“Nguyên Diễn Thánh Thuật!”

Một luồng sáng trắng lóa cực độ từ lòng bàn tay Thái Huyền Chân Quân bộc phát ra!

Chương 1222

DTV EBOOK

Chỉ trong khoảnh khắc, toàn bộ thiên địa linh khí xung quanh bị bốc hơi sạch sẽ!

Chùm sáng trắng này chạm vào bất cứ thứ gì, đều lập tức bị hủy diệt, hoàn toàn chìm vào hư vô!

Không ai ngờ tới, vị đại diện chính đạo vững như bàn thạch kia, lúc này lại bất chấp tất cả mà ra tay quyết liệt ngay tại Tịnh Nguyệt Cung!

Kể cả Lý Thanh cùng những tu sĩ có mặt ở đó, tất cả đều chết lặng!

Hóa ra, trận chiến chân chính liên quan đến cục diện của chính – ma hai đạo, lại không phải là giữa những kẻ hậu bối, mà chính là giữa hai vị Nguyên Anh Chân Quân đỉnh phong này!

Nếu một trong hai người bọn họ ngã xuống, vậy thì toàn bộ Đại Hoang vực sẽ chấn động, chính – ma hai đạo hoàn toàn đổi thay!

“Ha ha ha! Thái Huyền lão quỷ, người thật sự quá nóng vội rồi!”

La Sát Ma Quân cười lạnh, lắc lắc đầu, đầy vẻ chế giễu.

“Bất quá, hôm nay không phải thời điểm thích hợp để chơi với người! Sau này, chúng ta vẫn còn nhiều cơ hội!”

Vừa dứt lời, La Sát Ma Quân không hề hoảng loạn, chỉ ung dung quay người.

Ngay tại chỗ hấn đứng, chỉ để lại một vệt máu đỏ thẫm.

Bá!

Luồng sáng trắng chém xuống, nhưng La Sát Ma Quân đã biến mất không còn tăm hơi!

Chỉ sau một thoáng, thân ảnh hấn đã xuất hiện trên bầu trời, nhàn nhã búng nhẹ một ngón tay.

Đùng!

Ngay lập tức, toàn thân Quỷ Phàm bỗng nhiên phát sáng!

Một luồng huyết quang đặc dánh bao trùm lấy hắn, khiến cả người hắn trong nháy mắt biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, Quỷ Phàm đã nằm gọn trong tay La Sát Ma Quân, bị xách lên chẳng khác nào một con gà con!

“La Sát tiền bối, người có thể nào thả ta ra được không? Dù gì ta cũng là thiếu chủ Quỷ Kiếm Môn, có bắt ta cũng chẳng ích lợi gì đâu.”

Quỷ Phàm cười khan, cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại không che giấu nổi vẻ lo lắng.

La Sát Ma Quân nhếch môi cười nhạt:

“Tiểu tử, lần này ngươi làm không tệ.”

“Nhưng mà... muốn ta thả ngươi? Không có khả năng.”

“Sau khi công phá sơn môn của Thái Nhất Môn, người có tưởng tượng được bọn ta thu hoạch được bao nhiêu không?”

“Ta phải giữ ngươi làm con tin, để đổi lại phần lợi ích thuộc về Huyết Linh Tông từ tay Quỷ Lệ.”

“Nói đi, nếu bây giờ ta thực sự thả ngươi, người có tự tin trốn thoát khỏi nơi này không?”

Nghe đến đây, Quỷ Phàm liếc nhìn về phía Thái Huyền Chân Quân, lúc này đang chuẩn bị bùng nổ thế công tiếp theo, lập tức mồ hôi lạnh túa ra.

“Ta nghĩ thôi khỏi cần thử nữa...!”

Vừa dứt lời, huyết quang lại một lần nữa bao trùm lấy hai người, trong nháy mắt biến mất khỏi nơi này!

Tuy nhiên, dù La Sát Ma Quân và Quỷ Phàm đã rời đi, nhưng những lời nói vừa rồi lại để lại một tin tức kinh thiên động địa!

Tất cả tu sĩ có mặt đều nghe rõ từng chữ một!

Cái gì?! Thái Nhất Môn sơn môn đã bị công phá?!

Tin tức này chứa đựng lượng thông tin quá lớn!

Nhiều người phải mất một lúc lâu mới có thể tiêu hóa được điều đó!

Mà trên bầu trời, Thái Huyền Chân Quân nghe vậy, lập tức giận dữ đến cực điểm, mắt đỏ như lửa, gầm thét vang vọng khắp trời!

Oanh!!!

Tiếng rống giận dữ chấn động tận mây xanh, sóng âm lan tỏa hàng ngàn dặm, khiến cả thiên địa rung chuyển!

Lý Thanh, đứng giữa đám đông, há hốc miệng kinh ngạc, cuối cùng cũng hiểu được tất cả!

Thái Nhất Môn bị trộm sạch cả nhà!

Từ những câu cuối cùng mà La Sát Ma Quân để lại, Lý Thanh rốt cuộc cũng nắm được toàn cảnh sự việc.

Không trách được Quỷ Phàm vẫn luôn không có ý định giao chiến thật sự với Chí Dương Chân Nhân, mà chỉ tìm cách kéo dài thời gian, trì hoãn trận chiến này.

Thì ra, phía sau lưng hắn đã có tính toán từ trước!

Không chỉ có Lý Thanh, những tu sĩ còn lại cũng nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Trong nháy mắt, tất cả tu sĩ có mặt đều đồng loạt nhìn về phía Thái Huyền Chân Quân với ánh mắt đầy quái dị.

Không thể không nói, thủ đoạn của Ma Đạo thật sự quá mức ác độc! Lợi dụng đúng thời điểm này để tiến công quy mô vào Thái Nhất Môn, quả thực là một nước đi bất ngờ, khiến đối phương trở tay không kịp!

“Thái Huyền lão tổ!” Chí Dương Chân Nhân rốt cuộc cũng bừng tỉnh, sắc mặt kinh hoàng nhìn về phía Thái Huyền Chân Quân.

Ánh mắt của Thái Huyền Chân Quân đỏ ngầu, tơ máu giăng đầy, sát ý như muốn bùng nổ. Khuôn mặt lão run rẩy, từng nếp nhăn như co giật theo cảm xúc dữ dội trong lòng.

Nhưng chính câu gọi này đã giúp lão trấn định lại. Lão cưỡng ép nổi cảm phần cuộn cuộn trong lòng xuống, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Đi! Trở về sơn môn xem tình hình!”

Dứt lời, Thái Huyền Chân Quân lập tức túm lấy Cố Hạo Nhiên, thân ảnh như tia chớp lao vút đi, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt đám đông.

Sau khi chính chủ rời đi, đám tán tu còn lại cũng dần nhận thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Chẳng mấy chốc, không ít người bắt đầu bàn tán sôi nổi:

Chương 1223

DTV EBOOK

“Không hổ là Ma Đạo! Những chuyện âm hiểm thế này mà bọn chúng cũng nghĩ ra được.”

“Haha, thắng làm vua, thua làm giặc. Đạo lý này có gì phải bàn cãi nữa?”

“Nhìn dáng vẻ Thái Huyền tiền bối thế kia, sợ rằng Thái Nhất Môn lần này lành ít dữ nhiều.”

“Thái Nhất Môn thực sự bị công phá sao? Thật khó tin! Phải biết nơi đó có cả Diễn Tru Ma Trận trấn thủ, danh chấn cả Đại Hoang!”

“Một tòa tứ giai đại trận thì có tác dụng gì chứ? Không có Nguyên Anh Chân Quân chủ trì, căn bản không thể phát huy được toàn bộ uy lực. Chỉ có thể phòng thủ cầm chừng, gặp phải Ma Đạo liên thủ công kích thì bị phá hủy cũng chẳng phải điều gì quá khó tưởng tượng.”

Câu nói này không hề sai! Trận pháp dù có mạnh đến đâu, rốt cuộc cũng phải có người chấp chưởng.

Muốn phát huy được uy lực chân chính của tứ giai đại trận, tất nhiên phải có tu sĩ Nguyên Anh Kỳ tọa trấn.

Giống như lúc trước, ở Tịnh Nguyệt Cung, Nguyệt Huyền Chân Quân nhờ vào Kinh Nguyệt Đại Trận, chỉ bằng sức một mình đã có thể trấn áp cả Thái Huyền Chân Quân lẫn La Sát Ma Quân!

Cũng chính vì vậy, dù rơi vào cơn thịnh nộ tột cùng, Thái Huyền Chân Quân vẫn không dám mất lý trí. Lão lựa chọn nhẫn nhịn tạm thời, chờ đến khi Nguyệt Huyền Chân Quân giải trừ phong tỏa thiên địa từ Kinh Nguyệt Đại Trận mới rời đi.

Việc đã đến nước này, trận quyết chiến tại Tịnh Nguyệt Cung coi như đã kết thúc một cách đầy bất ngờ.

Đám tán tu tụ họp vì đại hội cũng nhanh chóng rời đi.

Dù sao, Ma Đạo lần này hành động quá mức táo bạo, không ít người cũng muốn tận mắt chứng kiến tình cảnh hiện tại của Thái Nhất Môn.

Nếu như Thái Nhất Môn thực sự đã bị tiêu diệt hoàn toàn, bọn họ cũng không ngại đến đó lượm lặt chút lợi ích, hoặc tìm xem có thể vớt vát được vài món truyền thừa quý giá.

Nói tóm lại, giờ phút này, ánh mắt khắp thiên hạ đều đang hướng về Thái Nhất Môn!

“Sư huynh, tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Thẩm Ngung Băng tiến đến bên cạnh Lý Thanh, nhẹ giọng hỏi.

Nghe thấy câu hỏi này, Lý Thanh trong thoáng chốc cũng có chút do dự.

Hắn nhìn lướt qua đám đông đang dần rời đi, suy nghĩ hồi lâu rồi hít sâu một hơi, chậm rãi lên tiếng:

“Với tình hình trước mắt, Thái Nhất Môn tám phần là đã bị xóa sổ. Từ nay về sau, chỉ sợ Đại Hoang Vực sẽ trở thành thiên hạ của Ma Đạo.”

“Nhưng đối với chúng ta mà nói, chuyện này chưa chắc đã là tin xấu. Ít nhất thì quan hệ giữa chúng ta và Quỷ Kiếm Môn vẫn còn duy trì được.”

“Chỉ có điều, có một điểm cần phải lưu ý – người trong Ma Đạo vốn nổi danh là hỉ nộ vô thường. Hiện tại Quỷ Kiếm Môn có thể xem là đồng minh, nhưng đó cũng chỉ là quan hệ tạm thời, không thể quá mức y lại vào thế lực này.”

Thẩm Ngung Băng nghe vậy, gật gật đầu, nhưng trong lòng vẫn còn vài phần nghi hoặc, nài hỏi:

“Vậy tiếp theo, chúng ta trở về Nam Dương Linh Phong sao? Hay là trước hết đến Thái Nhất Môn xem tình hình?”

Lần này rời đi, mục tiêu ban đầu của bọn họ vốn là để cứu Băng Vân Lão Tổ. Mà hiện tại mục đích đã đạt được, lại còn may mắn chứng kiến đại hội thịnh thế tại Tịnh Nguyệt Cung,

cùng với trận chiến quyết định đầy bất ngờ. Lúc này, bọn họ cơ bản không còn chuyện gì cần làm nữa.

Thế nhưng, Lý Thanh lại lắc đầu:

“Thái Nhất Môn đã bị diệt, dù bây giờ có đến đó cũng chẳng thể vớt vát được gì. Ngược lại, nếu vô tình chọc giận Thái Huyền Chân Quân, e rằng sẽ mang họa vào thân.”

“Trở về Nam Dương Linh Phong đúng là lựa chọn ổn thỏa, nhưng hiện tại, không còn một cường giả Nguyên Anh Kỳ trấn giữ, mấy đại tông môn Ma Đạo muốn ra tay tiêu diệt thì cũng chẳng phải chuyện khó khăn.”

“Ta lo rằng Thái Huyền Chân Quân sẽ trút giận lên những tán tu có quan hệ với Ma Đạo!”

Sau khi suy xét kỹ lưỡng, Lý Thanh cảm thấy quay về Nam Dương Linh Phong lúc này không phải lựa chọn khôn ngoan.

Nếu một ngày nào đó Thái Huyền Chân Quân giận lây sang hắn, dẫn theo cơn thịnh nộ đổ lên Nam Dương Linh Phong, thì đó chắc chắn sẽ là một đại kiếp nạn không thể tránh khỏi.

Dù khả năng này không cao, nhưng Lý Thanh không muốn đặt cược dù chỉ một chút!

Vậy nên, hắn quyết định trước tiên cứ ở lại Tịnh Nguyệt Cung thêm vài ngày, tạm thời quan sát tình hình biến động bên ngoài rồi tính tiếp.

“Với quan hệ của ta và Liễu Hàn Nguyệt, ta nghĩ chuyện lưu lại Tịnh Nguyệt Cung vài ngày sẽ không có vấn đề gì lớn.”

“Hơn nữa, nàng ta còn hứa sẽ giúp ta mượn lực lượng của Tịnh Nguyệt Cung để tìm kiếm đồng môn của Lăng Vân Tông, vậy nên trước tiên cứ chờ xem sao.”

Sau khi cân nhắc, Lý Thanh lập tức trình bày ý định này với Tịnh Nguyệt Cung.

Đối với yêu cầu của hắn, Tịnh Nguyệt Cung không hề từ chối.

Chương 1224

DTV EBOOK

Dù là vì mối quan hệ với Liễu Hàn Nguyệt, hay vì hắn đã có chút giao tình với Nguyệt Huyền Cung Chủ, yêu cầu này cũng không bị xem là quá đáng, thế nên đôi phương rất sẵn khoái chấp nhận.

Tuy nhiên, Tịnh Nguyệt Cung vốn là một thế lực Tiên Đạo do toàn bộ nữ tử tạo thành, chỉ thu nhận nữ đệ tử. Ngoại trừ những sự kiện đặc biệt như Tịnh Nguyệt Thịnh Hội, bình thường rất hiếm có nam tu sĩ nào được phép tiến vào.

Vì vậy, lần này Lý Thanh chỉ được phép tạm trú trong vòng mười ngày.

Thời gian trôi qua nhanh như chớp mắt, sau mười ngày, hắn nhất định phải rời đi.

Đối với điều kiện này, Lý Thanh không có bất kỳ dị nghị nào.

Dù sao, mười ngày cũng đủ để tình hình bên ngoài dần ổn định. Khi đó, hắn có thể tùy theo diễn biến thực tế mà đưa ra quyết định hợp lý nhất.

Mặt khác, sau khi chiến quả được kiểm kê xong, ba thế lực Ma Đạo cũng nhanh chóng rời khỏi địa bàn Thái Nhất Môn.

Lúc này, cả sơn môn của Thái Nhất Môn đã bị san bằng!

Toàn bộ khu vực bị đào bới tận ba thước, tài nguyên bị quét sạch, ngay cả một hạt linh sa cũng không còn sót lại.

Từ tông môn bảo khố, đến truyền thừa đại điện, mọi thứ đều bị dọn đi không còn một mảnh.

Thậm chí, một số kiến trúc quan trọng cũng bị tháo dỡ, không để lại bất cứ thứ gì.

Trên đường trở về, Cực Sát Chân Nhân tiến lên chấp tay, cung kính nói:

“Môn chủ, có một chuyện thuộc hạ quên bẩm báo. Khi ngài và Chúc Cửu Âm tiên bối tiến vào Thái Nhất Môn bảo khố, có một lão bà Kết Đan Kỳ khí tức suy yếu, thừa dịp hỗn loạn mà trốn đi.”

Nghe vậy, Quỷ Lệ hơi nhíu mày, sau đó trầm giọng hỏi:

“Một lão bà Kết Đan Kỳ sao? Ta từ trước đến nay chưa từng nghe nói trong Thái Nhất Môn có một nhân vật như vậy.”

Cực Sát Chân Nhân cũng gật đầu tỏ vẻ đồng tình, sau đó nói tiếp...

“Ta không có chút ấn tượng nào về người này, có lẽ nàng không phải người của Thái Nhất Môn. Hơn nữa, khí tức của nàng suy yếu đến cực điểm, e rằng cũng chẳng thể gây ra tai họa gì lớn.”

Nghe xong, Quỷ Lệ khẽ gật đầu, thản nhiên nói:

“Đã vậy, hãy lập tức treo giải truy nã, xem thử nàng có thể trốn được bao lâu. Các người chắc hẳn cũng đã nhìn thấy dung mạo của ả rồi chứ?”

“Hiện tại, Thái Nhất Môn đã diệt vong, chính đạo cũng chẳng thể tạo nên sóng gió gì đáng kể. Một lão bà Kết Đan Kỳ suy tàn chẳng phải mối lo ngại gì lớn.”

“Nếu nàng mai danh ẩn tích, sống yên ổn hết đời thì cũng thôi. Nhưng nếu còn có dã tâm khác, vậy thì ta sẽ đích thân ra tay xử lý.”

Dù sao đi nữa, một lão bà khí tức yếu ớt, dù tu vi đạt đến Kết Đan Kỳ, cũng không đáng để Quỷ Lệ bận tâm.

Lúc này, trong mắt ba vị Ma Đạo Tổ Sư, còn một vấn đề cấp bách hơn cần phải đối phó.

Đó chính là – Thái Huyền Chân Quân!

Nếu vị đại nhân vật Nguyên Anh Trung Kỳ này muốn báo thù, thì đây chắc chắn sẽ là một mối họa ngập trời. Một lão bà Kết Đan Kỳ so với điều đó hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Sau trận chiến, bọn hắn cũng bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Nhất là Quỷ Kiếm Môn – vì tông môn này mới thành lập chưa lâu, nội tình còn mỏng manh, trong môn cũng không có một tứ

giai trận pháp đủ mạnh để phòng thủ. Điều này khiến hấn rất có thể sẽ trở thành mục tiêu trả thù hàng đầu của Thái Huyền Chân Quân.

Duy nhất đáng để ăn mừng chính là – hiện tại Quỷ Lệ đã có trong tay Tứ Tượng Trấn Thiên Đỉnh. Xét về thực lực, hấn tự tin rằng có thể đối kháng trực diện với Thái Huyền Chân Quân.

“Haizz, La Sát lão quỷ này vẫn quá mức cẩn trọng. Nếu như lúc đó hấn chịu ở lại ngoài Tịnh Nguyệt Cung cầm chân Huyền Nhất lâu thêm chút nữa, thì bây giờ chúng ta đã không phải đối mặt với phiền phức này.”

Quỷ Lệ âm thầm thở dài, nhưng cũng không nói ra lời.

Hấn không phải không hiểu cách làm của La Sát Ma Quân – trong tình huống lúc đó, đối đầu trực tiếp với một Thái Huyền Chân Quân đang cuồng nộ là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Thậm chí nếu đổi vị trí cho nhau, hấn cũng không dám chắc liệu bản thân có dám ở lại đối phó với Thái Huyền Chân Quân hay không.

Dù cho cả ba đại tông môn đều thuộc Ma Đạo, nhưng thực chất mỗi phe đều có tính toán riêng, chưa bao giờ thực sự đồng lòng.

Thái Nhất Môn - Hoàn Toàn Diệt Vong

Mấy ngày sau, tin tức về cuộc thảm sát tại Thái Nhất Môn đã lan truyền khắp Đại Hoang Vực.

“Thi thể rải rác khắp nơi, máu tươi nhuộm đỏ cả đại địa...”

“Linh Sơn chìm trong huyết sắc, tông môn hoàn toàn sụp đổ, toàn bộ linh mạch đều bị chặt đứt, không còn chút sinh cơ.”

“Ngay cả linh mạch cũng gần như bị hủy diệt. Xem chừng là do Diễm Tru Ma Trận sụp đổ tạo thành ảnh hưởng.”

Những tin tức này chủ yếu đến từ các tu sĩ đã tận mắt chứng kiến đồng đồ nát tại Thái Nhất Môn.

Chương 1225

DTV EBOOK

Không bao lâu sau, toàn bộ kế hoạch của Ma Đạo cũng dần lộ ra ánh sáng.

Thì ra, ngay khi chấp nhận lời thách đấu của Chí Dương Chân Nhân, Ma Đạo đã có kế hoạch từ trước. Bề ngoài, bọn chúng để Quỷ Phàm giao chiến long trời lở đất với Chí Dương Chân Nhân tại Tịnh Nguyệt Cung, nhằm thu hút sự chú ý của toàn bộ tu sĩ. Trong khi đó, phía sau, La Sát Ma Quân cùng các thế lực khác âm thầm đánh úp Thái Nhất Môn, triệt để hủy diệt cả một tông môn.

Lúc này, ai cũng hiểu rõ – Thái Huyền Chân Quân tuy là cường giả Nguyên Anh Trung Kỳ, nhưng nếu không có sự hỗ trợ của tứ giai đại trận, uy hiếp của lão cũng không còn quá khủng khiếp như trước.

“Thật đáng sợ! Tính toán của Ma Đạo thật không bỏ sót bất kỳ sơ hở nào!”

Có người đột nhiên thắc mắc:

“Nhưng nếu như lúc đó Thái Huyền Chân Quân không rời khỏi sơn môn mà ở lại Thái Nhất Môn, thì kế hoạch này sẽ ra sao?”

Rất nhanh, một tu sĩ cười lạnh giải thích:

“Nếu vậy, Ma Đạo sẽ lập tức nhắm vào Chí Dương Chân Nhân. Dù thắng hay thua, chỉ cần ba vị Ma Đạo Tổ Sư cùng xuất thủ, ngoại trừ Thái Huyền Chân Quân, e rằng không một ai trong chính đạo có thể bảo toàn tính mạng.”

“Nếu không có Thuần Dương Chi Thể, tương lai Ma Đạo cũng chẳng cần lo lắng về đại họa này nữa, có thể từ từ tiêu hao với Chính Đạo.”

Lời giải thích này vừa được đưa ra, không ít tu sĩ lập tức hít sâu một hơi, thầm nghĩ rằng đây quả thực là một nước cờ vô

cùng thâm sâu. Chính Đạo đã hoàn toàn bị Ma Đạo khống chế, không còn đường phản kháng.

Từng nhân tố tác động chồng chất lên nhau, cuối cùng mới tạo nên cục diện như ngày hôm nay.

Mà tất cả những điều này đều bắt nguồn từ việc Quỷ Lệ và La Sát Ma Quân liên thủ phế bỏ Xích Nguyên Chân Quân tại Cổ Hoa Hoàng Thành.

Thái Nhất Môn mất đi một cường giả Nguyên Anh Kỳ, lại thêm Quỷ Kiếm Môn ngoài dự đoán của tất cả mọi người đột ngột tiêu diệt Ngọc Trúc Cốc, khiến Chính Đạo hoàn toàn rơi vào thế yếu tuyệt đối.

Đối diện với Ma Đạo liên tục ép sát, cộng thêm Quỷ Phàm khiêu khích, lúc này Tịnh Nguyệt Cung mới quyết định đứng ra quyết chiến.

“Cũng không thể nói Ma Đạo đã toàn thắng. Dù gì, mục tiêu quan trọng nhất của bọn chúng vẫn chưa hoàn thành!”

Lời này không sai.

Tính đến hiện tại, Chí Dương Chân Nhân vẫn còn sống, Thái Huyền Chân Quân cũng chưa bị tiêu diệt.

Ma Đạo vẫn còn kẻ địch!

Một cường giả Nguyên Anh Trung Kỳ ẩn mình trong bóng tối, chính là một mối đe dọa khủng khiếp.

Trong thời gian sau đó, dù thắng lớn, nhưng ba tông Ma Đạo cũng không có bất kỳ hành động liều lĩnh nào. Ngược lại, bọn chúng cẩn thận thu hẹp thế lực, triệu tập toàn bộ nhân vật trọng yếu về tông môn.

Mọi người đều chờ đợi đợt phản kích của Thái Huyền Chân Quân, thế nhưng Chính Đạo lại đột nhiên có một hành động vượt ngoài dự đoán của tất cả!

Phái Tiêu Dao - một trong những tông môn của Chính Đạo - bất ngờ rút khỏi Đại Hoang Vực, không rõ tung tích!

Tin tức này đầu tiên do một tán tu Luyện Khí Kỳ tình cờ phát hiện.

Người này vốn có ý định nhân lúc Phái Tiêu Dao yếu thế, tìm cơ hội bá nhập tông môn, trở thành đệ tử Tiên Đạo.

Nhưng đáng tiếc, tính toán của hắn đã thất bại hoàn toàn.

Vào ngày hắn tìm đến Phái Tiêu Dao, toàn bộ sơn môn đã trở nên hoang vắng!

“Linh mạch vẫn còn, các công trình trong sơn môn vẫn nguyên vẹn, nhưng lại không có một bóng người, toàn bộ tài sản giá trị cũng đã bị dọn sạch.”

“Phái Tiêu Dao nội tình vốn không sâu, cũng không có Tứ Giai Đại Trận bảo hộ, lựa chọn rút lui cũng không có gì lạ.”

“Bỏ chạy cũng là quyết định bất đắc dĩ. Nếu như Ma Đạo ba tông thoát khỏi uy hiếp từ Thái Huyền Chân Quân, thì sau đó, kẻ tiếp theo bị tiêu diệt chắc chắn là bọn họ.”

“Ve sầu thoát xác, đi không rõ tung tích, chỉ để lại một vùng đất linh mạch hoàn hảo không chút tổn hại... cũng thú vị đấy.”

“Môn chủ Phái Tiêu Dao quyết định rất quả quyết, hoàn toàn hợp lý và nằm trong dự tính.”

“Biến thiên rồi!”

Từ khi Phái Tiêu Dao hoàn toàn biến mất, Đại Hoang Vực chính thức bước vào một thời kỳ mới!

Từ nay về sau, trên mảnh đại địa rộng lớn này, chỉ còn lại thế lực của Ma Đạo và một tông môn duy nhất duy trì thế trung lập – Tịnh Nguyệt Cung.

Chính Đạo đã hoàn toàn sụp đổ!

Mọi người chờ đợi rất lâu nhưng vẫn không thấy Thái Huyền Chân Quân xuất hiện báo thù, có lẽ lão đã lựa chọn nhẫn nhịn.

Từ hôm nay trở đi, Đại Hoang Vực hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của Ma Đạo!

Đây là một sự kiện chưa từng có trong lịch sử!

Thậm chí, ngay cả Cổ Hoa Tiên Triều năm xưa cũng chưa từng làm được điều này!

Dù Ma Đạo không phải do một tông môn duy nhất thống lĩnh, nhưng lần đầu tiên trong lịch sử, Chính Đạo đã hoàn toàn bị

quét sạch khỏi Đại Hoang Vực.

Chương 1226

DTV EBOOK

Tại một địa điểm bí ẩn, một nữ tử tuyệt sắc với mái tóc đen dài như thác nước đang lặng lẽ đọc bản tình báo trong tay.

Đôi mắt nàng sâu thẳm, tựa như có thể nhìn thấu tất cả biến hóa của thời cuộc.

“Từ sau khi Kế Triệu ta trở thành lịch sử, Chính Đạo cũng từng bước đi đến diệt vong...”

“Cuối cùng, Đại Hoang Vực vẫn rơi vào tay Ma Đạo.”

Vương Thiên nhẹ nhàng thở dài.

Đôi mắt đẹp như tranh vẽ khẽ lóe lên một tia kiên định.

Không ai biết trong lòng nàng lúc này đang suy tính điều gì...

“Đại Hoang vực, Ma Đạo hưng thịnh... Không ngờ năm đó ta tiện tay bói một quẻ, vậy mà thành lời tiên tri.”

Trong một tửu lâu thế tục, nơi phàm nhân thường lui tới, một lão đạo sĩ râu dê ngồi nhàn nhã, tay vuốt ve một mai rùa đã khô cạn.

Ngồi đối diện với lão là một trung niên nam tử mặc đạo bào xanh, trên người toát ra vẻ nghèo kiết xác xơ, nhưng khi đối diện với lão đạo sĩ kia lại vô cùng tôn kính.

“Sư phụ, thì ra người cũng biết bói toán? Sao trước giờ ta chưa từng nghe qua?” Trung niên đạo sĩ vừa cười vừa nói.

Lão đạo sĩ râu dê nhướng mày, có chút không vui:

“Vi sư có biết bao nhiêu tuyệt nghệ, làm sao người có thể hiểu hết được!”

“Chúng ta hành tẩu giang hồ với danh xưng thầy phong thủy, nhưng nghề này tinh thâm lắm, không chỉ có tầm long điểm huyệt, kham dư địa thế, mà còn xem thiên tượng, tính thiên cơ, bói toán đoán mệnh, xem tướng số... tất cả đều bao quát trong đó!”

“Giờ vị sư đoán cho một quẻ, người cứ ngồi yên lặng mà xem.”

Nói xong, lão đạo sĩ đặt mai rùa lên bàn, bắt đầu vung tay múa chân như đang thực hiện nghi thức nào đó. Nhìn cảnh tượng này, trung niên đạo sĩ cũng chỉ im lặng quan sát, không dám quấy rầy.

Hắn biết rõ, vị sư phụ nhìn có vẻ tùy tiện này, thực lực sâu không lường được, đâu phải nhân vật đơn giản!

Chỉ thấy mai rùa trên bàn bắt ngờ xoay tròn, nhìn qua cực kỳ thần kỳ!

Thời gian trôi qua hồi lâu, mai rùa rốt cuộc dừng lại.

Lão đạo sĩ râu dê lập tức cầm lấy nó, hai ngón tay khẽ vuốt trên mặt mai rùa, ánh mắt lóe lên ánh sáng thâm trầm.

Một lúc sau, lão đột nhiên mở mắt, lẩm bẩm nói:

“Tê— Đại Hoang vực, Ma Đạo khí số vậy mà cũng chẳng kéo dài được bao lâu!”

“Tương lai Đại Hoang vực sẽ cực kỳ hỗn loạn, mệnh số chồng chất tầng tầng lớp lớp!”

“Trong số đó, ta thấy có hai luồng tử khí trùng thiên, vô cùng lóa mắt! Đây là thiên hoàng quý tộc nào xuất hiện? Chẳng phải Cổ Hoa Tiên Triều đã diệt vong rồi sao?”

“Không đúng! Lại có một luồng mệnh số yêu dị màu đỏ... Là có đại yêu nào xuất thế sao?”

Lão đạo sĩ râu dê chợt biến sắc, lập tức đứng bật dậy, nhíu chặt đôi mày lưa thưa vài cọng tóc.

“Không ổn! Đại Hoang vực này không phải nơi ở lâu! Đồ nhi ngoan, chúng ta mau rời đi, sau này nơi đây tuyệt đối không còn là vùng đất lành nữa!”

Dứt lời, lão lập tức cất bước bỏ đi, không thèm để ý xem đồ đệ có theo kịp hay không.

Trung niên đạo sĩ áo xanh thấy vậy cũng không chân chừ, vội vàng đuổi theo sư phụ, nhanh chóng rời khỏi tử lâu.

Điều kỳ lạ là những phạm nhân xung quanh dường như không hề chú ý đến họ, giống như hai người chưa từng tồn tại vậy.

Nếu Lý Thanh có mặt ở đây, hẳn hẳn sẽ nhanh chóng nhận ra hai người này.

Trung niên đạo sĩ kia không ai khác chính là Khâu Chân— người mà Lý Thanh từng gặp tại Nam Dương phường thị khi mới khai trương Bách Luyện Lâu.

Hắn từng nhiều lần mời Lý Thanh đi tìm kiếm di tích cổ, thậm chí còn là kẻ khai quật ngôi mộ ngàn năm của Âm Thi Vương Hầu tại Cự Lộc Châu.

Còn lão đạo sĩ râu dê, Lý Thanh cũng từng gặp qua.

Hồi ở Hường Dương Thành, trong một tửu lâu nào đó, lão đã từng cao đàm khoát luận về sự kiện liên quan đến Tịnh Nguyệt Cung, khiến Lý Thanh ấn tượng sâu sắc.

Một nơi khác, bên trong sơn môn Tịnh Nguyệt Cung.

Thời gian trôi qua như mây bay, Lý Thanh đang cầm trên tay một tập tình báo liên quan đến tình hình Đại Hoang vực hiện tại, ánh mắt trầm tư.

“Phái Tiêu Dao rút khỏi Đại Hoang... Chuyện này cũng không ngoài dự liệu của ta. Tiên môn này vốn chẳng hề mạnh, hiện tại càng đơn độc, ở lại đây cũng chẳng làm nên trò trống gì. Rời đi có lẽ là lựa chọn tốt nhất.”

“Nhưng có một điều kỳ lạ... Thái Huyền Chân Quân lại chịu nhẫn nhịn đến vậy? Đến bây giờ, vẫn chưa có bất kỳ dấu hiệu trả thù nào...”

Lý Thanh nhíu mày, chuyện này nằm ngoài dự tính của hắn.

Theo lẽ thường, Thái Huyền Chân Quân hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua, có thể đã sớm tìm một thế lực Ma Đạo nào đó để trút giận.

Nhưng đến giờ, hắn lại hoàn toàn ản ản, chẳng có bất cứ động tĩnh nào.

“Có lẽ... Hắn thật sự muốn dốc hết sức lực để bồi dưỡng Thuần Dương chi thể?”

“Nếu không, làm sao có thể dễ dàng nuốt trôi cục tức này được...”

Chương 1227

DTV EBOOK

Nói xong, Lý Thanh tiện tay lắc đầu, sau đó lật sang phần tình báo tiếp theo.

Lần này, đó là mấy tấm lệnh truy nã, tổng cộng ba tấm. Hai tấm đầu tiên là do các tông môn Ma Đạo liên thủ phát ra, treo giải thưởng cho Thái Huyền Chân Quân và Thuần Dương chi thể. Nội dung thì cũng không có gì lạ thường, chủ yếu là tuyên bố bất cứ ai cung cấp manh mối đều sẽ nhận được thù lao kinh thiên động địa—có thể là linh vật hiếm có hoặc những bảo vật khó tìm.

Chỉ khác biệt duy nhất là lần này, giải thưởng truy nã dành cho Thái Huyền Chân Quân đã được tăng lên đáng kể.

Dĩ nhiên, dù mức thưởng có hấp dẫn đến đâu thì hai tấm lệnh truy nã này cũng không ai dám nhận. Một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, ở Đại Hoang vực hiện tại, vẫn chưa có kẻ nào lá gan lớn đến mức tìm hấn gây sự.

Nhưng khi lật đến tấm truy nã thứ ba, ánh mắt Lý Thanh lập tức thay đổi.

Chỉ trong nháy mắt, đồng tử hấn co rút lại!

Trên lệnh truy nã là một bức chân dung đã cũ, nhưng dù có thế nào, hấn cũng không thể nào quên được gương mặt này.

“Ôn Hà...”

Lý Thanh nheo mắt, ngón tay nắm chặt tấm lệnh truy nã đến mức trắng bệch, sát khí trong mắt lạnh thấu xương.

Lăng Vân Tông bị hủy diệt, người này có liên quan rất sâu!

Thậm chí, nếu không phải do ả lão yêu bà này, năm đó Thôn Thiên lão tổ cũng không đến mức chết thảm như vậy!

“Không ngờ ả lại bị Quỷ Kiếm Môn truy nã... Ngày đó ả cũng từng xuất hiện trong sơn môn Thái Nhất Môn, vậy mà lại may mắn trốn thoát được một kiếp!”

Vừa lẩm bẩm, Lý Thanh vừa tỉ mỉ đọc tiếp thông tin trên lệnh truy nã.

Rất nhanh, khi nhìn đến phần ghi chép về tu vi của Ôn Hà, hắn không khỏi sửng sốt.

“Kết Đan sơ kỳ? Khí tức bất ổn? Bị trọng thương nghiêm trọng?”

Hồ hấp của Lý Thanh hơi khựng lại, trong đầu hiện lên từng đợt nghi vấn.

Chẳng phải Ôn Hà lão yêu bà này đã đạt đến Kết Đan hậu kỳ rồi sao?

Dù bao nhiêu năm không tiến bộ, cũng không thể nào tu vi lại lùi xuống tận Kết Đan sơ kỳ được!

Chuyện này là sai sót trong tình báo, hay thực sự đã có chuyện ngoài ý muốn xảy ra?

“Hư hư thực thực bị thương nặng... chạy thoát khỏi một linh phong nào đó trong sơn môn Thái Nhất Môn...”

Lẩm bẩm vài câu, Lý Thanh dần dần xâu chuỗi lại các sự kiện.

“Hắn là sau khi Thượng Thanh Tông và Thái Nhất Môn bắt tay nhau, họ đã đề Ôn Hà mượn dùng linh mạch để đột phá?”

“Lão yêu bà này muốn đi theo con đường của Thôn Thiên lão tổ, mượn đại linh mạch của Đại Hoang vực để đột phá Nguyên Anh kỳ?”

“Nhưng đúng lúc đó, Ma Đạo lại bất ngờ phát động cuộc tấn công quy mô lớn vào Thái Nhất Môn, khiến quá trình Ngưng Anh của ả bị gián đoạn, từ đó dẫn đến trọng thương, thậm chí ngay cả tu vi cũng rút xuống?”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh gần như chắc chắn đây chính là chân tướng sự việc.

Và ngay khoảnh khắc ấy, trên mặt hắn bất giác nở nụ cười.

“Thật thú vị! Cả thế mà vẫn chưa chết? Mạng của Ôn Hà lão yêu bà này cũng thật là lớn!”

Hắn lẩm bẩm một mình, ánh mắt lóe lên vẻ hứng thú, hoàn toàn không có chút thất vọng nào, trái lại còn mang theo sự

hung phần nhẹ nhẹ.

Bởi vì trong kế hoạch của hắn, nếu muốn trùng kiến Lăng Vân Tông, thì sớm muộn gì cũng phải đối đầu với Thượng Thanh Tông.

Thế nhưng, thực lực của Thượng Thanh Tông vẫn chưa thể xác định rõ ràng.

Dù hắn có trong tay bảo vật do Nguyệt Huyền Chân Quân tặng, thì cũng không thể tùy tiện hành động lỗ mãng được.

Ở trong Thượng Thanh Tông, có hai kẻ khiến hắn kiêng kỵ nhất.

Và một trong số đó chính là Linh Lung Chân Nhân!

Kẻ này không chỉ sở hữu Thiên Linh Căn mà còn có cả Linh Lung Bảo Thể—thiên tư tuyệt đối là được trời cao ưu ái, trong thiên hạ khó mà tìm thấy kẻ thứ hai!

Ngay cả ở Đại Hoang vực rộng lớn, cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay những người sở hữu tư chất kinh khủng như vậy.

Bao nhiêu năm không gặp, không biết bây giờ tu vi của Linh Lung Chân Nhân đã đạt đến mức nào rồi...

Chỉ có một điều chắc chắn—tuyệt đối không thể xem thường nhân vật này!

Người thứ hai mà hắn kiêng kỵ nhất, chính là lão yêu bà Ôn Hà này.

Khi Lăng Vân Tông rơi vào cảnh diệt vong, tu vi của ả đã đạt đến Kết Đan hậu kỳ, có thể nói thực lực cực kỳ thâm sâu!

Hơn nữa, lúc trước ả còn chấp chưởng Cửu Mệnh Cung—một món dị bảo hiếm có, từng khiến Thôn Thiên lão tổ khi đó đã đạt đến Nguyên Anh kỳ cũng phải đau đầu không ít.

Trong tay Ôn Hà có Cửu Mệnh Cung, thông thường một tu sĩ Kết Đan kỳ khó mà chống lại được ả.

“Thật sự là trời cũng giúp ta! Không ngờ, không ngờ... Hai kẻ khó đối phó nhất, vậy mà lại có một kẻ tự mình sụp đổ!”

“Việc này phải mau chóng báo cho sư muội!”

Chương 1228

DTV EBOOK

Lý Thanh thu tất cả tình báo vào tay áo, sau đó rời khỏi động phủ của mình trong Tịnh Nguyệt Cung, trực tiếp bay về phía động phủ của Thảm Ngưng Băng.

“Sư muội, ta nghĩ chúng ta có thể bắt đầu chuẩn bị cho việc trở về Thanh Lĩnh Vực rồi!”

Lời này vừa thốt ra, cấm chế bên ngoài động phủ của Thảm Ngưng Băng lập tức tiêu tán. Ngay sau đó, giọng nói của nàng vang lên đầy kinh ngạc:

“Sư huynh, chuyện này là thật sao?”

Lý Thanh không nói lời dư thừa, trực tiếp tiến vào động phủ của Thảm Ngưng Băng, lấy ra tấm lệnh truy nã vừa rồi.

“Người xem qua lệnh truy nã này của Quỷ Kiếm Môn đi!”

Thảm Ngưng Băng tiếp nhận lệnh truy nã từ tay hắn, ban đầu vẫn mang theo vài phần nghi hoặc, nhưng ngay khi nhìn thấy nội dung, sắc mặt nàng lập tức biến đổi!

“Lão yêu bà Ôn Hà này chẳng phải đã đạt đến Kết Đan hậu kỳ sao? Sao bây giờ lại chỉ còn là một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ?”

“Chẳng lẽ ả đang luyện kỳ công, hay đây chỉ là một đạo thân* của ả?”

Lý Thanh cười nhạt, sau đó thuật lại suy đoán của mình cho Thảm Ngưng Băng nghe:

“Ban đầu ta cũng nghĩ giống như người, nhưng sau khi suy xét kỹ, ta có cái nhìn khác. ả rất có thể đã gặp phải ngoài ý muốn.”

Nghe xong lời giải thích của hắn, trên khuôn mặt vốn luôn lãnh đạm của Thảm Ngưng Băng cuối cùng cũng lộ ra chút sợ hãi lẫn vui mừng.

“Nếu đúng là như vậy, thì đây quả thật là cơ hội trời cho!”

Lý Thanh gật đầu, trầm giọng phân tích:

“Không sai, đây chính là cơ hội trời cho. Lợi dụng lúc Ôn Hà bị trọng thương, thực lực của Thượng Thanh Tông tổn hao nghiêm trọng, chúng ta nhất định phải nhanh chóng lên kế hoạch!”

“Ngưng Anh thất bại dẫn đến tổn hao tu vi nghiêm trọng, thậm chí còn tổn thương cả đạo cơ. Không phải một sớm một chiều có thể khôi phục được. Nói cách khác, ả có thể giữ được mạng đã xem như may mắn lắm rồi!”

“Tất nhiên, dù tổn thương đạo cơ cũng không phải hoàn toàn không thể chữa trị. Nhưng muốn khôi phục hoàn toàn, ít nhất cũng phải mất mấy năm.”

“Mà khoảng thời gian đó, chính là cơ hội tốt nhất để chúng ta trùng kiến Lăng Vân Tông!”

Dứt lời, trong lòng Lý Thanh dâng trào một cỗ hùng tâm tráng chí, trong đôi mắt lóe lên tinh quang.

Cuối cùng, thời cơ cũng đã đến!

Trùng lập sơn môn!

Trong đầu hắc, từng cảnh tượng xảy ra ở Thanh Lĩnh Vực năm xưa hiện lên rõ ràng.

Tông môn bị diệt, hắc cùng Thẩm Ngưng Băng chạt vật chạy trốn đến Đại Hoang vực.

Thôn Thiên lão tổ trước khi chết, các vị trưởng lão đồng môn bị giết hại thâm, máu chảy thành sông!

Mỗi khi hồi tưởng đến những hình ảnh ấy, cho dù tâm cảnh của hắc có trầm ổn đến đâu cũng khó mà giữ được bình tĩnh!

Đây là huyết cừ khắc sâu vào tận xương tủy!

Mối thù này, cả đời không quên được!

“Sư huynh, vậy kế tiếp chúng ta nên trở lại Thanh Lĩnh Vực sao?” Thẩm Ngưng Băng mở miệng hỏi.

Thế nhưng, Lý Thanh chỉ chậm rãi lắc đầu.

“Trước khi trở về Thanh Lĩnh Vực, chúng ta vẫn cần chuẩn bị thêm một số thứ.”

“Thượng Thanh Tông dù sao cũng là một Tiên Đạo tông môn, tất nhiên có đại trận hộ sơn bảo vệ. Nếu muốn công phá, phá cấm phù là thứ không thể thiếu!”

“Mà cao giai phá cấm phù, e rằng ở Thanh Lĩnh Vực rất khó mua được. Một khi có giao dịch, chắc chắn sẽ khiến Thượng Thanh Tông cảnh giác.”

“Vậy nên, chúng ta phải chuẩn bị đầy đủ ngay tại Đại Hoang Vực!”

Dù đã nhìn thấy hy vọng trùng kiến Lăng Vân Tông, nhưng Lý Thanh không để sự hưng phấn làm mờ lý trí, ngược lại, hắn càng trở nên tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Những năm qua, hắn đã suy nghĩ không ít về việc thu phục tông môn, thậm chí trong đầu đã diễn tập tình huống này vô số lần.

“Thì ra là vậy, đúng là ta quá vội vàng rồi.” Thảm Ngưng Băng khẽ cúi đầu, có chút xấu hổ. “Suy tính của sư huynh quả nhiên chu toàn hơn.”

“Không cần để tâm. Ở lại Tịnh Nguyệt Cung lâu như vậy, cũng đến lúc phải cáo từ rồi!”

Nói xong, hai người cùng rời khỏi động phủ.

Tịnh Nguyệt Cung— sâu trong sơn môn, bên trong một tòa đại điện thanh lãnh.

Liễu Hàn Nguyệt đứng giữa điện, gương mặt ẩn sau tấm lụa mỏng, giọng nói mang theo vài phần bất đắc dĩ:

“Lý huynh, người đúng là biết cách đòi hỏi! Tam giai phá cấm phù trong cung mặc dù có một ít tích trữ, nhưng xưa nay chưa từng bán ra ngoài. Người một hơi muốn nhiều như vậy, dù ta là Thánh Nữ cũng không thể tùy tiện quyết định được!”

“Hơn nữa, Tịnh Nguyệt Cung vốn không phải thế lực am hiểu Phù Đạo, nếu muốn Tứ giai phá cấm phù, chỉ sợ cả Đại Hoang Vực cũng chẳng có mấy tấm đâu!”

Trước khi rời đi, Lý Thanh đã tìm gặp nàng để chào từ biệt, nhưng nhân tiện, hắn cũng mở miệng hỏi mua hơn mười tấm Tam giai phá cấm phù cùng một tấm Tứ giai phá cấm phù.

Nghe vậy, Lý Thanh chỉ gượng cười, gãi đầu một cái.

Chương 1229

DTV EBOOK

“Ai... thật sự là không có cách nào khác! Chỉ cần nghĩ đến việc sắp trở về Thanh Lĩnh Vực, ta liền cảm thấy dù có chuẩn bị bao nhiêu cũng không đủ!”

“Ngươi cũng biết đấy, đối thủ ta phải đối mặt là cả một Tiên Đạo tông môn! Nếu không chuẩn bị chu đáo, làm sao có thể hành động được?”

Nghe vậy, Liễu Hàn Nguyệt trầm mặc một lúc, sau đó mới nói:

“Lý huynh, ta hiểu khó khăn của ngươi. Vậy đi, ta có thể cung cấp cho ngươi năm tấm Tam giai phá cấm phù, đây là giới hạn của ta!”

Năm tấm phá cấm phù!

Hai mắt Lý Thanh sáng lên.

Ban đầu, hắn cũng chỉ hy vọng có thể mua được ba tấm, sau đó sẽ tìm cách gom thêm từ các phường thị khác trong Đại Hoang Vực, hoặc nhờ vào quan hệ với Quỷ Kiếm Môn.

Nếu muốn công phá một Tiên Đạo tông môn có Tam giai đại trận hộ sơn, hắn ít nhất phải chuẩn bị mười tấm Tam giai phá cấm phù!

“Một lời đã định!”

Sau đó, hai người rời khỏi đại điện, xuất hiện bên ngoài sơn môn.

Lúc này, trên mặt Lý Thanh mang theo vài phần đau lòng.

Vừa rồi, hắn đã phải tiêu tốn gần 20.000 khối linh thạch mới đổi được năm tấm phá cấm phù từ tay Liễu Hàn Nguyệt.

Tương đương với mỗi tấm có giá khoảng 4.000 khối linh thạch, đắt đến mức khó tin!

Thấy bộ dáng này của hắn, Liễu Hàn Nguyệt không nhìn được mà bật cười:

“Lý huynh, đừng có tỏ ra tiếc của như vậy! Tam giai phá cấm phù xưa nay có tiền chưa chắc đã mua được, thông thường đều là phải lấy vật đổi vật! Nếu không có ta là Thánh Nữ, thì Tịnh Nguyệt Cungtuyệt đối sẽ không chịu xuất ra nhiều như vậy đâu!”

Lý Thanh cười khỏ, nhưng cũng hiểu rõ điều đó, chỉ có thể gật đầu:

“Dù sao đi nữa, lần này thực sự đa tạ!”

“Ha ha, không cần khách khí!”

“À đúng rồi, ta đã sắp xếp người trong cung đi tìm tung tích những người còn sống sót của Lăng Vân Tông, người có thể yên tâm về chuyện này.”

“Ngoài ra, khi nào người quyết định hành động, nhớ báo cho ta một tiếng!”

Sau khi rời khỏi Tịnh Nguyệt Cungđược một thời gian, Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng cũng không vội vàng lên đường tới Thanh Lĩnh Vực.

Bọn họ tranh thủ lúc Đại Hoang Vực vừa mới bước vào giai đoạn bình ổn để liên tục di chuyển giữa các phường thị, nơi tu sĩ thường lui tới để giao dịch, nhằm thu mua những vật phẩm cần thiết.

Tất nhiên, trong khoảng thời gian này, chợ đen cũng phát huy tác dụng cực lớn. Nhờ vào mạng lưới tình báo do Trương Đạt quản lý, vô số tin tức quý giá từ chợ đen đã được thu thập và đưa đến tay Lý Thanh.

Lúc này, tại một khu vực hẻo lánh trong Đại Hoang Bộ Địa Vực, giữa chốn rừng sâu rậm rạp, bóng dáng Lý Thanh cùng Thẩm Ngưng Băng chợt xuất hiện.

Thẩm Ngưng Băng nhìn về phía khe núi phía trước, nơi bị che phủ bởi những tán cây um tùm, rồi khẽ nói:

“Theo như thư tin nói, trong khe núi này có một Bí Thị ẩn giấu.”

Lý Thanh gật đầu đáp:

“Loại Bí Thị này có tính chất khá tương tự với chợ đen của chúng ta. Chỉ khác ở chỗ, nơi này chỉ cho phép tu sĩ từ Trúc Cơ kỳ trở lên ra vào, và mức độ bí ẩn cũng cao hơn một chút.”

Vừa nói, hắn vừa lấy ra một tín vật đặc biệt mà Trương Đạt gửi đến cùng với bức thư.

Đó là một vật trông giống như cây châm lửa bình thường, nhưng khi Lý Thanh kích hoạt nó, không có tia lửa nào bùng lên, mà chỉ có một làn khói xanh mỏng manh nhẹ nhàng bay ra.

Làn khói chậm chậm len lỏi vào trong sơn cốc, như thể chạm vào một cảm chế nào đó. Ngay lập tức, cảnh vật xung quanh dường như gợn sóng, sau đó nhanh chóng biến đổi.

Trước mặt hai người, một con đường sâu hun hút dần hiện ra.

Lôi đi quanh co, bí ẩn đến tột cùng!

Không thể không thừa nhận, cách bố trí của Bí Thị này quả thực không tầm thường. Chỉ riêng thủ đoạn che giấu lối vào cũng đủ để khiến Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng phải trầm tán thưởng.

“Quả thực có chút thú vị.”

Nói rồi, hai người không chần chừ thêm, lập tức tiến vào trong Bí Thị.

Từ sau khi rời Tịnh Nguyệt Cung, bọn họ đã ghé qua không ít phường thị dành cho tu tiên giả. Thế nhưng, một Bí Thị được tổ chức theo cách này, thì đây vẫn là lần đầu tiên họ gặp phải.

Điều này khiến Lý Thanh nhớ lại hội giao dịch bí mật mà hắn từng tham gia ở Thiên Hà phường thị năm nào. Khi ấy, hội giao dịch còn được chủ trì bởi Thanh Dương đạo trưởng, nơi có rất nhiều tu sĩ Luyện Khí kỳ với thân phận khác nhau tụ tập để trao đổi bảo vật.

Khi bước qua con đường nhỏ u tối, ánh sáng phía trước dần bùng lên.

Ngay sau đó, một bí cảnh tĩnh lặng như chốn tiên nguyên hiện ra trước mắt.

Bên trong khu vực này, bóng người lác đác, chỉ có một vài tu sĩ đang chậm rãi dạo bước. Tu vi của họ phần lớn đều ở Trúc Cơ trung kỳ, hơn nữa, bề ngoài trông vẫn còn rất trẻ tuổi.

Chương 1230

DTV EBOOK

Đặc biệt, giữa các gian hàng bày bán đủ loại vật phẩm, thậm chí còn có sự xuất hiện của một hai tu sĩ Kết Đan kỳ!

Khi Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng bước vào, không ít ánh mắt lập tức dõi theo. Tuy nhiên, phần lớn chỉ liếc qua một cái rồi nhanh chóng thu hồi, không dám nhìn lâu, cho thấy những kẻ ở đây đều rất biết điều.

Dĩ nhiên, không loại trừ khả năng có kẻ âm thầm quan sát hai người họ.

Ngay lúc này, một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ thấp bé, đầu đội một chiếc mũ cổ quái, bỗng bước nhanh về phía hai người.

Kẻ này có vóc dáng nhỏ nhắn, trông vô cùng kỳ dị, nhưng tu vi lại không hề thấp. Thậm chí, khí tức của hắn đã mơ hồ chạm đến cảnh giới Giả Đan!

Vừa tới gần, hắn lập tức cất tiếng:

“Hai vị tiền bối, chẳng hay đây có phải lần đầu tiên đến Bí Thị này?”

Giọng điệu của hắn rất cung kính, nhưng cũng không giấu nổi vẻ láu cá.

Lý Thanh khẽ liếc mắt, giọng điệu lãnh đạm:

“Phải thì sao?”

Hắn cũng chẳng buồn nhìn trực diện đối phương, mà tiếp tục dùng thần thức quét qua các quầy hàng xung quanh.

Những vật phẩm đang được bày bán tuy không phải là phế phẩm, nhưng cũng không có gì quá trân quý.

“Nếu ta vẫn còn ở Trúc Cơ kỳ, nơi này chắc hẳn sẽ vô cùng hữu dụng. Nhưng đáng tiếc...”

Ánh mắt Lý Thanh lóe lên một tia thất vọng. Hiện giờ, hắn đã là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ. Những thứ này đối với hắn mà

nói, không có mấy giá trị.

Tên tu sĩ lùn nhỏ kia thấy vậy, vội cười nịnh nọt:

“Hai vị tiền bối, ta không phải muốn khoác lác, nhưng trong Bí Thị này, ta cũng coi như là nửa bách sự thông!”

“Mặc kệ hai vị tiền bối muốn mua gì trong Bí Thị này, ta đều có thể cung cấp chút tình báo chuẩn xác.”

Lời nói này lập tức khơi dậy hứng thú của Lý Thanh. Hóa ra đối phương muốn đóng vai trò một phong tín tử chuyên thu thập tin tức, sẵn sàng cung cấp thông tin để đổi lấy lợi ích.

Lý Thanh nhếch môi cười nhẹ, giọng điệu trêu chọc:

“Ha ha, xin hỏi đạo hữu tục danh là gì? Lại dám tự tin như thế?”

Người kia vội vàng xua tay, khiêm tốn đáp:

“Không dám, không dám! Tại hạ chỉ thuận miệng lấy một đạo hiệu, gọi là Kim Bảo. Cái tên này do ta ghép từ họ của mình và công pháp ta tu luyện.”

Nói cách khác, hần chủ tu Kim Đạo công pháp, còn trong danh tự lại có chữ “Bảo”, thế nên mới có đạo hiệu này. Xem ra, cái tên này được đặt theo lối vô cùng tùy ý.

Lý Thanh không vòng vo nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

“Kim Bảo đạo hữu, ta đang cần mua một số lượng lớn Tam giai phá cấm phù trở lên. Người có biết cách nào không?”

Không sai, Lý Thanh vẫn đang tìm kiếm Phá Cấm Phù.

Trong thời gian qua, hần đã lùng sục khắp bảy phường thị giao dịch của tu tiên giả tại Đại Hoang Vực, thậm chí tham gia cả hai hội đấu giá.

Thế nhưng, số Phá Cấm Phù hần thu được chỉ có ba tấm!

Nếu tính cả năm tấm lấy được từ Tịnh Nguyệt Cung, thì tổng cộng trong tay hần mới chỉ có tám tấm Tam giai Phá Cấm Phù.

Nghe có vẻ không ít, bởi ngay cả tu sĩ Kết Đan kỳ cũng khó mà gom đủ số này.

Nhưng vấn đề là...

Mục tiêu của hắn chính là một Tiên Đạo tông môn cường đại tại Thanh Lĩnh Vực!

Muốn tấn công nơi đó, trước tiên hắn phải nghĩ cách phá vỡ đại trận hộ tông.

Vì vậy, theo tính toán của hắn, ít nhất cần gom đủ mười lăm tấm Tam giai Phá Cẩm Phù. Chỉ có như vậy, hắn mới có thể nắm chắc cơ hội đánh vỡ một tòa Tam giai đại trận!

Nghe yêu cầu của Lý Thanh, Kim Bảo Đạo Nhân lập tức nhíu mày, trông có vẻ đang trầm tư suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, hắn mới chậm rãi lên tiếng:

“Phá Cẩm Phù là phù lục chuyên dùng để công phá trận pháp. Nếu tiền bối cần số lượng lớn như vậy, chắc hẳn không phải để dùng một hai lần là đủ, đúng không?”

Lý Thanh khẽ gật đầu, sau đó thản nhiên đáp:

“Không sai, ta cần thêm bảy tấm Phá Cẩm Phù nữa. Đạo hữu có cách nào không?”

Kim Bảo Đạo Nhân cười híp mắt, đáp:

“Nếu là ngày thường, e rằng sẽ có chút phiền phức. Nhưng ngay lúc này, lại có một cơ hội!”

Câu trả lời này khiến Lý Thanh nhíu mày.

Người này thật sự có cách lấy một hơi bảy tấm Phá Cẩm Phù sao?!

Sự việc này khiến hắn phải nhìn lại Kim Bảo Đạo Nhân với con mắt khác. Dù bề ngoài đối phương chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, vóc dáng thấp bé, nhưng xem ra hắn không phải hạng tầm thường.

“Kim Bảo đạo hữu, chuyện này là thật chứ? Không biết phương pháp của ngươi là gì?” – Lý Thanh trầm giọng hỏi.

Thế nhưng, ngay sau đó, hắn nhận thấy biểu cảm do dự, nhãn nhô hiện lên trên mặt Kim Bảo Đạo Nhân.

Thấy vậy, Lý Thanh lập tức hiểu ý.

Hắn cười nhạt, lấy từ trong người ra một cái túi linh thạch, bên trong chứa hơn một trăm khối linh thạch.

“Nếu chuyện này thành, ta sẽ có hậu tạ xứng đáng.”

Chương 1231

DTV EBOOK

Thế nhưng, Kim Bảo Đạo Nhân lại lập tức lắc đầu, xua tay từ chối:

“Tiền bồi hiếu lắm rồi! Ta nào dám nhận linh thạch của tiền bối? Được giúp người đã là vinh hạnh của ta!”

Hắn cười khan một tiếng, giọng điệu cung kính, rồi ngập ngừng nói tiếp:

“Chỉ là... ta có một thỉnh cầu nhỏ...”

Lý Thanh nhượng mày:

“Thỉnh cầu nhỏ?”

Nghe đến “thỉnh cầu nhỏ”, Lý Thanh nhượng mày, trong lòng không khỏi cảm thấy bất mãn.

Những chuyện có liên quan đến giao dịch kiểu này thường đồng nghĩa với rắc rối phiền toái.

Lông mày hắn khẽ nhíu lại, giọng điệu lạnh nhạt:

“Không ngại nói thử xem. Nếu không quá phiền phức, ta có thể cân nhắc một chút.”

Thấy phản ứng này, Kim Bảo Đạo Nhân lập tức hoảng hốt, vội vàng giải thích:

“Không phải chuyện gì quá khó khăn đâu! Ta chỉ muốn mượn đan hỏa của hai vị tiền bối để chữa trị một kiện pháp bảo bị tổn hại mà thôi!”

“Chữa trị một kiện pháp bảo không trọn vẹn?”

Lời này khiến Lý Thanh không khỏi sửng sốt.

Pháp bảo dù không còn trọn vẹn, thì cũng không phải là thứ mà tu sĩ Trúc Cơ kỳ có thể tùy tiện sử dụng!

Hắn không ngờ rằng một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ như Kim Bảo Đạo Nhân lại sở hữu một kiện pháp bảo như vậy, thậm chí còn

có ý định tự mình phục hồi nó.

“Hắn là hắn có cách để thôi động kiện bảo vật này?”

Ánh mắt Lý Thanh lóe lên một tia kinh ngạc.

Cái tên Kim Bảo Đạo Nhân quả thực không phải chỉ là một đạo hiệu được đặt bừa, mà thực sự phản ánh đúng bản chất của hắn.

“Cho ta mượn đan hỏa để chữa trị pháp bảo sao?”

“Rốt cuộc là loại pháp bảo nào mà lại cần đến đan hỏa của hai tu sĩ Kết Đan kỳ để phục hồi?”

Lý Thanh lạnh nhạt hỏi.

Kim Bảo Đạo Nhân chớp mắt, rồi cười đáp:

“Thực ra, ta có nghiên cứu một chút về luyện khí. Nếu chỉ là chữa trị pháp bảo bình thường, ta nghĩ mình có thể tự làm được.”

Lúc nói những lời này, trong lòng Lý Thanh bất giác sinh ra một loại tự tin mạnh mẽ.

Không ngờ, Kim Bảo Đạo Nhân sau khi nghe vậy, hai mắt lập tức sáng rực lên:

“Tiền bối cũng là Luyện Khí Sư sao? Nếu đúng như vậy, thì thật sự là quá tốt!”

Hắn cười lớn, tiếp tục giải thích:

“Pháp bảo ta muốn chữa trị là một thanh Kim Quang Tiêu! Dù không phải thứ gì quá mức trân quý, nhưng cũng cần ít nhất Tam giai Luyện Khí Sư mới có thể khôi phục!”

“Đáng tiếc, ta đã lùng sục khắp nơi, nhưng vẫn không tìm được một tu sĩ Kết Đan kỳ nào tinh thông luyện khí ở khu vực này. Bởi vậy, ta mới dự định nhờ đan hỏa của ba vị Kết Đan chân nhân để thử vận may một lần!”

“Hóa ra là vậy...”

Lý Thanh lúc này mới hiểu rõ, trong lòng thầm cân nhắc.

“Nếu chỉ đơn giản như vậy, thì cũng chẳng có lý do gì để từ chối.”

Hắn khẽ gật đầu, thản nhiên nói:

“Nếu là chuyện này, ta có thể giúp người. Nhưng giờ hãy nói rõ phương pháp người định sử dụng để tìm kiếm Phá Huyền Chân Nhân đi.”

Kim Bảo Đạo Nhân lập tức cười ha hả, vẻ mặt đầy tự tin:

“Ha ha, tiền bối có biết Đại Hoang Vực Trung Châu có một nhân vật được gọi là Phù Huyền Phù Đạo Chân Nhân không?”

“Phù Huyền Chân Nhân?”

Nghe đến cái tên này, Lý Thanh lập tức tập trung tinh thần.

Hắn sao có thể không biết đến nhân vật này?

Nhất là trong thời gian gần đây, khi đang tìm kiếm các phương thức mua Phá Cẩm Phù, hắn lại càng có ấn tượng sâu sắc về người này!

Lần đầu tiên nghe về Phù Huyền Chân Nhân là từ Xích Phát Chân Nhân, sau đó, trong một đại hội tại Tịnh Nguyệt Cung, hắn đã tận mắt chứng kiến vị này xuất thủ.

Khi đó, Phù Huyền Chân Nhân chỉ dựa vào phù lục, nhưng đã có thể ngạnh sinh sinh đoạt lấy một đạo linh vật từ tay rất nhiều cường giả.

Sau khi rời khỏi Tịnh Nguyệt Cung, Lý Thanh đã cố gắng tìm kiếm tung tích của người này.

Nhưng bất kể hắn dò la thế nào, vẫn không thể tìm ra được manh mối nào.

Quả thực giống như trong truyền thuyết, “thấy đầu mà không thấy đuôi”!

Vị Phù Đạo đại sư này hoàn toàn không có nơi ở cố định, khiến hắn trở thành một trong những Kết Đan chân nhân có hành tung khó lường nhất Đại Hoang Vực.

Thậm chí, ngay cả khi huy động cả mạng lưới tình báo của chợ đen, Lý Thanh vẫn không thể tìm ra được dù chỉ là một chút thông tin liên quan.

Nhưng bây giờ, Kim Bảo Đạo Nhân lại tỏ ra chắc chắn rằng mình có thể tìm được Phù Huyền Chân Nhân?

Điều này thực sự khiến Lý Thanh không khỏi kinh ngạc.

Hắn cau mày, chậm rãi hỏi:

“Ta đương nhiên biết đến vị đó. Nhưng Phù Huyền Chân Nhân có hành tung thần bí, người thực sự có cách tìm ra hắn?”

Kim Bảo Đạo Nhân cười đầy bí ẩn, rồi hạ giọng nói:

“Hắc hắc, tại hạ bất tài, nhưng trước đó không lâu, đúng lúc để cho Phù Huyền tiên bối thiếu ta một món nhân tình nhỏ!”

“Nếu chỉ là muốn nhờ vả một chút, ta nghĩ hắn là không có vấn đề gì quá lớn.”

Chương 1232

DTV EBOOK

Cứ như vậy, vừa mới đặt chân vào Bí Thị không bao lâu, Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng đã nhanh chóng rời khỏi nơi này dưới sự dẫn đường của Kim Bảo Đạo Nhân.

Trên đường đi, Lý Thanh hiếu kỳ hỏi thăm nguyên nhân vì sao Phù Huyền Chân Nhân lại thiếu Kim Bảo Đạo Nhân một nhân tình.

Đối với câu hỏi này, Kim Bảo Đạo Nhân cũng không giấu giếm, mà坦然 nhiên đáp:

“Trước đây không lâu, ta đã đưa đến cho Phù Huyền tiên bối một đồ đệ. Người này có tư chất truyền thừa y bát của Phù Huyền tiên bối, vậy nên lão nhân gia mới thiếu ta một nhân tình.”

Nghe vậy, Lý Thanh liền không hỏi thêm gì nữa.

Thông thường, tu sĩ đạt đến Kết Đan kỳ, nếu tự thấy bản thân không có nhiều hy vọng Ngưng Anh thành công, sẽ bắt đầu suy xét đến việc tìm kiếm truyền nhân.

Nhất là đối với những tu sĩ có sở trường đặc biệt trong một lĩnh vực nào đó, việc tìm kiếm truyền nhân càng trở nên quan trọng.

Để làm người kế thừa, không chỉ cần tư chất tu đạo cao, mà còn phải có thiên phú vượt trội trong lĩnh vực tu luyện đặc thù của sư phụ.

Phù lục nhất đạo vốn cực kỳ kén chọn truyền nhân, hẳn là Phù Huyền Chân Nhân cũng đặt ra yêu cầu vô cùng nghiêm ngặt đối với đồ đệ của mình.

Lý Thanh thầm nghĩ, nếu một ngày nào đó hắn cũng muốn thu nhận một thân truyền đệ tử, chắc hẳn cũng sẽ cân nhắc cẩn thận như vậy.

Tuy nhiên, hắn vẫn còn tuổi thọ dài lâu, tạm thời chưa có ý định thu nhận đệ tử.

Trong mấy ngày kế tiếp, ba người không nghỉ ngơi, di chuyển không ngừng.

Rốt cục, họ cũng tới gần một tòa thành trì nơi tu tiên giả tụ tập.

Thành trì này từng là địa bàn của chính đạo tông môn Ngọc Trúc Cốc, nhưng sau khi Ngọc Trúc Cốc bị hủy diệt, nó đã rơi vào sự kiểm soát của Quỷ Kiếm Môn.

Dù đã trải qua một trận đại kiếp nạn, nhưng linh khí nơi đây vẫn dồi dào, thu hút đông đảo tu sĩ tìm đến tu luyện.

Kim Bảo Đạo Nhân điều khiển một chiếc Kim Bát, ung dung phi hành trên không, vừa bay vừa nói:

“Theo lý mà nói, trong thời gian ngắn, Phù Huyền tiên bối sẽ không rời khỏi nơi này. Nếu không tìm thấy người ở đây, ta sẽ sử dụng phương pháp liên lạc mà lão nhân gia đã để lại cho ta.”

Thành trì này rất khác biệt so với các thành trì phàm nhân.

Bởi vì nơi đây không có tường thành, mà các công trình kiến trúc đều được xây dựng trên hai ngọn đại sơn liền kề.

Từ xa nhìn lại, hai ngọn núi lớn mây mù bao phủ, tràn đầy tiên khí, tạo nên một cảnh sắc vô cùng huyền ảo.

Nhưng khi đến gần, có thể thấy trên hai ngọn núi này dày đặc các công trình kiến trúc, từ đình đài lầu các, cung điện tráng lệ cho đến những động phủ tu luyện.

Từng tòa kiến trúc liên tiếp san sát, tạo nên một khung cảnh vô cùng nguy nga, tráng lệ.

Trong thành, tu sĩ qua lại đông đúc, người thì điều khiển pháp khí ngự không phi hành, kẻ thì bước đi trên hư không, hiển lộ tu vi phi phàm.

Quả thực là một thánh địa tu luyện hiếm có!

Dĩ nhiên, với một nơi linh khí dồi dào như thế này, số lượng động phủ tu sĩ cư ngụ cũng không hề ít.

Kim Bảo Đạo Nhân lấy ra một bái thiếp đặc thù, rồi trực tiếp dẫn theo Lý Thanh và Thâm Ngưng Băng, tiến lên một đỉnh núi nơi có động phủ tọa lạc.

Đứng trước cửa động phủ đơn sơ, hắn cung kính lên tiếng:

“Phù Huyền tiền bối, tiểu bối Kim Bảo đến bái phỏng!”

Sau một hồi lâu, từ trong động phủ vọng ra một giọng nói có chút không kiên nhẫn:

“Lại là người à? Ta đã nói rồi, ta sẽ không giúp người tìm hai tên Kết Đan đồng đạo để chữa trị thanh Kim Quang Tiêu kia!”

Nhưng ngay sau đó, có vẻ như chủ nhân của giọng nói đã phát hiện điều gì đó, liền tạm dừng lời nói, giọng điệu trở nên kinh nghi.

“Hử? Thật sự có người? Không ngờ người lại có thể mời đến hai vị Kết Đan đồng đạo chỉ để chữa trị một kiện pháp bảo không trọn vẹn?”

Trong thanh âm mang theo một tia kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ rằng Kim Bảo Đạo Nhân lại có năng lực làm được điều này.

Rất nhanh, giọng nói bên trong chậm rãi nói tiếp:

“Được rồi, đã như vậy thì vào đi.”

Vừa dứt lời, một loạt lá bùa từ cửa động phủ nhẹ nhàng rơi xuống, cấm chế lập tức bị gỡ bỏ hoàn toàn.

hương 558: Điều ngoa cổ nhân

Phù Huyền Chân Nhân vốn là một tu sĩ không câu nệ tiểu tiết, động phủ của hắn bài trí vô cùng đơn giản, không hề có chút xa hoa hay phù phiếm nào.

Lý Thanh và Thâm Ngưng Băng liếc nhìn nhau một cái, sau đó cùng theo Kim Bảo Đạo Nhân bay vào động phủ.

Vừa mới bước chân vào, Kim Bảo Đạo Nhân còn chưa kịp mở miệng nói rõ ý đồ đến đây, thì bên trong đã vang lên giọng nói trong trẻo, mang theo vài phần nũng nịu của một nữ tử:

“Ai nha! Mấy cái phù văn cơ bản này ta đã sớm học thuộc rồi! Ta không muốn lặp đi lặp lại mấy bài tập nhàm chán, vô vị này

đâu!”

Chương 1233

DTV EBOOK

Ngay sau đó, thanh âm nghiêm nghị của Phù Huyền Chân Nhân vang lên, mang theo uy nghiêm của người thầy đang răn dạy đệ tử:

“Ồ nháo! Cơ sở phù lục chính là nền tảng quan trọng nhất! Đặc biệt là những phù văn liên quan đến chuyển hóa, chúng quyết định trực tiếp đến việc vẽ phù có thành công hay không!”

“Vi sư xuất thân từ tán tu, chính vì năm đó đã dồn hết tâm huyết xây dựng nền tảng thật vững chắc, nên giờ đây xác suất chế phù của ta mới đạt đến tám chín phần mười. Nhờ vậy mà tiết kiệm được vô số tài nguyên và vật liệu tu luyện, từ đó mới có được thành tựu ngày hôm nay!”

Đối với tán tu, tài nguyên tu luyện chính là thứ khan hiếm nhất.

Chỉ qua mấy câu của Phù Huyền Chân Nhân, cũng đủ để thấy rõ vì sao hắn có thể đi đến vị trí như hiện tại. Chính nhờ khả năng chế phù thành công với tỉ lệ cực cao, hắn mới có thể tiết kiệm từng chút tài nguyên, từng bước trở thành cường giả nổi danh khắp Đại Hoang vực trên con đường phù đạo.

Thực tế mà nói, một phù sư thông thường khi vẽ phù lục, nếu có thể dùng mười phần vật liệu mà chế thành năm tấm phù đã được xem là thiên tài.

Mà càng về sau, khi tiếp xúc với những loại phù lục cao cấp hơn, tỷ lệ thành công lại càng giảm mạnh.

Chớ nhìn phù lục chỉ là một loại tiêu hao phẩm, nhưng nếu muốn vẽ ra một tấm phù cấp cao, không biết phải hao tốn bao nhiêu tài nguyên.

Nhất là Tam giai phù lục, bất kể là bùa hay mực phù, tài liệu cần dùng đều cực kỳ quý giá. Thường phải lấy da thú cấp ba

cùng tinh huyết Yêu thú làm nguyên liệu chính mới có thể chế thành.

Cũng chính vì lý do đó mà một tấm Tam giai Phá Cẩm Phù lại có giá trị cao ngất ngưởng.

Loại phù này nằm trong số những phù lục phức tạp nhất, độ khó vẽ cực cao, tỉ lệ thất bại lại lớn đến mức không cần bàn cãi.

Trên thị trường, phù lục bậc này vô cùng hiếm hoi, ngay cả có tiền cũng chưa chắc mua được.

Thậm chí, bởi vì xác suất chế phù thành công quá thấp, đôi khi số linh thạch kiếm được từ việc bán một tấm phù vẫn không đủ bù vào chi phí hao tổn nguyên vật liệu bỏ ra.

Sau khi bị quở trách, nữ đệ tử kia vẫn cứng đầu cãi lại:

“Hừ! Ta không phải tán tu! Ta từng là thiên tài phù đạo của một tông môn danh giá, có tài nguyên vô tận để sử dụng!”

“Chỉ cần ta có thể nghiên cứu ra phù lục nghịch thiên cải mệnh, chút hao tổn tài nguyên này chẳng đáng là gì! Không đáng nhắc đến!”

“Tương lai, ta chắc chắn sẽ trở thành một thiên tài phù đạo danh chấn toàn bộ tu tiên giới!”

“Trời không sinh ta Sở Linh Y, phù đạo vạn cổ như—”

Câu nói đầy kiêu ngạo còn chưa dứt, trong động phủ đã vang lên tiếng quát giận dữ của Phù Huyền Chân Nhân, mang theo sự bất lực của một bậc thầy trước kẻ ngông cuồng:

“Ngươi đúng là nghịch đồ! Ngang bướng như vậy, thật làm ta tức chết mà!”

“Ngươi nghĩ bây giờ mình vẫn còn là đệ tử của Tiên Đạo đại tông hay sao? Còn có thể hưởng vô tận tài nguyên để phung phí à?”

Nhưng nữ đồ đệ kia hoàn toàn không hề e sợ, ngược lại, còn nhún vai nói một cách đầy thản nhiên:

“Vậy thì thả ta đi! Ta không muốn làm đồ đệ của ngươi nữa! Ta muốn lập tức lên đường, một mình tiêu diệt Thượng Thanh Tông, khôi phục Lăng Vân Tông của ta!”

Lời nói này vừa thốt ra, bầu không khí trong động phủ chợt trở nên yên lặng đến kỳ lạ.

Kim Bảo Đạo Nhân đứng ngoài cửa động, sắc mặt có chút cứng đờ, lúng túng quay đầu nhìn về phía Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng.

“Haha... Hai vị tiên bối, xin đừng để bụng! Vị Sở Linh Y tiểu thư này là đồ đệ mới nhận của Phù Huyền tiên bối, tính tình hơi... nhí nha nhí nhảnh một chút. Tư duy của nàng có hơi ‘nhảy số’, không giống người thường, nhưng thiên phú về phù lục thì tuyệt đối là hàng đầu.”

Hắn cười gượng, nhưng nhìn sắc mặt của hai vị tiên bối lại có chút vi diệu.

“Áy... Hai vị sao lại có vẻ mặt đó vậy?”

Đang trò chuyện, Kim Bảo Đạo Nhân bỗng chú ý đến biểu hiện khác thường của Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng.

Cả hai đều đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt trở nên vô cùng đặc sắc!

Đúng vậy, lúc này Lý Thanh hoàn toàn ngây người, trong mắt lộ ra một vẻ khó tin đến cực điểm.

Vừa rồi, khi bước vào động phủ, hắn đã cảm thấy giọng nói của nữ tử kia có chút quen tai, nhưng đến khi nghe đối phương nói thêm mấy câu nữa, trong đầu hắn bỗng dậy lên một trận sóng lớn!

Chỉ trong thoáng chốc, hình ảnh của một thiếu nữ tinh nghịch, hoạt bát lại hiện lên rõ ràng trong tâm trí hắn.

“Trên đời này lại có chuyện trùng hợp đến mức này sao?”

Thẩm Ngưng Băng cũng chậm rãi quay đầu nhìn về phía Lý Thanh, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia rung động, khó mà giữ được vẻ bình tĩnh như trước.

“Lý Sư Huynh...” nàng nhẹ giọng gọi.

Chương 1234

DTV EBOOK

Không để tâm đến Kim Bảo Đạo Nhân đang kinh ngạc, Lý Thanh không nói một lời, lập tức bước nhanh vào trong động phủ.

Bên trong động phủ, sau một chiếc bàn đá, một nữ tử mặc áo vàng nhạt đang bưng hai tay bịt chặt tai, bộ dáng vô cùng bướng bỉnh, không thèm để ý đến trung niên tu sĩ trước mặt.

Đôi mắt linh động của nàng dường như đang nói: “Không nghe! Không nghe! Con rùa niệm kinh!”

Mà người trung niên đứng trước mặt nàng, chính là Phù Huyền Chân Nhân. Hắn vận một bộ trường bào màu đen, hai bên tóc mai đã điểm hoa râu, khí chất trầm ổn, cứng nhắc, nhìn qua liền thấy là người vô cùng nghiêm khắc.

Ban đầu, hắn còn định tiếp tục giáo huấn đồ đệ, nhưng đến khi thấy có khách vào động phủ, chỉ đành bất đắc dĩ phát nhẹ ống tay áo, quay đầu nhìn về phía bọn họ.

Cùng lúc đó, nữ tử áo vàng cũng vừa xoay đầu lại.

Vừa nhìn thấy Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng, nàng như bị sét đánh ngang tai, toàn thân lập tức cứng đờ, đứng bất động như tượng đá.

Chỉ có ánh mắt nàng là không ngừng biến đổi, sắc mặt cũng dần dần hiện lên một tầng cảm xúc phức tạp khó tả.

Lạch cạch!

Giọt nước mắt to như hạt đậu lặng lẽ rơi xuống nền đá trong động phủ, vang lên một âm thanh thanh thúy.

“Sở Sư Muội, đã nhiều năm không gặp, ngươi vẫn không thay đổi chút nào.”

Lý Thanh khẽ cười, lên tiếng trước.

Người ít nói như Thẩm Ngung Băng cũng nở một nụ cười dịu dàng hiếm thấy:

“Sở Sư Muội, từ sau khi chia tay đến giờ, ngươi vẫn ổn chứ?”

Đúng vậy, nữ tử trước mắt bọn họ chính là Sở Linh Y của Lăng Vân Tông năm xưa.

Hồi đó, Lý Thanh từng nhiều lần tìm nàng để mua phù lục, nào ngờ hôm nay lại bất ngờ gặp lại nàng ở đây!

Khoảnh khắc ấy, ngay cả Kim Bảo Đạo Nhân cũng tròn tròn mắt, hoàn toàn không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Còn Phù Huyền Chân Nhân vốn cứng nhắc, nay cũng phải lộ ra vẻ ngạc nhiên hiếm có.

“Sư! Huynh!”

Sở Linh Y đột nhiên hét lên, sau đó nước mắt giàn giụa, giọng nói nghẹn ngào:

“Ô ô ô... Ta còn tưởng rằng ngươi đã chết vào ngày đó rồi!”

Rồi nàng lại quay sang Thẩm Ngung Băng, ánh mắt tràn đầy sửng sốt:

“Còn có Thẩm Sư Tả! Sao ngươi cũng ở đây?! Chẳng phải hôm đó hai người các ngươi không kịp lên chiến hạm của lão tổ sao?”

Vừa nói, nàng vừa chạy ào tới, có vẻ như định nhào vào lòng Lý Thanh mà ôm một cái thật chặt.

Thế nhưng...

Thẩm Ngung Băng ra tay trước!

Nàng tiến lên một bước, nhanh chóng nắm lấy hai tay Sở Linh Y, ánh mắt dịu dàng nhưng giọng điệu vẫn nghiêm túc:

“Sở Sư Muội, ta và Lý Sư Huynh có thể sống sót nhờ vào một tấm Phá Không Phù. Nhưng còn ngươi thì sao? Mau nói cho bọn ta biết, những đồng môn rời đi ngày đó hiện tại đang ở đâu?”

Lúc này, Sở Linh Y mới hoàn toàn phản ứng lại.

Nàng mở to mắt, sửng sờ nhìn hai người trước mặt, sau đó lắp bắp:

“Chờ một chút... Lý Sư Huynh... Thẩm Sư Tả... Hai người các người... Tu vi...?”

Vừa rồi, nàng đã nghe Kim Bảo Đạo Nhân nói hấn mang theo hai vị Kết Đan tu sĩ đến đây. Nhưng bây giờ, nàng mới ý thức được rằng hai người này lại chính là Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng!

Sau khi nhận ra sự thật này, Sở Linh Y lập tức xoay người lại, chỉ thẳng vào mặt Phù Huyền Chân Nhân, giận dữ kêu lên:

“Lý Sư Huynh! Thẩm Sư Tả! Còn không mau giúp ta xử lý lão già này đi! Lão ta ép ta bái sư, ngày nào cũng tra tấn ta, bắt ta học mấy cái phù văn cơ bản vô vị!”

Sau đó, nàng lại làm bộ khóc lóc, giơ tay lên trời kêu thảm thiết:

“Các người nhìn xem! Sư muội xinh đẹp của các người đã bị lão già này hành hạ đến mức không ra hình người rồi! Ô ô ô ô!”

Nghe thấy lời này, sắc mặt của ba vị Kết Đan Chân Nhân trong sân lập tức sa sầm.

Đặc biệt là Phù Huyền Chân Nhân, hấn thậm chí còn chưa hiểu rõ tình huống, vậy mà đồ đệ mình vừa thu nhận đã ngay trước mặt người ngoài mà dám nói ra loại lời lẽ khi sư diệt tổ này.

“Người... người... cái nghiệt đồ này, đúng là đại nghịch bất đạo!”

Nhìn bộ dáng tức đến run người của Phù Huyền Chân Nhân, Lý Thanh chỉ biết thở dài.

Dù chưa rõ toàn bộ chuyện xảy ra, nhưng qua đoạn đối thoại vừa rồi, hấn có thể chắc chắn Phù Huyền Chân Nhân là một sư tôn có trách nhiệm, chí ít cũng không có chuyện ngược đãi Sở Linh Y như lời nàng than phiền.

Trong thoáng chốc, hấn thậm chí còn cảm thấy... người này thật sự quá xui xẻo!

Thế mà lại thu trúng Sở Sư Muội làm đệ tử thân truyền!

Sau khi ho nhẹ một tiếng, Lý Thanh bình tĩnh lên tiếng:

“Sở Sư Muội, đừng có hồ nháo. Phù Huyền Đạo Hữu là cao nhân phù đạo, sao có thể làm ra chuyện như vậy?”

“Có cơ hội bái nhập môn hạ của một phù sư như hấn, đó là phúc duyên của ngươi, sao có thể vô lễ với sư tôn như vậy?”

Chương 1235

DTV EBOOK

Sau khi xác định thân phận của Sở Linh Y, Lý Thanh cũng cảm thấy vấn đề cầu Tam giai Phá Cấm Phù hôm nay sẽ không còn khó khăn gì nữa.

Nhưng ngoài việc này ra, hẳn lại có suy nghĩ khác xa hơn một chút.

Dù danh tiếng của Phù Huyền Chân Nhân chưa đến mức vang dội khắp Đại Hoang vực, nhưng ít nhất cũng nổi danh không kém.

Nếu có thể kéo người này vào phe mình, thì hành trình đến Thanh Lĩnh vực sắp tới sẽ thuận lợi hơn rất nhiều!

Dù rất muốn hỏi thăm về tung tích của các đồng môn khác, nhưng mấu chốt bây giờ vẫn là lôi kéo vị phù đạo đại sư này.

Và hiệu quả của lời khuyên nhủ ấy lập tức thể hiện rõ ràng.

Sau khi nghe Lý Thanh nói, sắc mặt đen sì của Phù Huyền Chân Nhân cuối cùng cũng dịu đi đôi chút.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo—

Sở Linh Y lại nói ra một câu động trời!

“Được lắm! Lý Sư Huynh, người đúng là ăn cây táo, rào cây sung!”

“Không giúp ta trút giận đã đành, lại còn muốn đẩy ta tiếp tục vào hố lửa sao?”

Cúi chỏ quay ra ngoài! Đẩy vào hố lửa!

Lời này vừa rơi xuống, sắc mặt Phù Huyền Chân Nhân lập tức tái xanh, tức đến bốc khói, suýt chút nữa thì ngất đi ngay tại chỗ.

Ngay cả Lý Thanh cũng không nhịn được mà khòe miệng co gập liên tục, trong thoáng chốc hẳn không biết nên nói gì.

Sau một hồi trầm mặc, hần khoát tay:

“Thảm Su Muội, trước hết giao Sở Su Muội cho ngươi, để nàng tạm thời yên lặng chút đi.”

Lời này vừa dứt, Thảm Ngưng Băng lập tức ra tay.

Nàng đưa ngón tay điểm nhẹ vào người Sở Linh Y, một tia Băng Linh Lực dịu nhẹ tràn vào cơ thể nàng, tạm thời phong bế toàn bộ hành động và lời nói của nàng.

Sở Linh Y lập tức trợn tròn mắt, miệng mở ra nhưng không thể nói nổi một lời, bộ dáng như sắp chết nghẹn.

Lý Thanh thấy thế, mới ôm quyền nói với Phù Huyền Chân Nhân:

“Phù Huyền Đạo Hữu, mong ngài bỏ quá cho. Không ngờ lại trùng hợp gặp phải sư muội của ta ở đây, tính tình của nàng... chắc hẳn ngài cũng đã lĩnh giáo đầy đủ trong thời gian qua.”

“Có gì đặc tội, xin đạo hữu rộng lòng tha thứ.”

Cuối cùng, Phù Huyền Chân Nhân cũng lấy lại bình tĩnh, khẽ cau mày hỏi:

“Chuyện này tạm thời không bàn tới.”

“Hai vị đạo hữu, các ngươi đến đây rốt cuộc là vì chuyện gì?”

Lúc này, hần chỉ muốn làm rõ ý đồ của hai người trước mặt.

Nếu bọn họ muốn dẫn đi đồ đệ mà hần vừa nhận, thì hần tuyệt đối không đồng ý!

Lý Thanh nhẹ nhàng mỉm cười, sau đó thuật lại toàn bộ quá trình gặp Kim Bảo Đạo Nhân, đồng thời cũng nhắc đến việc hần đến đây để cầu Tam giai Phá Cẩm Phù.

“Thì ra là vậy, hóa ra các ngươi đến để cầu phù.”

Sau khi nghe xong, Phù Huyền Chân Nhân cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nếu chỉ đơn thuần cầu lấy phù lục, thì đây chẳng phải vấn đề gì to tát.

Tam giai Phá Cẩm Phù, đối với người khác mà nói có lẽ vô cùng hiếm có, nhưng với hần thì lại chẳng khác gì vẽ chơi.

Thế nhưng...

Ngay lúc Phù Huyền Chân Nhân định mở miệng, Lý Thanh bỗng nhiên nói một câu làm tình thế thay đổi!

“Haha... không biết Phù Huyền Đạo Hữu đã từng nghe qua lai lịch của bọn ta chưa?”

Sau khi nghe xong lời của Lý Thanh, Phù Huyền Chân Nhân khẽ nhíu mày, rồi chậm rãi lên tiếng:

“Ngược lại, ta từng nghe đồ đệ phản nghịch kia của ta nhắc đến vài lần. Các ngươi là tu sĩ từ ngoại vực đến?”

Lý Thanh không phủ nhận, mà thẳng thắn gật đầu, mở miệng nói:

“Không sai. Chúng ta đến từ Thanh Lĩnh Vực, phía Bắc Đại Hoang, hơn nữa đều là đệ tử của một tông môn Tiên Đạo có truyền thừa xa xưa. Trước đây, Sở Sư Muội cũng nhập môn cùng ta.”

Câu nói này ẩn chứa một hàm ý rõ ràng—Sở Linh Y vốn đã có xuất thân, có truyền thừa chính tông, cứ như vậy mà bị người khác không rõ lai lịch thu làm đồ đệ, rõ ràng có chút không hợp lẽ.

Tuy nhiên, Phù Huyền Chân Nhân lại chẳng hề dao động, ngược lại còn nhàn nhạt nói:

“Nhưng ta nghe nói, Tiên Tông kia của các ngươi đã bị diệt rồi?”

Lý Thanh không chút nao núng, giọng nói vẫn bình thản nhưng lại ẩn chứa sự kiên định:

“Nói thì đúng là như thế, sơn môn của Lăng Vân Tông đã sụp đổ, nhưng chỉ cần chúng ta còn tồn tại, thì Lăng Vân Tông vẫn chưa thể gọi là diệt vong.”

“Hơn nữa, bọn ta đã có kế hoạch rời khỏi Đại Hoang, đi về phía Thanh Lĩnh Vực, tìm kiếm cơ hội trùng kiến tông môn.”

Những lời này khiến Phù Huyền Chân Nhân trầm mặc, hần cúi đầu suy tư một lúc lâu, rồi chậm rãi mở miệng:

“Cái đồ đệ phản nghịch này của ta bất quá chỉ có tu vi Trúc Cơ trung kỳ, nếu tính đến việc trùng kiến tông môn, thì sợ rằng

cũng không giúp ích được bao nhiêu.”

“Chi bằng thế này đi... người muốn Phá Cấm Phù, ta có thể tặng không cho người, nhưng chỉ với một điều kiện—đồ đệ này của ta phải tiếp tục ở lại Đại Hoang Vực để học nghệ.”

Chương 1236

DTV EBOOK

Bảy tấm Tam Giai Phá Cẩm Phù mà đổi lấy một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ để làm đệ tử thân truyền của một Kết Đan Chân Nhân?

Giao dịch này nếu để lộ ra ngoài, chỉ e bất kỳ một Tiên Đạo tông môn nào cũng sẽ mừng rỡ đồng ý ngay lập tức.

Nhưng Lý Thanh lại không chỉ muốn có vậy!

Vừa nghe đối phương nhiều lần gọi Sở Linh Y là “đồ đệ phản nghịch”, hắn đã hiểu rõ—Phù Huyền Chân Nhân đã quyết tâm thu nhận nàng làm truyền nhân!

Lý Thanh khẽ cười, mở miệng nói:

“Ha ha, Phù Huyền Đạo Hữu, ta có một câu không biết có nên nói hay không.”

“Vừa rồi, khi ta vào đây đã nghe Sở Sư Muội nói về quyết tâm trùng kiến Lăng Vân Tông. Có thể thấy nàng không hề dao động.”

“Nếu nàng tự nguyện ở lại đây học tập phù đạo, ta tuyệt nhiên không có ý kiến gì.”

“Nhưng một khi bọn ta đã rời khỏi Đại Hoang, thì ta nghĩ rằng tâm trí của nàng cũng sẽ khó mà tĩnh lại để chuyên tâm học nghệ.”

Những lời này vừa dứt, hàng lông mày của Phù Huyền Chân Nhân càng nhíu chặt hơn, rõ ràng là đang suy nghĩ về tình huống này.

Dù sao, trong khoảng thời gian vừa qua, hắn cũng đã hiểu rõ bản tính của đồ đệ mình—tâm tư không ổn định, lòng tham không đáy, lúc nào cũng hướng đến những thứ mới mẻ bên ngoài.

Mà muốn đi xa trên con đường phù lục, điều quan trọng nhất chính là tâm cảnh vững vàng.

Sau một hồi trầm mặc, cuối cùng Phù Huyền Chân Nhân chậm rãi hỏi:

“Ý của ngươi là gì?”

Lý Thanh mỉm cười, ôn hòa nói:

“Danh tiếng của Phù Huyền Đạo Hữu, ta đã từng nghe qua. Hôm nay gặp mặt, càng thấy danh bất hư truyền! Không hổ là kỳ tài trong giới tán tu!”

“Vậy nên ta cũng không quanh co làm gì nữa. Bọn ta dự định tiến về Thanh Lĩnh Vực, đánh hạ Thượng Thanh Tông, trùng kiến Lăng Vân Tông!”

“Phù Huyền Đạo Hữu, ngươi có nguyện ý cùng bọn ta đồng hành?”

“Nếu việc này thành công, ta có thể hứa với ngươi một điều kiện—ngươi sẽ trở thành Thái Thượng Lão Tổ của Lăng Vân Tông!”

“Đến lúc đó, trong toàn bộ Thanh Lĩnh Vực, bao gồm cả Sở Sư Muội, ngươi muốn thu ai làm đồ đệ cũng đều được!”

Không sai, Lý Thanh đang muốn lôi kéo vị phù đạo đại sư này!

Nếu có thể thành công, kế hoạch trùng kiến Lăng Vân Tông sẽ càng nắm chắc trong tay hơn!

Thế nhưng...

Chuyện này không dễ dàng như vậy.

Phù Huyền Chân Nhân lắc đầu, thở dài một tiếng:

“Bản thân ta, sau khi đạt đến Kết Đan, đã từng nhận được không ít lời mời từ các thế lực lớn**, bao gồm cả Cổ Hoa Tiên Triều trong đó.”

“Nhưng ta chưa từng đồng ý.”

“Không phải vì lý do nào khác, chỉ là vì ta chỉ muốn chuyên tâm vào phù lục, không muốn dính vào các cuộc tranh đấu bên ngoài.”

“Vậy nên, ta thật sự không tìm thấy lý do nào để gia nhập Lăng Vân Tông của ngươi.”

Nghe xong lời từ chối nhã nhặn của Phù Huyền Chân Nhân, nội tâm Lý Thanh lại không hề cảm thấy thất vọng.

Người này cũng giống hắn, là một tán tu không thích tranh đấu, điều này hoàn toàn nằm trong dự đoán của Lý Thanh.

Những tán tu như Phù Huyền Chân Nhân đúng thật là mục tiêu được các thế lực Tiên Đạo tranh nhau mời chào.

So với những tông môn Tiên Đạo trong Đại Hoang Vực, một môn phái ngay cả sơn môn cũng không có như Lăng Vân Tông thực sự chẳng có gì có thể hấp dẫn được đối phương.

Ngay lúc Lý Thanh đang suy nghĩ cách thuyết phục thì một bên, Sở Linh Y – người tạm thời bị phong bế bởi Băng linh lực – lại cố hết sức mở to mắt, ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng vạn phần.

Nhận ra điều này, sự do dự trong lòng Lý Thanh cũng dần tan biến.

Lúc này, quả thật nên tận dụng mối quan hệ với Sở Linh Y.

Vừa nghĩ tới đây, hắn mở miệng nói:

“Thẩm Sư Muội, giải trừ cấm chế của Sở Sư Muội đi, ta thấy nàng có điều muốn nói.”

Thẩm Ngưng Băng chần chừ một chút, nhưng rồi vẫn đưa ngón tay ngọc mảnh khảnh của mình điểm nhẹ lên bờ vai Sở Linh Y.

Chỉ trong chớp mắt, Băng linh lực trong cơ thể Sở Linh Y tan biến, nàng lập tức thở phào một hơi.

“Hô!”

Ngay lúc Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng nghĩ rằng Sở Linh Y sẽ lên tiếng thuyết phục Phù Huyền Chân Nhân, nàng lại bất ngờ hừ lạnh, chẳng hề để tâm mà nói:

“Hừ! Lý Sư Huynh, Thẩm Sư Tỷ, hắn không giúp đỡ thì thôi, chúng ta rời đi!”

“Theo ta thấy, muốn trùng kiến Lăng Vân Tông, chỉ cần dựa vào sức mình cũng chưa hẵn là không thể!”

“Hơn nữa, ta cũng không muốn ở đây tu tập Phù Đạo, Thanh Lĩnh vực mới là nơi sinh ra và nuôi dưỡng ta!”

Vừa dứt lời, Sở Linh Y liền kéo tay áo Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng, muốn lập tức rời khỏi.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, Phù Huyền Chân Nhân cuối cùng cũng không nhịn được mà mở miệng:

“Dừng bước!”

Nghe thấy vậy, Lý Thanh – người vốn cho rằng Sở Linh Y đang làm loạn – liền thở phào một hơi.

Quả nhiên, “vỏ quýt dày có móng tay nhọn”, để thuyết phục Phù Huyền Chân Nhân, không ai thích hợp hơn Sở Linh Y.

Chương 1237

DTV EBOOK

“Phù Huyền Đạo Hữu, không biết còn chuyện gì sao?” Lý Thanh nhàn nhạt hỏi. “Chúng ta còn định đi tìm lại các sư huynh đệ thất lạc của Lăng Vân Tông.”

Sắc mặt Phù Huyền Chân Nhân sa sầm, giọng điệu nặng nề:

“Các người nói đi là đi, không nói một câu nào mà muốn mang đồ đệ ta khó khăn lắm mới tìm được rồi đi, chuyện này e là không ổn đâu?”

Nhưng Lý Thanh lại không hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại vẫn giữ nụ cười thanh tịnh:

“Ha ha, Phù Huyền Đạo Hữu, lời này e rằng không đúng rồi. Từ xưa đến nay, chuyện bá sư thu đồ đệ vốn là người tình ta nguyện, ép buộc thì chẳng có ích gì.”

“Sở Sư Muội là người của Lăng Vân Tông, dù người có ý muốn thu nhận nàng làm đồ đệ, nhưng ta thấy nàng lại không có ý định bá sư.”

“Lăng Vân Tông bây giờ tuy chỉ còn lại trên danh nghĩa, nhưng ta cũng không cho phép người ngoài ức hiếp sư muội của ta như vậy.”

Giọng điệu Lý Thanh vốn ôn hòa, nhưng lúc này lại dần trở nên cứng rắn. Hắn bước lên trước một bước, đứng chắn trước Sở Linh Y và Thẩm Ngưng Băng, khí tức Kết Đan trung kỳ âm thầm tỏa ra.

Mặc dù trong lòng có chút kiêng kị đối với danh tiếng của Phù Huyền Chân Nhân, nhưng cũng chỉ là kiêng kị mà thôi.

Cả hai đều là Kết Đan trung kỳ, đối phương có phù lục thủ đoạn, nhưng hắn cũng có pháp bảo để đối phó.

Hơn nữa, chiến lực của Thẩm Ngưng Băng cũng tuyệt đối đáng tin. Khi Băng Linh căn được tu luyện đến Kết Đan kỳ, ưu thế của dị linh căn sẽ được phát huy một cách triệt để!

Nếu như đối phương thực sự muốn ép Sở Linh Y ở lại, Lý Thanh cũng không ngại thử một lần để xem thủ đoạn của hắn ra sao.

Bên cạnh, Kim Bảo Đạo Nhân thấy không khí trong sân ngày càng căng thẳng, sắc mặt cũng dần tái nhợt.

Áp lực từ mấy vị Kết Đan Chân Nhân làm hắn cảm thấy ngột ngạt vô cùng. Trán và lưng đều toát mồ hôi lạnh, thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

Nếu hôm nay thực sự xảy ra xung đột, kết cục của hắn chắc chắn sẽ rất thảm. Dù bên nào thắng hay thua, đối với hắn đều không phải là điều tốt.

Dù sao, hắn chính là người dẫn đường cho cả hai bên!

Nghĩ đến mối nhân quả này, hắn chỉ cảm thấy đầu óc nặng trĩu, tâm trạng càng thêm căng thẳng.

Ngay khi bầu không khí đang lắng lẽ giăng co, Phù Huyền Chân Nhân bỗng nhiên thở dài...

“Ai, thôi thôi.”

“Lão phu có thể gia nhập Lăng Vân Tông, cũng nguyện ý góp một phần sức lực vào việc trùng kiến tông môn. Nhưng trước đó, ta có vài điều cần nói rõ!”

Nghe vậy, trong lòng Lý Thanh vui mừng khôn xiết, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình thản, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười rồi nói:

“Phù Huyền Đạo Hữu có gì cứ nói, đừng ngại!”

Phù Huyền Chân Nhân nghiêm túc mở miệng:

“Ta đã từng nói rồi, từ trước đến nay, sở dĩ ta chưa từng gia nhập bất kỳ tông môn nào, là bởi vì ta không thích dính vào những tranh đấu, phân tranh quyền lực giữa các thế lực.”

“Ta sẽ chỉ ra tay một lần, giúp các ngươi tiêu diệt kẻ đứng sau Thượng Thanh Tông, sau đó liền lui về ẩn cư, một lòng nghiên cứu phù lục đạo.”

“Về sau, bất luận là chuyện lớn hay nhỏ của tông môn, cũng không được làm phiền đến ta!”

Lần này, Lý Thanh rốt cuộc không thể giấu nổi vẻ vui sướng trên mặt!

Hắn cười to, sảng khoái nói:

“Ha ha ha! Đạo Hữu cứ yên tâm, thực tế thì Lăng Vân Tông chúng ta vốn cũng chủ trương ẩn thế, từng có giao tình không tệ với Tử Nguyệt Cung. Triết lý xây dựng tông môn cũng không khác biệt là bao, chỉ cần không có thế lực nào chủ động gây sự, chúng ta tuyệt đối không muốn rước lấy phiền toái!”

“Ta cam đoan với ngươi, sau khi trùng kiến, Lăng Vân Tông vẫn sẽ tiếp tục duy trì lý niệm tị thế!”

Lúc này, Lý Thanh thực sự cảm thấy vô cùng phấn khởi. Vốn dĩ chuyến đi này chỉ đơn giản là tìm kiếm phù lục, nào ngờ lại thu hoạch lớn đến vậy – trực tiếp mời được Phù Huyền Chân Nhân gia nhập!

Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng việc đổi phương là bậc đại hành gia trong phù lục đạo đã là một nhân tài vô cùng trân quý.

Huống hồ, hắn còn là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, khoảng cách tiến vào Kết Đan hậu kỳ có lẽ cũng không còn xa.

Sau khi nghe lời cam đoan của Lý Thanh, sắc mặt Phù Huyền Chân Nhân cũng hòa hoãn đi vài phần.

Hắn nhanh chóng đưa mắt nhìn về phía Sở Linh Y – người vẫn đang trốn sau lưng Lý Thanh – liền không nhịn được tức giận nói:

“Nghịch đồ, còn không mau ra đây!”

Lúc này, Sở Linh Y le lưỡi, có chút bất đắc dĩ, chậm rãi bước ra.

Thấy vậy, Lý Thanh lập tức đề nghị:

“Nếu Phù Huyền Đạo Huynh đã đồng ý gia nhập Lăng Vân Tông, vậy từ nay cũng xem như người chung một thuyền!”

“Sở Sư Muội, không bằng ngay tại đây, trước mặt ta và Thẩm Sư Muội làm chứng, hoàn thành nghi thức bái sư còn thiếu đi?”

Chương 1238

DTV EBOOK

Từ khi bước vào đây, hắn đã để ý rằng dù Sở Linh Y nói rất nhiều, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa một lần gọi Phù Huyền Chân Nhân là sư phụ!

Nghe vậy, Sở Linh Y mím môi, suy nghĩ một chút rồi mở miệng:

“Được thôi, đã như vậy, ta coi như vì tông môn mà hy sinh một chút!”

Nói đoạn, nàng nâng một chén trà trong tay, từ từ quỳ xuống trước mặt Phù Huyền Chân Nhân.

“Sở Linh Y, bái kiến sư phụ!”

Lời vừa dứt, nàng liền dâng chén trà lên.

Khi nghe thấy hai chữ “sư phụ”, sắc mặt Phù Huyền Chân Nhân bỗng trở nên hòa hoãn, thậm chí còn nở nụ cười hiếm thấy.

“Tốt, tốt lắm!”

Trên thực tế, kể từ khi thu nhận Sở Linh Y làm đồ đệ, hắn chưa từng được nghe nàng gọi một tiếng “sư phụ”.

Dù nghi thức bái sư hôm nay khá đơn sơ, nhưng đối với hắn mà nói, đó lại là một sự công nhận chân chính.

Một bên, Kim Bảo Đạo Nhân rót cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, vui mừng vỗ tay nói:

“Như vậy là tốt rồi! Như vậy là tốt rồi!”

“Hôm nay quả thật là một ngày đáng ăn mừng! Tại hạ tuy bất tài, nhưng cũng có vài hũ linh tửu thượng hạng, nguyện dâng lên để chúc vị tiên bối thưởng thức!”

Không khí căng thẳng lúc trước rốt cuộc cũng được thay thế bằng sự vui vẻ, náo nhiệt.

Ngay cả Sở Linh Y và Thẩm Ngưng Băng – hai người vốn ít khi uống rượu – cũng không kìm được mà nhấp vài chén.

Sở Linh Y tửu lượng không tốt, mặt lập tức đỏ bừng như trái táo chín. Trong cơn men say, nàng lẩm bẩm nói mê:

“Hừ hừ, thu nhận ta làm đồ đệ, chính là phúc phận tu luyện mấy đời của ngươi đấy!”

“Ta là thiên tài Phù Đạo hiếm thấy, tương lai chắc chắn danh chấn toàn bộ tu tiên giới!”

“Ta còn muốn sáng tạo ra phi thăng phù, chỉ cần một tấm bùa là có thể lập tức đắc đạo phi thăng!”

Nghe thấy lời này, Phù Huyền Chân Nhân đang uống rượu cùng Lý Thanh sắc mặt lập tức sa sầm, đen đi mấy phần.

Còn Lý Thanh, hắn chỉ cười cười, không bận tâm đến những lời ngông cuồng của nàng. Dù sao, nghi thức bá sư cũng đã hoàn thành, mà Phù Huyền Chân Nhân cũng chính thức trở thành lão tổ của Lăng Vân Tông.

Tới nước này, hắn có nói gì thêm cũng không còn cần thiết nữa.

“Thì ra là vậy! Đúng là một tòa đại trận truyền tông Thượng Cổ, có thể vượt qua giới hạn của trận pháp thông thường.”

Trong động phủ, Lý Thanh không kìm được mà thốt lên cảm thán.

Sau buổi lễ bá sư, Lý Thanh không vội rời đi mà tiếp tục lưu lại động phủ của Phù Huyền Chân Nhân làm khách.

Trong thời gian này, Phù Huyền Chân Nhân không hề dạy Sở Linh Y phù nghệ, mà lại dành thời gian khắc họa những đạo phá cấm phù cần thiết cho Lý Thanh.

Tổng cộng cần bảy tấm Tam giai phá cấm phù – số lượng này không hề nhỏ, nếu đem bán ra bên ngoài, có thể dễ dàng thu về hàng vạn khối Linh Thạch.

Dù phù lục tạo nghệ của Phù Huyền Chân Nhân đã đạt đến cảnh giới thâm sâu, nhưng để hoàn thành bảy tấm phù này cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Nhân dịp chờ đợi, Lý Thanh và Sở Linh Y càng thêm thân thiết.

Sở Linh Y chống tay nâng má, mở miệng nói:

“Đúng vậy! Nếu không nhờ ta vô tình kích hoạt tòa truyền tống trận Thượng Cổ kia, thì có lẽ bây giờ ta vẫn còn lang thang một mình trong đại vực âm trầm đó!”

Thì ra, khi nàng cùng những đồng môn của Lăng Vân Tông ngồi linh hạm đi đến đại vực bên ngoài Thanh Lĩnh Vực, họ đã gặp sự cố ngoài ý muốn và bị thất lạc.

Từ đó về sau, suốt những năm qua, nàng chỉ có thể một thân một mình bôn ba nơi đại vực âm u đó.

Mãi đến gần đây, nàng vô tình kích hoạt một truyền tống trận bí ẩn của Thượng Cổ!

Trùng hợp thay, trên người nàng lại có một đạo Đại Na Di Phù, nhờ đó mới bảo toàn tính mạng và may mắn vượt qua khoảng cách không gian đến Đại Hoang Vực.

Cũng đúng vào lúc này, Kim Bảo Đạo Nhân chứng kiến cảnh tượng đó. Hắn lầm tưởng rằng có dị bảo xuất thế, lập tức chạy tới.

Tiếc rằng, không có bảo vật nào xuất hiện – thứ hắn gặp lại là Sở Linh Y bị truyền tống đến!

Do chịu ảnh hưởng từ truyền tống không gian, dù có Đại Na Di Phù bảo vệ, nàng vẫn rơi vào trạng thái hôn mê.

Sau đó, Kim Bảo Đạo Nhân đã cứu nàng. Để trả ơn, Sở Linh Y đã đặc biệt vẽ không ít phù lục cho hắn mang đi chợ đen buôn bán.

Phải nói rằng, Sở Linh Y thực sự có thiên phú tuyệt đỉnh trên con đường phù lục!

Nàng không hề có sư phụ dẫn dắt, nhưng vẫn có thể tự mình vẽ ra Nhị giai thượng phẩm phù lục!

Không chỉ vậy, nàng còn tự sáng tạo ra mấy loại phù lục mới.

Cũng chính nhờ những loại phù lục kỳ lạ này mà nàng đã thu hút được sự chú ý của Phù Huyền Chân Nhân – một người say mê phù lục.

Chương 1239

DTV EBOOK

Nhờ cơ duyên đó, Sở Linh Y thuận lợi báỉ nhập môn hạ của một vị Kết Đan Chân Nhân, và cũng nhờ Kim Bảo Đạo Nhân dẫn dắt mà nàng gặp gỡ Lý Thanh cùng Thẩm Ngưng Băng tại đây.

Thẩm Ngưng Băng nhẹ giọng cảm thán:

“Thế sự khó lường thật. Không ngờ những năm qua, Sở Sư Muội lại trải qua nhiều chuyện huyền bí như vậy.”

Sở Linh Y nghe vậy thì liên tục gật đầu, sau đó nhìn về phía Lý Thanh và Thẩm Ngưng Băng, khóe môi hơi cong lên:

“Nhưng so với các người, những chuyện ta trải qua cũng chẳng là gì!”

“Lý Sư Huynh, Thẩm Sư Tỷ, khi xưa chúng ta cùng báỉ nhập Lăng Vân Tông, vậy mà bây giờ, hai người các người đều đã thành công Kết Đan!”

Nghe vậy, Thẩm Ngưng Băng chỉ lắc đầu:

“Người say mê phù đạo, dồn hết tinh lực vào nghiên cứu phù lục, tất nhiên tiến cảnh tu vi sẽ chậm hơn nhiều.”

Đây là sự thật. Thời gian của một người luôn có hạn, muốn vừa tu luyện vừa nghiên cứu một nghệ nghiệp khác thì vô cùng khó khăn.

Hoặc phải là thiên tài hiếm có, hoặc phải tiêu hao một lượng lớn tài nguyên.

Mà Lý Thanh chính là loại người thứ hai.

Nhưng hắn không để tâm đến chuyện tu vi của Sở Linh Y, mà lại trầm mặc suy tư.

“Phía Đông đại vực, nơi đó âm trầm đến vậy... Vậy những đồng môn khác thì sao? Họ vẫn còn thất lạc ở nơi đó ư?”

Ánh mắt Lý Thanh thoáng lóe sáng, hắn khẽ lẩm bẩm.

Những năm qua, hắn chỉ mãi mê tu luyện và giải quyết những việc trước mắt, chưa từng thực sự quan tâm đến tình hình ở những đại vực khác ngoài Thanh Lĩnh Vực và Đại Hoang Vực.

Bên cạnh, Kim Bảo Đạo Nhân hơi chân chừ rồi nói:

“Đại vực phía Đông âm trầm? Nếu vậy, đó chính là Minh Vực!”

“Ta từng nghe nói, Minh Vực là nơi tu luyện luyện thi và khôi lỗi phát triển mạnh mẽ, thậm chí có không ít quỷ tu ẩn náu.”

“Nghe đồn, Âm Khôi Tông cũng là môn phái từ Minh Vực, sau đó mới di chuyển đến Đại Hoang Vực vào thời xa xưa. Nhưng lời đồn này thật hay giả, ta cũng không rõ.”

Lý Thanh nghe vậy, ánh mắt trầm xuống.

Hắn lập tức truy vấn:

“Người còn biết những gì về Minh Vực? Kể cho ta nghe!”

Kim Bảo Đạo Nhân lộ ra vẻ mặt chua xót, cười khổ đáp:

“Tiền bối quá đề cao ta rồi! Tại hạ chẳng qua chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ nho nhỏ, đối với tình hình bên ngoài Đại Hoang Vực thực sự không biết được bao nhiêu.”

“Về phần Minh Vực, ta cũng chỉ từng đọc được đôi câu vài lời trong một số sách cổ. Ngoài ra, ta thật sự không biết gì hơn!”

Lý Thanh thoáng thất vọng, chỉ có thể thở dài, không hỏi thêm nữa. Xem ra, sau này hắn phải tự tìm cơ hội điều tra về Minh Vực.

Nếu cần thiết, hắn thậm chí có thể sử dụng tòa truyền tông trận Thượng Cổ để tự mình đi một chuyến.

Dù sao, những đồng môn bị Nuốt Thiên Lão Tổ đẩy vào không gian loạn lưu, phần lớn có lẽ đều đã thất lạc trong Minh Vực.

Đương nhiên, Minh Vực vốn âm khí nặng nề, chỉ cần nghe danh cũng biết đó không phải là nơi yên lành.

Nếu muốn đi, hắn nhất định phải suy tính thật kỹ, tuyệt đối không thể hành động lỗ mǎng.

“Ai... Con đường phục hưng Lăng Vân Tông vẫn còn đầy rẫy gian nan và nguy hiểm!”

Lý Thanh thầm than một tiếng, rồi chậm rãi đứng dậy, nhìn Kim Bảo Đạo Nhân nói:

“Kim đạo hữu, đưa kiện pháp bảo mà người muốn chữa trị ra đi. Nhân lúc còn thời gian, ta xem thử có thể sửa lại cho người hay không.”

Vừa nghe lời này, đôi mắt Kim Bảo Đạo Nhân lập tức lóe sáng!

Hắn hao tâm tổn trí bấy lâu nay, chẳng phải chỉ vì chuyện này sao?

Không chút chần chừ, hắn lập tức lấy từ túi trữ vật ra một phi tiêu thuần kim, to cỡ bàn tay.

Phi tiêu này dường như được đúc hoàn toàn bằng vàng ròng, vừa mới xuất hiện đã tỏa ra ánh sáng óng ánh, vô cùng chói mắt.

Không sai, đây chính là một kiện pháp bảo!

Chỉ là bề mặt kim quang tiêu đã xuất hiện không ít vết rạn, hiển nhiên đã bị tổn hại nghiêm trọng.

Kim Bảo Đạo Nhân vô cùng trân trọng, cẩn thận hai tay dâng lên, trên mặt lộ rõ vẻ mong đợi.

Kim quang tiêu vừa vào tay, hàng lông mày của Lý Thanh bỗng nhú lại. Hắn không kìm được mà thốt lên một tiếng kinh ngạc:

“A?”

Không phải vì pháp bảo này quá mức cường đại, mà bởi vì... hắn cảm nhận được một loại ba động đặc biệt!

Loại ba động này... có chút giống như khí tức của một linh thể!

Nhận thấy điều bất thường, Lý Thanh lập tức thả thần thức, trực tiếp thăm dò vào trong kim quang tiêu.

Chỉ trong chớp mắt, ánh mắt hắn khẽ nheo lại, trầm giọng nói:

“Pháp bảo này... có linh?”

Không sai! Đây là một kiện có khí linh pháp bảo!

Khí linh!

Trong tu tiên giới, pháp bảo có khí linh vô cùng hiếm thấy. Đa số tu sĩ không bao giờ suy nghĩ đến việc bồi dưỡng khí linh cho pháp khí hay pháp bảo của mình.

Lý Thanh cũng từng có một món như vậy – chính là Phong Chi Mâu!

Năm xưa, hắn đã dùng Bảo Khí Uẩn Linh Pháp để thai nghén khí linh cho món vũ khí này, dung hợp thành công một đầu yêu linh thuộc tính phong.

Chỉ là, theo tu vi ngày càng cao, hắn hiếm khi sử dụng đến Phong Chi Mâu nữa.

Về phần những pháp bảo sau này hắn thu được, bất kể là bản mệnh pháp bảo – Hồn Nguyên Vô Song Chùy, hay những pháp bảo khác, hắn cũng chưa từng có ý định thai nghén khí linh cho chúng.

Bởi cái giá phải trả quá lớn! Một khi thất bại, tổn thất còn nghiêm trọng hơn cả việc mất pháp bảo.

Nhưng không ngờ, Kim Bảo Đạo Nhân lại có một kiện pháp bảo có khí linh và còn muốn nhờ hắn chữa trị!

Kim Bảo Đạo Nhân ôm quyền cung kính, giọng đầy kính nể:

“Tiền bối quả nhiên tinh mắt! Viên kim quang tiêu này đúng là có khí linh! Chỉ là khí linh đã bị hao tổn nghiêm trọng, có lẽ cũng chịu tổn thương cùng lúc với pháp bảo này.”

Lý Thanh gật đầu, ánh mắt lóe lên vẻ thấu hiểu:

“Không trách được ngươi chỉ là tu sĩ Trúc Cơ mà lại cố gắng tìm cách sửa chữa pháp bảo. Nếu đơn thuần là chuẩn bị trước cho cảnh giới Kết Đan, thì thực sự hơi quá sớm. Nhưng có khí linh thì lại khác!”

Bình thường mà nói, tu sĩ Trúc Cơ không thể điều khiển được pháp bảo.

Nhưng mọi thứ đều có ngoại lệ!

Ví dụ như loại pháp bảo có khí linh này – đừng nói là Trúc Cơ, ngay cả tu sĩ Luyện Khí cũng có thể sử dụng!

Bởi vì pháp bảo có linh, có thể tự chủ chiến đấu, không cần tu sĩ phải truyền linh lực vào. Người dùng chỉ cần tiêu hao một chút thần niệm là có thể kích hoạt.

Có thể nói, một kiện pháp bảo có khí linh, nếu sử dụng đúng cách, có thể có sức mạnh tương đương với một tu sĩ Kết Đan Kỳ!

Chương 1240

DTV EBOOK

Vật liệu dùng để luyện chế Kim Quang Tiêu không phải loại linh tài trân quý khó tìm, mà là từ Thạch Kim Mẫu, trải qua quá trình tinh luyện nhiều lần mới có thể thu được Thạch Kim Mẫu tinh!

Trên thực tế, không phải Kết Đan Chân Nhân nào cũng có thể tìm được tuyệt thể linh tài để luyện chế bản mệnh pháp bảo cho riêng mình.

Ngược lại, phần lớn tu sĩ Kết Đan kỳ đều dựa vào tu vi bản thân, tinh luyện linh tài thông thường, chiết xuất tinh túy, rồi dùng chính nó để rèn ra bản mệnh pháp bảo.

Tuyệt thể linh tài có giá trị đến mức nào, sao có thể dễ dàng tìm thấy? Không phải ai cũng có phúc duyên nghịch thiên như vậy!

“Nếu chỉ là chữa trị bản thể Kim Quang Tiêu, vậy thì dễ, dù có tốn thêm chút thời gian cũng vẫn có thể hoàn thành.”

“Nhưng nếu muốn phục hồi lại Khí Linh như ban đầu, e rằng còn khó hơn lên trời!”

Sau khi kiểm tra thương tổn của Kim Quang Tiêu, Lý Thanh và Kim Bảo Đạo Nhân đã đi đến kết luận như vậy.

Khí Linh nếu đã bị tổn hại nặng nề, việc chữa trị chẳng khác nào trị liệu thương thể thần hồn, gần như không có chỗ xuống tay.

Trừ phi có thể tìm được thiên tài địa bảo có ích đối với thần thức, tỷ như Hoàn Hồn Thảo mà trước kia Lý Thanh từng có duyên sở hữu.

Nhưng Hoàn Hồn Thảo liệu có thể dùng để chữa trị Khí Linh của pháp bảo hay không, lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Nghe Lý Thanh nói vậy, sắc mặt Kim Bảo Đạo Nhân lộ rõ vẻ thất vọng, nhưng rất nhanh, hắn liền ôm quyền hướng Lý

Thanh nói:

“Tiền bối, chỉ cần có thể chữa trị bản thể của pháp bảo là đủ. Văn bối không dám vọng tưởng Khí Linh có thể khôi phục như cũ!”

Thật là thức thời! Nếu Kim Bảo Đạo Nhân dám được voi đòi tiên, đưa ra thêm yêu cầu vô lý, Lý Thanh chắc chắn sẽ cho hắn biết thủ đoạn của một Kết Đan Chân Nhân là như thế nào.

“Ân, đã vậy, ngươi hãy ra phường thị trong tiên thành, mua một ít Thạch Kim Mẫu mang về.”

Thạch Kim Mẫu tuy là linh tài phổ biến, nhưng lại là vật liệu chính để luyện chế thượng phẩm pháp khí.

Tại các khu vực phường thị nơi tu tiên giả tụ tập, loại linh tài này có thể tìm thấy rất dễ dàng.

“Minh bạch, tiền bối! Văn bối lập tức đi ngay!”

Kim Bảo Đạo Nhân trình trọng ôm quyền, sau đó nhanh chóng rời khỏi động phủ của Phù Huyền Chân Nhân.

Trong khi đó, ở một gian thiên thất trong động phủ, Phù Huyền Chân Nhân đang tập trung tinh thần chế tạo phù lục.

Ong!

Linh khí giữa trời đất khẽ dao động, một tấm Tam Giai Phá Cẩm Phù mới vừa được luyện chế thành công!

Cảm nhận linh khí ba động, trong lòng Lý Thanh không khỏi thán thán:

“Nghề luyện chế phù lục quả nhiên là nghề hái ra tiền! Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Phù Huyền Chân Nhân đã luyện chế thành công hai tấm Tam Giai Phá Cẩm Phù!”

Một khi bán ra, mỗi tấm phù này có thể đổi lấy hơn một ngàn khối linh thạch!

Nhưng dù ngưỡng mộ, Lý Thanh cũng hiểu rằng đây là do thiên phú dị bẩm của Phù Huyền Chân Nhân, không phải ai cũng có thể làm được như vậy.

Muốn bồi dưỡng một phù lục sư có thể luyện chế Tam Giai Phù Lục, lượng tài nguyên cần bỏ ra chắc chắn là một con số

không lồ.

Con đường phù lục chi đạo, từ chế phù đến vẽ phù, mỗi một bước đều tiêu hao lượng lớn tài nguyên tu hành!

Sau đó, Lý Thanh tĩnh tọa trong động phủ, nhắm mắt điều tức, lẳng lặng chờ đợi.

Mấy ngày sau, Kim Bảo Đạo Nhân mang theo một đồng Thạch Kim Mẫu trở về.

“Tiền bối, ta đã tìm được Thạch Kim Mẫu!”

Vừa dứt lời, Kim Bảo Đạo Nhân liền đặt trước mặt Lý Thanh một đồng đá hình thù kỳ dị, màu sắc xám nhạt.

“Ân, không tệ, số lượng này cũng miễn cưỡng đủ dùng.”

Dứt lời, Lý Thanh liền mượn một gian thiên thất yên tĩnh trong động phủ của Phù Huyền Chân Nhân, bắt đầu chuẩn bị chữa trị Kim Quang Tiêu.

Kim Bảo Đạo Nhân lúc này đứng bên ngoài thiên thất, vẻ mặt đầy lo lắng, nhưng vẫn không dám thở mạnh, chỉ sợ ảnh hưởng đến quá trình chữa trị Kim Quang Tiêu.

Oanh!

Trong thiên thất, Lý Thanh giơ hai tay lên, mỗi bên đều bùng lên một ngọn thiên địa linh hỏa!

Tay trái là U Minh Lãnh Hỏa màu trắng chói lóa, tay phải là Phệ Linh Yêu Viêm đen kịt như mực.

Hiện tại, hắn đã có thể hoàn toàn khống chế hai loại thiên địa linh hỏa này, dù vận dụng đồng thời cũng không hề gây ra bất kỳ phản phệ nào.

Hai ngọn lửa đen – trắng quấn lấy nhau, tạo thành một luồng hỏa diễm xoay tròn, bao phủ lấy đồng Thạch Kim Mẫu đang đặt trên mặt đất.

Sự kết hợp giữa hắc viêm nóng rực và u diễm âm lãnh khiến những tảng đá màu xám nhạt kia lập tức phát sinh biến hóa kỳ lạ.

Chỉ trong chốc lát, dưới sự đốt cháy của thiên địa linh hỏa, lớp bụi mỏng trên bề mặt Thạch Kim Mẫu không ngừng bong

tróc, từng lớp từng lớp rơi xuống, lộ ra bên trong những tia sáng kim quang lấp lánh.

Chương 1241

DTV EBOOK

Phần chất liệu phát ra kim quang này chính là tinh thể Thạch Kim Mẫu, có thể dùng để luyện chế thượng phẩm pháp khí.

Nhìn từ bên ngoài, loại linh tài này trông giống như hoàng kim thể tục, ánh sáng rực rỡ, vô cùng hoa mỹ.

Nhưng thể vẫn chưa đủ!

Nếu muốn dùng để chữa trị Kim Quang Tiêu, thì nhất định phải tiếp tục tinh luyện, loại bỏ hoàn toàn tạp chất, chỉ giữ lại tinh túy thuần khiết nhất!

Theo lượng linh tài tinh khiết ngày càng nhiều, Lý Thanh không những không thu bớt hỏa lực, mà ngược lại còn tiếp tục gia tăng cường độ thiên địa linh hỏa.

Dùng thiên địa linh hỏa để luyện linh tài, so với việc sử dụng đan hỏa của các Kết Đan Chân Nhân thông thường, hiệu suất cao hơn gấp bội.

Cách làm này đúng là tốn ít công sức mà đạt được hiệu quả tối đa!

Thời gian trôi qua nhanh chóng, thoáng chốc đã mấy ngày trôi qua...

Trong thiên thất, trước mặt Lý Thanh, một đám chất lỏng màu vàng óng đang trôi nổi giữa hai luồng linh hỏa đen trắng.

Một đồng lớn Thạch Kim Mẫu, sau khi được tinh luyện, cuối cùng chỉ còn lại một lượng tinh túy nhỏ bé.

Lý Thanh lấy Kim Quang Tiêu ra, dẫn động dòng chất lỏng vàng óng, để từng giọt từng giọt dung nhập vào những vết rạn trên thân pháp bảo.

Đồng thời, hắn cũng xuất ra một chút chân nguyên, từ từ ôn dưỡng pháp bảo.

“Chữa trị Kim Quang Tiêu cũng không quá khó, nhưng vấn đề lớn nhất lại nằm ở đạo văn bị tổn hại.”

Trên bề mặt Kim Quang Tiêu có khắc đạo văn, nhưng những hoa văn này lại thuộc một loại hắc chưa từng thấy bao giờ. Việc khôi phục không hề đơn giản!

“Nếu không thể phục hồi, có lẽ ta phải thay thế bằng một loại đạo văn khác... Chỉ không biết liệu những ý tưởng trước đây của ta có thể thực hiện được hay không?”

Híp mắt suy nghĩ, Lý Thanh quyết định thử nghiệm một phen.

Vẽ lại đạo văn – Tái tạo thần kỳ

Thiên địa đạo văn vốn không dễ mô phỏng, nhưng Lý Thanh trước đây từng nghiên cứu linh văn học, tự nghĩ ra một phương pháp để chuyển hóa nó theo cách riêng của mình.

Lúc này, hắc bắt đầu khắc họa đạo văn lên Kim Quang Tiêu.

Đầu ngón tay khẽ động, từng sợi chân nguyên cô động thành những tia sáng mảnh như sợi tơ, từ từ hòa vào thân pháp bảo.

Những đường đạo văn âm đạm vô quang trên bề mặt Kim Quang Tiêu, bỗng nhiên lóe sáng trở lại!

Ngay lúc Lý Thanh tiếp tục lạc ấn đạo văn, đột nhiên lông mày hắc khẽ nhíu.

Hắc vừa phát hiện một điều kỳ lạ:

Khí Linh bên trong Kim Quang Tiêu – vốn bị hao tổn nặng nề – bỗng nhiên tự chủ phát ra từng đợt linh thức ba động!

“Nó đang... hướng dẫn ta cách phục hồi lại đạo văn ban đầu của Kim Quang Tiêu sao?”

Lý Thanh có chút bất ngờ.

“Ta không nghĩ tới điểm này! Đối với đạo văn bên trong, không ai có thể hiểu rõ hơn chính Khí Linh của pháp bảo!”

Nhưng ngay sau đó, hắc lại bật cười:

“Dù vậy, ta vẫn muốn thử nghiệm ý tưởng của riêng mình trước! Nếu không thành công, thì mới làm theo cách của người!”

Không chút do dự, hắn tiếp tục vẽ lại đạo văn theo phương pháp riêng.

Nếu lúc này Lý Thanh dùng thần thức dò vào Kim Quang Tiêu, chắc chắn hắn sẽ thấy một con khỉ nhỏ màu vàng – chính là Khí Linh của pháp bảo.

Tiểu linh hầu này tuy hư nhược, nhưng đôi mắt lại tràn đầy giận dữ, hung hăng nhìn hắn lom lom, như thể đang trách móc:

“Người không nghe ta chỉ dẫn sao?!”

“Đại công cáo thành!”

Sau hơn mười ngày liên tục, cuối cùng Lý Thanh cũng hoàn tất việc chữa trị viên Kim Quang Tiêu này.

Trước đây, trên bề mặt tiêu phủ đầy vết rách, giờ phút này đã hoàn toàn biến mất không còn dấu vết.

Lý Thanh còn chưa kịp quan sát kỹ, viên Kim Quang Tiêu đột nhiên tự động bay lên khỏi tay hắn, lơ lửng giữa không trung rồi không ngừng rung động.

Ông!

Một luồng tàn ảnh màu vàng lướt qua, vách đá trong động phủ cứng rắn như thép lại bị cắt xuống một mảng lớn, chẳng khác nào đậu hũ bị dao cắt.

“Quả nhiên sắc bén, không hổ danh là pháp bảo hệ Kim!”

Lý Thanh khẽ gật đầu, ánh mắt lóe lên vẻ hài lòng.

“Đạo văn trên tiêu này ta đã nắm bắt gần như toàn bộ, sau này có thể cân nhắc tự mình luyện chế thêm vài món tương tự để sử dụng.”

Kim Quang Tiêu chỉ là một pháp bảo thông thường, chưa đạt đến cấp độ Thông Thiên Linh Bảo, vì vậy dù có luyện chế nhiều cũng không gặp phải hạn chế nào.

Hơn nữa, nguyên liệu chế tạo chỉ cần dùng đến Thạch Kim Mẫu, một loại linh tài khá phổ biến. Đối với Lý Thanh hiện tại mà nói, cho dù thu thập cả một đống Thạch Kim Mẫu để luyện chế, cũng chẳng phải gánh nặng gì quá lớn.

Dù sao, hẳn sở hữu đến hai loại Thiên Địa Linh Hỏa, điều này mang lại lợi thế khổng lồ khi luyện chế. Với người khác, có thể mất vài tháng để chiết xuất một ít tinh túy từ Thạch Kim Mẫu, nhưng với Lý Thanh, chỉ cần vài ngày là đã hoàn tất.

Đây chính là sự khác biệt giữa Đan Hỏa của tu sĩ thông thường và Thiên Địa Linh Hỏa!

Chương 1242

DTV EBOOK

Hơn nữa, hai đạo linh hỏa của hắn còn có thể phối hợp với nhau, khiến quá trình tinh luyện linh tài trở nên vô cùng hiệu quả, vượt xa so với các tu sĩ khác.

Thông qua thời gian chữa trị Kim Quang Tiêu, Lý Thanh đã hoàn toàn nắm giữ bí quyết luyện chế loại pháp bảo này. Sau này chỉ cần thử nghiệm thêm vài lần, luyện ra mấy món nữa tuyệt đối không phải là chuyện khó.

Đang lúc hắn lầm bầm tự nói, dường như Khí Linh của Kim Quang Tiêu đã cảm nhận được điều gì, lập tức phóng thẳng về phía hắn!

Vù!

Kim Tiêu phá không, tốc độ cực kỳ nhanh. Chỉ trong nháy mắt, một luồng tàn ảnh vàng kim vẽ ra trên không trung, mũi tiêu sắc bén tỏa ra khí tức lạnh lẽo, phảng phất như muốn xé toạc không khí.

Nhưng Lý Thanh vẫn không hề nao núng.

Hắn cười lạnh, trong nháy mắt, một tầng Hắc Viêm bùng lên, bao phủ toàn thân hắn.

Oanh!

Phệ Linh Yêu Viêm cuộn cuộn bốc lên, nhiệt độ kinh khủng tỏa ra xung quanh, lập tức ép cho Kim Quang Tiêu phải dừng lại giữa không trung, không thể tiến thêm một bước.

Danh tự của loại hỏa diễm này đã có hai chữ “Phệ Linh”, một khi bị dính vào, dù chỉ một chút cũng sẽ làm hao tổn linh tính của pháp bảo.

Nếu nghiêm trọng hơn, thậm chí Khí Linh vốn đã bị thương trước đó có thể hoàn toàn tan biến!

“Hắc, tiểu tử, ngoan ngoãn một chút đi! Người trở thành Khí Linh vốn đã không dễ, đừng tự tìm đường chết.”

Lý Thanh cười lạnh, vươn hai ngón tay kẹp chặt Kim Quang Tiêu, không cho nó tiếp tục vùng vẫy.

Vừa bị bắt lại, Kim Quang Tiêu lập tức trở nên ngoan ngoãn, không dám có bất kỳ hành động phản kháng nào nữa.

“Ừm... Khí Linh vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, dù đã chữa trị bản thể nhưng với tình trạng này, không thể vận dụng quá nhiều lần.”

Nắm Kim Quang Tiêu trong tay, Lý Thanh thăm quan sát kỹ, nhanh chóng xác định tình trạng thực tế của nó.

Dù vậy, chỉ cần có thể tự chủ phóng ra hai ba lần, cũng đủ để giúp Kim Quang Đạo Nhân bề nghề trong giới tu sĩ cùng giai.

Thậm chí, ngay cả giả đan kỳ tu sĩ cũng khó lòng chống lại!

Dù sao đây vẫn là một món pháp bảo, uy năng của nó không thể đem so với những thứ như Phù Bảo tầm thường.

Sau khi xác định không còn vấn đề gì, Lý Thanh rời khỏi Thiên Thất, trực tiếp ném mạnh Kim Quang Tiêu về phía Kim Bảo Đạo Nhân, rồi lạnh nhạt nói:

“Kim Bảo đạo hữu, ta đã chữa trị xong bản thể của Kim Quang Tiêu, ngươi cứ kiểm tra lại. Nếu có vấn đề gì thì cứ nói với ta.”

Kim Bảo Đạo Nhân vốn đã chờ đợi ngoài cửa từ lâu. Khi cầm lại pháp bảo trong tay, ánh mắt hắn lập tức tràn ngập vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng.

“Kim Bảo đa tạ tiền bối đã ra tay! Luyện khí tạo nghệ của tiền bối thật khiến người ta thán phục, viên Kim Quang Tiêu này đơn giản là mới tinh như lúc ban đầu!”

Hắn vừa nói, vừa vuốt ve bề mặt của tiêu, cảm nhận sự hoàn mỹ không một tí vết của nó.

Trên bề mặt Kim Quang Tiêu, những vết rạn trước đây đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một lớp kim diện sáng chói, lấp lánh kim quang.

Lý Thanh khẽ gật đầu, giọng điệu nhàn nhạt:

“Ân, hài lòng là được. Coi như đây là cách ta báo đáp ân tình người đã cứu Sở sư muội.”

Kim Bảo Đạo Nhân vội xua tay, cười nói:

“Đâu có đâu có! Tại hạ chẳng qua chỉ là tiện tay giúp một chút mà thôi.”

Hắn ngáp ngừng một lát, sau đó chấp tay cung kính nói:

“Nếu sau này tiền bối có bất kỳ việc gì cần đến tại hạ, ta nguyện ra sức như trâu ngựa!”

Nghe thấy câu này, cuối cùng khoe môi Lý Thanh cũng nhếch lên một nụ cười đầy hàm ý.

Liên chờ người câu này đây!

Hiện tại, điều hắn cần nhất chính là thu thập tình báo liên quan đến Minh Vực, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Giờ đây, Kim Bảo Đạo Nhân chủ động đề nghị, chẳng phải đúng lúc hay sao?

Nghĩ đến đây, Lý Thanh liền cười nói:

“A? Người nói thật chứ? Trùng hợp thay, ta cũng đang có một việc muốn nhờ người!”

Kim Bảo Đạo Nhân nghe vậy sững sờ, nhưng ngay sau đó, hắn lập tức trình trọng chấp tay, trầm giọng nói:

“Nguyện vì tiền bối xông pha khói lửa!”

“Không biết tiền bối có gì cần tại hạ giúp đỡ?”

Lý Thanh bật cười lớn, giọng nói vang vọng trong động phủ:

“Ha ha ha, cũng chẳng phải đại sự gì. Trước đó từ miệng người, ta đã nghe nhắc đến Minh Vực. Hiện tại, ta muốn nhờ người hỗ trợ điều tra một chút tin tức liên quan đến nơi đó.”

“Yên tâm, sau này sẽ không thiếu thù lao cho người.”

Thế nhưng, Kim Bảo Đạo Nhân lại kiên quyết lắc đầu, nghiêm túc nói:

“Tiền bối nói quá lời rồi! Tại hạ nào dám nhận thù lao chứ? Đây vốn là việc ta nên làm.”

Hắn ngáp ngừng một lát, ánh mắt thoáng hiện lên tia do dự.

“Bất quá...”

Lý Thanh nhú mày, cười hỏi:

“Bất quá cái gì?”

Kim Bảo Đạo Nhân ánh mắt chớp lóe, sau đó hấn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Lý Thanh, chậm rãi nói:

Chương 1243

DTV EBOOK

“Thực không dám giấu giếm. Tại hạ lang bạt trong tu tiên giới đã hơn nửa đời người, cũng mong có một nơi để an cư, ký thác thân mình.”

“Nghe nói tiên bối là người của ngoại vực tiên tông, hơn nữa còn đang có ý định trùng kiến tông môn. Nếu có thể, tại hạ nguyện ý góp một phần sức lực!”

“Nếu tương lai tông môn của tiên bối trùng kiến thành công, ta cũng muốn gia nhập!”

Gia nhập Lăng Vân Tông?

Lời này khiến Lý Thanh có chút bất ngờ.

Ban đầu, hắn còn tưởng rằng Kim Bảo Đạo Nhân sẽ đưa ra yêu cầu nào đó liên quan đến luyện khí. Dù sao, người này cũng là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, cách Kết Đan chỉ còn hai bước, cũng không tính là quá xa.

Nhưng có lẽ chính vì vậy, sau một thoáng trầm tư, Lý Thanh liền gật đầu đồng ý.

Dưới mắt, Lăng Vân Tông vẫn chưa trùng kiến, đúng lúc cần người tài!

Huống hồ, đối phương dù thế nào cũng là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, hơn nữa còn có quan hệ rộng rãi, rất am hiểu trong việc thu thập tình báo.

Hắn tuyệt đối là một nhân tài hiếm có!

Có lẽ, sau này khi đối đầu với Thượng Thanh Tông, hắn chưa chắc đã có vai trò quyết định, nhưng chí ít, đối phương vẫn là một chiến lực không tệ.

Đặc biệt là trong tay hắn có Kim Quang Tiêu, chỉ bằng pháp bảo này, Kim Bảo Đạo Nhân hoàn toàn có thể quét ngang trong hàng ngũ Trúc Cơ kỳ tu sĩ!

Lý Thanh trầm giọng nói:

“Tốt! Nhưng ta phải nói rõ trước, nếu muốn trùng kiến Lăng Vân Tông, trước mắt có một đại họa khó vượt qua—Thượng Thanh Tông!”

“Thượng Thanh Tông cũng là một Tiên Đạo tông môn, đồng thời thống lĩnh toàn bộ Thanh Lĩnh Vực, thực lực của bọn chúng sâu không lường được!”

“Nếu đã biết như vậy, ngươi vẫn muốn gia nhập sao?”

Sau khi dứt lời, Lý Thanh hơi nheo mắt, quan sát kỹ biểu cảm của Kim Bảo Đạo Nhân.

Người sau chỉ do dự trong chốc lát, sau đó liền cắn răng, kiên định nói:

“Ta nguyện nhập tông!”

Với việc Kim Bảo Đạo Nhân gia nhập, lực lượng tái thiết Lăng Vân Tông lại tăng thêm một phần.

Lý Thanh không hề do dự, lập tức sắp xếp cho hắn ra ngoài thu thập tình báo liên quan đến Minh Vực.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Phù Huyền Chân Nhân cũng thể hiện tạo nghệ cao thâm của hắn trong lĩnh vực phù lục.

Tổng cộng bảy tám tam giai phù lục, trải qua gần một tháng mới chế tạo thành công.

Để vẽ những tám phá cấm phù này, đã tiêu hao đến mười hai phần vật liệu phù lục thượng thừa.

Chẳng hạn như lá bùa và phù mặc, đều được đặc chế từ da thú hoặc tinh huyết của yêu thú cấp ba, có thể tưởng tượng được mức độ quý giá của chúng.

“Đa tạ Phù Huyền đạo huynh đã bỏ công sức! Có những tám phù lục này, việc phá trận đại trận Thượng Thanh Tông chắc chắn sẽ nắm chắc mười phần!”

Nhận lấy bảy tám tam giai phá cấm phù, Lý Thanh trịnh trọng ôm quyền cảm tạ.

Hiện tại, trong tay hắn tổng cộng có mười lăm tám tam giai phá cấm phù, đối phó với đại trận hộ tông của một tông môn

tiên đạo tam giai, số lượng này tuyệt đối là dư xài!

Việc liên tục chế tác bảy tấm phá cấm phù cũng khiến Phù Huyền Chân Nhân hao tổn không ít tâm lực.

Trên mặt hần thoáng hiện vẻ mệt mỏi, nhưng vẫn khoát tay nói:

“Chỉ là chuyện nhỏ, không cần bận tâm.”

Lý Thanh tiếp tục nói:

“Sau này, xin mời Phù Huyền đạo huynh cứ ở lại nơi này tĩnh dưỡng. Đến lúc tiến về phương bắc Thanh Lĩnh Vực, hần cũng không còn xa nữa.”

Đúng vậy, trước mắt chỉ còn một việc duy nhất phải làm.

Chờ đến khi thu thập đủ thông tin về Minh Vực, đồng thời tìm được Ngô Xung và những người khác trở về, khi ấy mới là lúc quyết chiến chính thức!

Cứ thế, thời gian chớp mắt đã trôi qua gần nửa tháng.

Những ngày này, Lý Thanh không hề rảnh rỗi.

Đầu tiên, hần tìm Sở Linh Y để lấy viên cổ xưa Đại Na Di, sau đó gửi một phong linh tin đến Liễu Hàn Nguyệt, nhờ nàng hỗ trợ điều tra thông tin về Minh Vực.

Hồi âm của Liễu Hàn Nguyệt rất nhanh chóng.

Nàng lập tức gửi về tất cả tư liệu mà Tịnh Nguyệt Cung lưu trữ về Minh Vực.

Trùng hợp thay, Kim Bảo Đạo Nhân cũng vừa hoàn thành nhiệm vụ thu thập tin tức và trở về.

Nhờ vậy, Lý Thanh đồng thời nắm trong tay hai nguồn thông tin quan trọng về Minh Vực.

“Minh Vực, vùng đại vực này không giống với Đại Hoang Vực hay Thanh Lĩnh Vực, mà là một nơi âm u, tràn ngập tử khí.”

“Không ai biết vì sao nơi này lại có bộ dáng âm trầm như vậy. Dường như ngay từ khi trời đất mới hình thành, nơi này đã là như thế.”

“Thiên địa linh khí trong Minh Vực thậm chí còn thừa thớt hơn cả Thanh Lĩnh Vực, lại càng không thể so với Đại Hoang Vực.”

“Dân cư ở đây vô cùng thừa thớt, nhưng dưới lòng đất lại dày đặc những mộ huyết cổ xưa. Thậm chí, ngay cả những tu sĩ thời thượng cổ cũng thường chọn Minh Vực làm nơi an táng trước khi chết. Tuy nhiên, nguyên nhân cụ thể thì không ai rõ!”

Chương 1244

DTV EBOOK

Đọc xong những tư liệu mà Liễu Hàn Nguyệt gửi tới, Lý Thanh không khỏi nhú mày thật chặt.

“Ngay cả tu sĩ từ các đại vực khác cũng muốn chôn cất tại Minh Vực?”

“Chuyện này quả thực có chút kỳ quái. Người chết như đèn tắt, đã chết rồi thì còn quan tâm điều gì nữa?”

Đáng tiếc, kể từ sau khi Ma tộc xâm lấn vùng thiên địa này, liên kết giữa các đại vực cũng không còn khăng khít như trước, thậm chí còn trở nên xa cách hơn.

Không chỉ vậy, rất nhiều truyền thừa từ thời thượng cổ cũng đã hoàn toàn đứt đoạn, khó mà tìm hiểu rõ ràng.

Mang theo những nghi vấn trong lòng, Lý Thanh mở ra phần tình báo do Kim Bảo Đạo Nhân mang về.

Không thể không nói, khả năng thu thập tin tức của Kim Bảo Đạo Nhân quả thực rất mạnh.

Những dòng đầu tiên của hắc đã giúp Lý Thanh giải khai một phần nghi hoặc trong lòng.

Chỉ vì phần tình báo này là do hắc chuyên môn tìm kiếm các tu sĩ có liên quan đến Âm Khôi Tông để thu thập, còn về cách thức thu hoạch thông tin cụ thể ra sao, Lý Thanh cũng không rõ.

“Minh Vực dù linh khí thiên địa vô cùng mỏng manh, nhưng trong thổ nhưỡng lại ẩn chứa một loại sức mạnh ma quái, có thể bảo vệ thi thể khỏi mục rữa!”

Có thể giữ cho thi thể bất hoại?

Nhìn thấy dòng này, Lý Thanh không khỏi hí hóp mắt, trong lòng thầm nghĩ, đây quả thật là một nơi tràn ngập ma tính.

“Không chỉ bảo vệ thi cốt không bị hư hại, mà nơi này thậm chí còn có thể dưỡng linh. Nếu thời gian tích lũy đủ lâu, không chừng những thi thể bất hoại này có thể hóa thành thông linh lão thi.”

Vừa nghĩ đến đây, toàn thân Lý Thanh bất giác nổi cả da gà.

Nếu kết hợp cả hai phần tình báo lại, vậy thì vùng Minh Vực này thực sự là một mảnh ma thổ quỷ dị.

Theo năm tháng trôi qua, vô số tu sĩ đã lựa chọn chôn cất thi thể mình tại đây. Điều đó có nghĩa là, dù đặt chân vào bất cứ khu vực nào trong Minh Vực, dưới chân cũng có thể là hài cốt của những người đã tồn tại từ hàng nghìn, thậm chí hàng vạn năm trước!

Nhưng điều đáng sợ nhất không phải chỉ dừng lại ở đó.

Nghĩ đến việc những thi thể này chưa từng mục nát, thậm chí còn giữ nguyên hình dáng lúc sinh thời, từng cộng lông trên người Lý Thanh cũng dựng đứng lên.

Thật sự là quá mức quỷ dị!

Sau một hồi trầm tư, Lý Thanh có chút do dự.

Hắn đang cân nhắc xem có nên tiến vào đại vực kia để tìm kiếm tung tích của Ngô Xung và những người còn lại hay không.

Cuối cùng, hắn thở dài một hơi, vẫn quyết định đích thân đi một chuyến!

“Lý sư huynh, người thực sự muốn đi vào vùng đại vực âm trầm đó sao? Nếu vậy, nhất định phải cho ta theo cùng! Ta đã từng bốn ba lịch luyện ở đó vài năm, ít nhiều cũng có chút hiểu biết.” Sở Linh Y ân cần đề nghị.

Nhưng Lý Thanh chỉ liếc nàng một cái, lập tức vạch trần:

“Người mà cũng gọi là lịch luyện sao? Cùng lắm chỉ là đổi sang một chỗ khác để bé quan mà thôi!”

Câu nói này quả thực không sai.

Trước đó, Lý Thanh đã từng hỏi Sở Linh Y về thông tin liên quan đến Minh Vực, nhưng nàng lại không biết gì cả.

Từ sau khi thất lạc với các sư huynh đệ Lăng Vân Tông, nàng chỉ tiện tay tìm một nơi gần đó rồi bế quan nghiên cứu phù lục.

Một lần bế quan là suốt mấy năm trời!

Cái gọi là “lịch luyện” của nàng chẳng qua chỉ là ở yên một chỗ chờ đồng môn đến tìm mà thôi!

Về mức độ hiểu biết Minh Vực, nàng thậm chí còn không bằng lượng thông tin mà Lý Thanh vừa thu thập được.

Vậy nên, hấn không chút do dự, thẳng thừng từ chối đề nghị của nàng.

Mà Phù Huyền Chân Nhân thì lại càng kiên quyết hơn, nói thế nào cũng không chịu để Sở Linh Y đi theo.

“Ngươi cái đồ bướng bỉnh này đừng có mà nghĩ đến chuyện đó nữa! Ở lại trong động phủ, tập trung tu luyện phù lục cho ta, đừng có mà làm loạn!” Phù Huyền Chân Nhân nghiêm giọng quát.

Nghe vậy, Sở Linh Y chỉ có thể âm ức cúi đầu, trên mặt tràn đầy vẻ không cam lòng.

Lúc này, Thẩm Ngưng Băng bước lên một bước, nhẹ giọng nói:

“Sư huynh, hay là để ta đi cùng ngươi?”

Nhưng Lý Thanh lắc đầu từ chối:

“Lần này ta đi Minh Vực chỉ để tìm người, ngươi không cần lo lắng quá mức.”

“Hơn nữa, chúng ta hiểu biết quá ít về trận pháp truyền tông Thượng Cổ. Cũng không biết liệu mượn một viên Đại Na Di phù có thể truyền tông được bao nhiêu người!”

“Nếu chẳng may xảy ra sơ suất, e rằng sẽ rất phiền phức!”

“Vậy nên, lần này ta sẽ đi một mình. Ngươi ở lại đây, chờ tin tức của ta là được.”

Cứ như vậy, Lý Thanh đã hạ quyết tâm.

Cổ Truyền Tông Trận – cái tên mang chữ “cổ” là vì hiện nay, những Trận Pháp Sư có khả năng bố trí đại trận bậc này gần

như đã tuyệt tích.

Chương 1245

DTV EBOOK

Loại truyền tống trận này có thể thực hiện truyền tống xuyên đại vực. Chỉ cần một viên Đại Na Di Lệnh là có thể giúp người sử dụng di chuyển giữa các đại vực một cách an toàn.

Ngược lại, những truyền tống trận hiện tại chỉ có thể hoạt động trong phạm vi một đại vực, hoàn toàn không thể vượt qua khoảng cách rộng lớn giữa các đại vực khác nhau.

Dựa theo tin tức Kim Bảo Đạo Nhân cung cấp, Lý Thanh mất năm ngày tìm kiếm, cuối cùng cũng phát hiện tòa truyền tống trận này trong một hang động hoang vu giữa núi rừng.

Bốn phía cỏ dại mọc um tùm, trên vách đá cheo leo còn có nhiều tổ chim non, đủ để thấy nơi này vô cùng hẻo lánh, ít người lui tới.

“Sách, thật không ngờ ở một nơi hoang vắng thế này lại có một tòa truyền tống đại trận từ thời Thượng Cổ lưu truyền đến tận bây giờ.”

Trước cửa hang động, một bóng người đứng vững trong hư không, dáng vẻ mạnh mẽ rắn rỏi. Lý Thanh khoanh tay, ánh mắt chăm chú quan sát khung cảnh bên trong.

Sau khi xác định không có điều gì bất thường, hắn liền lao thẳng vào động quật sâu trong lòng núi.

Hang động tối đen như mực, nhưng đối với một kẻ sở hữu thần thức cường đại như hắn thì đây chẳng phải vấn đề gì to tát.

Thần thức khuếch tán, nhanh chóng quét qua từng góc ngách trong hang.

Không gian bên trong rộng rãi thông thoáng, cả phần nội bộ ngọn núi dường như bị đào rỗng, trông trái vô cùng.

Nhưng điều thu hút ánh mắt của Lý Thanh nhất chính là tòa trận pháp huyền ảo với hoa văn phức tạp trên mặt đất.

“Đây chính là Cổ Truyền Tổng Trận sao?”

Truyền tổng trận xung quanh cực kỳ sạch sẽ, không giống phần cửa hang đầy cỏ dại và bụi bặm, tựa như mỗi ngày đều có người quét dọn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lý Thanh không dám tùy tiện động thủ, bởi hắn vốn không am hiểu nhiều về trận pháp, nhất là loại truyền tổng trận thần bí này, đây cũng là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy.

“Kích hoạt trận pháp này chỉ cần dùng vài trăm khối linh thạch làm dẫn. Khi đó, trận sẽ tự động vận chuyển, hấp thu linh khí thiên địa để duy trì truyền tổng.”

Lý Thanh vừa lẩm bẩm vừa lấy ra một lệnh bài cổ xưa. Đây chính là Đại Na Di Lệnh – vật cần thiết để kích hoạt truyền tổng trận.

Nhìn bề ngoài lệnh bài tuy đơn giản, nhưng công dụng của nó lại vô cùng quan trọng.

Cổ Truyền Tổng Trận chỉ nhận lệnh bài Đại Na Di, không nhận người. Nếu không có vật này, dù kích hoạt được trận pháp thì cũng không thể sử dụng để truyền tổng.

Ngoài ra, truyền tổng vượt qua đại vực cũng tiềm ẩn vô vàn nguy hiểm. Chỉ cần gặp phải không gian loạn lưu, dù là tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng khó mà chống cự, có thể bị xé thành mảnh vụn trong nháy mắt.

Chỉ có Đại Na Di Lệnh mới có thể bảo vệ người sử dụng khỏi những hiểm họa đó.

Lý Thanh cẩn thận nắm chặt lệnh bài trong tay, sau đó từng bước tiến vào trung tâm trận pháp.

Hắn nhớ lại lời dặn của Sở Linh Y, rồi từ trong túi trữ vật lấy ra vài khối linh thạch trung phẩm, cẩn thận đặt vào vị trí trận nhãn.

Àm!

Gần như ngay lập tức, mấy khối linh thạch trung phẩm chứa linh khí tinh thuần liền hóa thành tro bụi, năng lượng bên trong nhanh chóng bị rút cạn, dung nhập vào hoa văn trên trận pháp.

Chỉ trong khoảnh khắc, trận văn bùng sáng, từng luồng linh quang lan tràn ra bốn phía.

Cùng lúc đó, thiên địa linh khí xung quanh như bị dẫn động, nhanh chóng hội tụ vào trong trận pháp.

Lý Thanh ngồi xếp bằng trong trận, cảm nhận rõ ràng không gian xung quanh đang dần xuất hiện những dao động vận vẹo.

Truyền tống bắt đầu!

“Cũng may nơi này hoang vu hẻo lánh, nếu không thì động tĩnh lớn như vậy chắc chắn sẽ thu hút vô số tu sĩ đến dò xét.”

Lời vừa dứt, Đại Na Di Lệnh trong tay Lý Thanh khẽ rung lên nhẹ nhẹ.

Ngay sau đó, hắn chỉ kịp cảm nhận trời đất quay cuồng, thân thể như bị một cỗ lực lượng vô hình cuốn lấy, ý thức cũng suýt nữa bị nghiền nát!

Tại khoảnh khắc không gian hỗn loạn, cảm giác thất thổ bao trùm, Lý Thanh vẫn xếp bằng trong truyền tống đại trận. Trong nháy mắt, thân ảnh của hắn hoàn toàn biến mất khỏi sơn động.

Minh Vực, một vùng lòng chảo khô cạn không rõ danh xưng, bỗng chốc dậy lên từng đợt ba động không gian mãnh liệt.

Ông!

Một thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi đột ngột xuất hiện từ lòng chảo khô cạn. Ngay dưới chân hắn, một pháp trận huyền ảo tỏa linh quang dần dần ảm đạm rồi biến mất.

“Tê... truyền tống trận này cũng quá khoa trương đi! Ngay cả lần đầu tiên ta xuyên qua hai giới cũng không kinh khủng đến mức này!”

Bị cảm giác trời đất quay cuồng bủa vây, Lý Thanh chậm rãi bò dậy từ dưới đất.

Hắn dù sao cũng là tu sĩ Kết Đan kỳ, lại sở hữu thể phách không tầm thường, nên cũng không đến mức rơi vào hôn mê như Sở Linh Y.

Vừa mới ổn định thân thể, hắn lập tức khuếch tán thần thức, dò xét tình huống xung quanh.

Chương 1246

DTV EBOOK

Nơi này là một vùng lòng chảo cạn nước. Dựa vào dấu vết còn sót lại của dòng chảy, có lẽ hiện tại đang là mùa khô.

Bốn bề hoang vu, gần như không có dấu chân người. Linh khí trong thiên địa mỏng manh đến đáng thương, chỉ có thể coi như có còn hơn không.

“Quả thật rất nguyên thủy hoang sơ, tuy không thấy sinh cơ nhưng cũng không đến mức âm trầm đáng sợ như Sở sư muội đã nói.”

Lý Thanh bước chậm ra ngoài. Lúc này, hoàng hôn đã buông xuống, ánh chiều tà dần dần nhường chỗ cho màn đêm.

Ở một nơi linh khí cạn kiệt như thế này, việc bảo toàn chân nguyên trong cơ thể là quan trọng nhất.

Vậy nên, thay vì ngự không mà đi, hắn chọn cách di chuyển trên mặt đất, bước về phía rìa lòng chảo.

Chỉ là, hắn còn chưa đi được bao xa thì sắc trời bỗng chốc biến đổi.

Hoàng hôn dường như bị ai đó vội vàng xóa bỏ, chỉ trong nháy mắt đã bị màn đêm vô biên vô tận nuốt trọn.

Nhìn bầu trời tối đen như mực, Lý Thanh bất giác nheo mắt lại.

Hắn phát hiện ra điều kỳ lạ—bầu trời Minh Vực không hề có một ngôi sao nào, thậm chí ngay cả ánh trăng cũng chẳng thấy đâu.

“Minh Vực quả nhiên kỳ lạ, hoàn toàn không thể dùng lẽ thường để suy đoán.”

Hắn lẩm bẩm một câu, sau đó tiếp tục cất bước rời khỏi lòng chảo khô cạn.

Nhưng đi chưa được mấy bước, hắn bỗng khựng lại.

Giờ khắc này, hẳn cuối cùng cũng hiểu vì sao Sở Linh Y lại nói nơi này tràn ngập tà dị và quỷ khí.

Bởi vì ngay phía trước, từ sâu trong lòng đất, những luồng u diễm trắng xám dần dần tràn ra, chập chờn như những ngọn lửa ma quái.

Hình dạng của chúng... cực kỳ giống với U Minh Lãnh Hỏa của hắn!

“Đây chính là quỷ hỏa trong truyền thuyết sao? Không ngờ vừa mới đặt chân vào Minh Vực đã gặp phải thứ quái dị như vậy.”

Nhìn luồng u diễm trắng bệch bốc lên từ mặt đất, hắn chẳng những không sợ hãi mà còn cảm thấy hứng thú.

“Hừm, nhưng ta nắm giữ thiên địa linh hỏa, tất nhiên không cần e ngại mấy thứ này!”

Dứt lời, Lý Thanh nhẹ nhàng giơ tay, một luồng hỏa diễm trắng lóa phóng ra từ đầu ngón tay hắn.

Oanh!

Nhiệt độ không khí lập tức hạ thấp, không gian xung quanh trở nên lạnh lẽo đến cực điểm.

Luồng U Minh Lãnh Hỏa vừa lan ra, những quỷ hỏa đang hội tụ phía trước lập tức bị tách rời, căn bản không thể so sánh với thiên địa linh hỏa của hắn.

Thế nhưng, ngay khi cảm nhận được khí tức Huyền Âm chi lực ẩn chứa trong U Minh Lãnh Hỏa, những ngọn quỷ hỏa vừa rời bỗng dừng chân động.

Lý Thanh cau mày, lập tức nhô thân thức ra dò xét.

Và rồi, sắc mặt hắn lập tức trở nên ngưng trọng!

Từ sâu trong lòng đất, vài thân ảnh mặc phục sức cổ xưa dần dần trôi lên.

Không rõ niên đại của những bộ trang phục này, nhưng điều đáng sợ là... chủ nhân của chúng vẫn chưa hoàn toàn mục rữa!

Những thi thể ấy, cứng rắn như đá, không tồn chút sức nào cũng có thể bò lên từ lòng đất.

“Không đúng! Đây không phải âm thi!”

Lý Thanh trầm giọng nói.

Tuy thể phách của chúng cực kỳ mạnh mẽ, nhưng động tác lại cứng nhắc, khác hẳn những con âm thi thông thường.

“Chẳng lẽ... đây là mao cương?”

Từ lòng đất, mấy cỗ cương thi toàn thân mọc đầy lông đen đột nhiên trời lên, gương mặt dữ tợn không gì sánh được.

Nhìn thấy những thi thể này lao thẳng về phía mình, Lý Thanh hơi nhướng mày.

“Không hổ danh Minh Vực! Vừa mới đặt chân đến đã gặp ngay mấy con cương thi đủ khiến tu sĩ Trúc Cơ kỳ đau đầu.”

Lời vừa dứt, động tác trong tay hắn cũng không hề chậm trễ. Hắn thu hồi U Minh Lãnh Hỏa, sau đó há miệng phun ra một luồng đan hỏa đỏ rực.

Oanh!

Đan hỏa của tu sĩ Kết Đan kỳ có thể xem như khắc tinh của những tà vật âm u. Dù không phải chí cương chí dương, nhưng đối phó với mấy con cương thi này cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Chỉ trong nháy mắt, ngọn lửa bùng cháy dữ dội, thiêu rụi hoàn toàn đám cương thi lông đen, không để lại chút dấu vết.

Xử lý xong mọi chuyện, Lý Thanh lập tức ngự không bay lên, hướng ra ngoài vùng lòng chảo khô cạn mà đi.

Có lẽ do trời không trăng không sao, màn đêm tại Minh Vực sâu thẳm đến mức đáng sợ. Đây là bầu trời đêm tối nhất mà Lý Thanh từng thấy, ngay cả thế giới Cực Dạ cũng còn chút ánh sáng mờ nhạt, còn nơi này thì không.

Dưới bóng đêm không chút ánh sáng, hắn bay lơ lửng giữa bầu trời, hòa mình vào hắc ám, tựa như một phần của nó, khó ai có thể phát hiện được quỹ tích di chuyển của hắn.

Trong khi đó, hắn âm thầm tính toán thời gian.

Rất nhanh, Lý Thanh phát hiện ra một điều khác thường.

Dường như màn đêm nơi này kéo dài bất thường. Hấn đã bay được mấy canh giờ, vậy mà trời vẫn chưa hề có dấu hiệu chuyển sáng.

Cuối cùng, trong cuộc hành trình vô định này, hấn đã nhìn thấy dấu vết con người!

“Còn tưởng Minh Vực này thực sự là một vùng đất chết, không ngờ vẫn có người sinh sống!”

Chương 1247

DTV EBOOK

Phía trước, trên mặt đất xuất hiện từng tòa thổ bảo, mỗi tòa pháo đài nhỏ trên đỉnh đều có một bó đuốc cháy sáng.

Ánh lửa lay động trong gió, giữa màn đêm sâu thẳm lại càng trở nên nổi bật.

Lý Thanh không quên mục đích của chuyến đi này – hấn đến đây để tìm người!

Nhưng tại một vùng đại vực rộng lớn, xa lạ thế này, muốn tìm được đám đồng môn chạy nạn đến đây chẳng khác nào mò kim đáy biển. Tốt nhất vẫn là tìm đến nơi nhân loại tụ tập. Có người thì sẽ có tin tức, có thông tin thì mới có manh mối để tiếp tục tìm kiếm.

“Ngô Xung béo khi trước đã tu luyện hơn ta một bước, lại còn học ‘Thao Thiết Thần Công’ – công pháp thượng thừa. Dù ở trong một vùng đại vực linh khí mỏng manh thế này, hấn là cũng đã Kết Đan rồi.”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh lập tức bay về phía khu kiến trúc kỳ lạ trước mặt.

Một tu sĩ Kết Đan kỳ có đặc điểm nổi bật như vậy, nếu dò hỏi tin tức, hấn là sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ẩn nấp khí tức, hấn chậm rãi tiến vào khu vực trên không của những tòa thổ bảo.

Ông!

Thần thức cường đại lan ra, chỉ trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ khu vực xung quanh.

Nhanh chóng, từ trong pháo đài cổ truyền ra từng trận huyền não, những cuộc trò chuyện lộn xộn vang lên.

Lý Thanh lập tức dừng lại.

Ngôn ngữ... không thông!?

Nhận thấy trở ngại này, hấn lập tức ra quyết định: Tóm lấy một người đệ sư hần đoạt phách, học được ngôn ngữ nơi đây.

Thế nhưng, ngay khi hấn chuẩn bị hành động, một hồi chuông thanh thúy đột nhiên vang lên từ trong thành cổ...

Đinh đinh đang đang! Đinh đinh đang đang!

Tiếng chuông vang lên dồn dập, lan xa trong màn đêm, như một loại cảnh báo báo hiệu nguy hiểm đang cận kề.

Chỉ trong chốc lát, cả pháo đài cổ lập tức náo động, từng bóng người từ trong lao ra như ong vỡ tổ.

Nhận thấy biến hóa này, sắc mặt Lý Thanh lập tức trầm xuống.

“Không ổn! Chắc chắn ta đã vô tình chạm vào cấm chế nào đó, làm kinh động đến bọn chúng!”

Hấn không định ở lại dây dưa lâu. Đã như vậy, cứ bắt một người trước, học xong ngôn ngữ rồi tính tiếp!

Vừa quyết định, thân ảnh Lý Thanh liền hóa thành một tia chớp lao đến pháo đài gần nhất.

Một hán tử mặc áo gai vải thô vừa vận chạy ra liền bị hấn điểm huyết, bất tỉnh ngay tại chỗ.

Hấn vung tay áo, kéo theo thân thể nặng trĩu của đối phương, lặng lẽ rời khỏi nơi đây.

Lúc này, trên một tảng đá lớn bên vách núi, Lý Thanh đứng chấp tay, trầm ngâm nhìn hán tử đang quỳ rạp dưới đất, toàn thân run lẩy bẩy.

“Tiên sư đại nhân tha mạng! Tiên sư tha mạng a!”

Hán tử khôi ngô vừa hồi tỉnh đã quỳ mọp xuống, giọng nói run rẩy, sợ hãi đến cực điểm.

Nhưng lúc này, ánh mắt Lý Thanh lại không hề đặt lên người hấn.

Hấn vừa hoàn tất việc sư hần!

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hấn đã học xong ngôn ngữ của Minh Vực, đồng thời cũng hiểu rõ một số tình huống cơ bản về nơi này.

Pháo đài hán vừa đến khi này chính là Liên Gia Trại, một thế lực nhỏ nằm trong vùng này.

Hơn chín phần mười cư dân trong trại đều là phạm nhân, chỉ có một nhóm nhỏ là tu tiên giả. Nhưng dù là tu sĩ, bọn họ cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến Luyện Khí kỳ, chỉ có một tên duy nhất đạt Trúc Cơ sơ kỳ.

Tuy nhiên, điều đáng chú ý nhất chính là— Liên Gia Trại phải tiến công cho Tây Lăng Thần Điện!

Hóa ra, cứ đến thời điểm cực trú (một khoảng thời gian đặc biệt ở Minh Vực), bọn họ liền phải dâng công vật phẩm.

Nhưng Tây Lăng Thần Điện rốt cuộc cường đại đến mức nào, thì hán tử này cũng không biết rõ.

Từ ký ức của hán, Lý Thanh chỉ có thể xác định một điều— từ khi người này có ký ức đến nay, Tây Lăng Thần Điện vẫn luôn thu công vật từ các trại nhỏ xung quanh, chưa từng thay đổi!

Mà thứ bọn họ phải tiến công chính là một loại khoáng thạch đặc biệt gọi là Âm thạch.

Lý Thanh thu lại ánh mắt, lạnh nhạt nói:

“Ta không giết ngươi, nhưng có một số việc cần ngươi trả lời. Nếu ngươi thành thật, có thể giữ được mạng sống.”

“Tiên sư có gì muốn hỏi, cứ hỏi! Tiểu nhân không dám giấu diếm nửa lời!”

Hán tử cường tráng không dám ngẩng đầu, chỉ cúi sát mặt xuống đất, liên tục dập đầu.

Lý Thanh cũng không phải không thể trực tiếp sưu hồn lấy tin tức. Nhưng trí nhớ của một người quá mức hỗn loạn, nếu lạm dụng sưu hồn quá nhiều có thể khiến linh đài của bản thân chịu ảnh hưởng, dẫn đến tâm thần bất ổn.

Vì vậy, hán chọn cách hỏi trực tiếp.

“Ngoài Liên Gia Trại các ngươi, còn bao nhiêu trại khác cũng thu thập âm thạch?”

“Toàn bộ Vân Hà Cốc có năm trại, ngoài Liên Gia Trại ra thì còn bốn nơi khác cũng làm việc cho Tây Lăng Thần Điện.”

Hán tử vừa nói xong liền ngẩng đầu liếc nhìn Lý Thanh, sau đó vội vã cúi đầu, thấp giọng bổ sung:

Chương 1248

DTV EBOOK

“Sau mỗi lần tiến công âm thạch, thần điện sẽ ban thưởng cho các tiên sư trong trại, cuối cùng bọn họ lại chia chút lợi lộc cho bọn tiểu nhân.”

Lý Thanh khẽ gật đầu.

Vừa rồi khi sưu hồn, hắn đã cảm nhận được khí tức tu sĩ trong Liên Gia Trại.

Cả trại chỉ có một Trúc Cơ sơ kỳ, còn lại đều là Luyện Khí kỳ tu tiên giả.

Nếu cả năm trại đều có quy mô như vậy, tức là trong vùng này ít nhất có năm tu sĩ Trúc Cơ!

Mà với số lượng tu sĩ như vậy, Tây Lăng Thần Điện chỉ ít cũng phải có một Kết Đan chân nhân tọa trấn!

Trong một vùng linh khí khô cạn như Minh Vực, có một thế lực mạnh như vậy, hiển nhiên chính là bá chủ tuyệt đối.

Lý Thanh khẽ nheo mắt, thì thầm:

“Âm thạch... Tây Lăng Thần Điện... Rốt cuộc loại khoáng thạch mà phạm nhân cũng có thể khai thác này dùng để làm gì?”

Tuy nhiên, hiện tại điều quan trọng nhất không phải là điều tra về âm thạch, mà là tìm manh mối của Ngô Xung!

Với thực lực của Tây Lăng Thần Điện, chỉ cần len lỏi vào đó, hắn sẽ dễ dàng dò la tin tức hơn nhiều.

“Nếu muốn tìm hiểu về Ngô Xung, trước tiên phải tiếp cận Tây Lăng Thần Điện!”

Ánh mắt hắn trở nên sắc bén.

Lúc này, Lý Thanh đã có một kế hoạch—

Sau khi biết được đại khái vị trí của Tây Lăng Thần Điện, Lý Thanh cũng không vội vã lên đường.

Hắn tiếp tục ở lại vùng Vân Hà Cốc, quan sát quá trình đào âm thạch của những phàm nhân trong trại.

Tại một khu vực khai thác gần lòng chảo sông đã khô cạn, Lý Thanh vẫn ẩn nấp trong bóng tối, yên lặng nhìn đám phàm nhân của Liên Gia Trại đang ra sức khai quật một vách đá gồ ghề.

“Keng!”

Một âm thanh giòn vang bất chợt vang lên, một người trong đám thợ đào vung cuốc chim, có vẻ đã đào được thứ gì đó.

Chỉ thấy một khối tinh thể đen tuyền rơi từ vách đá lõm xuống, rơi gọn vào tay người nọ.

Lý Thanh khẽ híp mắt, ánh nhìn tập trung chặt chẽ vào khối tinh thể màu mực ấy.

Nếu hắn đoán không nhầm, đây chính là âm thạch!

Từ trong khối tinh thạch kia, hắn có thể cảm nhận được một tia âm khí cực kỳ thuần khiết.

Mặc dù lượng âm khí này rất yếu ớt, nhưng lại tinh khiết đến lạ thường, hoàn toàn vượt xa bất kỳ loại âm khí nào hắn từng thấy trước đây. Ngay cả Huyền Âm chi lực mà hắn từng chứng kiến trong thịnh hội Tháng Một cũng không thể sánh bằng.

“Nhưng âm khí này quá yếu, cứ như có thể tiêu tán bất cứ lúc nào.”

“Nếu gom được số lượng lớn thì sẽ thế nào?”

“Tây Lăng Thần Điện thu thập nhiều chí âm chí nhu vật liệu như vậy để làm gì?”

Một ngày bận rộn trôi qua rất nhanh.

Đến khi màn đêm buông xuống, đám phàm nhân của Liên Gia Trại cũng vội vã thu dọn đồ đạc, không ai nán lại dù chỉ một khắc, nhanh chóng mang theo toàn bộ số âm thạch khai thác được rời khỏi khu vực này.

“Đi thôi, đi thôi! Gần đây trong trại không yên ổn, trên đường nhớ cẩn thận một chút.”

“Nghe nói ngay cả tên Phong kia, từ khi trở về sau chuyến đi Thiên Minh, cả người cứ ngẩn ngơ, đến chuyện tối qua bị bắt cũng không nhớ nổi!”

“Tê... không lẽ hẳn gặp phải thứ không sạch sẽ?”

“Khụ khụ, đừng nói bừa! Lo mà về trại sớm đi.”

Đám phạm nhân vừa đi vừa bàn tán xôn xao.

Bọn họ đâu biết rằng, kẻ bắt tên Phong kia vào tối qua chính là Lý Thanh. Sau khi khai thác được tin tức cần thiết, hắn đã dùng thần thức xóa sạch ký ức của đối phương.

Về phần trạng thái ngơ ngác của tên Phong, chắc chắn là do tác động của thần thức gây ra.

Sau khi mọi người rời đi, Lý Thanh bước vào khu vực khai thác âm thạch vừa bị bỏ lại.

Vừa mới tiến vào, hắn lập tức cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo đến kỳ lạ lan tỏa xung quanh.

“Toàn bộ người khai thác âm thạch ở đây đều là phạm nhân, hiệu suất rõ ràng rất thấp.”

“Tây Lăng Thần Điện có không ít tu sĩ, sao không để người tu hành đến đào mà lại dùng phạm nhân?”

Lý Thanh không khỏi nghi hoặc.

Dù chỉ là một tu sĩ Luyện Khí kỳ, hiệu suất đào âm thạch của họ cũng phải cao hơn phạm nhân gấp trăm lần!

Muốn giải đáp nghi vấn này, Lý Thanh khép hai ngón tay lại, quyết định tự mình thử khai thác một phen.

“Bá bá bá!”

Mấy đạo chân nguyên sắc bén như lợi kiếm bắn ra, vách đá trước mặt lập tức bị cắt ra thành từng mảnh, tựa như đậu hũ bị cắt vụn. Một lượng lớn đá vụn rơi xuống, kéo theo nhiều khối tinh thể màu mực lẫn ra ngoài.

Lý Thanh không nói hai lời, thu ngay tất cả số âm thạch này vào tay.

Nhưng ngay khi vừa chạm vào, sắc mặt hắn lập tức thay đổi!

Hắn rõ ràng cảm nhận được tuổi thọ của mình bị hao tổn một tia rất nhỏ!

Cảm giác này... giống hệt như khi hắn đoạt được hai món linh vật từ dòng Nguyệt Hoa Hà trong thịnh hội trước đây.

“Tê... thứ này còn có thể rút ngắn tuổi thọ sao!?”

Lý Thanh không khỏi kinh ngạc.

Chương 1249

DTV EBOOK

Hiện tại, hắn rất miễn cảm với tuổi thọ của bản thân. Dù chỉ bị rút mất một chút cũng đủ khiến hắn cảnh giác.

Nhìn chằm chằm vào những viên âm thạch chứa đầy chí âm chí nhu chí khí, Lý Thanh cuối cùng cũng hiểu vì sao Tây Lăng Thần Điện không cho tu sĩ tham gia khai thác, mà lại để đám phàm nhân làm việc này.

So với phàm nhân, tuổi thọ của một tu sĩ từ góc độ giá trị tuyệt đối mà nói, chắc chắn vượt xa rất nhiều.

“Quanh năm khai thác loại chí âm vật này, đám phàm nhân trong trại sợ rằng có thể sống đến bốn mươi tuổi đã là phúc phận lớn.”

Lý Thanh không khỏi thở dài một tiếng.

Phải biết rằng, nơi đây là một thế giới tràn ngập linh khí, hoàn toàn khác biệt so với thời đại mạt pháp.

Cho dù điều kiện sinh hoạt có thấp kém đến đâu, chỉ cần có chút linh khí tẩm bổ, phàm nhân nếu không bệnh không tật, sống đến bảy tám mươi tuổi cũng không phải chuyện khó khăn.

Hiện tại, hắn vẫn chưa thể xác định công dụng thực sự của loại chí âm vật này, nhưng cũng không có ý định tiếp tục khai thác.

Lý Thanh tiện tay thu tất cả số âm thạch vào túi trữ vật, chuẩn bị rời đi.

Vừa mới đặt chân đến Minh Vực, hắn đã có cảm giác nơi này ẩn chứa vô số bí ẩn kinh người.

“Thôi bỏ đi, trước mắt vẫn phải tập trung tìm kiếm Ngô Xung và những người khác, những chuyện khác tạm thời gác lại.”

Vừa dứt lời, khi chuẩn bị rời đi, Lý Thanh đột nhiên dừng bước.

Ngay trước mắt hắn, từ vách đá mấp mô, một bóng người mờ ảo dần hiện ra.

Nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, con người Lý Thanh không khỏi co rút lại vài phần.

Sống đã lâu, hắn từng chứng kiến đủ loại sự vật kỳ dị, nhưng tại nơi này, hắn lại nhìn thấy âm linh!

“Nghe nói Minh Vực có Quỷ Tu, chẳng lẽ đây chính là?”

Nhưng ngay lập tức, hắn lại cảm thấy có gì đó không đúng.

“Không đúng... Âm linh này quá mức chất phác, hoàn toàn không có chút linh trí nào.”

Lý Thanh khẽ híp mắt, lẩm bẩm.

Trong nhận thức của hắn, dù là Quỷ Tu, dù không có nhục thân, nhưng linh động không khác gì người sống, đâu thể nào lại ngây dại như thế này?

Ngay sau đó, từ những vách đá gồ ghề, lại có thêm vài đạo âm linh nữa chậm chậm bay ra.

Những âm linh này có hình dáng không đồng nhất, nhưng lại có một đặc điểm chung—đều vô cùng chất phác, không hề có chút linh trí nào!

Không bao lâu sau, bốn phía đất trời bỗng dấy lên từng đợt âm khí, bị những linh thể nhạt nhòa kia dẫn động, rồi từng luồng khí đen bắt đầu hội tụ vào những vách đá gồ ghề.

Âm khí tụ lại, từng khối tinh thể màu đen như mực dần dần kết tinh trong vách đá.

Hóa ra, đây chính là cách âm thạch hình thành!

“Thú vị đấy.”

Lý Thanh lẩm bẩm một câu.

Chỉ là lời nói vu vơ, nhưng lại khiến đám âm linh kia lập tức chú ý đến hắn.

Bá!

Mấy đạo âm linh hư ảo vốn đang phiêu đảng trong không trung, đột nhiên đồng loạt quay đầu, đồng tử trống rỗng hướng thẳng về phía hắn.

Trong khoảnh khắc, cả đám như hóa thành những cơn gió lạnh lẽo, điên cuồng lao tới, dường như có ý đồ tập kích!

“Tự tìm đường chết!”

Lý Thanh hừ lạnh, trong mắt lóe lên từng tia kim quang rực rỡ.

Chỉ trong chớp mắt, mấy luồng thần thức sắc bén như lưỡi dao vô hình âm âm chém xuống.

Ngưng Hồn Trảm!

Mấy đạo âm linh lao đến trước mặt hắn lập tức bị chém nát như những tờ giấy mỏng, hóa thành vô số mảnh vỡ rồi nhanh chóng tiêu tán trong không trung.

Một tia tàn hồn vương lại giữa không gian, thần thức nhạy bén của Lý Thanh bắt lấy chút khí tức còn sót lại, lập tức nhận ra thân phận của những linh thể này.

“Quả nhiên không phải Quỷ Tu...”

Những âm linh này, khi còn sống cũng chỉ là phạm nhân tâm thường, không hề có gì đặc biệt.

Chỉ là sau khi chết, bọn họ vẫn không thể an nghỉ, mà bị âm khí dẫn dắt, hóa thành những linh thể quỷ dị chuyên tụ âm khí, cô đọng thành âm thạch!

“Ngay cả sau khi chết cũng không được yên nghỉ... Thật đáng thương!”

“Sống thì phải đào âm thạch, chết rồi vẫn phải giúp sinh ra âm thạch, đúng là một vòng luẩn quẩn không có hồi kết.”

Lý Thanh thở dài một hơi.

Đối với Minh Vực, lòng hắn lại dâng lên một tầng kiêng kỵ sâu sắc.

Theo lý thuyết, thần hồn của phạm nhân cực kỳ yếu ớt, sau khi chết nếu không gặp điều kiện đặc biệt thì sẽ nhanh chóng tan thành mây khói, làm sao có thể giữ được linh thể?

Nhưng tại Minh Vực này, những phạm nhân đã chết lại có thể hóa thành âm linh, tiếp tục tụ âm khí mà sinh ra âm thạch.

Chuyện này... quả thực khó tin!

Lý Thanh khẽ siết chặt nắm tay.

Hiện tại, hấn không muốn lãng phí thêm thời gian ở đây.

Thân ảnh lóe lên, hấn bay vút lên bầu trời, lao thẳng về hướng Tây Lãng Thần Điện!

Minh Vực, mỗi khi bước vào thời kỳ cực trú, thiên địa nơi này liền nghênh đón một giai đoạn hiếm hoi của sự yên bình.

Chương 1250

DTV EBOOK

Mọi loại tà vật, âm linh đều lặng lẽ ẩn náu. Bất kể là lệ quỷ hung tàn hay lão thi ngàn năm, tất cả đều tuyệt nhiên không lộ diện.

Tây Lăng Thần Sơn là một ngọn núi tràn ngập khí tức thần bí, trên đó có một thể lực tu tiên mang tên Tây Lăng Thần Điện.

Với đám phàm nhân sinh sống quanh khu vực này, Tây Lăng Thần Điện giống như một lá chắn bảo hộ, ngày đêm canh gác, trấn giữ nơi ở của tiên nhân.

Nếu không có sự che chở từ Tây Lăng Thần Điện, e rằng bọn họ sớm đã trở thành con mồi của những tà vật hoành hành khắp thiên địa.

Vậy nên, vào những ngày cực trú, các trại phàm nhân quanh vùng đều dâng lên số lượng lớn âm thạch mà họ đã vất vả khai thác, trao tận tay các tiên sư trong trại. Những tiên sư này sau đó sẽ thay họ dâng lên Tây Lăng Thần Điện.

Thường thì cực trú kéo dài khoảng ba đến năm ngày.

Trong khoảng thời gian này, Tây Lăng Thần Điện sẽ dùng số âm thạch thu được để cử hành một nghi thức tế tự.

Tại Tây Lăng Thần Sơn, trong một tòa thạch điện uy nghi, một nam tử trung niên có gương mặt cương nghị, khí chất lạnh lùng chậm rãi mở mắt.

“Điện chủ, toàn bộ số âm thạch từ Vấn Hà Cốc đã thu đủ, nghi thức âm tế có thể bắt đầu bất cứ lúc nào!”

Bên trong thạch điện, Tây Lăng điện chủ khẽ nhíu mày, đáy mắt thoáng qua vẻ trầm ngâm.

“Hãy ra lệnh, mấy ngày tới cần đặc biệt cẩn thận. Tuyệt đối không để Ác Thú Chân Nhân xuất hiện cướp đoạt cơ duyên.”

Tu sĩ ngoài điện nghe xong liền ôm quyền, trầm giọng đáp:

“Tuân mệnh!”

Lời vừa dứt, giữa đôi lông mày Tây Lăng điện chủ hiện lên vẻ âm trầm.

Những năm gần đây, trong Minh Vực bỗng dưng xuất hiện một tu sĩ Kết Đan kỳ thần bí. Kẻ này chuyên nhắm vào thời điểm các thế lực Tiên Đạo cử hành âm tế để gây rối, cướp đoạt cơ duyên tạo hóa.

Hai năm trước, Tây Lăng Thần Điện đã từng chịu thiệt thòi lớn. Nghi thức âm tế năm đó cuối cùng lại thành món hời cho kẻ khác.

“Hết lần này đến lần khác, kẻ này tu luyện một loại công pháp tà môn cực kỳ quỷ dị, thủ đoạn khó lường, căn bản không thể đối phó trực diện.”

“Hừ, hy vọng lần này hắn sẽ đi tìm phiền phức ở chỗ mấy lão đạo sĩ lỗ mũi trâu kia, đừng có gây rối ở Tây Lăng Thần Điện!”

Lời vừa dứt, một cỗ khí tức mạnh mẽ tràn ra từ người Tây Lăng điện chủ—hắn chính là cường giả Kết Đan hậu kỳ.

Cùng lúc đó, trên bầu trời xa xa, một thân ảnh rắn rỏi mạnh mẽ cấp tốc tiếp cận Tây Lăng Thần Sơn.

“Thời kỳ cực trú chính là thời điểm Minh Vực có dương khí nặng nhất trong năm. Những thế lực Tiên Đạo trong vực này sẽ nhân dịp này cử hành một nghi thức tế tự kỳ dị.”

“Không biết bọn họ đang tế bái cái gì. Nghi thức này năm nào cũng tổ chức, chắc chắn không đơn giản chỉ là một tín ngưỡng phong tục thông thường.”

Người vừa lên tiếng chính là Lý Thanh.

Trên đường đi, hắn đã bắt được không ít tu sĩ đang mang lễ vật tiến về Tây Lăng Thần Điện.

Từ lời kể của những kẻ đó, hắn biết được một sự thật quan trọng.

Những âm thạch này chính là do vô số phạm nhân hao tổn tuổi thọ, liều mạng khai thác. Và chúng được dùng để tế tự!

Nhưng tế tự để làm gì?

Không một ai có thể đưa ra câu trả lời.

Tuy nhiên, Lý Thanh đã nắm được một manh mối quan trọng: bất cứ thế lực Tiên Đạo nào có chỗ đứng trong Minh Vực đều tổ chức âm tế.

Điều này khiến hắn cực kỳ để tâm.

Vì vậy, Lý Thanh đã quyết định đích thân tới đây điều tra.

Trước mắt hắn, Tây Lăng Thần Sơn hùng vĩ sừng sững.

Lý Thanh đứng yên, sắc mặt ngưng trọng.

Nghi thức âm tế lần này có vẻ liên quan quá lớn, nếu hắn tùy tiện quấy rối, e rằng sẽ khiến toàn bộ Tây Lăng Thần Điện nổi giận.

“Hừm, mặc dù ta rất tò mò về âm tế này, nhưng lúc này việc tìm người quan trọng hơn.”

“Thôi thì cứ đợi nghi thức kết thúc rồi hẵng tính tiếp. Trong mấy ngày này, ta sẽ ở gần đây quan sát trước.”

Sau khi quyết định, Lý Thanh thu liễm khí tức, chọn một nơi kín đáo gần Tây Lăng Thần Sơn để ẩn nấp chờ thời.

Tiện thể, hắn cũng muốn xem thử nghi thức tế tự này rốt cuộc là thứ gì!

Quang minh bao phủ khắp trời cao, từ đầu đến cuối không hề có chút dấu hiệu của sự âm đạm.

Giữa thiên địa, dương khí chậm rãi bốc lên. Ở trong hoàn cảnh này, mỗi người đều có thể cảm nhận được một loại hơi ấm kỳ lạ, giống như có một bàn tay vô hình vỗ về thân thể họ.

Cứ như vậy, vào thời điểm dương khí mạnh nhất, trong lòng núi Tây Lăng bỗng nhiên xuất hiện một luồng khí tức chí âm chí nhu.

Cảm nhận được sự biến đổi này, Lý Thanh khẽ nhắm mắt, ánh mắt như xuyên thấu mọi vật, nhìn sâu vào bên trong Thần Sơn, tựa như muốn bóc trần hết thảy những gì đang bị che giấu.

Âm dương giao thái, nhưng không dung hợp.

Chương 1251

DTV EBOOK

Luồng khí chí thuần âm kia từ từ chìm sâu vào lòng đất rồi biến mất không chút tăm tích.

Âm tế... đã bắt đầu!

Chính vào thời khắc này, bầu trời vốn quang đãng bỗng chốc trở nên tối sầm lại.

Đêm đến sao?!

Vừa mới nảy ra nghi vấn, Lý Thanh lập tức phủ nhận suy nghĩ ngây thơ của mình.

“Không đúng! Chỉ có khu vực này là bị bóng tối bao trùm, còn phương xa vẫn là ánh bình minh như cũ...”

Ngay lúc đó, một tràng cười vang vọng thiên địa bất ngờ bùng lên:

“Ha ha ha ha ha! Lão tổ ta đến đây!”

Âm âm!

Một hư ảnh cự thú toàn thân đen kịt đột nhiên xuất hiện, từ trên cao lao thẳng xuống Tây Lăng Thần Sơn!

Hình thể của nó cực kỳ dữ tợn, đặc biệt là chiếc miệng rộng như vực sâu không đáy, phảng phất như có thể nuốt chửng cả thiên địa.

Cách đó không xa, tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, con người của Lý Thanh co rút lại, tâm thần chấn động dữ dội.

“Đây là...”

Không đợi hần thốt lên hết câu, từ bên trong Tây Lăng Thần Sơn đã vang lên một tiếng quát đầy phần nộ:

“Ác Thú Chân Nhân! Người thật to gan dám mò đến đây?!”

Trên lưng con ác thú khổng lồ, một nam tử gầy gò như que củi đứng thẳng, thần sắc phẫn khởi, nụ cười đắc ý hiện rõ trên

khuôn mặt.

“Ha ha ha ha! Lão tổ ta tung hoành thiên hạ, còn nơi nào không thể đi?”

“Hừ! Chỉ là một cái Tây Lăng Thần Điện, lẽ nào có thể cản bước lão tổ ta sao?”

Dứt lời, hư ảnh cự thú lao xuống, quét ngang toàn bộ kiến trúc dưới chân núi.

Chỉ trong nháy mắt, vô số cung điện, đình đài, lầu các dễ dàng sụp đổ như lâu đài cát trước cơn sóng dữ.

Luồng uy áp khủng khiếp quét qua, không khí vang lên từng đợt tiếng gào thét chói tai, giống như cả thiên địa đang run rẩy trước sự xuất hiện của con ác thú.

“Ha ha! Đã đến rồi thì đừng hòng rời đi!”

Giọng nói lạnh lẽo pha lẫn sát khí bùng phát từ trong Tây Lăng Thần Điện.

Một trung niên nhân từ trong thạch điện cất bước đi ra, toàn thân tỏa ra khí tức kinh khủng, ánh mắt âm trầm khóa chặt vào bóng người trên lưng ác thú.

Tây Lăng điện chủ!

Trên tay hắn, một thanh trường thương do linh lực tinh thuần ngưng tụ mà thành, lơ lửng giữa không trung, phát ra hào quang rực rỡ.

Ngay khoảnh khắc đó, Tây Lăng điện chủ tung thương!

Hừ!

Trường thương phá không lao vút đi, mang theo khí thế cuồng bạo như muốn xé rách cả bầu trời.

Trong chớp mắt, hư ảnh con ác thú khổng lồ bị xuyên thủng, tan rã ngay giữa không trung.

Ầm ầm!

Một trận bão khí kinh khủng lan rộng, dư chấn càn quét cả một vùng.

Trên không, nam tử gầy gò biến sắc, sắc mặt tràn ngập vẻ kinh hãi.

“Tê! Tây Lãng điện chủ! Ngươi... ngươi sao lại không vào âm mạch tranh đoạt tạo hóa?!”

Hắn chưa kịp lấy lại tinh thần, Tây Lãng điện chủ đã nở một nụ cười lạnh lẽo:

“Bản điện đã nói rất rõ ràng, chỉ cần ngươi dám đến, dù phải từ bỏ âm tế lần này, ta cũng phải giết ngươi cho bằng được!”

Dứt lời, Tây Lãng điện chủ liền bắt đầu kết ấn, chân nguyên trong thể nội tuôn trào như nước chảy, tỏa ra một cỗ uy áp kinh người.

Trước áp lực ngập trời của một cường giả Kết Đan hậu kỳ, Ác Thủ Chân Nhân cảm nhận được nguy cơ cận kề cái chết.

“Mẹ kiếp! Một đám lão đạo sĩ Thiên Thủ đã đề phòng ta còn chưa tính, ngay cả ngươi cũng muốn mưu hại lão tổ ta sao?”

“Hừ! Lòng người hiểm ác! Lão tổ ta hôm nay không rảnh chơi đùa với ngươi! Ta đi đây!”

Nói xong, hắn quay người bỏ chạy!

Thế nhưng...

Tây Lãng điện chủ đã sớm chuẩn bị xong, một khi đã ra tay, sao có thể để hắn chạy thoát?!

“Hừ! Muốn đi sao? Ngươi nghĩ ta không có chuẩn bị cho ngươi đại lễ?”

Tây Lãng điện chủ nâng tay lên, trên lòng bàn tay ngưng kết một đạo linh ấn phức tạp, sau đó hung hăng đánh xuống đại địa...

Ầm ầm!

Thần Sơn rung chuyển dữ dội, một cỗ khí tức khủng khiếp lan tỏa, khiến người ta cảm nhận được áp lực kinh hoàng từ sâu thẳm đáy lòng.

“Tây Lãng Tháp, trấn áp cho ta!”

Vừa dứt lời, từ sâu trong lòng ngọn núi hùng vĩ kia, một tòa tháp sắt chín tầng đột ngột vọt ra!

Thân tháp cao ngút trời, từng khối bùn đất, đá vụn rơi lả tả xuống, phủ một lớp bụi dày đặc, tựa như tòa tháp này đã ẩn

mình trong đại địa suốt một thời gian dài.

Trên đỉnh tháp, linh ấn do Tây Lăng điện chủ vừa ngưng kết khắc sâu trên bề mặt, liên tục tỏa ra linh quang chói lòa, sáng rực cả một vùng.

“Hừ! Ngươi có pháp bảo thì sao? Ta nào sợ ngươi!”

“Thôn Thiên Trác, xuất trận!”

Ác Thú Chân Nhân quát lớn, tay khẽ vung lên, một mài tử đen sì (vật như chiếc chén mài đá) lập tức bay ra, lao thẳng về phía Tây Lăng Tháp.

Ầm ầm!

Một cơn chấn động kinh thiên động địa bùng nổ, dư ba linh lực cuồng bạo quét ngang tứ phương, cả ngọn Tây Lăng Thần Sơn suýt chút nữa sụp đổ hoàn toàn.

“Cái gì? Đây là pháp bảo gì?! Lại có thể tạm thời ngăn cản Tây Lăng Bảo Tháp?!”

Chương 1252

DTV EBOOK

Tây Lăng điện chủ tròng lớn hai mắt, đáy lòng dâng lên một cổ chấn động khó tin.

Hắn vô cùng rõ ràng lai lịch của Tây Lăng Tháp, vậy mà giờ đây, một tên tu sĩ Kết Đan kỳ vừa đột phá chưa bao lâu lại có thể chặn đứng nó bằng bản mệnh pháp bảo!

Quả thực hoang đường!

Nhưng không chỉ Tây Lăng điện chủ kinh ngạc, ngay cả Ác Thú Chân Nhân cũng sắc mặt nặng nề.

Dù có thể tạm thời chống đỡ Tây Lăng Tháp trấn áp, hắn cũng đã dốc hết toàn lực!

“Ai... Lần này đúng là xem nhẹ rồi! Sớm biết vậy, ta đã đi gây chuyện ở Thiên Thủ còn hơn!”

Tây Lăng điện chủ đẩy mạnh linh lực, Tây Lăng Tháp lập tức bắt đầu xoay tròn.

Mỗi vòng xoay, tòa tháp lại mở rộng thêm một phần, khí tức tỏa ra cũng càng lúc càng cường đại.

Ác Thú Chân Nhân càng lúc càng khó chống đỡ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, sắc mặt tái nhợt.

Ngay khoảnh khắc nguy cấp này, biến cố lại bùng nổ!

Trên bầu trời, không biết từ lúc nào, một thanh cự chùy khổng lồ đã xuất hiện!

Oanh!

Thanh cự chùy đen kịt, uy thế kinh người, che phủ cả bầu trời, đột nhiên giáng thẳng xuống Tây Lăng Tháp!

KENG!

Một tiếng va chạm trầm đục vang lên, dư ba bùng phát, Tây Lăng Tháp rung chuyển dữ dội, ngay sau đó bị đánh văng ra

xa!

Àm!

Tòa tháp sụp xuống, mặt đất nứt vỡ, tạo thành một hố sâu khổng lồ rộng hơn mười dặm. Toàn bộ khu vực xung quanh bắt đầu sụp lún!

Tây Lăng điện chủ sắc mặt trầm xuống, sát khí bốc lên tận trời.

“Là ai?! Ác Thú Chân Nhân, ngươi còn tìm viện trợ?!”

Hắn lạnh lùng nhìn về phía kẻ vừa ra tay.

Đó là một thanh niên vóc dáng cao ráo, thẳng tắp.

Dù gương mặt hắn không có gì đặc biệt, nhưng mỗi cử động đều toát ra phong phạm tuyệt đại tông sư, khí chất phi phàm!

Bên cạnh, Ác Thú Chân Nhân cũng sửng sờ, nghi hoặc nhìn người vừa giúp mình.

Một khắc sau, hắn bỗng trợn tròn mắt, biểu cảm kinh hoàng tột độ.

“Lý... Lý! Lý Lý Thanh?!”

Giọng hắn run lên, như không dám tin vào mắt mình.

“Không thể nào! Ngươi là Lý Thanh thật sao?! Hay là ngươi đã chết, rồi lấy quỷ thân trùng tu trong Minh Vực?!”

Không sai!

Ác Thú Chân Nhân chính là người mà Lý Thanh đã tìm kiếm bấy lâu—Ngô Xung!

Nhưng nằm mơ hắn cũng không ngờ, mình lại tìm thấy Ngô Xung theo cách này!

“Ha ha, Ngô Bàn Tử, ngươi vẫn vậy!”

Lý Thanh nhếch môi cười, vẻ mặt ấm áp mà tùy ý, ánh mắt ánh lên chút hoài niệm.

Hắn vẫy tay nhẹ một cái, Hồn Nguyên Vô Song Chùy lập tức quay trở lại trong tay hắn.

Nghe thấy cách xưng hô quen thuộc, Ngô Xung rốt cuộc khẳng định đây chính là Lý Thanh!

Trên đời này, chỉ có Lý Thanh mới gọi hắn là “Ngô Bàn Tử”!

“Thật sự là nguoi?! Ha ha ha ha! Lý Thanh, nguoi không chết?! Thật sự không chết?!”

Ngô Xung kích động đến mức phát cuồng, suýt chút nữa lao ngay đến ôm chầm lấy Lý Thanh!

Lý Thanh khẽ cười, vung vẩy Vô Song Chùy trong tay, cất giọng trêu chọc:

“Ta đâu có dễ chết như vậy? Ngược lại là nguoi, sao lại ôm tong teo thế này? Ngay cả ta suýt cũng không nhận ra nguoi nữa rồi!”

Hắn nhớ rõ, trong ấn tượng của mình, Ngô Xung lúc nào cũng là một kẻ tròn vo, vậy mà bây giờ lại gầy đến mức hốc hác, hoàn toàn như một người khác.

“Haiz, một lời khó nói hết! Chờ chút nữa ta kể sau! Bây giờ, trước tiên giúp ta dọn dẹp lão quỷ này đi đã!”

Ngô Xung rất nhanh lấy lại tinh thần, hồi thúc Lý Thanh.

“Thừa dịp còn đang trong thời kỳ cực trú, chưa biết chừng chúng ta còn kiếm được chút lợi lộc!”

Lý Thanh không phản đối, chỉ khẽ xoay nhẹ Hồn Nguyên Vô Song Chùy trong tay, ánh mắt lạnh dần, nhìn chăm chăm vào Tây Lăng điện chủ.

Cảm nhận được hai cặp mắt như đao đang nhắm thẳng vào mình, Tây Lăng điện chủ lần đầu tiên lộ ra vẻ nghiêm trọng chưa từng có.

Bất thành linh lại xuất hiện thêm một cường giả...

Lại còn là hảo hữu của Ác Thú Chân Nhân!

Tình thế này, thực sự khó giải quyết!

“Vị đạo hữu này, đây là chuyện nội bộ của Tây Lăng Thần Điện, mong nguoi tránh lui.”

Tây Lăng điện chủ trầm giọng cảnh cáo, ánh mắt sâu thẳm ẩn chứa sát ý nhàn nhạt.

Nhưng đối với lời cảnh báo này, Lý Thanh chẳng buồn để tâm, chỉ nhún vai, thở dài bất đắc dĩ:

“Bớt lắm lời! Giờ chỉ còn cách động thủ thôi.”

Nói cho cùng, Lý Thanh cũng rất hứng thú với cái gọi là “tế tự” của Tây Lăng Thần Điện.

Giờ đã tìm thấy Ngô Xung, đương nhiên hắn cũng muốn nhân cơ hội này tìm hiểu một phen.

Đối thủ là một cường giả Kết Đan hậu kỳ, nhưng Lý Thanh cũng không hề e ngại.

Huống hồ, bên cạnh hắn còn có Ngô Xung trợ giúp.

Dù chỉ có một mình, hắn vẫn nắm chắc phần thắng!

“Hừ! Nếu ngươi đã muốn chết, vậy đừng trách bản điện!”

Tây Lăng điện chủ vừa dứt lời, chỗ mi tâm hắn bỗng nhiên nứt toác ra.

Ngay sau đó, một con mắt thứ ba dựng thẳng mọc ra từ khe hở!

Khá lắm! Đây chẳng phải là Nhị Lang Thần sao?!

Chương 1253

DTV EBOOK

Lý Thanh còn chưa kịp cảm khái, con mắt dọc kia đột ngột mở ra, một luồng âm khí nồng đậm cuộn cuộn phóng ra, tràn ngập thiên địa!

“Đây là một loại tà thuật của Tây Lăng Thần Điện!”

“Hắn có thể triệu hồi âm linh cường đại đến trợ chiến, tuyệt đối không thể để hắn hoàn thành nghi thức!”

Ngô Xung vừa nhìn thấy cảnh này, lập tức quyết đoán quát lên.

Hai tay hắn nhanh chóng biến hóa pháp quyết, vận chuyển Thao Thiết Thần Công, chiêu thức này không khác gì với thuật pháp của Thôn Thiên Lão Tổ!

Nghe vậy, Lý Thanh cũng không dám chần chừ.

Dù đang trong thời kỳ cực trú—thời điểm dương khí cực thịnh, nhưng ai dám chắc Tây Lăng điện chủ không thể triệu hồi âm linh?

Vì vậy, hắn cũng lập tức hành động!

Chỉ thấy trong lòng bàn tay phải của hắn, một viên hắc hỏa ấn đột ngột ngưng tụ!

Ngọn lửa đen kịt cháy rực, khí tức bá đạo, lan tỏa sát khí kinh thiên!

Toàn bộ bầu trời Tây Lăng Thần Sơn lúc này bị bao phủ bởi bóng tối.

Nhưng không phải vì màn đêm buông xuống, mà bởi một con ác thú khổng lồ che khuất ánh sáng, phủ trùm cả vùng trời.

Con ác thú này so với con mà Ngô Xung vừa triệu hồi còn ngưng thực hơn nhiều, thân hình dữ tợn, khí tức hung lệ tràn ngập khắp nơi.

“Rống!”

Ác thú há rộng cái miệng đủ nuốt trọn vạn vật, điên cuồng hấp thụ linh khí từ bốn phương tám hướng.

“Thôn Thiên Thực Địa!”

Sắc mặt Ngô Xung tái nhợt đi vài phần, rõ ràng việc thi triển thần thông này đã khiến hắn tiêu hao không ít. Đây chính là tuyệt kỹ thành danh của Thôn Thiên Lão Tổ năm xưa!

Cùng lúc đó, Lý Thanh cũng không hề nhàn rỗi. Trong lòng bàn tay hắn, một đại ấn ngập tràn ngọn lửa đen kịt từ từ ngưng tụ.

Vừa xuất hiện, đại ấn này đã khiến nhiệt độ xung quanh tăng vọt, làm cho không khí trở nên méo mó, như thể bị đốt cháy bởi ngọn lửa vô hình.

Toái Nguyên Hắc Viêm Ấn!

Không chút chần chừ, Lý Thanh vung tay đánh mạnh, đại ấn ngưng tụ từ Phệ Linh Yêu Viêm lao thẳng về phía đối thủ.

Oanh!

Đại ấn lao đi với tốc độ kinh hoàng, lướt qua hư không, đốt cháy cả linh khí trong không trung.

Ở phía dưới, Tây Lăng Điện Chủ đã mở Âm Minh Nhãn, dõi diện thế công mà chẳng hề tỏ ra e ngại. Khí âm tà quanh người hắn ngày càng dày đặc, cả Tây Lăng Thần Sơn lập tức nổi lên từng cơn gió lạnh buốt.

Ngay khoảnh khắc Toái Nguyên Hắc Viêm Ấn giáng xuống, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một đạo hư ảnh khổng lồ!

Từ đầu đến chân, đạo hư ảnh này tràn ngập khí tức chí âm, tựa như một lệ quỷ đến từ Cửu U Địa Ngục!

Không đúng, đây chính là một lệ quỷ từ Cửu U Địa Ngục!

Chỉ thấy nó phát ra một tiếng thét thê lương, tựa hồ có thể xuyên thấu linh hồn con người.

Tiếng rít vang vọng, khiến Lý Thanh và Ngô Xung cảm giác thần hồn của mình như bị xé rách!

Phanh!

Lệ quỷ vung tay, trực tiếp vỗ mạnh xuống, đánh thẳng vào Toái Nguyên Hắc Viêm Ân, tựa như đập chết một con muỗi nhỏ bé.

Theo sau một tiếng trầm đục, hắc viêm bùng nổ, thiêu đốt thân thể lệ quỷ, khiến nó trở nên tàn tạ, rách nát đến mức không chịu nổi.

“Muốn chết sao?! Phệ Linh Yêu Viêm cũng là một loại thiên địa linh hỏa, thuộc về chí cương chí dương. Dám dùng thứ âm tà này để đối kháng sao?!”

“Lão Ngô! Còn đứng ngây ra đó làm gì, lên mau!”

Lý Thanh quát lớn, thúc giục Ngô Xung ra tay.

Ngô Xung kinh nghiệm chiến đấu không thể sánh với Lý Thanh, nghe tiếng quát của hắn mới sực tỉnh, vội vàng hành động.

Con ác thú khổng lồ trên bầu trời lập tức lao xuống như thiên thạch rơi, khí thế cuồng mãnh.

Loại ác thú này chính là một trong những chân linh thượng giới, sức mạnh cường đại không gì sánh nổi!

Dưới sự điều khiển của Ngô Xung, đạo thần thông này đã được diễn hóa đến cực hạn, có thể xem là vô cùng hiếm thấy.

Bình thường, tu sĩ Kết Đan kỳ rất khó có thể chống lại uy lực này.

Nhưng Tây Lăng Điện Chủ hiển nhiên không phải kẻ tầm thường. Trong một đại vực linh khí mỏng manh như thế này mà hắn vẫn có thể tu luyện đến Kết Đan hậu kỳ, đủ để thấy thực lực cường đại đến mức nào!

“Hừ! Âm Minh Nhãn của ta sao có thể dễ dàng bị khuất phục như vậy?”

Tây Lăng Điện Chủ cười lạnh một tiếng, con mắt tà dị trên trán hắn khẽ nháy một cái.

Ngay tức khắc, âm phong gào thét!

Vừa rồi bị Toái Nguyên Hắc Viêm Ân đánh cho tàn tạ, thân hình lệ quỷ bỗng nhiên phục hồi như cũ!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lý Thanh và Ngô Xung đồng loạt biến sắc!

“Rống!”

Con ác thú khổng lồ vẫn giữ thế xông lên không thể dừng lại.

Mà lệ quỷ trên không trung lúc này cũng càng thêm ngưng thực, mạnh mẽ giáng xuống, nghênh đón con ác thú!

Từng đạo thủ ấn ngưng tụ từ âm khí liên tiếp đánh lên thân thể con ác thú khổng lồ, tạo ra những tiếng nổ trầm đục vang vọng khắp không gian, mang theo một luồng áp lực ngột ngạt.

Phanh! Phanh! Phanh!

Chương 1254

DTV EBOOK

Con ác thú và lệ quỷ quần lầy nhau, giao chiến kịch liệt. Vì cả hai đều mang sắc đen, trong chốc lát, mọi thứ trở nên hỗn loạn, khó phân biệt rõ ràng đâu là đâu.

Lý Thanh quan sát trận chiến giữa hai cự vật, ánh mắt dần trở nên ngưng trọng.

Lúc này, nếu hắn tiếp tục dùng Toái Nguyên Đại Hỏa Ấn, rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến con ác thú do Ngô Xung triệu hồi.

Suy nghĩ lóe lên, ánh mắt hắn nhanh chóng hướng về phía Tây Lăng Điện Chủ, kẻ đang điều khiển Âm Minh Nhân.

Bắt giặc, phải bắt vua trước!

Tựa như cảm nhận được ánh nhìn sắc bén của Lý Thanh, Tây Lăng Điện Chủ nhếch môi cười lạnh, ánh mắt cũng dán chặt vào hắn.

“Giết!”

Lý Thanh vỗ tay một cái, lập tức ba thanh lưỡi dao lóe lên từ túi trữ vật, phóng ra như tia chớp.

Hưu! Hưu! Hưu!

Ba thanh lưỡi dao này sắc bén đến cực hạn, chính là ba kiện pháp bảo do Xích Phát Chân Nhân luyện chế.

Sau khi rơi vào tay Lý Thanh, hắn liền tận dụng triệt để.

Ba lưỡi dao vạch ngang không trung, tốc độ nhanh như thiểm điện, hình thành thế tam giác, nhắm thẳng vào Tây Lăng Điện Chủ.

Góc độ công kích vô cùng hiểm hóc, thế công sắc bén tột đỉnh. Thế nhưng, Tây Lăng Điện Chủ vẫn chỉ cười lạnh, không hề tỏ ra hoảng hốt.

“Tây Lăng Thập! Thu!”

Oanh!

Tòa cửu tầng thiết tháp vừa bị Lý Thanh ném văng đi khi nãy bỗng nhiên rung chuyển, sau đó nhanh chóng xoay tròn và bay lên.

Từng luồng linh quang vô lượng từ mỗi tầng tháp tỏa ra, quét ngang không gian.

Ba thanh Phá Quân Dao vừa bắn ra liền bị luồng linh quang cuốn lấy, trong nháy mắt đã bị thu vào bên trong tòa tháp!

“Cái gì?!”

Lý Thanh kinh hãi tột độ!

Là một Luyện Khí Sư, hắn chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng nào khó tin đến thế.

Một tòa tháp có thể trực tiếp thu giữ pháp bảo của đối phương?!

“Làm sao có thể? Tòa bảo tháp này có thể giam cầm pháp bảo của người khác ư?!”

Trong khoảnh khắc, ý nghĩ bỏ chạy lóe lên trong đầu hắn.

Có một bảo vật nghịch thiên như thế trong tay, từ nay về sau, Tây Lăng Điện Chủ gần như vô địch! Dù gặp phải bất kỳ đối thủ nào, hắn chỉ cần dùng tháp này trấn áp, chẳng ai có thể chống lại!

Ý nghĩ này khiến tâm trí Lý Thanh rối loạn.

Hắn vội vàng thúc giục thần niệm, cố gắng điều khiển ba thanh Phá Quân Dao để thoát khỏi tòa tháp.

Thế nhưng, bất kể hắn có cố gắng thế nào, thần niệm vẫn như trâu đất xuống biển, không nhận được bất kỳ phản hồi nào!

Không gian xung quanh tĩnh mịch đến đáng sợ.

Giờ khắc này, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng Lý Thanh, lòng bàn tay hắn đổ mồ hôi, cảm giác bất lực chưa từng có lan tràn trong tâm trí.

“Thế này thì còn đánh kiểu gì?!”

“Tây Lăng Tháp có thể thu lấy pháp bảo của kẻ địch, hoàn toàn không có cách nào đối phó!”

Huống hồ, hấn chính là Luyện Khí Sư, gần như tất cả thủ đoạn của hấn đều dựa vào pháp bảo, chẳng lẽ giờ đây tất cả đều vô dụng?!

“Không đúng!”

Trong cơn hoảng loạn, một tia sáng lóe lên trong đầu hấn.

“Chuyện này không hợp lẽ thường! Làm sao có thể có một bảo vật nghịch thiên đến mức này? Nó còn không phải là một thông thiên linh bảo cơ mà!”

“Còn nữa, vừa rồi khi ta sử dụng Hỗn Nguyên Vô Song Chùy, tại sao tòa tháp này lại không thu lấy?!”

Ý niệm vừa xuất hiện, suy nghĩ của hấn lập tức xoay chuyển nhanh như chớp.

“Không chỉ có vậy! Khi Ngô Bàn Tử dùng Thôn Thiên Trác, Tây Lăng Tháp cũng không hề thu lấy!”

“Nói cách khác... Tây Lăng Tháp không thể thu lấy bản mệnh pháp bảo!”

Một suy luận điên cuồng nhưng hợp lý!

Ngay lập tức, Lý Thanh siết chặt Hỗn Nguyên Vô Song Chùy, ánh mắt lóe lên vẻ kiên quyết.

“Giết!”

Hấn lao thẳng về phía Tây Lăng Điện Chủ!

Cự chùy trong tay mang theo uy thế dờn non lấp biển, cuồng phong gào thét thổi tung mái tóc hấn.

Giờ phút này, hấn như một Kim Cương Giáng Thế, sát khí ngập trời!

Từ sau khi bước vào cảnh giới Kết Đan, tu luyện thể phách của Lý Thanh gần như đình trệ, rất ít khi hấn chuyên tâm rèn luyện thân thể.

Nhưng dù vậy, nội tình bản thân hấn đã vô cùng thâm hậu. Ngay từ đầu, nhục thân của hấn đã có thể so sánh với yêu thú nhị giai hậu kỳ. Hơn nữa, sau khi tiến vào Cực Dạ Thể Giới, hấn lại dùng Võ Đạo diễn hóa khí huyết đến cảnh giới Tiên Thiên.

Giờ phút này, thể tu cảnh giới của hắn đã tương đương với chuẩn tam giai yêu thú!

Thể phách mạnh mẽ đến mức này, trong đám tu sĩ Kết Đan kỳ cũng khó tìm ra ai có thể sánh ngang.

“Giết!”

Huyết khí bùng nổ như sóng thần, mái tóc trên đầu Lý Thanh tung bay trong gió, khí thế cả người lập tức đạt đến đỉnh cao nhất!

“Hừ! Muốn làm anh hùng rơm sao? Muốn chết à!”

Tây Lăng Điện Chủ hừ lạnh một tiếng, lập tức thôi động Tây Lăng Tháp, từ không trung lao xuống, trấn áp về phía Lý Thanh.

Ầm!

Thân tháp khổng lồ xoay tròn cấp tốc, cuốn lên cuồng phong, uy thế cường đại vô biên!

Chương 1255

DTV EBOOK

Nhưng Lý Thanh lại chẳng hề sợ hãi, sắc mặt kiên nghị, đột nhiên vung Vô Song Chùy trong tay, nện mạnh ra ngoài!

Keng!

Một chùy này mang theo sức mạnh cuồng bạo, va chạm trực diện với thân tháp chín tầng!

Lực phản chấn khủng khiếp truyền ngược lại, khiến hồ khẩu* của Lý Thanh đau đớn kịch liệt.

Nhưng hắn vẫn không chút dao động, tiếp tục vung chùy, cứng rắn đập thẳng vào Tây Lăng Tháp.

Keng! Keng! Keng!

Những âm thanh chấn động không ngừng vang lên, mỗi một lần đều đại diện cho một cú chùy của Lý Thanh giáng xuống Tây Lăng Tháp.

“Cứng rắn thật đấy!”

Không biết đã nện bao nhiêu chùy, đến mức hai tay hắn tê dại, hồ khẩu gần như mất đi tri giác.

“Haha! Người muốn dùng sức mạnh để chống lại Tây Lăng Tháp? Trong suốt bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên ta gặp một tu sĩ ngu xuẩn đến mức này!”

Tây Lăng Điện Chủ lắc đầu châm chọc.

Nhưng Lý Thanh vẫn phớt lờ, bàn tay nắm chặt Hồn Nguyên Vô Song Chùy, giữa những khe hở trên thân chùy, từng tia hào quang bảy màu chọt lóe lên.

Vạn Sinh Ma Công! Hóa Sinh Thiên!

Kỳ thuật vạn chuyển, mệnh nguyên bảy màu như dòng nước chảy tràn vào Hồn Nguyên Vô Song Chùy, điên cuồng khuếch đại uy năng của nó!

Trong khoảnh khắc, gần như mười năm tuổi thọ bị đốt cháy để ngưng tụ thành mệnh nguyên bảy sắc, hòa tan vào Vô Song Chùy.

Làm xong tất cả, Lý Thanh lập tức lùi về sau vài bước, buông tay khỏi Hỗn Nguyên Vô Song Chùy.

“Đi!”

Ầm!

Dưới sự tăng phúc của mệnh nguyên bảy sắc, Vô Song Chùy đột nhiên phóng to hơn gấp bội, tựa như một ngọn núi nhỏ, giáng xuống như sấm sét!

Lần này, Hỗn Nguyên Vô Song Chùy bộc phát sức mạnh khủng khiếp, cứng rắn đánh bay Tây Lăng Tháp!

Phanh!

Đại địa rung chuyển, cự tháp rơi xuống mặt đất, tạo ra lực tàn phá khủng khiếp, ảnh hưởng đến phạm vi rộng mấy trăm dặm!

Nhìn thấy cảnh này, Tây Lăng Điện Chủ không thể nào giữ nổi vẻ bình tĩnh nữa, ánh mắt hiện lên sự hoảng sợ tột độ.

“Không thể nào! Chỉ trong nháy mắt, tại sao cây chùy đó lại trở nên kinh khủng như vậy?”

Lần này, Tây Lăng Điện Chủ thực sự hoảng loạn. Vừa rồi, hắn phải dùng Thôn Thiên Ma Nghiền để phối hợp với Tây Lăng Tháp mới có thể đánh bay Vô Song Chùy.

Nhưng bây giờ, chỉ dựa vào một mình Lý Thanh, hắn lại có thể làm được điều tương tự!

“Giết!”

Lý Thanh đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này!

Hiện tại, Ngô Xung Chính đang dốc toàn lực kiềm chế Cửu U Lệ Quỷ, Tây Lăng Điện Chủ cũng vừa bị đánh văng ra xa, hoàn toàn rơi vào trạng thái tứ cô vô thân!

Trong lòng bàn tay của Lý Thanh, một ấn ký màu trắng nhạt chợt hiện lên.

Đó chính là Toái Nguyên U Hỏa Ấn, được cô đọng từ U Minh Lãnh Hỏa, có thể kích phát uy năng hủy diệt của thiên địa linh

hỏa!

Âm!

Toái Nguyên U Hỏa Ân bay nhanh về phía Tây Lăng Điện Chủ.

Không khí vốn đã âm hàn, nay lại càng thêm lạnh lẽo thấu xương!

“Âm Minh Đồng Thuật! Lấy thân hóa quỷ!”

Trên mặt Tây Lăng Điện Chủ hiện lên vẻ tàn nhẫn, hai ngón tay khê lướt qua con mắt Âm Minh trên trán mình.

Chỉ trong chớp mắt, con mắt ấy mở lớn hơn vài phần...

Chỉ thấy sâu trong con ngươi của con mắt ấy, phảng phất có vô số lệ quỷ đang giãy giụa gào thét, điên cuồng muốn thoát ra ngoài.

Cùng lúc đó, dưới chân Tây Lăng Điện Chủ, từng bóng ma quỷ dị lần lượt hiện lên.

Ngay sau đó, vô số lệ quỷ âm linh bắt đầu bám lấy thân thể hắn, điên cuồng gặm nhấm nhục thân, hút cạn dương khí.

Chỉ trong chớp mắt, gương mặt Tây Lăng Điện Chủ liền héo lại, hốc mắt lõm sâu, nhìn qua chẳng khác nào một kẻ đã chết sống lại.

“Lệ!”

Ngàn vạn lệ quỷ gào thét, lao thẳng về phía Lý Thanh!

“Bạo!”

Đôi mắt với đàn lệ quỷ ập đến, Lý Thanh không dám khinh thường, lập tức kích phát Toái Nguyên U Hỏa Ân, khiến nó nổ tung ngay giữa không trung!

Ầm ầm!

Ngọn lửa trắng bệch bùng lên dữ dội, tạo thành một bức tường lửa màu trắng, ngăn cản lũ lệ quỷ đang điên cuồng lao tới.

Có lẽ do U Minh Lãnh Hỏa có khả năng khắc chế linh thể cực mạnh, nên đám lệ quỷ mà Tây Lăng Điện Chủ đánh đuổi đại giới to lớn để triệu hồi, lại toàn bộ bị thiêu rụi trong bức tường lửa.

Chỉ có một số ít lệ quỷ cố gắng lao qua, nhưng cũng nhanh chóng bị Lý Thanh dùng U Minh Lãnh Hỏa quét sạch!

“Không thể nào! Đây... đây là U Minh Lãnh Hỏa?”

Gương mặt Tây Lăng Điện Chủ đầy vẻ kinh hãi.

Hắn không ngờ trên đời lại có kẻ nắm giữ đến hai loại Thiên Địa Linh Hỏa!

Ngọn lửa đen khi nãy hiển nhiên cũng là một loại Thiên Địa Linh Hỏa. Còn ngọn lửa trắng này, lại khắc chế âm linh một cách khủng khiếp, chứng tỏ nó chính là U Minh Lãnh Hỏa!

“Thế gian làm gì có nhiều chuyện bất khả thi như vậy? Chịu chết đi!”

Ánh mắt Lý Thanh lóe lên tia sáng vàng rực.

Ngay lập tức, bốn phía bị thần thức của hắn hóa thành lĩnh vực, bao phủ toàn bộ không gian!

Bá bá bá!

Chương 1256

DTV EBOOK

Trong nháy mắt, vô số lưỡi dao sắc bén màu vàng xuất hiện giữa hư không, điên cuồng chém về phía Tây Lăng Điện Chủ!

Thần thức sát tràng!

Trong lĩnh vực này, Lý Thanh có thể tùy ý triển khai công kích thần thức một cách tàn khốc!

Từ sau khi luyện thành Hồn Đan, thần hồn của hắn đã mạnh hơn tu sĩ Kết Đan kỳ rất nhiều, vì vậy, hắn hoàn toàn có thể không chút kiêng kỵ mà phát động thần thức công kích!

Vì vừa thi triển Lấy Thân Hóa Quỷ, Tây Lăng Điện Chủ đã tiêu hao quá nhiều tinh khí thần, lúc này hắn hoảng loạn cực độ.

Hắn vội vàng chống cự, nhưng những lưỡi dao thần thức màu vàng kia lại không chút nương tay, trực tiếp bổ vào mi tâm hắn!

Vù vù!

“Aaa!”

Tây Lăng Điện Chủ gào thét thảm thiết, nỗi đau xé rách thần hồn khiến hắn gào rú như dã thú.

Lý Thanh lạnh lùng giơ tay lên.

Trên tay hắn, một con Linh Hạc màu đen từ từ hiện ra!

Linh Hạc dang rộng đôi cánh, vỗ mạnh trên không trung, rồi lập tức lao thẳng về phía Tây Lăng Điện Chủ.

Sau lưng nó, một vệt lửa đen dài như đuôi sao chổi kéo theo, tạo thành một cảnh tượng quỷ dị vô cùng!

Oanh!

Phệ Linh Yêu Viêm hóa thành Linh Hạc, lao thẳng vào cơ thể Tây Lăng Điện Chủ.

Ngọn lửa yêu dị màu đen lập tức bùng lên, bao trùm toàn bộ thân thể hắn!

Dưới cơn đau đớn tột cùng, Tây Lăng Điện Chủ gào thét thảm thiết.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, thân thể hắn đã bị Phệ Linh Yêu Viêm đốt cháy thành tro bụi.

Chỉ còn lại một đồng tro tàn lặng lẽ rơi xuống đất.

Trận chiến này, rốt cuộc đã kết thúc!

Tây Lăng Điện Chủ đã chết!

Lệ quý mà hắn triệu hồi cũng lập tức bị tiêu tán theo.

Mất đi sự gia trì của Âm Minh Nhân, chúng không thể tồn tại lâu dưới bầu trời tràn ngập dương khí, mà nhanh chóng tan biến giữa thiên địa.

“Hahaha! Lý Thanh, người thực sự quá mạnh! Tây Lăng Điện Chủ vậy mà cũng không phải đối thủ của người!”

Ngô Xung cười ha hả, đầy hưng phấn.

Sau đó, hắn quay sang Lý Thanh, vẻ mặt đầy tò mò:

“Nói thật đi, những năm qua người đã trải qua chuyện gì? Sao có thể đột phá Kết Đan nhanh như vậy?”

Lý Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Trận chiến vừa rồi quả thực đã gây cho hắn không ít áp lực.

Dù sao, đây là lần đầu tiên hắn chính diện giao chiến với một chân nhân Kết Đan hậu kỳ!

“Chuyện này nói ra thì dài lắm...”

Không đợi Lý Thanh nói hết, Ngô Xung đã ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Lúc này, bình minh đã ló dạng, vẫn đang trong khoảng thời gian cực trù.

Hắn lập tức hỏi thúc:

“Nhanh lên, đừng nói nhiều! Mau đến Âm Mạch bên trong Tây Lăng Thần Điện! Biết đâu còn kịp vượt qua Âm Tế Hồi Cuối!”

Vừa dứt lời, Ngô Xung đã nhanh chóng lao vào sâu trong Tây Lăng Thần Sơn.

Lý Thanh thấy vậy, cũng không chậm trễ.

Trước tiên, hắn đưa tay thu lại Tây Lăng Tháp, bảo vật vừa rồi bị hắn một chùy đánh bay.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng rằng, ba thanh Phá Quân Dao mà hắn từng tế luyện, đều đang nằm bên trong tòa tháp này!

“Tòa tháp này không hề tầm thường, không thể dễ thất lạc được. Trước tiên cứ cất giữ cho chắc đã.”

Sau khi thu nhỏ Tây Lăng Tháp, Lý Thanh liền tăng tốc bay về phía sâu trong Tây Lăng Thần Sơn.

Minh Vực, bên ngoài Tây Lăng Thần Sơn.

Trong suốt cả tuần lễ vừa qua, đông đảo tu sĩ lần phàm nhân từ ngoại giới đến đây, ai nấy đều mang theo vẻ mặt kinh hoàng. Mặc dù bọn họ còn cách một khoảng rất xa nhưng không ai dám đến gần ngọn Thần Sơn kia.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ bên trong Tây Lăng Thần Sơn có người đang giao đấu?”

“Thật sự là thiên băng địa liệt! Ngay cả Thần Sơn cũng đã có một nửa gần như sụp đổ!”

“May mà chúng ta chưa đến gần! Nếu không, chỉ riêng dư ba từ trận chiến kia cũng đủ khiến chúng ta tan xương nát thịt!”

“Trùng hợp thay, lần này lại rơi vào thời điểm thánh tế, tình huống này rất giống với hai năm trước! Khi cực trú diễn ra, trời đất tối đen như mực, có lẽ con ác thú Ma Tổ lại một lần nữa tấn công Thần Sơn!”

Ác thú Ma Tổ là sinh vật mà Tây Lăng Thần Điện luôn tuyên bố là ma vật tà ác, một kẻ lòng dạ độc ác, tội ác ngập trời, thuộc về Ma Đạo.

Trước đây, không ít Ma Đạo chân nhân có tiếng xấu đã từng xuất hiện tại đây, khiến đám người đến xem lễ lần này càng thêm hoảng sợ, không ai dám tiến gần hơn.

Bọn họ vẫn còn cách Tây Lăng Thần Sơn một quãng khá xa nhưng cũng chẳng dám liều lĩnh đi tiếp.

Mặc dù dao động linh lực kinh khủng kia dường như đã ngừng lại, nhưng chẳng ai có thể chắc chắn nó có tái phát hay không.

Lỡ như phán đoán sai lầm, chỉ riêng dư ba từ trận đấu pháp của cường giả cũng đủ khiến bọn họ chết không có chỗ chôn.

Chính vì vậy, không ít người bắt đầu có ý định rút lui, chuẩn bị rời khỏi nơi này và lan truyền tin tức ra bên ngoài.

Cùng lúc đó, bên trong Tây Lăng Thần Sơn.

Chương 1257

DTV EBOOK

Ngô Xung và Lý Thanh đã thâm nhập vào nơi này, trước tiên tìm kiếm vị trí của âm tế.

“Nghe đồn Minh Vực dưới lòng đất có một dòng âm mạch, kết nối trực tiếp với Cửu U Minh Phủ – nơi linh hồn vạn vật quy tụ sau khi chết.”

“Bất quá từ trước đến nay, chưa từng có ai chứng thực được điều này. Những kẻ từng thử lợi dụng âm mạch để xâm nhập xuống đều gặp phải tai họa bất ngờ. Kể cả cường giả cấp Nguyên Anh Chân Quân cũng không ngoại lệ!”

Tây Lãng Thần Sơn là một tòa hoàn hình sơn, bao quanh là những dãy núi trùng điệp. Dưới lòng núi chính là vị trí diễn ra âm tế.

Mỗi khi đến cực trú – thời điểm dương khí trong thiên địa đạt đỉnh, các tông môn tại Minh Vực đều tổ chức âm tế tại nơi này, cúng bái âm mạch, hướng về một sự tồn tại không ai biết rõ.

Ngô Xung đã ở Minh Vực nhiều năm, đối với những chuyện này vô cùng rõ ràng.

Vừa vờ vét âm thạch tụ tập tại đây, hắn vừa giải thích cho Lý Thanh:

“Tây Lãng Điện bức ép các thôn trại phạm nhân đào mỏ âm thạch. Loại đá này khi được khai thác khỏi vách núi sẽ hút đi một tia dương khí, khiến phạm nhân bị giảm thọ.”

“Nếu đào quá nhiều, ngay cả sau khi chết, bọn họ cũng sẽ bị Minh Vực nguyên rửa, cơ thể nhiễm quá nhiều âm khí. Kết cục là sau khi chết không thể đi vào luân hồi, hóa thành những âm linh lang thang, vào ban đêm hút lấy âm khí thiên địa để tiếp tục ngưng tụ âm thạch.”

“Hành vi này thực sự là tội nghiệt ngập trời! Ta biết rõ nhưng lại không thể đối đầu với Tây Lăng Điện chủ. Cho nên, ta chỉ có thể nhân lúc cực trú hàng năm mà gây rối, làm cho âm tế không được thuận lợi!”

Nói đến đây, Ngô Xung bỗng bật cười lớn:

“Ha ha ha ha! Nhưng mà lần này còn có người đến! Không ngờ bao năm không gặp, đạo pháp thần thông của người lại tinh tiến đến mức này! Ngay cả Tây Lăng Điện chủ cũng không phải đối thủ của người!”

Lý Thanh nghe vậy, chỉ khiêm tốn lắc đầu:

“Một mình ta thì không thể làm gì Tây Lăng Điện chủ. Nếu không có người can hấn sử dụng Âm Minh Nhãn để triệu hồi âm linh lệ quý, thắng bại lần này còn chưa biết được.”

Ngô Xung đã quen biết Lý Thanh từ lâu, hiểu rõ tính cách của hấn, nên cũng không tiếp tục tranh luận về chủ đề này. Dưới tình huống hiện tại, điều quan trọng nhất chính là tiến hành âm tế.

Tại chân núi, nơi trung tâm của ngọn núi hoàn hình.

Mặt trời đã dần ngả về Tây, ánh nắng không còn chiếu rọi xuống nơi này nữa.

Bọn họ đang đứng trong vùng bóng tối do đỉnh núi phía Tây che phủ, đã bỏ lỡ thời điểm tốt nhất để tiến hành âm tế. Dương khí thiên địa lúc này đã bắt đầu suy giảm.

Ngay trước mặt hai người là một tấm bia đá cao khoảng hai trượng. Bia này không phải do con người dựng lên mà dường như mọc lên từ lòng đất, kết nối trực tiếp với địa mạch bên dưới.

Xung quanh tấm minh bia chất đầy âm thạch, che khuất phần lớn những văn tự kỳ dị được khắc trên đó.

Lý Thanh đứng sau lưng Ngô Xung, lặng lẽ quan sát mọi thứ trước mặt, muốn xem hấn sẽ làm gì.

Chỉ thấy Ngô Xung kết ấn, hai tay hội tụ linh lực, sau đó mạnh mẽ vỗ thẳng vào tấm minh bia phía trước...

Sau một khắc, bốn phía âm thạch đột nhiên rung lên!

Ông!

Từng khối âm thạch bắt đầu chấn động, tựa như cộng hưởng với tấm minh bia màu đen ở trung tâm.

“Hắc hắc, không ngờ chiêu mà lão đạo lỗ mũi trâu dạy ta năm đó lại hữu dụng như vậy! Không uổng công ta dùng ba giọt tinh huyết trao đổi, cuối cùng cũng có tác dụng lớn!”

Ngô Xung nhếch miệng cười, gia tăng linh lực vận chuyển.

Rất nhanh, những khối âm thạch chất đầy xung quanh vỡ vụn, để lộ ra từng luồng âm khí chí thuần. Những luồng âm khí này điên cuồng tràn ra, dồn dập hội tụ về phía tấm minh bia.

Toàn bộ số âm thạch này đều là công sức khai thác suốt một năm của những phạm nhân trong các thôn trại xung quanh. Lượng âm khí chứa đựng trong đó thực sự quá mức nồng đậm! Dù cho Lý Thanh có khí huyết thịnh vượng, lúc này cũng cảm nhận được một cơn lạnh lẽo thấu xương.

Tấm minh bia trước mặt thoát nhìn chỉ cao hơn một trượng, vậy mà lại có thể hấp thu hết thủy luồng âm khí dày đặc đó mà không hề có dấu hiệu quá tải, quả thật khiến người ta phải kinh hãi!

“Nhiều âm thạch như vậy được hiến tế, rốt cuộc có thể đổi lấy thứ gì?” Lý Thanh không nhịn được kinh hô.

Lúc này, Ngô Xung đang toàn lực duy trì âm tế. Tuy nhiên, vì bị luồng âm khí lạnh lẽo vây lấy, cả người hắn bắt đầu run lên bần bật.

“Chờ... một lát nữa... ngươi sẽ biết!”

Cái lạnh này thực sự quá mức đáng sợ, đến mức nói chuyện cũng trở thành một việc vô cùng khó khăn. Dù sao, hắn không giống Lý Thanh có thân thể được tôi luyện qua, khí huyết cũng không mạnh mẽ bằng.

Rốt cục, khi đại lượng âm khí dồn vào minh bia đạt đến cực hạn, dị biến liền xảy ra!

Chương 1258

DTV EBOOK

Những ký tự thần bí khắc trên tấm minh bìa chợt lóe lên quang mang xanh đen.

Ông!

Quang mang từ các văn tự thần bí dâng trào, giống như kích hoạt một nghi thức cổ xưa nào đó. Trong chớp mắt, từ tấm bìa bắn ra một tầng linh quang, lan rộng khắp đại địa.

Những linh quang này rơi xuống mặt đất, hình thành một đồ án trận pháp vô cùng huyền ảo. Hoa văn lấp lánh, phức tạp đến mức khó mà hiểu thấu.

Ngay tại trung tâm của trận pháp, bỗng nhiên xuất hiện một cái thông đạo đen kịt!

Thông đạo này không ngừng tràn ra từng sợi âm khí lạnh lẽo. Bên trong tối đen như mực, hoàn toàn không nhìn thấy tình cảnh phía trong, cũng chẳng thể biết nó dẫn tới đâu!

“Đi thôi! Đây chính là lối vào âm mạch của Tây Lăng Thần Sơn! Mỗi năm, chỉ có trong khoảng thời gian cực trú, nó mới mở ra! Nếu muốn đoạt lấy tạo hóa từ âm mạch, chỉ có thể tiến vào bên trong!”

“Nhưng nhớ kỹ, thời gian của chúng ta không nhiều! Một khi cực trú kết thúc mà vẫn chưa ra ngoài, lối vào sẽ tự động khép lại! Khi đó, chúng ta sẽ bị vĩnh viễn vùi lấp bên trong!”

Nói xong, Ngô Xung không chút do dự lao thẳng về phía lối vào đen kịt kia.

Lý Thanh thấy vậy, cũng lập tức đuổi theo.

Vừa tiến lại gần cửa vào, Lý Thanh lập tức cảm nhận được một luồng khí tức âm hàn thấu xương xâm nhập vào cơ thể! Loại cảm giác này khiến hắn run lên, tựa như con đường phía trước thực sự thông đến Cửu U Minh Phủ trong truyền thuyết!

Cảm giác này quá mức quý dị, khiến ngay cả hắn cũng phải rùng mình!

“Ngô Bàn Tử, ngươi chắc chắn âm tế tạo hóa thực sự nằm trong đó sao? Sao ta cảm thấy có gì đó không đáng tin lắm?”

Trên khuôn mặt Lý Thanh lúc này đã kết một lớp sương lạnh!

Nếu âm mạch thật sự liên kết với Cửu U Minh Phủ, vậy thì chẳng khác nào bọn họ đang chủ động lao vào địa ngục?

Hành động này, thực sự quá mức liều lĩnh!

Thế nhưng, Ngô Xung đã dẫn đầu xông vào, không hề quay đầu lại.

Lý Thanh nhìn về phía thông đạo đen kịt trước mặt, cắn răng một cái, rồi cũng nhảy vào theo!

Ông!

Chỉ trong nháy mắt, Lý Thanh cảm giác như cả thân thể mình rơi vào một hồ băng giá lạnh thấu xương.

Bóng tối và hàn khí bao trùm toàn bộ thân thể hắn. Thậm chí, ngay cả thần hồn cũng sinh ra một loại cảm giác âm trầm khó tả...

Ngay sau đó, một cơn rét lạnh thấu xương ập tới, tựa như cướp đi toàn bộ giác quan của Lý Thanh.

Hắn không thể thấy, không thể nói, không thể nghe!

Giờ khắc này, khi đưa thân vào bóng tối vô tận, Lý Thanh có cảm giác bản thân không còn nhục thân, chỉ còn lại thần hồn lơ lửng giữa không gian mênh mông, bại lộ trước ngoại giới.

Xung quanh là một mảnh hư vô, thế gian dường như đã triệt để biến mất, chỉ còn lại cảm giác tồn tại duy nhất của hắn giữa khoảng không lạnh lẽo này.

Trong thế giới hình thành bởi vô tận âm khí này, Lý Thanh hoàn toàn mờ mịt. Hắn nên đi về đâu?

Nhưng không lâu sau, trong màn âm khí đen đặc, một dòng suối màu vàng chợt xuất hiện, rõ ràng và nổi bật giữa không gian u ám.

Dòng suối này tràn ngập tinh thuần dương khí, tỏa sáng như một ngọn đèn dẫn đường giữa hư vô.

Chỉ vừa chạm vào ánh sáng của dòng suối này, Lý Thanh liền bừng tỉnh từ cơn mê loạn.

“Đây là...”

Rất nhanh, hắn liền liên tưởng đến những phàm nhân khai thác âm thạch!

Không sai! Âm thạch sau khi bị khai thác khỏi vách đá, sẽ tự động hút đi một tia dương khí từ cơ thể phàm nhân.

Và chính những luồng dương khí này đã bị âm khí hội tụ lại, tạo thành dòng suối màu vàng trước mặt hắn!

Dù dòng suối rất nhỏ bé, nhưng lại tỏa ra ánh sáng chói lọi, vô cùng nổi bật giữa không gian tràn ngập âm khí!

Lúc này, khi đã khôi phục ngũ giác, bên tai Lý Thanh vang lên giọng nói của Ngô Xung.

“Âm Mạch Thông Minh Phủ sẽ cự tuyệt bất kỳ luồng dương khí nào đến từ ngoại giới, bắt buộc phải đẩy chúng quay trở về.”

“Mà bây giờ, ngoại giới đang ở thời điểm cực trú, dương khí thịnh vượng nhất. Những tia dương khí này sẽ tự động liên kết với ngoại giới, đây cũng chính là con đường duy nhất giúp chúng ta quay trở lại Dương Thế.”

“Nếu mất đi những luồng dương khí này, chúng ta sẽ vĩnh viễn bị vây trong âm mạch, không cách nào thoát ra!”

Nghe đến đây, trong mắt Lý Thanh lóe lên tinh quang, hắn không khỏi thất thanh thốt lên:

“Quả nhiên là vậy! Chẳng lẽ trên thế gian thực sự tồn tại Cửa U Minh Phủ? Vạn linh sau khi chết đi, đúng là sẽ trở về nơi này sao?”

Điều này thực sự quá mức kinh người!

Lý Thanh vốn chưa từng tin vào những truyền thuyết liên quan đến thế giới bên kia. Dù hắn đã bước chân vào con đường tu tiên, nhưng đối với chuyện sau khi chết, hắn vẫn luôn giữ thái độ hoài nghi.

Chương 1259

DTV EBOOK

Lục Đạo Luân Hồi, chuyển thể đầu thai, những thứ này từ trước đến nay hẳn luôn cho rằng chỉ là chuyện thần thoại do con người thêu dệt mà thôi. Chưa từng có ai chứng thực điều đó!

Bởi vì hẳn luôn tin rằng, chết là hết, người mất đi thì thân hồn tiêu tán như ánh đèn vụt tắt. Việc ký thác hy vọng vào một kiếp sau, đối với hẳn, chẳng khác nào bám víu vào một điều vô thực!

Ngô Xung nghe vậy chỉ cười khỏ, hẳn nhún vai nói:

“Ta thì làm sao biết được? Chỉ là nghe người ta truyền lại như vậy thôi.”

“Nhưng giờ cũng không phải lúc để tranh luận về chuyện này, người mau nhìn cảnh tượng trước mặt đi!”

Vừa nói, hẳn vừa đưa tay chỉ về phía trước.

Lý Thanh nhìn theo hướng tay Ngô Xung, nhờ vào ánh sáng từ dòng suối màu vàng, hẳn rốt cục cũng nhìn thấy âm mạch thực sự là gì!

Đó là một đại dương màu đen, mênh mông vô tận!

Bề mặt của đại dương này gợn sóng cuộn cuộn, nhưng toàn bộ lại được tạo thành từ tinh thuần âm khí!

Âm âm!

Từng đợt sóng lớn vỗ mạnh vào bờ, phát ra những âm thanh vang dội, tựa như sấm sét nổ tung bên tai.

Cái gọi là minh phủ, chẳng lẽ thực chất chỉ là một đại dương âm khí khổng lồ?

Lý Thanh sững sờ nhìn cảnh tượng trước mặt, trong đầu hẳn nảy sinh vô số suy nghĩ.

“Đi thôi!”

Ngô Xung lập tức tiến về phía bờ của đại dương màu đen, Lý Thanh cũng nhanh chóng theo sau.

Giờ khắc này, tâm trí hắn vẫn còn hỗn loạn, bị cảnh tượng trước mắt làm cho rung động mãnh liệt.

Cùng lúc đó, một câu hỏi không ngừng lớn vồn trong đầu hắn:

“Cái gọi là Minh Phủ, thật sự tồn tại sao?”

Luân Hồi Chuyển Thế?

Nếu như không có cái gọi là luân hồi chuyển thế, vậy thì chuyện gì đang xảy ra với hắn?

Bởi vì hắn chưa từng quên lại lịch của mình!

Trong khoảnh khắc này, bước chân Lý Thanh trở nên nặng nề. Một cảm giác kỳ lạ trào dâng trong lòng, khiến hắn có chút không dám nhìn thẳng vào nơi này.

“Nhanh lên! Đừng đứng ngẩn ra đó!” Ngô Xung thúc giục.

“Nơi này bị tu sĩ Minh Vực gọi là bờ bên kia. Mỗi một lối vào của âm mạch đều có thể dẫn đến bờ bên kia!”

“Trên bờ có đạo đài hoa sen, chỉ cần tìm một tòa và ngồi xuống, liền có thể đạt được cơ duyên tạo hóa!”

“Lúc trước, ta cũng từng nhờ một lão đạo sĩ lỗ mũi trâu chỉ điểm, mới có thể xông vào trận pháp của Tây Lăng Thần Điện, tranh đoạt một phần tạo hóa trong âm tế!”

“Phải biết rằng, ngay cả ta cũng chưa từng ngồi được lên những tòa hoa sen đạo đài này! Đừng chần chừ lãng phí thời gian!”

Nói xong, Ngô Xung liền xông ra khỏi thông đạo âm mạch, trực tiếp nhảy lên một tòa đạo đài hoa sen bằng đá, ngồi xếp bằng xuống.

Bờ Bên Kia

Tại khu vực bờ bên kia, cứ cách nhau mấy trượng lại có một tòa hoa sen đạo đài, tổng cộng có đến vài chục tòa.

Những tảng đá này tạo nên đạo đài trông vô cùng kỳ dị, tuyệt đối không phải vật tự nhiên, mà là do con người đúc thành!

Lý Thanh vẫn còn chút hoảng hốt, nhưng cuối cùng hắn cũng tiến về phía một tòa Liên Hoa Đài, do dự một lát, rồi quả quyết ngồi xuống.

Ông!

Ngay khoảnh khắc hắn ngồi xuống, đại dương âm khí mênh mông phía dưới tựa như rủ xuống một tấm màn trời, khiến cảnh vật xung quanh trở nên mơ hồ.

Trước mắt Lý Thanh, trong màn trời này, hắn có thể nhìn thấy vài bóng người mơ hồ, tất cả đều đang ngồi xếp bằng như hắn.

Tựa hồ cảm nhận được sự xuất hiện của hắn, một trong những bóng người bên kia màn trời hơi dao động, nhưng rất nhanh liền trở lại yên tĩnh.

“A? Đây không phải là phương vị của Tây Lăng Thần Điện sao? Lần này âm tế lại được mở muện như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra biến cố gì?”

“Không đúng! Làm sao lại có đến hai người?”

“Hai năm trước, một vị chân nhân Kết Đan của Tây Lăng Thần Điện đã bị con ác thú giết chết. Không lẽ trong điện lại có người mới thành công Kết Đan?”

“Không biết! Chờ khi âm tế kết thúc, chúng ta sẽ rời khỏi đây rồi tính tiếp! Dưới mắt, quan trọng nhất vẫn là luyện hóa minh tủy!”

Sau một hồi bàn luận, giọng nói bí ẩn trong màn trời nhanh chóng lặng xuống.

Lúc này, Lý Thanh có thể cảm nhận rõ ràng dưới thân mình xuất hiện dị động!

Từng luồng vật thể màu đen, mềm mại như dòng nước, từ phía dưới đạo đài hoa sen bò lên, tựa như bị một lực lượng nào đó dẫn dắt!

Ngô Xung trầm giọng giải thích:

“Đây chính là minh tủy! Chúng sẽ bị dương khí từ người sống hấp dẫn, sau đó có thể dùng chân nguyên bản thân luyện hóa!”

“Khi người luyện hóa xong, người sẽ biết được âm tế này mang đến tạo hóa như thế nào!”

Nói xong, hắn liền triệt để im lặng, hiển nhiên đã bắt đầu hết sức luyện hóa minh tủy.

Lý Thanh nhẹ gật đầu, sau đó thử dùng ngón tay dẫn một tia minh tủy đến gần mình, rồi thôi động chân nguyên để luyện hóa.

Ngay khoảnh khắc chân nguyên của hắn tỏa ra, minh tủy lập tức phản ứng!

Chương 1260

DTV EBOOK

Vừa tiếp xúc với chân nguyên, chất lỏng âm hắc lập tức bốc hơi, hóa thành một luồng khí thể vô hình, trực tiếp chui vào miệng mũi hắn.

“Tê!”

Vừa mới hấp thụ luồng khí minh tủy, thần hồn của Lý Thanh đột nhiên run lên, toàn thân nhện không được phát ra một tiếng rên rỉ từ sâu trong linh hồn!

Hắn cảm giác thần hồn như đang được một cỗ lực lượng cường đại tẩy lễ!

Luồng khí minh tủy này hóa thành Âm Dương giao thái, dung nhập vào thể nội, khiến chân nguyên của hắn mạnh mẽ hơn một phần!

Phải biết rằng, tu vi của hắn đã dừng lại tại Kết Đan trung kỳ suốt một thời gian dài, khó có thể đột phá!

Nhưng bây giờ, chỉ vừa mới luyện hóa một tia minh tủy, tu vi của hắn đã có tiến triển!

Dù chỉ là một bước nhỏ, nhưng đây là sự tăng trưởng chân thực!

Giờ khắc này, Lý Thanh cuối cùng cũng đã hiểu, cái gọi là cơ duyên tạo hóa chính là thứ này!

Cái gọi là cơ duyên tạo hóa trong trận âm tế này, thực chất bắt nguồn từ những giọt Minh Tủy.

Tại Minh Vực, mỗi lối vào của các âm mạch đều cần một lượng lớn Âm Thạch để tiến hành âm tế. Trong quá trình đó, âm khí tinh thuần nhất trong đá sẽ hội tụ qua các âm mạch, cuối cùng chảy về nơi này, tạo thành một đại dương âm khí rộng lớn vô biên.

Ở bờ bên kia, trên những Liên Hoa Đạo Đài do tiên nhân dựng nên, có thể hấp dẫn Minh Tủy từ biển âm khí mênh mông mà

rót vào trong đài.

Không ai biết Minh Tủy thực sự đến từ đâu, dường như nó thuộc về một cõi không thể dò xét.

Từ xưa đến nay, bất cứ ai dám tìm hiểu bí mật này, đều không có kết cục tốt đẹp.

Mặc dù Minh Tủy là vật chí âm, nhưng tính chất lại ôn hòa kỳ lạ. Khi dùng chân nguyên bản thân để luyện hóa, nó không chỉ dung hợp với cơ thể mà còn hòa vào đan điền khí hải, cùng dương khí trong người diễn hóa thành trạng thái cân bằng âm dương.

Nhận ra lợi ích to lớn của Minh Tủy, Lý Thanh lập tức tham lam luyện hóa từng giọt một, mặc kệ nguồn gốc kỳ bí của nó.

Như Ngô Xung đã nói, chuyến đi này của bọn họ vốn chỉ là một sự tình cờ, thời gian vô cùng gấp gáp, không có chút dư dả nào.

Lúc này, Lý Thanh bỗng thôi động hùng hậu chân nguyên trong cơ thể, dẫn dắt nó lưu chuyển ra ngoài.

Từng giọt Minh Tủy lớn nhỏ khác nhau được hắt tiếp dẫn đến trước mặt. Có giọt trông như tiểu xà, có giọt lại mềm mại tựa như nhuyễn trùng, hình dạng vô cùng quý dị.

Nhưng bất kể có kỳ lạ thế nào, tất cả đều bị Lý Thanh dùng chân nguyên tinh thuần của bản thân mà luyện hóa.

Oanh!

Sau khi Minh Tủy tan rã, một luồng khí tức quý dị lập tức tràn vào trong miệng, lỗ mũi Lý Thanh, rồi nhanh chóng chìm sâu vào đan điền khí hải.

Trong khoảnh khắc ấy, hắn có cảm giác toàn thân được thăng hoa, thần hồn như được một trận tẩy lễ kỳ diệu.

Hơn nữa, tu vi vốn đình trệ đã lâu của hắn, rốt cuộc cũng có dấu hiệu đột phá, giống như nước lên thì thuyền lên.

Đây chính là một cơ duyên to lớn, tuyệt đối không thể bỏ lỡ!

Tại khu vực quý dị này của Ba Đào Thanh, những tu sĩ đến từ các thế lực khác nhau đều đang tranh thủ thời gian để luyện

hóa Minh Tủy, ai nấy đều giành giật từng giọt, không dám lãng phí một khắc nào.

Từng giờ từng phút trôi qua, biến âm khí mênh mông trước bờ bên kia dần dần thu nhỏ lại. Thậm chí, mặt biển vô tận ấy còn có dấu hiệu chậm rãi chìm xuống.

Lý Thanh, vẫn toàn tâm toàn ý đặt vào việc luyện hóa Minh Tủy, dần cảm thấy tốc độ hấp thu này có chút quá chậm, khiến hắn không hài lòng.

Bởi vì ở bên cạnh hắn, Ngô Xung lại có thể ngồi trên Liên Hoa Đạo Đài, thi triển Thao Thiết Thân Công, vận dụng một chiêu bí thuật, tựa như thôn tính vạn vật, liên tục hút Minh Tủy từ dưới đáy đạo đài vào cơ thể.

Hiệu suất của phương pháp này, so với Lý Thanh, đơn giản là bỏ xa mười mấy con phố.

Không có cách nào, Ngô Xung mang trong mình huyết mạch ác thú, dù chỉ là một tia mỏng manh đến mức khó nhận ra, nhưng cũng đủ để giúp hắn vượt xa những người bình thường.

Lý Thanh cảm thấy khó chịu, nhưng hắn nhanh chóng bình tâm lại, suy xét đến lợi thế của chính mình.

Chỉ trong thoáng chốc, một tia linh cơ lóe lên trong đầu hắn.

Hắn quyết định thử dùng thiên địa linh hỏa của bản thân để tăng tốc quá trình luyện hóa Minh Tủy.

Vừa nghĩ đến, Lôi Lệ Phong Hành liền lập tức hành động.

Oanh!

Trong nháy mắt, từ bàn tay trái và phải của Lý Thanh, hai ngọn lửa một đen một trắng bùng lên!

Phệ Linh Yêu Viêm!

U Minh Lãnh Hỏa!

Hai đạo thiên địa linh hỏa đồng loạt bùng cháy, nuốt chửng từng giọt Minh Tủy từ bên dưới Liên Hoa Đạo Đài đưa lên.

Những giọt Minh Tủy vừa chạm vào hai luồng hỏa diễm này, liền như nước bốc hơi, trong nháy mắt hóa thành khí tức tinh thuần.

Có hiệu quả!

Chương 1261

DTV EBOOK

Xác định được tính khả thi của phương pháp này, ánh mắt Lý Thanh bỗng lóe lên một tia sáng rực rỡ.

Nhờ vào thiên địa linh hỏa, hắn có thể luyện hóa Minh Túy với tốc độ nhanh hơn gấp nhiều lần, hiệu suất vượt xa phương pháp hấp thu thông thường bằng chân nguyên.

Mặc dù cùng tu hành « Thao Thiết Thần Công », nhưng Ngô Xung vẫn kém Lý Thanh một bậc.

Tuy vậy, Lý Thanh không quá bận tâm đến điều đó. Chỉ cần hắn tập trung hoàn toàn vào việc tiếp dẫn Minh Túy, chuyên này chắc chắn hắn sẽ thu được lợi ích không nhỏ.

Thời gian dần trôi, Lý Thanh dần phát hiện Minh Túy sau khi luyện hóa không chỉ giúp tu vi của hắn tăng trưởng, mà ngay cả bản mệnh pháp bảo cũng có dấu hiệu cường hóa!

Không sai, ngay cả Hồn Nguyên Vô Song Chùy cũng đang không ngừng mạnh lên!

Trước đây, để tăng cường uy lực của món bảo vật này, hắn phải kiên trì dùng chân nguyên ôn dưỡng mỗi ngày, nhưng bây giờ, nhờ Minh Túy, hắn đã tiết kiệm được không ít thời gian.

Đây hiển nhiên là một chuyện vô cùng tốt!

Bản mệnh pháp bảo càng mạnh, chiến lực bản thân sẽ trực tiếp được nâng cao!

Cùng lúc đó, ngoại giới đã bắt đầu rộ lên tin tức chấn động liên quan đến Tây Lăng Thần Điện.

“Tây Lăng Thần Điện dường như đã bị Ma Tổ tấn công, toàn bộ sơn môn gần như đã biến thành phế tích!”

“Không chỉ vậy, ngay cả Tây Lăng điện chủ cũng có thể đã gặp bất trắc!”

“Cái gì? Không thể nào! Tây Lăng điện chủ là một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, ai có thể đoạt mạng hắn chứ?”

“Đúng vậy! Mặc dù Ma Tổ có thủ đoạn quỷ dị, nhưng hắn chỉ là một tu sĩ Kết Đan sơ kỳ, cách biệt thực lực quá lớn!”

Bất kể tin đồn này là thật hay giả, cũng mặc kệ người khác tin hay không tin, nhưng tốc độ lan truyền của nó cực kỳ nhanh chóng.

Kết quả là, để xác minh thực hư, ngày càng có nhiều người đổ xô đến Tây Lăng Thần Sơn.

Lúc này, cảnh tượng tại Tây Lăng Thần Sơn vô cùng hoang tàn. Những kiến trúc hùng vĩ từng sừng sững trên đỉnh núi giờ đây chỉ còn là những bức tường đổ nát.

Từ xa nhìn lại, rất nhiều tán tu đều lộ ra thần sắc quái dị.

Xem tình hình trước mắt, Tây Lăng Thần Điện quả thực đã chịu tổn thất nặng nề.

Nhưng điều này không có nghĩa là Tây Lăng điện chủ đã bỏ mạng!

Bởi vì lúc này vẫn đang trong khoảng thời gian cực trú, dù sắp kết thúc, nhưng rất có thể Tây Lăng điện chủ đã tiến vào âm mạch, chứ không phải bị giết chết.

Vùng Minh Vực vốn cực kỳ cần cỗi, đại đa số tài nguyên tu tiên gần như đã bị các đại tiên đạo thế lực lũng đoạn hoàn toàn. Những tán tu còn lại thì chỉ có thể vất vả sinh tồn, tranh giành từng chút cơ duyên để tồn tại.

Bây giờ, khi đối mặt với một Tây Lăng Thần Điện có khả năng đã sụp đổ, đám tán tu này chẳng khác nào sói đói thấy mồi, ánh mắt ai nấy đều lóe lên những tia sáng tham lam.

“Kỳ lạ, mọi khi âm tế đều có không ít tu sĩ Tây Lăng Thần Điện đứng chờ ở đây, sao bây giờ lại chẳng thấy ai?”

“Chẳng lẽ Tây Lăng Thần Điện thật sự bị diệt vong?”

Lời này vừa vang lên, lập tức khiến toàn bộ tán tu có mặt rơi vào trạng thái kích động.

Nếu Tây Lăng Thần Điện thực sự chỉ còn là một cái xác rỗng, vậy thì bảo kho bên trong sơn môn tuyệt đối là một kho báu

không thể bỏ lỡ!

Ngay tại thời điểm tâm tham của tất cả mọi người bùng lên mãnh liệt, bỗng nhiên có người hét lớn:

“Nhìn kia! Người kia có vẻ là một hộ pháp của Tây Lăng Thần Điện!”

“Đúng vậy! Linh quang trên người hắn mờ mịt, nhưng vẫn còn lưu lại khí tức của bảo vật, giống như vừa mới tiếp xúc với thứ gì đó quý giá!”

Dưới ánh mắt soi mói của đám tán tu, sắc mặt tên hộ pháp kia lập tức biến đổi.

Không chút do dự, hắn quay người bỏ chạy, lao thẳng về hướng ngược lại!

Thấy cảnh tượng này, tất cả tán tu có mặt đều sửng sốt, nhưng ngay sau đó, ai nấy đều phản ứng lại trong chớp mắt.

“Mau đuổi theo! Hắn đang mang theo bảo vật chạy trốn!”

“Chặn hắn lại! Tây Lăng Thần Điện thật sự đã sụp đổ, người này hẳn là đang ôm trọng bảo chạy trốn!”

“Không thể để hắn thoát! Đuổi theo!”

Ngoài những người đuổi theo hộ pháp kia, một nhóm tán tu khác cũng lập tức phóng thẳng vào phế tích của thần điện, hy vọng có thể cướp được chút lợi ích trước khi quá muộn!

Tận sâu bên trong Âm Mạch, đại dương vốn mênh mông cuộn cuộn dần lắng xuống, để lộ ra đáy sâu thăm thẳm vô tận.

Đây chính là dấu hiệu âm khí tụ lại bên trong Âm Mạch dần biến mất, báo hiệu kỳ âm tế lần này sắp kết thúc.

Ở hậu phương những đài sen đạo đài, dòng suối vàng kết nối với Dương Thế cũng dần trở nên mờ nhạt.

Cực trú sắp qua, Dương Thế và Minh Phủ sẽ sớm tách rời, chỉ còn là vấn đề thời gian.

Trước màn trời buông xuống, từng bóng người ngồi xếp bằng dần đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Chương 1262

DTV EBOOK

Lý Thanh, lúc này đang chìm đắm trong quá trình luyện hóa Minh Tủy, cũng nhanh chóng nhận ra dị biến này.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua sau lưng, chỉ thấy dòng suối vàng giờ đây đã trở nên mong manh, như một sợi tơ mỏng manh có thể đứt đoạn bất cứ lúc nào.

Lý Thanh thấy vậy, lập tức quát lớn:

“Ngô Bàn Tử, tỉnh dậy! Chúng ta phải đi ngay!”

Nhưng Ngô Xung vẫn không có chút phản ứng nào, hắn vẫn xếp bằng trên đài sen, trông chẳng khác nào một quả chuông đồng khổng lồ đứng yên bất động.

Hắn nhắm nghiền hai mắt, tựa hồ hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Lý Thanh khẽ nhíu mày, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

“Ngô Bàn Tử, mau tỉnh lại! Nếu không rời đi bây giờ, sẽ không còn cơ hội nữa!”

Lúc trước khi tiến vào nơi này, họ đã nghe nói rằng dòng suối dương khí chính là chìa khóa giúp bọn họ rời khỏi. Một khi bỏ lỡ thời điểm này, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Trong lịch sử Minh Vực, không ít người từng gặp phải tình huống tương tự.

Những kẻ không kịp rời đi, hoặc bỏ mạng tại đây, hoặc vĩnh viễn mất tích, không ai có được một kết cục tốt đẹp.

Ngay cả những tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không phải ngoại lệ!

Lý Thanh liên tục hét gọi vài lần, nhưng Ngô Xung vẫn không có chút phản ứng nào. Điều này thực sự rất bất thường!

Hắn bước nhanh đến gần, sắc mặt chợt trầm xuống.

“Chết tiệt! Hắn lại rơi vào trạng thái ngộ đạo ngay lúc này sao?”

Không sai!

Ngô Xung đã đốn ngộ – trạng thái mà vô số tu sĩ khao khát nhưng cả đời khó gặp được một lần.

Đối với những người tu luyện đến cấp cao, trạng thái này càng trân quý vô cùng, có thể giúp tu vi hoặc đạo pháp đột phá trong nháy mắt!

Nếu bỏ lỡ cơ hội này, sẽ hối hận suốt đời!

Nhưng so với mạng sống, đốn ngộ có quan trọng bằng không?

“Không còn cách nào khác! Phải cưỡng ép kéo hắn rời đi!”

Lý Thanh cắn răng, vươn tay chộp lấy Ngô Xung, dốc toàn lực muốn kéo hắn ra khỏi đài sen.

Nhưng...

Ngô Xung vẫn bất động!

Hắn như đã hòa làm một với đài sen, hoàn toàn không thể lay chuyển!

“Cái quái gì thế này!?”

Lý Thanh kinh hãi.

Hắn tự biết bản thân hiện tại sở hữu thể phách ngang hàng với chuẩn tam giai yêu thú, hơn nữa còn chuyên tu luyện Khí Huyết Võ Đạo!

Chỉ xét riêng về sức mạnh, dù có khiêng một ngọn núi đi cũng chẳng có gì khó khăn.

Vậy mà giờ đây, hắn lại không thể lay chuyển Ngô Xung dù chỉ một chút!?

Cảm thấy có gì đó không ổn, Lý Thanh liền tiến lên thêm một bước.

“Tê!”

Chỉ vừa nhìn xuống dưới, hắn lập tức hít một hơi lạnh!

Dưới thân Ngô Xung, đài sen đạo đài đang liên tục tràn ra một lượng lớn Minh Thủy.

Những dòng Minh Tủy này tựa như những sợi xích vô hình, từng lớp từng lớp quấn chặt quanh cơ thể Ngô Xung, kết nối hẳn với đạo đài thành một thể thống nhất!

Chỉ trong chớp mắt, Lý Thanh đã hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Hắn là trong quá trình luyện hóa Minh Tủy, Ngô Xung đột nhiên rơi vào trạng thái đốn ngộ...

Sau đó, lượng Minh Tủy khổng lồ chưa kịp luyện hóa vốn dĩ được dẫn vào, lại thêm từ bên dưới đạo đài, không ngừng có Minh Tủy mới bị hấp dẫn tràn lên.

Bất tri bất giác, Minh Tủy đã chất đông thành một lớp dày đặc!

“May mắn chỉ là Minh Tủy, chuyện này cũng dễ giải quyết.”

Lý Thanh thở phào nhẹ nhõm một chút.

Loại vật chất này tuy có thể dễ dàng luyện hóa, nhưng bản chất lại vô cùng cứng cỏi, không thể cưỡng ép xua tan bằng sức mạnh.

Một khi đã nhiễm vào, nhất định phải dùng chân nguyên hoặc thủ đoạn đặc biệt để luyện hóa.

Trong chớp mắt, lòng bàn tay Lý Thanh dấy lên một ngọn Yêu Viêm màu đen, trực tiếp thiêu đốt toàn bộ Minh Tủy tích tụ dưới thân Ngô Xung, luyện hóa sạch sẽ không còn sót lại chút nào.

Ngay khi khí tức Minh Tủy bị đốt sạch tràn về phía hắn, Lý Thanh không nói hai lời, bàn tay đột ngột phát lực, kéo mạnh một cái, lôi Ngô Xung đứng dậy!

Ngoại lực tác động khiến Ngô Xung lập tức thoát ra khỏi trạng thái đốn ngộ.

Ở khóe mắt hắn, không biết từ bao giờ đã lăn xuống một giọt nước mắt.

“Sư phụ... ta đã thấy được sư phụ!”

Lý Thanh không để ý đến câu nói đó, dù cho lúc này có là Thôn Thiên Lão Tổ phục sinh ngay trước mặt hắn, thì hắn cũng không rảnh mà bận tâm!

Bởi vì ngay phía trước, sợi tơ vàng kết nối với Dương Thế đã trở nên nhạt nhòa đến mức gần như không thể nhìn thấy!

“Đi!”

Lý Thanh trầm giọng quát lên, một tay kéo lấy Ngô Xung lao thẳng ra ngoài!

Gần như ngay khoảnh khắc sợi tơ vàng sắp tiêu tán hoàn toàn, cả hai kịp thời bắt lấy chuyển xe cuối cùng trở về Dương Thế, thuận theo quỹ tích của sợi tơ vàng, nhanh chóng tăng tốc rời đi.

Cảm giác cơ thể bị một lực lượng vô hình kéo theo, cuối cùng Lý Thanh cũng thở phào nhẹ nhõm, toàn thân triệt để buông lỏng.

Chương 1263

DTV EBOOK

Hắn một tay nắm cổ áo Ngô Xung kéo theo bên cạnh. Lúc này, Ngô Xung vẫn có chút hoảng hốt, trong đầu còn đắm chìm trong ký ức những gì vừa xảy ra.

Thấy vậy, Lý Thanh chỉ lắc đầu, chẳng buồn hỏi gì thêm.

Dưới sự dẫn dắt của sợi tơ vàng, cả hai nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Trong suốt quá trình đó, một nỗi nghi hoặc không ngừng trào dâng trong lòng Lý Thanh.

“Những đài sen ở bờ bên kia... rốt cuộc có công dụng gì?”

“Vì sao ta không đứng trên đài sen mà vẫn có thể luyện hóa Minh Túy?”

“Chẳng lẽ chúng chỉ là vật trung gian để hấp thụ Minh Túy từ Âm Hải Đê Bộ?”

Lý Thanh khẽ vuốt cằm, cúi đầu kiểm tra.

Hắn phát hiện ra rằng, luồng khí tức từ những Minh Túy vừa luyện hóa không hoàn toàn dung nhập vào cơ thể hắn, mà một phần vẫn quanh quẩn quanh thân, vùng thể nào cũng không thể xua tan được.

Trong chốc lát, hắn cũng không rõ chuyện này là tốt hay xấu. Nhưng linh cảm mách bảo, điều này hẳn có liên quan đến đài sen đạo đài!

Trong khi suy nghĩ vẫn còn rối ren, hai người cuối cùng đã kịp lao ra khỏi Âm Mạch, ngay tại khoảnh khắc cực trú chấm dứt!

Phanh!

Ngay khi vừa đáp xuống mặt đất, hoàng hôn cuối cùng ở chân trời cũng vừa vãn bị màn đêm vô biên vô tận nuốt chửng.

“Rốt cuộc cũng thoát ra được!”

Lý Thanh thở hắt ra một hơi, đồng thời vỗ vai Ngô Xung một cái rồi hỏi:

“Ngô Bàn Tử, ngươi hoàn hồn chưa?”

“Vừa rồi trong Âm Mạch, ngươi đột nhiên gọi ‘sư phụ’, rốt cuộc đã thấy cái gì?”

“Còn nữa, ngươi có biết không? Nếu không luyện hóa Minh Túy trên đạo đài, hậu quả sẽ thế nào không?”

Vừa thoát khỏi hiểm cảnh, trong đầu Lý Thanh đã đầy rẫy những nghi hoặc cần lời giải đáp.

Nhưng ngay lúc hắn vừa hỏi xong, chưa kịp để Ngô Xung trả lời, màn đêm yên tĩnh bỗng chốc bùng sáng!

Ầm ầm!

Một tia thiên lôi chợt giáng xuống, đánh thẳng vào người Lý Thanh!

May mà hắn có thân mặc Kim Ty Ngọc Bào, cộng thêm thể phách cực kỳ cường hoành, đạo lôi đình này tuy gây ra đau đớn, nhưng không đủ để gây tổn thương thực chất!

“Xui xẻo thật! Sao tự nhiên lại bị sét đánh?”

Nhưng chuyện chưa dừng lại ở đó...

Trên bầu trời, từng tầng Lôi Vân đen kịt ùn ùn kéo đến, bên trong chớp giạt liên hồi, điện quang lít nha lít nhít như rồng rắn quần quanh.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Thanh thoáng ngẩn người, lẩm bẩm tự hỏi:

“Ta đã phạm vào thiên điều sao?”

Lý Thanh đương nhiên không phải phạm vào thiên điều!

Trên bầu trời, mây lôi đang không ngừng hội tụ, tạo nên một trận thiên kiếp kinh khủng!

Nhìn cảnh tượng này, da đầu Lý Thanh cũng bắt đầu tê dại, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Thiên kiếp?”

Chờ đã, vừa rồi lúc ngươi tỉnh lại, chẳng phải đang luyện hóa Minh Tủy ở bên ngoài Đạo Đài sao?” Ngô Xung ngây người, mở miệng nói.

Khóe miệng Lý Thanh khẽ giật, sắc mặt cứng đờ, sau đó mới lên tiếng: “Lúc đó tình thế cấp bách, ta nào còn quan tâm được nhiều như vậy? Mắt thấy không thể sống sót quay về, đương nhiên phải giúp ngươi luyện hóa hết Minh Tủy trước, sau đó mới chạy đến đây!”

Nghe vậy, sắc mặt Ngô Xung lập tức trắng bệch, giống như vừa nhìn thấy quỷ, lập tức phi tốc rời xa Lý Thanh.

Thấy vậy, khóe miệng Lý Thanh càng co giật kịch liệt, trong lòng có chút không chịu nổi hành vi “bán đứng đồng đội” của Ngô Bàn Tử.

Nhưng ngay sau đó, dường như đoán được suy nghĩ trong lòng Lý Thanh, Ngô Xung vội vàng giải thích:

“Từ xưa đến nay, một khi thiên kiếp giáng lâm thì chỉ có thể tự mình vượt qua! Nếu có người khác ở quá gần, vậy cũng sẽ bị liên lụy, vạ lây tai bay vạ gió!”

“Còn một chuyện ta quên nói với ngươi, trong Minh Phủ, hấp thu Minh Tủy vốn không thuộc về vật của Dương Thế. Vì vậy, cần phải tọa thiền luyện hóa trên Đạo Đài Liên Hoa.”

“Nếu luyện hóa bên ngoài Đạo Đài Liên Hoa, khi trở về Dương Thế, ngươi sẽ phải đối mặt với Lôi Kiếp. Đại Đạo sẽ dùng lôi kiếp này để thanh tẩy khí tức không thuộc về Dương Thế dính trên người ngươi.”

Nghe xong, lòng Lý Thanh bỗng lạnh ngắt.

Không ngờ, thiên kiếp đầu tiên trong đời hắn lại đến một cách đột ngột như vậy!

“Ngô Bàn Tử, lần này ngươi đúng là hại ta thảm rồi a!”

Lý Thanh cắn răng nghiêng lợi, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nơi từng đám mây đen nặng nề đang hội tụ.

Lúc này, từng tia chớp màu tím xanh không ngừng đan xen trong mây đen, tựa như vô số con rắn lôi điện đang bò lổm ngổm, cực kỳ đáng sợ.

Không cần nghĩ cũng biết, đây tuyệt đối là một trận Lôi Kiếp kinh hoàng, đủ sức khiến người ta táng mạng!

“Ta chỉ là một tu sĩ Kết Đan kỳ, dựa vào cái gì lại phải chịu đựng thiên kiếp đáng sợ như vậy chứ?” Lý Thanh không thể giữ nổi bình tĩnh, tâm trí rối loạn không gì sánh bằng.

Theo lẽ thường, chỉ khi đột phá Nguyên Anh mới cần độ kiếp, mà uy hiếp lớn nhất lại là Tâm Ma Kiếp.

Chương 1264

DTV EBOOK

Những trận thiên lôi kinh khủng thế này, chỉ có yêu thú khi đột phá lên tứ giai, bước vào quá trình hóa hình mới có thể trải qua.

Bên cạnh, bờ môi Ngô Xung cũng khẽ run rẩy, hắn mở miệng nói:

“Nói không chừng đây lại là chuyện tốt! Ta từng nghe nói, từ xưa đến nay, có những tu sĩ kinh tài tuyệt diệu, khi đột phá Nguyên Anh sẽ gặp phải Lôi Kiếp cực lớn.”

“Bây giờ ngươi mới chỉ là Kết Đan kỳ mà đã gặp Lôi Kiếp, một khi vượt qua, có lẽ tương lai sẽ thành tựu siêu việt hơn cả những tu sĩ cường đại kia!”

Lời này mà không phải từ miệng Ngô Xung nói ra, Lý Thanh chắc chắn sẽ cho rằng hắn đang châm chọc mình.

“Ngô Bàn Tử, bớt nói lời vô nghĩa đi! Mau nghĩ xem có cách nào giúp ta tránh được trận lôi kiếp này không?”

Lý Thanh lo lắng đến phát điên, vội vàng thúc giục. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, Lôi Vân trên bầu trời đã tích tụ đủ, sẵn sàng giáng xuống bất cứ lúc nào!

Vù vù!

Đột nhiên, từng cơn cuồng phong nổi lên, toàn bộ Tây Lăng Thần Sơn bị cơn gió không rõ từ đâu thổi tới quét qua.

Ngay sau đó, một luồng ánh sáng chói lòa bùng lên, khiến cả bầu trời đêm trong chớp mắt sáng rực!

Tiếp theo chính là tiếng sấm rền vang như xé rách không gian, mạnh đến mức suýt chút nữa làm màng nhĩ của mọi người vỡ tung!

Ầm ầm!

Chỉ thấy một đạo lôi đình màu lam to bằng thùng nước, trong nháy mắt giáng xuống, đánh thẳng vào người Lý Thanh!

“Kim Ty Ngọc Bào!”

Lý Thanh không chút do dự, lập tức thúc giục pháp bảo phòng hộ trên người.

Nhưng lần này, uy lực của thiên lôi mạnh gấp mấy chục lần so với tia lôi thăm dò lúc trước!

Dù có Kim Ty Ngọc Bào bảo hộ, Lý Thanh vẫn không thể tránh khỏi thương tổn. Điện quang lít nha lít nhít điên cuồng xuyên qua cơ thể hắn.

Chỉ trong khoảnh khắc, trên thân thể Lý Thanh đã xuất hiện vô số vết rách, máu tươi chảy ra, trông vô cùng thê thảm.

Đây mới chỉ là khởi đầu, mà hắn đã trọng thương!

Cảm nhận được cơn đau nhức kịch liệt từ thân thể, nội tâm Lý Thanh hoàn toàn trầm xuống.

Thiên kiếp từ trên trời giáng xuống này, căn bản không chỉ để tẩy đi khí tức Minh Phủ bám trên người hắn, mà còn như muốn trực tiếp xóa sổ luôn cả hắn!

Đối với điều này, Lý Thanh không hề nghi ngờ.

Chưa kịp suy nghĩ thêm, ba đạo lôi đình nữa lại giáng xuống!

Ầm ầm!

Lôi quang lóe lên, trong chớp mắt lại bổ trúng thân thể Lý Thanh!

Cũng may nhục thân hắn đủ cường đại, cộng thêm Kim Ty Ngọc Bào hộ thân, nên mới có thể cầm cự được.

Nếu đổi lại là một tu sĩ Kết Đan kỳ bình thường, chỉ cần bị đánh trúng vài lần thế này đã đủ để trọng thương, nếu nhiều thêm mấy đạo lôi đình nữa, e rằng lập tức mất mạng tại chỗ!

Lý Thanh không thể cứ ngồi yên chờ chết, bởi vì hắn phát hiện đám Lôi Vân trên bầu trời vẫn không có dấu hiệu yếu bớt, uy thế y như lúc ban đầu.

Cứ tiếp tục cứng đối cứng thế này, sớm muộn cũng xảy ra chuyện lớn!

Nghĩ đến đây, hắn nhẹ nhàng bay lên, định thử né tránh.

Nhưng mà thiên lôi đã nhắm vào hắn, dù có chạy đến chân trời góc biển, lôi kiếp cũng vẫn sẽ đuổi theo như hình với bóng!

Ầm ầm!

Phảng phất như thiên đạo đã nhận ra ý định bỏ trốn của hắn, lôi đình lập tức dày đặc hơn!

Ầm ầm!

Lần này, năm đạo thiên lôi khổng lồ, dài mấy trăm trượng, đồng thời giáng xuống, trực tiếp đánh thẳng vào thân thể Lý Thanh đang cố gắng né tránh!

“Tê!”

Lý Thanh cắn răng, hít sâu một hơi lạnh, đau đớn đến mức toàn thân co quắp.

Đau quá! Quá mức đau đớn!

Năm đạo lôi đình vừa rồi đã gây ra tổn thương đến tận gân cốt hắn.

“Cứ tiếp tục như vậy, không chết mới là lạ! Phải nghĩ cách! Phải bình tĩnh!”

Lý Thanh cố gắng điều hòa hơi thở, vận chuyển chân nguyên trong cơ thể.

“Pháp bảo!”

Đúng vậy! Dùng bản mệnh pháp bảo để nghênh đón thiên lôi, có lẽ có thể mượn cơ hội này để khắc họa thiên địa đạo văn!

Trong nháy mắt, trong đầu hắn liền lóe lên một ý tưởng— Hỗn Nguyên Vô Song Chùy!

Vừa nghĩ đến đây, ngay khi lôi đình tiếp theo chuẩn bị giáng xuống, Lý Thanh lập tức phun ra một cây chùy lớn mờ mịt.

Hỗn Nguyên Vô Song Chùy bay ra, trong khoảnh khắc nhanh chóng biến lớn, chỉ chớp mắt đã hóa thành kích thước của một ngọn núi nhỏ.

Đây là bản mệnh pháp bảo của hắn, từ một góc độ nào đó, cũng chính là phần kéo dài của thân thể hắn.

Luyện khí điển tịch cổ đại từng nhắc đến, nếu lấy bản mệnh pháp bảo để tiếp nhận thiên kiếp, có thể khắc ấn thiên địa đạo văn lên trên pháp bảo.

Thiên kiếp vốn là ý chí của Thiên Đạo, bên trong ẩn chứa thiên địa đạo văn.

Một khi có thể khắc ấn thành công lên pháp bảo, sẽ khiến uy năng của pháp bảo tăng lên gấp bội.

Đây có thể coi là phương pháp thứ ba để cường hóa pháp bảo, ngoài việc nuôi dưỡng bằng chân nguyên và dung hợp linh tài.

Chương 1265

DTV EBOOK

Nhưng có một vấn đề—phương pháp này chỉ có tu sĩ Nguyên Anh kỳ trở lên mới có thể sử dụng!

Bình thường, tu sĩ Kết Đan kỳ làm gì có chuyện phải độ thiên kiếp?

Cho nên ngay cả Lý Thanh cũng không biết làm như vậy sẽ dẫn đến hậu quả gì!

Ở xa xa, Ngô Xung nhìn cảnh này mà sợ ngây người, lảo bầm:

“Dùng bản mệnh pháp bảo của tu sĩ Kết Đan kỳ để ngạnh kháng Lôi Kiếp? Đây chẳng phải là nghịch thiên sao? Từ xưa đến nay, sợ là chưa có mấy ai dám làm như vậy!”

Dưới ánh mắt kinh hãi của hắn, thiên lôi lại một lần nữa giáng xuống!

Lần này, một đạo lôi đình thô to như thùng nước trăm trượng trực tiếp giáng xuống, đánh thẳng vào Hồn Nguyên Vô Song Chùy.

Lộp bộp!

Trong chớp mắt, lôi đình bùng nổ trên thân chùy, từng tia sét từ chuôi chùy lan tràn đến tận đầu chùy, không có một chỗ nào may mắn thoát khỏi.

“Khụ khụ!”

Phía dưới, Lý Thanh thôi động Hồn Nguyên Vô Song Chùy, không nhìn được mà ho nhẹ vài tiếng.

Đây là bản mệnh pháp bảo của hắn, cùng hắn chung nhịp thở, nếu một ngày nào đó pháp bảo này bị hủy, hắn cũng sẽ phải bỏ mạng theo.

Vậy nên, khi Hồn Nguyên Vô Song Chùy bị thiên lôi đánh trúng, hắn cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ.

Nhưng ngay lúc này, trong mắt hắn lóe lên một tia kích động.

“Quả nhiên có hiệu quả! Trên Vô Song Chùy xuất hiện thêm một tia đạo văn!”

Hai mắt Lý Thanh bừng sáng, trong lòng không khỏi hưng phấn, khó mà bình tĩnh lại.

Mặc dù sự thay đổi này rất nhỏ, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ ràng, uy năng của Hỗn Nguyên Vô Song Chùy thật sự được cường hóa thêm một chút!

Bình thường muốn đạt được tiến bộ này, hắn phải mất hơn mười ngày ôn dưỡng, vậy mà bây giờ, chỉ sau một lần bị thiên lôi bổ trúng đã có hiệu quả như vậy.

“Có thể hấp thu đạo văn của thiên lôi nhanh như vậy, chắc chắn là nhờ vào chất liệu của Hỗn Nguyên Vô Song Chùy!”

Hỗn Nguyên Thạch vốn là một loại linh tài tuyệt thế có thuộc tính dung hợp cực mạnh, có thể hấp thu và khắc ấn đạo văn dễ dàng, nên lôi kiếp mới nhanh chóng lưu lại dấu ấn trên đó.

Sau khi xác định được điều này, Lý Thanh lập tức chủ động thúc giục bản mệnh pháp bảo, nghênh đón thiên lôi!

Nhưng có vẻ như thiên đạo cũng không để mặc hắn làm vậy.

Ngay khoảnh khắc hắn thôi động pháp bảo, sắc màu của lôi kiếp đột nhiên biến đổi!

Những tia chớp lam sắc vừa rồi giờ đây dần chuyển thành xích hồng sắc, uy áp cũng mạnh mẽ hơn mấy phần, ẩn chứa thêm nhiều khí tức nguy hiểm.

Ầm ầm!

Lôi đình màu đỏ giáng xuống, đánh thẳng vào Hỗn Nguyên Vô Song Chùy một lần nữa!

“Khụ khụ khụ!”

Lần này, Lý Thanh ho khan dữ dội hơn, cảm giác chân nguyên trong cơ thể rung động mãnh liệt, mơ hồ như muốn bị đánh tan.

“Tê! Đáng sợ quá! Suýt chút nữa thì ta đứng không vững!”

Hắn hít thở dồn dập, trong mắt lộ ra vẻ kiên đề.

Thiên lôi màu đỏ vừa rồi đánh vào Hồn Nguyên Vô Song Chùy, khiến nó bị tổn thương, thậm chí linh tính của chùy cũng bị hao tổn một chút.

Nhưng đồng thời, chùy cũng nhận được lợi ích không nhỏ!

Giờ đây, trên thân chùy vốn tối tăm mờ mịt, đã xuất hiện mấy đạo hoa văn đỏ yêu dị.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Hồn Nguyên Vô Song Chùy lại mạnh hơn mấy phần!

Trong khoảnh khắc này, nội tâm Lý Thanh vừa vui mừng vừa lo lắng—một mặt hấn sợ Vô Song Chùy không chịu nổi thiên kiếp, một mặt lại khao khát sức mạnh mà thiên lôi mang đến.

Khi hấn còn đang đắn đo, thiên lôi lại lần nữa ngưng tụ trên bầu trời, chuẩn bị giáng xuống.

Vẫn là màu đỏ thiên lôi, lần này tiếp tục bổ thẳng vào Hồn Nguyên Vô Song Chùy!

Mỗi lần pháp bảo bị đánh trúng, Lý Thanh cũng chịu ảnh hưởng.

Lần này, từ miệng hấn trực tiếp phun ra từng sợi tơ máu!

“Khụ khụ khụ! Khụ khụ!”

“Không được rồi! Nhiều nhất ta chỉ chịu nổi thêm hai, ba lần nữa là đến cực hạn! Vô Song Chùy cũng không thể mãi thay ta chịu kiếp, nếu không sẽ không chịu nổi!”

Ánh mắt Lý Thanh lóe lên, nội tâm lập tức trở nên lo lắng.

“Phải nghĩ cách khác! Rốt cuộc còn có biện pháp nào giúp ta vượt qua thiên kiếp này bình yên vô sự không?”

Ngay khi hấn đang suy tư tìm cách, thiên kiếp lại không cho hấn thời gian nghỉ ngơi!

Từng đạo lôi đình màu đỏ tiếp tục hội tụ trong mây đen, rồi lại giáng xuống!

Ầm ầm!

Thiên uy khó dò, lôi đình cuồn cuộn giáng xuống, trùng trùng điệp điệp như muốn nhấn chìm tất cả.

Lý Thanh cố gắng trấn áp cảm giác chân nguyên bị chấn động, đầu óc nhanh chóng vận chuyển suy nghĩ.

“Đúng rồi! Có lẽ ta có thể mượn Hắc Lô để chống đỡ!”

Nghĩ tới đây, mắt Lý Thanh lập tức sáng lên.

Hắc Lô có lực phòng ngự mạnh mẽ đến mức nào, hắn đã từng tận mắt chứng kiến. Ngay cả không gian loạn lưu cũng không thể phá hủy được nó, vậy thì đối mặt với thiên kiếp này hắn là không có quá nhiều vấn đề.

Chương 1266

DTV EBOOK

Cứ như vậy, hắn quyết định để Hồn Nguyên Vô Song Chùy tiếp nhận thêm một đợt thiên lôi cuối cùng. Khi cảm nhận được chùy đã đến gần cực hạn, hắn lập tức thu hồi nó.

Ngay sau đó, Lý Thanh liền lấy ra một lò rèn màu đen, có phong cách cổ xưa, sau đó không chút do dự trực tiếp trồng ngược nó lên người mình.

Có Hắc Lô hộ thân, trong lòng hắn lập tức tràn đầy cảm giác an toàn.

“Hô... cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm!”

Sau khi ổn định, hắn lặng lẽ chờ thiên lôi giáng xuống.

Thế nhưng, một lúc lâu sau, lại không có bất kỳ tiếng nổ vang hay chấn động nào. Bên ngoài bỗng trở nên yên tĩnh một cách lạ thường.

“Chuyện gì xảy ra? Thiên kiếp kết thúc rồi sao?”

Mang theo nghi ngờ, hắn lật Hắc Lô ra, nhìn lên bầu trời.

ẦM!!!

Chưa kịp phản ứng, một đạo lôi đình đỏ rực lập tức giáng xuống, đánh thẳng vào người hắn!

Uy lực thiên lôi kinh khủng trong nháy mắt thiêu đốt một phần thân thể hắn thành màu cháy đen, thậm chí còn có cả... mùi thịt nướng tỏa ra!

Lúc này, Lý Thanh hoàn toàn không còn tâm trí để ý đến chuyện đó nữa. Cả người hắn đều choáng váng, không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Bên ngoài rất nhanh vang lên tiếng của Ngô Xung.

“Lý Thanh! Không thể trốn được đâu! Thiên kiếp là không thể tránh khỏi!”

“Trận thiên kiếp này là để trừ tận gốc khí tức Minh Phủ trên người ngươi! Chỉ khi nào ngươi hoàn toàn thanh tẩy, thiên lôi mới dừng lại!”

“Bằng không, ngươi trốn trong cái lò đó bao lâu, thì Lôi Vân trên trời vẫn sẽ tồn tại bấy lâu!”

Nghe vậy, Lý Thanh cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

“Trời không thể bị lừa dối... Nói cách khác, thiên kiếp này nhất định phải do chính ta tự mình vượt qua!”

“Hỗn Nguyên Vô Song Chùy là bản mệnh pháp bảo của ta, nên thiên đạo mới tạm chấp nhận. Nhưng Hắc Lô lại không phải, cho nên không thể dùng nó để lừa gạt thiên kiếp!”

Lý Thanh cắn răng, nhưng lòng hắn vẫn tràn đầy sợ hãi.

“Nhưng ta phải vượt qua thế nào đây? Uy lực của trận thiên lôi này, ngay cả yêu thú cấp ba cũng chịu không nổi!”

Trái tim hắn dần dần trầm xuống. Nếu bắt buộc phải cứng đối cứng, thì với nhục thân hiện tại của hắn, tuyệt đối không thể chịu nổi. Hắn sẽ bị lôi đình đánh thành tro bụi!

“Hay là trốn đến Cực Dạ Thế Giới?”

Thế nhưng, ý nghĩ đó vừa lóe lên đã bị hắn gạt bỏ ngay lập tức.

Vẫn là câu nói kia— Thiên kiếp không thể tránh được!

Trừ khi hắn định cả đời không quay lại Dương Thế!

Hơn nữa, Cực Dạ Thế Giới hiện tại vốn đã vô cùng nguy hiểm, không biết tình trạng bây giờ ra sao.

Chưa kể, thiên kiếp là ý chí của Thiên Đạo, mà Cực Dạ Thế Giới dù có đang trong thời kỳ mật pháp, nhưng khả năng vẫn có một dạng Thiên Đạo Ý Chí tồn tại.

Nói cách khác, cho dù hắn trốn sang Cực Dạ Thế Giới, e rằng vẫn phải tiếp tục chịu thiên kiếp ở bên đó!

Mà vấn đề lớn nhất là Cực Dạ Thế Giới không có linh khí, nếu bị thương hay hao tổn chân nguyên, muốn hồi phục sẽ vô cùng

khó khăn, thậm chí ngay cả chữa thương cũng sẽ trở thành vấn đề nan giải.

Giữa lúc này, tin tức duy nhất có lợi chính là—núp trong Hắc Lô trong thời gian ngắn có thể giúp hắn tạm thời tránh né thiên lôi, tranh thủ chút thời gian suy nghĩ đối sách!

“Không thể cứ ngồi yên thế này... phải nghĩ ra cách gì đó!”

Lý Thanh siết chặt nắm đấm, trong đầu cuồn cuộn suy nghĩ.

“Dùng thiên địa linh hỏa chống lại thiên lôi?”

Không được!

Thiên địa linh hỏa cũng là một dạng sức mạnh cực kỳ cường đại, nếu nó và thiên lôi va chạm, ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì?

Nếu thiên lôi kích thích địa hỏa, khiến uy lực thiên kiếp bùng phát mạnh hơn, thì hắn xong đời ngay lập tức!

“Thiên lôi nhắm vào nhục thân ta... Nếu ta có thể khiến thân thể mạnh hơn một chút thì sao?”

Đột nhiên, ánh mắt Lý Thanh co lại!

“Đến nước này rồi, chỉ có thể thử dùng bản luyện thể bí thuật này!”

Tầng thứ ba của Phạm Vương Chân Thể!

Từ sau khi thành công Trúc Cơ, con đường thể tu của Lý Thanh hoàn toàn dựa vào bộ luyện thể bí thuật này.

Lúc trước, hắn đã dùng một viên Trúc Cơ Đan để đổi lấy nó. Nhưng từ khi tại Lăng Vân Tông, hắn tu luyện Phạm Vương Chân Thể đến tầng thứ hai viên mãn, đã rất lâu rồi hắn không động đến bộ công pháp này.

Không phải vì hắn không muốn tiếp tục tu luyện, mà là bởi vì công pháp này quá mức bá đạo!

Bước vào tầng thứ ba, muốn tu luyện tiếp phải mượn thiên lôi hoặc địa hỏa để tôi luyện thân thể.

Tu sĩ bình thường gặp phải thiên lôi hay địa hỏa đều tránh còn không kịp, nào ai lại dám chủ động lao đầu vào hủy diệt?

Thế nhưng, tầng thứ ba của Phạm Vương Chân Thể lại yêu cầu phải dẫn thiên lôi hoặc địa hỏa để rèn luyện nhục thân!

“Nếu không phải vì tình thế bắt buộc, ta cũng chẳng muốn tiếp tục tu luyện làm gì!”

Chương 1267

DTV EBOOK

Lý Thanh thở dài một hơi, nhưng không còn cách nào khác. Dưới tình huống hiện tại, biện pháp duy nhất để phá cục đường như chỉ có cách này là đáng tin nhất!

Ngoài lôi kiếp vẫn đang cuộn cuộn trên bầu trời, loại thiên lôi này tuyệt đối là cơ hội tốt nhất để tu luyện Phạm Vương Chân Thể.

“Hết cách rồi, chỉ có thể xem thân thể mình như yêu thú mà rèn luyện thôi!”

Dứt lời, ánh mắt Lý Thanh lóe lên vẻ kiên định, hắn bắt đầu hồi tưởng lại kinh văn tầng thứ ba của Phạm Vương Chân Thể.

“Dẫn thiên lôi, tôi luyện nhục thân!”

Xác định kinh văn trong đầu không có sai sót, Lý Thanh không chần chừ thêm, trực tiếp nhắc lại hắc lô.

Àm âm!

Chỉ trong nháy mắt, mấy đạo lôi đình đỏ rực, mỗi tia dài đến trăm trượng, điên cuồng giáng thẳng xuống thân thể hắn!

Nhưng lần này, hắn đã chuẩn bị đầy đủ, không còn luống cuống như lúc trước. Hắn lập tức vận chuyển Phạm Vương Chân Thể tầng thứ hai.

Ngay tức khắc, thân thể hắn bành trướng nhanh chóng, hóa thành một tiểu cự nhân sừng sững trên mặt đất.

Lôi đình đỏ rực điên cuồng bổ xuống người hắn. Nhưng trước khi hắn kịp cảm nhận đau đớn, công pháp trong cơ thể đã tự vận chuyển về hướng tầng thứ ba.

Lần này, uy năng khủng bố của lôi đình không lập tức hủy diệt thân thể hắn, mà có một bộ phận lôi lực kỳ dị thẩm thấu vào bên trong, giống như từng tia lửa điện đang kích thích từng tác máu thịt trong cơ thể hắn.

“Dùng thiên lôi bức bách nhục thân, ép ra toàn bộ tiềm lực ẩn giấu, từ đó thể phách tiếp tục mạnh lên!”

Bị thiên lôi điên cuồng oanh kích, nhưng Lý Thanh đã sớm chuẩn bị tâm lý. Trên khuôn mặt hắn lộ ra vẻ kiên nghị, chút đau đớn này hắn hoàn toàn không để vào mắt.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Từng đạo lôi đình không ngừng giáng xuống, liên tục đánh vào nhục thân của Lý Thanh. Hắn cắn răng chịu đựng, đồng thời duy trì ý thức thanh tỉnh, nhờ vào đó mà tu luyện, nấu luyện thể phách!

“Chỉ là thiên lôi thôi, ta không tin mình chống đỡ không nổi!”

Đáy mắt Lý Thanh lóe lên tia sáng đỏ rực, khí huyết trong cơ thể sôi trào như sóng biển gầm thét.

Huyết khí cuộn cuộn tràn ngập toàn thân, hắn chịu đựng từng đợt lôi đình giáng xuống, dần dần cơ thể cũng trở nên tê dại, thậm chí hắn có chút thích ứng với loại đau đớn này.

Nhưng ở phương xa, Ngô Xung chứng kiến cảnh tượng này mà cả người phát run!

“Hắn... hắn vẫn còn là người sao? Lý Thanh sẽ không bị đánh chết đấy chứ?!”

Ngô Xung há hốc miệng, lâm bẫm như người mất hồn.

Trong mắt hắn lúc này, Lý Thanh đứng sừng sững giữa trời đất, mặc cho lôi đình giáng xuống mà không nhúc nhích, trông chẳng khác gì một pho tượng đá!

Trên cơ thể hắn, từng vết thương do lôi đình đánh xuống đã khắc sâu, máu chảy đầm đìa.

Da thịt hắn nứt toác, vết thương dữ tợn phủ khắp toàn thân!

Đối mặt với thiên kiếp hung hiểm này, Lý Thanh không còn mượn Kim Ty Ngọc Bào để chống đỡ.

Hắn thu hồi pháp bảo phòng ngự, quyết định chỉ dựa vào nhục thân thuần túy để nghênh chiến thiên lôi!

Dưới sự trùng kích mãnh liệt này, khí tức minh phủ bao quanh người hắn vốn dày đặc nay cũng tiêu tán đi rất nhiều, so với

lúc vừa ra khỏi âm mạch, rõ ràng đã mờ nhạt đi đáng kể.

Theo lý thuyết, đến giai đoạn này, thiên kiếp đáng lẽ phải suy yếu.

Nhưng không!

Thiên kiếp này lại có biểu hiện khác thường! Lôi vân trên bầu trời chợt cuộn trào mãnh liệt, tiếp đó giáng xuống một đạo lôi đình hai màu đỏ lam!

Hồng Lam Song Sắc Lôi Đình!

Ầm ầm!

Loại song sắc chân lôi này, uy lực thậm chí vượt xa cả lôi đình đỏ và lam trước đó! Hơn nữa, sức phá hoại của nó còn mạnh hơn gấp bội khi cộng dồn hai loại lôi đình kia lại!

Bị đánh bất ngờ, Lý Thanh không kịp chuẩn bị tâm lý!

Miễn cưỡng chịu một kích từ song sắc chân lôi, thân thể hắn chấn động mạnh, ngay sau đó, một tiếng rên khế bật ra từ cổ họng.

“Hừ!”

Khóe miệng hắn trào ra một dòng máu tươi đỏ thẫm.

Sức phá hoại của đạo song sắc chân lôi này quả thực kinh khủng đến cực hạn, ngay cả ngũ tạng lục phủ của hắn cũng chịu chấn động dữ dội, xuất hiện vết thương!

“Lão thiên gia thật quá đáng! Chẳng lẽ ta đã phạm phải chuyện thương thiên hại lý gì hay sao mà ngay cả song sắc chân lôi cũng giáng xuống?!”

Tận mắt chứng kiến cảnh này, Ngô Xung lại một lần nữa kinh hãi đến mức trợn tròn mắt.

Hắn nhìn ra, thiên kiếp lần này không đơn thuần chỉ nhằm vào mình phủ chi khí trên người Lý Thanh, mà dường như đang muốn hoàn toàn tiêu diệt hắn!

Trên bầu trời, lôi vân tiếp tục cuộn trào, chuẩn bị giáng xuống thêm một đợt thiên lôi!

Cuối cùng, Lý Thanh không thể chịu đựng thêm nữa, hắn lập tức lui vào hắc lô!

Lớp vỏ của hắc lô một lần nữa khép lại, bao bọc toàn bộ thân thể hắc bên trong. Lý Thanh lúc này mới thở phào một hơi, tinh thần cũng thả lỏng đôi chút.

Nhưng ngay sau đó, từng cơn đau dữ dội truyền khắp cơ thể hắc!

“Tê... Đúng là quá ác độc!”

Chương 1268

DTV EBOOK

Ngay cả xương cốt của hắn cũng bị thiên lôi nấu luyện một lượt, tổn thương lần này đã động đến tận nguyên khí!

Hắn há miệng thở dốc, cố gắng thúc đẩy khí huyết để chữa trị vết thương.

Bây giờ, cuối cùng hắn cũng xác nhận được một điều:

Bộ luyện thể bí thuật “Phạm Vương Chân Thể” này, tuyệt đối không thuộc về nhân tộc!

Loại công pháp bá đạo tuyệt luân này, e rằng chỉ có Yêu tộc cấp cao, với nhục thân cường hãn và nội tình thâm hậu, mới có thể tu luyện!

Nếu cưỡng ép tu luyện, không chỉ khiến nguyên khí tổn hao nghiêm trọng, mà ngay cả thọ nguyên cũng sẽ bị tiêu hao rất nhiều!

Sau một khoảng thời gian nghỉ ngơi, nhục thân hắn nhanh chóng hồi phục, vượt ngoài dự đoán.

Những vết thương chằng chịt trên da thịt hắn lúc trước, giờ đây đã kết thành từng lớp vảy mỏng.

“Xem ra ta đã sơ bộ tu thành tầng ba rồi!”

Nhục thân được thiên lôi rèn luyện, mỗi một tác máu thịt trong cơ thể hắn đều đã bị kích phát hơn phân nửa tiềm năng!

Lý Thanh siết chặt nắm đấm, cảm nhận lực lượng bộc phát từ trong cơ thể, ánh mắt hắn lóe lên chiến ý.

Giờ khắc này, hắn có cảm giác như mình đang sở hữu sức mạnh có thể chống trời!

Sau khi tiếp tục thể ngộ một lát, đợt thương thể hồi phục gần hết, hắn lại một lần nữa xông ra khỏi hắc lô, dùng nhục thân đón thiên lôi!

Chân lôi liên tục giáng xuống!

Khi thì lôi đình đỏ, khi thì lôi đình lam, thỉnh thoảng lại xuất hiện song sắc chân lôi, không theo bất kỳ quy luật nào!

Lý Thanh cắn răng chịu đựng, mỗi khi không thể chống đỡ nổi, hấn liền lùi về hắc lô, tranh thủ khoảng trống để hồi phục thương thế.

Cứ thế, quá trình này lặp đi lặp lại ba lần!

Cuối cùng, trên bầu trời, lôi vân ngưng tụ đạo song sắc chân lôi cuối cùng!

Ầm ầm!

Hấn nghiêng răng nghênh đón đạo lôi đình này, nhục thân run lên dữ dội, nhưng vẫn cố chấp chống đỡ đến cùng!

Sau khi đột thiên lôi cuối cùng giáng xuống, cuối cùng Lý Thanh cũng chạm đến cực hạn!

“Phanh!”

Hấn vô lực ngã xuống mặt đất, cả người mềm nhũn, không còn chút sức lực nào.

Chỉ có lồng ngực không ngừng phập phồng, chứng minh rằng hấn vẫn còn sống!

Lấy tu vi Kết Đan kỳ đối kháng thiên kiếp, hơn nữa còn chủ động dẫn thiên lôi rèn luyện thân thể, đây gần như là một kỳ tích!

Đương nhiên, cái giá phải trả cũng không hề nhỏ.

Toàn thân khí huyết gần như khô kiệt, nguyên khí tổn hao nghiêm trọng, cả người suýt chút nữa mất mạng dưới thiên lôi. Đây chính là trạng thái hiện tại của Lý Thanh.

Tuy nhiên, lợi ích thu được lại vô cùng rõ ràng. Giờ đây, nhục thân của Lý Thanh đã có một bước nhảy vọt, chỉ xét riêng về thể phách, hấn đã đạt đến cấp độ thể tu tam giai trung kỳ.

Cường độ nhục thân này có thể sánh ngang với Yêu thú cấp ba. Trong thời đại mà thể tu cực kỳ hiếm hoi như hiện nay, Lý Thanh có thể đi được đến bước này, quả thực là đáng kinh ngạc!

Chỉ dựa vào nhục thân thuần túy, hắn đã có thể giao chiến với Yêu thú cấp ba. Thể phách cường hãn đến mức này hoàn toàn vượt xa khỏi sức tưởng tượng của tu sĩ thông thường.

“Thật uổng cho người có thể chịu đựng được như vậy! Một tu sĩ Kết Đan kỳ mà có thể vượt qua thiên kiếp, nói ra chỉ sợ dọa chết người!” Ngô Xung nhìn Lý Thanh đang nằm trên mặt đất, không ngừng tặc lưỡi.

Ánh mắt hắn nhìn Lý Thanh như thể đang nhìn một con quái vật, trong mắt tràn đầy kinh ngạc không thể che giấu.

“Ít nói lời vô ích, mau đưa ta rời khỏi đây, nơi này không thể ở lâu!” Lý Thanh gian nan mở miệng. Hiện tại, ngay cả nói chuyện cũng trở nên khó khăn. Để vượt qua thiên kiếp lần này, hắn đã tiêu hao quá nhiều, có thể nói là dầu cạn đèn tắt.

Lý Thanh lo lắng không phải là không có lý do. Hắn nghĩ đến những bóng người mơ hồ từng xuất hiện trong âm mạch, tuy rằng bọn họ đã biến mất sau tầng màn che, nhưng rõ ràng đó không phải là ảo giác.

Hắn có thể nhìn thấy bọn họ, vậy bọn họ cũng có thể nhìn thấy hắn.

Điều này có nghĩa là, sau khi nghi thức tế âm kết thúc, những người đó nhất định sẽ cử người đến tìm hiểu tình hình Tây Lăng Thần Sơn.

Mà hắn cùng Ngô Xung đã gây ra động tĩnh lớn như vậy tại Tây Lăng Thần Sơn, chắc chắn không thể che giấu hoàn toàn.

Do đó, Tây Lăng Thần Sơn không phải là nơi có thể nán lại lâu.

Nghe vậy, Ngô Xung lập tức lấy ra một cái bát đen sì, chỉ thấy chiếc bát nhanh chóng phóng đại, chỉ trong chốc lát đã đủ lớn để nhét cả người Lý Thanh vào trong.

Làm xong tất cả, Ngô Xung liền điều khiển phi hành, bay về hướng đông Tây Lăng Thần Sơn.

Nhìn chiếc bát đen trong tay Ngô Xung, Lý Thanh khẽ nhíu mày, có thể nhận ra bảo vật này không hề tầm thường.

“Đây là Thôn Thiên Bát? Người cũng giống như Thôn Thiên Lão Tổ, luyện chế hai kiện bản mệnh pháp bảo sao?” Lý

Thanh khẽ nhúu mảy hỏi.

Chuyện này không phải là một điều tốt.

Chương 1269

DTV EBOOK

Bản mệnh pháp bảo không phải cứ nhiều là tốt, trái lại, tốt nhất là chỉ có một kiện.

Bởi vì bản mệnh pháp bảo cần phải được ôn dưỡng trong đan điền khí hải bằng chân nguyên. Một khi số lượng quá nhiều, sẽ làm ảnh hưởng đến tốc độ tu hành.

Hơn nữa, điều này còn khiến cho uy năng của hai kiện pháp bảo cùng lúc bị hạn chế, tốc độ tăng trưởng chậm hơn rất nhiều, tuyệt đối là mất nhiều hơn được.

Thôn Thiên Lão Tổ sở dĩ luyện chế hai kiện bản mệnh pháp bảo—một cái là Thôn Thiên Mai, một cái là Thôn Thiên Bát—là vì hắn đã mắc kẹt ở Kết Đan hậu kỳ quá lâu. Trong thời gian ngắn không thể ngưng kết Nguyên Anh, đây là hành động bất đắc dĩ.

Nghe vậy, thần sắc của Ngô Xung thoáng ảm đạm, hắn chậm rãi nói:

“Sự phụ đã rời đi sớm, lúc trước không kịp dặn dò ta những điều cần lưu ý khi kết đan.”

“Tuy nhiên, hai phần linh tài này đều là do người để lại cho ta. Vì vậy, sau khi kết đan, ta đã phỏng theo cách của sự phụ, luyện chế ra hai kiện bản mệnh pháp bảo.”

“Chỉ đến khi luyện thành, ta mới phát hiện ra không thích hợp. Nhưng lúc này muốn hối hận cũng đã quá muộn.”

Nghe vậy, Lý Thanh cũng không nói thêm gì nữa.

Đoán chừng, Thôn Thiên Lão Tổ chuẩn bị hai phần linh tài luyện chế bản mệnh pháp bảo là vì lo lắng rằng lần đầu tiên Ngô Xung luyện chế có thể sẽ thất bại.

Làm sao Ngô Xung có thể nghĩ tới việc đem cả hai phần linh tài kia đều luyện thành bản mệnh pháp bảo của chính mình,

mà lại còn là một cái Thôn Thiên Mai cùng một cái Thôn Thiên Bát?!

“Nói trở lại, ngươi có biết tung tích của những sư huynh đệ đồng môn khác không?” Lý Thanh mở miệng hỏi.

“Một số người từng cùng ta lên linh chu cự hạm, có kẻ vì không chịu nổi linh khí căn cỗi ở Minh Vực mà lựa chọn rời đi, tự mình đi lịch luyện.”

“Một bộ phận khác thì trong lúc chạy trốn gặp ngoài ý muốn, bất đắc dĩ mới phải phân tán khỏi đại bộ đội.”

“Hiện tại, chỉ có một số ít đồng môn còn theo ta ở lại Minh Vực. Nhưng do linh khí nơi này quá mức suy kiệt, tu vi của bọn họ gần như không thể tiến triển.”

Nói đến đây, Ngô Xung không khỏi thở dài.

Hắn hiểu rõ dụng ý của Lý Thanh khi hỏi chuyện này. Hiển nhiên là muốn xác định xem có ai trong đồng môn đã thành công Kết Đan, chuẩn bị quay về Thanh Lĩnh Vực.

Nhưng đáng tiếc, nơi này không phải là Thanh Lĩnh Vực, cũng chẳng phải Đại Hoang Vực. Điều kiện tu đạo ở đây quá mức khắc nghiệt.

Cũng chính vì hắn có huyết mạch ác thú, lại tu luyện Thao Thiết Thần Công – một công pháp đỉnh cấp, thêm vào đó là cơ duyên gặp được cao nhân chỉ điểm, hắn mới có thể thành công Kết Đan.

Tại Minh Vực – nơi linh khí mỏng manh này, muốn nâng cao tu vi gần như chỉ có một phương pháp: Âm Tế.

Nhưng muốn tiến hành âm tế, cần phải thỏa mãn hai điều kiện.

Thứ nhất, phải có đủ âm thạch!

Âm thạch chỉ có thể khai thác ở những địa điểm đặc biệt, mà trong quá trình khai thác lại hao tổn thọ nguyên, khiến rất ít tu sĩ chủ động tìm kiếm chúng.

Thứ hai, phải tiến hành âm tế tại cửa vào của âm mạch, cũng chính là nơi được minh bia trấn áp dưới chân Tây Lăng Thần Sơn.

Tiếc thay, số lượng lối vào âm mạch cực kỳ hạn chế. Hầu hết đều bị Tây Lăng Thần Điện hoặc các thế lực tiên đạo nắm giữ.

Là người đến từ vực ngoại, Ngô Xung muốn chiếm được một lối vào âm mạch gần như là điều không tưởng!

Chính vì vậy, khi không thể lợi dụng âm tế để tu hành, đồng môn khác gần như đều dậm chân tại chỗ, không thể tăng tiến tu vi.

Sau khi nghe xong, Lý Thanh chẳng những không thất vọng mà còn mỉm cười, nhẹ giọng nói:

“Thì ra là vậy, chỉ cần các đồng môn còn sống là tốt rồi.”

“Chờ ta khôi phục nguyên khí, sẽ lập tức quay về Thanh Lĩnh Vực, trùng kiến Lăng Vân Tông.”

Ngô Xung theo bản năng “ừm” một tiếng, nhưng sau đó đột nhiên phản ứng lại:

“Người nói cái gì?! Trùng kiến Lăng Vân Tông? Dựa vào hai người chúng ta? Làm sao có thể?!”

Đúng vậy, dù Ngô Xung có ngốc một chút, cũng không đến mức không hiểu chuyện.

Bằng vào hai tu sĩ Kết Đan kỳ mà muốn trùng kiến một đại tông môn đã sụp đổ, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày!

Hơn nữa, Thanh Lĩnh Vực hiện tại đã bị Thượng Thanh Tông nắm giữ tiên đạo tài nguyên. Thực lực của bọn họ khủng bố đến mức nào, không cần nghĩ cũng biết. Chỉ dựa vào hai người bọn họ, hoàn toàn không thể lay động nổi thế cục.

Nhưng Lý Thanh chỉ khẽ cười một tiếng, thản nhiên nói:

“Tự nhiên không chỉ có hai người chúng ta. Nếu tính thêm những người người vừa nói, ta ước chừng có thể gom được năm vị Kết Đan kỳ tu sĩ!”

Lời này vừa thốt ra, con ngươi của Ngô Xung bỗng co rút lại, như thể vừa nghe thấy chuyện không tưởng.

“Năm vị Kết Đan chân nhân?! Nói vậy, ngoại trừ ta và người, còn có ba người nữa cũng đã Kết Đan thành công?!”

Chương 1270

DTV EBOOK

“Người tìm đâu ra bọn họ? Những năm qua người đã làm gì, tại sao so với người, ta cảm giác mình mấy năm nay sống hoàn toàn uổng phí?!”

Lý Thanh bật cười ha hả, lắc đầu đáp:

“Việc này nói ra rất dài, sau này ta sẽ từ từ kể cho người nghe!”

Lý Thanh đã từng trải qua nhiều biến cố ở Đại Hoang Vực, mỗi lần nhắc lại đều là một câu chuyện dài dằng dặc.

Trên đường đi, hắn chậm rãi thuật lại hành trình của mình tại Đại Hoang Vực, từ lúc sơ nhập Hướng Dương Thành cho đến khi kết giao với Phù Huyền Chân Nhân.

Ngô Xung lắng nghe từ đầu đến cuối, sắc mặt không khỏi trở nên đặc sắc.

Tuy rằng chuyến phiêu lưu của hắn ở Minh Vực cũng có phần thú vị, nhưng so với trải nghiệm của Lý Thanh thì lại trở nên nhạt nhòa không đáng kể.

Nghe xong câu chuyện, Ngô Xung lâm bầm:

“Thì ra là vậy! Không ngờ Sở sư muội lại vô tình tìm được một tòa Thượng Cổ truyền tống trận. Trong khi đó, bọn ta lại hao tổn bao công sức tìm kiếm nòng khấp nơi!”

Trong lúc trò chuyện, hai người đã bay được một quãng rất xa.

Lý Thanh dựa vào Thôn Thiên Bát, đột nhiên cảm nhận được từng đợt gió lớn mang theo hơi ẩm và vị mặn của biển cả.

Hắn vươn đầu nhìn về phía trước, liền trông thấy một vùng biển xanh thẳm rộng lớn hiện ra trong tầm mắt.

Àm âm!

Sóng biển vỗ mạnh vào bãi cát, từng lớp bọt trắng xóa cuộn trào không ngừng.

Nơi này chính là khu vực phía đông bắc của Tây Lăng Thần Sơn. Dọc đường đi, Ngô Xung không ngừng phi hành, chân nguyên hùng hậu giúp hắn duy trì tốc độ cao trong thời gian dài.

Nếu tính theo khoảng cách, có lẽ hai người đã vượt qua không ít châu vực.

Ngô Xung cười ha hả:

“Chúng ta đến Minh Vực cũng đã lâu, một mục tìm kiếm nơi có thể ẩn tu. Nhưng trên lục địa, những vùng có linh khí dồi dào đều đã có chủ. Vì thế, bọn ta quyết định ra biển để tìm một nơi thích hợp!”

“Trải qua mấy tháng tìm kiếm, giữa vùng biển mênh mông vô tận, cuối cùng cũng phát hiện một hòn đảo có linh khí phong phú!”

Vừa nói, hắn vừa gia tăng tốc độ phi hành.

Chẳng mấy chốc, cả hai đã đến khu vực giữa biển, lao đi với tốc độ cực nhanh.

Từng đợt sóng dữ gầm vang bên dưới, tràn đầy khí thế mãnh liệt.

Cuối cùng, trong tầm mắt Lý Thanh, một hòn đảo hoang vu nhưng tràn trề sinh cơ hiện ra.

Nơi này phủ đầy cây cối xanh um, từng đàn chim biển xoay quanh trên bầu trời, thi thoảng lại sà xuống mặt biển tìm kiếm thức ăn.

Ngô Xung bật cười sáng khoái, lớn tiếng gọi:

“Ha ha ha! Chư vị còn không mau ra gặp một lần, nhìn xem ta đã mang ai về đây!”

Vừa đến gần đảo hoang, lòng Lý Thanh đột nhiên có chút bồi hồi.

Những đồng môn Lăng Vân Tông ngày xưa, những gương mặt quen thuộc ấy... Không biết bây giờ còn lại bao nhiêu người?

Chưa để hắn chìm trong suy nghĩ quá lâu, từ hòn đảo phía dưới liên vang lên nhiều tiếng kêu đầy kinh ngạc:

“Ngô sư thúc, ngài cuối cùng cũng trở về rồi!”

“Chuyến đi lần này thế nào? Ngô sư thúc có bị thương không?”

“Đúng vậy! Theo ta thấy, tốt nhất là dừng đại đột chọc vào Tây Lăng Thần Điện! Chủ điện đó có tu vi quá mức thâm sâu, không phải là đối thủ mà chúng ta có thể trêu vào lúc này!”

“Lão tổ từng nói mang người trở về... Chẳng lẽ là những đồng môn thất lạc trước kia sao?”

Từ trên hòn đảo lẻ loi giữa biển, từng bóng người nhanh chóng cười phấp phới bay ra, hội tụ trên không trung.

Nghe từng tiếng gọi quen thuộc, khóe miệng Lý Thanh không khỏi cong lên thành một nụ cười ấm áp.

Đã trải qua bao nhiêu gian khổ trên con đường dài dằng dặc này, cuối cùng, hắn cũng có thể gặp lại những người quen cũ.

Không còn chần chừ, hắn lập tức nhảy ra khỏi Thôn Thiên Bát, hai chân đạp hư không, sánh vai phi hành cùng Ngô Xung.

Nhìn thấy từng người lộ ra biểu cảm khác nhau—có kẻ kinh ngạc, có người mờ mịt, thậm chí có kẻ mang theo vẻ khiếp sợ—Lý Thanh chậm rãi ôm quyền, ánh mắt quét qua đám người trước mặt rồi trầm giọng nói:

“Chư vị sư huynh, sư đệ, còn nhớ đến Lý Thanh này chăng?”

Lời vừa dứt, một giọng nói đầy kinh hoàng vang lên từ giữa đám đông. Người này vừa kịp nhận ra Ngô Xung bên cạnh Lý Thanh, liền kêu lên thất thanh:

“Lý sư đệ! Người... người vẫn còn sống sao?”

Lý Thanh nghe thấy tiếng gọi, ánh mắt cũng không kìm được mà toát lên vẻ xúc động.

“Ôn sư huynh! Đã lâu không gặp. Kể từ lần chia tay năm đó, sư huynh vẫn bình an chứ?”

Không sai, vị tu sĩ họ Ôn trước mặt hắn chính là người mà Lý Thanh quen biết từ lâu. Khi hắn vừa mới nhập môn vào Lăng Vân Tông, còn là một kẻ vô danh trong Luyện Khí Đường, chính Ôn sư huynh đã nhiều lần chiếu cố hắn.

Ôn Trường Lão cười lớn, vui mừng khôn xiết:

“Ha ha ha, người vẫn bình an là tốt! Nhưng mà... tu vi của người...”

Lời nói đến đây, Ôn Trường Lão bỗng nghẹn lại, vẻ mặt hiện lên sự chấn động tột cùng.

Chương 1271

DTV EBOOK

Hắn phát hiện ra lúc này, Lý Thanh vậy mà có thể phi hành mà không dựa vào bất kỳ pháp khí nào!

Hơn nữa, từ khí tức ần ần trên người hắn phát ra, Ôn Trường Lão thậm chí còn cảm thấy một loại áp lực khó tả.

Đây chính là loại áp lực chỉ có thể cảm nhận được từ các lão tổ trong tông môn trước kia! Dù là Ngô Xung đang đứng bên cạnh Lý Thanh, cũng có một khoảng cách nhất định so với hắn!

“Chỉ có thể là Kết Đan kỳ! Không... ít nhất cũng phải là Kết Đan trung kỳ trở lên!”

Không sai, sau khi trải qua vô số nguy cơ tại Âm Mạch, tu vi của Lý Thanh đã tiến gần Kết Đan hậu kỳ!

Dù chưa chính thức đột phá, nhưng khoảng cách chỉ còn một bước nhỏ nữa mà thôi. Nếu hắn tìm được một nơi có linh khí dồi dào để bế quan khổ tu hơn mười năm, thì việc tiến vào Kết Đan hậu kỳ gần như là điều chắc chắn!

Lý Thanh khẽ cười, giọng điệu vẫn ôn hòa như cũ:

“Ha ha, mấy năm nay ta có chút cơ duyên, may mắn Kết Đan thành công.”

Tuy lời nói bình thản, nhưng khi rơi vào tai Ôn Trường Lão cùng những người xung quanh, chẳng khác gì một tia sét giữa trời quang!

Lý Thanh—người đồng môn năm xưa—nay đã thành công Kết Đan!

“Lý... Lý sư thúc?!”

Một giọng nói trầm đục vang lên, từ trong đám người lách ra một thân hình to lớn. Đó là một kẻ đầu trọc, trên mặt có một vết sẹo đao kéo dài, làm cho ngũ quan trở nên dữ tợn và méo mó.

Những tu sĩ xung quanh vừa thấy hấn xuất hiện, lập tức lộ ra ánh mắt chán ghét, như thể không muốn dính dáng đến người này.

Thế nhưng, khi nhìn thấy kẻ đó, khóe miệng Lý Thanh lại bất giác nở một nụ cười chân thành.

“Ha ha ha ha! Lỗ Phàm! Ngươi vậy mà cũng ở đây sao?”

Nhìn thấy tên đầu trọc quen thuộc trước mặt, Lý Thanh liền nhận ra ngay.

Người này chính là Lỗ Phàm, kẻ năm xưa đã trao đổi với hấn bộ bí thuật luyện thể—«Phạm Vương Chân Thể».

Từ khi trải qua Lôi Kiếp, Lý Thanh mới thực sự nhận ra giá trị của bộ bí thuật này. Nếu không nhờ sức mạnh cường đại của «Phạm Vương Chân Thể», e rằng hấn đã khó mà vượt qua kiếp nạn vừa rồi.

Lỗ Phàm đôi mắt đỏ hoe, giọng nói có phần nghẹn lại:

“Lý sư thúc... cuối cùng cũng gặp lại ngươi!”

Nhiều năm không gặp, trên khuôn mặt hấn đã bớt đi vẻ lỗ mãng ngày xưa, thay vào đó là sự trầm ổn của một tu sĩ từng trải.

Không chỉ riêng hấn, mà ngày càng có nhiều gương mặt quen thuộc từ trong hòn đảo bay ra, ánh mắt tràn đầy kích động nhìn về phía Lý Thanh.

“Lý... Lý sư thúc?!”

Ban đầu, có người còn định gọi “Lý sư đệ”, nhưng ngay lập tức nuốt lại lời và sửa đổi cách xưng hô.

Bởi vì, ở tu tiên giới, cảnh giới quyết định bói phận.

Chỉ cần tu vi cao hơn, liền trở thành tiên bối!

Dù năm xưa có từng là đồng môn, thậm chí là sư huynh sư tỷ của hấn, nhưng hiện tại, khi Lý Thanh đã bước vào hàng ngũ Kết Đan, bọn họ đều phải cung kính gọi hấn là sư thúc, hoặc thậm chí... là lão tổ!

“Chư vị đồng môn, lần này ta đến Minh Vực chính là để đưa các ngươi trở về, cùng nhau tái lập Lăng Vân Tông!”

Giữa không trung, Lý Thanh đứng chấp tay, thản nhiên tuyên bố tin tức này.

Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều ngây ra một lúc lâu, mãi sau mới hoàn hồn lại.

“Cái gì? Trùng kiến Lăng Vân Tông?”

“Muốn đoạt lại lãnh địa sao? Nhưng mà hiện giờ, toàn bộ Thanh Lĩnh Vực đều đã rơi vào tay Thượng Thanh Tông!”

“Lý sư thúc, mặc dù ngươi và Ngô sư thúc đều đã kết đan thành công, nhưng chuyện này vẫn nên suy tính kỹ càng mới được!”

“Không sai, bây giờ thế lực Thượng Thanh Tông mạnh như mặt trời ban trưa, tuyệt đối không thể khinh suất!”

Kể cả Ôn trưởng lão cũng vậy, hầu hết mọi người đều lên tiếng khuyên bảo, mỗi người một ý.

Theo họ nghĩ, hiện tại Thượng Thanh Tông như một con quái thú khổng lồ, muốn quay về Thanh Lĩnh Vực để trùng kiến Lăng Vân Tông, tất nhiên phải cân nhắc thận trọng.

Nhưng khác với bọn họ, Lỗ Phàm lại tin tưởng Lý Thanh gần như tuyệt đối. Hắn lập tức mở miệng nói:

“Lý sư thúc đã nói như vậy, chắc chắn đã có tính toán và chỗ dựa vững chắc, chúng ta cần gì phải lo lắng vô ích!”

Lúc này, Ngô Xung cũng cười lớn:

“Ha ha ha, chư vị không cần quá lo lắng. Chuyện này quay về Thanh Lĩnh Vực để trùng kiến Lăng Vân Tông, quả thực chúng ta có không ít phần thắng.”

Hắn không nói ra những kinh nghiệm mà Lý Thanh đã trải qua ở Đại Hoang Vực, chỉ dùng ánh mắt kiên định để trấn an mọi người.

Nghe xong, những người khác mới dần nhận ra một điều: Lý Thanh trước mắt bọn họ lúc này, đã không còn là vị sư đệ ngày nào nữa.

Giờ đây, hắn đã là một cường giả kết đan chân nhân, nếu là trước kia, trong tông môn cũng phải được tôn xưng là trụ cột vững chắc!

Kết quả, tất cả đều im lặng.

“Mọi người hãy nhanh chóng thu dọn hành lý. Nếu không còn chuyện gì khác, chúng ta càng sớm khởi hành càng tốt!”

Chương 1272

DTV EBOOK

Nói xong, trong lòng Lý Thanh không khỏi dâng lên cảm xúc kích động.

Cuối cùng, ngày này cũng đã đến.

Triệu hồi các môn nhân cũ, quay về Thanh Lĩnh Vực!

Không ai ngờ rằng, ngày đó lại đến nhanh như vậy.

Trên thực tế, không ít người đã chuẩn bị tâm lý sống cả đời trên hòn đảo hoang này, không dám kỳ vọng gì vào chuyện phục hưng Lăng Vân Tông.

Nhưng giờ đây, sự xuất hiện của Lý Thanh chẳng khác nào một liều thuốc trợ tim, thôi bùng lên hy vọng trong lòng họ.

Thế là, tất cả đều vội vàng quay về nơi ở của mình, lập tức thu dọn đồ đạc, ai nấy đều háo hức chuẩn bị cho ngày trở lại Thanh Lĩnh Vực.

Tuy nhiên, dù có gấp đến đâu, chuyện rời đi cũng cần có thời gian.

Dù sao, nhân số quá đông, phương án tốt nhất để rời khỏi đây vẫn là dùng linh chu cự hạm.

Chỉ là, chiếc linh chu cự hạm này khi đến từ Thanh Lĩnh Vực đã trải qua không ít nguy hiểm, trên đường đi chịu tổn hại khá nhiều.

“Lý Thanh, ngươi xem thử xem, chiếc linh chu cự hạm này còn có thể sửa chữa được không?”

Vừa nói, Ngô Xung vừa lấy ra chiếc linh chu cự hạm do Thôn Thiên Lão Tổ để lại.

Chiếc thuyền này cực kỳ to lớn, trước đây Lý Thanh từng ngồi qua một lần, kết cấu phức tạp hơn nhiều so với những linh chu thông thường.

Nhìn linh chu cự hạm, Lý Thanh chậm rãi bước quanh, quan sát tỉ mỉ.

“Ừm, linh văn bị mài mòn nghiêm trọng, nhiều chỗ bị hư hại. Có thể thấy, các người trên đường từ Thanh Lĩnh Vực đến Minh Vực đã trải qua không ít gian nan.”

Chiếc linh chu này vô cùng to lớn, vượt xa phạm vi của một linh chu bình thường, có lẽ phải gọi là linh hạm mới đúng.

Bề ngoài của nó chỉ chút vết rách, từng đường nứt trải dài khắp thân hạm.

Ngoài ra, những linh văn được khắc bên trong thân hạm đã mờ nhạt đi nhiều, thậm chí có vài linh văn quan trọng đã tổn hại nghiêm trọng.

“Thế nào? Còn có thể sửa được không?” Ngô Xung vội hỏi.

Thôn Thiên Lão Tổ đã để lại cho hắn không ít thứ, nhưng trong đó, hắn trân quý chiếc linh hạm này nhất, vì vậy rất hy vọng Lý Thanh có thể sửa chữa nó.

May mà hiện tại, thuật luyện khí của Lý Thanh đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, nhãn quan cũng rộng mở hơn trước rất nhiều.

Mặc dù phương pháp luyện chế chiếc linh hạm này phức tạp, nhưng với thực lực bây giờ của Lý Thanh, chỉ cần bỏ ra chút công sức, việc sửa chữa không phải là vấn đề lớn.

“Không khó, ta có thể sửa được.”

Lý Thanh khẽ gật đầu, sau đó buông thần thức ra, bao phủ toàn bộ linh hạm.

Thần thức quét qua từng góc một, trong nháy mắt, toàn bộ kết cấu tinh vi bên trong linh hạm đã hiện rõ trong đầu hắn.

Dựa vào những hoa văn phức tạp này, ánh mắt Lý Thanh chợt lóe lên một tia sáng, trong lòng lập tức hình thành kế hoạch sửa chữa.

Oanh!

Một ngọn thiên địa linh hỏa màu đen tuyền bùng lên từ lòng bàn tay hắn, khiến không khí xung quanh lập tức trở nên nóng rực.

Khi chế tạo chiếc linh hạm này, Lăng Vân Tông đã sử dụng rất nhiều loại linh kim quý hiếm, đồng thời do không chỉ một trưởng lão hỗ trợ Thôn Thiên Lão Tổ chế tạo.

Có thể nói, đây chính là tâm huyết của toàn bộ Lăng Vân Tông!

Nhưng một chiếc linh hạm tập hợp tâm huyết của không chỉ một vị luyện khí sư đại thành, vậy mà trong mắt Lý Thanh, lại giống như một con trâu bị đầu bếp róc thịt, có thể dễ dàng chia tách từng phần.

“Mặt ngoài tổn hại thì dễ xử lý, chỉ cần dùng Phệ Linh Yêu Viêm nung chảy một ít linh kim bổ sung là được.”

Rất nhanh, Lý Thanh liền lấy ra từ túi trữ vật một số linh kim thông thường. Đây đều là phế liệu còn dư lại sau khi nuôi dưỡng Tiểu Kim Tầm.

Mặc dù những vật liệu này không thể luyện chế pháp bảo cao cấp, nhưng dùng để sửa chữa chiếc linh chu này lại vừa vặn thích hợp.

Oanh!

Phệ Linh Yêu Viêm nóng rực nhanh chóng nung chảy linh kim thành thể lỏng. Dưới sự điều khiển của Lý Thanh, dòng kim loại nóng chảy lập tức được rót vào những vết rách trên bề mặt linh hạm, hàn gắn chúng lại như vá một miếng da.

Để đảm bảo vết vá chắc chắn hơn, hắn còn đặc biệt luyện hóa lại toàn bộ bề mặt linh hạm một lần nữa.

Chỉ trong chốc lát, những vết rách trên linh hạm hoàn toàn biến mất, trông hệt như chưa từng tồn tại.

Tuy nhiên, đây vẫn chỉ là bước sửa chữa bên ngoài, vấn đề nghiêm trọng nhất lại nằm ở bên trong linh hạm—nơi các linh văn đã bị tổn hại!

Những linh văn mờ nhạt thì còn có thể nhận biết được công dụng, nhưng có một số linh văn bị hư hại nghiêm trọng đến mức ngay cả Lý Thanh cũng không thể xác định chính xác chức năng của chúng.

“Linh văn bên này có vẻ dùng để dẫn linh lực tuần hoàn trong thân hạm, nhưng mấy đạo linh văn này... dùng để làm gì nhỉ?”

Lý Thanh cau mày, lập tức tập trung tinh thần, chìm sâu vào suy nghĩ, cố gắng mô phỏng lại tác dụng cụ thể của từng đạo linh văn.

Chương 1273

DTV EBOOK

Vừa suy tư, hắn vừa thử khắc họa những linh văn thay thế vào trong thân hạm, hy vọng có thể kiểm tra xem chúng có hoạt động hay không.

Nhưng dù thử nghiệm nhiều lần, kết quả vẫn không có hiệu quả thực chất nào!

“Không đúng! Ta đang bị tư duy theo lối mòn hạn chế! Khi chữa trị linh hạm, không thể chỉ tập trung vào một vài linh văn đơn lẻ, mà phải xem xét tổng thể!”

Lý Thanh nhẹ vuốt cằm, ánh mắt chợt trở nên sáng tỏ.

Giờ đây, hắn không chỉ đứng trên góc độ sửa chữa mà còn suy nghĩ như một luyện khí sư chế tạo linh hạm. Nếu bản thân hắn là người tạo ra linh hạm này, hắn sẽ khắc họa những linh văn nào?

Suy nghĩ của hắn dần mở rộng, từng tia linh quang lóe lên trong đầu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, khóe miệng Lý Thanh dần nở một nụ cười tự tin.

“Thì ra là thế! Luyện khí đường đại trưởng lão cùng các luyện khí trưởng lão khác quả nhiên có suy nghĩ cực kỳ tinh tế. Đáng tiếc, bọn họ đã không còn nữa...”

Nói đến đây, Lý Thanh lập tức bắt tay vào chữa trị linh văn bên trong linh hạm.

Rất nhanh, trên hòn đảo hoang, các tu sĩ còn lại cũng dần tụ tập về đây. Tất cả đều đã thu dọn xong hành lý, chuẩn bị sẵn sàng để rời đi.

“Ồ? Đây là đang sửa chữa linh hạm sao?”

“Lý sư thúc... ngài định một mình sửa chữa sao?”

“Tê! Trước đây Lý sư thúc vốn là một vị trưởng lão của luyện khí đường, chẳng lẽ những năm nay, không chỉ tu vi của ngài tăng mạnh, mà ngay cả thuật luyện khí cũng đạt đến cảnh giới cao thâm hơn sao?”

“Không thể nào! Những linh văn bị thiếu kia, ta nghĩ mãi vẫn không thể hình dung được các trưởng lão trước kia đã suy nghĩ thế nào khi chế tạo chiếc linh hạm này. Bộ cục thật sự quá huyền diệu!”

Giữa đám người, Ôn Trường Lão—người từng đứng thứ hai trong luyện khí đường—càng tỏ ra vô cùng kích động.

“Đại trưởng lão ơi, đáng tiếc ngài không thể chứng kiến cảnh này! Lăng Vân Tông chúng ta... rốt cuộc cũng có một luyện khí sư cấp Kết Đan kỳ tuyệt đỉnh rồi!”

Năm xưa, khi luyện khí đường chế tạo linh hạm này, Ôn Trường Lão chưa gia nhập nên không thể tham gia vào quá trình rèn luyện. Sau khi đến Minh Vực, hắn vẫn luôn tiếc nuối vì điều đó. Ngay cả khi muốn sửa chữa linh hạm, hắn cũng không có cách nào thực hiện.

Nhưng giờ đây, sự xuất hiện của Lý Thanh đã giúp hắn hóa giải tâm kết này.

Oanh!

Bỗng nhiên, một luồng linh lực mạnh mẽ lan tỏa, khiến tim mọi người đập nhanh hơn.

Trước mắt bao người, chiếc linh hạm khổng lồ bỗng nhiên tỏa ra một tầng linh quang rực rỡ.

Hào quang rực rỡ chói mắt, khiến ai nấy đều không thể dời tầm mắt.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Lý Thanh duỗi một tay, từng đạo chân nguyên từ đầu ngón tay phóng ra, dung nhập vào linh hạm.

Ông!

Linh hạm khẽ rung lên, sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nó bay lên không trung!

Từ khi đến Minh Vực, linh hạm đã bị tổn hại nghiêm trọng, gần như không thể vận hành bình thường.

Nhưng bây giờ, dưới bàn tay tinh xảo của Lý Thanh, nó đã hoàn toàn khôi phục, linh văn trên thân tàu một lần nữa vận hành trơn tru, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Dùng chính chân nguyên hùng hậu của mình để kích hoạt linh chu cự hạm, Lý Thanh nhìn xuống các trưởng lão của Lăng Vân Tông, cười to đầy hào sảng:

“Ha ha ha! Chư vị, đã đến lúc khởi hành!”

“Nếu không đi bây giờ thì còn chờ đến khi nào?”

Tái lập Lăng Vân Tông là nhiệm vụ cấp bách!

Hiện tại, linh chu cự hạm đã được sửa chữa hoàn tất, mọi người cũng đã thu dọn xong hành lý. Đến lúc này, còn lý do gì để nán lại trên hòn đảo hoang này nữa?

“Đi!”

“Không ngờ rằng, Lý sư thúc không chỉ có tu vi sâu không lường được, mà ngay cả thuật luyện khí cũng tinh xảo như vậy!”

“Mau lên linh hạm, trở về Thanh Lĩnh Vực thôi!”

Rất nhanh, từng bóng người phần khởi bay lên không trung, mang theo tâm trạng vui sướng, đáp xuống linh chu.

Khi đến Minh Vực, họ cũng cười trên chính chiếc linh chu này. Nhưng không ai ngờ rằng, sau bao năm lưu lạc, hôm nay lại có thể quay về Thanh Lĩnh Vực trên con thuyền ấy!

Ngô Xung từ lâu đã không thể kiềm chế kích động, vừa đáp lên linh hạm liền đưa tay vuốt ve thân tàu, vẻ mặt tràn ngập vui mừng.

“May mà có người! Nếu không, ta còn tưởng rằng chiếc linh hạm này không thể sửa chữa hoàn toàn nữa!” – Ngô Xung cười lớn.

Dù thân thể hần đã gầy gò hơn nhiều so với trước, nhưng nụ cười ngây thơ ngày nào vẫn không hề thay đổi.

“Không cần khách sáo, chỉ là tiện tay mà thôi.”

“Giờ thì, hướng về Đại Hoang Vực xuất phát!”

Lý Thanh chấp tay, trong mắt tràn đầy mong chờ về tương lai.

“Được! Xuất phát!”

Ngô Xung hăng hái xoa tay, lập tức tiếp quản việc điều khiển linh chu cự hạm.

Chương 1274

DTV EBOOK

Lúc trước, khi trốn chạy đến Minh Vực, linh hạm này vận hành nhờ chân nguyên tinh khiết do Thôn Thiên Lão Tổ lưu lại. Khi đó, bọn họ chỉ là những tu sĩ Trúc Cơ kỳ, pháp lực yếu ớt, căn bản không thể duy trì sự vận hành của con thuyền.

Nhưng bây giờ thì khác!

Ngô Xung đã bước vào Kết Đan kỳ, hơn nữa lại tu luyện 《Thao Thiết Thần Công》, không chỉ sở hữu chân nguyên hùng hậu dị thường mà tốc độ khôi phục cũng nhanh không tưởng!

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, không khí chấn động, linh chu cự hạm bùng lên hào quang chói mắt, mạnh mẽ vọt lên trời, lao nhanh về phương tây!

Ở một nơi khác, ánh mắt tạm thời quay trở lại Tây Lăng Thần Điện tại Minh Vực.

Tùng là một tòa cung điện hùng vĩ, Tây Lăng Thần Sơn giờ đây đã hoàn toàn trở thành phế tích.

“Tây Lăng Thần Điện thực sự bị hủy diệt... Khi đó, ở bờ bên kia màn trời, hai bóng người kia chắc hẳn đã giao chiến với Tây Lăng Điện Chủ!”

Một đạo cô trung niên khẽ nheo mắt, phát trần vất lên khuỷu tay, vẻ mặt đăm chiêu.

“Thật thú vị... Rõ ràng có thể chiếm cứ lối vào âm mạch làm của riêng, nhưng bọn họ lại không làm vậy, mà rời đi. Rốt cuộc, họ là ai?”

Bên cạnh đạo cô, một đồng tử khoác đạo bào khẽ cúi xuống, nhặt lên một nắm bụi đất trên mặt đất.

Hắn nhẹ nhàng quan sát rồi chậm rãi nói:

“Có dấu vết của thiên kiếp.”

Sau đó, hấn ngẩng đầu, ánh mắt hướng lên bầu trời, đưa ra một kết luận:

“Ngày đó, khi âm tế kết thúc, có người từ lối vào âm mạch rời đi, và đã dẫn phát một trận thiên kiếp!”

Lời này vừa dứt, đồng tử trong mắt đạo cô trung niên co rút lại, sắc mặt biến đổi.

“Dẫn động Lôi Kiếp? Chẳng lẽ là người từ vực ngoại?”

“Nếu không, hấn hẳn phải biết sự kiêng kỵ của âm mạch, tuyệt đối sẽ không hành động liều lĩnh như vậy. Người này chắc hẳn đã không mượn nhờ hoa sen đạo đài để luyện hóa mình tủy.”

“Không biết hấn có vượt qua được Lôi Kiếp hay không... Nếu thành công, tương lai e rằng sẽ xuất hiện thêm một vị đại tu sĩ Nguyên Anh kỳ.”

Nghe đến đây, đồng tử trẻ tuổi nhưng ánh mắt già dặn lại im lặng, chìm vào suy tư.

“Quan Chủ, vậy còn lối vào âm mạch của Tây Lăng Thần Điện, ngài nghĩ sao?”

Đạo cô thận trọng hỏi.

Đồng tử im lặng một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu.

“Thôi, không cần chiếm đoạt nơi này.”

“Thiên Thủ Quan đã có lối vào âm mạch riêng, thêm một cái nữa cũng chẳng có tác dụng gì.”

“Hơn nữa, nơi đây từng thuộc về Âm Khôi Tông, sau đó bị Tây Lăng Thần Điện chiếm giữ. Giờ lại đổi chủ một lần nữa... Xem ra điềm chẳng lành.”

Thiên Thủ Quan luôn tin vào thiên mệnh, đối với vận số càng đặc biệt kiêng kỵ.

Nghe vậy, đạo cô không khỏi thở dài:

“Minh Vực ngày càng suy tàn, chúng ta thật sự cứ tiếp tục chờ đợi cơ duyên mịt mờ hay sao?”

“Không bằng học theo Âm Khôi Tông, tiến về các vực khác tranh đoạt một chỗ đứng?”

Lời còn chưa dứt, đồng tử liền lạnh lùng cắt ngang:

“Im ngay! Đó là tổ huấn của các đời tổ sư, sao có thể tùy tiện vi phạm!”

Linh chu khổng lồ do Ngô Xung điều khiển bay thẳng về phía Tây Minh Vực, mục tiêu là Đại Hoang Vực.

Dọc đường đi, tất nhiên không thể tránh khỏi một số phong ba. Nhưng hiện tại, chiếc linh chu này đã không còn như trước, dễ dàng bị chèn ép nữa.

Trước kia, khi nhóm tàn quân của Lăng Vân Tông chạy trốn bằng con thuyền này, tu vi cao nhất cũng chỉ đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ. Trên đường đi, hễ gặp phải phiền phức lớn một chút thì chỉ có thể né tránh, chật vật thoát thân.

Thế nhưng lúc này, trên linh chu có đến hai tu sĩ Kết Đan kỳ!

Dù là Lý Thanh hay Ngô Xung, cả hai đều có thực lực đảm đương một phương, có thể dễ dàng quét sạch phần lớn rắc rối.

Dù sao, tu sĩ Kết Đan kỳ, ở bất cứ nơi nào cũng đều có thể xem như cường giả một phương.

Dưới sự bảo hộ của hai người họ, chuyến hành trình lần này diễn ra vô cùng thuận lợi, suôn sẻ băng qua Minh Vực mà không gặp bất kỳ cản trở đáng kể nào.

Cuối cùng, đoàn người cũng đến gần biên giới Đại Hoang Vực!

“Bốn phía toàn là vách đá dựng đứng! Không ngờ biên giới giữa hai vực lại hiểm trở đến vậy. Một tu sĩ Trúc Cơ muốn vượt qua cũng phải tốn kha khá công sức.”

“Đúng vậy! Vách núi trước mặt cao ít nhất cũng ngàn trượng. Với một tu sĩ Luyện Khí kỳ, muốn bay lên Đại Hoang Vực e rằng là chuyện không tưởng.”

Trên linh chu, rất nhiều tu sĩ Lăng Vân Tông đã đi ra ngoài, ngược nhìn bức tường đá khổng lồ chắn ngang trước mặt mà không ngừng than thở.

Chỉ vừa tiếp cận khu vực này, linh khí xung quanh đã dày đặc hơn rất nhiều.

Muốn tiến vào Đại Hoang Vực, nhất định phải vượt qua bức tường thiên nhiên cao đến mấy ngàn trượng này.

Chương 1275

DTV EBOOK

Tuy nhiên, bọn họ không cần phải lo lắng quá nhiều, bởi vì linh lực trong cơ thể Ngô Xung đã hồi phục hơn phân nửa. Hắn lập tức thúc đẩy linh chu khổng lồ, khiến con thuyền khẽ rung lên rồi lao thẳng lên bầu trời.

Dưới sự giúp sức của một tu sĩ Kết Đan kỳ, sau một khoảng thời gian, linh chu đã vượt qua vách đá, chính thức đặt chân vào Đại Hoang Vực!

Trước mắt là một vùng sơn lâm bạt ngàn, cảnh vật hoang sơ nguyên thủy, cây cối rậm rạp, cỏ thụ xanh um trải dài đến tận chân trời.

Nơi này linh khí vô cùng dồi dào, vừa bước vào đã có cảm giác như tiến vào một linh mạch cấp thấp, hoàn toàn không thể so sánh với Minh Vực.

“VẬY ĐÂY CHÍNH LÀ ĐẠI HOANG VỰC!”

“Trước kia, khi còn ở Lăng Vân Tông, ta đã nghe danh vực này từ lâu. Tiên đạo ở đây vô cùng phồn thịnh, ngay cả trong thành trì phàm nhân cũng có thể dễ dàng bắt gặp tu sĩ qua lại.”

“Đúng là không sai! Linh khí nồng đậm như thế này, đừng nói Minh Vực, ngay cả Thanh Lĩnh Vực cũng không thể sánh bằng.”

“Nghe nói, thời kỳ Thượng Cổ, Thanh Lĩnh Vực cũng chẳng kém nơi này bao nhiêu. Chỉ tiếc, trong trận chiến với Ma tộc năm đó, linh mạch thiên địa đã bị phá hủy phần lớn.”

“Haizz, trách nào Đại Hoang Vực có thể sinh ra cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ!”

Các tu sĩ Lăng Vân Tông không ngừng tán thán, từ tận đáy lòng cảm thấy ngưỡng mộ với môi trường tu luyện nơi đây.

Bên trong linh chu, Lý Thanh đang ngồi tu luyện cũng cảm nhận được sự thay đổi của linh khí xung quanh.

Hắn chậm rãi mở mắt, sau đó bước ra ngoài.

“Tham kiến Lý sư thúc!”

“Lý sư thúc, người cuối cùng cũng xuất quan! Chúng ta đã đến Đại Hoang Vực!”

“Không biết tiếp theo nên đi đâu đây?”

Trước những lời cung kính vang lên từ xung quanh, Lý Thanh không vội trả lời mà trước tiên quan sát địa hình bốn phía, sắc mặt dần trở nên nghiêm trọng.

“Không thể bắt cản! Đây chính là vùng Đông Bộ của Đại Hoang Vực – nơi cư ngụ của Yêu tộc!”

“Ở khu vực này, có vô số đại yêu cường đại tồn tại. Chỉ cần một chút sơ suất, chúng ta có thể lâm vào cảnh sinh tử bất cứ lúc nào!”

Lời vừa dứt, sắc mặt không ít tu sĩ chợt tái nhợt. Không ai dám hó hé gì nữa, cả đám đều tự giác hạ thấp giọng.

Phảng phất như để minh chứng cho lời của Lý Thanh, từ phía xa, trên một dãy núi phủ đầy cỏ thụ, một con đại bàng đột ngột sải cánh bay lên.

Dưới đôi vuốt sắc bén màu vàng kim, nó đang gắt gao kẹp chặt một con cự mãng, tựa như chuẩn bị xé toạc đôi phương thành hai mảnh!

Đây rõ ràng là hai đầu yêu thú Nhị Giai hậu kỳ đang tử chiến! Hơn nữa, xem tình hình thì con hùng ưng kia đang chiếm thế thượng phong!

“Lệ!”

Tiếng chim ưng vang vọng khắp bốn phương, âm thanh sắc bén chấn động không gian. Từng mảnh lân phiến của yêu mãng rơi lả tả từ không trung, phản chiếu ánh mặt trời sáng rực.

Một con yêu mãng Nhị Giai cứ thế bị săn giết! Cảnh tượng này quả thực có phần khoa trương.

Nhìn thấy cảnh tượng rõ ràng trước mắt, sắc mặt rất nhiều người lập tức tái nhợt.

Ở Thanh Lĩnh Vực, yêu thú Nhị Giai đã là sự tồn tại hiếm thấy. Vậy mà vừa mới đặt chân đến Đại Hoang Vực, bọn họ đã chứng kiến hai con yêu thú cường đại như vậy!

Nếu là bọn họ đơn độc xuất hiện ở nơi này, e rằng kết cục chỉ có thể là dữ nhiều lành ít, thậm chí có khả năng trở thành món ăn trên bàn tiệc của đám yêu thú kia.

“Tiếp theo nên đi hướng nào?” Ngô Xung nghiêm túc lên tiếng, sắc mặt nặng nề.

Hiển nhiên, ở khu vực tập trung yêu tu này, hắn cũng cảm nhận được nguy cơ ẩn giấu.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hắn có thể thấy sự nghiêm trọng qua nét mặt của Lý Thanh. Nếu chỉ là yêu thú Tam Giai bình thường, chắc hắn chưa đến mức khiến hắn trầm trọng như vậy.

Rất có thể nơi đây có sự tồn tại của yêu tu đã hóa hình – Tứ Giai yêu tu, thực lực đủ để đối đầu với đại tu sĩ Nguyên Anh kỳ!

Ngô Xung không dám tùy tiện hành động, chỉ có thể chờ đợi sự chỉ huy của Lý Thanh.

Tuy nhiên, đây cũng là lần đầu tiên Lý Thanh tiến vào khu vực này. Hắn không có quá nhiều hiểu biết về địa hình và tình hình Yêu tộc tại đây, chỉ có thể dựa vào những ký ức ít ỏi trong đầu mà lên tiếng:

“Tiếp tục tiến về phía Tây! Tuyệt đối không được đi về hướng Bắc!”

“Ta cũng không biết nhiều về nơi này, chỉ có thể đi một bước, tính một bước.”

Nói đến đây, trong đầu hắn chợt nhớ đến chuyện trước kia: Đại Hoang Vực từng có chính – ma lưỡng đạo cùng nhau phát lệnh truy nã.

Khi đó, Cổ Hoa Tiên Triều vừa bị hủy diệt, vị đại hoàng chủ cuối cùng – Vương Thành Đạo, đã đưa ái phi của mình đến đây.

Do mức tiền thưởng quá hấp dẫn, chuyện này lập tức thu hút vô số tán tu tham gia. Tất cả đều ùn ùn kéo đến khu vực này.

Chương 1276

DTV EBOOK

Nhưng cuối cùng, sự việc lại kết thúc bằng việc một tôn đại yêu đã hóa hình ra tay quét sạch tất cả. Kể từ đó, không còn ai dám bén mảng đến vùng Đông Bộ của Đại Hoang Vực nữa, e sợ sẽ rước lấy họa sát thân.

Ông!

Linh chu không lơ tiếp tục xuyên qua bầu trời. Ngô Xung vô cùng cẩn thận điều khiển, không dám tạo ra bất kỳ động tĩnh nào quá lớn, sợ thu hút sự chú ý của đại yêu hóa hình.

Càng đi sâu vào trong, yêu khí xung quanh càng trở nên dày đặc, nồng đậm đến mức có thể cảm nhận rõ ràng.

Có người đứng trên linh chu quan sát phía dưới, bất chợt nhìn thấy trong một đầm nước u ám, bong bóng không ngừng nổi lên.

Chỉ thấy một con cá trắm đen mọc ra sừng đột ngột nhảy lên khỏi mặt nước! Đây chính là sinh vật hiếm thấy bậc nhất!

“Đây là... Long Ngư?! Món ăn trứ danh chấn động thiên hạ!”

Còn chưa kịp để mọi người nhìn kỹ, từ trong bóng tối đột nhiên lao ra một con cự viên khổng lồ!

Con cự viên hành động như tia chớp, chỉ trong nháy mắt đã vươn tay chụp lấy Long Ngư, rồi lập tức cắn xé như gió cuốn.

Dù đang ăn, con cự viên kia vẫn không quên cảnh giác liếc nhìn lên bầu trời. Linh giác của nó vô cùng nhạy bén, dường như đã nhận ra trên không trung có kẻ đang quan sát!

Tuy nhiên, nó cũng không có hành động gì với linh chu của bọn họ, rõ ràng là càng quan tâm đến mỹ vị trong tay hơn.

Nhìn thấy ánh mắt cảnh giác của con cự viên, một vị trưởng lão Lăng Vân Tông lập tức tái mặt. Toàn thân hấn ướt đầm mồ hôi lạnh, hai chân mềm nhũn đến mức suýt ngò bệt xuống đất.

“Đây là một con Tam Giai Lay Núi Ma Vượn! Nghe nói loài vượn này có một tia huyết mạch của Chân Linh, chính là hậu duệ của Nhật Nguyệt Cự Viên trong truyền thuyết!”

Một tu sĩ am hiểu về yêu thú lập tức lên tiếng, giọng điệu tràn đầy kiêu kỳ.

Chân Linh huyết mạch!

Chỉ với bốn chữ này, cũng đủ để chứng minh con cự viên kia cường đại đến mức nào!

Không ai dám dặt dẹo khiêu khích một con yêu thú như vậy. Ngay cả Lý Thanh cũng thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ may mà nó không để ý đến bọn họ.

Nhưng đúng vào lúc hần vừa nảy ra suy nghĩ này, trên bầu trời bỗng vang lên một tiếng xé gió nhỏ đến cực điểm!

Huu!

Thanh âm ấy lướt qua không trung, nhỏ đến mức hầu như không ai để ý. Một số người nghe thấy nhưng cũng chỉ nghĩ rằng mình nghe nhầm.

Nhưng Lý Thanh thì khác! Hần lập tức nheo mắt lại, toàn thân căng thẳng.

Ngũ giác của hần nhạy bén hơn người thường rất nhiều, tuyệt đối không thể có chuyện nghe nhầm!

Vù vù!

Tiếng xé gió ấy lại vang lên lần nữa!

Lý Thanh không chần chừ, lập tức phóng xuất thần thức, muốn dò xét xem đó là thứ gì.

Nhưng điều kỳ lạ là, dù thần thức đã bao phủ khắp bốn phía, hần vẫn không phát hiện được bất kỳ sự tồn tại nào!

Chẳng lẽ...

Ngay khoảnh khắc ấy, một cảm giác nguy cơ mãnh liệt bỗng dâng lên trong lòng hần!

Lý Thanh giật mình quay đầu nhìn về phía sau, chỉ kịp thấy một bóng đen xẹt qua với tốc độ không thể tin được!

Thứ đó nhanh đến mức mắt thường hoàn toàn không thể bắt kịp! Ngay cả thần thức của hắn cũng không thể khóa chặt mục tiêu!

“Tốc độ quá nhanh!”

Lý Thanh trầm mặt, vẻ nghiêm trọng chưa từng có. Thứ vừa rồi di chuyển với tốc độ nhanh đến cực hạn, nhưng âm thanh phát ra lại cực kỳ nhỏ bé. Điều này chứng tỏ nó tuyệt đối không phải là sinh vật tầm thường.

“Nhanh! Ngô Bàn Tử, mở phòng hộ linh thuần của linh chu!”
– Lý Thanh lập tức hét lớn.

Ngô Xung lúc này mới giật mình nhận ra có điều bất thường. Hắn phản ứng chậm một nhịp nhưng vẫn vội vàng thúc giục linh chu, lập tức kích hoạt phòng hộ linh thuần.

Nhưng ngay khi tấm chắn linh lực sắp hình thành, trên boong thuyền bỗng xuất hiện một vết tơ máu!

Phanh!

Một cái đầu người đột ngột rơi xuống boong thuyền, lăn lông lốc trên mặt đất!

Sự việc xảy ra quá nhanh, khiến tất cả mọi người đều chết sững, không kịp phản ứng. Thậm chí trên gương mặt cái đầu kia vẫn còn mang theo chút mờ mịt, như thể chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Cái... cái gì?! Trương sư đệ!”

“Trương sư đệ! Chuyện gì đang xảy ra vậy?!”

“Làm sao mà đầu của Trương trưởng lão lại...!?”

Mùi máu tanh lập tức lan tràn trong không khí, khiến ai nấy đều sởn gai ốc.

Bọn họ không sợ chết, nhưng chết mà không hiểu chuyện gì như thế này thì quá đáng sợ! Cảm giác e ngại từ sâu trong lòng bỗng chốc lan ra khắp toàn bộ linh chu.

May mắn thay, ngay lúc này, Linh Khí Hộ Thuần cuối cùng cũng bao phủ toàn bộ linh chu, tạo thành một lớp bảo hộ kiên cố.

Lý Thanh bước ra một bước, trầm giọng quát:

“Tất cả vào trong khoang thuyền! Không có lệnh của ta, ai cũng không được rời khỏi!”

Mọi người nghe vậy, lập tức nhanh chóng lui vào trong.
Không ai dám chậm trễ.

“Lý Thanh, ngươi có biết thứ gì đã tấn công không?” – Trán
Ngô Xung cũng đổ mồ hôi lạnh.

Chương 1277

DTV EBOOK

Hắn có cảm giác như vừa giữa ban ngày gặp phải quỷ vậy!
Một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, đầu cứ thế rơi xuống mà không ai kịp nhận ra chuyện gì xảy ra.

Lý Thanh nặng nề đáp:

“Du Thiên Chuẩn.”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Ngô Xung lập tức đại biến, hít vào một hơi lạnh toát.

Hắn không xa lạ gì với cái tên này.

Du Thiên Chuẩn – một loại yêu cầm có tốc độ nhanh nhất thế gian!

Nó di chuyển với tốc độ cực hạn, nhanh đến mức ngay cả thần thức cũng khó mà bắt kịp. Một khi lọt vào tầm ngắm của nó, đối thủ gần như không có cơ hội phản ứng!

Không ngờ, bọn họ lại xui xẻo đụng phải thứ hiểm thấy này ngay khi vừa vào Đại Hoang Vực!

“Lại là loại yêu cầm này! Xui xẻo thật!” – Ngô Xung nghiến răng lẩm bẩm.

Lý Thanh không nói thêm gì, chỉ âm thầm triển khai thần thức, tập trung toàn bộ sự cảnh giác lên mức cao nhất.

Điều đáng sợ nhất ở Du Thiên Chuẩn chính là tốc độ!

Dù vậy, sức mạnh thân thể và lực công kích của nó lại kém hơn so với những yêu thú cùng cấp. Nó không thể đối đầu trực diện với những kẻ cùng giai, nhưng nhờ tốc độ vượt trội, nó thích săn giết những con yêu thú yếu hơn bằng cách chớp nhoáng ra tay.

Ngay lúc này, linh thuần hộ thể của linh chu bỗng nhiên rung lên, từng đợt gợn sóng khuếch tán ra ngoài!

Chỉ trong nháy mắt, linh chu đã bị tập kích!

Sắc mặt Lý Thanh càng lúc càng khó coi. Xem ra, bọn họ đã bị con Du Thiên Chuẩn này theo dõi!

Nhưng đồng thời, hắn cũng cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút. Bởi vì đòn tấn công vừa rồi vẫn chưa thể phá vỡ phòng hộ linh thuần.

“Không cần quá lo lắng.” – Lý Thanh trầm giọng nói – “Đây chỉ là một con Du Thiên Chuẩn mới bước vào Tam Giai sơ kỳ. Nó chưa đủ sức để công phá linh chu ngay lập tức.”

“Chúng ta cứ tiếp tục bay về hướng Đông! Rời khỏi khu vực này thì sẽ an toàn.”

Nghe vậy, sắc mặt Ngô Xung cũng dịu đi đôi chút.

“Một con Du Thiên Chuẩn Tam Giai... không hổ danh là Đại Hoang Vực! Ngay cả loại yêu cầm hiểm thấy này cũng có thể xuất hiện.”

Hắn suy nghĩ một lát rồi chợt nói:

“Nếu có thể thuần phục nó thì sao? Khi đó, đây sẽ là một trợ lực cực mạnh!”

“Nghe nói, dù chỉ là Du Thiên Chuẩn Nhị Giai, cũng có thể bán với cái giá trên trời!”

Đây không phải là lời nói suông.

Nếu có thể thuần phục được nó, với tốc độ siêu việt của loài chim này, họ có thể sử dụng nó để làm rất nhiều việc!

Chẳng hạn như khi thâm nhập vào những bí cảnh nguy hiểm, hay khi tranh đoạt bảo vật, chỉ cần có Du Thiên Chuẩn hỗ trợ, xác suất thành công sẽ tăng lên rất nhiều!

cuộc giữa chừng!

Lúc này, ngay cả Lý Thanh cũng nảy sinh một suy nghĩ khác.

Trong mắt hắn lóe lên một tia trầm tư, sau đó bắt đầu phân tích tình hình.

Du Thiên Chuẩn lựa chọn bọn họ làm mục tiêu công kích, rõ ràng là vì nhận định rằng tu sĩ Nhân tộc có nhục thân yếu ớt, dễ dàng bị giết chết chỉ bằng một đòn.

Nhưng Lý Thanh lại khác biệt hoàn toàn!

Hắn là thể tu!

Thể phách của hắn đã trải qua thiên kiếp rèn luyện, thân thể cường đại hơn hẳn những tu sĩ cùng cấp, không thể xem như người thường!

Nếu thực sự so sánh, thì một con Du Thiên Chuẩn Tam Giai chưa chắc có thể xuyên thủng phòng ngự của hắn!

Hơn nữa, hắn còn có Kim Ty Ngọc Bào, một món pháp bảo hộ thân cực kỳ cường đại. Có khi, chính nó lại trở thành mối nhử tốt nhất!

Nghĩ vậy, trong mắt Lý Thanh bỗng lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Sau khi chắc chắn rằng tất cả khoang thuyền đã được đóng kín hoàn toàn, hắn liền mở miệng nói:

“Ngô Bàn Tử, hủy bỏ Linh Khí Hộ Thuần của linh chu đi!”

Nghe vậy, Ngô Xung sửng sò, mở to mắt nhìn hắn đầy khó tin:

“Người điên à? Nếu con Du Thiên Chuẩn kia lại lao đến thì sao? Người định làm gì?”

Lý Thanh mỉm cười, giọng nói mang theo vài phần tự tin:

“Vậy thì càng đúng ý ta rồi. Ta muốn xem thử, có thể bắt nó về thuần hóa hay không.”

Nghe vậy, khóe miệng Ngô Xung giật giật, hắn vội vàng nhắc nhở:

“Này này! Loại chim cất này cực kỳ cao ngạo! Xưa nay chưa từng có bao nhiêu tu sĩ có thể thuần phục Du Thiên Chuẩn làm yêu sủng! Một khi bị bắt, nó sẽ lập tức tự tuyệt, quyết không để người khác khống chế!”

“Hơn nữa, nếu người hủy bỏ Linh Khí Hộ Thuần, lỡ nó lao vào tấn công ta thì sao? Ta không có da dày thịt béo như người đâu!”

Lý Thanh bật cười, hắn đã sớm có cách giải quyết.

Hắn vươn tay vào túi trữ vật, lấy ra một chiếc lò luyện đen sì trông cực kỳ nặng nề, sau đó ném thẳng về phía Ngô Xung, kéo hắn vào bên trong!

“Người cứ ngoan ngoãn ngồi trong đó, tập trung điều khiển linh chu là được! Mọi thứ còn lại, để ta lo! Có chiếc lò này, Du Thiên Chuẩn sẽ không làm gì được người!”

Phanh!

Chiếc Hắc Lô này chính là bảo vật có thể chịu đựng không gian loạn lưu!

Chương 1278

DTV EBOOK

Đừng nói một con Du Thiên Chuẩn Tam Giai, ngay cả một yêu tu Tứ Giai hóa hình, chưa chắc có thể phá vỡ được phòng ngự của nó!

Biết rằng Lý Thanh đã quyết tâm, Ngô Xung do dự một lúc, sau đó cũng cắn răng, thu hồi Linh Khí Hộ Thuần của linh chu!

Linh quang thuần biến mất trong nháy mắt, ngay lập tức, trong lòng Lý Thanh dâng lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt!

Tới rồi!

Một bóng đen lao vút từ chân trời, lần này nhắm thẳng vào cổ họng Lý Thanh, một cú đột kích sắc bén đến đáng sợ!

Chính khoảnh khắc ấy, trong chớp mắt, cuối cùng Lý Thanh cũng nhìn rõ hình dáng của Du Thiên Chuẩn.

Không giống với những con yêu thú cấp ba khác, hình thể của Thử Chuẩn không lớn, chỉ cỡ hai bàn tay chụm lại.

Thế nhưng, dáng vẻ của nó lại vô cùng thần tuấn, đôi mắt toát ra một loại kiêu ngạo bẩm sinh, dường như coi thường tất cả, không thứ gì trong thiên địa có thể lọt vào mắt nó!

Giờ khắc này, thời gian như bị kéo dài vô hạn, không khí xung quanh trở nên sền sệt, từng tầng sóng khí nhàn nhạt khuếch tán khi Du Thiên Chuẩn khẽ vỗ cánh.

Tốc độ của nó nhanh đến mức khó tin, dường như chạm đến ranh giới huyền bí của không gian.

Vuốt sắc như chim cắt chớp nhoáng lao tới, xé gió mà đi, thậm chí âm thanh rít gào của nó còn chưa kịp vang lên thì móng vuốt Du Thiên Chuẩn đã gần kề yết hầu của Lý Thanh!

Trong gang tấc, một luồng khí huyết mạnh mẽ bùng nổ!

Phạm Vương Chân Thể!

“Choang!”

Tiếng va chạm vang lên chói tai, yết hầu Lý Thanh xuất hiện một vết đỏ nhàn nhạt, nhưng không hề bị tổn thương nghiêm trọng.

Chưa kịp phản ứng, Du Thiên Chuẩn đã lần nữa biến mất khỏi tầm mắt!

“Nhanh thật!”

Khoảnh khắc này, Lý Thanh cuối cùng cũng thực sự cảm nhận được tốc độ kinh khủng của Du Thiên Chuẩn.

Hắn chậm rãi đưa tay lên vuốt cổ họng, nơi đó vẫn còn âm ỉ đau nhức, nhưng so với một đòn chí mạng, vết thương này không đáng kể.

“May mà thể thuật của ta đã đạt đến trình độ thâm sâu, nếu không, e rằng vừa rồi đầu ta đã rơi xuống đất!”

Lý Thanh lẩm bẩm, trong mắt lóe lên một tia hưng phấn mãnh liệt.

Nếu thật sự có thể thuần phục Du Thiên Chuẩn, với tốc độ sắc sảo không kịp che tai của nó, thì trong tương lai, hắn sẽ trở thành cơn ác mộng của vô số tu sĩ đồng giai!

Dù sao, trong tu tiên giới hiện tại, không phải ai cũng sở hữu thân thể cường hãn như hắn.

Nhưng còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, một cơn đau nhói lại truyền đến từ xương bả vai!

Lại đến nữa!

Lần này, nhờ vào áo giáp ngọc được chế tạo đặc biệt, Lý Thanh vẫn không bị thương, chỉ cảm nhận được sự đau nhức mơ hồ do tác động mạnh mẽ.

“Thật phiền phức! Du Thiên Chuẩn không có nhiều kiên nhẫn, nếu nhiều lần công kích mà không đạt kết quả, nó rất có thể sẽ tự động rời đi!”

Lý Thanh cau mày, kể từ khi linh chu hộ thuẫn bị giải trừ, hắn đã liên tục hứng chịu hai đòn tấn công.

Tuy rằng Du Thiên Chuẩn không thể làm hắn bị thương, nhưng ngược lại, hắn cũng chẳng thể làm gì được nó, thậm chí ngay cả một sợi lông của nó cũng chưa chạm tới!

Xét cho cùng, hắn vẫn đang ở thế bị động, hoàn toàn không có cơ hội phản kích!

Ngay khi hắn đang chìm trong suy tư, phần lưng lại bị tập kích một lần nữa!

“Huu!”

Tiếng xé gió vang lên ngay sau khi đòn tấn công đã giáng xuống, vẫn là tốc độ ấy, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Bởi vì, tốc độ của Du Thiên Chuẩn đã nhanh đến mức vượt qua cả âm thanh!

Tuy nhiên, Lý Thanh không hề bối rối hay lo lắng, ngược lại, hắn vẫn duy trì sự bình tĩnh và tỉnh táo tuyệt đối.

“Xem ra, chỉ có thể trông cậy vào thứ này, không biết liệu có hiệu quả hay không.”

Vừa nghĩ đến đây, Lý Thanh không chút hoang mang lấy từ trong túi trữ vật ra một viên thủy tinh màu đỏ sậm, bề mặt đục ngầu, ánh sáng bên trong mơ hồ lưu chuyển.

Không sai, chính là thứ có lực hấp dẫn mạnh mẽ đối với yêu thú – Xích Tinh!

Lý Thanh dùng hai ngón tay siết chặt viên Xích Tinh, sức mạnh khủng khiếp khiến bề mặt nó xuất hiện từng tia rạn nứt, như thể có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Hắn dự định dùng viên Xích Tinh nhị giai này làm mồi nhử, xem liệu có thể dụ được Du Thiên Chuẩn tới, tạo ra cơ hội xuất thủ hay không.

Điều đáng tiếc duy nhất là nó không phải Xích Tinh tam giai. Loại nhị giai Xích Tinh này, đối với yêu thú cấp ba trở lên, lực hấp dẫn sẽ suy giảm đáng kể.

Tối thiểu thì, kể từ khi “thùng cơm” tấn thăng lên cấp ba, nó đã không còn quá ham muốn nuốt chửng những viên Xích Tinh nhị giai nữa. Không biết là do đã ăn quá nhiều hay còn nguyên nhân nào khác.

Tuy nhiên, rõ ràng nỗi lo của Lý Thanh là dư thừa.

Chương 1279

DTV EBOOK

Thứ này ẩn chứa hồng nguyệt bí lực, có thể thúc đẩy quá trình tiến hóa của yêu thú. Đối với những con chưa từng tiếp xúc với Xích Tinh bao giờ, lực hấp dẫn của nó mạnh mẽ đến mức khó có thể cưỡng lại.

Quả nhiên, chỉ trong khoảnh khắc, Du Thiên Chuẩn lại lao đến, sắc bén mở cắn thẳng về phía viên Xích Tinh trong tay Lý Thanh!

Nhưng lần này, Lý Thanh đã tập trung toàn bộ tâm thần, trong đầu như trống rỗng, cuối cùng bắt được quỹ tích di chuyển của nó – thứ mà hắn chưa từng làm được trước đây!

Xét đến tốc độ dị thường của Du Thiên Chuẩn, Lý Thanh không chờ nó tiếp cận, mà chủ động ra tay!

Chỉ thấy hắn đột nhiên nhún một ngón tay xuống. Một chỉ này không hề vận dụng chân nguyên hay linh lực, mà hoàn toàn dựa vào sức mạnh thuần túy của nhục thân cường hoành – mạnh mẽ, bá đạo!

“Răng rắc!”

Viên Xích Tinh lập tức vỡ vụn, gần một nửa rơi thẳng vào miệng Du Thiên Chuẩn.

Ngay sau đó, một tiếng kêu thê lương vang lên:

“Lệ!”

Phân đuôi của Du Thiên Chuẩn bị một chỉ của Lý Thanh đánh trúng!

Kình lực khủng khiếp xuyên thẳng vào cơ thể nó, trực tiếp làm rối loạn quỹ tích phi hành!

Bị trúng một kích mạnh mẽ, Du Thiên Chuẩn chật vật vỗ cánh, cố gắng điều chỉnh thăng bằng, định bỏ chạy.

“Chạy đi đâu?!”

Lý Thanh quát lớn, không để cơ hội này trôi qua vô ích.

Hắn lập tức điều động chân nguyên trong cơ thể, ngưng tụ trên đầu ngón tay rồi bắn ra!

Một luồng chân nguyên sắc bén như bảo kiếm xé gió mà đi, bổ thẳng về phía Du Thiên Chuẩn!

Đáng tiếc, động tác của Lý Thanh vẫn chậm hơn một nhịp.

Lưỡi dao chân nguyên chỉ lướt qua thân thể Du Thiên Chuẩn, chém rơi mấy sợi lông vũ, chứ không thể giữ nó lại.

“Huu!”

Trong chớp mắt, Du Thiên Chuẩn đã biến mất khỏi linh chu, để lại mấy mảnh lông vũ rơi lả tả trên sàn tàu.

Lý Thanh thở dài:

“Ngay cả lần này cũng không giữ được nó sao...”

Hắn hiểu rất rõ, sau lần thất bại này, muốn có cơ hội bắt được nó một lần nữa sẽ cực kỳ khó khăn.

Yêu thú cấp ba có linh trí không thua gì con người, bản năng xu lợi tránh hại lại càng khắc sâu vào tận xương tủy.

Ngay cả dã thú bình thường cũng biết cách tránh hiểm nguy, huống hồ là một sinh vật cấp cao như Du Thiên Chuẩn.

Vừa rồi, hắn suýt chút nữa đã thành công. Nhưng cũng chính nhờ lần kinh nghiệm này, Du Thiên Chuẩn chắc chắn sẽ càng trở nên cảnh giác hơn.

Lý Thanh vừa lắc đầu than thở, vừa bước lên phía trước vài bước, nhặt lấy những chiếc lông vũ mà Du Thiên Chuẩn để lại.

Nhưng đúng lúc hắn chuẩn bị ra lệnh cho Ngô Xung tái kích hoạt Linh Khí Hộ Thuần, phía sau bỗng truyền đến một tiếng xé gió khác thường!

Lý Thanh lập tức quay phắt lại, ánh mắt sắc bén quét qua xung quanh.

Hắn nhanh chóng phát hiện – viên Xích Tinh vỡ nát mà hắn nắm trong tay ban nãy đã hoàn toàn biến mất!

“Cái gì?!”

Gần như ngay lập tức, hắn hiểu ra chuyện gì đã xảy ra.

“Đây là trò của Du Thiên Chuẩn sao?”

Một nụ cười nhẹ nở trên môi hắn.

“Ha ha, ‘người chết vì tiền, chim chết vì ăn’, câu nói này quả thật không sai chút nào!”

Từ đây, hắn đã xác định được một điều quan trọng: Xích Tinh chính là điểm yếu chí mạng của Du Thiên Chuẩn!

Trên boong linh chu, Lý Thanh một lần nữa lấy ra một viên Xích Tinh từ trong tay áo.

Số Xích Tinh còn lại trên người hắn chẳng còn bao nhiêu, vì vậy, mỗi cơ hội dẫn dụ đều phải được tận dụng triệt để.

Nắm chặt viên Xích Tinh trong tay, Lý Thanh không suy nghĩ nhiều mà tập trung tinh thần, hạ quyết tâm lần này nhất định phải bắt được Du Thiên Chuẩn.

Nhưng chờ đợi thật lâu, hắn vẫn không thấy Du Thiên Chuẩn có động tĩnh.

“Ừm? Chẳng lẽ trở nên cảnh giác rồi?” Lý Thanh khẽ nhíu mày, trong lòng có chút thất vọng.

Hắn vốn nghĩ rằng Du Thiên Chuẩn sẽ không thể cưỡng lại được sức hấp dẫn của Xích Tinh, giống như trước đó, tiếp tục lao đến cướp đoạt.

Ngay lúc Lý Thanh định từ bỏ ý định này, bỗng nhiên từ phía sau vang lên một tiếng kêu to, mạnh mẽ mà vang dội.

“Lệ!”

Nghe thấy âm thanh này, Lý Thanh thoáng sửng sờ, không khỏi quay người lại, ánh mắt đầy nghi hoặc.

Chỉ thấy ở phần đuôi linh chu, một con chim ưng thần tuấn vô song đang kiêu ngạo đứng thẳng. Toàn thân nó tỏa ra khí tức uy nghiêm, cao ngạo không gì sánh bằng.

Lông vũ của nó tựa như được đúc từ thép lạnh, ánh lên từng tia sáng sắc bén. Ngoại trừ vài chiếc lông bị chém rơi trong trận chiến vừa rồi, những chiếc còn lại đều ép sát vào thân thể, trông như một bộ giáp hoàn mỹ.

Chính là Du Thiên Chuẩn!

Đôi mắt chim ưng sắc bén của nó đang chăm chăm nhìn vào viên Xích Tinh trong tay Lý Thanh, ánh nhìn tràn đầy khát vọng.

Thấy vậy, Lý Thanh liền vô thức định ra tay bắt lấy nó.

Cơ hội tốt như thế này, sao có thể bỏ lỡ?

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc hần vừa có hành động, Du Thiên Chuẩn liền vỗ cánh, đôi cánh khẽ rung lên, tỏa ra một luồng yêu khí nhàn nhạt.

Chương 1280

DTV EBOOK

Rất rõ ràng, chỉ cần Lý Thanh có bất kỳ động thái nào, Du Thiên Chuẩn sẽ lập tức bay đi!

Một con yêu cầm Tam Giai, linh trí đã không thua gì con người. Nó dám ngang nhiên đứng trước mặt Lý Thanh như thế, ắt hẳn phải có chỗ dựa vững chắc!

“Ha ha, đang khiêu khích ta sao?” Lý Thanh hí mắt, cảm thấy sự việc này không hề đơn giản như vẻ ngoài.

Hắn bèn truyền một luồng thần niệm thẳng đến đầu Du Thiên Chuẩn:

“Người muốn viên Xích Tinh này sao?”

Lời vừa dứt, Du Thiên Chuẩn khẽ run rẩy toàn thân.

Mặc dù yêu cầm Tam Giai có trí tuệ không tầm thường, nhưng do chưa từng ký kết linh khế, nó không thể giao tiếp bằng thần niệm như Thùng Cơm – linh thú của hắn.

Tuy vậy, ánh mắt Du Thiên Chuẩn đã nói lên tất cả—nó rất muốn viên Xích Tinh này.

Xác nhận được điều này, trong lòng Lý Thanh càng thêm tự tin. Hắn tiếp tục truyền thần niệm:

“Tốt lắm, ta có rất nhiều Xích Tinh. Chỉ cần người chịu thân phục ta, sau này thậm chí có thể có được loại Xích Tinh mạnh hơn nữa.”

“Sao nào? Chỉ cần người ngoan ngoãn để ta gieo hồn khế, thì muốn dùng Xích Tinh như cơm ăn cũng được.”

Nói rồi, để thể hiện thành ý, Lý Thanh từ trong túi trữ vật lấy thêm hai viên Xích Tinh Nhị Giai, cùng với viên trên tay, hắn nhẹ nhàng xoay chuyển ba viên Xích Tinh trước mắt Du Thiên Chuẩn.

Du Thiên Chuẩn vẫn nhìn hắn bằng ánh mắt tràn đầy khinh miệt, tựa như một con mãnh thú đầy kiêu hãnh không chịu khuất phục.

Nhưng—dù ánh mắt có khinh thường bao nhiêu, đôi mắt nó vẫn không ngừng dõi theo những viên Xích Tinh trong tay Lý Thanh, lộ rõ vẻ thèm thuồng.

Lý Thanh cười nhạt, lắc đầu nói:

“Quả nhiên là một con dị cầm kiêu ngạo... Nhưng nếu ngươi không chịu thần phục ta, làm sao có thể mong lấy được Xích Tinh chứ?”

“Ngươi đã giết một trưởng lão của tông môn ta, ta dựa vào cái gì phải cung cấp Xích Tinh cho ngươi?”

Giọng hắn lạnh đi vài phần.

Ngay sau đó, hắn nắm chặt ba viên Xích Tinh, rồi dứt khoát thu hết vào túi trữ vật, không để lộ ra nữa.

Nếu không thể khuất phục bằng lời nói, vậy thì cách tốt nhất chính là hủy diệt nó!

Lý Thanh lúc này đã hoàn toàn nhìn thấu—Du Thiên Chuẩn thực sự cần viên Xích Tinh trong tay hắn.

Dù chỉ là Xích Tinh Nhị Giai, nhưng với nó, đây chính là cơ hội thoát thai hoán cốt, một cuộc lột xác hoàn toàn.

Loại yêu cầm như Du Thiên Chuẩn, ngoài tốc độ ra, những phương diện khác đều không có gì đáng để khen ngợi.

Sức chịu đựng yếu kém, thân thể mong manh, lực công kích thậm chí không thể uy hiếp được yêu thú cùng giai!

Tất cả sự tồn tại của nó đều vì tốc độ mà phục vụ. Cấu tạo cơ thể kết hợp với Phong Thuộc Tính Yêu Đan bên trong khiến nó đạt đến vận tốc không gì sánh kịp, nhưng lại hy sinh hết thảy những phương diện khác.

Nực cười thay, một con yêu cầm Tam Giai thuộc tính Phong, thế mà ngay cả một chút pháp thuật hệ Phong cơ bản cũng không thể thi triển!

Ngay cả Thùng Cơm, một con hồ yêu huyết mạch tầm thường, cũng biết vài chiêu công kích pháp thuật đơn giản, chưa kể

thân thể nó cường hoành vô cùng.

Nhưng... có Xích Tinh, mọi chuyện sẽ khác!

Bên trong Xích Tinh chứa Hồng Nguyệt Bí Lực cực kỳ tinh thuần, có thể khiến yêu thú lột xác, kém nhất cũng sẽ tăng cường thể chất.

Thiên đạo vốn công bằng, nhưng thứ như Xích Tinh lại có thể phá vỡ sự cân bằng này.

Một khi Du Thiên Chuẩn hấp thụ đủ số lượng Xích Tinh, trải qua nhiều lần lột xác, nó sẽ trở thành một sinh vật khủng khiếp.

Thử tưởng tượng mà xem—một con yêu cầm có tốc độ kinh khủng khiếp, lại sở hữu thân thể cường hoành, móng vuốt sắc bén đến mức có thể dễ dàng xé nát linh kim.

Tồn tại như vậy, tuyệt đối là một sát khí tuyệt đối trên chiến trường!

Cũng chính vì điểm này, Du Thiên Chuẩn mới không thể nào buông bỏ khát vọng tiến hóa, từ đầu đến cuối đều không thể quên đi viên Xích Tinh mà Lý Thanh vừa lấy ra.

Bất ngờ, Du Thiên Chuẩn đập cánh mạnh mẽ, nhanh chóng bay vút lên bầu trời.

Lúc đầu, Lý Thanh còn tưởng rằng nó từ bỏ Xích Tinh, định quay người rời đi.

Nhưng chỉ sau một khắc, hắn lập tức nhận ra...

Không phải như vậy!

Trên không trung, Du Thiên Chuẩn xoay vài vòng quanh linh chu, sau đó vỗ cánh ra hiệu, rồi chủ động bay về phía trước.

Điều đáng nói là, tốc độ của nó lúc này không hề nhanh, giống như đang cố ý dẫn đường.

Thấy cảnh này, Lý Thanh lập tức hí mắt lại, có chút không đoán được con yêu cầm này đang suy tính điều gì.

Nhưng chưa kịp suy nghĩ thêm, Du Thiên Chuẩn đã thay đổi hướng bay, quay đầu về phía Bắc mà lao đi.

“Nó muốn dẫn ta đến đâu đây?”

Từ biểu hiện của Du Thiên Chuẩn, Lý Thanh nhận ra rõ ràng nó không có ý định chạy trốn. Nếu chỉ muốn bỏ đi, cần gì phải bay chậm như thế?

Ngay lập tức, lòng hấn dấy lên hứng thú.

“Nó định dẫn ta đến đâu đây?”

“Là vị trí của một con đại yêu đã hóa hình sao?”

“Hay một nơi tuyệt địa? Nếu đi vào thì không còn đường sống?”

“Hoặc có thể, nó định đưa ta đến một địa điểm nào đó, rồi chờ đến lúc thích hợp mới tiến hành giao dịch?”

Với trí tuệ của một Tam Giai Yêu Cầm, không có chuyện nó hành động mà không có lý do.

Nhưng vấn đề đặt ra là... có nên đi theo không?

Nếu Du Thiên Chuẩn thực sự có ý đồ xấu, muốn dẫn hấn đến địa bàn của một con yêu quái đã tu luyện hàng ngàn năm, thì lúc đó e rằng...

Tất cả mọi người trên thuyền này sẽ trở thành bữa ăn trong miệng yêu vật đó!

Hơn nữa, nếu Xích Tinh trên người hấn bị cướp mất, vậy tổn thất sẽ không thể nào đo lường được.

Nhìn theo Du Thiên Chuẩn đang dần bay xa, Lý Thanh chìm vào suy tư.

“Ai da, thật là đau đầu... Nguy hiểm này, có nên đánh cược không đây?”

Nếu thật sự chỉ cần vài viên Xích Tinh Nhị Giai mà đổi lấy được một cơ duyên to lớn, vậy thì...

Đây chắc chắn là một vụ đầu tư quá hời!

Chương 1281

DTV EBOOK

“Ngô Bàn Tử, ngươi cứ tiếp tục điều khiển linh chu đi về phía Tây, ta đi một lát rồi trở lại!”

Vừa dứt lời, Lý Thanh lập tức nhảy lên, rời khỏi linh chu không lò, bám theo quỹ tích phi hành của Du Thiên Chuẩn mà nhanh chóng đuổi theo.

Cuối cùng, hắn vẫn quyết định tự mình theo dõi xem chuyện gì đang diễn ra.

Nghe vậy, Ngô Xung vội vàng đội lại chiếc lô đen của mình, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn về phía Lý Thanh, kẻ vừa nhảy khỏi linh chu.

“Chỉ sợ là bấy, con chim Du Thiên Chuẩn kia rất giao hoạt, ngươi nhớ phải cẩn thận!” Ngô Xung cao giọng nhắc nhở.

Lý Thanh nghe thấy nhưng không quay đầu, chỉ khẽ vẫy tay ra hiệu rằng hắn đã hiểu.

Hắn không có ý định độc chiếm cơ duyên, vì chuyến đi này rất cuộc là cơ duyên hay hiểm họa thì vẫn còn chưa rõ. Nếu thực sự gặp nguy hiểm, mang theo một đám người chỉ tổ vướng víu, muốn chạy cũng là chuyện khó khăn.

Thay vì vậy, hành động một mình vẫn là lựa chọn tốt nhất. Nếu có chuyện gì xảy ra, ít nhất hắn cũng có thể dễ dàng thoát thân.

Vậy là, giữa không trung, ánh mắt Lý Thanh chăm chú dõi theo Du Thiên Chuẩn phía trước.

Con chuẩn điều này không bay với tốc độ tối đa, chỉ chậm rãi đập cánh phi hành, dường như cố tình để Lý Thanh theo kịp.

Trên đường đi, cả hai băng qua khu rừng rậm nguyên thủy ở vùng Man Hoang, lướt qua những dãy núi và con sông cổ xưa. Thi thoảng, bọn họ còn xâm nhập vào địa bàn của những yêu

thú cấp ba, nơi yêu khí dày đặc đến mức có thể cảm nhận được rõ rệt.

Mang theo chút bất an trong lòng, Lý Thanh cứ thể theo sát Du Thiên Chuẩn, ngày càng tiến sâu hơn vào khu vực tràn ngập yêu thú này.

Rốt cuộc, khi ánh mắt hắn bắt đầu trở nên căng thẳng, Du Thiên Chuẩn đột nhiên dừng lại, không còn tiếp tục bay về phía trước. Thay vào đó, nó bắt đầu xoay vòng trên bầu trời một khu vực có đầm nước lớn.

Thấy vậy, Lý Thanh lập tức thu hẹp khoảng cách, nhưng vẫn giữ một khoảng cách an toàn.

Đầm nước này có diện tích không nhỏ, nhưng bề mặt lại vô cùng yên ả, thậm chí không một gợn sóng nhỏ.

Ánh mặt trời phản chiếu trên mặt nước khiến nó trông lấp lánh và sáng rực.

“Muốn dẫn ta tới một đầm nước sao? Chắc chắn nơi này có gì đó bất thường.”

Lý Thanh không hề buông lỏng cảnh giác, thậm chí cảm giác nguy hiểm trong lòng càng tăng thêm.

Những nơi trông càng bình thường, càng có khả năng che giấu nguy hiểm chết người.

Dù linh giác không phát hiện bất cứ điều gì dị thường, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là hắn có thể chủ quan.

“Có gì đó không ổn... Bốn phía đầm nước này linh khí nồng đậm, nhưng lại quá tĩnh lặng. Không chỉ không có yêu thú nào tranh đoạt, mà ngay cả một tia yêu khí cũng chẳng cảm nhận được!”

Lý Thanh hơi nheo mắt, nhanh chóng nhận ra điểm kỳ lạ.

Đối với yêu thú mà nói, linh khí nồng đậm là điều kiện lý tưởng để cư trú, vì nó giúp chúng tiến giai nhanh hơn. Thông thường, những khu vực thế này còn có khả năng xuất hiện linh được cường đại.

Đây là lý do mà những vùng lãnh thổ của yêu thú mạnh mẽ thường tồn tại thiên tài địa bảo, và các yêu thú sẵn sàng tranh

giành sinh tử chỉ để giành quyền kiểm soát.

Không phải vì linh dược ưa thích mọc ở nơi yêu thú tụ tập, mà là yêu thú chủ động tìm kiếm những địa điểm như vậy để trú ngụ, thậm chí không tiếc giao chiến đẫm máu để giành lấy.

Vậy mà, một đầm nước linh khí dư thừa như thế này lại không có lấy một con yêu thú nào xuất hiện?

Chỉ có một khả năng duy nhất—đây là nơi cư trú của một đại yêu!

Nghĩ đến điều này, ánh mắt Lý Thanh lập tức trở nên lạnh lẽo, trong lòng đã xuất hiện ý định rút lui.

Hắn nghi ngờ rằng Du Thiên Chuẩn cố tình dẫn hắn tới đây để giao nộp cho đại yêu nào đó!

Nhưng ngay lúc này, dường như nhìn thấu suy nghĩ của hắn, Du Thiên Chuẩn đột nhiên vỗ cánh, lao về phía mặt nước phẳng lặng.

Vù!

Một tiếng xé gió vang lên, móng vuốt sắc bén của Du Thiên Chuẩn quét qua mặt nước, tạo thành một gợn sóng nhẹ.

Sau đó, nó lại tiếp tục vỗ cánh, lặp lại động tác ban nãy.

Cứ như vậy, sau vài lần lặp đi lặp lại, đầm nước vốn bình lặng bỗng nhiên xuất hiện một vòng xoáy.

Làm xong tất cả, Du Thiên Chuẩn lại bay lên không trung, không ngừng phe phẩy đôi cánh.

Ngay lập tức, từ sâu trong vòng xoáy, một luồng yêu khí nồng đậm bất ngờ trào dâng!

Nhận ra điều này, Lý Thanh lập tức kinh hãi, trong lòng chấn động mạnh—hắn tưởng rằng một đại yêu sắp xuất thế!

Nhưng rất nhanh, hắn liền gạt bỏ ý nghĩ này, bởi dù yêu khí trong hang động cuộn cuộn bốc lên tận trời, nhưng lại không có bất kỳ dao động nào khác thường!

Lúc này, Lý Thanh liền khuếch tán thần thức, kéo dài về phía vòng xoáy giữa đầm nước.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ kinh ngạc—bên trong vòng xoáy ấy, vậy mà lại ẩn chứa một động thiên khác!

Chương 1282

DTV EBOOK

Trong không gian ấy là một thạch thất rộng lớn, bốn phía vách đá được dán đầy những phiến đá kỳ lạ.

Trên những phiến đá này, một số khắc đầy những phù văn quý dị, số khác lại mang dấu ấn của các bức vẽ chim chóc thần bí, tất cả trông vô cùng cổ xưa và thần bí.

“Du Thiên Chuẩn thật sự dẫn ta tới một nơi bí ẩn? Xem ra nó không có ý định hãm hại ta.”

Lý Thanh nheo mắt, trong lòng không ngừng suy nghĩ, đồng thời tiếp tục thăm dò tình hình bên trong thạch thất bằng thần thức.

Chỉ sau một thoáng, đồng tử của hắn bỗng nhiên co rút mạnh.

Bởi vì, trong một góc của thạch thất, hắn trông thấy một đồng vỏ trứng vỡ vụn!

Điều kỳ lạ nhất chính là, tất cả những vỏ trứng này đều làm bằng đá, trông chẳng khác gì xác của những quả trứng đá đã bị phá vỡ!

Mà nguồn gốc của luồng yêu khí trùng thiên vừa rồi, chính là từ những vỏ trứng đá này mà ra!

Nhìn chằm chằm vào đồng vỏ trứng, Lý Thanh lập tức rơi vào trầm tư.

“Nơi này rốt cuộc là đâu? Bốn phía đều khắc những bức vẽ về cường đại yêu cầm!”

“Còn những vỏ trứng đá này... Chẳng lẽ nơi đây từng áp ra một loài yêu cầm cường đại nào đó?”

“Du Thiên Chuẩn dẫn ta đến đây, lẽ nào nó muốn dùng cơ duyên này để giao dịch với ta và Xích Tinh?”

Suy nghĩ xoay chuyển trong đầu, Lý Thanh liền dời ánh mắt về phía Du Thiên Chuẩn, kẻ vẫn đang lơ lửng trên không

trung.

Ngoài dự đoán của hắn, trong ánh mắt sắc bén của con chuẩn điều này lại ánh lên một tia thúc giục, tựa hồ đang thúc hắn mau chóng hành động.

Nhưng để đảm bảo an toàn, Lý Thanh quyết định thăm dò kỹ lưỡng trước khi tiến vào.

Nghĩ vậy, hắn liền vỗ nhẹ lên ngực túi màu tím bên hông.

Àm!

Một luồng linh quang lóe lên, ngay sau đó, một cái bóng đen khổng lồ đột nhiên bao trùm toàn bộ khu vực.

Soạt!

Bờ đầm nước lập tức nổi sóng dữ dội, một con nhuyễn trùng khổng lồ với chín xúc tu quỷ dị xuất hiện.

Đây chính là Trùng Cửu mà Lý Thanh từng mang về từ Cực Dạ Giới!

Tiểu Cửu vừa hiện thân, ngay cả Du Thiên Chuẩn cũng bị giật mình. Nó vội vàng vỗ cánh, thân hình căng cứng như thể sẵn sàng bỏ chạy, làm tưởng rằng Lý Thanh muốn ra tay với nó.

Nhưng khi xác định rằng con trùng quỷ dị kia không có ý công kích mình, Du Thiên Chuẩn mới dần bình tĩnh trở lại.

“Tiểu Cửu, dùng xúc tu của ngươi thăm dò vào trong thử xem!” Lý Thanh ra lệnh.

Xúc tu của Trùng Cửu vô cùng đặc biệt, dù có bị đứt gãy cũng có thể nhanh chóng mọc lại. Dùng nó để kiểm tra nơi này có an toàn hay không thì không còn gì thích hợp hơn.

Trong khi quan sát, Lý Thanh đồng thời đặt tay lên ngực túi, chỉ cần xuất hiện dấu hiệu nguy hiểm, hắn sẽ lập tức triệu hồi Trùng Cửu và nhanh chóng rời khỏi đây!

Rất nhanh, từng xúc tu của Trùng Cửu len lỏi vào trong dòng nước, khuấy lên từng đợt bọt nước.

Thời gian trôi qua trong căng thẳng.

Nhưng... không có gì xảy ra!

Bên trong thạch thất hoàn toàn yên bình, không hề xuất hiện bất kỳ nguy hiểm nào.

“Ồ bên ngoài canh gác, không được chạy loạn!”

Dặn dò xong, Lý Thanh lập tức lao xuống, trực tiếp nhảy vào vòng xoáy nước.

Cảm giác dòng nước cuốn qua cơ thể, hần nhanh chóng xuyên qua làn sóng mạnh mẽ, tiến về phía thạch thất.

Đặt chân xuống nền đá, hần lập tức nhận ra rằng nơi đây tồn tại như một không gian độc lập, không hề có nước tràn vào, bầu không khí lại vô cùng khô ráo.

Không gian tĩnh mịch đến mức, hần có thể nghe thấy nhịp tim mình vang vọng trong thạch thất.

Lần nữa nhìn về phía đồng vỏ trứng đá, ánh mắt Lý Thanh trở nên sắc bén hơn.

Bởi vì bên cạnh những vỏ trứng ấy, hần còn trông thấy một loạt lân giáp khô cạn rải rác!

“Ta còn tưởng đây là không gian bí ẩn của bộ tộc yêu cầm nào đó... nhưng xem ra không đơn giản như vậy!”

Lý Thanh khẽ cau mày, nhẹ nhàng nhặt lên một mảnh lân giáp.

Chỉ liếc mắt một cái, hần liền nhận ra đây là lân giáp của một loài cá sấu yêu nào đó, chất liệu vô cùng cứng cỏi.

Dù đã khô cạn, linh tính tiêu tán, nhưng vẫn dao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm!

Loại lân giáp này có thể được dùng để luyện chế một món phòng ngự pháp khí có phẩm chất không tệ. Nhưng với Lý Thanh, hần đã có Kim Ty Ngọc Bào, một món pháp bảo mạnh mẽ, nên tự nhiên không có hứng thú. Hần chỉ tiện tay thu hết những mảnh lân giáp này vào túi trữ vật.

“Những mảnh lân giáp này, e rằng đều rơi ra từ một con yêu thú cá sấu có thực lực vô cùng mạnh mẽ.”

Bởi lẽ, cá sấu yêu thú không giống như loài rắn có tập tính thường xuyên lột xác. Một khi xảy ra hiện tượng lột xác, điều đó có nghĩa là nó đang trải qua một lần thoát thai hoán cốt, thực lực tăng vọt!

Từ độ cứng của lân giáp, Lý Thanh phán đoán, con yêu cá sấu này ít nhất cũng phải đạt đến Tam Giai hậu kỳ, thậm chí có thể còn mạnh hơn!

Chương 1283

DTV EBOOK

Còn về những vỏ trứng đá bên cạnh, thì lại chẳng có chút giá trị nào.

Những mảnh xác đá ấy dường như đã trải qua vô số năm tháng, không giống như vỏ trứng của yêu thú thông thường—thứ thường chứa đựng tinh hoa linh tính. Những gì còn sót lại ở đây đều đã bị thời gian bào mòn sạch sẽ.

“Chuyện này có chút kỳ quái...”

“Hầu hết yêu thú khi phá trứng chào đời, đều sẽ coi vỏ trứng là bữa ăn đầu tiên để hấp thu tinh hoa còn sót lại.”

“Nhưng những vỏ trứng đá ở đây lại hoàn toàn trống rỗng, tinh hoa bị tiêu tán hoàn toàn. Điều này khác xa với quy luật thông thường.”

Ngoài ra, có một điểm khiến Lý Thanh càng thêm nghi hoặc—những mảnh lân giáp cá sấu yêu mà hắn vừa thu vào cũng rất kỳ lạ.

Bởi vì, thông thường mà nói, lột xác và đẻ trứng là hai quá trình không bao giờ diễn ra đồng thời. Bất kỳ tình huống nào cũng sẽ khiến yêu thú suy yếu tạm thời, vậy nên chúng sẽ không bao giờ làm cả hai việc cùng lúc.

Nhưng nơi đây lại đồng thời xuất hiện vỏ trứng và lân giáp lột xác, điều này thật sự rất khó lý giải.

“Chắc hẳn con yêu thú này đã sinh trứng, sau một thời gian mới tiến hành lột xác đi. Xét thấy nơi này vô cùng yên tĩnh, cũng có thể xem như một nơi ẩn nấp lý tưởng.”

Lý Thanh suy đoán như vậy.

Hắn chưa từng nghĩ đến một khả năng khác—rằng con cá sấu yêu phá xác chào đời và con cá sấu yêu lột xác thoát thai hoàn cốt thực chất là cùng một con!

Sau đó, ánh mắt Lý Thanh dời sang những phiến đá khảm nạm trên vách thạch thất.

Những phiến đá này cực kỳ kỳ lạ. Các phù văn khắc trên đó hẳn đều không nhận ra, chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt được những hoa văn hình loài chim.

“Đây là yêu văn sao?”

Thực ra, Yêu tộc cũng có văn tự riêng, chủ yếu được các đại yêu đã hóa hình sử dụng để giao tiếp. Tuy nhiên, rất ít tu sĩ nhân tộc hiểu được thứ chữ này.

Bởi lẽ yêu văn không phải là thứ có thể học được, mà được khắc sâu trong huyết mạch của yêu thú mạnh mẽ.

Khi một con yêu thú trưởng thành đến một trình độ nhất định, nó sẽ tự nhiên hiểu được ý nghĩa của những yêu văn này, mà không cần bất kỳ ai dạy bảo—chỉ cần thức tỉnh huyết mạch là đủ.

Tiếc rằng, dù Lý Thanh sở hữu Thùng Cơm và Trùng Cử, nhưng cả hai đều là “đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển”, hoàn toàn mù chữ trong thế giới yêu thú.

“Những phiến đá này rốt cuộc mang ý nghĩa gì?”

Trong lúc trầm tư suy nghĩ, hắn nhận thấy trên vách tường của thạch thất, có những phiến đá khắc hình loài chim tỏa ra linh quang, trong khi một số khác thì lại ảm đạm vô sắc.

Dù không thể đọc hiểu yêu văn, nhưng hắn có thể mơ hồ nhận ra một số hoa văn đặc biệt trên đó.

“Đây là phượng hoàng sao? Phượng hoàng được xưng tụng là Bất Tử Điều, có thể Niết Bàn tái sinh từ lửa.”

Nghĩ đến đây, Lý Thanh không kìm được mà đưa tay chạm vào phiến đá khắc hình phượng hoàng kia.

Nhưng ngay khi hắn vừa chạm vào, cả người bỗng nhiên run bần bật, thân thể chấn động mạnh như thể bị điện giật!

“Chuyện gì thế này?!”

“Vừa rồi có một luồng truyền thừa nào đó muốn xông vào đầu ta, nhưng lại đột nhiên ngưng bật!”

Lý Thanh kinh ngạc lắm lắm.

Dù loại cảm giác này chỉ thoáng qua trong nháy mắt, nhưng hẳn có thể khẳng định—chỉ chút nữa thôi, hẳn đã thu được một loại truyền thừa nào đó!

Nhận thấy điều này, Lý Thanh lập tức đưa tay sờ lại phiến đá khắc hình Bất Tử Điều.

Nhưng lần này, không có bất kỳ phản ứng nào!

“Tại sao lại vậy? Rõ ràng lúc này còn có cảm giác như bị sét đánh...”

Không cam lòng, hắn thử vươn tay về phía một phiến đá khác—phiến đá này ảm đạm không ánh sáng.

Trên phiến đá này, lạc ấn một hình chim loan, cũng là một trong những chân linh cao quý, đã sớm tuyệt tích khỏi hạ giới, gần như không thể xuất hiện.

Nhưng khác với phiến đá phượng hoàng, phiến đá chim loan này lại vô cùng mờ nhạt, không hề tỏa ra linh quang.

“Không lẽ... những phiến đá này đều có liên quan đến chân linh truyền thừa?”

Lý Thanh là nhân tộc thuần khiết, trong huyết mạch chảy xuôi cũng chỉ là máu phàm nhân, hoàn toàn khác với Ngô Xung – kẻ có ẩn chứa một tia huyết mạch của ác thú cực kỳ nhậy trong cơ thể.

Dùng thân thể nhân loại, căn bản không thể nào tiếp nhận truyền thừa của chân linh tiên cầm trong thạch thất.

Vừa rồi hẳn đã thử chạm vào phiến đá nhiều lần, nhưng đều thất bại, chứng minh điều này là sự thật!

“Nếu như biến thành yêu cầm thì sao? Liệu có thể nhờ vào đó mà thu được truyền thừa của chân linh tiên cầm không?”

Lý Thanh lắm lắm, trong đầu chợt lóe lên một tia linh quang, bỗng nhớ tới một chuyện từ rất lâu trước đây.

Khi còn ở Lăng Vân Tông, hắn từng mua một tấm phù lục từ Sở Linh Y. Khi đó, Sở Linh Y còn tặng kèm một tấm phù lục do chính nàng sáng chế – Hóa Thú Phù!

Chương 1284

DTV EBOOK

Tấm phù này vốn dĩ bị Lý Thanh cất dưới đáy hòm, từ trước đến nay chưa từng có cơ hội sử dụng.

Sau này, khi hắn đại diện tông môn đến phường thị chủ trì Thăng Tiên Đại Hội, hắn vô tình gặp Lăng Ứng của Thượng Thanh Tông – một kẻ có biệt danh Phi Ứng Trộm.

Khi đó, Thẩm Ngưng Băng đã đấu một trận kịch liệt với Lăng Ứng, đánh bại hắn một cách gọn gàng. Sau trận chiến, Lý Thanh nhặt được vài giọt tinh huyết của Liệt Không Ứng, khắc ấn nó vào trong Hóa Thú Phù.

Nghĩ đến đây, Lý Thanh không khỏi thở gấp, trong lòng tràn đầy kích động.

Hắn bắt đầu lục lợi trong túi trữ vật, cuối cùng cũng tìm được một tấm phù lục làm bằng da thú đã lâu không động đến.

Trên tấm phù lục này, có khắc ấn một hình ảnh thương ưng màu xanh, trông không khác gì con Liệt Không Ứng mà Lăng Ứng đã từng nuôi dưỡng!

“Ta còn tưởng tấm phù này chẳng có tác dụng gì ngoài việc trưng bày, không ngờ bây giờ lại đến lúc phải dùng đến nó!”

Hóa Thú Phù!

Chỉ cần khắc ấn một giọt tinh huyết yêu thú lên phù lục này, người sử dụng có thể hoàn toàn hóa thân thành loài yêu thú đó. Không chỉ có khí tức giống hệt, mà ngay cả cấu trúc cơ thể cũng sẽ thay đổi theo!

Lúc trước, khi tặng phù lục cho hắn, Sở Linh Y cũng đã từng nói như vậy.

Bất kể lời nàng nói là thật hay giả, vào lúc này, Lý Thanh cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng vị phù đạo thiên tài bất thế này!

“Dù sao tấm phù này cũng chẳng mấy tác dụng, thử một lần cũng chẳng sao. Nếu thất bại thì cùng lắm chỉ là lãng phí một

tắm phù mà thôi!”

Vừa dứt lời, hắc liên vận chuyển linh lực trong cơ thể, kích phát Hóa Thú Phù do Sở Linh Y chế tạo!

Không giống như những tấm phù lục thông thường, sau khi được kích hoạt, Hóa Thú Phù không lập tức cháy thành tro bụi mà bất ngờ bành trướng lên!

Chỉ thấy tấm da thú kia trong nháy mắt đã bao bọc toàn bộ thân thể Lý Thanh, cuốn lấy hắc chặt chẽ!

Lớp da thú dần lan tỏa, thấm vào từng tắc da thịt trên cơ thể hắc, dường như hòa làm một thể với làn da.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cảm giác nóng rực từ sâu trong cơ thể hắc bùng lên. Tinh huyết của Liệt Không Ứng được khắc ấn trên phù lục cũng bắt đầu dung nhập vào thân thể hắc.

“Lệ——!”

Một tiếng ung minh vang vọng khắp động phủ!

Những hoa văn khắc trên Hóa Thú Phù nhanh chóng lan ra, cuốn vào từng tắc cơ thể của Lý Thanh, bắt đầu cải tạo kết cấu thân thể hắc.

Một cơn biến đổi mãnh liệt diễn ra!

Lông vũ xanh biếc không ngừng mọc ra từ thân thể hắc!

Chỉ trong chớp mắt, trong thạch thất xuất hiện một con Thương Ưng toàn thân phủ đầy Thanh Vũ!

Hình dạng này... chính là Liệt Không Ứng! Không khác gì con yêu cầm mà Lăng Ứng từng nuôi dưỡng!

Cảm nhận rõ ràng sự biến đổi của cơ thể, trong lòng Lý Thanh không khỏi cuồng hỉ!

Hóa thú... thành công rồi!

“Lệ! Lệ!”

Hắc vui mừng cất tiếng nói, nhưng lại phát hiện dây thanh quản của mình đã thay đổi, không còn có thể nói chuyện như bình thường nữa, mà chỉ có thể phát ra âm thanh của loài ưng!

Sự biến đổi này quá mức triệt để!

Điều này cũng đồng nghĩa rằng, khả năng hấp thu được truyền thừa đã tăng lên gấp bội!

Trong lúc đó, bên ngoài thạch thất.

Du Thiên Chuẩn – con chim cắt khổng lồ canh giữ nơi này – nhìn chăm chăm vào biến hóa của Lý Thanh, hai con mắt sắc bén của nó lúc này hoàn toàn ngưng đại.

Dường như nó đang kinh ngạc tột độ, không thể tin nổi những gì đang diễn ra trước mắt.

Trong đôi mắt chim cắt ấy, hiện lên một tia nghi vấn đầy hoảng hốt:

“Tên nhân tộc này... chẳng phải đã đánh nhau với ta rất lâu rồi sao?”

“Hóa ra... hắn cũng là một thành viên của yêu cầm tộc ư?!”

Du Thiên Chuẩn kinh hãi tột độ, nhưng Lý Thanh chẳng buồn để tâm. Lúc này, toàn bộ tâm trí của hắn đều đặt vào những phiến đá trong thạch thất.

Mỗi một phiến đá ở đây chính là đại diện cho một truyền thừa của chân linh tiên cầm vô cùng cường đại, bất kỳ một đạo truyền thừa nào cũng đều cực kỳ trân quý!

Vậy nên lựa chọn truyền thừa nào đây?

“Liệt Không Ứng vốn không có huyết mạch chân linh truyền thừa, nhưng tổ tiên của nó lại là một chi nhánh của Thanh Thiên Bằng. Mà Thanh Thiên Bằng nghe đồn chính là hậu duệ của Côn Bằng, trong huyết mạch vẫn còn ẩn chứa một tia chân huyết của Côn Bằng!”

Thế nhưng, đừng nói đến Côn Bằng, ngay cả Thanh Thiên Bằng tại hạ giới cũng đã sớm tuyệt tích. Đó là chủng tộc chỉ có thể tìm thấy tại thượng giới – một chi Yêu tộc cường đại.

Nghĩ vậy, Lý Thanh cảm thấy nếu đã quyết tâm thu được truyền thừa, thì tốt nhất nên thử thu lấy Côn Bằng truyền thừa.

Ý nghĩ vừa lóe lên, hắn liền mạnh mẽ đập cánh, lao thẳng về phía phiến đá đang tỏa ra linh quang của Côn Bằng.

Oanh!

Vừa tiếp xúc với phiến đá, thân thể của hắn lập tức cứng đờ như bị điện giật, trong khoảnh khắc bị đình trệ tại chỗ!

Chương 1285

DTV EBOOK

Ngay sau đó, một dòng lũ thông tin khổng lồ từ phiến đá truyền vào cánh hấn, cuộn cuộn tràn vào cơ thể, rồi nhập thẳng vào thần hồn.

Trong đầu Lý Thanh bắt đầu hiện ra vô số Yêu Văn cổ xưa! Ban đầu, hấn còn chẳng hiểu nổi loại văn tự này, nhưng bất ngờ phát hiện mình có thể lĩnh ngộ được hàm nghĩa ẩn chứa trong đó.

Côn Bằng truyền thừa!

Muốn có được truyền thừa này, chỉ có hai con đường:

Thể nội mang theo chân huyết Côn Bằng!

Xông qua Côn Bằng Thí Luyện!

Sau khi hiểu rõ điều kiện truyền thừa, trong lòng Lý Thanh trầm xuống.

Nhờ có Hóa Thú Phù, hấn tạm thời hóa thân thành Liệt Không Ứng, từ đó mở ra tư cách tiếp nhận truyền thừa – ít nhất không còn bị cự tuyệt ngay từ đầu.

Thế nhưng, dù Liệt Không Ứng có tổ tiên xa là Thanh Thiên Bằng, thì trong cơ thể cũng không hề chứa chân huyết của chân linh tiên cầm. Do đó, con đường dễ dàng nhất – dựa vào huyết mạch để nhận truyền thừa, đã bị chặn đứng.

Ngay lúc đó, trong thức hải của hấn bỗng nhiên xuất hiện hai cánh cửa.

Một trái, một phải!

Cánh cửa bên trái – đại diện cho con đường dùng huyết mạch để nhận truyền thừa.

Cánh cửa bên phải – đại diện cho con đường thông qua Côn Bằng Thí Luyện để giành lấy truyền thừa!

Với tâm lý may mắn, Lý Thanh thử đẩy cửa bên trái.

Ngay lập tức, một luồng lực lượng bí ẩn quét qua toàn thân hắn, dường như đang kiểm tra huyết mạch trong cơ thể hắn.

Chỉ trong khoảnh khắc, cánh cửa bên trái không những không mở ra, mà còn biến mất hoàn toàn!

Giờ phút này, trước mặt hắn chỉ còn lại một lựa chọn duy nhất.

Muốn có được truyền thừa Côn Bằng, chỉ còn cách xông qua Côn Bằng Thí Luyện!

“Chỉ có huyết mạch Thanh Thiên Bằng thì không đủ, xem ra nhất định phải có chân huyết Côn Bằng mới có thể nhận truyền thừa một cách trực tiếp.”

“Nghĩ lại, các truyền thừa chân linh tiên cầm khác có lẽ cũng giống như vậy – hoặc là dựa vào huyết mạch, hoặc là dựa vào thực lực.”

Nghĩ đến đây, trong mắt Lý Thanh lóe lên vẻ kiên quyết.

Nếu đã vậy, thì không còn gì phải do dự nữa!

Trong tất cả các truyền thừa ở đây, thứ hấp dẫn hắn nhất vẫn là Côn Bằng truyền thừa.

Dù là Phượng Hoàng truyền thừa hay những chân linh tiên cầm khác, chúng đều vô cùng cường đại. Nhưng điều hắn khao khát nhất, chính là Côn Bằng.

Vì sao ư?

Bởi vì Côn Bằng có thể bay lượn trên cửu thiên, thoát khỏi mọi ràng buộc!

Loại tồn tại này, thậm chí có thể tự do xuyên qua không gian, nắm giữ kiến giải đặc thù về pháp tắc không gian.

“Phù diêu mà lên chín vạn dặm! Nếu có thể nhận được truyền thừa này, thiên hạ to lớn còn có nơi nào ta không thể đặt chân đến?”

Vậy nên, dù là Phượng Hoàng hay bất kỳ tiên cầm nào khác, Lý Thanh đều gạt sang một bên.

Không chút do dự, hắn lao thẳng về phía cánh cửa đại diện cho Côn Bằng Thí Luyện!

Oanh!

Một luồng sương mù dày đặc ập tới, bao phủ toàn bộ ý thức của hắn.

Trong hỗn loạn, màn sương mù dần tản ra, Lý Thanh cũng chậm rãi tỉnh lại.

Bốn phía tối đen như mực!

Không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì!

“Đây là đâu? Côn Bằng Thí Luyện đã bắt đầu rồi sao?”

Không gian đen tối thăm thẳm, không hề có chút ánh sáng nào.

Lý Thanh cảm thấy nghi hoặc, hắn thử vươn tay ra phía trước, nhưng ngay lập tức chạm vào một bức vách tường trơn ướt, cứng rắn vô cùng!

“Chuyện quái quỷ gì thế này?”

Một cơn hoảng loạn bất giác trào dâng trong lòng, hắn cảm nhận rõ ràng sinh cơ của mình đang suy yếu, khí tức trở nên yếu ớt.

Giờ khắc này, hắn rút cuộc cũng hiểu ra!

Hắn đang ở bên trong... vỏ trứng!

“Thì ra Côn Bằng Thí Luyện chính là bắt đầu từ trong trứng sao?!”

Nhận ra tình huống của mình, Lý Thanh lập tức hành động.

Bất kể như thế nào, việc phá trứng chui ra bây giờ chính là điều quan trọng nhất!

Lý Thanh dốc hết toàn lực phá vỡ vỏ trứng dày đặc đang giam cầm hắn.

Thế nhưng, vào lúc này, lực lượng của hắn quá yếu ớt, sinh cơ cũng đang dần suy yếu. Muốn phá vỡ lớp vỏ trứng cứng như vách tường kiên cố này, đúng là một nhiệm vụ cực kỳ gian nan!

Hắn bỗng có dự cảm chẳng lành— nếu không thể thoát ra ngoài, có lẽ hắn sẽ thực sự bỏ mạng tại đây!

Nghĩ đến điều này, trong lòng Lý Thanh dâng lên một cơn phẫn nộ. Hắn vận dụng toàn bộ sức lực điên cuồng công kích

vỏ trứng, nhưng dù có cố gắng thế nào, vỏ trứng vẫn không hề sứt mẻ!

Lực lượng hiện tại không đủ để cưỡng ép phá vỡ nó!

“Mới bắt đầu thí luyện đã bị nhốt đến chết trong trứng? Thí luyện này có phải quá mức tàn khốc rồi không?”

Hắn hít sâu một hơi, cưỡng ép trấn áp sự hoảng loạn trong lòng, buộc bản thân phải tỉnh táo.

“Không đúng! Nếu thật sự là cục diện chết chắc, vậy thì còn gọi gì là thí luyện?”

“Để ta suy nghĩ lại xem... còn cách nào có thể tận dụng được?”

Tại thí luyện này, hắn chẳng có gì cả—không pháp khí, không tu vi, toàn thân trống rỗng.

Chương 1286

DTV EBOOK

Hiện tại, thứ duy nhất hắn có thể dựa vào chính là cái thân thể non nớt, sắp chết này!

“Hiện tại, ta chính là một Côn Bằng chưa nở! Nếu không thể phá vỡ vỏ trứng, ta sẽ chết héo bên trong, triệt để trở thành một quả trứng thối!”

“Lực lượng có hạn, nhưng nếu biết cách sử dụng khéo léo, có lẽ vẫn có cơ hội!”

Đúng lúc này, Lý Thanh bỗng nhớ đến nghề cũ của mình—Võ Đạo!

Chẳng phải đây chính là Võ Đạo hay sao?

Hắn chính là một Võ Đạo Đại Tông Sư, người tinh thông cách vận dụng lực lượng đến mức tận cùng. Dù chỉ có một phần lực, hắn vẫn có thể tạo ra tác động gấp mười lần!

“Vô Cực.”

Một ý niệm lóe lên trong đầu, Lý Thanh liền thi triển Vô Cực Công—một môn tuyệt học Võ Đạo do chính hắn sáng lập sau khi bước vào cảnh giới Tông Sư. Đây là một bí điển đã từng khiến vô số võ giả trong thiên hạ điên cuồng tranh đoạt!

Thân là người sáng lập, dù hiện tại đổi một thân thể khác, hắn vẫn có thể triển khai môn võ học này trong nháy mắt— thậm chí, nó gần như đã trở thành bản năng của hắn!

Ngay sau đó, Lý Thanh vận chuyển Vô Cực, dồn toàn bộ lực lượng vào một điểm duy nhất, rồi đánh ra!

Lấy điểm phá diện!

Răng rắc!

Một tiếng rạn nứt vang lên, ánh sáng chói mắt lập tức xuyên qua lớp vỏ trứng!

Cùng lúc đó, không chỉ ánh sáng tràn vào, mà một luồng linh khí thiên địa vô cùng nồng đậm cũng theo đó ủa vào trong trứng, tựa như đang tẩy tủy phạt kinh cho hần!

Ngay khoảnh khắc phá vỡ vỏ trứng, thân thể Lý Thanh lập tức được linh khí thiên địa tắm bổ, nhanh chóng trở nên cường tráng hơn, mạnh mẽ hơn!

Không còn gì ngăn cản được hần nữa—hần thuận lợi phá xác mà ra!

“Tự do... Không khí trong lành... Đây là nơi nào?”

Vừa thoát ra khỏi vỏ trứng, Lý Thanh liền kinh ngạc phát hiện hoàn cảnh xung quanh hoàn toàn khác với dự đoán của mình!

Hần đang đứng trên đỉnh của một ngọn núi không lồ, cao đến mức mây cũng chỉ ở dưới chân hần!

Bốn phía gió rét gào thét, lạnh đến thấu xương.

Hần đứng trong một ổ đá, và bên trong ổ đá này, ngoài quả trứng vừa nở của hần, còn có hai quả trứng khác vẫn đang nằm yên lặng, chưa từng xuất thế!

“Chẳng lẽ đây là... hai quả trứng Côn Bằng khác?”

Hần cúi đầu nhìn xuống chính mình, phát hiện toàn thân được bao phủ bởi một lớp lông tơ đen nhánh.

Trước khi kịp suy nghĩ thêm, bỗng nhiên, bầu trời tối sầm lại!

Phong vân biến sắc!

Những cơn cuồng phong vốn đã dữ dội nay càng trở nên bạo ngược hơn.

Sau đó, sấm sét điên cuồng giáng xuống!

Những tia lôi đình kinh khủng xé toạc không trung, tựa như muốn hủy diệt hết thảy!

Mỗi một đạo sấm sét đều mạnh hơn cả thiên kiếp mà hần từng trải qua!

Và rồi, một cảnh tượng chấn động hiện ra—

Trên bầu trời, một vùng biển sét hỗn độn đang ùn ùn kéo đến, bao phủ cả thiên địa, mang theo khí thể hủy diệt thế gian!

“Không lẽ ta phải độ thiên kiếp ngay lúc này sao!?”

Lý Thanh tròn tròn mắt, cảm giác như ông trời muốn lấy mạng hắn!

Thế nhưng, ngay lúc hắn còn đang kinh hãi, một bóng dáng khổng lồ đột ngột hiện ra từ trong vùng lôi hải!

Theo từng tiếng sấm nổ rền vang, một sinh vật to lớn đến kinh người từ trong lôi hải xuất hiện!

Và rồi, cảnh tượng tiếp theo khiến Lý Thanh há hốc miệng—

Sinh vật kia... cư nhiên đang nuốt chửng toàn bộ lôi hải!

Đến khi vùng biển sét tan biến hoàn toàn, bóng dáng khổng lồ kia cũng dần hiện rõ.

Một con Côn Bằng cường đại đến cực hạn!

Nó dang đôi cánh khổng lồ, che phủ cả bầu trời, sải cánh một cái đã bay vọt lên chín vạn dặm!

Đó là một sinh vật đáng sợ, nhưng dường như nó đang bị thương tổn nặng nề.

Nó chỉ khẽ vỗ cánh một lần, liền bay xa mấy vạn dặm, nhưng ngay sau đó, ánh mắt nó tập trung lên Lý Thanh!

Oanh!

Côn Bằng vỗ cánh, mang theo uy áp kinh thiên động địa, lao thẳng đến vị trí của hắn!

Thế nhưng, phía sau nó, từng đạo bóng đen đáng sợ cũng theo sát!

Những tồn tại này tỏa ra khí tức hủy diệt, tựa như chỉ cần một chút thoáng qua cũng đủ để nghiền nát vạn vật!

Lý Thanh còn chưa kịp nhìn rõ chúng là gì, thì cả người hắn đã bị một luồng lực lượng cuốn lên, thần trí lập tức rơi vào hôn mê!

Trong hỗn loạn, từng ký tự Yêu Văn thần bí bắt đầu xuất hiện trong ý thức của hắn.

Giống như những nốt nhạc của một bản ca cổ xưa, chúng không ngừng nhảy múa trong đầu hắn!

Đến khi Lý Thanh tỉnh lại, hắn phát hiện bản thân đang ở một nơi hoàn toàn khác.

Ngoài ra, trong đầu hắn bỗng xuất hiện một thiên kinh văn của Yêu Tộc—

Côn Bằng Thuật!

Một cảm giác vui sướng tột độ bùng lên trong lòng Lý Thanh!

Không sai, cuối cùng hắn cũng đã giành được truyền thừa của chân linh Côn Bằng!

Đây chính là một thần điều tiên cầm mà chỉ có thượng giới mới có thể chứng kiến. Thực lực của nó thông thiên triệt địa, đủ khả năng quét ngang cửu thiên thập địa, tung hoành trên trời dưới đất mà khó có địch thủ xứng tầm.

Chương 1287

DTV EBOOK

Bản kinh văn Côn Bằng Bảo Thuật khắc sâu vào tâm trí hần, từng chữ từng câu đều là Yêu Văn, nhưng kỳ lạ thay, hần lại có thể hiểu rõ hàm nghĩa của từng chữ một.

Truyền thừa Côn Bằng Bảo Thuật mà hần nhận được được chia thành hai phần: Cực Tốc Thiên và Công Phạt Thiên.

Côn Bằng, cũng giống như Kim Sí Đại Bằng Điều, nổi danh với tốc độ cực hạn. Nhưng khác biệt ở chỗ, tốc độ của Côn Bằng không chỉ đơn thuần là nhanh mà còn liên quan đến tạo nghệ không gian, tương tự với thần thông súc địa thành thốn, nhưng lại tinh diệu và huyền ảo hơn rất nhiều.

Về phần Công Phạt Thiên, thì lại càng đáng sợ. Đây chính là một Thái Cổ chân linh truyền thừa, nếu có thể tu luyện thành công, công kích của nó sẽ đủ sức bể nghẽ cùng giai, tùy ý nghiền nát tất cả đối thủ!

Nhưng niềm vui của Lý Thanh chưa kịp kéo dài bao lâu thì từ phương xa, giữa bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng rống đầy bi thương.

“Rống!!!”

Tiếng gầm chấn động trời đất, như thể muốn xé rách cả không gian!

Tiếng rống ấy khiến Lý Thanh bừng tỉnh khỏi cơn hưng phấn, tạm thời dẹp đi niềm vui sướng khi vừa nhận được truyền thừa của Côn Bằng.

Lúc này, hần mới phát hiện rằng bản thân đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, không còn là ổ Côn Bằng trước kia, cũng không phải thạch thất truyền thừa nơi hần từng ở.

“Côn Bằng Thí Luyện vẫn chưa kết thúc? Ta vẫn còn đang trong thí luyện ư?”

Lý Thanh trừng mắt kinh ngạc, quan sát bốn phía. Giờ đây, hắn không còn là hình người nữa, mà vẫn giữ nguyên hình thái Côn Bằng! Chỉ khác là từ giai đoạn ấu tể, hắn đã phát triển lên giai đoạn thiếu niên, nhưng vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn.

“Rõ ràng ta đã nhận được truyền thừa, tại sao thí luyện vẫn chưa kết thúc?”

“Chẳng lẽ chỉ khi vượt qua cửa ải trước mắt, ta mới có thể mang Bảo Thuật rời khỏi nơi này?”

“Nhưng... ải này rốt cuộc là gì?”

Hắn nhíu mày suy tư, nhưng nhìn khắp xung quanh cũng không phát hiện bất kỳ dấu hiệu nào liên quan đến thí luyện. Đây chỉ là một mảnh Mãng Hoang Sơn Lâm, nơi tràn ngập khí tức hoang sơ nguyên thủy, chẳng có gì khác thường cả.

Rất nhanh, hắn nhớ đến tiếng rống bi thảm ban nãy.

Dù không tận mắt chứng kiến, nhưng chỉ nghe qua thanh âm cũng đủ để xác định rằng đó là tiếng gầm của một con hung thú vô cùng đáng sợ!

Còn chưa kịp suy nghĩ sâu hơn, bỗng nhiên, trong lòng hắn dấy lên một cảm giác nguy hiểm cực độ!

Có sát cơ nhắm về phía hắn!

“Không ổn!”

Hưu!

Một mũi tên linh quang sắc bén từ trong rừng lao thẳng về phía hắn với tốc độ kinh hoàng!

Mũi tên này như có mắt, lượn lách qua từng cổ thụ già cỗi, nhắm chính xác vào vị trí của Lý Thanh.

Gần như phản xạ theo bản năng, hai cánh của hắn vỗ mạnh, cả cơ thể bùng nổ lực lượng, đột nhiên chấn động, ngay sau đó lập tức lao vút lên bầu trời!

Trong chớp mắt, thân hình hắn đã rời khỏi mặt đất, bay thẳng lên mấy ngàn thước trên không trung.

Oanh!!!

Côn Bằng giương cánh, phù điêu mà lên chín vạn dặm!

Nhưng hiện tại, hắn vẫn chưa trưởng thành, thực lực còn hạn chế, không thể sánh với huyết mạch Côn Bằng thành niên.

Tuy vậy, chỉ với một lần vỗ cánh, hắn vẫn có thể vượt xa mấy ngàn mét, thoát khỏi phạm vi công kích!

Giữa không trung, hắn cúi đầu nhìn xuống đại địa xanh ngát, phát hiện mũi tên linh quang kia vẫn đang đuổi theo hắn, hoàn toàn không có ý định dừng lại!

“Mũi tên này có thể tự truy tung? Đây rốt cuộc là pháp bảo gì?”

Trong lòng Lý Thanh dâng lên cảm giác cực kỳ bất an. Cảnh báo nguy hiểm càng lúc càng rõ ràng, mà nguồn phát ra chính là đạo linh quang truy tung kia!

Nhìn thấy tình hình không ổn, hắn liền vỗ cánh tăng tốc, một hơi lao xa thêm mấy ngàn mét.

Nhưng lần này, thay vì thoát khỏi nguy hiểm, hắn lại kích động một cạm bẫy khủng khiếp!

Huu! Huu! Huu!

Từ phía đại địa Man Hoang, vô số mũi tên linh quang bùng phát, hóa thành một cơn mưa tên vô tận, nhắm thẳng về phía hắn!

Từng mũi tên xuyên phá không khí, tốc độ nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng!

“Quá mức đáng sợ! Chỉ cần bị trúng một mũi tên, chỉ e sẽ bị thương nặng đến mức không thể tránh né mà rơi xuống!”

Ý nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu, nội tâm Lý Thanh liền trầm xuống. Nhìn từng mũi tên linh quang dày đặc đang bắn tới, hắn không khỏi tự hỏi:

“Rốt cuộc phải né tránh thế nào đây?”

Rất nhanh, hắn nhớ đến Côn Bằng Bảo Thuật mà mình vừa mới nhận được!

“Chỉ có thể liều một phen!”

Đối mặt với hàng ngàn hàng vạn mũi tên linh quang truy kích phía sau, Lý Thanh không hề hoảng loạn. Ngược lại, hắn

nhANH chóng ổn định tâm thần, tập trung toàn bộ tinh thần để
lĩnh ngộ Côn Bằng Bảo Thuật.

Không biết do ngộ tính của hắn quá tốt, hay do thân thể này
được trời ưu ái, cũng có thể là cả hai cộng lại, mà chỉ trong
thời gian ngắn, hắn đã có thể vận dụng Côn Bằng Cực Tốc!

Oanh!

Chương 1288

DTV EBOOK

Không gian bỗng nhiên gọn sóng dữ dội. Trong một vùng không gian tưởng chừng hoàn hảo, Lý Thanh đột nhiên phát hiện các khe hở nhỏ bé có thể lợi dụng!

Ngay lúc này, khoảng cách trong mắt hắn dường như không còn tồn tại. Thậm chí ngay cả thân ảnh của hắn cũng dần trở nên hư vô, như thể đang dung nhập vào hư không vậy!

Đây chính là một loại vận dụng không gian pháp tắc, được ghi chép trong Côn Bằng Bảo Thuật!

Thêm vào đó, thân thể hắn là Côn Bằng chân chính, cho dù chưa trưởng thành, cũng không phải những sinh linh bình thường có thể so sánh. Thiên phú của hắn mạnh đến mức nghịch thiên!

Bá bá bá!

Vô số mũi tên linh quang vốn có khả năng tự động khóa chặt mục tiêu, nhưng lúc này đột ngột mất đi mục tiêu!

Bởi vì Lý Thanh sau khi thi triển Côn Bằng Bảo Thuật, hắn đã trở nên vô hình trong không gian, hoàn toàn hòa làm một thể với hư không!

Giữa cơn mưa tên ợp trời, hắn nhẹ nhàng uyển chuyển lượn lờ, lúc ẩn lúc hiện, tựa như một bóng ma. Vô số mũi tên xuyên thẳng qua vị trí của hắn, nhưng lại không thể nào gây tổn thương dù chỉ là một sợi lông vũ!

Từ một ngọn núi xa xa, đột nhiên xuất hiện vài bóng dáng kỳ lạ!

Những sinh vật này có tứ chi, nhưng lại thon dài đến bất thường, giống như xúc tu của bạch tuộc đang múa may giữa không trung.

Điều quý dị nhất chính là gương mặt của bọn chúng—không có ngũ quan!

Trên khuôn mặt ấy, chỉ có một con mắt khổng lồ, chiếm trọn gần như toàn bộ diện tích!

“Chưa từng thấy qua chủng tộc này!”

Lý Thanh lập tức đề cao cảnh giác. Một cảm giác bất an kỳ lạ trào dâng trong lòng hắn.

“Vừa rồi chính là đám sinh vật này đã bắn tên về phía ta sao?”

Điều khiến hắn càng kinh ngạc hơn, chính là kẻ dẫn đầu trong đám độc nhãn quái lại đang nhìn hắn bằng ánh mắt tán thưởng!?

“Chuyện quái quỷ gì đây?”

“Chẳng lẽ ta đang bị đi săn? Nhóm sinh vật này thực sự dám săn giết Côn Bằng?”

Ý nghĩ này khiến Lý Thanh rùng mình!

“Gan bọn chúng cũng quá lớn! Ngay cả chân linh Côn Bằng mà cũng dám săn giết?”

“Rốt cuộc đây là tộc đàn gì?”

Bỗng nhiên, hắn nhớ lại cảnh tượng đầu tiên mà mình thấy khi bước vào Côn Bằng Thí Luyện—hình ảnh một con Côn Bằng trưởng thành bị thương nặng!

“Đúng vậy! Ở thượng giới, cho dù là chân linh cũng có kẻ địch!”

Vậy thì điều này có nghĩa rằng hắn hiện tại chính là con mồi của đám sinh vật kia? Muốn vượt qua thí luyện, trước tiên phải chạy thoát khỏi chúng?

Sau khi xác định mục tiêu của thí luyện, Lý Thanh lại thở phào nhẹ nhõm.

“Nếu chỉ đơn giản là trốn thoát thì... cũng không quá khó!”

Hiện tại, hắn đã nắm giữ Côn Bằng Cực Tốc, việc chạy thoát khỏi đám quái vật kia cũng không phải là điều quá khó khăn!

Nghĩ vậy, hắn lập tức triển khai Côn Bằng Cực Tốc, tùy tiện chọn một phương hướng rồi bay thẳng về phía xa!

Dưới sự vận dụng cực hạn của Côn Bằng Bảo Thuật, chỉ cần khẽ rung cánh, hắn đã có thể xé toang không gian, dịch chuyển

đi một khoảng cách xa đến mức khó tin!

Thân thể này dường như không biết mệt mỏi, khi bay trong hư không còn linh hoạt hơn cả cá bơi trong nước!

Cứ như vậy, Lý Thanh đã bay suốt ba ngày ba đêm!

Dù không tính toán chính xác, nhưng ước chừng khoảng cách hẳn di chuyển được cũng phải lên đến vài chục vạn dặm!

“Không thể không nói, thân thể Côn Bằng đúng là nghịch thiên! Bay suốt ba ngày mà vẫn không hề thấy mệt!”

“Nếu đổi lại là ta lúc còn ở hình người, chỉ cần duy trì tốc độ này trong một, hai vạn dặm là đã cạn kiệt chân nguyên!”

“Thượng Thiên quả thật sủng ái Côn Bằng!”

Nhưng ngay lúc này, trong lòng Lý Thanh bỗng nhiên dâng lên một cảm giác bất an.

“Thí luyện cứ thế mà kết thúc sao? Có vẻ như... quá đơn giản thì phải?”

Với suy nghĩ đó, hắn lần nữa quan sát đại địa phía dưới.

Thế nhưng, hắn nhận ra rằng cảnh vật xung quanh gần như không hề thay đổi!

Vẫn là một Mãng Hoang Đại Địa rộng lớn với những dãy núi hùng vĩ nối tiếp nhau.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu hắn:

“Không đúng! Thí luyện vẫn chưa kết thúc!”

Hoặc có lẽ... hắn chưa hề thoát khỏi nơi này.

Bởi vì ngay khi ngược mắt nhìn lên một đỉnh núi khác, hắn lại trông thấy đám độc nhãn tộc xuất hiện!

Ở phía trước bọn chúng, một con cự xà màu đen dữ tợn đang quần quai giãy dụa trên không trung, từng lớp mây đen bị nó xé toạc, gió lốc cuộn trào theo từng cử động của nó.

Thế nhưng, mặc cho nó cố gắng đến đâu, vẫn không thể thoát khỏi sự vây khốn của đám độc nhãn tộc!

Bọn chúng dường như có thủ đoạn chuyên chế ngự nó, khiến nó bị nhốt chặt trong một khu vực không gian như một con thú

bị săn đuổi.

Lý Thanh nhanh chóng nhận ra rằng đây không phải một yêu thú bình thường, mà chính là Đằng Xà!

Cùng với Côn Bằng, Đằng Xà cũng là một tồn tại chân linh, dù hiện tại chỉ là một ấu xà, nhưng dấu sao cũng là chân linh thực sự, vậy mà vẫn bị đám độc nhân tộc này săn giết!

Chương 1289

DTV EBOOK

“Không đúng! Đây không phải thế giới bên ngoài, mà là một động thiên độc lập!”

Lý Thanh cau mày, hần chột nhận ra điều đáng sợ nhất.

“Nếu ta không tìm được lối ra, thì dù có phi hành đến đâu, cuối cùng cũng chỉ quay lại điểm ban đầu!”

“Nói cách khác, nơi này chính là một cạm bẫy! Một vùng săn giết do đám độc nhãn tộc dựng lên!”

Không chỉ có một con chân linh bị đưa vào nơi này làm mồi săn, mà rất có thể có vô số ấu linh từng bị tàn sát ở đây!

“Rốt cuộc đây là chủng tộc gì, mà dám coi chân linh làm con mồi?”

Giờ khắc này, Lý Thanh đã hiểu ra mức độ đáng sợ của Côn Bằng Thí Luyện.

Hắn có thể hóa thân thành chân linh, nhưng đối thủ lại là một chủng tộc có thể săn giết cả chân linh!

Nhưng ngay khi hắn còn đang suy nghĩ, từ trong rừng rậm đột nhiên có vài bóng đen vọt ra—đám độc nhãn tộc đã phát hiện ra hắn!

“Chít chít bên trong chít chít lỗ!”

Chúng phát ra những âm thanh kỳ quái, một ngôn ngữ Lý Thanh hoàn toàn không hiểu, nhưng trong ánh mắt của chúng, hắn đọc được sự hưng phấn tột độ.

Bọn chúng đã coi hắn là con mồi!

Bá!

Một độc nhãn tộc có con mắt màu hoàng kim đột nhiên bắn ra một chùm hào quang vàng kim từ chính con mắt khổng lồ của nó!

Lý Thanh lập tức định tránh né, nhưng ngay khi vừa động, hấn kinh hoảng phát hiện không gian xung quanh trở nên đặc quánh!

Dường như cả thiên địa đều đông cứng, ngay cả một cử động nhỏ cũng trở nên khó khăn vô cùng!

“Không gian bị định trụ?!”

“Không xong rồi!”

Lý Thanh hoảng hốt, phát hiện dù có giãy giụa thế nào, hấn cũng giống như rơi vào một vũng bùn sâu không đáy!

Hấn vội thi triển Côn Bằng Cực Tốc, cố gắng xuyên toa không gian để thoát khỏi sự trói buộc.

Nhưng lần này, cảm giác bị trói buộc trở nên cực kỳ nghiêm trọng!

Thậm chí ngay cả không gian cũng giống như bị bẻ cong, khiến hấn mất đi khả năng di chuyển tự do!

Ngay lúc đó—

Phập!!!

Một mũi cốt thương sắc bén đâm thẳng vào cơ thể hấn!

Bá!

Máu tươi phun trào!

Dòng máu đỏ tươi của hấn rơi xuống không trung, nhưng kỳ lạ thay, những giọt máu ấy tựa như đang trôi trong một dòng chảy chậm chạp, từng chút một rơi xuống đất.

Nguy hiểm! Đây chính là một trận đại nguy cơ!

Một tên độc nhãn tộc từ từ chớp mắt, sau đó hút lấy dòng máu Côn Bằng đang chảy ra, lộ ra một ánh mắt tràn đầy thỏa mãn!

Những độc nhãn tộc còn lại, khi thấy cảnh này, càng trở nên kích động, ánh mắt nhìn hấn chẳng khác nào một món ăn ngon đang dọn sẵn trên bàn tiệc.

“Muốn chết à? Nếu hôm nay ta chết, cũng phải kéo theo các người chôn cùng!”

Một ngọn lửa giận dữ bùng lên trong lòng hấn!

Ngay lập tức, hắn vận hành Côn Bằng Công Sát Đại Thuật!

Côn Bằng Bác Thiên Hình!!!

Ngay khoảnh khắc đó, một luồng lực lượng kinh thiên động địa bộc phát từ thân thể hắn!

Thần thông này dường như đã khắc sâu vào linh hồn của hắn, ngay khi cần, chỉ cần vung tay một cái là lập tức phát động!

Ầm!

Dưới lực lượng khủng bố của Bác Thiên Hình, không gian trời buộc lập tức bị phá vỡ!

Hắn nhảy vọt lên không trung, trong nháy mắt lao thẳng đến tên độc nhãn tộc gần nhất!

Phập!!!

Chỉ bằng một cú vẩy cánh, đầu của tên độc nhãn tộc đã bị chém bay!

Bá!

Máu xanh lam bắn tung tóe!

Dòng máu của đám độc nhãn tộc không phải màu đỏ, mà là một thứ chất lỏng giống như thủy tinh màu lam, sáng lấp lánh dưới ánh sáng!

Nhưng Lý Thanh chẳng có tâm trí nào thưởng thức cảnh tượng đó.

Hắn tiếp tục ra tay!

Nhưng ngay khi hắn giết chết một tên, cảm giác trời buộc không gian lại ập đến!

Những tên độc nhãn tộc còn lại chỉ hơi hoảng hốt trong chốc lát, nhưng sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Dường như đồng tộc bị giết chẳng hề khiến chúng bận tâm, trái lại, chúng càng cảm thấy hứng thú hơn khi thấy hắn giãy giụa!

“Con Côn Bằng non này có gì đó không giống bình thường... chẳng lẽ truyền thừa của nó đã thức tỉnh?”

“Rất có thể! Vừa rồi uy lực chiêu thức kia quá mạnh, tuyệt đối không chỉ đơn thuần là bản năng thi triển!”

“Côn Bằng Thuật! Trong tộc Thánh Nhân chúng ta, số lượng chân linh bảo thuật thu thập được không nhiều... Nhưng có lẽ lần này có thể thu lấy một bộ hoàn chỉnh!”

“Ha ha ha! Bắt lấy nó! Hút sạch chân huyết của nó! Ta muốn mở thức hải của nó, lôi Côn Bằng Thuật ra mà nghiên cứu!”

“Giết!”

Dù không hiểu được ngôn ngữ của đám độc nhãn tộc, nhưng Lý Thanh có thể cảm nhận rõ ràng ác ý của chúng!

“Vẫn chưa đủ mạnh! Bộ thân thể này vẫn còn bị hạn chế quá nhiều, lại còn bị bọn chúng chuyên môn nhắm vào!”

“Côn Bằng Bảo Thuật ta mới học được, vẫn chưa thể phát huy uy lực tối đa!”

“Làm sao trong thời gian ngắn có thể khiến Côn Bằng Thuật trở nên mạnh mẽ hơn?”

Trong khi cái chết đang cận kề, nội tâm Lý Thanh nhanh chóng bình tĩnh trở lại, hấn điên cuồng suy nghĩ, tìm kiếm lối thoát.

Bất chợt, một ý nghĩ lóe lên!

“Chỉ có thể thử một phen! «Vạn Sinh Ma Công» liệu có thể vận dụng trong Côn Bằng Thí Luyện này không?”

Không có thời gian để do dự, Lý Thanh lập tức vận chuyển «Vạn Sinh Ma Công»!

Gần như trong chớp mắt, trong cơ thể hấn ngưng tụ bảy sắc mệnh nguyên!

“Có hiệu quả!”

Một tia hy vọng lóe lên trong lòng, hấn không nói hai lời, đem mệnh nguyên vừa ngưng tụ được gia trì vào Côn Bằng Bảo Thuật!

“Giết!”

Một tiếng gầm vang lên, không gian vây khốn hấn lập tức bị phá vỡ!

Lần này, mọi ràng buộc đều vô hiệu!

Bốn phía không gian vốn sền sệt như bùn lầy, nay không còn có thể hạn chế bất kỳ động tác nào của hắn!

Chỉ trong nháy mắt, hắn lao thẳng về phía đám độc nhãn tộc!

Bá!

Trên thân mỗi một sợi lông vũ đều hóa thành sát phạt lợi khí, từng nhát chém xé toạc không gian, thẳng tay đoạt mạng những kẻ ngăn cản!

Một độc nhãn tộc có hoàng kim nhãn—có lẽ là kẻ mạnh nhất trong bọn, nhưng cũng không thể thoát khỏi số phận, chỉ trong nháy mắt đã bị hắn xé xác!

Cuối cùng, một con Côn Bằng thoát khỏi xiềng xích, trên bầu trời không còn gì có thể ngăn cản hắn!

Nhưng thí luyện vẫn chưa kết thúc.

Dù vậy, Lý Thanh đã không còn quan tâm!

Thời gian sau đó, hắn bắt đầu chủ động săn giết đám Tam Nhãn Tộc!

Bằng vào thất thải mệnh nguyên và Côn Bằng Bảo Thuật, hắn đảo khách thành chủ, liên tục giết sạch bọn chúng!

Từng tên, từng tên ngã xuống, đám độc nhãn tộc không ngừng tuyệt diệt!

Đến tận cuối cùng—

Kẻ đi săn đã trở thành con mồi!

Độc nhãn tộc trong bí cảnh này, từng đám bị đồ sát, từng nhóm bị hủy diệt!

Đến khi không còn một bóng người sống, Lý Thanh cũng đã giết sạch toàn bộ!

Cả động thiên giờ đây bị quét sạch, hoàn toàn diệt tộc!

Cuối cùng, chỉ còn lại một con Côn Bằng mang theo sát ý ngút trời, vỗ cánh lướt đi dưới bầu trời vô tận.

Bỗng nhiên, bầu trời nổi lên từng gợn sóng, toàn bộ cảnh vật bắt đầu tan biến, tựa như một giấc mộng dần bị xóa nhòa.

Côn Bằng Thí Luyện, rốt cuộc đã kết thúc.

Cảm giác mệt mỏi vô tận ập đến, trong lúc tinh thần hắc còn đang rối loạn, trong não vang lên một giọng nói đầy uy nghiêm:

“Ha ha! Tiểu tử làm không tệ! So với ta năm đó, ngươi còn giết sướng tay hơn không ít!”

“Xem như ngươi đã báo thù giúp ta, dù ngươi là Nhân tộc, ta cũng không truy cứu. Thưởng cho ngươi truyền thừa của ta!”

Trong khoảnh khắc mơ hồ, Lý Thanh đột ngột tỉnh lại!

Hắn đang ở trong thạch thất, xung quanh không còn dấu vết của trận chiến.

Nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, nhưng hắn không thể tìm ra nguồn gốc của giọng nói vừa rồi.

Rất nhanh, hắn trông thấy phiến đá trên vách tường, nơi khắc họa hình ảnh Côn Bằng, đang chậm rãi thu lại linh quang, rồi triệt để tối đen.

Trong đầu hắn, một bộ Côn Bằng Bảo Thuật hoàn chỉnh khắc sâu vào linh hồn!

“Đa tạ Côn Bằng tiền bối ban thưởng bảo thuật!”

Lý Thanh hướng về phiến đá, cúi đầu thật sâu, tỏ lòng kính trọng vô hạn.

Hắn biết—

Lần này, thu hoạch của hắn quá lớn!

Hắn không chỉ thông qua Côn Bằng Thí Luyện, mà còn đạt được một bộ bảo thuật chân chính, sức mạnh đủ để làm rung chuyển thế giới!

Nhìn lại cơ thể mình—

Hắn đã trở lại hình người.

Nhưng tâm hắn vẫn còn dao động mãnh liệt, một loại cảm giác khó tả, một loại chấn động sâu trong nội tâm, vẫn chưa thể lắng xuống.

Một suy nghĩ khác hiện lên trong đầu hắn—

“Chỗ kia... là địa bàn của Độc Nhãn Tộc...”

“Côn Bằng tiền bối năm xưa rút cuộc đã chạy thoát bằng cách nào?”

Bởi vì bây giờ, hắn đã hiểu—

Những gì hắn vừa trải qua, không chỉ đơn giản là một thử thách.

Mà chính là—

Một phần ký ức của Côn Bằng tiền bối!

YY Giới - TruyenYY

Xin chào đạo hữu, cảm tạ đã ủng hộ TruyenYY trong thời gian qua. File EPUB này được tạo bởi chức năng VIP của YY Giới chuyên dành cho những thành viên Premium của chúng tôi. Nếu muốn đọc nhiều hơn hãy tham gia YY Giới tại địa chỉ <https://truyenyy.link/>. Chân thành kính chúc đạo hữu có khoảng thời gian thật vui vẻ!